

Tiểu Tiểu Tích Thạch Đầu

Chiến vương thương phi

editor: hiroic

Tác giả: Tiểu Tiểu Đích Thạch Đầu

Converter: ngọcquynh520

Editor: hiroic

Nguồn eBook: cungquanghang.net

Nguồn edit: Sưu Tầm

Bìa: rina93

Mục Lục

[Chiến vương thương phi](#)

[Nội dung giới thiệu:](#)

[Chương 1: Chuyện bí thống nhất lịch sử](#)

[Chương 3: Lần đầu giao chiến](#)

[Chương 4: Dáng người không tề](#)

[Chương 6: Muốn xem, tự mình cỡi](#)

[Chương 8: Số đo của hân ta đều biết!](#)

[Chương 9: Một đời một kiếp một đôi người](#)

[Chương 10: Bốn vương còn chưa có nữ nhân](#)

[Chương 11: Cỡi quần áo](#)

[Chương 14: Cố ý bôi mớ](#)

[Chương 15: Sảng!](#)

[Chương 18: Gia, nếm cái này trước!](#)

[Chương 19: Sát ý!](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Phụng quốc tướng quân, Lý Mộc Dương!](#)

[Chương 27: Chiến Cảnh Thiên kinh ngạc](#)

[Chương 28](#)

[Chương 30: Ta muốn nói ba chữ](#)

[Chương 32: Lên núi săn thú](#)

[Chương 33: Bị nhốt trong sơn động](#)

[Chương 37: Chiến Cảnh Thiên tính kế](#)

[Chương 42: Ta không muốn!](#)

[Chương 43: Tha hương gặp cố nhân](#)

[Chương 50: Lôi ra ngoài chém!](#)

[Chương 55](#)

[Chương 58: Hoa Thiên Thần bỉ ổi](#)

[Chương 59: Tương kế tựu kế](#)

[Chương 59.3](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61: Thật là quý?](#)

[Chương 62: Kinh hi?](#)

[Chương 63: Cùng chung tình địch](#)

[Chương 64: Lâm Tuyết Nhu xong rồi](#)

[Chương 65: Người phía sau sai sử \(Yến Tâm Nhu xong rồi \)](#)

[Chương 66: Ác giả báo](#)

[Chương 67: Khai trương, đi dạo thanh lâu](#)

[Chương 68: Người Phụng quốc tới](#)

[Chương 69: Mới vào Mai Thành, đánh Sở Mạc](#)

[Chương 70: Mạt tướng đến chậm](#)

Chương 71: Ra oai phủ đầu

Chương 72: Chiến Cảnh Thiên tà ác

Chương 73: Thư tình

Chương 74: Cùng Hiên Viên thần lần đầu giao phong

Chương 75: Tâm Lý Mộc Dương

Chương 76: Chỉ bằng nàng là nữ nhân của Bốn vương

Chương 77: Tình địch gặp mặt

Chương 78: Tình địch đấu trí

Chương 79: Gia là tới cầu hôn !

Chương 80

Chương 81: Rảnh rồi khá lâu

Chương 82: Khai trương! Phản kích!

Chương 83: Tương kế tựu kế, Túy Bát Tiên đóng cửa!

Chương 84:

Chương 85: Cho dù là thiên hạ này, cũng không bằng nàng!

Chương 86: Thi đấu thuyền rồng bắt đầu, gió nổi mây phun

Chương 87: Quy tắc trận đấu sau cùng

Chương 88: Âm mưu kinh thiên!

Chương 89: Nổ lớn. Rốt cục ra ngoài!

Chương 90: Khấp núi hoàng kim!

Chương 91: Long Phượng bách hóa lâu!

Chương 92: Có liền là người

Chương 93: Thiên hạ đệ nhất lâu!

Chương 94: Cướp đưa tiền bạc

Chương 95: Ác ý cạnh tranh, sắc phong Hộ Quốc Công Chúa!

Chương 96: Cung yến, cầu thân

Chương 97: Ta nguyện ý vì người sinh hài tử

Chương 98: Hoàng thưởng

Chương 99: Thắng được hoàng thưởng. Đêm mưa kinh hồn

Chương 100: Tình địch, Chiến Cảnh Thiên kinh hi!

Chương 101: Chiến Cảnh Thiên, cưới ta được không!

Chương 102: Kết cục của Phượng Uyển Tuyết, từ hôn

Chương 103: Giải quyết Phượng Uyển Tình

Chương 104: Kẻ chủ mưu phía sau, chuốc say Nguyên Bích

Chương 105: Trở lại Chiến quốc

Chương 106: Thịnh thế đại hôn! Động phòng hoa chúc!

Chương 107: Mệnh trung chú định!

Chương 108: Ẩn tộc

Chương 109: Đế Lam Tâm

Chương 110: Truyền nhân đế quốc buôn bán

Chương 111: Chiến Cảnh Thiên trở lại

Chương 112: ta yêu người!

Chương 113: Đại kết cục

Phiên Ngoại

Chương 1: Đính hôn

Chương 2: Động phòng hoa chúc khác loại

Chương 3: Trò hay vừa mới bắt đầu

Chương 4: Vô đến

Chương 5: Kết cục hạnh phúc

Chương 6: Lâm Phong cùng Hiên Viên Thần

Nội dung giới thiệu:

Nàng, một vị công chúa yếu đuối, bị hoàng tử hãm hại, vị hôn phu từ hôn.

Tình thân, tình yêu, tình bạn đều hóa thành tro, một ly rượu độc, nuốt hận mà chết.

Cô, đặc công bậc nhất, lại bị bạn trai bắt cá hai tay, thâm thù vô cùng.

Trúng thưởng một chuyến du lịch, máy bay gặp nạn, một khi xuyên qua, cô trở thành nàng.

Nếu sinh mệnh có thể tiếp tục, như vậy nàng sẽ sống cuộc sống mà mình muốn!

Nhưng nữ nhân tới cửa khiêu khích, đối thủ kinh doanh làm khó dễ khắp nơi, còn có một hoàng tử vẫn luôn coi nàng là cái đinh trong mắt.

Tưởng nàng thật sự ngu ngốc sao?

Đấu với nữ nhân ghen tuông, chơi đùa đối thủ kinh doanh. còn có hoàng tử liên tiếp hãm hại, nợ của hân, nàng sẽ trả lại từng cái!

Mở tửu lâu, mở kỹ viện, thu thập tình báo, vận dụng tư duy hiện đại thành lập vương quốc buôn bán thuộc về chính nàng.

Đứng trên đỉnh cao, hào quang hiện ra, kinh diễm bao người ?

Hân, Chiến thần Vương gia tiếng tăm lừng lẫy khắp Chiến quốc, ánh mắt kiêu căng, đối với nữ nhân cũng không thèm ghé mắt, cuồng vọng bá đạo, bề ngoài thiên hạ.

Không ngờ, lại bị mê hoặc bởi một nữ nhân do chính mình ngẫu nhiên từ bi ra tay cứu giúp.

Hân, thái tử Hiên Viên quốc, từng là vị hôn phu của nàng, vốn là nữ nhân bị hân vứt bỏ vì ích lợi, trong chớp mắt đã thành một bảo bối. Khi ánh mắt hân dừng lại trên người nàng càng ngày càng lâu thì hân còn có thể tiếp tục cử hành đại hôn như hân mong muốn sao?

Còn có một vị sư huynh là thanh mai trúc mã, tộc trưởng Ấn tộc phong thái sáng suốt, bởi vì số mệnh mà bắt buộc phải gả.

Ai mới có thể lọt vào mắt nàng?

Ai mới có thể nắm tay nàng cả đời?

Đoạn ngắn một:

Một nữ tử ý vào việc mình đã từng nhìn thấy Chiến Vương gia, cho nên kiêu ngạo không thôi, nàng ta tới cửa khiêu khích: "Người đã từng ngủ cùng Vương gia sao?"

Đáp nói rằng: "Không có."

Nữ tử càng lộ ra vẻ cao ngạo: "Người biết trên người Vương gia có bao nhiêu vết thương sao?"

Đáp nói rằng: "Không biết."

Nữ tử liền vênh cái đuôi lên trời : "Người có biết trên lưng Vương gia có ấn ký gì sao?"

Đáp nói rằng: "NO,NO,NO."

Nữ tử nghe không hiểu, giấu cợt nói: "Lộ? Còn lộ? Người đã từng nhìn thấy lúc Vương gia không mặc quần áo sao?"

Má nó, lão hồ không phát uy thì người còn tưởng rằng ta là mèo bệnh, cuối cùng, nàng nói rằng: "Chẳng những đã từng nhìn thấy, hơn nữa, hăn to hay nhỏ ta đều biết. Chỉ tiếc rằng, cả đời này người sẽ không có cơ hội biết rõ."

Đoạn ngắn hai:

Trong cung yến, vài nam nhân ưu tú nhất thiên hạ đến cầu hôn nàng, mỗi người đều tặng nàng những món lễ vật quý giá nhất.

Hiên Viên thần: "Đây là chu sai do huyết ngọc thượng cổ tạo thành, đeo nó thì nàng sẽ trở thành nữ nhân xa hoa nhất!"

Bách Lý Hề: "Đây là tín vật của hàng trăm cửa hàng Bách lý trên khắp thiên hạ, có nó thì nàng sẽ trở thành nữ nhân giàu có nhất!"

Lý Mộc Dương: "Đây là lệnh bài quân đội Lý gia, nếu nàng nhận nó thì ta sẽ cho nàng trở thành nữ nhân quyền thế nhất thiên hạ!"

"Uh, cũng không tồi, Chiến Vương gia, của người đâu?"

Mỗ Vương gia phúc hắc đi đến trước mặt nàng: "Bốn vương là nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ, thu nhận ta, nàng sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời, mà còn"

Tuấn mi nhú lại, cuồng vọng cười nói: "Những thứ mà bọn họ đưa cho nàng, bốn vương đều có!"

Đoạn ngắn ba:

Sau khi cưới, một nam nhân vì phúc lợi của mình mỗi tối, cẩn thận lấy lòng thê tử đang tức giận.

"Nương tử, đây đều là những thứ nàng thích ăn nhất ."

"Mang đi, không phải người nói người muốn nạp phi sao, sao còn xuất hiện tại nơi này."

"Nói bậy! Bốn vương chỉ có một mình nàng là nương tử, ai dám bịa đặt, bốn vương thiên hấn."

"Vậy thì không cần, Di Hồng Lâu nhà chúng ta vẫn thiếu một tiểu quan, cho hấn đi đi."

"Người đâu, mau đưa tên kia đi."

"Vương gia, người kia là hoàng thượng ngài kính yêu nhất."

Sau đó không lâu, nghe nói đương kim thánh thượng xuất hiện tại thanh lâu để treo biển hành nghề. . .

Mà cuối cùng, nam nhân nào đó cũng có thể ôm mỹ nhân về

Nam chủ cường đại, lạnh lùng, bá đạo, bất cận nhân tình! Đối nữ chính lại phúc hắc, vô lại, đủ các loại sủng!

Mục tiêu của hấn: tạo ra sủng phi đệ nhất lịch sử.

một câu giới thiệu văn tắt :

Truyện này nói về một vương gia vô lại phúc hắc, lạnh lùng dung hết mọi thủ đoạn thẳng lấy trái tim của nữ đặc công bề ngoài lạnh lùng, bá đạo cuồng vọng, kì thực nội tâm rối loạn

Chương 1: Chuyện bí thống nhất lịch sử

"01, 03, 05, 07, 09, 11, một dãy số đặc biệt "

Phong Thập Tam nhìn dãy số trúng thưởng kỳ này trên mạng, so sánh với dãy số trong tay mình .

Mẹ nó!

Nàng lại thật sự có dãy số quý dị trúng giải nhất kỳ xổ số phúc lợi này!

Năm trăm vạn ! Lần này phát tài rồi .

"Cho ta đặt hai vé máy bay bảy ngày sau đi Hawai , đúng, vé máy bay sẽ đưa đến chỗ này."

Miệng khẽ hát một tiểu khúc, thu thập bọc hành lý cũ nát trong phòng cho thuê. Nói là bọc hành lý, kỳ thật, cũng là vài bộ quần áo mà thôi. Đây là ước định của nàng và bằng hữu, hai người cùng mua xổ số, chỉ cần trúng thưởng sẽ cùng nhau đi vòng quanh thế giới. Thu thập xong đông tây liền đi đối thưởng, bảy ngày sau là có thể thực hiện hành trình mơ ước.

Vì phòng ngủ bị nhân nhận ra, Phong Thập Tam đầu đội mũ rộng vành, đeo kính đen, mặc quần áo đen, toàn thân hoá trang kín mít lén lút xuất hiện tại trung tâm chỗ lĩnh thưởng, thiếu chút nữa bị coi là bệnh nhân tâm thần bắt lại.

Điền vào bảng đăng ký xong, chờ không yên tạm thời không nói đến, nắm chặt tờ đơn, nhìn đến con số sinh động ‘20%’, Phong Thập Tam liền hỗn độn .

Mẹ nó!

Một trăm vạn thuế, một trăm vạn! Đủ cho nàng tiêu xài cả đời .

"Các vị hành khách, hoan nghênh tới công ty hàng không xx Trung Quốc, chuyển bay từ Bắc Kinh tới Hawai"

Thanh âm êm tai của tiếp viên hàng không phảng phất bên tai Phong Thập Tam, nàng cuối cùng cũng ngồi trên máy bay. Bởi vì gặp phải một số vấn đề nên chậm hơn so với kế hoạch ban đầu rất nhiều.

Nghĩ rằng chẳng mấy chốc sẽ tới nơi, nơi đó ánh mặt trời tươi đẹp, bãi biển thơ mộng, Nam Âu có trai đẹp, Bắc Âu có soái ca, còn có các loại mỹ thực. , tâm trạng phấn nộ tạm thời được giảm bớt.

Nhắm mắt lại dưỡng thần, không biết qua bao lâu phi cơ đột nhiên xóc nảy dữ dội, thanh âm êm tai của tiếp viên hàng không qua radio truyền đến: "Các vị hành khách, hiện tại phi cơ gặp một luồng khí, mời mọi người trở lại vị trí và thắt dây an toàn."

Phong Thập Tam lại hỗn độn!

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Rất không dễ dàng trúng năm trăm vạn, cũng chỉ mua một tấm vé máy bay!

Tiếp theo, trời đất đảo lộn, trước khi ngừng suy nghĩ nàng bi thiết: ông trời đang đùa giỡn nàng sao?

*

"Ti."

Thời điểm Phong Thập Tam mở mắt ra chỉ cảm thấy trên người giống bị xe lửa nghiền quá, toàn thân không chỗ nào không đau .

Oa, chẳng lẽ nàng không chết?

Máy bay lâm nạn, chỉ mình còn sống sót? Loại suy nghĩ này khiến nàng giật mình, xem ra ông trời thật đúng là ưu đãi nàng.

Thật là, một loạt trí nhớ đột nhiên hiện ra trong đầu, hơn nữa rất nhiều chuyện không phải trí nhớ của nàng, nhúu chặt mày. Đây là có chuyện gì?

Chống hai tay, nàng chậm rãi đứng dậy.

Trời ạ!

Không đợi nàng thích ứng với trí nhớ vừa xuất hiện đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người!

Căn phòng cổ kính, trên cửa sổ khắc hoa đã tiết lộ một tin tức, nàng xuyên qua ? !

Đã từng xem qua vô số tiểu thuyết xuyên không, từng ảo tưởng vô số cuộc sống hạnh phúc sau khi xuyên qua, nhưng nàng không nghĩ tới, chính mình thực sự xuyên đến. Một cổ đại không điện, không internet, không TV? Bi thống nhất chính là năm trăm vạn của nàng không còn!

Ông trời, xuyên qua trễ vài ngày được không?

Nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, suy nghĩ một chút, cố gắng bắt đầu sắp xếp những thứ đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ.

Đây là một niên đại không ghi lại trong lịch sử, có sáu quốc gia, lớn nhất là Chiến quốc cùng Hiên Viên Quốc, giàu có nhất là Yến quốc, khó đánh nhất là Phượng quốc, còn có hai tiểu quốc không có tiếng tăm gì là Sở quốc cùng Bách quốc.

Phượng Bất Hối!

Trong đầu xuất hiện ra một đoạn đoạn trí nhớ về thân thể này, khối thân thể này còn có thân phận cường hãn——Phượng quốc tiểu công chúa Phượng Bất Hối.

Phượng Bất Hối? Một cái tên kỳ lạ, càng thêm lý lạ là đường đường công chúa một quốc gia lại có thể lớn lên trên núi Thanh Phong.

Núi Thanh Phong nằm giữa sáu quốc, có thể nói là một loại thần thoại, Hoàng đế sáu quốc thấy Thanh Phong đạo trưởng đều phải lấy lễ đón chào, mà cao nhân này lại là sư phó của nàng!

Trong trí nhớ hỗn độn của Phong Thập Tam hiện lên một người nam nhân, nam nhân có hôn ước từ nhỏ cùng nàng, Hiên Viên Quốc thái tử —— Hiên Viên Thần!

Vốn khi nàng mười tám tuổi là có thể xuống núi cùng hã thành thân, nhưng mà không nén được tưởng niệm. Do hoàng tử gửi thư, nói hã đến chỗ Phượng quốc hậu liền vụng trộm xuất sơn đi gặp hã.

Nhưng là ——

Trí nhớ chuyển động đến đây, Phong Thập Tam nhất thời cảm giác được trái tim bỗng nhiên đau đớn kịch liệt, xem ra đoạn trí nhớ kia đã bị nàng khắc vào xương cốt.

Thương cảm Phượng Bất Hối!

Khi nàng kín đáo hồi cung, nam nhân kia quả nhiên ở đấy. Nàng nghĩ muốn cho hã kinh hãi, nhưng chính nàng lại thấy kinh hách. Hã đang ôn nhu che chở hoàng tử của nàng, tự tay hái đóa Mân Côi xinh đẹp nhất trong ngự hoa viên cài trên đầu hoàng tử. Kia cực hạn sùng nịch, tình cảnh này đều đã xuất hiện mỗi ngày trong mộng của nàng, hiện tại rốt cục gặp được, đối tượng cũng không phải nàng.

Ngày đó, nàng đứng bên giường hoàng tử, mà hoàng tử ngã xuống giường, trên người cầm một thanh kiếm, máu tươi vương khắp.

Chính lý trí nhớ đến đây, Phong Thập Tam nở nụ cười, bao nhiêu mưu kế vụng về, kế tiếp phát sinh cái gì không cần nghĩ cũng biết. Quả nhiên nam nhân kia xông vào, không nói hai lời liền đẩy nàng sang một bên, đau lòng ôm hoàng tử mang đi .

Dứt khoát đuổi theo giải thích, nhưng không ai quan tâm nàng.

Nàng sợ hãi, hối hận, nàng nghĩ muốn trở lại núi lửa mình dối người chờ đợi đến mười tám tuổi.

Nhưng nàng còn chưa đi, nam nhân kia lại đến đây.

" Phượng Bất Hối! Nói cho người biết, bản thái tử đời này sẽ không cưới người! Tín vật đính hôn trả lại cho người, về sau nếu còn dám thương tổn nữ nhân của ta, cẩn thận đầu của người!"

Tiếng nói như sấm rền, khắc thật sâu vào của trong óc nàng.

Nàng không muốn giải trừ hôn ước, nàng thương hã, yêu hã sâu như vậy, hèn mọn như vậy. Hã thích nữ tử có tài, nàng liền cố gắng học cầm kỳ thư họa. Hã thích nữ tử ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, nàng bắt đầu cực tuyệt luyện võ, hơn nữa không có tái sử dụng chiêu thức, trừ bỏ sư phó cùng sư huynh, căn bản là không ai biết nàng có võ công.

Sau cùng, nam nhân vẫn tuyệt tình rời đi, chỉ còn lại có Phượng Bất Hối một mình rơi lệ, nàng thậm chí cũng không dám đi tìm phụ hoàng.

Bởi vì phụ hoàng đã nói, nàng chưa đủ mười tám tuổi thì không được xuống núi .

Phượng Bất Hối không ngờ rằng, trên đường trở về núi Thanh Phong, nam nhân nhẫn tâm bắt cá hai tay, lại phái người đưa tới cho nàng một ly rượu độc. Không còn hi vọng, nàng không nói hai lời liền uống xuống, nô tì Phượng Yêu bên người liều mạng mang nàng trở lại núi Thanh Phong lại bị đuổi giết.

Trí nhớ hỗn loạn tới chỗ này thì cắt đứt——

Bởi vì, Phượng Bất Hối chân chính đã chết.

Suy nghĩ đến đây, Phong Thập Tam thật muốn kéo nàng ra đánh mấy cái đại tát tai. Suy nghĩ quá ngốc , chưa thấy qua người ngu như vậy ! Loại nam nhân này đáng sao? Không có nam nhân thì không sống nổi sao?

Thời điểm nàng đang tức giận bất bình, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một đạo trí nhớ, Phong Thập Tam ngây ngẩn cả người.

Trời! Trí nhớ này chính là nàng.

Trí nhớ như như sóng biển dâng lên, sắc mặt của nàng nháy mắt trắng xanh. Bởi vì, đây là hồi ức nàng kiếp trước hay kiếp này cũng không nguyện ý nhớ lại.

Nguyên lai nàng căn bản không phải là nữ nhân khổ mà là đặc công đứng đầu Z quốc, nhưng cũng vì một người nam nhân.

Thật là khéo! Thì ra hai linh hồn đều bị nam nhân phản bội.

Phong Thập Tam tiêu hóa đạo trí nhớ vừa xuất hiện, trong lúc này trong đầu rối loạn, cau chặt mày, nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình tiếp thu!

Không biết qua bao lâu, ánh mắt của nàng rốt cục trở lại trấn tĩnh. Nếu đây là ông trời an bài, như thế, mặc kệ là Phong Thập Tam cũng được, là Phượng Bất Hối cũng được, đều là nữ nhân tội nghiệp.

Đã tới rồi thì cứ an tâm, từ nay về sau, nàng Phong Thập Tam sẽ là Phượng Bất Hối!

Đúng vậy!

Nghĩ vậy, Phượng Bất Hối mạnh mẽ tỉnh lại, đây tới cùng là cái địa phương gì, người nào đã cứu nàng?
Chương 2: Một cước giải quyết

"Tiểu thư, mạng của ngươi thật tốt, lại là nữ nhân đầu tiên Vương gia mang về! Tất cả Vương Phủ đều đang nhốn nháo."

Người tới toàn thân mặc áo màu đỏ, tuy là hạ nhân nhưng mặc vô cùng tinh tế, trên đầu tóc tết hành hai

chiếc sừng nhỏ, nói năng sôi nổi, hoạt bát cực kỳ. Nàng thấy vậy nên tỉnh lại, trong mắt loé lên một tia kinh diễm cùng vui sướng.

"Vương Phủ? Cái gì Vương Phủ?"

Trí nhớ Phượng Bất Hối dừng lại khi nàng uống rượu độc rồi gặp phải thích khách, về sau thì không nhớ gì nữa.

"Đương nhiên là Chiến Vương Phủ! Vương gia chúng ta tự mình cứu người trở về."

Chiến Vương Phủ Chiến Cảnh Thiên Vương gia!

Chiến thần Vương gia nổi tiếng trong lục quốc,

Trí nhớ trong đầu Phượng Bất Hối hiện ra hình ảnh một người nam nhân. Lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nam nhân kia hiện tại khiến cho nàng buồn nôn, khi bóng dáng nam nhân kia tiêu thất, nàng tiếp tục hỏi: "Người đi cùng ta đâu?"

"Yên tâm đi, vị cô nương kia cũng không có việc gì, thương tích có vẻ nghiêm trọng hơn đã được Hoa thần y xem bệnh, nếu không người đã không thấy được nàng, tuy nhiên hiện tại vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tánh mạng đã không ngại." Tiểu nha đầu đoán được nàng sau khi tỉnh lại sẽ hỏi, cho nên mới không vội vã rời đi, đem tình huống của Phượng Yêu nói một lần.

Biết được Phượng Yêu không sao, cuối cùng cũng yên lòng. Xem ra còn phải lưu lại chỗ này một thời gian .

"Tiểu muội muội, người xưng hô như thế nào? Còn có, chiến Vương Phủ là."

Thanh âm đã nhu hòa vài phần, nói đến chỗ này dừng. Nàng không biết tình huống nơi này, nhưng tiểu nha đầu trước mắt này tâm tư đơn thuần nhất định sẽ nói cho nàng.

"Cái gì?! Người lại có thể không biết Chiến Vương Phủ!"

Tiểu nha đầu một bộ tựa như đã gặp quỷ nhìn, Chiến quốc không ai không biết chiến Vương Phủ Chiến Cảnh Thiên, đừng nói Chiến quốc, thiên hạ này đều biết tên Vương gia, vị tiểu thư này cư nhiên.

Khụ!

"Ta không phải người trong quốc, từ nhỏ đã ở trên núi, cho nên."

Ánh mắt nhìn tiểu nha đầu kinh ngạc, ho nhẹ một phen, giảm bớt xấu hổ, nàng thật không biết Chiến Cảnh Thiên là ai!

"A...! Tiểu thư gọi ta tiểu Huệ thì tốt rồi, là nha hoàn hầu hạ tiểu thư."

Nghe vậy, tiểu Huệ một bộ hiểu rõ, nguyên lai là lớn lên trên núi, trách không được không biết Vương gia, bất quá, nghĩ lại: "Tiểu thư là do Vương gia tự mình mang về, cho nên, mặc kệ xuất thân của nàng như

thế nào, tương lai chính là nữ chủ nhân của bọn ta."

Trong lòng sau khi có quyết định, tiểu Huệ lôi kéo, líu ríu nói: " Vương gia chúng ta là Chiến thần đỉnh đỉnh nổi danh nhất lục quốc. Từ khi Vương gia đóng ở biên quan, Chiến quốc càng ngày càng hùng mạnh, không có bất kỳ quốc gia nào dám tới xâm chiếm, ngay cả Hiên Viên Quốc cũng không dám. Đã từng có mấy quốc gia liên thủ phái người ám sát Vương gia, bị Vương gia giết toàn bộ, kia phải có hơn một ngàn cao thủ."

Tiểu Huệ nhiệt huyết sôi trào, cho dù nói Chiến Cảnh Thiên từng trải, trong lòng nàng cũng không phải thập phần tin tưởng, tiểu nha đầu này rõ ràng đối với Vương gia thập phần ngưỡng mộ, nếu thật sự có người như thế, thiên hạ này không phải đã thống nhất sao? !

" Vương gia chúng ta là tình nhân trong mộng của tất cả nữ nhân trong thiên hạ. Bất quá những nữ nhân này đều không xứng. Tựa như ở Bắc Uyển Vương Phủ có rất nhiều vị tiểu thư đều là muốn gả cho Vương gia, người ở Tuyết viện là cháu gái đương kim Thái Hoàng Thái Hậu, Lâm Tuyết Nhu! Còn có thiên kim Thừa tướng Hạ Lam tiểu thư, còn có."

Đúng như dự đoán, tính tình tiểu Huệ đơn thuần cực kỳ, không chỉ đem Vương gia nhà các nàng bán, lại còn đem Vương Phủ giới thiệu một lần.

Một bên nói, một bên nghe tin tức từ trong lời nói tiểu Huệ, xem ra Vương Phủ này thủy khả thâm hảo!

"Oa? Tiểu Huệ, sao đều là tiểu thư, còn chưa gả cho Vương gia sao?"

Phượng Bất Hối rốt cục tìm được điểm kỳ quái, thường thì trong Vương Phủ không phải là Vương Phi, trắc phi cùng các loại tiểu thiếp sao?

Như thế nào đều gọi là tiểu thư?

"Kỳ thật Vương gia chúng ta còn chưa thành thân, những tiểu thư này đều là Thái Hoàng Thái Hậu nương nương đưa đến, bình thường đều ở nhà mình, chỉ có thời điểm Vương gia xuất chinh trở về, mới có thể đến vương phủ ở. Là vì thuận tiện bồi dưỡng cảm tình cùng Vương gia, bất quá, Vương gia mỗi lần trở về đều ở Đông Uyển lại cũng ở không lâu, cho nên còn không có Vương Phi."

Tiểu Huệ tâm cơ không sâu, nói cũng không suy nghĩ, đem chuyện tình Vương Phủ nói một lần.

Phượng Bất Hối giật giật khóe mắt, dân chúng hiện tại dũng cảm như vậy sao?! Chưa lấy chồng đã có thể đến ở trong nhà nam nhân?

"Ta xem khả năng tiểu thư về sau chính là chủ tử Vương Phủ! Trong vương phủ, tất cả nữ nhân đều là Thái Hoàng Thái Hậu phái qua, người là người đầu tiên Vương gia mang về." Tiểu Huệ kiên nhẫn giải thích với Phượng Bất Hối.

Phượng Bất Hối cười cười.

Tiểu Huệ tâm tư liếc mắt một cái có thể nhìn thấu, bất quá nàng cái gì cũng chưa nói, một lần nữa nằm lại giường nhắm mắt suy tính việc kế tiếp.

*

"Vương gia, vị chủ tử kia đã tỉnh lại, người còn lại vẫn đang mê man, vài vị kia cũng biết tin tức nàng đã tỉnh lại, đang định đi qua."

"Ừ, không cần để ý tới, thương thế tốt lên liền đưa ra ngoài."

"Vâng"

*

Bên này, Phượng Bất Hối nằm một hồi, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng.

Nàng thức dậy lại có đại phu tới kiểm tra thân thể, đã không còn đáng ngại, chỉ cần tu dưỡng mấy ngày liền có thể khỏi hẳn. Không biết vì sao, kịch độc trong cơ thể nàng biến mất không còn một mảnh, chẳng lẽ cái nam nhân kia cho nàng uống không phải rượu độc?

Thân thể đã tốt lên, còn có chút mệt mỏi. Khó có được thanh nhàn, đang tính toán chớp mắt một chút.

"Trời lạnh như thế, nếu có cái lò sưởi thì tốt rồi."

Đối với tiểu Huệ chớp chớp mắt cười nói, nơi này hoàn toàn không biết gì cả nói chuyện phải chú ý chút.

"Tiểu thư người chờ chút ta đi lấy."

Tiểu Huệ cười chạy ra ngoài. Vừa ra ngoài, những nữ nhân khác lại đến.

"Nghe nói trong phủ lại tới một muội muội, lại là Vương gia tự mình mang về, để cho ta tới nhìn xem tới cùng có bao nhiêu mỹ mạo, có thể lọt vào mắt Vương gia!"

Người tới toàn thân váy dài bạch sắc, bên ngoài choàng áo màu đỏ thêu hoa mai tinh xảo, khuôn mặt thanh tú, hai cách môi mỏng hơi hơi nhếch lên, hương giường phượng đi tới.

Mấy nữ nhân ăn mặc tinh tế theo sau lưng nàng, thần sắc trên mặt mấy người hơi lấy lòng lại có chút phòng bị, đồng thời vẫn mang theo chút khinh thường.

Nhiều may, như thế nào sống không yên như vậy? Thời điểm biết trong viện này có một đám nữ nhân, nàng liền có loại dự cảm không tốt, không nghĩ tới tới nhanh như vậy.

"Thật sự là mỹ nhân! Trách không được có thể để cho Vương gia tự mình mang về, ngay cả ta là nữ nhân nhìn cũng không nhịn được động tâm, các vị muội muội thấy có đúng không?". "Đúng vậy?"

Phượng Bất Hối không đứng dậy đón chào cũng không cùng các nàng nói chuyện, căn bản là không quan tâm.

Này không thể được, các nàng là mang theo nhiệm vụ tới. Cho nên, khi nói chuyện khẩu khí có chút mỉa mai nhưng vẫn là thân thiết ngồi bên cạnh, kéo tay nàng qua làm bộ làm tịch.

"Cũng không phải sao, ta thấy vị tỷ tỷ này là người đẹp nhất!"

Những người này lời nói tuy mang theo ý lấy lòng nhưng không thiếu thật tâm, Phượng Bất Hồi diện mạo không chỉ tuyệt mỹ còn để lộ khí chất cao quý cùng tao nhã bẩm sinh, các nàng dù ăn vận như thế nào cũng không giống.

"Có việc hãy nói, không có việc gì ta muốn đi ngủ."

Kiếp trước không thích thân cận cùng mọi người, lớn như vậy cũng chỉ có một hai người bằng hữu để tán gẫu. Huống chi, những nữ nhân trước mắt này đều không có hảo ý, nàng không có tâm tình cùng các nàng diễn kịch.

"Tiểu thư, vị này chính là thiên kim Chu Thị Lang, Chu tiểu thư, đằng sau là Lâm Khả Nhi, là đường muội của Lâm Tuyết Nhu."

Tiểu Huệ lúc này đã mang lò sưởi tới, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh, cũng mượn cơ hội này nhỏ giọng đem bối cảnh nói sơ qua, để ngừa chủ tử vừa đến Vương Phủ đã đắc tội với người nào.

Biết tiểu Huệ đây là nhắc nhở nàng nên quan hệ tốt cùng với những nữ nhân này, bất quá vì cái gì phải làm như vậy?

Nàng lại không tính toán gả tiến vào!

"Người sao lại nói như vậy, chúng ta hảo tâm đến xem người, người không nhiệt tình tiếp đãi cũng thôi, lại còn ra vẻ, thật không biết thân phận, đừng tưởng rằng người được Vương gia mang về là có thể cao hơn chúng ta một bậc, về sau ——" Lâm Khả Nhi vốn là ghen tị mỹ mạo, hiện tại thấy thái độ này của nàng trong lòng lại càng khó chịu, ngẩng đầu lên thật cao, vẻ mặt khinh thường.

Bỗng dừng! Nàng dừng lại .

Không khí phòng trong dường như đông lại.

Phượng Bất Hồi ánh mắt sắc bén đảo qua những nữ nhân trong phòng, giống như nổi lên một trận gió lạnh thấu xương.

Lạnh, thật sự rất lạnh!

Những nữ nhân này trong kinh thành cũng được xem là có gia thế, tình cảnh gì chưa từng thấy, nhưng giờ phút này lại bị một ánh mắt của nàng làm cho chấn động. Loại cảm giác này giống với thời điểm nhìn đến Chiến Cảnh Thiên!

"Nói tiếp, về sau như thế nào?!"

Con mắt sáng khê nhích, đang lười biếng từ trên giường đứng lên, giọng điệu lạnh nhạt, không khí trong

phòng đột nhiên giảm xuống đến thấp nhất.

"Ai chẳng biết vị trí Vương Phi sẽ là của đường tử ta, bộ dáng đẹp thì thế nào, nhiều nhất chỉ có thể làm trắc phi, hoặc là chỉ có thể làm thiếp, đến lúc Vương gia chơi người ngán, vứt bỏ, cho dù người quý xuống cầu xin đường tử ta cũng vô dụng."

Quả nhiên!

Lâm Khả Nhi là loại ngực to não nhỏ, giờ phút này còn muốn ỷ vào thân phận.

Mặt khác, vài người không chịu nổi áp lực vô hình này, trong lòng không hiểu sợ hãi đứng dậy cuống quýt chạy ra ngoài.

"Vị muội muội này, chúng ta hôm nay trước hết cáo từ, ngày khác lại đến xem người."

"Muốn chạy? Cũng không dễ dàng như vậy!"

Dứt lời! Đột nhiên động .

Cái thân thể này thì ra đã luyện qua võ, đối phó với mấy khuê tú thâm cung mà nói giống như chơi đùa với tiểu hài tử, vài chiêu liền đem mấy người nữ nhân trối thành đoàn. Thời điểm mọi người còn không kịp phản ứng một cước đá ra ngoài.

Chương 3: Lần đầu giao chiến

Mấy người nữ nhân này ngày thường đều đã mảnh mai hết sức, càng không nghĩ tới có người đột nhiên làm khó dễ, muốn tách rời đúng là đã không còn kịp rồi!

Một cước này vân đạm phong khinh, hung hãn cực kỳ!

Chỉ dùng một cước liền đem mấy người phụ nhân toàn bộ đều giải quyết .

Lông mi thâm thúy nhếch lên, khóe môi giơ lên, nhìn bộ dáng các nàng chật vật rời đi trong lòng thật dễ chịu. Chỉ là ánh mắt không cam lòng khi rời đi của Lâm Khả Nhi, chuyện này còn chưa kết thúc.

Hừ!

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nàng lại cũng chưa từng sợ người nào!

Giải quyết mấy người phụ nhân kia xong, gian phòng lập tức thanh tĩnh, cầm lò sưởi tiểu Huệ mới vừa mang qua một lần nữa nằm trở về.

Tiểu Huệ nhìn biến hóa trong nháy mắt này, quả thật sợ ngây người, các nàng cho dù thái độ không tốt, nhưng cũng không thể đá ra như vậy ——

Kỳ thật, làm như vậy cũng không bởi vì Lâm Khả Nhi kia. Hôm nay nàng làm như vậy thì về sau sẽ

không có nữ nhân nào dám đến tìm phiền toái nữa. Đây mới là mục đích của nàng!

*

Trong thư phòng Đông uyển, Chiến Cảnh Thiên nhứ chặt hai hàng lông mày, nhìn chăm chăm bản vẽ trên bàn, chuyên chú nghiên cứu thế lực các quốc gia. Gần đây các quốc gia đều đã an phận, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho nên tạm thời chiếm được thế cân bằng, thời điểm trước mắt là phải chuẩn bị chờ chờ đợi một cơ hội. Khi cân bằng này bị phá, như vậy ắt phải có trận đại chiến, mà thiên hạ này phân lâu như vậy cũng đến thời điểm thống nhất !

Chiến Nguyên là quân gia Vương Phủ, đồng thời cũng là thân tín của Chiến Cảnh Thiên, đặc biệt được mang họ Chiến

Uy danh của hắn ở rong phủ rất cao, mọi người thấy hắn đều phải nhún nhường vài phần, nhưng ở trước mặt vương gia, hắn vẫn thật cẩn thận. Suy nghĩ đến sự tình bên kia vừa gây ra hắn toàn thân mồ hôi lạnh, không biết phải nói cùng Chiến Cảnh Thiên như thế nào.

Wương gia ghét nhất bị bị quấy rầy, đặc biệt chuyện tình đám nữ nhân kia. Bình thường hắn có thể xử lý cực kỳ ổn thỏa, nhưng lần này liên quan đến nữ nhân kia.

Ai!

Xoa mồ hôi lạnh trên đầu, kiên trì mở miệng: "Vương gia, Lâm Khả Nhi mang theo thiên kim Chu Thị Lang, Chu Phi Phi đi tìm nàng phiền toái ."

"Ừ, loại chuyện này không cần nói cho ta, để cho các nàng tự giải quyết đi."

"Nhưng lại bị, lại bị đá ra! Lâm Khả Nhi đi tìm Lâm Tuyết Nhu khóc lóc kể lể, sau đến chỗ Thái Hoàng Thái Hậu, trong cung hạ chỉ để cho người tự mình xử lý chuyện này."

Chiến Nguyên nghĩ đến việc bấm báo lại bộ dáng hoảng sợ của hạ nhân lúc ấy. Lại có người hung hãn như thế, ngay cả Lâm Khả Nhi cũng dám đánh. Lâm Tuyết Nhu ỷ vào Thái Hoàng Thái Hậu làm chỗ dựa, ở trong vương phủ vẫn ỷ thế hiếp người, đối với bọn hạ nhân không đánh thì mắng, rất nhiều đã người tìm hắn kể lể.

Thời điểm Chiến Nguyên nguyên nói đến đây, Chiến Cảnh Thiên đình chỉ bút trong tay. Người khác nói hắn có thể không quan tâm, cho dù là mệnh lệnh hoàng đế hắn cũng có thể coi như không có, nhưng là mệnh lệnh của Thái Hoàng Thái Hậu thì không thể không nghe, cho nên trong vương phủ mới có nhiều nữ nhân như vậy. Đây cũng là nguyên nhân hắn tình nguyện lưu lại chiến trường cũng không nguyện ý trở về.

"Đi thôi, nếu là ý tứ hoàng tổ mẫu, bốn vương sẽ đi nhìn xem."

*

Bên này Phượng Bất Hối vừa mới nằm ngủ, trong lúc đang ngủ mơ thì nam nhân vô tình kia lại hiện lên, cái loại cảm giác đau thương vì bị phản bội cùng bằng hữu rời đi lại bắt đầu xuất hiện trong mộng của nàng.

Đột nhiên, một trận tiếng ồn ào đem nàng từ trong mơ màng tỉnh lại.

"Tiểu Huệ, sao bên ngoài ầm ĩ thế?"

"Tiểu thư! Người mau dậy đi, Lâm tiểu thư vào cung cáo trạng, hiện tại Vương gia đang tới nơi này. Đến lần này khẳng định là có chuẩn bị. Người về sau cần phải thu liễm cái tính tình kia lại. Nếu không thích đáp lại các nàng, ứng phó vài câu là được rồi? Hà tất cùng các nàng động tay chân!"

Tiểu Huệ lo lắng mặc xong quần áo, hầu hạ nàng rời giường, không ngừng nhắc nhở bên tai nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đều đã nhăn lại.

Phượng Bất Hối nội tâm buồn cười, tùy ý tiểu Huệ mặc quần áo, cột tóc cho nàng, ai! khi nào thì nàng lưu lạc đến nước này. Bất quá, tiểu Huệ thật lòng coi nàng là thành chủ tử, tuy nhiều lời nhưng không phải người nào cũng nguyện ý nói những thứ này.

Mới vừa thu thập thỏa đáng, cửa đã bị mở ra, người đầu tiên bước vào là Chiến thần Vương gia mới nghe qua kỳ qua danh—— Chiến Cảnh Thiên!

Ấn tượng đầu tiên về Chiến Cảnh Thiên là lãnh, lạnh thấu xương, còn chưa đến gần nàng đã cảm giác được hàn ý đánh úp lại.

Tiếp theo liền bị bộ dạng của hắn làm kinh ngạc một phen, so với thời điểm lúc nàng thấy chính mình còn kinh ngạc hơn!

Toàn thân cẩm bào màu đen hiển lộ rõ ràng dáng người to lớn của hắn. Bởi vì nhiều năm trên chiến trường màu da của hắn là màu đồng cổ khỏe mạnh cũng khiến người mê muội, ngũ quan hình dáng rõ ràng giống như đao khắc. Con người màu tím thần bí, tà mị, gợi cảm, cũng là dấu hiệu của hoàng tộc Chiến quốc. Chỉ là hơi thở của hắn quá lãnh, làm cho người ta khó có thể tiếp cận, khí thế vương giả quanh thân lại càng làm cho người ta sùng bái.

Những nữ nhân đi cùng Chiến Cảnh Thiên đều sợ hãi khí thế trên người hắn nên theo sau rất xa, đi đầu là một mỹ nữ tuyệt sắc, toàn thân váy dài màu hồng nhạt, trên vai là áo choàng Tuyết Hồ. Tóc buộc một nửa, buông xõa một nửa đáng vẻ cực kì ôn nhu, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng càng tăng thêm khí chất của nàng.

Lập tức đoán được thân phận của nàng, Chiến quốc đệ nhất mỹ nữ, Lâm Tuyết Nhu! Theo sau có vài người tuy đẹp nhưng cùng Lâm Tuyết Nhu so sánh đó chính là trên trời và dưới đất. Lâm Khả Nhi ngẩng đầu, vẻ mặt đặc ý đi theo bên người Lâm Tuyết Nhu, còn có đám người Chu Phi Phi đang cúi đầu.

Phượng Bất Hối đánh giá người tới, người tới đồng thời cũng đánh giá nàng, Lâm Tuyết Nhu nổi danh là đệ nhất mỹ nữ Chiến quốc, trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo cũng cảm thấy thua kém nàng.

Chiến Cảnh Thiên cũng đánh giá nàng, thời điểm cứu người ngày đó cũng không thấy rõ bộ dạng của nàng, hiện giờ vừa thấy quả nhiên cực kỳ xuất sắc, nhưng cũng không thể khiến hắn hứng thú. Muốn nói bề ngoài xuất chúng, phóng khoáng thiên hạ, còn không có vài người có thể cùng hắn đối kháng!

Ngoài ý muốn, thái độ của nàng đối với hắn không kiên ngoạ không siểm nịnh. Lần đầu nhìn thấy hắn trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc sau đó liền trở lại bình tĩnh.

Lúc hắn tới là tức giận vì bị việc này làm phiền, cho nên tận lực tạo áp lực. Người bình thường nhìn thấy khí thế của hắn đã sớm quỳ xuống, nhưng nữ nhân này lại hoàn toàn không thèm để ý! Mà còn nhìn hắn tỏ vẻ khinh thường.

Đúng, chính là khinh thường!

Trong lòng kinh ngạc khí thế của Chiến Cảnh Thiên, thời điểm nàng làm đặc công, người lãnh đạo nào chưa thấy qua nhưng không ai có loại khí thế bề ngể thiên hạ này, nàng nếu tiếp tục cùng hắn giằng co tiếp kháng định sẽ thua. Cho nên nàng làm bộ như không thèm để ý xoay người đi, lười biếng ngồi ở ghế tựa vò vò sợi tóc. Khóe miệng hàm chứa nhè nhẹ tiểu ý, chủ động mở miệng: "Không biết chiến Vương gia chủ động đến là có chuyện gì phân phó?"

Loại thái độ này không những không để cho Chiến Cảnh Thiên sinh khí, ngược lại khiến cho hắn cảm thấy hứng thú. Hôm nay hắn muốn nhìn xem nữ nhân này làm như thế nào để thoát tội?

Sau khi thấy hứng thú hắn cũng không tức giận nữa, đè thấp khí thế ngồi thưởng thức chén trà trên bàn, trong mắt hiện lên một tia cân nhắc, hừ lạnh nói: "Nghe nói người đánh người? Người nghĩ bốn vương nên trù người tội gì?"

Chương 4: Dáng người không tệ

Chiến Cảnh Thiên thu lại khí tức, trong phòng nhất thời ảm áp hơn.

Lâm Tuyết Nhu cảm thấy không ổn, Xem bộ dáng Vương gia cũng không có tính toán trị tội nàng, trong mắt hiện lên một tia ác độc, hung ác trừng mắt.

Nàng lờm Chiến Cảnh Thiên một cái, người này thật sự là con hồ ly, đem vấn đề vớt lại cho nàng, bất quá cũng đừng cho rằng nàng dễ chọc. Tại thời điểm nàng đá chân kia đã nghĩ tới hậu quả, cho tới bây giờ nàng chưa từng bị người khác nắm đuôi.

"Chiến Vương gia hắn là biết thân phận của ta? Theo theo lý, nàng chất vấn ta là tội mất đầu. Ta thay mặt Chiến Vương gia mới trừng phạt nàng một chút, Chiến Vương gia chẳng lẽ cho rằng ta có tội?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhú mày, thân phận của nàng hắn đương nhiên biết. Chỉ là không nghĩ tới nữ nhân này lại thông minh biết phản kích như vậy, coi như là đã cho hoàng tử mẫu công đạo.

Giải quyết xong sự tình, hắn nhìn một phòng toàn nữ nhân thì càng thêm chướng mắt.

Phẩy áo bào đứng lên lạnh nhạt nói: "Chuyện này liền giải quyết như vậy, Lâm Khả Nhi dĩ hạ phạm thượng, nên xử trảm, nhưng niệm tình phụ thân trung thành tâm, lôi xuống đánh mười đại bản, đuổi khỏi Vương Phủ!"

Oanh!

Kết quả này giống như tiếng sấm nổ tung trong lòng mọi người!

Cứ tưởng rằng Vương gia dù không trừng trị nữ nhân này thì ít nhất cũng sẽ đuổi nàng ra ngoài. Vì cái gì người bị đuổi lại là Khả Nhi?!

Bởi vậy, mọi người càng thêm tò mò rốt cuộc nàng là thân phận gì.

Lâm Khả Nhi sững sờ đứng tại chỗ, từ kinh ngạc đến hoảng sợ, miệng không khép lại được. Chờ khi nàng phản ứng kịp thì ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống lệ rơi đầy mặt, bi thương gào thét : "Vương gia! Ta sai rồi, ta không dám nữa, đừng đuổi ta đi."

Mi lạnh nhúu lại, Chiến Cảnh Thiên sẽ tha cho nàng sao? Hạ nhân lập tức tiến vào kéo nàng ra ngoài.

"Các người cũng lui đi, ta còn có chuyện muốn nói cùng nàng!"

"Biểu ca, người phải biết rằng cô tổ mẫu."

Trầm mặc một hồi, Lâm Tuyết Nhu rốt cục ôn nhu mở miệng cầu tình, dù sao Lâm Khả Nhi cũng là người của nàng, trong phủ có thêm một người thì sẽ thêm một phần cơ hội.

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm một trận rét lạnh đánh úp lại!

Lời còn lại liền bị đóng băng, lườm Chiến Cảnh Thiên một cái không tình nguyện thi lễ, mang theo mấy người phụ nhân thối lui ra ngoài.

Thù này, Lâm Tuyết Nhu nàng nhớ kỹ!

Phòng trong rất nhanh chỉ còn lại Chiến Cảnh Thiên và nàng, sau khi mấy người phụ nhân rời đi, tiểu Huệ cũng thức thời lui xuống.

"Cảm tạ ân cứu mạng của Vương gia, về sau nếu như có việc giao phó chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực. Nay Phượng Yêu còn chưa tỉnh lại, mong Chiến Vương gia có thể giúp đỡ chúng ta một đoạn thời gian, sau khi Phượng Yêu tỉnh lại chúng ta lập tức rời đi."

Vốn là cho Chiến Cảnh Thiên một cái đại lễ, dù nói thế nào mạng các nàng là do hãn cứu về. Còn nữa, vì Phượng Yêu, nàng vẫn cần ở lại chỗ này một đoạn thời gian. Trong lòng nàng hiểu rõ thân phận Phượng quốc công chúa của nàng Chiến Cảnh Thiên còn chưa để vào mắt.

Đối với thái độ đột nhiên chuyển biến, Chiến Cảnh Thiên nhãn thần hơi đối mím cười, nữ nhân này vẫn còn biết xem xét thời thế.

"Cứu người là xem trọng người tỳ nữ kia trung tâm hộ chủ, Vương Phủ chưa bao giờ lưu người vô dụng."

Trong lòng minh bạch, không lưu người vô dụng, là nhìn ra nàng có chỗ có lợi. Nếu hữu dụng, hãn mới có thể lưu lại nàng cùng Phượng Yêu.

"Chiến Vương gia không phải thiếu một người có thể ứng phó Thái Hoàng Thái Hậu sao? Nói vậy, Vương gia lại làm cho những nữ nhân này phiền lòng sao?"

"Vậy cho ta thấy biểu hiện của người!"

Chiến Cảnh Thiên hiện lên một tia cân nhắc, hẳn muốn nhìn một chút nữ nhân này sẽ dùng biện pháp gì đả động hẳn.

Dứt lời, không hề nhìn nàng đứng dậy ly khai.

*

An tâm tiếp xuống đất, nhớ lại Phượng Yêu còn đang mê man, trong lòng nàng hiện lên một tia đau xót, Phượng Yêu từ nhỏ đã theo bên người nàng, nhiều năm như vậy đã sớm coi nàng như tỷ muội, nếu thật sự không tỉnh lại, nàng nhất định sẽ hối hận cả đời .

Mấy ngày sau thương tổn của nàng cơ đã bản khỏi hẳn. Sau chuyện tình Lâm Khả Nhi cũng không có nữ nhân nào dám đến tìm nàng phiền toái, nàng cũng vui vẻ được thanh nhàn. Thời gian ở trong phủ hết ăn ngủ rồi lại ngủ ăn, quả thật nhàm chán hết sức.

Cho nên, nàng tính toán xuất phủ chuyển, đối với kinh thành cổ đại này nàng đúng là cực kỳ tò mò.

Nàng một mình vụng trộm đi ra, nếu để cho nha đầu tiểu Huệ kia biết, nhất định sẽ không để cho nàng ra ngoài .

Đây là lần đầu tiên nàng đi ra khỏi sân viện, Vương Phủ này thoát nhìn quả thực rất rộng lớn.

Các nàng cư trú tại Bắc Uyển có rất nhiều sân viện chỉnh tề như một. Phía trước là một hồ nước, hiện tại là mùa đông, trên mặt hồ kết một tầng băng mỏng, trong lòng hồ có một tòa núi giả nguy nga, còn có loài hoa không biết tên, nhìn từ xa thật như tiên cảnh.

Phía bên kia hồ là nơi Chiến Cảnh Thiên cư trú - Đông Uyển, cũng là địa phương cách xa Bắc Uyển nhất, là cấm địa Vương Phủ! Không thể đi vào cấm địa nên nàng quyết định đi hướng nam, trước tìm được đại môn rồi nói tiếp.

Một đường đi tới chỉ thấy Vương Phủ bố trí rộng rãi, chỉnh tề, yên tĩnh giống với phong cách của chủ nhân, nắm thật chặt áo choàng trên người tiếp tục đi không có mục đích.

Vui vẻ ngâm nga một tiểu khúc, xem xét cảnh sắc ven đường quả thực thú vị hơn so với ở trong phòng.

Bỗng dưng, cảnh sắc chung quanh thay đổi!

Thời tiết vừa rồi còn hàn khí bức người đột nhiên trở nên tươi đẹp, giống như đầu mùa xuân.

Nhận thấy được quái dị, nàng dừng lại, cẩn thận xem xét đường đi dưới chân, trong mắt ánh sáng chớp lóe, nàng nở nụ cười, thì ra chỗ này bày trận pháp !

Vốn Phượng Bất Hối ở trên núi Thanh Phong dùng thời gian vài năm không tập võ một lòng nghiên cứu các loại cơ quan cùng trận pháp, hiện tại rốt cục được sử dụng .

Trận pháp này bố trí khá uyên thâm khiến nàng hứng thú, dù sao nàng cũng đang nhàm chán mới ra ngoài đi dạo, nếu tìm được chuyện thú vị, việc ra ngoài này cũng có chút ý nghĩa, nàng hiện tại có nhiều nhất chính là thời gian.

Rất nhanh nàng đã đoán được, đây là Bát Quái trận.

Bát quái trận bao gồm đoàn anh, trường xà, Ngọa long thập diện mai phục, dựa theo phương hướng Cửu Cung Bát Quái và nguyên lý Ngũ Hành sinh khắc bài trí thành trận đồ. Bát Quái trận xứng danh là Cửu Cung Bát Quái Trận, lấy sáu hào tam tam hợp thành. . . .

Nàng đã từng nghiên cứu trận pháp này hơn một năm, nhưng Bát Quái trận thật sự biến hóa rất nhiều, cho dù là sư phó nàng cũng không thể hiểu thấu toàn bộ.

Người có thể bố trí ra loại trận pháp này cũng là thế ngoại cao nhân .

Trong lòng nhớ lại nguyên lý Bát Quái trận, sau đó đối chiếu quan sát cảnh tượng phía trước, nàng đột nhiên nhắc chân trái hướng bên phải đi tới năm bước, cảnh sắc trước mắt cũng biến đổi theo, tiếp theo tại hướng bên phải đi về phía sau hoặc nhảy. Nàng một lòng đều đã đặt ở trận pháp tuyệt diệu này cũng không có chú ý tới cái khác.

Ra được rồi!

Bát Quái trận này tuy bố trí tinh diệu, nhưng vẫn có chỗ thiếu sót, dựa vào bản lĩnh của nàng rất nhanh đã phá giải. Trong lòng suy ngẫm phải làm thế nào mới có thể cải tiến trận pháp này thần kỳ hơn nữa, nàng hoàn toàn quên mất thế giới bên ngoài.

"Người!"

Đột nhiên, nàng nghe được tiếng nước, còn có ——thanh âm của nam nhân.

Từ trong mạch suy nghĩ giật mình tỉnh lại, quay đầu, ánh mắt trực tiếp dừng tại nơi đó!

Chiến Cảnh Thiên!

Trước mặt nàng là một cái ôn tuyền nhỏ để tắm rửa, giờ phút này trên người hắn không một mảnh vải! Cùng xoay lại theo hắn còn có tiểu huynh đệ của hắn! Vậy mà cũng dám ngẩng cao đầu kêu gào với nàng!

Chiến Cảnh Thiên đối với sự xuất hiện đột nhiên của nữ nhân này kinh ngạc không thôi. Nguyên bản hắn cho rằng là Hoa Thiên Thần đến đổi dược cho nên mới không để ý. Không nghĩ tới lại là nữ nhân hung hãn kia!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ không biết mở miệng như thế nào.

Một lát sau, nàng đột nhiên nở nụ cười!

Nụ cười này khiến cho Chiến Cảnh Thiên cảm thấy hoảng hốt, thật đẹp. Nhưng biểu hiện kế tiếp của nàng làm cho hắn thiếu chút nữa trượt chân ở trong nước.

Hu!

Tiếng huýt gió vang lên: "Dáng người không tệ!"

Chương 5: Xem lại

"Dáng người không tệ!"

Chiến Cảnh Thiên thiếu chút nữa thổ huyết. Nữ nhân bình thường nhìn thấy nam nhân đang tắm rửa không phải nên kêu to rồi xấu hổ chạy đi sao?

Lá gan nàng thật lớn!

Không những không chạy còn dám trắng trợn đánh giá, da mặt cũng đủ dày!

Kỳ thật Bất Hối khích lệ hoàn toàn xuất phát từ thật tâm.

Thân cao 1m8, màu da khỏe mạnh, toàn thân không có một vết sẹo lồi, tỉ lệ dáng người hoàn mỹ làm cho người ta cảm thán! Tuy nhiên trước ngực cùng trên đùi hắn đều thấy những vết sẹo ghê người, thậm chí trên ngực còn đang nhỏ máu, Nhưng không phải có câu ‘Vết sẹo làm cho nam nhân càng thêm sức quyến rũ!’ sao?

Vượt cằm lại liếc mắt nhìn một cái, Bất Hối lập tức cười xoay người, bước chân tao nhã ly khai.

"Chậc chậc, nữ tử này thật lớn mật! Bất quá ——"

"Vương gia, người đúng là chịu thiệt, cứ nhiên làm cho người ta xem sạch bách!"

Bóng dáng của nàng vừa biến mất, nơi ấy lại đi tới một người vẻ mặt hưng phấn, trong tay cầm theo hòm thuốc.

Hoa Thiên Thần qua đây đổi thuốc cho Chiến Cảnh Thiên, trước đó hắn đã đến coi náo nhiệt hồi lâu.

Nữ nhân kia hắn đã từng gặp qua, là do Chiến Cảnh Thiên mang về.

Hắn đoán không được mục đích, vì cái gì Vương gia thiết huyết lại dẫn theo một nữ nhân ghê gớm như vậy trở về, điều này làm cho lòng hiếu kỳ của hắn tới cực điểm. Cùng với sự quan tâm về nữ nhân kia cũng đạt tới đỉnh.

Vừa rồi, biểu tình quần bách chớp lóe rồi biến mất của Chiến Cảnh Thiên hắn thấy cực kỳ rõ ràng, cảm giác so với thấy được núi vàng núi bạc còn hưng phấn hơn!

"Nhanh bôi thuốc."

Một trận gió lạnh thổi qua làm hấn toàn thân phát lạnh, khẩn trương bắt tay vào bôi thuốc.

Trong lòng oán thầm, như thế nào vừa rồi không phát khí, tức giận hấn cái gì?

Hoa Thiên Thần không hổ danh xưng thần y, động tác thuần thục lại nhanh chóng, rất nhanh liền đem miệng vết thương còn đang đổ máu xử lí xong. Hôm nay tâm tình của hấn không tệ, không như những lần trước phải hành hạ Chiến Cảnh Thiên một phen, trên mặt lại vẫn treo ý cười: "Người phải ngâm trong dược tuyến bảy bảy bốn chín ngày, không thể gián đoạn."

Chiến Cảnh Thiên nhin không được nhú mi.

Hấn lần này trở về một là vì chiến trường tạm thời gió êm sóng lặng, hai là vì thương thế quả thật cực kỳ nghiêm trọng, cần nhờ dược tuyến trị thương. Hôm nay ôn tuyến dược Hoa Thiên Thần phối thêm các loại dược liệu, quả thực là thánh địa chữa thương tốt nhất.

Đúng bốn mươi chín ngày.

Biết hấn vì sao nhú mi, Hoa Thiên Thần, giành trước ngăn chặn hấn sắp mở miệng nói: "Người lần này bị thương quá nặng, nếu muốn khôi phục triệt để phải nghe ta. Những nữ nhân bên ngoài người không đi trêu chọc không phải tốt sao, có gì mất hứng? Kỳ thật, ta nói người cũng nên đi tìm nữ nhân, các nàng cũng không tệ như người nghĩ đâu, đặc biệt thời điểm buổi tối tắt đèn nằm ở dưới thân người lại càng hết sức."

Nội tâm cười trộm, trò hay vừa mới bắt đầu như thế nào có thể để cho hấn đi nhanh như vậy?

"Cút!"

Chiến Cảnh Thiên giận giữ gầm lên, Hoa Thiên Thần sờ sờ cái mũi cười nhanh nhẹn rời đi.

Nằm lại trong dược tuyến, Chiến Cảnh Thiên khép hai mắt lại, bất tri bất giác lại nghĩ tới một màn kia. . . .
..

Trong lòng cứng lại, đáng chết!

Hấn bao lâu cũng không nghĩ đến? Hôm nay vì sao lại xuất hiện trong đầu?

Đúng là hấn chán ghét nữ nhân. Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, phàm là nữ nhân tiếp xúc hấn đều nghĩ đủ các loại biện pháp mục đích là muốn leo lên giường của hấn, điều này làm cho hấn vạn phần chán ghét, tình nguyện cô độc.

"Vương gia, ta muốn người tuyệt đối không được chịu thiệt thòi, nhất định phải xem lại."

Từ không trung đột nhiên truyền đến một thanh âm trêu chọc. Trừ bỏ Hoa Thiên Thần còn có thể là ai?

Lạnh lùng trợn mắt nhìn hấn, không nói một lời đứng dậy mặc quần áo rời đi.

*

Bên trong Đông Uyển, trong đầu Chiến Cảnh Thiên đều là ánh mắt đánh giá của Phượng Bất Hối, còn có câu nói ‘dáng người không tệ’ kia .

"Đáng chết! nữ nhân này như thế nào có thể không cảm thấy thẹn như vậy!"

Phần hận đập bể cái bàn, một buổi chiều này hắn cái gì cũng chưa làm, trong lòng buồn bực không chịu nổi.

Mắt thấy bầu trời tối đen đến nơi, hắn mới đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu—— ban ngày nàng làm thế nào thông qua Bát Quái trận ?

Suy nghĩ đến đây, hắn rốt cuộc ngồi không yên đi thẳng đến viện của Bất Hối.

Trong viện tối đen, chỉ có tiểu Huệ đáng thương đang canh giữ ở cửa.

Vung tay lên, hắn để tiểu Huệ lui xuống một mình tiến vào.

Trong phòng phảng phất hương hoa lài nhàn nhạt, giống hương vị trên người nữ nhân kia. Trong phòng sắp xếp thật sự sạch sẽ, trên bàn bày vài cuốn sách.

Không có chủ định, trước mắt hắn lại hiện ra hình ảnh nữ nhân kia nằm ở trên giường đọc sách. Lắc đầu, đem bóng dáng chán ghét gạt bỏ đi, hắn đi đến bên giường nằm xuống, theo ánh nến tiện tay cầm lấy quyển sách trên bàn.

Một bản giới thiệu phong thổ dân tình trong lục quốc, lật chuyển vài lần cảm thấy không có ý nghĩa, hắn lại tiện đổi bản khác. Mà bản này vừa lúc là sách giới thiệu các loại cơ quan, không nghĩ tới nàng còn có thể hiểu cái này? Không khỏi đối nàng càng thêm tò mò!

*

"Tiểu Huệ, đi chuẩn bị chút nước tắm cho ta, đi lại một ngày, mệt chết ta."

Vừa bước vào cửa, phượng Bất Hối đắm đắm eo nhẹ giọng phân phó .

Hôm nay nàng đi quanh Vương Phủ cả ngày cũng chưa ra ngoài được, lạc đường được triệt để. Mãi đến khi gặp được Chiến Nguyên mới đưa nàng trở về.

Đúng là.

Tiểu Huệ không có đáp lại.

Nàng ngơ ngác một chút, nhất thời sinh lòng cảnh giác!

Không đúng, phòng trong có hơi thở của nam tử. Trong lòng nàng cả kinh, là ai?

Tiện tay quơ lấy một cây Mộc Côn, vể mặt đề phòng đi vào trong nhà. Dừng lại khẽ đến gần nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, dõ xuống đề phòng.

Vị gia này cũng không xa lạ!

Chẳng qua, hãn làm sao có thể đột nhiên xuất hiện? Hãn không phải là vì sự tình ban ngày chứ?

"Chiến Vương gia là người bận rộn nhiều việc như thế nào có thời gian rảnh chạy đến nơi này của ta?"

"Ta muốn xem lại!"

Vừa nghe nói nàng muốn tắm rửa, Chiến Cảnh Thiên giống như bị mê hoặc, ma xui quỷ khiến buột miệng nói ra. Nói xong, chính mình cũng sửng sờ không thôi.

Oanh!

Thiên lôi cuồn cuộn, chém thẳng vào trong óc, Bất Hối trực tiếp chết đứng ở kia !

Trùng đôi mắt sáng, vị gia này vừa mới nói gì đó?

Xem lại? !

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ vị gia này buổi tối khuya không ngủ được chính là vì muốn đến xem nàng tắm rửa? Quả thực cổ quái!

Nhiều mày, nàng bõn cợt cười hỏi: "Người xác định?"

Kỳ thật lời vừa ra khỏi miệng Chiến Cảnh Thiên đã thấy hối hận. Chẳng qua việc đã đến nước này, hãn đường đường là Chiến vương, cho dù thực nói những lời này thì như thế nào? Bày ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, hãn gợi khéo môi tà mị nhìn nàng, nhàn nhạt nói:

"Xác định."

Bất Hối sao có thể yếu thế? Vỗ tay phát ra tiếng, nàng dương lên cổ họng, thanh âm thanh thúy xẹt qua tia hắc ám, "Tiểu Huệ, đi mang thùng nước nóng qua đây."

Nước tắm rất nhanh liền đến, Chiến Cảnh Thiên tà tà nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

Phòng trong không khí cực kỳ quỷ dị, tiểu Huệ mang nước tới tự giác thối lui ra ngoài.

Bước sen nhẹ lay động đi đến biên cạnh thùng tắm, Bất Hối thử thử nước ấm, khéo mắt dư quang đánh giá Chiến Cảnh Thiên.

Muốn nhìn sao? Khiến hãn xem trọng, xem một phen lại không ít nhục.

Nàng hôm nay muốn nhìn một chút, là người hiện đại phúc hắc hay là người cổ đại da mặt dày!

Tay xoa nhẹ tơ tằm trơn mịn, nàng nhẹ nhàng bỏ đi áo choàng, từng cái từng cái, đem áo khoác cởi bỏ, động tác phong tình vạn chủng nói không nên lời.

Chỉ còn lại quần áo trong, nàng ngậm cười lườm Chiến Cảnh Thiên một cái, mà vị kia gia cũng không có ý tứ rời đi.

Xem như người lợi hại!

Hướng hân cười quyến rũ, nàng tiếp tục động tác trong tay.

Xoạt!

Thanh âm y phục rơi xuống đất, Bất Hối đem quần áo trong cũng bỏ đi .

Sau đó là áo lót.

Khi chỉ còn lại có cái yếm cùng quần lót.

Chiến Cảnh Thiên rốt cục lộ vẻ xúc động, thân thể bắt đầu căng thẳng.

Còn muốn chạy!

Thân thể không nghe theo sai bảo, ánh mắt nháy cũng không nháy.

Xì!

Bất Hối nở nụ cười! thời điểm nàng ném cái yếm ra, hai điểm máu hồng hồng từ trong lỗ mũi của hân trào ra. Sau đó, nam nhân nhanh như gió biến mất.

Chương 6: Muốn xem, tự mình cời

Vị gia này cũng quá quá ngây thơ rồi? Cư nhiên nhìn đến thời khắc mấu chốt lại bỏ chạy!

Thực không có tiền đồ!

Đi càng tốt! Bất Hối trực tiếp vứt bỏ cái yếm cùng quần lót nhảy vào trong thùng tắm. Nước ấm áp thấm vào da thịt, rất nhanh đem hàn khí trong cơ thể nàng xua tan, cả người dần ấm áp lên.

Khối thân thể này đặc biệt sợ lạnh, trong trí nhớ nàng mỗi khi đến mùa đông đều phải mặc rất nhiều y phục, trong phòng cũng luôn luôn có vài cái lò sưởi.

Nghĩ nghĩ không hiểu, nàng cũng không suy nghĩ nữa.

Nhắm mắt, con người tinh tế suy tư về kế hoạch tiếp theo, hai ngày này trước đem Vương Phủ đi quen đã, sau đó mới xuất phủ đi đi dạo. Nếu không khi ra ngoài lại không tìm được đường về mới thật là dọa người .

Tắm xong, nàng lại bảo tiểu Huệ chuẩn bị cơm, sau khi ăn no ấm người, trực tiếp nằm xuống ngủ.

Hôm nay, thật sự là quá mệt mỏi .

Không nghĩ đến vừa vào ngủ nàng lại gặp ác mộng. Giống như mọi ngày, ác mộng này lại chân thực khiến nàng lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, rất không dễ dàng mới mơ mơ màng màng nằm ngủ.

Đột nhiên!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê , nàng cảm giác có người đi tới trước giường.

Nàng nhảy dựng người ngồi dậy, vừa thấy, lại là Chiến Cảnh Thiên!

"Chiến Vương gia chẳng lẽ cảm thấy vừa rồi chưa nhìn cẩn thận, lại trở về tiếp tục?"

"."

"Muốn xem cũng được, tự mình coi đi! Ta còn muốn đi ngủ." Vô tâm ngáp một cái, Bất Hối tùy ý kéo chăn bông xuống lộ ra thân thể chỉ mặc cái yếm cùng quần lót.

Lăn qua lăn lại một đêm, nàng hiện tại mệt mỏi cực kỳ, một lòng chỉ nghĩ đến đi ngủ.

Vốn Chiến Cảnh Thiên quay lại là muốn hỏi chuyện tình về bát quái trận. Trước một kích thích như thế, hại hắn đem chính sự đều quên mất, sau khi trở về nằm trên giường ngủ không được lăn qua lộn lại, trong đầu mặc danh kỳ diệu đều là một màn nhìn đến trước khi rời đi kia.

Mãi đến hơn nửa đêm, hắn vẫn ngủ không được, bất đắc dĩ đứng dậy đến thư phòng xem sách. Kết quả, sách cũng xem không vào, sau cùng quyết định đến nơi đây tìm nàng.

Hại hắn ngủ không ngon giấc, nàng là đầu sỏ gây nên cũng đừng muốn ngủ!

Nhưng hắn không nghĩ tới nữ nhân chết tiệt này cư nhiên lại phơi bày trước mặt hắn lần nữa!

Tuy hắn chán ghét nữ nhân, nhưng nói như thế nào cũng là nam nhân bình thường, làm sao chịu được kích thích như vậy?

"Không biết thẹn! Nhanh mặc y phục lên, bốn vương có chuyện hỏi người."

Chiến Cảnh Thiên vừa nói vừa xoay người sang chỗ khác, ngồi ở ghế tựa bên giường.

Vừa nghe lời này, Phượng Bất Hối thật muốn nhảy dựng lên chửi má nó.

Người buổi tối chạy tới bây giờ còn giả bộ thanh cao cái gì?

Không biết then? Người mới không biết then!

Tức giận thì tức giận, nàng vẫn là chậm rãi đứng lên tìm y phục mặc vào. Không phải vì cảm thấy then, mà là hôm nay thật sự quá lạnh. Mãi mới thấy buồn ngủ, lại bị gọi dậy, nàng một bụng nộ khí.

"Nói đi, có chuyện tình gì khẩn cấp đáng để Chiến Vương gia hơn nửa đêm tới thăm vấn."

Chiến Cảnh Thiên bị thái độ tùy ý cùng giọng điệu chất vấn của nàng có chút khó chịu. Dù sao hơn nửa đêm chạy đến khuê phòng một nữ tử quả thật không phải hành vi tốt.

Cụp xuống phượng mâu, hần hăng giọng một cái, biểu tình mất tự nhiên trên mặt biến mất, định thần hỏi: "Bốn vương hỏi người, ban ngày người làm thế nào thông qua bát quái trận?"

Phượng Bất Hối chân mày nhíu lại.

Là người tập võ thị lực của nàng khác hẳn với thường nhân, nhìn ban đêm cũng giống như ban ngày.

Cho nên, sắc mặt nháy mắt khẽ biến thành hồng của vị gia này đều bị nàng nhìn thấy.

Lại liên tưởng đến hai chuỗi máu mũi khi xem nàng khi tắm kia, trong lòng nàng không khỏi suy đoán, Chiến Vương gia đại danh鼎鼎鼎鼎 không phải đến bây giờ cũng không có quá nữ nhân đi?

Chiến Cảnh Thiên năm nay đã hai mươi lăm tuổi, cái gì khái niệm hai mươi lăm tuổi? ở hiện đại mà nói khả năng là vừa mới tốt nghiệp đại học hoặc là vừa mới kết hôn, nhưng ở cổ đại thì lại khác. Thời đại này thời điểm nam tử mười sáu mười bảy tuổi cũng đã đại hôn, nữ tử mười lăm mười sáu tuổi là có thể lập gia đình.

Nếu không phải Phượng Bất Hối phải ở trên núi Thanh Phong đợi cho đến mười tám tuổi cũng đã sớm lập gia đình.

Dựa vào tuổi đại hôn tính toán, với tuổi tác này của hần, trên cơ bản là phụ thân vài đứa bé. Nàng mấy ngày nay xem trên sách ghi lại rất nhiều nam tử thời điểm mười ba mười bốn tuổi đều có người thông phòng.

Nam nhân này nếu thực đến bây giờ còn chưa có chạm qua nữ nhân vậy cũng thật là so với khủng long còn quý hiếm hơn!

Suy nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên nổi lên ý trêu cợt, cũng không trả lời vấn đề của hần, đứng dậy chân thành đi đến bên cạnh hần, nhướn mày đánh giá hần từ trên xuống dưới một lần, mãi đến khi thấy vẻ mặt hần càng ngày càng mất tự nhiên mới ngừng lại.

Cúi người, nàng tiến đến bên tai hần nhẹ giọng nói: "Vương gia, người hần không phải đến bây giờ vẫn là xử nam chứ?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên sắc mặt sung huyết đỏ bừng, không phải xấu hổ mà là tức giận. Hiện tại, hần thực hận không thể đem nàng treo lên hung hăng đánh một trận.

Nữ nhân này quá ác liệt, thật không cảm thấy thẹn, cái gì cũng dám nói. Đây là điều một nữ tử chưa lấy chồng nên hỏi à?

Phượng Bất Hối sáng khoái cười .

Nhìn phản ứng sinh động này của hắn cũng không cần trả lời, vị đại gia này nhất định là xử nam!

"Trận pháp kia là ta phá." Nhận thấy được hắn tức giận, nàng cũng không tiếp tục trêu chọc lập tức chuyển đề tài. Nếu không nam nhân cầm thú kia coi mang nàng làm thí nghiệm thì làm sao bây giờ?

Thấy nàng đột ngột chuyển đề tài, Chiến Cảnh Thiên sửng sốt một chút, rất nhanh liền khôi phục trấn định. Giống như vừa mới chưa phát sinh cái gì.

Nhiều may, hắn cẩn thận đánh giá Bất Hối, như là nghiền ngẫm tính chân thật của những lời này.

"Người biết trận pháp? Thật là người phá ?"

"Đương nhiên, một cái bát quái trận nho nhỏ đối với ta tới không có gì khó, vốn là hướng phải đi. Bất quá cái trận pháp này còn có chút thiếu hụt, nếu cải tiến một chút, muốn phá cũng cần có chút công phu."

Sợ Chiến Cảnh Thiên không tin, giọng nói của nàng thông thả đem phương pháp phá giải diễn giải lại một lần, dứt lời, lại thuận tiện đánh giá một chút.

"Có thể cải tiến? Nói một chút xem! Có chỗ thiếu hụt ta biết, nhưng suy nghĩ vài biện pháp đều thấy không đủ hoàn mỹ."

Tựa hồ hưng trí, Chiến Cảnh Thiên bắt được tay nàng, ngay cả bốn vương cũng không dùng, trực tiếp gọi là ta.

Cái trận pháp này là hắn một lần vô tình biết được sau đó làm thí nghiệm trong phủ. Cũng vì hắn đã nhận ra chỗ thiếu hụt, cho nên mới không có mang tới chiến trường. Nếu nàng thật có thể đem lỗ hổng bổ sung, như thế đem trận này pháp dùng trên chiến trường sẽ mang đến lợi ích không tưởng được

Bất Hối đối với trận pháp cũng là si mê, thấy hắn đối với cái này cũng có nghiên cứu, lập tức không chút giữ lại mà đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Nàng càng nói, Chiến Cảnh Thiên càng giật mình.

Vốn tưởng rằng nàng chỉ là có thể phá giải mà thôi, thật không nghĩ tới trình độ trên trận pháp lại cao thâm như vậy. Dem suy nghĩ nàng cùng phương pháp của hắn dung hợp lại, vừa vặn có thể bù lại chỗ thiếu hụt trong trận pháp.

Càng nói càng kích động, sau cùng hắn đơn giản đem Bất Hối tới giữa trận, một lần nữa bố trí lại.

Một hồi bận rộn, rốt cục thời điểm bình minh cũng đại công cáo thành.

Xem bát quái trận trước mắt đã gần hoàn mỹ này. Hắc nhìn dung mạo tú lệ trước mắt, đáng vẻ nữ tử đang nở nụ cười. Lúc này, ánh mặt trời mới lên đang chiếu trên mặt, chiếu vào nụ cười vô cùng tự tin của nàng, khiến nàng càng thêm mỹ lệ!

Giờ khắc này, hắc dường như một lần nữa nhận thức nữ nhân này, phát hiện nàng giống như một cái bảo tàng chứa thâm hậu, tùy thời đều có khả năng mang đến cho người ta kinh hi.

Theo bản năng, hắc thốt ra:

"Ta cho phép người lưu lại."

Chương 7: Vương Phi tương lai

"Cho phép người lưu lại!"

Bất Hối vẫn đang đắm chìm trong hưng phấn khi hoàn thành Bát Quái trận thì Chiến Cảnh Thiên để lại một câu rồi nhảy lên biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn ôn tuyền nhỏ rỗng tuếch không nói được gì, hơn nửa đêm đêm nàng tới nơi này, hiện tại lại ném nàng ở đây chỉ đổi lấy một câu 'có thể lưu lại'. Nàng cố sức giúp hắc như vậy cũng không chỉ vì lưu lại!

Tiền bạc a! Vốn đang tính toán đòi hắc một chút, hiện tại chỉ có thể từ bỏ.

Hôm qua nàng vốn định ra ngoài dạo phố, thời điểm buổi tối trở về mới phát hiện nàng cư nhiên thân không một xu, may mắn không ra ngoài nếu không thì thật mất mặt .

Hiện tại y phục trên người nàng sau khi tắm rửa là quần gia chuẩn bị xong cho tiểu Huệ mang đến, nhưng không có tiền cũng không thể tìm quần gia muốn đi.

Bất quá Chiến Cảnh Thiên nhất định không biết, bởi vì bằng vào thân phận công chúa một quốc gia thứ không thiếu nên là bạc.

Ai!

Thở dài một hơi, xe đến trước núi ắt có đường, nàng cũng không tin bằng vào tư duy của mấy ngàn năm lịch sử nàng còn có thể không kiếm được bạc!

Nghĩ thông suốt kế tiếp lại trở nên tốt đẹp, nhìn hơi nóng trong ôn tuyền trên mặt lộ ra tươi cười. Cái trận pháp này vừa được làm lại, hiện tại chỉ có nàng cùng Chiến Cảnh Thiên có thể tùy ý ra vào, không hảo hảo hưởng thụ một phen thì thật có lỗi với chính mình đã vất vả lao động một đêm.

Sau khi từ ôn tuyền ra ngoài, nàng dựa theo đường đi hôm qua thuận lợi tìm được đường trở về, có lẽ vì một đêm không ngủ sau khi trở về rất nhanh liền nhập mộng tưởng, thời điểm tỉnh lại là bị tiểu Huệ đánh thức .

"Tiểu thư, ngày hôm qua người cùng Vương gia ở trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Quân gia phụng mệnh Vương gia qua đây chuyển đồ đổi nơi ở cho tiểu thư." Tiểu Huệ hưng phấn cùng Bất Hối gọi tới gọi lui bên giường, nàng chờ tiểu thư tỉnh lại thật lâu liền đem tin tức này nói cho nàng. Trong lòng nhớ lại tối hôm qua Vương gia cố ý nán lại nơi này, một đêm chưa từng ly khai, tiểu thư hôm nay lại dậy trễ như vậy, như thế đêm qua.

Nghĩ vậy sắc mặt đỏ lên, cười đến thập phần ái muội, đem Bất Hối cười đến tóc gáy cũng dựng lên.

Chiến Cảnh Thiên tối hôm qua lúc đi quá mức kích động trực tiếp theo cửa sổ bay ra ngoài, thời điểm nửa đêm tới cũng là đi cửa sổ, lại mang Bất Hối ra ngoài cũng là qua cửa sổ, có thể là bị ảnh hưởng của hắc, buổi sáng Bất Hối cũng là theo cửa sổ vào, cho nên tiểu Huệ canh giữ ở cửa căn bản là không biết có người trong nhà tới tới lui lui vài chuyến .

"Đổi nơi ở? Đổi đến đâu?" Bất Hối nghi ngờ hỏi, nàng cũng không nhớ nói muốn đổi chỗ ở.

"Đương nhiên là đổi đến Nam Uyển, hơn nữa còn là Thính Vũ Lâu, đây chính là địa phương gần Đông Uyển nhất trong Vương Phủ!"

"Vớ lại, thời điểm xây dựng địa phương kia là cho Vương Phi tương lai ở, các nữ nhân trong vương phủ đều mỗi ngày ngóng trông. Vẫn là tiểu thư lợi hại, đến đây vài ngày liền được chuyển đến." Tiểu Huệ sinh ra, lớn lên ngay tại Vương Phủ, đối với nơi này phi thường quen thuộc, đối với tâm tư những tiểu thư hiện tại ở Bắc Uyển nàng cũng là dị thường hiểu biết .

Lúc trước thời điểm nàng mới vừa bị phái qua đây là không nguyện ý, bởi vì nàng biết trong phủ này không có nữ nhân nào được Vương gia thích.

Quan trọng nhất là những nữ nhân này khó hầu hạ cực kỳ, còn không bằng ở trong phòng giặt quần áo làm việc nặng. Nhưng khi nhìn thấy Bất Hối nàng liền thích, thật tình coi nàng như chủ tử, mọi chuyện liền lấy chủ tử làm trọng. Đây là quy tắc cơ bản của một nha hoàn, hiện tại nhìn thấy chủ tử mình có thể bay lên ngọn cây sao có thể không hưng phấn.

Bất Hối cũng không nghĩ đơn giản như tiểu Huệ, nàng lần này đi nhìn như phong quang vô hạn, kỳ thật đây là đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió .

Suy nghĩ đến đây là do mình đáp ứng Chiến Cảnh Thiên nên chỉ có thể nhận mệnh, đồ lòng dạ hiểm độc! Cư nhiên lấy điều kiện để ở lại Vương Phủ áp chế nàng làm nhiều sự tình như vậy.

*

Chiến Cảnh Thiên tâm tình không tệ ở trong thư phòng viết thư pháp đột nhiên hắt xì, đang suy nghĩ không phải đêm qua bị nhiễm phong hàn thì Chiến Nguyên đến đây.

"Vương gia, Phượng tiểu thư đã chuyển qua, Nam Uyển bên kia cũng đã an bài tốt, bọn hạ nhân cũng đều đưa qua."

"Tốt, nói bọn họ hảo hảo hầu hạ, nàng cần cái gì đều thỏa mãn nàng."

"Dạ, Vương gia."

"Đúng rồi, đem kiện áo choàng kia đưa cho nàng đi."

"Bạch Hổ áo choàng."

"Ừ."

Chiến Nguyên cảm thấy kinh ngạc, chỉ một chỗ ở cũng không chứng minh được cái gì, nhưng kiện áo choàng này.

Xem ra, vị trí Vương Phi tương lai trong phủ này thật sự là của nàng! Bất quá cũng không biết vị tiểu thư này khi nào thì vào mắt chủ tử, rõ ràng thời điểm chủ tử đem nàng về vẫn rất lạnh nhạt!

Kỳ thật nguyên nhân chân chính Chiến Cảnh Thiên để Bất Hối đến ở Nam Uyển đến Chiến Nguyên cũng không đoán được, toàn bộ nguyên nhân này đều là do một sự kiện trước đây.

Tại thời điểm hắn trên dưới năm tuổi có một lần đi theo vài vị hoàng huynh chơi trốn tìm, tìm thật lâu cũng không tìm được nhị hoàng huynh, vòng quanh hoàng cung hai vòng rốt cục tìm được tại một góc ngoài cửa.

"Nhị hoàng huynh, Cảnh Thiên rốt cục tóm được người, lần sau không cần thành quỷ ."

"Xuyt, đừng lên tiếng, từ từ đi tới."

Một cử động kia lập tức dẫn tới lòng hiếu kỳ của hắn, lặng lẽ đi tới.

"Bò lên, cho người xem thứ tốt."

Lòng hiếu kỳ của hài tử năm tuổi rất lớn, còn tưởng rằng bên trong có cái bảo tàng gì liền ra sức bò, bò không được liền nhảy, vừa nhảy lên động tĩnh quá lớn kinh động người ở bên trong, Nhị hoàng tử vừa nghe có người đến nhanh chân bỏ chạy, hắn tất bị tóm lấy.

"Cảnh Thiên, người có biết người làm như vậy là sai không."

Người tới chính là mẫu hậu của hắn, lúc này hắn mới biết được nơi này là nơi các phi tử hậu cung tắm rửa.

"Nhi thần không biết, nhi thần chỉ là." Không đợi hắn giải thích, liền bị đánh vào tay.

"Cảnh Thiên, nhìn lên nữ tử tắm rửa là hành vi vô cùng xấu xa, thân thể cô nương quý giá cực kỳ, hơn nữa cả đời này chỉ có thể cho tướng công xem, cho nên, nếu là cô nương nào bị người nhìn thấy liền phải gả cho người."

Lúc ấy hắn còn nhỏ không rõ hàm nghĩa trong lời nói, chỉ nhớ rõ lần đó hắn bị trách phạt cực kỳ oan uổng, cho đến hôm qua hắn nhìn thân thể Bất Hối đột nhiên nhớ tới lời mẫu hậu dặn hắn.

Tuy mẫu hậu đã mất nhưng hắn tuyệt đối không thể trốn tránh trách nhiệm, nếu không mẫu hậu ở trên trời

cũng sẽ thương tâm, cho nên ở trong lòng hắc Bất Hối đã là Vương Phi của hắc!

Nếu là Vương Phi thì nên ở tại nơi Vương Phi nên ở.

Điểm quan trọng nhất là hắc phát hiện hắc một điểm cũng không chán ghét nàng, tuy nàng cũng là nữ nhân!

Nếu Bất Hối biết được chân tướng, tin tưởng có đánh chết nàng cũng không để cho hắc xem. Không chỉ không cho hắc xem, ngay cả của hắc cũng sẽ không xem, ai biết hắc có thể hay không bởi vì bị xem hết lại bắt nàng phụ trách.

*

Tin tức Bất Hối chuyển đến Thính Vũ Lâu rất nhanh đã truyền ra, quả nhiên, đám nữ nhân ở Bắc Uyển này bắt đầu náo nhiệt, ngay cả Hạ Lam không đếm xỉa đến chuyện gì cũng đã không kìm nén được.

"Nàng thật sự chuyển đến Thính Vũ Lâu? Là Vương gia tự mình hạ lệnh?"

"Đúng vậy, tiểu thư, thời điểm buổi sáng hôm nay nô tỳ gặp quản gia dọn dẹp Thính Vũ Lâu liền đi tìm hiểu mới biết được là có người muốn vào ở, kết quả thời điểm giữa trưa vị kia liền chuyển qua."

"Bên kia có động tĩnh gì hay không."

Hạ Lam vốn cho là Bất Hối cũng như các nàng, Bắc Uyển này nữ nhân nhiều như vậy nàng cũng không có thời gian để ý. Trong khoảng thời gian này nàng vẫn tỉ mỉ chuẩn bị biểu diễn trong ngày thọ yến Thái Hoàng Thái Hậu, không nghĩ tới đột nhiên phát sinh sự tình.

"Nghe nói tức giận đập bể đồ, hiện đang ở trong phòng khóc rống."

"Vô dụng, người cho người đi tìm hiểu nàng, nàng cùng Vương gia không phải không có bí mật gì sao? Hiện giờ sao lại thế này."

Chương 8: Số đo của hắc ta đều biết!

Thính Vũ Các ở phía nam Vương Phủ cũng có một ôn tuyền nhỏ cho nên dù là mùa hè hay là mùa đông đều có tiếng nước chảy truyền đến, thanh âm êm tai giống như mưa phùn rải rác ngày xuân.

Trong hè cầu nhỏ, nước chảy, chim hót hoa thơm; vào đông sương trắng bốc lên giống như tiên cảnh.

Thời điểm Lâm Tuyết Nhu đi đến lập tức bị cảnh sắc này mê hoặc, nhìn cảnh đẹp trước mắt lại tưởng tượng được Chiến Cảnh Thiên ôm vào trong ngực cảm giác thật sự cực kỳ xinh đẹp.

Thời điểm hôm qua nàng nghe Phượng Bất Hối đến ở Thính Vũ Các tức giận ở trong phòng lòng nóng như lửa đốt, may mắn được Tiểu Thúy nhắc nhở nàng không giống những người khác. Suy nghĩ đến việc nàng đã từng nhìn thấy, trong mắt lộ vẻ mơ màng, gò má thoáng chốc đỏ ửng.

Giờ phút này trong Thính Vũ Các, Bất Hối cùng tiểu Huệ đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, không nghĩ tới có thể thấy được Lâm Tuyết Nhu đang phát xuân!

"Người nói nàng đang nghĩ cái gì, như thế nào đang mùa đông mà đã bắt đầu suy nghĩ xuân."

"Còn không phải đang nghĩ đến Vương gia, nữ nhân kia ý vào mỹ mạo của nàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu làm chỗ dựa trong phủ luôn hung hãn cực kỳ. Tiểu thư, về sau người lên làm Vương Phi nhất định phải đuổi nàng đi."

Bất Hối vuốt trán, nàng đã nói với tiểu Huệ rất nhiều lần, nàng không phải Vương Phi tương lai, hơn nữa nàng cùng Chiến Cảnh Thiên lòng dạ hiểm độc kia cũng không phát sinh một xu quan hệ, nhưng tiểu Huệ lại một mực chắc chắn nàng nhất định là Vương Phi.

"Đi thôi, nếu người đến chúng ta cũng không thể tiếp tục ở trong nhà nhìn, nếu không lại có người mắng ta vô lễ."

Vừa mới đứng dậy tiểu Huệ đã đưa tới áo choàng Bạch Hồ quấn quanh người.

Mọi người trong Vương Phủ đều biết kiện áo choàng này làm từ da Bạch Hồ do Vương gia năm đó bắt được, sau khi trở về cho người làm thành. Sau có rất nhiều người mơ ước đều không được, ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu muốn cũng bị cự tuyệt.

Điều làm tiểu Huệ cao hứng đó chính là tiểu thư có thể chủ động nói ra gặp Lâm Tuyết Nhu. Thời điểm Lâm Khả Nhi các nàng tới tìm tiểu thư lúc ấy cũng không để ý, này chứng minh, tiểu thư đã chuẩn bị vì tương lai làm Vương Phi.

Cái này nếu để cho Bất Hối biết nhất định sẽ cật đầu của nàng ra hảo hảo gột rửa. Nàng chẳng qua là quá mức nhàm chán cho nên đối với việc đưa đến cửa này có chút nóng lòng mà thôi.

Lâm Tuyết Nhu còn đang trong mộng đẹp, đến khi Tiểu Thúy bên cạnh nhắc nhở nàng mới phát hiện Bất Hối đang qua đây. Vừa xoay người, tươi cười liền cứng lại trên khóe miệng.

Bất Hối hôm nay một thân váy gấm đỏ thắm càng thêm nổi bật dáng người linh lung. Trên đầu cầm một cây kim trâm bằng bạc chạm rồng, mặt trên điểm một viên bảo thạch hồng sắc khó gặp, trên mặt tràn ra tươi cười trong veo mà lạnh lùng, lộ ra một cổ cao quý thoát tục, xinh đẹp khiến cho người ta kinh hãi!

Khiến cho nàng càng thêm kinh hãi là trên người Bất Hối đang khoác kiện áo choàng Bạch Hồ!

Cúi đầu nhìn nhìn kiện áo chồn bạc trên thân mình này vẫn làm nàng kiêu ngạo, lập tức liền trở nên chán ghét.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày người phải hối hận vì khuôn mặt kia." Lâm Tuyết Nhu ghen ghét mỹ mạo của nàng, trong lòng ác độc nguyên rửa, bất quá suy nghĩ đến sự kiện kia lại trở nên cao ngạo.

"Biểu ca thật đúng là thương tiếc tỷ tỷ, đây chính là Bạch Hồ do biểu ca chính tay bắt được chế thành, hiện giờ lại đưa cho tỷ tỷ, quả thật đối tỷ tỷ bất đồng!" Lâm Tuyết Nhu áp chế đổ kỵ dưới đáy lòng cố ý làm bộ dáng nhu nhược yếu điệu nói.

Lời vừa ra khỏi miệng liền làm Bất Hối ghê tởm, toàn thân đều nổi da gà.

"Muội muội? Theo ta được biết thì ta chỉ có tỷ tỷ, thật đúng là không biết muội muội ở đâu ra, chẳng lẽ người là phụ thân ở bên ngoài"

Bất Hối cố ý nói một nửa để cho chính nàng ta suy nghĩ. Ở nơi này, con riêng sẽ bị người xem thường địa vị cũng không bằng hạ nhân.

"Người"

"Là Tuyết Nhu đường đột, nếu Phượng tỷ tỷ không thích kêu như vậy, thì kêu Tuyết Nhu đi."

Đối với sự khinh thường của Bất Hối, Lâm Tuyết Nhu cảm thấy cáu giận, sắc mặt phát tím, khễ cắn môi vẫn lại là nhin xuống. Nàng sở dĩ kêu tỷ tỷ muội muội cũng không phải muốn cùng Bất Hối làm quen, mà là bởi vì về sau các nàng cùng gả cho Chiến Cảnh Thiên thì nên kêu như vậy, đây là thích ứng trước mà thôi.

"Không biết Lâm tiểu thư tiến đến là có chuyện gì?"

Bất Hối cũng không mời vào trong phòng, Lâm Tuyết Nhu liền đứng ở bên ngoài như vậy. Trong lòng mong đợi nhanh nổi bão đi, như vậy nàng có thể hảo hảo vận động một chút.

"Tuyết Nhu là đến chúc mừng, thuận tiện đưa chút đồ qua cho tỷ tỷ, về sau Phượng tỷ tỷ nếu là gả cho biểu ca thì chính là biểu tẩu của ta, chúng ta nên đi lại nhiều mới đúng."

Dứt lời, lập tức có nha hoàn đưa lên mấy hộp gấm, nắp hộp gấm để lộ ra một góc. Sau khi nhìn thoáng qua trước mắt lập tức sáng lên cảm thấy thật cao hứng, trong hòm đều là thứ tốt, lần này nàng không lo không có tiền.

"Tuyết Nhu muội muội hữu lễ, tiểu Huệ thu lại đi. Còn có, đưa bánh hoa mai buổi sáng Vương gia mang tới cho Tuyết Nhu muội muội mang về nếm thử chút."

Bất Hối trong lòng cao hứng, sắc mặt cũng trở nên tươi đẹp, mang theo Lâm Tuyết Nhu ngồi xuống bên ôn tuyền khách khí trò chuyện.

Tiểu Huệ trong lòng ngẫm oán thầm, Vương gia đâu đưa tới bánh hoa mai gì, đó là nàng buổi sáng vất vả làm cho tới trưa tiểu thư không thích ăn, hiện tại lại tặng ra ngoài, đồ nàng làm sao có thể cho người đáng ghét ăn. Bất quá ngẫm lại mấy hộp điểm tâm có thể đổi lấy nhiều thứ tốt như vậy, đáng giá!

"Nơi này thật tốt, ngay cả mùa đông rét lạnh cũng ấm áp như xuân!"

"Nơi này so với nơi ở trước ấm áp hơn, hi vọng mùa hè không nóng mới tốt."

Bất Hối đều là nói lời thật lòng, nhưng đôi khi lời nói thật cũng có thể đa thương người .

Nóng?!

Lâm Tuyết Nhu ngực thổ huyết, đây chính là địa phương tốt nhất Vương Phủ!

Đáy lòng lửa giận lập tức bạo phát lại nguy trang bằng khuôn mặt tươi cười thường xuất hiện khiêu khích nói: "Biểu ca đem nơi ở của Vương Phi tương lai ban cho tử tử, chẳng lẽ các người đã ngủ cùng nhau sao?"

Bất Hối ngạc nhiên!

Không phải nói nữ tử cổ đại đều cực kỳ kín đáo à? Như thế nào so với hiện đại lại vẫn táo bạo như vậy.

Thấy vậy, Lâm Tuyết Nhu khó nén vẻ đắc ý, kiêu ngạo ngẩng đầu liếc xéo Bất Hối. Như vậy nhất định còn chưa có phát sinh qua quan hệ, nghĩ đến đã từng nhìn thấy tại cung thái hậu trong lòng một trận kích động.

Nhớ lại có lần nàng tiến cung đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu không thông báo liền xông vào, kết quả thấy được Chiến Cảnh Thiên đang thay quần áo, phía sau lưng đáng người to lớn, tinh tráng.

Tuy chỉ thấy phía sau lưng lộ ra! Nhưng đã đủ để cho những nữ nhân khác hâm mộ .

"Người biết trên người biểu ca có bao nhiêu vết thương, có ấn ký gì sao?"

"Người đã nhìn thấy bộ dáng hãn không mặc quần áo sao?"

Lâm Tuyết Nhu nhớ lại cao ngạo hỏi, Bất Hối trong lòng thấy ghê tởm, cái dạng này của nàng làm nàng thật khó chịu!

Nheo lại hai tròng mắt, khóe môi khẽ nhếch, tiến đến bên tai Lâm Tuyết Nhu môi son khẽ mở: "Chẳng những xem qua, mà còn, hãn to nhỏ ta đều biết, đáng tiếc, đời này người không có cơ hội biết rõ."

Chương 9: Một đời một kiếp một đôi người

"Chẳng những xem qua, mà hăn to nhỏ ta đều biết, đáng tiếc đời này người không có cơ hội biết rõ."

Nghe vậy, Lâm Tuyết Nhu sắc mặt từ đặc ý chuyển thành không thể tin tiếp theo trở nên mê muội, sắc mặt thay đổi liên tục, thấy vậy trong lòng Bất Hối vô cùng sáng khoái.

"Chúng ta trở về."

Lâm Tuyết Nhu mang theo phần nộ không cam lòng, đứng dậy mang hai tiểu nha đầu nổi giận đùng đùng rời đi.

"Hừ, nữ nhân không biết xấu hổ, thấy qua thì như thế nào, dù sao biểu ca cũng không muốn nàng, ngày nào đó tìm nam nhân đi cưỡng nàng, đến lúc đó xem thân thể bị người ngủ qua kia còn ai muốn."

Lâm Tuyết Nhu trở lại trong phòng ra sức đập đồ, trong miệng cũng không quên ác độc nguyền rủa Bất Hối.

"Tiểu thư, người đừng nói nữa, lời này nếu để cho người nghe được truyền tới Vương gia kia sẽ có chuyện đấy." Tiểu Thúy vội vàng chạy đến cửa hướng ra phía ngoài thăm dò, nhìn thấy không có ai, đóng chặt cửa lại.

"Người phải sợ sao, dù sao biểu ca cũng sẽ không tới." Lâm Tuyết Nhu tiếp tục phát tiết, bất quá thanh âm cũng nhỏ chút.

Nhìn tiểu thư nhà mình khóc thương tâm như vậy Tiểu Thúy cũng lo lắng, nàng từ nhỏ đi theo bên người Lâm Tuyết Nhu, xem như là tâm phúc của nàng, trong phòng một bên vừa thu thập đồ đạc vừa nghĩ chủ ý, đột nhiên, nàng nghĩ tới: "Tiểu thư có thể đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu, lão nhân gia nhất định sẽ không để cho một nữ nhân lai lịch bất minh làm Vương Phi ."

Lâm Tuyết Nhu trước mắt sáng lên, đợi Tiểu Thúy nhắc nhở mới nhớ tới nàng còn có tấm vương bài lớn nhất: "Nhanh qua đây thu thập cho ta, ta hiện tại muốn tiến cung."

"Nhanh lên, người còn chậm chạp như vậy ta liền đem người bán đến thanh lâu."

Hai tiểu nha đầu vừa nghe liền khẩn trương thay quần áo trang điểm cho nàng, sau một hồi bận rộn vội vàng tiến cung.

*

"Lão tổ tông, hu hu hu. , người cần phải làm chủ cho ta."

Vừa thấy Thái Hoàng Thái Hậu đến Lâm Tuyết Nhu liền trực tiếp gục trong ngực nàng khóc lên, Thái Hoàng Thái Hậu từ nhỏ đã thương nàng, chỉ cần nàng vừa khóc bảo chứng sự tình gì đều có thể.

"Nhanh đứng lên cho ai gia nhìn xem, ai chọc người mất hứng, coi khuôn mặt nhỏ nhắn này khóc giống con mèo hoa nhỏ."

"Hu hu hu. Lão tổ tông, biểu ca, biểu ca hăn đem Thính Vũ Lâu cho một nữ nhân lai lịch bất minh, mà còn kiện Bạch Hồ da làm thành áo choàng trên quý kia đều đã cấp cho nàng, người đã đáp ứng với ta, Vương Phi của biểu ca là ta." Lâm Tuyết Nhu vốn là đệ nhất mỹ nhân Chiến quốc, này vừa khóc lại càng lê hoa đái vũ làm cho người ta sinh lòng thương tiếc, sự tình cũng dựa theo lời của nàng tưởng tượng tiếp xuống .

"Cái gì? Cảnh Thiên cho người vào ở Thính Vũ Lâu, là nữ nhân mà ngày ấy người nói đến."

"Đúng là hồ ly tinh kia, không biết như thế nào mê hoặc biểu ca, mà nàng còn hung hãn cực kỳ, ngay cả ta cũng không đặt ở trong mắt, hôm nay ta đi tìm nàng lại còn khiêu khích ta, nói cái gì đã xem qua thân thể biểu ca, lại còn biết rõ cái gì số đo của hăn."

Lâm Tuyết Nhu gặp thái hậu đối việc này cũng có ý kiến, cảm thấy đặc ý, trong mắt hiện lên một tia thần sắc ác độc thêm mắm thêm muối nói bậy về Bất Hối, vốn là nàng đi khoe với Bất Hối, kết quả lại biến thành Bất Hối hướng nàng khoe ra.

Lâm Tuyết Nhu nói xong nói xong phát hiện Thái Hoàng Thái Hậu nở nụ cười, trong lòng ẩn ẩn có dự cảm bất hảo.

"Lão tổ tông, người đây là sao ."

Nàng không biết ý tứ trong lời nói của Bất Hối cho nên không kiêng nể gì nói ra, Thái Hoàng Thái Hậu cũng là người từng trải, vừa nghe liền hiểu, không nghĩ tới Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đã là phu thê, đây chính là hỉ sự.

"Người quá tùy hứng, Cảnh Thiên thích nữ tử ôn nhu hiền lành, trở về hảo hảo thay đổi tính tình này đi, có cô tố mẫu vì người phân xử, nhất định làm cho người như nguyện ."

"Nhưng là."

"Được rồi, ai gia mệt mỏi, người trước lui đi."

Thái Hoàng Thái Hậu nhăn trán, gần đây nàng luôn cảm thấy choáng váng đầu, mới nói vài câu như vậy cũng thấy không được khoẻ .

Lâm Tuyết Nhu thấy Thái Hoàng Thái Hậu quả thực mệt mỏi đứng dậy làm lễ thôi lui ra ngoài, dù sao mục đích của nàng đã đạt được, câu nói này là bảo chứng.

Nhìn Lâm Tuyết Nhu ôn hòa rời đi, Thái Hoàng Thái Hậu than nhẹ một tiếng.

Chiến Cảnh Thiên là tôn tử nàng thích nhất, mẫu hậu hăn mất sớm, là một tay nàng nuôi lớn, cảm tình đối với hăn so với nhi tử mình đều thân hơn.

"Chuyện năm đó ở trong lòng hắc chôn rất sâu, ai gia biết hắc sở dĩ không thân cận nữ nhân đều là bởi vì sự kiện kia, nhưng cũng không thể vì vậy mà không đón dâu, nếu như tuyệt hậu ai gia sao có thể nói công đạo cùng mẫu hậu đã chết của hắc."

"Vương gia mệnh tướng là nhiều tử nhiều tôn, sự kiện kia đã trở thành quá khứ, hiện nay không phải đã cùng nữ nhân thân cận sao." Bên người Mã ma ma một bên xoa huyết thái dương cho nàng một bên an ủi.

"Thật sự thân cận thì tốt rồi, ai gia tặng hắc nhiều nữ nhân như vậy hắc cũng chưa nhìn tới, không biết là dạng nữ nhân gì để cho hắc chuyển biến, nhanh, người đi nói cho hoàng đế tới tuyên chỉ cho nàng tiến cung để ai gia nhìn xem."

"Lão tổ tông, hôm nay sắc trời đã muộn, vẫn để ngày mai đi."

"Người nói cũng dừng, vậy ngày mai, là ai gia nóng vội."

*

Lâm Tuyết Nhu vô cùng cao hứng, từ trong cung trở về trực tiếp đi Thính Vũ Lâu, tâm trạng lần này tới cùng ban ngày hoàn toàn bất đồng, ban ngày là âm mộ ghen tị, nay được Thái Hoàng Thái Hậu bảo đảm, nàng mới đúng là chủ tử tương lai của Thính Vũ Lâu, hiện tại coi như sân nhà mình trực tiếp đi vào buồng trong.

Nhìn lại Lâm Tuyết Nhu quay lại, Bất Hối trong lòng không hờn giận, cũng không phản ứng Lâm Tuyết Nhu, xoay người nói với tiểu Huệ: "Tiểu Huệ, ngày mai nói với Vương gia viện này cần thêm hộ vệ, ngay cả chó mèo cũng có thể tiến vào."

Nghe vậy, Lâm Tuyết Nhu tức giận đập bàn: "Hừ! Thật đúng là coi mình thành nữ chủ nhân Vương Phủ? Nói cho người biết, Thính Vũ Lâu này về sau khẳng định là của ta, mà vị trí Vương Phi cũng là của ta, đến lúc đó cũng đừng ở dưới chân ta khóc cầu ta thu lưu người."

"Lâm tiểu thư, vị trí Vương Phi Phượng Bất Hối ta vẫn còn không hiếm lạ. Hơn nữa, nam nhân ta muốn mặc kệ thể xác hay tinh thần đều chỉ có thể có một nữ nhân là ta, người nam nhân khác ta còn khinh thường. Lại có, cho dù Thính Vũ Lâu này về sau như thế nào cũng là ta bỏ lại không cần!" Bất Hối mang theo ý cười, ánh mắt nháy mắt băng lãnh, trong lời nói hàm chứa một cỗ sắc bén không thể bỏ qua.

Lâm Tuyết Nhu vốn định đợi Bất Hối giải thích, dù sao vị trí Thái Hoàng Thái Hậu ở trong lòng vương gia tất cả mọi người đều biết, cho dù Hạ Lam cao ngạo kia nhìn đến nàng còn phải nhường nhịn ba phần, hiện tại nàng không những không giải thích còn nói ra lời lớn nghịch như vậy. Cái gì mà nam nhân nàng muốn chỉ có một nữ nhân, cái này cho dù là tiểu hộ cũng không có khả năng, huống chi là thân phận Chiến Cảnh Thiên!

"Người., người ghen tị như vậy sẽ không ai muốn cưới người." Dứt lời, lại một lần nữa nổi giận đùng đùng chạy mất.

Đối với phản ứng của Lâm Tuyết Nhu, Bất Hối không có biểu tình gì. Cả đời này nếu thật sự phải lập gia đình, mặc kệ yêu hay không, nam nhân kia dù sống hay chết nhất định chỉ có thể có một nữ nhân là nàng. Cho dù không thích, nàng cũng không muốn thử cái loại bi thương này.

Tiểu Huệ đối với Bất Hối kinh sợ tới mức muốn chạy lên đem miệng Bất Hối bịt lại .

" Tiểu tổ tông của ta, lời này người không thể nói nữa, một trong những chức trách của chính thể chính là phụ trách nạp thiếp cho trượng phu, nữ nhân ghen tị cho dù được sủng ái cũng sẽ bị hù."

Bất Hối nhìn bộ dáng tiểu Huệ cảm thấy buồn cười, xem ra thời đại này nữ nhân đã bị tẩy não triệt để, lời này của nàng trong mắt các nàng quả thật là kinh thế hãi tục, kỳ thật cho dù là ở hiện đại, người chân chính có năng lực làm được việc này có mấy người?

"Được rồi, ăn cơm đi."

Bất Hối cười tự giễu, nàng hôm nay làm sao có thể nghĩ đến những thứ này, một đời sao có thể không yêu, nếu không thích, lại như thế nào lập gia đình?

Ngoài cửa sổ lúc này đang đứng một người, rõ ràng bị những lời vừa mới nghe làm chấn kinh, sau nửa ngày suy nghĩ cười: "Chỉ có một nữ nhân sao? Nàng thật đúng là có dũng khí."

Chương 10: Bốn vương còn chưa có nữ nhân

Người tới chính là Chiến Cảnh Thiên, sau một lúc lâu hẩn mới từ những lời chấn kinh này phản ứng kịp, đi vào trong phòng.

Trong phòng Bất Hối đang vui vẻ ăn tối, Chiến Nguyên đã bố trí cho Thính Vũ Lâu một đầu bếp nữ.

"Nô tỳ tham kiến gia Vương gia." Vừa thấy Chiến Cảnh Thiên đến tiểu Huệ vội vàng hành đại lễ, nàng không nghĩ tới Vương gia lại đến vào lúc này, khước mắt vụng trộm nhìn thoáng qua Bất Hối, không biết lời vừa mới nói kia Vương gia có nghe được không.

Bất Hối vốn định không để ý tới, bất quá vẫn lại nhẹ nhàng làm lễ: "Bất Hối tham kiến Chiến Vương gia."

"Đứng lên đi, đi lấy thêm một bộ bát đĩa qua đây."

Dứt lời, trước mặt Chiến Cảnh Thiên lập tức xuất hiện một bộ bát đĩa sạch sẽ, ngay cả Bất Hối cũng thấy kinh ngạc. Oa hẩn không phải là ảo thuật ư!

"Thưởng!"

Đối với biểu hiện này của tiểu Huệ Chiến Cảnh Thiên rất hài lòng, tiểu Huệ nghe nói như thế lại càng cười như hoa, đem gian phòng để lại cho hai người bọn họ theo Chiến Nguyên đi xuống lĩnh thưởng. Kỳ thật tại thời điểm Bất Hối còn chưa chuyển đến Thính Vũ Lâu tiểu Huệ đã chuẩn bị nhiều nam trang cùng bát đĩa sạch sẽ. Bên trong phủ các nữ nhân đều chuẩn bị những cái này. Tuy nhiên Chiến Cảnh Thiên thích sạch sẽ nghiêm trọng, chưa bao giờ cùng người khác ăn cơm nhưng các nàng vẫn chờ đợi.

Đối với hành động của hắc Bất Hối buồn bực chộc bát cơm ra sức ăn, ăn từng ngụm từng ngụm coi chén cơm kia như Chiến Cảnh Thiên. Trong lòng thầm mắng: " Lão nương vì người làm nhiều việc như vậy người cũng chưa nói thưởng, hiện tại lấy cho người một bộ bát đĩa người liền thưởng, quá không công bằng ."

Chiến Cảnh Thiên không rõ trong lòng Bất Hối nghĩ gì, chỉ là giờ phút này nhìn nàng rất thú vị, ăn cực kỳ ngon miệng. Hắc thử gấp một chút đồ ăn tới miệng tỉnh tể thưởng thức, đột nhiên phát hiện cơm này quả nhiên ăn rất ngon, xem ra sau này vẫn nên ăn ở đây.

Đang trầm mặc ăn cơm Bất Hối đột nhiên phát hiện vị gia này bắt đầu tranh cùng nàng, nàng ăn gì hắc liền ăn cái đấy, đem đồ ăn nàng thích đều ăn hết. Thính Vũ Lâu chỉ có một vị chủ tử cho nên phòng bếp nhỏ chuẩn bị nhiều món nhưng với lượng nhỏ ăn vài miếng đã hết, lập tức bắt đầu cùng hắc tranh đoạt.

Chiến Cảnh Thiên thấy đồ ăn nào hương vị cũng giống nhau, chẳng qua cảm thấy được nàng nếm qua thì tốt ăn mà thôi. Thấy nàng bắt đầu cùng hắc cướp ăn nhất thời cảm thấy mới mẻ, cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám can đảm cướp đồ cùng hắc, lập tức dùng tới chút nội lực thần tốc đem mấy thứ Bất Hối thích ăn kia bỏ vào trong chén. Thấy hắc dùng nội lực Bất Hối cũng vậy cho nên bàn ăn rất nhanh liền biến thành chiến trường loại nhỏ!

Hai người đều không chịu nhường nhịn, thần tốc đem đồ trong chén đĩa cướp vào chén mình, chén đĩa rất nhanh chỉ thấy đầy. Nhìn lại, Chiến Cảnh Thiên có thể nói là thu hoạch rất phong phú, bên Bất Hối lại có chút thảm đạm.

Hừ, buồn bực nhìn đồ ăn trong chén hắc hận không thể ở bên trong hạ các loại thuốc xổ.

Đột nhiên linh quang chớp lóe chủ ý đánh tới trong chén của hắc, thừa dịp khi hắc còn đang đặc ý nhanh chóng xuất thủ lấy đồ ăn của hắc chuyển đến trong miệng mình.

Chiến Cảnh Thiên không dự đoán được nàng sẽ tới cướp miếng ăn trong chén hắc, vừa ngây người đồ ăn trước mắt đã ít đi một nửa!

Bất Hối ăn đồ ăn cướp đoạt từ trong chén hắc đặc ý cười.

Ngây thơ!

Nội tâm Chiến Cảnh Thiên buồn cười, nữ nhân này thật là có ý tứ. Không phải là chút đồ ăn sao, có cái gì phải khoe ra !

"Cho, bốn vương thưởng cho người." Tao nhả cầm lấy bát trước mặt mình đưa tới trước mặt Bất Hối.

Bất Hối đang ăn cao hứng, nghe hắc nói như vậy thiếu chút nữa phun hết cơm trong miệng ra.

Mẹ kiếp, thưởng nàng, thưởng nàng một chén cơm thừa còn lại? !

"Cho, tỷ bố thí của người."

Nàng vẫn cố gắng giữ truyền thống tốt đẹp có qua có lại, giống như ban ngày nhận châu báu của Lâm Tuyết

Nhu lập tức lấy điểm tâm đáp lễ lại, chưa bao giờ mắc nợ bất luận kẻ nào.

Nhìn một nửa đồ ăn trước mắt được Bất Hối ném qua, Chiến Cảnh Thiên khoe miệng giật giật.

Trong chén có mấy gốc rau xanh, còn có nửa cái chân gà bị cắn một miếng đang ngâm trong nước canh! Đây nếu là người khác đã sớm bị hấn kéo xuống chém, hấn đã nói nữ nhân này rất có dũng khí mà.

Ai!

Thở dài một hơi, nhìn Bất Hối đang cúi đầu ăn chén cơm vốn dĩ là của hấn kia, cùng một núi đồ ăn mới vừa đoạt được bên cạnh, sau cùng nhận mệnh bắt đầu ăn. Nữ nhân kia đều ăn cơm thừa của hấn đồ ăn thừa hấn đã ăn của nàng cũng không có gì, không tính chịu thiệt!

Tình hình này nếu để cho ngoại nhân nhìn thấy có thể sẽ bị hù chết, Vương gia bọn hấn bị bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng a!

Kế tiếp hai người đều đã cúi đầu hòa hợp ăn cơm, mãi đến một câu nói của Chiến Cảnh Thiên trước khi rời đi.

"Bốn vương chưa từng có nữ nhân!"

Phụt! Một ngụm nước canh phun ra ngoài, may mắn Chiến Cảnh Thiên đã ly khai, nếu không nhất định sẽ tức giận.

Hấn đây là ngây thơ sao?!

Hai người ăn xong, tiểu Huệ tiến vào thu thập bàn nghi hoặc nhìn chén đĩa trống trơn, tiểu thư như thế nào có thể ăn nhiều như vậy.

Buổi tối, Bất Hối nằm trên giường trong đầu nghĩ đến câu nói khi Chiến Cảnh Thiên rời đi kia, "Chết tiệt, người có nữ nhân hay không nói cho ta biết làm gì, liên quan gì ta."

Lắc đầu rất nhanh tiến nhập giấc mơ, một đêm này Hiên Viên Thần cùng nam nhân kiếp trước từng thương tổn nàng cũng không xuất hiện, chỉ có một tên nam nhân là Chiến Cảnh Thiên lại lúc ẩn lúc hiện trước mắt.

*

Trong Mai viên Bắc Uyển, Hạ Lam đang ứng phó Lâm Tuyết Nhu

"Tuyết Nhu muội muội hôm nay như thế nào rảnh rồi chạy đến nơi này, không tiến cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu sao."

"Hừ, ta tới tìm người đương nhiên là có việc. Người cũng biết trong mắt cô tổ mẫu, về sau chúng ta đều sẽ là nữ nhân của biểu ca, nhưng nữ nhân kia không rõ từ đâu đến lại chiếm vị trí Vương Phi. Tức nhất người có biết là gì không? Ngày hôm qua nàng cùng ta nói nếu gả cho biểu ca, sẽ không cho phép biểu ca cưới bất luận kẻ nào!"

"Tuyệt Nhu muội muội cảm thấy có khả năng sao?"

"Người cũng đừng giả bộ, trong lòng người và ta đều đã rõ ràng, biểu ca cho tới bây giờ đều không để bất luận nữ nhân nào trong lòng, chỉ riêng đối nữ nhân kia là bất đồng. Nữ nhân kia nếu như nói vài câu vào lỗ tai hần, việc này khẳng định có thể."

Kỳ thật dù Lâm Tuyết Nhu không tới Hạ Lam cũng có được tin tức, nha hoàn hôm qua đi cùng Bất Hối có người của nàng, nhưng khi biết Chiến Cảnh Thiên lưu tại Thính Vũ Lâu ăn cơm làm nàng một đêm cũng chưa ngủ, hiện tại chỉ giả vờ trấn định trước mặt Lâm Tuyết Nhu mà thôi.

"Kỳ thật lời của nàng đối với chúng ta mà nói cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Thái Hoàng Thái Hậu có đồng ý chuyện này hay không, người cho rằng nếu là Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng Vương gia sẽ cự tuyệt sao?"

Vừa nghe Hạ Lam nói Lâm Tuyết Nhu đột nhiên nghĩ tới cái gì, vấn đề Thái Hoàng Thái Hậu chú ý nhất là đời sau của Chiến Cảnh Thiên, nếu thật sự chỉ cưới một người như thế nào khai chi tán diệp.

Hơn nữa, Thái Hoàng Thái Hậu năm đó nổi danh là rộng lượng, chuyện tình cùng chính muội muội mình chung một chồng lại càng là một đoạn giai thoại, bởi vậy nàng mới có thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng hậu.

Sau khi Lâm Tuyết Nhu nghĩ thông suốt liền không hề để ý tới Hạ Lam vội vàng tiến cung.

Hạ Lam cũng không để ý nàng, chẳng qua nhớ tới chuyện này mà nhăn lại, để cho nha hoàn mài mực bắt đầu viết thư. Xem ra có một số việc cần làm trước!

"Người mang theo cái này tự mình hồi phủ giao cho phụ thân."

"Dạ, tiểu thư"

*

Lâm Tuyết Nhu lại một lần nữa chạy vào cung, lần này nàng chỉ cùng thái hậu tán gẫu .

"Lão tổ tông, về sau Tuyết Nhu gả cho người người còn có thể yêu thương ta sao?"

"Người cái đứa nhỏ này, không thương người thì thương người nào. Về sau người gả cho Cảnh Thiên liền là cháu dâu của ta, lại sinh một đứa bé mập mập là ai gia đã có thể vui vẻ"

"Ta rất muốn gả cho biểu ca, nhưng là ——"

"Nhưng cái gì, người đứa nhỏ này khi nào thì cũng học được che đậy."

"Là như vậy, ngày hôm qua ta từ nơi này trở về."

Lâm Tuyết Nhu đem chuyện tình nàng từ trong cung trở về cùng Bất Hối kia nói một lần, đương nhiên đều chọn lời có lợi với nàng. Lại vẫn cố ý tăng thêm câu nói kia của Bất Hối, nam nhân của nàng chỉ có thể có mình nàng.

"Vô liêm sỉ, loại chuyện này cho dù Cảnh Thiên đáp ứng ai gia cũng không đáp ứng, Lan Cô, người để Tiểu Đức Tử truyền khẩu dụ của ta đến chiến Vương Phủ đem Phượng Bất Hồi mang vào cung cho ta."

Chương 11: Cởi quần áo

"Lão tổ tông người đừng nóng giận, đều do ta lảm miệng, người uống chén trà giảm nhiệt."

Nhìn Thái Hoàng Thái Hậu tức giận, Lâm Tuyết Nhu bộ dáng lo lắng lập tức chạy tới rót một chén trà, kỳ thật nội tâm đều vui vẻ nở hoa. Nàng biết Thái Hoàng Thái Hậu khẳng định không cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Hoàng tổ mẫu, người nào trêu chọc người sinh khí?"

Một đạo thanh âm có chút vô lại truyền đến, tiếp theo một đạo bóng dáng màu vàng đi đến. Người tới chính là đương kim hoàng đế, Chiến Cảnh Nhân!

Ngũ quan tuần mỹ, làn da trắng nõn lại có một đôi mắt hoa đào mê hoặc muôn vàn thiếu nữ, khóe môi treo nụ cười xấu xa, toàn thân long bào vẫn khiến hắc mang theo một tia vô lại. Nhìn thấy Lâm Tuyết Nhu cũng ở đây, đối với nàng trừng mắt nhìn:" Mỹ nhân biểu muội cũng ở đây a!"

"Nhìn xem người cái dạng này, nào có điểm giống vua của một nước. . . ." Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thấy hắc nhú nhú mày, bắt đầu ân cần dạy bảo.

Lâm Tuyết Nhu bị hắc nhìn trong lòng như nai con đi loạn, bất quá suy nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên lại thấy trấn định, đỏ mặt nói: "Hoàng đế biểu ca, người tới vừa lúc, còn không phải bởi vì."

Tiếp theo Lâm Tuyết Nhu lại kể lại chuyện tình trong tương phủ một lần.

"Cái gì! Người nói hoàng đệ dẫn theo nữ nhân trở về?! Đáng chết! Trẫm cư nhiên không biết. Trẫm đã nói hắc như thế nào lâu như vậy cũng không vào cung, nguyên lai là kim ốc tàng kiều, Lan Cô, cơm trưa trẫm ăn ở bên này. Thật muốn nhìn đến là dạng nữ nhân gì có thể để cho hoàng đệ cảm thấy hứng thú như vậy."

*

Bất Hối hôm nay tâm tình không tệ, khó có được giấc ngủ thoải mái như vậy, sau khi thức dậy liền đi luyện công. Thời điểm hôm qua ăn cơm phát hiện thân thủ của nàng so với Chiến Cảnh Thiên sai biệt quá nhiều, nếu không Chiến Cảnh Thiên cũng không thể tranh đồ ăn với nàng.

Sinh ra trong thời loạn lạc nếu là không có năng lực tự bảo vệ thì không thể được. Nhớ lại huấn luyện kiếp trước khi làm đặc công cùng với võ công hiện tại, nếu dung hợp lại thì có thể tiến thêm một bậc.

"Tiểu thư, không tốt, người trong cung tới cho người tiến cung gặp Thái Hoàng Thái Hậu."

"Uh`m?" Bất Hối thập phần nghi hoặc, nàng khi nào thì trêu chọc đến người trong cung, làm sao có thể đột nhiên tìm nàng?

"Ai! Còn không phải bởi vì những lời hôm qua, chắc sớm nay Lâm Tuyết Nhu đã tiến cung, nói vậy là đi

tìm Thái Hoàng Thái Hậu cáo trạng. Hiện tại cho gọi người đi nhất định không phải chuyện tốt, vẫn nên khẩn trương nói Vương gia qua đây suy nghĩ biện pháp đi! Nếu không thì kêu Vương gia bồi người cùng tiến cung, như vậy thái hậu nương nương sẽ không khó dễ người." Tiểu Huệ thở hỗn hển nói, nàng là đã chạy tới đầu đầy mồ hôi, bộ dáng có chút buồn cười.

Phốc xuy!

Bất Hối lập tức cười, thật sự là giống câu ‘hoàng thượng không vội thái giám đã gấp’ nàng là đương sự còn không sợ nàng sợ cái gì.

Bất quá nghĩ lại, trong cung sao? Kia cũng không phải là địa phương gì tốt, đáp ứng Chiến Cảnh Thiên đối phó những nữ nhân trong phủ cũng đã đủ phiền, nàng cũng không hứng thú đi đối phó nữ nhân ở trong cung .

"Người trở lại nói với người trong cung ta hôm qua bị nhiễm phong hàn nằm trên giường không dậy nổi, sợ mang bệnh vào cung nên chỉ có thể đợi cho khỏi hẳn mới tiến cung thỉnh an."

"Này."

"Người cứ nói chi tiết như vậy đi, nếu không tin thì mang qua đây để cho hắc tặc mắt xem."

Tiểu Huệ thấy sắc mặt Bất Hối hồng nhuận sáng bóng, thấy thế nào cũng không phải bộ dáng sinh bệnh, trong lòng càng thêm lo lắng, nếu để người trong cung thấy được là tội khi quân. Không được, nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp.

Đúng rồi!

Đi tìm Vương gia, Vương gia nhất định có biện pháp. Nghĩ được biện pháp tự nhiên nở nụ cười, tiếp theo như một trận gió ly khai.

"Đi."

Nàng nói còn chưa nói xong tiểu Huệ đã đi mất, nghĩ đến người trong cung, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh sai người đi chuẩn bị mấy thứ đồ. Muốn nhìn thì cho bọn hắc tặc nhìn, giả thành bộ dáng sinh bệnh cũng không có gì khó!

*

Mặt trời dần dần dâng lên, Bất Hối nằm ở trên giường rất lâu cũng không thấy ai đến, ném khăn mặt trên đầu xuống, sắc mặt còn có chút bệnh trạng ửng hồng nhưng động tác cực kỳ mạnh mẽ. Đi xung quanh một vòng, rốt cục tìm được đồ ăn, buổi sáng bị tiểu Huệ nháo như thế đến bây giờ còn chưa ăn điểm tâm.

"Bốn vương nghe nói người bị bệnh?"

"Khụ khụ."

Đột nhiên thấy Chiến Cảnh Thiên nàng kinh hãi, miếng thịt không nuốt xuống được trực tiếp mắc kẹt, phun

không được nhả không ra, nuốt cũng không trôi, mặt đều đã đỏ lên.

"Như thế nào, thật đúng là sinh bệnh ."

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên nhíu mày, một tay kéo nàng đến trong lòng. Cái gì chán ghét đụng chạm nữ nhân, thích sạch sẽ tất cả đều để ra sau đầu, tay thử thử nhiệt độ trên trán nàng, tiếp theo đưa tay lên bắt mạch cho nàng.

Tay hắn quanh năm cầm kiếm có không ít vết chai, khi vừa đụng tới cánh tay non mịn của nàng xúc cảm mạnh mẽ làm tim hắn đập lỡ một nhịp.

Bất Hối đang tựa vào trong ngực hắn cũng thấy được một cổ hương vị nam nhân chuyên thuộc về của hắn, không như mùi mồ hôi bắn trên người nam tử, cũng không phải mùi phấn son trên người Vương Công quý tộc, mà là một mùi trà nhàn nhạt, ấm áp thấm sâu vào tâm.

Khụ khụ!

Nửa ngày, vẫn là Bất Hối phá vỡ cục diện hơi chút áy náy này, "Vương gia, Bất Hối thật sự sinh bệnh cho nên không thể vào cung, ngày khác nhất định tiến cung thỉnh tội."

Thanh âm có chút yếu, nàng vừa mới dùng một loại thuốc có thể giả bệnh. Nếu là lang trung bình thường thì không tra được, nhưng giả vờ trước mặt Chiến Cảnh Thiên nàng cũng không tự tin.

Chiến Cảnh Thiên lặng im không nói, chỉ là liếc mắt xuống cái móng heo nàng vẫn cầm trong tay.

A! Như thế nào lại quên mất cái này

Trong lòng thầm mắng một tiếng, vội vàng giải thích nói: "Ăn no mới có thể chiến thắng bệnh mà, không phải sao?"

Khụ khụ! Lần này đến phiên Chiến Cảnh Thiên ho khan. Hắn không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể nguy biến như thế.

Hôm nay hắn vốn có việc phải xuất phủ lại bị tiểu Huệ ngăn lại, hắn chỉ có thể đem người trong cung đuổi đi, sau đó qua nhìn xem nữ nhân này đang sinh bệnh, không nghĩ tới, người bệnh không thấy đâu lại thấy được một cái liều mạng ăn!

Nhếch miệng cân nhắc cười, nữ nhân này không có lúc nào là không cho hắn kinh hỉ!

"Dừng đây, cởi quần áo."

Nghe vậy, trước mắt Bất Hối có vô số con quạ đen bay qua. Ai có thể nói cho nàng đây là tình huống gì, "Chẳng lẽ Vương gia."

"Đem cái này thay."

Không đợi nàng hỏi ra miệng, một kiện y phục ném trên đầu nàng, Chiến Cảnh Thiên xoay người nhìn ra

ngoài. Trong lòng một hồi nghi hoặc, đây là quần áo nam? Áp chế nghi hoặc trong đáy lòng, thần tốc đem y phục đổi nhanh đi đến trước mặt hắn: "Vương gia, chúng ta đây là?"

"Mang người đi chữa bệnh."

Câu nói lạnh lùng vừa dứt liền xoay người ra ngoài, khi xoay người trong mắt xẹt qua tia kinh diễm. Một kiện y phục hạ nhân cũng không thể che dấu khí chất của nàng, nàng mặc nam trang ngược lại càng thêm quý khí bức người, càng có thể mị hoặc lòng người.

"Bắt kịp!"

Thu hồi kinh diễm, mang theo nàng từ trong vương phủ chuyển đổi mấy vòng, sau cùng tại một góc hẻo lánh trèo tường mà ra.

"Vương Phủ lớn như vậy để làm gì! Lãng phí tiền tài."

Vừa ra Bất Hối khẽ nhỏ giọng oán giận, thanh âm tuy nhỏ nhưng vẫn bị Chiến Cảnh Thiên nghe được, nhìn không được cong khéo miệng. Nữ nhân này lá gan rất lớn không nghĩ tới lại là lộ si, nhớ tới Chiến Nguyên bẩm báo với hắn nàng tại Vương Phủ chuyển đổi vài vòng cũng không tìm thấy đường về, khi đó tươi cười càng sâu.

Oa!

Lúc này Bất Hối cũng không có thời gian để ý tới hắn suy nghĩ cái gì, bởi nàng hoàn toàn bị cảnh sắc xuất hiện trước mắt hấp dẫn.

Chương 13: Bị xem thường

"Nhị vị mời vào bên trong."

Tiểu nhị theo bản năng lui về sau, để hai người bọn họ đi vào. Cái quán rượu này nhìn rất nhỏ, nhưng bên trong lại có những khu phân biệt. Tiểu nhị mang theo bọn hắn bảy chuyển tám chuyển cực kỳ nhanh thì tới một địa phương khác.

Hoắc!

Khá thật, vừa tiến vào địa phương trước mắt rộng như một bãi bóng lớn, quán rượu nhỏ bên ngoài chỉ là ngụ trang.

"Thuộc hạ tham kiến chủ tử!" Bọn hắn vừa tiến đến, một người mặc đồ đen tuyền trước mắt quỳ trên đất.

"Đứng lên đi! vào bên trong nói."

Sau cùng chỉ còn Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên, chương quỳ cùng đi vào mật thất, vừa tiến vào lập tức hướng hắn bẩm báo: "Sở Mạc quả thật hôm qua đã tới kinh thành, hiện tại ở trong Bát Tiên lâu, thuộc hạ đã

phái người qua, đối phương rất có thành ý nhưng cũng cực kỳ cảnh giác nhất định phải nhìn thấy chủ tử mới bằng lòng nói chuyện hợp tác. Mặt khác, hữu tướng đại nhân, Binh Bộ Thị Lang, tướng quân phủ đều có hành động."

Người nói chuyện vẻ mặt lo lắng nhìn mặt Chiến Cảnh Thiên đang âm trầm, không biết hôm nay chủ tử làm sao có thể đột nhiên đến chỗ này? Chẳng lẽ có vấn đề? Thời điểm hắn đang nghỉ hoặc Chiến Cảnh Thiên mở miệng: "Chuyện này ta sẽ an bài, các người tiếp tục phái người theo dõi hắn, trước tiên lấy cho ta chút bạc."

“Vâng”

Phốc xuy!

Thời điểm hắn nói đến bạc Bất Hối trong lòng cười ngất, cảm thấy vị gia này hùng hổ như vậy chính là đến đòi bạc! Hắn chẳng lẽ không biết như vậy cực kỳ dọa người sao?

Thời điểm chưởng quầy nghe được Chiến Cảnh Thiên nói muốn bạc rõ ràng dừng một chút, hơi chần chờ lại ngay lập tức xuống chuẩn bị

"Đi thôi!"

Sau khi lấy bạc không nói bất luận cái gì, cũng không dừng lại trực tiếp ly khai. Sau cùng chưởng quầy rốt cục cũng hiểu gia thật sự đến lấy bạc, còn tưởng là đại sự gì!

Ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên mang Bất Hối thẳng đến cái tiệm vũ khí kia đem mấy thứ vũ khí nàng xem kia đều mua, giống như chưa hết giận lại chọn thêm vài thứ.

"Cầm!"

Thời điểm tính tiền xuất thủ hào phóng lấy ra một tấm ngân phiếu trực tiếp quăng trước mặt chủ quán, cũng không quay đầu lại li khai.

Bất Hối nội tâm buồn cười, vị gia này chẳng lẽ không biết hành động này của hắn có bao nhiêu ngây thơ sao!

Bất quá nhớ tới ngân phiếu chưởng quầy cho hắn ở tửu quán kia, con mắt vừa chuyển, trong lòng xốc lại tính toán, đối với Chiến Cảnh Thiên phía trước nói: "Ta còn có rất nhiều đồ chưa mua."

Buổi sáng hắn đắc tội với nàng, cho nên, đánh không lại hắn liền tiêu hết tiền của hắn!

"Được."

Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối hưng trí rất cao, tâm tình không lí do trở nên vui vẻ, thả chậm cước bộ đi theo phía sau nàng.

Nàng mua đồ hắn trả tiền, rất nhanh trên tay nàng cầm đầy đồ đủ các loại kiểu dáng. Nhìn nhìn đại gia mặt

không chút thay đổi theo ở phía sau khẳng định là không sẽ giúp nàng, dứt khoát mượn một chiếc xe đẩy bỏ đồ lên tiếp tục càn quét.

Đồ chơi làm bằng đường, mứt quả, thịt dê lại đến các loại trang sức, y phục còn có tranh ảnh, chỉ cần nàng cảm thấy mới lạ thì sẽ mua toàn bộ.

Mấy thứ này nàng cũng không biết mua để làm gì, chỉ là cảm thấy sáng khoái.

Ở hiện đại vốn cho rằng trúng giải thưởng lớn là có thể điên cuồng mua sắm, không nghĩ tới tự nhiên xuyên qua. Sau khi xuyên qua các loại không hài lòng vẫn đè nặng ở trong lòng nàng, trải qua ngày hôm nay rất cực đều đã phát tiết ra ngoài.

Quay đầu nhìn lại Chiến Cảnh Thiên cũng đặc biệt thuận mắt, đều nói thời điểm nam nhân trả tiền là đẹp trai nhất, lời này quả nhiên không có nói sai!

"Ta đói bụng, ăn ở đây đi."

Hoàng Thành Chiến quốc quy mô quá lớn, hôm nay nàng mới dạo được một nửa, bất quá phía sau cũng không có gì hứng thú. Đến cửa Bát Tiên lâu, nhìn bên ngoài trang hoàng cùng tên này liền biết đây khẳng định tương đương với nhà hang cao cấp năm sao ở hiện đại, vừa lúc Sở Mạc mà Chiến Cảnh Thiên muốn tìm ở nơi này, nhất cử lưỡng tiện.

Ánh mắt Bất Hối đều bị trang hoàng của Bát Tiên Lâu hấp dẫn, không chú ý tới Chiến Cảnh Thiên đi theo phía sau nàng vụng trộm nhẹ nhàng thở ra! Nữ nhân đi dạo phố đúng là so với hãn mang binh đánh giặc còn mệt hơn. Nếu có thể lựa chọn, hãn tình nguyện đi chém giết cùng địch nhân.

"Nơi này quả nhiên không tệ, tiểu nhị, đem đồ ăn trên bàn này mỗi cái làm một phần."
Thời điểm Bất Hối đi dạo phố là trạng thái hưng phấn cho nên không cảm thấy đói, vừa ngồi vào nơi này bao tử đã bắt đầu kêu lên. Nhìn trang hoàng cùng hương vị bay ra cảm giác cũng không tệ, dù sao nàng cũng không cần trả tiền dứt khoát phải lãng phí một phen.

Trong tiệm, tiểu nhị thấy hai người sau khi ngồi xuống hồ hững bước qua, lười biếng đưa ra thực đơn hơi chút trào phúng nói: "Vị gia này, đây là thực đơn của chúng ta, nhị vị trước nhìn qua, lượng sức mà gọi. Ngoài ra, chỗ ngồi này là có thu phí, phí thấp nhất là năm trăm lượng bạc."

"Uh`m? Có ý tứ gì?" Bất Hối nghi hoặc nhìn thực đơn, nàng như thế nào vẫn không hiểu.

Tiểu nhị nhìn ánh mắt ngu ngốc của nàng, nói thẳng ra: "Bên kia có khu phố thông, ta xem nhị vị vẫn lại là ngồi ở bên kia có vẻ thích hợp."

Mẹ kiếp! Bất Hối trong lòng thầm mắng, đây là bị người xem thường sao!

Sắc mặt lập tức lạnh xuống, vừa muốn phát tác, nhìn đến đối diện sắc mặt Chiến Cảnh Thiên tối sầm xuống trong lòng nàng liền cân bằng. Một người đường đường là Chiến thần Vương gia uy chấn thiên hạ cũng bị xem thường, còn có cái gì không cam lòng!

Áp chế nộ khí trong lòng chờ xem vị gia này xử lý như thế nào, có thể hay không trực tiếp đem tiệm này

đập bể?

"Đi ra đi! Ăn không nổi lại vẫn tiến vào, cũng không nhìn xem Bát Tiên Lâu là nơi các người có thể tùy tiện vào à?"

"Các người, các người như thế nào có thể đối đãi khách hàng như vậy, cho dù chúng ta chỉ uống một chén cháo người cũng không được đối với chúng ta như vậy."

"Hừ! Không thấy trên này viết gì sao, tiêu phí kim ngạch không vượt qua ba mươi lượng bạc không thể đi vào."

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên còn chưa nói gì đã thấy bên kia đang cãi nhau, thanh âm là từ khu phố thông truyện tới, một đôi tiểu phu thê tiến vào tiệm gọi một bát cháo cư nhiên bị đánh ra ngoài.

Hai người kia ăn mặc cũ nát, sợ hãi rụt rè thấp giọng cầu xin nhưng trong mắt không có một tia sợ hãi mà lại có chút khinh thường, điều này khiến cho Bất Hối thấy hứng thú.

"Dừng tay, nhị vị này là khách của chúng ta." Ngay tại thời điểm hai người kia định rời đi Bất Hối đem các nàng gọi lại.

"Vị gia này, hai vợ chồng chúng ta cảm ơn người, bất quá cơm này chúng ta sẽ không ăn, thái độ kém như vậy đồ ăn có thể ăn ngon đến đâu." Hai người rõ ràng châm chọc khiêu khích Bát Tiên Lâu, một đám tiểu nhị xung quanh tức giận đến lộ ánh mắt phun ra lửa.

Bất Hối không để ý, hôm nay Bát Tiên Lâu đã để cho nàng khó chịu, không giáo huấn một chút thì không phải là nàng. Cười nhạt nói với đôi tiểu vợ chồng kia: "Ta muốn người lưu lại nhìn xem đồ ăn nơi này có phải hay không cùng nhân phẩm một dạng thối nát!"

Nghe nàng nói xong, tiểu nhị kia lập tức đến đây hét lớn: "Được lắm! Thì ra là kết phùng nháo sự."

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng cười lạnh, thực tưởng nàng dễ khi dễ sao?

Mày đẹp hơi hơi nhăn lại, một cổ áp lực vô hình phóng ra, lạnh giọng ra lệnh: "Gọi chương quỳ tới đây, nếu không đừng trách gia đập bể tiệm của các người!"

Tiểu nhị tâm lộ bộ một chút, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu, hắc hắc không phải chọc vào người không nên chọc rồi chứ!

Chương 14: Cố ý bôi mớ

Tiểu nhị trong mắt sớm đã không có khinh bỉ mà chỉ còn hoảng sợ, khẩn trương lên trên lầu tìm chương quỳ.

Bất Hối trở lại trước mặt Chiến Cảnh Thiên, hẩn lập tức đưa qua một chén trà nóng mới khiến nàng bớt giận.

Thấy vậy, đôi tiểu vợ chồng kia cũng theo qua, hiện tại đã đã không còn bộ dáng rụt rè sợ hãi, ngồi xuống đối diện Bất Hối xem náo nhiệt.

Chưởng quầy Bát Tiên lâu họ Lâm, thay Sở Mạc chưởng quán Bát Tiên lâu đã ba năm. Trong ba năm người nào chưa thấy qua, đã sớm học được nhìn mặt đoán người, từ trên lầu thoáng nhìn liền biết thân phận bốn vị này khẳng định không tầm thường. Nhất là khí thế trên người Chiến Cảnh Thiên lại càng làm cho hẩn cảm thấy giật mình, nội tâm thầm kêu không tốt, lần này có thể gặp đại họa!

Khẩn trương từ trên lầu chạy xuống đi tới trước mặt bốn người, trên mặt chất đầy ý cười cung kính nói: "Tại hạ là chưởng quầy Bát Tiên lâu, không biết các vị có gì phân phó?"

"Phân phó? Ta cũng không dám, chẳng qua muốn ăn một bữa cơm ở đây mà thôi." Đều nói không đánh người có khuôn mặt tươi cười, cho nên Bất Hối cũng thu khí thế, từ từ chơi đùa mới thú vị chứ, không phải sao?

"Còn không mau đem rượu và thức ăn ra đây."

"Chưởng, chưởng quầy, các nàng còn chưa gọi món."

Tiểu nhị mới vừa rồi cũng bị dọa choáng váng, chưởng quầy đều đối với các nàng cung kính như vậy, thật đúng là đại nhân vật!

"Vài vị gia, đồ ăn trên bảng hiệu đều là đồ ăn đặc sắc, các vị vương công quý tộc đến nhất định sẽ gọi, này mấy khoản là."

Lâm chưởng quỹ vội vàng lấy ra thực đơn tự mình giới thiệu cho bốn người Bất Hối, khi giới thiệu đến trên trăm loại đồ ăn cũng không ai để ý đến hẩn. Mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt theo mặt chảy xuống. Chủ tử nhà mình đang ở trên lầu, chuyện này hẩn biết, nếu không xử lý tốt vị trí chưởng quầy này có thể tràn đầy nguy cơ.

"Mang những thứ người vừa nói mỗi cái mang tới một phần đi!" mục đích của Bất Hối cũng không phải hẩn cho nên cũng không làm khó nhiều.

Nghe vậy Lâm chưởng quỹ sừng sốt, hẩn cho tới bây giờ chưa thấy qua gọi món ăn như vậy, nhiều như vậy có thể ăn hết sao? Vội vàng hảo tâm khuyên nhủ: "Này, vừa rồi tiểu nhân nói gần trăm loại, nếu mỗi loại đều lấy một phần sợ là vài vị ăn không hết?"

"Như thế nào? Chưởng quầy cũng giống tiểu nhị kia cảm thấy gia chúng ta trả tiền không nổi?"

"Không dám không dám, tiểu nhân thật sự là sợ vài vị ăn không hết." Lâm chưởng quỹ lau quá mồ hôi như nước trên mặt, hẩn thực không phải ý tứ này.

"Gia! Bọn hẩn vẫn coi thường người."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên hai lời chưa nói từ trong lồng ngực lấy ra một chồng ngân phiếu đều là một ngàn lượng tùy ý thả trên bàn. Đừng nói nàng gọi vài món ăn như vậy, liền tính bao hết vài ngày cũng dư dả.

"Còn không mau mang thức ăn lên." Lâm chương quý biết hôm nay sẽ không dễ dàng chỉ có thể tận lực sửa chữa.

Bát Tiên lâu không hổ là tửu lâu lớn nhất kinh thành, tốc độ mang thức ăn lên rất nhanh, hơn nữa hương vị, màu sắc và hoa văn đều là thượng phẩm nhìn cũng rất muốn ăn.

Mang lên trước trà lạnh cùng rau xào, đôi tiểu vợ chồng kia đưa đũa lần lượt nếm rồi gật gật đầu, mùi vị không tệ.

Chiến Cảnh Thiên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi ngồi ở chỗ kia. Hắn thích sạch sẽ, không có thói quen ăn cơm cùng những người khác.

Đương nhiên Bất Hối là ngoại lệ!

Bất Hối nhìn hai người bọn hắn hài lòng cũng lần lượt nếm một miếng, hương vị quả thật không tệ, bất quá cũng không phải là tốt nhất, cùng lắm cũng bằng tay nghề tiểu Huệ.

Nàng không biết nấu cơm cho nàng cùng Chiến Cảnh Thiên trong Vương Phủ là đầu bếp nổi danh thiên hạ.

Lục tục lại có rất nhiều đồ ăn đưa lên xếp đầy một bàn lớn, phía dưới một tầng, mặt trên lại xếp thêm một tầng, người xung quanh nhìn ngẫm tắc lưỡi, là phá gia chi tử nhà nào ra ngoài. Phải biết rằng, Bát Tiên lâu sở dĩ có danh tiếng không riêng gì tiệm lớn, mà đồ ăn có tiếng quý. Tỷ như một bàn đồ ăn ở tửu lâu phố thông chỉ vài đồng bạc còn ở trong này phải hơn mười lượng bạc.

Bất Hối mới nhìn trên thực đơn, trong này ngay cả cháo cũng đã mười hai bạc, các món ăn khác lại càng đắt tiền thái quá.

Mười hai bạc cũng đủ một nhà ba miệng sống trong một năm !

Địa phương đắt tiền như vậy vì cái gì còn có người tới tiêu phí? Đó chính là chủ quán nắm bắt được lòng hư vinh của người tiêu thụ. Tới đây chủ yếu đều là vương tôn quý tộc, cho nên tại đây bọn hắn đặt ra mức tiêu phí khác để thỏa mãn lòng hư vinh của những người đó. Nếu nhà ai mở yến hội ở Bát Tiên lâu vậy cũng thật có tiếng tăm, ai còn để ý có ăn được hay không!

Thời điểm đôi tiểu vợ chồng kia bắt đầu ăn mỗi món một miếng, về sau thật sự là ăn không hết cho nên cũng chỉ chọn món mình thích cùng có vẻ có danh tiếng ăn được vài miếng.

Bất Hối không để ý các nàng, tự nhiên ăn, bất quá cách ăn của nàng có chút không giống người thường, mỗi món đồ ăn đều ăn một miếng, nếm một chút lại phun ra hơn nửa lớn tiếng than phiền: "Đáng chết! Thả nhiều muối như vậy."

"Ta phi! Thịt làm nát vụn như vậy."

"Tựa vào! Thật khó ăn!"

.....

Nàng vừa nói lập tức liền đem ánh mắt mọi người hấp dẫn qua đây, lại có người dám nói đồ ăn Bát Tiên lâu khó ăn?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nghe được nàng nói cũng từ trên bàn mình tìm món ăn tương đồng ăn một miếng, quả nhiên giống như nàng nói, mỗi món đồ ăn đều có nhiều hoặc ít khuyết điểm, ban đầu rất mỹ vị hiện tại thực vô vị!

Lâm chương quý vừa đi ra ngoài một chuyến về đến liền nghe Bất Hối tham thiền, lại nhìn thấy phản ứng của thực khách xung quanh trong lòng nổi lên một tia ác độc. Sắc mặt cung kính đã không thấy nữa, âm thanh lạnh lùng nói: "Vị gia này, đầu bếp tiệm chúng ta đều phải trả giá cao mời về, đồ ăn làm được không nói là cực phẩm cũng là thế gian hiếm có, người làm như vậy là có dụng ý khác đi!"

"A...? Ta chỉ là đánh giá chính xác đồ ta ăn mà thôi, người cho rằng ta còn có ý tứ gì khác sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Đồ ăn này khẳng định không có vấn đề, nhất định là người bởi vì chuyện tình tiểu nhị chúng ta thất lễ cố ý bới móc!"

Lâm chương quý sở dĩ dám có thái độ như vậy, là vì hắn vừa phái người tìm hiểu trong Hoàng Thành không ai gặp qua vị này. Chỉ cần không phải người Hoàng Thành hắn liền không cần sợ cái gì. Người có tiền còn rất nhiều, trong mắt bọn họ cũng không có lực uy hiếp gì.

Nếu hiện tại thái độ hắn không mạnh cứng rắn mà nói, thừa nhận Bất Hối nói những cái này đều là nói thật không phải tự mình đánh miêng mình sao? Về sau khẳng định sẽ mất rất nhiều khách hàng, nếu đắc tội với đại nhân vật nào có thể mất nhiều hơn nữa.

Trong mắt Bất Hối hiện lên một tia狡 hoạt, vẻ mặt chán ghét nói: "Qua đây, chính người ném thử xem ta nói đúng hay không, ngoài ra các vị đang ngồi có nguyện ý làm trọng tài cho ta hay không, nhìn xem tại hạ có vu khống hay không?"

Dù là cố đại hay hiện đại, xem nào nhiệt đều là thiên tính của con người, nàng vừa nói như vậy lập tức vây lại một đám người.

Bất Hối kẹp lên một miếng thịt nói: "Mượn thủy tinh giò này mà nói, hắn là lóng lánh trong suốt, béo mà không ngấy, thanh sáng vừa miệng, nhưng người ném thử cái này, hiển nhiên thời điểm xử lí bì lợn gấp gáp để lại quá nhiều thịt béo dẫn đến món ăn đây mỡ không chịu nổi."

"Nhìn dạ dày hương cay, dạ dày này căn bản là căn bất động, còn có cái này."

Bất Hối một hơi đem đồ ăn còn lại cũng đều nói mấy lần, mỗi một món ăn đều để chương quỳ cùng những người đó ném một chút, quả nhiên mọi thứ cùng nàng nói không sai.

Người đến Bát Tiên lâu ăn cơm đều là người có tiền, bọn hăn đúng là nếm qua thứ tốt, bình thường đều chú ý đến thể diện cũng không ai chú ý món ăn như thế nào, hiện tại nếm lại mới phát hiện thực không đáng giá nhiều tiền như vậy!

"Vị khách quan này nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn thế nào?"

Ngay tại thời điểm tính toán chỉ trích Bát Tiên lâu, từ trên lầu đi xuống một vị quý công tử trên dưới ba mươi tuổi, bộ dáng cũng là tuấn mỹ bất phàm, mi dài như liễu, thân như ngọc thụ, toàn thân trường bào màu tím, tay cầm một thanh ngọc cốt phiến.

Bất Hối thờ ơ cười, lẩn qua lẩn lại lâu như vậy chính chủ rốt cục cũng xuất hiện, khinh miệt nâng khoe môi nói: "Những thứ đồ ăn này không đáng giá nhiều tiền như vậy, cho nên ta muốn được bồi thường tiền!"

"Bồi thường tiền? Hừ! Ta xem ngươi là chuyên môn lừa gạt tiền bạc đi! Bát Tiên lâu có Sở Mạc ta không chấp nhận được ngươi giương oai!" thời điểm Sở Mạc nói mi phong nhú lại, biểu tình sắc bén, người xem xung quanh chấn động, ngay cả Bất Hối cũng cảm giác được sát khí trên người hăn.

Sở Mạc, thương nhân lớn nhất lục quốc, cũng được tôn sùng là người có tiền bạc nhất thiên hạ, hơn nữa võ công của hăn rất cao, đều có liên hệ cùng hoàng thất các quốc gia, bối cảnh vững vàng cực kỳ. Ở trong mắt bọn hăn, Bất Hối lần này là trứng chọi đá .

Nghe vậy, Bất Hối nhẹ nhàng hỏi một tiếng: "Sở Mạc? !"

Tiếp theo, sắc mặt càng thay đổi, nhìn hăn từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá một lần, sau đó như đã xác định gật gật đầu, trong mắt hơi có chút hoảng sợ.

Đối với vẻ mặt của nàng Sở Mạc cực kỳ mãn ý, nhưng cũng không thể xóa đi sát ý trong lòng hăn.

Trong lúc hăn cho rằng Bất Hối sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, không khí đột nhiên thay đổi, Bất Hối khoe miệng nhếch lên cười lạnh trào phúng nói: "Chưa từng nghe qua! Bất quá, mặc kệ ngươi là ai, hôm nay tiền bạc tất phải theo ta!".

Sở Mạc ban đầu còn tưởng rằng Bất Hối sợ hãi, không nghĩ tới nàng lại còn nói ra một câu như vậy, trên người sát khí càng đậm, cắn răng nói: "Nếu không bồi?"

"Không bồi?" Lời nói vừa chuyển thân thể bắt đầu chuyển động, xách ghế dựa lên hướng bàn đập xuống.

" Gia ngày hôm nay liền đập bể hắc điểm này của ngươi!"

Chương 15: Sảng!

Rầm rầm!

Đầy bàn đồ ăn, chén đĩa, bát, từ từ toàn bộ đập bể đập nát.

Bất Hối ngậy ra một lúc, nghi hoặc nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, xem bộ dáng sau cái vẻ mặt chính nghĩa khi đó khoe miệng giật giật. Nàng ném ghế dựa xuống tối đa cũng đem cái bàn đánh nghiêng mà thôi, là Chiến Cảnh Thiên âm thầm dùng nội lực, nếu chơi đùa, thì phải chơi đùa lớn một chút!

Sát khí trong mắt Sở Mạc càng đậm, thật là có người dám ở trước mặt hấn đập bể tiệm của hấn!

Hôm nay mặc kệ người đến là ai, cũng không thể sống đi ra ngoài.

"Người tới! Đem kẻ gây sự này bắt lấy cho ta."

Dứt lời, lập tức xuất hiện một đám hắc y nhân, hiển nhiên trong này ẩn dấu không ít cao thủ, Chiến Cảnh Thiên khéo léo đem khí tức trên người giấu kín. Nếu nữ nhân của hấn muốn chơi đùa, hấn sẽ cho nàng hảo hảo chơi đùa, chờ nàng chơi đã hấn mới ra tay.

"Hừ! Ngày hôm nay gia muốn thay trời hành đạo!"

Trong tay cầm thiết côn Chiến Cảnh Thiên vừa mới đưa cho nàng đập loạn xung quanh!

Bát Tiên lâu trang hoàng đúng là tốn nhiều công phu, vì rõ ràng lộ vẻ xa hoa, trang trí là các loại trân bảo hiếm có. Chỉ nghĩ qua đây chỉ là tiểu tặc trộm vặt, nhưng chưa từng nghĩ tới lại có người dám đập bể điếm!

Nàng động đông một chút tây một chút, chuyên chọn đồ đáng giá để đập, còn những người của Bát Tiên lâu cũng không dám đắc tội những khách quý này.

Rầm rầm rào rào đập bể, Bát Tiên lâu liên tính phế đi một nửa, hôm nay tổn thất có thể nói vô số kể!

"Muốn chết!"

Sở Mạc nhìn những cao thủ trong điếm căn bản không làm gì được Bất Hối, cũng không nhin được nữa, một thanh nhuyễn kiếm thẳng hướng mặt Bất Hối. Công phu của hấn là trình độ hạng nhất, Bất Hối nhiều nhất cũng chỉ là cao thủ, mắt thấy kiếm sắp đâm vào mi tâm, khi đó Chiến Cảnh Thiên xuất thủ.

Ầm!

Không hổ là bá chủ một phương, Bất Hối còn chưa thấy rõ hấn xuất thủ như thế nào, Sở Mạc đã bị một

chương đánh bay!

Mẹ nó! Đây là chênh lệch, Bất Hối trong lòng ngầm quyết định, sau này trở về nhất định phải gia tăng luyện võ, quy tắc duy nhất tại đây là cường giả vi tôn!

Chiến Cảnh Thiên xuất thủ, tràng diện lại nghịch chuyển. Hãn phụ trách đối phó những hắc y nhân, Bất Hối phụ trách đập bể điểm.

Động tĩnh nháo lớn như vậy, những người vây xem bởi vì mạng sống lập tức biến mất sạch sẽ, không có người ngăn cản đập bể càng sáng khoái!

"Có cao thủ đến, đi!". Chiến Cảnh Thiên mang Bất Hối theo hướng cửa sổ bay ra ngoài, trong chớp mắt liền biến mất, vài cao thủ phía sau đuổi theo nhưng cũng không thấy dấu vết.

"Thuộc hạ đáng chết, người cùng bỏ đi."

"Đứng lên đi, công lực người kia thâm sâu, các người đuổi theo được mới lạ, sự kiện kia lo liệu thế nào." Vừa nghe Sở Mạc không truy cứu liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù sao nhiều cao thủ như vậy mà làm mất dấu hai người có chút mất mặt.

"Sự tình đã làm thỏa đáng, hai người kia đã lên đường tới kinh thành, tin tưởng không lâu chủ tử có thể thấy được."

"Tốt, hai người hôm nay tiếp tục tra, tìm được thì giết!"

"Dạ!"

Đây là lần đầu tiên Sở Mạc chịu nhục lớn như vậy, không riêng gì tiền bạc, mà hành vi của Bất Hối chẳng khác nào đánh hãn một cái bạt tai trước mặt mọi người!

*

Bất Hối hôm nay đúng là cao hứng, vốn là mua sắm đã phát tiết một chút, tiếp theo lại đi đập bể một gian tửu lâu lớn nhất kinh thành, trong lòng hình dung hai chữ "Thoải mái". Nhất là, Sở Mạc cho dù có năng lực thông thiên cũng tra không tới trên đầu nàng, nàng để cho hãn mỗi ngày kìm nén, tức chết hãn!

Phòng bếp đang chuẩn bị cơm chiều, Bất Hối thưởng thức đồ hôm nay mua về, nhưng đều đưa cho tiểu nha hoàn, bức họa cổ đáng giá gì đó giữ lại vậy, về sau có cơ hội lấy đi bán đổi thành ngân phiếu giữ lại đợi khi Phượng Yêu tỉnh lại sinh hoạt.

"Cất kỹ."

"Đây là cái gì?"

Bất Hối đang nghĩ ngợi, Chiến Cảnh Thiên lại ném ra một khối ngọc bội, trong tay thưởng thức hai lần, không hề tỳ vết, tính chất thượng thừa. Bất quá, nàng cảm thấy được cái này cũng không phải một khối ngọc bội đơn giản như vậy, quả nhiên Chiến Cảnh Thiên nói tiếp: " Hai người cùng ăn cơm hôm nay để lại."

"Oa? Khi nào thì đưa cho người, ta như thế nào không biết?"

Thời điểm nàng đập bể điểm thì không chú ý hai người kia. Ban đầu mời bọn hăn qua cũng là do hứng khởi, về sau lúc nàng cùng Chiến Cảnh Thiên rời đi không thấy được bọn họ nàng cũng không để ý, không nghĩ tới lại vẫn để đó lại.

"Giữ cho tốt, thân phận bọn hăn không tầm thường, về sau có thể lấy khối ngọc bội này nói bọn họ vì người làm chuyện."

"A...? Còn có tác dụng này, bọn họ là thân phận gì?"

"Giữ là được, bây giờ còn chưa xác định, chỉ là suy đoán của ta, về sau sẽ nói cho người."

Chiến Cảnh Thiên nói khẳng định không sai, nếu không có gì nắm chắc Chiến Cảnh Thiên sẽ không cùng nàng nói như vậy, cho nên khẩn trương đem ngọc bội cất kỹ, cho dù không có tác dụng gì, chỉ là khối ngọc này cũng đáng rất nhiều bạc.

"Cứ như vậy tin tưởng ta? Không sợ ta phản bội người?"

Bất Hối đối với Chiến Cảnh Thiên hôm nay cảm thấy tò mò, Chiến Cảnh Thiên không e dè để cho nàng biết bí mật của hăn, tiếp theo lại đưa khối ngọc bội này cho nàng. Nàng tin tưởng, khối ngọc bội này có thể mang đến chỗ tốt khẳng định so với hợp tác cùng Sở Mạc còn lớn hơn, hăn lại một điểm cũng không lưu luyến đưa cho nàng.

"Người sẽ không!"

Ánh mắt Chiến Cảnh Thiên cũng chưa mở, tiếp tục nhắm mắt nằm ở ghế tựa nghỉ ngơi, nhưng ba chữ ngắn gọn này lại làm trong lòng Bất Hối nổi lên gợn sóng.

Kiếp trước một đời bị hiều lầm, ngay cả người yêu sâu đậm đều đề phòng lẫn nhau, mới nhận thức không bao lâu hăn lại tín nhiệm nàng, loại cảm giác này thật tốt!

"Hôm nay người là vì hợp tác cùng Sở Mạc đi? Ta nháo hăn như vậy không có ảnh hưởng đến người sao?"

Bất Hối vừa nói như vậy, Chiến Cảnh Thiên mới mở mắt ra, cầm lấy trà trên bàn tự mình rót một chén, cười nhạt nhìn nàng. Nữ nhân này lúc ấy sao không nghĩ như vậy, họa đều cũng đã làm giờ mới nhớ tới. Nàng cũng không giấu lại, nếu hăn để ý thì nàng có thể nháo sao?

"Cái loại người này không xứng cùng ta hợp tác!" Không chút do dự nói ra miệng, cuồng vọng vô cùng!

"Kỳ thật, người muốn tìm người mở tửu lâu cũng không nhất thiết phải tìm hăn, không bằng chúng ta hợp tác như thế nào?"

"Người biết buôn bán?"

Chiến Cảnh Thiên mảy thâm thúy nhếch lên, hẳn cho rằng Bất Hối là vì áy náy mới hỏi như vậy, thì ra là nàng đánh chủ ý này. Kỳ thật lúc nàng phá Bát Quái trận của hắn, hắn đã cho người đi điều tra thân phận của nàng. Phượng quốc có một vị công chúa, sinh ra sau đó không lâu đã bị đưa lên núi Thanh Phong, trừ hai lần trộm xuống núi thì chưa từng rời khỏi nơi đó.

Thanh Phong sơn giữa lục quốc đúng là truyền kỳ, nhất là Thanh Phong đạo trưởng võ nghệ siêu quần, đặc biệt am hiểu cơ quan trận pháp, Bất Hối tinh thông những thứ này chẳng có gì lạ, nhưng cho tới bây giờ không ai nghe qua Thanh Phong đạo trưởng còn có thể buôn bán .

Lại có điểm, Phượng quốc truyền văn, vị công chúa này tuy nhiên tại Thanh Phong sơn trường đại, nhưng tư chất bình thường, cũng không có tài hoa gì thậm chí là vụng về, còn nói nàng là sao chổi, sinh ra liền khắc chết mẫu hậu, cho nên mới bị đưa ra ngoài

" Trước tiên ta có thể cho người xem thành ý, chờ nửa tháng sau người quyết định, như thế nào? Bất quá trước tiên người phải đầu tư chút, hơn nữa phải phối hợp toàn bộ hành động với ta."

"Được!"

Bất Hối đoán hẳn không tin nàng biết buôn bán, dù sao nữ tử lúc này rất ít xuất đầu lộ diện, nữ tử có giáo dưỡng đều là ở nhà giúp chồng dạy con, chỉ có một số nữ tử nghèo khổ không có chỗ dựa vào mới có thể xuất đầu lộ diện.

Nàng vừa nói, Chiến Cảnh Thiên thật đúng là hứng thú, trong quan niệm của hắn cũng không có cái gì là nữ tử vô tài mới là đức. Nữ nhân của hắn càng chói mắt càng tốt!

Chương 16: Gia

Thương lượng xong thì đồ ăn cũng được bưng lên, lần này biết Chiến Cảnh Thiên đến dùng cơm rõ ràng lượng lớn hơn nhiều, hơn nữa cũng càng thêm tinh xảo. Hôm nay Bất Hối thật sự là đói bụng, cũng không quản Chiến Cảnh Thiên ở kia nhìn, từng ngậm từng ngậm ăn.

"Uh~m! Quả nhiên vẫn là cơm nhà ăn ngon!" Nàng lăn qua lăn lại một ngày đúng là đói bụng lắm.

"Gia?" Nội tâm Chiến Cảnh Thiên từ câu nói vô tâm của Bất Hối mà trở nên ấm áp, hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày lại có nữ nhân cùng hắn nói những lời này.

Đại bộ phận thời gian hắn đều ở trong quân doanh, ở Vương Phủ căn bản không quá vài ngày, chỉ coi là nơi đặt chân. Hiện tại, Bất Hối vừa nói như vậy nhất thời cảm thấy Vương Phủ lạnh lẽo này có cảm giác như ở nhà!

Cười nhạt nhìn nữ nhân trước mắt không chút nổi bật, đột nhiên cảm thấy nếu tương lai mỗi ngày bọn họ đều cùng nhau ăn cơm thì thật tốt!

"Cái này không tệ, ăn nhiều một chút."

"Ừ."

"Cái này cũng ăn được."

"Cái này."

Bất Hối nhìn trước mặt mình chất đầy các loại đồ ăn, không dám tin hỏi: "Gia, người không phải uống nhầm thuốc chứ?"

Bữa tiệc cơm này Bất Hối ăn cực kỳ no, Chiến Cảnh Thiên nhìn cũng cực kỳ no, khó có được một lần ẩm áp.

Sáng sớm hôm sau Bất Hối lấy ra một kiện y phục ngày hôm qua mua về tìm tiểu Huệ sau đó thỏa mãn mặc lên người.

"Tiểu thư, người xác định muốn ra ngoài như vậy sao?"

Tiểu Huệ nhìn ‘áo quần lỗ lằng’ trước mắt, Bất Hối lại thuyết phục trong nơi này đẹp?

Bất Hối không cho là như vậy tiếp tục đánh giá chính mình trong gương đồng: "Không có thẩm mỹ, đi gọi Vương gia tới đây."

"Vâng"

Vừa nói xong tiểu Huệ liền ly khai, gần đây nhìn tiểu thư cùng Vương gia càng ngày càng gần gũi trong lòng vui vẻ cực kỳ.

"Đây là người tự tay làm?"

"Đúng vậy! Không thích cũng mặc cho ta, mấy ngày nay người phải phối hợp với ta." Bất Hối cũng không cho hấn cơ hội đổi ý, có người giống mình thì không cảm thấy kỳ quái.

Vừa nghe là Bất Hối tự mình làm, Chiến Cảnh Thiên đầu thế mất hứng, khẩn trương đem y phục nhìn hết sức kỳ quái kia mặc lên.

‘Người đẹp vì lụa’ hiện giờ lời này nên đổi lại, y phục này mặc trên người Chiến Cảnh Thiên lập tức tăng lên vài cấp!

Kỳ thật hai bộ quần áo này là Bất Hối thay đổi dựa theo y phục Ấn Độ, lần này sắm vai là người Ấn Độ.

Hai người đổi xong y phục, lại hóa trang một chút sau đó tiếp tục đi dạo phố.

Xuất phủ, Bất Hối liền khoác cánh tay, đầu nhẹ nhàng tựa trên vai của hấn.

Hử?

Chiến Cảnh Thiên sửng sốt, đây là cái tình huống gì?

Chớp mắt hần liền phản ứng kịp hóa bị động thành chủ động ôm lấy eo nhỏ của nàng, ngửi mùi thơm trên cơ thể của nàng, cười cười đi theo.

Hiện tại hai người bọn hắn nghiễm nhiên là một đôi tiểu phu thê ân ái, động tác lớn mật ăn mặc kỳ lạ hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Đi dạo chốc lát, Bất Hối liền thẳng đến một quán rượu nhỏ, vừa vào cửa tiểu nhị nhiệt tình hô : "Nhị vị khách quan muốn ăn chút gì, tiểu điểm này cái gì cũng có."

"Thật vậy chẳng? Ta cùng tướng công đã từng đi qua một cái thành nhỏ thử qua một lần cái lẩu, tư vị kia thật sự là làm cho người ta lưu luyến, liền cho cái này đi." Bất Hối vừa nghe mặt lộ vẻ hưng phấn, then thùng rúc vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên kêu ngọt ngào.

Một cử động kia của nàng lại càng để cho tâm tình Chiến Cảnh Thiên lâng lâng, cảm giác giai nhân trong ngực thật tốt!

"Cái lẩu? Vị nương tử này, xin hỏi cái lẩu là cái gì?"

"Hà? Người không phải nói cái gì cũng có sao? Nhất định là gạt ta, tướng công chúng ta không cần ăn ở đây, đổi tiệm khác đi."

"Được."

Chiến Cảnh Thiên hiện tại đóng vai là một tướng công tốt sủng thê vô độ, quan trọng là ..., khi nghe Bất Hối ngọt ngào gọi hắn là tướng công, toàn thân đều thấy thoải mái, đương nhiên là nương tử nói cái gì liền là cái đó .

"Oa? Đại ca người đi đại giang nam bắc qua nhiều địa phương như vậy mà không biết cái lẩu là vật gì sao?"

"Đừng nói, đồ ăn ta nếm không dưới ngàn loại, ngay cả trùng tử yến quái dị nhất Lão Thử cũng đều đã nếm qua, thật đúng là không biết cái lẩu là cái gì."

"Ta cũng vậy, đừng nói thấy qua, nghe cũng chưa nghe qua, ở trong kinh thành này lại càng chưa từng nghe qua. Nhìn bọn hắn khác biệt, có thể là từ nơi khác đến, chúng ta cùng qua nhìn xem như thế nào, xem bọn hắn có thể tìm được hay không."

"Ô hô, tốt, vừa lúc ta cũng không có việc gì làm, bất quá chỉ xem thì không có ý nghĩa, chúng ta đánh cuộc một lần như thế nào, ta đặt bọn hắn không tìm thấy."

"Cuộc thì cuộc, ai sợ ai, không phải còn có Bát Tiên lâu sao? Không phải nói đầu bếp Bát Tiên lâu thứ gì cũng đều có thể làm được sao?"

.....

Sau khi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên rời đi, nhóm người trong điểm liền hứng khởi mở một ván bài.

"Tiểu nhị, nơi này các người có cái lẩu sao?"

"Cái lẩu? Cái lẩu là cái gì? Vị nương tử này thật biết chê cười." ông chủ tiệm nói tiếng địa phương trâu ghẹo.

Dứt lời, người đi theo xung quanh cũng cười vang.

Đây là cửa tiệm thứ tám Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên hôm nay tiến vào, mỗi một tiệm đều nói không có. Người tò mò vây xem càng ngày càng nhiều, Bất Hối trước tiên để cho Chiến Cảnh Thiên an bài những người này tản ra, cơ hồ hơn phân nửa kinh thành đều biết đến chuyện này.

"Tướng công, ta xem chúng ta vẫn là đừng tìm nữa, chúng ta đi nhiều địa phương như vậy đều không có, khả năng nơi này cũng không có, nếu về sau còn có thể quay lại địa phương kia thì tốt rồi."

"Hôm nay chúng ta đều là đi tiệm nhỏ, ngày mai chúng ta đi mấy chỗ tiệm lớn nhìn xem, nhất định phải cho nương tử ăn được mỹ vị nhân gian."

*

Ngày thứ hai, hai người bọn họ sáng sớm đã xuất hiện trên phố xá sầm uất, lần này tiến vào tiệm so với ngày hôm qua rõ ràng quy mô lớn hơn rất nhiều.

"Tiểu nhị, nơi này có cái lẩu sao?"

"Nhị vị khách quan người hỏi đúng rồi, chúng ta thật có, mời vào bên trong."

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên nhìn nhau cười, đã sớm tính đến kết quả này, hôm qua các nàng đi một vòng dẫn tới náo động lớn như vậy, chủ quán hôm nay đều đã chuẩn bị cái lẩu, tuy nhiên không biết là cái gì, nhưng nếu như thực là đúng rồi thì đã có thể phát tài.

Hai người cũng không đoán trực tiếp đi vào ngồi xuống, làm bộ như chờ mong. Chỉ chốc lát, chủ quán lấy ra một món ăn nói là cái lẩu.

Xem một nồi đồ ăn đen xì trước mắt, Bất Hối trong lòng buồn cười, "Tiểu nhị, đây cũng không phải là đồ ăn chúng ta muốn, bất quá các người đã làm thì chúng ta cũng phải trả tiền."

Tiểu nhị thấy Bất Hối lấy bạc vôi vàng cự tuyệt nói: "Nhị vị khách quan, tiền này tiệm chúng ta có thể không cần, các người nói cho ta biết cái lẩu tới cùng là cái dạng gì là được."

Bất Hối khước miệng thâm thúy nhếch lên cái gì cũng chưa nói, để Chiến Cảnh Thiên thanh toán liền ly khai.

Tiếp theo lại đi tới Ngũ gia điểm, hiện tại oanh động đúng là càng lúc càng lớn, gần như tất cả kinh thành đều biết hai người từ ngoài tới đang tìm một món ăn như vậy, hơn nữa xuất thủ rất hào phóng. Mỗi lần, chủ quán muốn bao nhiêu tiền cũng không mặc cả, trả tiền rồi cũng không ăn, trực tiếp đóng gói đưa

cho tiểu khất cái bên ngoài. Cho nên nàng vừa xuất hiện thì có một đám người, bên trong có quần chúng đánh cược, còn có khất cái chờ đồ ăn miễn phí, thập phần đồ sộ!

Mắt thấy đã qua vài ngày, có người nhắc nhở: "Ta xem nhị vị cũng đừng tìm nữa, trực tiếp đi Bát Tiên lâu đi, kia là do thương nhân lớn nhất lục quốc Sở Mạc mở, trong điểm tụ tập mỹ thực khắp thiên hạ, cái gì cần có đều có, khẳng định có đồ ăn các người nói kia." Trong lòng tính toán, nếu là thực tìm được thì bọn hắn đã có thể phát tài, hiện tại tỉ lệ đặt cược là một ăn một trăm.

Bất Hối đi dạo hai ngày, chờ đợi chính là những lời này, cùng Chiến Cảnh Thiên trao đổi ánh mắt ra vẻ kinh ngạc nói: "A...? Thật vậy chẳng? Tướng công, chúng ta đi Bát Tiên lâu đi, bất quá hôm nay đã muộn, sáng mai đi."

"Đều theo ý nương tử !" Chiến Cảnh Thiên tiếp tục nói gì nghe nấy, nói cái gì cũng đáp ứng.

Dứt lời, những người xung quanh đã đi theo hai ngày đó khó tránh khỏi có chút mất mát. Bất Hối thấy vậy mày thâm thúy nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

Chương 17: Tuyên truyền tạo ra thế

"Tiểu nữ xem mọi người đối cái lẩu này đều đã rất tò mò, như vậy đi, ngày mai mặc kệ Bát Tiên lâu có làm được món ăn này hay không, ta đều sẽ cùng mọi người nói rõ ràng việc này."

*

"Vương gia, ngày hôm nay thua ta ba ván, mỗi ván một ngàn lượng bạc, không được đổi ý."

"Chiến Nguyên, lấy năm ngàn lượng bạc tới."

Hôm nay Bất Hối không tính xuất môn sớm như thế cho nên cùng Chiến Cảnh Thiên chơi cờ tới trưa, đương nhiên, đây là nàng dạy cho Chiến Cảnh Thiên, cờ tướng cùng cờ vây!

Loại cờ này Bất Hối tuy rằng tinh thông, nhưng vì muốn thắng Chiến Cảnh Thiên cho nên sẽ dạy hắn loại cờ mới. Vừa mới bắt đầu chơi cờ tướng nàng liền thắng hai ván, nhưng Chiến Cảnh Thiên rất nhanh chuyển bại thành thắng, thắng lại một ván, cho nên, lập tức đổi thành cờ vây, thắng thêm hai ván. Lúc Chiến Cảnh Thiên bắt đầu quen thuộc liền không chơi nữa.

Chiến Nguyên mang ngân phiếu tới đều giao trên tay nàng, nàng kinh ngạc hỏi: "Hào phóng như vậy, không phải là người tham ô chứ?"

"Về sau thiếu tiền thì nói với Chiến Nguyên." Chiến Cảnh Thiên buồn cười quệt quệt cái mũi của nàng. Hai ngày này, bọn hắn làm bộ tiểu phu thê ngọt ngào, loại động tác thân mật này làm rất tự nhiên.

Bất Hối thỏa mãn thu bạc, tự tin cười nói: "Đi thôi, hôm nay liền đem quán lẩu chúng ta quảng cáo ra đi!"

Tuy không rõ nàng ý tứ là cái gì, nhưng trải qua quan sát hai ngày này, Chiến Cảnh Thiên cũng mơ hồ đoán được ý đồ của nàng, không nghĩ tới trong đầu nữ nhân này nghĩ ra thật nhiều cách.

Thông minh, hẳn thích!

*

Trước cửa Bát Tiên lâu người di chuyển qua lại liên tục, nhìn không được nhìn quanh bốn phía chờ Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tới. Ngày hôm qua câu nói trước khi đi của Bất Hối làm tất cả đều thấy tò mò, hứng khởi.

"Đến đây! Đến đây! Nhị vị mời vào bên trong, đoàn người đều chờ!" Các nàng vừa đến, đám người chen chúc lập tức tách ra thành một con đường mời các nàng vào Bát Tiên lâu.

"Nhị vị khách quan mời vào bên trong, chúng ta nhất định có thể thỏa mãn nhị vị." Lâm chương quỹ vẻ mặt lấy lòng cười nhiệt tình nghênh đón tại cửa, ngay cả Sở Mặc cũng đã ở đây, những người có tiền trong kinh thành đều tới, trong điểm không còn chỗ trống.

"Cám ơn chương quỹ, phu thê chúng ta cực kỳ cảm tạ mọi người đã nhiệt tình, nhưng lời cảnh báo ở phía trước, chúng ta đúng là sẽ không nói nói dối !" Bất Hối thập phần khinh thường, trong lòng nghĩ, nếu biết các nàng là người đập bể điểm mấy hôm trước còn có thể nhiệt tình như vậy không?

Lâm chương quỹ sắc mặt rõ ràng thay đổi, tay cũng run lấy bầy, vụng trộm nhìn Sở Mặc ngồi bên kia, trong lòng buồn khổ cực kỳ. Mấy ngày trước Bát Tiên lâu bị đập khiến cho chủ tử mất hứng, chuyện này nếu không giải quyết được, vị trí này sẽ phải đổi người .

Nhìn hẳn như vậy trong lòng Bất Hối càng vui vẻ, chờ thời điểm bọn họ biết bọn họ tự lấy đá đập chân mình.....

Một phút đồng hồ sau, tiểu nhị Bát Tiên lâu bưng lên lục đạo đồ ăn, lục đạo đồ ăn này vừa nhìn liền biết là tinh phẩm, cùng bình thường rõ ràng không phải một cấp bậc, xem ra đã tốn một chút công phu.

"Đây là?"

"Đây là đồ ăn sáu quốc kêu cái lẩu, không biết nhị vị đã từng ăn là quốc gia nào?"

Lâm chương quỹ nói chuyện rất có học vấn, hẳn rõ ràng nói lục đạo đồ ăn này đều kêu là cái lẩu, sau đó để cho Bất Hối lựa chọn một đạo. Giống như là đi ăn điểm tâm trên đường cái, nếu ông chủ hỏi người muốn trà đào hay không, mọi người sẽ lựa chọn muốn, hoặc là không.

Nhưng nếu ông chủ hỏi người, người muốn một cái trà đào hay là hai cái trà đào, cũng là cho người lựa chọn, nhưng mặc kệ người chọn như thế nào cũng đều là trà đào.

Loại tiểu tạp kỹ này không gạt được Bất Hối, vẻ mặt ảo não nói: "Không thể không nói, đồ ăn Bát Tiên

Lâu quả thực giống như lời đồn, không giống bình thường, bất quá thật sự thật xin lỗi, bên trong này vẫn chưa có đạo đồ ăn chúng ta đã từng nếm qua kia."

Lâm chương quý không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên thật sự nói ra bên trong này không có, bất quá, hẳn tin tưởng những thứ đồ ăn này khẳng định so với đạo đồ ăn các nàng nếm qua kia ngon hơn, tiếp tục thuyết phục: "Nhị vị không ngại nếm thử, ta tin tưởng nhất định có thể làm cho nhị vị càng thêm lưu luyến."

"Cũng được, vừa lúc có thể nhìn xem hương vị này có phải mỹ vị như vậy hay không."

Bất Hối tao nhả cầm lấy chiếc đĩa nếm nếm, những thứ đồ ăn này nàng cũng không biết tên là gì, hẳn là đầu bếp căn cứ tên này mà làm đi.

"Uh~m, ăn ngon! Đậu này quả nhiên non mềm, hơn nữa không chút mỡ."

"Cá này làm cũng được, hương vị ngon, không có mùi cá chút nào. Tướng công, người cũng tới nếm thử."

"Uh~m, nướng tử cũng nếm thử cái này."

.....

Hai người đều là da mặt dày, trước mặt mọi người ân ái một chút cũng không đỏ mặt, người một miếng ta một miếng, ăn một cách nồng nhiệt!

Nghe thấy không ngừng khen, Lâm chương quý sắc mặt rốt cục chuyển biến tốt, những người xung quanh đối với lục đạo đồ ăn này cũng cảm thấy hứng thú, những khách nhân tiêu tiền ngồi ăn cơm cũng khen không dứt miệng.

Gặp thời cơ, Chiến Cảnh Thiên thay đổi ánh mắt, cười nói: "Chương quỳnh, cực kỳ cảm tạ hôm nay để chúng ta ăn đồ ăn mỹ vị như vậy."

"Nếu nướng tử thích, những thứ này sẽ thưởng cho các người." Nhận được ám hiệu của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên từ trong lồng ngực bày ra mấy tấm ngân phiếu ngàn lượng ném trên bàn.

"Ti."

Người vây xem hít vào một hơi, nhị vị này cũng quá rộng lượng, chỉ lục đạo đồ ăn liền tiêu phí mấy ngàn lượng, đây chính là đồ ăn quý nhất bọn hắn đã từng thấy qua.

Nhìn sắc mặt Sở Mạc rốt cục không nghiêm nghị nữa, chương quỳnh cười một cái sáng lạn, đối với Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên nói tốt: "Có thể để cho nhị vị mãn ý là tốt rồi, Bát Tiên lâu vĩnh viễn đều hoan nghênh các người."

Thời điểm Lâm chương quý còn đang khoe khoang lại bị người xung quanh ngắt lời.

"Tiểu nướng tử, người không phải nói hôm nay mặc kệ thế nào đều phải nói cho chúng ta biết cái lâu sao?"

"Đúng vậy a, người đến nói một chút, trong lục đạo thức ăn này có đạo đồ ăn người muốn tìm hay không?"

Người chung quanh còn tưởng rằng các nàng chuẩn bị rời đi, khẩn trương đem chuyện tình cái lẩu nói ra, bọn hắn đều đã đặt cược, hiện tại tỉ lệ đặt cược đã đạt tới một trăm năm bởi một.

Bất Hối khoát tay, ý bảo bọn hắn an tĩnh, sau đó chậm rãi mở miệng: "Nếu ngày hôm qua ta đã nói thì nhất định sẽ nói."

"Nhớ hai năm trước, ta cùng với tướng công lạc giữa đại mạc hoang tàn vắng vẻ lại gặp bão cát thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. Về sau chúng ta được một người ăn mặc kỳ lạ cứu tới một bộ lạc, nơi nơi nở đầy hoa đào, không phân nam nữ đều tuấn mỹ giống như tiên nhân, mà người nơi đó còn hết sức nhiệt tình hiếu khách. Vào ban đêm, tộc trưởng mời chúng ta ăn một đạo đồ ăn làm chúng ta suốt đời khó quên, là cái lẩu! hương vị đặc biệt mê người!"

Tiên cảnh nhân gian!

Nghe vậy, người chung quanh vẻ mặt cũng trở nên si mê!

Bất quá, vẫn có người không tin: "Kia cái lẩu thật sự ăn ngon như vậy?"

Đối với cái này Bất Hối không chút do dự đáp: "Đương nhiên."

"Chẳng lẽ so với lục đạo đồ ăn các người vừa mới ăn kia còn ngon hơn?"

Xem trước mắt toàn bộ đều phát triển như nàng dự đoán, mâu trung chất đầy ý cười, tiếp tục kiên nhẫn giải thích: " Lục đạo đồ ăn này quả thực là mỹ vị, nhưng cùng so sánh với cái lẩu." cố ý nói một nửa, khiến cho lỗ tai người chung quanh đều đã dựng thẳng lên.

Lắc lắc đầu, thờ dãi nói: "Ai, trên trời dưới đất a!"

Đương nhiên, mọi người đều biết ai là trời, ai là đất.

"Thật sự mỹ vị như vậy?"

" Ta chưa bao giờ nói dối!" Gặp người có nghi vấn, Chiến Cảnh Thiên đương nhiên đứng ra hỗ trợ Bất Hối.

Bọn họ vừa nói như vậy, trong đám người bắt đầu thảo luận, có vài người đã bắt đầu tin.

Thấy vậy, Lâm chương quỹ mặt bắt đầu đen lại, nàng lại còn nói lục đạo đồ ăn bọn hắn tỉ mỉ chuẩn bị này không ăn ngon bằng cái lẩu, lạnh giọng nghi ngờ nói: "Nhưng cái này đều là các người nói, ai biết là các người không phải gạt chúng ta !"

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng nở nụ cười, lẩn qua lẩn lại ba ngày chỉ chờ một câu như vậy, xoắn xoắn lại tóc rơi bên tai, khoe miệng chứa tiểu ý nhẹ nhẹ, khẽ mở môi son: "Bởi vì món ăn này mọi người rất

nhanh có thể ăn!"

Chương 18: Gia, nếm cái này trước!

"Có thể ăn?"

"Thật sự có thể ăn?"

Bất Hối vừa nói lập tức dẫn tới oanh động, chẳng lẽ thật sự có món ăn này? Không phải gạt bọn hắn?

"Các vị có biết vì sao hôm nay ta cùng với tướng công xuất hiện trễ như vậy không?" Bất Hối thấy hiệu nghiệm mẫn ý gật đầu, hiện tại đã lấy được sự chú ý của những người này, chỉ cần thêm một bước. Nàng hao hết tâm tư nghĩ phương án quảng cáo thì phải thành công.

Người chung quanh đều lắc đầu, hai người các người làm gì? Ai có thể đoán được! Thậm chí trong đầu có chút bí ẩn hiện ra rất nhiều hình ảnh không lành mạnh.

Bất Hối thấy vậy con mắt sáng khê nhúc nhích, tiếp tục nói: "Bởi vì có một tin tức, quán lẩu sẽ mở tại Hoàng Thành Chiến quốc!"

"Quán lẩu?"

"Đúng vậy, còn nhớ rõ ta vừa mới nói thôn trang nhỏ đã cứu chúng ta, lúc ấy ta hỏi bọn hắn, vì sao không tới địa phương lớn hơn mở một tửu lâu nho nhỏ? Người đoán bọn hắn nói như thế nào " nói đến đây, Bất Hối liền ngừng lại.

Người chung quanh cảm xúc đã hoàn toàn đi theo nàng tò mò hỏi: "Nói như thế nào?"

Nhìn mọi người vẻ mặt lo lắng, nói tiếp: "Bọn hắn đang đợi một người, sau đó sẽ đến Hoàng Thành Chiến quốc, cho nên ta cùng với tướng công mới vất vả thiên tâm vạn khổ đến nơi này."

"Vậy người như thế nào không trở lại cái địa phương kia ăn, vì cái gì phải muốn đến chỗ này?" Hiến nhiên vẫn còn có người không tin.

Thần sắc Bất Hối có chút đau thương nói: "Bởi vì, nơi đó là địa phương nào ta cùng tướng công cũng không biết!"

"Không biết?"

"Đúng, ngày hôm sau khi chúng ta tỉnh lại đã ra ngoài đại mạc, lúc trở về tìm kiếm chỉ thấy hoang mạc mênh mông, căn bản là không có tiểu thôn kia." trong đầu Bất Hối gom góp chuyện thần thoại trước kia đã xem qua cải biên lại.

"Không tồn tại? Chẳng lẽ cứu các người là thần tiên? Ta nghe người ta nói giữa hoang mạc mênh mông

có đường lên thiên đình! Nhưng lại có người ở nơi đó đã nhìn thấy tiên tử!"

"Đúng vậy! Ta cũng nghe người ta nói."

.....

Ong ong!

Người chung quanh lại sôi trào lên, ầm ĩ như chợ.

Bất Hối ngạc nhiên, nàng không biết địa phương nàng thuận miệng bịa ra còn có truyền thuyết như vậy, xem ra ông trời đều đang giúp nàng, nếu không thật đúng là không phải nói dối như thế nào.

"Thật tốt quá, vị nương tử này nói quán lẩu rất nhanh sẽ khai trương tại Hoàng Thành, chúng ta chẳng phải là có thể ăn đồ ăn của thần tiên gì đó!"

"Tiểu nương tử, mau nói cho ta biết tới cùng khi nào thì điểm mới có thể mở?"

.....

Những người này hoàn toàn hưng phấn, nhao nhao hỏi.

"Thời gian cụ thể chúng ta cũng không rõ, bất quá phải mấy ngày nữa, mọi người đợi thêm vài ngày đi!"

Bất Hối sau khi nói xong liền ý bảo Chiến Cảnh Thiên mang nàng ly khai, nói đến đây là được rồi. Nàng tin tưởng, hiện tại ngọn lửa chờ mong đã đạt tới giá trị cao nhất, kế tiếp thì phải xem bản lĩnh của Chiến Cảnh Thiên.

*

Trở lại Vương Phủ Bất Hối trực tiếp nằm ở trên giường, ba ngày nay diễn tuồng nhiều như vậy làm nàng mệt muốn chết, thời điểm bắt đầu nàng đúng là phải dựa vào năng lực của Chiến Cảnh Thiên mới có thể tiếp tục, nếu là hiện đại, trực tiếp làm một cái quảng cáo lên TV không phải dễ dàng sao.

"Mặt tiền cửa hàng đã trang hoàng được một nửa dựa theo bản vẽ người thiết kế, nếu được thì khiến cho bọn họ đẩy nhanh tốc độ." Chiến Cảnh Thiên chen vào phía trong, tự nhiên nằm xuống bên người nàng đem thành quả mấy ngày nay nói một phen.

Ba ngày nay các nàng cũng không chỉ ra ngoài diễn trò tạo thế, tại kế hoạch mở tiệm ngày đó liền trang hoàng quán lẩu suốt đêm cùng thiết kế ra bếp lẩu giao cho Chiến Cảnh Thiên đi an bài. Muốn tại kinh thành thần không biết quỷ không hay làm động tác lớn như vậy mà người khác không phát hiện, ngoài Chiến Cảnh Thiên ra thì còn có ai có năng lực ấy!

Đối với Chiến Cảnh Thiên nàng không chút nào cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá, vì gia này có phải da mặt càng dày hay không? Càng ngày càng không coi nàng là người ngoài! Ngẩng đầu trừng mắt một cái, dùng móng vuốt đẩy đẩy: "Đến ghế dựa đi, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?"

Phốc xuy!

Chiến Cảnh Thiên ngửa mặt lên trời cười to, cười xong ôm nàng trong ngực, tiến đến bên tai nàng ái muội nói: "Thụ thụ bất thân? Chúng ta ôm cũng đã ôm rồi thì sợ gì!" Dứt lời, còn nhéo nhéo eo của nàng!

Đông! Bất Hối tâm hung hăng nhảy một cái.

Cảm giác cực kỳ xa lạ, là lạ, rất không thoải mái, cường chế loại cảm giác này, trong lòng xem thường với chính mình. Hai ngày này giả dạng làm phu thê, nàng đúng là mỗi ngày đều treo trên thân hắn, động tác thân mật đều có, như thế nào vừa bị hắn ôm lại có cảm giác?

Huống chi, mấy ngày hôm trước vẫn cảm thấy bình thường!

Bốp!

Nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm để ý, nằm thì nằm đi, đối với một người hiện đại mà nói, đây cũng không tính là gì.

*

Sau khi tỉnh lại tinh thần tốt hơn nhiều, Bất Hối liền theo Chiến Cảnh Thiên đi xem bếp lẩu, này cái bếp lẩu nhìn thì đơn giản nhưng đối với người chưa thấy qua mà nói thì làm ra cũng rất khó.

"Đúng! Chính là loại này!" Nhìn bếp lẩu tinh xảo, nội tâm Bất Hối khó nén hưng phấn, kích động nói.

Người của Chiến Cảnh Thiên làm việc quả nhiên cực kỳ tin cậy, không nghĩ tới trong thời gian ngắn vậy cũng thành công.

Thấy nàng cao hứng, hắn cũng cao hứng, hào phóng gọi thủ hạ tới phân phó: "Trong vòng 3 ngày phải làm ra hai trăm cái như vậy."

"Vâng"

Bất Hối ngạc nhiên, kỳ thật nàng chỉ cần một trăm.

Trong lòng vì hắn chính là thủ hạ cực nhất bả đồng tình lệ, gặp được loại này vô lương chủ tử thực xui xẻo!

Nhìn bên cạnh vẻ mặt kiêu ngạo Chiến Cảnh Thiên, trong đầu hiện lên một đạo ánh sáng, cười nói: "Nếu cái lẩu lô làm tốt chúng ta buổi tối ăn lẩu như thế nào?" Đối với chính mình phía đối tác, đương nhiên muốn cho hắn cái thứ nhất thử đến cái lẩu hương vị.

Trọng yếu nhất là, có rất nhiều loại lẩu, trước cần chọn vài loại thích hợp khẩu vị người ở đây, nếu đến lúc đó không thể ăn, mấy ngày nay nàng khoe khoang liền uống phí.

"Đến Đông Uyển đi." Chuyện này bây giờ còn cần giữ bí mật, tuy ở Vương Phủ không ai dám tiết lộ ra

ngoài, nhưng để ngừa vạn nhất vẫn nên cẩn thận chút, nơi ở của Chiến Cảnh Thiên là cấm địa không ai dám vào!

*

Quyết định xong, Bất Hối liền chui vào phòng bếp, kiếp trước nàng cũng là kẻ yêu thích mỹ thực, thích nghiên cứu sách dạy nấu ăn, vì bằng hữu tốt nhất của nàng thích ăn lẩu, cho nên nàng đối với lẩu đều có nghiên cứu.

Nàng thích nhất là lẩu Tứ Xuyên tê cay tinh khiết, còn có lẩu Bắc Phương phì ngừu, lẩu Bắc Phương lấy nước luộc thịt làm chủ, cho nên đêm nay liền thử hai thứ này, làm lẩu uyên ương.

Phòng bếp Đông Uyển ước chừng so với phòng bếp bên nàng lớn vài lần, tuy chỉ làm cơm cho một mình Chiến Cảnh Thiên ăn nhưng các loại nguyên liệu đều cực kỳ đầy đủ. Chọn hảo thịt bò cùng thịt dê thượng đẳng bảo đầu bếp cắt thành lát, nơi này không có cải cúc, liền chọn một chút cải trắng, rau thơm, còn có mấy miếng khoai lang, đậu hủ, nấm, hải sản, toàn bộ đã chuẩn bị tốt.

"Tiểu thư, Vương gia không ăn được cay, người này ——" Bất Hối đang ra sức rang xào thì tiểu Huệ ở bên nhắc nhở.

"Không ăn được cay?"

Phốc xuy!

Bất Hối bật cười, đại nam nhân cư nhiên sợ cay! Ánh mắt khẽ nhúc nhích, một tia tính kế trào lên trong lòng.

*

Uh`m?

Khi bọn nha hoàn đem mấy thứ này đều bày ra trên bàn, Chiến Cảnh Thiên nghi hoặc nhìn Bất Hối? Không phải nói món ăn này rất mỹ vị sao? Như thế nào đều chưa nấu chín?

Thấy vậy, Bất Hối cười cười, đem than củi đốt lên, nước canh trong nồi rất nhanh sôi trào, nhìn Chiến Cảnh Thiên nghi hoặc gấp một miếng thịt dê lên nhúng vào trong nồi sau đó đưa đến bên miệng hân, nhìn hân nhúu chặt mày cười khanh khách, giả hoạt nhìn trộm mặt nam nhân có chút quần bách: "Gia, nếm cái này trước!"

Chương 19: Sát ý!

Khụ khụ!

Thịt vừa đến bên miệng, hương cay mê người phả vào mặt, Chiến Cảnh Thiên mạnh mẽ ho khan.

Bất Hối nhìn hắn như vậy, ho đến phổi cũng sắp rớt ra ngoài. Không tồi định lực của hắn rất tốt, nếu không đã sớm chảy đầy nước mắt nước mũi.

Hô!

Thở ra một hơi thật sâu ngừng ho khan, Chiến Cảnh Thiên nhìn miếng thịt dê bên miệng nàng, khóe miệng co rúm lại, nữ nhân này nhất định là cố ý! Hắn cũng không tin không có ai nói cho nàng!

Thấy vậy, trong lòng Bất Hối thấy thật dễ chịu, ai bảo hắn chiếm tiện nghi nàng!

Cường chế ý cười đáy lòng, làm bộ ân cần hỏi han: "Vương gia, người không phải là sợ cay chứ? Như thế nào không ai nói cho ta biết? Vẫn là Bất Hối tự mình ăn thôi!" Dứt lời, đôi đũa trong tay liền thu trở về, nhưng lại bị hắn ngậm chặt.

Bất Hối thấy hắn phản hận cắn chiếc đũa, đoán rằng hắn nhất định đem kia trở thành nàng!

"Khụ khụ."

Miếng thịt cay vừa vào miệng Chiến Cảnh Thiên lại kịch liệt ho, hắn từ nhỏ đã không thích ăn cay, mà Chiến quốc cũng có rất ít người ăn cay, này mạnh mẽ vừa vào miệng lập tức chịu không nổi, dạ dày cũng đang kêu gào.

Nếu là người khác làm nhất định đã bị hắn chém, nhưng đây là nàng làm, lại là nàng tự gấp cho hắn, cho dù là độc dược hắn cũng sẽ ăn!

Thấy hắn quả thực khó chịu, Bất Hối khẩn trương đem sữa chuẩn bị trước đó đem ra: "Uống chén sữa."

Uống một ly sữa trong bụng cùng trong miệng thoải mái hơn.

Phút chốc thấy miếng thịt dê trong miệng, lông mày nhíu lại, quả nhiên mùi vị không tệ! Tuy cay nhưng lại rất thơm, kích thích suy nghĩ muốn ăn thêm miếng nữa.

Bất Hối dạy hắn cách ăn và pha chế từng loại gia vị, rượu ngon đặt ở trước mặt hắn, lần này cho hắn đều là không có ớt.

Không biết lần này là do câu nói kia của nàng kích thích hắn, hay là không chống được nôi lẩu hấp dẫn kia, kế tiếp hắn ăn đều là lẩu tê cay.

Đông Uyển của Chiến Cảnh Thiên không có gì đặc biệt xa hoa mà còn lộ vẻ băng lãnh. Nhưng rất nhanh, loại băng lãnh này đã bị nôi lẩu xua tan, mang đến từng đợt ấm áp.

Chiến Nguyên ở ngoài cửa nghe hai người trong phòng nói chuyện, trên mặt cũng tươi cười. Đã bao nhiêu lâu không thấy chủ tử cười như vậy, từng hàn ý bao phủ trên người hắc quanh năm rốt cục bị tan chảy!

"Chiến Nguyên, Vương gia nhà ngươi đang ăn cái gì? Hương vị truyền tới giường của ta rồi." trên người Hoa Thiên Thần y phục mặc lung tung, hiển nhiên vừa mới rời giường. Chiến Cảnh Thiên đã từng cứu hắc một mạng, về sau liền lưu tại Vương Phủ, nhưng không thường đi theo bên cạnh hắc.

Hoa Thiên Thần tính cách cùng Chiến Cảnh Thiên là một trời một vực, nhiệt tình cực kỳ! Hơn nữa tự cho mình siêu phàm, không có việc gì lại đi đùa giỡn tiểu cô nương, thường xuyên lấy thân phận thần y đi lại trong khuê phòng các tiểu thư, người cũng anh tuấn, rất được nhóm người tiểu thư phu nhân trong kinh thành yêu thích.

Chiến Nguyên nhìn vẻ mặt tham lam của hắc, cười nói: "Là Phượng tiểu thư chuẩn bị, lão nô cũng chưa thấy qua, nghe nói kêu là lẩu." Chiến Nguyên cũng không giấu diếm, hắc đối với Hoa Thiên Thần cũng là cảm kích, tuy Vương gia cứu hắc một mạng nhưng hắc cứu Vương gia cũng không chỉ một mạng.

"Lẩu? Đây không phải tất cả kinh thành đều đang loan truyền à? Nghe nói các quốc gia khác cũng biết, không nghĩ tới cư nhiên là nạng làm! Khá lắm Chiến Cảnh Thiên! Cư nhiên đến ta cũng gạt." Sau khi nói xong cũng không cần Chiến Nguyên thông báo, trực tiếp đẩy cửa đi vào, phần nộ tiêu sái đến trước mặt hai người đang vui vẻ ăn quất lớn: "Các người hai người nham hiểm, lương tâm bị chó ăn. Người nói cho ta nghe một chút đi, hai cái mạng nhỏ này có phải đều là gia cứu hay không, hiện tại có ăn ngon lại không gọi ta."

"Không được!"

Thời điểm Hoa Thiên Thần tới Chiến Cảnh Thiên cũng biết, nghe hắc oán giận chỉ trích một trận nhìn cũng chưa từng nhìn hắc một cái trực tiếp cự tuyệt.

"Gia! Người không thể đối với ta như vậy, ngấm lại ta theo người nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, chẳng lẽ người nhẫn tâm vứt bỏ người ta sao?!" Hoa Thiên Thần gặp cứng không được liền mềm, giọng điệu làm nũng cực kỳ!

Nghe vậy, toàn thân Bất Hối nổi da gà, thấy hắc giống như tức phụ bị chồng ruồng bỏ, thầm nghĩ, chẳng lẽ bọn hắc còn có một chân?

Nhất định!

Trong lòng trực tiếp nhận định, nếu không Chiến Cảnh Thiên như thế nào từng tuổi này còn không có nữ nhân?

Thì ra là hắc thích nam nhân!

"Phượng tiểu thư, Bất Hối, Bất Hối muội muội." khi Bất Hối trong lòng đang nghĩ tới vấn đề người nào

ở trên người nào dưới, Hoa Thiên Thần đánh chủ ý tới trên đầu nàng.

Nghe vậy, Bất Hối mày liễu vừa nhăn, khinh thường nói: "Vị đại ca này, chẳng lẽ không biết chúng ta đang ăn cơm sao? Ta cũng không nghĩ muốn nhổ ra."

Hoa Thiên Thần vừa nghe, vẻ mặt ai oán, đi đến góc tường ngồi chồm hổm xuống, lẩm bẩm: "Tội nghiệp cho tiểu tỷ nữ tri kỷ! Nằm lâu như vậy còn không có chuyển biến tốt! Cũng may người không tỉnh, nếu không cũng bị vắng vẻ như ta."

Uy hiếp!

Rõ ràng là uy hiếp!

"Vương gia, chúng ta ăn cũng không hết, còn lại liền cho hắc ăn đi." Bất Hối buồn cười nói, không phải sợ hắc không trị bệnh, mà là nhìn đại nam nhân chơi xấu, quả thật thú vị.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhú nhú mày, sau cùng thỏa hiệp chán ghét nói: "Người ăn bên này."

"Được được được."

Vừa nghe để cho hắc ăn đâu cần biết chuyện gì, hiện tại đề tài nóng nhất trong Hoàng thành là lẩu, thứ này bọn hắc cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua. Tuy mỹ vị nhân gian là do Bất Hối nói dối, nhưng hương vị lẩu quả thật rất tốt, đặc biệt là lẩu cay làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

"Bất Hối muội muội ta cùng người nói, hôm nay thật đúng là nhờ phúc của người, hắc chưa bao giờ cùng người khác ăn cơm, đừng nói là chung một cái nồi, ngay cả cùng bàn hắc cũng không ăn."

Hoa Thiên Thần noi theo đem rau dưa, thịt bò dê xung quanh thả vào trong nồi nấu rồi lấy ra ăn, vừa ăn vừa nói cùng Bất Hối, nói xong nhìn Chiến Cảnh Thiên cổ quái.

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng thập phần phi nhố.

Thích sạch sẽ?

Lại nghiêm trọng như vậy? Lừa quỷ a! Hai ngày trước không phải cướp đoạt đồ ăn cùng nàng trong một cái bát sao? Cũng không thấy hắc nhả ra!

Không để ý tới bọn hắc, trong lòng tính toán làm như thế nào để có nồi lẩu hoàn mỹ.

Bị Hoa Thiên Thần trêu chọc, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên cũng không biết là cay hay là nghĩ tới cái gì mà đỏ lên một chút, lạnh giọng nói: "Còn lẩm miệng ta vứt người ra ngoài."

Màu đỏ chớp lóe rồi biến mất cũng không tránh được ánh mắt của Hoa Thiên Thần.

Hoảng sợ!

Đây chính là chuyện tình so với heo mẹ lên cây còn ngạc nhiên hơn! Bất quá hắc cũng không dám vạch

trần, khẩn trương cúi đầu càng thêm ra sức ăn.

Các nàng bên này ăn vui vẻ, bên kia đã có người nuốt không trôi cơm.

*

"Chủ tử, hai người này cũng như hai người lần trước đập bể điểm kia biến mất giống như hư không, một điểm tung tích cũng không có."

"Phế vật, kinh thành lớn như vậy tìm một người cũng không thấy, ta còn nuôi các người làm gì, người tới ——"

"Chủ tử tha mạng, mặt khác chúng ta nghe được tin tức hi vọng chủ tử có thể cho chúng ta cơ hội."

"Nói."

"Chủ tử vẫn tìm đồ đệ buôn bán truyền kỳ Dương Phi, Dương San đã có tin tức, hai người hiện tại đã ở trong Hoàng Thành."

"Trước phái người giám thị, mặt khác, tiếp tục tìm tung tích hai người kia. Còn có, tìm kiếm cửa hàng đang trang hoàng trong kinh thành, nếu có người mua cửa hàng phải đặc biệt lưu ý. Dù không tìm thấy người cũng không thể để cho họ mở tiệm, nếu lần này lại làm không xong thì mang đầu tới gặp ta."

"Vâng"

Giờ phút này Sở Mạc vẻ mặt hung dữ, trong mắt đỏ đậm, sát khí lộ rõ. Không nghĩ tới hãn tung hoành sáu quốc cũng có thời điểm thất bại như vậy.

"Nếu có tung tích những người đó, không cần hồi báo, trực tiếp giết ——"

Chương 20: Thiên cơ hiện! Oanh động Hoàng Thành!

Bất Hối khép hờ hai mắt ngâm mình trong suối nước nóng, chỗ ôn tuyền này sau khi nàng cùng Chiến Cảnh Thiên sửa đổi trận pháp cũng thành của nàng. Nơi này chỉ có ba người biết, vì nàng, Chiến Cảnh Thiên đã đem thời gian bồi thuốc mỗi ngày đổi thành buổi tối. Thời gian còn lại đều thuộc về nàng.

Trong lòng suy nghĩ tin tức mới vừa nhận được, Bất Tiên lâu phát danh thiệp, ba ngày sau ra mắt đồ ăn mới!

Hừ!

Quán lẩu liền định ngày hôm đó khai trương, nhất định làm cho bọn hãn trở thành trò cười lớn nhất Hoàng Thành!

Bất quá, phương thức như thế nào mới có thể càng thêm hấp dẫn người?

Thời điểm Bất Hối đang tính toán thì trên mặt cảm thấy mát, mở hai mắt, thấy trên bầu trời bông tuyết chậm rãi tung bay, nâng tay ngọc lên tiếp được bông tuyết, này một hình ảnh duy mỹ lãng mạn.

Đột nhiên, một đạo linh quang hiện ra, khoe miệng hơi hơi nhếch lên lười biếng đuổi cái lưng mỗi lại nằm trở về, rốt cục nghĩ được làm như thế nào đốt một trận lửa sau cùng này!

*

"Ông trời hiển linh! Ông trời hiển linh!"

Hôm sau, Hoàng Thành Chiến quốc phồn hoa náo nhiệt vô số dân chúng lạy trời la lên, tiếng vang vang vọng tất cả Hoàng Thành.

Trên bầu trời tuyết vẫn rơi, cùng với bông tuyết bay xuống còn có một tờ giấy. Ngẩng đầu nhìn, trên trời không có một vật? Chẳng lẽ lên trời có chỉ thị gì?

Dân chúng tranh nhau nhặt trang giấy, muốn tìm tòi thiên cơ!

Lấy được trang giấy mọi người khẩn trương xem: "Ba ngày sau, quán lẩu Long Phượng khai trương! Trong ngày này tiếp đãi miễn phí một trăm người cầm tờ giấy có đánh số này đến!" Đây là ý tứ gì?

"Lẩu Long phượng?"

"Là ‘lẩu’ đôi tiểu vợ chồng kia nói?"

"Chẳng lẽ chỗ kia thật là nơi thần tiên ở? Nếu không dãy số này làm sao có thể từ trên trời rơi xuống?"

Bởi vì tin tức này, trong đám người lại sôi trào hừng hực, có người thậm chí trên đường chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng la lên.

"Mau nhìn! Mặt sau còn một vài chữ, ha ha ha. Lão Tử là số chín mươi chín, vừa lúc ở trong 100, lần này gia cũng có thể ăn đồ ăn thần tiên ăn!"

"Cái gì? Bà nội nó, ta như thế nào là số một ngàn lẻ chín".

"Mẹ nó! so với bản công tử còn tốt hơn, cư nhiên là mười ngàn!"

.....

Hoàng Thành yên lặng vài ngày lại một lần nữa náo nhiệt, gần như tất cả dân chúng đều chạy trên đường kiểm dãy số. Bất quá, vừa mới vị số chín mươi chín kia đã chịu khổ cướp bóc.

*

"Các vị ái khanh chắc đã biết chuyện quán lẩu Long Phượng, không biết có gì giải thích không?"

Chuyện tình mấy ngày trước Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tìm kiếm món lẩu khắp nơi dẫn tới oanh động đã làm triều đình chú ý, bất quá các đại thần cho rằng chỉ là thương nhân nào đó không cần để ý tới. Nhưng hôm nay bất đồng, dây số này từ trên trời giáng xuống. Từ xưa, hoàng đế đều tự xưng là chân mệnh thiên tử, chỉ thị của trời bọn họ vẫn là quan tâm nhất!

"Khởi bẩm hoàng thượng, lúc này hãn không là gian tế muốn mượn việc này nhiễu loạn Hoàng Thành ta?".

Mở miệng là đương triều hữu tướng Hạ Phúc Hải, người này rất cáo già, bình thường cũng không hay nói chuyện, lần này cư nhiên mở miệng, lại quan hệ đến gian tế, không thể không khiến người suy nghĩ sâu xa.

"Hoàng thượng, thần cho rằng hữu tướng đây là muốn làm mọi người kinh sợ, hiện tại ai không biết trang giấy này từ trời rơi xuống, mà trên trời cũng không có bất luận kẻ nào, như thế nào có thể gian tế làm? Theo cớ thần thấy quán lẩu Long Phượng có thể thật là của thần tiên, hiện giờ xuất hiện tại Chiến quốc ta, ngụ ý là Chiến quốc mới chân chính là đứng đầu thiên hạ!" Lần này mở miệng là tả tướng, hãn luôn luôn cùng hữu tướng bất hòa.

Mọi người là thích nghe tán dương, hãn vừa nói xong hữu tướng đen mặt, sắc mặt Chiến Cảnh Nhân cũng tốt lên. Nhưng việc này trọng đại, hãn phải thận trọng làm việc, vạn nhất thật là gian tế nước khác thì làm sao bây giờ?

"Hoàng đệ, người cho rằng việc này như thế nào?"

Chiến Cảnh Thiên nghe bọn họ thảo luận, nhớ tới biện pháp của Bất Hối khước miệng hơi hơi nhếch lên, thật không hiểu nàng làm sao có thể nghĩ ra biện pháp thần kỳ như vậy!

Đầu tiên, nàng sai người ở trong đêm tối ở mấy bãi đất dùng sợi tơ màu trắng giăng ra, sau đó dùng keo đem những trang giấy này nhẹ nhàng dính trên sợi tơ. Thời điểm tuyết càng rơi nhiều, những thứ này không chịu nổi áp lực, trang giấy sẽ bay xuống. Những cái không rơi thì nhẹ nhàng rung rung sợi tơ cũng sẽ rơi xuống. Bởi vì bầu trời âm u lại rơi xuống đại tuyết nên sẽ không có người để ý, khi những trang giấy này đều rơi xuống, mọi người mới phát hiện.

Biện pháp này người bình thường không làm được, bởi vì địa phương cao nhất trong Hoàng thành là hoàng cung, chỉ Chiến Cảnh Thiên có thể tùy ý ra vào hoàng cung mới có thể làm được! Hôm nay sở dĩ vào triều sớm một là để cho Chiến Cảnh Nhân an tâm, hai là thu hồi những sợi tơ này.

"Thần đệ cho rằng lời của tả tướng có lý, hơn nữa, thần đệ đã từng nghe Phong đạo trưởng nói qua việc này."

Chiến Cảnh Thiên nói chuyện cực kỳ ngắn gọn, nhưng so với bất luận kẻ nào đều có phân lượng hơn. Tại Chiến quốc, lời nói của Chiến Cảnh Thiên có thể so với thánh chỉ, huống hồ hãn nói ra Thanh Phong đạo trưởng kia lại càng không thể làm giả.

Tả tướng nghe xong vẻ mặt đặc ý, hữu tướng lại là âm thầm nắm chặt hai tay, sắc mặt đen lại.

"Nếu Thanh Phong đạo trưởng đã nói, vậy không phải là giả, việc này liền chấm dứt, chúng ái khanh lui

đi."

"Vũ Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mọi người đứng dậy thối lui ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên phải rời khỏi lại bị tiểu thái giám gọi lại.

"Hoàng huynh!"

"Người người này, trở lại kinh thành cũng không đến xem hoàng huynh, hôm nay nghĩ như thế nào mới vào triều." Chiến Cảnh Nhân nhìn đến Chiến Cảnh Thiên trực tiếp hạ thấp uy quyền.

Hai người bọn họ lớn lên cùng nhau, cảm tình rất tốt, người chung quanh nhìn thấy một nhà hoàng đế bọn họ vẻ mặt oán giận, bất đắc dĩ toàn bộ tự giác biến mất!

"Ngày không phải đến đây sao!"

"Hừ! Trẫm nhìn người là bị nữ nhân mê hoặc, hàng đêm ôn nhu hương không nghĩ muốn ra ngoài thôi!"

Chiến Cảnh Thiên tự nhiên nghĩ tới Bất Hối, trên mặt mỉm cười nói: "Hoàng tổ mẫu hiện tại thân thể vẫn tốt chứ."

"Hừ? Thật sự không có nữ nhân sao? Nhanh mang tới cho hoàng huynh nhìn xem, thôi, vẫn là trực tiếp đi cùng người vậy! Trẫm cũng muốn nhìn xem là dạng nữ tử gì có thể vào được mắt của người?" Chiến Cảnh Nhân cũng không buông tha một tia ngọt ngào trong mắt hắn, đây chính là thiên hạ kỳ văn! Hoàng đế vô tình vô ái lãnh khốc dị thường cư nhiên động tình!

Đây chính là so với dây số trên trời rơi xuống ngạc nhiên nhiều hơn!

"Hoàng huynh, có cơ hội nhất định sẽ mang nàng tới gặp người cùng mẫu hậu, bất quá bây giờ còn không được."

Suy nghĩ đến Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên có chút thất bại, hắn biết hiện tại mang nàng tới hoàng cung khẳng định không phải hành động sáng suốt.

Chiến Cảnh Nhân hiển nhiên không cam lòng, mâu quang chớp lóe, sung sướng nói: " Trẫm sẽ đợi vậy, qua vài ngày nữa là sinh nhật mẫu hậu, đến lúc đó nhất định phải dẫn nàng tới."

"Được, nhưng tuyệt đối không thể trộm xuất cung!" Chiến Cảnh Thiên hiểu rất rõ vị hoàng huynh này, trực tiếp chặn đường lui của hắn.

Nghe vậy, vẻ mặt Chiến Cảnh Nhân thất bại, vĩnh viễn ai oán nhìn Chiến Cảnh Thiên, sau cùng bất đắc dĩ nói: "Hôm nay lâm triều người nói chuyện tình Thanh Phong đạo trưởng là thật sự?"

"Hoàng huynh yên tâm, chuyện này khẳng định không phải nước khác phái gian tế tới, mà cũng sẽ không xúc phạm tới Chiến quốc." Nhìn thấy Chiến Cảnh Nhân buông tha khoe miệng mới lộ ra ý cười, chuyện này tạm thời cần giữ bí mật, mà hắn vẫn còn không muốn có thêm người chú ý đến Bất Hối.

"Người đã nói không có việc gì thì tốt, đi, nên đi nhìn xem hoàng tử mẫu, , mấy ngày nay nàng ngày ngày đều nhớ người."

*

"Kế tiếp làm như thế nào."

Sau khi Chiến Cảnh Thiên từ trong cung trở về liền trực tiếp đến chỗ Bất Hối, hiện tại chỗ này đã thành địa phương hãm ở, những nữ nhân khác trong phủ nghe nói vậy liền tranh nhau qua thăm hỏi Bất Hối, mục đích đều là vì muốn gặp hãm một lần, về sau hãm phải hạ lệnh cấm mới ngăn được những nữ nhân này.

Nghe vậy, Bất Hối đứng dậy đi đến bên cạnh hãm, tự rót cho mình một chén trà, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói: "Kế tiếp đương nhiên là."

Chương 21: Chiến Vương gia xuân tâm nảy nở

"Kế tiếp đương nhiên là."

Bất Hối đứng dậy, tiến sát bên tai Chiến Cảnh Thiên nhẹ giọng nói kế hoạch tiếp theo.

Một cổ hương hoa lài tươi mát thanh nhã phả vào mặt, đây là hương vị thuộc về nàng, không phải do hương liệu mà là tự thân phát ra, so với trên người nữ tử khác mùi hương đậm đặc gay mũi không biết cao quý hơn bao nhiêu lần.

Rõ ràng cảm nhận được hơi nóng của nàng, trong lòng ngứa ngáy, nửa thân thể đều đã tê dại, bên tai cũng nhiễm lên một tia hồng nhuận, ngay cả nàng nói cái gì Chiến Cảnh Thiên cũng chưa nghe được.

"Như thế nào? Kế hoạch của ta được không!"

Cảm giác ấm áp bên tai tiêu thất, hương vị quanh quẩn bên người cũng đã đi xa, Chiến Cảnh Thiên đột nhiên cảm thấy mất mát.

Khụ!

Nghe Bất Hối hỏi hãm, khẩn trương thu hồi rung động, sắc mặt không biến làm bộ không nghe thấy, mặt không đổi sắc nói: "Lặp lại lần nữa, thanh âm quá nhỏ, không nghe rõ!"

Nghe vậy, vẻ mặt tươi cười liền như vậy cương ở trên mặt, cảm tình nàng vừa mới nói nhiều như vậy, hưng phấn như vậy, vị gia này cư nhiên thất thần!

Vốn định không nói lại, bất quá theo như hiện tại đang ở địa bàn của người ta, hơn nữa, kế hoạch phải cần hãm mới có thể thực thi, phần hãm đem kế hoạch lại nói một lần.

Cao minh!

Trong lòng nhin không được tán thưởng một tiếng, không hồ là nữ nhân hăn nhìn tới, kế hoạch một vòng tiếp theo một vòng thành ra bất tận.

"Ta lập tức liền đi bố trí."

Đối với ánh mắt thưởng thức của Chiến Cảnh Thiên, trong lòng Bất Hối cũng cực kỳ hưng phấn, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng trù tính một hồi buôn bán, được tán thành đương nhiên phải cao hứng.

Đã từng có thời điểm khi nàng làm đặc công bởi vì muốn ẩn nấp tại một nơi mà có năm trăm cường tổng giám đốc bên người, vì thế cố ý đến trường học tập ba tháng, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

*

Trong hoàng thành Chiến quốc, hôm qua bởi vì trời giáng tin tức quán lẩu Long Phượng khai trương náo nhiệt cả một ngày, hôm nay cũng vì dây số mà sôi động dị thường!

Sòng bạc lớn nhất trong thành người đến người đi, cánh cửa cũng bị san bằng.

Quán lẩu Long Phượng khai trương cùng Bát Tiên lâu đưa đồ ăn mới ra thị trường, bên nào sẽ thắng?

Tiền đặt cược đã mở, lập tức dẫn tới chú ý rộng khắp, một bên mới mở ồn ào huyên náo, bên kia là từ lâu lâu đời danh chấn sáu quốc.

Đặt cho quán Long Phượng thắng, nhiều người cảm thấy đây là đồ ăn của tiên nhân, tiên nhân có thể nào thua phàm nhân! Đặt Bát Tiên lâu thắng lại cảm thấy cho dù quán Long Phượng lợi hại, dù sao mở ra nhiều năm, khẳng định có rất nhiều con bài chưa lật, cho nên lần này tiền đặt cược đặt tới điểm cao nhất.

Trong khi đó còn có một sự kiện nóng bỏng, đó chính là, quan lại quyền quý trong kinh thành nhao nhao ra giá để đổi dây số bài một trăm.

Thời điểm ban đầu, có người y vào tiền tài của cải, lợi dụng chức quyền cưỡng bức dụ dỗ những tiểu dân chúng phổ thông này, lúc này có người đem chuyện này bẩm báo Chiến Vương Phủ, sau cùng Chiến Vương gia tự mình phái binh duy trì trật tự Hoàng Thành, đến đây thì không còn tranh cướp nữa.

Mà những người muốn lấy dây số chỉ có thể ra giá mua.

Nhặt được dây số đa số là dân chúng phổ thông, gặp có người mua, liền trực tiếp bán. Ở trong mắt bọn họ thế này đã bằng sinh hoạt phí nhiều năm, một bữa cơm đổi vài năm không phấn đấu, kẻ ngốc mới không đồng ý!

Cũng không mất bao lâu, những dây số này đã ở trong tay những kẻ có tiền, giá tiếp tục tăng lên.

Cứ như vậy, giá sau cao hơn giá trước, sau cùng, một tờ số đã đạt tới năm trăm lượng bạc. Mua được thì cao hứng phấn chấn, không mua được thì nghĩ hết các loại biện pháp đi tranh thủ, nhao nhao hối hận lúc trước như thế nào không xuất hiện trên đường phố.

Thời điểm khi chuyện này dần dần bình ổn, đột nhiên lại tuôn ra tin tức! Đường kim Chiến Vương gia ngày đó sẽ xuất hiện ở quán Long Phượng!

Tin tức này vừa xuất hiện, bên trong hoàng thành không khí đạt tới cao điểm, Long Phượng cũng thành đề tài hấp dẫn nhất trong các quán trà tửu lâu, nhóm người thiên kim trong khuê các cũng bắt đầu rục rịch!

"Thật sự là chiến Vương gia?"

"A! Phụ thân, nhanh đi mua số bài cho ta, ngày đó nhất định phải để cho chiến Vương gia yêu ta!"

"Người người quái dị, người Chiến Vương gia yêu là ta".

Nguyên bản rất nhiều người cũng chỉ vì mới lạ mới ra giá, nhưng Chiến Cảnh Thiên xuất hiện lại là chuyện khác. Hẳn là tình nhân trong mộng của không ít nữ tử trong Hoàng Thành, nếu ai có thể khiến hãn liếc mắt một cái, đều có thể hưng phấn một năm.

Những lão thần trong triều cùng những người có tiền phú, ai chẳng biết về sau thiên hạ tùy thời đều có thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà Chiến Cảnh Thiên là người có tiếng nói cao nhất.

Nếu thời điểm ăn cơm bị nhìn trúng, như thế về sau có thể bay lên ngọn cây! Cho nên, lại phát sinh một hồi cuộc chiến giá cả kịch liệt! Làm cho người ta chân chính cảm nhận được cái gì là một phiếu khó cầu!

*

"Bốn vương khi nào thì nói qua sẽ xuất hiện?"

Nghe được tin tức, Bất Hối đang nhàn nhã ngồi ở ghế tựa uống trà ăn điểm tâm, sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh như băng, nhin không được rùng mình một cái.

"Vương gia, uống chút trà, muốn ăn chút gì, nếu không đêm nay chúng ta ăn lẩu như thế nào?" Bất Hối trên mặt chất đầy tươi cười, nhanh nhẹn rót cho Chiến Cảnh Thiên một chén trà cho vị gia này giảm nhiệt.

Uống trà vào, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên dễ nhìn hơn chút, thời điểm nhận được tin tức, không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy phiền muộn, hỏa khí liền xông lên!

Nhìn thấy hãn trần đầy tức giận, hạ nhân đều đã bắt đầu vì Bất Hối bi ai .

"Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, cư nhiên dám lợi dụng bốn vương!"

Bình thường trên người Chiến Cảnh Thiên cũng là lạnh như băng, nhưng giờ phút này nhiệt độ lại càng thấp hơn vài phần. Trong lòng tức giận, nữ nhân này coi hãn là cái gì ? Vì chút tiền liền đem hãn bán? Thiếu tiền có thể tìm hãn không phải là được rồi sao? Nếu để cho hãn ngồi ở chỗ kia, bị một đám nữ nhân nhìn, hãn nhất định sẽ nhin không được đem ánh mắt những người đó toàn bộ móc ra cho chó ăn.

"Vương gia, ngươi cũng đã nói phải toàn lực phối hợp với ta? Như thế nào có thể nói không giữ lời?"

Bất Hối thừa nhận là vì tiền bạc quá ít mới đẩy Chiến Cảnh Thiên ra, bất quá, như vậy thì làm sao! Và

lại, giá thị trường của hắc tốt như vậy, như thế nào có thể không lợi dụng ... không phụ lòng cha mẹ hắc cho hắc thân hình này!

"Chuyện này không được." Ngữ khí chém đinh chặt sắt, không chút thương lượng!

"Vương gia, nếu không người chỉ xuất hiện rồi liền đi, lời nói ra như nước tạt ra ngoài, nếu đến lúc đó người không đến, Long Phượng chẳng phải là mất hết uy tín sao? Còn nữa, người chẳng phải cố đông sao, ông chủ tham dự lễ khai trương cửa hàng của mình là chuyện cực kỳ bình thường!"

Hai tay nhẹ nhàng nắm bóp cho hắc, đây là chuyện tình nàng hai đời cũng chưa trải qua, Chiến Cảnh Thiên đúng là phá tiền lệ.

Đối với Bất Hối thấp giọng khẩn cầu, trong lòng Chiến Cảnh Thiên cuối cùng thư thái, hai tròng mắt khép hờ, lưỡi biếng nằm ở ghế tựa, tùy ý Bất Hối nắm bóp cho hắc. Sắc mặt tuy vẫn băng lãnh như cũ, nhưng trong lòng lại vui mừng đến nở hoa.

Mẹ kiếp!

Bất Hối trong lòng chửi, nhìn thấy hắc có bộ dáng đại gia, hai tay thật muốn trực tiếp phóng tới trên cổ của hắc dùng chút lực bóp chết hắc.

Ai!

Trong lòng thở dài một hơi, ai kêu nàng có việc cầu người!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí phòng trong rốt cục khôi phục bình thường, Bất Hối rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: "Vương gia, người tham gia có được không?" Thanh âm ôn hòa trước nay chưa từng có, thậm chí còn có chút làm nũng.

"Vương gia?"

Có nghe hay không trả lời, Bất Hối lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, vẫn là không có trả lời, xoay người nhìn thấy.

Vị gia này cư nhiên ngủ thiếp đi!

Trong lòng tức giận kịch liệt, cầm chén trà hương trên bàn hung hăng ném: "Chiến Cảnh Thiên! Người đứng dậy cho lão nương!"

Chương 22

Bất Hối thật sự nổi giận, cắn chặt răng, từ trong miệng hung tợn nói ra vài từ, phần nộ nhìn chằm chằm Chiến Cảnh Thiên! Nghĩ mình ăn nói khép nép cầu hắc như vậy, chẳng những không đồng ý lại còn ngủ

thiếp đi.

"Vương gia tha mạng, không nên thương tổn tiểu thư."

Tiểu Huệ vừa mới gặp Chiến Cảnh Thiên mang theo tức giận sang đây liền lo lắng. Thời điểm chú ý động tĩnh trong phòng, ngay khi Bất Hối kêu to trong lòng cả kinh, không nói hai lời liền đẩy cửa phòng ra giang hai tay đem Bất Hối che chở ở sau người phòng bị nhìn Chiến Cảnh Thiên, chẳng qua hai chân run run đã bán đứng nội tâm của nàng.

Hành động này của nàng làm Bất Hối ngây ngẩn cả người, bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp, trong lòng nổi lên cảm kích. Nàng cùng tiểu Huệ mới quen biết không lâu cư nhiên liền ra bảo hộ nàng, phần tình cảm này nàng vĩnh viễn sẽ không quên, hai hàng lông mày vừa mới bởi vì tức giận mà nhăn lại đã giãn ra, cười nói: "Cám ơn người tiểu Huệ, ta không sao, người đi xuống trước đi."

"Nhưng tiểu thư ——"

"Thực không có việc gì."

Tiểu Huệ nhìn nhìn Chiến Cảnh Thiên lại nhìn nhìn Bất Hối, sau đó từng bước một quay đầu tiêu sái ra ngoài, nếu chủ tử nói không có việc gì vậy sẽ không có vấn đề .

"Như thế nào? Tức giận? Thật có bản lĩnh, để cho Vương Phủ vì người mà chống đối bốn vương!"

Trong phòng còn lại hai người bọn họ, Chiến Cảnh Thiên rốt cục mở hai mắt buồn cười nhìn Bất Hối, kỳ thật hẳn không ngủ, mỹ nhân ở bên làm sao có thể ngủ được! Nhất là giọng điệu vừa mới làm nũng kia, trong lòng kêu một cái mỹ!

"Thì thế nào, nếu không đồng ý liền ly khai nơi này, không có người ta cũng có thể giải quyết." Bất Hối không có kiên nhẫn cau mày lạnh giọng nói.

"Nơi này nhưng là địa phương của ta?" biểu tình Chiến Cảnh Thiên vẫn như cũ không chút thay đổi, Bất Hối phải hoài nghi hẳn là không phải mặt than cho nên mới chỉ có một loại biểu tình này?

"Vậy thì thế nào, người không đi, ta đi!"

"Một tháng sau là sinh nhật hoàng tổ mẫu, người theo ta vào cung."

Thấy nàng là thật tức giận, Chiến Cảnh Thiên cũng không tiếp tục đùa nàng, tuy nhiên bộ dáng nàng phần nộ có vẻ đáng yêu.

"Thành giao! Hiện tại người có thể rời đi." Nghe hẳn nói xong Bất Hối một câu đáp ứng. Nếu hẳn có thể làm chuyện hẳn chán ghét, nàng bồi hẳn tiến cung một lần cũng không có gì đáng ngại.

"Buổi tối làm điểm đưa đến phòng ta."

Dứt lời, Chiến Cảnh Thiên cũng không quay đầu lại li khai, thoáng gọi lên khoe môi để lộ tâm tình hẳn giờ phút này rất tốt, có thể cho nữ nhân này kinh ngạc thật đúng là chuyện thú vị.

Chiến Nguyên nhìn Chiến Cảnh Thiên khi đó là bộ dáng muốn giết người hiện tại tâm tình lại rất tốt, cũng cực kỳ vui vẻ. Xem ra, trên đời này chỉ có Phượng cô nương có thể trị được Vương gia bọn hắn, có lẽ, rất nhanh sẽ có việc mừng, sau khi trở về phải nắm vững thời gian chuẩn bị .

"Tiểu thư! Hừ chết tiểu Huệ, người làm sao dám nói chuyện như thế cùng Vương gia!"

Tiểu Huệ khoa trương vỗ vỗ ngực nhỏ của nàng, bộ dáng hết hồn trêu chọc Bất Hối.

"Được rồi, biết người quan tâm ta, yên tâm, Vương gia sẽ không thương tổn ta, một hồi theo ta đi phòng bếp chuẩn bị cơm chiều." Bất Hối xoa tóc tiểu Huệ, tự tin nói.

Có lẽ chính nàng cũng chưa chú ý tới, vì cái gì có thể chắc chắn Chiến Cảnh Thiên sẽ không thật sự thương tổn nàng!

*

"Tiểu thư, lão gia bên kia gọi thư, đã tra rõ ràng thân phận của nàng."

Trong Mai viên Bắc Uyển, Hạ Lam đang ngồi ở bên cửa sổ nhắm mắt đánh đàn, thanh âm du dương nhẹ nhàng, hoa mai bên ngoài tựa như cũng say mê trong tiếng đàn êm tai. Khi nốt nhạc sau cùng hạ xuống, chậm rãi đứng dậy, ánh mặt trời chiếu trên thân thể nàng, làm cho tiểu nha hoàn tiến đến bấm báo nhìn ngây người.

Nàng hôm nay mặc toàn thân bạch sắc, bên ngoài là áo choàng màu thủy lam, tóc đen búi đơn giản, phía trên cài một cây trâm hoa mai. Làn da mướt mà, miệng anh đào nhỏ không tô mà đỏ, kiều diễm ướn ắt, ngoái đầu nhìn lại nhẹ nhàng cười, tựa như tiên tử.

Đều nói Lâm Tuyết Nhu là đệ nhất mỹ nữ Chiến quốc, nhưng tiểu nha hoàn lại thấy tiểu thư nhà mình mới đúng là đẹp nhất. Quan trọng nhất là, tiểu thư chẳng những mỹ mạo mà còn tài nghệ vô song. Chẳng qua trước đã chiếm danh hiệu đệ nhất tài nữ nên đệ nhất mỹ nữ mới rơi vào trên đầu Lâm Tuyết Nhu.

"Nói đi."

"Thám tử hồi báo nói, nàng là công chúa nhỏ tuổi nhất ở Phượng quốc, kêu Phượng Bất Hối!"

"Pượng quốc công chúa?"

"Dạ, lão gia cầm hình tiểu thư về đến Phượng quốc so sánh, tuy nàng không thường xuất hiện nhưng phía dưới mắt trái nàng có nốt ruồi hình giọt lệ không sai được."

"A..., quả nhiên thân phận không thấp, trách không được lần trước Lâm Khả Nhi không đấu lại được, xem ra thân phận của nàng Vương gia cũng biết!"

Thanh âm Hạ Lam cũng như người, một dạng ôn nhu tinh tế.

"Hừ! Nàng chẳng qua là một công chúa không được sủng ái mà thôi. Nghe nói mẫu thân của nàng cùng

nam nhân khác chạy trốn, cho nên hoàng đế Phượng quốc cực kỳ chán ghét nàng, từ nhỏ đã tống nàng ra ngoài, hơn nữa còn hạ lệnh chưa đủ mười tám không thể hồi cung. Nhưng như thế nào cùng Chiến Vương gia gặp nhau, thám tử cũng không tra ra."

"Ừ, lần này đại thọ Thái Hoàng Thái Hậu sáu mươi tuổi Vương gia đáp ứng phải chọn phi, nên để phòng nàng chút."

Hạ Lam không giống Lâm Tuyết Nhu ngực to não nhỏ, nàng che giấu rất sâu. Qua thái độ Chiến Cảnh Thiên đối với Bất Hối nàng liền biết đó là một kinh địch. Bất quá, nàng vẫn có tự tin khi Chiến Cảnh Thiên xem nàng biểu diễn sẽ yêu nàng.

"Tiểu thư, người thật sự là xem trọng nàng, nhìn lại tin tức, danh tiếng vị công chúa này tại Phượng quốc cũng không tốt lắm, rất nhiều người nói nàng hung hãn, chua ngoa mà còn vô tài vô đức, cái gì cũng không biết. Điều qua trọng nhất là nàng đã có hôn ước, thời điểm nàng đủ mười tám tuổi sẽ gả cho thái tử Hiên Viên Quốc—— Hiên Viên Thần!"

Tiểu nha hoàn lơ đãng, thời điểm khi nói tới Bất Hối trong mắt đều là khinh miệt, một công chúa ngu ngốc như vậy trừ bỏ thân phận thì có bản lĩnh gì cùng tiểu thư nhà mình tranh.

"Nàng có hôn ước? Xác định không?!"

Hạ Lam trong giọng nói có chút vội vàng, nàng cũng sẽ không vì tiểu Huệ nói mấy câu mà khinh địch, nhưng nếu nàng có hôn ước mà nói, đặc biệt lại là Hiên Viên Quốc, đối thủ lớn nhất của Chiến quốc, như thế.

"Đúng vậy, tuy tin tức về vị này công chúa cũng không nhiều, nhưng chuyện hôn ước là cả nước trên dưới đều biết, không sai được."

"Tốt, người đi nói cho phụ thân, thân phận của nàng có thể để lộ cho hoàng thượng một chút, nhất là thân phận Thái Tử Phi tương lai của Hiên Viên Quốc!"

"Vâng"

Sau khi tiểu nha hoàn đi xuống, tâm tình Hạ Lam rõ ràng lại tốt lên vài phần, trở lại đàn cổ trước mặt tiếp tục đàn, lần này là đàn một khúc uyển chuyển triền miên.

*

Bất Hối cùng tiểu Huệ bận rộn tại phòng bếp đến buổi trưa, lục đạo đồ ăn hương vị mê người xuất hiện trước mặt Chiến Cảnh Thiên.

"Gà xào cay, đậu phụ ma bà, phu thê phối phiến, dưa chuột cay, mao huyết vương, cá chần nước sôi, đây là đồ ăn ta tính toán đưa ra trong ngày khai trương, cho người nếm một chút."

Nhìn chằm chằm bốn đạo đồ ăn hương vị bốn phía Chiến Cảnh Thiên khoe miệng giật giật, trong bụng một trận bốc lên, nội tâm nhin không được thở dài, thật sự không nên dây vào tiểu mèo hoang này.

"Người nói đã phát ra 10 tấm thẻ VIP, tính toán khi nào thì khai trương."

Chiến Cảnh Thiên không chống lại được mỹ vị hấp dẫn, trong miệng cảm nhận sâu sắc cùng dạ dày kêu gào, đem lục đạo đồ ăn ăn hơn phân nửa. Hiện tại cảm giác đầu lưỡi cũng không là của hắn, dựa vào nghị lực cường đại mới không chạy đi tìm nước uống, vẻ mặt bình tĩnh đàm luận cùng Bất Hối.

"Đã phát ra, như vậy cứ dựa theo kế hoạch, ngày mai khai trương!"

Chương 23: Phụng quốc tướng quân, Lý Mộc Dương!

Vào ban đêm, sau khi cơm nước xong Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tham gia một loại đấu giá nhỏ, đây là vở kịch trước khi khai trương!

Thời gian trước đã sai người đem loan truyền tin tức, lần đấu giá này sẽ đấu giá thẻ VIP của quán lẩu Long Phụng.

Thẻ VIP! Trong ngày khai trương có thể tại quán Long Phụng xa hoa thuê chung phòng ăn cơm, đồng thời còn có thể mang theo tám người thân bằng hảo hữu cùng ăn. Sau ngày khai trương, phiếu này liền làm thẻ hội viên quán Long Phụng, hưởng thụ phục vụ đặc biệt, hơn nữa ăn cơm có thể hưởng thụ tám ưu đãi!

Thẻ này phát ra, những người tự cho là giới quý tộc đều đã chuẩn bị hành động. Mua thẻ này không chỉ có thể để mình sử dụng, còn có thể tặng người, đang lo không tìm thấy lễ vật gì mới lạ.

Bất quá, hội đấu giá là cái gì? Bọn hắn thật đúng là không biết.

Bởi vì tò mò, khi trời tối liền vội vàng hướng về địa điểm đã ước định. Hoàng Thành ban đêm vốn nên an tĩnh, trên đường cư nhiên trở nên sầm uất hơn so với ban ngày. Xe ngựa một chiếc tiếp theo một chiếc hướng tới sơn trang thần bí ngoài thành chạy tới.

"Ôi! Đây không phải Trương đại nhân sao? Người cũng là vì thẻ hội viên mà đến?"

"Hô hô, hạ triều thì không cần khách khí như vậy, lão phu chỉ là tới xem xem đấu giá hội rất cuộc là cái gì? Người còn không biết sao, nếu ngày mai trên triều đình hoàng thượng hỏi tới, cự thần đáp không được thì thật mất mặt."

"Ta đã hiểu, đã hiểu. Người xem ngay cả hữu tướng đều đã đến đây!"

.....

Đấu giá hội lần này dẫn tới vô số người quan tâm, càng làm cho người kinh ngạc chính là người chủ trì lần đấu giá này cư nhiên là đại danh鼎鼎 Hoa thần y!

Lần này, quan to quý tộc trong Hoàng thành gần như dốc toàn bộ lực lượng, còn có thương nhân đã nghe được tin tức từ quốc gia khác chạy tới, thật sự là một hội tụ hội long trọng.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoa Thiên Thần mặt mày hơn hờ tiêu sái đi lên, bộ dáng kia làm cho Bất Hối ở phía dưới quan sát hận không thể đi lên đá cho hai phát.

Từ khi Hoa Thiên Thần biết được Bất Hối là ông chủ chân chính của quán lẩu liền quần nàng mỗi ngày

muốn tham dự vào, khi đề xuất đấu giá hội này hẳn liền mỗi ngày ở bên người nàng nhắc tới, sau cùng rốt cục cũng được như nguyện .

"Các vị, các tiểu thư tôn kính, các công tử! Lần này bản thân y chịu ủy thác của chủ quán Long Phượng chủ trì lần đấu giá này, hi vọng tất cả mọi người có thể tận hưởng mà về. Tất cả mọi người biết, quán Long Phượng đúng là đỉnh tiên khí, nếu ai có thể nhận được thẻ VIP này đầu tiên, các người nói."

Hoa Thiên Thần tiếp tục thao thao bất tuyệt các loại khoe khoang, tài ăn nói của hắn thật đúng là rất tốt, phối hợp với động tác khoa trương, biểu tình sinh động, không thể không nói ngay cả Bất Hối cũng nhận không được muốn mua một tấm.

"Được rồi, nói nhiều như vậy các vị đều cũng đã vội, hiện tại bán đấu giá tấm đầu tiên, giá một trăm lượng bạc."

Xôn xao!

Lời vừa nói ra, toàn trường rộ lên!

Bọn hắn nghe lâu như vậy, còn tưởng rằng thẻ này giá khẳng định không thể thấp hơn năm ngàn lượng bạc, không nghĩ tới chỉ có một trăm lượng, điều này làm cho rất nhiều người mua trong túi không có quá nhiều bạc cũng bắt đầu kích động, những người có tiền thì càng kích động .

Chiến Cảnh Thiên nghe vậy nghi hoặc nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, không biết nàng làm sao có thể định giá thấp như vậy? Hiện tại những dãy số bên ngoài đều đã hơn một ngàn lượng bạc, thẻ hội viên tôn quý như vậy, động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể thấp như vậy?!

Bất Hối đắc ý lườm Chiến Cảnh Thiên một cái, kế hoạch cùng quy tắc lần này, chỉ có nàng cùng Hoa Thiên Thần biết, bởi vì đang tức giận nàng cũng không nói cho Chiến Cảnh Thiên biết.

Phản ứng phía dưới làm cho Hoa Thiên Thần cực kì hưng phấn, phát phát tay, ý bảo mọi người an tĩnh, sau đó nói tiếp: "Trước hết nghe ta nói xong quy tắc, một trăm lượng bạc này là giá khởi điểm, các vị ở đây chỉ cần trong túi có một trăm lượng bạc trở lên là có thể tham gia, khi đấu giá chỉ cần giơ thẻ bài trong tay lên là được. Mỗi lần giơ thẻ bài tăng giá một trăm lượng, giá cao là được!"

Nghe được quy tắc này, Chiến Cảnh Thiên nở nụ cười, hẳn biết nữ nhân này sẽ không lãng phí cơ hội kiếm tiền như vậy. Quả nhiên, biện pháp như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

Thì ra là giá cao là được, bọn hắn đã nói sao, làm sao có thể có chuyện dễ dàng như vậy? Những kẻ có tiền này cũng không thêm để ý, đều cảm thấy phương thức này rất thú vị, xoa xoa tay, nắm chặt thẻ bài trong tay chờ bắt đầu.

"Hiện tại, tấm thẻ VIP đầu tiên bắt đầu bán đấu giá, các vị mời giơ bài đi!"

Một ngàn lượng!

Một ngàn năm trăm lượng!

Hai ngàn tám trăm lượng!

Ba ngàn lượng!

.....

Hoa Thiên Thần mới vừa nói bắt đầu xong, phía dưới liền nhin không được, lần đầu đã trực tiếp đến một ngàn lượng, về sau cũng là tăng thêm năm trăm lượng, một ngàn lượng, tràng diện nóng nảy dị thường.

Bất Hối hài lòng gật gật đầu, đây mới là phong thái quý tộc!

Giá đang không ngừng tăng lên, lúc bắt đầu ra giá có rất nhiều người tham gia, thời điểm sau, thương nhân bình thường đã thổ huyết, bất quá nhìn người khác ra giá cũng hưng phấn, hiện tại đều cực kỳ quan tâm thẻ VIP này sẽ do ai giành được?

Tám ngàn lượng!

Tám ngàn tám trăm lượng!

Một vạn lượng!

Toàn trường rộ lên!

Rốt cuộc là ai ra giá trên trời như vậy!

Theo tiếng nhìn lại, một vị nam tử mặc y phục màu đen, áo choàng màu đen xuất hiện trước mặt mọi người, khuôn mặt trơn bóng trắng nõn, đôi mắt đen tuyền thâm thúy, thần bí mà ưu thương, mi rậm, mũi cao thẳng, môi hoàn mỹ, không chỗ nào không cao quý cùng tao nhã.

Nhìn đến bộ dạng hãn chân thật, người ở đây càng thêm kinh ngạc! Đây không phải Đại tướng quân Phượng quốc— Lý Mộc Dương sao? !

Lúc trước hãn vẫn không tham dự ra giá cho nên không ai chú ý tới, hiện tại để lộ áo choàng trên đầu, lộ ra diện mạo của hãn mới nhận ra được.

Người này trong sáu quốc thập phần nổi danh, cũng am hiểu mang binh đánh giặc, bài binh bố trận, không thua kém Chiến Cảnh Thiên.

Hai người đều là danh tiếng lẫy lừng, nhưng vẫn không gặp qua, cũng để cho thế nhân tò mò hai người bọn họ gặp nhau tới cùng người nào sẽ chiến thắng? Bởi vì danh tiếng hãn, còn có dung mạo cùng thực lực không tương xứng, rất nhiều người đều đã nhận ra hãn.

Nhìn hãn đột nhiên xuất hiện tại Chiến quốc, Chiến Cảnh Thiên nhú mi, xuất hiện trắng trợn như vậy không biết ý đồ là như thế nào? Trọng yếu nhất là, trước lần đấu giá này cũng không có tin tức gì của hãn, chẳng lẽ là bởi vì Bất Hối?!

Bất Hối cũng cau mày, Lý Mộc Dương nàng đã gặp một lần, chính xác mà nói là Phượng Bất Hối trước đây đã gặp. Có một lần nàng vụng trộm chạy về hoàng cung, trên đường gặp được hãn đang trọng thương đã cứu hãn một lần, từ đó về sau cũng không gặp lại.

"Còn người nào ra giá không?"

"Một vạn lượng lần một!"

"Một vạn lượng lần hai!"

"Một vạn hai lần ba!"

Keng!

"Bản thân y tuyên bố, thẻ VIP đầu tiên thuộc về Lý tướng quân!"

Khi Hoa Thiên Thần một búa hạ xuống mọi người mới từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, tuy nhiên tấm thẻ VIP đầu tiên đã bị người đoạt mất, nhưng vẫn chưa quá mức để ý, không phải vẫn còn chín tấm sao?

Lý Mộc Dương nghe được Hoa Thiên Thần tuyên bố tấm thẻ VIP đầu tiên thuộc về hãn, trên mặt có mím cười, bất quá rất nhanh lại bị ưu thương thay thế, tự giễu thì thầm: "Nếu người thật sự ở Chiến quốc, ngày mai hãy xuất hiện trước mặt ta, Bất Hối!"

Chương 24

"Bất Hối?"

Vẫn quan sát Lý Mộc Dương, Chiến Cảnh Thiên dựa vào khẩu hình môi của hãn đọc được hai chữ Bất Hối, mày cau chặt, vẻ mặt phòng bị nhìn Lý Mộc Dương, trong lòng tính toán cái gì.

Lý Mộc Dương giờ phút này đã lâm vào trong trầm tư, đối với ánh mắt chung quanh cũng không để ý tới, chỉ là hãn không biết Bất Hối đang ở ngay bên cạnh hãn!

Náo động khi hãn xuất hiện rất nhanh liền bình ổn, Hoa Thiên Thần khéo léo đem tầm mắt của mọi người từ trên người hãn dẫn trở về: "Chúc mừng Lý tướng quân đạt được tấm thẻ VIP đầu tiên, kế tiếp bắt đầu bán đấu giá tấm thứ hai."

Tấm thứ hai hiển nhiên không kịch liệt như tấm thứ nhất, rất nhiều người trong túi không có tiền tự động rời đi, người chờ ở chỗ này chỉ vì xem mười tấm thẻ này cuối cùng sẽ về tay ai.

Năm ngàn lượng lần một!

Năm ngàn lượng lần hai!

Năm ngàn lượng lần ba!

"Thành giao, tấm thẻ thứ hai thuộc về Lý viên ngoại."

"Kế tiếp bắt đầu tấm thứ ba."

.....

"Kế tiếp là tấm thứ bảy, hiện tại bắt đầu cuộc bán đấu giá."

Một hơi bán đi sáu tấm, trừ tấm đầu bán được một vạn lượng, còn lại toàn bộ đều là trên dưới năm ngàn lượng. Ở đây người nào không phải người tinh thông, rất nhanh đã nhìn ra cách thức bên trong, cho nên như là đã thương lượng tốt thêm đến trên dưới năm ngàn lượng liền không bỏ thêm nữa, lần này mười tấm thẻ vừa lúc thấy được các thế lực phân chia.

Bất Hối cười lạnh, thời điểm lúc trước đưa ra mười thẻ VIP đã nghĩ đến. Muốn chia đều?

Đúng là! Thật sự có thể làm cho bọn họ như nguyện sao?

Chậm rãi đứng dậy đi về phía sau đài, Chiến Cảnh Thiên đương nhiên cũng theo sát ở phía sau.

"Bốn ngàn tám trăm lượng, tấm thẻ VIP thứ bảy thuộc về Lý quan nhân. Kế tiếp nghỉ ngơi một phút đồng hồ sẽ bán đấu giá ba tấm thẻ VIP cuối cùng!"

Hoa Thiên Thần gõ xuống cây búa, Bất Hối sai người gọi hân trở về dọn dò phương thức bán đấu giá ba tấm thẻ còn lại.

"Người cái nữ nhân ngọc này, không phải bảo người làm ít tấm thôi sao? Nhìn người thông minh lanh lợi như thế nào không hiểu được vật hiếm có mới là quý, quả nhiên nữ nhân đều là lòng tham không đáy"

Hắn vừa đến hậu đài liền thấy được Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, quở trách Bất Hối một trận, ngăm lại mấy tấm phía sau đều bán giá thấp như vậy, tâm của hắn cũng rỉ máu.

Một đạo hàn quang đảo qua, thanh âm ngừng lại im bật!

Ai da! Tính tình nữ nhân này cũng không nên động, giống như Chiến Cảnh Thiên.

Bất Hối cũng không phải là tới nghe hắn oán giận, nếu không thấy hắn còn có chút tác dụng đã sớm đá đi.

"Kế tiếp, người."

"Tuyệt! Quả nhiên tuyệt diệu! Hô hô. Ngày nào đó bản thân y nhất định phải mở đầu của người nhìn xem bên trong chứa cái gì." Nghe Bất Hối nói xong, Hoa Thiên Thần vỗ đùi kêu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Bất Hối, làm cho sắc mặt Chiến Cảnh Thiên đen không ít.

Bất Hối cười lạnh nói: "Nếu bọn hăn muốn chơi thì cũng chuẩn bị tốt thổ huyết đi!" Ngừ khí rét lạnh giống như châu ngọc rơi xuống đất, trong lạnh nhạt lộ ra khí chất đẹp đẽ quý giá.

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần cảm giác phòng trong ấm áp đột nhiên thối lên một trận gió lạnh. Trong lòng âm thầm nghĩ, nữ nhân này quả nhiên không thể trêu chọc, so với Vương gia lòng dạ hiểm độc còn lợi hại hơn!

Nghe xong kế hoạch của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên mới lộ ra tươi cười. Thời điểm những người đó dùng giá thấp như thế mua thẻ VIP, hăn đã muốn nhảy ra, ngay cả nữ nhân của hăn cũng dám lừa bịp, thật sự là không muốn sống.

"Đi, tiếp tục về xem diễn trò."

Chiến Cảnh Thiên vẽ mặt ý cười lôi kéo Bất Hối ly khai, Hoa Thiên Thần lại bị kích thích, đây thật là người chán ghét nữ nhân sao? Chán ghét người khác đụng chạm - Vương gia mặt lạnh sao?!

"Để cho các vị đợi lâu, kế tiếp, chúng ta sẽ nghênh đón lần đấu giá cao trào nhất!"

Vốn người mua đã chờ đợi có chút không kiên nhẫn, vừa nghe lời này lại bắt đầu thảo luận, cao trào nhất? Còn có thể có cái gì kinh hỉ sao?

Hữu tướng cùng hai người khác là tộc trưởng trong Hoàng Thành liếc nhau một cái!

Từ thẻ VIP phía sau, hữu tướng liền sai người lặng lẽ truyền đạt kế sách của hăn, chia đều mười tấm thẻ này!

Mỗi nhà một tấm cũng coi như công bằng, trọng yếu nhất là bọn hăn không thể để cho người phía sau màn đấu giá này được lợi, cho nên lập tức đạt thành mục đích chung, hiện tại nghe được Hoa Thiên Thần nói, hai nhà không hợp tác trong lòng cao hứng nhất.

Khi bọn hăn đang đắm chìm trong vui sướng, Hoa Thiên Thần tiếp tục nói: "Chủ quán Long phượng, Thập Tam gia! Cố ý dẫn lại, ba thẻ VIP cuối cùng này là thẻ kim cương! Tương lai, tại tất cả quán Long Phượng trong lục quốc đều là khách cao quý nhất! Hơn nữa tất cả đồ ăn đều miễn phí!"

Toàn trường rộ lên!

Tất cả đồ ăn đều miễn phí!

Tuy không biết kim cương là thứ gì, nhưng nếu là nói thực thì về sau dẫn người ra ngoài ăn cơm thật là có nhiều mặt mũi, đây mới là biểu hiện thân phận tối cao!

Hoa Thiên Thần cực kỳ mãn ý nhìn phản ứng những người này, vẫy tay, khi tất cả yên tĩnh lại tiếp tục nói: "Không chỉ như vậy, quán Long Phượng chỉ phát ra ba tấm thẻ kim cương này, nói cách khác trong lục quốc, chỉ có ba người có thể hưởng thụ ưu đãi này!"

"Nhanh lên bán đấu giá đi! Lão Tử không chờ được nữa rồi!"

"Đúng vậy! Nhanh lên đi! Cho dù đem bạc trên người bạn công tử đều lấy ra cũng phải có được tấm thẻ này."

Hoa Thiên Thần sau khi nói xong, trên đầu đám người hữu tướng toát ra mồ hôi lạnh, bọn hắn thiên tính vạn tính cũng không tính đến ông chủ sau lưng lại giảo hoạt như vậy. Thời điểm thương lượng kế sách hẳn vì thể hiện thành ý cố ý ở lại sau cùng mới ra tay, hiện tại chỉ có thể.

Nhưng không đợi hắn tính kế xong, Hoa Thiên Thần lại ném ra một quả bom: " Trước khi bắt đầu, phương thức đấu giá lần này có chút thay đổi nho nhỏ, ba tấm thẻ kim cương còn lại này giá một vạn lượng bạc!"

Tin tức này thật đúng là giật mình! Người chưa mua được đang nghĩ ba tấm thẻ này sẽ bị đề cao giá lên, không nghĩ tới cư nhiên cùng mang ra bán đấu giá!

Một vạn năm ngàn lượng bạc!

Hai vạn lượng!

Hai vạn tám ngàn lượng!

Ba vạn lượng!

.

Lần này ra giá, so với thời điểm bán tấm đầu tiên càng thêm sôi động, giá cũng thay đổi liên tục

Này mới chân chính là giá trên trời!

Năm vạn lượng!

Hữu tướng cắn răng một cái nhin đau hô lên, hôm nay thẻ VIP này hẳn phải có một tấm. Tuy bạc không phải là của hắn, nhưng cảm giác như là đang bị cắt thịt.

Mười vạn lượng!

Hắn mới vừa ra giá liền nghe đến phía sau hô lên một cái, liền muốn thổ huyết.

Nguyên bản, Bất Hối vốn định chính mình ra giá, hiện tại nhìn đến có người khác kêu lên, nàng liền không ra nữa.

Mười vạn lượng! Đã vượt qua kỳ vọng của nàng!

Nhìn qua phương hướng kia là một nam tử bình thường không có gì khiến người chú ý, bất quá, hắn hô lên giá này cũng không bình thường, mười vạn lượng, cũng không phải là người bình thường có thể chịu đựng được!

"Ta ra mười vạn ——"

Hữu tướng lần này là đại diện người khác tới, người nọ vừa vận cấp cho hắn mười vạn lượng bạc, hắn hiện tại ra giá liền nghĩ muốn dùng chính bạc của hắn, bất quá đã đến nước này hắn cũng không thể lùi bước, gơ dây số trong tay lên tính toán tiếp tục tăng giá, nhưng hắn mới vừa thét lên mười vạn lượng đã bị ngắt lời.

"Ta nói là mười vạn lượng hoàng kim!"

Chương 25: Khai trương!

Mười vạn lượng hoàng kim!

Lời vừa nói ra, Chiến Cảnh Thiên cũng phải liếc mắt, bạc trắng cùng hoàng kim kém hoàn toàn, trăm vạn lượng bạc trắng chân chính là giá trên trời!

Cạch!

Giải quyết dứt khoát. Đấu giá hội kết thúc, những người mua thanh toán bạc lấy thẻ VIP rồi ly khai, lại đợi một chút nam tử hắc y kia mới xuất hiện.

"Đây là ngân phiếu lục quốc thông qua, đồ ta có thể cầm đi chưa?"

"Lấy được, bất quá ta khuyên người tốt nhất là đổi quần áo rồi mới đi."

Hoa Thiên Thần đếm đủ ngân phiếu, thu bạc xong hảo tâm khuyên nhủ. Phải biết rằng, hiện tại bên ngoài không phải chỉ một nhà đang chờ hắn.

"Không quan trọng!" Người tới cuồng vọng cười, trong mắt mang theo khinh thường, xoay người nghênh ngang tiêu sái ra ngoài, không chút nào đem những kẻ mai phục để vào mắt.

"Muốn phái người đi theo sao?"

"Không cần."

Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đứng đấy, chỉ liếc mắt một cái liền thấy rõ công phu của người tới, bọn hắn hiện tại có vẻ mà nói nên là tương xứng.

Một lát sau, Lý Mộc Dương cũng qua đây, trên mặt vẫn là vẻ ưu thương, tiếp nhận thẻ VIP trong tay Hoa Thiên Thần liền ly khai, bất quá, khi đi qua người Bất Hối nghi hoặc nhíu mi, nhưng vẫn không để ý.

Bất Hối hướng về bóng lưng hắn ly khai nhìn thoáng qua, vốn tính hỏi chuyện tình Phượng quốc, nhưng còn chưa há mồm đã bị Chiến Cảnh Thiên chặn ngang ôm lấy hướng về Vương Phủ chạy vội đi.

Đột nhiên, Lý Mộc Dương đã đi xa cảm giác được một ánh mắt quen thuộc, kinh hỉ xoay người lại: "Bất Hối!" nhưng chỉ có mấy hạ nhân đang bận rộn, căn bản là không có hắc người muốn tìm.

Ai!

Thờ dài, tự giễu cười nói, còn tưởng rằng ông trời thật sự mở mắt, không nghĩ tới chỉ là ảo giác!

*

Về trong phủ, Bất Hối nhìn ngân phiếu trước mắt, tất cả đều là một ngàn lượng, đặt trong một cái cái hộp nhỏ ở bên trong, trong mắt nàng tỏa sáng.

"Đây là phí cho người lên sơn khấu."

Đưa ra một xấp nhỏ ném cho Hoa Thiên Thần, nàng sẽ không bạc đãi người hầu, sau cùng đưa hết đến trước mặt Chiến Cảnh Thiên.

"Vì cái gì cho ta ít như vậy lại cho hắc nhiều như vậy?" Hoa Thiên Thần nhìn động tác của Bất Hối, nhìn không được ai oán nói. Tuy cho hắc cũng rất nhiều, nhưng so sánh thật là cách xa vạn dặm.

"Không sợ ta chiếm đoạt?"

"Khuya rồi, đều trở về ngủ đi."

Nghe được Chiến Cảnh Thiên nói như vậy Hoa Thiên Thần mới hiểu được cảm tình của Bất Hối, đây là coi Chiến Cảnh Thiên là ngân hàng tư nhân, để cho hắc bảo quản! Trong lòng bắt đầu vui sướng khi người gặp họa.

Chiến Cảnh Thiên không có gì là không muốn, ngược lại cao hứng cực kỳ, tín nhiệm hắc như vậy! Có phải hay không, nàng đã coi hắc như người một nhà? !

*

Hôm sau, mọi người còn đang mộng đẹp, lại bị tiếng chiêng trống đình tai nhức óc đánh thức.

Hôm nay là ngày Bát Tiên lâu cùng Long Phượng khai trương, hai cửa hàng trước cửa đều là chiêng trống phi thường náo nhiệt.

Trong Bát Tiên lâu, Sở Mạc nhìn quán lẩu xa hoa đối diện đột nhiên xuất hiện, hai tròng mắt sắp phun ra lửa.

Phụt!

Sở Mạc một búng máu phun ra ngoài, đến giờ khắc khai trương hắc mới phát hiện, thì ra quán lẩu Long Phượng lại ở đối diện bọn hắc!

"Các người là phế vật." Một quyền nện ở trước người trên bàn, bàn tròn nạm vàng tốt nhất bị đập nát.

"Thỉnh chủ tử trách phạt!"

"Biến, toàn bộ rút cho ta."

Sau khi phát tiết một phen, Sở Mạc tâm tình táo lại, lau một chút máu trên khóe miệng. Điểm này có thể mở ngay dưới mí mắt hăn, có thể thấy được thể lực sau lưng người này to lớn bao nhiêu. Nghe nói, hôm nay khai trương ngay cả Chiến Cảnh Thiên cũng tham dự.

Chẳng lẽ? Sau lưng lão bản là Chiến Cảnh Thiên?!

Áp chế phần nộ dưới đáy lòng cùng sát ý, mâu quang chớp lóe, phân phó nói: "Đi đem Dương Phi, Dương San mời tới."

"Vâng

*

Long Phượng hôm nay có thể nói phi thường náo nhiệt, vốn tất cả mọi người không biết địa chỉ quán Long Phượng, mãi đến buổi sáng bị tiếng chiêng trống làm tỉnh giấc, thời điểm ra ngoài xem xét mới phát hiện trên bầu trời thả đầy diều, phía dưới diều treo một bức tranh thật dài hoặc là chữ viết, mặt trên viết địa chỉ quán lâu.

Đứng ở tầng cao nhất trong mật thất nhìn hàng người nối liền không dứt, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi, hôm nay nhất định sẽ không bình yên, lại đối Bất Hối nói: "Người thật muốn ra mặt?"

Bất Hối cười nói: "Nào có đạo lý cửa hàng khai trương mà lão bản không xuất hiện." Đây là cửa hàng đầu tiên của nàng ở cổ đại, thành công như vậy cũng thật là có chút hưng phấn.

Chiến Cảnh Thiên đã sớm biết nàng có quyết định này, sờ sờ tóc của nàng, nhẹ nhàng kéo nàng đến bên cạnh mình: "Không cần cách ta quá xa."

Bất Hối trong lòng ấm áp!

Tuy biết khả năng lại có nguy hiểm, nhưng ——

Nhìn nam nhân mắt trước mắt này, hăn đã cho nàng cảm giác an toàn, có hăn ở đây, nàng thập phần an toàn.

"Hôm qua thân phận người nọ đã điều tra rõ, trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, Kỳ Vân!"

"Thiên hạ đệ nhất trang?" Bất Hối nghi ngờ hỏi, nàng đối với nơi này hiểu biết thực sự là quá ít.

"Một sơn trang thần bí, không thuộc lục quốc, chỉ biết sơn trang ở giữa Phượng quốc và Hiên Viên Quốc, không có người dẫn đường ngoại nhân căn bản tìm không thấy đường vào sơn trang. Kỳ Vân lại càng

thần bí khó lường, rất ít khi xuất hiện trong lục quốc, mặc dù không biết lần này vì sao xuất hiện tại Chiến quốc, nhưng hiển nhiên hẳn cũng đối với người sản sinh hứng thú."

Chiến Cảnh Thiên giới thiệu đại khái cho Bất Hối, trong lòng có một tia lo lắng.

Kỳ thật chỉ là một quán lẩu cũng không thể dẫn tới quá nhiều người chú ý. Nhưng từ khi bắt đầu tuyên truyền quán lẩu, tạo ra thẻ, thẻ VIP, đấu giá hội, từ một loạt hoạt động này có thể nhìn ra người sau lưng tư tưởng buôn bán sáng tạo, thông minh lanh lợi!

Người buôn bán truyền kỳ trước kia cũng không thông minh như vậy. Nếu ai có thể chiếm được Bất Hối, như thế chẳng khác nào chiếm được một cái bảo tàng vô hạn!

Ai không muốn!

Cho nên, một tấm thẻ VIP mới có thể bán với giá như vậy, nếu không, cho dù có phá sản cũng sẽ không bỏ ra trăm vạn lượng đi mua.

Nhưng nếu Bất Hối không quy thuận, những người này chắc chắn sẽ triệt để hủy diệt, ta không dùng được thì cũng không cho người khác dùng.

Ngay khi Chiến Cảnh Thiên đang tính toán phải bảo hộ an toàn cho Bất Hối như thế nào, bên ngoài truyền đến thanh âm: "Chủ tử, thời gian đã đến."

Bất Hối giương mày, vẻ mặt tự tin nói: "Đi xuống trước đi, hôm nay là ngày khai trương đầu tiên, trước hết ra oai phủ đầu cho Bát Tiên lâu nhìn xem." Nàng cũng không tin, Sở Mạc lần này vẫn không thổ huyết!

Hai người không gì, cùng đi từ trên lầu xuống.

Chiến Cảnh Thiên hôm nay vẫn như cũ cầm bào màu đen, toàn thân phát ra khí tức lạnh lẽo, con người màu tím u ám thâm thúy, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm, ngũ quan của hắn tuấn mỹ như được điêu khắc, mang theo khí phách tôn quý bẩm sinh.

Oa!

Lúc trước xuất hiện tin tức hắn sẽ xuất hiện, nhưng khi hắn thật sự xuất hiện trước mắt mọi người lại làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí, ông chủ quán lẩu Long Phượng rốt cuộc cho hắn lợi ích gì?

Bất quá, không đợi những người phía dưới mở to hai mắt nhìn kỹ, một đạo ánh mắt lạnh như băng đảo qua, mọi người khẽ run rẩy, khẩn trương đem ánh mắt từ trên người hắn dời đi, xoay đầu hướng về phía người đứng bên cạnh hắn, trên người Bất Hối toàn thân nam trang.

Dung mạo của nàng khi nam trang có lẽ bởi vì hắn mà nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng cũng không hề cảm thấy được vẻ nữ nhân mà thập phần anh khí, tuấn mỹ tuyệt luân. Một đầu đen tuyền tóc dài cao cao vấn lên, dưới khóe mắt nốt ruồi hình giọt lệ cũng ẩn dấu, trường bào tuyết trắng không nhuộm bụi trần, trên mặt tươi cười thanh nhã, trong mắt vô ý lộ ra tinh quang làm cho người ta không dám nhìn.

Một người băng lãnh bá đạo, bề ngoài thiên hạ!

Một người như ngọc, tác phong nhanh nhẹn!

Hai người giống như thần tiên từ trên lầu đi xuống, thoáng chốc làm cho thiên địa đều thất sắc.

"Vương gia!"

Hoa Thiên Thần từ trong đám người chui ra, đi đến bên người Chiến Cảnh Thiên hành lễ, lúc này mới thấy mọi người bị bộ dạng hai người mê hoặc, bất giác nhớ tới quý xuống hành lễ: "Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Đứng dậy đi, "

Chiến Cảnh Thiên động cũng chưa động, thậm chí nhìn cũng chưa nhìn một cái, nhẹ nhàng nói một tiếng, mọi người giống được đặc xá từ trên mặt đất đứng lên.

Khí thế Vương giả uy chấn thiên hạ không thể nghi ngờ!

Mọi người nhìn như si như say, trong mắt nồng nhiệt sùng bái, Bất Hối lúc này mới tin lời đồn về hắn.

Thu hồi tinh thần, Bất Hối ra bên ngoài đứng một bước, mẫn ý nhìn đoàn người phía dưới và Bát Tiên lầu lớn tiếng cười nói: "Tại hạ Phong Thập Tam, vô cùng cảm tạ các vị tiến đến tham gia buổi khai trương quán lẩu Long Phượng——"

Giết!

Đột nhiên, tiếng nói bị cắt ngang!

Chung quanh tràn ra một đám hắc y nhân trong tay cầm vũ khí, hướng về phía Bất Hối đánh tới.

Chương 26

Vô số Hắc y nhân chung quanh đột nhiên xuất hiện đẳng đẳng sát khí.

A.

Hôm nay Bát Tiên lầu đưa đồ ăn mới ra thị trường, quán lẩu Long Phượng khai trương đều ở cùng địa phương nên vây đây thực khách cùng người xem náo nhiệt. Hiện tại, nhìn thấy nhiều thích khách như vậy, toàn bộ sợ tới mức nơi nơi chạy loạn, tiếng la khóc một mảnh.

Quanh thân Bất Hối lộ ra một đạo lãnh ý, khóe môi gợi lên một tia tươi cười thị huyết, bất quá đang nhìn mọi người trốn chạy khắp nơi khê nhúu mày, quát lớn: "Toàn bộ đều tiến vào!" Những sát thủ này là nhằm vào nàng, mặc kệ là ai phái tới đều tránh không được một hồi huyết chiến, những người này chạy loạn sẽ chỉ làm sự tình càng ngày càng phiền toái, trước làm cho bọn họ ly khai mới được.

Vừa nghe Bất Hối nói, những người đó như phát điên chạy tới. Bất kể như thế nào, bên này còn có Vương gia bọn hắn tôn trọng nhất. Nghe đâu, hắn bị ngàn người cao thủ chặn giết vẫn bình yên vô sự tiêu sái ra ngoài.

"Không được rời kio ta." Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối trấn định trong mắt có một tia thường thức. Nữ nhân bình thường nhìn thấy loại tình cảnh này đã sớm sợ tới mức oa oa khóc lớn, nàng chẳng những không sợ hãi ngược lại có một tia hưng phấn, không hổ là nữ nhân hắn coi trọng!

"Được." Bất Hối nhẹ giọng đáp.

Đối mặt càng ngày càng nhiều sát thủ các nàng vẫn đứng ở nơi đó động cũng chưa động, không chút sợ hãi, chỉ là phần can đảm này người bình thường không có thể có được.

Hoa Thiên Thần cũng đi theo bên cạnh, đối với biểu hiện Bất Hối trong lòng cũng thầm khen một tiếng, quả nhiên có sự can đảm!

"Lưu một người sống, còn lại giết toàn bộ!"

Dứt lời, phía sau quán lẩu Long Phượng lại xuất hiện một nhóm người, những người này mặc chiến giáp, đều là những tinh anh quanh năm đi theo Chiến Cảnh Thiên ở trên chiến trường anh dũng giết địch.

Hai bên lập tức giao thủ, âm thanh chém giết không ngừng, chỉ một thoáng thiên địa đều bị chảy theo dòng huyết nhiễm thành màu đỏ.

Đúng lúc này, bốn phía lại xuất hiện một lượng lớn thích khách, những người này võ công rõ ràng cao hơn những người phía trước đó, phá tan phòng tuyến thẳng đến Bất Hối, Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên không nói hai lời lập tức xuất thủ.

Đúng lúc này, những thích khách này lại như biết phân thân, một phân thành hai cuốn lấy Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần, hướng tới Bất Hối giết.

Nhìn thích khách tới, Bất Hối nội tâm cười lạnh, trong tay lấy vũ khí đã chuẩn bị tốt. Đúng lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm lo lắng: "Cẩn thận!" Tiếp theo, hai đạo kiếm quang sắc bén từ bên mình lướt qua, hắc y nhân trước mắt bị chém thành vài đoạn.

Trong đó một kiếm không cần phải nói, khẳng định là Chiến Cảnh Thiên, còn một kiếm khác?

Nhìn lại, thì ra là Lý Mộc Dương.

Lý Mộc Dương hôm nay vốn là không muốn tới, nhưng vì hi vọng cuối cùng vẫn lại đến đây. Khi đến nơi vừa lúc nhìn thấy thích khách đâm hướng Bất Hối, không biết vì cái gì trong lòng hiện lên một tia bất an, không nói hai lời lập tức xuất thủ giết người thích khách kia tâm lý mới ổn định lại.

Khóe miệng hơi hơi gợi lên, cười nhạt nói: "Người không sao chứ?"

Hắn vừa mới nói xong, Bất Hối trước mắt liền biến mất, nhìn lại, đang bị Chiến Cảnh Thiên che ở trước.

Chiến Cảnh Thiên đem Bất Hối kéo vào trong ngực cẩn thận xem xét, khẩn trương hỏi: "Có bị thương không?" Tuy hẳn biết thân thủ Bất Hối, nhưng nhìn đến tình cảnh kia trong lòng vẫn không nhịn được sợ hãi, một kiếm giải quyết tất cả thích khách xung quanh, lập tức chạy vội đến trước mặt nàng.

"Ta không sao!" Bất Hối nhìn hẳn nở nụ cười, nàng không phải hoa trong bình, người thích khách kia cũng không gây thương tổn nàng, bất quá, được hẳn quan tâm như vậy cảm giác thật tốt.

Khụ khụ!

Hoa Thiên Thần nhìn hai người ôm nhau chẳng kiêng nể ai, nhìn không được nhắc nhở, các người hiện tại đều là thân nam trang! May mắn những người vây xem đang trốn đi.

Bất Hối khẩn trương từ trong lòng Chiến Cảnh Thiên giấy giữa thoát ra, hơi chút xấu hổ đi đến bên cạnh Lý Mộc Dương chân thành cười nói: "Cám ơn người!" Tuy nàng có thể tự bảo vệ mình nhưng vẫn thực cảm tạ hẳn có thể xuất thủ.

Lý Mộc Dương nhìn Bất Hối đi tới trước mắt sáng lên, nhất là dáng vẻ tươi cười của nàng lại càng hết sức cuốn hút, sau khi sững sờ một phen mới phản ứng kịp, cũng mỉm cười nói: "Người không có việc gì thì tốt rồi."

"Lý tướng quân xuất hiện tại Chiến quốc là có chuyện gì?" Chiến Cảnh Thiên nhìn bộ dáng của hẳn trong thập phần khó chịu, lập tức đem hẳn cùng với Bất Hối ngăn cách, khéo léo đem Bất Hối ngăn ở phía sau.

"Chiến Vương gia không cần lo lắng, Lý mỗ chỉ là tới tìm người ." Lý Mộc Dương buồn cười nhìn bộ dáng Chiến Cảnh Thiên, trong lòng ngầm đoán hẳn khẩn trương bảo vệ ‘ nam nhân ’ phía sau như vậy, hẳn không là đoạn tụ chứ? Trách không được đến bây giờ còn chưa đón dâu!

Khi bọn họ đang nói chuyện, cuộc chiến cũng kết thúc.

"Khởi bẩm Vương gia, đối phương có ba trăm sáu mươi tám người, trừ một người sống toàn bộ đã tiêu diệt!"

"Mang hẳn trở về trông coi cẩn thận."

"Dạ!"

Lúc này Bất Hối mới thấy được thực lực của Chiến Cảnh Thiên, bên những người này chỉ có mấy người thương vong, đối phương toàn quân lại bị diệt, chênh lệch này cũng không phải là ít.

"Đem nơi này quét sạch sẽ."

Nhìn thi thể đầy trên đất, Chiến Cảnh Thiên nhú mày, tuy đã chuẩn bị chu đáo, giết chết toàn bộ những người đến nhưng vẫn hủy đi lễ khai trương của nàng, sợ là hôm nay không ai dám ở lại ăn cơm .

"Ta cực kỳ cảm tạ người đã tặng cho ta đại lễ như vậy, khai trương hôm nay oanh động như vậy, quán

Long Phượng lại càng trở lên nổi tiếng!"

Không có một tia lo lắng, Bất Hối cuồng vọng lại hung hãn nói, xoa dịu buồn bực của Chiến Cảnh Thiên. Lần khai trương này bọn họ đã chuẩn bị thật lâu, sao có thể để cho việc ám sát nho nhỏ này phá hủy.

"Hiện tại ta tuyên bố, quán lẩu Long Phượng khai trương!" thanh âm khí phách của Chiến Cảnh Thiên truyền ra ngoài, cố ý thêm chút nội lực khiến cho tất cả Hoàng Thành đều có thể nghe được, tiếng vang thật lâu không tiêu tan.

Hắn đang lập uy, hơn nữa cảnh cáo những người ở nơi bí mật gần đó, có hắn ở đây đừng mơ tưởng động vào Bất Hối dù chỉ một chút.

Đường phố rất nhanh được quét sạch sẽ, vết máu cũng đã rửa sạch sẽ, trừ bỏ mùi máu tươi dày đặc trong không khí thì không chút nào nhìn ra nơi này mới vừa trải qua một hồi chém giết.

Thấy thích khách đều đã giải quyết, người trốn trong nhà cũng đi ra, bởi vì trốn kịp nên cũng không có thương vong, chẳng qua là nhiều thiên kim tiểu thư không chịu được hình ảnh đầm máu này đã ngất đi, được cấp cứu đã tỉnh lại trở về nhà.

"Ăn cơm."

Đám người còn lại cầm trong tay dãy số bài do dự có nên đi vào ăn cơm hay không, vừa nghe thanh âm Chiến Cảnh Thiên lập tức tiến vào.

Lúc này mọi người mới chú ý tới trang hoàng trong đại sảnh, trên sàn đặt hai hàng đá cẩm thạch làm bàn ăn, ghế tựa trải lên cái đệm thật dày biến thành một cái sofa giản dị.

Lại nhìn vào bên trong bị một tầng lụa mỏng ngăn cách, mơ hồ nhìn thấy bên trong là cái bàn hình tròn có thể để cho nhiều người cùng ăn, phủ lên ghế tựa là da chồn!

Vô cùng xa hoa!

Đây là trang hoàng ở lầu một, lầu hai là nhã gian, từ phía dưới này có thể tưởng tượng được phía trên xa hoa như thế nào.

Trên bàn có đánh số tương ứng với dãy số bài, có thể căn cứ dãy số trong tay mà ngồi, những người này bị dọa đã không còn mong đợi nồi lẩu, như là tượng gỗ vô cảm tìm nơi ngồi xuống.

Sau khi mọi người ngồi xong, tiểu nhị mặc trang phục thống nhất bắt đầu mang thức ăn lên, thời điểm mang nồi lẩu để trên bàn những người này mới bị cái bếp lẩu mới lạ này hấp dẫn.

"Đây là cái lẩu trong truyền thuyết?"

"Sao bên trong không có đồ ăn, chẳng lẽ cái lẩu là nước canh?"

Bởi vì vừa mới huyết khí quá nặng, Bất Hối sai người đem nước canh tê cay toàn bộ đổi thành canh xương, nàng thực sợ những người đó nhìn đến nước canh đỏ rực sẽ trực tiếp nôn ra.

Khi mọi người đang thảo luận, tiểu nhị lại bê lên từng đĩa rau dưa, hải sản, còn các loại hạt dón từng cái ở trên bàn.

Những người có thể ngồi ở chỗ này ăn cơm người nào chưa thấy qua người chết, đại đa số đều là tay nhiễm, cho nên nhìn thấy đồ ăn kỳ vọng đã lâu tia sợ hãi trong lòng cũng chậm chậm tiêu tán .

Đồ đã dọn lên hết, một đám thiếu nữ tuyệt sắc từ bên trong nối đuôi nhau mà ra, các nàng đều mặc trang phục giống nhau, quần áo áo trắng, mặt trên thêu kí hiệu mà Bất Hối đã thiết kế, một đầu tóc đen dùng cây trầm hoa mai nhẹ nhàng vắn lên, trên trán điểm nhẹ chu sa, hơi chút trang điểm, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Những thiếu nữ này mỗi người đứng một bàn, sau đó cầm lấy chiếc đũa gắp một miếng rau hoặc là hải sản thả vào trong nước canh đang sôi trào, nhẹ nhàng nhúng vài cái rồi chấm tới nước chấm trước người.

Lần này tất cả mọi người đã hiểu cái lẩu nên ăn như thế nào, một đám học tập phương pháp của những thiếu nữ này nhúng nhúng, sau đó bắt đầu ăn. Khi rau dưa hoặc hải sản trong tay vừa vào miệng, tiên hương không thôi! bắt đầu chen lẫn ăn.

Tới lúc này Bất Hối mới bảo tiểu nhị mang thịt bò dê ra, ăn lẩu vẫn là ăn thịt ngon nhất. Tiếp theo, nàng chuẩn bị tốt mấy món đồ nhắm, đồ uống đều đưa lên từng cái.

Đại tuyết tung bay trong trời đông giá rét, cùng hảo hữu quay quần ăn lẩu trò chuyện vui vẻ, quả thực là chuyện thần tiên.

Hiện tại những người ăn cơm đã sớm quên cảnh tượng huyết tinh vừa rồi, khí thế ngất trời bắt đầu ăn.

Thấy bọn họ ăn cao hứng, thỏa mãn. Ngoài ra những người cầm dây số bài đứng ở một bên lo lắng không thôi, hận không thể làm những người này lập tức ăn xong.

Ăn xong, một đám mãn ý tiêu sái ra ngoài, cùng những người không có dây số bài vây xem khoe khoang mỹ vị như thế nào, trước cửa quán lẩu lại bắt đầu náo nhiệt.

So sánh với Bát Tiên lâu đối diện có vẻ dị thường vắng vẻ , ngay cả một phần mười lượng khách bình thường cũng không có, những người tới ăn đều là không lấy được dây số bài, ngồi ở chỗ này chỉ là vì thuận tiện nhìn cảnh tượng đối diện.

Giờ phút này trong phòng ở trên lầu, Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối, Hoa Thiên Thần còn có Lý Mộc Dương cũng cùng ngồi vây quanh, Chiến Cảnh Thiên vẫn vẻ mặt phòng bị nhìn Lý Mộc Dương, làm cho Lý Mộc Dương trong lòng buồn bực không thôi. Hắn như thế nào cũng không thích ‘ nam nhân ’ .

"Lý tướng quân, nếm thử cái này. Loại thịt này nhúng ăn ngon hơn. Còn có cái này."
Bất Hối cũng không ghét Lý Mộc Dương, danh tiếng hắc ở Phượng quốc rất tốt, lại vừa mới cứu nàng cho nên rất nhiệt tình chiêu đãi hắc.

"Thập tam huynh đệ về sau đưa quán lẩu đến Phượng quốc, khi đó Mộc Dương nhất định đến mỗi ngày." Lý Mộc Dương cũng rất thích Bất Hối, thấy nàng hào phóng liền muốn kết giao, hai người bắt đầu nói chuyện.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên liếc mắt một cái, kinh thường nói: "Lý tướng quân rất rảnh rỗi? Không cần đến biên cương sao?"

"Tin tưởng bằng vào năng lực của Thập Tam huynh đệ sớm muộn gì cũng có một ngày mở rộng khắp lục quốc, đến lúc đó, cho dù Mộc Dương ở biên cương cũng có thể ăn." Lý Mộc Dương hoàn toàn không để ý Chiến Cảnh Thiên, cười đối với Bất Hối nói.

"Nhờ lời lành của người, về sau đến Phượng quốc vẫn còn phải nhờ người chiếu cố." Bất Hối trong lòng cười trộm, Lý Mộc Dương xem ra rất ôn hòa, lại có thể để Chiến Cảnh Thiên kinh ngạc, nhìn cũng thật sáng khoái!

A!

Nàng còn chưa cười xong, trên lưng liền truyền đến đau đớn, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Chiến Cảnh Thiên làm.

Nhìn hai người nói chuyện thật vui, Chiến Cảnh Thiên sắc mặt càng ngày càng đen, mỗi câu đều nhắm vào Lý Mộc Dương. Sau khi ăn xong, Lý Mộc Dương liền ly khai.

Hắn vừa đi, Chiến Cảnh Thiên nhíu hai mắt nhìn Bất Hối, kỳ quái hỏi: "Người cùng hắc rất quen thuộc?"

"Đã từng gặp một lần." Bất Hối không biết hắc nghĩ gì, còn tưởng Chiến Cảnh Thiên vì là người hay đổi địch mới hỏi như vậy, cho nên liền chi tiết đáp.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên trong lòng hừ lạnh, mới gặp một lần có thể nhớ mãi không quên? Cho dù không nói, hắc nhất định sẽ điều tra ra. Tính tính thời gian, người điều tra cũng nên trở lại.

Quả nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, sau khi nghe được hồi báo, khóe miệng gợi lên nụ cười quỷ dị, phân phó người tới một chút, nhìn thám tử ly khai mặt hắc mới từ từ giãn ra.

*

Trong phòng Lý Mộc Dương tại Chiến quốc, trời đã tối, đi đến trước giường nhìn trăng trên trời trong lòng lại nhin không được bắt đầu phiền muộn.

Nghĩ lại năm đó mình bị người ám toán, rất không dễ dàng từ trong bao vây trốn thoát thoát lại trúng kỳ độc. Cho rằng lần này sẽ phải chết, khi đi ngang qua lại được nàng cứu, nàng cho mình ăn giải độc, vất vả đem mình kéo đến địa phương an toàn, cố xử lý tốt miệng vết thương lại chiếu cố mình ba ngày ba đêm

mệnh này mới nhật trở về.

Mãi đến khi về nước mới biết được, thì ra nàng là tiểu công chúa luôn ở bên ngoài vì nước cầu phúc!

Lần này từ biên cương trở về vốn là vì tham gia đại hôn của nàng, không nghĩ tới lại nghe được tin tức nàng bị ám sát, căn cứ vào manh mối một đường đuổi tới Chiến quốc. Nhưng khi đến Chiến quốc thì tất cả manh mối đều bị chặn đứt. Nếu mình có thể trở về sớm hơn, có lẽ toàn bộ sẽ không phát sinh.

Lý Văn nhìn tướng quân nhà mình lại bắt đầu tự trách, mở miệng khuyên nhủ: "Tướng quân, chúng ta nhất định sẽ tìm được công chúa, không cần quá mức lo lắng."

Nghe vậy, Lý Mộc Dương đem ánh mắt quay lại, tự trách nói: "Năm đó ta nói với nàng, cả đời này đều sẽ bảo hộ nàng, phò tá huynh trưởng của nàng, nhưng."

"Tướng quân, cũng không thể trách người, là công chúa vụng trộm chạy về, chúng ta." Lý Văn nhin không được nhú mi, tướng quân báo ân là đúng, nhưng cũng không cần tự trách như vậy, dù sao đều là lỗi của công chúa.

Một ánh mắt sắc bén quét tới, Lý Văn lập tức ngậm miệng, không cam lòng cúi đầu nhận sai: "Thuộc hạ sai lầm rồi, nhất định sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm công chúa trở về."

"Tướng quân, có tin tức ! Đã điều tra ra những người đuổi giết công chúa."

Ngay lúc Lý Văn mới vừa nhận sai, bên ngoài lại tiến vào một bóng dáng, người tới ở bên tai Lý Mộc Dương nhỏ giọng nói vài câu, trên người Lý Mộc Dương phát ra một đạo sát khí, lạnh giọng hạ lệnh: "Suốt đêm về nước!"

Sau cùng, nhìn thoáng qua ánh trăng phía chân trời ngằm thề: "Bất Hối, ta nhất định sẽ đem người hại người bắt lại!"

*

"Vương gia, người kia kêu."

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ở trong thư phòng bàn bạc về thích khách, đúng lúc này bên ngoài một bóng đen chợt tiến vào, cung kính đứng trước mặt các nàng thấp giọng bẩm báo. Nàng không biết người của Chiến Cảnh Thiên dùng biện pháp gì để cho sát thủ này khai ra, hiện tại quan tâm chính là bọn hắn rốt cuộc do ai phái tới ?

"Nước nào ?" Bất Hối lạnh giọng hỏi.

"Hiên Viên Quốc!"

"Hiên Viên Quốc?"

Nghe vậy, Bất Hối lập tức nhớ tới Hiên Viên thần, trong lòng dấy lên hận ý ngập trời! Nồng đậm sát khí, sự tình lần trước còn chưa tìm hẩn tính sổ, dám đến trêu chọc nàng!

"Người nào?"

Biến hóa này của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên lập tức đã nhận ra, lãnh mi nhíu lại, nàng không phải cùng Hiên Viên Quốc thái tử có hôn ước sao?

Làm sao có thể giống như tràn ngập hận ý?!

"Là Hiên Viên Quốc Nhị hoàng tử, Hiên Viên Mặc!"

Bất Hối mày cũng nhíu lại, nàng tưởng là Hiên Viên Thần, không nghĩ tới là đệ đệ hẩn, bất quá đều là một nhà, đều là kẻ thù của nàng.

"Lui xuống đi."

Chiến Cảnh Thiên nội tâm nghi hoặc, nếu là Hiên Viên Thần thì cũng có thể lý giải, dù sao bọn hẩn là quan hệ đối địch, Chiến quốc nổi dậy, tất mang đến cho hẩn đả kích trầm trọng. Nhưng, Hiên Viên Mặc không phải vẫn bất hòa cùng Hiên Viên Thần sao? Làm sao có thể phái người tới giết Bất Hối?

Bất quá, mặc kệ là ai.

Mệnh, hẩn đều muốn !

Chuyện này để ở đáy lòng, ai cũng không tiếp tục bàn luận, mỉm cười đem bữa cơm này ăn xong. Hôm nay là ngày khai trương đầu tiên, nên cao hứng mới đúng.

Trải qua khoảng thời gian này Bất Hối đã chuẩn bị mở rộng, còn việc ám sát trong ngày khai trương, Chiến Cảnh Thiên bảo hộ, quán Long Phượng xem như chân chính tại Chiến quốc khai hỏa danh tiếng!

Ngày đầu tiên những người ăn thử này khen không dứt miệng, cho nên ngày hôm sau quán lẩu còn chưa mở cửa ngoài cửa đã nổi lên hàng dài.

Rốt cục đợi đến khi mở tiệm, trước cửa lại dán một bảng thông báo: ‘quán lẩu Long Phượng mỗi ngày chỉ tiếp ba trăm khách, tới trước được trước!’

Thông báo vừa dán lên, lập tức dẫn tới mãnh liệt bất mãn.

"Cái gì? Các người làm như thế là có ý gì? Lão Tử bỏ bạc, vì cái gì không cho tiến vào?"

"Thực xin lỗi công tử, lão bản quy định, đồ ăn cùng thịt của chúng ta đều là tươi mới, cho nên dẫn khan hiếm. Mỗi ngày chỉ đủ cho ba trăm người, hi vọng mọi người có thể hiểu, bên này có dãy số bài, ngày mai có thể trực tiếp lấy dãy số bài vào điểm dùng cơm."

Tất cả tiểu nhị đều là Bất Hối huấn luyện ra. Điều thứ nhất: Thái độ đối đãi khách hàng phải thân mật.

Không thể đưa tay đánh người có khuôn mặt tươi cười, những lời này quả nhiên có lý, người ta vẻ mặt tươi cười nhận lỗi với người, làm sao có thể có người tiếp tục so đo. Còn nói, điểm này là có Chiến Vương gia làm chỗ dựa, ai dám làm càn?

Ba trăm người tươi cười đầy mặt, trong lòng mừng thầm đã dậy sớm. Về sau, cũng đều lĩnh dãy số bài chờ ngày sau tới ăn.

Khi vừa mới tiêu hóa cái tin tức kia xong, một tấm thiệp hồng lại xuất hiện, trong ba ngày khai trương tất cả mọi thứ ưu đãi nửa giá!

Những khách nhân vừa mới trong lòng không thoải mái vì phải lấy dãy số bài lập tức lại hưng phấn lên. Nửa giá, may mắn không ném dãy số bài này đi.

Phục vụ trong quán lẩu đều đối xử bình đẳng, cho dù người tiến vào chỉ gọi một bát cháo cũng sẽ nhiệt tình tiếp đãi. Điều này làm cho mỗi khách hàng đều cảm thấy mình là đại gia, trong lòng thoải mái cực kỳ.

Càng làm cho bọn hăn ngoài ý muốn là lẩu giá cứ nhiên như thứ rẻ tiền, không kém giá lẩu bình thường bao nhiêu! Lập tức, liền đem Bát Tiên lẩu tự cho là thanh cao kia so không bằng.

"Bản công tử về sau đều ăn tại đây, ăn ngon thật, quả nhiên là đồ của tiên nhân."

"Đúng vậy, bản công tử về sau cũng đều tại đây, phục vụ thật tốt, lần trước ta đi Bát Tiên lẩu bỏ ra hơn tám mươi lượng bạc cũng không quan tâm ta, hôm nay còn không đến hai lượng bạc!"

"Tiểu nhị, có thể làm thẻ VIP nữa không, cho ta lấy một tấm."

"Cũng cho ta lấy một tấm."

.....

Góc sáng có hai người chỉ gọi mấy món ăn sáng, vừa ăn vừa nghe chung quanh đàm luận, sau cùng khẽ thở dài, tính tiền đi ra ngoài.

Hai người đi đường vòng, sau khi cởi y phục trên người lại quay trở về, đi vào trong Bát Tiên lầu.

"Sở công tử, nếu hiện tại người vẫn tiếp tục phương thức kinh doanh này, tin tưởng không đến một tháng sẽ đóng cửa." Thái độ hai người bọn họ đối với Sở Mặc không hề giống những người khác khúm núm, cũng không ngạo khí khinh người, đậm đặc lại xa lạ.

Đối với thái độ bọn họ, Sở Mạc cũng không quá mức để ý, ngược lại cười nhạt nói: " Nhị vị có cao kiến gì?" Hai người này là thế ngoại cao nhân hãn hao hết tâm tư mời đến !

Mấy trăm năm trước, lục quốc còn chưa phân chia, khi đó chỉ có một quốc gia là Thiên Long vương triều!

Thời kì cuối Thiên Long vương triều xuất hiện một vị buôn bán kỳ tài, nằng nằng trong tay mạch buôn bán tất cả quốc gia, cùng hoàng đế —— Đế Thích Thiên! Quan hệ thập phần tốt. Về sau, Đế Thích Thiên vì một nữ tử vứt đi hậu cung, rước lấy phản đối của mọi người trên triều đình. Sau cùng, những đại thần này bắt cóc nữ tử uy hiếp Đế Thích Thiên, Đế Thích Thiên chết trận, Thiên Long vương triều cũng bị phân chia thành sáu quốc.

Sau khi Đế Thích Thiên chết, vị buôn bán kỳ tài này cũng biến mất. Nhưng có lời đồn vị buôn bán kỳ tài này chẳng qua đem của cải giấu xuống đất, hơn nữa thế hệ này truyền cho thế hệ sau, đợi đến một ngày hậu nhân của Đế Thích Thiên xuất hiện sẽ đem tài phú này dùng để phục quốc.

Dương Phi! Dương san! là đồ đệ của truyền nhân đế quốc, cho nên sở Mạc hao hết tâm tư mới khiến cho hai người thiếu hãn một cái nhân tình, đáp ứng giúp hãn một năm.

Bất quá hai người bọn họ chỉ là cá nhân vì hãn làm việc, cùng buôn bán đế quốc không quan hệ.

"Nếu Sở công tử tin tưởng ta cùng sư muội, an bài kế tiếp đều nghe chúng ta."

"Được."

*

Quán Long phượng vốn là điểm liên lạc bí mật của Chiến Cảnh Thiên trong Hoàng thành, về sau bị Bất Hối trưng dụng. Phía bên ngoài thay đổi thành nơi ăn cơm, bên trong mật thất cũng chưa thay đổi, cũng làm nơi thu thập tình báo.

Giờ phút này, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đang nhàn nhã ngồi ở bên trong dùng trà nói chuyện phiếm.

"Như thế nào? Hiện tại tin tưởng ta chứ!" Bất Hối tự nhiên rót cho mình một chén trà, là trà Long Tĩnh Chiến Cảnh Thiên từ trong cung lấy ra, một năm tiến cống cũng chỉ có mấy lạng, hương vị quả nhiên không tệ, mùi thơm bốn phía!

"Ừ." Chiến Cảnh Thiên lười biếng ngồi ở ghế tựa, nhìn vẻ mặt đặc ý của Bất Hối, tâm tình cũng không tệ.

"Nếu như vậy, chúng ta đây liền nói chuyện hợp tác như thế nào đi, tương lai quán lâu mở rộng đến sáu quốc, có được lợi nhuận người lấy ba phần ta lấy bảy phần, cung cấp tình báo vô điều kiện cho người, như thế nào?"

Bất Hối vẻ mặt tươi cười mê hoặc Chiến Cảnh Thiên, trong loạn thế có tiền mới là tối trọng yếu.

Nếu một ngày nào đó thiên hạ này thế cục thay đổi, nàng có thể ẩn trốn đợi thời cuộc ổn định thì xuất hiện, tiêu dao cả đời.

Chiến Cảnh Thiên nhìn bộ dáng nàng giảo hoạt, ra vẻ lạnh lùng nói: "Ta bảy người ba."

"Dựa vào cái gì?"

Nghe vậy, Bất Hối nổi giận, dùng lực đập cái bàn, không cho nàng giải thích hợp lý thì đừng mơ tưởng!

"Không có ta, người một điểm cũng không mở được!" Giải thích chỉ có một câu, nhưng rõ ràng là uy hiếp Bất Hối. Hắn nói thật, tại loạn thế, không có thế lực to lớn cái gì cũng không thể làm.

"Bốn sáu."

Nhìn vẻ kiêu ngạo của Bất Hối biến mất không dấu vết, Chiến Cảnh Thiên cảm thấy buồn cười, tuy nàng thông minh, hung hãn, băng lãnh, bộ dáng đều rất đẹp, nhưng hắn vẫn thích nhất khi nàng muốn phát hỏa mà phát không được, dáng vẻ kinh ngạc khi đó rất đáng yêu.

"Về sau người làm ăn tất cả nhất định phải cùng ta hợp tác, chia 5:5, hưởng hồ, có ta ở đây lục quốc sẽ không dám động đến người, như thế nào?"

Nguyên bản Bất Hối nghĩ chia bốn sáu, nàng bốn hắn sáu, nhưng hắn lại nguyện ý chia 5:5, chẳng lẽ bên trong này có cạm bẫy gì?

Trong đầu rất nhanh tính toán các loại khả năng xuất hiện cạm bẫy, nhưng không nghĩ tới bất luận cái gì đối nàng bất lợi. Còn nói, cho dù có cạm bẫy gì thì như thế nào, cùng lắm thì cá chết lưới rách, đồng quy vu tận.

"Thành giao!"

"Một lời đã định!"

Bốp!

Vỗ tay thề nguyện.

Tiếp theo, lại thảo ra hai bản hiệp ước, nhìn Bất Hối ở mặt trên ký tên, Chiến Cảnh Thiên nở nụ cười.

Hiệp nghị đã ký, đời này, bọn hắn liền cột vào cùng một chỗ!

Sau khi ký xong hiệp ước, nhìn về mặt Chiến Cảnh Thiên đặc ý, Bất Hối cảm thấy mình bị bán lại còn đang giúp người ta kiếm tiền.

"Như thế nào nhìn bốn vương như vậy? Mới phát hiện bốn vương cực kỳ anh tuấn!" Chiến Cảnh Thiên tâm tình rất tốt, khó có được cùng nàng nói đùa.

Nghe vậy, Bất Hối liếc mắt nhìn hắn, ra vẻ ghét bỏ nói: "Chiến Vương gia người nên soi gương nhìn xem, cười thực giống hồ ly bì ối." Nàng cũng không suy nghĩ, dù sao hiệp ước đã ký xong rồi, nàng tin tưởng Chiến Cảnh Thiên cũng không phải tiểu nhân bội bạc.

"Đi, mang người uống một chén, chúc mừng chúng ta hợp tác thành công!"

Chạm nhẹ chóp mũi của nàng một cái, cảm giác nhần mịn khiến cho lòng hắn càng nhận nhạo, loại cảm giác này có thể sánh bằng đánh thẳng trận lại vẫn làm cho người ta cao hứng.

Hai người không phải lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi, nhưng tâm Bất Hối lại đột nhiên nhảy lên một cái, sắc mặt khê đỏ lên, không muốn để cho Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy, dẫn đầu đi ra ngoài.

Đối với động tác sủng nịch của Chiến Cảnh Thiên nàng không hề bài xích mà ngược lại, trong lòng còn có chút vui mừng.

Đã hai đời người, nàng đối với loại cảm giác này không hề xa lạ, đây là cảm giác động tâm!

Chẳng lẽ đối hấn động tâm ? !

"Phượng Bất Hối, người thật đúng là chưa đủ thương tổn vì tình!"

Trong lòng ngầm khinh thường chính mình, thứ tình này nhất định cùng mình vô duyên, bất kể như thế nào đều phải bảo vệ tâm cho chính mình.

"A!"

Vừa mới quá mức chuyên chú, thế cho nên chân bị vấp, nhắm chặt hai mắt lại đợi ngã sắp xuống.

"Cẩn thận!"

Cảm giác đau đớn trong dự liệu không thấy đâu, eo bị một đôi cánh tay hữu lực ôm chặt lấy, đầu tựa vào trong ngực nóng bỏng.

Thịch! Thịch! Thịch!

Bất Hối cảm nhận được rõ ràng tim hắn đập thật mạnh, chính tâm của nàng cũng nhảy theo lợi hại.

"Ngu ngốc! Thật không hiểu người trong đầu suy nghĩ cái gì? Không biết dùng khinh công sao?"

Chiến Cảnh Thiên ôm chặt nàng vào trong ngực sủng nịch trách cứ, vừa mới một khắc kia thật sự là dọa hấn nhảy dựng, do thân thủ hấn tốt mới giữ được nàng lại, nếu không cái nữ nhân ngốc này sẽ ngã từ cửa sổ

xuống .

"Người mới ngu dốt, mau buông ra, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao."

Bất Hối lớn tiếng nói, muốn mượn việc này áp chế rung động đáy lòng kia, liều mạng từ trong ngực hấn tránh thoát ra ngoài, hấn ôm thật chặt sắp thở không nổi nhưng dùng lực như thế nào cũng không thoát ra được.

Dứt lời, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp, Chiến Cảnh Thiên trêu chọc nói: "Hiện tại chúng ta đều nam trang." Trong lòng hấn cười đến nở hoa, cho hấn cơ hội lớn như vậy sao có thể buông tha, mũi chân điểm nhẹ ôm nàng trực tiếp bay ra ngoài.

Cảm thụ được cảm giác bay lượn trong không trung, hít thở không khí không có một chút ô nhiễm, Bất Hối lần đầu tiên cảm thấy cổ đại này cũng không tệ.

Trong vòng một phút, hai người đã về đến Vương Phủ, Chiến Cảnh Thiên lại mang theo nàng băng qua một trận pháp tinh diệu tới một mật thất.

Cửa mật thất vừa mở ra, mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, hương vị mê người. Nhớ tới thời điểm kiếp trước nàng làm đặc công, khi đó sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ các huynh đệ đều tập trung lại một chỗ uống say. Chỉ có say mới có thể để thần kinh vẫn buộc chặt tạm thời trầm tĩnh lại.

"Vương gia mang ta tới nơi này, tuyệt đối là sai lầm lớn nhất của người."

Bất Hối từ trong ngực hấn đi xuống, trực tiếp xông đến một vò rượu, chỉ là hương vị khiến người thèm muốn khẳng định sẽ càng thêm tinh khiết và thơm.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, tim Chiến Cảnh Thiên lại lỡ một nhịp, đã sớm biết nàng cùng nữ nhân khác bất đồng, nhưng nhìn nàng phóng khoáng như vậy vẫn kinh ngạc một phen. Bất quá, nàng như vậy hấn mới thích!

Bên cạnh vò rượu có chén, Bất Hối nhanh chóng cầm một ly, đầu vừa nhấp, cổ hơi ngửa làm một ngụm!

Sảng!

Trong lòng thầm khen, tinh khiết và mùi thơm ngào ngạt, cảm giác mát lạnh, quả nhiên là rượu tốt, mới uống một ly mơ hồ có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Vội vàng lấy thêm một ly lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn cản.

"Chiến Cảnh Thiên, hôm nay người không được keo kiệt." Bất Hối híp hai mắt, đem rượu ôm vào trong ngực, nhìn Chiến Cảnh Thiên trước mắt lúc ẩn lúc hiện, có chút mồm miệng nói không rõ.

Chiến Cảnh Thiên buồn cười nhìn Bất Hối đang say, đoạt lại cốc cười nói: "Đây là thần tiên túy, người bình thường uống một chén đã say, đối cái này đi!"

"Lấy ra! Ngày hôm nay lão nương liền uống cái này." Bất Hối thân thủ cướp đoạt ly rượu, không nề hà

hắn khí lực đại, tức giận một tay đẩy hắn sang một bên ôm vò rượu trực tiếp đổ vào mồm.

"Người."

Ngăn cản đã tới không kịp, chỉ có thể chiếu cố một chút.

Nhìn mỹ tửu theo khoe miệng của nàng chảy ra, theo xương quai xanh chậm rãi chảy xuống, theo áo trượt vào, cổ họng Chiến Cảnh Thiên khẽ nhúc nhích nuốt một ngụm, nàng đây là đang dụ dỗ hắn sao?

"Không tệ! Quả nhiên là rượu ngon, tới, làm cho lão nương thoải mái!"

Bất Hối đã thần chí không rõ, cảm giác hiện tại giống như ngày cùng huynh đệ uống rượu .

Có thể là cảm thấy nóng, thô bạo kéo áo, sau đó vung tay lên, áo khoác liền bay ra ngoài, kéo ống tay áo lên, cũng không quản là rượu gì, tùy ý ôm một vò tới, ‘ xoạt ’, mở vò rượu ra bắt đầu uống.

"Tới, cụng ly."

Nàng đã nhận không ra người trước mắt là ai, chỉ nhìn thấy hắn cũng cầm ly rượu, cao hứng đụng một cái, lại một hơi uống sạch .

Bịch!

Trừ một lần dùng chén uống, còn lại đều là trực tiếp lấy bình uống, nhưng phần lớn rượu đều bị nàng dùng để tắm rửa, quơ quơ cái vò rượu không sau đó ngã sấp xuống đất.

Chiến Cảnh Thiên chưa bao giờ biết bộ dáng nữ nhân uống rượu lại như vậy, nhìn nàng hành động điên cuồng thật đúng là có chút hối hận đã mang nàng đi uống rượu .

Uống rượu là giả, đập đồ mới là thật!

Những rượu này, Hoa Thiên Thần cầu hắn đã lâu hắn cũng chưa cho, không nghĩ tới hôm nay bị nữ nhân này lấy ra tắm rửa.

"Lâm Phong, hôm nay buổi tối lão nương đi chỗ của ngươi, phải tắm rửa sạch sẽ chờ...." Bất Hối lung tung tóm lấy, trừng mắt nhìn người trước mắt đã biến thành bạn tốt nhất của nàng.

Lâm Phong cũng là tỷ muội tốt nhất của nàng, về sau vì cứu nàng bị một nữ nhân đê tiện giết. Hiện tại nhìn thấy nàng đột nhiên xuất hiện trước mắt nhất thời kích động, nhanh chóng tiến đến ôm cổ hung hăng ở trên mặt hôn một cái.

"Ừ, không tệ, gần đây da dẻ cũng tốt." Hôn xong vẫn không quên lấy tay nhéo nhéo, co dãn không sai!

Lâm Phong? !

Bất Hối đã say bất tỉnh nhân sự, không phát hiện sắc mặt nam nhân trước mắt đang ôm nàng trong ngực có bao nhiêu âm trầm.

Chiến Cảnh Thiên cũng không nghĩ tới, mang nàng tới uống rượu, cứ nhiên uống xong lại xuất hiện một tình địch, chỉ tra được nàng cùng Hiên Viên Thần định hôn ước, Lâm Phong là từ đâu xuất hiện ?

Xem bộ dạng này, các nàng đã.

"Người say, ta mang người trở về ngủ."

Phấn hận đứng dậy, ôm nàng vào lòng bay ra ngoài.

Không có mệnh lệnh của hắc bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần Đông Uyển, cho nên bên này cơ hồ không ai, khi đi tới phòng ngủ của hắc đem nàng trực tiếp ném lên giường.

Nhìn Bất Hồi mắt sắc mặt hồng hồng, tươi cười hớn hở trong lòng hắc càng tức giận. Cười vui vẻ như vậy, có phải mơ thấy nam nhân kia hay không?

"Uhm! Phong nhi, đi chuẩn bị nước tắm cho ta, y phục đều ẩm ướt thật là khó chịu."

Bất Hồi vừa nói, một bên lấy tay kéo y phục trên người, trong hầm rượu khi đó áo khoác đã cởi, hiện tại cũng chỉ còn lại có quần áo trong cùng áo lót.

Có thể là khó chịu, một tay lấy y phục trên người đều cởi xuống, chỉ lưu lại một cái yếm rộng lưng thòng. Trước ngực như ẩn như hiện, còn có miêu tả sinh động đầy đà. lập tức bại lộ trước mặt Chiến Cảnh Thiên!

Chiến Cảnh Thiên nuốt nước miếng chậm rãi đi đến trước giường, thưởng thức cảnh sắc tuyệt mỹ trước mắt. Lần trước nàng cũng ở trước mặt hắc thoát y phục, bất quá tốc độ quá nhanh không thấy rõ, hiện tại phải xem cẩn thận.

Giơ cánh tay lên, đưa hai tay quanh năm cầm kiếm nhẹ nhàng để trên chân nàng.

Thật nhỏ, còn không lớn bằng bàn tay hắc.

Theo chân hướng về phía trước, lướt qua đùi dài nhỏ tuyết trắng, dừng lại ở phần eo mềm mại, cảm giác trắng mịn lại càng làm cho huyết mạch của hắc bành trướng, lại nhìn lên trên, bộ ngực hoàn hảo đang theo hô hấp lên xuống.

"Là người quyến rũ bốn vương trước!"

Như là quyết định cái gì, cúi người đè xuống.

Uh`m!

Chiến Cảnh Thiên không biết giờ phút này nên miêu tả cảm thụ trong lòng hẳn như thế nào, đột nhiên nhớ tới Hoa Thiên Thần thường xuyên ghé vào lỗ tai hẳn nói một câu.

"Buổi tối tắt đèn, thời điểm đặt ở dưới thân người lại càng ** hết sức."

Tuy cái gì cũng chưa làm, nhưng cảm giác này.

Quả thật cực kỳ **!

Cẩn thận miêu tả hình dáng, đường cong của nàng, cảm thụ được thân thể nàng mềm mại. hô hấp trở nên dồn dập, lúc này, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân khô nóng khó nhin, kéo cổ áo, nhiệt lượng vẫn không giảm bớt.

Xoạt.

Dứt khoát đem áo khoác cởi ra, đầu lưỡi khê liếm môi khô nứt, hung hăng nuốt một cái, nhìn tiểu nữ nhân nóng bỏng dưới thân, môi nàng mềm mại, nhắm hai mắt lại hôn xuống.

"Oe!"

Đột nhiên, Bất Hối bị đặt ở phía dưới cảm giác thế giới bắt đầu xoay tròn, trong đầu mê muội, trong bụng một trận sông cuộn biển gầm, nhin không được phun ra.

Bên miệng, cái yếm, y phục trên giường, khăn trải giường, còn có. trên người Chiến Cảnh Thiên lúc này dính đầy thứ nàng vừa nôn ra.

"Oe!"

"Đáng chết, nàng nhất định là cố ý " Chiến Cảnh Thiên trong lòng khê nguyên rửa một tiếng, khẩn trương xuống giường, ôm nàng đến cạnh giường, lấy một cái thùng đưa tới trước người nàng, hai tay nắm chặt eo của nàng, nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng để cho nàng có thể thoải mái chút.

Các loại hương vị hỗn hợp gay mũi phả vào mặt, còn có nơi nơi đều là nôn, Chiến Cảnh Thiên cảm thấy đây nhất định là trừng phạt hẳn vì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Bất đắc dĩ thở dài, hướng phía cửa kêu lên: "Người tới!" Nghe được thanh âm Vương gia phần nộ lại lo lắng, Chiến Nguyên hầu ở ngoài cửa khẩn trương chạy vào, nhưng nhóm người mới vừa đẩy ra đã bị một chưởng đánh ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thoáng qua Bất Hối, cau mày hô: "Gọi hai nha hoàn đến."

Khụ khụ!

Chiến Nguyên ôm ngực chịu đựng đau đớn, nhanh gọi tới mấy nha hoàn, trong lòng như thế nào cũng không tưởng tượng ra tình cảnh trong phòng.

Chẳng lẽ, Vương gia rốt cục phát hiện nữ nhân tốt ? Một Phượng cô nương còn chưa đủ còn cần nữ nhân khác vào hạ hỏa?

"Đi chuẩn bị nước tắm cho bốn vương."

Chiến Nguyên còn đang suy đoán, đột nhiên cảm thấy một trận tanh tươi truyền đến, xoay người lại vừa thấy cư nhiên là Vương gia bị bệnh thích sạch sẽ của bọn họ!

Giờ phút này sắc mặt Chiến Cảnh Thiên âm trầm đáng sợ, không khí xung quanh xuống đến thấp nhất, trên thân hắn gần như dính đầy dơ bẩn, cho dù hắn ở cách xa cũng có thể ngửi được mùi thối trên người. Nhường mày, nhanh che cái mũi, nhưng trong nháy mắt đã phản ứng kịp, đây là truyền đến từ trên người Vương gia, lại buông lỏng tay ra.

Hiện tại, hắn rốt cuộc biết bên trong phát sinh sự tình gì, khóe mắt vụng trộm nhìn Chiến Cảnh Thiên một cái, xoay người chạy ra ngoài. Bình thường, trên người Vương gia có một chút dơ bẩn cũng không chịu được, huống chi trước mắt này.

"Vương gia, nước đến đây."

Bùm!

Không đợi hắn nói xong, Chiến Cảnh Thiên liền nhảy vào. Hiện tại, Chiến Nguyên bắt đầu vì Bất Hối bị ai!

*

Đầu đau muốn nứt!

Bất Hối nhíu mày, bỗng nhiên phát hiện đầu mình như muốn nổ tung, thân thể cũng cực kỳ mệt mỏi, một chút khí lực cũng không có.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, đánh giá cẩn thận trang trí trong phòng. Đây là nơi nào? Chẳng lẽ nàng lại xuyên qua?

"Tiểu thư, người rốt cục thức dậy."

Tiểu Huệ thấy Bất Hối đứng dậy vội vàng chạy tới, đem gối đầu đặt phía sau lưng nàng, để cho nàng nằm tựa vào phía trên sau đó bưng tới một chén mật cho nàng uống.

Bất Hối uống hết một chén nước, cảm giác đau đớn hơi chút giảm bớt, nhìn tiểu Huệ đang khẩn trương, xoa xoa huyệt thái dương hỏi: "Đây là nơi nào? Ta sao có thể ở đây?"

Nàng chỉ nhớ Chiến Cảnh Thiên mang nàng đi mật thất uống rượu, vừa uống vào một ly nàng liền thấy được những bằng hữu ngày xưa, còn có Lâm Phong, nàng thật cao hứng, lại hôn Lâm Phong một phen, về sau phát sinh sự tình gì cũng không nhớ rõ

"Đây là phòng của Vương gia, hôm trước quân gia gọi ta tới chiều cố tiểu thư, chuyện gì xảy ra ta cũng không biết. Bất quá nghe Hoa thân y nói thân thể tiểu thư không việc gì, chẳng qua là say rượu mà thôi." Tiểu Huệ đơn giản đem sự tình nói lại một lần.

Bất quá, suy nghĩ đến chuyện nàng nghe thấy, trong lòng liền nhẹn không được sợ hãi vụng trộm nhìn Bất Hối, do dự có nên đem chuyện nàng nghe được nói cho nàng.

Bất Hối nhú mi, trong đầu nàng loạn loạn rồi như bong bóng, thế nào cũng không giải được, nói khẽ: "Người đi xuống trước đi."

"Vương gia, tiểu thư mới vừa."

Tiểu Huệ đang do dự thì thấy Chiến Cảnh Thiên tiến vào, vừa thấy gương mặt lạnh lùng của hắn trong lòng càng sợ hãi, muốn nói tiểu thư không khỏe, nhưng ánh mắt Vương gia thật dọa người, chỉ có thể thối lui ra ngoài: "Dạ, nô tỳ cáo lui."

Nhìn Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên tâm tình tốt lên một chút, ngồi xuống bên cạnh nàng, trêu đùa: "Rốt cục cũng thức dậy?"

"Người ——"

Bất Hối vừa muốn nói trả hắn, đột nhiên nhớ tới một chút.

Nàng hôn hắn, cởi y phục, nói một chút kỳ quái. Nhưng lại ới ra!

"Ta đã nói người dẫn ta đến đó người sẽ hối hận." Bất Hối cười, uống rượu quả nhiên có can đảm, hôn một đồng nam thuần khiết, lại còn ới lên toàn thân Vương gia thích sạch sẽ.

Nhìn nàng liên tiếp cười lấy lòng, Chiến Cảnh Thiên nở nụ cười: "Nghĩ gì? Nói đi, nghĩ như thế nào bù đắp cho bốn vương?"

"Bù lại?" Bất Hối nhú mày, trong đầu lại hiện ra mấy hình ảnh, ôm ngực cười lạnh nói: "Ta không nghe lầm chứ, nếu không phải có kẻ hảo sắc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn lại bị phun đến?"

Sự tình phía sau tuy chỉ có mấy đoạn ngắn, nhưng bằng vào trí tuệ của nàng hơi suy nghĩ một chút là biết lúc ấy phát sinh sự tình gì. Tên hỗn đản chết tiệt cư nhiên chiếm tiện nghi nàng!

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên thản nhiên nói: "Là người quyến rũ bốn vương ! Mà nữ nhân chủ động hiến hôn, lại tự mình cởi sạch y phục nằm trên giường, là nam nhân đều sẽ làm như vậy."

"Người"

Bất Hối cắn răng, không nghĩ tới đường đường một Vương gia mặt lạnh, cư nhiên vô sỉ như vậy, quả nhiên nam nhân đều là nửa người dưới động vật!

Nhìn đến bộ dáng nàng kinh ngạc, Chiến Cảnh Thiên gợi lên khóe môi, đem nàng nhìn từ trên xuống dưới một lần, giống như là đang nhìn một thiếu nữ đã cởi sạch.

Đối ánh mắt hần, Bất Hối đem thân thể chui vào trong chăn, chẳng lẽ hần muốn tiếp tục hoàn thành chuyện tình ngày đó không có làm?

Tuy chưa làm qua, nhưng tiếp theo phát sinh cái gì nàng cũng rất rõ ràng.

Cự tuyệt?

Nàng đánh không lại hần.

Thuận theo?

Nàng.

Vô số cách nghĩ hiện lên trong đầu, đầu vừa mới sắp xếp lại bắt đầu xoắn xuyết.

Nhìn cái dạng này của nàng, Chiến Cảnh Thiên liếm môi, đột nhiên đè nàng ngã xuống giường, khoe môi dán bên tai nàng, làm như vô ý đụng chạm một chút.

Đông.

Bất Hối trong lòng dồn dập nhảy dựng lên, nam tử trên người vẫn chưa đụng chạm đến nàng, nhưng hơi thở trên người hần gắt gao khóa nàng ở bên trong, không khí đột nhiên nóng rực lên, nhìn mặt hần hoàn mỹ. Trong lúc mê man, bên tai rõ ràng cảm nhận được hần thở ra hơi nóng, thân thể trở nên vô lực, như là hạ quyết tâm cắn răng một cái nhắm mắt lại.

Không phải có câu nói như vậy sao: ‘nếu không thể phản kháng, vậy nên hưởng thụ!’

Nhưng một phút đồng hồ trôi qua, nụ hôn trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, những hình ảnh thiếu nhi không nên thấy cũng không xuất hiện. Nghi hoặc mở hai mắt, một ánh mắt mang theo trêu tức đang nhìn nàng chăm chú.

Cư nhiên bị hần đùa giỡn !

Bất Hối trong lòng khinh bỉ chính mình, như thế nào có thể bị sắc đẹp hấp dẫn, nhìn khoe môi hần tươi cười, phần nộ quát to: "Còn không đứng lên."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên thu hồi trêu tức, sắc mặt thật sự vui vẻ sthâm tình nhìn nàng: "Kỳ thật ta nghĩ muốn nói với người ba chữ!"

Thịch thịch thịch!

Bất Hối cảm giác được lòng của nàng lại kịch liệt nhảy dựng lên, chẳng lẽ hần?

Không khí càng thêm ái muội, thời gian giống như yên lặng, chỉ còn tiếng tim đập cùng tiếng hít thở.

Khoảng cách hai người lại gần chút, sau đó, hắc ở bên tai nàng nói ba chữ: "Thối chết được."

"Cút!"

Chiến Cảnh Thiên nói xong lập tức đứng dậy biến mất, lưu lại Bất Hối phần hận đem gối đầu, chén trà cùng các loại vật ném tới trên cửa, đáp lại nàng chỉ có tiếng cười đắc ý kia.

"Tiểu thư."

Tiểu Huệ nghe được thanh âm đồ vật vỡ lập tức chạy vào, nhìn thấy Bất Hối bình yên vô sự mới yên lòng.

Thấy Chiến Cảnh Thiên đã đi xa, Bất Hối ngửi ngửi mùi trên người mảy đều nhận lại, vừa mới quá khẩn trương nên không chú ý, mùi này, tuyệt !

"Tiểu Huệ, lấy nước cho ta tắm rửa."

Nàng say rượu ngủ suốt hai ngày, sau khi tắm rửa xong mới quan tâm quán cơm. Vừa lúc ở trong Vương Phủ cũng buồn bực, thu thập một chút đổi sang nam trang liền ra phủ.

*

"Thực xin lỗi khách quan, bốn điểm có quy định mỗi ngày chỉ tiếp đãi ba trăm khách hàng, nếu người muốn ăn có thể hẹn trước, đây là dãy số bài."

"Vứt dãy số bài của người đi, bốn đại gia hôm nay muốn ăn, bảo ông chủ của các người lăn ra đây cho ta."

Bất Hối mới vừa đi đến cửa tiệm liền nghe thấy âm thanh ồn ào, nhú mảy, khóe miệng cười lạnh, hướng về nam nhân đang cửa chính đang la lối om sòm mắng: "Lưu manh từ đâu tới? Dám đến tiệm của ta giương oai!"

"Hử?" Nhất định là tiếng mắng, người tới ngây ra một lúc, cho tới bây giờ cũng không có người nào dám cùng hắc nói chuyện như vậy, lưu manh? Giương oai? Thiệt thời nàng nghĩ ra được! Hắc muốn nhìn xem là ai có cái lá gan này. Vừa quay lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng kinh diễm! Bất quá giây lát lại khôi phục thái độ bình thường.

Mục đích hôm nay hắc tới nơi này, trừ bỏ muốn nếm thử cái lẩu khiến mọi người khen ngợi còn là muốn tìm ông chủ phía sau màn, cho nên mới ở cửa náo loạn. Nhưng không ngờ ông chủ thần bí khó lường phía sau màn lại trẻ tuổi như vậy!

Trong mắt hiện lên một tia cân nhắc, gợi lên khóe môi cười nói: "Người là lão bản?"

"Là ta."

Bất Hối lại đến gần vài bước đứng ở trước mặt người tới, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, khuôn mặt hoàn mỹ, nổi lên hai hàng lông mày chữ nhất, đôi mắt hoa đào mang theo ý cười, làn da trắng nõn tôn lên đôi môi hồng đào thoáng qua ý cười xấu xa, phóng đảng.

Người tới cũng đánh giá Bất Hối, làm bộ làm tịch xòe cây quạt trong tay phẩy một cái, động tác tự nhiên mà tiêu sái, hấp dẫn thành công những thiếu nữ đang ăn trong tiệm.

"Công tử, đến chỗ Lam nhi ngồi đi."

"Công tử, đến chỗ Tâm nhi đi, nơi này chỉ một mình ta."

.....

Đoán trước được kết quả, khiêu khích nhìn Bất Hối, liêu lĩnh nói: "Đây là cái quy định vô lý gì? Nào có nơi nào đuổi khách hàng đi ? Nhanh tìm vị trí cho gia, nếu không tiệm này liền dỡ bỏ !"

Mẹ nó!

Bất Hối trong lòng thầm mắng, kẻ điên từ nơi nào chạy tới tự cho là đúng, tự đi tìm phiền phức, lãnh mi nhíu lại, khóe miệng chứa một tia cười lạnh nói: "Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng trăm là ——"

Người tới như là lỗ miệng, khẩn trương sửa lời. Câu nói vừa rồi dẫn đến người chung quanh đều nhìn sang.

"Chỉ bằng đây là dưới chân thiên tử, hoàng đế cũng tuyệt đối sẽ không cho phép người làm như vậy, nếu hãn biết nhất định sẽ niêm phong tiệm của người."

Hừ!

Bất Hối trong lòng cười lạnh, nàng còn nghĩ là người nào hung hãn như vậy, thì ra là đương kim hoàng đế, Chiến Cảnh Nhân!

Khép hờ tròng mắt, nàng muốn nhìn hôm nay ai dám phá hoại quy củ của nàng, niêm phong tiệm của nàng!

"Cút ra ngoài cho ta!"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân ngạc nhiên, đuổi hãn đi đi?

Ầm!

Khi hãn đang sừng sờ, một quyền đánh vào mặt của hãn, một quyền này Bất Hối là dùng toàn lực, oán

khí buổi sáng bị Chiến Cảnh Thiên khi dễ toàn bộ đồ trên đầu Chiến Cảnh Nhân.

Ai bảo các người là huynh đệ, không đánh được đệ đệ còn không thể đánh ca ca cho thoải mái!

Chiến Cảnh Nhân cũng nổi giận, lại dám đánh dung mạo vẫn làm hãnh kiêu ngạo. Muốn chết!

Một quyền hướng về phía Bất Hối đánh qua, Bất Hối trốn tránh, sau đó nài ra tay đánh lại.

Người một quyền ta một quyền, hai người quên mất là mình có nội lực, liền như vậy trực tiếp so quyền cước, lại là trước cửa lớn người đến người đi!

Chiến Cảnh Nhân ra ngoài bên người đều có cao thủ bảo vệ, nhìn thấy hãnh cùng Bất Hối đánh nhau muốn xuống hỗ trợ lại gặp Chiến Cảnh Thiên.

"Tham kiến Vương gia!"

"Ừ."

"Vương gia, này?"

"Nhìn, mặc kệ hãnh, còn có, sau khi trở về không được nói ta đã tới."

"Vâng"

Thị vệ trong cung đều biết Chiến Cảnh Thiên. Nếu đem so sánh, bọn hãnh nguyện trung thành với Chiến Cảnh Thiên, nếu hãnh đã lên tiếng thì chờ xem, dù sao nhìn hai người dưới lầu kia cũng không thực liều mạng, hoàng thượng không có nguy hiểm.

Một phút đồng hồ sau, Bất Hối hoàn hảo không tổn hao gì đứng tại chỗ, thờ ơ nhìn Chiến Cảnh Nhân toàn thân chật vật, thần tình là thương tổn .

Đánh không chết người, còn không đánh người tàn phế?

Chiến Cảnh Nhân nhổ một ngụm máu, nhặt cây quạt lên, lại vẫn làm bộ phong lưu nhìn Bất Hối, chẳng những không tức giận lại vẫn ý cười đầy mặt.

Trong quá trình tranh đấu hãnh phát hiện một chuyện thú vị.

Nàng, cư nhiên là nữ nhân!

Cho nên thà bị đánh cũng không nặng tay, ở trong ôn nhu hương đã lâu, nên thay đổi khẩu vị .

"Chủ tử, chúng ta cần phải đi."

Từ một phương hướng, một hắc y nhân đáp xuống, đi đến bên người Chiến Cảnh Nhân nhắc nhở.

"Không tệ! Có can đảm, chờ đó cho gia, sớm muộn gì cũng thu thập người!"

Sau khi uy hiếp một câu, Chiến Cảnh Thiên phe phẩy cây quạt nghênh ngang tiêu sái ra ngoài, đi đến địa phương không có ai thì ném cây quạt xuống che mặt bắt đầu kêu rên: "Không thấy trẫm bị thương sao? Còn không nhanh băng bó cho trẫm, nữ nhân chết tiệt! Xuống tay thật là độc ác!"

*

Sau khi Chiến Cảnh Nhân rời đi, Cảnh Thiên xuất hiện trong mật thất, nhìn Bất Hối tâm tình đang vui vẻ đi tới, xoa xoa tóc nàng thoáng tản ra cười nói: "Hết giận rồi? Vậy cùng bốn vương trở về đi."

Ầm!

Bất Hối đã sớm biết hấn đến đây, cho nên, đợi cho lúc hấn tới gần đột nhiên xuất thủ, một quyền đánh vào bụng của hấn, đắc ý cười nói: "Lúc này mới hết giận."

"Ừ, về sau tức giận trực tiếp đánh ta là được đừng đi trêu chọc hấn." Chiến Cảnh Thiên bị đánh một quyền mắt cũng không nháy một cái, cũng không quản Bất Hối có đồng ý hay không, mang theo nàng trực tiếp bay ra ngoài.

Bất Hối trong lòng buồn bực, bụng hấn đá sao, đánh vào lại là nàng đau

*

Kế tiếp vài ngày Bất Hối cực kỳ ngoan ngoãn đợi tại Vương Phủ không xuất môn, ngày đó nàng rõ ràng thấy được trong mắt Chiến Cảnh Nhân là hứng thú, nàng cũng không nguyện ý bị người coi làm con mồi.

Chiến Cảnh Thiên nhiều ngày đến đều vội vàng, tới một chút là lại đi. Kỳ thật, hấn là bị Chiến Cảnh Nhân bắt làm nô lệ.

"Hoàng huynh, tin tức nàng đến quốc gia khác mở tiệm đã xác định, cho nên người an tâm đợi trong hoàng cung không được tiếp tục chạy đến."

"Có phải người giấu đi rồi hay không, trẫm nghe nói, người cùng lão bản này rất quen, nàng ở đâu người có thể không biết?"

"Ta nợ nàng một ân tình."

"Không hơn?"

"Vâng"

Bất luận Chiến Cảnh Nhân hỏi như thế nào, Chiến Cảnh Thiên đều lãnh mạc như băng, trừ khi ở cùng Bất Hối, hấn cũng chỉ có một biểu tình này.

Cuối cùng, Chiến Cảnh Nhân bất đắc dĩ thở dài, trong lòng nghĩ, nếu thật là hoàng đệ giấu đi, người nào cũng đừng mong tìm được, bất quá, không phải cán chuôi đang tay hấn sao?

"Hoàng đệ! Không phải hoàng huynh làm khó ngươi, sắp tới là sinh nhật hoàng tổ mẫu, đừng quên chuyện người đã đáp ứng."

Chương 32: Lên núi săn thú

" Chuyện đã từng đáp ứng." Chiến Cảnh Thiên suy nghĩ về cung yến, thời điểm đó chỉ là nói cho có lệ, nhưng hiện tại, trong đầu hiện ra bộ dáng Bất Hối, khóe môi giơ lên khẳng định đáp: "Ta sẽ !"

Nghe vậy, không khỏi làm Chiến Cảnh Nhân tò mò, cười nói: "Hoàng đệ! Trăm thật lâu không tới phủ người rồi, vừa lúc hôm nay ra ngoài, liền đến xem một chút đi." Cũng không quản hân có đồng ý hay không, tự hướng tới Vương Phủ đi đến. Rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì có thể để cho hoàng đệ lãnh huyết có cảm tình.

Chiến Cảnh Thiên cũng không ngăn lại, dù sớm hay muộn gì cũng phải gặp mặt, để cho hoàng huynh nhìn thấy sớm một chút cũng được, đỡ cho hân nổi lên tâm tư gì không nên có.

Ngoài ý muốn, Bất Hối cũng không có trong phủ, hạ nhân nói nàng mang theo tiểu Huệ đi dâng hương, mấy ngày nữa mới trở về. Chiến Cảnh Nhân tìm một vòng không tìm được người, chỉ có thể bất đắc dĩ trở lại cung, chờ đợi cung yến mới có thể gặp.

Chiến Cảnh Nhân đi rồi, Bất Hối toàn thân mùi rượu mới xuất hiện, thì ra nàng biết tin tức liền đến chỗ hâm rượu tự mình thử rượu.

Lần này mỗi dạng nàng chỉ là lướt qua là ngừng, trừ bỏ đi đường hơi lung lay cũng không có gì đáng ngại.

Nhìn thấy nàng cái dạng này, Chiến Cảnh Thiên trước mắt sáng lên, hồi tưởng sự tình lần trước. Lần này? Nhanh chóng đi lên phía trước ôm nàng vào trong ngực, cười nói: "Mười ngày sau là ngày sinh hoàng tổ mẫu, người đã đáp ứng cùng đi với bốn vương." Đồng thời cũng không quên ăn đậu hủ trên người nàng.

"Yên tâm, tỷ nói lời giữ lời."

Tuy không say như lần trước nhưng vẫn là hưng phấn, vô ý cọ loạn trên người hân, đôi má ửng đỏ, mi nhân như tơ càng thêm chọc người, để cho nơi nào đó của hân lập tức nổi lên phản ứng.

Cường chế thân thể, trong lòng ngầm quyết định về sau tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này uống rượu, bộ dạng này của nàng ở trước mặt hân còn có thể, nếu như bị những người khác nhìn đến.

"Uh`m, đi, cùng ta uống một chén đi." Thấy hân không phản ứng, Bất Hối mất hứng, từ trong ngực hân tránh thoát ra, lôi kéo hân đến hâm rượu.

Chiến Cảnh Thiên cũng không ngần ngại lại tùy ý nàng lôi kéo đi, trong mắt hiện lên một tia tính kế, hỏi: "Vậy chuyện thọ lễ?"

Bất Hối vỗ ngực hào phóng nói: "Cứ để ta lo, đảm bảo sẽ không làm người thất vọng."

"Ai, hiện tại say thành như vậy, khi tỉnh lại đó còn có thể nhớ rõ sao?" Chiến Cảnh Thiên thở dài một hơi, cổ tình nhìn nàng một cái, làm bộ như tiếc nuối lắm lắm.

Nghe vậy, Bất Hối phát hỏa năm áo hăn, cả giận nói: "Chiến Cảnh Thiên người có ý gì? Cư nhiên không tin, nặc." Nói một nửa thì ợ một hơi rượu, thở ra một hơi rồi nói tiếp: "Cư nhiên không tin tở. Đi, chúng ta đi làm giao kèo, ta chuẩn bị thọ lễ cho người, người cho ta bạc. Giấy trắng mực đen, ai cũng không chối cãi được."

Dứt lời, nắm lấy Chiến Cảnh Thiên đi ký hiệp ước, không chú ý đến vẻ mặt người nào đó đang cười đắc ý, trong lòng vẫn thâm cao hứng, xem nàng thông minh như vậy, uống rượu cũng có thể kiếm tiền!

*

Hôm sau, trong Thính Vũ các truyền đến tiếng nữ nhân nào đó hét lên phẫn nộ.

" Chiến Cảnh Thiên Chết tiệt!"

Bất Hối nhìn giao kèo trên bàn đầy người tức giận, khi nàng uống rượu lại bị Chiến Cảnh Thiên lừa gạt, cực kỳ buồn bực. Mặt trên viết: làm tốt hẳn sẽ trả cho nàng mười hai lượng bạc; làm không tốt, nàng phải lấy thân gán nợ!

A!

Trong lòng bi thương, vì mười hai lượng bạc nàng liền đem chính mình bán.

Phát tiết một hồi, một mình ngồi ở trước bàn lo lắng, trong lòng tính toán: "Chưa từng thấy, vừa sáng tạo lại vừa phải làm cho người ta thích ." Rốt cuộc là lẽ vật gì mới có thể đạt yêu cầu?

Có rồi!

Vỗ đùi một cái, rốt cục nàng cũng nghĩ đến cái gì gọi là sáng tạo, mây đen trên mặt biến mất, vội vàng bảo tiểu Huệ tìm Chiến Nguyên tới, bí mật bố trí xuống.

Thời gian năm ngày như lướt qua giây lát, Bất Hối hài lòng nhìn thành quả nhiều ngày nay. Không tệ! Toàn bộ đều dựa theo ý tưởng của nàng mà làm, nhìn lẽ vật đã tỉ mỉ chuẩn bị tốt, trước mắt sáng lên, phương thức tặng quà cũng cần phải sáng tạo!

Chiến Cảnh Thiên đi tới liền nhìn đến thần sắc nàng thông minh lanh lợi, cười nói: "Chuẩn bị thế nào ."

"Người tới vừa lúc, sai người đi chuẩn bị cho ta một con Bạch Hạc."

"Bạch Hạc?" Chiến Cảnh Thiên nhú mày, hiện tại là mùa đông, cái này cũng không phải là quá khó.

Tươi cười trên mặt Bất Hối hạ xuống một nửa "Như thế nào? Không có?"

"Cũng không phải không có, chẳng qua này Bạch Hạc rất khó bắt."

Nghe vậy, Bất Hối nhíu mi, nếu hẳn cũng nói rất khó bắt được, vậy nhất định không dễ dàng có được.

Thấy nàng sắc mặt tối sầm xuống, trong lòng Chiến Cảnh Thiên căng thẳng nói: "Yên tâm đi, ngày mai ta tự mình đi, trên núi Thái Dương ngoài thành sẽ có."

"Người muốn đi săn? Ta cũng đi!" Bất Hối hưng phấn, mấy ngày nay ở trong phủ đã sắp mồi meo, đã sớm nghĩ ra ngoài đi dạo .

"Được" sùng nịch xoa xoa tóc của nàng, nhìn nàng lại cao hứng, tâm tình của hắn cũng được vui vẻ.

*

Sáng sớm hôm sau, Bất Hối đã bị Chiến Cảnh Thiên gọi dậy, hạ nhân đã chuẩn bị tốt ngựa, hai người cùng đứng dậy lên ngựa đi.

Ánh nắng tươi sáng, tuần mã chạy làm gió lạnh phất vào khuôn mặt, trong lòng bỗng nhiên hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa, mới đầu có chút xa lạ, nhưng rất nhanh liền thích ứng, quay đầu nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, nội tâm nổi lên ý so tài. Hai chân thúc vào bụng ngựa xông ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy cười cũng đi theo liền xông ra ngoài.

Rất nhanh hai người đã ra khỏi thành tới núi Thái Dương, vừa đến chân núi liền phát hiện mấy con thỏ hoang, Bất Hối hứng thú cầm lấy cung tiễn treo trước ngựa, cài tên!

Vù vù vù!

Ba tên bắn ra liên tục đều trúng.

"Bắn rất tốt!"

Chiến Cảnh Thiên lông mày nhíu lại khen ngợi, người có thể ba tên cùng trúng mục tiêu không ít, thủ hạ của hắn có rất nhiều, nhưng, có thể có khí thế như nàng cũng không nhiều.

Động tác sạch sẽ lưu loát, không kém cõi hơn nam tử chút nào!

Bất Hối nhướng mày cười, cưỡi ngựa chạy đi nhặt ba con thỏ hoang về, đối với Chiến Cảnh Thiên lắc lắc: "Buổi tối mời người ăn thỏ nướng!"

Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới còn có chuyện tốt này, cảm thấy cao hứng nói: "Ta lại đi chuẩn bị cái khác tới."

"Để sau đi." Hắn mới vừa quay ngựa đã bị Bất Hối gọi lại.

"Muốn ăn thịt thỏ ta nướng cũng không đơn giản như vậy. Một giờ sau gặp nhau tại đây, xem ai săn được nhiều. Nếu người thắng ta sẽ nướng cho người ăn, nếu thua thì phải đáp ứng ta một điều kiện!"

"Được!" Mày giương lên: " Chuẩn bị làm tốt thịt nướng cho bốn vương đi!"

Câu nói vừa dứt, Chiến Cảnh Thiên giục ngựa chạy vội ra ngoài, Bất Hối cũng không chịu ở phía sau, hướng tới một phương hướng khác liền xông ra.

Xung quanh đây trăm dặm đều là núi rừng, thực vật tươi tốt, cho nên dã thú rất nhiều khiến cho nàng cực kì hưng phấn.

Một giờ rất nhanh đi qua, Bất Hối thu hoạch rất phong phú, thú săn được bị dây thừng buộc vào mang về.

"Bảy con thỏ hoang, bốn con chim trĩ, còn có một con sơn dương." Bất Hối cười chờ Chiến Cảnh Thiên trở về, lại thêm ba con thỏ hoang lúc đầu kia nàng thắng chắc.

Hu!

Nàng vừa đem đồ cất kỹ thì Chiến Cảnh Thiên cũng trở lại, vừa nhìn nàng lại thấy buồn bực, phía sau Chiến Cảnh Thiên thú săn kia so với nàng nhiều hơn.

"Năm con thỏ, hai gà rừng, bốn con sơn dương, hai con nai, một lợn rừng, một trâu." Chiến Cảnh Thiên đối với vẻ mặt buồn bực của Bất Hối cười nói, đây là hấn cố ý chuẩn bị, mấy thứ thịt này đều ăn rất ngon .

Nghe vậy, Bất Hối trước mắt sáng lên, ai nói nàng thua!

"Của ta tổng số là mười năm con, của người cũng vậy. Cho nên, chiến Vương gia, có lẽ người không được ăn rồi...."

Bất Hối cười như mèo ăn vụng, nàng lại không so độ lớn của con mồi, này cũng không thể tính nàng chơi xấu.

Chiến Cảnh Thiên bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên người nàng, hơi lấy lòng nói: "Như vậy đi, bốn vương thỏa mãn người một điều kiện, thịt cũng là người nướng, như thế nào?"

Bất Hối vừa muốn đáp ứng lại phát hiện có một con lợn rừng chạy qua, thần sắc vừa động, cổ tay vừa chuyển, hợp với tam tiễn bắn ra. Chiến Cảnh Thiên cũng phát hiện con heo rừng kia làm sao để cho nàng thực hiện được, kéo cung, ba mũi tên đồng thời bắn ra ngoài.

Bang bang ầm!

Sáu mũi tên ở giữa không trung chạm vào nhau cùng rơi xuống.

Mắt phượng trừng lớn, cung tiễn trong tay lại bắn, vẫn là nửa đường bị bắn rơi xuống.

Chiến Cảnh Thiên chỉ nghĩ muốn đánh ngang, cho nên chỉ đánh rớt tên của nàng không hề đi săn con lợn rừng kia.

Hai người đấu một hồi, lợn rừng kia thấy được thời cơ, trong nháy mắt trốn vô tung vô ảnh.

"Chiến Cảnh Thiên, ngươi cố ý phải không?"

Bất Hối ném cung tiễn, mắt phượng trừng hăn. Vào lúc này, giữa lúc hoảng hốt nhìn đến phương xa một đạo bóng trắng bay lên.

"Mau đuổi theo, là Bạch Hạc!"

Chương 33: Bị nhốt trong sơn động

Chiến Cảnh Thiên cũng phát hiện Bạch Hạc, đây mới là mục đích của chuyến đi này, cũng không quản những con mồ vừa mới bắt được cùng nhau thúc ngựa đuổi theo.

Bạch Hạc cần sống, cho nên không có ai bắn tên, vẫn đi theo phía sau nó hướng núi sâu đuổi theo.

Trên trời dần dần rơi xuống những bông tuyết, Bạch Hạc kia hình như là bị thương, tốc độ dần dần chậm lại. Thừa dịp này, Chiến Cảnh Thiên mũi chân đạp xuống yên ngựa bay lên trời, rất nhanh đã bắt được.

"Trong núi sâu này làm sao có thể có Bạch Hạc?" Bất Hối nghi ngờ hỏi.

Nhìn nhìn bốn phía một mảnh tuyết trắng căn bản là không có thực vật để hạc dựa vào sinh tồn. Hơn nữa, Bạch Hạc mùa đông không phải sẽ di chuyển đến nơi ấm áp sao? Làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?

"Bay qua núi Thái Dương là một mảnh đầm lầy, nơi đó là nơi Bạch Hạc ở qua mùa đông, này xem ra hẳn là sau khi bị thương lạc đàn lại bị chúng ta truy đuổi thì bay đến nơi này."

Chiến Cảnh Thiên đối với vùng này rất quen thuộc, trước đây thường xuyên qua đây săn thú. Vốn muốn bắt được Bạch Hạc còn cần phải đi một ngày đường nữa, không nghĩ tới lại gặp một con lạc đàn ở đây.

"Tuyết càng rơi càng lớn, chúng ta vẫn nên trở về đi." Chiến Cảnh Thiên hướng bốn phía nhìn nhìn, mày nhíu lại, đồng thời cẩn thận nhắc nhở: "Đi theo ta, cẩn thận chút."

Hai người đuổi theo Bạch Hạc nên không có chú ý đường đi, hiện tại vừa thấy trong lòng cả kinh, bọn họ đi như thế nào đến nơi này?

Chỗ sơn cốc này xung quanh đều là vách núi đen dựng đứng, chỉ có một con đường tiến vào, tuyết rơi con đường này rất dễ bị bịt kín, người ở bên trong chỉ có chờ đợi cứu viện hoặc là tuyết tan mới có thể ra ngoài.

Bởi vì trong sơn cốc dã thú rất nhiều, thu hút hàng loạt hộ săn bắn tiến đến, bởi vậy thường xuyên có người bị đông chết ở trong cốc. Chỗ này được gọi là Vong Sơn cốc!

Sắc trời cũng dần dần tối sầm xuống, gió tuyết càng lúc càng lớn, đường đi sớm đã nhìn không rõ cho nên chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Bất Hối ôm Bạch Hạc ngồi trên ngựa, Chiến Cảnh Thiên ở phía trước dắt ngựa dò đường gian nan đi về phía trước.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, gió lạnh mang theo băng tuyết tạt vào mặt hết sức khó chịu, Bất Hối nắm

thật chặt áo choàng Bạch Hổ trên người. May mắn lúc đi tiểu Huệ đem kiện y phục này mặc vào cho nàng, nếu không đã sớm đông cứng .

Uh`m!

Đột nhiên lại thấy đau bụng!

Hơi hơi nhú mi, nàng có dự cảm không tốt!

Đợi lần đau này xong thì tốt rồi, nàng cũng không nói chuyện, tùy ý Chiến Cảnh Thiên ở phía trước dẫn đường, sau nửa canh giờ rốt cục tìm được đường ra.

Đáng chết!

Chiến Cảnh Thiên khẽ nguyên rủa một tiếng, đường đi duy nhất đã bị chặn mà trời cũng đã tối, gió lạnh vù vù thổi mạnh, còn có tiếng kêu dã thú từ bốn phía.

Nhìn sắc mặt Bất Hối biến tím trong lòng hiện lên một tia đau lòng, hẳn không nên mang nàng tới, ôn nhu nói: "Đường đã bị che lại, chúng ta chỉ có thể trước tìm một chỗ qua đêm."

Bất Hối toàn thân phát run, khối thân thể này vẫn sợ lạnh đâu có thể chịu gió tuyết lớn như vậy. Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên bế nàng xuống, ôm vào trong ngực, Bất Hối rốt cục cảm giác được một chút ấm áp.

Cứ như vậy ôm nàng dắt hai con ngựa, một lúc lâu sau mới tìm được một cái sơn động. Chỗ sơn động này rất lớn liền dắt hai con ngựa tiến vào.

Khi đi vào sơn động, để Bất Hối từ trong ngực hẳn xuống, trong lòng thầm hận, khi nào thì nàng suy yếu như thế này? Sau khi nhảy vài cái cho thân thể ấm áp, thu thập mọi thứ một chút đem Bạch Hạc bỏ sang một bên. Có thể nó cũng cảm giác được bên ngoài đáng sợ nên ngoan ngoãn đợi một bên.

Chiến Cảnh Thiên mang binh đánh giặc thường xuyên phải ở trong thâm sơn, kinh nghiệm phong phú, rất nhanh từ bên ngoài tìm củi đến đây nhóm một đống lửa, Bất Hối ngồi bên cạnh đống lửa sưởi một hồi mới ấm áp lại.

Nhìn thấy nàng khôi phục, Chiến Cảnh Thiên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ấn nàng đến bên cạnh đống lửa, cởi áo choàng đem nàng bọc lại, cười nói: "Người chờ ở chỗ này, ta ra ngoài bắt thỏ hoang về."

Bất Hối liếc hẳn một cái, nàng là tiểu nữ sinh mảnh mai sao?

Nhiệt độ trong sơn động dần dần tăng lên, nàng liền bỏ áo choàng bắt đầu công việc. Thời điểm trước nàng để tiểu Huệ chuẩn bị rất nhiều đồ gia vị để nướng đồ trên núi. Sắp xếp xong thì Chiến Cảnh Thiên cũng trở lại, trong tay mang theo thỏ hoang cùng gà rừng nhìn nàng cười lấy lòng.

Thấy vậy Bất Hối cũng không cự tuyệt nhận lấy, lấy một gốc cây xuyên qua, sau đó đặt trên đống lửa từ từ quay, thỉnh thoảng cho chút đồ gia vị lên trên, rất nhanh ở trong động tràn ngập hương vị.

"Người đã ăn thịt ta nướng, đừng quên đáp ứng điều kiện của ta."

Chiến Cảnh Thiên sửng sốt, nhớ tới việc đánh cuộc trên núi nở nụ cười, không nghĩ tới nàng còn nhớ kỹ như vậy, hẳn đã nghĩ sao nàng lại ngoan ngoãn nướng thịt như vậy.

"Chiếc chân này cho người, ăn nhiều một chút, gầy như vậy."

"."

Bất Hối không nói gì lườm hẳn một cái, không có thâm mỹ?!

Cúi đầu nhìn xuống trước sau lồi lõm đầy đặn mãi ý gật gật đầu, tiếp tục ăn gà rừng trong tay không để ý tới hẳn.

Khụ khụ!

Nàng như vậy, Chiến Cảnh Thiên sắc mặt đỏ lên, nhớ tới một màn kia trong lòng thầm khen quả thật cực kỳ đầy đặn! Vì giảm bớt xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác: "Khi người ở núi Thanh Phong cũng thường xuyên tự mình làm đồ ăn sao?" Kỳ thật, hẳn chỉ muốn cho nàng cái chân tỏ hoang mà thôi.

Núi Thanh Phong? !

Bất Hối nhắm mắt lại hồi tưởng, thì ra nàng ở trên núi Thanh Phong đợi mười năm, cơ hồ hơn phân nửa thời gian dùng để nghĩ đến nam nhân kia, thời gian còn lại là nghiên cứu các loại trận pháp cơ quan, còn có cầm kỳ thư họa.

Nghĩ đến cầm kỳ thư họa Bất Hối nở nụ cười, trên núi Thanh Phong trừ nàng còn có một người khác, là sư huynh nàng, một nam tử hết sức ấm áp. Các nàng mỗi buổi tối đều ngồi bên cạnh vách núi đen, nàng đánh đàn, hẳn thổi tiêu, lúc này Phượng Yêu đang luyện kiếm, sư phụ đang uống chút rượu. Thật thoải mái, xinh đẹp.

Có lẽ sau khi Phượng Yêu tỉnh lại có thể cùng trở lại núi Thanh Phong tiêu dao hết nửa đời sau.

Hình ảnh hồi ức kia thật đẹp, nàng bây giờ đã hoàn toàn cùng Phượng Bất Hối trước kia hòa làm một, những chuyện trong trí nhớ giống như là nàng tự mình trải qua, trên mặt là thần sắc hạnh phúc .

Đông!

Trong đầu Chiến Cảnh Thiên nổi lên cảnh báo, nhìn dáng vẻ nàng hạnh phúc, chẳng lẽ là nghĩ tới người lần trước nàng say rượu nói, Lâm Phong?

Chẳng lẽ, Lâm Phong kia cũng ở núi Thanh Phong? !

Nghĩ đến đây, chân gà nướng cầm trong tay cũng nhét vào trong tay nàng, thúc giục nói: "Mau ăn, đều đã lạnh ."

Bất Hối nghi hoặc nhìn sắc mặt Chiến Cảnh Thiên, nàng không có làm cái gì mà, sao vị gia này nói trở mặt liền trở mặt?

Nàng nào biết, kỳ thật hãn đang ghen!

Bất Hối cũng mặc kệ hãn, dù sao hãn cũng thường xuyên động kinh, lấy một miếng thịt ở trên lửa bắt đầu ăn, nghe tiếng gió bên ngoài gào rít, có lẽ tuyết còn rơi một thời gian nữa. Không biết các nàng còn có thể trở về không, bị đuổi đi thì càng tốt, vừa lúc nàng không muốn tiến cung làm quen những người mang mặt nạ này.

"A!"

Đột nhiên, bụng nàng đau dữ dội, nhịn không được rên một tiếng, tiếp theo, cũng cảm giác được một dòng nước ấm theo quần chảy ra.

Chương 34:

Bất Hối vẻ mặt đen xì!

Tâm tình nàng bây giờ bi thống đến muốn chết, nàng như thế nào liền quên chuyện này, cư nhiên lại trong cơn hoảng loạn văng về tới quỳ thủy.

"Mau để cho ta nhìn xem!" Nhìn thấy Bất Hối đột nhiên ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, Chiến Cảnh Thiên còn tưởng rằng nàng trúng độc nhanh chóng tới xem mạch cho nàng.

Bất Hối sắc mặt đã trắng xanh không có một tia huyết sắc, môi phát tím đau nói không ra lời.

Trong trí nhớ thân thể này cũng chưa có cái này, đây là lần đầu tiên. Thân thể này sợ lạnh mà mười tám tuổi mới đến, nhất định thống khổ.

Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối không nói, bối rối đem áo choàng mặc cho nàng, một bàn tay kề sát đến bụng của nàng bắt đầu vận nội lực, vội vàng hỏi: "Như vậy có đỡ không? Có phải độc trong cơ thể phát tác hay không? Kiên trì một chút, lát nữa ta mang người trở về Hoa Thiên Thần khẳng định có biện pháp cứu người!"

"Hô!" Một lát sau, Bất Hối cảm giác đỡ hơn nhiều thở dài một hơi, rốt cục bớt đau, nhưng nhìn hãn vì vận nội lực sắc mặt cũng trở nên trắng xanh, vội vàng ngăn cản hãn: "Được rồi, dừng lại đi, ta không sao."

Sau khi xác định nàng quả thật không sao mới dừng chuyển nội lực, đề nàng đang muốn đứng dậy nói: "Đừng nhúc nhích, nói cho ta biết hiện tại như thế nào? Có bệnh trạng gì?" Dứt lời, lại bắt mạch cho nàng, dò xét từ trên xuống dưới, nhíu mày, như thế nào tra không được bệnh trạng trong cơ thể nàng?

Bất Hối căn cứ môi, vùi đầu trong lòng hãn, nhỏ giọng nói: "Ta không sao, chẳng qua là đến nguyệt sự."

"Hà?"

Hiển nhiên, Chiến Cảnh Thiên không nghe ra nàng đang nói cái gì.

Bất Hối thật muốn một sét đánh chết nàng, cho dù da mặt nàng có dày việc này cũng không tiện nói ra miệng, nhưng nhìn Chiến Cảnh Thiên mồ hôi đều đã xuất hiện chỉ có thể kiên trì nói một câu: "Là cái nữ nhân tháng nào cũng tới, chẳng qua đây là lần đầu tiên cho nên đau chút."

Đầu nàng vẫn chôn ở trong lòng hắc không ngẩng lên, nếu không nàng nhất định sẽ phát hiện.

Mặt hắc, đỏ đến sắp rỉ máu !

Này thật sự là quá.

Chiến Cảnh Thiên tuy chưa tiếp xúc với nữ nhân, nhưng hắc xem qua rất nhiều sách thuốc, đã từng đọc miêu tả nguyệt sự của nữ nhân, cho nên cũng không phải cực kỳ xa lạ.

"Kia, cần bốn vương làm như thế nào?"

Biết thì biết, nhưng không biết phải làm gì, nhìn nàng thống khổ như vậy trong lòng hắc gấp cực kỳ, không biết như thế nào mới có thể giúp đỡ, cũng chỉ có thể hỏi nàng.

Nội tâm cười khổ!

Hỏi nàng hiện tại cần nhất cái gì, đương nhiên là băng vệ sinh!

Nhưng thời đại này làm sao có thể có loại đồ này, còn nữa, cho dù có thì ở trong sơn cốc không người cũng không biến ra được.

Thật là xấu hổ!

Nàng nhận thấy được lần đầu tiên này lượng cực kỳ nhiều, có thể lại có một hồi, quần của nàng không thấm hết được

Bất cứ giá nào!

Dù sao hắc cũng biết, liền không xấu hổ nữa.

"Người đem đem y phục bên trong ta cởi ra, sau đó xé thành mảnh dài và hẹp cho ta."

Khi còn ở hiện đại Bất Hối ở trên mạng đã từng nhìn thấy nữ nhân trước kia đều là sử dụng vải. Hiện tại bên người nàng có cũng chỉ có y phục, nàng lại toàn thân vô lực, chỉ có thể để Chiến Cảnh Thiên làm cái này.

Xoạt.

"Còn cần sao?"

Nàng vừa nói xong, Chiến Cảnh Thiên liền đem áo của hắc tử ra, nhanh chóng xé nát đưa tới trước mặt nàng.

"Người?"

"Ta có nội lực hộ thân, không sợ lạnh."

Chiến Cảnh Thiên cởi áo nàng mới phát hiện, vị gia này trừ bỏ cấm bào màu đen bên ngoài, bên trong chỉ có một kiện áo lót màu trắng. Tuy bên ngoài vẫn khoác kiện áo choàng, nhưng băng tuyết này hắc tử không lạnh sao?

Bỏ đi áo lót, hắc tử lộ ra thân thể tinh tráng, bả vai cực kỳ rộng lớn, cơ ngực rất chắc chắn, sáu khối cơ bụng rõ ràng có thể thấy được, không có một chút sọc lồi, dáng người hoàn mỹ như vậy làm cho nàng âm thầm cảm thán. Trách không được Lâm Tuyết Nhu chỉ nhìn thấy bóng dáng hắc tử đã có thể nhận nhận như vậy.

Lần trước ở ôn tuyền nàng cũng xem qua, nhưng lúc ấy khoảng cách khá xa, huyệt hồ hiện tại nàng nằm ở trong lòng hắc tử, mặt kề sát ngang hông của hắc tử, trực tiếp cảm thụ được nhiệt độ trên người hắc tử, làm thân thể của hắc tử đều đã bắt đầu nóng lên.

"Như thế nào? Dáng người bốn vương cũng không tệ lắm phải không? Cảm giác cũng rất tốt đi?" Cảm nhận được tay nhỏ của nàng ở trên ngực của hắc tử sờ loạn, áp trụ dưới thân trên chọc nói.

Kỳ thật, Bất Hối chẳng qua là tò mò mà thôi, chính xác mà nói là tò mò cơ bụng của hắc tử, nhìn không được bóp một cái, khen: "Không tệ! Cực kỳ rắn chắc!" Không có e lệ, nói như là lẽ đương nhiên.

Chiến Cảnh Thiên ngạc nhiên, hắc tử thật đúng là quên da mặt nữ nhân này rất dày, bất quá đáy lòng đối với đụng chạm của nàng cũng không ghét mà còn có chút hồi hộp, có chút chờ mong, hi vọng có thể được thêm.

"Người mặc quần áo, ra ngoài chờ ta gọi người mới có thể tiến vào."

Bất Hối trải qua kích thích như vậy cảm giác thân thể đã có chút lực, bụng cũng không đau nữa, vùng vẫy từ trong lòng hắc tử ngồi xuống bắt đầu chuẩn bị cái nàng cần.

"Hả?"

Đối với chuyển biến đột ngột của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên thất thần, đuổi hắc tử ra ngoài là vì cái gì?

"Chẳng lẽ người muốn nhìn ta thay quần?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên khóe miệng co rúm lại, trong tiếng gầm gừ của nàng chật vật chạy đi

Bất Hối nhớ rõ trước kia đã nhìn thấy, nữ nhân trước kia đều là dùng băng vệ sinh băng vải trắng, ở giữa thả chút tro. Băng vào tường tượng, nàng tự chế mấy cái, đốt lửa đốt trên mặt đất kia có rất nhiều tro, bày ra mấy gói đã làm xong, lại làm nhiều mấy cái.

Sau cùng đem những thứ này đặt ở giữa vải dài và hẹp, may mắn đã chuẩn bị kịp, nếu không thực rỉ ra. Khi toàn bộ đều đã thu thập xong liền thở dài một cái, nàng hiện tại có chút bội phục đầu óc chính mình.

"Vào đi."

Chiến Cảnh Thiên vừa mới ra ngoài tìm chút nhánh cây cùng cỏ khô mang vào, nghe được nàng gọi hần tiến vào, đem những thứ này trải trên mặt đất, sau đó đem áo choàng phủ lên trên để Bất Hối nằm trên đó nghỉ ngơi, chính hần lại đi đến sát cửa sơn động cùng ngồi với ngựa.

Hai người không nói gì, mỗi khi trong lòng nhớ lại chuyện này không khí lại trở nên quỷ dị.

"Uh`m!"

Bất Hối mới vừa nằm xuống một chút bụng lại bắt đầu đau, ôm bụng rên rĩ.

Chiến Cảnh Thiên vội vàng đi tới truyền nội lực cho nàng, sau đó ôm nàng vào lòng cùng nằm xuống. Khi dừng chuyển nội lực tay cũng không thu hồi lại mà tiếp tục ở trên bụng nàng nhẹ nhàng xoa xát, nhiệt lượng không ngừng truyền tới thân thể nàng.

Tâm cũng trở lên ấm áp!

Cứ như vậy, đau đớn dần dần biến mất, tựa vào trong lòng hần ấm áp nặng nề ngủ.

Chiến Cảnh Thiên vuốt ve khuôn mặt nàng hơi chút trắng xanh, trong mắt tràn ngập thương tiếc, âm thầm thề, sau này nhất định sẽ đem thứ tốt nhất cho nàng.

Thân phận của nàng là công chúa một quốc gia, lại lớn lên ở trên núi Thanh Phong, biết nấu ăn, biết nướng thịt, còn có thể buôn bán! Tuy những thứ này làm rất tốt, nhưng nữ nhân ở thời đại này việc này chỉ có những gia đình không có thân phận mới có thể làm.

Ôm nàng chặt chút, áo choàng Bạch Hổ nhẹ nhàng che trên người bọn họ, không khỏi nhớ tới lai lịch kiện áo choàng này.

Đó là khi hần mười mấy tuổi lần đầu tiên lên núi săn thú, cùng Bạch Hổ này ở trên núi ba ngày. Cuối cùng, hần bị trọng thương phải dùng hết sức mới chặt được đầu Bạch Hổ, sau khi trở về làm thành một kiện áo choàng nữ để hoài niệm mẫu hậu hần. Cho nên ngay cả hoàng tử mẫu muốn cũng không cho. Khi nhìn thấy nàng bị lạnh xanh cả mặt liền không nhịn được đưa cho nàng.

Nhìn nữ nhân trong lòng ngủ thoải mái, hần cũng nhắm lên một tia bối rối, ôm nàng ngủ thật say.

Chương 35: Ôn nhu của hần

Sáng sớm, ánh mặt trời theo cửa động chiếu vào, chiếu lên hai người đang gắt gao ôm nhau, hai người đều đang trong mộng đẹp, trên mặt mang theo tươi cười ngọt ngào.

Uh`m!

Bất Hối mở to mắt, đuổi cái lưng mệt mỏi, cảm giác ngủ quá thư thái không có ác mộng cũng không rét lạnh, ngủ thẳng đến bình minh.

"Thức dậy."

Một khuôn mặt tươi cười phóng đại xuất hiện trước mắt nàng. Nàng lúc này mới nhớ, hôm qua hai người ngủ ở trong sơn động, mà nàng lại ngủ ở trong lòng hắn!

Nghe vậy, buộc lại sợi tóc bên tai, cười mỉa "Không tồi, rất ấm áp."

Chiến Cảnh Thiên vuốt cái mũi của nàng, xoa tóc nàng, cười nói: "Về sau bốn vương đều có thể ôm người ngủ."

Ách!

Bất Hối tươi cười cương ở trên mặt hoảng sợ nhìn Chiến Cảnh Thiên, trong lòng nghi hoặc chẳng lẽ hắn cũng là người xuyên qua?

Da mặt như thế nào trở nên dầy như vậy?!

Nhìn đến bộ dáng nàng kỳ lạ, tươi cười càng sâu, ôn nhu đem Bạch Hồ áo choàng cho nàng, nói: "Người thu thập đi, bốn vương ra ngoài nhìn xem đường đã thông chưa."

Nhưng vừa mới đứng dậy, hắn liền phát hiện một chút khác thường! Thân thể dừng tại nơi đó, mắt nhìn Bất Hối đang thu thập đồ, khéo miệng rút một cái, xoay người đi ra ngoài.

Rời khỏi ôm ấp của hắn Bất Hối cảm thấy lạnh hơn rất nhiều, nhưng trọng yếu nhất là nhanh xử lý vấn đề sinh lí, mà khi nàng lấy băng vệ sinh tối hôm qua ra tính toán thay cái khác thì lập tức choáng váng.

Bởi vì, nàng phát hiện sườn ươn ướt!

Quan trọng hơn là tối hôm qua nàng ngủ trong lòng hắn, như thế, nói cách khác, có khả năng sẽ rơi trên người hắn!

Hồi tưởng lại biểu tình mất tự nhiên trên mặt hắn. Choáng váng! Lần này thật sự mất hết mặt mũi.

Chờ nàng sửa soạn xong Chiến Cảnh Thiên xách một con sơn dương trở về, lần này không cần nàng động thủ, hắn chủ động nướng. Hắn quanh năm ở bên ngoài đánh giặc, những thứ này đều quen thuộc, rất nhanh hương vị liền tràn ra. Sau đó đem đùi dê xé ra đưa cho nàng, thở dài nói: "Đường tạm thời còn chưa thông, nếu hai ngày này tuyết không rơi thì sau hai ngày có thể đi ra ngoài."

"Tốt." Bất Hối cúi đầu ăn thịt dê, tận lực không nhìn hắn.

Nhưng nàng không nói cũng không có nghĩa mọi việc đã qua.

Một lát sau, Chiến Cảnh Thiên chủ động mở miệng nói: "Nữ nhân mỗi lần đều như vậy sao?"

Nghe vậy, Bất Hối rốt cục ngẩng đầu, trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn hắn: "Cái gì?"

"Thì, đau giống người tối hôm qua." Chiến Cảnh Thiên sắc mặt hiện lên một tia mất tự nhiên, bất quá vẫn tiếp tục hỏi.

Bất Hối không nghĩ tới hắn cư nhiên chủ động hỏi nàng cái này, bất quá ngay cả chuyện xấu hổ nhất cũng đã xảy ra, nói những thứ này cũng không có gì, lập tức giải thích nói: "Cũng không phải đều như vậy, bất quá lần đầu tiên đau về sau cũng sẽ đau, nếu bình thường chú ý thân thể nhiều một chút vẫn có thể điều chỉnh."

"Lúc đau chỉ có thể nhịn?" Chiến Cảnh Thiên nhíu mày lại, nhớ tới bộ dáng nàng đêm qua thống khổ, trong lòng nổi lên một tia đau lòng.

"Bình thường có thể uống chút bổ huyết gì đó, hoặc là nước ấm, canh nóng đều có thể giảm bớt."

Nàng kiếp trước cũng đau, mỗi lần đau sẽ uống chút nước đường đỏ, sau đó ôm túi chườm nóng nằm trên giường, như vậy mới có thể dễ chịu chút.

Nghe vậy, ánh mắt hắn xoay xoay, cũng không nói thêm cái gì, hai người ăn xong cười nhạt nói: "Ta đi cho ngựa ăn, người nằm nghỉ ngơi đi, bên ngoài rất lạnh, không cần đi đâu."

Chiến Cảnh Thiên đi, Bất Hối cảm thấy nhàm chán, trải qua một đêm tĩnh dưỡng hiện tại đã không đau. Từ trong ngực lấy ra mấy bình dược đi đến trước Bạch Hạc, vốn định băng bó miệng vết thương sau đó vuốt ve đầu của nó cho ăn mấy viên thuốc.

Những viên thuốc này là nàng để cho Hoa Thiên Thần chuẩn bị, bên trong có đồ Bạch Hạc thích ăn, còn có một chút mê huyền dược. Vốn định dùng để bắt Bạch Hạc, hiện tại tiện mượn tới huấn luyện nó.

Có thể Bạch Hạc cảm kích nàng băng bó cho nó cho nên cực kỳ nghe lời, rất nhanh Bất Hối dạy nó đều đã học xong.

"Không phải bảo người nằm sao? Như thế nào lại dậy? Lại còn cởi áo choàng." Chiến Cảnh Thiên vừa tiến đến, liền nhìn thấy hình ảnh Bất Hối cùng Bạch Hạc vui đùa âm ỉ trong động, trong mắt hiện lên một tia trách cứ khẩn trương đem áo choàng cho nàng.

"Như thế nào đi lâu như vậy mới trở về."

Bất Hối nhu thuận để hắn sắp xếp, đột nhiên phát hiện cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Nàng vừa hỏi, Chiến Cảnh Thiên lập tức nở nụ cười thần bí, đỡ nàng dậy nói: "Nhắm mắt lại, ta cho người cái này."

Bất Hối nghi hoặc nhìn hắn một cái, tò mò nhắm mắt lại, trong lòng đoán hắn sẽ đưa cho nàng cái gì.

"Tới, lấy tay sờ xem."

Khi nàng đang nghi hoặc, Chiến Cảnh Thiên kéo tay nàng tới trong lòng hắn.

A!

Lông mềm như nhung, sờ rất thoải mái, tự động mở hai mắt, một tiểu hồ ly tuyết trắng hiện ra. Tiểu tử kia lá gan rất lớn, ở trên tay nàng cọ xát sau đó nhảy đến trên bờ vai nàng hôn xuống mặt nàng.

Bất Hối nhất thời thích cái tiểu tử này, ôm ấp đến trong ngực hôn một cái, tiểu hồ ly rất có linh tính, cũng rất thích Bất Hối nũng nịu, không nhỡ.

"Ô hô. Về sau kêu Thất Bảo đi."

Nhìn bộ dáng nó khôi hài, Bất Hối nhớ tới khuyến dụ xoa trong Thất Bảo đại nhân, liền kêu Thất Bảo.

Xèo xèo!

Như là đáp lại Bất Hối nó cực kỳ thích tên này, đối với nàng kêu hai tiếng.

Chiến Cảnh Thiên thấy nàng thích cũng cười, lại từ bên ngoài lấy ra một cái xem ra giống như là nồi gì đó, lại giống một tảng đá.

Thất Bảo chui vào trong ngực nàng ngủ, nàng mới chú ý tới hắn cư nhiên đang nấu nước!

"Người tìm thấy nồi ở nơi nào? Là người mài ra?"

Bất Hối nhìn nồi đá ngạc nhiên hỏi, nhìn dấu vết bên trong là vừa hình thành.

"Chờ một chút, nước đầu tiên trước rửa nồi, tiếp theo là có thể uống. Lúc ở biên quan các binh lính thường dùng loại nồi này."

Hắn vừa nói vừa đem nước trong nồi đổ ra ngoài, sau đó lại thêm vào một chút tuyết sạch đun lên sau đó đưa đến trước mặt Bất Hối. Thời đại này chưa bị ô nhiễm cho nên đem tuyết tan đun lên là có thể uống.

Thịch!

Chỗ mềm mại nhất trong lòng bị đụng phải.

"Đây là?"

Còn chưa kịp cảm động đã bị việc làm kế tiếp của hắn hấp dẫn.

Chỉ thấy hắn từ trong đồng lửa lấy ra từng khối đá, rồi để vào bên trong da thỏ hoang ngày hôm qua.

"Đây là da thỏ, đem tảng đá đặt ở bên trong có thể giữ ấm, người ôm sẽ thoải mái chút."

Bất Hối giành tới tay nhìn lại, quả thực là cái túi chườm nóng. Ôm vào trong ngực túi nước có lẽ ấm áp hơn.

"Trước kia tại biên cương, có một chiến sĩ dùng cách này làm thịt dê, lần sau người thích có thể làm cho người ăn." Chiến Cảnh Thiên đơn giản giải thích với nàng.

"Đá nóng còn có thể làm thịt dê?"

Chiến Cảnh Thiên cực kỳ thích loại cảm giác này, cười nhạt nói: "Kỳ thật phương pháp này là cường đạo nghĩ ra, bọn hăn trộm gia súc mà dân chăn nuôi lại không có đồ dùng nhà bếp nên đã nghĩ biện pháp này, vốn là đặt một tảng đá ở bên trong đồng lửa, rồi đem thịt dê cắt đặt ở trên hòn đá, thêm vào gia vị, hương vị rất ngon."

Bất Hối nghe thấy thú vị, cảm thấy có một tia tính toán, cười nói: "Lần sau chúng ta có thể thử xem, đến lúc đó có thể mang đến tửu lâu."

"Được, trước đem nước uống, ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi đi."

Lúc hăn vừa nói như vậy Bất Hối mới phát hiện, quả nhiên đã hết một ngày.

Đêm nay Bất Hối vẫn nằm trong lòng Chiến Cảnh Thiên, lại còn cái ‘túi chườm nóng’ giản dị, bụng của nàng cứ nhiên không đau nữa.

Như vậy lại qua một ngày, sơn đạo rốt cục mở, hai người cười ngựa hướng kinh thành đến. Sinh nhật Thái Hoàng Thái Hậu đã sắp đến, còn có rất nhiều chuyện đang chờ đợi các nàng.

Chương 36

"Vẫn là trong phòng ấm áp."

Trở lại Vương Phủ, tiểu Huệ nghe nói nàng phải ở trong sơn động nước mắt đều muốn rơi xuống. Kế tiếp liền bảo vệ Bất Hối giống như bảo vệ động vật quý hiếm quốc gia. Lò sưởi, nước đường đỏ, cùng một bàn mỹ thực phong phú làm cho Bất Hối cảm thấy được mình quá

"Tiểu thư, lần sau người ra ngoài nhất định phải mang theo tiểu Huệ, như vậy tiểu Huệ có thể chiếu cố người. Bất quá, người ở một mình cùng Vương gia cũng được, có thể bồi dưỡng cảm tình." Tiểu Huệ tiếp tục ở bên tai nàng nhắc tới muốn chiếu cố nàng lại sợ quấy rầy nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, thật mâu thuẫn.

"Được rồi, nhanh đi chuẩn bị nước ấm cho ta, bốn tiểu thư muốn hảo hảo gội rửa." Các nàng sau khi trở về, Chiến Cảnh Thiên đã bị Hoa Thiên Thần tìm đi, giống như có chuyện trọng yếu cho nên Bất Hối cũng

không thấy được hần, mừng rỡ một người thanh nhàn.

"Đã chuẩn bị tốt, ăn cơm xong mới tắm đi."

Nói đến tắm rửa Bất Hối đến là muốn bật dậy, nàng còn có chuyện phiền toái chưa giải quyết, có chút xấu hổ hỏi: "Cái kia, người tới quỳ thủy sao?"

"Uh`m, tiểu Huệ so với nữ tử khác sớm hơn, lúc mười hai tuổi đã tới rồi. Tiểu thư, người hần không bắt tiểu Huệ lập gia đình chứ, tiểu Huệ không cần lập gia đình." Tiểu Huệ không biết Bất Hối làm sao có thể đột nhiên hỏi cái này, có chút khẩn trương nước mắt lưng tròng đầm đìa đáng yêu, sợ Bất Hối gả nàng ra ngoài.

Nghe vậy, Bất Hối xoa đầu, không biết sức tưởng tượng đứa nhỏ này như thế nào lại phong phú như vậy, ho nhẹ một cái, hỏi: "Kỳ thật, ta là muốn hỏi người một chút, thời điểm nữ tử tới quỳ thủy là dùng cái gì, ta lần đầu tiên tới."

"A!"

"Ta so với nữ tử khác trẻ một chút, từ nhỏ mẫu thân cũng không ở bên cạnh, cho nên."

Bất Hối đầu đầy hắc tuyến, nàng cũng không thể nói ta trước kia dùng đều là hàng cao cấp. Cũng may tiểu Huệ đơn thuần không suy nghĩ nhiều, cẩn thận nói cho Bất Hối một lần lại đi chuẩn bị cho nàng.

Thời đại này dùng so với nàng tưởng tượng cao cấp hơn chút, đặc biệt nữ tử nhà có tiền đều dùng gấm vóc và bông, cùng loại với băng vệ sinh hiện đại, thế này mới khiến nàng an tâm chút.

*

Chiến Cảnh Thiên vừa về đến đã bị Hoa Thiên Thần tóm đến trong dục tuyến, đối với hần gằm thét: "Chiến Cảnh Thiên, không phải nói người phải ở trong dục tuyến ngâm bốn mươi chín ngày không thể gián đoạn sao. Người chế giễu, chẳng những không nghe lại còn bị nhiễm phong hàn, có phải không muốn tốt lên hay không." Tuy đối với hần quở trách một trận nhưng trên tay cũng không đành chỉ đối dục.

Nghe vậy Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý, khoe miệng gọi lên tươi cười, trong lòng nghĩ đến khi ở trên núi nàng rõ ràng động tâm, tin tưởng rất nhanh là có thể yêu hần.

"Được lắm, Lão Tử cố sức cứu người như vậy, người cư nhiên coi như không có ta, nhìn người cười dân đảng như thế, có phải ở trên núi đã xảy ra cái gì hay không, nhanh nói cho ta một chút. Lần đầu tiên cảm giác thế nào." Hoa Thiên Thần chưa nói hai câu liền lộ ra bản chất của hần, kỳ thật trước đây hần làm nèn nhiều như vậy, bây giờ liền là xem ý tứ.

Đối với hai người bọn họ biến mất ba ngày nay hần tò mò cực kỳ!

Nhìn đến quần Chiến Cảnh Thiên có vết máu trong đầu đều là hình ảnh bọn họ nóng bỏng.

Chiến Cảnh Thiên trừng mắt nhìn hần một cái, nhìn biểu tình của hần liền biết trong đầu hần nghĩ cái gì, hừ lạnh nói: "Bốn vương không dễ tiện như thế."

"Cái gì đề tiện, đây là bản chất của nam nhân hiểu không. Người đừng giấu ta, nói cho ta biết, máu trên quần người là chuyện gì xảy ra? Không phải của người đi! Mà còn ở loại địa phương đó, đừng nói là người tự cung." Cô nam quả nữ bị nhốt ba ngày, còn có vị trí vết máu kia. Nói không phát sinh sự tình gì, ai tin?

Vừa nhắc tới máu kia, trên mặt Chiến Cảnh Thiên nhiễm lên một tia hồng nhuận, chuyện này đánh chết cũng không thể nói ra ngoài.

"Nhanh đổi được, sau đó gọi Chiến Nguyên tới."

Không thể giải thích, vậy dứt khoát không nói. Ánh mắt vừa đóng nằm ở được tuyền không nói chuyện.

Hoa Thiên Thần dụ dỗ không thành, phần hận lấy miệng vết thương trút giận. Đột nhiên trước mắt hắc sáng lên, không phải còn một đường sự khác sao?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của hắc, hắc vừa muốn rời đi đã bị Chiến Cảnh Thiên gọi lại: "Người nếu dám đánh chủ ý nàng, bốn vương liền đem người ném đến kỹ viện, cho người đủ thoải mái."

Một chậu nước lạnh trực tiếp đổ lên đầu Hoa Thiên Thần, lạnh từ đầu đến chân, sau cùng cúi đầu rời đi.

"Vương gia, người có việc phân phó."

Chiến Nguyên rất nhanh bị gọi tới, hắc có chút không yên. Vương gia chưa bao giờ cho phép bất luận kẻ nào đến chỗ này, không biết lại có sự tình gì.

"Sai người cầm khối ngọc bội này đến Cẩm Tú sơn trang ngoài thành làm hai bộ quần áo. Chọn màu lam đi, trước không cần nói cho nàng."

"Dạ, Vương gia."

Chiến nguyên cầm ngọc bội thối lui, nội tâm một trận vui mừng, Vương gia hiện tại làm y phục, khẳng định là mặc trong cung yến, suy nghĩ đến chuyện tình Vương gia đã từng đáp ứng Thái Hoàng Thái Hậu. Xem ra hi vọng trong Vương Phủ thật sự sắp có.

*

Bất Hối nghĩ ngợi một ngày đang tính toán ra ngoài đi dạo. Từ khi ở quán lẩu gặp Chiến Cảnh Nhân liền không đi qua, hiện tại nên đi xem một chút.

"Chủ tử, người đã tới."

Nàng vừa đến Chu chương quây vội vàng chạy đến lôi nàng lên trên lầu mật thất.

"Sảy ra sự tình gì sao? Như thế nào hôm nay ít người như vậy."

Bất Hối vừa đến quán lẩu liền phát hiện vấn đề. Bình thường ngoài cửa đều có người xếp hàng, hôm nay trong điểm cũng chỉ có vài người. Dựa theo dự đoán của nàng, vẫn nên náo nhiệt một thời gian.

"Còn không phải Bát Tiên lâu, vì chúng ta nên nơi đó căn bản là không có mấy khách nhân, sau cùng đề tiện phái người lên đến quán chúng ta giá cao hơn mời một đầu bếp của chúng ta đi. Trong điểm bọn hắn cũng xuất hiện cái lẩu, nhưng vì định giá rất cao nên cũng không ai đi ăn. Lúc này, bọn hắn lại dùng phương thức khác bắt đầu chen ép chúng ta."

"Phương thức gì."

Bất Hối thật bình tĩnh, những thứ này lúc xây dựng quán lẩu cũng đã nghĩ đến, cho dù lần này không phải Bát Tiên lâu xuất hiện cái lẩu thì nơi khác cũng sẽ có. Cho nên chỉ có không ngừng thay đổi mới có thể.

Nhìn chủ tử nhà mình bình tĩnh như vậy, Chu chương quỳ trong lòng như được một viên thuốc an thần. Chủ tử đối bọn hắn rất tốt, tiền công nhiều, phương thức kinh doanh lại mới lạ, bọn tiểu nhị đều rất thích nàng. Bọn họ cũng không muốn mất đi công việc này, suy nghĩ một chút nói tiếp.

"Hôm kia đột nhiên truyền ra tin tức, nói quán chúng ta rẻ tiền nhiều người vây quanh ăn trong một cái nồi nói không chừng lại có bệnh truyền nhiễm gì. Tin tức này từ nhóm những quan lại quyền quý, người cũng không đến nữa."

"Tuy giá trong điểm chúng ta đã rất thấp, nhưng dân chúng vẫn ăn không nổi, chỉ nếm qua một lần liền không trở lại, khách hàng chủ yếu vẫn là những công tử cùng quan lại quyền quý. Hiện tại bọn hắn không đến thì cũng không có khách hàng."

Chu chương quỳ đơn giản đem nguyên nhân sự tình ra phân tích một chút. Sau khi nghe xong Bất Hối nhíu lông mày, khinh miệt gọi lên khoe môi, thủ đoạn như vậy là có thể tiêu diệt nàng sao? Bát Tiên lâu cũng quá ngây thơ rồi!

Nếu các người muốn chơi, thì tiếp tục bồi bọn hắn chơi, nhìn xem tới cùng người nào đạo hạnh cao!

Chương 37: Chiến Cảnh Thiên tính kế

"Từ hôm nay trở đi, quy tắc dùng cơm dưới lầu sửa lại, mỗi người thu một số bạc nhất định, chỉ cần mọi người ra bạc là có thể tùy tiện ăn. Đồ thì mua ở chợ, có thể liên hệ mấy nhà cung cấp hạ thấp giá thành, đem những thứ đồ ăn này bày cùng một chỗ, ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu."

Mặc kệ là cổ đại hay là hiện đại mọi người đều thích mới lạ cho nên Bất Hối đưa vào tiệc đứng. Tiệc đứng giá tiền không thiết phải rất cao, cứ như vậy rất nhiều người đều đến ăn. Hơn nữa, mở quán là vì trợ giúp Chiến Cảnh Thiên thu thập tình báo, nếu như ngay cả người cũng không có thì tình báo ở đâu ra?

"Cao, thật sự là cao!"

"Tin tưởng phương pháp này đưa ra, Long Phượng chúng ta khẳng định sẽ lại trở lên sôi động!"

Bất Hối nói xong, Chu chương quầy đang nhúu chặt hai hàng lông mày rớt cục giãn ra cảm thấy bội phục Bất Hối vạn phần, hẳn nghĩ như thế nào cũng không đưa ra tuyệt diệu như vậy.

"Phía trên sẽ nhắm vào kẻ có tiền, người mở một cánh cửa nổi thẳng trên lầu. Khách nhân đến dùng cơm có thể một người một nồi, cũng có thể vài người một nồi. Mặt khác, đi tìm mấy đại hán thân thể khỏe mạnh tới, càng khỏe càng tốt."

Bất Hối quyết định đem lầu hai tạo thành khu cao cấp. Mặt khác, nàng muốn đem thang máy hiện đại chuyển đến cổ đại, cũng không tin không so được với Bát Tiên lầu.

"Được được, tiểu nhân lập tức đi làm, chủ tử còn có cái gì phân phó sao?"

"Tạm thời không có việc gì, mấy ngày này nếu có động tĩnh gì có thể phái người liên hệ ta, hôm nay khuya rồi ta đi về trước."

"Dạ, chủ tử."

Bất Hối cũng không nói cho bọn hắc nàng ở trong Chiến Vương Phủ mà là ở sơn trang bên ngoài của Chiến Cảnh Thiên. Nếu có người đến truyền tin tức, sau đó sẽ có người truyền tin lại cho nàng, như vậy là có thể đem thân phận của nàng ẩn giấu.

Trên đường trở về Bất Hối ngẫm suy nghĩ, hiện tại sử dụng là người của Chiến Cảnh Thiên, tuy nàng tin tưởng Chiến Cảnh Thiên sẽ không đối nàng như thế nào, nhưng dù sao có người của mình vẫn đáng tin hơn, dùng cũng có vẻ thuận tay.

Cho nên, sau khi cùng Chiến Cảnh Thiên ứng phó cung yến xong liền muốn bắt đầu bồi dưỡng thế lực thuộc về nàng.

*

Trở lại Vương Phủ vẫn không nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên. Ngày thường hẳn mỗi ngày đều tới ngồi một lúc, buổi tối cũng cùng ăn cơm, đột nhiên một mình một người ăn cơm có chút không quen, ăn vài miếng liền không có khẩu vị .

Bất quá rất nhanh liền không có tâm tư suy nghĩ đến hẳn.

Sinh nhật Thái Hoàng Thái Hậu không tới hai ngày, hiện tại nàng phải nắm chặt thời gian đi huấn luyện Bạch Hạc kia. Đương nhiên, không thể thiếu mấy thứ bảo bối của Hoa Thiên Thần, dù sao cũng không phải của nàng, nàng cũng không đau lòng. Một kinh hỉ khác cũng chuẩn bị gần xong, không thể không nói người Chiến Cảnh Thiên tìm tới cực kỳ thông minh, chỉ cần nàng biểu diễn một lần là các nàng có thể làm được.

"Tiểu thư! Tiểu thư! Người mau tới đây nhìn xem, tiểu Huệ cho tới bây giờ chưa thấy qua y phục đẹp như vậy."

Đêm trước khi tham gia cung yến, Bất Hối nằm ở trên giường nghĩ sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai tiến cung, thời điểm nàng vừa muốn ngủ tiểu Huệ chạy tới.

Đột nhiên bị quấy rầy, Bất Hối mày khẽ cau, tiểu Huệ cái gì cũng tốt, nhưng rất là thích ngạc nhiên, oán trách nói: "Sự tình gì làm người ngạc nhiên ? Không phải là một kiện y phục sao."

Đối với khinh thường của Bất Hối, tiểu Huệ vẫn chưa nghe được, nhẹ nhàng cầm váy dài màu lam nhạt trong tay tiến vào, bộ dáng thật cẩn thận giống như là trân bảo dễ vỡ.

Khi y phục vừa lấy vào, ánh sáng trong như ngọc đem mọi thứ trong phòng đều chiếu sáng hơn rất nhiều.

"Tiểu thư, đây là Vương gia cố ý chuẩn bị cho người ngày mai tiến cung, là do tú nương tốt nhất trong Cẩm Tú trang suốt đêm làm ra. Hơn nữa đây còn là thiên tâm ti, sản lượng một năm mới đủ làm một kiện y phục, trân quý vô cùng. Vương gia đối tiểu thư cũng thật dụng tâm."

Tiểu Huệ nhẹ nhàng đem y phục đặt trước mặt Bất Hối kích động nói.

Bởi vì Bất Hối đã từng nói với nàng, nàng từ trong núi tới cho nên nàng sợ tiểu thư nhà mình không biết y phục này trân quý nên ra sức giới thiệu.

Tiểu Huệ nói như vậy Bất hối cũng có chút tò mò.

A! Quả nhiên trân quý!

Váy dài xanh da trời ở trong nơi u ám chẳng những không có thất sắc ảm đạm mà còn sáng bóng như ánh trăng. Tại phần đuôi váy, cổ áo, còn có phần eo đều đính dạ minh châu, giờ phút này cũng hào quang lấp lánh. Những ánh huỳnh quang vừa mới là từ nơi này phát ra.

Bất Hối lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, quả nhiên như nàng dự liệu, mềm mại thoải mái, nhưng lại thấy lo lắng.

"Vương gia hai ngày này đi chuẩn bị kiện y phục này?"

"Tiểu Huệ hai ngày này cũng không thấy Vương gia, bất quá có lẽ là vì chuyện y phục này, Cẩm Tú sơn trang cũng không giống với địa phương khác. Đây là tú phường nổi danh trong lục quốc, muốn làm ra một bộ y phục cần nửa năm dự định, còn chưa nói dùng thiên tà ti."

Nghe vậy, lo lắng trên mặt hai ngày rốt cục lộ ra tươi cười, nàng có lẽ cũng chưa phát hiện chính mình hai ngày này bởi vì Chiến Cảnh Thiên không có tới tìm trong lòng sinh một dòng khí. Hiện tại, nghe được hẳn là vì nàng chuẩn bị y phục nên mới không tới, cổ oán khí kia mới tiêu thất.

Đêm nay Bất Hối ngủ cực kỳ yên ổn, sáng sớm hôm sau đã bị tiểu Huệ gọi dậy, ấn nàng xuống trước bàn trang điểm bắt đầu trang điểm lên.

Nhưng khi thay đồ được một nửa, tiểu Huệ liền ngừng động tác trong tay, sửng sờ nhìn nàng. Bất Hối nhẹ gõ đầu của nàng, cười nói: "Tốt, hoàn hồn!"

"Tiểu, tiểu, tiểu thư, người thật đẹp!"

Tiểu Huệ lau một chút nước miếng bên khóe miệng, không dời mắt nhìn Bất Hối. Bình thường đã thấy tiểu thư nhà mình rất đẹp, trái một hồi trang điểm, nhất là mặc váy này lại càng kinh diễm, mười Lâm Tuyết Nhu cũng không bằng tiểu thư nhà mình.

"Đến trong cung cũng không thể lại mất mặt như vậy, nếu không sẽ không mang người đi."

Khen ngợi thì người nào cũng thích nghe, tuy nàng đối dung mạo không phải cực kỳ để ý nhưng nghe tiểu Huệ nói như vậy trên mặt vẫn là tươi cười.

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn kích động chạy vào: "Tiểu thư, không tốt, Nguyên Bích vừa mới bị thương."

"Cái gì!"

Bất Hối không nghĩ nhiều vội vàng chạy đến nơi ngày thường tập luyện. Nguyên Bích nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một tia máu, bên cạnh có hai nha hoàn đang băng bó cho nàng.

"Sao lại thế này, làm sao có thể bị thương, thương tổn đến đâu."

"Thuộc hạ đáng chết, chúng ta định tập lại một lần, không nghĩ tới nô tỳ từ không trung té xuống, thương tổn đến chân trái, hôm nay sợ là không có biện pháp biểu diễn."

Nguyên Bích thấy Bất Hối đến liền đẩy hai nha hoàn đang băng bó cho nàng ra quỳ gối trước mặt Bất Hối thỉnh cầu trách phạt.

Lần biểu diễn này nàng là nhân vật chính, cũng là người bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, võ công nàng rất cao, bình thường ở bên ngoài làm việc, lần này đặc biệt từ bên ngoài gọi về.

Bất Hối nhìn thương tổn của nàng lông mi hơi nhú, Nguyên Bích cũng coi như là cao thủ nhất là khinh công lại càng tinh diệu, làm sao có thể ngã xuống? Chẳng qua nhìn chân này là bị thương thật.

"Đi mời Vương gia đến."

"Vương gia bởi vì có việc sáng sớm đã tiến cung, đặc biệt lệnh lão nô đến đây đón tiểu thư tiến cung."

Tiểu Huệ vừa muốn đi tìm Chiến Cảnh Thiên đã bị Chiến Nguyên cản lại. Bất Hối mày nhăn càng sâu, trong này nhất định có nội tình!

"Các người đỡ nàng đi tìm Hoa thần y, người khác theo ta vào cung."

Giãn mày ra, khoe miệng gợi lên cân nhắc cười. Chiến Cảnh Thiên cư nhiên dám cùng nàng chơi trò này!

Chương 38: Thọ yến

Hoàng Thành Chiến quốc đoan trang hùng vĩ, kiến trúc trong cung lại càng lộ ra cao quý.

Cửa cung dòng người không ngừng, nơi chốn đều là xe ngựa trang trí cầu kì.

Chiến Cảnh Nhân rất coi trọng đại thọ Thái Hoàng Thái Hậu sáu mươi tuổi, bố trí cực kỳ long trọng, vương công đại thần từ sớm đã mang theo gia quyến tới cung, vẻ mặt mọi người đều là vui thích.

Sinh nhật Thái Hoàng Thái Hậu có lẽ sẽ không làm cho bọn họ chú trọng như vậy, trọng yếu nhất là chuyện Chiến Cảnh Thiên đã từng đáp ứng! Đồng thời, còn có sứ thần các quốc gia cũng mang theo lễ vật tiến đến chúc mừng.

Trước khi thọ yến bắt đầu, Thái Hoàng Thái Hậu sẽ ở trong đại điện tiếp đại thần cùng sứ thần đến thỉnh an, khi chạng vạng mới tổ chức yến hội. Đồng thời, trên yến hội cũng là thời gian các vị các tiểu thư biểu diễn, nếu được đại thần, hoàng tử nhìn tới, hai bên tình đầu ý hợp, Thái Hoàng Thái Hậu sẽ ở trước mặt mọi người tứ hôn.

Đến cửa cung cần xuống xe, theo thảm đỏ tươi đi đến đại điện, trong đại điện bày hàng loạt ghế ngồi, phía trên đặt hoa quả và mỹ tửu, tỏa ra hương khí mê người

Lúc này, bên ngoài đại điện đi tới mấy tiểu thư trang phục lộng lẫy, đi đầu là Lâm Tuyết Nhu.

Hôm nay nàng cung trang đỏ nhạt, làn váy kéo đất, tao nhã đẹp dễ quý phái, một đầu tóc đen cao cao vắn lên, mặt trên cài vào một cây trâm màu vàng, càng thêm tao nhã, vừa vào đại điện đã nhìn quanh bốn phía, phát hiện Chiến Cảnh Thiên chưa tới hơi chút thất vọng.

Sáng sớm hôm nay, lúc nàng đi tìm Chiến Cảnh Thiên mới biết hắn đã tiến cung trước, nhưng bọn họ đã dạo qua một vòng cũng không tìm được. Bộ quần áo này quá nặng, ép nàng có chút không thở nổi, chỉ có thể ở trước điện tìm nơi ngồi xuống.

"Vị tiểu thư này là ai? Thật sự là khuynh quốc khuynh thành!"

"Đây chính là đệ nhất mỹ nhân Chiến quốc chúng ta, đương nhiên là đẹp ."

"Trên người nàng mặc là y phục Cẩm Tú phường, thật xinh đẹp."

"Đúng vậy, một năm trước ta đi hẹn, đều nói bài đây."

Nàng vừa ngồi xuống, bên cạnh đã bắt đầu bàn tán, ánh mắt nam nữ trong đại điện đều tụ tập trên thân nàng, điều này làm trong lòng nàng hết sức hài lòng, hôm nay nhất định đem Phượng Bất Hồi cùng Hạ Lam đều đã so thấp hơn, biểu ca nhất định sẽ đối nàng vài phần kính trọng!

Nghĩ đến đây, lại càng ngẩng cao đầu, tiếp nhận mọi người khen.

"Mau nhìn, mau nhìn, lại một mỹ nhân đến đây, vị này không thua kem đệ nhất mỹ nhân chút nào!"

"A! Trên người nàng là kiện y phục cao nhất Cẩm Tú phường."

Khi đang Lâm Tuyết Nhu ở đó đặc ý, ánh mắt người chung quanh lại bị nữ tử vừa vào cửa hấp dẫn.

Người tới quần áo màu lam nhạt, phía trên thêu đóa hoa màu trắng, thanh nhã tươi mát, lộ ra khí tức xuất trần, như tiên tử rơi xuống nhân gian. Ánh mắt của nàng cũng dò xét trong đại điện một chút, không phát hiện người muốn tìm mới nhíu mi, bất quá rất nhanh lại mỉm cười, hướng về phía người trong điện thân thiện cười, thoáng chốc làm mọi người say mê trong gương mặt tươi cười của nàng, không nguyện tỉnh lại.

"Mau nói cho ta biết vị tiên tử này là ai, bốn vương muốn hoàng đế các ngươi tứ hôn." Người tới chính là tiểu vương gia Yến quốc, Yến Mặc Ly!

Người bên cạnh vừa nghe, lộ ra biểu tình khinh thường: "Vị này là dòng chính nữ của hữu tướng đại nhân, cũng là Chiến quốc đệ nhất tài nữ, quan trọng nhất là, nàng thích Chiến Vương gia chúng ta."

Yến quốc trong lục quốc chỉ là tiểu quốc, cho nên rất nhiều các đại thần đối với bọn hắn rất không nể mặt.

Nghe vậy, Yến Mặc Ly trong mắt hiện lên một tia sát khí, bất quá trong giây lát đè ép xuống, cười làm lành nói: "Thì ra là nữ nhân của Chiến Vương gia! Trách không được cao quý như vậy, ta xem nàng còn đẹp hơn đệ nhất mỹ của các ngươi."

"Ngươi đồ cóc thối, ngươi."

Lâm Tuyết Nhu đang ở bên cạnh bọn hắn, vốn nghe được cũng rất mất hứng, lại thêm một câu này của hắn cũng ngồi không yên, nàng khi nào bị người nhục nhã như vậy, huống chi, là dung mạo nàng vẫn làm nàng kiêu ngạo.

Nàng vừa mới mở miệng, lập tức thu hút rất nhiều người vây xem, vẻ mặt xem kịch vui.

"Tiểu thư, Vương gia một lát sẽ đến đây, hơn nữa, Thái Hoàng Thái Hậu biết người lại phát giận sẽ mất hứng." Tiểu Thúy vội vàng kéo nàng trở về, ngay cả bọn ta cũng nghe ra trong lời nói của Yến Mặc Ly là khiêu khích, tiểu thư như thế nào lại vẫn lỗ mãng như vậy.

"Yến vương gia nói đùa, Hạ Lam làm sao có thể cùng Tuyết Nhu muội muội so sánh! Lời này nếu truyền ra ngoài mọi người sẽ chê cười."

Cùng Lâm Tuyết Nhu so sánh, Hạ Lam thông minh hơn rất nhiều, lời này nếu phản bác, cũng chẳng khác nào thừa nhận.

"Thì ra tiểu thư tên là Hạ Lam! Nhân mỹ tên gọi cũng đẹp, thanh âm cũng dễ nghe, nếu người không thích Chiến Vương gia, Yến quốc tùy thời hoan nghênh người, vị trí Yến vương phi vĩnh viễn giữ lại vì người."

Hai người nói như vậy, làm cho Lâm Tuyết Nhu vừa mới bình tĩnh trong lòng lại cáu giận, thầm nghĩ lát nữa sai người tìm chút được cho hai người bọn họ ăn, như vậy nàng sẽ ít đi một đối thủ cạnh tranh.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Thái Hoàng Thái Hậu giá lâm!"

"Quý phi nương nương giá lâm!"

.....

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, quý phi."

"Chúng ái khanh bình thân!"

Chủ nhân yến hội hôm nay rốt cục cũng đến, Chiến Cảnh Nhân vẫn một bộ dáng vô lại, đối với thiên kim tiểu thư trong điện người ném ra mị nhãn, bên cạnh là Thái Hoàng Thái Hậu, hai nữ tử đi theo phía sau là đương kim Lý quý phi cùng Lâm quý phi.

Chiến Cảnh Nhân mười tuổi đăng cơ, hiện giờ đã mười sáu năm, trong hậu cung trừ bỏ hai vị quý phi cũng không có phi tần khác, cho nên, cũng là đối tượng chúng nữ tử theo đuổi.

"Chúng thần chúc Thái Hoàng Thái Hậu nương nương phúc như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn!"

"Tốt tốt, đều đứng lên đi, các vị ái khanh không cần câu nệ."

"Tạ Thái Hoàng Thái Hậu."

Sau khi các vị đại thần tam quỳ chín bái, bên ngoài đại điện truyền tới một thanh âm trầm thấp, êm tai: "Cảnh Thiên chúc hoàng tổ mẫu từng hạc trường xuân, xuân thu không lão, thất tuần một lần nữa, vĩnh viễn vui vẻ!" Tiếp theo, Chiến Cảnh Thiên mới từ ngoài điện chậm rãi đi tới.

Cầm bào xanh da trời, bên hông, cổ tay áo đều đã khảm Dạ Minh Châu, được ánh mặt trời chiếu lên, lại càng lóe ra hào quang chói mắt, dung nhan như đao khắc mang theo khí tức rét lạnh, toàn thân tản ra một loại khí phách bề ngạnh thiên hạ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Hắn xuất hiện, làm cho đại diện âm ỹ trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người sửng sờ nhìn hắn, nhất là những thiên kim tiểu thư đã đỏ bừng mặt, trong mắt tràn đầy ái mộ, ngày thường Chiến Vương gia đã khiến cho người thập phần kinh diễm, hôm nay càng đậm.

Nhất là bỏ đi trường bào màu đen quanh năm không đổi, thay bằng cầm bào lam sắc đẹp để quý giá, lại càng đưa quý khí bẩm sinh của hắn tao nhã vô cùng sâu sắc!

trong lòng Hạ Lam lại càng nhảy loạn, vài năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liếc mắt một cái liền yêu hắn, mấy năm nay nàng yêu hắn không những chưa giảm ngược lại càng sâu, nhìn y phục trên người hắn cùng chính mình cùng màu, mặt lại đỏ vài phần.

Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu phản ứng nhanh nhất, bọn hắn quan tâm là người khác kia, hướng về phía sau hắn nhìn nhìn, lại xác định chỉ có mình hắn tới, hơi chút thất vọng nói: "Nghe nói trong phủ có vị Phượng cô nương? Như thế nào không mang vào để ai gia nhìn một cái?"

Chương 39: Tiên hạc chúc thọ

Nhắc tới Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên mặt vẫn băng lãnh mới có tia ấm áp, cười nhạt nói: "Hoàng tổ mẫu sẽ nhìn thấy."

Đối với câu trả lời của hắn Thái Hoàng Thái Hậu hiển nhiên là không hài lòng, nhưng tôn nhi này nàng hiểu rất rõ, chỉ cần là vấn đề hắn không muốn trả lời, dù ép hắn cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Đừng đứng, tới ngồi cạnh ai gia."

"Được."

Hắn trả lời một tiếng chính là làm tan nát bao trái tim, những thiên kim tiểu thư này người nào không hy vọng hắn có thể ngồi bên cạnh các nàng. Nhưng nghĩ lại hắn cũng không ngồi cùng bất luận nữ nhân nào liền chứng minh còn có cơ hội, lại bắt đầu vụng trộm nhìn hắn.

"Hoàng đệ ẩn giấu thật sâu! Bất quá, đừng quên chuyện người đã đáp ứng"

Chiến Cảnh Thiên sau khi ngồi xuống, Chiến Cảnh Nhân lập tức tiến đến bên cạnh hắn vui sướng khi người gặp họa, bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn. Chiến Cảnh Thiên nhìn cũng chưa nhìn hắn một cái, ánh mắt nhìn phía ngoài điện chỉ cười không nói.

Các vị đại thần làm lễ xong sẽ là thời gian dâng tặng lễ vật, trong chớp mắt, đại diện hơi chút trống trải đã để đầy các loại kiêu dáng kỳ trân dị bảo.

"Trương Thị Lang, Dạ Minh Châu Nam Hải sáu khối ——"

"Lâm tướng quân, vòng tay noãn ngọc một đôi ——"

"Hữu tướng đại nhân, Quan Âm Phi Thúy một đôi ——"

"Tả tướng đại nhân, Ngọc Như Ý một đôi ——"

.....

Những thứ lễ vật này đều là các đại thần tỉ mỉ chọn lựa mà mỗi lần đưa lễ vật sẽ nói một tràng cát tường, Thái Hoàng Thái Hậu hết sức cao hứng, hài lòng cười. Các đại thần đưa lễ xong sẽ là sứ thần các quốc gia, cũng đều là các loại bảo vật nhưng không có gì ngoài vải vóc, phi thúy, cùng ngọc bội.

Trong điện mọi người đều đã đưa lên hạ lễ, tiểu thái giám có chút khó xử nhìn Chiến Cảnh Thiên ngồi trên cao, chỉ thấy hắc hai tay trống trơn không giống như là bộ dáng có lễ vật, tiểu thái giám có chút sốt ruột hỏi: "Chiến Vương gia."

Hắn vừa hỏi, trong điện rất nhiều người đều lộ ra biểu tình nghi hoặc, Chiến Vương gia có tiếng hiếu đạo, bọn họ không tin hắn sẽ không chuẩn bị lễ vật.

"Cảnh thiên có thể tới ai gia đã thật cao hứng. Hôm nay chỉ cần giải quyết chuyện tình năm năm trước đã đáp ứng ai gia, đó chính là lễ vật tốt nhất." Thái Hoàng Thái Hậu cũng không phải đặc biệt để ý những lễ vật này. Đã trải qua ba đời hoàng đế, có bảo bối gì chưa từng thấy mà càng già lại càng hiếu tiền tài đều là vật ngoài thân.

Dứt lời, Chiến Cảnh Thiên như mới vừa lấy lại tinh thần, trong mắt hơi có chút không yên, bất quá rất nhanh liền đè ép xuống cười nhạt nói: "Cảnh Thiên vì hoàng tổ mẫu chuẩn bị lễ vật, thỉnh hoàng tổ mẫu ra ngoài điện sẽ thấy."

Nghe vậy, Thái Hoàng Thái Hậu trên mặt tươi cười càng sâu, chẳng lẽ là nữ tử trong phủ Cảnh Thiên kia?

"Tốt tốt, mau đỡ ai gia ra ngoài nhìn xem."

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, bầu trời xanh như vẽ ngẫu nhiên có vài dải mây trắng lại càng đẹp không sao tả xiết.

"Hoàng Thành đã lâu không quang đăng như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu nhất định sẽ phúc lộc an khang!"

"Đúng vậy, Đúng vậy."

Thấy vậy, có đại thần vội vàng vượt mông ngựa, người khác cũng theo phụ họa.

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện một điểm sáng!

"Mau nhìn, có cái gì hướng về bên này bay đến."

Điểm sáng càng ngày càng gần, cuối cùng quần thần phía dưới đều thấy rõ đây là cái gì, thì ra là một con Bạch Hạc!

"Tiên hạc! Cứ nhiên là tiên hạc!"

Bạch Hạc lại xưng là tiên hạc, kỳ thật cùng hiện tại không khác lắm chẳng qua cách gọi bất đồng. Bạch Hạc dáng vẻ tao nhã, màu sắc rõ ràng, có cát tường, trung trinh, trường thọ, cho nên hiện tại những người này sau khi thấy được mới có thể kinh ngạc như thế.

Nhìn mọi người kinh ngạc, khoe miệng Chiến Cảnh Thiên khẽ câu lên, chỉ có nữ nhân này mới có thể nghĩ ra thứ sáng tạo như vậy, có đôi khi thật muốn mở đầu của nàng ra nhìn xem bên trong có gì.

"Thái Hoàng Thái Hậu mau nhìn! Trên cổ tiên hạc còn có đồ!"

Ánh sáng là từ cái hòm trên cổ của nó phát ra, rất nhanh Bạch Hạc liền bay tới đứng trước người Thái Hoàng Thái Hậu đầu cọ xát trên quần áo Thái Hoàng Thái Hậu, lập tức chiếm được niềm vui của Thái Hoàng Thái Hậu.

Khi tất cả mọi người bị nó hấp dẫn, Chiến Cảnh Thiên nhanh chóng cho nó ăn mấy viên thuốc. Đây là pháp bảo hấp dẫn nó.

Bất Hối mỗi ngày đều lấy viên thuốc này huấn luyện nó, hôm nay Chiến Cảnh Thiên bơi lên lên quần áo Thái Hoàng Thái Hậu cùng thành phần với viên thuốc đó cho nên mới bay thẳng tới chỗ Thái Hoàng Thái Hậu.

"Tiên hạc chúc thọ, trời bảo hộ Chiến quốc ta!"

Những người này tuy biết đây là lễ vật Chiến Cảnh Thiên chuẩn bị nhưng vẫn phủ phục trên mặt đất đối với bầu trời dập đầu.

"Lão tổ tông, mau nhìn xem trên cổ của nó treo cái gì."

Lâm Tuyết Nhu đứng ở bên cạnh nàng nhìn cái hộp trên cổ tiên hạc cực kỳ tinh mỹ cho nên đối với đồ bên trong tràn ngập tò mò, những người khác cũng vậy.

Thái Hoàng Thái Hậu nhẹ nhàng mở hộp ra, lập tức bị vật bên trong thu hút. Trong hòm là một khối noãn ngọc tốt nhất, hình ảnh chúng tiên mừng thọ xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một cái tiên cung lập thể, ngồi ở vị trí trên cùng là một phụ nhân hiền lành, rất giống bộ dáng Thái Hoàng Thái Hậu, hai bên có hai đồng tử đồng nữ đáng yêu bê đào mừng thọ, phía dưới là hình ảnh quần tiên mừng thọ .

"Tốt! tốt! Ai gia cực kỳ thích, Cảnh Thiên thật có tâm." Thái Hoàng Thái Hậu liên tiếp nói hai tiếng tốt, lễ vật sáng tạo như vậy nàng là lần đầu tiên nhìn thấy, mà cảnh tượng quần tiên mừng thọ bên trong đúng là từ trước đến nay cũng chưa từng thấy.

Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý, ngược lại luôn hướng về bầu trời nhìn lại, nghe Thái Hoàng Thiên hậu nói xong, cười nhạt nói: "Hoàng tổ mẫu thích là được."

"Hoàng đệ, bên cạnh người khi nào thì có người tài như vậy, ngày khác cũng làm cho trầm một cái." Chiến Cảnh Nhân biết đây khẳng định không phải chủ ý Chiến Cảnh Thiên nghĩ ra, tiến đến bên tai hỏi. Hẳn đối với cái này cũng cảm thấy rất hứng thú.

Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý đến hẳn, càng thêm bất an nhìn bầu trời, dựa theo kế hoạch ban đầu hiện tại nàng phải nên xuất hiện rồi? !

"Được rồi, các vị ái khanh có thể đi ngắm cảnh trong cung, buổi chiều sẽ thiết yến ở trong đại điện." Lễ vật Chiến Cảnh Nhân cũng đưa xong rồi, hẳn vội vã lấy đi nghiên cứu, cho nên khẩn trương hạ lệnh giải tán.

Nghe vậy Chiến Cảnh Thiên hơi nhú lông mày, bất an trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt. Chẳng lẽ nàng thật sự tức giận? Nhú mày lần thứ hai mở miệng: "Đợi một chút nữa."

"Cảnh Thiên còn có lễ vật gì sao?" Thái Hoàng Thái Hậu trong mắt lại lộ ra một tia chờ đợi, vui vẻ hỏi.

Nửa ngày, trên bầu trời vẫn không chút phản ứng, Chiến Cảnh Thiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ nở nụ cười, xem ra hẳn là thật sự đã sai.

"Đi."

Ngay khi hẳn định bỏ đi, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống đầy trời đóa hoa.

Chương 40:

"Mau nhìn, trên trời có tuyết rơi."

"Không —— không đúng, đây không phải là tuyết, là hoa!"

"Đang là mùa đông làm sao có thể có hoa? A! Thật là, lại là hoa đào!"

Trong đám người bắt đầu ầm ỹ, lần này so với nhìn thấy Bạch Hạc còn sững sốt hơn. Chỉ thấy hoa đào phiêu tán tứ phương, đột nhiên xuất hiện bảy nữ tử tuyệt sắc trên người mặc váy lụa bay từ trên trời xuống.

"Chúc người sinh nhật khoái hoạt, chúc người sinh nhật khoái hoạt, chúc người sinh nhật khoái hoạt, Thái Hoàng Thái Hậu sinh nhật khoái hoạt!"

Ánh mắt mọi người đều đã tập trung trên người nữ tử ở trong không trung chậm rãi bay xuống. Chính xác mà nói là nữ tử tuyệt sắc mặc váy dài màu xanh da trời.

Một đầu tóc đen dùng một cây trâm ngọc cố định lại một nửa, một nửa ở rũ xuống trên vai có vẻ quyến rũ ung dung, trên mặt hơi chút thi phấn, hai tai đeo khuyên tai hình hoa mai lại càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Toàn thân váy dài xanh da trời, làn váy, bên hông, cổ áo, cổ tay áo đều đã được khảm Dạ Minh Châu, làn váy nhẹ nhàng bay lượn theo gió từ trên trời chậm rãi bay xuống, như tiên tử lảo lạc xuống phàm trần khiến cho mọi người đột nhiên mất hồn phách, nhưng làm người khác khó quên lại là một đôi thủy mâu sáng sủa tinh quang, còn có giọt lệ nốt ruồi bên khóe mắt.

Mọi người hiện tại trong đầu chỉ có một suy nghĩ "Đây —— là tiên nữ sao?!"

Sau khi tiếp đất, Bất Hối đi đến bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, nhẹ giọng chúc phúc nói: "Cung chúc Thái Hoàng Thái Hậu sinh nhật vui vẻ, miệng cười thường mở, thiên luân vĩnh hưởng!"

Nửa ngày, Thái Hoàng Thái Hậu cũng không đáp lại, chỉ là sững sờ nhìn nàng, những người chung quanh cũng như bị điểm huyệt.

Trong mọi người chỉ có Chiến Cảnh Thiên vui vẻ nhất, mặc kệ như thế nào, nàng vẫn đến đây. Hơn nữa, khi nhìn nàng từ trên trời bay xuống trong lòng tràn đầy kinh diễm. Ngay tại một khắc kia, ngay cả hắn cũng cảm thấy hoảng hốt, nàng như tiên tử lảo lạc phàm trần.

Chỉ là nhìn Thái Hoàng Thái Hậu không chút phản ứng, thu hồi kinh diễm nhẹ giọng nói: "Hoàng tổ mẫu!"

"Uh`m?"

"Thái Hoàng Thái Hậu, đây là bánh sinh nhật tặng cho ngươi." Rõ ràng Thái Hoàng Thái Hậu vẫn chưa kịp phản ứng. Bất Hối bất đắc dĩ, mình sắp bị đông cứng rồi, trực tiếp cầm bánh ngọt trong tay mang qua.

"Ngươi là tiên tử?"

Phốc xuy!

Lời này là Chiến Cảnh Nhân hỏi, Bất Hối thật sự chịu không nổi lập tức bật cười. Lần trước khi cùng nàng đánh nhau hắn không nói như vậy, khi đó không phải còn gọi nàng người quái dị sao!

Nàng cười làm cho Chiến Cảnh Thiên đen mặt.

Nhìn đại thần chung quanh rơi vào trạng thái đờ đẫn, nhóm công tử nước miếng đều đã chảy ra, nhận thấy nhiều người như vậy đang nhìn chăm chú vào nàng hận không thể lập tức đem nàng giấu đi, trong lòng hối hận vô cùng. Hiện tại mới biết được, cái gì gọi là nâng đá tự đập chân mình!

Thấy bọn họ còn đang nhìn, Chiến Cảnh Thiên nhú chặt hai hàng lông mày nhìn Bất Hối đang lạnh phát run, khẩn trương kéo nàng vào trong ngực tuyên bố quyền sở hữu của hắn, tiếp theo, đối với nàng ôn nhu

nói: "Nhanh vào điện đi, bên ngoài quá lạnh." Đồng thời, kéo hai tay nàng đang ửng đỏ vì đông lạnh đặt ở trong bàn tay mình.

Bất Hối vốn định không để ý hăn, nhưng cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay hăn dày rộng vẫn là thuận theo. Vừa rồi vì trừng phạt hăn nàng đã phải đứng tại không trung rét lạnh đợi thời gian thật dài, trong lòng cũng ngấm hối hận, tại sao nàng lại nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc như vậy!

Kỳ thật, lần này nàng là muốn mượn thời cơ này ở trong lục quốc đề xướng tiệm bánh ngọt, còn có tiệm trang sức cho nên cố ý đặc biệt như vậy. Phải biết rằng, nàng vì có thể tạo ra cảm giác người từ trên trời bay xuống đã tiêu tốn thời gian bảy ngày.

Chỉ là tìm tới một số lớn vải nhuộm thành màu xanh da trời, còn trang trí những đám mây đã dùng rất nhiều thời gian, lại vì phòng ngừa tuyết rơi nên đã chuẩn bị rất nhiều vải nhuộm màu xám. Sau khi chuẩn bị tốt, vẫn dựa theo phương thức lần trước quảng cáo cho quán lẩu, các nàng thừa dịp tất cả mọi người đang ở trong đại điện trốn đi lên, chờ Chiến Cảnh Thiên dẫn người ra ngoài lại bay xuống.

"Cảnh Thiên, không giới thiệu cho hoàng tổ mẫu sao?"

Khi Chiến Cảnh Thiên đem Bất Hối kéo đến trong lòng, Thái Hoàng Thái Hậu mới phản ứng kịp, nếp nhăn trên mặt đều đã cười lên. Nhìn thái độ tôn nhi của mình đối với nàng liền biết sắp có chuyện tốt.

Đối với Bất Hối, nàng hoàn toàn hài lòng, bộ dạng đi cùng Chiến Cảnh Thiên thập phần xứng, hơn nữa, bằng vào ánh mắt của nàng cũng không khó nhìn ra, nàng không phải vật trong ao.

"Tiểu nữ Phượng Bất Hối, tham kiến Thái Hoàng Thái Hậu, người gọi ta Bất Hối thì tốt rồi." tay Bất Hối ầm ập một chút liền từ trong tay Chiến Cảnh Thiên rút ra, đối với thái hậu nhẹ nhàng thi lễ.

"Người đứa nhỏ này, kêu như thế không quen, liền theo Cảnh Thiên kêu ai gia hoàng tổ mẫu đi! Đi, đi theo hoàng tổ mẫu đến phía sau nói chuyện phiếm, nói cho ai gia một chút, người làm như thế nào từ trên trời hạ xuống"

Lễ vật đã đưa xong, lại có khoảng thời gian tự do hoạt động cho nên Thái Hoàng Thái Hậu trực tiếp mang Bất Hối đi. Chiến Cảnh Thiên định đi theo lại bị Chiến Cảnh Nhân kéo lại: "Tiểu tử giỏi lắm, cư nhiên giấu kỹ như vậy, mỹ nhân như vậy như thế nào không mang vào cung sớm chút để trẫm nhìn một cái."

Chiến Cảnh Nhân lóe sáng một đôi hoa đào, đối với bóng lưng Bất Hối lộ ra nóng bỏng quang mang. Hoàng đệ của hăn quả nhiên tinh mắt, bất quá, hăn nhìn như thế nào có cảm giác giống như đã từng quen biết?

Đối với ánh mắt hăn, Chiến Cảnh Thiên nhú mày trầm giọng nói: "Đừng dùng ánh mắt ghê tởm kia của người nhìn nữ nhân của ta!"

Ngạch!

Chiến Cảnh Nhân bị kinh đến chỗ, hăn hiểu hoàng đệ lãnh huyết này hoặc là không có hứng thú, nếu cảm thấy hứng thú ham muốn chiếm hữu thật đúng là rất mạnh.

Bất quá, không phải càng thú vị sao!

"Được rồi, đều đi đi!" Nhìn khí tức trên người Chiến Cảnh Thiên càng ngày càng lạnh, Chiến Cảnh Nhân nói với các đại thần còn đang chảy nước miếng vì Bất Hối. Hắn cũng không muốn để cho Sát Thần này phá hủy yến hội đã chuẩn bị tỉ mỉ.

Dứt lời, Chiến Cảnh Nhân trong lòng khẽ hát một tiểu khúc, nhẹ nhàng hướng về phía hậu cung, lần đầu tiên chờ mong một hồi yến hội như thế. Nhìn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt phun lửa mấy người nữ nhân, buổi tối các nàng sẽ mang tới kinh hỉ gì!

"Đây là tiên tử đi! Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy qua mỹ nhân như vậy!"

"Xuyt! Nhỏ tiếng chút, người không thấy được vừa rồi Chiến Vương gia không vui sao? Xem ra, vị này mới đúng Chiến Vương Phi tương lai."

"Đúng vậy, nàng cùng Chiến Vương gia mặc y phục giống nhau, nhìn thủ công cùng kiểu dáng, Cẩm Tú phờn đi!"

"Cũng không phải sao, kia là thiên tà ti ngàn vàng khó cầu! Ngay cả hai vị quý phi trong cung cũng không có tư cách mặc"

"Chỉ có nàng mới xứng với Chiến Vương gia, bại bởi nàng ta phục tâm khẩu phục."

"Đúng vậy, chúng ta hay là nhìn các công tử khác đi, kỳ thật hoàng thượng cũng rất tốt!"

"Ta xem bên kia có vài vị bộ dáng không cam lòng!"

"Xem ra đêm nay sẽ có trò hay."

.....

Đám người tản ra, đi ở hậu hoa viên là nhóm người thiên kim tiểu thư, vương công đại thần tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ thảo luận.

"Các người đang nói cái gì."

"Chúng ta, chúng ta đang ở nói hoa không tề, nở ra thực xinh đẹp. Các người xem, bên kia cư nhiên lại vẫn mở ra mẫu đơn a."

"Thật sự! Mau qua đi nhìn xem. Lâm tiểu thư, chúng ta không quấy rầy người ngắm hoa."

Các vị tiểu thư đang nói hứng khởi, Lâm Tuyết Nhu đột nhiên xuất hiện phía sau các nàng. Nói xấu sau lưng người bị bắt gặp cũng không phải chuyện tốt gì, huống chi lại là Lâm Tuyết Nhu hung hãn điệu ngoa, khẩn trương lấy lý do rời đi.

Nhìn mấy nữ nhân kia còn đang líu ríu, ánh mắt Lâm Tuyết Nhu lộ ra hung quang, hận không thể đi lên một người đánh hai bàn tay, bất quá hôm nay không thể xảng bậy, hung tợn lăm lăm: "Hừ! Một kẻ ngu ngốc

có khuôn mặt xinh đẹp mà thôi, chờ buổi tối để cho nàng đẹp mặt."

*

Các sứ thần đến thiên điện nghỉ ngơi đang thảo luận .

"Các người nói vừa rồi là công chúa?"

"Không sai được, cựu thần tuy hơn mười năm không gặp công chúa nhưng nốt ruồi hình lệ ở khóe mắt nàng, còn có dung mạo cùng tiên hoàng hậu giống nhau, tuyệt đối không sai."

"Đúng vậy, hơn nữa tên cũng giống."

"Nhưng, công chúa không phải ở am ni cô vì Phượng quốc cầu phúc sao? Làm sao có thể xuất hiện tại Chiến quốc?"

Chương 41: Đêm nay, tùy người xử trí!

Sau khi Thái Hoàng Thái Hậu đem Bất Hối mang tới tẩm cung của nàng bắt đầu tìm hiểu thân phận bối cảnh của nàng, còn có khi nào thì cùng Chiến Cảnh Thiên đại hôn.

Đương nhiên, việc này Bất Hối không thể nói ra, mà sở trường của đặc công ưu tú nhất là hỏi lại, cho nên thời gian kế tiếp Bất Hối coi như hoàn toàn hiểu biết Chiến quốc và chuyện tình trước đây của Chiến Cảnh Thiên.

"Lão tổ tông, đã khai yến, hoàng thượng mời người qua."

Hô!

Bất Hối trên mặt vẫn treo một bên cười như cũ, trong lòng lại vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thái Hoàng Thái Hậu tuy rất hiền lành nhưng nàng thật sự không biết bởi người nói chuyện phiếm như thế nào, hiện tại đã là cực hạn .

"Hoàng tổ mẫu, Bất Hối đỡ người đi." Thông qua lần nói chuyện với nhau này Bất Hối cực kỳ thích vị lão nhân gia này. Ở trên thân thể nàng, nàng cảm nhận được loại yêu mến của bà nội đối với cháu gái. Nàng đã sống qua hai kiếp cũng chưa được hưởng tình thân, cho nên giờ phút này thái độ nàng đối Thái Hoàng Thái Hậu đã trở nên thân thiết.

"Về sau phải thường đến trong cung với hoàng tổ mẫu, hậu cung này quá mức thanh tĩnh, ngày thường đến người nói chuyện phiếm cũng không có."

Nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói như vậy Bất Hối mới phát hiện hậu cung này to như vậy quả thật quá mức thanh tĩnh. Nàng biết Chiến Cảnh Nhân chỉ cười hai vị quý phi, nhưng tiên hoàng không phải nên có rất nhiều phi tử sao? Như thế nào một vị cũng chưa nhìn thấy?

"Hoàng tổ mẫu có thể tìm nhóm người thái phi nương nương nói chuyện phiếm?" Bất Hối đem nghi hoặc trong nội tâm hỏi lên, nghe nói phụ hoàng Chiến Cảnh Nhân năm đó rất phong lưu, hậu cung giai lệ ba nghìn đều là mỹ mạo như tiên.

Nghe vậy, sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu phút chốc thay đổi, đột nhiên trở nên trắng xanh, cánh tay nắm Bất Hối run rẩy lợi hại.

Bất Hối trong lòng tò mò, xem ra trước kia trong cung khẳng định đã xảy ra đại sự bằng không sao Thái Hoàng Thái Hậu lại phản ứng như vậy?

Chiến Cảnh Nhân là con trưởng năm nay hai mươi sáu tuổi, hãn mười tuổi đăng cơ. Nói cách khác, khi tiên hoàng trên dưới hai mươi lăm tuổi liền chết, trong lòng càng ngày càng tò mò, xem ra đáp án chỉ có thể thu được từ Chiến Cảnh Thiên.

"Hoàng tổ mẫu có nghe qua quán lẩu mới khai trương trong Hoàng Thành? Ngày khác Bất Hối mang hoàng tổ mẫu ra ngoài ăn đi." Thấy sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu càng ngày càng kém, Bất Hối khẩn trương nói sang chuyện khác.

"Ai! Nghe qua là nghe qua, bất quá hoàng tổ mẫu tuổi đã lớn, xuất cung một chuyến quá phiền toái, hưởng hồ thân phận ai gia sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho mọi người, người Cùng Cảnh Thiên đi thôi." Thái Hoàng Thái Hậu thở dài, bất quá vẫn là từ trong bi thương đi ra.

Bất Hối thấy trên mặt nàng tốt hơn một chút, nói tiếp: "Hoàng tổ mẫu có thể đi đó là phúc khí, ai dám rảnh rỗi phiền toái người?"

Thái Hoàng Thái Hậu vỗ nhẹ nhẹ lên tóc của nàng, nhẹ cười: "Người nha! Ngày cái miệng thực có thể nói, hoàng tổ mẫu đúng là càng ngày càng thích người."

"Nếu không như vậy, kia cái lẩu Bất Hối đã nếm qua một lần có thể biết phải làm thế nào, ngày khác Bất Hối đến trong cung làm cho hoàng tổ mẫu ăn."

"Lời này hoàng tổ mẫu sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó không cho chống chế" Sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu rất cục khôi phục lại, khóe miệng lại tươi cười hiền lành.

.....

Hai người vừa đi vừa nói cười, rất nhanh liền đến đại điện, trong điện tất cả mọi người đã đứng chờ ở cửa, vừa thấy các nàng đến liền hành lễ.

Buổi chiều Chiến Cảnh Thiên cũng không nhàn rỗi, mang theo thủ hạ đem đạo cụ thu về, lại bồi Chiến Cảnh Nhân uống trà, liền đến bên này chờ Bất Hối, trong lòng ngâm suy nghĩ, làm như thế nào mới có thể để cho nàng nguôi giận? Buổi sáng nàng nhìn hãn, lòng của hãn vẫn không yên, vừa thấy nàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu đi tới vội vàng đi đến bên người nàng đứng vững.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy Chiến Cảnh Thiên lấy lòng Bất Hối, khẽ cười nói: "Bất Hối tới bên cạnh hoàng tổ mẫu ngồi đi, Cảnh Thiên cũng qua đây đi."

"Dạ, hoàng tổ mẫu"

"Dạ, hoàng tổ mẫu"

Lời nói vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu tươi cười càng sâu, nàng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt tôn nhi này lộ ra tươi cười vui vẻ như vậy.

Bởi vì Bất Hối nói câu kia với hoàng tổ mẫu, nội tâm Chiến Cảnh Thiên cũng là vui mừng đến nở hoa, nếu đều đã đổi lại cách xưng hô, như thế hôm nay có phải hay không.

Sau khi đám người Hoàng đế, Thái Hoàng Thái Hậu, Bất Hối ngồi xuống, các đại thần phía dưới, gia quyến, sứ thần các quốc gia cũng ngồi xuống.

Lâm Tuyết Nhu không cam lòng nhìn Bất Hối ngồi ở trên cùng Chiến Cảnh Thiên, trên mặt bộ dáng như ăn phải con ruồi, mà Hạ Lam ngồi bên cạnh nàng sắc mặt cũng rất kém. Buổi chiều các nàng buông tha cơ hội đi lấy lòng Thái Hoàng Thái Hậu là giành chỗ ngồi này.

Vị trí chỗ này là Chiến Vương Phủ, bàn chính giữa là lưu cho Chiến Cảnh Thiên, hai người các nàng chiếm cứ vị trí hai bên, chỉ sợ rời đi sẽ bị Bất Hối cướp, nhưng hiện tại hai người kia lại ngồi ở phía trên.

Kỳ thật, khi Thái Hoàng Thái Hậu vào liền thấy được tình huống các nàng bên này, cho nên mới cố ý đem Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên kêu lên. Nàng rất thích Bất Hối, hơn nữa, bằng vào hiểu biết của nàng đối với tôn nhi của mình, hẳn sẽ không cho phép Lâm Tuyết Nhu hay Hạ Lam ngồi ở bên người hắn. Như vậy, ở trên đại điện chẳng khác nào đánh Hữu tướng cùng phủ Tướng quân hai cái bạt tay, đối hắn về sau cũng không có lợi.

Chiến Cảnh Thiên cũng không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hắn một lòng đều ở trên người Bất Hối, nhưng từ khi nàng tiến vào đại điện ngồi xuống cũng chưa từng nhìn hắn một cái.

"Chiến Vương gia đây là đang làm gì?" khi Bất Hối vẫn đang chú ý nhìn sứ thần Phụng quốc của nàng đột nhiên bị hắn cầm tay, giật cũng không ra, nàng dùng lực hắn cũng dùng lực, chỉ có thể nhỏ giọng chất vấn.

"Thực xin lỗi, bản ——" biểu tình trên mặt Chiến Cảnh Thiên cực kỳ cổ quái, mơ hồ lộ ra một tia khó xử. Hắn đời này chưa từng nhận lỗi với người nào, phải mất cả buổi mới có dũng khí mở miệng: "Ta không nên để cho Nguyên Bích cố ý té bị thương bức người thay nàng lên sân khấu, là ta sai lầm rồi, đừng nóng giận nữa được không?"

Hiển nhiên, càng nói càng lưu loát, một hơi nói hết.

A!

Bất Hối kinh ngạc đến miệng cũng đã mở ra, hoảng sợ nhìn sắc mặt Chiến Cảnh Thiên khẽ biến thành đỏ, không bị đánh tráo đi? Lời này cư nhiên có thể từ miệng vị gia này nói ra?

"Đem miệng khép lại."

Chiến Cảnh Thiên buồn cười đem miệng nàng đang mở ra khép lại, nói ra trong lòng thoải mái hơn. Từ khi gặp nàng, hắn đã làm quá quá nhiều chuyện không có khả năng.

"Ôi! Chiến Vương gia đây là hát tuồng nào? Bất Hối cũng không dám tức giận với Vương gia." Tuy Bất Hối cảm thấy kinh ngạc, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tha thứ hắn đơn giản như vậy.

Chiến Cảnh Thiên rất cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghe nàng nói như vậy nhất định là đồng ý tha thứ hắn. Chẳng qua với hiểu biết của hắn, nữ nhân này nếu chưa trả thù được thì sẽ không từ bỏ ý đồ. Nghĩ đến đây, trong hai mắt lạnh lùng lộ ra ý cười tà mị, nhẹ nhàng nhếch miệng nhích lại gần nàng, thì thầm nói: "Đêm nay, tùy ý người xử trí!"

Oanh!

Thiên lôi cuộn cuộn!

Lời này nghe như thế nào cũng giống như phi tử chờ được sủng hạnh?

Bất quá, một câu kế tiếp của nàng càng thêm cường hãn, chỉ thấy nàng lộ ra hai cái răng khểnh một bộ đại gia nói: "Chẳng lẽ chỉ có đêm nay?"

Chương 42: Ta không muốn!

Chiến Cảnh Thiên vừa nghe lời này, trong mắt loé lên không phải kinh ngạc mà là hưng phấn! Hơi có chút kích động nói: "Cả đời này bốn vương đều tùy người xử trí!"

Đây là gián tiếp thổ lộ sao?

Mặc kệ phải hay không Bất Hối cũng không muốn nghiên cứu sâu hơn. Lần trước, sau khi trở về từ trên núi nàng liền hạ quyết tâm đời này tuyệt đối sẽ không động tâm vì hắn, lại càng không yêu bất luận kẻ nào.

Chiến Cảnh Thiên là nam nhân tốt, nhưng ánh mắt của hắn quá xa rộng, thứ nàng hướng tới chỉ là cuộc sống tiêu dao tự tại.

Nhìn thấy thần sắc Bất Hối lại lạnh nhạt xuống, Chiến Cảnh Thiên thở dài một hơi, nữ nhân này rõ ràng cũng đã động tâm lại còn để ý cái gì?

Chẳng lẽ là Hiên Viên thần?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn có chút đau, còn có ghen tị. Ghen tị nam nhân kia có thể được nàng yêu mười năm. Bất quá, tương lai của nàng nhất định là của hắn, hắn muốn còn không có không chiếm được!

Một cánh tay nhàn rỗi nhẹ nhàng đặt trên eo của nàng, tiến đến bên tai nàng tà mị cười: "Buổi tối, bốn vương cũng đều tùy ý người xử trí."

"Cút!"

Bất Hối phượng mâu giận dữ, vừa cảm thấy hắn là nam nhân không tệ không nghĩ tới cũng là sắc lang, cư nhiên dám đùa giỡn nàng?

Nhiều năm về sau, mỗi khi nàng nhớ đến đoạn hồi ức này đều vô cùng hối hận, lúc ấy nếu có máy ghi âm, hoặc có thể ghi chép lại gì đó thì thật tốt, hoặc là để cho hắn viết giấy xác nhận như vậy mỗi buổi tối bị ‘xử trí’ sẽ không phải là nàng.

" Lý Hiểu Mai nữ nhi Lý đại học sĩ vì Thái Hoàng Thái Hậu dâng lên một điệu nhảy."

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đang liếc mắt đưa tình phía dưới đã bắt đầu biểu diễn.

Tiếng đàn sáo duyên dáng vang lên, một vị nữ tử nhỏ xinh mặc quần áo màu sắc rực rỡ chậm rãi đi đến chính giữa điện. Theo tiếng nhạc vang lên người cũng bắt đầu vũ động.

"Không tồi!"

Bất Hối không để ý tới Chiến Cảnh Thiên, hưng trí khác hắn xem nhảy múa. Lý Hiểu Mai này nhu hòa,

thân thể cũng vô cùng mềm mại, nhảy một thủ khúc uyển chuyển lại càng dễ cho nhóm người giống đực si mê không thôi.

Cung yến hàng năm nữ nhi các đại thần đều biểu diễn một tiết mục nói là vì chúc thọ, kỳ thật chính là vì quyến rũ nam nhân. Chỉ là cơ hồ hàng năm đều là Hạ Lam cùng Lâm Tuyết Nhu đứng đầu. Tâm hai nữ nhân này đối với Chiến Cảnh Thiên đúng là chưa bao giờ thay đổi, bất quá Chiến Cảnh Thiên trừ bỏ năm nay thì chưa bao giờ ngồi xem biểu diễn này một lần.

"Tới, ném thử cái này!"

Khi Bất Hối đang bình phẩm mỹ nhân phía dưới, bên miệng liền xuất hiện một miếng thịt cá, vừa cúi đầu thì thấy từ lúc biểu diễn bắt đầu trên bàn các nàng đã bày đầy rượu và thức ăn, Chiến Cảnh Thiên gắp một miếng cá đem gờ hết xương đưa đến trong miệng nàng.

Từ chiều nàng đã cùng Thái Hoàng Thái Hậu nói chuyện, nàng quả nhiên đói bụng cũng không nhìn vũ đạo bắt đầu chọn đồ nàng thích ăn. Chiến Cảnh Thiên đang ở bên ôn nhu vì nàng chia thức ăn, gắp được cá, gà, đều dỡ xương biến thành khối nhỏ dút cho nàng.

Hai người ở đây ngọt ngào, phía dưới đã có người ngồi không yên. Ánh mắt Hạ Lam cùng Lâm Tuyết Nhu vẫn đều đặt trên người Chiến Cảnh Thiên, nguyên bản còn đang cao hứng vì hẳn có thể lưu đến cuối, không nghĩ tới hẳn là vì nàng.

Các nàng đã khi nào nhìn thấy bộ dáng hẳn ôn nhu như vậy, nếu hẳn có thể bồi các nàng ăn một bữa cơm đã hạnh phúc lắm rồi.

Còn người khác cũng đang nhíu mày, đó chính là sứ thần Phượng quốc.

Bọn họ còn chưa biết Hiên Viên Thần đã đem tìn vật đính hôn trả lại cho Bất Hối, cho nên nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ‘ân ái’ như vậy trên mặt đều là lo lắng.

"Công chúa không phải rất yêu thích thái tử Hiên Viên Quốc sao? Như thế nào lại cùng Chiến Vương gia dựa vào gần như vậy?"

"Có lẽ đợi sau khi cung yến kết thúc chúng ta đi hỏi công chúa, cũng may sứ thần Hiên Viên Quốc không tới, nếu không sẽ xảy ra một hồi chiến tranh!"

Bất quá, vẫn có người vì bọn họ cao hứng, đó chính là Thái Hoàng Thái Hậu, nhìn hai người bên cạnh ân ái ái, nàng thật là không muốn phá hủy. Nàng đã nói thôi, tôn nhi của mình hoặc là không thích, nếu yêu nhất định sẽ là tướng công tốt.

.....

Thời gian dần dần đi qua, phía dưới hoặc là nhảy múa hoặc là vẽ tranh, cũng không có đánh đàn bởi vì không ai muốn làm nền cho Hạ Lam.

Lại một tiểu thư biểu diễn xong, tiểu thái giám lại hô: "Kế tiếp dòng chính nữ Lâm tướng quân, Lâm Tuyết Nhu biểu diễn tài nghệ!"

Các tiểu thư muốn biểu diễn tài nghệ cũng sớm đã báo danh sách, tất cả biểu diễn đều là dựa theo tiết mục đã báo trước đó, đương nhiên tiêu điểm luôn là Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam.

Dứt lời, Lâm Tuyết Nhu chậm chậm tiêu sái đến chỗ trung tâm, hai mắt đăm đõi đưa tình nhìn Chiến Cảnh Thiên, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi. Bởi vì liên quan tới Chiến Cảnh Thiên nên vừa hưng phấn vừa khẩn trương. Bất quá khi nhìn đến Bất Hối trong mắt hiện lên một tia ác độc.

Nàng hôm qua nhận được một phong thư, trong thư nói rõ thân phận Bất Hối còn có một chút lời đồn về nàng. Nàng suốt đêm cho người tướng quân phủ đi tra xét, quả nhiên cũng giống trong thư nói. Suy nghĩ đến nữ nhân này đã có vị hôn phu, hơn nữa lập tức sẽ đại hôn lại ở nơi này quyền rũ biểu ca?

Phi!

Phượng Bất Hối! Người dựa vào cái gì có thể có được sủng ái của biểu ca, nàng không cam lòng, hôm nay nhất định phải để cho biểu ca biết bộ mặt thật của nàng ta!

Thu hồi thần sắc ác độc trong mắt thay bằng vẻ mặt tươi cười, ôn nhu đối với Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Tuyết Nhu chúc cô tổ mẫu vĩnh viễn tuổi trẻ, thân thể an khang!"

Thái Hoàng Thái Hậu là thích Lâm Tuyết Nhu, đây là người nhà mẹ đẻ mình chẳng qua nàng thỉnh thoảng có chút tùy hứng, hôm nay thấy nàng biểu hiện tự nhiên thanh thản hết sức hài lòng, mỉm cười nói: "Hôm nay Tuyết Nhu muốn vì ai gia biểu hiện cái gì? Năm trước một khúc Mai Hoa Tam Lộng của người rất êm tai, làm cho ai gia nhớ mãi không quên!"

Trong mắt Lâm Tuyết Nhu hiện lên vẻ đắc ý, cười đối Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Cô tổ mẫu, Tuyết Nhu cảm thấy hàng năm đều biểu diễn như vậy quá mức đơn điệu, năm nay là đại thọ bảy mươi, sao không thử những trò khác?"

"Người nói cho ai gia một chút, muốn thêm trò gì." Thái Hoàng Thái Hậu cũng hứng thú, hàng năm đều nhìn biểu diễn quả thật có chút đơn điệu.

"Không bằng như vậy đi, ở đây cũng còn lại Hạ Lam tỷ tỷ cùng Phượng tỷ tỷ chưa biểu hiện, sao ba người chúng ta không tỷ thí tỷ thí, như thế nào?"

Xôn xao!

Trong điện trở nên náo nhiệt, cao trào bọn hân mong đợi cả đêm rốt cục đã đến!

Hạ Lam đối với khiêu chiến của Lâm Tuyết Nhu lơ đãng, trước kia là vì Thái Hoàng Thái Hậu mới nhường nàng, lần này Chiến Cảnh Thiên ở đây nàng sẽ không ẩn dấu thực lực. Chỉ là đã có người cho nàng đá kê chân này nàng rất thích ý, cười đứng dậy đáp: "Hạ Lam cũng cho rằng phương pháp này thú vị, cũng không biết Phượng tỷ tỷ có nguyện ý hay không?!"

"Hà?" Bất Hối đang ăn vui vẻ, đột nhiên cảm giác nàng thành tiêu điểm, nghi hoặc ngẩng đầu lên.

"Phượng tỷ tỷ nguyện ý chấp nhận sao?" Hạ Lam trong lòng có chút tức giận, không nghĩ tới cư nhiên bị

Bất Hối coi như không có , bất quá trên mặt một điểm cũng chưa biểu hiện ra ngoài, vẫn cười như cũ hỏi.

Bất Hối nhú nhú mày, nghe nàng vừa nói như vậy lập tức đoán được là chuyện gì, đem rau xanh Chiến Cảnh Thiên mới vừa dứt cho nàng nuốt vào, lưỡi biếng tựa lưng vào ghế ngồi, cười lạnh nói: "Ta không muốn!"

Chương 43: Tha hương gặp cố nhân

"Hừ, ta xem là không dám đi? !" Lâm Tuyết Nhu khinh miệt nhìn Bất Hối, nàng đã sớm đoán được kết quả này.

"Tuyết Nhu muội muội lời này không đúng rồi, Phượng tử tử có thể là sợ nàng so với chúng ta giỏi hơn nhiều lắm, để cho chúng ta khó coi!" Hạ Lam vẽ mặt chân thành, thật giống như là nàng đã từng thấy Bất Hối biểu diễn, bất quá, nàng ta giả vờ như thế nào cũng không lừa được Bất Hối.

Bởi vì khi nàng đang nói lời này, tay đang túm chặt ống tay áo, điểm này trừ Bất Hối cũng không ai chú ý tới, đương nhiên là Chiến Cảnh Thiên không thêm để ý nàng ta.

Thấy vậy Bất Hối nhướng mày, vẽ mặt khinh thường liêu lĩnh lại kiêu ngạo nói: "Hạ Lam tiểu thư nói thật đúng, ta chính là sợ các người thua quá khó coi!"

"Người!"

Hạ Lam nói một chữ ‘người’ cũng không nói nữa, nàng chỉ muốn kích Bất Hối tham gia mà thôi, không nghĩ tới nàng cư nhiên vô sỉ thừa nhận. Nếu nàng không tham gia thi đấu liền chứng thực so với mình cùng Lâm Tuyết Nhu giỏi hơn, thật sự là nâng đá đập chân mình!

"Hừ, cái gì so với chúng ta lợi hại? Ta xem người là cái gì cũng không biết, sợ dọa người đi? Muốn để ta chịu thua, trừ phi người ở trên đại diện biểu diễn chứng minh so với ta giỏi hơn!" Lâm Tuyết Nhu vừa nghe Bất Hối nói như vậy cảm thấy càng tức giận, liền bất chấp cái gì đoan trang thư nhả, một hơi nói ra.

Nghe vậy, Hạ Lam thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may có người không có đầu óc này ở đây.

"Tuyết Nhu, không được làm càn!" Thái Hoàng Thái Hậu trách nói, tuy nàng cũng rất muốn xem Bất Hối biểu diễn.

Lâm Tuyết Nhu không nghĩ tới Thái Hoàng Thái Hậu vẫn yêu thương nàng sẽ giúp Bất Hối lần đầu tiên gặp mặt nói chuyện, vô cùng ủy khuất nói: "Lão tổ tông, Tuyết Nhu không phục, chúng ta lại chưa thấy nàng biểu diễn, ai có thể chứng minh nàng so với ta cùng Hạ Lam giỏi hơn."

"Bốn vương có thể làm chứng!"

Lâm Tuyết Nhu vừa nói xong liền truyền đến thanh âm như chém đinh chặt sắt của Chiến Cảnh Thiên không cho phản bác. Lời nói của hắn tại Chiến quốc cũng có thể so với thánh chỉ.

"Hừ!" Lâm Tuyết Nhu cắn răng một cái dẫm chân, tức giận về chỗ ngồi xuống, nàng không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên sẽ bao che Bất Hối như vậy.

"Chiến Vương gia cũng thật là có phúc! Có thể nghe được tiếng đàn tuyệt mỹ của Phượng tỷ tỷ. Hạ Lam đã từng ở trong vương phủ nghe được một lần, thật sự là có thể so với tiên nhạc!" Hạ Lam thấy Lâm Tuyết Nhu quay trở về trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng chỉ như vậy liền buông tha nàng thực không cam lòng, cho nên cho dù hiện tại có thể sẽ đắc tội với Chiến Cảnh Thiên nàng cũng không tiếc, phải làm cho Bất Hối xấu mặt.

Trong lòng nàng tin chắc, chỉ cần Bất Hối xấu mặt Chiến Cảnh Thiên nhất định sẽ yêu nàng.

"So với tiếng đàn của Hạ Lam tiểu thư càng bùi tai à? Nàng là đệ nhất tài nữ của Chiến quốc chúng ta a!"

"Phượng tiểu thư có thể để mọi người mở rộng kiến thức đi!"

"Đúng vậy, Phượng tiểu thư người cũng đừng khiêm tốn!"

.....

Hạ Lam vừa nói Hữu tướng liền âm thầm chuyển ám hiệu cho một vài quan viên bắt đầu ồn ào. Đàng phải bọn họ tự nhiên đều đứng ra, còn có chút thuần túy là hi vọng Bất Hối biểu diễn.

Nghe đến đó, giữa hai hàng lông mày của Chiến Cảnh Thiên xuất ra một đạo lãnh khí, vừa muốn mở miệng đã bị Bất Hối ngăn cản, nàng thờ ơ nhìn những người phía dưới, trong lòng cười lạnh. Muốn nhìn nàng xấu mặt sao?

"Nhị hoàng tử đến!"

"Sứ thần Bách lý quốc đến!"

"Thất công chúa Yến quốc đến!"

Ngay khi Bất Hối muốn trả lời, ngoài điện truyền đến tiếng kêu the thé của tiểu thái giám.

"Tôn nhi chúc hoàng tổ mẫu thân thể an khang, phúc như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn!" Sau khi tiểu thái giám thông báo, một nam tử mặc trường bào tử sắc đi đến, đối với Thái Hoàng Thái Hậu hành đại lễ.

Người này là vị hoàng tử cuối cùng trong ba hoàng tử duy nhất của Chiến quốc, Chiến Cảnh Hiên!

Dáng người hăn to lớn, ngũ quan rõ ràng thâm thúy, trong con người tử sắc lộ ra băng lãnh cao ngạo, tóc đen tuyền rơi ở bên tai, một đôi bông tai tử sắc chói mắt quang mang. Quanh thân là khí tức lạnh lẽo, khóe miệng lại chứa nụ cười phóng đãng không câu nệ.

Chiến Cảnh Hiên mười sáu năm trước bị lưu đày đến trường thành, hôm nay vì sinh nhật Thái Hoàng Thái Hậu Chiến Cảnh Nhân ân xá hân trở về .

"Trở về là tốt, trở về là tốt, mau tới đây cho hoàng tổ mẫu nhìn xem!" Đứa cháu này tuy không lớn lên bên cạnh, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm mà lại lớn lên trong hoàn cảnh ác liệt kia, Thái Hoàng Thái Hậu đương nhiên đau lòng, cho nên thừa cơ hội lần này mới kêu hân trở về.

"Hoàng tổ mẫu yên tâm, Cảnh Hiên toàn bộ đều tốt, chỉ là thường xuyên nhớ hoàng tổ mẫu." Chiến Cảnh Hiên cười đối Thái Hoàng Thái Hậu nói. Chỉ là nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tươi cười kia không tới đáy mắt. Hơn nữa, ánh mắt của hân ở trong điện quét một vòng tới Bất Hối thì dừng lại, một lát sau mới đưa ánh mắt phóng tới trên người Thái Hoàng Thái Hậu.

Chiến Cảnh Hiên cố ý ngồi bên cạnh Bất Hối, điều này làm cho Bất Hối nhú mày lại. Trong lòng nàng cảm giác đối với hân chỉ có chán ghét, nhất là ánh mắt vừa mới đặt ở trên người nàng kia như là ánh mắt đánh giá con mồi, lại càng chán ghét!

Sau khi ngồi vào bên cạnh nàng, cái loại phản cảm này càng mạnh liệt, cảm giác quanh thân hân đều đã tản ra khí tức dâm tà.

"Hoàng tổ mẫu, tôn nhi sở dĩ đến chậm là vì ở trên đường gặp sứ thần Yến quốc cùng Bách Lý quốc, bọn họ bị sơn tặc bao vây, sau khi húng ta hợp lực vây quét những sơn tặc này mới tới được, cũng may là không quá trễ."

"Cái gì, trong Chiến quốc cư nhiên xuất hiện sơn tặc? Nhị hoàng đệ cùng các vị sứ thần có việc gì không?" Chiến Cảnh Nhân làm bộ thân thiết nhưng nội tâm lại cười lạnh. Sơn tặc? Là ăn trộm đi!

Đúng lúc này, một thanh âm ôn hòa truyền đến: "Tạ Chiến quốc hoàng đế quan tâm, Bách Lý Hề Bách Lý quốc gặp qua Chiến quốc hoàng đế, Thái Hoàng Thái Hậu, mong Thái Hoàng Thái Hậu khỏe mạnh trường thọ, tuổi tuổi bình an!"

Nghe vậy, nội tâm Bất Hối vui vẻ, vội vàng ở trong điện tìm kiếm chủ nhân thanh âm.

Từ thanh âm ôn hòa này nhìn lại, chính là sư huynh cùng nàng lớn lên trên núi Thanh Phong, cũng là Tam hoàng tử Bách Lý quốc, Bách Lý Hề!

Hơi chút hưng phấn kêu lên: "Sư huynh?!"

Bách Lý Hề nghe vậy, kinh ngạc phát hiện nữ tử ngồi ở phía trên đại điện gọi hân cư nhiên là Bất Hối, thăm dò kêu một tiếng: "Sư muội?"

Giờ phút này ánh mắt Bách Lý Hề gắt gao tập trung ở trên người Bất Hối ánh mắt ôn nhu tựa hồ muốn chảy ra nước, hai mắt trong suốt không chứa một tia tạp chất, quần áo trắng lại càng làm nổi bật khí chất cao quý thanh nhã của hân, quanh thân tản ra khí tức nhu hòa làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận.

Vừa rồi hân bị các sứ thần chặn, hơn nữa ánh mắt mọi người đều bị Chiến Cảnh Hiên hấp dẫn nên vẫn chưa chú ý tới hân. Hiện tại, hân vừa đứng ra làm người trong điện, nhất là những khuê các các tiểu thư nhìn đến ngây ngốc.

Người người đều biết, thiên hạ có hai đại mỹ nam, một người là Chiến quốc Chiến Cảnh Thiên, người khác là Hiên Viên Quốc Hiên Viên thần, hiện giờ nam tử giống như trích tiên này sao chưa bao giờ nghe người ta nhắc tới?

Nháy mắt, ánh mắt những thiên kim bị Chiến Cảnh Thiên hấp dẫn liền chuyển tới trên thân hắn, trong mắt vô số hoa đào loé lên.

Bất Hối nghe được thanh âm hắn là thăm dò, cười đáp: "Là ta!"

"Thật là người? Người như thế nào ở trong này?" Bách Lý Hề theo bản năng đi về phía trước vài bước, không dám tin nhìn Bất Hối. Trước đó hắn đã trở về Bách Lý quốc cho nên cũng không biết chuyện Bất Hối trộm xuống núi, mà hắn thấy được Chiến Cảnh Thiên ngồi ở bên người Bất Hối, ánh mắt nhìn nàng rất không bình thường, sư muội cũng dựa vào rất gần. Nhưng trong lòng sư muội không phải chỉ có Hiên Viên Thần sao?

"Người nhận thức hắn?"

Âm thanh lạnh như băng từ bên tai truyền đến, Bất Hối quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt mất hứng của Chiến Cảnh Thiên, gật gật đầu, sau đó lại hướng về phía Bách Lý Hề ra hiệu bằng mắt, trước mắt cũng không phải là thời điểm các nàng ôn chuyện.

Bách Lý Hề hiểu ý tứ trong ánh mắt Bất Hối, áp chế đáy lòng vô số nghi vấn, trở lại chính giữa đại điện.

Khí chất của hắn quá mức ôn hòa, căn bản làm cho người ta chán ghét không đứng dậy. Thái Hoàng Thái Hậu đối ấn tượng của hắn cũng rất tốt, thấy hắn quay lại cười nhạt nói: "Tam hoàng tử vất vả, nhanh ngồi xuống đi!"

"Tạ Thái Hoàng Thái Hậu nương nương!" Bách Lý Hề ôn nhu thi lễ, ngồi xuống vị trí sứ thần Bách Lý quốc.

Sau khi hắn ngồi xuống, nữ tử đứng ở phía sau hắn liền xuất hiện, mặt trái xoan xinh xắn, làn da trắng nõn, trên má có hai lúm đồng tiền linh động cười khê, toàn thân là váy dài màu xanh tím, thanh nhả thoát tục, viền váy treo một chuỗi chuông bạc, nàng vừa động chuông bạc liền vang lên tiếng丁丁丁.

Thấy ánh mắt mọi người đều rơi trên người nàng, lộ ra một nụ cười mê người đi về phía trước hai bước, đối với Thái Hoàng Thái Hậu hành lễ, thanh âm êm tai vang lên: " Tam công chúa Yến quốc Yến Tâm Nhu, thỉnh an hoàng đế Chiến quốc, đồng thời chúc mừng Thái Hoàng Thái Hậu hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có ngày này!".

Nàng này vừa nói, mọi người trong điện thập phần nghi hoặc, Yến quốc đã phái sứ thần tới như thế nào lại tới một người nữa? Lại là công chúa?

Nhưng để cho Lâm Tuyết Nhu và Hạ Lam để ý không phải cái này, mà là, nàng vừa vào đại điện ánh mắt liền không rời Chiến Cảnh Thiên!

Chương 44: Ta đồng ý!

"Tam công chúa như thế nào không tới cùng Yến vương gia?"

Lời này là Chiến Cảnh Nhân hỏi, đối với loại tâm tư tiểu nữ nhân này hẳn vừa nhìn đã hiểu, nhất định là vì đệ đệ băng sơn kia.

"Tâm Nhu nhận được thư của phụ hoàng, hoàng huynh vì không muốn chậm trễ chúc mừng Thái Hoàng Thái Hậu cho nên mới tới trước." Thanh âm Yến Tâm Nhu cực kỳ êm tai giống như chim hoàng oanh, trong miệng tuy đang trả lời vấn đề Chiến Cảnh Nhân nhưng ánh mắt ngập nước lại đang sùng bái nhìn Chiến Cảnh Thiên.

"Còn có thư của Yến hoàng? Không giao trăm nhìn xem sao?" Chiến Cảnh Nhân đã nghe Lâm Tuyết Nhu nói về yêu cầu của Bất Hối, hôm nay hẳn muốn nhìn Chiến Cảnh Thiên giải quyết như thế nào. Trong lòng hừ lạnh, ai kêu hắn giấu mỹ nhân lâu như vậy!

Nghe vậy, trên mặt Yến Tâm Nhu là hạnh phúc quang mang, e lệ nhìn Chiến Cảnh Thiên nói: "Tâm Nhu là tới hòa thân, nguyện dùng nửa giang sơn Yến quốc cùng gả nhập Chiến quốc!" Trong lòng vui sướng, tin tưởng với điều kiện này Chiến Cảnh Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt.

Oanh!

Toàn trường trực tiếp bị một tin tức nổ tung, nửa giang sơn?

Bọn hắn không nghe lầm chứ? Quá ngoài dự đoán mọi người!

Yến quốc tuy là tiểu quốc, nhưng lại là quốc gia giàu có nhất trong lục quốc. Nếu được bọn họ ủng hộ, thống nhất thiên hạ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Trong điện, những đại thần đứng là cao hứng cực kỳ, quả nhiên ông trời cũng đứng về phía bọn họ.

Bất quá, sắc mặt sứ thần các quốc gia cũng không thật tốt quá. Chiến quốc vốn đã là đại quốc, nếu có được tài phú của Yến quốc, thiên hạ này rất nhanh sẽ rối loạn, lần này trở về phải khẩn trương thương lượng đối sách.

Đồng dạng, cũng có vài người mang theo ghen tị cùng hận ý!

Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam trong lòng ghen tị không thôi. Các nàng dựa vào địa vị nhà mình hi vọng được gả cho Chiến Cảnh Thiên nhưng nửa đường nhảy ra một Bất Hối, hiện tại lại xuất hiện một vị công chúa giàu có như vậy.

Yến Mặc Ly lại càng hận ý, lúc hắn đi Yến Tâm Nhu quả thật muốn đi cùng hắn, nhưng hắn sợ nàng gả đi sẽ mang đi rất nhiều đồ cưới mới tự mình tới trước. Không nghĩ tới phụ hoàng cư nhiên sủng ái nàng như vậy, lấy một nửa giang sơn ra, về sau hắn còn cái gì?

"Tam công chúa mới tới trước ngồi ngồi xuống đi, hôm nay yến hội còn chưa biểu diễn xong, liền cùng

chúng ta xem xong đi!" Chiến Cảnh Nhân vẫn nhớ, trong trận này còn có người khiến hoàng đế hẳn cảm thấy hứng thú!

Nếu là trò hay lại bị công chúa đột nhiên tới làm hỏng thì thật là tiếc nuối!

Nghe vậy, Yến Tâm Nhu khước miệng nhếch lên cao chẳng những không ngồi ngược lại đi về phía trước vài bước: "Tâm Nhu cũng muốn dâng lên một đoạn vũ đạo, vì Thái Hoàng Thái Hậu chúc thọ!"

"Nếu Tâm Nhu công chúa đường xa mà đến, để công chúa bắt đầu trước đi!" Chiến Cảnh Nhân đối với mỹ nhân đều rất ôn nhu, đào hoa nhân loạn nháy. Trong lòng khẽ thở dài, khối băng kia có cái gì tốt làm sao nhiều mỹ nhân như vậy đều thích hẳn?

Yến Tâm Nhu cảm thấy vui vẻ nói: "Tạ ơn Chiến hoàng." Dứt lời, một khúc nhạc không có ở Chiến quốc vang lên, thanh âm là từ từ sứ thần sau lưng nàng truyền ra.

Bất Hối đáy lòng cười lạnh, xem ra vị công chúa này có chuẩn bị mà đến, đối với sắc mặt càng ngày càng đen của Chiến Cảnh Thiên trêu chọc nói: "Chiến Vương gia diễm phúc không ít?!"

"Bốn vương không quan tâm!" Thanh âm vẫn băng lãnh không chút nhiệt độ như cũ.

Bất Hối lúc này mới phát hiện, vị gia này thật là không quan tâm, bởi vì dưới đài hẳn cũng chưa nhìn, tuần mi thâm sâu khép lại như là sự tình gì cũng không liên quan đến hẳn.

Nàng cũng không để ý, thưởng thức màn biểu diễn dưới đài.

Theo tiếng nhạc vang lên, Yến Tâm Nhu bắt đầu uyển chuyển múa.

Eo nhỏ nhắn, bước đi uyển chuyển phức tạp, theo vũ đạo của nàng chuông bạc trên làn váy cũng bay lượn, tiếng chuông không hề đột ngột mà hòa vào khúc nhạc làm cho người ta càng thêm say mê. Yến Tâm Nhu say sưa múa trong điện, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc giống như tinh linh làm cho người ta có thể quên toàn bộ ưu phiền. Rất nhanh, khúc nhạc vừa chuyển trở nên nhẹ nhàng, điệu múa uyển chuyển lộ ra phong tình!

Hôm nay biểu diễn rất nhiều tiểu thư đều lựa chọn vũ đạo, nhưng không ai có thể động lòng người giống như nàng, đáy lòng Bất Hối cũng âm thầm tán thưởng. Phong thủy cổ đại thật tốt, có thể nuôi dưỡng ra nhiều mỹ nhân như vậy.

Bộp bộp bộp.

Sau khi đoạn múa kết thúc, trong điện vang lên tiếng vỗ tay như thủy triều làm cho tươi cười trên mặt Yến Tâm Nhu càng sâu, nhưng khi nàng nhìn Chiến Cảnh Thiên đang trong trầm tư, trên mặt lộ ra thần sắc thất bại.

Hắn căn bản không thấy nàng múa!

"Vũ đạo Tam công chúa thật đẹp, kế tiếp Tuyết Nhu sẽ vì các vị dâng lên một đoạn tỳ bà!" Nhìn thấy Yến Tâm Nhu biểu diễn xong, Lâm Tuyết Nhu đã không thể đợi được nữa, đây là nàng mất một năm thời

gian tập luyện, năng tin tưởng nhất định sẽ tươi đẹp kinh bốn!

"Chuẩn!"

Được ân chuẩn, Lâm Tuyết Nhu sai người lấy ra tỳ bà bắt đầu khảy đàn, chỉ thấy nàng hoặc kéo hoặc giữ, tay phải trên tỳ bà tung bay, kỹ xảo thành thạo, vừa thấy liền biết là người trong nghề.

Làm cho mọi người đắm chìm trong âm nhạc, trong đầu hiện ra đông đi xuân tới, đất đai sống ngòi, vạn vật tươi tốt phồn thịnh cảnh đẹp đầu xuân.

"Thưởng!"

Một khúc kết thúc, phản ứng kịp là Thái Hoàng Thái Hậu, người nhà mẹ đẻ cho nàng mặt mũi, trong lòng rất cao hứng, lập tức khen thưởng.

"Cám ơn lão tổ tông khen thưởng." Lâm Tuyết Nhu khinh thường nhìn Yến Tâm Nhu liếc mắt một cái, sau đó cười hướng Thái Hoàng Thái Hậu tạ thưởng, nhưng lại phát hiện ánh mắt Chiến Cảnh Thiên vẫn đặt trên người Bất Hối, hận ý trong lòng vừa áp xuống lại lập tức tăng lên.

Nhìn lại thần sắc Hạ Lam cũng ai oán, còn có Bất Hối một bộ không liên quan đến mình, nghĩ ra một kế: "Lão tổ tông, nghe nói Hạ Lam muội muội chuẩn bị là Quảng Lăng tán thất truyền đã lâu, hơn nữa Hạ Lam muội muội vừa nói Phượng tỷ tỷ am hiểu đàn cổ, không bằng để cho các nàng hợp tấu như thế nào?"

Chiến Cảnh Nhân trong lòng đặc ý, cao trào quả nhiên đã đến!

Hạ Lam không nghĩ tới Lâm Tuyết Nhu sẽ nói như vậy, nếu nàng một người biểu diễn khẳng định sẽ áp đảo hào quang của Lâm Tuyết Nhu, nhưng nếu cùng phượng Bất Hối biểu diễn, người thắng chỉ có thể là Lâm Tuyết Nhu.

Bất Hối nếu không biết đánh đàn, hợp tấu như vậy sẽ ảnh hưởng đến nàng. Nếu Bất Hối nếu quả thực là cầm nghệ siêu phàm, như thế chính mình cũng chỉ có thể làm nền, đáy lòng xẹt qua một tia lãnh ý, không nghĩ tới Lâm Tuyết Nhu lại trở nên thông minh như vậy!

Trong lòng nàng đem Lâm Tuyết Nhu nguyên rửa vô số lần, mặt không đổi sắc ôn nhu nói: "Phượng tỷ tỷ không phải đã nói sao, nàng không muốn biểu diễn, vẫn là để cho Hạ Lam tự mình biểu diễn đi!" Lúc này, nàng rất cảm tạ ban đầu Bất Hối đã cự tuyệt.

Hạ Lam sau khi nói xong vụng trộm lườm Bất Hối một cái, thấy tâm tư đối phương đặt ở trên người Tam hoàng Bách Lý quốc tử, lạnh lẽo thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng đang lúc nàng muốn thu hồi ánh mắt lại phát hiện Bất Hối nhìn sang đối nàng cười tươi đẹp!

Không ổn! mí mắt Hạ Lam nháy vài cái, trong lòng có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Bất Hối khẽ mở môi son, thanh âm ôn nhu hạ xuống: "Ta đồng ý!"

Chương 45: Quá kiêu ngạo

Oanh!

Hạ Lam trong lòng như bị sấm đánh, nàng không nghĩ tới Bất Hối thật sự sẽ đồng ý!

"Nếu tất cả mọi người muốn nhìn ta biểu diễn, ta như thế nào có thể để cho mọi người thất vọng? ! Chỉ là ta không mang cầm, làm phiền hoàng thượng sai người chuẩn bị một thanh đi!" Không để ý đến sắc mặt Hạ Lam khó coi, Bất Hối đẩy tay Chiến Cảnh Thiên vẫn lôi kéo nàng ra chậm rãi đi đến trên đài, ánh sáng quanh thân tản ra, chỉ một thoáng tất cả nữ nhân trong điện đều có vẻ ảm đạm thất sắc .

Yến Tâm Nhu một mực đánh giá Bất Hối ngồi bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, chỉ cảm thấy nàng có vẻ đẹp mà thôi, không nghĩ tới lại tỏa sáng như vậy!

Bất Hối đi đến bên người Hạ Lam, cười nhạt nói: "Không biết Hạ Lam tiểu thư hôm nay diễn tấu khúc như thế nào?"

Nhắc tới khúc này, Hạ Lam trong mắt nhin không được lộ ra kiêu ngạo, hơi có chút kích động nói: "Năm trước, ta ngẫu nhiên có được Quảng Lăng tán thất truyền đã lâu, hôm nay đành biểu diễn khúc này cho mọi người." Dứt lời, lặng lẽ nhìn người phía trên đại điện trong lòng có chút kích động, lát nữa hẳn sẽ chú ý tới nàng.

Kỳ thật cầm phổ này nàng đã có được ba năm, chẳng qua vẫn không thể hiểu thấu toàn bộ, mãi đến nửa năm trước mới có chút thành tựu, có thể đem khí thế trong đó phát ra.

"Cái gì? Cư nhiên là Quảng Lăng tán?"

"Không phải nói trăm năm trước đã biến mất sao? Thật sự xuất hiện?"

.....

Người trong điện đều là văn sĩ, đối với Quảng Lăng tán trong truyền thuyết gần như si mê, Hạ Lam mới mở miệng lập tức dẫn tới oanh động.

Hữu tướng đối với phản ứng của mọi người cực kỳ mãn ý, đây là hân hạnh ba năm mới cầu được. Quảng Lăng tán là nhạc khúc có không khí chiến đấu sát phạt, sở dĩ đưa cho nữ nhi chính là để đoạt được tâm Chiến Cảnh Thiên. Liếc mắt nhìn Bất Hối một cái khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt, cho dù nàng cầm kỹ thật sự rất cao siêu cũng không thể đàn một khúc này.

Bất Hối kinh ngạc mở to hai mắt không dám tin nhìn Hạ Lam hoảng sợ hỏi: "Thật là Quảng Lăng tán?"

Đối với phản ứng của nàng Hạ Lam rất đặc ý, nhưng ngoài mặt vẫn tiếp tục bộ dáng vô tội: "Muội muội không biết Phượng tỷ tỷ không biết khúc này, là muội muội không phải. Nếu không chúng ta đổi một thủ tỷ tỷ quen thuộc đi."

"Không phải nói khảy Quảng Lăng tán sao? Như thế nào có thể tùy ý đổi?"

"Đúng vậy, nếu không Hạ Lam tiểu thư một mình biểu diễn trước đi, Phượng cô nương xin chờ một chút."

.....

Hạ Lam vừa nói xong, Yến vương mở miệng đầu tiên. Bất Hối tuy đẹp nhưng là người Chiến Cảnh Thiên đế ý, nhưng Hạ Lam lại làm hấn cực kì thêm muốn, còn có thể lực sau lưng nàng cho nên liều mạng lấy lòng nàng.

Hai hàng lông mày Chiến Cảnh Thiên nhú chặt, mặt lộ vẻ không hờn giận, những người này dám đối xử với nữ nhân của hấn như vậy, thật sự là chán sống! Bất quá, khi hấn thấy trong mắt Bất Hối một tia giáo hoạt, áp chế lửa giận tràn ngập. Vẻ mặt này chỉ có khi nàng muốn chinh người mới có thể xuất hiện, cho nên an tâm chờ biểu diễn của nàng.

Bách Lý Hề an tĩnh ngồi ở chỗ ngồi trợn to hai mắt không dám tin nhìn Bất Hối, phải cố gắng kìm nén một hơi mới không cười. Sau đó, trong ánh mắt nhìn Hạ Lam tràn ngập đồng tình.

Hấn không biết tiểu sư muội vẫn nhất gan như thế nào đột nhiên trở nên xảo quyết như vậy?

Phải biết rằng, khi ở Thanh Phong sơn lão nhân cổ quái kia yêu thích nhất là để hấn cùng Bất Hối khảy các loại nhạc khúc, hấn góp nhặt rất nhiều cầm phổ thất truyền đã lâu, sư muội đàn thuần thực nhất là Quảng Lăng tán. Nhưng có lẽ bởi vì tính cách của nàng nên lúc đàn cũng không có khí thế, lúc này hấn sẽ cùng nàng đàn bù lại chỗ không đủ của nàng. Nhớ lại đã từng có thời gian vui vẻ, ánh mắt Bách Lý Hề nhìn Bất Hối càng thêm sùng nịch.....

"Người xác định muốn đàn thủ này sao?" Bất Hối không để ý người chung quanh chất vấn lại hỏi Hạ Lam một lần nữa.

"Phượng tỷ tỷ người cũng nghe rồi, tất cả mọi người muốn ta khảy khúc này." Hạ Lam khéo léo đem đề tài dẫn tới trên người những người xem, vốn là nàng nguyện ý nhưng hiện tại lại biến thành như là mọi người đang ép nàng, trong mắt hiện lên vẻ khó xử diễm đạm đáng yêu.

Mẹ nó!

Bất Hối trong lòng thầm mắng, để người giả vờ, lát nữa nhìn người khóc như thế nào.

Thu hồi biểu tình kinh ngạc, nhú lông mày đối với Hạ Lam cười nói: "Nếu Hạ Lam tiểu thư muốn khảy khúc này, ta đây liền cố mà làm đi! Tuy nhiên thủ khúc này đàn không tốt lắm, bất quá may mà ta đã luyện rất quen thuộc."

Dứt lời, Bất Hối thấy trên mặt Hạ Lam biểu tình kinh ngạc nhìn mình. Đối với phản ứng này, nàng cũng chưa hài lòng lắm cho nên tiếp tục đả kích nói: " Trước đây trong nhà rất nghèo không có món đồ gì chơi, cũng may có vài quyển cầm phổ, cho nên chỉ có thể mỗi ngày đánh đàn chơi. Bất quá thủ Quảng Lăng tán này quá mức bình thường, phụ thân không thích cho nên không nghiên cứu. May mà ta là lấy nó nhập môn,

tuy đã qua nhiều năm nhưng có lẽ vẫn chưa quên!"

Cái gì kêu tức chết người không đền mạng! Chính là loại này!

Người ta làm nhiều như vậy, hao phí sức lực lớn như vậy mới có được, giờ phút này lại bị nàng nói không đáng một đồng, trong mắt nàng giống như cực kỳ dọa người!

Đã từng thấy người kiêu ngạo, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua có người kiêu ngạo đến mức này!

Bất quá, đa số mọi người trong đại điện đều không tin, nghĩ người cứ khoe khoang đi, nếu Quảng Lăng tán chỉ là nhập môn thật không biết cái gì mới là cao nhã .

"Vậy thỉnh Phượng tỷ tỷ chỉ giáo một chút!" Hạ Lam rõ ràng cũng không tin cho nên trực tiếp ngồi xuống đàn cổ trước mặt, tự tin chuẩn bị khảy đàn.

Hừ!

Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ đi!

Bất Hối cũng đi tới đàn cổ sớm chuẩn bị tốt trước mặt, lấy tay ra sức gảy một cái.

Tang!

Một thanh âm cực kì khó nghe truyền ra, làm Hạ Lam ngồi bên cạnh nhảy dựng.

Một động tác này liền thấy mọi người trong điện thập phần khinh bỉ, thanh âm này có thể so với tạp âm. Điều này nói lên một chuyện, nàng không biết đánh đàn!

Thấy vậy, Hạ Lam trong lòng vui vẻ càng thêm tự tin. Bất quá, hiện tại không phải thời điểm nàng đặc ý, thu hồi tâm đem tất cả tinh thần ngưng tụ lại hai tay nhẹ nhàng đặt trên đàn cổ, làn điệu du dương truyền ra, tất cả mọi người trong điện rửa tai lắng nghe.

Hạ Lam khoe mắt đảo qua điện, biểu tình những người đó như si như say làm nàng cực kỳ mãn ý. Khi nhìn Chiến Cảnh Thiên trong lòng lại phần hận, ánh mắt của hắn vẫn đặt trên người Bất Hối!

Hừ!

Nhìn thấy Bất Hối còn chưa đánh đàn, trong lòng hiện lên khinh thường, một hồi Vương gia sẽ nhìn đến bộ mặt thật của nàng. Nghĩ đến đây, thu hồi tinh thần khép hờ hai mắt xuất thần.

Giai điệu tươi đẹp theo diễn tấu của nàng phiêu đảng trong đại điện, mà Bất Hối đem hai tay đặt ở trên dây đàn, cảm thụ nốt nhạc phát ra.

Hành động này của nàng lại làm cho người trong điện càng khinh thường, trong lòng thầm xem thường: "Chẳng lẽ nàng cho rằng đặt tay ở trên dây đàn liền tính nàng đàn?" Bất quá cũng hi vọng nàng không nên động thủ, bọn hắn cũng không hy vọng tiếng đàn động lòng người này bị cắt ngang.

Nghe một hồi nốt nhạc Hạ Lam phát ra Bất Hối nội tâm cười lạnh, quả nhiên như nàng dự liệu, tiểu thư dường ở trong khuê phòng như thế nào có thể đàn ra khí thế trong đó?

Tiếng đàn đột nhiên bắt đầu cao lên, Bất Hối chờ đợi chính là lúc này, mười ngón ở trên đàn cổ cử động, gia nhập vào trong tiếng đàn của Hạ Lam.

Nàng vừa động, làm cho rất nhiều người trong điện căng thẳng, nhưng thanh âm phá hoại vẫn chưa xuất hiện, hai tiếng đàn cực kỳ xảo diệu dung hợp, mọi người mở to hai mắt hoảng sợ nhìn nàng.

Tâm tư Bất Hối hiện tại toàn bộ đều đã đặt trong tiếng đàn, ở hiện đại nàng cũng là tinh thông âm luật, Quảng Lăng tán lại là cổ khúc nàng thích nhất, chỉ có giai điệu hào hùng kia mới có thể làm cho nàng nhiệt huyết sôi trào.

Thời gian trôi qua, trên trán Hạ Lam chảy ra từng từng mồ hôi lạnh. Vốn đàn thủ khúc này cũng rất khó khăn, nàng dùng thời gian một năm mới có biện pháp làm nhu hòa chút đem nó đàn ra, nhưng vì Bất Hối gia nhập nên toàn bộ đều đã thay đổi.

Trình độ Bất Hối ở trên đàn cổ tuyệt đối cao hơn nàng rất nhiều, cho nên nàng không có biện pháp khống chế tiếng đàn của Bất Hối, ngược lại là Bất Hối khống chế nàng.

Ầm!

Dây đàn trước mặt Hạ Lam đột nhiên đứt bắt buộc phải ngừng lại, không cam lòng muốn tiếp tục nhưng mười ngón tay đã sớm chảy máu, cổ tay cũng vô lực hơi run rẩy, lệ theo khóe mắt lập tức chảy xuống.

Thất bại nhìn thoáng qua Bất Hối, trong lòng nàng như thế nào cũng không dám tin tưởng? Nàng cư nhiên thật sự đàn thành thạo như vậy, nhất là khí thế ẩn chứa trong đó lại càng bề ngễ!

Nhìn trên đại điện, ánh mắt hằn chứa bao giờ rời Bất Hối, cho dù một tia dư quang cũng không cho mình, chẳng lẽ mình thật sự bị đánh bại như vậy sao?

Trong lòng Hạ Lam không cam lòng cùng ghen tị xen lẫn, nhưng trong điện không ai chú ý tới nàng, ngay cả phụ thân nàng đều say mê trong tiếng đàn tuyệt mỹ.

Đông!

Sau khi Hạ Lam rời khỏi, lại một đạo thanh âm tiến vào, trước mắt Bất Hối sáng lên, càng thêm chuyên chú trong tiếng đàn, có tiếng đàn này gia nhập khí thế Quảng Lăng tán phát ra càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ một khắc sau một đạo tiếng tiêu cũng gia nhập vào!

Chương 46: Phát sinh sự cố

Quảng Lăng tán là một cổ khúc nhưng cũng không bởi vì tiếng tiêu gia nhập mà phá hỏng tiết tấu, ngược

lại vì khí thể trong tiếng tiêu làm cho cả khúc càng thêm cao trào.

Một khúc kết thúc, trong điện yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong khí thể hào hùng. Vừa rồi bọn họ giống như đến chiến trường, chính mắt chứng kiến trăm vạn hùng binh hợp lại anh dũng giết địch.

Bất Hối đối với Bách Lý Hề cười ảm đạm, đạo tiếng đàn kia đúng là hấn thêm vào, hai người đã từng ở trên núi biểu diễn vô số lần khúc này, phối hợp không chê vào đâu được. Bách Lý Hề cũng nhìn nàng mỉm cười, hai người phối hợp càng ngày càng ăn ý!

Tiếp theo, Bất Hối trở về phía trên điện bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, nhẹ giọng nói: "Không nghĩ tới người còn có thể thổi tiêu!"

Tiếng tiêu đúng là Chiến Cảnh Thiên, đối với trình độ đàn của Bất Hối hấn cũng không quá mức kinh ngạc, ngược lại là khí thể của nàng làm cho hấn hơi chút kinh hãi. Ánh mắt nóng bỏng nhìn Bất Hối, khí phách kia còn hơn cả nam nhi làm cho tâm của hấn hung hăng nhảy loạn. Cái loại khí phách bề ngể thiên hạ này, ngay cả Chiến Cảnh Nhân đã làm hoàng đế mười sáu năm cũng khó có thể địch nổi.

Áp chế tình cảm trong lòng, mày giương lên ghé vào bên tai nàng nói: "Trở về bốn vương có thể cho người từ từ hiểu biết." Đồng thời, đưa tay tiếp tục ôm ngang hông nàng, hướng phía Bách Lý Hề dưới đài khiêu khích khẳng định quyền sở hữu của hấn.

Phải biết rằng, ăn ý vừa rồi của hai người làm cho hấn ghen tị.

Cố sức đẩy tay hấn ra, hung hăng trợn mắt nhìn hấn, sau đó đi xuống đài ngồi bên cạnh Bách Lý Hề, Chiến Cảnh Thiên lúc này mới phát hiện nàng chỉ là trở về lấy đồ.

Bốp bốp bốp!

Mãi đến khi Bất Hối ngồi xuống, giữa sân mới vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

"Thưởng!"

Đối với biểu hiện của Bất Hối, Chiến Cảnh Nhân đến bây giờ còn chưa phục hồi lại tinh thần, trừ bỏ thưởng cũng không biết nói cái gì.

Hiện tại ánh mắt các đại thần trong điện nhìn Bất Hối đều trở nên nồng nhiệt. May là Bất Hối đã đi xuống, nếu tiếp tục ngồi ở phía trên phỏng chừng đã bị những ánh mắt này đốt bỏng.

Nhưng cho dù nàng ngồi xuống phía dưới, những ánh mắt nóng bỏng trong điện này cũng không dời khỏi nàng. Hơn nữa, Bách Lý Hề vừa mới cùng nàng khảy đàn cũng bị những nữ nhân trong điện này nhìn đến nhúu mi.

"Sự muội làm sao có thể xuất hiện tại nơi này? Cầm khúc vừa rồi?" Cũng không để ý tới những ánh mắt này, Bất Hối vừa đến gần Bách Lý Hề liền nhin không được hỏi lên. Biểu hiện vừa rồi của nàng người giật mình nhất chính là hấn. Hấn quá quen thuộc nàng, trước kia cùng hiện tại so sánh như thế nào có thể không rung động!

"Hiện tại không phải nơi nói chuyện, ngày sau sẽ cùng sư huynh nói, ta cũng có quá nhiều sự tình muốn hỏi người!" Thông qua trí nhớ của Phượng Bất Hối nàng vô cùng thích sư huynh này. Có thể nói, Bách Lý Hề là người quan tâm nàng nhất trên đời, là người đối nàng tốt nhất.

.....

"Uh~m? Hoàng tổ mẫu, người xem có phải dấm chua trên bàn bị đánh nghiêng hay không, trầm như thế nào người được một cốc vị chua?!" Sau khi Bất Hối biểu diễn xong lại đi tới một đám vũ cơ biểu diễn, Chiến Cảnh Nhân liếc Chiến Cảnh Thiên mắt ánh mắt toàn bộ đều đặt ở trên người Bất Hối trêu chọc .

"Người, toàn khi dễ hoàng đệ người, nhanh tiến hành tiếp đi!" Thái Hoàng Thái Hậu cũng không phải không biết trong lòng Chiến Cảnh Nhân, nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên đen mặt thở dài một hơi. Đối một vị nữ tử quá mức si tình cũng không phải là chuyện tốt, nhớ năm đó.

"Hoàng thượng, Tuyết Nhu có câu không biết có nên nói không." Ngay khi Chiến Cảnh Nhân muốn tiếp tục Lâm Tuyết Nhu lại nhảy ra, mắt Chiến Cảnh Nhân sáng lên giống như thấy được chuyện gì lớn hơn nữa, lập tức chuẩn.

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng thầm nghĩ ‘không biết có nên nói?’ Người đã đứng ra rồi còn hỏi.

Không cần phải nói, khẳng định là liên quan đến nàng!

Quả nhiên, Lâm Tuyết Nhu mới mở miệng liền động đến nàng: "Tuyết Nhu nghe nói Hạ Lam muội muội am hiểu nhất kỳ thật là vẽ tranh, trước đó vài ngày còn nói hôm nay sẽ dâng lên cho lão tổ tông một bức! Hơn nữa, vừa rồi cầm nghệ của Phượng tỷ tỷ làm cho Tuyết Nhu trong lòng khâm phục không thôi, không biết có thể nhìn xem Phượng tỷ tỷ họa hay không?"

Bất Hối không thể không cảm thán, thật sự là một đám nữ nhân nhàm chán, vì một người nam nhân đáng sao?

Nhưng những nữ nhân này đều không nghĩ như vậy, Lâm Tuyết Nhu đề nghị xong, Yến Tâm Nhu cũng không cam tịch mịch đứng dậy, ôn nhu nói: "Chiến hoàng, Tâm Nhu ngày thường cũng rất thích vẽ tranh, không bằng như vậy đi, để cho vị tiểu thư vừa rồi còn có hai vị tiểu thư đánh đàn kia chúng ta bốn người cùng vẽ tranh cho Thái Hoàng Thái Hậu như thế nào?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân khẩn trương hạ lệnh: "Chuẩn, nhanh chuẩn bị giấy và bút mực." Hẳn hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào có cơ hội đổi ý, Bất Hối muốn cự tuyệt cũng không được, bất đắc dĩ từ chỗ ngồi đứng dậy đi tới.

Chiến Cảnh Nhân nhìn bốn vị tuyệt sắc nữ tử trong điện, lại nhìn Chiến Cảnh Thiên đang nhìn chăm chăm Bất Hối, mâu quang vừa chuyển nổi lên tâm tư khác: "Nếu như vậy, trầm cho các người thêm chút tiền đặt cược, như thế nào?" Dứt lời, hài lòng thấy ba vị nữ tử ánh mắt chờ đợi, lời nói xoay chuyển: "Như vậy đi, họa tốt nhất trầm có thể thỏa mãn nàng một điều kiện."

Hắn vừa nói xong trong điện lại nổ tung, một điều kiện? Bất kể cái gì đều có thể nói ra?

"Tạ hoàng thượng!"

Trừ Bất Hối, ba người kia đều hết sức cao hứng giống như đệ nhất đã là các nàng, Hạ Lam vừa mới ngã vào vực sâu lần thứ hai thấy được hi vọng. Nếu thắng thì có thể khiến cho hoàng thượng chỉ hôn.

Rất nhanh dụng cụ vẽ tranh đều đã chuẩn bị tốt, Chiến Cảnh Nhân tuyên bố bắt đầu, ba người lo lắng động thủ bắt đầu họa.

Bất Hối không hề sốt ruột, đối với vải vẽ tranh suy nghĩ một chút. Nếu đưa cho Thái Hoàng Thái Hậu, vậy nên vẽ niềm vui của nàng.

Hoa cỏ, Sơn Thủy, động vật.

Bất Hối suy nghĩ rất nhiều đều bị nàng từng cái phủ quyết, quá không sáng tạo, đột nhiên trước mắt sáng lên, nghĩ đến vẽ cái gì.

Cầm lấy bút vừa muốn vẽ lại ngừng lại, dùng bút này vẽ khẳng định là không thích hợp, tìm đến một tiểu thái giám nhỏ giọng đem thứ nàng cần phân phó xuống. Nghe vậy, tiểu thái giám mở to hai mắt kỳ quái nhìn nàng, phải bị thúc giục mới đi xuống.

Rất nhanh, mấy que củi bị đốt được cầm lên, Bất Hối xử lý đơn giản một chút. Một cái bút chì giản dị xuất trước mặt mọi người.

Hành động kia của nàng dẫn tới toàn bộ điện đều chú ý tò mò nhìn nàng, chờ đợi nàng lại mang đến kinh hỉ.

Bất Hối không để ý đến những người đó mà là nhớ lại từng chút từng chút, sau đó cẩn thận bắt đầu vẽ.

"Tuyệt Nhu họa xong." Nàng vẽ là bức họa giống Thái Hoàng Thái Hậu như đúc, chẳng qua tuổi tác hơi sửa một chút.

"Hạ Lam cũng họa xong." Nàng họa là một bộ sơn thủy đồ, non xanh nước biếc, thanh đậm tú lệ.

"Tâm Nhu cũng hoàn thành ." Nàng họa là con cháu đầy đàn, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu.

Cuối cùng chỉ còn lại Bất Hối, lại qua một nén nhang nàng mới ném que củi cuối cùng xuống nở nụ cười: "Bất Hối cũng họa xong."

Dứt lời, họa của nàng cũng hiện ra trước mặt mọi người.

"Này."

Chỉ thấy Bất Hối họa trên giấy một đám tiểu nhân, lão đại khá lớn, thân thể có vẻ nhỏ, có trên mặt đất bò, còn có trèo cây, săn thú. Mỗi một cái tiểu nhân trên mặt đều có biểu tình khoa trương phong phú.

"Mau để cho hoàng tổ mẫu nhìn xem!" Nhìn thấy bức họa này, Thái Hoàng Thái Hậu rốt cục ngồi không yên trực tiếp từ trên điện đi xuống tóm lấy bức họa trong tay Bất Hối thưởng thức.

"Đây là lúc Cảnh Thiên hai tuổi chưa đi được bao lâu đã leo cây, kết quả leo đi lên liền không xuống được. Ừ, đây là lúc Cảnh Thiên năm tuổi theo phụ hoàng hăn ra ngoài săn thú, sau đó bỏ đi một mình cùng một con gấu đen sống ba ngày." Thái Hoàng Thái Hậu mỗi lần nhìn đến một tiểu Chiến Cảnh Thiên chỉ nói một lần, ánh mắt nhu hòa từ bức họa thấy được nơi xa hơn, giống như trở lại khoảng thời gian trước.

Những thứ này đều là Thái Hoàng Thái Hậu ban ngày nói cho Bất Hối nghe. Khi Bất Hối vừa mới họa, nhớ lại ánh mắt từ ái của Thái Hoàng Thái Hậu khi đó liền nảy sinh đem những cái này vẽ ra tới kích thích.

Bất quá thời điểm vẽ tranh cũng có một điểm khó, đó chính là mặt Chiến Cảnh Thiên ngày thường đều là một bộ lạnh như băng, hồi ức của Thái Hoàng Thái Hậu lại là một tiểu lưu manh, nàng đúng là hao phí thật lớn khí lực mới có thể tưởng tượng ra được.

"Hoàng tổ mẫu quá thích! Về sau đến bồi hoàng tổ mẫu nhiều chút, sẽ nói thêm cho người một chút chuyện Cảnh Thiên trước đây." Thái Hoàng Thái Hậu kéo Bất Hối qua kích động nói. Nàng đã cô đơn lâu lắm rồi.

"Người ——"

Khi Chiến Cảnh Thiên nghe Thái Hoàng Thái Hậu nhớ lại cũng đi xuống, không biết làm gì nhìn Bất Hối, cao hứng cũng không phải, sinh khí cũng không phải.

"Tắm thứ hai là tặng cho người!"

Lúc Bất Hối vừa mới họa cũng đã họa thêm một bức, hiện tại đưa một phần trong đó cho Chiến Cảnh Thiên. Phía trên họa là hăn lạnh như băng, mặt đen, tức giận, còn có một bộ dáng là kinh ngạc.

"Dám đùa cợt bốn vương, xem trở về như thế nào thu thập người!" Chiến Cảnh Thiên mặt vẫn thối như cũ, hung tợn đối nàng nói xong, nhưng khóe môi hơi gợi lên cùng khẩu khí thoải mái lại tiết lộ ra nội tâm hăn đang vui thích.

Bất Hối không để ý hăn, hiện tại nàng đã hiểu nam nhân này thâm trầm hết sức, có đánh chết hăn cũng sẽ không thừa nhận hăn thích .

"Tốt, hiện tại các vị đã họa xong rồi, bắt đầu bình phán đi!" Trong lòng Chiến Cảnh Nhân đối với Bất Hối họa Chiến Cảnh Thiên cảm thấy hết sức hứng thú, nếu có cơ hội nhất định cũng để cho nàng họa hăn một bức.

"Các vị đại thần cảm thấy người nào họa tốt nhất?"

"Cựu thần cho rằng Phượng cô nương họa tốt nhất, giống như đúc, thập phần sinh động!"

"Lão phu cũng cho là Phượng cô nương họa là tốt, biểu tình nhân vật khoa trương hài hước, rất mới mẻ độc đáo!"

.....

Lần này tất cả đều nói Bất Hối họa tốt. Nói thực ra những thứ nàng họa chỉ có thể nói là khéo léo còn thắng là vì mới mẻ độc đáo, những đại thần này sở dĩ nói như vậy phần lớn nguyên nhân là vì thủ khúc Quảng Lăng tán vừa rồi quá sâu nhập lòng người.

Lâm Tuyết Nhu mặt xanh mét, nàng không rõ vì cái gì mỗi lần đều là Bất Hối chiến thắng, trong lòng rất khó chịu.

"Hạ Lam cho rằng họa tốt nhất hẳn là Tâm Nhu công chúa, Tâm Nhu công chúa kỹ thuật thuần thực, hạ bút lực đạo chắc chắn, chọn nhân tài lại càng hợp với tình hình." Hạ Lam trong lòng cũng không cam tâm, khi nàng đánh đàn đã bị thương ngón tay cho nên thời điểm vẽ tranh chịu ảnh hưởng rất lớn, chỉ bằng một nửa trình độ bình thường của nàng.

Trong ba người còn lại, nàng đối Lâm Tuyết Nhu cùng Bất Hối đều chán ghét cực kỳ, không có khả năng để cho hai nàng chiến thắng, cho nên cuối cùng nàng quyết định tiến cử Yến Tâm Nhu.

Nàng dứt lời, trong điện vang lên tiếng nước nổ.

Chiến Cảnh Thiên đối với tâm tư Bất Hối đã hết sức rõ ràng, nàng cư nhiên dám phủ định Bất Hối, không thấy được vị kia gia chuẩn bị giết người sao?!

"Trẫm cảm thấy Hạ tiểu thư nói có lý, Phượng cô nương họa tuy mới mẻ độc đáo nhưng không đủ để chiến thắng, cho nên trận đấu lần này người thắng trận là Tâm Nhu công chúa."

Yến Tâm Nhu kinh ngạc trừng hai mắt không dám tin nhìn Chiến Cảnh Nhân, thật sự để cho nàng thắng? Đè nén nội tâm đang mừng như điên xuống đối với Chiến Cảnh Nhân cúi lạy: "Cám ơn Chiến hoàng."

Bất Hối đối với kết quả này cũng không có chút phản ứng nào, nàng sở dĩ đáp ứng khiêu chiến cũng không phải vì muốn đạt được cái gì. Một là muốn làm cho Thái Hoàng Thái Hậu cao hứng, hai là nàng thấy Chiến Cảnh Thiên hôm nay cũng không vui vẻ cho nên mới họa. Hiện tại hai người kia đều đã vui vẻ, mục đích của nàng đã đạt được.

Chiến Cảnh Nhân cố ý không nhìn tới ánh mắt giết người của Chiến Cảnh Thiên: "Không cần cảm tạ, nói một chút yêu cầu của người đi, là hiện tại nói ra hay là muốn về sau mới nói?" Hắn cũng không tin trước mặt chúng thần hắn dám làm như thế nào, nếu là sau này thì phải mông chạy lấy người.

"Tâm Nhu hiện tại đã nghĩ xong, Tâm Nhu hi vọng Chiến hoàng đồng ý đàm hòa hai nước, đem Tâm Nhu gả cho Chiến Vương gia." Yến Tâm Nhu vừa nghe Chiến Cảnh Nhân hỏi lập tức đem tâm ý nói nói ra, sau đó thẹn thùng nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, sắc mặt càng đỏ, tim nhảy dựng, không nghĩ tới hắn nhìn gần càng anh tuấn.

Lời này vừa nói ra, mọi người trong điện cũng không sợ hãi kinh ngạc. Khi tam công chúa Yến quốc vừa xuất hiện liền biết mục đích của nàng cho nên đều đang chờ đợi Chiến Cảnh Thiên trả lời.

Bất Hối tâm đột nhiên trở lên khẩn trương, tay đặt ở trong tay áo xiết chặt, hơi hơi nhíu mi cũng đang đợi câu trả lời của hắn. Ánh mắt Bách Lý Hề vẫn đặt ở trên người Bất Hối, hiện tại nhìn đến thần sắc của nàng nhìn không được nhíu mi, trong lòng không ngừng suy nghĩ

Ngay khi tất cả đại điện đều đã khẩn trương đợi Chiến Cảnh Thiên trả lời, hắn đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này làm cho Bất Hối tâm càng căng thẳng, chẳng lẽ hắn nguyện ý?

Nhưng khi lòng nàng chìm đến đáy cốc, Chiến Cảnh Thiên kiên định nói: "Bốn vương không đáp ứng!"

Hắn cười, chỉ bởi vì hắn thấy được một tiểu nữ nhân nào đẩy khẩn trương mà thôi! Những người khác cùng hắn không có quan hệ gì.

Oanh!

Trong điện mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, hắn đây là đang kháng chỉ?

Mà Yến quốc công chúa muốn mỹ mạo có mỹ mạo, muốn tài có tài, quan trọng nhất là nàng mang đến tài phú vô cùng, hắn cư nhiên liền cự tuyệt như vậy?!

Nghe vậy, vẻ mặt vô lại của Chiến Cảnh Nhân nghiêm túc lên, nhíu nhíu mày tăng thêm giọng điệu hỏi: "Hoàng đệ, đừng quên năm năm trước ngươi đã đáp ứng với hoàng tổ mẫu hôm nay sẽ tuyển phi!"

Chiến Cảnh Thiên vừa nghe, quanh thân tản mát ra khí thế làm cho người ta sợ hãi, cười lạnh nói: "Hoàng thượng không phải cũng đáp ứng rồi sao? Vương Phi của Bốn vương để cho bốn vương tự mình chọn lựa!"

"A..., vậy kết quả là?" Chiến Cảnh Nhân coi như thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết rõ còn cố hỏi.

Chiến Cảnh Thiên xoay người nhìn thoáng qua Bất Hối bên cạnh cúi đầu suy tư, trong con ngươi tràn ngập ôn nhu, nhẹ nhàng dặt tay nàng, nâng đầu nàng lên, thâm tình nhìn nàng kiên định nói: "Nàng, Phượng Bất Hối! Sẽ là Vương Phi duy nhất cả đời này của bốn vương!"

Xôn xao!

Tuy đối với kết quả này đã sớm có dự liệu, nhưng người chung quanh vẫn bị kinh sợ, nhìn Bất Hối nhao nhao nghị luận.

Đột nhiên, ánh mắt Chiến Cảnh Thiên lạnh như băng quét qua các vị đại thần trong điện làm cho bọn họ run sợ, đều bị khí thế vương giả quanh thân hắn chấn trụ!

Tiếp theo, hắn lời nói xoay chuyển, đối với chúng thần trong điện nói: "Hơn nữa, bốn vương kiếp này chỉ có một vị Vương Phi!"

Chương 48: Động tâm

Yên tĩnh!

Giống như chết lặng! Tất cả mọi người há to mồm hoảng sợ nhìn Chiến Cảnh Thiên.

Không nghĩ tới, hắc cư nhiên sẽ ném ra một câu như vậy.

Bọn hắc đoán được vị trí Vương Phi sẽ thuộc về Bất Hối, nhưng hắc lại còn nói cả đời này chỉ có nàng một nữ nhân!

Đó là lấy chồng làm trời, thế giới nam tôn nữ ti cho dù là dân chúng bình thường có tiền bạc cũng sẽ tìm một phòng tiểu thiếp. Những đại thần trong điện này, người nào không phải thê thiếp thành đàn, một người đường đường là Vương gia lại nói cả đời này chỉ cưới một nữ nhân, quá mức chấn động!

Đặc biệt Lâm Tuyết Nhu, Hạ Lam còn có Yến Tâm Nhu, nghe thế chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Niềm tin vẫn chống đỡ các nàng nháy mắt sụp đổ. Ánh mắt oán hận trừng Bất Hối, hận không thể đem nàng băm thây vạn đoạn.

Yến Tâm Nhu phản ứng kịp, nhận thấy ánh mắt hai nữ nhân bên cạnh cũng mang theo hận ý, trong mắt hiện lên một tia ác độc. Có lẽ, các nàng có thể kết thành đồng minh.

Thái Hoàng Thái Hậu sau khi nghe được, sắc mặt cũng lập tức tối sầm, uy nghiêm quất lớn: "Cảnh thiên!" Nàng nghe Lâm Tuyết Nhu nói qua, Bất Hối muốn nam tử cả đời chỉ có nàng một nữ nhân. Vốn tưởng rằng Chiến Cảnh Thiên nói như vậy là vì cưới Bất Hối, nhưng nhìn đến quyết tâm trong mắt hắc, trong lòng nhắc lên cơn sóng gió động trời.

Hắc, là thật sự!

Kỳ thật người chấn kinh nhất là Bất Hối, nàng chưa từng nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên thật sự sẽ hứa cho nàng cả đời.

Một đời một kiếp một đôi người, có thể sao?

Không, nàng không tin!

Có lẽ hiện tại hắc bị nàng hấp dẫn, đối nàng rất tốt, sau này thì sao? Gặp được nữ nhân đặc biệt, xinh đẹp khi đó còn có thể kiên trì quyết định này sao? Quan trọng nhất là, hắc sẽ cả đời tín nhiệm nàng sao?

Bắt buộc chính mình đem rung động đáy lòng áp xuống. Nàng, cả đời này nhất định phải thủ vững tâm của mình!

"Ta ——"

Chiến Cảnh Thiên nhìn thần sắc của nàng không ngừng chuyển đổi, từ hưng phấn, kích động, đến bình

tình không có bất luận gợn sóng gì, hần liền hiểu kế tiếp nàng muốn nói gì.

Hư!

Tay đặt lên môi son của nàng, cắt ngang lời muốn cự tuyệt, đối với Thái Hoàng Thái Hậu thành khẩn nói: "Hoàng tổ mẫu, lời hứa Cảnh Thiên đã thực hiện, bất quá bây giờ còn chưa thể để hoàng tổ mẫu tử hôn. Thân phận Bất Hối không tầm thường, Cảnh Thiên còn cần cầu xin cha mẹ nàng đồng ý mới được."

Dứt lời, nắm lấy tay Bất Hối, đùn đẩy một điện người xoay người ly khai, lưu lại mọi người đối với bóng lưng bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

"Người tới, đưa hoàng tổ mẫu trở về, yến hội đến đây kết thúc, gia quyến ly khai, các vị đại thần theo trẫm đến ngự thư phòng nghị sự." khí sắc Chiến Cảnh Nhân cũng thật không tốt. Kỳ thật, hần hi vọng hoàng đế có thể tìm được chân ái, nhưng thân phận của hần cả đời này nhất định không thể chỉ có một nữ nhân!

Đồng thời ly khai đại điện, Bách lý Hề đáy lòng cũng là chấn kinh. Nhất định phải sớm đi gặp sư muội hỏi rõ tới cùng là chuyện gì xảy ra!

*

Trở về xe ngựa, Bất Hối nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Chiến Cảnh Thiên nhắm mắt chợp mắt một chút, hai người ai cũng không nói gì, chỉ có thanh âm kẽo kẹt của xe ngựa.

Ai!

Rất lâu, Chiến Cảnh Thiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ hỏi: "Hôm nay ở trên điện có phải muốn cự tuyệt bốn vương hay không!"

"Kỳ thật ta ——" Bất Hối nhìn thấy thần sắc bi thương trong mắt hần, trong lòng không hiểu đau một cái. Muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy không biết phải giải thích như thế nào.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên coi như đã hiểu một chút, đổi chỗ ngồi ở cạnh nàng, đem nàng đang cúi đầu không nói nhẹ nhàng ôm ở trong ngực, thật cẩn thận hỏi: "Là vì Hiên Viên Thần sao?"

"Không phải." Bất Hối khẳng định đáp. Hiên Viên Thần, đời này đều khó có khả năng.

Trong lòng giống như nhẹ nhàng thở ra, nhưng suy nghĩ đến chuyện trong điện hôm nay, mày lại nhíu lại: "Là Tam hoàng tử Bách Lý quốc?"

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười!

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt Chiến Cảnh Thiên có chút đen, còn có chút thất bại, đột nhiên phát hiện thì ra hần đang ghen!

Nhìn đến hần cái dạng này, tâm tình đột nhiên tốt lên, đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai hần, hai tay ôm lấy eo hần to lớn, cả người rúc ở trong lòng hần, ngửi mùi trà nhàn nhạt trên người hần, trong lòng không hiểu sao thấy an tâm.

Cái ôm này cực kỳ ấm áp, làm nàng có chút quyến luyến!

Thấy Bất Hối không trả lời, Chiến Cảnh Thiên còn tưởng rằng nàng thừa nhận, ề ề hỏi: "Thật là hử?" Hử đã nói sao, hai người như thế nào có thể phối hợp ăn ý như thế?

"Hôm nay mệt mỏi, ta muốn ngủ một lát, đến Vương Phủ lại bảo ta." Bất Hối không để ý đến hử, tìm một vị trí thoải mái đóng lại hai mắt bắt đầu ngủ. Hôm nay vừa rồi Thái Hoàng Thái Hậu lại vừa biểu diễn, quá mệt mỏi.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc an tâm ngủ say trong ngực, mày nhẹ nhàng giãn ra, khóe miệng gợi lên một tia cười sủng nịch, cúi đầu ở trên trán nàng nhẹ nhàng hôn một cái, trong lòng thì thầm: "Người trong lòng người là ai cũng không quan trọng, một ngày nào đó sẽ chỉ có một mình ta." Tiếp theo, lại điều chỉnh vị trí cho nàng, ôm nàng ngủ say sưa.

*

Khi Bất Hối mở mắt đã ngày hôm sau, đuổi cái lưng mệt mỏi mới phát hiện nàng ngủ ở trên giường mình, trong lòng có chút ngọt ngào. Tối hôm qua nhất định là Chiến Cảnh Thiên ôm nàng trở về.

Quả nhiên, không quá một lát tiểu Huệ liền hưng phấn chạy tới: "Tiểu thư, tiểu thư, đêm qua là Vương gia ôm người trở về, bộ dáng ôn nhu kia tiểu Huệ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy. Mau nói cho tiểu Huệ một chút, tối hôm qua đã xảy ra cái gì?"

Nhìn vẻ mặt tiểu Huệ tò mò, Bất Hối nghiêm mặt lại: "Vẫn biết ta là tiểu thư?"

"Tiểu thư đương nhiên là tiểu thư, không phải tiểu thư thì là cái gì?" Tiểu Huệ mở to đôi mắt nháy nháy vô tội nhìn Bất Hối hỏi.

"Nào có ai dám hỏi chuyện tiểu thư nhà mình, người lại nhiều chuyện như vậy, hôm nào liền đem người gả ra ngoài." tâm tình Bất Hối hôm nay đặc biệt tốt, đùa tiểu nha đầu này cũng thật thú vị.

Tiểu Huệ vừa nghe, nước mắt liền lưng tròng, vội vàng nói: "Tiểu thư, nhất định không thể không cần tiểu Huệ, tiểu Huệ không cần lập gia đình, đời này đều đi theo tiểu thư, về sau cũng không hỏi nữa."

Đều nói nam nhân không muốn thấy nhất là nước mắt nữ nhân, chỉ cần vừa khóc sự tình gì cũng giải quyết, hiện tại Bất Hối đối với tiểu Huệ liền là tâm tình này. Sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng dỗ dành nói: "Ngao, ta nói đùa với người, đừng khóc, khóc trở thành mèo hoa nhỏ."

"Tiểu thư thật là đùa giỡn tiểu Huệ sao?"

"Dạ, mau lau khô nước mắt hầu hạ ta rời giường."

"Nếu là vui đùa, vậy thì tiểu thư nói cho tiểu Huệ biết Huệ đêm qua phát sinh cái gì đi!"

Bất Hối vừa mới đứng lên thiếu chút nữa trượt chân. Quả nhiên không thể mềm lòng!

Thời gian cứ đi qua như vậy cho tới trưa, cùng tiểu Huệ nói chuyện phiếm, đi dạo chung quanh phủ, còn có Thất Bảo đại nhân biến mất vài ngày cũng xuất hiện.

Thất Bảo là Tiểu Linh hồ Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng lúc ở trong sơn động, sau khi các nàng xuống núi cũng mang về đây. Bởi vì nó vẫn rất ngoan ngoãn ở trong ngực nàng cho nên Bất Hối cũng chưa cho nó ra, nhưng ngày hôm sau nó liền chạy mất đến bây giờ mới xuất hiện.

"Giỏi lắm cái vật nhỏ. Nói, mấy ngày nay trốn đi đâu chơi, nhìn xem eo người này, như thế nào lại phì một vòng." Bất Hối bắt lấy Thất Bảo đang liêu mạng hưởng trong ngực nàng bỏ ném lên trên bàn bắt đầu thẩm vấn.

Xèo xèo, xèo xèo.

"Có phải quyến rũ hồ ly nào hay không."

Xèo xèo, xèo xèo.

Khi một người một hồ đang chơi đùa cao hứng thì tiểu Huệ đi đến: "Tiểu thư, bên ngoài có người tìm người, nói là người trong nhà. Hiện tại ở tiền thính, quản gia hỏi người có gặp hay không?"

Chương 49: sứ thần Phượng quốc

"Người trong nhà?"

Bất Hối nội tâm nghi hoặc, người trong nhà nàng hẳn là đang ở hoàng cung Phượng quốc mới đúng. Chẳng lẽ đại hoàng tử nghe nói mình không chết, phái người đuổi giết đến đây?

Hừ!

Nội tâm hừ lạnh một tiếng, còn chưa có tìm nàng ta tính sổ lại phái người tìm đến đây trước, vậy đừng trách nàng không khách khí!

Tiểu Huệ dẫn Bất Hối đi phòng khách, những người đó đã bị quản gia an bài đến nơi này.

Uh`m?

Vừa vào cửa, Bất Hối ngây ngẩn cả người.

Vốn cho là đại hoàng tử, như thế nào biến thành mấy lão nhân? Nhìn còn có chút quen mắt. Nhưng căn thân tìm tòi trí nhớ của thân thể này một điểm ấn tượng cũng không có.

"Phượng tiểu thư có nhận ra mấy người chúng ta không?" Lão nhân có bộ dáng hiền lành trong đó mở

miệng, đồng thời lấy mắt thần nhìn nhìn tiểu Huệ.

Bất Hối thấy sáng tỏ, cũng không sợ bọn họ có ác ý gì, nàng còn không có đem bọn họ để vào mắt, nhẹ giọng đối với tiểu Huệ nói: "Người về trước chuẩn bị điểm tâm cho ta." Tiểu Huệ tuy rất tò mò, nhưng vẫn trở về.

"Xin hỏi, đúng là Công Chúa Điện Hạ?" Sau khi Tiểu Huệ lui xuống, lão nhân đứng ở chính giữa hỏi.

Uh`m?

Bất Hối lông mày nhướn lên, nàng nhớ lại mấy người này là ai.

Ở trên cung yến hôm qua nhìn đã nhìn thấy, là Phượng quốc sứ thần. Nàng đã nói thế nào nhìn quen mắt như vậy!

Bất Hối trong lòng đại khái đoán được bọn hắn là vì cái gì tới, xoay người đi đến chính giữa ghế tựa ngồi xuống, đối với mấy cự thần còn đứng nói: "Là bản cung! Có chuyện nói thẳng đi!"

Đối với thái độ của Bất Hối, mấy vị đại thần đang đứng này rõ ràng vô cùng bất mãn. Bọn hắn đều là cự thần trong triều, cho dù là Phượng hoàng đối bọn hắn cũng là lấy lễ đối đãi, một công chúa không được sủng ái cũng dám cùng bọn hắn nói chuyện như vậy? Trong lòng cực kỳ tức giận, nhất là người đang đứng ở chính giữa kia, giọng điệu gượng gạo chất vấn: "Lão thần chỉ là muốn hỏi một chút, công chúa làm sao có thể xuất hiện tại nơi này? Lúc này, công chúa không phải nên ở am ni cô cầu phúc sao? Vậy mà một mình xuất hiện tại Chiến quốc. Đây chính là tội khi quân!"

Hắn càng nói càng kích động, cố ý tỏ ra uy nghiêm định làm cho Bất Hối sợ hãi.

Phi!

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng phỉ nhổ, am ni cô, rắm!

Nàng không nghĩ tới phụ hoàng của nàng cư nhiên nói như vậy, còn nói nàng là tội khi quân. Phải biết rằng, nàng sở dĩ xuất hiện tại Chiến quốc đều là do vị quốc vương kia ban tặng.

Nhướng nhướng mày, lười biếng từ trên ghế đứng lên chậm rãi đi đến bên cạnh vị cự thần kia ôn nhu hỏi: "Xin hỏi, người xưng hô như thế nào?"

Nhìn thấy Bất Hối cung kính như vậy, vị cự thần kia cực kỳ mãn ý, ngạo mạn mở miệng: "Cự thần là Lễ Bộ thị lang Ngụy Uyển, vị này chính là Lý đại nhân, Trương đại nhân, còn có Lưu đại nhân!"

"Xin hỏi Ngụy đại nhân, người làm sao biết bản công chúa không phải phụng mệnh lệnh phụ hoàng xuất hiện tại nơi này?" Bất Hối mỉm cười nhìn hắn hỏi.

Ngụy đại nhân rõ ràng sửng sốt, hắn thật đúng là không nghĩ tới điểm này.

Không đúng. Nghĩ lại, nếu là mệnh lệnh hoàng thượng bọn hắn không thể không biết, vừa muốn phản bác Bất Hối lại không cho hắn cơ hội: "Lại có điều, bản công chúa xuất hiện tại địa phương nào cũng không

cần phải báo cáo với các người đi? Các người là người nào?"

"Người."

Nghe xong lời này, Lưu đại nhân thở hỗn hển, hiển nhiên là tức giận quá mức.

Bất Hối trên mặt vẫn tươi cười ấm áp như gió, trong thanh âm êm ái lại lộ ra một cổ không để cho bỏ qua, sắc bén như lưỡi dao hướng mấy người quét qua, lạnh giọng nói: "Ta? Bản cung làm sao vậy? Bản cung hỏi lại người, nếu biết bản cung là công chúa, vì sao nhìn thấy bản cung không quỳ? Lại đường đường là Lễ Bộ thị lang, chẳng lẽ lễ nghi quân thần cơ bản nhất cũng không biết sao? Nếu phụ hoàng biết rõ....?"

Dứt lời, phịch một tiếng!

Trong đại sảnh, bốn vị đại thần đồng loạt quỳ trên đất.

Đại bất kính đúng là trọng tội, hơn nữa Phượng hoàng chú trọng lễ tiết nhất. Nếu việc này để cho hoàng thượng biết nhẹ thì lao ngục, nặng thì chết. Người nào đảm đương nổi?

Trong tức khắc, âm thanh mang theo run rẩy vang lên, dư âm còn văng vẳng bên tai: "Cựu thần khấu kiến Công Chúa Điện Hạ, Công Chúa Điện Hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Bất Hối lại trở lại ghế tựa ngồi thưởng thức ngón tay mình, cũng không để ý tới bốn người đang quỳ trên mặt đất.

Thái độ bốn vị đại nhân này vừa rồi vẫn hung hãn, hiện tại lại hiền lành như con cừu nhỏ.

Một thời giờ đi qua, bốn vị đại thần đầu đầy mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất một cử động nhỏ cũng không dám, thân thể run nhè nhẹ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lại duy trì một phút đồng hồ như vậy, trong đó một vị đại thần thật sự là chịu không được ngẩng đầu nhìn Bất Hối một cái, nhưng vừa thấy hần thiếu chút nữa thổ huyết.

Bất Hối nhắm chặt hai mắt, lưỡi biếng tựa vào trên ghế đã ngủ thiếp đi!

Tức giận vô cùng nhưng vẫn phải cúi đầu nhận sai: "Công Chúa Điện Hạ, chúng lão thần biết sai rồi." Cuối cùng, vẫn là Ngụy đại nhân mở miệng trước.

Bất Hối trong lòng cười lạnh, người lại muốn đấu cùng lão nương, không biết hiện tại ta ghét nhất là người Phượng quốc sao?

Hơi hơi mở hai mắt, ra vẻ nghi ngờ hỏi: "Các vị đại nhân như thế nào lại vẫn quỳ trên mặt đất? Bản cung không cho các người đứng lên sao? Ai, là bản cung lớn tuổi trí nhớ không tốt. Các vị đại nhân nhanh đứng lên đi!"

"Là chúng lão thần lớn tuổi trí nhớ không tốt, nhìn thấy công chúa cư nhiên quên hành lễ, khẩn cầu công chúa trách phạt!"

"Khẩn cầu công chúa trách phạt!"

Ngụy Uyên rốt cục cũng hiểu, vị công chúa trước mắt này cũng không phải là dễ chọc, hơn nữa bây giờ còn có Chiến Vương gia làm chỗ dựa nên khẩn trương nhận sai.

"Các vị đại nhân nghiêm trọng, nhanh đứng lên đi kéo sinh bệnh, Phượng quốc còn cần các vị đại thần!" Bất Hối cũng không phải cố ý nghĩ muốn trị bọn hắn đắc tội, chẳng qua chương mắt bọn họ hung hãn kiêu ngạo thôi.

"Tạ Công Chúa Điện Hạ!"

Các vị đại thần vừa nghe, khẩn trương dập đầu lễ bái, sau đó xoa xoa hai chân run rẩy cung kính đứng ở một bên sợ Bất Hối lại gán cho bọn họ tội đại bất kính.

Thấy vậy, Bất Hối nhú mày, nếu mấy người này vẫn đi theo nàng thì làm sao bây giờ? Nên sớm một chút đuổi đi, mâu quang vừa chuyển, tùy ý viện một cái lý do nói: "Kỳ thật, bản cung là phụng lệnh phụ hoàng tới Chiến quốc, nguyên nhân cụ thể các vị về nước hỏi phụ hoàng sẽ biết." Dù sao để mấy vị đại thần này trở lại Phượng quốc hỏi nguyên nhân cũng tốn rất nhiều thời gian, đến lúc đấy nàng còn không đang biết ở đâu? Không sợ bị tìm phiền toái!

Giờ phút này, mấy vị đại thần trong lòng đều đã tràn ngập áy náy. Vốn là bọn hắn có lỗi, không nghĩ tới công chúa không những không trách bọn họ lại còn giải thích cho bọn họ. Cảm động thiếu chút nữa lão lệ tung hoành, cung kính hỏi: "Có chuyện gì cần bọn lão thần hỗ trợ?"

"Không cần, một thời gian nữa là có thể hoàn thành, các vị đại thần xong việc trước tiên có thể về nước."

"Dạ, chúng lão thần trước hết cáo từ!"

Bất Hối thở ra một hơi, cuối cùng đem mấy người bảo thủ này tiễn bước. Hiện tại trở về vừa lúc có thể ăn cơm trưa, nhưng không đợi nàng trở lại Thính Vũ các đã bị Chiến Nguyên vội vàng tới cản lại.

"Phượng tiểu thư mau mau đi ra nhìn xem, công chúa Yến quốc quý ở cửa phủ nói là muốn gặp người!"

Chương 50: Lôi ra ngoài chém!

Bất Hối vừa mới giãn ra hai hàng lông mày lại nhú lại, một ngày thực bất an. Đều do Chiến Cảnh Thiên.

Hôm nay, trước cửa Chiến Vương Phủ vẫn quanh quệ đặc biệt náo nhiệt, trong ba tầng ngoài ba tầng người vây quanh một vòng, ở giữa là Yến Tâm Nhu toàn thân xiêm y màu xanh tím, trên mặt chưa thi phấn trang điểm, tóc đen cột lỏng sau đầu, một đôi mắt sáng ngời trở nên âm đạm không ánh sáng mà còn chứa nước mắt, cắn môi, trong tay nắm chặt một chiếc khăn lụa quỳ gối trên mặt đất, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc

mắt một cái như là đang đợi người nào đó.

Bất Hối vừa xuất hiện, nhìn đến nàng khóc lê hoa đái vũ thương cảm, trong lòng thập phần khinh thường. Chẳng qua là một người nam nhân, đáng thấp hèn như vậy sao?

"Tâm Nhu công chúa như thế nào chạy đến trước cửa Vương Phủ quý? Chẳng lẽ làm chuyện gì thực xin lỗi Vương gia? Nếu vậy thì nên tìm Vương gia, tới tìm ta làm gì?" Nếu đã ra, Bất Hối quyết định nhìn xem nàng tới cùng muốn làm gì.

Yến Tâm Nhu vừa thấy Bất Hối đến đây lập tức lên tinh thần, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, diễm đạm đáng yêu cầu xin nói: "Phượng tỷ tỷ, tha thứ Tâm Nhu làm như vậy đi, Tâm Nhu chẳng qua là quá yêu Vương gia, cầu người để cho Tâm Nhu vào cửa đi, Tâm Nhu không cần phi vị, làm thiếp cũng được, van cầu người, Tâm Nhu sẽ không cùng người tranh thủ tình cảm" Nàng vừa nói lại vẫn quỳ hướng Bất Hối bò vài bước, ôm mép váy Bất Hối khóc.

Thấy vậy, Bất Hối chán ghét lui về sau vài bước, bệnh thích sạch sẽ của nàng cũng nghiêm trọng không kém Chiến Cảnh Thiên, hiện tại hận không thể lập tức đi tắm rửa một cái, đi đi xui xẻo.

"Hu hu. Phượng tỷ tỷ, Tâm Nhu dập đầu với ngài."

Bang bang ầm!

Thanh âm đầu đập trên mặt đất, cho dù trong đám người ồn ào cũng đặc biệt rõ ràng.

Bất Hối trong lòng cười lạnh, xem ra vị công chúa Yến quốc này vì Chiến Cảnh Thiên thật là có thể làm bất cứ giá nào!

Người vây xem càng tới càng nhiều, hiện tại vừa thấy tình huống này lập tức bàn luận.

"Vị tiểu nương tử này khóc thực thê thảm"

"Đúng vậy, vị đứng kia là ai, người ta là một công chúa cũng đã nguyện ý làm thiếp nàng còn muốn như thế nào? Không biết nam nhân ghét nhất nữ nhân ghen tị sao?"

"Ta xem vẫn nên đi tìm Chiến Vương gia đến đây đi, nhanh đưa Tiểu nương tử mang vào đi."

Người chung quanh chỉ tỏ, đem mũi nhọn đều hướng trên người Bất Hối, Yến Tâm Nhu quỳ trên mặt đất cúi đầu, trong mắt hiện lên thần sắc đắc ý, bất quá khi ngẩng đầu lại là một bộ đáng thương.

Giả vờ! Thực mẹ nó có thể giả vờ!

Bất Hối trong lòng nghĩ kỹ thuật diễn của nàng ta thật giỏi.

Bịch!

Bịch!

Lại là hai tiếng, người quỳ trên mặt đất lại nhiều thêm hai người.

Hạ Lam cùng Lâm Tuyết Nhu!

"Phượng tỷ tỷ, Hạ Lam cũng cầu người để cho ta vào cửa đi, ta ở trong Vương Phủ lâu như vậy, sau này sao có mặt mũi lập gia đình!" Hạ Lam vẫn như cũ toàn thân áo trắng, cũng là nước mắt đầy mặt cầu xin.

"Phượng tỷ tỷ, Tuyết Nhu cùng Vương gia biểu ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau khi lớn lên liền đến vương phủ, hơn nữa đã từng thề đời này trừ biểu ca không gả cho người khác."

Lâm Tuyết Nhu hôm nay cũng thay đổi tính, cũng quỳ gối khóc lên.

"Có nghe được hay không? Nàng họ Phượng a!"

"A, chẳng lẽ thật là nàng, là yêu nữ kia?"

"Khẳng định, có thể từ trên bầu trời bay xuống, còn có thể làm cho tiên hạc nghe lời khẳng định là yêu nữ!"

"Cái gì yêu nữ, đó là hồ ly tinh! Chắc chắn là phù phép Chiến Vương gia!"

.

Nghe thanh âm chung quanh chỉ trích, Bất Hối nội tâm cười lạnh. Yến Tâm Nhu thật đúng là tâm cơ thâm trầm!

Nhưng, thực thấy nàng dễ khi dễ phải không?

Kiều ngạo đứng thẳng, sóng mắt đảo qua sắc bén, khóe mắt nhú lại, phía dưới lập tức câm như hến hoảng sợ nhìn nàng.

Hồ ly tinh?

Rất tốt, cứ nhiên lời đồn như vậy cũng nghĩ ra, xem ra nàng không giáo huấn các nàng một chút, Thiên Đô không thể nào nói nổi!

Lúc này, Chiến Nguyên từ trong phủ lấy tới một cái ghế, Bất Hối lười biếng ngồi ở mặt trên thờ ơ nhìn ba nữ nhân quỳ trên mặt đất và đám người vây xem lạnh giọng nói: "Ba vị đều muốn gả cho Vương gia?"

"Dạ! Cầu Phượng tỷ tỷ thành toàn!" Ba người đồng thanh, chờ đợi nhìn Bất Hối.

"Vì cái gì muốn thành toàn các người? Ta nói rồi, chỉ cần là nam nhân của ta, cả đời cũng chỉ có thể có ta một nữ nhân!" Một câu ném ra ngoài, giữa sân mọi người đều đã kinh ngạc há to miệng. Không nghĩ tới lại có người dám can đảm thừa nhận mình ghen tị?

"Vậy ý người là không đồng ý?" Ngực trang trên mặt Lâm Tuyết Nhu có một vết rách, đối với Bất Hối chất vấn.

Nghe vậy, Bất Hối nhẹ cười: "Cho dù ta đồng ý hai người bọn họ vào cửa cũng sẽ không đồng ý người!" Trong ba người, Lâm Tuyết Nhu là dễ kích động nhất, cho nên Bất Hối tính toán lấy nàng khai đao.

Quả nhiên, Lâm Tuyết Nhu nghe xong liền đứng dậy chỉ vào Bất Hối lớn tiếng chất vấn: "Người có quyền gì không đồng ý? Thái Hoàng Thái Hậu đã đồng ý, Hoàng Thượng cũng chuẩn thỉnh cầu của Tâm Nhu công chúa, hiện tại cầu người là nể mặt người, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt."

"Thành sự không đủ bại sự có thừa!"

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu trong lòng căm giận nghĩ, sở dĩ các nàng tìm Lâm Tuyết Nhu tới là vì thân phận của nàng, trước đã dặn đi dặn lại không nghĩ tới lại vẫn hỏng việc .

"Cho mặt mũi mà lên mặt? Người có mặt sao? Một thiên kim tiểu thư chưa lấy chồng cư nhiên không thấy thẹn đến ở trong nhà nam nhân, bây giờ còn ở trên đường cái khấn cầu người ta cưới người. Muốn nói không biết xấu hổ, hẳn là nói chính người đi!" Bất Hối hí mắt chất vấn, mỗi một câu đều đâm trúng chỗ hiểm, quần chúng chung quanh nhìn Lâm Tuyết Nhu cũng mang theo vẻ khinh thường.

"Người là hồ ly tinh, ta và người liều mạng." Dứt lời, Lâm Tuyết Nhu mắt lộ ra hung quang, nhổ kim châm trên đầu xuống hướng Bất Hối đâm tới.

Tì!

Chiến Nguyên nội tâm thầm kêu không tốt, khấn trương sai người đi vào tìm Vương gia đồng thời đứng ra che trước mặt Bất Hối.

Bốp!

Bất Hối sớm có chuẩn bị, một tay đẩy Chiến Nguyên chắn trước mặt ra, khi Lâm Tuyết Nhu đến trước người, một cái tát qua đi.

"Một tát này, là thay cha mẹ người giáo dục người!"

Bốp!

"Một tát này, là người vũ nhục ta!"

Bốp bốp!

Bất Hối tát nàng vài bạt tai mới ngừng lại, không giáo huấn người một chút cũng không biết trời cao đất rộng!

Trên mặt Lâm Tuyết Nhu lập tức sưng phồng lên, sớm thấy không rõ diện mạo vốn có, không dám tin ngồi chồm hổm trên mặt đất hoảng sợ nhìn Bất Hối.

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu cũng ngậm kinh hãi, các nàng không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên dám lớn mật như thế? Cũng may, vừa rồi không có kích động!

"Vương gia đến!" Đúng lúc này Chiến Cảnh Thiên từ trong phủ đi ra.

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu khẩn trương về mặt thương cảm quỳ gối nơi đó.

"Biểu ca! Hu hu." Lâm Tuyết Nhu cũng từ trong cơn chấn kinh khôi phục tinh thần nước mắt lộp bộp rơi xuống dưới, lần này là khóc thực. Từ nhỏ đến lớn đều là nàng đánh người khác nào có người dám đánh nàng.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi nhìn cũng không nhìn nàng, đi đến bên cạnh Bất Hối khẩn trương kiểm tra. Vừa rồi hạ nhân nói có người lấy trâm muốn ám sát nàng sợ tới mức tim của hắn cũng bắn ra, cũng chẳng quan tâm Hoa Thiên Thần dặn, khẩn trương từ trong được tuyền phủ thêm y phục liền chạy ra.

"Chiến Vương gia phải làm chủ cho Lâm tiểu thư!"

"Đúng vậy, nhanh bắt yêu nữ này lại!"

"Không thể bị hồ ly tinh mê hoặc!"

Người chung quanh nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên đến đây đột nhiên xuất hiện mấy người hô lên, Bất Hối giương mày lên, rốt cục tóm được người dẫn đầu.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên hai hàng lông mày nhăn càng chặt, hàn ý trên người dần dần dày, rất nhanh quanh thân bao phủ một tầng sát khí, nhìn mấy người vừa rồi nói lạnh giọng nói: "Yêu ngôn hoặc chúng, kéo ra ngoài chém!"

Chương 51: Nữ chủ nhân!

"Còn nữa, truyền lệnh xuống, kẻ tạo lời đồn trong Hoàng thành toàn bộ chém đầu trước công chúng!" Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới những người này lại có lá gan bịa đặt như vậy, xóm đã không kiên nhẫn!

Chiến Cảnh Thiên dứt lời lập tức liền có người tiến lên bắt người, những người đứng ra nói Bất Hối là yêu nữ, là hồ ly tinh vừa thấy Chiến Cảnh Thiên thật muốn giết bọn hắn lập tức quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu, trong miệng khỗ sở cầu xin.

"Vương gia, Vương gia tha mạng! Là có người cho tiểu nhân bạc để tiểu nhân nói cái này!"

"Đúng vậy, tiểu nhân cũng không dám, cầu Vương gia tha mạng!"

Bọn hắn cũng không phải kẻ chủ mưu phía sau, chẳng qua là tham một ít tiền bạc thôi, sự tình liên quan đến sinh tử liền vội vàng đem toàn bộ đều nói ra.

Nguyên bản dân chúng vây xem trong lòng đều bị kích động, nhưng nghe đến mấy người này nói xong, trên mặt cũng trở nên khó nhìn, bọn họ thiếu chút nữa đã bị người hại. Nghĩ đến ánh mắt chiến Vương gia

trần đầy sát khí đối với những người đó càng tức giận, cầm gươm trong tay liền hướng trên đầu bọn họ ném tới, tay không thì nhổ nước miếng, trong miệng vẫn oán giận : "Cũng may Chiến Vương gia anh minh. . . ."

"Chiến vương anh minh!"

Cũng không biết là ai khởi đầu, dân chúng đều quỳ trên mặt đất hướng về phía Chiến Cảnh Thiên đập đầu. Ở trong mắt bọn họ, Chiến Cảnh Thiên liền là thần!

"Chiến Vương gia, tiểu nhân thật sự oan uổng! Là người kia ——"

Người vừa mới dẫn đầu kia thấy Chiến Cảnh Thiên vẫn như cũ không buông tha bọn hắn liền chỉ ra người cho bọn hắn tiền, nhưng vừa mở miệng đã bị giết!

"Bắt!"

Chiến Cảnh Thiên vừa rồi tâm tư đều ở trên người Bất Hối, căn bản không để ý phía dưới cũng không dự đoán được những người đó sẽ trốn ở bên trong, lúc này mới cho bọn hắn thời cơ lợi dụng.

Đám người nhận được bạc đều bị giết, kẻ giết người cũng căn lưỡi tự sát.

Chiến Cảnh Thiên nhieu mày chết thì chết, dù sao cũng đã xóa bỏ tội danh cho Bất Hối. Hắn không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục nàng!

"Đưa ba nữ nhân này về, cả đời không được đến gần Chiến Vương Phủ!" Suy nghĩ đến mấy người nữ nhân này cư nhiên đem chủ ý đánh tới trên đầu Bất Hối, trên tuấn nhan lãnh ý càng đậm.

"Vương gia biểu ca, người không thể đối Tuyệt Nhu như vậy!"

"Vương gia!"

Ba người vừa nghe vội vàng cầu xin, nước mắt rớt cuộc không khống chế được chảy xuống, lập tức ngã trên mặt đất trong lòng hối hận đan xen, không nghĩ tới trong lòng Chiến Cảnh Thiên các nàng thật sự không có một chút địa vị, lần này thật sự là nâng đá đập chân mình.

"Chậm đã!" Ngay khi có người qua muốn dẫn các nàng đi, Bất Hối vẫn trầm mặc mở miệng.

Nghi hoặc nhìn Chiến Cảnh Thiên, khóe miệng hơi hơi nhếch lên: "Dẫn các nàng vào trong phủ!"

Đối với biểu hiện Chiến Cảnh Thiên hôm nay, Bất Hối trong lòng cực kỳ mãn ý, cũng bắt đầu vì hắn cân nhắc. Chuyện tình hôm nay nếu xử lý không thích đáng tất sẽ cho người cố ý có cơ để nói, hơn nữa, chuyện hôm nay hiển nhiên sau lưng có chủ mưu khác, nàng muốn từ từ lôi kẻ xúi dục sau lưng ra!

Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối trong lòng nổi lên ngọt ngào, hắn biết ý tứ của nàng, chỉ là chán ghét nhìn ba nữ nhân kia, lạnh giọng nói: "Đưa trở về!" Hắn không thể để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất!

Nghe vậy, Bất Hối sắc mặt cũng lạnh xuống, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đối với hạ nhân quát lớn:

"Mang vào Vương Phủ!"

Ba nữ nhân phía dưới kinh ngạc nhìn Bất Hối, không biết vì sao nàng thay đổi chủ ý. Các nàng lần đầu tiên hi vọng Chiến Cảnh Thiên có thể nghe lời của nàng!

Gia đình Vương Phủ nhìn Vương gia nhà mình lại nhìn nhìn Bất Hối mắt to trừng mắt nhỏ, không biết nên quyết định như thế nào. Dân chúng vây xem chung quanh lại càng hoảng sợ, lại có người dám làm trái mệnh lệnh của Chiến Vương gia? Trong lòng có chút lo lắng cho Bất Hối, cô nương như hoa như ngọc như vậy sẽ không liền như vậy mất đi!

Ai!

Chiến Cảnh Thiên trong lòng khe khẽ thở dài, hẳn nên cao hứng? Hay là nên sinh khí? Cuối cùng, vẫn là thỏa hiệp đối với hạ nhân nói: "Về sau chuyện tình Vương Phủ nàng quyết định!" Dứt lời, xoay người rời đi.

"Cám ơn Vương gia! Cám ơn Phượng cô nương!" Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu tâm treo lên rất cục hạ xuống, chỉ cần vẫn ở trong Vương Phủ sẽ có hi vọng!

Đám người chung quanh cũng nhận rõ một điểm, Chiến thần Vương gia của bọn họ cũng là nam nhân sâu sắc, đặc biệt là nhóm nữ nhân trong đó đối Chiến Cảnh Thiên càng thêm sùng bái.

Đối với quyết định của Chiến Cảnh Thiên chỉ có Chiến Nguyên không cảm thấy ngoại lệ, Vương gia nhà mình dụng tình tuyệt đối chuyên nhất. Nhìn Phượng cô nương hôm nay rõ ràng đối Vương gia cũng là có tình, nội tâm âm thầm cao hứng.

Ba nữ nhân vui mừng vào phủ, một hồi trò cười rất cục xong. Bất Hối mỗi một trở lại phòng nghỉ ngơi, nhưng câu nói cuối cùng của Chiến Cảnh Thiên kia như thế nào cũng không tiêu thất đi, một mực quanh quẩn trong đầu!

Hắn đây là đem nhà giao cho nàng sao?

Buổi tối này Bất Hối ngủ cực kỳ không yên, trong lúc ngủ mơ Chiến Cảnh Thiên thổ lộ với nàng, nàng đồng ý, nhưng khi nàng cao hứng nhào vào trong lòng hắn, bên cạnh hắn lại đột nhiên xuất hiện một đám nữ nhân. Bọn họ vui vẻ cười nhạo nàng: "Vương gia, nô tì đã nói nàng là tiện nhân, nàng làm toàn bộ đều chỉ là lạt mềm buộc chặt thôi!" "Đúng vậy Vương gia, tiện nhân như vậy liền đem nàng thưởng cho hạ nhân đi!"

.....

A!

Một tiếng thét chói tai xẹt qua trời đêm yên tĩnh!

Bất Hối đột nhiên giật mình tỉnh dậy, trong mơ nàng thấy cuối cùng Chiến Cảnh Thiên vô tình cầm kiếm đâm vào ngực nàng, xung quanh đều là tiếng cười nhạo của những nữ nhân.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Tiểu Huệ nghe được Bất Hối hét chói tai khẩn trương chạy vào, nhìn thấy sắc mặt Bất Hối tái nhợt đầu đầy mồ hôi, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là giấc mộng mà thôi." Bất Hối tỉnh lặng trấn an tiểu Huệ lại nằm trên giường, đem Thất Bảo đại nhân bên gối ôm ở trong lòng.

Trong lòng nhớ lại giấc mộng vừa rồi chân thật như thế! Chính mình đang êm đẹp như thế nào lại có mộng này? Chẳng lẽ này biểu thị cái gì?

Sau nửa đêm nàng lẳng lặng nằm ở trên giường suy nghĩ quan hệ cùng Chiến Cảnh Thiên, mãi cho đến bình minh tiểu Huệ hầu hạ nàng rời giường.

"Tiểu thư, bên ngoài hoa mai nở, có thể là vì tiểu thư đến, năm nay nở so với những năm qua đều đẹp hơn! Lát nữa chúng ta đi nhìn xem đi."

Nghe vậy, Bất Hối vô lực cười cười, lơ đãng ném qua điểm tâm, thật sự không lay chuyển được tiểu Huệ đành theo nàng cùng đi xem hoa mai nở rộ.

Hoa mai viên tuy ngay phía sau Thính Vũ các nhưng vẫn có khoảng cách, hai người nhàn nhã tiêu sái còn chưa đến hậu viên đã ngửi thấy mùi nhàn nhạt thơm ngát thấm vào lòng người, làm lòng người vui vẻ. Sau đó, chiếu vào tầm mắt đó là hoa mai trong trắng lộ hồng, đóa hoa tròn trong suốt giống hồ phách hoặc ngọc bích chạm thành, có băng thanh ngọc khiết lịch sự tao nhã.

Tâm tình phiền muộn rốt cục giãn ra, lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm tìm kiếm: "Phượng tiểu thư có ở đây không?"

"Ta ở trong này."

"Phượng tiểu thư, bên ngoài có một vị nam tử tìm ngài." Hạ nhân cung kính đối với Bất Hối nói, hiện tại nàng là chủ nhân Vương Phủ.

"Nam tử?" Bất Hối nhú mày giây lát giãn ra, trên mặt lộ ra tươi cười.

"Nhất định là Bách Lý Hề tìm đến đây!"

Chương 52: Ghen

Nguyên bản, Bất Hối cho rằng Bách Lý Hề hôm qua sẽ tìm đến nàng, không nghĩ tới bây giờ mới đến. Khi các nàng ở trên núi Thanh Phong quan hệ rất tốt, ngày đó ở trong đại điện cũng không kịp ôn chuyện, đối với lần gặp lại hôm nay vẫn có chút chờ mong.

"Bách Lý sư huynh!"

Quả nhiên, ở cửa Vương Phủ đúng là Bách Lý Hề toàn thân thanh sáng, trên mặt treo một nụ cười ôn

nhu, nhìn thấy hãn phiến muộn trong lòng Bất Hối tiêu thất rất nhiều.

"Muốn gặp sư muội thật đúng là không dễ dàng!" Bách Lý Hề đi đến trước người Bất Hối, giống như khi ở Thanh Phong sơn sùng nịch xoa xoa tóc nàng, trêu ghẹo nói.

Đối với động tác của hãn, Bất Hối cũng không thấy khó chịu mà lại thân thiết cực kỳ, cố ý oán giận nói: "Ngày đó không phải nói cho người ta ở Chiến Vương Phủ sao? Cư nhiên kéo dài tới hôm nay mới đến tìm ta, lại học được ác nhân cáo trạng trước."

"Hôm qua ta đã tới rồi lại bị từ chối ngoài cửa, hôm nay không cam lòng lại tới một lần, vốn đang muốn dùng vũ lực, không nghĩ tới có thể dễ dàng nhìn thấy người như vậy." Hai người vừa nói, vừa theo đường phố chẳng có mục đích tiêu sái đi. Ánh mặt trời chiếu trên thân bọn họ, thánh khiết quang mang, hấp dẫn vô số người vây xem.

Bách Lý Hề khí chất nho nhã, bộ dạng anh tuấn, trọng yếu nhất là trên mặt vẫn đều là ý cười ôn hòa giống như trích tiên, làm cho thiên kim tiểu thư, bác gái, hài đồng bên đường tất cả đều vẻ mặt si mê nhìn hãn.

Thấy vậy, hai người chỉ có thể thi triển khinh công ly khai đường cái náo nhiệt đi trên tiểu lộ yên tĩnh ít người vây xem. Bất Hối vừa nghĩ đến lời hãn mới vừa nói nhẹ nhàng nhú mi, nghi hoặc nói: "Từ chối ngoài cửa?" Nếu có người tìm nàng không có khả năng bị cự tuyệt?

Đột nhiên, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy được việc này cùng Chiến Cảnh Thiên khẳng định tránh không được quan hệ.

Bách Lý Hề hôm qua bị cự tuyệt liên hiếu, kỳ thật, ngày ấy trên cung yến hãn từ trong mắt Chiến Cảnh Thiên nhìn ra ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, cho nên rất rõ ràng hãn vì cái gì bị từ chối ngoài cửa cũng không nói thêm gì, dời đi đề tài nói: "Đi thôi, bồi sư huynh đi ăn cơm, nghe nói trong Hoàng thành mở một quán lẩu, sư muội có thể đi qua?"

Nghe vậy, Bất Hối trên mặt hiện lên ý cười, thời điểm ở trên núi nàng cùng sư phụ thường xuyên đánh đố xem ai có thể làm cho trên mặt Bách Lý Hề xuất hiện loại biểu tình khác nhưng cũng chưa thành công, hôm nay không biết sẽ thế nào? Nghĩ đến đây, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hãn nói một câu.

"Cái gì?"

"Đó là người mở?"

Bách Lý Hề khuôn mặt tươi cười ôn hòa rốt cục vỡ vụn, trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn Bất Hối, lần gặp này sư muội biến hóa thật sự quá lớn.

"Ô hô. Nếu có cameras thì tốt rồi, đem biểu tình vừa rồi của người chụp lại lưu cho lão nhân xem, hãn lão nhân gia sẽ cao hứng, nói không chừng liền đem bảo bối kia truyền cho ta." Bất Hối trong lòng cực kì hưng phấn đem lời trong lòng đều nói ra.

"Cameras? Đây lại là cái gì?" Bách Lý Hề phát hiện biến hóa lớn nhất là lời nói của sư muội, hãn càng ngày càng không hiểu.

Nhận thấy mình nói nói lộ hết khẩn trương dừng ý cười, vô cùng thân thiết lôi kéo Bách Lý Hề hưởng quán lẩu đi đến: "Không phải nói muốn ăn lẩu sao? Nhanh đi."

*

"Nàng?"

Chiến Cảnh Thiên hôm nay sớm ở trong ôn tuyền ra ngoài, nhớ tới chỗ hoa mai mở trong phủ vui vẻ đến tìm nàng cùng đi xem, nhưng vừa đến Thính Vũ các lại phát hiện Bất Hối không ở đây.

"Buổi sáng A Hải qua đây nói ngoài cửa có người cầu kiến nàng, tiểu thư ra gặp vẫn chưa trở về." Tiểu Huệ lạnh run quỳ trên mặt đất trả lời vấn đề, khí tức trên người Vương gia thật sự quá cường đại, đặc biệt thời điểm phát hỏa cũng chỉ có tiểu thư không sợ.

Chiến Cảnh Thiên cảm giác trong lòng ngày càng phiền muộn, lạnh giọng ra lệnh: "Đem A Hải gọi tới!"

"Vâng" tiểu Huệ như là được đặc xá, lên tiếng xong khẩn trương chạy ra ngoài.

A Hải nghe tiểu Huệ kể xong khẩn trương chạy tới, nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên ngồi ở giữa gian phòng, bùm một cái quỳ xuống, run rẩy hỏi: "Vương gia tìm nô tài có gì phân phó."

"Người tìm nàng là ai?"

Nghe vậy, trong lòng A Hải đột nhiên có dự cảm không ổn, hần hần là không gây thôi? Chi tiết đáp: "Là một vị công tử mặc áo trắng nhìn rất ôn hòa."

"Bốn vương không phải hạ lệnh nếu nhìn thấy người này trực tiếp đuổi đi sao?" sắc mặt Chiến Cảnh Thiên càng kém, quả nhiên như hần sờ liệu, là Bách Lý Hề tìm đến đây.

A Hải liều mạng dập đầu: "Vương gia tha mạng, ngày hôm qua Vương gia nói về sau chuyện tình Vương Phủ đều do Phượng tiểu thư quyết định, cho nên tiểu nhân mới ——"

"Toàn bộ tới cửa quỳ!" Không đợi hần nói xong, Chiến Cảnh Thiên liền không bình tĩnh ra lệnh, tiếp theo, phẫn nộ ra ngoài.

*

Trong phòng Long Phượng, Bất Hối tự mình dạy Bách Lý Hề ăn lẩu, không khí thập phần hòa hợp!

"Sư muội làm sao có thể rời Thanh Phong sơn đến Chiến quốc? Lại đến ở Chiến Vương Phủ?" Kỳ thật, hần muốn hỏi là ngày đó ở trên điện Chiến Cảnh Thiên nói nàng là Vương Phi duy nhất của hần có thật sự hay không?

Nghe vậy, tay Bất Hối đang ở đĩa rau dừng một chút, sắc mặt cũng đổi. Bất quá, giây lát liền khôi phục bình thường, nhẹ nhàng đem chuyện tình xuống núi nói qua loa một lần, đương nhiên không nhắc tới chuyện rượu độc.

"Hỗn đản!"

Bách Lý Hề đập bàn tức giận đứng lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

"Ngày mai chúng ta trở về Phượng quốc đi, sư huynh vì người lấy lại công đạo, nam nhân kia không cần cũng được, nếu Phượng quốc dung không được người liền cùng sư huynh đến Bách Lý quốc đi."

Nghe hẳn nói xong, trong lòng Bất Hối hết sức ấm áp, có thể có một vị huynh trưởng như vậy chiếu cố thật tốt.

"Sư huynh, khi ở trên núi ta cùng sư phó làm như thế nào sắc mặt của người cũng không biến, hiện tại hẳn không là giả đi?" Bất Hối nhẹ nhàng đem hẳn kéo về chỗ ngồi, cố ý trêu chọc nói.

"Sư muội, người ——" Bách Lý Hề cùng Bất Hối sinh sống cũng gần mười năm, hẳn hiểu rất rõ sư muội này, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng. Nàng thích Hiên Viên Thần mười năm hẳn đều biết, hiện tại như thế nào có thể không thương tâm.

"Sư huynh yên tâm, ta đã trưởng thành, những người thương tổn ta, ta sẽ tự mình trả lại, còn nam nhân kia sao? Đã sớm không cảm tình!" Bất Hối hai hàng lông mày hiện ra một đạo lãnh khí, nghĩ đến kẻ đã từng thương tổn mình trong lòng ngầm thề, nhất định phải đòi lại!

Nhìn thấy biểu tình Bất Hối giờ phút này Bách Lý Hề nhẹ nhàng nhíu mi, nàng rốt cuộc bị nhiều thương tổn mới có thể hoàn toàn chuyển biến, trong lòng cũng càng thêm thống khổ. Bất quá, vì không muốn nàng càng thương tâm nói sang chuyện khác: "Chẳng lẽ người trong lòng sư muội hiện tại là Chiến Vương gia?"

*

Sắc trời đã bắt đầu tối Bất Hối mới cùng Bách Lý Hề cáo biệt, hai người hồi tưởng cả ngày, khi tách ra vẫn ước định hôm sau đi săn thú, tâm tình cũng không tệ.

Uh`m?

Mà khi nàng trở lại Thính Vũ các cảm giác được một chút khác thường, trong phòng không đốt đèn, trong viện cũng im ắng. Mang theo nghi hoặc đi vào, khi nhìn đến người đang quỳ đầy đất liền thất thần, đây là có chuyện gì?

"Tiểu Huệ, các người như thế nào quỳ gối nơi này?"

"Hu hu. Tiểu thư, sao giờ người mới trở lại." Tiểu Huệ gục trong lòng Bất Hối thương tâm khóc, quỳ cả ngày này thân thể đều đã đông cứng.

"Mau đứng lên, vào nhà rồi nói."

Tiểu Huệ xoa xoa nước mắt nói: "Tiểu thư, Vương gia ở trong nhà chờ người!"

Nghe vậy chân mày Bất Hối cau lại, đem tiểu Huệ đỡ đến phòng ấm áp bên cạnh, những người khác lại

không dám đứng dậy vẫn như cũ quỳ gối nơi đó. Mang theo một chút tức giận đi vào trong phòng, nhìn Chiến Cảnh Thiên đen mặt chất vấn: "Chiến Vương gia đây là ý gì?"

"Vì cái gì ra ngoài? Đã được bốn vương cho phép sao?" Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới hắn còn chưa phát hỏa mà nàng lại phát hỏa trước, giọng điệu cũng không tốt.

Vừa nghe hắn nói, Bất Hối trong lòng nộ khí lập tức liền tăng lên, mâu quang nháy mắt băng lãnh, lớn tiếng hỏi: "Vì cái gì? Chân ở trên người ta, ta muốn đi đâu liền đi đấy, mắc mớ gì đến ngươi!"

Nộ khí của nàng mạnh, nộ khí của hắn cũng không yếu, nghĩ đến nàng ra ngoài cùng nam nhân khác, trong lòng liền nhin không được ghen tị. Chẳng lẽ trong lòng nàng hắn thật sự không có một chút địa vị? Phần hận nhìn nàng, bá đạo nói: "Bốn vương không cho phép!"

Chương 53: Nụ hôn đầu tiên

Nghe vậy Bất Hối thật sự tức giận, nàng ghét nhất là bị trói buộc, cho dù kiếp trước khi nàng làm đặc công, tổ chức cũng không có người nào dám quản thúc nàng, những lời này của Chiến Cảnh Thiên thành công khơi mào lửa giận trong lòng nàng: "Không cho phép? Dựa vào cái gì? Bởi vì ta ở nơi này của ngươi?"

"Ngươi ——"

"Ta làm sao, nếu ngươi có cái gì bất mãn đại khái có thể nói thẳng ra, cùng lắm hiện tại ta liền ly khai." Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài.

Đông!

Nàng vừa nói ly khai, nội tâm Chiến Cảnh Thiên như bị búa tạ đánh trúng, thân thủ kéo nàng trở về, gắt gao ôm vào trong ngực: "Không cho phép đi!" Chẳng lẽ, lâu như vậy nàng vẫn không rõ tâm của hắn sao? Nàng thật có người trong lòng sao?

Bất Hối bị hắn ôm đến không thở nổi, trong mắt hắn như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, dường như muốn đem nàng thiêu đốt.

"Ta ——"

"Đừng nói, để ta ôm một lát!" Chiến Cảnh Thiên bất đắc dĩ thở dài, giọng điệu nhin không được trở nên nhu hòa lại mang theo một chút khẩn cầu.

Thấy trong mắt hắn cầu xin, Bất Hối nộ khí cũng chậm lại, tùy ý hắn ôm nàng.

Hai người ở phòng trong gắt gao ôm, hai trái tim gắt gao gắn bó, chỉ còn lại tiếng tim đập!

Một phút đồng hồ qua đi, Chiến Cảnh Thiên mới chậm rãi buông nàng ra, nhưng lại đột nhiên điểm huyệt đạo của nàng: "Nghỉ ngơi đi!" Dứt lời, ôn nhu ôm nàng đến giường, gọi tiểu Huệ tiến vào: "Hầu hạ nàng nghỉ ngơi."

"Dạ, Vương gia" tiểu Huệ còn chưa từ trong sợ hãi tỉnh lại, không biết tiểu thư cùng Vương gia ở trong nhà đã xảy ra cái gì. Khi Chiến Cảnh Thiên ly khai lập tức chạy đến bên người Bất Hối xem xét, phát hiện không có vấn đề mới yên lòng.

Bất Hối vô lực nằm ở trên giường động cũng không thể động, nội tâm chỉ có một ý nghĩ.

Đáng chết! Chiến Cảnh Thiên cư nhiên đề tiện điểm huyết đạo của nàng!

*

Hôm sau, Thính Vũ các nội khí đề thấp cực kỳ, Bất Hối rời giường vốn định đi tìm Chiến Cảnh Thiên tính sổ nhưng lại biết hãn tiến cung, hơn nữa lưu lại lời nhắn nói: Phượng Yêu hiện tại có dấu hiệu tỉnh lại, ngàn vạn không thể tùy ý di chuyển.

Uy hiếp!

Uy hiếp!

Cầm giận ăn bữa sáng liền ly khai Vương Phủ, hôm nay cùng Bách Lý Hề ước định cùng đi săn thú.

"Sư huynh."

Nhìn thấy Bách Lý Hề tươi cười, tức giận của nàng mới tiêu chút, bất quá giọng điệu vẫn có chút cứng nhắc.

"Là ai chọc người mất hứng, đi, sư huynh mang người đi đánh đã trư sau đó nướng cho người ăn!"

Nghe vậy, trong đầu Bất Hối hiện ra trí nhớ nàng thường xuyên vì chuyện Hiên Viên Thần thương tâm, lúc này Bách Lý Hề sẽ mang nàng ra ngoài săn thú, sau đó nướng cho nàng ăn, tâm tình sẽ tốt hơn nhiều.

"Đi, hôm nay xem ai bắt được nhiều." Dứt lời, đánh ngựa hướng ngoài thành mà đi, gió nhẹ nhàng khẽ thổi, nội tâm phiền muộn đều đã tiêu tán.

Lần này hai người đi vẫn là Thái Dương sơn, chỉ là không giống lần trước, thú săn nơi này cũng rất nhiều, hơn nữa sườn núi bằng phẳng cực kỳ an toàn.

"Chúng ta cùng đấu, người nào thua phải nướng thịt!" Vừa lên đến núi, Bách Lý Hề cười đối Bất Hối nói. Nàng trước kia không thích săn thú, chỉ có dụng phương pháp này mới có thể khiến nàng hứng thú.

Nghe được Bách Lý Hề vừa nói như vậy, trong đầu Bất Hối hiện lên đều là hình ảnh ngày ấy cùng Chiến Cảnh Thiên săn thú: "Muốn ăn thịt thỏ ta nướng cũng không đơn giản như vậy, một giờ sau tập hợp tại đây, xem ai có nhiều thú nhất, nếu người thắng ta sẽ nướng cho người ăn, nếu thua thì phải đáp ứng ta một điều kiện."

Lắc đầu, đem hình ảnh Chiến Cảnh Thiên từ trong đầu xua đi, đối với Bách Lý Hề cười: "Lần này khẳng định vẫn là ta thắng!" Cầm cung tiễn hướng về một phía khác đánh ngựa đi.

Thấy nàng giục ngựa đi, Bách Lý Hề cũng cười hướng một phương hướng khác đi.

Sau nửa canh giờ, Bất Hối kéo một đồng thú trở lại, nhìn thấy Bách Lý Hề chỉ đánh một dã trư, hai thỏ hoang khoe ra nói: "Như thế nào! Ta đã nói lần này thắng vẫn là ta đi!"

Nhìn thấy một đồng thú sau lưng nàng Bách Lý Hề thất thần. Trước kia, hắn muốn thua nên chỉ bắt một hai con thú, lần này bắt tới ba con còn sợ nàng thua, không nghĩ tới sau lưng nàng ước chừng có mười một con thú.

"Sư muội tài nghệ tăng lên, lần này sư huynh thua tâm phục khẩu phục, chờ ta nướng thịt cho người!" Bách Lý Hề nhanh nhẹn nhóm lửa, thu thập con thú, bày gia vị nướng chuẩn bị tốt trước đó bắt đầu làm thịt. Đương nhiên, Bất Hối cũng sẽ không để cho hắn làm một mình, cũng động thủ hỗ trợ.

Hai người một bên nướng thịt một bên nói chuyện phiếm, thời gian rất nhanh liền đi qua, trời cũng dần dần tối xuống.

"Hôm nay quá muộn, tuy nơi này địa thế bằng phẳng nhưng cũng nguy hiểm, khi lên núi ta nhìn thấy một thôn trang nhỏ, không bằng chúng ta đến ở nhờ một đêm đi?" Bách Lý Hề đem thịt nướng xử lý tốt đưa đến trước mặt Bất Hối, đề nghị.

"Uh`m?"

Khi nàng đang ăn thịt nướng, tự nhiên nghĩ đến sơn động lần trước ở cùng Chiến Cảnh Thiên, nghe Bách Lý Hề nói tạm dừng một chút, nếu buổi tối nàng không về hắn có thể lo lắng hay không?

Suy nghĩ đến thái độ hôm qua của hắn, trong lòng không hiểu trở lên buồn bực, cuối cùng gật đầu đáp ứng nói: "Được!"

Ăn thịt nướng xong liền đi xuống núi đi, rất nhanh liền thấy được thôn trang nhỏ kia, người trong thôn thật nhiệt tình, các nàng cũng đem thú từ trên núi bắt xuống chia cho bọn họ.

Ban đêm, Bất Hối nằm ở trên giường ấm áp lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được, trong đầu đều là bộ dáng Chiến Cảnh Thiên, cứ như vậy xoắn xuýt gần một đêm mới ngủ.

*

"Nàng còn chưa trở về?"

"Hồi vương gia, tiểu thư nói hôm nay ra ngoài săn thú, sẽ về trễ một chút!"

"Lui xuống đi!" Chiến Cảnh Thiên nhìn gian phòng trống trơn, tâm cũng đi theo Bất Hối.

Nằm ở trên giường của nàng, hô hấp nàng lưu lại khi ngủ!

Có thể là trên giường có hương vị của nàng, một đêm này Chiến Cảnh Thiên ngủ rất say. Trong lúc ngủ mơ, nàng trở lại nằm bên cạnh hắn, ôm hắn cùng nhau ngủ, bọn họ lại hòa hảo như lúc ban đầu

Nhưng sáng sớm tỉnh lại trên giường chỉ có mình hăn, nhíu mày, nàng một đêm chưa về?

"Vương gia, tiểu thư có thể xảy ra sự tình gì hay không?"

Tiểu Huệ nhìn thấy mặt Chiến Cảnh Thiên âm trầm trong phòng Bất Hối khẩn trương chạy tới. Tiểu thư một đêm chưa về, trong lòng nàng thập phần lo lắng, cũng chẳng quan tâm sợ hãi hưởng Chiến Cảnh Thiên hời.

"Lập tức đi thăm dò!" Nghe tiểu Huệ vừa nói như vậy, tâm Chiến Cảnh Thiên cũng nhắc lên, chẳng lẽ thực phát sinh sự tình gì?

Trong lòng trách cứ chính mình cư nhiên quên an nguy của nàng.

Một lát sau, người điều tra liền trở lại, hơi có chút chần chừ nói: "Hôm qua người đi theo Phượng cô nương hồi báo, nàng cùng Tam hoàng tử Bách Lý quốc đến núi Thái Dương săn thú, buổi tối ngủ trong nhà hộ săn bắn lưng chừng núi, không có gì đáng ngại!"

Nghe vậy, thấp thỏm trong lòng rốt cục để xuống, nhưng một loại cảm giác vô lực lại tự nhiên nảy sinh, khoát tay áo: "Lui xuống đi!" Một câu này giống như là dùng tất cả khí lực trên người.

"Vương gia, phái người mang Phượng tiểu thư trở về sao?"

"Không cần, đem người đều rút về đây đi!"

Chiến Cảnh Thiên cô đơn bước ra ngoài, trên bầu trời âm trầm đáng sợ cùng tâm tình của hăn một dạng, xám mờ một mảnh.

Ngẩng đầu nhìn trời trong lòng lại hỏi, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này nàng đối tốt với hăn đều là giả ?

Đối hăn quan tâm là giả vờ?

Còn có, thần thái tiểu nữ nhân lúc lơ đãng hiện ra cũng là giả?

"Vương gia, Tế Tự đã chuẩn bị tốt! Khi nào thì bắt đầu?" Chiến Nguyên nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên ra ngoài cung kính hỏi. Hôm nay là ngày giỗ Tĩnh quý phi, mẹ đẻ của Vương gia. Ngày này hàng năm tâm tình Vương gia cũng không tốt, bọn hạ nhân trong Vương Phủ đều thật cẩn thận.

Hăn biết, Vương gia cả đời này để ý nhất là Tĩnh quý phi, hiện tại lại thêm một Phượng cô nương, vốn tưởng rằng năm nay có Phượng cô nương làm bạn Vương gia sẽ không khó như vậy. Nhưng. Ai!

Chiến Cảnh Thiên lại nhìn ra ngoài cửa một cái, nụ cười quen thuộc vẫn chưa xuất hiện, cười khổ nói: "Hiện tại đi đi!" Dứt lời, không hề lưu luyến hưởng về Đông Uyển đi đến.

Tĩnh quý phi táng tại hoàng lăng, bất quá Chiến Cảnh Thiên không muốn đến đây bái tế nàng, cho nên ở trong vương phủ làm một cái linh vị, lúc này hàng năm đều ở trong phủ tế bái.

Trong từ đường chỉ có Chiến Cảnh Thiên lẻ loi một mình suy sụp quỳ gối trước linh vị Tịch quý phi, cả người cô tịch, thân thủ dần đốt ba nén nhang, dập đầu ba cái đến bên cạnh xoa xoa linh vị vốn không dính một chút bụi nào cười khố một tiếng, tự giễu nói: "Mẫu hậu, hôm nay nhi thần vốn muốn dẫn một nữ nhân tới gặp người, nhưng là ngoài ý muốn một chút, chỉ có thể về sau lại mang tới gặp người"

"Mẫu hậu, người nói có phải nhi thần làm còn chưa đủ tốt hay không? Cho nên, nàng không cảm nhận được tâm nhi thần? Trong lòng nàng vẫn yêu một người khác?"

"Mẫu hậu, nhi thần không muốn bắt buộc nàng, không muốn giống lúc trước phụ hoàng đối người như vậy, nhi thần không muốn nhìn nàng không vui vẻ."

"Mẫu hậu, nhi thần rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể để cho nàng tiếp thu nhi thần?"

"Mẫu hậu."

Từ đường trống không, hắc ô linh vị lạnh lẽo không ngừng kể.

*

Bất Hối một đêm này ngủ không hề an ổn, trong lòng có dự cảm sẽ phát sinh sự tình gì, hôm sau sáng sớm liền dậy.

"Sư huynh, người cũng dậy sớm như vậy. Nếu trời đã sáng, chúng ta liền xuống núi đi." Nàng vốn đang do dự có nên cùng Bách Lý Hề trở về không, vừa lúc thấy hắc tĩnh lại.

"Đi thôi, để người ở tại nơi này ủy khuất người" Bách Lý Hề nhìn ra bất an trong lòng nàng. Thực ra, tối hôm qua khi hắc hỏi nàng muốn lưu lại hay không, nhìn ánh sáng lóe ra trong mắt nàng hắc liền minh bạch, trong lòng sư muội có nam nhân kia.

Hai người giục ngựa hướng dưới chân núi bay nhanh mà đi, Bất Hối trong lòng càng ngày càng bất an.

"Kỳ vân, không nghĩ tới người cũng sẽ có hôm nay, đây sẽ là nơi táng thân của người!"

Các nàng mới vừa đi đến giữa sườn núi, nghe được tiếng đánh nhau. Vốn không định để ý, nhưng nghe được cái tên kia Bất Hối ngừng lại. Nàng không nghĩ tới trong lúc vô ý quản nhân sự sẽ ảnh hưởng lớn như vậy đối với mình về sau.

*

Khi Bất Hối về phủ trời đã tối rồi, nàng rõ ràng cảm giác được áp khí bên trong phủ rất thấp, rất nhiều hạ nhân nhìn nàng thần sắc lại mang theo oán hận, đây là vì sao?

"Phượng cô nương, người đã trở lại, đi xem Vương gia đi" Khi nàng đang nghi hoặc, Chiến Nguyên vội vàng chạy tới kéo nàng qua hướng Đông Uyển đi đến.

Bất Hối trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Chiến Cảnh Thiên đã xảy ra chuyện? Trong lòng không lí do đau

một cái, lo lắng hỏi: "Hắn làm sao vậy?"

"Người qua đi liền biết, ngay tại trong phòng!"

Chiến Nguyên vừa nói xong, Bất Hối dùng tới khinh công thẳng đến phòng của hắn bay đi, Chiến Nguyên càng là không nói trong lòng nàng càng sốt ruột, hắn là không bị thương đi?

"Chiến Cảnh Thiên!"

Đến nơi Bất Hối gõ gõ cửa nhưng lại không có tiếng người, nội tâm quýnh lên trực tiếp đá văng cửa tiến vào. Vừa vào nhà, mùi rượu gay gắt đập vào mặt, mà Chiến Cảnh Thiên đang cầm vò rượu uống.

"Người điên cái gì?" Đoạt lấy vò rượu trong tay hắn ném ra ngoài, nhìn thấy hắn vô sự tâm lý mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nghe ra thanh âm của nàng, Chiến Cảnh Thiên hai mắt đỏ ngầu mừng như điên, chạy nhanh tới từ phía sau gắt gao nhốt chặt thân thể của nàng, chóp mũi dùng lực ngửi hương vị trên người nàng.

"Bất Hối."

Bất Hối vùng vẫy quay đầu, còn chưa kịp nói chuyện, thân thể liền bay lên, bị nam nhân chặn ngang bế lên.

Một giây sau, lưng chạm đến giường, khi thân hình nam nhân cao lớn hung hăng đặt ở trên người nàng mới giật mình vùng vẫy đứng dậy.

"Buông. Ừm."

Khí tức nam tính thuần khiết phả vào mặt, môi của tàn bạo đặt trên môi nàng.

Chương 54

Khí tức nam tính mang theo mùi rượu tràn ngập trong khoang miệng. Bất Hối vốn tưởng rằng nàng sẽ ghê tởm, không nghĩ tới nàng không những không chán ghét lại rất thích loại cảm giác này. Tùy ý hắn cưỡng dâm hôn, thay vì nói nụ hôn không bằng nói cắn hoặc là gặm. Hai người không có kinh nghiệm cứ gặm cắn như vậy. Xé.

Thanh âm y phục nát vụn, tay hắn đặt trên thân thể nàng, ngoại bào đều bị hắn xé nát ném lung tung xuống đất. Ngay sau đó, tiếng thở dốc trên người nam nhân càng ngày càng nặng, không ngừng đòi lấy ngọt ngào trong miệng nàng, tay to ở trên người nàng mềm mại không xương lung tung lần mò.

Xoạt!

Trong giây lát, ngoại bào trên người hắc cũng cởi xuống.

Phản kháng?

Thuận theo?

Trong lòng không ngừng xoắn xuýt, nhưng thân thể không có bất kỳ phản kháng nào, ngược lại còn có chút thuận theo nụ hôn của hắc, tâm cũng dần dần say mê.

Uh~m. Khi trong lòng nàng có quyết định chủ động đón lấy, người phía trên đột nhiên dừng động tác, hai người cứ như vậy lẳng lẳng nằm ở trên giường, môi dán môi.

Nửa ngày, Bất Hối thân thủ đẩy đẩy người phía trên, lập tức liền đẩy xuống, chỉ là cánh tay lại mạnh mẽ ôm lấy eo nhỏ nàng, tập trung nhìn.

Hắc cư nhiên ngủ thiếp đi!

Mẹ kiếp! Hiện tại nàng thật không biết là nên tức giận hay là nên cao hứng. Nghĩ muốn đứng dậy trở về nghỉ ngơi nhưng như thế nào cũng không thoát ra được.

"Chiến Cảnh Thiên!" Bất Hối thật sự nổi giận, nàng hoài nghi hắc có phải đang giả bộ ngủ hay không?

"Mẫu hậu, nhi thần rốt cục tìm được nàng!"

Có thể là trong mộng mơ thấy chuyện vui vẻ, khóe miệng của hắc gợi lên một tia mỉm cười, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thì thầm!

Tức giận trong lòng lập tức liền bình tĩnh, chỉnh lại tóc hắc đang hỗn độn một chút, nhìn tuần nhan phóng đại trong lòng nổi lên một tia ngọt ngào. Bình thường mặt hắc luôn luôn lạnh như băng, không nghĩ tới lúc ngủ lại nhu hòa như vậy, thậm chí có chút đáng yêu.

Nhìn đến vết máu trên môi hắc, nhẹ nhàng lè lưỡi liếm một cái. Hình như người trong mộng cảm giác được cái gì cũng đáp lại một cái.

Đông! Trong lòng hung hăng nhảy dựng như là muốn bùng ra, sắc mặt không tự chủ được đỏ lên.

Nhìn hắc vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, trong lòng vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo, ở trong lòng hắc tìm một vị trí thoải mái bắt đầu ngủ.

Không hiểu sao ngủ trong lòng hắc nàng cảm thấy an tâm, tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay muốn hảo hảo ngủ một giấc.

Hôm sau, lúc Chiến Cảnh Thiên tỉnh lại, cảm giác một đêm này ngủ vô cùng say, phút chốc xúc cảm mềm mại trong lòng làm cho hắc tỉnh táo lại vài phần. Cúi đầu vừa thấy, nguyên lai nàng ngủ ở trong lòng hắc.

Chẳng lẽ tối hôm qua không phải mộng?

Hồi tưởng toàn bộ sự việc phát sinh tối hôm qua, hẳn thật sự hôn nàng?

Đây là?

Còn chưa kịp cao hứng hẳn lại thấy nghi hoặc, bàn tay quanh năm cầm kiếm đang nắm cái gì mềm mại như vậy? Nhẹ nhàng nhéo nhéo, co dãn rất tốt, này.

Oanh!

Máu trong thân thể lập tức vọt lên, hẳn có trệ độn cũng biết đây là cái gì, hiện tại trên mặt đã sắp rỉ máu. Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng ngủ thật sự thoải mái, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, nhìn đôi môi mềm mại lại mê người như là bị cái gì mê hoặc nhẹ nhàng hôn lên.

Uh`m!

Bất Hối cảm giác được hô hấp có chút tắc nghẽn, ý thức dần dần tỉnh táo lại, còn chưa có mở mắt ra liền biết hiện tại là tình huống gì. Đáng chết, nam nhân này cư nhiên dám hôn trộm nàng!

Vốn định nhảy dựng lên mắng chửi người, nhưng nghĩ đến tình hình đêm qua trên mặt hơi có chút nóng lên, gắt gao nhắm hai mắt giả chết.

Chiến Cảnh Thiên vốn nghĩ muốn nhẹ nhàng hôn một cái, không nghĩ tới hương vị thật tốt, làm cho hẳn nhịn không được hôn càng thêm sâu, nhưng hẳn đã nhạy cảm nhận ra người trong ngực động một cái, trong lòng cả kinh! Nàng đã tỉnh lại rồi?!

Trong lòng có một tia bối rối, rời khỏi đôi môi của nàng khẩn trương nhìn nàng, nhưng nhìn đến đôi má nàng hơi hơi đỏ lên, còn có lông mi thoáng động, tâm lý thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giả bộ ngủ?

Mâu quang chớp lóe, gợi lên một tia cười quỷ dị, giờ trò xấu ở môi nàng cắn một cái, thấy lông mi nàng run lợi hại hơn, khoe miệng tươi cười càng sâu, tiếp theo lại cắn một cái, lần này hơi dùng chút lực, khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục lộ ra một vết nứt.

Đáng chết!

Bất Hối cũng nhịn không được, vị gia này không để yên có phải hay không, tâm tư vừa chuyển, khi hẳn lại cắn sang mạnh mẽ há mồm cắn môi của hẳn.

Uh`m!

Chiến Cảnh Thiên hoàn toàn không dự liệu tới nàng sẽ cắn ngược lại, trên môi bị đau nhưng trong lòng lại vui đến nở hoa, lại cắn qua đi. Khụ khụ!

Hai người đang chơi đùa cao hứng, phía ngoài truyền đến tiếng đập cửa, giương mắt vừa thấy Hoa Thiên Thần xuất hiện trước mặt các nàng cười thập phần ái muội, vẻ mặt đáng đánh đòn: "Các người tiếp tục, coi như ta không tồn tại!"

Hoa Thiên Thần mỗi buổi sáng đều sang đây đối diện cho Chiến Cảnh Thiên, bình thường lúc này Chiến Cảnh Thiên đã sớm dậy cho nên hẳn đều là trực tiếp đi vào, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên thấy được một màn kinh bạo như vậy! Hẳn đúng là ở cửa một hồi lâu, hai người trên giường kia cư nhiên không có phát hiện! Vì đề phòng thấy hình ảnh gì không nên nhìn đến, khụ một tiếng.

Bất Hối tuy mở mắt ra, nhưng hiện tại loại tình huống này nàng mở mắt ra nhưng không đứng dậy, khăn trương kéo chăn bông che trên người, vùi đầu trong ngực hẳn, quá dọa người!

"Cút!"

Khi nàng còn đang làm đà điều, Chiến Cảnh Thiên hướng về phía Hoa Thiên Thần phần nộ gầm thét, tiếp theo, không đợi nàng hoàn toàn thích ứng tình hình, đột nhiên một đạo bóng dáng trong ổ chăn đuổi theo, mặt khác một đạo nhân ảnh chạy trốn ra ngoài.

Nhớ lại thanh âm tức giận của Chiến Cảnh Thiên vừa rồi, Hoa Thiên Thần tuyệt đối không có kết cục tốt. Đáng đời, ai kêu hẳn rình coi.

Nửa ngày, Bất Hối cảm giác phòng trong có không ai, đầu từ trong chăn chui ra, vốn là lộ ra một đôi mắt mỹ lệ lẳng lẽ nhìn một chút, xác nhận chỉ có mình nàng mới đứng dậy mặc quần áo, nhưng vừa đứng dậy nàng mới phát hiện, đêm qua quần áo của nàng đều bị Chiến Cảnh Thiên xé nát. Này, nên trở về như thế nào?

"Tiểu thư! Tiểu Huệ có thể vào không?"

Khi nàng phát sầu nghĩ trước lấy y phục Chiến Cảnh Thiên mặc, tiểu Huệ gõ gõ cửa, ở ngoài cửa nhẹ giọng hỏi.

"Mau vào."

Nghe vậy, tiểu Huệ sắc mặt hồng hồng tiến vào, ái muội nhìn Bất Hối một cái, trong tay cầm một bộ quần áo nàng thường mặc. Nàng buổi sáng đang lo lắng tiểu thư như thế nào không trở về, Chiến Cảnh Thiên lại tới, nàng còn chưa nghĩ đến nên nói dối như thế nào, hẳn ném lại một câu, bảo nàng mang y phục của tiểu thư đến Đông Uyển.

Hiện tại, nhìn đến tiểu thư nhà mình đang trốn ở trong ổ chăn, còn môi nàng thoáng sưng đỏ, y phục nát vụn trên mặt đất sắc mặt càng đỏ, lúc này mới minh bạch có ý tứ gì. Nguyên lai, tối hôm qua tiểu thư cùng Vương gia.

"Không được nghĩ lung tung, cái gì cũng chưa phát sinh, mau đưa y phục qua đây." Bất Hối vừa thấy vẻ mặt nàng đỏ bừng liền biết đứa nhỏ này nghĩ tới cái gì không nên nghĩ.

"Tiểu thư, người ngày hôm trước đi đâu? Tiểu Huệ rất lo lắng, Vương gia cũng thực vội, hẳn ở trong phòng tiểu thư đợi cả đêm!" Tiểu Huệ thu hồi tâm tư, cẩn thận hầu hạ Bất Hối rời giường, trong giọng nói

lo lắng cực kỳ.

"Ta ra ngoài săn thú, buổi tối quá muộn nên ở lại trong nhà hộ săn bắn một đêm. Đúng rồi, ngày hôm qua phát sinh sự tình gì sao?" Bất Hối vừa mặc y phục vừa hỏi. Nếu chỉ vì nàng không trở về dù như thế nào Chiến Cảnh Thiên cũng sẽ không như vậy, hơn nữa ngày hôm qua trở về, đau xót trong mắt Chiến Cảnh Thiên lại càng không đơn giản.

"Ngày hôm qua là ngày giỗ Tĩnh phi nương nương, Tĩnh phi nương nương là mẹ ruột của Vương gia. Ngày này hàng năm, tâm tình Vương gia cũng không tốt, có đôi khi sẽ tự nhốt trong từ đường nửa tháng!" Tiểu Huệ thấy Bất Hối chủ động quan tâm chuyện Chiến Cảnh Thiên thật cao hứng, đây chính là tiểu thư lần đầu tiên chủ động hỏi thăm Vương gia.

"Tĩnh phi nương nương không phải nên táng tại hoàng lăng sao? Làm sao có thể ở trong vương phủ?" Nghe vậy, Bất Hối nhú nhú mày nghi ngờ hỏi.

Tiểu Huệ dừng lại động tác trong tay, mở to mắt, cẩn thận hồi tưởng một chút, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Vương gia giống như không thích hoàng lăng, từ khi tiểu Huệ biết việc tới nay, Vương gia hàng năm đều ở trong vương phủ bái tế Tĩnh phi nương nương, cụ thể là nguyên nhân gì tiểu Huệ cũng không biết."

"Người có biết Tĩnh phi nương nương là chết như thế nào sao? Còn có, những phi tử tiên hoàng cư nhiên cũng không ở trong cung, chẳng lẽ, toàn bộ tuần táng?" Bất Hối lần trước ở trong cung đã rất nghi hoặc, ánh mắt bị thương của Thái Hoàng Thái Hậu, còn có Chiến Cảnh Thiên khác thường, toàn bộ đều để nói rõ chuyện năm đó nhất định không đơn giản.

Bất Hối vừa nói xong, tiểu Huệ lập tức bối rối chạy tới bưng kín môi son Bất Hối, hoảng sợ nói: "Xuyt! Tiểu thư, chuyện tình tiên hoàng là không thể nói, nếu như bị Hoàng thượng biết sẽ bị chặt đầu, người ngàn vạn đừng hỏi." Tiếp theo nhìn ngưỡng cửa, xác định mọi nơi không có ai mới buông tay che miệng Bất Hối ra, có chút áy náy nhìn Bất Hối.

Thấy nàng cái dạng này, Bất Hối cũng biết hỏi không ra cái gì, hơn nữa, dựa vào độ tuổi của tiểu Huệ cũng không có khả năng biết sự tình lúc đó, chuyện này hay là hỏi Chiến Cảnh Thiên. Suy nghĩ đến hân, trên mặt lại nhin không được nóng lên, sợ bị tiểu Huệ đùa cợt, từ trên giường nhảy xuống lớn tiếng nói: "Nhanh đi chuẩn bị đồ ăn cho ta, tiểu thư nhà ngươi sắp chết đói rồi."

"Tiểu thư, người vừa mới đỏ mặt!" Tiểu Huệ cũng không bỏ qua biểu tình của nàng, khó có thể nhìn đến cái dạng này của tiểu thư nhà mình cho nên nhanh trêu ghẹo.

"Giỏi lắm, dám đùa cợt ta, xem ta đánh ngươi!"

Hai người một bên nháo một bên hướng Thính Vũ các chạy, sau khi trở về tiểu Huệ lập tức sai người chuẩn bị tốt bữa sáng, nhưng nàng mới vừa ăn vài miếng cửa liền truyền đến thông báo.

"Phượng tiểu thư, ngoài cửa có Hạ Lam tiểu thư, Tâm Nhu công chúa cầu kiến, bảo là muốn tới cảm ơn người."

Thính Vũ các bị Chiến Cảnh Thiên hạ lệnh cấm không có sự cho phép của Bất Hối bất kì kẻ nào cũng không thể tự tiện vào.

"Không gặp." Vừa nghe đến tên hai người kia nàng liền cảm thấy buồn nôn, mới có thời gian không thấy các nàng.

"Dạ" người tới cung kính thối lui ra ngoài, lúc đi tới cửa lại bị Bất Hối gọi lại: "Để cho các nàng vào đi!"

Trốn tránh không phải biện pháp, nếu các nàng chủ động tới trêu chọc nàng, nàng cũng muốn nhìn xem các nàng có thể đùa giỡn cái gì, tốt nhất đừng để cho nàng tóm được nhược điểm, đến lúc đó.

"Tâm Nhu gặp qua Phượng tỷ tỷ!"

"Hạ Lam gặp qua Phượng tỷ tỷ!"

Hai người các nàng đã tìm đến Bất Hối nhiều lần, không nghĩ tới nàng lần này cư nhiên đồng ý cho các nàng vào, cẩn thận hành lễ với Bất Hối cung kính đứng ở một bên.

"Các người tới là có sự tình gì?" Bất Hối cũng không ngại đầu lo ăn điểm tâm, hai ngày này nàng thật sự là đói bụng lắm.

"Chúng ta là tới cảm tạ tỷ tỷ!"

Vẫn là Yến Tâm Nhu mở miệng trước, nói chuyện vẫn nhu hòa như cũ, giống như là tỷ muội tri kỷ.

"Cảm tạ là dùng miệng nói?" Bất Hối trong lòng khinh thường, trên mặt cũng là biểu tình trong veo mà lạnh lùng, nhìn hai nữ nhân này thật đáng ghét, vẫn nên nghĩ biện pháp mau chóng đuổi đi mới đúng.

Nghe vậy, Yến Tâm Nhu cùng Hạ Lam khước miệng giật giật, các nàng đã ăn nói khép nép như vậy không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên lại vẫn một bộ cao cao tại thượng như vậy, trong lòng sinh khí nhưng cũng không nói ra, mà giọng điệu càng thêm ôn nhu: "Bọn muội muội cũng không biết tỷ tỷ thích cái gì cho nên không chuẩn bị gì. Tỷ tỷ cứ mở miệng, chỉ cần bọn muội muội có thể làm được nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Các nàng cho rằng Bất Hối muốn đòi trân bảo, các nàng nghe nói Bất Hối ở Phượng quốc cũng không được sủng ái.

Bất Hối vừa nghe liền nở nụ cười nghĩ đến như thế nào bắt các nàng đi, trên mặt treo một bên ý cười ôn hòa, cơ môi cầm trong tay đặt xuống, chậm rãi đứng lên đi đến trước mặt các nàng nhìn từ trên xuống dưới.

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu nhìn đến ánh mắt nàng, trong lòng nhin không được hốt hoảng, ẩn ẩn có dự cảm xấu, ra vẻ trấn định nói: "Phượng tỷ tỷ nghĩ muốn cái gì sao?"

Thấy các nàng phản ứng loại con cừu nhỏ này, Bất Hối mẫn ý gạt đầu cười nói: "Uh`m, không tệ. Như vậy đi, quán lẩu mới mở bên trong thành đang thiếu người, nghe nói Vương gia cùng chương quây quan hệ rất tốt, hai vị muội muội liền đến kia tiếp khách đi, này coi như là giúp đỡ Vương gia."

"Tiếp khách?" Yến Tâm Nhu đối Bất Hối nói ra cực kỳ nghi hoặc, bởi vì Bất Hối nhắc tới Chiến Cảnh

Thiên cho nên nàng rất muốn biết cần làm cái gì.

Nghe vậy, Bất Hối lộ ra biểu tình người cực kỳ ngu ngốc giải thích nói: "Công việc tiếp khách rất đơn giản, không cần làm việc, chỉ cần mỗi ngày cầm khăn tay đứng ở cửa mời khách nhân tới thuê chung phòng là được." Tiểu Huệ thấy Bất Hối ăn xong liền đem bát đĩa trên bàn thu thập lại, sau đó lại rót cho nàng một chén trà, ở trong nhà chờ xem hai nữ nhân kia mất mặt, nghe đến đó, trong lòng nhin không được cười trộm. Tiểu thư thật sự là quá lợi hại, cư nhiên nghĩ ra loại biện pháp chinh người như vậy, để cho đường đường công chúa một quốc gia, thiên kim Tể tướng đương triều đi bán rẻ tiếng cười? Thực có can đảm nghĩ muốn!

Biểu tình nguy trang trên mặt Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu rốt cục có tia vết rách, bất quá giây lát liền chỉnh lý lại, thương cảm nói: "Tâm Nhu cũng rất muốn đi vì Vương gia phân ưu, nhưng thân thể Tâm Nhu không tốt, không thể đứng lâu, hu hu." Nói xong còn nức nở khóc.

"Thân thể Lam Nhi đúng là không ngại, nhưng phụ thân Lam Nhi dù sao cũng là đương triều Tể tướng, nếu Lam Nhi xuất đầu lộ diện, phụ thân nhất định sẽ chặt chân Lam Nhi." Hạ Lam cũng là một bộ mảnh.

Phi!

Bất Hối trong lòng đối với các nàng thập phần khinh thường, cho các người đi Long Phượng tiếp khách, đây là cho các người mặt mũi, dù sao mục đích của nàng cũng không ở lúc này.

Nhìn đến các nàng, trên mặt Bất Hối phủ lên một tầng sương lạnh, khóe miệng chứa ý cười, cả giận nói: "Các người không phải nói cái gì cũng có thể sao? Chẳng lẽ chỉ là nói một chút mà thôi? Ta muốn nói với Vương gia một chút, hân ghét nhất là loại nữ nhân chỉ nói mà không làm!"

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu vừa nghe, trong mắt dần hiện ra một tia sợ hãi. Các nàng sợ nhất là phá hủy hình tượng trong lòng Chiến Cảnh Thiên, tuy Chiến Cảnh Thiên căn bản là không nhìn các nàng liếc mắt một cái, cho nên khẩn trương khẩn cầu nói: "Phượng tỷ tỷ không cần. Chúng ta..... chúng ta thật là có khổ tâm, chỉ cần không cần ra ngoài xuất đầu lộ diện, chúng ta cái gì cũng sẽ đáp ứng!"

Bất Hối đã nhắc tới Chiến Cảnh Thiên, cho nên hảo hảo nắm giữ uy hiếp các nàng, cho dù các nàng đã chuẩn bị đầy đủ cũng không chống đỡ được.

"Hay là thôi đi, miễn cho hai vị khó xử, ta cũng mệt mỏi. Tiểu Huệ, tiễn hai vị tiểu thư đi!" Bất Hối uống một ngụm trà, nằm trên ghế khép hờ hai mắt, không để ý tới các nàng.

Tiểu Huệ đối với các nàng cũng là chán ghét cực kỳ, vừa nghe tiểu thư mở miệng, lập tức đi qua nói: "Hai vị tiểu thư thỉnh đi! Gần đây buổi tối Vương gia luôn tới tìm tiểu thư chúng ta, cho nên buổi tối tiểu thư nghỉ ngơi không được tốt lắm, ban ngày cần phải nghỉ ngơi."

Phốc xuy!

Bất Hối một miệng nước phun ra ngoài, nhưng vẫn có chút đi vào cổ họng làm nàng kìm nén cười đến đỏ bừng, đồng thời, khóe miệng giật giật, trong lòng oán thầm, như thế nào nói buổi tối nghỉ ngơi không tốt, đứa nhỏ này nhất định là học xấu.

Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu vừa nghe kinh ngạc há hốc miệng, một bộ không dám tin nhìn Bất Hối, ‘buổi tối’ chẳng phải là nói Vương gia đã cùng nàng cùng phòng?! Khi nhìn đôi má nàng đỏ bừng nhất định là sự thật!

"Phượng tỷ tỷ làm như vậy là tức giận Tâm Nhu, hu hu., cầu tỷ tỷ tha thứ Tâm Nhu đi."
Yến Tâm Nhu hạ quyết tâm dựa vào nàng. Nếu Bất Hối thật sự cùng Chiến Cảnh Thiên cùng phòng, như thế, các nàng muốn vào cửa nhất định phải lấy lòng Bất Hối.

Nghe được hai người bọn họ khóc, Bất Hối một trận phiền chán, chậm rãi mở mắt ra nhìn hai người khóc thương tâm. Đột nhiên, trước mắt sáng lên, khóe môi gợi lên cười nói;"Nếu hai vị muội muội có thành ý như vậy, như vậy đi, liền đến am ni cô Nam Sơn vì Vương gia cầu phúc đi. Nghe nói, nếu như có thể ở lại bảy bảy bốn chín ngày, mỗi ngày thành tâm quỳ gối trước mặt Bồ Tát cầu nguyện, như thế Bồ Tát sẽ đạt thành tâm nguyện của nàng."

Quả nhiên, Bất Hối nói vừa xong hai vị kia liền ngừng khóc, há to mồm nhìn Bất Hối không biết nên nói cái gì.

"Tốt, tiểu Huệ, nói với Chiến Nguyên một tiếng. Nói ba vị tiểu thư trong phủ cần đi Nam Sơn vì Vương gia cầu phúc, lập tức đi an bài. Hai vị muội muội nhanh đi về thu thập đi, tin tưởng vì Vương gia các người nhất định sẽ không cự tuyệt?" Bất Hối không cho các nàng có cơ hội đổi ý, ra hiệu cho tiểu Huệ bằng mắt, tiểu Huệ lập tức chạy ra ngoài.

"Ta ——"

"Hai vị cô nương, đã thu thập xong thỉnh đi! Còn nữa, Vương gia biết thật cao hứng, bảo ta thay hẳn cảm ơn các người!"

Các nàng vừa muốn mở miệng cự tuyệt Chiến Nguyên liền bước vào, hẳn đối với các vị tiểu thư trong phủ này cũng là chán ghét cực kỳ, cho nên, vừa nghe tiểu Huệ nói xong trực tiếp chạy vào phối hợp với Bất Hối đem các nàng cất bước.

Hai người trở lại chỗ ở thu thập đồ, nhìn đột nhiên xuất hiện bọn nha hoàn xa lạ. Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu rốt cục phản ứng kịp, không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên có cái chủ ý này, xem ra lần này là tiền mất tật mang. Hạ Lam phản ứng kịp, vội vàng đối nha hoàn bên người phân phó: "Tiểu Hoàn, người nhanh xuất phủ đi tìm phụ thân, từ cửa sau đi, không được để người phát hiện, sau đó đem sự tình hôm nay nói cho hẳn nghe, phụ thân sẽ biết làm như thế nào."

Nàng có cảm giác lần này là thật ly khai, khả năng không có cơ hội trở về. Tiểu Hoàn vừa nghe, nhìn thấy sắc mặt tiểu thư nghiêm túc như vậy khẩn trương từ phía sau rời đi. Bên trong Bắc Uyển phần lớn là người quen cho nên rất dễ dàng ra khỏi Vương Phủ.

Hạ Lam vẫn không nhàn rỗi, làm bộ làm tịch thu thập mấy bộ y phục, sau đó cầm túi đồ đi ra ngoài. Chiến Nguyên thấy được tới hỏi: "Hạ tiểu thư đã chuẩn bị tốt? Chúng ta hãy mau lên xe ngựa đi, đây chính là vì Vương gia cầu phúc, chậm trễ là không tốt." Hẳn cảm thấy trong khoảng thời gian đi theo Bất Hối cùng Hoa Thiên Thần mình cũng trở nên phúc hắc.

"Lần này ta muốn đi cùng Tâm Nhu công chúa, chúng ta trước tìm nàng đi, còn có thể kết bạn nói chuyện phiếm." Hạ Lam nói rất có đạo lý, Chiến Nguyên cũng không tìm thấy lời gì để phản bác, chỉ có thể mang theo nàng tới nơi của Yến Tâm Nhu, vừa vận dụng phải Yến Tâm Nhu cũng muốn đến tìm nàng.

Hai người ánh mắt đối diện lập tức liền biết đối phương nghĩ gì, xoay người lại đối với Chiến Nguyên nói: "Chúng ta muốn đi tạm biệt Phượng tỷ tỷ, chuyển đi này phải bảy bảy bốn chín ngày, vừa lúc có thể cầm ngày sinh tháng đẻ của tỷ tỷ vì nàng cầu phúc." Dứt lời, không đợi Chiến Nguyên phản ứng kịp, cước bộ nhanh hơn hướng Thính Vũ các đi.

Chiến Nguyên nghĩ nghĩ, nếu Phượng cô nương cố ý để các nàng rời đi, như thế các nàng hiện tại qua nói cái gì Phượng cô nương cũng sẽ không đồng ý, để các nàng hết hy vọng đi."Phượng tỷ tỷ, Phượng tỷ tỷ, Tâm Nhu có việc cùng người nói." Vừa đến cửa Thính Vũ các, Yến Tâm Nhu liền lo lắng hô.

"Uh`m? Nhị vị như thế nào còn ở nơi này, vừa rồi ta rảnh rồi không việc làm đi cầu một quẻ, quẻ tượng nói nếu muốn cầu phúc cần sớm làm." Bất Hối làm như thật nói bậy một cái lý do, dù sao cũng chỉ là viện cớ mà thôi.

Yến Tâm Nhu vừa nghe nóng nảy, khẩn trương hướng về Bất Hối chạy tới ý đồ giống như lúc ở trước cửa Chiến Vương Phủ quỳ xuống cầu tình, nhưng bởi vì thời tiết rét lạnh, trên mặt đất có nước đã kết băng, nàng đang lo lắng chạy, dưới chân không dừng lại.

Bùm! Lập tức ngã ở trước mắt Bất Hối, tứ chi kề sát đất thành hình chữ đại, trùng hợp hơn là môi của nàng dán dưới đất. Nàng vừa ngã, những người trong Thính Vũ các đều ngây ngẩn cả người, gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Yến Tâm Nhu hiện tại là lòng tràn đầy ủy khuất, nước mắt lăn lăn rơi xuống, vùng vẫy đứng lên, có lẽ ngã quá mạnh thử hai lần không đứng dậy được.

Những người chung quanh đều là người của Thính Vũ các, người nào sẽ đi giúp nàng, đều đang nén cười nhìn nàng. Hạ Lam cũng là vui sướng khi người gặp họa, bất quá hiện tại các nàng dù sao đứng ở cùng một trận chiến tuyến, cho nên chỉ có thể đứng ra thật cẩn thận đến bên cạnh Yến Tâm Nhu, vẻ mặt ghét bỏ kéo nàng lên, phí nhiều công sức mới kéo nàng đứng dậy được.

Phốc xuy!

Yến Tâm Nhu vừa đứng lên, nha hoàn, bọn sai vặt chung quanh cũng chịu không nổi lớn tiếng ồ ồ cười vang. Bởi vì, bên miệng nàng kia là phân theo tay nàng vừa lau nước mắt hiện tại đã che kín cả khuôn mặt. Nhìn thấy vẻ mặt công chúa toàn phân ai có thể nhịn cười? Yến Tâm Nhu lúc này mới phản ứng kịp, lấy ngón tay chấm một chút gì đó trên mặt tập trung nhìn vào, thiếu chút nữa đã hôn mê, tiếp theo bỏ chạy đến một bên ỏi lên ỏi xuống. Thất Bảo đại nhân nhân nhả ngòi ở góc không ai nhìn đến, nhìn Yến Tâm Nhu trong viện, biểu tình có chút chán ghét phân của bản linh hồ cư nhiên dám bài xích.

Hừ ! Đáng đời.

Nhìn thấy Yến Tâm Nhu, Bất Hối trực tiếp khoát tay, Chiến Nguyên lập tức hiểu ý mang theo người trực tiếp đem một kẻ đang kinh hoàng, một kẻ ngu ngơ không phản ứng dẫn ra ngoài. Cứ như vậy, khi các nàng

còn chưa kịp phản ứng đã vào trong xe ngựa, vừa đi vào liền thấy hoảng sợ, Lâm Tuyết Nhu đang nằm ở bên trong.

Trên mặt Lâm Tuyết Nhu vẫn hơi sưng, trong khoảng thời gian này cũng không dám xuất môn, vừa rồi đột nhiên có người xông đến phòng nàng trực tiếp ném nàng vào xe ngựa, trên người nàng bị điểm huyết đạo, muốn phản kháng cũng phản kháng không được.

"Tiểu thư, người thật lợi hại, lập tức liền giải quyết ba nữ nhân chán ghét!" Tiểu Huệ nhìn Chiến Nguyên an bài xe ngựa đem các nàng cất bước xong, sôi nổi chạy tới hưng phấn cùng Bất Hối nói.

Nhìn thấy nàng cao hứng, Bất Hối cố ý gương mặt lạnh lùng: "Về sau không được nói lung tung, lại nói lung tung liền đem miệng người khâu lại."

Tiểu Huệ vô tội nhìn Bất Hối, nghi ngờ hỏi: "Tiểu Huệ có nói gì sai sao? Chẳng lẽ các nàng còn chưa giải quyết? Hay là buổi tối tiểu thư ở bên Vương gia có chuyện tình không thể nói?"

"Giỏi lắm, người cố ý đùa cợt tiểu thư nhà người!" Nghe được lời của nàng, Bất Hối liền hôn mê, nàng vẫn nghĩ tiểu Huệ là hài tử nói chuyện không cố kỵ, không nghĩ tới nàng vừa mới là cố ý nói như vậy với Hạ Lam và Yến Tâm Nhu.

Trong khoảng thời gian này tiểu Huệ đã sớm hiểu tính tình Bất Hối, nàng chỉ là nói một chút mà thôi, khẳng định sẽ không đánh nàng, cười nhìn Bất Hối ra vẻ sợ hãi chạy loạn, vừa chạy lại vừa hô: "Tiểu thư, tiểu Huệ sai rồi, về sau cũng không nói, cho dù tiểu thư mỗi ngày đều cùng Vương gia ở cùng một chỗ, tiểu Huệ cũng sẽ không nói ."

Hai người liền như vậy ở trong nhà náo loạn, thời gian một ngày rất nhanh liền đi qua. Trong ngày này, Chiến Cảnh Thiên cũng không đến tìm nàng, Bất Hối trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vừa lúc miễn đi xấu hổ của nàng.

Hôm sau, thị vệ đưa tới một phong thư, mở ra vừa thấy là Bách Lý Hề đưa tới nói Bách Lý quốc có việc, hẳn muốn rời đi trước một thời gian.

Bất Hối thu thư lại quyết định Phượng Yêu tỉnh lại sẽ cùng hồi Thanh Phong sơn, hẳn hiện tại đột nhiên rời đi nhất định là đã xảy ra đại sự: "Tiểu Huệ, ta ra ngoài một chuyến. Nếu Vương gia qua đây hỏi nói buổi tối ta sẽ về sớm." Nàng định trực tiếp đi, nhưng nghĩ đến ngày ấy nhìn thấy ánh mắt Chiến Cảnh Thiên, cảm thấy tâm mềm nhũn nên vẫn thông báo trước một chút.

Thay đổi toàn thân y phục vội vàng hướng phía cửa đi tới, trước cửa, hạ nhân đã chuẩn bị tốt xe ngựa.

"Người!"

Vừa lên xe ngựa, Bất Hối ngạc nhiên phát hiện, Chiến Cảnh Thiên biến mất một ngày cư nhiên ngồi ở bên trong.

"Bốn vương nghe nói người muốn ra ngoài, vừa lúc bốn vương rảnh rồi nhàm chán cùng người ra ngoài hóng gió!" Trong xe ngựa trải chăn bông thật dày, lại bày một bàn trái cây đồ ăn vặt, Chiến Cảnh Thiên liền lười biếng nằm ở mặt trên, mặt mày hờ hờ nhìn nàng.

Chiến Nguyên đang đánh xe ngựa nghe được Vương gia nhà mình nói thiếu chút nữa trượt chân. Rảnh rồi nhàm chán? Bên trong phủ một đồng mật hàm biên cương đưa tới, công văn trong cung, còn có một chút thể lực ngầm, cái nào không phải đang ở chờ?

Bất Hối nhìn biểu tình có thể làm gì ta của hắn bất đắc dĩ thở dài, ở bên kia xe ngựa ngồi xuống nói địa chỉ xong liền nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới vị gia này.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý nàng, tự nhiên ngồi cạnh nàng, bá đạo ôm nàng trong ngực, cầm một quả nho lột vỏ đưa đến bên miệng nàng, ôn nhu nói: " Nho này là ra roi thúc ngựa đưa qua đây, rất ngọt, tới, ăn một quả." Ngửi khí như đồ hải tử, điều này làm cho Chiến Nguyên đi theo xe ngựa muốn bất tỉnh.

Đối với động tác của hắn, Bất Hối trong lòng sinh khí, hai người hiện tại không quan hệ có được hay không, tự nhiên đem nàng ôm vào trong ngực như vậy, nàng trước kia như thế nào không phát hiện mặt hắn dày như vậy!

Thấy Bất Hối không để ý hắn, khước miệng giương lên nụ cười xấu xa, tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng nói: "Chẳng lẽ muốn để bốn vương dùng miệng uy người?"

Vô sỉ!

Đây là phản ứng duy nhất trong lòng Bất Hối, cắn giận mở hai mắt, trợn mắt nhìn hắn, há mồm cắn nho trong tay hắn, cả ngón tay hắn, ra sức cắn một ngụm.

Ti!

Chiến Cảnh Thiên ngón tay bị đau, nhưng trên mặt vẫn như cũ không đổi sắc. Hoa Thiên Thần dạy, muốn có được nữ nhân thì phải không biết xấu hổ! Tiếp theo, lại cầm lấy một loại quả khác đưa đến bên miệng nàng, lần này, Bất Hối muốn cắn hắn lại bị hắn dễ dàng tránh thoát.

Nhìn thấy hắn cười vẻ đắc ý, Bất Hối mâu quang vừa chuyển, cũng lấy một quả nho cười nhạt đưa đến bên miệng hắn. Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên trong mắt hiện lên kinh hi, lập tức hé miệng chờ, nhưng đợi một hồi cũng không thấy Bất Hối đem nho đưa tới trong miệng hắn.

Nhìn đến nàng cười như tiểu hồ li, Chiến Cảnh Thiên liền biết, nàng tuyệt đối sẽ không tốt như vậy. Tiếp theo, đột nhiên há mồm muốn ăn luôn nho trong tay Bất Hối, không nghĩ tới Bất Hối đã sớm đề phòng, dễ dàng né nhanh qua đi, khiêu khích nhìn hắn.

Chiến Cảnh Thiên liền biết nữ nhân này là đang chơi hắn, bất quá, thật có thể để cho nàng thực hiện dễ dàng như vậy sao?

Uh`m!

Khi Bất Hối cười đến vui vẻ, Chiến Cảnh Thiên vươn ra tóm được cánh tay của nàng, kéo cả tay nàng cùng đưa đến bên miệng hắn. Bất Hối thấy thế khẩn trương hướng hắn xuất thủ, nhưng lại bị hắn ấn về phía sau, mắt thấy quả nho sắp bị hắn ăn vào, trong lòng không cam lòng, đột nhiên ngẩng đầu cầm quả nho ăn

vào trong miệng.

Ừm!

Nhưng quả nho nàng còn chưa kịp ăn, trên môi lại thấy hơi lạnh lẽo, dán lên là một đôi môi mềm mại đem nho trong miệng nàng hút lại.

"Thực ngọt!"

Đầu lưỡi Chiến Cảnh Thiên liếm liếm nước nho dính trên môi, vẻ mặt đặc ý nhìn Bất Hối. Động tác này, biểu tình hồn nhiên này mang theo hấp dẫn nói không nên lời.

Thấy vậy, Bất Hối ra sức nuốt từng ngụm, nam nhân này thực yêu nghiệt!

"Người, vô sỉ!"

Kìm nén cả buổi nàng chỉ phun ra một câu này, lúc này nàng muốn một lần nữa nhận thức nam nhân này.

Thấy dáng vẻ nàng mê đắm, hân cười càng vui vẻ, dán bên tai nàng hỏi: "Nghe nói người đem mấy người nữ nhân kia đuổi đi?"

Bất Hối ngây ra một lúc, không nghĩ tới hắn không làm động tác dư thừa, ngược lại hỏi chuyện tình mấy người nữ nhân kia, trong lòng có chút mất hứng, nghiêm mặt nói: "Khó có được chiến Vương gia không nữ? Hiện tại đi tìm các nàng trở về vẫn còn kịp!"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên ngây ra một lúc, đây là bất ngờ xảy ra kinh hỉ! Nàng cái dạng này thấy thế nào cũng như là đang ghen, tươi cười trên mặt càng thêm sâu, đem nàng cố định tốt ở trong ngực, giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Người đang ghen!"

"."

Bất Hối hết chỗ nói rồi, nam nhân này chẳng những da mặt dày lại còn tự cho là đúng, nhất định là Hoa Thiên Thần dạy.

Không đợi nàng phản bác, hắn lần thứ hai mở miệng: "Hiện tại những nữ nhân này đều không có, có nghĩ tới khi nào thì làm Vương Phi của ta hay không?"

Bất Hối ra sức chớp chớp mắt, ở trên mặt của hắn ra sức nhéo nhéo, nhìn thấy vẻ mặt hắn thống khổ mới xác định hắn không phải dịch dung, kinh ngạc nói: "Chiến Vương gia nằm mơ sao, ta khi nào thì nói qua muốn làm Vương Phi của người."

"Người ——"

"Ta làm sao, chẳng lẽ người cho là hôn một cái thì phải gả cho người? Hừ!" Bất Hối dứt lời nghiêng

đầu sang chỗ khác không nhìn hẳn, trong lòng lại vì câu nói vừa rồi của hẳn cuồng khiêu. Khi nghe đến Vương Phi của hẳn trong lòng không hiểu trở lên vui vẻ. Vương Phi Của hẳn? Xưng hô này nàng thích!

Chiến Cảnh Thiên lại không biết trong lòng nàng suy nghĩ, tâm đang nháy nhót lập tức trầm xuống, chẳng lẽ nàng thật sự không thích hẳn?

Nhưng khi nhìn đến tiểu nữ nhân đang vui đầu trong lòng hẳn, tâm chìm xuống liền sống lại, bởi vì lỗi tai nàng đều đã đổ lên.

Đối với phát hiện này hẳn cực kỳ vui vẻ. Nói như vậy, nàng đối hẳn không phải không có cảm giác, chẳng qua là nữ nhân then thùng mà thôi. Sung sướng gọi lên khoe môi, trong tay thường thức sợi tóc trơn bóng của tiểu nữ nhân trong lòng, trong lòng phác họa tương lai hai người.

Xe ngựa hướng về địa điểm ước định từ từ chạy tới, Bất Hối trốn ở trong lòng Chiến Cảnh Thiên cư nhiên ngủ thiếp đi!

"Vương gia, đã đến quán lẩu!" Chiến Nguyên thấy đã đến nơi mà hai người trên xe ngựa rất lâu cũng không xuống, nghi hoặc nhắc nhở.

"Uh`m, đến rồi, nhanh như vậy!" Bất Hối bị thanh âm Chiến Nguyên đánh thức chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa hai mắt hỏi.

Nghe thấy Chiến Nguyên đánh thức Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên hận không thể ra ngoài giết hẳn, khi nào thì trở nên không biết phán đoán như vậy? Nghĩ đến Bất Hối muốn đi gặp nam nhân kia trong lòng liền hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu nàng ngủ thẳng đến tối, Bách Lý Hề liền rời đi thì thật tốt.

Bất Hối nhìn vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên hỏi: "Người muốn theo vào sao?" Nàng thực không hy vọng Chiến Cảnh Thiên đi vào phá hoại không khí.

"Nhìn người, như thế nào có thể ra ngoài gặp người như vậy." Chiến Cảnh Thiên thấy nàng muốn xuống xe liền vội vàng kéo lại, đem y phục bị xộc xệch khi nàng ngủ sửa sang lại, đem tóc rơi vén đến sau tai, cuối cùng kiểm tra từ trên xuống dưới rồi một lần mới yên lòng đem nàng ôm xuống xe ngựa.

Đối với biểu hiện của hẳn, Bất Hối đầy mặt hoảng sợ, vị gia này rốt cuộc rút đang nghĩ cái gì?

"Sư huynh, xảy ra chuyện gì? Như thế nào liền đi vội vã như vậy?" Không chịu ở sau người Chiến Cảnh Thiên, trực tiếp chạy tới gian phòng trang nhã trên lầu, đây là nàng lấy một thân phận khác giữ lại để thuận tiện khi nàng nữ trang cũng có nơi nán lại, hiện tại, người quán lẩu còn chưa biết nàng là nữ, càng không biết thân phận chân thật của nàng.

"Bách Lý quốc khẩn cấp mật báo nói tìm được nhân sâm ngàn năm, cho nên ta cần trở về cho phụ hoàng dụng!" Bách Lý Hề không nghĩ tới hẳn tìm nhân sâm ngàn năm ba năm cư nhiên vào lúc này tìm được.

"Chúc mừng sư huynh, tìm năm nhiều như vậy cuối cùng cũng như nguyện."

Bách Lý Hề rất hiếu thuận, hẳn ở Thanh Phong sơn cũng thường xuyên trở lại hoàng cung. Ba năm

trước Bách Lý hoàng bị ám sát, bị thương rất nặng, tuy thương tổn đã được trị nhưng lại để lại hậu quả nghiêm trọng, võ công mất hết không nói, mỗi khi đến đêm mười năm trắng tròn gân cốt toàn thân đều đau đớn khó nhin. Thanh Phong đạo trưởng tìm được một phương thuốc có thể chữa khỏi vết thương cũ hoàn toàn, trong đó có một loại thuốc là nhân sâm ngàn năm.

"Di? Chiến Vương gia cũng tới đây ăn lẩu à? Thật đúng là trùng hợp!" Bách Lý Hề mới vừa cùng Bất Hối nói xong liền thấy được phía sau Chiến Cảnh Thiên cũng tới, vừa thấy sắc mặt của hắn liền biết vì cái gì, trong lòng làm bộ không biết, cố ý hỏi.

"Bốn vương nghe nói Tam hoàng tử phải rời khỏi Chiến quốc, cố ý đến tiễn, Tam hoàng tử thích ăn cái gì cứ tùy ý, hôm nay bốn vương cùng Bất Hối mời, đây là quán của chúng ta!"

Chiến Cảnh Thiên cố ý tăng thêm ‘quán của chúng ta’, như hắn sở liệu, thần sắc Bách Lý Hề thay đổi. Nhìn đến thần sắc này của hắn, khoe miệng gọi lên nụ cười đắc ý không dễ dàng phát giác. Nghĩ đến Bách Lý Hề lập tức liền ly khai không thể đi theo Bất Hối như ruồi bọ, trong lòng lại ngậm vui vẻ. Như vậy, cũng không uổng phí khối nhân sâm ngàn năm kia của hắn.

"Đa tạ Chiến vương có ý tốt, bất quá Bất Hối đã nói về sau điểm của nàng cũng là điểm của ta, ở trong tiệm mình dùng gì đó như thế nào có thể gọi là mời?" Bách Lý Hề cười nhìn về phía Bất Hối, khi nàng nói lời này hắn đúng là vui vẻ thật lâu.

Nghe vậy, trên người Chiến Cảnh Thiên tản mát ra một trận lãnh ý, híp hai mắt nhìn Bất Hối chờ nàng cho hắn một lời giải thích.

Kỳ thật, tình huống lúc đó là như vậy: Bách Lý Hề cùng Bất Hối lần đầu tiên tới liền trêu chọc một phen: "Sư muội về sau đem điểm này mở rộng đến lục quốc liền trở thành thương nhân nổi danh rồi, đến lúc đó cũng không nên quên sư huynh."

Bất Hối hào phóng vỗ bờ vai của hắn nói: "Về sau của Bất Hối liền là của sư huynh, tới khi nào cũng không quên sư huynh."

Nhưng Bách Lý Hề vừa nói như vậy liền trở nên ái muội, bất quá, loại này không đáng để nàng giải thích cùng Chiến Cảnh Thiên, không để ý tới hai người.

"Sư muội, đây là thịt dã trư người thích nhất ăn, năm đó dã trư xung quanh Thanh Phong sơn đều bị người ăn sạch!" Đồ ăn vừa lên, Bách Lý Hề kẹp lên vài miếng thịt dã trư nhúng vào nồi lẩu đưa tới trong chén Bất Hối sủng nịch trêu ghẹo.

Thịt dã trư này là ngày đó các nàng ở trên núi săn thú nàng mới nghĩ đến, đồ cho vào trong lẩu cũng không có hạn chế, rất nhiều người thích ăn đồ tươi mới, nàng liền phái người truyền đạt ý tứ này, không nghĩ tới hôm nay tới liền thấy được.

Nàng cũng không phải đặc biệt thích ăn thịt dã trư này, cảm thấy hương vị bắp đùi kỳ quái, không biết thân thể trước kia rõ ràng nhu nhược mà khẩu vị lại nặng như vậy. Chẳng qua, cũng không có cự tuyệt Bách Lý Hề, kẹp lên một miếng đưa tới trong miệng, chẳng qua, hương vị làm cho nàng nhin không được nhú mi.

"Tam hoàng tử không biết Bất Hối không thích ăn thịt sao? Như thế nào làm sư huynh. Tối, ăn miếng tôm." Chiến Cảnh Thiên khẩn trương đem thịt đã trư trong chén nằng ném ra ngoài, đưa tôm trong chén hắc mới vừa nhúng xong đến miệng nằng.

Bách Lý Hề vốn nghĩ muốn phản bác, nhưng lại nhìn thấy khi Bất Hối ăn thịt đã trư nhú mi liền dừng lại, xem ra các nằng xa nhau đã lâu, chỉ là nhìn đến Bất Hối không chút do dự ăn luôn đồ ăn Chiến Cảnh Thiên uy nằng, trong lòng vẫn có chút kinh ngạc.

Lúc ở Thanh Phong sơn hắc nhớ rõ sư muội thích sạch sẽ, thịt hắc mới gắp cho nằng cũng là dùng đũa mới còn chưa dùng qua, hiện tại lại.

"Sư huynh, người nếm thử hương vị này cực kỳ ngon" Bất Hối sợ Bách Lý Hề khổ sở, cho nên khẩn trương nói sang chuyện khác, nhưng nằng vừa nói như vậy lại làm Chiến Cảnh Thiên bất mãn, cau mày chỉ vào trong nồi nói: "Ta muốn ăn cái kia."

"Tay người không đủ dài à?" Bất Hối nhìn cũng chưa từng nhìn hắc liếc mắt một cái, vị gia này khi nào thì như vậy, ăn cơm còn cần người khác đưa đến trong bát?

Thấy nằng không để ý tới hắc, Chiến Cảnh Thiên mâu quang vừa chuyển, trực tiếp đem rau dưa trong chén nằng lại phía mình, miễn ý bắt đầu ăn. Sau đó, chỉ cần Bất Hối nhúng xong đưa tới trong bát đều sẽ bị hắc ăn.

"Ừ, cái này đúng là người thích ăn nhất mao huyết vương, còn có cái này, người yêu nhất khẩu thủy kê." Bất Hối rốt cục nổi giận, kẹp lên tất cả cay gì đó trên bàn trực tiếp nhét vào trong miệng hắc, sau đó, tại đem rau dưa trong nồi vừa nhúng xong nhét trong miệng hắc, vừa cay vừa nóng, nằng rốt cục như nguyện nhìn đến mặt hắc biến sắc .

Khi hai người ăn cơm thường xuyên như vậy, Chiến Cảnh Thiên luôn luôn thích để cho nằng ăn này ăn kia, nằng sẽ gắp cho hắc, hắc không thích ăn thực vật.

Bách Lý Hề nhìn hai người ăn đến quên mình, trong lòng cười khổ, không nghĩ tới sư muội cư nhiên yêu nam nhân này, cúi đầu ăn đồ ăn bình thường thích, đưa tới trong miệng đều cảm thấy không có mùi vị gì cả

"Sư huynh, chờ phụ hoàng người hết bệnh liền đến Phượng quốc tìm ta đi." Ăn xong bữa cơm, nằng bắt Chiến Cảnh Thiên lên xe ngựa trước đi đến bên Bách Lý Hề cáo biệt.

"Nhất định, vốn định đợi Phượng Yêu tỉnh dậy cùng bồi người trở về." Bách Lý Hề như trước kia xoa xoa tóc của nằng, ở trong mắt hắc, sư muội vĩnh viễn là tiểu cô nương đi theo phía sau hắc gọi sư huynh.

"Tự ta trở về cũng được, những người đó cũng không thể thương tổn ta!" Nhắc tới Phượng quốc, trong mắt Bất Hối hiện lên một tia tàn khốc.

Thấy vậy, Bách Lý Hề thoáng có chút an tâm, sư muội có lẽ đã thật sự trưởng thành, không tiếp tục đề tài này, cười hỏi: "Vậy người tính toán khi nào thì trở về? Sinh nhật người mười tám tuổi cũng sắp đến rồi."

Nghe vậy, Bất Hối mới nhớ lại, sinh nhật nàng mười tám tuổi, là ngày thành hôn của nàng cùng Hiên Viên Thần, tuy hiện tại hắn đã từ hôn nhưng người Phượng quốc hiển nhiên còn chưa biết, nếu không lần trước mấy vị đại thần kia sẽ không không đề cập tới, cho nên chuyện này cũng cần phải giải quyết.

"Hoa Thiên Thần nói thân thể Phượng Yêu đã chuyển biến tốt, rất nhanh sẽ tỉnh lại, nàng tỉnh lại ta sẽ trở về, nếu nàng vẫn bất tỉnh ta cũng sẽ trở về"

"Người cùng Chiến Cảnh Thiên?" Suy nghĩ rất lâu, hắn hay là hỏi ra.

Bất Hối biết hắn muốn hỏi cái gì, tự giễu cười cười, tuy nàng đối với Chiến Cảnh Thiên có cảm giác, nhưng là.

"Mạng của ta là hắn cứu, mà chúng ta lại là hợp tác làm ăn, không có gì khác." Khẩu khí bình tĩnh nhanh chóng phản bác, những lời này giống như là nói cho chính nàng nghe. Nhưng càng như vậy lại càng chứng minh nàng để ý, xem ra, nàng là thiệt tình.

Bách Lý Hề không biết nàng rốt cuộc trải qua cái gì, cảm giác được nàng bi thống, tâm hắn cũng hơi hơi đau, nâng đầu nàng lên chống lại ánh mắt của hắn nói: "Nhớ rõ, bất luận gặp chuyện gì, người còn có sư huynh."

"Được." Bách Lý Hề nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Bất Hối, còn có Chiến Cảnh Thiên trên xe ngựa cách đó không xa không ngừng hướng bên này nhìn lén, trong mắt hiện lên một tia không rõ cảm xúc, vươn ra hai tay ra ôm lấy Bất Hối. Kỳ thật, hắn sợ Bất Hối sẽ né tránh nên căn bản không có đụng tới Bất Hối, chẳng qua là làm động tác mà thôi, nhưng nhìn từ phía Chiến Cảnh Thiên liền tuyệt đối là ôm.

Bất Hối phát hiện động tác thật cẩn thận của hắn, trong lòng cười nhạt, cũng nhẹ nhàng vươn tay ra ôm Bách Lý Hề một cái. Hắn đối nàng tốt, bọn họ đều biết, trong lòng cũng cảm động hết sức, nàng vì Bất Hối trước kia cảm thấy may mắn có thể gặp được huynh trưởng tốt như vậy. Tuy cái ôm này rất nhẹ, nhưng trong lòng Bách Lý Hề lại nhắc lên gợn sóng, hắn chưa từng nghĩ tới sư muội sẽ chủ động ôm hắn, trong mắt lóe ra quang mang càng thêm mãnh liệt, sau cùng lưu luyến nhìn nàng một cái đứng dậy lên ngựa hướng ngoài thành chạy đi, trong lòng ngậm thề, nhất định phải sớm quay lại đón nàng trở về.

Lưu luyến không rời cáo biệt Bách Lý Hề, Bất Hối đi tới xe ngựa, nhưng mới vừa đi đến cạnh xe ngựa cũng cảm giác được hàn ý rét thấu xương.

Khi nàng lên xe ngựa lập tức bị Chiến Cảnh Thiên kéo đến trong lòng, gắt gao ôm, thề phải đem khí tức không thuộc trên người nàng xua tan, tiếp theo hơi trừng phạt căn vành tai của nàng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Về sau không được ôm ấp nam nhân khác."

Trong quan niệm của Bất Hối, ôm huynh trưởng như vậy là cực kỳ bình thường, không biết sao hắn lại không được tự nhiên, cũng không giải thích, liếc hắn một cái nói: "Đó là sư huynh ta, ôm một cái thì làm sao." Nàng muốn từ trong lòng hắn tránh thoát ra, nhưng hắn ôm thật chặt, cuối cùng đành nhận mệnh bị hắn ôm.

"Nam nữ thụ thụ bất thân" Chiến Cảnh Thiên nói một câu đương nhiên.

Nghe vậy, Bất Hối tức giận, nam nữ thụ thụ bất thân? Người lâu lâu lại ôm, lại mò mẫm, lại hôn, khi

nào thì suy xét đến vấn đề này. Không để ý tới hăn, muốn ngủ lại ngủ không được, sau cùng, rõ ràng tự cầm đồ ăn bên trong xe ngựa ăn.

Buồn cười nhìn nàng ăn phát tiết, sùng nịch lau miệng nàng, trêu đùa "Không phải mới vừa ăn cơm xong sao? Như thế nào còn có thể ăn tiếp? Cần thận biến thành heo"

"Người mới là heo, cả nhà các người đều là ——" nói này lại nhớ tới Thái Hoàng Thái Hậu, đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào, trợn mắt nhìn hăn. Không để ý tới hăn.

Nàng vừa nói xong, Chiến Cảnh Thiên cười càng vui vẻ: "Người là heo, ta cũng là heo, đều xứng." Dứt lời, cũng cầm lấy hoa quả trên bàn bắt đầu ăn.

Kế tiếp, mặc kệ Bất Hối kích thích hăn như thế nào hăn cũng không tức giận, sau cùng Bất Hối thật sự hết chỗ nói rồi, loại cảm giác này giống như là một quyền đánh vào bông, nàng phát tiết không được.

*

"Hoàng thượng, cữu thần đã điều tra xong, vị Phượng tiểu thư kia là Phượng quốc công chúa, đồng thời cũng là Thái Tử Phi Hiên Viên Quốc. Phượng quốc mọi người đều biết vị công chúa này yêu Hiên Viên thái tử. Cữu thần cảm thấy nàng nhất định là gian tế do Phượng quốc cùng Hiên Viên Quốc phái tới mê hoặc Vương gia!"

Trong Ngự thư phòng, Hữu tướng đối Chiến Cảnh Nhân bẩm báo chuyện của Bất Hối. Chuyện này hăn đã sớm điều tra xong, chỉ là đợi thời cơ phù hợp mới nói ra thôi.

"Chuyện này đã xác định sao? Hoàng đế biết việc này sao?" Chiến Cảnh Nhân nhíu nhíu mày. Hăn cũng phái người đi thăm dò thân phận Bất Hối nhưng đều không điều tra ra, xem ra là Chiến Cảnh Thiên tận lực giấu diếm.

"Thiên chân vạn xác, cữu thần phái mấy nhóm người tìm hiểu, đều là kết quả tương đồng. Hơn nữa, mấy ngày trước Phượng quốc sứ thần đơn độc đến Vương Phủ bẩm kiến nàng, mà Chiến Vương gia từ đầu đã biết thân phận của nàng."

"Chuyện này trước không nói ra ngoài, người cũng biết tính tình hoàng đế, trầm cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua hăn để ý người nào như vậy" Suy nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên, Chiến Cảnh Nhân cũng có chút đau đầu. Từ ngày hăn ở trên đại điện nói trước mặt mọi người cả đời này chỉ cười một thê, hăn là thật động tình.

Hiển nhiên, đây không phải kết quả Hữu tướng muốn, trong mắt hiện lên một đạo ánh sao, nói tiếp: "Nghe tiểu nữ nói, nàng không biết dùng biện pháp gì mê hoặc Vương gia, từ khi nàng đến Vương Phủ, Vương gia cũng không lâm triều, tiếp theo lại đem Thính Vũ các nơi ở của Vương Phi ban cho nàng, vì nàng đuổi thiên kim Lâm đại nhân đi, còn có lần Thái Hoàng Thái Hậu triệu kiến nàng cáo ốm không đến."

"Người phái người lưu ý hướng đi của Hiên Viên Quốc, hơn nữa để Hạ Lam tiếp tục lưu ý hướng đi của nàng. Nếu cùng ngoại giới tiếp xúc, lập tức bẩm báo" Nghe những lời này của Hữu tướng, Chiến Cảnh Nhân nhíu mi. Nếu Bất Hối là người bình thường cũng thôi nhưng lại là vị hôn thê của Hiên Viên Thần.

Hiên Viên Quốc là đối thủ lớn nhất của Chiến quốc, Hiên Viên Thần cũng là địch nhân lớn nhất tranh đoạt thiên hạ cùng Chiến Cảnh Thiên, nếu nàng thật sự là gian tế.

Nghe vậy, Hữu tướng một bộ tiếc hận đáp: "Hồi hoàng thượng, tiểu nữ hôm qua bị nàng dụng kế đuổi ra khỏi Vương Phủ, chỉ sợ, không thể vì Hoàng thượng dốc sức."

"Cái gì?"

"Tiểu nữ, công chúa Yến quốc, còn có thiên kim Lâm tướng quân, hôm qua đều bị nàng đưa lên núi, nói là vì Vương gia cầu phúc bảy bảy bốn chín ngày." Hữu tướng nhớ tới tin tức hôm qua tiểu Hoàn đưa tới, trong lòng hiện lên một tia hàn ý, không nghĩ tới nàng lại có tâm cơ sâu như thế, nếu rời khỏi Vương Phủ bốn mươi chín ngày, khi trở về ngay cả cửa Vương Phủ cũng không thể nào vào được .

"Truyền chỉ thị của trẫm, nói để các nàng ở trong Vương Phủ vì hoàng đế cầu phúc là được." Chiến Cảnh Nhân nhú nhú mày bắt đầu hoài nghi động cơ Bất Hối đến đây, suy nghĩ một chút nói.

Hữu tướng chờ đợi là những lời này, trong lòng đều vui vẻ nở hoa rồi, nhưng ngoài mặt vẫn chưa hiển lộ, làm bộ làm tịch nói: "Thần lĩnh chỉ, nhất định sẽ mệnh tiểu nữ giám thị nhất cử nhất động của nàng."

"Lui xuống đi, chuyện này bí ẩn chút, đừng để hoàng đế biết."

"Cựu thần cáo lui!" Mục đích của Hữu tướng đã đạt được, cũng không ở lâu, muốn khẩn trương an bài người đón Hạ Lam trở về.

*

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên trở lại Vương Phủ, Chiến Cảnh Thiên liền rời đi, từ khi hai người từ trên núi săn thú trở về hẳn luôn luôn thần bí, rất ít khi có thể nhìn đến hẳn.

Trở lại Thính Vũ các, ôm Thất Bảo chơi tiếp, mấy ngày nay tiểu hồ ly này không rời đi vẫn đi theo bên người nàng. Khi Tiểu Huệ phát hiện hết sức thích, mỗi ngày đều đã làm một chút đồ ăn ngon đút cho nó, hiện tại, cân nặng của nó mỗi một ngày một tăng.

"Thất Bảo, còn ăn sẽ không có hồ ly đực muốn người" Bất Hối ước lượng cân nặng của nó, nhìn bao tử tròn trịa nói.

Xèo xèo.

Tiểu tử kia như là đáp lại Bất Hối, ở trên chân nàng xoay một vòng như là đang khoe ra, sau đó, ngậm một cái trái cây bắt đầu ăn.

"Tiểu thư, nó sẽ không mắc mưu của người, lần trước người nói nó quá béo liền tuyệt thực mấy ngày." Tiểu Huệ bê lại dưa, trái cây, các loại điểm tâm để trên bàn, sau đó nhẹ nhàng đem Thất Bảo ôm lấy: " Thất Bảo đáng yêu, mập mập một chút ôm mới thoải mái, thiên vạn không được nghe tiểu thư nói lung tung. Tới, nhìn xem, đây là người thích ăn nhất."

Bất Hối hoảng sợ trừng lớn hai mắt nhìn tiểu Huệ, nàng cho rằng những cái trong mâm này là đưa cho nàng ăn, không nghĩ tới cư nhiên là chuẩn bị cho tiểu hồ ly kia.

Ngày cứ như vậy đi qua, mỗi ngày mặc dù có chút nhàm chán nhưng cũng coi như là nhàn nhã.

Hôm nay, tiểu Huệ có chút ai oán từ ngoài cửa đi đến, đưa một phong thư cho Bất Hối: "Tiểu thư, đây là Chiến Nguyên đưa tới."

"Mấy ngày nay làm sao vậy? Người nào chọc giận người mất hứng?" Bất Hối nhìn nhìn phong ấn trên thư, đây là từ quán lẩu truyền đến, nhìn thấy thư mới nhớ tới mấy ngày nay nàng không đi qua.

"Tiểu thư, người nói, người như thế nào còn có thể nhàn nhã như vậy? Vương gia đã nhiều ngày chưa đến gặp người!" Tiểu Huệ nhin không được nén giận, tiểu thư nhà mình lại như, nên làm thế nào cho phải.

"Đi đem bộ quần áo kia của ta lấy ra, trang điểm cho ta, ta ra ngoài một chuyến." Bất Hối nhìn thư mày khẽ cau, thư nói, gần đây lưu lượng khách lại bắt đầu giảm, bảo nàng qua ngắm lại biện pháp.

Nghe vậy, tiểu Huệ chu miệng anh đào nhỏ lên, vừa oán giận vừa đi tìm y phục, sau đó hóa trang cho nàng: "Tiểu thư, người thực không nhìn Vương gia sao? Tuy hiện tại mấy vị kia cũng không ở trong phủ, nhưng người cũng không có thể phớt lờ"

Bị tiểu Huệ nhắc từ sớm tinh mơ, Bất Hối ly khai Vương Phủ, trên đường từ trong quán rượu nhỏ khác cư nhiên phát hiện rất nhiều quán rượu hiện tại đều đã bắt đầu bán cái lẩu !

Kỳ thật, làm lẩu rất đơn giản, có thể căn cứ khẩu vị mình thích điều tiết, người Chiến quốc rất ít ăn cay cho nên làm nước càng dễ dàng, nhưng làm cho nàng kinh ngạc là những cái nồi lẩu này.

Cái nồi lẩu ở thời đại này còn không có, sản xuất tuy không tạp, nhưng nếu làm ra một cái cũng cần một ít thời gian, hơn nữa giá thành chế tạo sẽ rất cao. Hiện tại trong quán rượu nhỏ hai bên đường phố cùng trong tiệm lớn, nồi lẩu tùy ý có thể thấy được, này rõ ràng có người cố ý.

Trong Hoàng thành, không ai có thể có thực lực cùng phương pháp này. Muốn làm sụp đổ quán lẩu chỉ có Sở Mạc, hơn nữa là thương nhân đứng đầu lục quốc hẳn cũng có thực lực này.

Khi phát hiện nơi nơi có thể thấy được cái lẩu, Bất Hối liền không vội vã đến quán lẩu mà tìm một quán rượu nhỏ tiến vào, tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, nhìn mấy bàn bên cạnh đều đã châm lửa, tìm tiểu nhị dò hỏi: "Tiểu nhị, các người có đồ ăn gì, trước mang tới cho ta một cái."

Tiểu nhị vừa thấy khẩu khí Bất Hối như vậy liền biết là khách nhân đại lượng, khẩn trương nhiệt tình chiêu đãi: "Khách quan, người tới đúng rồi, đồ ăn mới nhất của chúng ta là cái lẩu, nói cho người biết đây chính là giống với quán Long Phượng, giá khẳng định so với kia rẻ hơn, bảo đảm người sẽ hài lòng."

Nghe vậy, Bất Hối nhíu mày ra vẻ nghi ngờ hỏi: "Cùng một hương vị, tiểu nhị, người cũng không thể gạt ta, bản công tử cũng đã ở quán Long Phượng nếm qua, không nói khoác là độc nhất vô nhị!"

"Một lát nữa người nếm thử, nếu hương vị bất đồng người không trả tiền." Đối với phản ứng Bất Hối, tiểu nhị như là sớm có dự liệu, vỗ ngực cam đoan.

Hắn bộ dạng này đưa đến thực khách chung quanh cười ha ha, ở bên trên ghẹo nói: "Tiểu huynh đệ, người gần đây cũng chưa ra ngoài ăn cái gì đi, hiện tại Hoàng Thành trong điểm lớn nhỏ phần lớn bắt đầu bán cái lẫu, hơn nữa hương vị cũng giống Long Phượng."

"A? Đều một dạng? Vị huynh trưởng này cho tiểu đệ nói một chút, tiểu đệ mấy ngày trước ra khỏi thành làm việc, như thế nào trở về biến hóa lớn như vậy." Bất Hối làm bộ như kinh ngạc hỏi, sau đó thay đổi vị trí cùng những cái thực khách này đến gần chút.

Vài vị thực khách thấy bộ dáng Bất Hối thuận mắt, mà thái độ cũng tốt, trực tiếp đem Bất Hối kéo đến giữa bọn hắn, bắt đầu nói: "Trách không được sự tình lớn như vậy người cũng không biết, nguyên lai là ly khai. Mấy ngày trước chợ trong hoàng thành đột nhiên xuất hiện tiểu thương bán rất nhiều nôi lẫu, giá cả rất thấp, hơn nữa mua một lại được tặng công thức chế biến của Long Phượng, cho nên bên trong hoàng thành nơi chốn đều có thể ăn được cái lẫu, cho dù người muốn mua về nhà mình ăn đều có thể."

"Thật sự? Có chuyện tốt bức này, bán ở đâu? lát nữa ta cũng mua một cái, cho lão nương ta nếm một chút!"

"Người một hồi ra ngoài, liền hướng tới phía đông chợ qua đi, rất nhiều quầy hàng đều có."

.....

Bất Hối lại hỏi thăm một chút tin tức, trong lòng âm thầm tính toán. Xem ra, Bát Tiên lâu có hành động.

"Khách quan, lẫu người muốn, người nếm thử, có phải cùng Long Phượng một cái hương vị hay không!" Không tới một lát, tiểu nhị nhanh nhẹn bưng tới cái lẫu, Bất Hối nếm một chút, quả nhiên cùng trong tiệm mình một dạng, đơn giản ăn chút liền ly khai.

Ra ngoài, dựa theo những thực khách trong điểm chỉ, rất nhanh tìm đến một cái chợ, bên trong vừa thấy, quả nhiên nơi nơi đều bán nôi lẫu.

"Ông chủ, cái này bán thế nào." Bất Hối tùy ý tìm một quầy hàng cầm lấy một cái cái lẫu lơ nhìn nhìn, bộ dáng cùng quán lẫu giống nhau như đúc, hơn nữa chế tác cũng là thượng thừa. Mới vừa đi qua mấy quầy hàng cái lẫu lơ đều là hình thức đồng nhất, xem ra cũng là cùng sản xuất ra.

"Chỉ cần năm mươi văn, hơn nữa tặng thêm phương thức pha chế." Ông chủ thấy Bất Hối hỏi, lạnh nhạt trả lời, gần đây cái lẫu lơ bán càng ngày càng không tốt.

"Năm mươi văn? Lại còn đưa phương thức pha chế? Người không có nói đùa chứ?" Bất Hối thật là bị cái giá này làm giật mình, giá so với cái trắng lại vẫn thấp hơn. Sở Mạc lần này đúng là hạ vốn gốc.

"Người nếu muốn mua, bốn mươi lăm văn bán cho người." Ông chủ thấy Bất Hối có thành ý liền tự động hạ xuống năm văn tiền.

Bất Hối lần đầu tiên trên đường phố bị kinh ngạc, mỗi lần ra ngoài trên người đều mang theo đủ bạc, từ trong lồng ngực cầm một chút tiền lẻ đưa qua, tùy ý nói: "Cho ta lấy một bộ, bất quá, người bán như vậy không sợ thiệt thòi à, ta thấy lô cụ này hóa thành đồng cũng so với này quý gấp bội."

"Có thể là thần tiên nghe được tiếng lòng chúng ta cho nên mấy ngày trước đây tới một vị thương nhân thần bí, cung cấp giá thấp cho chúng ta, lúc trước còn tưởng rằng là kẻ lừa đảo, không nghĩ tới hôm nay thật là rơi xuống bánh thịt!" Ông chủ thấy trước quầy hàng không có ai liền cùng Bất Hối hàn huyên.

Bất Hối cũng không sốt ruột, làm bộ như chọn đông tây tiếp tục dò hỏi: "Có chuyện tốt này người như thế nào lại vẫn mày chau mặt ủ, nói vậy, lần này buôn bán lời không ít tiền bạc đi?"

Ông chủ vừa nghe trong mắt xuất hiện một chút điểm sáng, tinh thần tỉnh táo cùng Bất Hối nói chuyện: "Nhắc tới cái lẩu lô mới vừa đưa ra có thể nói thật sự là nhộn nhịp, dãy phố này nơi nơi đầy ắp người, tất cả đều là tới mua cái lẩu lô, chúng ta buôn bán rất lời."

"Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, thương nhân thần bí kia cung cấp giá cả quá thấp, hơn nữa nguồn cung dồi dào, người tới bán si càng nhiều, giá cả cũng càng ngày càng thấp. Không quá ba ngày, bên trong hoàng thành cái lẩu lô liền bão hòa, trong tay chúng ta giữ một số lớn bán ra không được, tiền không quay vòng được lên không bán được cái khác, cũng sắp biến thành khoai lang phồng tay." Lúc nói này, thở dài một hơi lại khôi phục vẻ mặt u sầu.

Bất Hối có chút nghi hoặc, nghĩ muốn xử lý những cái lẩu lô có rất nhiều biện pháp, nàng cũng không tin những người bán hàng này không nghĩ ra, tiếp theo hỏi: "Làm sao có thể là khoai lang phồng tay? Những dùng cái lẩu lô làm thành vũ khí cũng có thể bán giá tốt?"

"Chúng ta cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc mua đều đã ấn dấu tay chỉ cho phép chúng ta bán, nếu là dùng vào việc khác cần bồi thường bạc đáng kể."

Thì ra là thế, Bất Hối nội tâm cười lạnh, Sở Mạc vì đánh bại nàng thật đúng là tổn không ít tâm tư, nhưng chỉ như vậy là có thể đánh bại quán lẩu sao?

Cầm trong tay lô cụ, lại đi quanh chợ một vòng sau đó lặng lẽ đi tới quán lẩu.

"Lão bản, người đã tới, đã nhiều ngày. Đúng, là cái này, cùng trong tiệm chúng ta một dạng."

Chu chương quầy vừa thấy Bất Hối tới lại cầm một cái lô cụ bắt đầu nói.

"Chuyện này ta đã biết, cái lô này vốn không thể sử dụng, thật sự cùng chúng ta không khác nhau sao?" Bất Hối cầm cái lẩu lô trong tay ném qua, cầm trà trên bàn uống vào.

Chu chương quầy tiếp nhận cái lẩu lô trong tay Bất Hối, nhìn nhìn, sau đó xác định nói: "Hoàn toàn một dạng, chúng ta đã tìm người chuyên môn kiểm nghiệm." Mấy ngày này bọn hắn đã mua rất nhiều lô cụ này tiến hành so sánh, hoàn toàn tìm không thấy khác biệt, cũng đoán trong Hoàng thành có thực lực này chỉ có Bát Tiên lâu.

Nguyên bản bọn hắn nghĩ muốn chính mình giải quyết chuyện này, liền không bẩm báo cho Bất Hối, mãi đến thật sự không có biện pháp mới đưa tin cho nàng.

Nghe vậy, Bất Hối mi nhú một ngày giãn ra, khóe miệng gợi lên cười nhạo không thể nhận ra.

Sở Mạc, kiếp này người gặp được Phương Bất Hối ta nhất định là thất bại!

"Chuyện này ta đều có biện pháp giải quyết, đi xuống trước đi, cứ buôn bán bình thường là được."

Chu chương quỳ nghe Bất Hối nói xong, đáy lòng trở lên an ổn. Hắn đã nói thôi, chuyện gì cũng không làm khó được chủ tử.

"Xuất hiện đi!" Chu chương quỳ đi rồi, Bất Hối đối với không khí, dứt lời một bóng người màu đen đi ra, trên mặt băng lãnh không chút biểu tình, đối với Bất Hối quỳ lạy nói: "Thuộc hạ Vô Ảnh gặp qua chủ tử."

"Ừ, người một hồi truyền lệnh xuống, cho người âm thầm đem tất cả cái lẩu lò trên thị trường đều thu thập lại, càng nhiều càng tốt. Đúng rồi, tốt nhất là đem giá ép xuống thấp nhất!" Bất Hối kỳ thật từ sớm đã biết bên người nàng có người của Chiến Cảnh Thiên, nàng biết Chiến Cảnh Thiên là lo lắng an toàn của nàng cho nên vẫn không vạch trần.

Chuyện hôm nay chỉ có dùng thế lực của hắn mới có thể làm được lặng yên không một tiếng động, cho Sở Mạc một đả kích trí mệnh.

"Vô Ảnh lập tức đi." Dứt lời, hắn ở trước mắt Bất Hối biến mất vô tung.

Những người này chịu mệnh lệnh của Chiến Cảnh Thiên bảo hộ an toàn cho Bất Hối, đồng thời, bọn họ cũng phải nghe mệnh của Bất Hối, phân phó của nàng đồng đẳng với hắn. Bất Hối đem sự tình phân phó, đứng ở trên lầu nhìn xuống dưới lầu, dưới lầu hiện tại đã đổi thành tiệm đứng, nghe Chu chương quỳ nói vừa mới bắt đầu buôn bán vẫn rất tốt, nhưng không được bao lâu lại xuất hiện vấn đề. Mỗi ngày đều ăn lẩu cũng sẽ ngấy, hiện tại ở trong nhà mình cũng có thể ăn, đồ gia vị cũng có, thuận tiện mau lẹ nên có rất ít người đến đây.

Hiện tại điểm này mỗi ngày tiền trả cho bọn tiểu nhị chi tiêu đã là con số khổng lồ, cơ hồ mỗi ngày đều tăng lên một chút. Nghĩ vậy, Bất Hối nhíu mi, xem ra nếu muốn lâu dài phải nghĩ kế mới được, chỉ có không ngừng sáng tạo mới có thể tiếp tục duy trì.

Lại có một điểm quan trọng, cái lẩu lò có thể bắt chước nhưng phương pháp pha chế bắt chước như thế nào, cũng rất khó để giống hệt. Khi buổi chiều mua cái lẩu lò được tặng một phần phương pháp pha chế lẩu, phía trên hoàn toàn không kém giống với phương pháp của nàng. Xem ra, bên trong quán lẩu có nội gian. Người tiếp xúc với bí mật này chỉ có ba đầu bếp và Chu chương quỳ mà thôi, Chu chương quỳ khẳng định sẽ không phản bội, như vậy là đầu bếp có vấn đề. Bây giờ còn chưa cần nóng nảy, nếu dễ dàng đem nội gián đuổi đi chẳng phải là tiếc sao?

Biện pháp để trở về từ từ nghĩ, cho nên nàng tìm Chu chương quỳ phân phó một chút liên hồi Vương Phủ.

Hiện tại là vào đông, mặt trời xuống núi có vẻ sớm, bên trong Hoàng thành tuy phần hoa nhưng bầu trời tối đen phố trên đường cũng không có người nào.

Cổ đại không có điện cho nên không có cuộc sống về đêm, dân chúng khuya về nhà sớm liền ngủ, chỉ có

thanh lâu mới có thể đến tối bắt đầu buôn bán. Nếu mình mở mấy quán bar không biết có thể thắng thanh lâu hay không?

Bất Hối nhàn nhã tiêu sái trên ngã tư đường, ánh mặt trời chiều lên trên tuyết hắt ra ánh sáng nhu hòa lại phản xạ trên thân thể nàng, hình ảnh đặc biệt duy mỹ. Nàng không hề sốt ruột chạy đi, tham lam hưởng thụ nhàn nhã giờ khắc này, nếu sau này ngày nào cũng có thể tự tại như vậy thì thật tốt.

Xoạt!

Đột nhiên, sự yên lặng này bị phá.

Trước mặt Bất Hối xuất hiện một đám hắc y nam tử, trong tay nắm bội kiếm vây quanh nàng.

"Hừ, chỉ bằng các người cũng muốn chặn đường ta?"

Chung quanh đại khái có trên dưới mười hắc y nhân, bọn họ thấy Bất Hối cũng chưa động thủ, chỉ là vây quanh nàng. Bất Hối đã học công phu, tuy không phải là võ công thượng thừa nhất nhưng để đối phó mười mấy tiểu mao tặc này vẫn dư dả.

"Lên!"

Đột nhiên hắc y nhân dẫn đầu xuất thủ cùng hướng tới Bất Hối.

Bất Hối cười lạnh, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, đây là Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng. Sau lần đầu tiên các nàng ra ngoài mua sắm, Chiến Cảnh Thiên trở về liền sai người tạo ra nhuyễn kiếm này, mềm mại có thể làm đai lưng lại cứng rắn chém sắt như chém bùn.

"Hôm nay, liền dùng người máu của các tới tể ‘huyền sương kiếm’ của ta "

Dứt lời, Bất Hối nhanh chóng xuất thủ, mấy người này tuy võ công không cao lắm nhưng bọn họ sử dụng một trận pháp, có thể làm thực lực bọn họ tăng vài tầng.

Bất Hối dựa vào huyền sương bảo kiếm khó khăn cùng bọn chúng đánh ngang tay, nội tâm thầm than, cũng may không có khinh địch liền sử dụng huyền sương kiếm, nếu không hiện tại sẽ phải chịu thiệt.

Nàng dùng một bộ kiếm pháp nàng đã từng học tới mấy lần cũng không phá được trận thế đối phương, mà thể lực của nàng có hạn. Nếu tiếp tục khả năng sẽ bị thua, tình hình càng gấp gáp trong lòng nàng càng bình tĩnh, cẩn thận xem xét sơ hở những hắc y nhân này, nàng tin tưởng chỉ cần một người thua như thế nàng liền có biện pháp phá vây ra ngoài.

Trong nháy mắt đã mấy trăm hiệp đi qua, tốc độ nàng xuất kiếm cũng càng ngày càng chậm, rốt cục để cho nàng tìm được một sơ hở của đối phương.

Xích.

Thanh âm kiếm nhập huyết nhục, một hắc y nhân bị nàng đâm một kiếm vào ngực trái. Kiếp trước nàng là đặc công cho nên đối với giết người không hề xa lạ, hơn nữa máu tươi càng có thể kích thích nàng, tựa

hồ là người thấy được hương vị máu, huyết dịch trong cơ thể nàng cũng sôi trào hừng hực.

Đối phương đã chết một người trận thế rõ ràng loạn cả lên, Bất Hối thừa cơ hội này chuẩn xác đem kiếm đâm vào một hắc y nhân khác.

Một lát sau, trong sân hắc y nhân chỉ còn lại có ba tên, Bất Hối khoe miệng hiện lên mỉm cười thị huyết, lạnh giọng hỏi: "Là ai phái các người tới?" Nàng hôm nay từ trong vương phủ ra ngoài, lại đến quán rượu nhỏ ăn cơm, đến phố đông mua cái lẩu lô đều không bị người theo dõi, mãi đến khi nàng từ trong quán ra ngoài đã bị theo dõi, nhất định là nội gian kia tiết lộ ra ngoài.

"Không nói phải không? Vậy đi tìm chết!"

Nàng vừa hỏi xong, ba người còn lại nhìn nhau tiếp tục cùng nàng chém giết, vẫn chưa mở miệng nói chuyện, bất quá, trong mắt bọn hắn bắt đầu sợ hãi Bất Hối.

Lả tả!

Hai kiếm qua đi, lại có hai hắc y nhân ngã xuống, chỉ còn lại một người. Hắn thấy tình thế không ổn muốn chạy trốn, Bất Hối làm sao cho hắn cơ hội, một kiếm đâm vào đầu gối của hắn.

Bùm!

Đối phương quỵ xuống trước mặt nàng.

"Nói, là ai phái người tới, có thể tha cho người khỏi chết!" Bất Hối gọi lên khoe môi, cười lạnh nhìn một người cuối cùng.

Hắc y nhân kia quét qua thi thể đồng bọn bên cạnh, trong mắt che kín thần sắc sợ hãi, hắn chỉ cầu tài mà thôi không nghĩ tới cư nhiên.

Như là đã hạ quyết định, đối với Bất Hối dập đầu: "Đại nhân tha mạng, ta ——"

Bá!

Hắn còn chưa có nói xong, một thanh phi đao thẳng tới cổ hắn, ngã xuống trước mặt Bất Hối.

"Ra đây!"

Bất Hối cảnh giác chú ý chung quanh, công lực người này tuyệt đối cao hơn những người này, nàng hiện tại đã đấu một hồi, cho dù hết toàn lực cũng không thể nào đấu được nữa.

Sắc trời đã dần dần đen lại, trừ bỏ phi đao kia đột nhiên xuất hiện bốn phía đều như không người, an tĩnh cực kỳ.

Đông! Đông!

Yên tĩnh ngắn ngủi liền nghênh đón tiếng bước chân, cùng với tiếng bước chân còn có thanh âm gậy

trượng, trong không khí như ngưng kết khiến người khó thở.

"Tiểu nữ oa vô công không tệ, xem bộ kiếm pháp này, người là người Thanh Phong sơn đi, hôm nay, nếu là sư phụ người ở đây có lẽ còn có thể thay đổi, chỉ là người."

*

Trong mật thất Chiến Vương Phủ, Chiến Cảnh Thiên toàn thân cảm đầy ngân châm, ngâm mình trong một thùng dược, sắc mặt có chút tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, nhưng nhìn lông mi run rẩy của hắn tâm không hề bình tĩnh.

"Ai kêu người hào phóng đem Ôn Tuyền tặng cho nữ nhân kia như vậy, xứng đáng người ở đây bị tội." Hoa Thiên Thần tiếp tục hướng trên người hắn cảm ngân châm, trong miệng vẫn còn không quên nhắc tới.

"Bao lâu nữa thì kết thúc?" Chiến Cảnh Thiên chậm rãi mở hai mắt, hôm nay hắn luôn luôn có một loại dự cảm không tốt, trong lòng hết sức hoảng loạn nhưng Hoa Thiên Thần không cho phép hắn ra khỏi thùng dược, chỉ có thể ra sức áp chế bất an này.

Thấy hắn cái dạng này, Hoa Thiên Thần trợn trắng mắt hừ lạnh nói: "Ai bảo người không nghe ta nói mỗi ngày ngâm ở dược tuyền lại đi uống rượu, nếu không phải tốn công như vậy sao?" Ngoài miệng nói như vậy, đáy lòng lại có chút đắc ý. Kỳ thật, Chiến Cảnh Thiên mỗi ngày chỉ cần ngâm tám canh giờ là có thể nhưng hắn lại muốn để cho hắn mấy ngày này đều ngâm mình ở dược thùng không thể ra đi. Ai bảo hắn không nói chuyện tình tối hôm đó.

"Chiến Nguyên đến đây sao?" Chiến Cảnh Thiên mày càng nhíu thật chặt, dự cảm không tốt trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Chiến Cảnh Thiên mới vừa hỏi, Chiến Nguyên liền từ bên ngoài vào, Hoa Thiên Thần đi ra ngoài, đem không gian lưu lại cho bọn họ. Chiến Nguyên làm lễ xong, cung kính đối với hắn nói: "Vương gia, Phượng tiểu thư hôm nay làm., từ giữa trưa nàng một mình đi ra ngoài, lúc đi nói với tiểu Huệ nàng chàng vạng sẽ trở lại, lúc này nên là sắp trở lại."

Chiến Nguyên cẩn thận đem việc Bất Hối làm đều nói một lần, đã nhiều ngày Chiến Cảnh Thiên không ra được, Chiến Nguyên liền mỗi ngày đều qua đây nói cho hắn một ngày Bất Hối làm những chuyện gì.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi: "Còn chưa có trở lại?" Chẳng lẽ, lo lắng trong lòng có quan hệ cùng Bất Hối?

"Vô Ảnh vẫn bồi bên cạnh nàng, hắn không xảy ra sự tình gì." Chiến Nguyên trong lòng ngầm oán thầm, Phượng cô nương thông minh như thế, mà ở Chiến quốc cũng không có kẻ thù làm sao có thể có chuyện tình khác, nhất định là Vương gia lại sợ xuất hiện nam nhân khác.

Chiến Cảnh Thiên gắt gao nhíu mày, đối với Chiến Nguyên nói: "Hiện tại qua đi nhìn xem đã trở về chưa."

"Dạ!"

Chiến Nguyên cung kính lui xuống, tự mình đến Thính Vũ các một chuyến, hẩn vừa đến liền gặp tiểu Huệ đi tới đi lui ở cửa.

"Quản gia, Vương gia ở trong phủ sao? Tiểu thư buổi sáng lúc đi nói buổi tối sẽ về sớm, lại bảo tiểu Huệ làm tốt cơm chiều chờ nàng nhưng hiện tại trời đã tối rồi nàng còn chưa có trở lại, có thể ra sự tình gì hay không?" Tiểu Huệ ánh mắt sừng đỏ hiển nhiên là đã khóc, trong lòng nàng thập phần bất an, sợ tiểu thư xảy ra sự tình gì, hiện tại nhìn đến Chiến Nguyên như là thấy được cọng rơm cứu mạng liền bắt lấy hẩn hỏi.

"Cái gì? Còn chưa có trở lại?" Biết được Bất Hối còn chưa trở về, Chiến Nguyên trong lòng cũng dần có một tia bất an, cầu trời phù hộ Phượng cô nương không xảy ra sự tình gì mới tốt.

"Đúng vậy, đã có người ra ngoài tìm, nhưng đều không có tin tức câu tiểu thư, cũng không biết nàng đi đâu." Tiểu Huệ trong lòng ngầm trách cứ chính mình, tiểu thư ra ngoài nàng đi theo thì tốt rồi.

"Người tiếp tục ở chỗ này chờ, ta đi bẩm báo Vương gia, nếu Phượng cô nương trở lại khẩn trương sai người đến nói cho ta biết." Chiến Nguyên lo lắng phân phó một chút liền hướng Chiến Cảnh Thiên bẩm báo : "Vương gia, tiểu Huệ nói, Phượng cô nương đến bây giờ còn chưa có trở về."

"Cái gì? Còn chưa có trở lại? Đi đem Hoa Thiên Thần tìm tới, bốn vương muốn ra ngoài." Chiến Cảnh Thiên hiện tại đây người đều là ngân châm, ngân châm đều là đâm vào huyết đạo hẩn không có biện pháp hành động, trong lòng lo lắng cực kỳ, phần nộ gầm thét .

"Không được, cần nửa canh giờ người mới có thể ra ngoài, nếu không mấy ngày này sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ !" Chiến Nguyên còn chưa đi tìm, Hoa Thiên Thần liền tiến vào, dè lại Chiến Cảnh Thiên đang muốn đứng dậy nghiêm túc nói, hẩn hiện tại cũng không phải là nói đùa.

*

Bất Hối không dự đoán được người tới nhận ra thân phận thật của nàng, nàng cho tới bây giờ trên người cảm giác được khí tức nguy hiểm, tuy đối phương chống nạng nhưng nàng tin tưởng cho dù nàng không một mỗ cũng không phải là đối thủ.

Trong lòng ngầm suy nghĩ đối sách, cũng nhân cơ hội này điều chỉnh thể lực, khinh công của nàng không tồi, nếu có thể chạy tới Vương Phủ liền có thể xoay chuyển.

"Nghĩ đến chạy trốn như thế nào sao? Cho rằng lão hủ có một chân đuổi không kịp người?" Như là xem thấu tâm tư của nàng, đối phương cười mở miệng nói, tuy trên mặt hẩn là vẻ ôn hòa nhưng Bất Hối biết hẩn tuyệt đối là ma đầu giết người không chớp mắt.

Đột nhiên Bất Hối nở nụ cười, đơn giản đem thân thể thả lỏng, tùy ý đứng ở nơi đó nhìn người tới nói: "Ta chỉ là muốn chết một cách minh bạch."

"Theo quy củ, hẩn không tiết lộ cổ chủ, lão hủ chẳng qua là lấy người tiền tài thay người tiêu tai mà thôi, chờ người đến Địa phủ lão hủ sẽ đem danh tính cổ chủ đốt cho người."

Đối phương hiển nhiên không đem Bất Hối để ở trong mắt, nàng hỏi, hẩn đáp, trên mặt hai người đều là vẻ mặt ý cười, giống như là hai người quen thuộc ở trên đường nói chuyện phiếm.

"Nếu như vậy, ta đây vẫn lại là."

Bất Hối đột nhiên xuất thủ, kiếm sắc trong tay đâm tới đối phương.

Đối phương hiển nhiên không dự đoán được Bất Hối sẽ hướng hẳn ra chiêu, một lòng chỉ phòng bị nàng chạy trốn cho nên bị trở tay không kịp. Nhưng mặc dù là vậy hẳn vẫn dễ dàng chặn lại chiêu thức của Bất Hối, thực lực của hai bên cũng kém quá xa.

Bất Hối hiển nhiên đã sớm dự liệu tới loại tình huống này cho nên một kiếm này chỉ là hư chiêu, một kiếm thoảng qua liền lập tức hướng Vương Phủ chạy vội.

Nhà chung quanh không ngừng lui về phía sau, nàng đem khinh công dùng đến cực hạn.

"Người cái tiểu nữ oa này, thực không ngoan." Thanh âm linh hoạt kỳ ảo vang lên bên tai Bất Hối, nàng không nghĩ tới công phu đối phương cư nhiên cao như vậy, ngay cả khinh công cũng cao như vậy.

Thình thịch!

Hai phía trong không trung giao thủ, Bất Hối bị một chưởng đánh xuống, hung hăng đập bể tường thấp ở ven đường.

Phụt!

Một búng máu phun ra, từ trên mặt đất đứng lên lau máu tươi bên mép, thờ ơ nhìn lão già đối diện.

Nàng là người đã chết một lần cho nên cũng không sợ chết, chẳng qua trước khi chết nàng đột nhiên muốn thấy hẳn một cái.

"Muốn chém giết muốn tùy ý." Bất Hối đem hai mắt nhắm lại, hiện tại nàng trọng thương dù cử động một bước cũng đã khó khăn, ngay cả tự sát cũng không có biện pháp, chỉ có thể chờ đối phương động thủ."Ai, tội gì tới, vừa rồi để cho lão phu một kiếm giết thì tốt, hà tất chịu khổ cực này." Đối phương vẫn lại là một bộ ôn hòa khuôn mặt tươi cười, chống gậy, từng bước một run rẩy hướng Bất Hối đi tới.

Ầm!

Lại là một tiếng nổ lớn, nhưng cảm giác đau đớn trên thân mình vẫn chưa xuất hiện, Bất Hối kinh ngạc mở hai mắt, gắt gao tập trung trên người Chiến Cảnh Thiên, hẳn thật sự đến đây!

Chiến Cảnh Thiên nhìn vết máu ở khóe miệng Bất Hối, trong lòng nhin không được đau đớn, hận chính mình nên tới sớm một chút, khi hẳn phát hiện sự tình không thích hợp liền tới thì nàng sẽ không bị thương.

"Chiến Vương gia quả nhiên danh bất hư truyền, lão hủ bội phục!" Chiến Cảnh Thiên vẫn chưa dịch dung cho nên đối phương lập tức nhận ra hẳn.

"Hắc sơn Trương Thiết Quả cũng danh bất hư truyền, người không phải không đặt chân ở giang hồ sao? Vì sao hôm nay lại xuất hiện vào lúc này?" Chiến Cảnh Thiên cũng căn cứ đặc điểm đối phương mà nhận

ra thân phận người tới, một chương vừa rồi cùng làm hãn bị thương nguyên khí, mượn cơ hội này điều tiết một chút.

"Ai, người trong giang hồ như thế nào có thể nói ly khai liền ly khai, lão phu tuy rất bội phục chiến Vương gia. Bất quá, hôm nay mạng nữ oa này lão phu nhất định phải lấy!" Trương Thiết quả trong lòng giờ phút này không hề bình tĩnh, hãn không nghĩ tới công lực Chiến Cảnh Thiên cư nhiên thâm hậu như vậy, một chương vừa rồi kia hãn là dùng hết sức.

"Mạng của nàng ai cũng đừng mơ tưởng cướp đi!" Chiến Cảnh Thiên lạnh giọng hét lớn, cùng lúc đó trong tay xuất hiện trường kiếm, đây là binh khí nổi danh của hãn, đã từng ở trên chiến trường uống qua vô số máu tươi tướng lãnh.

Vũ khí của đối phương chính là thiết quả, không nghĩ tới hai chân của hãn cư nhiên đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Bất Hối chặt chẽ được Chiến Cảnh Thiên bảo hộ ở sau người, khẩn trương nhìn chăm chăm hai người đang chiến đấu, công lực hai bên kém không xa nhưng sát khí Chiến Cảnh Thiên càng đậm, mơ hồ dẫn trước một bậc.

Thấy vậy, Bất Hối tâm khẩn trương mới hơi chút yên ổn xuống.

Lại hơn trăm hiệp, Chiến Cảnh Thiên càng đánh càng dũng, chiêu thức cũng càng hung hiểm hơn, đã đem đối thủ bức đến đường cùng.

Trương Thiết quả cũng đã nhận ra, không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên so với trong lời đồn còn lợi hại hơn. Hôm nay, nếu hãn muốn ly khai, Chiến Cảnh Thiên căn bản ngăn không được hãn nhưng nhiệm vụ của hãn liền không hoàn thành, như thế, tôn nhi của hãn sẽ.

Nghĩ đến đây trong lòng hạ quyết tâm, trong tay trái đột nhiên xuất hiện một cây chủy thủ, ở một khe hở đánh về phía Bất Hối!

"Cẩn thận!"

Chiến Cảnh Thiên thời khắc chú ý động tác của Trương Thiết quả, hãn biết binh khí nổi danh của hãn trừ thiết quả bên ngoài, phi đao cũng cực kỳ nổi danh, không nghĩ tới vẫn không chú ý.

Mắt thấy phi đao muốn bắn tới trái tim Bất Hối, trong lòng căng thẳng kiếm trong tay hung hăng ném về phía Trương Thiết quả, mà hãn lại nhanh chóng hướng Bất Hối chạy vội tới.

Phập!

Phi đao cắm vào ngực của hãn, mà một kiếm kia ném ra cũng cắm vào tim của Trương Thiết quả.

"Chiến Cảnh Thiên!" Bất Hối bị vừa rồi bị một màn Chiến Cảnh Thiên đánh tới sợ ngây người, nàng không nghĩ tới hãn liền không chút do dự thay nàng cản một đao trí mạng như thế.

Máu từ khóe miệng Chiến Cảnh Thiên chảy ra, hãn thâm sâu nhìn nàng như là muốn đem dung mạo của

nàng hoàn toàn khắc vào trong tâm, nhẹ nhàng gợi lên khóe môi, nhìn nàng bối rối nở nụ cười. Tay nhẹ nhàng xoa gương mặt nàng, lại cảm thụ được nhiệt độ của nàng, vẻ đẹp của nàng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chương 55

"A!"

Bất Hối gặt gao ôm Chiến Cảnh Thiên trong lòng, nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy xuống.

Tâm như tê liệt.

Nàng không tin, hắn sẽ rời đi như vậy, nam nhân này không phải Chiến thần sao? Chiến thần làm sao có thể chết?

Nhất định sẽ không!

"Chiến Cảnh Thiên, mẹ nó nếu mới như vậy mà đã chết, cho dù là Địa Ngục ta cũng sẽ không buông tha người!"

Cho tới bây giờ nàng mới biết được hắn sớm đã mọc rễ trong lòng nàng, nẩy mầm ——

"Yên tâm, chưa có được người, bốn vương sẽ không chết như vậy."

Nước mắt nóng bỏng nhỏ từng giọt từng giọt trên mặt Chiến Cảnh Thiên, ý thức của hắn vẫn thanh tỉnh, nhìn thấy nàng vì hắn thương tâm hắn thật cao hứng nhưng hắn lại không nỡ để nàng rơi lệ, dùng hết khí lực toàn thân chậm rãi mở mắt ra tươi cười nhìn tiểu nữ nhân vì hắn khóc. Một kiếm này, đáng giá ——

"Người còn sống? Thật tốt quá, chịu đựng, ta mang người trở về, có Hoa Thiên Thần ở đây nhất định không có việc gì." Trong lòng nháy mắt nảy lên vô hạn kinh hỉ, tất cả đau khổ đều ở trong câu nói này tan thành mây khói. Ngừng nước mắt một lần nữa trấn định lại, hiện tại, chỉ có trở về tìm Hoa Thiên Thần hắn mới có thể sống tiếp.

Sau khi Chiến Cảnh Thiên nói xong câu đó khóe môi lại tràn ra chất lỏng màu đỏ, hai mắt cũng vô lực đóng lại, có điều khóe miệng vẫn treo một bên ý cười thỏa mãn.

Thấy vậy, Bất Hối bắt buộc chính mình bình tĩnh, dán sát mặt đến trên mặt của hắn, còn có hơi nóng. Nhớ lại công phu thân thể này đã từng học, điểm huyết đạo ở hai bên ngực của hắn, phi đao cắm sâu vào ngực của hắn nàng không dám tự tiện nhổ xuống, chỉ có thể tùy ý nó cắm trong thân thể hắn.

Giương mắt nhìn nhìn cảnh sắc chung quanh, đối nơi này hoàn toàn không có ấn tượng.

Thời điểm Nàng bị Trương Thiết Quả đuổi giết tuy muốn hướng Vương Phủ chạy nhưng Hoàng Thành quá lớn, nàng lại đi lạc. Hơn nữa, từ giữa không trung bị đánh xuống lại càng không biết rơi đến đâu.

Gió lạnh gào rít, trên trời chậm rãi rơi xuống bông tuyết, hiện tại sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, lâu như vậy cũng không có một người qua đường, xem ra muốn chờ người khác cứu viện là không có khả năng.

Trúng một chương của Trương Thiết Quả nàng cũng bị thương đến lục phủ ngũ tạng, hiện tại hô hấp cũng cảm thấy đau, nhìn nam nhân trong lòng như đang ngủ, cắn chặt răng bám vào tường đứng lên.

Chiến Cảnh Thiên thương tổn ở ngực, nàng không dám công hấn sợ va chạm vào miệng vết thương. Ôm hấn, nàng lại không có khí lực lớn như vậy, nếu có xe có thể phụ giúp hấn đi thì tốt rồi.

Nghĩ tới đây, trước mắt đột nhiên sáng lên, chung quanh bởi vì Chiến Cảnh Thiên cùng Trương Thiết Quả đánh làm vỡ nát rất nhiều mảnh gỗ. Nàng ở chung quanh tìm tìm, rất nhanh tìm đến một tấm ván gỗ, sau đó để Chiến Cảnh Thiên nằm lên, cầm kiếm trong tay đâm hai lỗ trên tấm ván gỗ, tháo đai lưng làm dây thừng, cứ như vậy kéo hấn từng bước một gian nan về phía trước.

Bất Hối vốn không nhận biết được phương hướng lại thêm sắc trời quá tối, chỉ có thể đại khái hướng tới một phương hướng đi tới.

Trên trời tuyết càng rơi xuống càng lớn, thể lực của nàng cũng sắp cạn kiệt.

Phốc!

Một búng máu phun ra đem tuyết trên mặt đất đều nhuộm đỏ, bất đắc dĩ chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Xoay người thấy trên người hấn đã bị một tầng tuyết che phủ, khẩn trương chạy tới đem bông tuyết trên người quét ra ôm hấn vào trong ngực, thân thể hấn đã có chút đông cứng, phải thật cẩn thận mới có thể phát hiện hấn còn có một tia hô hấp.

Nếu tiếp tục như vậy, cho dù hấn không bị thương mà chết cũng sẽ bị đông chết, cởi bỏ áo choàng trên người nhẹ nhàng choàng trên thân hấn, thậm hận chính mình, như thế nào không mặc kiện áo choàng da hổ hấn đưa kia, như vậy sẽ càng ấm áp một chút.

Sắp xếp cho hấn xong, Bất Hối nắm thật chặt y phục rộng lưng thùng trên người đã không có đai lưng buộc, áo khoác cũng cởi ra. Bình thường có áo choàng cùng nội lực hộ thể không hề cảm thấy rét lạnh, hiện tại chỉ cảm thấy lạnh đến tận xương nhưng suy nghĩ đến hấn liền không thấy lạnh nữa, cắn chặt răng kiên trì.

Một lần nữa nhặt đai lưng trên mặt đất lên, kéo Chiến Cảnh Thiên tiếp tục hướng phía trước đi. Tuyết rơi cũng có một ưu điểm khác, đó chính là mượn tuyết kéo dễ dàng hơn.

*

"Còn chưa tìm thấy Chiến Cảnh Thiên sao?" Trong Vương Phủ, Hoa Thiên Thần mới vừa được giải huyệt đạo lo lắng ở trong nhà.

Buổi chiều, hấn không cho phép Chiến Cảnh Thiên ly khai, không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên lại điểm huyệt đạo hấn, lại sợ Chiến Nguyên giải huyệt cho hấn cho nên cũng điểm luôn huyệt đạo của Chiến Nguyên. Hấn dùng hai canh giờ mới giải được huyệt đạo, vốn định ra ngoài tìm Chiến Cảnh Thiên tính sổ,

không nghĩ tới hạ nhân bẩm báo hãn còn chưa trở về, tiểu Huệ bên kia truyền đến tin tức Bất Hối cũng chưa trở về.

Nghe đến mấy cái này, trong lòng Hoa Thiên Thần cũng thấy bất an, hãn biết ngày thường Bất Hối ra ngoài khẳng định là đi Long Phượng, khẩn trương chạy vội đi, nhưng đến chỗ Long Phượng lại cho hay buổi chiều Bất Hối đã rời đi, lúc chạng vạng Vương gia quả thật đã tới, nhưng cũng ly khai.

"Đều do ta, ta không nên rời khỏi Phượng cô nương." Vô Ảnh làm xong xuôi chuyện Bất Hối giao cho hãn đã trở lại, nghe nói các nàng có khả năng đã xảy ra chuyện, tự trách cho mình một quyền.

"Hiện tại nói những thứ này vô ích, nhanh liên lạc người trong Hoàng thành tìm kiếm tung tích bọn họ, tập trung vào đoạn đường hồi Vương Phủ. Nhớ, việc này nhất định phải bí mật tiến hành không thể lộ ra." Hoa Thiên Thần phân phó xong cũng ra ngoài tìm kiếm, hãn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng tình hình thân thể Chiến Cảnh Thiên hiện tại.

Có lẽ ở trong mắt người khác, Chiến Cảnh Thiên bây giờ vẫn là Chiến thần Vương gia bách chiến bách thắng nhưng chỉ có hãn biết Chiến Cảnh Thiên lần này trở lại Hoàng Thành thương thế nghiêm trọng như thế nào. Hơn nữa trong khoảng thời gian này hãn cũng không dưỡng thương cho tốt, ba ngày cùng Bất Hối săn thú kia lại bị phong hàn, ngày khai trương tự tiện sử dụng nội lực, ngày đó lại uống say.

Nếu đổi lại là người khác hiện tại cũng đã sớm nằm ở trên giường không thể động. Cái gì Chiến thần bất tử, tất cả đều là tựa vào nghị lực của hãn. Quanh năm chinh chiến bên ngoài, hãn đều mang theo các loại thương tích, lần này trị liệu hãn lại tự động rời đi, nếu gặp phải cao thủ.

Hoa Thiên Thần thật sự không dám nghĩ, tốc độ nhanh hơn theo đường hồi Vương Phủ tìm kiếm, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện hi vọng bọn họ là bị việc nhỏ ngăn trở, nếu đến địa phương nào nói chuyện yêu đương là tốt nhất.

Bùm!

Trên bầu trời nổ tung một pháo hoa lục sắc, Hoa Thiên Thần nội tâm vui vẻ. Đây là đạn tín hiệu của thủ hạ Chiến Cảnh Thiên, nhất định là có người phát hiện các nàng.

"Bọn họ đâu?" Hoa Thiên Thần vừa tới, chỉ thấy tử thi khắp nơi trên đất, căn bản không có phát hiện Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối.

"Chúng ta ở trong này tìm được cái này, đây là Phượng cô nương hôm nay đeo trên người, xem độ cứng của thi thể hãn là khi chạng vạng nàng đã qua nơi này." Vô Ảnh cầm trong tay một cái ngọc bội giao cho Hoa Thiên Thần.

Bất Hối hôm nay là nam trang, cho nên trên đầu cũng không mang thứ gì, khi ra ngoài tiểu Huệ treo trên eo nàng một khối ngọc bội làm trang sức, buổi tối lúc gặp Trương Thiết Quả nàng thừa dịp hãn không chú ý lạng lẽ lưu lại.

Hoa Thiên Thần tuy chưa từng thấy nàng đeo, nhưng là Vô Ảnh nói sẽ không sai, liếc mắt một cái thi thể trên mặt đất chân mày cau lại, nhìn miệng vết thương những người này đều là Bất Hối giết. Nói cách khác, lúc này Chiến Cảnh Thiên còn chưa xuất hiện, nhất định là phía sau xuất hiện cao thủ, Bất Hối bị đuổi giết

ly khai nơi này, mà Chiến Cảnh Thiên khả năng cũng là thấy được tình hình nơi này mới đuổi theo.

"Tìm theo phương hướng Vương Phủ."

"Vâng"

Hoa Thiên Thần biết nếu Bất Hối gặp được cao thủ nhất định sẽ hướng Vương Phủ đi, tuy nàng nhận biết phương hướng không tốt, bất quá thời điểm sắc trời chưa tối hoàn toàn, nàng đã đi qua con đường này rất nhiều lần nhất định có thể nhớ được.

"Bên này có dấu vết đánh nhau!"

Quả nhiên, không bao lâu bọn họ liền phát hiện nơi Chiến Cảnh Thiên cùng Trương Thiết Quải tranh đấu, nhưng một người cũng không thấy, chỉ là nhìn tường thành bị hủy hỏng, hố to trên mặt đất cũng không khó nhìn ra nơi này đã trải qua một hồi chém giết.

Nhìn thấy những thứ này, trong lòng Hoa Thiên Thần càng căng thẳng, chỉ là nhìn này tình hình tranh đấu liền biết đối thủ có bao nhiêu cường, Chiến Cảnh Thiên ——

"Hướng về bốn phía cẩn thận tìm kiếm, khắp ngõ ngách cũng không buông tha."

Hoa Thiên Thần biết Chiến Cảnh Thiên hẳn là bị trọng thương, Bất Hối có thể mang theo hắn chạy trốn hoặc là bọn họ phát hiện đối thủ quá mức cường đại nên bỏ chạy. Đến nơi này đánh nhau hẳn là buổi tối, như thế, nếu thật sự là Bất Hối mang Chiến Cảnh Thiên đi, có lẽ nàng sẽ hướng tới bất kỳ một phương nào.

Bất Hối không biết thời gian qua bao lâu, trong cơ thể nàng cuối cùng một tia khí lực cũng dùng hết, trở lại bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, dựa vào hắn nằm xuống hít vào từng ngụm từng ngụm, trên người Chiến Cảnh Thiên đã bắt đầu lạnh, đây cũng không phải là hiện tượng gì tốt, nàng chỉ có thể chui vào bên trong áo choàng, dùng áo choàng trùm lên cả hai người đem nhiệt độ trên người nàng phân cho hắn một nửa.

"Chiến Cảnh Thiên, ngươi nhất định phải chịu đựng cho ta, ngươi đã ký hợp đồng cùng ta, chúng ta vẫn còn phải hợp tác mở rất nhiều rất nhiều cửa hàng, đến lúc đó kinh tế lục quốc đều ở trong tay chúng ta. Nếu ngươi muốn đoạt thiên hạ này ta sẽ giúp ngươi, đến lúc đó nhất định phải để cho ta trở thành thương nhân lớn nhất thiên hạ."

"Chiến Cảnh Thiên, tại sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy? Có đôi khi ta không hiểu, ngươi cứu ta về, sau đó giúp đỡ ta mở tiệm, rốt cuộc ngươi nghĩ cái gì? Vì bạc sao? Tin tưởng ngươi nhất định không thiếu những số tiền ta kiếm cho ngươi đi?"

"Biết không? Ta còn có một bí mật chưa nói cho ngươi, về thân phận ta. Ngươi tỉnh dậy đi, chỉ cần ngươi tỉnh lại ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Ngươi tại sao lại thích ta? Nữ nhân muốn trèo lên giường ngươi không phải ít, chẳng lẽ là bởi vì không chiếm được sao?"

.....

Bất Hối ở bên tai Chiến Cảnh Thiên nhỏ giọng thì thầm, thân thể của nàng đã đến cực hạn, không có khí lực, chỉ có thể cùng đợi người đến cứu. Nàng tin tưởng người của hãn nhất định sẽ tìm được các nàng, hiện tại chỉ có thể khiến cho hãn muốn sống mãnh liệt.

Chiến Cảnh Thiên mộng một giấc mộng, trong mộng nàng ngồi ở bên cạnh hãn hỏi hãn rất nhiều vấn đề ngốc nghếch, hãn muốn trả lời nàng, muốn nói: "Nếu người muốn thiên hạ này, ta sẽ đoạt cho người! Nếu người muốn trở thành thương nhân lớn nhất thiên hạ, ta sẽ hứa cho người một thái bình thịnh thế!"

"Đối tốt với người là vì ta thích người! Giúp người mở tiệm chẳng qua là muốn người vui vẻ!"

"Còn có, đứa ngốc, thích một người còn cần lý do sao? Thích là thích, không hơn!" Nhưng mặc kệ hãn làm như thế nào cũng không mở miệng được, cái gì cũng nói không được, chỉ có thể nhìn nàng ưu thương ngồi tự nói.

"Tại sao lúc ấy người lại thay ta chặn một phi đao? Mạng của ta nào có đáng giá như mạng của người. Nếu người chết như vậy, những thuộc hạ của người, Hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, người thật không phải là người cư nhiên đẩy ta ra ngoài. Cho nên, người nhất định phải tỉnh lại bồi tội với ta."

"Đúng rồi, lần trước người tính kế ta còn chưa tìm người tính sổ, người còn nói mặc ta xử trí, ta còn chưa hành hạ người, người dám chết xem."

Bất Hối nói như vậy, trong mắt loé lên từng chút từng chút hình ảnh khi các nàng gặp nhau.

Lần đầu tiên, hãn băng lãnh mang theo một đám nữ nhân tới tìm nàng tính sổ.

Lần thứ hai, nàng lạc đường xông đến cấm địa của hãn, nhìn hãn tắm rửa lại huyết sáo với hãn.

Lần thứ ba, buổi tối khuya hãn chạy tới nhìn lén nàng tắm rửa, sau cùng lại xấu hổ chạy mất, nàng lần đầu tiên biết hãn thuần khiết như vậy.

.

Còn có, hãn mang nàng trên phố, cho nàng mở tiệm, nhu tình trong sơn động, tức giận khi nhìn thấy nàng ra ngoài cùng nam nhân khác, mặt dày mày dạn ăn đậu hủ nàng.

Nàng hiện tại mới phát hiện, nguyên lai toàn bộ, mỗi một chuyện đều rõ ràng khắc vào trong đầu của nàng, rõ ràng đến mỗi một câu hãn nói đều nhớ rõ.

Rốt cục, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ cho đến khi biến mất, chỉ là trong mơ hồ hoảng hốt thấy được gương mặt muốn ăn đòn của Hoa Thiên Thần.

"Tìm được, Vương gia ở trong này."

Khi Bất Hối nhắm mắt lại, người của Chiến Cảnh Thiên rốt cục tìm được.

Hoa Thiên Thần nhìn đến hai người ôm chặt nhau, tay thăm dò hô hấp, tâm buộc chặt mới thả lỏng, từ

trong lòng lấy ra mấy viên thuốc cho hai người ăn vào, sau đó mới kiểm tra thương thế.

"Nhanh hồi Vương Phủ, nhất định phải cẩn thận." Hoa Thiên Thần nghiêm túc phân phó, thương thế bọn họ so với hắc nhĩ còn nghiêm trọng hơn.

*

Khi Bất Hối tỉnh lại là ở phòng nàng, trong tích tắc mở to mắt nhìn tiểu Huệ rơi lệ, trong đầu hồi tưởng chuyện ngày đó đã xảy ra. Xem ra cái cuối cùng nàng nhìn đến thực là Hoa Thiên Thần, các nàng được cứu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: "Đừng khóc, tiểu thư nhà người còn chưa có chết."

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng nàng truyền ra làm nàng giật nảy mình, đây là làm sao vậy?

Nghe vậy, tiểu Huệ kinh hãi ngẩng đầu, lung tung lau nước mắt, cười nói: "Tiểu thư, người rốt cục đã tỉnh lại, hu hu. Người có biết người mê man đã lâu hay không."

"Nước." Bất Hối cổ họng khô khó chịu, có quá nhiều điều muốn hỏi lại nói không được.

Tiểu Huệ khẩn trương đi lấy một chén nước đưa đến bên miệng nàng, uy nàng uống.

Ừng ực! Ủng ực!

Một cốc nước lớn vài ngụm liền uống cạn, lúc này cổ họng của nàng mới thư thái chút, lo lắng hỏi: "Vương gia đâu? Hắc ở nơi nào? Đã tỉnh lại sao?"

Nghe nàng vừa hỏi, hốc mắt tiểu Huệ lại đỏ lên, thấy vậy Bất Hối càng sốt ruột.

"Hiện tại mang ta qua tìm hắc." Bất Hối thật sự đợi không nổi nữa, từ trên giường ngồi dậy, lấy được một kiện y phục lung tung phủ thêm đã nghĩ chạy ra ngoài. Nhưng cho tới giờ khắc này nàng mới phát hiện nàng toàn thân một tia khí lực cũng không có, thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống.

"Tiểu thư, người đừng lộn xộn, Hoa thần y nói người còn cần ở trên giường nằm một tháng, Vương gia không có việc gì." Tiểu Huệ đỡ lấy Bất Hối, đem nàng nằm lại trên giường, khẳng định đáp.

Nghe tiểu Huệ nói xong, trong lòng Bất Hối hơi chút an định lại, lại truy vấn nói: "Hắc thật sự không có việc gì?"

"Tiểu thư, người yên tâm đi, có Hoa thần y ở đây làm sao có thể để Vương gia có việc? Chẳng qua Vương gia cũng bị trọng thương như người, cần ở trên giường tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian ngắn không thể tới nhìn người. Người hiện tại phải làm là hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, khi nào đỡ hơn thì đi xem Vương gia." Tiểu Huệ cố nén nước mắt trong mắt, dựa theo hoa Thiên Thần phân phó nói với Bất Hối.

Nghe vậy, Bất Hối tâm rất cực thả lỏng, nàng biết có Hoa Thiên Thần ở đây nhất định sẽ không có việc gì, lúc này mới phát hiện nàng không chỉ khát lại vẫn rất đói, cười nhạt nói: "Đi lấy đồ ăn cho ta, ta nằm vài ngày như thế nào đói như vậy."

"Đã sớm cho người chuẩn bị tốt, tiểu thư, người đã mê man ba ngày ba đêm, Hoa thần y nói cũng may khi đó hần xuất hiện kịp lúc mới cứu người một mạng, cho người nhớ rõ hần một cái nhân tình." Tiểu Huệ cố ý nói chuyện thoải mái, sau đó bê tới một chút cháo trắng, những thứ này đều là theo phân phó của Hoa Thiên Thần, bên trong bỏ thêm một chút dược vật .

Bất Hối nhẹ cười, lần này thật đúng là phải cảm tạ hần, thấy tiểu Huệ bê tới, miệng lớn bắt đầu ăn, liên tiếp uống vào ba bát cháo còn chưa ăn no, bất quá, đói bụng lâu như vậy không ăn được quá nhiều.

Sau khi ăn cơm xong, tiểu Huệ lại bê lại một chén thuốc, nhìn thuốc đen tuyền, Bất Hối nhú mày, nàng như thế nào liên quên điều này.

"Tiểu thư, Hoa thần y nói thuốc này thừa dịp nóng uống mới tốt, khẩn trương uống xong đi, nếu cảm thấy đắng có thể ăn mấy miếng mút hoa quả."

Quả nhiên, Bất Hối phát hiện trong tay tiểu Huệ cầm một chén nhỏ mút hoa quả, cố nén kích thích muốn nhổ ra, một hơi đem thuốc trong bát uống vào, sau đó đem mấy miếng mút hoa quả thả vào trong miệng, lúc này mới cảm thấy tốt một chút.

Thuốc Hoa Thiên Thần cho nàng uống có chứa một loại thuốc ngủ, cho nên nàng vừa uống lại nằm ngủ.

*

Chỗ khác trong Vương Phủ, giờ phút này áp khí phòng trong thập phần trầm trọng, làm mọi người không thở được.

"Vương gia thế nào?" Chiến Nguyên lôi kéo Hoa Thiên Thần vừa ra khỏi mật thất hỏi, đã ba ngày, Hoa Thiên Thần vẫn đợi trong mật thất không ra ngoài, hiện tại thấy hai hàng lông mày hần nhíu chặt, Chiến Nguyên trong lòng mơ hồ có tia dự cảm không hay.

"Phi đao đã lấy ra, nhưng thương tổn quá sâu, cứu lại quá muộn, tình huống không tốt lắm, nếu nhân sâm ngàn năm kia còn thì tốt rồi." Hoa Thiên Thần bất đắc dĩ thở dài một hơi, hần hiện tại rất hận chính mình vì cái gì lúc ấy lại cản hần, nếu cùng đi theo hần tìm Bất Hối có phải sẽ không xuất hiện tình hình hôm nay hay không.

Nghe vậy, Chiến Nguyên bắt lấy Hoa Thiên Thần lo lắng hỏi: "Không có biện pháp khác sao, người nhất định có thể nghĩ biện pháp? Có dược vật khác có thể thay thế hay không?"

"Ta sẽ không để hần chết, ta trở về nghĩ lại biện pháp khác, những thứ thuốc này cách mỗi canh giờ cho hần uống một lần."

*

Thời gian lại đi qua ba ngày, thân thể Bất Hối khôi phục rất nhanh, hiện tại đã không cảm thấy ngực đau đớn nữa, đi cũng không thành vấn đề.

Điều đầu tiên nàng nghĩ tới là tìm Chiến Cảnh Thiên nhưng lại bị tiểu Huệ ngăn cản, nghe nàng nói có lý nàng cũng không cố chấp, nhưng nàng tỉnh lại đã ba ngày Hoa Thiên Thần cũng chưa từng tới một lần. Khi

nàng hỏi chuyện Chiến Cảnh Thiên tiểu Huệ cũng luôn tìm các loại lý lấy lệ cho qua, quan trọng nhất, nàng phát hiện khi nàng uống thuốc luôn muốn đi ngủ.

Đem tất cả chuyện tình xâu chuỗi lại, trong lòng có tia dự cảm bất hảo, chẳng lẽ hẳn đã xảy ra chuyện?

Nhìn thoáng qua tiểu Huệ đi theo bên người nàng, Bất Hối cười nhạt nói: "Tiểu Huệ, đi làm cho ta chút bánh hoa mai đi, đột nhiên muốn ăn."

"Tiểu thư không phải không thích ăn đồ ngọt à?" Tiểu Huệ nghi ngờ hỏi, lần đầu tiên nàng làm những cái này tiểu thư không thích ăn đều đưa cho Lâm Tuyết Nhu.

"Chẳng lẽ người không muốn làm cho ta?" Bất Hối cố ý nghiêm mặt nhìn, tiểu Huệ lập tức gật đầu nói: "Nguyện ý, nguyện ý, tiểu thư chờ một lát liền trở lại."

Nhìn thấy tiểu Huệ rời đi, Bất Hối mặc quần áo tử tể, hướng Đông Uyển đi đến.

"Phượng cô nương hảo."

Dọc theo đường đi hạ nhân nhìn đều nhiệt tình vẫn an, không có chút gì biến hóa, điều này làm cho lòng của nàng hơi chút thả lỏng. Nhưng khi đi vào Đông Uyển, không khí đột nhiên thay đổi, bên này đều là người hầu cận Chiến Cảnh Thiên, hiện tại sắc mặt đều âm trầm đáng sợ, tim vừa thả lỏng lại thót lên.

Nàng vừa đến Đông Uyển, hạ nhân liền lập tức bẩm báo cho Chiến Nguyên, hẳn nghe xong vội vàng chạy sang đây: "Phượng cô nương như thế nào sang đây, thân thể người khôi phục thế nào, ta đi tìm Hoa thần y cho ngài."

Nghe hẳn nói, Bất Hối liền biết sự tình không đơn giản như vậy, lạnh giọng hỏi: "Vương gia đâu?"

Nghe vậy, trong mắt Chiến Nguyên hiện lên một tia đau xót, bất quá rất nhanh áp xuống, cười nhạt nói: "Vương gia mới uống thuốc, hiện tại đang nằm ngủ, người ngày mai lại đến đi, hôm nay hãy tìm Hoa thần y nhìn xem đi."

Biến hóa của hẳn tất cả Bất Hối đều xem ở trong mắt, rốt cuộc chịu không nổi, không để ý tới hẳn tự mình hướng về phòng Chiến Cảnh Thiên đi đến.

"Phượng cô nương, Vương gia thật sự đang nghỉ ngơi, Hoa thần y nói không thể quấy nhiễu."

"Ngậm miệng." Bất Hối lớn tiếng nói, hẳn càng như vậy, nàng càng nóng vội, rất nhanh chạy đến phòng Chiến Cảnh Thiên, nhưng bên trong một người cũng không có.

"Người đâu? Nhanh mang ta đi gặp hẳn." Nàng hiện tại tâm đã rớt xuống đến đáy cốc, tất cả ý nghĩ không tốt đều đã xuất hiện trong đầu, cố gắng muốn áp xuống lại có thêm càng nhiều cảnh tượng nhảy ra.

"Đi theo ta."

Lúc Bất Hối tới Hoa Thiên Thần cũng biết, hẳn biết Chiến Nguyên ngăn không được, cho nên vẫn chờ nàng.

Nguyên lai, trong phòng Chiến Cảnh Thiên có mật thất, giờ phút này Chiến Cảnh Thiên đang bình yên nằm ở nơi đó, thấy vậy, Bất Hối lập tức chạy tới cẩn thận xem xét hẳn.

Sắc mặt của hắn trắng xanh, ngay cả môi cũng đã trắng xanh đáng sợ, nhẹ nhàng kéo tay hắn, cảm giác băng lãnh làm cho nàng giật mình, trừ ngực hắn phập phồng rất nhỏ chứng minh hắn còn sống, còn những nơi khác nhìn không ra một tia sinh mệnh.

"Hắn như thế nào còn chưa tỉnh lại?" Nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên như vậy Bất Hối lệ nhịn không được lại rơi xuống, nàng phát hiện mình hai đời thêm cộng lại cũng không khóc nhiều bằng ngày hôm nay, ngay cả lúc trước bị nam nhân kia phản bội cũng không chảy một giọt nước mắt.

Hoa Thiên Thần thở dài một hơi, hồi tưởng tình cảnh ngày đó khi cứu hai người trở về.

Bất Hối so với Chiến Cảnh Thiên thương tổn nhẹ hơn, cho nên hắn quyết định cứu Chiến Cảnh Thiên trước, nhưng Chiến Cảnh Thiên lại tỉnh lại nói với hắn: "Nếu người dám cứu bốn vương trước, bốn vương liền tự cắt đứt kinh mạch."

Cho nên hắn đi cứu Bất Hối trước, nhưng khi đó liền bỏ lỡ thời gian tốt nhất cứu Chiến Cảnh Thiên.

"Vô Ảnh đã dẫn người lên núi đi bắt linh hồ, trừ nhân sâm ngàn năm ra, máu linh hồ cũng có thể cứu hắn."

"Linh hồ? Cái gì linh hồ?" Nghe hắn vừa nói xong, Bất Hối đã nghĩ đến Thất Bảo, lo lắng hỏi. Nếu thật như thế, hắn không phải liền cứu được.

Hoa Thiên Thần khẽ nhú mày, hắn biết khả năng tìm linh hồ không thua gì tìm nhân sâm ngàn năm, thậm chí cơ hội còn nhỏ hơn, không đành lòng nhìn nàng cho nên trấn an nói: "Nghe nói, đã từng có người ở trên núi Thái Dương nhìn thấy, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm được."

Thái Dương sơn!

Bất Hối trước mắt sáng lên, Thất Bảo là Chiến Cảnh Thiên tìm thấy trên núi Thái Dương đưa cho nàng, cầm lấy ngoại bào Hoa Thiên Thần.

"Tiểu Huệ, Thất Bảo đâu?" Thời điểm Bất Hối chạy đến Thính Vũ các đã mệt thở hồng hộc, thân thể vừa mới khôi phục qua lại một chuyến đã chịu không nổi, chỉ là hiện tại quan trọng nhất là tìm thấy Thất Bảo, nhưng nàng tìm một vòng cũng không thấy.

Tiểu Huệ khẩn trương thuận thuận khí cho nàng, giải thích nói: "Tiểu thư, như thế nào chạy gấp như vậy, Thất Bảo hôm nay đi ra ngoài, gần đây ban ngày nó đều ra ngoài, buổi tối mới có thể trở về."

Nghe xong Hoa Thiên Thần vẫn là một đầu mờ mịt, nghi ngờ hỏi: "Thất Bảo là ai? Người bảo ta tới là nhìn nó?"

"Nó là một tiểu hồ ly tuyết trắng, Chiến Cảnh Thiên bắt được ở trên núi Thái Dương cho ta, có lẽ là cái các người muốn tìm." Bất Hối suy nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên vẫn nằm ở trên giường hôn mê, trong lòng thập phần lo lắng lại có một chút đau xót, hận không thể lập tức đem Thất Bảo đến.

"Chiến Cảnh Thiên tìm được? Như thế nào không nói với ta, người lại có thể để nó chạy?" Vừa nghe Bất Hối nói xong Hoa Thiên Thần lớn tiếng, mơ hồ có một tia tức giận cùng trách cứ, chẳng lẽ Chiến Cảnh Thiên thật sự không cứu được sao?

"Nó mỗi ngày đều ra ngoài một chuyến, ta đi chuẩn bị một ít thức ăn, người được vị liền trở lại" Tiểu Huệ cũng nhận thấy sự tình nghiêm trọng, nhìn Hoa Thiên Thần đối Bất Hối phát hỏa nàng cũng rất khổ sở, chạy nhanh ra ngoài.

Bất Hối cũng không có tức giận Hoa Thiên Thần, nếu nàng biết đến nhất định sẽ không để cho Thất Bảo chạy loạn, bất quá tiểu Huệ nói có đạo lý, tiểu hồ ly kia cực kỳ tham ăn, chỉ cần tiểu Huệ làm ăn ngon nó sẽ tự động xuất hiện.

Hoa Thiên Thần bất đắc dĩ nhìn tiểu Huệ cùng Bất Hối chạy đi, chẳng lẽ các nàng không biết linh hồ cực kỳ giáo hoạt sao? Nếu đã chạy thì nào có chạy về, bất quá vẫn hi vọng các nàng thật có thể tìm nó về.

"Thất Bảo. Cơm chiều làm tốt nhanh trở về ăn cơm đi. Thất Bảo."

Tiểu Huệ cùng Bất Hối chuẩn bị rất nhiều thứ tiểu tử kia thích ăn, ở trong sân kêu lên, bình thường lúc này nó đã nên xuất hiện nhưng hôm nay lâu như vậy lại không xuất hiện, trong lòng dần dần lạnh xuống. . . .

Xèo xèo.

Ngay khi nàng sắp buông tha, cỏ trên đường thoáng chút lay động. Thất Bảo trở về, Bất Hối khẩn trương chạy tới nhìn đến trên thân nó mang theo đầy vết thương, khẩn trương điều tra.

"Tiểu thư, Thất Bảo làm sao vậy? Như thế nào chảy nhiều máu như vậy?" Tiểu Huệ cũng khẩn trương chạy tới, trong ngày thường quan hệ hai người rất tốt.

Xèo xèo.

Tiểu tử kia vô lực nằm trong lòng Bất Hối, ánh mắt ảm đạm vô quang thương cảm nhìn Bất Hối, tựa hồ kể ra thống khổ của nó.

"Thật sự là là linh hồ! Cho ta xem."

Hoa Thiên Thần nghe được các nàng đối thoại khẩn trương chạy ra, vừa thấy quả nhiên là linh hồ trong truyền thuyết. Bất quá, xem vết thương này hẳn là mày nói: "Vết thương này là do người làm, xem bộ dáng nó vừa mới bị người lấy máu, không phải người của chúng ta, có thể còn có những người khác muốn dùng máu nó."

"Nó còn có thể cứu sao? Còn có thể cứu Chiến Cảnh Thiên sao?" Bất Hối mày cũng nhíu lại, chẳng lẽ là Trương Thiết quái?

Nghĩ tới đây, nàng khẩn trương hỏi: "Ngày đó các người tìm thấy ta cùng Chiến Cảnh Thiên có thấy người khác không?"

"Không có, nơi các người đánh nhau chỉ có một chút tường thành bị phá hỏng, không có bất luận kẻ nào." Hoa Thiên Thần trở về một mực chữa thương cho Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, mà mấy ngày nay tâm cũng đều ở trên người Chiến Cảnh Thiên, vì sợ Bất Hối hoài nghi cũng không có người qua hỏi nàng chuyện tình ngày đó.

"Chiến Cảnh Thiên nói người kia kêu Trương Thiết Quả. Hắn bị Chiến Cảnh Thiên một kiếm trúng ngực nên chết mới đúng, thi thể nhất định bị người khác cứu đi. Cũng có khả năng hắn không chết, máu Thất Bảo có thể là bọn họ lấy." Bất Hối đem tình cảnh ngày đó hồi tưởng lại, đơn giản nói cùng Hoa Thiên Thần một chút. Nếu Chiến Cảnh Thiên bị phi tiêu đâm vào ngực có thể sống sót, như thế đối phương cũng có khả năng.

"Không xong! Nếu hắn thật sự bị người cứu như thế tin tức Chiến Cảnh Thiên trọng thương rất nhanh sẽ truyền ra, như vậy quốc gia khác khẳng định sẽ nhân cơ hội này tấn công Chiến quốc. Chúng ta nhất định phải lập tức đem Chiến Cảnh Thiên cứu tỉnh." Hoa Thiên Thần trầm nghĩ không tốt, Chiến Cảnh Thiên lần này trở lại Hoàng Thành chữa thương, sở dĩ thông thả như vậy là vì hắn thường ra ngoài, khiến cho người ta thấy hắn có vẻ như chưa bị thương.

Nghe Hoa Thiên Thần nói, Bất Hối cũng ý thức được tầm quan trọng của sự tình, Chiến quốc sở dĩ trụ vững trước lực quốc khác là bởi vì Chiến quốc có Chiến Cảnh Thiên ở đây, nếu hắn ngã xuống hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

"Chúng ta nhanh chạy qua, yên tâm ta sẽ không để cho nó chết." Hoa Thiên Thần cùng Bất Hối ôm Thất Bảo đang hấp hối trong lòng cho nó ăn mấy viên thuốc. Quả nhiên tinh thần nó tốt hơn, mà thân thể linh hồ năng lực chữa khỏi rất cao, miệng vết thương rất nhanh sẽ khép lại, đây cũng là nguyên nhân tại sao nó bị người lấy nhiều máu như vậy còn có thể chạy về.

"Thất Bảo, từ giờ về sau sẽ không còn ai lấy máu của người cũng sẽ không để cho người ta lại thương tổn người nữa." Bất Hối nhẹ nhàng trấn an tiểu tử kia một chút, tiểu hồ ly như biết Hoa Thiên Thần muốn làm gì bất lực nhìn nàng.

Tiểu Huệ cũng nhin không được qua đây trấn an: "Thất Bảo, người đi cứu Vương gia đi, về sau nhất định mỗi ngày đều làm cho người rất nhiều đồ ăn ngon."

Hoa Thiên Thần đem Thất Bảo tới Đông Uyển, thật cẩn thận lấy một chén máu, máu linh hồ chẳng những có thể giải bách độc còn là thuốc tiên chữa thương, lấy máu của nó xong đơn giản băng bó một chút, lại bón ăn mấy viên thuốc, chỉ cần nó còn có một hơi tử sẽ khôi phục lại.

Chiến Nguyên nhìn thấy Hoa Thiên Thần tìm được máu linh hồ cũng hưng phấn, Vương gia rốt cục được cứu rồi.

Bất Hối cũng theo tới, khẩn trương canh giữ bên người Chiến Cảnh Thiên, thấy hắn uống hết một chén máu, tâm lý chẳng những không có an ổn ngược lại càng thêm lo lắng. Nếu không có hiệu quả thì làm sao bây giờ?

Phi!

Chính mình phải nhờ chính mình một phen, nhất định lại có hiệu quả.

"Hắn không có hiệu quả nhanh như vậy, hắn đại khái buổi tối sẽ tỉnh lại, người đi về nghỉ ngơi đi." Hoa Thiên Thần cho Chiến Cảnh Thiên uống máu linh hồ xong cẩn thận kiểm tra một lần, trong lòng mới thả lỏng xuống. Xem ra này lần này đã qua.

"Ta đã ngủ mấy ngày rồi, để ta trông ở đây đi, người nhanh nghỉ ngơi đi, chờ hắn tỉnh ta sẽ cho người đi gọi người." Bất Hối giờ phút này căn bản không muốn rời xa hắn, nàng muốn tận mắt thấy hắn tỉnh lại mới được, huống hồ nàng biết Hoa Thiên Thần mấy ngày này khẳng định cũng chưa ngủ.

Thấy vậy, Hoa Thiên Thần cũng không cưỡng cầu, hắn biết khi Chiến Cảnh Thiên tỉnh lại người muốn gặp nhất khẳng định là nàng.

Bốn canh giờ đi qua, Bất Hối vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn không dám rời đi nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu tỉnh, Hoa Thiên Thần nói chạng vạng hắn sẽ tỉnh, chẳng lẽ máu Thất Bảo vô ích?

Tựa đầu nhẹ nhàng vào bên cạnh hắn, kéo tay hắn tới mặt mình bất lực nói: "Chiến Cảnh Thiên, nhanh tỉnh lại đi, không có người ai có thể ở thế giới xa lạ này bảo hộ ta?"

.....

"Người không phải đã nói để ta làm Vương Phi của người sao? Người tỉnh lại ta liền thử xem xem." Bất Hối nhớ tới lời ngày ấy hắn nói ở trên điện, hắn nói: "Cả đời này chỉ cưới nàng."

Khi đó nói không động tâm là giả, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới lại có một người nam nhân đồng ý cho nàng cái này. Nam nhân khác nói nàng sẽ không tin, nhưng hắn nói, nàng tin!

Đột nhiên, Bất Hối cảm giác được ngón tay đặt trên má động một cái, kinh hãi nhìn lên giường.

Nhưng hắn vẫn nằm không nhúc nhích, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác, chẳng lẽ thật sự là ảo giác sao?

"Vương gia?"

"Chiến Cảnh Thiên."

Bất Hối vội kéo tay hắn kêu vài tiếng, hắn một tia phản ứng đều không có. Nhẹ nhàng nhú mào, đột nhiên trước mắt sáng lên, khóe môi giơ lên, dán ở bên tai hắn tiếp tục nói: "Làm sao bây giờ? Người bất tỉnh ta cũng không có biện pháp? Phụ hoàng muốn tại ngày sinh nhật của ta liền cử hành đại hôn cho ta, xem ra kiếp này chúng ta."

"Người dám!"

Không đợi nàng nói xong, Chiến Cảnh Thiên trên giường lập tức ngồi dậy, vẻ mặt giận dữ ôm chặt nàng vào trong ngực, thanh âm lạnh lùng nói: "Người không phải nói phải làm Vương Phi của ta sao! Ta đều

nghe được, không được đổi ý!"

Bất Hối từ trong ngực hắt chui ra, kinh hãi nói: "Vương gia, người đã tỉnh lại, ta đi kêu Hoa Thiên Thần." Dứt lời, trong lòng có chút khẩn trương vội vã muốn chạy ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên đầu cho nàng cơ hội này, vươn tay kéo lại: "Còn chưa trả lời ta, có nguyện ý gả cho ta hay không?"

"Hả? Vương gia, người không phải là nằm mơ chứ, ta khi nào thì nói qua, vừa rồi ta canh giữ ở bên cạnh người đều không nói chuyện?" Bất Hối nghi hoặc chớp chớp mắt, trong lòng oán thầm, người lại dám gạt ta. Xem ai có thể giả vờ giỏi hơn.

"Ta đều nghe được, người vừa mới nói. Không được chống chế."

Chiến Cảnh Thiên kỳ thật đã sớm đã tỉnh lại nhưng khi hắt tỉnh lại vừa lúc nghe được nàng tự nói, ôn nhu thâm tình như thế làm cho hắt nhin không được muốn nghe thêm, cho nên, liền giả bộ ngủ, nhưng khi nàng nói muốn làm Vương Phi hắt nhất thời kích động ngón tay động một cái, cũng là lần này làm nàng phát hiện.

Lúc nàng nói muốn về nước đi lập gia đình rốt cục nhin không được. Hắt biết nàng có hôn ước, đây cũng là chuyện hắt để ý nhất cho nên lập tức nhảy dựng lên.

"Người không phải vừa mới tỉnh lại sao? Như thế nào có thể nghe được?"

Bất Hối nội tâm cười lạnh, nhìn người đang giả bộ, lần này còn không tóm được đuôi của người.

"Uh`m! Còn không phải muốn nghe người nói lời trong lòng sao. Biết không, ta chờ những lời này đã lâu lắm." Chiến Cảnh Thiên vừa rồi vẫn đen mặt lập tức che kín ý cười, ôn nhu một lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, vẽ lấy lòng.

Hả?

Bất Hối sững sờ nhìn hắt, như thế nào chuyển biến nhanh như vậy?

Hắt vừa nói như vậy, nàng ngược lại không biết nên nói cái gì chỉ có thể vui đầu trước ngực hắt không nói lời nào.

"Biết không? Vốn ta tưởng lần này ta hắt phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nghe người nói những lời này ta không cam lòng chết đi như vậy. Ta muốn tỉnh lại chính tai nghe người nói nguyện ý trở thành Vương Phi của ta! Nguyện ý trở thành nương tử của Chiến Cảnh Thiên! Bởi vì người ta mới sống lại!" Chiến Cảnh Thiên cũng không vội vã nói với nàng, cứ như vậy ôm nàng ở bên tai nàng tiếp tục nói.

Một khắc kia hắt thực cho rằng chính mình sắp chết, lần đầu tiên sợ hãi tử vong như vậy.

Khụ khụ.

"Người làm sao vậy?" Ngay khi Bất Hối không biết nên trả lời như thế nào Chiến Cảnh Thiên ho khan

mãnh liệt, một tay ôm ngực thống khổ nhìn nàng, đợi ho xong mới cười mở miệng nói: "Ta không sao, không chết được, một vết thương nhỏ thì tính là cái gì, vì người cho dù chết thật ta cũng cam tâm tình nguyện!"

Nghe vậy, Bất Hối một tay bưng kín miệng hắt: "Không cho nói, ta muốn người sống thật tốt, về sau không được u mê như vậy." Sau đó thật cẩn thận đặt tay trên lưng hắt, cẩn thận vuốt ve miệng vết thương đã được băng bó, ôn nhu hỏi: "Còn đau không?"

Chấn kinh!

Kinh hãi!

.....

Vô số vui sướng trào lên trong lòng, Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới Bất Hối lại có thể nói chuyện cùng hắt như vậy, vừa mới nằm xuống nghe được nàng ôn nhu nói như vậy cực kỳ hưng phấn, không nghĩ tới nhìn nàng nói càng thêm rung động như vậy!

"Không đau." Khóe miệng tươi cười càng ngày càng thâm, cứ nhìn nàng ngây ngốc mở miệng nói như vậy.

"Ta đi tìm Hoa Thiên Thần tới xem người, người trước nằm xuống nghỉ ngơi."

Kỳ thật, Bất Hối biết hắt vừa rồi đều là đóng kịch nhưng chỗ sâu nhất trong lòng lại bị lời nói của hắt đã động. Nam nhân này có thể vì nàng đi tìm chết, nàng như thế nào không thể nói lời hắt thích nghe.

Huống hồ, đây cũng là lời trong lòng nàng!

Chiến Cảnh Thiên cũng không thả nàng rời đi mà còn đem mặt nàng nâng lên đối diện hắt, thâm tình nhìn nàng, nói: "Bất Hối, làm nữ nhân của ta không tốt sao?"

Chương 56: Kế hoạch ái muội

Cho tới giờ khắc này Bất Hối mới phát hiện từ khi Chiến Cảnh Thiên tỉnh lại, hắt không tự gọi mình là ‘bốn vương’ nữa, hơn nữa hắt vừa mới nói ‘nữ nhân của ta’ mà không phải là ‘Vương Phi’ lạnh lùng kia.

Nàng nở nụ cười, có thể gặp được hắt, cuộc đời này không có gì phải hối hận.

Bất quá, nếu liên đồng ý như vậy chẳng phải là quá tiện nghi hắt? Hơn nữa trong lòng còn có chút khó xử, cho nên, mở miệng nói liền biến thành:

"Ta sẽ suy xét cân nhắc."

"....."

Chiến Cảnh Thiên triệt để u mê, hẳn thấy bằng sơn trong mắt Bất Hối đã bị hòa tan, vốn tưởng rằng nàng sẽ thẹn thùng đáp ứng hẳn, nhưng như thế nào mở miệng liền biến thành cái này?

*

"Ha ha ha. , cười chết ta, Chiến Nguyên, bộ dáng Vương gia nhà người kinh ngạc quá đáng yêu" Hoa Thiên Thần mạnh mẽ vỗ cái bàn, cười đến chảy cả nước mắt.

Chiến Nguyên vẻ mặt tiếc nuối ngồi ở kia thở dài, Phượng cô nương như thế nào liền cự tuyệt?

Hoa Thiên Thần tính toán Chiến Cảnh Thiên đã gần tỉnh lại nên cứ tới đây, không nghĩ tới lại nghe được Bất Hối nói lời trong lòng. Hẳn không đành lòng đi vào quấy rầy, liền lưu tại ngoài cửa muốn đợi nàng nói xong lại đi vào, không nghĩ tới hẳn lại phát hiện chuyện thú vị.

Bất Hối dựa trên người Chiến Cảnh Thiên, cho nên không thấy được biểu tình Chiến Cảnh Thiên. Nhưng hẳn lại thấy rõ ràng khóe miệng ý cười của Chiến Cảnh Thiên, nếu hẳn đã tỉnh lại vậy nhất định không có việc gì, cho nên, liền trốn ở ngoài cửa rình coi.

Chiến Nguyên cũng lo lắng an nguy của Chiến Cảnh Thiên nên cùng theo sang, sau cùng liền biến thành hai người nhìn lén. Khi bọn hắn nhìn đến Chiến Cảnh Thiên phát điên trong lòng âm thầm đối Bất Hối giơ ngón tay cái, không nghĩ tới đường đường là Vương gia lãnh tình lại còn có thể giả vờ đáng thương! Về mặt thống khổ kia, hẳn thiếu chút nữa cũng tin là thật.

Nhìn đến đây, trong lòng không khỏi tán thưởng, vẫn là Vương gia da mặt dày, đạo hạnh cao. Cuối cùng, quả nhiên thấy Chiến Cảnh Thiên thành công đả động Bất Hối. Vốn tưởng rằng có thể nhìn đến thổ lộ thành công, sau đó nên là hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn, vậy mà lại bị cự tuyệt.

Hô hô.

Nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên nghe được nàng nói câu kia đen mặt liền nhịn không được, vẫn lại là nàng thắng.

*

Cộc cộc!

Chiến Cảnh Thiên còn đang suy nghĩ biện pháp để cho Bất Hối đồng ý thành thân, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa, không cần nghĩ cũng có thể đoán được. Khẳng định là Hoa Thiên Thần.

Kỳ thật, vừa rồi Hoa Thiên Thần cùng Chiến Nguyên ở ngoài cửa nghe lén Chiến Cảnh Thiên liền biết, nhưng hẳn không phản ứng đến bọn họ vì đang theo đuổi nữ nhân mình thích, dùng thủ đoạn thì làm sao, vô sỉ vô lại thì làm sao, ôm được mỹ nhân về mới là trọng yếu nhất.

"Lăn ra đây." Hẳn không ngại, nhưng không có nghĩa là hẳn không tức giận.

Hoa Thiên Thần coi như không thấy ánh mắt muốn giết người của hẳn, đi đến bên giường nhìn thoáng qua: "Mệnh lại vẫn cứng rắn như vậy, sống không tẻ."

"Xem xong chưa, xem xong liền lăn đi." Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối có ý đứng dậy, vội vàng đối với hăn quát to.

"Bản thân y cũng không hiểm lạ, chỉ là, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Trương Thiết Quải có thể đã được cứu, cho dù không được cứu Hắc Sát của ngươi là bị người cầm đi, tin tức ngươi bị thương hiện tại khả năng đã truyền tới các quốc gia khác, chuẩn bị làm sao bây giờ?" Hoa Thiên Thần đem tin tức nhiều ngày đạt được, còn có quá trình ám sát mà Bất Hối nói kết hợp lại, nhắc nhở.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi, hăn biết rõ tính nghiêm trọng, nhưng hiện tại thân thể hăn.

"Có lẽ, ta có biện pháp." Bất Hối nhìn đến hăn nhíu mi, tâm tình cũng trầm thấp, huống chi, chuyện này đều là bởi vì nàng. Từ buổi sáng nghe được tin tức nàng đã nghĩ mấy biện pháp, có lẽ có thể thử một lần.

Hoa Thiên Thần khéo miệng gợi lên một tia cười đắc ý, hăn biết cái nữ nhân này quỷ kế đa đoan, cho nên cũng là cố ý nói ở trước mặt nàng.

"Có thể bị nguy hiểm hay không?" Chiến Cảnh Thiên nghe vậy cũng thật cao hứng, hăn tin tưởng trí tuệ của nàng, bất quá, hăn không hy vọng nàng mạo hiểm.

Bất Hối trong lòng ấm áp, loại cảm giác được người đặt ở trong lòng thật tốt. Lúc trước khi nàng nhận nhiệm vụ mọi người quan tâm đều là nhiệm vụ có thể hoàn thành hay không, có người nào từng quan tâm nàng có nguy hiểm hay không, đến sau cùng chính nàng cũng không quan tâm.

Đối với hăn nở nụ cười: "Chiến Vương gia đây là không tin ta?"

"Không có nguy hiểm là được, cần cái gì liền cùng Hoa Thiên Thần nói, hăn sẽ tìm người phối hợp với ngươi." Chiến Cảnh Thiên cũng không quản có người ngoài ở đây ôm nàng vào trong ngực, đầu đặt ở trên vai nàng, yêu thương nói.

"Này, chuyện của ngươi như thế nào lại xả đến trên thân ta." Thấy bọn họ thân thiết không coi ai ra gì như vậy, Hoa Thiên Thần thật sự chịu kích thích, trong lòng suy nghĩ, có phải hăn cũng nên tìm nữ nhân để thử hay không? Có phải thật có cảm giác tốt đẹp như thế hay không?

Thấy hăn vẫn ở trong này, Chiến Cảnh Thiên rất không hài lòng cau mày nói: "Còn ở nơi này làm gì?" Rõ ràng ngại hăn dư thừa.

"Ta là tới cho nàng uống thuốc, nghe nói gần đây có người thường xuyên thừa dịp người không chú ý đem thuốc vụng trộm đồ đi." Hoa Thiên Thần một điểm thần sắc xấu hổ đều không có, đối với Bất Hối cười trộm nói, hăn đúng là nắm được nhược điểm.

Quả nhiên, Bất Hối vừa nghe sắc mặt hắc tuyến, nàng không nghĩ tới chuyện nàng vụng trộm đồ thuốc đi đã bị hăn phát hiện, thuốc kia thật sự quá đáng, nàng lại cảm giác được thân thể không sao liền tự động đồ đi.

Chiến Cảnh Thiên nhíu mi sắc mặt trở nên âm trầm, khiển trách: "Vì sao không uống thuốc? Về sau uống thuốc đều phải ở trước mặt ta." Tuy rất khó làm mặt lạnh đối nàng, nhưng nàng lại không tiếc thân thể của

chính mình như vậy, lần này không thể để nàng như vậy.

Nghe vậy, Bất Hối thần tình u sầu, nàng biết việc này đã bị Chiến Cảnh Thiên biết về sau sẽ như vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Thiên Thần liếc mắt một cái, trong lòng tính toán nên dùng biện pháp gì mới có thể không uống thuốc.

Nàng khóc, Hoa Thiên Thần lại vui vẻ, một bộ thắng lợi vui sướng khi người gặp họa nói: "Ta đi lấy thuốc cho người." nói xong liền vui vẻ đi ra ngoài.

Rất nhanh, Chiến Nguyên liền bê thuốc vào, mặt thất này cũng không thể để người khác biết, cho nên, chuyện của hạ nhân đều giao cho Chiến Nguyên. Thuốc vừa bê lên hắn liền thức thối lui xuống, hắn cũng không dừng cảm như Hoa Thiên Thần.

"Thừa dịp còn nóng mau uống hết." Hắn thường xuyên thụ thương cho nên uống thuốc đã trở thành thói quen không hề cảm thấy cái gì, sau đó nhìn lại Bất Hối đang muốn chạy trốn trầm giọng nói.

Bất Hối lông mày nhăn lại, phần hận cầm bát thuốc đen tuyền thật hy vọng nó lập tức liền biến mất, đáng thương nhìn Chiến Cảnh Thiên khẩn cầu nói: "Ta thật sự rất tốt, có thể không uống hay không?"

"Không thể" Đối với cái này Chiến Cảnh Thiên bất vi sở động, thái độ hết sức cương quyết.

"Được rồi, ta uống, thân thể của người không tốt, nhanh nghỉ ngơi đi." Bất Hối tiếp nhận chén thuốc ghét bỏ ném qua một bên, sau đó chui vào trong lòng hắn dùng đầu cứng cứng, trong lòng cầu nguyện, lão nương đã làm như vậy rồi, bỏ qua cho ta đi.

"."

Chiến Cảnh Thiên hết chỗ nói rồi, tuy loại cảm giác được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ tốt lắm, nhưng là.

Nhìn nữ nhân đang vui đùa trong lòng hắn nhìn không được thở dài một hơi, với tay lấy bát được tới chính mình uống một ngụm.

Bất Hối dùng khoeo mắt vừa thấy, vui vẻ!

Chẳng lẽ hắn muốn uống vào lửa gạc Hoa Thiên Thần?

"Ừm."

Không đợi nàng cao hứng, trên môi liền truyền đến ấm áp, tiếp theo là chất lỏng đẳng chất chảy vào trong miệng nàng, không đợi nàng phản ứng kịp, lực trên môi thêm sâu làm hại nàng đem được nuốt xuống.

"Vẫn đắng sao?" Chiến Cảnh Thiên nhìn môi son nàng hơi hơi phỉm hồng, liếm liếm môi, hương vị thật không tệ!

"."

Bất Hối như thế nào cũng không nghĩ tới hắn sẽ miệng dùng miệng uy nàng, đột nhiên phát hiện được kia cũng không đáng như thế, ngược lại còn có chút ngọt ngào.

Mãi đến khi hai người thở hỗn hển, môi sưng đỏ thì một chén được này mới thấy đáy.

Như vậy, thân thể các nàng vừa mới tốt hơn đã mệt rụng rời, nằm nhìn đối phương.

"Người."

"Người."

Hai người đồng thời mở miệng, nhìn nhau cười.

Nửa ngày, trên mặt Bất Hối từ từ hiện lên một tia hồng nhuận, đối với hắn nói: "Ta." Nàng muốn nói, nàng thích phương thức này nhưng đến bên miệng lại nói không ra, sau cùng rõ ràng nói: "Đi ngủ đi!"

Oanh!

Những lời này như một tiếng sấm nổ tung trong đầu Chiến Cảnh Thiên.

Đi ngủ?

Có ý tứ gì?

"Người." Trên mặt hiện lên một tia mất tự nhiên, sau đó ngẫm dò xét thân thể mình có còn có năng lực kiên trì hay không. Khi cảm giác được nơi nào đó đang hăng hái tràn trề, hùng phong không giảm trong lòng mừng đến nở hoa, vẻ mặt chờ mong nhìn Bất Hối.

Thấy hắn như vậy, Bất Hối liền biết vị gia này nghĩ sai ý nàng, trợn mắt nhìn hắn, ôm eo của hắn, đắp kín mền, nhắm hai mắt lại.

Chiến Cảnh Thiên nội tâm cười khổ, uống hưng phấn, thì ra nàng nói đi ngủ chỉ là đơn thuần đi ngủ mà thôi!

*

Ngay khi các nàng đang ngọt ngào, trong lục quốc dâng lên sóng gió động trời, ám vệ các quốc gia đều đưa về một tin tức, Chiến Cảnh Thiên trọng thương!

"Tin tức có thể tin được không?"

"Tin cậy, Hắc Sát hắn vẫn bất ly thân xuất hiện trên giao dịch."

"Trước không cần hành động thiếu suy nghĩ, đến Chiến quốc dò xét rồi nói tiếp, xem các quốc gia khác có động tĩnh gì không, tốt nhất là có thể tận mắt thấy hắn bị thương."

"Dạ, thuộc hạ sẽ sai người đi điều tra."

.....

Trong lúc này, Hoàng Thành Chiến quốc trở lên náo nhiệt, các lũy điểm đều chật cứng người, dân chúng bình thường cũng nhận ra gần đây xảy ra đại sự.

*

Tối nay bầu trời u ám đáng sợ, mắt thấy sắp sửa kéo tới một hồi bão tuyết, mỗi nhà mỗi hộ đều đã sớm đóng chặt cửa nghỉ ngơi, ngay cả thanh lâu ngày thường kín người cũng đặc biệt quanh quẽ.

Nhưng trong Hoàng thành có một địa phương lại phi thường náo nhiệt.

Trong Đông Uyển Chiến Vương Phủ, Chiến Cảnh Thiên bài trí trận pháp căn bản không cần người nào tuần tra, trời lạnh như thế cũng để bọn họ trở về ngủ, dù sao cũng không ai dám tới ám sát.

Phòng trong, Chiến Cảnh Thiên ôm Bất Hối ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại phát hiện nàng còn chưa tỉnh, cho nên liền nổi lên ý định chọc ghẹo, lấy tóc của nàng nhẹ nhàng đặt ở trên mặt nàng quét tới quét lui, thành công đem nàng đánh thức .
Tỉnh lại Bất Hối cũng không sinh khí mà hai tay ôm lấy cổ của hắn, hôn lên môi của hắn. Xúc cảm mềm mại lập tức liền thích, bắt đầu là nàng chủ động, về sau liền biến thành hắn chủ động xoay người đè nàng ở dưới thân.

"Ừm. Vương gia."

"Hử? Gọi ta cái gì?"

" Ừm. Vương gia. A. Cảnh thiên."

.....

Rất nhanh phòng trong liền truyền đến tiếng thở dốc nặng nề, còn có tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Phi! Lão Tử ở nóc nhà chịu đông lạnh, các người lại là hưởng thụ.

Trên nóc nhà vốn không nên có người đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, cùng lúc đó ở những căn nhà xung quanh ầm náu rất nhiều hắc y nhân, chẳng qua bọn họ có vẻ cảnh giác không dám phát ra một chút thanh âm.

Rốt cục, hai người triền miên phòng trong cũng tách ra, Bất Hối mệt đến mức ngồi phịch ở trong lòng hắn thở dốc nói: "Vương gia, người rất xấu rồi, mệt chết người ta."

"Người tiểu yêu tinh, thực quyến rũ, thật sự là làm cho người ta yêu bao nhiêu cũng không đủ." Dứt lời, lại ở trên môi nàng hôn một cái, nghĩ muốn tiếp tục hành động lại bị Bất Hối ngắt lời.

"Uh~m. Để cho người ta nghỉ một lát đã!"

"Nghĩ cái gì, hiện tại phải nắm chặt thời gian, chờ lát nữa đánh nhau, nhìn người đến lúc đó còn muốn hay không." Hiển nhiên, Chiến Cảnh Thiên không để ý lời của nàng, tiếp tục ở trên người nàng đốt lửa.

Bất Hối từ chối, một bên đáp lại một bên hỏi: "Vương gia, người nói kế sách của chúng ta thật sự hữu hiệu sao? Nếu bọn họ không tin thì làm sao bây giờ?"

"Hừ, lần này bốn vương cả Hắc Sát cũng vứt bỏ, có cái gì không tin, tin tưởng, rất nhanh sẽ có được tin tức những người đó xuất binh." Ánh mắt Chiến Cảnh Thiên lộ ra một tia khinh bỉ, hừ lạnh.

"Kia chẳng phải là muốn khai chiến sao? Vương gia, người ta lo lắng người."

"Có cái gì phải lo lắng, người chỉ cần an tâm chờ ở Vương Phủ, chỉ cần bọn hắc tặc tới, bốn vương liền có lý do xuất binh. Đến lúc đó, đem thiên hạ này đoạt được liền cưới người làm phi! Bất quá, hiện tại. Đương nhiên là phải hầu hạ bốn vương hài lòng mới thôi." Dứt lời, Chiến Cảnh Thiên lại đè ép lên, hai người trên giường lại cùng run rẩy.

Bão tuyết rốt cục đến đây, cuồng phong mang theo tuyết rơi như lông ngỗng hạ xuống, những người ẩn núp tại Chiến Vương Phủ dần dần phi thân ly khai, bọn hắc tặc vừa ly khai dấu vết dưới chân đã bị đại tuyết bao phủ, ai cũng nhìn không ra nơi này đã có người đến.

Buổi tối ngày thứ hai, trong Chiến Vương Phủ lại trình diễn cảnh nóng bỏng, ám vệ xung quanh càng nhiều thêm. Liên tiếp ba ngày, Chiến Vương Phủ đều có ám vệ xuất hiện, mà hai người trong phòng cũng mỗi ngày đều là đại chiến đến buổi sáng hôm sau, cho thấy thể lực nam nhân siêu phàm.

*

Trong hoàng cung Chiến quốc "Hoàng thượng, bên ngoài truyền tin Vương gia trọng thương, gần đây bên trong Hoàng thành có rất nhiều mật thám từ năm quốc gia phái người đến đây."

Chiến Cảnh Nhân nghe vậy mày gãi gao nhăn lại: "Sai người giám thị bọn họ, nếu có dị động, giết!"

"Dạ!"

Sau khi ám vệ lui xuống, Chiến Cảnh Nhân vô lực ngồi ở ghế tựa, trên mặt cũng không có bất cần đời, cau mày suy nghĩ.

Ngày thứ hai lâm triều qua đi, hắc tặc liền dẫn Thái Hoàng Thái Hậu đến Chiến Vương Phủ. Nếu hắc tặc mình đi thì ý đồ quá mức rõ ràng, vừa lúc Thái Hoàng Thái Hậu cũng lo lắng Chiến Cảnh Thiên.

Hai ngày này hắc tặc người cho gọi Chiến Cảnh Thiên tiến cung nghị sự đều bị từ chối, trong lòng cũng nhin không được lo lắng.

"Vương gia các người đâu?" Chiến Cảnh Nhân uống xong ba chén trà rốt cục nhin không được, đối với Chiến Nguyên vẻ mặt khẩn trương, ánh mắt có chút né tránh hỏi.

"Hoàng thượng xin đợi một lát, Vương gia, Vương gia hắc. Hiện tại không tiện gặp người." Chiến Nguyên quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói.

Nghe vậy, Thái Hoàng Thái Hậu trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ tin đồn bên ngoài là thật?

"Nhanh mang ai gia nhìn hăn, nếu không cẩn thận đầu của người." Thái Hoàng Thái Hậu tuổi trẻ cũng là nhân vật lớn, toàn thân khí thế không thể khinh thường.

Chiến Nguyên run rẩy đứng lên, sau đó mang theo Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu đi tới Đông Uyển, sau khi đến Đông Uyển trong ánh mắt hạ nhân đều mang theo ý vị né tránh, điều này làm cho Chiến Cảnh Nhân cũng nhắc lên.

"Uh`m. A. Cảnh thiên. không cần."

"Sao? Không cần?"

"Uh`m. Hu hu."

"Muốn hay không?"

"Muốn."

"Cầu ta."

"Hu hu. Cầu người, mau. A."

Mấy người bọn họ mới vừa đến ngoài cửa, trong phòng liền truyền ra từng trận thanh âm làm cho người ta đỏ mặt tim đập, tiểu nha hoàn ngoài cửa vừa thấy có người đến đây đều kích động quỳ xuống đất hành lễ.

"Đây là bất tiện người nói?" Chiến Cảnh Nhân nhăn mày lại, hăn chẳng thể nghĩ tới sẽ gặp loại chuyện này.

"Hoàng thượng tha mạng, Vương gia không biết người hôm nay tới, cho nên."

"Không biết trăm tới? Là trăm chọn thời gian không đúng?" khí thế trên người Chiến Cảnh Nhân tản ra, bọn hạ nhân phía dưới vội vàng dập đầu.

"Nói, sao lại thế này?"

Chiến Nguyên do dự một chút, cuối cùng vẫn nhịn không được nói ra: "Vương gia gần đây cùng Phượng cô nương, mỗi ngày đều."

"Loại tình huống này có bao nhiêu lâu?" Thái Hoàng Thái Hậu lòng thấp thỏm để xuống, còn tưởng rằng hăn thật sự bị thương, đây là chuyện tốt.

"Lần trước ngày giỗ Tĩnh phi nương nương Vương gia uống rượu liền muốn Phượng cô nương, về sau mỗi ngày đều cùng một chỗ." Chiến Nguyên thật thật giả giả, chuyện này cho dù có người tới tra cũng không tra được sơ hở gì.

"Ai, hoàng thượng, chúng ta trở về đi, hắc bộ dạng này, xem ra bên ngoài đều là lời đồn." Thái Hoàng Thái Hậu đảo mắt lại quay đầu nhìn Chiến Nguyên nói: "Chờ Vương gia các người tỉnh dậy, bảo hắc tiến cung một chuyến, hài tử kia ta thích, không thể không danh không phận đi theo hắc."

"Nghe hoàng tổ mẫu." Chiến Cảnh Nhân mày càng nhăn càng sâu, chuyện này so với Chiến Cảnh Thiên thụ thương càng làm cho hắc lo lắng. Trong lòng nhớ tới những điều Hữu tướng nói, chẳng lẽ nàng thật sự là gian tế Hiên Viên Quốc phái tới mê hoặc hoàng đệ?

"Cung tiến hoàng thượng!"

"Cung tiến Thái Hoàng Thái Hậu!"

Chiến Nguyên đưa hai người cất bước, trong lòng lặng lẽ thở ra một hơi, bất quá lập tức giữ vững tinh thần, gần đây c bên trong phủ quá nhiều, hắc không thể lưu lại bất kỳ sơ hở nào.

Đã nhiều ngày Hoàng Thành tin tức như tuyết nhẹ nhàng ra ngoài, đồng thời, cũng có rất nhiều mật thám lặng lẽ ly khai.

"Chủ tử, có thám tử thấy Hoa Thiên Thần xuất hiện ở Bách Lý quốc."

"Hoa Thiên Thần làm sao có thể xuất hiện tại Bách Lý quốc?"

"Nghe nói hoàng thượng Bách Lý quốc tìm được một cây nhân sâm ngàn năm, đặc biệt tìm Hoa Thiên Thần dụng dược, muốn trừ tận gốc vết thương cũ năm ấy lưu lại."

"Lần này tin tức chuẩn xác không?"

"Đúng vậy, rất nhiều người đều thấy hắc, hắc không ngừng xuất hiện trong hoàng cung, lần này, nhất định không sai được."

"Các người tận mắt nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên sao?"

"Mấy ngày nay hắc chỉ ra ngoài vài lần, bọn thuộc hạ chỉ là từ xa nhìn thoáng qua, khí sắc chỉ là có chút túng dục quá độ không giống như người bị thương, hơn nữa buổi tối có người trong nhà cũng xác nhận là hắc."

"Để người chúng ta rút về đi, mặc kệ tin tức có đúng hay không, bây giờ chưa phải thời cơ."

.....

*

Trong mật thất, Chiến Cảnh Thiên lại dùng phương thức miệng đối miệng uy Bất Hối uống hết một chén dược. Kỳ thật mấy ngày nay thân thể của nàng cũng đã tốt lên nhiều, nhưng vì hắc thích phương thức mới thuốc này cho nên ép Hoa Thiên Thần đem lùi kỳ uống thuốc của nàng lại.

Hắn lại chiếm được tiện nghi trong lòng đặc chí, hoàn toàn không biết hiện tại trong mắt người thiên hạ hắn đã là một Vương gia lưu luyến sắc đẹp, hàng đêm vui vẻ hoang đường.

"Hô! Rốt cục cũng là chén cuối cùng, còn uống nữa ta thực sẽ sinh bệnh." Bất Hối nhìn đầy chén trống trơn, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khi nào có thời gian nhất định phải để cho Hoa Thiên Thần nghiên cứu một chút các loại viên thuốc, tốt nhất là giống hiện đại, trực tiếp làm thành viên thuốc bao con nhộng, dễ ăn cũng không đắng.

"Cơ thể của ta cũng tốt, nếu không, ngày mai chúng ta ra ngoài hoạt động như thế nào?" Chiến Cảnh Thiên mấy ngày nay thương thế quá nặng không cho phép xuống giường, cho nên, mỗi ngày đều bị nhốt trong căn mật thất này, mặc dù có Bất Hối nhưng vẫn là bị nín hổng.

Nghe vậy, Bất Hối nhướng mày, nàng rốt cục có thể báo thù: "Hoa Thiên Thần nói, thân thể của người còn cần tĩnh dưỡng nửa tháng, trong khoảng thời gian này người nên ngoan ngoãn chờ đợi đi. Yên tâm, ta sẽ nói cho người bên ngoài xảy ra chuyện gì."

Suy nghĩ đến mỗi lần hắn đều lấy Hoa Thiên Thần bức nàng uống thuốc, trong lòng nàng liền hận nghiền răng nghiền lợi, hiện tại rốt cục thư thái.

"Bốn vương thân thể rất tốt, nếu không, thử xem?" Chiến Cảnh Thiên ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, đã nhiều ngày đều ôm nhau ngủ, hắn là nam nhân bình thường, nữ nhân mình thích ngủ ở trong lòng cũng không thể làm gì, cái loại dầy vò này so với một đao kia còn mãnh liệt hơn.

Hắn không biết là ở bên ngoài ‘Chiến Cảnh Thiên’ mỗi ngày đều đem ‘Bất Hối’ hắn yêu thương đặt ở dưới thân đại chiến ba trăm hiệp.

Bất Hối trợn mắt nhìn hắn, nam nhân này mấy ngày nay mỗi ngày đều ép hỏi nàng khi nào thì trở thành Vương Phi của hắn, nàng cũng không hi vọng lập gia đình sớm như vậy. Hơn nữa tuy nàng động tâm với Chiến Cảnh Thiên, tin tưởng lời hắn nói đều thực hiện được, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn có chút sợ hãi, sợ hãi giống như đã từng như vậy, yêu không tiếc gì cả đổi về chỉ có vô tận chua xót.

Cho nên, nàng tình nguyện hai người vẫn duy trì loại quan hệ hiện tại này, tuy không phải phu thê nhưng cũng là một dạng rất khoái nhạc, đợi cho thân thể hắn tốt lên cũng có thể làm chút việc phu thê.

Sau khi ấn hắn ngã trên giường, điểm huyết đạo, đắp kín mền, nàng xoay người đi ra ngoài. Đây cũng là do nói Hoa Thiên Thần với nàng, nhất định phải điểm huyết hắn nếu không hắn sẽ không ngoan ngoãn chờ đợi.

Bên ngoài ánh mặt trời tươi đẹp, đứng ở dưới ánh mặt trời cảm giác cũng không quá rét lạnh, chỉ còn hai tháng nữa là hết năm, trong Vương Phủ cũng bắt đầu mưa sắm hàng tết, bên trong phủ một mảnh bận rộn.

Duỗi thân, hít thở không khí mới mẻ, hướng Thính Vũ các trở về, nhưng trên đường ánh mắt bọn hạ nhân nhìn nàng làm cho nàng nhieu mày. Nàng chỉ là ở lại chỗ Chiến Cảnh Thiên vài ngày mà thôi, đáng dùng ánh mắt ái muội như vậy sao? Điều kỳ quái nhất là nàng vừa đi qua còn ở sau lưng nàng chỉ trỏ.

Mới vừa vào cửa, tiểu Huệ liền hưng phấn chạy tới, mấy ngày nay nàng đúng là nín hổng.

"Tiểu thư, thân thể người ổn không, Vương gia cũng thật là, tiểu thư thương tổn còn chưa tốt, như thế nào không biết tiết chế chút." Tiểu Huệ đỡ Bất Hối sắc mặt hơi chút mỏi mệt đến bên giường nằm, tiếp theo ra ngoài bê lại rất nhiều thuốc bổ, từng cái bày trước mặt nàng.

"Cái gì tiết chế? Đây là cái gì?" Bất Hối nghi hoặc cau mày, sắc mặt của nàng trắng xanh là do vài ngày chưa nhìn thấy ánh mặt trời, cùng Chiến Cảnh Thiên có quan hệ gì, bất quá, nàng thật là đói bụng. Nhìn đến nhiều đồ ăn như vậy, bắt đầu chọn đồ ăn mình thích.

Nghe vậy, mặt tiểu Huệ đột nhiên đỏ, khó xử nói: "Tiểu thư không cần xấu hổ, nơi này chỉ có chúng ta sợ cái gì, hơn nữa hiện tại tất cả Vương Phủ đều biết, người cùng Vương gia mỗi ngày." Nói như thế nào nàng cũng là hoàng hoa khuê nữ, cho nên cái loại này nàng nói nói không nên lời.

Tuy nàng chưa nói ra nhưng cũng có chút ý tứ, Bất Hối làm sao có thể không rõ. Sau khi nghe xong nàng nở nụ cười, nguyên lai là hiểu lầm, dù sao nàng cũng ở bên Chiến Cảnh Thiên mấy ngày.

"Người suy nghĩ nhiều, ta bất quá chỉ là ở kia chiếu cố Vương gia mà thôi, hai chúng ta đều bị thương nặng như vậy còn có thể làm cái gì." Chiến Cảnh Thiên chuyện bị thương tiểu Huệ cũng biết, thời điểm Hoa Thiên Thần mang hai người trở về tiểu Huệ cũng ở đó, cho nên Bất Hối cũng không giấu.

"Tiểu thư, người cũng đừng giả trang, ngày hôm qua ta đi nhìn người, lúc đi đến ngoài cửa đều nghe thấy được, bất quá, không phải tiểu Huệ cố ý nghe, là các người. Các người cái kia này thanh âm bao lớn." Tiểu Huệ rốt cục nói ra, trên mặt đỏ sắp rỉ máu, bất quá, trong mắt đều tràn ngập tò mò, nàng hiện tại cũng sắp đến tuổi thành hôn khó tránh khỏi có chút mong mỏi.

Nghe đến đó, Bất Hối rốt cục nghe ra vấn đề, sự tình khả năng không đơn giản như nàng nghĩ.

"Người nói cho ta nghe một chút đi, đã nhiều ngày bên trong phủ đã truyền ra cái gì?" Bất Hối đại lượng đem tiểu Huệ kéo tới ngồi xuống bên cạnh, nàng cũng không có gì xấu hổ. Tuy chưa làm qua nhưng thấy qua cũng không ít, trên tivi không nói, thời điểm nàng làm nhiệm vụ gặp được cũng không thiếu, bất quá đều hảo tâm đợi cho đối phương hưởng thụ xong mới động thủ.

"Tiểu thư, Vương gia mỗi lần kêu đều lớn tiếng như vậy, cho nên hiện tại bên trong phủ đều biết, người cần phải nhanh gả cho Vương gia nếu không đối với thanh danh người cũng không tốt." Tiểu Huệ hiện tại rốt cục nghĩ tới tiểu thư nhà mình còn không có cùng Vương gia thành thân, nếu làm loại chuyện này về sau nếu Vương gia.

Này suy nghĩ nàng liền lo lắng, khẩn trương bày mưu tính kế cho Bất Hối để cho nàng sớm gả vào Vương Phủ.

Sau cùng, khi Bất Hối luân phiên ép hỏi, hàng đêm sinh ca đến ban ngày tuyên dâm, từng cái đều đã hỏi ra nàng rốt cuộc biết vì cái gì hạ nhân lại nhìn nàng như thế.

Hoa Thiên Thần chết tiệt!

Kỳ thật, ngày ấy biện pháp nàng nghĩ là để cho Hoa Thiên Thần tìm hai cái thể thân, giả dạng thành

Chiến Cảnh Thiên chưa bị thương, buổi tối cố ý đem những lời này nói cho thám tử nghe, sau đó nàng viết một lá thư cho Bách Lý Hề để hắn giả trang thành Hoa Thiên Thần xuất hiện ở Bách Lý quốc.

Nhưng nàng chưa từng nói biện pháp chứng minh Chiến Cảnh Thiên chưa thụ thương là dựa vào cái kia, càng kỳ quái hơn là đối tượng cư nhiên là nàng! Các nàng cực kỳ đơn thuần, mỗi ngày trừ bỏ đi ngủ thật sự là không có động tác khác .

Suy nghĩ đến đây nàng liền hiểu, trách không được Hoa Thiên Thần không cho nàng cùng Chiến Cảnh Thiên ra ngoài, còn có, hôm qua đồng ý cho nàng ra ngoài, lại không cho Chiến Cảnh Thiên ra.

*

Giờ phút này ở một nơi khác, tâm tình Hoa Thiên Thần cũng không tệ, cùng Chiến Nguyên ở chỗ của hắn ở ăn lẩu, uống chút rượu, đặc ý khoe ra.

"Vẫn là ta thông minh đi, người xem, hiện tại thám tử các quốc gia đều đã ly khai, hoàng thượng cùng Thái Hoàng Thái Hậu cũng trấn an xong, này thật sự là một mũi tên trúng nhiều con chim a!" Dứt lời, vẫn còn không quên rót cho mình một ly, gấp một củ lạc, sau đó lại uống một hớp rượu.

Chiến Nguyên cũng không lạc quan như thế, tuy nói chuyện Vương gia bị thương đã giải quyết chu đáo, nhưng suy nghĩ đến khi Vương gia ra ngoài biết được chân tướng sự tình, hẳn sợ hai người bọn họ gánh vác không được hậu quả.

Ngày ấy Bất Hối đem cách của nàng nói ra liền giao cho bọn họ, bên cạnh Vương gia là có thể thân, trước kia khi hắn bị thương sẽ để thế thân xuất hiện. Người kia cùng Vương gia có vóc dáng tương tự, mà nữ thì tìm một thuộc hạ có dáng người thanh âm rất giống Bất Hối.

Hoa Thiên Thần nghe biện pháp của Bất Hối liền tô vẽ thêm một chút, vậy nên thám tử mới có thể nhìn đến một màn kia.

"Lão nô xem việc này không thể lạc quan, Vương gia biết rõ nhất định rất tức giận, mà Phượng cô nương lại vẫn chưa gả, làm như vậy có phải sẽ phá hủy thanh danh của nàng hay không?" Chiến Nguyên suy nghĩ mãi rốt cục hỏi lên, tuy lúc ấy Hoa Thiên Thần bảo đảm hắn sẽ gánh vác toàn bộ hậu quả, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

"Tức giận? Hừ! Hắn vui vẻ còn không kịp, yên tâm đến lúc đó bản thân y cùng hắn nói, và lại Bất Hối muội muội sớm muộn đều phải gả sang đây, người xem hai người hiện tại, oa, mỗi ngày đều dính lấy nhau còn để ý danh tiết sao?" Hoa Thiên Thần lơ đãng, một bộ trời sập xuống có hắn chống.

Nghe vậy, Chiến Nguyên nghĩ cũng là đạo lý như vậy, nào có ai chưa thành thân liền ôm ấp tới ôm ấp lui, hôn tới hôn lui? Mà hai người mỗi ngày còn ăn ngủ cùng một chỗ, ai biết buổi tối có làm ra chuyện gì hay không.

Nghĩ như vậy, mày giãn ra cùng Hoa Thiên Thần tiếp tục uống rượu, sự tình rốt cục giải quyết, có thể an tâm ăn tết!

*

Bên trong Hoàng Thành gần đây lại khôi phục yên bình, trừ bỏ rồi rãi nói về tình yêu của Chiến Vương gia cũng không có bầu không khí khẩn trương như mấy ngày trước đây. Mà trong am ni cô Bắc Sơn, cũng không bình tĩnh như thế.

Hạ Lam, Yến Tâm Nhu cùng Lâm Tuyết Nhu ba người nghe đến tin tức đều tự ở trong phòng cúi kinh.

Ba người các nàng phụng mệnh ở trong này vì Chiến Cảnh Thiên cầu phúc bảy bảy bốn chín ngày không thể xuống núi, cho nên chỉ có thể ngằm nguyên rửa Bát Hối.

Sáu ngày trước, Hữu tướng sai người mang theo thánh chỉ xuất hiện tại am ni cô, hạ chỉ để cho các nàng trở lại Vương Phủ cầu phúc, nhưng đại sư trong am ni cô lại tính ra Chiến Cảnh Thiên có một kiếp nạn, nhất định phải để các nàng lại tụng kinh niệm Phật mới được, ít nhất bảy ngày sau mới có thể xuống núi.

Am ni cô này tại Chiến quốc vô cùng nổi danh, Thái Hoàng Thái Hậu lại càng thường đến am ni cô cầu phúc, có đôi khi còn ở lại một hai tháng, cho nên thái độ nhóm người Hữu tướng không dám cứng rắn.

Khi bọn họ trở về đem chuyện này chuyển lại cho Chiến Cảnh Nhân, Chiến Cảnh Nhân đồng ý để các nàng bảy ngày sau sẽ hồi Vương Phủ, dù sao an toàn của Chiến Cảnh Thiên là quan trọng nhất.

Các nàng lúc ấy trong lòng cũng không yên, nhưng không quá hai ngày liền truyền đến tin tức Chiến Cảnh Thiên gặp chuyện, tin lần này đều là thật, mỗi ngày đều thành tâm cầu khẩn có thể bình an. Hiện tại cũng thật tốt, thật sự là bình an, nhưng lại xuất hiện chuyện tình Bát Hối.

"Ta đã nói cái nữ nhân kia rất khó đối phó, trách không được đều đưa chúng ta lên núi, nguyên lai là nàng ta muốn nhân cơ hội leo lên giường biểu ca." Nghe được tin tức Chiến Cảnh Thiên bình an vô sự, ba người các nàng cũng không mỗi ngày quỳ gối trước mặt Bồ Tát cầu nguyện, mà tụ cùng một chỗ thương thảo biện pháp.

Nghe vậy, Yến Tâm Nhu trong lòng khinh thường nàng một phen, bất quá trên mặt cũng không có biến hóa gì, nói tiếp: "Chúng ta nên phòng đều đã phòng, nên nghĩ biện pháp cũng đều suy nghĩ, còn có cái gì chưa dùng, chúng ta lần trước đều quỳ xuống cầu nàng, nhưng không phải." Nói tới đây, khóe mắt lờm Yến Tâm Nhu một cái, nàng không nghĩ tới công chúa này cư nhiên như thế có thể nhện.

Yến Tâm Nhu một bộ vô tội hiện tại tràn đầy ác độc, bộ dáng vô cùng hung dữ, thanh âm lạnh lùng nói: "Chúng ta lần này trở về nhất định phải đặc biệt cẩn thận, tốt nhất là có thể nghĩ biện pháp diệt trừ nàng, nếu không, dựa vào Vương gia đối nàng yêu thích, nàng sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Vương Phi, thêm nữa hiện tại các nàng viên phòng, nếu là sinh hạ nam tử chúng ta càng không có cơ hội ."

"Người là nói?" trên mặt Lâm Tuyết Nhu đồng dạng hiện lên một tia ác độc, nàng đã sớm muốn động thủ chẳng qua vẫn không có cơ hội mà thôi.

"Nếu nàng bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa, hôm nay, chúng ta còn có thời gian một ngày chuẩn bị, hai người các ngươi dám tham gia sao?" Dứt lời, cố ý nhìn Lâm Tuyết Nhu liếc mắt một cái.

"Nhìn ta làm gì, bốn tiểu thư đương nhiên dám, chỉ sợ có vài người không dám?" Lâm Tuyết Nhu chịu không được nhìn nàng như vậy, lập tức đứng dậy, hơi có ngụ ý nhìn thoáng qua Hạ Lam.

Hạ Lam thấy vậy nhú mào, sau đó một bộ sợ hãi: "Ta cảm thấy làm như vậy nếu không thành công, Vương gia nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta, ta sẽ không tham gia." Dứt lời, nàng liền ly khai.

"Phi! Vô dụng, lại vẫn ngông cuồng tự xưng đệ nhất tài nữ? Cũng không nghĩ được sách lược vẹn toàn sao?"

Lâm Tuyết Nhu đối với bóng dáng của nàng mắng vài câu, sau đó ngồi trở lại trước người Yến Tâm Nhu tiếp tục thương nghị: "Có biện pháp gì tốt hay không?"

"Biện pháp cũng có, bất quá cần mượn một chút lực lượng, ta tại Chiến quốc không có người dùng, cho nên ——" Yến Tâm Nhu bất đắc dĩ thở dài, lại làm bộ như mặc cho người khi dễ.

Thấy vậy, Lâm Tuyết Nhu trong lòng thập phần khinh thường, nàng còn tưởng rằng nàng ta đã trù tính xong, nguyên lai cũng là đồ vô dụng, bất quá trước mắt còn cần cùng nàng hợp tác, ôn nhu nói: "Muội muội đừng lo lắng, người ta sẽ an bài, người nói cho ta nghe một chút biện pháp của người đi."

Nghe vậy, trên mặt Yến Tâm Nhu lộ ra khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt vui sướng đối với nàng thì thầm nói: "Chúng ta sau khi trở về....."

"Muội muội quả nhiên thông minh, so với đệ nhất tài nữ kia mạnh hơn nhiều, ngày mai sau khi trở về ta sẽ sai người an bài, đến lúc đó muội muội đừng quên chuẩn bị tốt."

Lâm Tuyết Nhu trong lòng hừ lạnh, nàng chỉ cần đưa người là có thể khống chế cả sự tình, mà còn, hơn nữa đồ cũng không phải của nàng, cho dù đến lúc đó bị điều tra ra cũng có thể đem trách nhiệm đổ lên trên người Yến Tâm Nhu, nếu thành công nàng cũng cần phải làm cho Yến Tâm Nhu biến mất, như vậy nàng sẽ là người duy nhất để chọn làm Vương Phi, càng nghĩ càng cảm thấy mình thông minh, đặc ý đều viết ở trên mặt.

Yến Tâm Nhu trong lòng khinh thường, trên mặt lại vẫn vờ lấy lòng: "Chỉ cần diệt trừ nàng, Vương gia nhất định sẽ nhìn đến chúng ta, đến lúc đó tỷ tỷ liền là Vương Phi cũng đừng quên muội muội, muội muội chỉ cần ở lại bên người Vương gia là được."

"Không thành vấn đề, đến lúc đó bốn vương phi nhất định sẽ không quên người." Đối với Yến Tâm Nhu nịnh hót nàng nghe hết sức thoải mái, coi như hiện tại nàng đã là Vương Phi.

.....

Hạ Lam cúi lạy trước bàn thờ Phật, chắp tay trước ngực thành tâm cầu nguyện, cầu nguyện xong tiểu Hoàn khẩn trương đỡ nàng đứng dậy, trong miệng lấy lòng nói: "Tiểu thư mỗi ngày thành tâm cầu nguyện như vậy, Bồ Tát nhất định sẽ nhìn đến thành ý của người, để cho người như nguyện gả cho Vương gia."

"Hiện tại trong lòng Vương gia chỉ có nữ nhân kia, mà chỉ cần có nữ nhân kia ở đây nàng ta không sẽ cho người khác cơ hội." Hạ Lam đi đến đầu cửa sổ ra, một trận gió lạnh đánh úp lại, nàng lại không chút để ý coi như chỉ có như vậy mới có thể an ủi nàng.

Tiểu Hoàn đối với cái này đã luyện thành thói quen, chỉ là đi qua choàng cho tiểu thư nhà mình một

kiện y phục liền lui xuống.

Đúng lúc này, Yến Tâm Nhu từ bên ngoài đi đến, đối với Hạ Lam cười nói: "Hạ Lam tỷ tỷ đây là làm gì, chẳng lẽ cho rằng thân thể bị bệnh có thể chiếm được sự đồng tình của Vương gia?"

"Tâm Nhu muội muội không phải ở chỗ Lâm tiểu thư thương lượng sự tình sao? Làm sao có thể đến chỗ ta nơi này?"

"Người sáng không nói lời tối, trong lòng người và ta đều rõ ràng nàng thật có thể làm ra sự tình gì, cho nên ta nghĩ muốn cùng người hợp tác." Yến Tâm Nhu buông ngực trang xuống tự ngồi vào cái bàn trước mặt, cầm lấy điểm tâm trên bàn bắt đầu ăn.

Nàng căn bản không đem Lâm Tuyết Nhu để vào mắt, nữ nhân kia hoàn toàn không đầu óc, nếu như thực hợp tác vẫn còn cần người trước mắt này, bất luận là đầu óc hay là bối cảnh Hạ Lam đều là lựa chọn tốt nhất.

"Nhưng không biết chúng ta hợp tác như thế nào?" Hạ Lam cũng ngồi xuống, nàng hiện tại lòng tràn đầy đều là Chiến Cảnh Thiên. Nàng đã từng nghĩ tới buông tha nhưng nghe đến hản cùng với Bất Hối cùng phòng, trong lòng lại sôi trào lên. Buông tha như vậy, nàng thật sự không cam tâm, nàng yêu hản nhiều năm như vậy, cũng vì hản cự tuyệt nhiều hôn sự như vậy, dựa vào cái gì hản nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được nội tâm cùng chính mình tương đồng, cũng thấy được khát vọng trong mắt đối phương. Hơn nữa các nàng tin tưởng, chỉ cần các nàng hợp tác nhất định có thể đạt được mục đích, chờ sau khi loại bỏ kẻ địch chung các nàng lại bắt đầu đấu tranh.

Thời gian một đêm rất nhanh liền đi qua, ba người các nàng rốt cục kết thúc lần cầu phúc này, lần này xuống núi cũng không có người ngăn đón các nàng, mà trong tay các nàng cầm thánh chỉ cũng không sợ không hồi Chiến Vương Phủ được.

*

Trong Chiến Vương Phủ, Bất Hối lần nữa phản hận trường Chiến Cảnh Thiên, điểm huyết của hản sau đó đưa tới trong thùng được, lần này Hoa Thiên Thần ra lệnh vô luận như thế nào cũng phải để hản ngâm đủ bảy ngày bảy đêm, nếu không công lực của hản rất khó khôi phục như lúc ban đầu.

Hoa Thiên Thần nói Chiến Cảnh Thiên có thể không nghe, nhưng Bất Hối nói hản không được không nghe, vì để chắc chắn, Bất Hối vẫn điểm huyết hản. Mấy ngày này hản bị thương phải ở chỗ này cũng không tới quán lẩu nhìn xem, gần đây suy nghĩ được mấy cái biện pháp là thời điểm thực hiện.

Nhưng nàng mới từ Đông Uyển ra ngoài liền nghe tiếng ồn ào bên ngoài, tiếp theo Chiến Nguyên tới trước mặt nàng, hơi có chút khó xử hỏi: "Hạ tiểu thư, Lâm tiểu thư, còn có công chúa Yến quốc ở bên ngoài phủ cầm thánh chỉ bảo là muốn ở trong phủ vì Vương gia cầu phúc, người xem?"

Nghe vậy, Bất Hối gọi lên khước môi, mấy người này thật đúng là không tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định. Nếu nàng bây giờ đối với Chiến Cảnh Thiên hữu ý, có lẽ nên hảo hảo dọn dẹp một chút mấy người nữ nhân này.

"Để cho các nàng tiến vào!"

Chương 57 : Phượng Yêu tỉnh lại

Ngoài cửa lớn Vương Phủ, ba người Hạ Lam liền bị ngăn ở ngoài cửa không ngừng cùng hộ vệ Vương Phủ dây dưa: "Các người không thấy đây là thánh chỉ sao? Là Hoàng Thượng bảo chúng ta trở về, nhanh để cho ta đi vào." trong tay Lâm Tuyết Nhu cầm thánh chỉ không ngừng nháo, nàng không nghĩ tới trong tay các nàng cầm thánh chỉ vẫn không thể trở về.

"Thực xin lỗi Lâm tiểu thư, Vương gia có lệnh không cho phép người lạ vào Vương Phủ." Thị vệ ở cửa không nhúc nhích mặt không chút thay đổi, thánh chỉ tính cái gì, Chiến quốc nếu như không có Vương gia đã sớm bị nước láng giềng chiếm đoạt, từ một tiểu quốc lớn dần cho tới hôm nay đều là công lao của Vương gia, cái vị trí kia là Vương gia không muốn làm mà thôi, nếu muốn đã sớm ngồi rồi.

"Người lạ? Bốn tiểu thư là người lạ? Người ——"

Ba người chán nản, cầm thánh chỉ đứng ở cửa phủ không biết nên làm như thế nào, những người xung quanh cũng vây quanh rất nhiều xem náo nhiệt ở đằng sau các nàng chỉ trở. Đa phần đều nói không biết xấu hổ các loại, lại càng làm ba người tức giận.

Kỳ thật, lần trước sau khi các nàng rời khỏi Chiến Cảnh Thiên đã hạ lệnh về sau không cho các nàng tại tiến vào Vương Phủ, cho dù có thánh chỉ của Hoàng Thượng cũng không được, cho nên lần này các nàng cầm thánh chỉ vẫn không được vào.

"Để các nàng vào đi."

Ngay khi hai bên vẫn đang giằng co, Chiến Nguyên lại chạy trở về, tuy không biết Phượng cô nương vì cái gì đồng ý để cho các nàng tiến vào, nhưng hẳn thấy được trong mắt nàng có thần sắc tính kế, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho mấy vị này, làm tiểu thư, công chúa tốt đẹp không làm lại muốn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Thủ vệ nghe Chiến Nguyên nói còn tưởng rằng Vương gia đồng ý cho vào liền cho các nàng tiến vào, lần này các nàng thức thời không đi trêu chọc Bất Hối mà ngoan ngoãn trở lại chỗ ở của mình.

Bất Hối vốn tưởng rằng các nàng sẽ tiếp tục tìm nàng, không nghĩ tới mấy ngày đi qua các nàng cũng chưa tới, vừa lúc nàng cũng vui vẻ được thanh nhàn, Chiến Cảnh Thiên vẫn bị Hoa Thiên Thần hành hạ trong các loại dục.

Lười biếng nằm ở trên giường để tiểu Huệ đầm bóp bả vai cho nàng, thoải mái híp mắt. Thương tổn của Thất Bảo cũng không kém lắm, hai ngày này tiểu Huệ đau lòng nó, mỗi ngày đều làm cho nó rất nhiều đồ ăn ngon, có thể là bị sự tình lần trước dọa nên gần đây cũng không có ra ngoài, hiện giờ nằm ở trong lòng Bất Hối vù vù ngủ.

"Tiểu thư, ta muốn xuất phủ một chuyến có được hay không." Bất Hối đang nghĩ ngợi tới như thế nào

kinh doanh quán lẩu, tiểu Huệ mở miệng năn nỉ.

Bất Hối chậm rãi mở hai mắt nhìn nàng một chút, hiển nhiên là nàng đã suy nghĩ thật lâu mới nói ra.

Tiểu Huệ là sinh nô của Vương Phủ, cha mẹ đều ở bên trong phủ cho nên không cho phép các nàng tùy ý ra ngoài, muốn ra tất phải được chủ tử đồng ý hoặc là chủ tử sai khiến mới được.

"Được, chiều nay liền theo ta đi, đã lâu không ra ngoài đi dạo." Bất Hối mấy ngày nay đúng là ngọt ngào sắp hỏng rồi, cho nên tính toán ra ngoài đi dạo, mỗi ngày ở trong Vương Phủ thực không có ý nghĩa.

"Thật sự? Thật tốt quá!" Tiểu Huệ hiện tại tuổi còn nhỏ đối cái gì cũng tò mò, thích chơi đùa vừa nghe có thể ra ngoài lập tức cao hứng, nhưng nghĩ đến lần trước Bất Hối ra ngoài bị thương mặt lại trầm xuống, yếu ớt nói: "Tiểu thư, hay là tiểu Huệ tự mình đi thôi."

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười trêu ghẹo nói: "Hả? Vẫn còn có gì giấu ta, chẳng lẽ có tình lang?" Nha đầu kia cái gì cũng không giấu nàng, nói như vậy khẳng định có cổ quái.

Nghe nàng vừa nói như vậy, mặt tiểu Huệ phút chốc đỏ, tay đang nắm bóp cho nàng hơi chút dùng lực, vĩnh viễn nói: "Người ta mới không giống người, ta chỉ muốn đi mua ít đồ mà thôi."

Bất Hối bình thường cũng không lên mặt, hết sức tùy ý, thời gian lâu tiểu Huệ cũng không sợ nàng mà thường xuyên trêu chọc nàng, cho nên nàng vừa nói như vậy tiểu Huệ liền cao giọng trả lại.

"Giỏi lắm, còn dám cười nhạo tiểu thư nhà người, xem ta không đánh người."

Hai người liền như vậy ở trong phòng náo loạn, tiếng cười truyền rất xa ra ngoài.

Sau cùng, hai người quyết định buổi chiều vẫn đi ra ngoài, lần này Bất Hối mặc nữ trang giả dạng tiểu nha hoàn, Chiến Cảnh Thiên cố ý sai người âm thầm bảo hộ, chuẩn bị xong mới cho phép nàng ra ngoài.

Bên trong Hoàng Thành vẫn phi thường náo nhiệt, nhóm người bán hàng rong ven đường ra sức hét to.

.....

Tiểu Huệ trước kia chẳng qua là nha đầu làm việc nặng rất ít có cơ hội ra ngoài, hiện tại vừa ra tới đây nhìn chút, kia nhìn chút, đối với cái gì cũng tò mò.

"Tiểu thư, người xem cái này, cái này thật khá a. Còn có cái này, cái kia cũng được xinh đẹp. . . ."

Bất Hối hiện tại xem như mở mang kiến thức cái gì là cùng nữ nhân đi dạo phố, tiểu Huệ nhìn thấy bán vật trang sức, son bột nước vẫn luôn tò mò.

"Hiện tại chúng ta đều là nha hoàn không cần gọi ta tiểu thư, hiện tại ta mệt mỏi, đến trà lâu bên cạnh nghỉ một lát đi, ăn chút gì rồi lại đi dạo." Bất Hối thật sự là không muốn đi dạo, mấy thứ này chẳng qua lần đầu tiên đi dạo phố có phần hứng thú, lần thứ hai xem liền hoàn toàn không có cảm giác .

"Được, chờ ta mua cái này, nương lần trước nói muốn dạng trâm này."

Cùng tiểu Huệ lại chọn mấy thứ trang sức xong, các nàng liền đến trà lâu bên cạnh dùng trà, lúc này người cũng không phải rất nhiều, tìm một vị trí gần cửa sổ nhìn người đến người đi trên đường phố vẻ mặt thích ý.

"Tiểu, Tiểu Phượng, người xem bên kia rất náo nhiệt." Tiểu Huệ yên tĩnh không được mới tới dùng trà, từ trên lầu nhìn mọi nơi, đột nhiên phát hiện một chỗ có rất nhiều người, đối với Bất Hối hưng phấn kêu.

Bất Hối liếc nàng một cái, nàng thường xuyên ra ngoài nên biết mỗi ngày trên đường đều phát sinh chút sự tình, có rất nhiều người mãi nghệ thường thu hút rất nhiều người đến xem cho nên cũng không để ý.

Tiểu Huệ nhìn một hồi, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "A! Giống như đánh nhau!"

Nghe nàng vừa nói như vậy, Bất Hối mới giương mắt nhìn, quả nhiên, cách đó không xa một đám người vây quanh chỗ đánh nhau, vỗ vỗ tiểu Huệ đang tò mò cười nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta qua đi nhìn xem." Vừa lúc hôm nay cũng không có gì sự tình, tùy tiện nhìn xem cũng được.

Tiểu Huệ đương nhiên là cao hứng, hai người đi xuống lầu phát hiện rất nhiều người đều hướng về phương hướng kia đi, trong miệng còn nói cái gì mỹ nhân, Chu công tử, Bất Hối trong lòng cũng có chút hứng thú, khả năng sẽ nhìn thấy chuyện thú vị.

Hai người vất vả rốt cục lách đến trong đám người, chỉ thấy trong đám người đứng một vị tuyệt sắc nữ tử, y phục có chút cũ nát cũng có chút dơ dáy bẩn thỉu, nhưng dáng người cũng rất đẹp. Tóc hơi hơi tản ra, sắc mặt tái nhợt, cho dù như vậy vẫn không che dấu được dung nhan tuyệt thế của nàng, mặt trái xoan xinh xắn, lông mày dài nhỏ, chất da nhẵn mịn, má còn có hai lúm đồng tiền, một đôi mắt trong suốt sáng ngời ngây thơ nhìn đám người xung quanh.

Ở trước mặt nàng đang có hai công tử quần áo chỉnh tề trừng nhau mà đánh nhau lại là hai người tùy tùng bọn họ mang đến.

"Chu Bình Hiên, vị mỹ nhân này là bản công tử phát hiện trước, người dựa vào cái gì cùng ta cướp đoạt." Hạ nhân đánh nhau, hai vị chủ nhân cũng không nhàn rỗi đứng ở giữa đường một tay chống nạnh một tay đựng đũa quạt giấy trừng đối phương.

"Hừ, bản công tử tuyệt đối không thể cho người nhúng chàm vị tiểu thư này, trong Hoàng thành này ai chẳng biết Hạ Hàn người thích cưỡng đoạt dân nữ, nàng nếu như bị người cướp đi nhất định không có kết quả tốt." Về mặt Chu Bình Hiên không thêm để ý, một bộ đại gia hất đầu trả lời.

Bất Hối vừa nghe họ của hai người, còn có thái độ hung hăng càn quấy, trong lòng vui vẻ cảm thấy hai vị này là công tử của Hữu tướng cùng Tả tướng đương triều, nàng cũng muốn nhìn xem là nhi tử Hữu tướng lợi hại hay là công tử Tả tướng cường hãn.

Hạ Hàn kia kiêu căng đã quen, bình thường đều là đi ngang há lại cho Chu Bình Hiên chỉ trích hằn như vậy, huống chi hai phụ thân vốn là đối thủ, nhi tử đương nhiên cũng nhìn không vừa mắt. Thấy hằn vừa nói lập tức nói lại: "Bản công tử nhìn tới nàng là phúc khí của nàng, làm thiệp của ta đời này vinh hoa phú quý mặc nàng hưởng dụng, ta xem người xuất hiện ngăn cản ta nhất định cũng là nhìn tới người ta thôi, nhìn

người bì ổi như vậy không biết đã tổn hại bao nhiêu tiểu nương tử rồi."

"Phi, bản công tử thuần túy bệh vực kẻ yếu, người nào giống người mỗi ngày đều làm những chuyện thối ta bản thủ, thật là phụ thân cái dạng gì thì sinh nhi tử cái dạng đấy." Chu Bình Hiệh khoe miệng vểh thật cao, vể mặt khinh thường.

Nghe vậy Hạ Hàn nổi giận, sắc mặt đỏ bừng, dân gian có rất nhiều lời đồn về Hữu tướng, nhiều nhất là về chuyện tình của Hữu tướng. Ngay cả mẹ hắh cũng là Hữu tướng phong lưu bên ngoài ngoại gặp được, sau khi sinh nhi tử mới cưới về làm phu nhậh, hiệh tại bị chọc vào vết thương như thế nào có thể không tức giận, lớn tiếng mắh: "Người là đồ có nương sinh không nuôi dưỡng rách nát cư nhậh dám nói cha ta, cha người mới là rác rưởi."

Chu Bình Hiệh cũng sinh khí, hắh không có nương, là Tả tướng một tay nuôi nấng. Đây là vết thương của hắh, ngoài miệng cũng trở nên ác độc: "Đúng vậy, ta không có nuôi dưỡng cũng có sao, nương người là một kỹ nữ, tên đứng đầu bảng trong lầu, một đôi cánh tay ngọc ngàn người gối, bán phiến môi son vạn người nểm, ai biết người là đồ chủng của ai, bao nhiêu người thương yêu."

"Người muốn chết." Hạ Hàn rồh cuộc nghe không nổi nữa, hai mắt đỏ đậm, trên trán nổi gân xanh, giơ quả đắh đánh qua Chu Bình Hiệh.

Nghe được bọn hắh đối thoại, Bất Hối thiếu chút nữa bật cười, nói rõ chỗ yếu của nhau cũng không tậ, lập tức biết không ít bí mật. Bình thường những lời này dân chúng tâm thường không dám nói, cho dù là những đại thần cũng không dám.

Chu Bình Hiệh thấy hắh đánh tới, mặt không đổi sắc, không chút nào để ý, nghiêng người dễ dàng trốn tránh, mà Hạ Hàn không kịp thu lực liền lao thẳng ra ngoài. Chu Bình Hiệh lại nhậh cơ hội ở sau lưng hắh đá một cước, sau đó thần tốc đến bên người Hạ Hàn ngừng một trận quyền đắh cước đá, trong miệng vẫn niệm niệm thần chú: "Dám đối với bản công tử xuất thủ, sống không kiên nhậh, ngày hôm nay ta liền thay cha người giáo huấn người một chút."

Hạ Hàn bởi vì bình thường hoang dâm vô độ, cho nên thân thể hết sức yếu ớt, mới trúng vài đòn đã không có sức đánh trả.

Thân phận hai người đều hiệh hách, nào có người vây xem dám đi lên ngăn đón, chỉ có thể tùy ý bọn hắh đánh, gã sai vật mang theo vẫn dây dưa lẫn nhau căn bản không có biện pháp tới giúp chủ tử.

"Dừng tay!"

Ngay lúc hai người không tách ra được liền truyền đến một tiếng hét lớn, tiếp theo đắh người bị đẩy ra, một đôi quan binh đi tới, người đi đầu toàn thân khôh giáp trên dưới bốn mươi tuổi, bộ dáng thô kệch, giữa trán lộ ra cương trực ngay thẳng, vô cùng uy vũ.

Bất Hối lập tức liền nhậh ra người tới, ngày đó ở thọ yến Thái Hoàng Thái Hậu nàng đã từng nhìn thấy, là đương kim Đại tướng quân, cũng là phụ thân Lâm Tuyết Nhu, Lâm Thành!

"Sao lại thế này?"

Hắn vừa mới hét lớn dọa hai bên đều ngừng lại, quần áo tả tơi đứng ở kia, trong đầu tính toán như thế nào trả lời.

Mọi người trong Hoàng thành đều biết có hai người là nhất thiết không thể đắc tội, một là Chiến Cảnh Thiên, một người khác là vị Lâm tướng quân này. Chiến Cảnh Thiên không cần phải nói, Lâm tướng quân cũng là nhân vật truyền kỳ, năm trước vô cùng anh dũng khiến cho nước láng giềng cũng không dám tới phạm, có thể nói chiến công hiển hách, cô cô là Thái Hoàng Thái Hậu nương nương, nhưng lại cứu mạng tiên hoàng, dù hắn công cao hơn chủ cũng vẫn được hoàng gia tín nhiệm.

Về sau, khi Chiến Cảnh Thiên lên chiến trường dần dần vượt qua tài năng của hắn, bất luận là võ công hay là kế hoạch tác chiến cũng không bằng Chiến Cảnh Thiên, cho nên liền từ chiến trường trở về, nhưng uy thế của hắn vẫn còn, cương trực công chính, nếu người nào chọc tới hắn, mặc kệ là quan lớn hay quan nhỏ, ngay cả Hữu tướng cùng Tả tướng đều có chút kiêng kỵ hắn.

Hiện tại, Chu Bình Hiên cùng Hạ Hàn đều nhú mi nhìn hắn, không biết vị Lâm tướng quân này sẽ làm như thế nào.

"Nói chuyện, đều cầm điếu sao?" Lâm Thành lông mày nhíu lại, không giận mà uy, Hạ Hàn sợ tới mức toàn thân là thương tổn thiếu chút nữa lại đảo ngã xuống.

"Là hắn ban ngày ban mặt cưỡng đoạt dân nữ, cho nên bản công tử dạy dỗ hắn một chút." Chu Bình Hiên thần sắc như thường, hai tay ôm quyền, một bộ lưu manh lớn tiếng đáp.

"Nói vậy, bản công tử muốn cưới nàng làm thiếp, không tin người hỏi nàng. Hả? Người như thế nào không thấy nữa?" Hạ Hàn biết Lâm tướng quân lợi hại, cho nên khẩn trương tìm lý do giải vây cho chính mình, nhưng lại phát hiện người nữ tử vừa rồi không thấy nữa?

Nghe hắn nhắc tới Bất Hối mới chú ý, vừa rồi mãi xem đánh nhau không phát hiện nàng đi khi nào.

Trong mắt Lâm Thành hiện lên một tia không kiên nhẫn, suy nghĩ đến tin tức vừa mới nhận được, trong lòng hết sức vội vàng. Vừa rồi khi hắn đi ngang qua vừa lúc bị thuộc hạ nhìn đến, nói công tử Hữu tướng cùng Tả tướng đánh nhau bên đường không ai dám ngăn đón hắn mới sang xem.

Hiện tại nhìn đến nhân vật mấu chốt đã không có, cũng hỏi không được cái gì liền trực tiếp hạ lệnh: "Hạ hàn, Chu Bình Hiên trước mặt mọi người sinh sự đánh nhau, dẫn đi mỗi người đánh năm đại bản." Sau đó sai người về phủ.

Pháp lệnh Chiến quốc không cho phép ở bên trong Hoàng Thành gây chuyện thị phi, cho dù là đại thần triều đình cũng không được, cho nên quyết định của hắn không ai dám không theo, lập tức cử người tới đây đem Chu Bình Hiên cùng Hạ Hàn đè xuống mỗi người đánh năm đại bản.

Bất Hối không nghĩ tới kết quả này, nội tâm đối Lâm Thành có một chút hảo cảm, ngay cả công tử Hữu tướng cùng Tả tướng cũng dám đánh, không tệ

Năm đại bản đánh xong có điều đã không đứng lên nổi, hai gã sai vặt lập tức đi tìm cái giá tới nâng chủ

tử trở về.

"A. Lâm Thành, người dám đánh ta, ta nhất định sẽ nói cho phụ thân." Hạ Hàn nằm trên cái giá đau kêu hừ hừ, không ngừng quát to.

Ngược lại, Chu Bình Hiên không có phản ứng gì, căn môi nhin đau im lặng không hé răng, tùy ý bọn hạ nhân nâng hân đi.

Đột nhiên, Bất Hối phát hiện một chuyện thú vị, trải qua năm đại bản vừa rồi còn bị hạ nhân lấn qua lấn lại, quần áo của hân thoáng mở ra một chút, bởi vì góc độ nên nàng phát hiện, Chu Bình Hiên cư nhiên là nữ!

Nhìn thấy công tử hai đại thế lực trên triều đình bị xử phạt, dân chúng vây xem trầm trồ khen ngợi Lâm Thành, hân lại không có gì biểu tình trực tiếp dẫn người rời đi.

Kẻ bị hại đã đi, hai người gây chuyện cũng bị xử lý, dân chúng thấy hết náo nhiệt nhao nhao rời đi. Tiểu Huệ giống như hưng phấn, nhìn thấy thứ gì cũng tò mò.

"Đồ mưa cũng đủ rồi, náo nhiệt cũng đã xem, trở về đi." Bất Hối nghĩ đến đã đáp ứng Chiến Cảnh Thiên sẽ trở về trước khi hân đổi được.

"Tiểu thư, tiểu Huệ còn có chút đồ chưa mua, bên kia còn chưa có đi." Tiểu Huệ chớp mắt tội nghiệp nhìn nàng.

Bất Hối suy nghĩ một chút, tiểu Huệ ra ngoài như đang tìm cái gì, không đành lòng làm nàng thất vọng, dù sao cũng đã chậm, cười nói: "Được, đi nốt phố bên kia rồi chúng ta trở về."

Sắc trời dần dần tối, trời chiều nhẹ nhàng phủ xuống, đem toàn bộ nhiễm một tầng viền vàng.

Hai người lại đi, tiểu Huệ đột nhiên hưng phấn kêu lên: "Tiểu thư, người mau nhìn, hoa kia thật đẹp."

Bất Hối nhìn theo phương hướng nàng chỉ, quả nhiên nhìn thấy trước cửa một cái một cái quán nhỏ ven đường đặt một bó hoa Kim Hoàng Sắc, được trời chiều chiếu lên như vậy ánh vàng rực rỡ cực kỳ xinh đẹp.

"Bà, cái này bán thế nào." Tiểu Huệ cầm lấy bó hoa yêu thích không buông tay, miệng lại vẫn niệm niệm thần chú: "Kim Hoàng Sắc , Nhất định là cái này."

Đi đến gần vừa thấy, hoa này là hoa khô, không nghĩ tới ở niên đại này cũng có hoa khô, cầm lấy một bó một mùi thơm ngát như có như không, trong đầu lập tức thư giãn rất nhiều, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Bất quá, làm cho Bất Hối ngoài ý muốn là cũng không có người tới mua hoa.

"Năm lượng bạc một bó, cô nương mua về đặt ở trong phòng, hoặc là làm thành hà bao mang theo, có thể làm cho người ta có tinh thần, hơn nữa còn có thể an thần. mang đến vận may." Bà bà bán hoa đầy mặt tươi cười đối với Bất Hối cùng tiểu Huệ nói về tác dụng của hoa.

"Bà, đây là vải gì?" Bất Hối cũng bắt đầu hiếu kỳ, cứ nhiên bán năm lượng bạc, trách không được không ai mua.

Bà bán hoa thấy các nàng có ý muốn mua lại càng ra sức giới thiệu: "Đây là tơ vàng quý được hoàng hậu Yến quốc thích nhất."

"Lấy cho chúng ta năm bó đi, vừa lúc năm mới, mang về tặng thêm chút không khí." Bất Hối cười đưa ra một thỏi bạc để tiểu Huệ lấy năm bó.

"Ánh mắt cô nương thật tốt, bà tặng cho người một bó, lần sau lại tới mua." Lão thái thái ngày hôm nay thực vui vẻ, không nghĩ tới trời sắp tối lại gặp được một người xuất thủ hào phóng.

Tiểu Huệ mãi ý ôm một bao hoa lớn, cười nói: "Tiểu Phượng, khuya rồi, chúng ta trở về đi."

"Tốt." Bất Hối trên mặt treo một bên cười ấm áp, thâm sâu nhìn tiểu Huệ liếc mắt một cái, mày khẽ nhíu, bất quá nhìn tiểu Huệ đơn thuần vô hại tươi cười, trong lòng ngầm trách chính mình nghĩ nhiều, lại nhìn thoáng qua lão thái thái bán hoa cũng là vẻ mặt sung sướng, thu thập đồ tính toán thu quán.

Bất Hối cũng theo tiểu Huệ trở về, còn không trở về Chiến Cảnh Thiên sẽ tìm đến đây.

*

Quả nhiên, các nàng vừa về đến Vương Phủ liền nhìn đến Chiến Nguyên nhìn thấy nàng về khẩn trương đón chào: "Phượng cô nương, người đã trở lại, Vương gia đã hỏi nhiều lần, người còn không trở lại hẳn muốn ra ngoài tìm người!" Rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vương gia thật đúng là để ý Phượng cô nương, cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy hẳn đối với sự tình gì lại để tâm như vậy.

"Ta đổi bộ quần áo liền theo người qua, sai người đem cơm qua đi." Trên người Bất Hối vẫn mặc y phục nha hoàn, phân phó một tiếng liền đi vào thay quần áo.

Rất nhanh liền đổi xong, ra cửa lại thấy những đóa hoa kim sắc, trong mắt hiện lên mỉm cười, cầm lấy một bó theo Chiến Nguyên hướng Đông Uyển đi đến.

Bất Hối mới vừa vào cửa đã bị một đôi cánh tay hữu lực kéo qua, bị hắt ôm vào trong ngực, miệng ai oán hỏi: "Không phải nói rất nhanh sẽ trở lại sao, như thế nào đến bây giờ mới trở về." Như một tiểu nương tử bị chồng ruồng bỏ.

Nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối trong lòng nhộn nhạo, được quan tâm thật là tốt, nhưng không thể một điểm tự do cũng không có đi?

"Ta hôm nay lấy thân phận nha hoàn Vương Phủ ra ngoài, người nào sẽ đối ta bất lợi, bọn họ chỉ để ý chủ tử quán lâu Phong Thập Tam mà thôi, huống hồ, trải qua sự tình lần trước những người đó cũng không dám tùy tiện động thủ." Bất Hối đỡ hẳn đến bên giường, cầm hoa trong tay đặt trong phòng, sau đó để bọn hạ nhân bắt đầu mang thức ăn lên. Từ khi các nàng bị thương, mỗi ngày đều ăn cơm cùng một chỗ.

Chiến Cảnh Thiên lờm hoa trên bàn một cái, cau mày nói: "Đây là tơ vàng quý? Để nơi này của ta làm

gi." Loại này chỉ nữ tử mới thích, hắc không thích.

"Người biết? Để cho người an thần, ta mua sáu bó, một lát cũng đưa cho Hoa Thiên Thần một bó, còn có mấy vị ở Bắc Uyển kia, muốn năm mới thêm không khí vui mừng." Bất Hối biết hắc sẽ không thích, cho nên mới cố ý đặt tại nơi này.

"Người để các nàng tiến vào làm gì, nhìn phiền lòng." Nhắc tới mấy người nữ nhân kia Chiến Cảnh Thiên mày nhíu lại càng sâu, có phải bởi vì có những nữ nhân này ở đây, cho nên nàng mới không đáp ứng làm Vương Phi của hắc hay không?

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười đi đến bên cạnh hắc, trêu chọc nói: "Trong lòng Chiến Vương gia không phải nghĩ như vậy đi? Nào có nam nhân không thích mỹ nhân, nếu không, ta thay người cưới các nàng vào."

Chiến Cảnh Thiên trước mắt sáng lên, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, trên gương mặt mê người hôn một cái, cười nói: "Người đây là ghen tị? Ta bảo đảm, trừ người ra sẽ không nhìn những nữ nhân khác liếc mắt một cái." Tiếp theo ở trên mặt hắc hôn rồi lại hôn, cảm giác mềm mại thật tốt.

Bất Hối nhìn vẻ mặt thỏa mãn của nam nhân trước mắt, trong lòng cũng cực kỳ ngọt ngào, hai tay ôm lấy cổ của hắc, khi hắc chưa phản ứng kịp vụng trộm hôn một cái.

Uh~ mùi vị không tệ!

Chiến Cảnh Thiên trong lòng kêu một tiếng chấn kinh, ông trời rốt cục mở mắt sao? Đây là chuyện hắc năm mơ cũng không dám, trong lòng vui sướng, hai cánh tay dùng lực ôm chặt nàng lại, hôn lên môi son mê người của nàng.

Được một tấc lại muốn tiến một thước!

Bất Hối há lại cho hắc dễ dàng như vậy, liền quay mặt sang chỗ khác, hắc cũng không để ý trực tiếp ở bên mặt nàng lại hôn một cái.

"Chiến Cảnh Thiên, người có thể không ghê tởm như vậy hay không, hôn ta đầy mặt nước miếng. Ưm." Bất Hối bất đắc dĩ, hắc không chỉ hôn mà còn liếm, giống như con chó con hôn mặt nàng ướt sũng, nhưng vừa nói như vậy liền cho hắc cơ hội lập tức đem lưỡi duỗi vào, cùng nàng dây dưa.

Khụ khụ!

"Vương gia, cơm đã xong, muốn đợi một chút sao?" Đúng lúc này thanh âm xấu hổ của Chiến Nguyên truyền đến, hắc đã gõ cửa rồi nhưng hai người trong phòng kia không nghe thấy, bê cơm đứng yên ở ngoài cửa thật lâu, nghe được thanh âm phòng trong làm cho người ta mặt hồng tim đập vốn định lui xuống, nhưng suy nghĩ đến thân thể Vương gia nhà mình, vẫn là nhắc nhở tốt hơn.

Đột nhiên bị cắt ngang sắc mặt Chiến Cảnh Thiên đen lại, chau mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Bưng lên đi." Cho dù hắc không thèm để ý, cũng không thể để nàng bị đói.

Chiến Nguyên thấy ánh mắt Vương gia nhà mình muốn giết người, nhanh đưa đồ ăn để trên bàn sau đó biến mất nhanh như gió, một giây cũng không dám ở lâu.

Chiến Cảnh Thiên nhìn tiểu nữ nhân trong ngực thở gấp, sắc mặt khê biến thành hồng, cổ họng căng thẳng, vừa định tiếp tục nhưng lại nhin xuống, đặt nàng bên cạnh mình, tự mình chia thức ăn: "Đây là người thích ăn, ăn nhiều một chút."

"Không cần chỉ ăn rau, ăn nhiều thịt một chút."

"Tới, lại miếng nữa, không ăn? Muốn ta dùng mồm uy người?"

.....

Bất Hối cảm giác cân nặng của nàng sau khi bị thương đã tăng lên rất nhiều, mỗi lần đều không có lý do cự tuyệt hẳn, chỉ có thể tìm đề tài dời đi lực chú ý của hẳn: "Trong khoảng thời gian này ta đã suy nghĩ một chút, chỉ quán lâu mà nói quá mức đơn giản, cho nên ta muốn thêm món ăn khác vào, mà tốc độ chúng ta mở tiệm quá chậm, nếu muốn thu thập tình báo cứ tiếp tục như vậy không biết phải chờ tới năm nào tháng nào."

"Đem Nguyên Bích theo."

Chiến Cảnh Thiên thở dài một hơi, hẳn đã hi vọng nàng có thể mỗi ngày bồi bên cạnh hẳn, nhưng như vậy sẽ che dấu năng lực của nàng, hẳn tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ cùng hẳn đứng trên cao quan sát thế giới này.

"Được."

Nguyên Bích là thủ hạ của Chiến Cảnh Thiên, lần trước thọ yến Thái Hoàng Thái Hậu vốn là tặng lễ cá nhân, nhưng lại bị Chiến Cảnh Thiên bày mưu tính kế nàng cố ý từ trên trời té xuống, trong khoảng thời gian này vẫn ở lại Vương Phủ dưỡng thương.

Bất quá, thương tổn lần trước là nhỏ, lại có Hoa Thiên Thần ở đây, đã sớm tốt.

Nàng tuy là nữ tử, nhưng toàn thân công phu cũng không thể khinh thường, tuy Vô Ảnh vẫn đi theo bên người Bất Hối, nhưng dù sao cũng có thời điểm không thuận tiện, Nguyên Bích là nữ, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

*

"A. Bất Hối muội muội cứu ta!"

"Người tên dân tộc, chạy đi đâu, ta hôm nay phải giết người!"

Ngay khi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên hòa hợp ăn cơm, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu to của Hoa Thiên Thần, còn có một thanh âm nữ tử khác, nghe đến đó Bất Hối đứng bật dậy chạy ra ngoài.

"Phượng Yêu!"

Người tới vừa nghe đến thanh âm Bất Hối, động tác đuổi giết ngừng lại, xoay người lại sững sờ nhìn

Bất Hối, đôi mắt lập tức đỏ: "Tiểu thư? Hu hu. Tiểu thư, người không có việc gì, hu hu.
Phượng Yêu còn tưởng rằng bọn họ đem người. Hu hu."

Người đuổi giết Hoa Thiên Thần đúng là Phượng Yêu, nàng sau khi tỉnh lại phát hiện chỉ có mình nàng, còn tưởng rằng tiểu thư đã mất, hiện tại vừa nghe đến Bất Hối kêu nàng liền ném kiếm trong tay đi gục trong lòng Bất Hối khóc lên.

Lúc trước các nàng bị người đuổi giết, Bất Hối uống ly rượu độc kia vào liền hôn mê, Phượng Yêu công nàng một đường trốn tránh đuổi giết một đường hướng Thanh Phong sơn đi. Nhưng thân thể của nàng thương tổn quá nặng lại công một người cho nên nửa đường đã bị đám kia người truy tới, ngay tại lúc này gặp được Chiến Cảnh Thiên trọng thương hồi kinh.

Nàng quỳ trên đất cầu xin, nhưng người trong xe ngựa lại không chút để ý, khi nàng tuyệt vọng mất đi ý thức thì nghe thấy tiếng cười dâm dăng của những kẻ đuổi giết, vốn tưởng rằng nàng cứ như thế chết đi, không nghĩ tới còn có thể tỉnh lại.

Nhưng nàng mới vừa đã tỉnh lại liền gặp tên ‘dâm tặc’ kia.

"Được rồi, đừng khóc, ta không phải không có việc gì sao, đều đã qua rồi." Trong mắt Bất Hối cũng có chút nước, Phượng Yêu từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, mà vì nàng ngay cả mạng cũng có thể từ bỏ.

"Uh~m? Tiểu thư, đây nơi nào, người nào đã cứu chúng ta? Đúng rồi, thân thể người như thế nào, độc đã giải sao?" Phượng Yêu rốt cục ngừng tiếng khóc, lơ mơ nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, nghi ngờ hỏi.

"Này ——" Bất Hối vừa muốn mở miệng giải thích, lại bị Chiến Cảnh Thiên ngắt lời "Vào rồi nói tiếp, trên mặt đất lạnh."

Nàng lúc này mới phát hiện, hai người hiện tại đang ngồi trên đất, mà Phượng Yêu chỉ mặc một kiện áo đơn, khẩn trương đứng dậy đem Phượng Yêu kéo vào trong phòng.

Phượng Yêu nhìn Chiến Cảnh Thiên quan tâm Bất Hối, còn có ôn nhu trong mắt tiểu thư nhà mình, càng thêm nghi hoặc: "Tiểu thư, hẳn là?"

"Đi, chúng ta trở về nói." Bất Hối nhìn, Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên đều đang nhìn các nàng, nàng cũng không muốn ở trước mặt hai người đàn ông ôn chuyện.

"Tiểu thư, trước để ta giết tên dâm tặc này đã!"

Phượng Yêu vừa rồi đột nhiên gặp được Bất Hối quá mức hưng phấn cho nên quên chuyện của Hoa Thiên Thần, hiện tại vừa thấy, mắt phượng hung hăng trừng hăn, hận không thể ngũ mã phanh thây hăn.

"Khoan đã, có phải có gì hiểu lầm hay không, hẳn đối với người làm cái gì?" Bất Hối rất hiểu Phượng Yêu, nàng ngày thường cực kỳ ôn hòa rất ít thấy nàng phát giận.

Bất Hối vừa hỏi, mặt Phượng Yêu phút chốc biến đỏ bừng, phần hận trừng Hoa Thiên Thần, thấy vẻ mặt đối phương không thèm để ý, cắn răng nói: "Ta vừa mới đã tỉnh lại phát hiện hăn, hẳn đối ta.
Đối ta ——" Phượng Yêu hiện tại đến cổ cũng đã đỏ, nói vài lần, câu nói kế tiếp cũng chưa nói được.

"Hoa Thiên Thần, người tới cùng làm cái gì?" Bất Hối vừa nghe cũng phát hỏa, lớn tiếng chất vấn.

Thấy Bất Hối chất vấn, sắc mặt Hoa Thiên Thần biến cũng chưa biến bất đắc dĩ hờ dãi: "Người có biết nha đầu bên cạnh người thương tổn nặng nhất là một kiếm trước ngực, người khác xử lý không tốt, chỉ có thể để ta tới, vừa lúc ta đối được cho nàng nàng đã tỉnh lại, sau đó liền. Ai, bản thân y đều là vì cứu người!"

Nghe vậy, Phượng Yêu tay cầm càng xiết lại, hăn này rõ ràng là che dấu sự thật, dám làm còn không dám nhận!

Bất quá, nàng phát hiện một vấn đề, tiểu thư nhà mình cùng dâm tặc kia giống như nhận thức, che đi một chút tức giận nghi hoặc nói: "Tiểu thư, người nhận thức dâm tặc này?"

"Ừ, hăn là ân nhân cứu mạng của chúng ta." Bất Hối tuy không muốn thừa nhận, nhưng mạng các nàng thật là hăn cứu về.

Bất Hối nói xong, Hoa Thiên Thần đặc ý cười một cách bí ối, đối với Phượng Yêu nói: "Nghe được không, bản thân y là ân nhân cứu mạng của người, mà vừa rồi thật sự là đối được cho người, người như thế nào cũng không tin?"

"Người thật sự chỉ là đối được?" Phượng Yêu hôn mê, trong khoảng thời gian này đều là Hoa Thiên Thần phụ trách, Bất Hối cách một hai ngày sẽ đi xem một lần.

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần vẻ mặt chính trực lớn tiếng đáp: "Đương nhiên" tuy đối xong được lại néo một cái, trong lòng ngầm oán thầm: "Này không phải là bị hai người các người kích thích à." Chiến Cảnh Thiên như cái đầu gỗ đều trở nên nhiệt tình như vậy, cho nên hăn mới nghĩ muốn tìm nữ nhân thử có phải thực như thế hay không mà thôi, vừa lúc qua đối được liền thử một chút, không nghĩ tới Phượng Yêu đột nhiên tỉnh lại.

Quả nhiên là không thể sau lưng người làm chuyện xấu!

"Phượng Yêu, sự tình thật sự là như vậy sao? Yên tâm, tiểu thư làm chủ cho người." Đối với Hoa Thiên Thần, Bất Hối không hề tin tưởng. Nếu thật sự là như vậy, nàng sẽ thay Phượng Yêu xử lý hăn.

Phượng Yêu không nghĩ tới mạng nàng cùng tiểu thư là Hoa Thiên Thần cứu, nếu thật là cứu mạng tiểu thư, như thế.

"Là ta hiểu lầm, ta còn cho rằng hăn là người xấu." Kỳ thật, nàng mới vừa đã tỉnh lại quả thật là nghĩ như vậy, còn tưởng rằng là những người đuổi giết các nàng, cho nên đối với Hoa Thiên Thần mới có thể phản nộ như vậy.

"Chúng ta đi về trước đi." Bất Hối nửa tin nửa ngờ, bất quá, bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này, đem áo choàng trên mình cho Phượng Yêu, mang theo nàng trở lại Thính Vũ các.

Chiến Cảnh Thiên thấy nàng đem y phục cho Phượng Yêu, vội vàng đưa áo choàng của hăn ra cẩn thận mặc cho nàng: " Thân thể người vừa khỏe lại, phải chú ý chút, một hồi ta để Hoa Thiên Thần phối một chút

được cho người, đã nhiều ngày đừng quên uống."

"Thân thể ta rất tốt, không cần uống thuốc." Suy nghĩ đến thuốc đắng như thế nàng liền nhin không được nhú mi, đánh chết ta cũng không uống.

"Ta để hãn phối chút không đắng cho người điều trị thân thể, người xem người suy yếu như vậy, nhất định phải uống." Chiến Cảnh Thiên muốn nói ‘nhìn người gầy như vậy’, nhưng nghĩ đến lần trước tại sơn động liền nhin xuống, mặc quần áo cho nàng xong mới để cho nàng ra ngoài.

Phượng Yêu kinh ngạc nhìn hai người, tiểu thư chưa từng giống tiểu nữ nhân như vậy, cho dù trước kia khi nghĩ đến Hiên Viên Thần cũng chỉ là vẻ mặt cảm mến mà thôi.

Còn có, tiểu thư không phải thích Hiên Viên Thần sao? Chẳng lẽ, lần đó cho tiểu thư độc được thực là Hiên Viên Thần? Cho nên tiểu thư mới đổi hãn hết hy vọng?

*

Trong Bắc Uyển, Lâm Tuyết Nhu thoải mái nằm trên giường, một tiểu nha hoàn đấm bóp vai cho nàng, còn một người đấm chân cho nàng, ngẫu nhiên cầm lấy một quả nho trên bàn ăn.

"Tiểu thư, sự tình đã làm thỏa đáng." Tiểu Thúy vẻ mặt đắc ý từ ngoài cửa đi tới, không nghĩ tới sự tình thuận lợi như vậy, khẩn trương đến đây tranh công.

Nghe vậy, Lâm Tuyết Nhu chậm rãi mở mắt, đối với hai tiểu nha hoàn bên người ý bảo lui xuống: "Đều xuống đi." Trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Tiểu Thúy, cười lạnh nói: "Mọi người làm xong rồi sao?"

Tiểu Thúy vỗ vỗ ngực, chuyện này nàng đều âm thầm đi theo, không thấy một tia sơ hở, đắc ý nói: "Tiểu thư yên tâm, cho dù Chiến Vương gia tự mình tra cũng tra không tới trên đầu chúng ta."

"Sự tình này làm ổn thỏa, sau khi kết thúc ta sẽ báo cho cha ta an bài cho đệ đệ người ở trong quân." Lâm Tuyết Nhu cầm lấy điểm tâm trên bàn ăn một miếng cảm thấy hôm nay hương vị đặc biệt ngon.

Tiểu Thúy vừa nghe trên mặt lộ ra nét mặt hưng phấn, người nàng chú ý nhất là đệ đệ của nàng. Nếu thật sự có thể đến trong quân Lâm tướng quân, vậy có thể để gia đình vẻ vang, khẩn trương quỳ xuống đối với Lâm Tuyết Nhu dập đầu: "Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư, Tiểu Thúy về sau nhất định sẽ tận tâm hầu hạ tiểu thư."

"Đứng dậy đi, chuyện này không cần tiết lộ ra ngoài, chỉ có người biết ta biết, nếu tiết lộ ra ngoài, hậu quả ——" Lâm Tuyết Nhu cực kỳ mãn ý biểu hiện của nàng, nha hoàn này cực kỳ cơ trí, mà nàng có thứ để uy hiếp nên không sợ nàng ta phản bội.

Nghe Lâm Tuyết Nhu nói câu kế tiếp, Tiểu Thúy rung mình một cái, nàng rất hiểu tiểu thư của mình, nếu đắc tội nàng nhất định sẽ lấy đệ đệ nàng ra uy hiếp, cúi đầu nhu thuận đến bên cạnh Lâm Tuyết Nhu cẩn thận hầu hạ, hơn nữa bảo đảm nói: "Tiểu Thúy đời này đều là người của tiểu thư, chết cũng không phản bội tiểu thư."

Tại một nơi khác ở Bắc Uyển, cũng có người thời khắc chú ý hướng đi Bất Hối.

"Nàng thành công?" Yến Tâm Nhu đang ở trên giấy họa cái gì, nhìn thấy nha hoàn bên người Linh Nhi tiến vào, nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, đã nhiều ngày Linh Nhi vẫn đi theo Tiểu Thúy, toàn bộ đều tiến hành dựa theo công chúa trù tính, không phát hiện sơ hở gì." Linh Nhi là theo Yến Tâm Nhu từ Yến quốc tới, nàng không phải là nha hoàn đơn thuần mà là cao thủ, cho nên nàng đi theo Tiểu Thúy cũng không bị phát hiện.

Nghe vậy, Yến Tâm Nhu mày khẽ cau, từ chuyện tình hai lần trước kia Phượng Bất Hối hẳn là người tâm tư kín đáo, làm sao có thể dễ dàng mắc bẫy như vậy? Âm thanh lạnh lùng nói: "Tiếp tục giám thị, ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy."

"Dạ, bất quá, công chúa có thể là quá đa nghi, lấy trí tuệ của công chúa đối phó nàng còn không phải dễ như trở bàn tay." Linh Nhi trong mắt hiện lên một tia khinh thường, hèn mọn.

Yến Tâm Nhu trong mắt hiện lên một tia hàn mang, trừng mắt nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái: "Người đã quên lần trước chúng ta bị thiết kế đến am ni cô Bắc Sơn sao? Sự tình chưa thành công, vạn vạn không thể xem nhẹ."

"Công chúa nói phải." Linh Nhi thu liễm khinh thường trong mắt, bộ dạng phục tùng, tiếp theo, thấy được Yến Tâm Nhu họa kinh hô: "Công chúa tranh này là cái gì? Thực mới lạ!"

Yến Tâm Nhu cúi đầu nhìn nhìn vừa mới họa, là bức họa Bất Hối ngày ấy trên cung yến vì Chiến Cảnh Thiên họa, nàng từ nhỏ liền có năng lực bắt chước, những thư họa nổi tiếng chỉ cần nàng xem một lần, lập tức có thể bắt chước lại, cùng bút tích thực không sai chút nào.

"Đây là Phượng Bất Hối họa, người có thể nghĩ ra cách như này làm sao có thể là kẻ vô dụng." Nàng ngày ấy vừa thấy bức tranh này lập tức liền thích, nhưng phải nhiều lần mới bắt chước được, chủ yếu là nàng thật sự không biết dùng cái 'bút' của Bất Hối.

Linh Nhi ở Yến quốc có việc phải làm nên so với Yến Tâm Nhu đến muộn vài ngày, cho nên cũng không ở trên đại điện nhìn thấy Bất Hối họa, hiện tại nghe Yến Tâm Nhu vừa nói như vậy, trong lòng khinh bỉ đối Bất Hối hoàn toàn biến mất, thấp giọng nói: "Linh Nhi đã hiểu, nhất định sẽ chú ý gấp bội."

Chương 58: Hoa Thiên Thần bị ối

Trong Thính Vũ các, Bất Hối cùng Phượng Yêu thần tình vui sướng ngồi ở bên giường, nói tí mĩ chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

"Nói như vậy, thật là dâm tặc kia, không, Hoa Thiên Thần cứu chúng ta?" Phượng Yêu nghe đến đó mở to hai mắt không dám tin hỏi, trong lòng cũng nghi hoặc, chẳng lẽ hẳn thực chỉ là đối được cho nàng?

"Tuy nhìn hắc lưu manh vô lại, không phải bộ dáng đứng đắn, nhưng người không xấu, mà cũng sẽ không làm ra cái loại sự tình này." Bất Hối cùng Hoa Thiên Thần tiếp xúc qua rất nhiều lần, người này

ngoài miệng thiếu đạo đức chút, con người vẫn rất tốt, đối với y thuật hết sức si mê.

Thất Bảo đại nhân đã chịu nhiều lần độc thủ, hiện tại chỉ cần nhìn thấy Thất Bảo kinh hoàng trốn đi liền biết là Hoa Thiên Thần tới. Nàng cũng hiểu rõ, vì sao lúc trước Chiến Cảnh Thiên không nói cho Hoa Thiên Thần chuyện này .

Nghe Bất Hối nói xong, trong lòng Phượng Yêu nhớ lại những chuyện mình vừa tình đã làm, trên có hơn tia thần sắc áy náy, "Ta ngày mai đi xin lỗi hân."

"Giải thích thì không cần, hiểu lầm cởi bỏ liền tốt, hai ngày này người hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, chờ người hoàn toàn khỏi ta mang người ra ngoài đi dạo, bảo đảm cho người kinh hỉ!" Bất Hối cùng Phượng Yêu hết sức thân cận, nàng đã sớm đem Phượng Yêu trở thành tỷ muội của mình.

"Ta hiện tại thì tốt rồi, nếu không ngày mai chúng ta liền đi đi." Phượng Yêu hiển nhiên bị Bất Hối nói hấp dẫn, hơn nữa, nàng cũng muốn nhìn xem Chiến quốc rốt cuộc là cái dạng gì?

"Chờ ngày mai Hoa Thiên Thần chẩn đoán bệnh cho người rồi mới quyết định đi." Bất Hối cảm thấy nàng thương tổn nghiêm trọng như thế, vẫn muốn Hoa Thiên Thần nhìn lại cho chắc chắn.

"Được rồi" suy nghĩ đến Hoa Thiên Thần, Phượng Yêu liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng vì để cho tiểu thư yên tâm cũng chỉ có thể đáp ứng. Bất quá nghĩ lại, nàng lại nghĩ đến một sự kiện, nghi hoặc nói: "Ngày ấy trong xe ngựa người kia là chiến Vương gia đi, không nghĩ tới hân sẽ cứu chúng ta, lúc ấy ta đã nghĩ lần này hân phải chết." Phượng Yêu nghĩ đến trước khi nàng hôn mê rõ ràng người trong xe không cứu các nàng?

"Ta đã hỏi hân, hân nói là vì người mới cứu chúng ta." Bất Hối nhớ rõ khi hỏi Chiến Cảnh Thiên, hân nói: "Người có tỳ nữ tốt."

"Ta?" Phượng Yêu cũng thập phần nghi hoặc, bất quá, mặc kệ là nguyên nhân gì nàng cùng tiểu thư đều được cứu, thật tốt.

Nhìn thoáng qua sắc mặt Bất Hối treo đầy ý cười, Phượng Yêu cảm thấy tiểu thư nhà mình thay đổi, trước kia luôn luôn lạnh như băng, trong mắt mang theo sầu bi, trong lòng luôn nghĩ đến nam nhân kia, như thế nào chịu thương tổn về sau hoàn toàn bất đồng, nghi hoặc nói: "Tiểu thư so với trước kia thích nở nụ cười."

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối hiện lên một tia cảnh giác, Phượng Yêu trước kia cùng thân thể này tiếp xúc nhiều nhất, cũng là người quen thuộc nhất, chẳng lẽ nàng phát hiện ?

Cuối cùng, nàng thu hồi cảnh giác, cười nhạt nói: "Như vậy không tốt sao?" Cho dù phát hiện bất đồng cũng không quan hệ, trí nhớ các nàng đã sớm dung hợp, tìm không ra chút sơ hở nào.

"Phượng Yêu thích tiểu thư như vậy, tiểu thư nên cười nhiều hơn." Phượng Yêu sắc mặt treo một bên cười nhu hòa, tiểu thư như ánh mặt trời là nàng hi vọng nhìn đến nhất, bất quá khi suy nghĩ đến Hiên Viên Thần, trong lòng vẫn có chút lo lắng, thăm dò hỏi: "Chuyện Hiên Viên thái tử?"

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Bất Hối mất hết, quanh thân tản ra khí tức băng lãnh, lạnh giọng nói: "Hân

thương tổn ta, sớm muộn gì cũng sẽ trả lại, cả đời này chúng ta nhất định là cừu nhân."

Thấy vậy, trong lòng Phượng Yêu hiện lên một tia đau xót, nàng biết tiểu thư yêu hẳn nhiều năm như vậy, kết quả là phải chịu thương tổn lớn như vậy, nhất định là hận cực kỳ, nhích lại gần bên người Bất Hối, ôm nàng ở trong ngực, an ủi: "Tiểu thư không cần thương tâm, Phượng Yêu về sau nhất định sẽ vì tiểu thư báo thù."

Cảm giác được Phượng Yêu lo lắng, Bất Hối mới phát hiện chính mình thất thố, có thể là bởi vì cảm động lây, cho nên nàng cũng cực kỳ hận Hiên Viên Thần, mỗi lần nhắc tới của hắn cũng nhịn không được hận trong đáy lòng.

Vỗ vỗ tay Phượng Yêu, thu hồi hận ý trên người, trên mặt lại treo tươi cười nhu hòa, đối với Phượng Yêu nói: "Về sau không cần gọi ta tiểu thư, người có biết, ta cho tới bây giờ đều không coi ngươi là tỳ nữ, về sau liền kêu ta tỷ tỷ đi."

"Tiểu thư, cái này làm sao được, ta là nô tỳ, ngươi là chủ tử, Phượng Yêu không thể vượt quy củ." Nghe Bất Hối nói xong, Phượng Yêu vội vàng quỳ trên mặt đất, nàng từ nhỏ đã bị bức lập lời thề cả đời này sẽ coi Bất Hối là chủ tử, huống hồ đây là sứ mệnh gia tộc các nàng.

Bất Hối không nghĩ tới nàng sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, cùng trong trí nhớ một dạng, trước kia Phượng Yêu cũng từng nói như vậy đã bị Phượng Yêu cự tuyệt, không nghĩ tới lần này vẫn như vậy, bất đắc dĩ đỡ nàng đứng dậy, cười nhạt nói: "Việc này có thể theo ý người, bất quá về sau không cần quỳ, cùng ta cũng không cần khách khí như vậy, nếu người không đồng ý cũng không cần ở lại bên cạnh ta."

"Dạ, tiểu thư." Phượng Yêu khẩn trương đáp ứng, sợ Bất Hối thực đuổi nàng đi.

"Tốt, hôm nay nghỉ ngơi trước đi, một hồi ta để tiểu Huệ thu thập cho ngươi một chút, các người ở cùng một chỗ đi." Bất Hối biết các nàng làm nô tỳ đã lâu rất khó thay đổi nên cũng không cưỡng cầu, để cho nàng ở cùng tiểu Huệ từ từ quen là được.

Tiểu Huệ từ nhỏ không phải hầu hạ chủ tử gì, trong Vương Phủ chỉ có Chiến Cảnh Thiên là chủ tử cũng không cần người hầu hạ, hơn nữa hẳn cơ hồ quanh năm đều ở tại biên quan, cho nên quan niệm tôn ti của nàng có thể kém hơn, tâm tính nàng vẫn là một tiểu hài tử, người lại đơn thuần, ở chung thực là thoải mái.

Bất Hối kêu tiểu Huệ tiến vào, nha đầu kia cực kỳ thích Phượng Yêu, vây quanh nàng nói không ngừng, sau đó liền mang theo nàng đi nghỉ ngơi.

Hôm sau, Phượng Yêu sáng sớm liền thức dậy, vốn là ra ngoài luyện kiếm, sau đó nhớ lại đi chuẩn bị bữa sáng, nhưng đến lúc này mới phát hiện nơi này không phải Thanh Phong sơn, hạ nhân còn nhiều, cũng đã sớm chuẩn bị đồ ăn Bất Hối thích nhất cho nên tính toán đi dạo xung quanh.

Giờ phút này nàng mới từ từ nhìn Thính Vũ các, nhìn cảnh vật nơi này đẹp không sao tả xiết, còn có hạ nhân thành đàn, trong lòng ngầm vì Bất Hối cao hứng, xem ra Chiến Vương gia này đối tiểu thư nhà mình rất tốt, nàng không nghĩ tới, hôm qua gặp cũng không lãnh huyết như lời đồn.

Kỳ thật, Chiến Cảnh Thiên ôn nhu cũng chỉ nhằm vào Bất Hối mà thôi.

"Tiểu thư, người cũng dậy sớm như vậy." Ngay khi nàng còn đang đi xung quanh Thính Vũ các thì thấy Bất Hối đi đến.

Bất Hối mặc quần áo nịt, đây là nàng bảo cho tiểu Huệ thay đổi, vì thuận tiện thời điểm luyện võ, sau khi bị thương nàng cảm thấy mình vẫn quá yếu, cho nên mỗi ngày đều dậy sớm luyện kiếm một hồi, không nghĩ tới gặp Phượng Yêu, cười nhạt nói: "Chúng ta cùng làm đi"

"Tiểu thư bắt đầu tập võ?" Phượng Yêu không dám tin hỏi, trước kia tiểu thư ghét nhất là luyện võ, tuy nói hơn phân nửa nguyên nhân là do Hiên Viên Thần, nhưng cũng không loại vấn đề tính cách bản thân.

"Đúng vậy, về sau chúng ta có thể sáng sớm cùng luyện kiếm, điều này không phải người hi vọng nhất à?"

Phượng Yêu là vũ si, trước kia luôn nghĩ các loại biện pháp hấp dẫn Bất Hối tập võ, Bất Hối có công phu hiện tại một phần rất lớn đều là công lao của Phượng Yêu.

"Đúng rồi, sau khi tiểu thư trở lại Phượng quốc có thể luyện tập phân kiếm phổ kia." Đột nhiên nhớ tới kiếm phổ đã bị tiểu thư khóa lại, vẻ mặt hưng phấn.

"Kiếm phổ?"

Nhớ ra rồi, đó là mẫu hậu nàng lưu lại cho nàng, lúc ấy nàng vô cùng hận nàng đã từ bỏ nàng, cho nên kiếm phổ kia đã bị khóa lại, xem ra, khi trở lại Phượng quốc phải tìm lại.

"Tốt, hôm nay nhìn dáng vẻ của người đã luyện xong, chúng ta đi về ăn cơm."

"Tiểu thư, chúng ta về sau đều ở lại Chiến quốc sao?" Vừa nhắc tới Phượng quốc, Phượng Yêu rất cực đem nghi hoặc trong đáy lòng hỏi lên.

Nghe vậy, Bất Hối dừng một chút, bất quá trong giây lát cười nói: "Ban đầu ở tại chỗ này là bởi vì người chưa tỉnh, hiện tại người đã tỉnh cần phải trở về, bất quá ta muốn xử lý trước vài sự kiện mới được."

"Vậy người cùng Chiến Vương gia?" Phượng Yêu nhớ tới hôm qua nhìn thấy hành động thân mật của tiểu thư cùng Chiến Vương gia, khẳng định là động tình, nếu là như vậy các nàng nên làm cái gì bây giờ? Còn có, tiểu thư đã có hôn ước!

Chiến Cảnh Thiên?

Nghĩ đến hắn, sắc mặt Bất Hối càng nhu hòa, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, chỉ là Phượng quốc nàng phải trở về một chuyến, mà việc này hết sức nguy hiểm, nếu có thể thuận lợi giải quyết nàng có lẽ sẽ trở lại bên cạnh hắn.

"Khi nào thì cũng trở nên nhiều chuyện như vậy, đi thôi, trước đi ăn cơm, sau đó mang người đi tìm Hoa Thiên Thần nhìn một cái." Bất Hối gõ xuống đầu của nàng, dẫn đầu trở về.

Phượng Yêu biết tiểu thư nhà mình không muốn nói, cũng không hỏi, trong lòng đều là nghĩ đối mặt Hoa Thiên Thần như thế nào, nàng rất hi vọng hôm qua toàn bộ đều là giấc mộng.

Sau khi ăn cơm xong, Bất Hối liền mang theo Phượng Yêu đang nhăn nhó đi tới nơi ở của Hoa Thiên Thần, bất quá, Hoa Thiên Thần lại đi đến chỗ Chiến Cảnh Thiên kia, các nàng đang định hướng đến chỗ Chiến Cảnh Thiên ở, vừa lúc gặp Hoa Thiên Thần.

"Ôi, Bất Hối muội muội như thế nào có rảnh sang đây gặp ta, thật là làm cho vi huynh thụ sủng nhược kinh." Hoa Thiên Thần nhìn thấy Bất Hối lập tức vui tươi hơn hờ tiến tới.

"Hắn như thế nào?" Đối với xưng hô của hắn, Bất Hối đã lặng im, nàng biết cùng hắn nói nhiều lần cũng không có tác dụng.

"Có bản thân y ở đây, bảo đảm trả lại cho người một ‘nam vui vẻ, tinh lực dồi dào.’" Khi hắn nói hai chữ nam nhân này cố ý tăng thêm giọng điệu, cười đến vô cùng ái muội, vô cùng bỉ ổi.

Bất Hối liếc trắng mắt, nghĩ đến sự tình lần trước liền nhịn không được muốn đánh hắn, bất quá, chuyện này vẫn nên lưu lại cho Chiến Cảnh Thiên làm đi, tin tưởng sau khi Chiến Cảnh Thiên biết sẽ không bỏ qua cho hắn, chuyển đổi đề tài nói: "Kiểm tra lại cho Phượng Yêu, nhìn xem thương tổn của nàng thế nào."

"Không cần, nếu lúc ta kiểm tra đột nhiên cầm kiếm muốn giết ta thì làm sao bây giờ?" Hoa Thiên Thần nhìn thoáng qua Phượng Yêu đang đỏ mặt cúi đầu, ra sức lắc đầu.

"Đúng, thực xin lỗi, ngày hôm qua là ta hiểu lầm người." Nghe được này, Phượng Yêu áp chế đáy lòng xấu hổ, đối với Hoa Thiên Thần nhận lỗi.

Nhìn thấy nàng làm đại lễ như vậy, vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy, trong lòng ngầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra chuyện tình hôm qua đã qua. Nghĩ đến đây trên mặt chất đầy ý cười, lớn tiếng nói: "A! Mau đứng lên, bản thân y làm sao có thể trách mỹ nhân đây. Chỉ cần không giết ta là được, ha ha." Vốn muốn mượn cơ hội đùa giỡn một chút, bất quá nhìn đến ánh mắt Bất Hối nhìn hắn liền nở nụ cười, đem câu nói kế tiếp nuốt về trong bụng.

Bất Hối liếc hắn một cái, lôi kéo Phượng Yêu hướng chỗ ở của hắn đi đến, trong miệng đối hắn nói: "Vậy qua kiểm tra một chút đi."

Còn chưa đi hai bước đã bị gọi lại.

Chỉ thấy Hoa Thiên Thần kéo Phượng Yêu từ trong tay nàng qua, vẻ mặt đặc ý hướng chỗ ở của mình đi đến, quay đầu hướng Bất Hối đang đứng tại chỗ nói: "Ta mang nàng trở về kiểm tra là được, người đi nhìn Chiến Cảnh Thiên đi, điểm tâm của hắn còn chưa ăn."

Nghe vậy, Bất Hối mới vừa nâng lên chân liền để xuống, mỗi ngày các nàng đều cùng ăn cơm, hôm nay bởi vì nhìn thấy Phượng Yêu rất cao hứng liền đem chuyện này quên mất.

"Phượng Yêu, người theo hắn đi, một lát ta tới đón người." Bất Hối âm thầm dụng ánh mắt cảnh cáo Hoa Thiên Thần cái, đối với Phượng Yêu nói.

Phượng yêu gật gật đầu, nhu thuận đi cùng Hoa Thiên Thần.

Hoa Thiên Thần ở tại Đông Uyển, mọi chỗ ở bên trong đều để phơi dược liệu, khi thấy rất nhiều thảo dược hiếm có, Phượng Yêu kinh ngạc mở to miệng.

Khi ở trên núi Thanh Phong bởi vì Bách Lý Hề rất thích y thuật cho nên cũng có rất nhiều thảo dược, không nghĩ tới Hoa Thiên Thần nơi này còn nhiều hơn, điều này khiến nàng nhìn Hoa Thiên Thần với cặp mắt khác xưa.

Hoa Thiên Thần cực kỳ hài lòng với phản ứng của nàng, vỗ đầu của nàng, cười nói: "Mỹ nhân, theo ta vào đi." Bộ dáng nói lời này là như sói xám đang dụ dỗ con cừu nhỏ.

Hôm trước Bất Hối đã đem tính cách Hoa Thiên Thần nói cùng Phượng Yêu một lần, cho nên nàng không có đặc biệt ngoài ý muốn, thuận theo cùng hắn vào nhà, hắn dám làm cái gì nàng liền chém đứt hai tay của hắn.

Trong phòng cũng đều là thảo dược, bất quá sắp xếp rất sạch sẽ, mỗi loại thảo dược đều đặt chỉnh tề ở cùng một chỗ.

Vừa tiến vào, Hoa Thiên Thần liền chỉ vào giường đối với nàng cười nói: "Nằm xuống đi."

"Hả?" Phượng yêu ngây ra một lúc, không phải kiểm tra thân thể sao? Sao lại phải nằm ở trên giường, trong lòng ngầm đề phòng.

Nhìn thấy nàng đầy người đề phòng, Hoa Thiên Thần liền cảm thấy đặc biệt có ý tứ, hắn cố ý đùa nàng, bất quá vẫn giải thích một chút: "Trong phòng chỉ có một ghế, ngươi không ngồi trên giường thì ngồi đâu?"

Phượng Yêu hướng bốn phía, quả nhiên chỉ có duy nhất một chiếc ghế dựa, trong lòng trách chính mình suy nghĩ nhiều quá, ra vẻ trấn tĩnh tiến đến bên giường ngồi xuống.

Trên giường chăn cũng xếp chỉnh tề, trên chăn tản ra hương vị thảo dược nhàn nhạt giống trên người hắn.

Kỳ thật nàng không biết đây toàn bộ đều là Hoa Thiên Thần cố ý, hắn đoán chắc hôm nay Bất Hối sẽ mang nàng tới nơi này nên cố ý tìm Chiến Nguyên tới thu dọn, nếu không chỉ mình hắn ở xếp chăn lại làm gì?

Có đôi khi hắn nghiên cứu phương thuốc mấy ngày mấy đêm cũng không ngủ, nghiên cứu xong thì trực tiếp nằm liền ngủ, xếp chăn, nhiều phiền toái.

Nhìn đến phản ứng của nàng Hoa Thiên Thần hết sức hài lòng, xem ra Chiến Nguyên không toi công bận rộn một đêm, lấy ghế tới ngồi ở cạnh cầm lấy tay nàng.

Biết hắn muốn đem mạch, Phượng Yêu cũng không chần chờ vén ống tay áo làm lộ ra cánh tay tuyết trắng.

Thấy vậy, Hoa Thiên Thần trong lòng cười càng vui vẻ, nhẹ nhàng tiếp nhận nàng duỗi tay ra, đưa tay

đặt trên cổ tay nàng, cảm xúc mềm mại làm cho tâm hần trở nên nhộn nhạo. Trước kia không chỉ bắt mạch một lần cho nàng, nhưng ngủ cùng tỉnh lại cảm giác liền bất đồng!

Một lát sau, sắc mặt của hần càng ngưng trọng, nhíu mày hỏi: "Thân thể có nơi nào không thoải mái hay không?" Tay vẫn như cũ đặt lên trên cánh tay của nàng không thu hồi lại.

Nhìn thấy thần sắc của hần Phượng Yêu cũng lo lắng, chẳng lẽ nàng còn chưa khỏe lại?

Cẩn thận nghĩ nghĩ, ngẫm vận công dò xét một phen, vẫn không phát hiện cái gì dị thường: "Không có nơi nào không khỏe, sáng nay vẫn còn luyện kiếm, toàn bộ đều rất tốt."

"Người thương tổn quá nặng, tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn nên chú trọng. Không được vận động mạnh, cẩn thận miệng vết thương vỡ ra, một hồi ta cho người một ít thuốc, về sau mỗi ngày đều phải qua nơi này của ta khám lại." Hoa Thiên Thần rút cục thu tay trở về, bất quá trong mắt đều là lưu luyến, chỉ là Phượng Yêu một lòng đều lo lắng đến thương tổn nên không phát hiện mà thôi.

"Yên tâm đi, có bản thần y ở đây nhất định làm cho người khôi phục như lúc ban đầu." Hoa Thiên Thần thấy nàng vẫn trầm tư vỗ vỗ tay nàng nhắc nhở, thuận tiện lại sờ soạng một chút.

"Uh`m? Được!"

Phượng Yêu vừa rồi là nghi hoặc, bản thân nàng cùng Bách Lý Hề cũng học một chút y thuật, hôm qua bắt mạch cho chính mình xong cũng không có chuyện gì? Làm sao có thể nghiêm trọng như vậy?

Khụ khụ!

Ngay khi Phượng Yêu muốn xuống giường Hoa Thiên Thần làm bộ như xấu hổ ho khan hai tiếng, đem mục đích cuối cùng trong lòng nói ra: "Hiện tại cởi quần áo, bản thần y đổi được cho người." Nghĩ đến xúc cảm hôm qua, chắc chắn, tư vị vô cùng.....!

"A? Cái này, để tiểu thư giúp ta đổi đi."

Vừa nhắc tới đổi được, Phượng Yêu tự nhiên nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, hồng nhuận trên mặt rất không dễ dàng tán đi lại hiện lên.

"Không tin bản thần y? Yên tâm, ở trong mắt ta chỉ có người bệnh không có nam nữ." Hoa Thiên Thần trên mặt ra vẻ đứng đắn, nói một cách quang minh lẫm liệt.

Phượng Yêu nghi ngờ nhìn hần một cái, trong lòng hai thanh âm kịch liệt đấu tranh.

Nhân phẩm của hần có thể tin sao?

Sau cùng, cắn răng một cái quyết định để cho hần đổi.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Bất quá, dù sao trước kia đều là hôn mê, lần này hai người mặt đối mặt như vậy khó tránh khỏi xấu hổ,

thong thả cởi bỏ nút thắt, rút đi áo ngoài. trung y, sau cùng, ngực cũng đã hiện ra.

Thoát y phục xong ngay đến lỗ tai cũng đã đỏ, quay mặt hướng về một bên giảm bớt xấu hổ.

Hoa Thiên Thần cẩn thận nhìn chăm chăm da thịt hơi có chút phẩn hồng âm thầm nuốt từng ngụm nước miếng, ra vẻ trấn định mang thảo dược tới dùng tay cẩn thận băng bó miệng vết thương cho nàng, chẳng qua cố tình đụng chạm lại càng làm cho không khí ái muội thêm vài phần.

*

Bất Hối đến chỗ Chiến Cảnh Thiên, nhìn thấy hắn lại ngâm mình trong được thùng sắc mặt đầy hắc tuyến, vừa thấy nàng tới lập tức ai oán nhìn nàng.

"Không có ta chẳng lẽ người ngay cả cơm cũng sẽ không ăn?" Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Bất Hối khinh thường hỏi, cái nam nhân này càng ngày càng giả trang đáng thương.

Chiến Cảnh Thiên một chút xấu hổ cũng không có, đem bộ dạng không biết xấu hổ phát huy đến cực hạn, thương cảm nói: "Ta muốn đợi người cùng ăn." Nếu bộ dáng này của hắn bị những người khác nhìn thấy nhất định sẽ trực tiếp bị hù chết.

"Ta nếm qua." Bất Hối trong khoảng thời gian này đã miễn dịch, cho nên không nhúc nhích chút nào.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên trên mặt treo lên mỉm cười, ôn nhu nói: "Người nếm qua là được, thương tổn trên người vừa mới tốt nhất định không thể bị đói, Hoa Thiên Thần nói như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục."

Mẹ kiếp!

Bất Hối trong lòng muốn mắng, quanh co lòng vòng lại lấy việc bị thương ra nói, lúc trước thực không nên để hắn thay nàng chặn phi tiêu này.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng xoay người ra ngoài bảo Chiến Nguyên đưa điểm tâm tới, bồi hắn ăn điểm tâm.

Đồ ăn bưng tới, Chiến Cảnh Thiên không hề vội vã ăn, bất đắc dĩ thở dài nói: "Hoa Thiên Thần nói, toàn thân của ta đều phải ngâm ở nơi này, không thể ly khai." Trong lòng hừ lạnh, ai bảo người hôm qua bỏ ta lại.

"Tới, há mồm" bất đắc dĩ, Bất Hối chỉ có thể bưng lên một bát cháo, múc một muổng thổi thổi đưa đến miệng hắn như là đang cho nhi tử ăn.

Nhưng Chiến Cảnh Thiên chính là thích như vậy, ngoan ngoãn hé miệng, thần sắc trên mặt đều là say mê, giống như đây là đồ ăn mỹ vị nhất nhân gian.

Cứ như vậy, cơm đều là nàng bón từng miếng một, ai kêu nàng lúc trước coi thường nói ‘lời Hoa Thiên Thần nói nhất định phải tuân theo toàn bộ’.

Sau khi ăn cơm xong, Bất Hối cũng không rời đi, nhìn hần thỏa mãn nói: "Trong khoảng thời gian này ta muốn thay đổi lại quán lẩu, còn mở thêm mấy cái điểm. Chúng ta hiện tại tốc độ mở tiệm quá chậm, tiếp tục như vậy muốn thành lập tình báo không biết đến năm tháng nào."

"Chờ thương thế ta tốt lên, ta có thể cùng ngươi."

"Yên tâm đi, lần này sẽ không xảy ra sự tình gì, hơn nữa, ta sẽ để cho Phượng Yêu cùng Vô Ảnh bồi bên cạnh ta, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của các nàng." Bất Hối biết hần lo lắng, đây cũng là nguyên nhân nàng nói trước với hần.

Chiến Cảnh Thiên nhú nhú mảy, thân thể của mình bây giờ không thể tùy ý ra ngoài, chỉ có thể thỏa hiệp: "Phượng Yêu mới vừa tỉnh lại sẽ không khôi phục nhanh như vậy, để Nguyên Bích đi theo bên cạnh ngươi."

Thấy hần quan tâm mình như vậy trong lòng Bất Hối cực kỳ vui vẻ, cảm giác có người quan tâm thật tốt, cười ngọt ngào đáp: "Được."

*

Sau khi từ chỗ Chiến Cảnh Thiên kia trở về, Phượng Yêu cũng được Hoa Thiên Thần tiễn về, bất quá sắc mặt vẫn hồng hồng làm cho Bất Hối cực kỳ tò mò.

Xoay xung quanh nàng một vòng mà cũng chưa phản ứng, suy đoán nói: "Hần khi dễ ngươi?"

"Tiểu, tiểu thư, ngươi trở lại." Phượng Yêu vội vàng điều chỉnh tâm tình từ trong trầm tư hồi phục lại tinh thần, có chút cà lăm đáp, hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp.

Tiểu Huệ nhìn thấy Bất Hối trở lại lập tức chạy tới, không thay đổi bản tính nhiều chuyện, vẻ mặt hưng phấn nói: "Tiểu thư, ngươi không thấy được Phượng Yêu là Hoa thần y tự mình đưa về, hơn nữa thời điểm vừa trở về mặt càng hồng, giống như con cua bị nấu chín."

"Tiểu Huệ, ngươi ——, không để ý tới các ngươi." Vừa nhắc tới Hoa Thiên Thần, sắc mặt của nàng liền đỏ ửng, nhìn hai người đang cười ái muội liền dậm chân chân chạy vào nhà.

Bất Hối cười cười, biết nữ hài tử da mặt mỏng nên cũng không tiếp tục truy vấn, về sau hỏi một chút kẻ da mặt dày kia liền biết.

Nàng mặc dù nghĩ được rất nhiều cách mới lạ, nhưng không làm gì được theo phong trào, cho nên, nếu muốn không ngã, nhất định phải làm ra điều gì đó thật đặc biệt. Giống như Bát Tiên lâu, vừa nhắc tới dân chúng đều biết.

Bát Tiên lâu cứ ba tháng là đưa ra một món ăn mới, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hần vẫn có khách, như thế, nàng cũng có thể mỗi tháng đều sáng tạo cho quán lẩu.

Mặt khác, nếu muốn kêu ngạo, nổi tiếng ở bên trong Hoàng Thành Chiến quốc mở một cửa hàng là không được, thừa dịp tiếng tăm đã tích lũy trong khoảng thời gian trước, nhanh chóng đem quán lẩu mở rộng đến các quốc gia khác, hình thành một dây chuyền.

Còn nữa, không thể mở một loại cửa hàng, còn có thể mở những cái khác, tiệm thịt nướng cũng không tệ, còn có lẽ vật lần trước đưa cho Thái Hoàng Thái Hậu, còn có thể mở một cửa hàng trang sức, sau khi những thứ này đều ổn định, nàng là có thể trở lại Phượng quốc, đem chuyện tình ở Phượng quốc xử lý tốt, sẽ đem chút cửa hàng mở rộng khắp lục quốc.

Nghĩ đến thịt nướng, Bất Hối lại nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên, cho nên quyết định, lần này vẫn cho hắn nắm trước một chút.

Chẳng qua muốn làm thịt nướng còn cần vài thứ, những thứ này cũng cần người của Chiến Cảnh Thiên đi làm. Sau khi nghĩ kỹ, liền khẩn trương trở lại phòng viết ra.

Lại đi qua hai ngày, bàn nướng cùng lò nướng đã giao cho người của Chiến Cảnh Thiên đi làm, hiện tại việc nàng phải làm là chọn nơi mở cửa hàng, không thể lại lấy căn cứ của Chiến Cảnh Thiên.

Lần này nàng đổi thân phận âm thầm tiến hành, sẽ không bị phát hiện.

Quyết định xong liền kêu Phượng Yêu đến đây, hai ngày này thân thể nàng cũng đã tốt lên nhiều, tuy mỗi buổi sáng vẫn đến chỗ Hoa Thiên Thần tái khám, nhưng đã được cho phép xuất môn.

*

Hôm sau, Bất Hối dịch dung mang theo Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đi dạo bên trong Hoàng Thành, muốn trước tiên tìm một chỗ thích hợp mở tiệm. Hiện tại đã sắp cuối năm, trên chợ càng thêm náo nhiệt.

Phượng Yêu cũng giống như Bất Hối khi lần đầu tới, đối với cái gì cũng thấy tò mò, hưng phấn nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút, Nguyên Bích lại có vẻ quy củ, đi theo Bất Hối không rời một tấc, sợ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nhưng ánh mắt lại bán đứng nàng.

"Nguyên Bích, người không cần phải câu nệ như vậy, có thể đi xung quanh nhìn xem, thích cái gì ta tặng người." Bất Hối nhìn Nguyên Bích bên cạnh cười nói.

Nguyên Bích thân là người bên cạnh Chiến Cảnh Thiên nên luôn luôn phải cẩn trọng, tuy là nữ tử, nhưng chưa từng nhàn nhã đi dạo trên ngã tư đường như vậy, cho nên đối với cái gì cũng rất tò mò.

"Cám ơn tiểu thư, Nguyên Bích nhìn là tốt rồi." Nguyên Bích cẩn thận đáp lời, hiện tại nhàn nhã đi dạo như vậy cũng là rất khó có được.

Nhìn nàng Bất Hối nhớ tới thời điểm mình làm đặc công, khi đó lúc nào cũng phải cảnh giác cao độ, sợ chỉ cần thả lỏng một chút mạng liền không có, mãi đến về sau nàng bị thôi miên mới bắt đầu cuộc sống lười biếng. Kiếp này nàng quyết định bất luận gặp phải chuyện gì đều phải sống theo ý nguyện của mình.

Bất Hối còn đang trầm tư, Phượng Yêu từ trên quầy hàng đằng xa chạy về, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ. Nàng trước kia vẫn đi theo Bất Hối ở trên núi Thanh Phong, cơ hồ cũng không được đi dạo phố, chỉ có vài lần cùng Bất Hối trộm xuống núi mới có cơ hội đi dạo. Cất kỹ đồ vừa mua tới, hưng phấn nói: "Tiểu thư, Hoàng Thành Chiến quốc thực hùng vĩ, đồ mới lạ gì đó thật nhiều, nhiều thứ ở Phượng quốc

đều không có nhưng mà vẫn không xinh đẹp bằng Phượng quốc."

Nhắc tới Phượng quốc, Bất Hối trong đầu hiện lên một chút hình ảnh, những đường phố này nàng cho tới bây giờ cũng chưa thật sự thấy qua, chỉ biết là Phượng quốc một năm bốn mùa đều ấm áp như xuân, chim hót hoa thơm.

Nếu Chiến quốc là một nam tử vĩ ngạn, như thế Phượng quốc liền là một mỹ nhân thướt tha, không cách nào so sánh được.

Cũng không cần trả lời Phượng Yêu, mà nhìn những cửa hàng chung quanh san sát nhau, tìm kiếm địa điểm mở tiệm tốt nhất.

Địa điểm của quán lẩu ở bên trong Hoàng Thành có chút xa, cho nên, nàng muốn quán thịt nướng mở tại trung tâm Hoàng Thành. Nhưng cửa hàng nơi này đã sớm bị chiếm hết, tắc đất tắc vàng, muốn tìm cái nơi thích hợp quá khó khăn.

Bất Hối đang than thở, Nguyên Bích chỉ vào một cửa hàng ở phía xa hưng phấn kêu lên: "Tiểu thư, người mau nhìn, bên kia có cửa hàng muốn cho thuê."

Bất Hối vừa thấy, thật đúng là một nhà cửa hàng cho thuê, bảng hiệu mới vừa tháo xuống, hấp dẫn không ít người.

Hướng bốn phía nhìn nhìn, lượng khách mấy cửa hàng xung quanh đều rất đông, nhưng tại sao chỗ này lại bán đi? Chẳng lẽ lại là Chiến Cảnh Thiên an bài?

Bất quá, mặc kệ như thế nào vẫn nên tới xem một chút, nơi này rất thích hợp mở quán thịt nướng. Mang Phượng Yêu cùng Nguyên Bích hướng phía bên trong chen lấn, chỉ thấy trên bảng vàng viết: chuyển nhượng một vạn lượng, chỉ lấy tiền mặt, càng nhanh càng tốt.

Tựa vào!

Sẽ không phải là Chiến Cảnh Thiên làm chứ, sao giá định thấp như vậy, vị trí này rất tốt, nếu bán ra cũng không thể thấp hơn năm vạn lượng bạc.

"Chường quây, người muốn chuyển nhượng cửa hàng này?" Người vây quanh tuy nhiều, nhưng không có một ai tiến lên hỏi, có chút cổ quái.

"Vị công tử này muốn mua sao, giá chúng ta đảm bảo hợp lý, nếu người muốn, chúng ta đi vào nói chuyện." Vừa nghe Bất Hối nói, chường quây nhiệt tình bắt chuyện, bất quá, sắc mặt của hắn không tốt lắm, như có chút đau xót.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Bất Hối rất muốn cửa hàng này, chỉ cần hắn thật tình bán nàng sẽ mua, cười nói: "Bản công tử đang có ý này, mời đi."

"A! Thật sự có người dám mua!"

"Hắn là người nơi khác đi, có lẽ không biết nơi này đã phát sinh sự tình gì?"

"Chắc là vậy, nếu không sao có người dám mua chỗ hung tai họa này, về sau mở tiệm nào có người dám tới."

.

Bất Hối còn chưa đi vào, xung quanh liền nhao nhao nghị luận, nghe vậy, sắc mặt chường quây càng thêm khó coi.

Nhìn Bất Hối sắc mặt càng thay đổi, thở dài một hơi nói: "Công tử bây giờ còn muốn mua sao?"

"Chúng ta đi vào nói đi." Bất Hối cười nhạo, hung tai họa? Nàng muốn nhìn xem nó nguy hiểm như thế nào.

Chường quây không nghĩ tới Bất Hối nghe xong những lời này còn có ý mua, trên mặt lại treo lên mỉm cười, nhiệt tình đưa Bất Hối vào. Các nàng vừa vào nhà, trong đám người vây xem có mấy bóng dáng lặng lẽ lui ra ngoài.. . . .

Vừa vào nhà, Bất Hối liền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi ra nghi hoặc đáy lòng: "Vị trí chỗ cửa hàng này rất tốt, lại rộng lớn, chường quây như thế nào lại ra giá thấp như vậy?"

Nghe vậy, chường quây thở dài, vẻ mặt thống khổ, tuyệt vọng mở miệng nói: "Ta cũng không muốn giấu diếm người, nơi này cũng là ta bỏ tiền ra mua lại, buôn bán còn chưa được ba ngày liền truyền ra

chuyện ma quái. Mỗi buổi sáng mở tiệm, trong tiệm lại phát hiện rất nhiều vết máu, còn có ngoài cửa, trên tường cũng như vậy, cho dù chúng ta tìm người ở lại trong điểm, những vết máu này cũng vẫn xuất hiện, như vậy nào có người dám tiến vào mua đồ. Ta là từ nơi khác tới, vốn tưởng rằng đến Hoàng Thành này có thể kiếm một khoản, không nghĩ tới."

"Vết máu? Xảy ra từ lúc nào?" Bất Hối tuy là xuyên qua tới, nhưng cũng không tin vào quỷ quái.

"Kỳ thật, ba tháng trước nơi này là cửa hàng bán vải vóc, buôn bán rất phát đạt, nhưng có một ngày lão bản cùng một khách nhân đã xảy ra tranh cãi lại ngoài ý muốn giết vị khách nhân kia, từ ngày đó trong tiệm này mỗi ngày vào ban đêm đều xuất hiện vết máu. Nhi tử của chương quỳ kia sợ hãi liền đem cửa hàng bán với giá thấp, nhưng về sau người mua lại cửa hàng này mặc kệ là mở cái gì, nửa đêm đều xuất hiện vết máu, không thể không bán lại, nhưng nào có người dám mua."

Chương quỳ nghĩ đến đây trong mắt hiện lên một tia hối hận, uống một ngụm trà, nói tiếp: "Lúc trước ta từ nơi khác tới, nghĩ đến Hoàng Thành buôn bán một chút, sau khi nghe đến chuyện này liền nghĩ là do người làm, cho nên liền mua lại với giá thấp rồi thuê rất nhiều cao thủ buổi tối tới trông cửa, nhưng sự tình vẫn xảy ra. Chúng ta đều là từ nơi khác tới, thấy tiểu huynh đệ cũng không phải người xấu, cho nên, ta nói cho người những chuyện này, người vẫn nên suy xét cân nhắc kỹ."

"Người mua cửa hàng này bao nhiêu tiền?" Bất Hối sau khi nghe xong, trong lòng cười lạnh nói, đây khẳng định là người làm, hơn nữa, còn là người có bối cảnh làm, có lẽ mục đích cũng không phải mua lại, mà là không muốn ai tới nơi này nhằm che dấu mục đích nào đó.

Chương quỳ thở dài, thấy Bất Hối không giống như người bản địa, không muốn hại nàng, ăn ngay nói thật nói: "Ta là một vạn năm ngàn lượng mua tới, nếu có thể bán được một vạn lượng cũng không đến mức lỗ vốn, về lại quê nhà vẫn có thể làm lại từ đầu."

"Ta trả hai vạn lượng mua nơi này, chương quỳ nếu không gấp gáp, lưu lại giúp ta như thế nào?" Bất Hối nhìn thấy chương quỳ này thật thà, hơn nữa, còn từ hai bàn tay trắng kiếm được nhiều bạc như vậy, nhân tài như vậy thật sự khó có được, nếu nàng có thể sử dụng thì tốt rồi.

"Hai vạn lượng?"

Chương quỳ không nghĩ tới Bất Hối sẽ ra giá cao như vậy, kinh ngạc nhìn Bất Hối.

"Vị trí này giá trị ít nhất là năm vạn lượng bạc, cho người hai vạn lượng chúng ta cũng đã buôn bán lời." Bất Hối cười nói, thực ra, vấn đề không phải là tiền bạc, trong Hoàng Thành này dù có tiền cũng chưa chắc đã tìm được.

Chương quỳ tuy thật cao hứng, nhưng nghĩ đến những sự tình này liền nhắc nhở: "Vậy buổi tối?"

Bất Hối biết hần lo lắng cái gì, mảy liễu vừa nhăn, cuồn vọng nói: "Hừ! Những tiểu quỷ này nếu dám đến làm càn thì thu lại, có sao đâu!"

Chương quỳ lại tinh tế đánh giá Bất Hối, trong lòng tán thưởng một tiếng, những người đó có lẽ thật sự gặp được khắc tinh.

"Không biết công tử muốn mở điểm gì, ta có thể làm gì?"

Nghe hần nói xong Bất Hối liền biết chương quỳ này là muốn lưu lại, cười nói: "Làm cái gì bây giờ còn cần giữ bí mật, nếu người lưu lại, vẫn là chương quỳ nơi này của ta, tiền công khẳng định sẽ không kém so với chính người mở tiệm."

"Tại hạ Triệu Đình Xương, trước hết tạ ơn chủ nhân."

Bất Hối mẫn ý cười cười: "Tại hạ Phong Thập Tam."

Nghe vậy, Triệu Đình Xương trong lòng thất kinh, thì ra người trước mắt này là ông chủ quán lẩu Long Phượng, Phong Thập Tam! Trong lòng hần rất bội phục người này, không nghĩ tới lại trẻ tuổi như vậy, xem ra, hần lần này là theo đúng người.

Song phương rất nhanh ký thỏa thuận chuyển nhượng, cửa hàng này liền thuộc về Bất Hối, mà Triệu Đình Xương vẫn ở lại đợi Bất Hối khai trương cửa hàng, đồng thời, trong lòng hần cũng vô cùng chờ mong, muốn biết chủ tử trẻ tuổi này giải quyết chuyện này như thế nào.

Chuyện tình cửa hàng đã được giải quyết, Bất Hối mang Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đi dạo một vòng mới trở về, thuận tiện nhìn xem có tiểu sức phẩm (vật phẩm trang sức) gì đó mang về cho tiểu Huệ.

Bất Hối hôm nay tuy không cải trang thành bộ dáng Phong Thập Tam, nhưng vẫn là toàn thân nam trang, hơi chút dịch dung, sắc mặt vẽ loạn đen một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của nàng, quần áo màu đen làm nàng càng thêm lãnh diễm, sát người là hai tiểu nha hoàn tư sắc thượng thừa, cho dù đi tới chỗ nào cũng làm cho người ta chú ý.

Nữ bị Bất Hối hấp dẫn, nam bị hai tiểu nha hoàn hấp dẫn, có thể nói là rất dễ thấy.

"Ai nha! Người người này đi đường như thế nào vậy, đụng ta đau quá."

Ngay khi Bất Hối cùng Phượng Yêu đang đùa giỡn trên đường, đột nhiên bị đụng phải, không đợi nàng kịp phản ứng, đối phương kêu lên trước. Bất Hối nhíu mày, thì ra là một tên khất cái trẻ tuổi, tóc hỗn độn rối tung xuống, y phục rách tả tơi nhưng lại không hề bẩn, giờ phút này đang ngồi xổm trên mặt đất ôm bụng kêu to.

Bất Hối khước môi nhất câu, xem ra là muốn ăn vạ, đối phương thực không có mắt lại đụng phải nàng.

"A..., nói cho bản công tử một chút, đụng vào chỗ nào của người?"

"Người người này như thế nào có thể hỏi như vậy, không thấy ta ôm bụng sao? Đương nhiên là đụng vào bụng!" Đối phương ôm bụng đứng lên, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Bất Hối, thản nhiên nói.

Hắn vừa đứng lên Bất Hối mới phát hiện hắn rất cao, cao hơn nàng khoảng một cái đầu, kinh ngạc nhất là bộ dạng của hắn, khuôn mặt nhu hòa, hai hàng lông mày tuấn mật, con người đen thâm thúy như một vực sâu hấp dẫn người ta hăm nhập trong đó, môi mỏng hơi hơi gợi lên, cười nhìn Bất Hối.

Điều này hiển nhiên không phải là khất cái, lại càng không phải là kẻ ăn vạ, trong lòng nổi lên cảnh giác, suy nghĩ mục đích của đối phương.

"Người, tên khất cái thối tha này sao dám nói với công tử chúng ta như vậy, rõ ràng là chính người đụng vào, bị đụng là công tử chúng ta mới đúng, người như thế nào còn lý sự?" Phượng Yêu không nhìn thấy mặt đối phương, chỉ nghĩ là hắn vì tiền bạc mới như vậy, vô cùng phẫn nộ.

Dân chúng vây lại cũng nhao nhao chỉ trích hắn, bọn họ cũng thấy rõ là tên khất cái này cố ý đụng vào vị quý công tử này.

Nam tử vừa nghe Phượng Yêu nói xong, trợn to hai mắt nhìn Bất Hối, kinh ngạc nói: "Sao? Là ta đụng vào người trước sao? Ai nha, thật là, công tử bị đụng phải có bị thương tổn hay không, mau cho ta xem có bị thương hay không?" Dứt lời, hai tay hướng trên người Bất Hối sờ soạng.

Bốp!

Nguyên Bích nắm tay hắn kéo ra, tay cầm chuôi kiếm cảnh giác nhìn đối phương, nếu đối phương dám có một tia dị động sẽ ra tay giết hắn.

Bất Hối liếc mắt một cái ý bảo Nguyên Bích không cần hành động thiếu suy nghĩ, nàng cảm thấy người này cũng không có ác ý, nếu muốn động thủ cũng không chờ tới bây giờ.

"Bản công tử không có việc gì." Bất Hối nói một câu nói liền mang Phượng Yêu cùng Nguyên Bích rời đi, nhưng người kia vẫn chưa chịu buông tha, cũng đi theo, ở bên cạnh nàng nói không ngừng: "Công tử đừng tưởng ta là tên khất cái thì bồi thường không nổi, người yên tâm, nếu người bị thương dù tổn nhiều tiền bạc ta cũng trị cho người."

Dân chúng xung quanh vừa nghe, ầm ầm cười to, một tên khất cái có thể có bao nhiêu bạc?

Bất Hối cũng không cho rằng như vậy, người kia khẩu khí tuy liều lĩnh, nhưng tuyệt đối không phải nói suông, đối với mục đích của hắn càng thêm nghi ngờ. Nhưng nàng cũng không muốn cùng người này tiếp xúc quá nhiều, vẫn như cũ hướng một phương khác đi đến.

"Này, người đừng đi, nếu không muốn ta bồi thường, vậy bồi thường ta đi, ta cũng bị người đụng phải mà. Cho dù không bồi thường cũng nên mời ta đi ăn bữa cơm, ta mấy ngày rồi chưa được ăn một bữa cơm no."

Người này vẫn đi theo Bất Hối nói không ngừng, mặc kệ các nàng đi nhanh như thế nào, hẳn đều có thể một tắc cũng không rời, mà từ đầu đến cuối bộ dạng của hắn cũng chỉ thấy Bất Hối.

Hiện tại Bất Hối không hề muốn tiết lộ thân phận của mình, cho nên ra hiệu cho Nguyên Bích, Nguyên Bích lập tức ngăn hắn lại, nhân cơ hội này mang theo Phượng Yêu thi triển khinh công rời đi.

*

Bên trong sơn trang ngoài Hoàng Thành, tên khất cái vừa rời toàn thân rách rưới giờ phút này đang nhàn nhã ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, tóc rối tung buộc chặt lên, toàn thân cấm bào tử sắc, ngũ quan ngọc.

Ở trước mặt hắn, một tên hắc y nhân nửa quỳ trên mặt đất bẩm báo : "Chủ tử, người đã mất dấu, xin chủ tử trách phạt."

Nghe vậy, trong mắt người này hiện lên một tia kinh ngạc, lại có thể cắt đuôi người của hắn? Trong lòng nổi lên một tia hứng thú.

"Nói một chút đi!" Hắn biết, không có khả năng là vô duyên vô cớ lại mất dấu.

Người quỳ trên mặt đất vừa nghe, trong mắt cũng hiện lên một tia âm trầm, cau mày nói: "Hôm nay sau khi chủ tử rời đi, người của chúng ta liền âm thầm đi theo hai người bọn họ, nhưng không nghĩ tới đến nửa đường đột nhiên xuất hiện rất nhiều cao thủ, nhìn thấy người của chúng ta trực tiếp động thủ, vài vị huynh đệ đã bị giết, người cũng bỏ đi."

"Lại có loại sự tình này? Xem ra các nàng bối cảnh rất lớn, báo cho cấp dưới về sau phải đặc biệt chú ý, gặp ngăn trở trực tiếp bỏ chạy."

"Như vậy chúng ta sẽ không tra ra được thân phận thật của các nàng, người kia?"

"Đem tiền đặt cọc trả về, cấp thêm chút bồi thường, nói lần mua bán này chúng ta không tiếp." Thoáng dừng một chút, nói tiếp: "Chỉ là thân phận người này các người tiếp tục điều tra, tất cả tư liệu trực tiếp giao cho ta, không được tiết lộ ra ngoài."

"Vâng!"

Kẻ đang quỳ trên mặt đất lui ra ngoài, người này đi đến bên cửa sổ, khước miệng gọi lên mỉm cười, thật lâu không gặp được thách thức lớn như vậy, xem ra lần này phải tự mình tự mình ra tay.

*

Bất Hối cùng Phượng Yêu vì muốn chắc chắn, trên đường lại chuyển đổi vài vòng, xác nhận người theo dõi đều bị Vô Ảnh giải quyết mới trở lại Vương Phủ, nằm ở trên giường suy nghĩ chuyện hôm nay. Nàng không nghĩ tới, hôm nay lại thuận lợi như vậy, chẳng những tìm được cửa hàng tuyệt hảo, còn có được một nhân tài.

Lại có, nên chuẩn bị sẵn sàng đi bắt những tên tiểu quỷ này.

Triệu Đình Xương này nhìn không phải người bình thường, nếu hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp để giải quyết chuyện này, như thế đối phương nhất định rất có thực lực, nói không chừng còn có bối cảnh rất lớn, nhưng bọn họ hao tổn tâm cơ tới cùng là muốn làm cái gì?

Đem sự tình sơ lược lại một lần, sắc trời đã rất trễ, tiểu Huệ cùng Phượng Yêu đã sớm nghỉ ngơi, nhưng Bất Hối vẫn không ngủ được, mặc quần áo tử tế, một mình đi dạo trong viện, trên trời mây đen dày đặc, sắc trời âm trầm đáng sợ.

"Tiểu thư, đã trễ thế này người như thế nào còn chưa ngủ?" Phượng Yêu vừa lúc đi tiểu đêm, nhìn thấy trong viện có người, còn tưởng là thích khách, không nghĩ tới lại là Bất Hối, vội vàng chạy tới: "Trời lạnh như thế, nhanh vào đi thôi, thân thể người chịu không nổi gió lạnh."

Bất Hối cũng cảm giác được lạnh nên cũng không nhiều lời theo Phượng Yêu đi vào trong nhà, nhưng mới vừa đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy choáng váng, tiếp theo gục xuống.

Chương 59: Tương kế tựu kế

"Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy." Phượng Yêu vừa thấy Bất Hối té xỉu lo lắng hô lên, nàng lúc đó lập tức kinh tỉnh rất nhiều người.

Tiểu Huệ cũng kích động từ trong nhà chạy ra, cùng Phượng Yêu đem Bất Hối nâng vào, hạ nhân khác cũng vội vàng đi tìm Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên, trong Thính Vũ các lập tức liền trở nên náo nhiệt.

"Bất Hối!" Chiến Cảnh Thiên là người đầu tiên chạy tới, trên người chỉ khoác một kiện áo đơn, đi tới liền đem Bất Hối ôm ở trong lòng, khẩn trương xem xét.

Hoa Thiên Thần cũng theo sát phía sau, cẩn thận kiểm tra cho Bất Hối, sau cùng cho nàng ăn một viên thuốc, ăn viên thuốc không bao lâu, Bất Hối từ từ tỉnh lại.

"Như thế nào, thân thể có chỗ nào không thoải mái, làm sao có thể đột nhiên té xỉu?" Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy nàng tỉnh lại trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá vẫn cau mày, nàng đột nhiên té xỉu, có phải thân thể xảy ra chuyện gì hay không?

Bất Hối còn chưa mở miệng, Hoa Thiên Thần đã giành nói trước, hướng về Chiến Cảnh Thiên bảo đảm nói: "Nàng không có việc gì, chẳng qua là bị phong hàn, uống vào là được, hai ngày này hảo hảo tĩnh dưỡng một chút."

"Phong hàn? Làm sao có thể nghiêm trọng đến té xỉu?" Rõ ràng Chiến Cảnh Thiên vẫn cảm thấy có vấn đề, hơn nữa, vừa rồi hẳn chú ý tới Hoa Thiên Thần cùng Bất Hối âm thầm trao đổi ánh mắt, các nàng nhất định có chuyện gì gạt hăn. Nghĩ vậy, trong lòng lập tức thấy không thoải mái, hai mắt nguy hiểm nhìn Hoa Thiên Thần.

"Là do thân thể nàng sợ hàn, Chiến Vương gia liền lưu lại cho nàng ấm áp đi, còn mọi người cũng lui ra đi." Không cho Chiến Cảnh Thiên cơ hội hỏi, đem tất cả mọi người dẫn ra ngoài, truyện cười, loại chuyện này vẫn nên để cho nữ nhân kia tự mình giải thích là tốt hơn.

Sau khi mọi người rời đi, Chiến Cảnh Thiên bế Bất Hối tới giường đắp kín mền, sau đó cời y phục trên người xuống, chỉ lưu lại một tầng áo lót chui vào trong chăn, đem nàng ôm chặt trong ngực.

"Như vậy ấm áp chưa!"

Người hương vị nhàn nhạt trên người nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, khẩn trương trên mặt Chiến Cảnh Thiên lúc này mới lộ ra tươi cười, cảm giác mỹ nhân trong ngực thật tốt. Khi hai người bọn họ ở mật thất đều mỗi ngày ôm nhau ngủ, từ khi thương thế của hăn tốt lên một chút, Bất Hối không đến đây nữa, mỗi buổi tối nằm ở trên giường lãnh lẽo đều trần trọc ngủ không yên. Hiện giờ cảm giác này thật làm cho người ta hoài niệm!

"Lần này hài lòng chưa?" Bất Hối cũng không đẩy hăn ra, tùy ý để hăn ôm nàng, đối với cái ôm của hăn nàng không hề bài xích, hăn ôm cực kỳ ấm áp, có thể trừ bỏ toàn bộ cái lạnh của nàng, cực kỳ thoải mái, làm cho nàng cũng có chút tham luyến.

Hiển nhiên, Chiến Cảnh Thiên cũng không buông tha nghi hoặc trong lòng, tiếp tục truy vấn: "Nói đi, tới cùng là xảy ra chuyện gì? Cưng nhiên lại vẫn gạt ta?" Nghĩ đến nữ nhân của mình có bí mật cùng nam nhân khác hẳn liền không cao hứng, cho dù là bằng hữu hăn tín nhiệm nhất cũng không được.

Bất Hối trong lòng khinh thường hăn một phen, thực ngại thơ, bất quá thấy không thể gạt được hăn liền tiến tới bên lỗ tai hăn nói nhỏ một chút.

"Đáng chết!"

Nàng nói vừa xong, Chiến Cảnh Thiên trừng mắt phẫn nộ, trong mắt tràn ngập sát khí, không còn tham luyến hương vị trên người Bất Hối, buông nàng ra muốn đi giết người. Mấy nữ nhân kia muốn chết! Trước kia là không có người trong lòng, cho nên cảm thấy không sao cả, cũng không muốn làm trái ý hoàng tổ mẫu nên để các nàng ở lại Vương Phủ, nhưng hiện tại đã khác, các nàng lại nhiều lần tính kế nữ nhân của mình, hiện tại lại còn làm ra loại chuyện này, không giết các nàng khó tránh khỏi lưu lại mối họa cho Bất

Hối.

Bất Hối biết hân sẽ kích động, cho nên khẩn trương ôm lấy hân "Quay lại, biết người sẽ như vậy nên mới không nói cho người." Nàng vừa sát lại, thân thể hai người liền hoàn toàn dán lại với nhau.

Thân thể mềm mại linh lung liền dán sát trên thân hân như vậy, không có một khe hở, thân thể hân đột nhiên trở nên căng thẳng, sát ý trong mắt lại để lộ ra một loại mãnh liệt.

Trước kia, tuy hai người cũng ôm nhau ngủ, nhưng hân chỉ ôm tới thắt lưng của nàng mà thôi, chưa từng quá gần như vậy, tâm của hai người cũng vì khoảng cách này mà nhảy lên, nhiệt độ trong phòng đột nhiên lên cao rất nhiều.

Vừa rồi Bất Hối chỉ là sốt ruột, cho nên mới dùng biện pháp này giữ hân lại, căn bản không ý thức được hậu quả, khi nàng cảm giác được biến hóa của thân thể hân, mặt đột nhiên đỏ lên, cho dù nàng có tri giác cũng biết thứ chạm vào chân nàng là cái gì

Lúc này, nàng thật sự là không biết nên nói cái gì, hai tay ôm hân vội vàng buông ra, tìm một đề tài giảm bớt sự xấu hổ: "Chuyện này ta sẽ tự giải quyết, người đừng hỏi nữa."

Nàng này vừa động, khóa mềm mại phía trước lại vô ý cọ hân một cái, hân cảm giác được huyết quản trong cơ thể đã muốn trướng phà, cường chế dục vọng trong thân thể, thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai nàng: "Đừng nhúc nhích."

Bất Hối nghe được thanh âm hân tràn đầy dục vọng, thân thể lại có chút rạo rực, giống như đang chờ mong cái gì, lại có chút sợ hãi, cuối cùng, chỉ có thể không nhúc nhích nằm ở trong lòng hân. Chiến Cảnh Thiên biết nàng đang lo lắng cái gì, nhưng hân tuyệt đối sẽ không làm cho nữ nhân của mình chịu ủy khuất, cho dù hân phải buông tha toàn bộ thiên hạ cũng tuyệt đối không buông tay nàng. Huống chi, những người đó hân còn không để vào mắt, hân muốn đoạt thiên hạ cũng không cần hy sinh nữ nhân của mình đi đổi lấy ích lợi. Cúi đầu nhìn thoáng qua nữ nhân ở trong lòng, nàng không phải là một nữ nhân trốn ở phía sau nam nhân để tìm kiếm sự bảo hộ, cho nên, hân tin tưởng nàng!

Minh nguyệt dần dần từ trong mây đen hiện ra, ánh trăng óng ánh chiếu vào hai người ở trong phòng đang gắt gao ôm nhau, khiến cho buổi đêm mê người này càng thêm lãng mạn.

"Ai, thực nhàm chán!"

Ngoài cửa Hoa Thiên Thần cùng Phượng Yêu đang nằm ở trên cửa, nghe động tĩnh phòng trong, đợi đã lâu cũng không thấy thanh âm nóng bỏng mà hân chờ mong truyền ra, không khỏi thất vọng thở dài.

Đứng dậy xoa xoa chân hơi chút tê mỏi, nhìn thoáng qua Phượng Yêu đang trừng mắt hân, khóe miệng gợi lên một tia cân nhắc, tiếp theo, ôm nàng vào lòng rồi khỏi Thính Vũ các.

Vừa rồi khi hân mang Phượng Yêu cùng tiểu Huệ rời đi, hân lại lặng lẽ bỏ trở về trốn ở ngoài cửa nghe lén, Chiến Cảnh Thiên lúc này thân thể đang bị thương, hơn nữa lại đang ở cùng Bất Hối, cho dù biết hân nghe lén cũng không rảnh để ý đến hân.

Ngay lúc trong lòng hân đang vui vẻ, Phượng Yêu đột nhiên xuất hiện, nhìn hân vô si ngồi ngoài khuê phòng của tiểu thư nghe lén, đầu thế để hân đặc ý liền giơ kiếm liền hướng hân đâm tới, Hoa Thiên Thần bất đắc dĩ chỉ có thể điểm huyết đạo của nàng, đặt nàng đến cạnh cửa, hai người cùng ngồi nghe.

"Ta giải huyết cho người, không cho phép động thủ, đồng ý thì nháy mắt một cái." Giờ phút này, hai người đang ở trong phòng hân, nhìn ánh mắt muốn giết người của Phượng Yêu cười hỏi.

Phượng Yêu hiện tại động cũng không thể động, nói cũng nói không được, trong lòng đều là khí, người này như thế nào có thể vô si như vậy, nàng rất không dễ dàng đối hân có điểm hảo cảm, lập tức liền đá chìm đáy biển, hung hăng trừng mắt hân, không thèm nháy mắt.

"Làm sao bây giờ? Ta giải huyết đạo cho người, người lại đuổi giết ta, không giải, ngày mai Bất Hối muội muội lại trách ta?"

Hoa Thiên Thần làm bộ làm tịch ở trong nhà đi tới đi lui, làm cho Phượng Yêu trong lòng hỏa khí càng đậm.

Hai người cứ giằng co ở trong nhà như vậy, cuối cùng, Phượng Yêu bất đắc dĩ đối với hân nháy mắt một cái, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

"Người đã đồng ý, ta giải khai huyết đạo cho người, nhưng người không được đổi ý, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!" Hoa Thiên Thần dứt lời, Phượng Yêu lại nháy mắt bày tỏ nàng đồng ý, Hoa Thiên Thần lúc này mới giải khai huyết đạo của nàng, nhưng vừa giải Phượng Yêu hai mắt đỏ hồng liền hướng hẳn bổ nhào tới, hận không thể chém hẳn thành tám khối.

"Người không phải đã đáp ứng không động thủ sao? Như thế nào còn ra tay, thật sự là nữ tử cùng tiểu nhân là khó hiểu nhất!"

Vừa nghe hẳn trách, Phượng Yêu nở nụ cười: "Người đã nói ta là nữ tử, tự nhiên là có thể đổi ý." Tuy trong miệng nói chuyện, nhưng động tác trên tay cũng không ngừng, tiếp tục truy đánh.

Hai người luôn đánh ở trong phòng, sợ ra ngoài làm kinh động đến mọi người, quấy rầy đến Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, cho nên, Phượng Yêu cũng không dám ra toàn lực, như vậy liền cấp cho Hoa Thiên Thần cơ hội, hẳn ý vào khinh công của mình, nhàn nhã trốn tránh, giống như là một đôi tiểu tình nhân giận dỗi.

"A!"

Đột nhiên, Phượng Yêu bị vấp vào một cái ghế dựa, bất lực kêu một tiếng.

Hoa Thiên Thần thấy thế, sao nhẫn tâm để cho mỹ nhân ngã sấp xuống, nhanh chạy tới tiếp, tuy là thuận lợi đón được nàng nhưng lại làm hẳn cùng ngã xuống trên giường.

"Ha ha. Lần này tóm được người rồi." Nhìn thấy tóm được hẳn, Phượng Yêu đắc ý cười rộ lên, tiểu thư đã từng nói có đôi khi để đạt được mục đích phải không từ thủ đoạn, gọi là binh bất yếm trá.

Phượng Yêu tư sắc cũng thuộc loại thượng thừa, mặt trái xoan xinh xắn, hai mắt sáng ngời, chiếc mũi kiên định, miệng anh đào nhỏ, bộ dáng ôn nhu lại nhu thuận, hiện tại vì hưng phấn hai gò má hơi hơi đỏ lên, khoe môi treo tươi cười hồn nhiên, làm cho Hoa Thiên Thần nhìn đến ngây ngốc.

Hẳn vốn là vì nhàm chán, nhìn nàng thú vị, lại bị Chiến Cảnh Thiên kích thích, cho nên mới thích đùa nàng, nhưng hiện tại nhìn dung nhan nằm ở trong lòng ngực mình cười hồn nhiên như hài tử, trong lòng nổi lên gợn sóng khác thường.

Nhìn đôi môi mềm mại kia, trong đầu chỉ có một thanh âm ‘cắn lên đi hương vị nhất định rất tốt!’

Nguyên bản Phượng Yêu là cao hứng, cho rằng nàng dùng kế rớt cục cũng tóm được Hoa Thiên Thần, nhưng khi nhìn đến Hoa Thiên Thần đang nhìn nàng, nàng mới phát hiện tư thế hai người hiện tại rất ái muội.

Nàng cả người đều nằm trong lòng hẳn, đè hẳn ở dưới thân, hai tay ôm eo của hẳn.

Phút chốc, mặt nàng liền đỏ, nàng chưa từng cùng nam tử thân cận như vậy, huống chi là nam tử đã nhìn thân thể nàng, vùng vẫy muốn đứng lên, tránh khỏi cái ôm của hẳn.

Cảm nhận được nàng vùng vẫy, Hoa Thiên Thần hơi nhíu hai hàng lông mày, hẳn không muốn để cho nàng đứng lên, cho nên, cánh tay càng thêm dùng lực đem nàng giam cầm trong lòng hẳn, hôn lên môi son của nàng.

Bốp!

Phượng Yêu cảm nhận được ý đồ của hẳn, theo bản năng giơ tay lên đánh vào mặt hẳn.

Thanh âm bất ngờ, phá tan ái muội trong phòng, hai người lập tức dừng tại nơi đó.

Nửa ngày sau Hoa Thiên Thần mới phản ứng kịp, trong lòng ngẫm nghĩ chính mình, khi nào thì trở nên cợt nhả như vậy, tuy không muốn vãn vội vàng buông hai tay ra, đỡ nàng dậy, sắc mặt lại khôi phục bình tĩnh không để ý, cười nói: "Nhìn người bị dọa, lại thất thần làm gì, chẳng lẽ thật muốn cùng gia ngủ?"

Nghe vậy, Phượng Yêu xì một tiếng khinh miệt, hung hăng trợn mắt nhìn hẳn, nam nhân này thật là xấu xa.

Thấy nàng cũng khôi phục bình thường, Hoa Thiên Thần cười nói: "Đi thôi, ta đưa người trở về."

"Ai cần người đưa, tự ta đi." Nghe hẳn nói xong, Phượng Yêu vội vàng chạy ra ngoài cửa, khi bị gió lạnh bên ngoài thổi vào mới đưa bối rối trong lòng nàng thổi tan, lấy lại bình tĩnh, vươn người nhảy lên, hướng về Thính Vũ các chạy vội trở về.

Tiểu Huệ cũng không phát hiện nàng rời đi, giờ phút này đang ngủ say sưa, cẩn thận bỏ đi y phục,

nằm lại trên giường mình, trong đầu đều là tình cảnh vừa rồi, chỉ chốc lát, nam nhân vẫn giấu ở đáy lòng kia cũng xuất hiện, sau cùng, hai gương mặt luân phiên xuất hiện trong đầu nàng, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Ngoài cửa, khi nghe thấy bên trong phòng hoàn toàn không có thanh âm, một đạo bóng dáng mới vươn người rời đi đến Đông Uyển nằm xuống, cô đơn nhìn ánh trăng, tự giễu nở nụ cười, hắn còn xứng nhận được tình yêu sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Bất Hối thỏa mãn đuổi thắt lưng, đã lâu không được ngủ thư thái như vậy, nhìn về khoảng không bên cạnh, trong lòng có chút mất mát, lấy tay sờ sờ, vẫn còn hơi ẩm kể rõ hần vừa mới rời đi.

"Thức dậy, nhanh rửa mặt chải đầu ăn điểm tâm đi."

Ngay lúc nàng đang cảm thấy mất mát, Chiến Cảnh Thiên bê bữa sáng còn hơi nóng đi đến.

Đột nhiên nhìn thấy hần, trên mặt Bất Hối lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhìn hần chuẩn bị bữa sáng, trong lòng một hồi ấm áp, nhanh chóng đứng dậy thu thập xong ngồi xuống cái bàn trước mặt, ăn cháo trắng hần tự tay làm cho nàng, lần đầu tiên cảm thấy cháo vô vị cũng trở nên thơm ngon như vậy.

Bất Hối lại ăn vài miếng đồ ăn hần gấp cho nàng, đối với hần nói: "Một lát cơm nước xong thì đi về đi, giữa trưa ta qua tìm người."

Thân thể Chiến Cảnh Thiên còn chưa ổn định, tuy không cần lúc nào cũng phải ngâm mình trong được thùng, nhưng mỗi ngày vẫn cần ngâm bên trong được tuyền mấy canh giờ.

"Buổi tối chúng ta ăn lẩu đi." Chiến Cảnh Thiên đột nhiên nói.

"Không được, người đang uống thuốc, không được ăn cay, vẫn nên đợi mấy ngày nữa đi."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhăn lại hai hàng lông mày, hần chỉ là muốn ăn đồ nàng làm mà thôi: "Thân thể ta đã không ngại."

"Uh~m, gần đây tâm tình không được tốt, chờ ngày nào đó tâm tình ta tốt lên rồi làm đi." Bất Hối buồn cười, nàng biết hần muốn cái gì, nhưng cố ý không muốn để cho hần thực hiện được thôi.

Sau cùng, Chiến Cảnh Thiên phải rời đi trong vô hạn oán niệm.

Sau khi hần rời đi, Bất Hối một lần nữa nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, tiểu Huệ bưng tới bát thuốc đen tuyền, đây là Hoa Thiên Thần kê đơn cho nàng, nhìn hai hàng lông mày của Bất Hối đang nhăn lại đồ dảnh nói: "Tiểu thư, người uống đi, Vương gia nói, thuốc này người phải uống vào."

Bất Hối nhíu mi, chui đầu vào trong mền: "Hừ, tiểu thư nhà người uống vào mới thật sự là sống không lâu." Hoa Thiên Thần chết tiệt, không phải nói hần về sau đem thuốc làm thành viên sao? Đêm qua ăn cái kia hoàn toàn không thấy đặng.

"Tiểu thư ——"

"Phượng tỷ tỷ đây là làm sao vậy, nghe nói người hôm qua đột nhiên té xỉu, bọn muội muội cố ý quá đây nhìn xem." Ngay khi tiểu Huệ cùng Bất Hối đang đánh giăng co, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Yến Tâm Nhu.

Đi theo còn có Hạ Lam cùng Lâm Tuyết Nhu, các nàng hiện tại đều mỗi ngày tụ cùng một chỗ dùng trà nói chuyện phiếm, rất tốt.

"Khụ khụ. cũng không có gì, Hoa Thiên Thần nói, gần đây trời rất lạnh, ta chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi, khụ khụ. mấy ngày nữa sẽ khỏi." Thấy các nàng tới, Bất Hối đem dược trong tay tiểu Huệ đổ sang một bên, vịn giường ngồi dậy.

Thấy nàng muốn dậy, tiểu Huệ khẩn trương cầm một cái đệm dựa đặt sau lưng nàng, hơi có chút trách cứ nói: "Tiểu thư, Hoa thần y dặn người nằm trên giường nghỉ ngơi, người dậy làm gì."

"Ta chỉ là nhiễm phong hàn, khụ khụ. Nào có yếu ớt như thế." Bất Hối cố ý trừng mắt nhìn tiểu Huệ liếc mắt một cái, sau đó chuyển hướng tới ba vị trong phòng kia cười nói: "Bất Hối tạ ơn ba vị tiểu thư, thứ ta không thể dậy tiếp đón các người, tiểu Huệ, đi lấy chút điểm tâm lại đây."

Bất Hối trong lòng ngầm khinh bỉ chính mình, lời này nói ra thật sự là làm cho nàng toàn thân đều nổi da gà.

Nàng vừa nói xong, Hạ Lam lập tức nhu hòa nói: "Tỷ tỷ thân thể ốm yếu, không cần khách khí như vậy, chúng ta ngồi một chút liền đi, chỉ cần tỷ tỷ thân thể an khang là tốt rồi."

Chỉ có Lâm Tuyết Nhu vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa ngồi ở chỗ kia, một bộ hận không thể làm nàng chết nhanh một chút.

"Tiểu thư, vẫn nên uống thuốc đi, ta đã cho người chuẩn bị mứt hoa quả." Tiểu Huệ cũng không đi

xuống chuẩn bị thức ăn, tiếp tục lưu lại dụ dỗ Bất Hối uống thuốc, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể ngoan ngoãn uống thuốc, bát thuốc vừa đến bên miệng, vị thuốc đông y liền xông vào mũi, cau mày, nín thở một hơi uống vào.

Được vừa vào miệng, sắc mặt khẽ biến, thuốc này như thế nào uống vào lại thấy ngọt ngọt, còn có hương vị nước đường đỏ?

Bất quá, mặc kệ là cái gì, Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên khẳng định sẽ không hại nàng, nếu đã không đắng cũng không bài xích, ừng ực ừng ực mấy hơi liền uống vào, uống xong tiểu Huệ khẩn trương thả một viên mứt hoa quả vào trong miệng nàng, ngọt càng thêm ngọt.

Hương vị này thật là có vị ngọt nói không nên lời!

"Tỷ tỷ mới vừa uống thuốc, nên hảo hảo nghỉ ngơi mới đúng, bọn muội muội trước hết cáo từ."

Thấy nàng uống thuốc, Yến Tâm Nhu lập tức đứng dậy cáo từ, từ đầu đến cuối Lâm Tuyết Nhu cũng chưa nói một câu.

"Đợi đã."

Các nàng vừa tới cửa, Bất Hối lại gọi các nàng lại, sau đó nhiệt tình nói: "Mấy ngày trước ta ra phủ một chuyến, mua được thứ rất mời mề, là quốc hoa của Yến quốc, tơ vàng quý, vừa lúc sắp sang năm mới, ta liền mua mấy bó, nghĩ đến Tâm Nhu công chúa là từ Yến quốc tới, tặng người một bó để giảm bớt nỗi khổ nhớ quê, còn hai bó sẽ cho Lâm tiểu thư cùng Hạ tiểu thư đi."

"Tiểu thư ——" nghe nàng nói xong, tiểu Huệ một bộ không tình nguyện, kia là nàng phí nhiều công sức mới mua được, phòng của nàng cũng chưa có, như thế nào có thể tặng người như vậy.

"Còn không mau lấy ra cho các vị tiểu thư." Bất Hối lườm nàng một cái, sau đó tiểu Huệ vể mặt u sầu lui ra.

"Vậy đa tạ Phượng tỷ tỷ, đã sớm nghe nói qua hoa này, chẳng qua hoa này chỉ trong hoàng cung Yến quốc mới có thể có được, không nghĩ nhờ phúc của Phượng tỷ tỷ còn có thể gặp một lần." Nghe Bất Hối nói, Hạ Lam trong mắt hiện lên một tia thương cảm, hoa này nhất định là Chiến Cảnh Thiên đưa, bất quá, cũng có một tia vui sướng, nàng đã đọc được ở trong sách, cũng đã nghe người ta nói đến, vẫn muốn thấy một lần.

"Tâm Nhu đa tạ Phượng tỷ tỷ có tâm, khi ở Yến quốc, Tâm Nhu thích nhất là tơ vàng quý, hơn nữa để hoa này ở trong phòng chẳng những có thể thanh lọc không khí, còn có thể tiêu trừ mọi mệt, mới vừa tiến vào đã ngửi được hương vị quen thuộc, nguyên lai là thật." Yến Tâm Nhu cũng hết sức tự nhiên nói.

"Ta vốn định đặt ở trong phòng, chỉ là sợ được một thời gian sẽ bị héo mất nên bảo tiểu Huệ làm hà bao cho ta đeo ở trên người, Vương gia cũng có. Nếu mấy vị thích, ta cũng có thể nói tiểu Huệ làm thành hà bao tặng cho các người." Bất Hối cố ý lấy một cái hà bao từ bên mình, phía trên thêu tơ vàng quý Kim Hoàng Sắc, vừa lấy ra, hương vị tươi mát thanh nhã càng đậm.

Thấy vậy, Lâm Tuyết Nhu từ cạnh cửa nhích lại gần, sắc mặt lập tức tối sầm xuống, trong mắt hàm chứa ý né tránh, không dám nhìn thẳng Bất Hối, từ chối nói: "Ta, ta không phải cực kỳ thích, ta sẽ không cần."

Bất Hối đâu cho phép nàng đổi ý, lập tức nói: "Ta biết Lâm tiểu thư không muốn đoạt đồ của người khác, không sao cả, ta có rất nhiều, cho các người về sau ta vẫn còn mà."

Dứt lời, tiểu Huệ vừa lúc bê ba bó tơ vàng quý đi đến, oán giận nói: "Tiểu thư, chúng ta cũng chỉ có từng này, cái này đúng là có thể gặp nhưng không thể cầu."

"Được rồi, không được hẹp hòi, nhanh đưa cho ba vị tiểu thư."

Bất đắc dĩ, tiểu Huệ chỉ có thể vể mặt mất hứng đem hoa tặng ra ngoài, Hạ Lam vể mặt vui sướng nhận lấy, cầm trong tay ngửi ngửi, quả nhiên giống như thư thượng viết, Yến Tâm Nhu cũng tự nhiên nhận lấy, chỉ là, lập tức đưa cho tiểu nha hoàn bên cạnh, Lâm Tuyết Nhu lại giống như nhìn thấy ôn dịch, né tránh nói: "Bốn tiểu thư không thích hương vị này, ta không cần." Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Nàng sau khi rời đi, Hạ Lam cùng Yến Tâm Nhu cũng lui xuống, Bất Hối nằm ở trên giường, nhìn ba cái bóng lưng các nàng, trong lòng hừ lạnh, nhanh như vậy đã không giấu được? Nàng còn chưa chơi

đã.

"Tiểu thư, người vì sao đem hoa này tặng cho các nàng, tiểu Huệ cũng chưa được dùng." Sau khi các nàng đi, tiểu Huệ cầm trong tay bó hoa của Lâm Tuyết Nhu đặt trên bàn, nếu muốn đưa cho người khác còn không bằng để mình dùng.

Bất Hối ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, vỗ một cái cái trán của nàng, cười nhạt nói: "Khi nào trở nên nhỏ mọn như vậy, đi xuống đi, giúp ta gọi Phượng Yêu tới."

"Phượng Yêu vừa bị Hoa thần y kêu đi, nói là đi đổi dược cho nàng." sắc mặt Tiểu Huệ vẫn xỉ xuống, tức giận trả lời, nàng cảm thấy sau khi Phượng Yêu tỉnh lại tiểu thư liền không thích nàng.

"Vậy không cần, người đi xuống nghỉ ngơi đi, ta ngủ một lát, khi nàng trở lại nói nàng tới tìm ta là được." Bất Hối cũng không phải muốn ngủ, chẳng qua muốn yên lặng một mình mà thôi, kế tiếp còn có rất nhiều chuyện chờ nàng đi làm.

Chờ Bất Hối ngủ một giấc sau khi tỉnh lại, thấy Phượng Yêu sững sờ ngồi bên cạnh, từ sau lưng vỗ nàng một cái: "Nghĩ cái gì chăm chú như vậy."

"A, tiểu thư, người tìm ta?" Phượng Yêu đột nhiên bị giật mình hoảng sợ.

"Ừ, hai ngày này người cùng Nguyên Bích chú ý mấy người kia, có cái gì dị thường đều nhớ kỹ, nhớ lấy, đừng để cho người phát hiện." Bất Hối cũng không tiếp tục trêu ghẹo nàng, nàng suy nghĩ cái gì nàng cũng có thể đoán được, loại chuyện này cưỡng cầu là không được, chỉ có thể dựa vào đường sự chính mình giải quyết

Suy nghĩ một chút tất cả sự tình, Bất Hối cảm thấy chuyện bị trúng độc lần này không đơn giản như vậy, nơi chốn đều lộ ra cổ quái, cho nên, nhất định phải bắt lấy người ở phía sau màn.

Ngày đó tiểu Huệ kêu nàng ra ngoài, rõ ràng hướng về phía tư vàng quỳ đi, nàng hầu như chưa ra khỏi Vương Phủ, là ở nơi nào nghe nói qua loại hoa này? Hơn nữa, nhìn nàng như là biết rõ ở nơi nào bán.

Tiểu Huệ theo nàng lâu như vậy, là người cực kỳ ngây thơ không chút tâm cơ, đều suy nghĩ cho nàng, cho nên căn bản không có khả năng phản bội nàng, như thế, liền là người dụng tâm lợi dụng nàng, người có thể lợi dụng tiểu Huệ rất nhiều, nhưng muốn hại nàng cũng chỉ có vài vị kia.

Từ phản ứng của ba người hôm nay, tất cả mũi nhọn đều hướng về phía Lâm Tuyết Nhu, nhưng thật là nàng sao? Đầu óc nàng kia có thể nghĩ ra kế hoạch không chút sơ hở như vậy sao?

Thấy nàng trầm tư, Phượng Yêu ở bên nói: "Tiểu thư, tiểu Huệ nhất định sẽ không hãm hại người, hai ngày này ta quan sát, nàng cũng giống như ta, trong lòng chỉ có tiểu thư."

Chuyện này Bất Hối cũng không gạt Phượng Yêu, nhưng cũng không nói cho tiểu Huệ.

"Ừ, ta biết, cho nên, ta mới càng thêm thống hận những kẻ đã lợi dụng nàng." Nói đến đây, trong mắt Bất Hối hiện lên một tia sát khí.

Tiểu Huệ đơn thuần như vậy, nếu nàng biết mình bị người lợi dụng hại mình, tiểu Huệ nhất định sẽ rất thống khổ, nếu mình thật xảy ra chuyện gì, tiểu Huệ nhất định sẽ luẩn quẩn trong lòng.

"Yên tâm đi tiểu thư, ta nhất định sẽ giúp người chú ý những người đó hết sức kỹ càng, tìm ra hung thủ chân chính." Dứt lời, lại nhìn nhìn tư vàng quỳ ở trên bàn, cau mày nói: "Bất quá, hoa này?"

"Yên tâm đi, Hoa Thiên Thần đã phối giải dược, không có việc gì."

Bất Hối hồi tưởng lại ngày ấy khi cùng tiểu Huệ mua hoa, nàng liền phát hiện vẻ mặt của người bán hoa không đúng, nàng cầm nhiều tư vàng quỳ xuất hiện tại một vị trí cực kỳ xa xôi như vậy cũng rất kỳ quái, xung quanh cũng không có người quá lại mua hoa, còn có điểm, người bán hoa kia tuy nhìn qua là một bà bà, nhưng tinh quang lóe sáng trong mắt nàng, nếp nhăn trên mặt cũng rất không tự nhiên, mặc đồ tuy cũ nát, nhưng không có một điểm của người nghèo, nhìn thân thủ lưu loát, lại biết võ công.

Cho nên, sau khi nàng mua hoa trở về vụng trộm lấy cho Hoa Thiên Thần nhìn một chút, Hoa Thiên Thần lập tức tra ra trên hoa có độc.

Độc trên hoa là từ Hiên Viên Quốc, lại là hoàng cung.

Hoa Thiên Thần đã từng tới Hiên Viên Quốc, nhìn thấy một loại độc dược, loại độc dược này nếu dùng trực tiếp sẽ bỏ mạng ngay lập tức, nhưng nếu nấu để trong phòng, sau một thời gian người ngửi mùi sẽ

từ từ trúng độc mà chết. Lúc trước hãn được mời đến để giải loại độc này, về sau khi sư huynh hãn ra mặt mới giải được, lúc này mới biết được đây là bí truyền trong hoàng cung, chuyên để xử trí kẻ phản bội, hoặc là các phi tử phạm vào cung quy.

Lúc ấy Hoa Thiên Thần nhớ kỹ loại độc được này, trên người cũng mang theo giải được, cho nên, khẩn trương cho Bất Hối ăn, lúc này mới không có việc gì, mà nửa đêm hôm Bất Hối qua té xỉu hoàn toàn là giả vờ, chính là vì muốn tra ra người hạ độc phía sau.

Chương 59.3

Bất Hối giả bệnh một ngày ở lại Vương Phủ, ngày thứ hai thật sự chịu không nổi nữa liền tìm một cơ hội lừa tiểu Huệ, mang theo Phượng Yêu ly khai, Nguyên Bích vẫn tiếp tục ở lại Bắc Uyển giám thị các nàng.

Hô!
Bất Hối thở ra một hơi, vẫn là không khí bên ngoài tươi mới, mỗi ngày đều bị kìm nén ở trong Vương Phủ thật sự quá nhàm chán.

"Đi, hôm nay mang người đi ăn ngon." Bất Hối nghĩ lại, lần trước các nàng ra ngoài tìm mua cái cửa hàng liền trở về, còn chưa mang Phượng Yêu tới quán lẩu.

Hiện giờ quán lẩu đã được Bất Hối sang tân lại, đưa ra một vài vị lẩu mới, lại hấp dẫn một chút khách hàng. Tuy bên đường cũng có quán bán, nhưng vẫn không bằng chính tông, cũng không nhiều loại như này.

Bất Hối nhớ lại có lần đưa Thái Hoàng Thái Hậu đến nơi đây ăn, sau đó được tặng vài chữ, vậy là tốt rồi, cửa tiệm dính tới hoàng gia khẳng định càng thêm sa hoa.

"A, tiểu thư, cái này ăn thật ngon! Chiến quốc quả nhiên rộng lớn, thứ này từ trước đến nay chưa từng thấy qua, không nghĩ tới nhìn rất đơn giản hương vị lại không tệ." Bên trong phòng, Phượng Yêu đang ra sức ăn, vừa ăn vừa tán thưởng.

Thấy nàng ăn cao như vậy, trong lòng cũng vô cùng tự hào, cười nhạt nói: "Chờ chúng ta trở lại Phượng quốc, ở nơi đó cũng mở một cái, không, về sau đi đến đâu liền đem quán lẩu mở đến đấy, như vậy, lúc nào muốn ăn cũng có thể ăn."

"Tiểu thư, người cứ trêu đùa Phượng Yêu, chẳng lẽ chúng ta đến núi Thanh Phong, người ta còn có thể đem tiệm đến núi Thanh Phong sao?" Phượng Yêu nhìn Bất Hối trêu chọc một câu, tiệm của người ta như thế nào có thể nghe lời người?

"Vì sao không thể, lão nhân chính là người đầu tiên tán thành." Bất Hối suy nghĩ đến Thanh Phong đạo trưởng, trong lòng liền cười vui vẻ, vị này ở bên ngoài được mọi người truyền là cao nhân vô cùng thần kì, kỳ thật giống như một Lão Ngoan Đồng, yêu thích lớn nhất chính là ăn, trước kia khi còn ở trên núi thường xuyên bắt nạt Phượng Yêu làm này làm kia.

Ngay khi các nàng đang nói chuyện phiếm, ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc: "Vẫn là sư muội hiếu sư phụ nhất, nếu sư phụ biết đây là sư muội mở, khẳng định sẽ lập tức chạy xuống núi."

"Sư huynh!"
"Bách Lý sư huynh!"

Người từ ngoài cửa đi tới đúng là Bách Lý Hề, vẫn toàn thân cấm bào trắng tinh không nhiễm bụi trần, trên mặt là tươi cười ấm áp, chỉ là trong mắt hơi có chút mỏi mệt.

"Phượng Yêu đã tỉnh lại, thân thể hiện tại như thế nào?" Bách Lý Hề đã được Bất Hối nói cho biết trước, phòng này là Bất Hối giữ lại cho chính mình cùng bằng hữu, cho nên Bách Lý Hề có thể tùy ý ra vào nơi này.

Vừa thấy Bách Lý Hề đến, hai mắt Phượng Yêu càng thêm sáng ngời, vội vàng lau một chút nước canh chảy ra bên khóe miệng, đem rau xanh trong miệng nuốt xuống, sắc mặt khẽ biến thành đỏ lên, then thò nói: "Cám ơn Bách Lý sư huynh quan tâm, ta không sao."

"Thân thể bá phụ như thế nào? Người chừng nào thì trở về?" Bất Hối khẩn trương gọi tiểu nhị kê thêm một chiếc ghế để cho hắn ngồi xuống.

Bách Lý Hề đối với Phượng Yêu nở nụ cười, sau đó đem tâm tư đều đặt ở trên người Bất Hối, cười nhạt nói: "Thân thể Phụ hoàng đã hoàn toàn bình phục, lần trước nhận được thư của người, nghĩ là có gì việc gấp, cho nên vội vàng chạy tới, hiện tại không có việc gì chứ?"

Bất Hối trong lòng cảm động, nguyên lai mỗi một trong mắt hắc là vì lo lắng cho nàng.

Cảm động nàng sẽ không nói, bất quá, long tốt của hắc nàng sẽ ghi ở trong lòng, tự tay gấp một miếng thịt đưa tới bát của hắc, trêu đùa: "Sự tình đã giải quyết, cảm ơn sư huynh, chỉ là, nếu người đã đến đây thì còn có chuyện muốn người hỗ trợ."

Bất Hối nghĩ tới chuyện ma quái bên trong tiệm mới mua, Chiến Cảnh Thiên bị thương sẽ không thể giúp nàng, để Hoa Thiên Thần ra mặt tốt nhất.

"Một miếng thịt đã muốn ta đi làm việc?" Bách Lý Hề tự nhiên đem thịt nuốt vào, trêu ghẹo nói.

"Khi sự tình làm tốt, ta sẽ mời người ăn thịt gấp mười gấp trăm lần." Nàng nghĩ, chờ thêm vài ngày nữa để thân thể Chiến Cảnh Thiên tốt lên chút sẽ làm một bữa tiệc thịt nướng, có thể mời Bách Lý Hề cùng tới.

Nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, thần sắc Phượng Yêu dần tối sầm lại, trong mắt tràn đầy mất mát. Trong lòng cười khổ, trước kia khi ở trên núi cũng là như vậy, trong mắt sư huynh chỉ có tiểu thư, nàng chỉ có thể lặng lẽ nhìn. Hiện tại, vẫn là như vậy, cũng đúng, nàng lấy cái gì so với tiểu thư.

Ngay lúc tinh thần nàng chán nản, Bất Hối lấy một chiếc đĩa đánh vào trên tay nàng, cười nói: "Nha đầu kia, nghĩ cái gì, còn không ăn mau đi, sư huynh đến đây người cũng không nhanh gấp đồ ăn cho hắc."

Vừa rồi khi Bách Lý Hề tiến vào, nàng liền nhìn thấy ánh mắt Phượng Yêu đều đặt tại trên người Bách Lý Hề, không nghĩ tới nha đầu kia thích Bách Lý Hề, trước kia mình đều nghĩ đến một nam nhân khác, cũng chưa chú ý tới tâm tư của Phượng Yêu.

Nghe vậy, Phượng Yêu từ trong trầm tư tỉnh lại, trên mặt lại treo lên tươi cười, chần chờ một chút, sau đó gấp một viên thịt cho Bách Lý Hề: "Bách Lý sư huynh, cái viên này ăn rất ngon, người nếm thử." Trong lòng có chút không yên, Bách Lý sư huynh có chút thích sạch sẽ, vừa rồi ăn tiểu thư gấp thịt cũng đã làm cho nàng hết sức ngạc nhiên, viên thuốc này?

"Tốt, lát nữa Phượng Yêu sư muội để ta kiểm tra một chút." Bách Lý Hề tiếp nhận viên thịt Phượng Yêu gấp cho hắc, cũng nuốt vào.

Phượng Yêu sừng sờ Bách Lý Hề, không dám tin, hắc thật sự ăn viên thịt nàng gấp cho hắc?

Nén lệ trong mắt, giờ khắc này, nàng thiếu chút nữa khóc lên, tất cả mất mát vừa rồi nháy mắt tan như mây khói.

"Tới, uống chén sữa, nhìn người cay đến cả nước mắt rồi, từ nhỏ đã không thể ăn cay, lại vẫn ăn nhiều như vậy." Bách Lý Hề nào biết trong lòng Phượng Yêu nghĩ cái gì, còn tưởng rằng nàng ăn lẩu bị cay, ôn nhu đưa một ly sữa tới, lần trước hắc bị cay Bất Hối cũng cho hắc uống một chén sữa.

Phượng Yêu ngây ngốc tiếp nhận sữa, vài ngụm liền đem một bát sữa lớn uống cạn, hoàn toàn quên chính mình ghét nhất hương vị sữa.

"Được rồi, tiếp tục ăn đi, ăn xong rồi chúng ta đi cửa hàng mới nhìn xem." Bất Hối trong lòng thở dài một hơi, tình yêu, thật sự có thể làm cho người ta trở nên không giống chính mình sao?

Lại ăn một hồi, Phượng Yêu mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, vừa rồi Bách Lý sư huynh cùng tiểu thư nói muốn đem món lẩu đến núi Thanh Phong, đây là có ý gì, lập tức nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư, người vừa rồi cùng Bách Lý sư huynh nói cái gì, ta như thế nào nghe không rõ."

Phốc xuy!

Bất Hối vui vẻ, nha đầu kia phản xạ thật đúng là chậm.

"Còn nhớ rõ ta đã nói sẽ cho người kinh hi không?"

Nghe vậy, Phượng Yêu nhìn Bất Hối ra sức gật gật đầu, việc này nàng vẫn nhớ kỹ.

Nhìn thấy bộ dáng nàng ngây ngốc, Bất Hối nở nụ cười: "Quán lẩu này là tiểu thư nhà người mở, như thế nào?Đủ kinh hi không?"

A!

Bất Hối vừa nói xong, Phượng Yêu liền nhin không được kêu lên.

Tuy vừa rồi nghe được các nàng nói, trong lòng Phượng Yêu cũng đã có chuẩn bị, nhưng Bất Hối

vừa nói ra nàng vẫn bị cả kinh, trừng hai mắt sáng ngời hỏi: "Tiểu thư, đây thật là người nghĩ ra được? Sao trước kia ta chưa bao giờ nghe người nói tới?"

Thời gian Phượng Yêu ở cùng Bất Hối là lâu nhất, nàng rất hiểu Bất Hối, tiểu thư nhà mình ngay cả cơm cũng không biết nấu, làm sao có thể làm cái này?

"Trước kia người cũng không có hỏi, ta đã từng nhìn thấy ở trên một quyển sách, chỉ là lúc đó không thời gian nghiên cứu cái này, lần này sau khi bị thương có rất nhiều thời gian, cho nên, mới mở quán này."

Bất Hối không thể không dùng phương thức này để chiếm được đồng tình của Phượng Yêu cùng Bách Lý Hề, để tránh các nàng tiếp tục hỏi tiếp, nếu không, nàng thật không biết nên trả lời như thế nào.

Quả nhiên, sau khi Phượng Yêu nghe xong, trong mắt lại ngấn nước, cầm lấy tay Bất Hối an ủi: "Tiểu thư, về sau Phượng Yêu nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào thương tổn người."

Bách Lý Hề tuy không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên một tia kiên định, hắn cũng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng!

"Được rồi, ta không sao, mọi chuyện đều đã qua, chúng ta bây giờ còn có rất nhiều chuyện phải làm. Người cũng biết, ta lại mới mở thêm một cửa hàng, về sau không riêng gì quán lẩu, còn có các tiệm khác, ta muốn trong lục quốc đều có cửa hàng của ta, trở thành thương nhân đứng đầu lục quốc."

Đầu tiên là Bất Hối an ủi Phượng Yêu, về sau trong mắt hiện ra một hình ảnh, đó chính là tràng diện nàng nắm mạch kinh tế của lục quốc trong lòng bàn tay, trong mắt lóe ra quang mang chói mắt, quanh thân tự nhiên tản mát ra một loại khí phách vương giả.

Phượng Yêu cùng Bách Lý Hề đều đang đắm chìm trong hào quang của nàng, trong lòng hoàn toàn bị nàng thuyết phục.

"Phượng Yêu tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ thành công." Dường như bị Bất Hối cuốn hút, Phượng Yêu cũng kiên định nói.

Ánh mắt Bách Lý Hề thâm sâu tập trung trên thân thể nàng, cũng kiên định nói: "Ta cũng tin tưởng, nếu cần hỗ trợ, nhất định phải nói cho ta biết."

"Tốt!"

Bất Hối không biết nên nói gì mới tốt, có người tin tưởng, có người ủng hộ cảm giác thật tốt.

Bữa cơm này ăn cực kỳ vui vẻ, ba người cùng nhớ lại từng chút từng chút kỷ niệm trên núi Thanh Phong, khi nói đến chuyện xấu của nhau lại cười ha hả.

Sau khi ăn cơm xong, Bất Hối thấy thần sắc mệt mỏi trong mắt Bách Lý Hề, cho nên, đề nghị ngày mai mới đến cửa hàng mới, viết địa chỉ cho hắn xong, nàng liền mang theo Phượng Yêu trở về.

*

Hôm sau trời còn chưa sáng, Bất Hối đã bị Phượng Yêu gọi dậy, vốn là đến viện luyện kiếm, sau đó vội vàng ăn cơm xong liền mang nàng đi ra ngoài.

Bất Hối đoán rằng, nha đầu kia nhất định kích động cả đêm không ngủ, hồi tưởng lại trí nhớ, trong lòng không khỏi thở dài, Bách Lý Hề rõ ràng không có cảm tình đối với Phượng Yêu, đây nhất định là đơn phương, chỉ hy vọng đến một ngày Bách Lý Hề có thể phát hiện Phượng Yêu rất tốt.

Các nàng còn tưởng rằng đã dậy sớm, không nghĩ tới Bách Lý Hề còn sớm hơn, hắn không đến nơi đã ước định mà trực tiếp đến cửa Vương Phủ chờ các nàng, vừa thấy các nàng xuất hiện liền khẩn trương đón chào, cười nói: "Đi thôi, ta đối với nơi này không quen, sợ tìm sai địa chỉ, vẫn nên cùng người đi."

Ba người cùng một chỗ rất vui vẻ, rất nhanh, xe ngựa liền đến cửa hàng cửa kia trong Hoàng thành, nhưng các nàng vừa xuống xe liền phát hiện không thích hợp, ngoài cửa tương đối giống khi nàng lần đầu tiên tới mua, vòng người càng nhiều thêm, hướng cửa hàng cửa nhao nhao thảo luận.

Bất Hối nhìn lại hai hàng lông mày, khẩn trương đẩy đám người ra chen lấn đi vào, này vừa thấy, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang. Xem ra, đối phương đã xuất thủ

Khi Bất Hối ở trên xe ngựa đã nói đơn giản cùng Bách Lý Hề chuyện nàng mua cửa hàng, còn chuyện ma quái trong cửa hàng này bị truyền thành chuyện không may mắn.

Không nghĩ tới các nàng mới vừa đến liền phát sinh sự kiện.

Các nàng chen được vào mới phát hiện phía trước cửa hàng hắt đầy vết máu, mà chính giữa cửa lại treo một tử thi, hiện tại đang có một đội quan binh lại kiểm tra, còn đang kiểm tra thi thể.

"Mau gọi chủ của người tới đây, nơi này đã xảy ra án mạng, xui xẻo như vậy, sao còn có thể mua lại." Một tiểu bộ khoái chân cao khí ngang đang giáo huấn Triệu Đình Xương, Triệu Đình Xương chau mày, thần sắc hơi có chút sốt ruột, tuy hăn cũng không đem tên tiểu bộ khoái này để vào mắt nhưng lần này là một mạng người, cần Bất Hối ra mặt mới được.

Vừa rồi Bất Hối ở bên nhìn thấy trước cửa treo một tử thi, trong lòng hừ lạnh một tiếng, ý bảo Bách Lý Hề cùng Phượng Yêu ở lại, chậm rãi đi tới: "Ta là chủ cửa hàng này, có việc cùng ta nói đi."

Tiểu bộ khoái vừa nghe, vội vàng xoay người lại, bọn họ đã đợi thật lâu, trên dưới đánh giá Bất Hối vài lần, nghiêng mắt nhìn từ trên cao xuống nói: "Buổi sáng có người tới báo án, nói nơi này đã xảy ra án mạng, bản bộ khoái đã đợi người một ngày, điều bộ thật lớn."

trong lòng bộ khoái này một bụng hỏa, mỗi lần đến phiên hăn tuần tra bên này, cái cửa hàng này đều phát sinh chút sự tình, thực xui xẻo, nhất là hôm nay đợi Bất Hối một ngày, lại càng không vui.

"Chủ tử, bộ khoái này chỉ đích danh phải gặp chủ tử chân chính mới bằng lòng xử án, hơn nữa, mấy chường quầy trước đây đều chưa gặp qua chuyện chết người." Triệu Đình Xương nhìn thấy Bất Hối đến đây, khẩn trương chạy tới bên cạnh nàng thì thầm.

Nghe đến đó, Bất Hối cười lạnh, xem ra người phía sau đã muốn lộ ra!

"Vị đại nhân này nên xưng hô như thế nào?" Bất Hối ý bảo Triệu Đình Xương không nên gấp gáp, nàng dương lên khuôn mặt tươi cười đi tới trước mặt vị bộ khoái kia hỏi.

Vòng người xung quanh càng tới càng nhiều, mọi người đối với cửa hàng này vừa sợ lại vừa hiếu kỳ, sau khi nhìn thấy Bất Hối xuất hiện liền nhao nhao thảo luận.

"Gọi ta Lưu bộ khoái là được, vị kia là Lý bộ đầu của chúng ta, vụ án này do hăn toàn quyền phụ trách." Lưu bộ khoái thấy thái độ Bất Hối cũng không tệ lắm, giọng điệu cũng được, sau đó chỉ chỉ giới thiệu cho Bất Hối nam tử đang kiểm tra thi thể.

Nghe xung quanh không ngừng nghị luận chuyện Quỷ Hồn lấy mạng, Bất Hối hướng về Lý bộ đầu kia đi tới, thấy hăn cau mày, vẻ mặt chăm chú, khách khí hỏi: "Lý bộ đầu điều tra ra vấn đề gì, người này tại sao lại chết ở trước cửa chúng ta? Thật là có quỷ?"

"Người là ông chủ chân chính cửa hàng này?" Lý bộ đầu buông công việc trong tay xuống, xoay người đánh giá Bất Hối, thấy người này hết sức trẻ tuổi lại có chút ngoài ý muốn, cẩn thận xác nhận lại.

"Là ta, không biết Lý bộ đầu điều tra kết quả như thế nào?" Bất Hối cũng hướng về thi thể nhìn vài lần, cau mày.

"Đây không phải Quỷ Hồn lấy mạng mà là có người cố ý, ngày hôm qua ở Thành Tây có một hộ báo án, mấy ngày trước nhi tử bọn họ đã mất tích, mà cái thi thể này xác định đúng là nhi tử của họ, khám nghiệm tử thi tra ra thời gian tử vong là tối hôm qua, cho nên, đây là một vụ mưu sát!" Trong mắt Lý bộ đầu phiếm tinh quang, mắt lạnh chăm chú tập trung vào Bất Hối, như là muốn từ trong mắt nàng nhìn ra được cái gì.

Bất Hối không để ý hăn, nhìn bên cạnh thi thể quả thật có một phụ nữ đang đỡ một lão nhân tuổi già đang khóc, có thể là do khóc đã lâu nên không phát ra thanh âm gì, chỉ còn lại tiếng nước nở nhọt nhạt.

"A...? Mưu sát? Không biết Lý bộ đầu cảm thấy thủ phạm là ai?" Bất Hối từ trong mắt bộ đầu này nhìn ra hăn đang hoài nghi nàng, hơi hơi nhíu mi, không biết hăn vì cái gì lại hoài nghi nàng?

Lý bộ đầu đã sớm dự đoán được Bất Hối sẽ hỏi như vậy, nói: "Có người nói đêm qua nhìn thấy

một bạch y nam tử mang một cái túi lớn lén lút đi tới phía bên này."

Mẹ nó!

Bất Hối nổi giận, nhìn trên người mình mặc cẩm bào màu trắng, chẳng lẽ bởi vì cái này mà娘子 là hung thủ?

"Vậy nên Lý bố đầu hoài nghi tại hạ." Bất Hối áp chế lửa giận trong lòng, trên mặt treo một nụ cười tươi đẹp, chẳng qua ý cười chưa đạt đáy mắt, trong hai mắt ẩn chứa khí tức nguy hiểm.

"Người là chủ nhân nơi này, nơi này xảy ra án mạng đương nhiên người là đối tượng đầu tiên bị hoài nghi." Lý bố đầu trong lòng có chút giật mình, vụ án này hẳn đã theo mấy tháng, đã có chút đầu mối, ngày đó Bất Hối xuất hiện hẳn liền hoài nghi Bất Hối, nhưng lần trước lại làm mất dấu, điều này càng làm cho hẳn hoài nghi toàn bộ đều là Bất Hối đang âm thầm bày ra.

"Nên nhớ cửa hàng này đã phát sinh rất nhiều chuyện quỷ dị, xảy ra án mạng cũng không phải lần đầu tiên, chẳng lẽ bởi vì ta mặc áo trắng liền hoài nghi ta? Tại sao ta lại muốn đem cửa hàng của ta biến thành hung tai họa? Động cơ lại là cái gì?" Bất Hối ban đầu cảm thấy bố đầu này có chút đầu não, không nghĩ tới lại là một phế vật.

Lý bố đầu nghe Bất Hối nghi vấn, lạnh giọng nói: "Đây cũng là điều ta muốn hỏi người, người đem cửa hàng này biến thành một nơi hoang phế, nhất định là không muốn hấp dẫn sự chú ý của mọi người, do đó đạt thành mục đích không thể cho ai biết."

Nghe vậy Bất Hối cười lạnh, đi đến trước mặt hai người đang khóc thương tâm kia nói: "Lão nhân gia, đây đúng là nhi tử người?"

"Hu hu. Kia chính là con trai đáng thương của ta. Không biết người nào lại nhẫn tâm giết hẳn như vậy, hu hu." Lão thái thái vừa nghe Bất Hối hỏi vội vàng khóc lên, mà phụ nhân bên người娘子 cũng khóc theo.

Bất Hối nghe được trả lời trong lòng có chút manh mối, tiếp tục hỏi: "Nhi tử người mất tích từ khi nào?"

"Ba ngày trước Đại Ngưu nói phải ra ngoài một chuyến, sau đó liền không trở lại, không nghĩ tới, hôm nay cứ nhiên lại. hu hu." Lão thái thái nói xong lại tiếp tục khóc.

Bất Hối thấy vậy, trong lòng càng thêm khẳng định hung thủ là ai, tiếp tục hỏi: "Vậy con dâu người cùng nhi tử người trong ngày thường quan hệ như thế nào?"

"Người, người muốn nói cái gì? Con dâu ta đương nhiên cùng con ta rất tốt, kể từ ngày thành thân đến nay đều ân ái có thêm." Lão thái thái vừa nghe Bất Hối hỏi như vậy, trong giọng nói xen lẫn phần nộ, trừng mắt nhìn Bất Hối, mà娘子 con dâu bên cạnh nghe được Bất Hối nói, thần sắc đau thương trong mắt càng đậm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thi thể trên cửa, yên lặng rơi lệ.

"Vậy người cùng nhi tử người quan hệ như thế nào?" Đối với phần nộ của lão thái thái Bất Hối cũng không để tâm, có đôi khi phần nộ cũng có thể là thẹn quá thành giận.

"Người tới cùng là có ý gì? Chẳng lẽ muốn nói ta hại chết nhi tử của mình?" Lão thái thái lần này vùng vẫy từ trên mặt đất đứng lên, có lẽ vì ngồi quá lâu cho nên chân có chút tê mỏi, vừa đứng lên thiếu chút nữa lại đảo ngã xuống, cũng may Lý bố đầu ở bên cạnh đỡ được.

"Nếu quan hệ rất tốt, vậy tại sao từ sáng đến giờ cũng không đưa nhi tử người xuống?" Bất Hối bằng lãnh chất vấn. Nếu thật là tình cảm thâm hậu, làm sao có thể cho phép thi thể thân nhân của mình cứ bị treo lên, các娘子 lại có thể bình tĩnh ở bên khóc như vậy.

Lão thái thái nghe Bất Hối nghi ngờ, trong mắt rõ ràng có chút né tránh, không dám nhìn Bất Hối, cùng con dâu của娘子 liếc nhau một cái, tiếp theo khóc lên: "Hu hu. mọi người chứng minh ta cùng nhi tử của ta quan hệ như thế nào, hu hu."

Nghe lão thái thái nói xong, người xung quanh đối với Bất Hối chỉ trỏ, có hai người phụ nữ trung niên mập mạp tiến lại.

"Vị tiểu huynh đệ này, sao người có thể nói chuyện cùng Trương đại nương như vậy, Trương đại nương đã thủ tiết hai mươi mấy năm, phải làm việc cho người ta mới có thể nuôi nấng Đại Ngưu, cho dù

mình chịu đói cũng phải cho Đại Ngưu ăn, mà Đại Ngưu cũng vô cùng hiếu thuận, sau khi cưới con dâu quan hệ cũng rất hòa thuận, như thế nào có thể là Trương đại nương làm?"

Nàng vừa nói xong, một phụ nữ trung niên khác cũng mở miệng: "Trương Đại tẩu là người hiểu rõ Đại Ngưu nhất, trước đó vài ngày Đại Ngưu sinh bệnh, nàng đã bán tất cả gia sản để Đại Ngưu chữa bệnh, mà vợ của Đại Ngưu cũng mượn từ nhà mẹ đẻ rất nhiều bạc tới, làm sao có thể hại Đại Ngưu."

Nghe được đến đây, Bất Hối vẫn không phản bác mà cau mày đi đến trước mặt người khám nghiệm tử thi hỏi: "Là người kết luận Đại Ngưu chết vào đêm qua? Chết như thế nào?"

Người khám nghiệm tử thi vừa nghe, nghĩ nghĩ đáp: "Nguyên nhân chết là do vết đao ở trước ngực, chỉ là còn có chút kỳ quái."

Bất Hối nhìn người khám nghiệm tử thi vẫn cau mày xem xét thi thể, cười lạnh nói: "Có phải cảm thấy có chút kỳ quái hay không?"

Người khám nghiệm tử thi gật đầu, tuy hắn đã kiểm tra thi thể nhiều lần, cảm giác toàn bộ đều đã đã điều tra xong, nhưng vẫn cảm thấy có nhiều chỗ nhìn qua rất kỳ quái.

"Lý bố đầu, ta đã biết hung thủ là ai." Lý bố đầu vừa rồi vẫn không cắt ngang Bất Hối, sau khi nghe nàng hỏi hai người kia hắn cũng có chút nghi hoặc, nhất là khi nhìn thấy người khám nghiệm tử thi gật đầu thừa nhận thời gian tử vong có vấn đề, trong lòng liền không còn nhận định Bất Hối là hung thủ, cũng không nghĩ đến nữa, Bất Hối lại có thể nhanh như vậy đã biết ai là hung thủ.

"Hung thủ là ai?" Hắn cũng bắt đầu tin tưởng Bất Hối thật sự đã biết hung thủ.

Bất Hối vẫn chưa trực tiếp trả lời hắn mà đi tới bên cạnh thi thể, mở miệng nói: "Trước tiên là nói về điểm đáng ngờ trên người Đại Ngưu. Thứ nhất, trên mặt hắn không có bất kỳ biểu tình hoảng sợ gì, hơn nữa, khóe miệng vẫn đang khẽ cười, cảm giác chết vô cùng bình thản, thử hỏi, có ai bị giết lại có biểu cảm này sao. Thứ hai, vết đao trên ngực hắn rất ngay ngắn, không có một vết nứt, mà bên cạnh hắn cũng không có dấu vết vùng vẫy, giống như hắn đang chờ bị giết."

Nàng vừa nói xong, người vây xem đều nhìn lại trên thi thể, quả nhiên trên mặt Đại Ngưu không có bất kỳ vẻ hoảng sợ, hoặc là thống khổ, ngược lại cười vô cùng bình thản. Người khám nghiệm tử thi trước mắt sáng lên, hắn rốt cuộc biết vì sao thấy thi thể này quái dị, chính là biểu tình trên mặt hắn.

Lý bố đầu cũng chạy nhanh qua dò xét miệng vết thương, quả nhiên như Bất Hối nói, không hề có dấu vết vùng vẫy hoặc phản kháng.

Mọi người nhao nhao gật đầu, Bất Hối đột nhiên lớn tiếng nói: "Hung thủ chính là, Trương đại nương!"

"Cái gì? Trương đại nương?"

"Vị huynh đệ này, người không phải chuẩn bị ——"

Phản ứng trong đám người cực kỳ dữ dội, rõ ràng cho thấy là không tin Bất Hối nói.

"Thực ra, Đại Ngưu chết là hắn tự nguyện." Ngay lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp nàng lại ném ra một vấn đề chấn động.

"Hắn tự nguyện ? Điều này sao có thể?"

"Đúng vậy, làm sao có thể có người tự nguyện chết ?"

Những lời này so với câu trước càng thêm không bình thường, dân chúng vây xem nhao nhao lắc đầu, bày tỏ nghi ngờ đối với lời Bất Hối nói.

Trương đại nương nghe Bất Hối nói xong, trong mắt lóe ra ánh mắt không dám tin, cùng con nàng dâu liếc nhau một cái, như là hạ quyết định gì, mạnh mẽ lao về phía Lý bố đầu, lấy bội kiếm từ trên eo hắn muốn tự sát, nhưng Bất Hối sao cho nàng cơ hội này, một cước liền đem kiếm đá trên mặt đất.

Mọi người thấy đến một màn này, bắt đầu có chút tin lời Bất Hối nói, nếu không một người đang tốt lành làm sao có thể tự sát?

"Trương đại nương, Đại Ngưu thật là người giết?" Người phụ nữ trung niên vừa rồi không dám tin đứng dậy, đối với Trương đại nương hỏi.

Nghe vậy, Trương đại nương chưa sót nở nụ cười, giống như đã già đi rất nhiều, quỳ xuống nhìn thi

thể Đại Ngưu, lại nhìn phụ nhân phía xatrên mặt đất, khóc rống: "Chính ta giết con ta, các người giết ta đi, để ta xuống bồi hăn, chỉ khổ con dâu của ta, về sau người cũng đừng vì Đại Ngưu thủ tiết, tìm một nhà khá giả rồi tái giá đi, hu hu."

"Nương. Người không cần vứt bỏ con dâu."

Vị phụ nhân nằm ở trên mặt đất, vừa nghe thấy Trương đại nương nói như vậy lập tức gục trong lòng nàng thất thanh khóc rống đến, hai người tuyệt vọng mà bi thương khóc, làm những người chung quanh cũng thấy thương cảm.

Thấy vậy, Bất Hối thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Đại Ngưu đã chết, lại đứng ra nói: "Thực ra, đây cũng không phải là mưu sát, ta vừa mới nói Đại Ngưu là tự nguyện chết. Mọi người vừa rồi cũng đã nghe thấy hăn bị bệnh, có thể là bệnh cực kỳ nghiêm trọng, biết mình sống không được lâu, cho nên, để Trương đại nương giết hăn, sau đó đưa thi thể hăn treo ở nơi này, ta nghĩ là có người cho các người bạc mới khiến cho các người làm như vậy."

Nghe vậy, Trương đại nương cùng nàng con dâu ngừng tiếng khóc, kinh ngạc nhìn Bất Hối, nghi hoặc nàng làm sao biết được?

"Nương, ta đã nói rồi, ta không muốn lưng người đeo tội danh sát hại Đại Ngưu, đây cũng là nguyện vọng trước khi chết của Đại Ngưu." Người phụ nhân kia khóc đối Trương đại nương nói.

Trương đại nương suy nghĩ giây lát, thất thanh khóc rống nói: "Nhi tử đáng thương của ta, một nhà chúng ta luôn sống một cách an phận, chưa từng làm việc gì trái với lương tâm, nhưng Đại Ngưu lại mắc bệnh như vậy. Chúng ta đã bán tất cả của cải trong nhà lấy tiền cho Đại Ngưu xem bệnh, vậy mà cũng không có chuyển biến tốt đẹp, ngay lúc chúng ta tuyệt vọng lại gặp một người hảo tâm, hăn lấy tiền cho Đại Ngưu xem bệnh, nhưng bệnh của Đại Ngưu thật sự là quá nặng. Sau cùng, vẫn không thể cứu được."

Nói tới chỗ này, Trương đại nương lâm vào thống khổ giữa hồi ức, trong mắt lệ rơi càng nhiều, một hồi lâu mới bình phục được cảm xúc nói tiếp: "Đêm qua vị ân công kia lại tới, hăn nói với chúng ta, bảo chúng ta hóa trang cho Đại Ngưu thành bộ dáng như bị người giết, sau đó treo ở nơi này sẽ cho chúng ta một khoản tiền. Chúng ta không đồng ý, nhưng Đại Ngưu vì để cho lão bà này cùng con dâu ngày sau dễ chịu chút nên đã đáp ứng. Cuối cùng, khi hăn vừa tắt thở ta lấy đao cắm ở trên ngực hăn, hu hu."

Nói đến đây, Trương đại nương giống như dùng toàn bộ nước trên người lập tức ngồi sững trên đất không ngừng khóc, chỉ có mình nàng ta biết, khi đao cắm vào ngực nhi tử của mình kia nàng có bao nhiêu thống khổ, nhưng vì tâm nguyện của nhi tử, vì cuộc sống của con dâu sau này, nàng không có lựa chọn nào khác.

Người chung quanh nghe xong lộ vẻ xúc động, bọn họ không nghĩ tới sự tình lại là cái dạng này, nhìn hai người bi thương khóc, trong lòng đều tràn ngập đồng tình.

Đồng tình là đồng tình, nhưng cái người giúp đỡ các nàng là ai? Mục đích lại là cái gì?

"Không biết lát nữa Lý bố đầu có thể có thời gian nói chuyện?" Bất Hối cũng không ép hỏi bà bà kia, cho dù bây giờ hỏi các nàng cũng sẽ không nói ra người sau lưng kia, quan trọng nhất là các nàng cũng không biết thân phận của đối phương.

Lý bố đầu không nghĩ tới Bất Hối sẽ đột nhiên tìm hăn, trong mắt có một chút kinh ngạc, bất quá lập tức bình phục lại, gật gật đầu xem như đồng ý.

Sự tình đã giải quyết, đám người vây xem cũng tản ra, người của nha môn đem thi thể Đại Ngưu để xuống, tìm người đưa trở về cùng với hai người đang khóc ngất kia.

Trong phòng cửa hàng, giờ phút này, mấy người Bất Hối đang ngồi ở bên trong, Phượng Yêu hỏi Triệu Đình Xương vị trí phòng bếp, đi đun một ấm trà bưng lên cho mỗi người một ly.

Bất Hối nâng chén trà phía trước lên, ngửi mùi trà tươi mát thanh nhã, tâm cũng trầm tĩnh lại, chậm rãi mở miệng nói: "Lý bố đầu vì sao hôm nay lại ngồi vực vô căn cứ ta là hung thủ?"

Nghe vậy, Lý bố đầu khẽ cười nói: "Hôm nay là hiểu lầm các hạ rồi, kỳ thật, vụ án này Lý mỗ đã điều tra hơn ba tháng gần đây mới có một chút manh mối, nhận thấy mục đích của những người đó cũng không phải cửa hàng này, mà là muốn biến nơi này thành nơi không người nào dám tới để che dấu mục đích không

thể cho ai biết."

"Vậy liên gì đến công tử nhà ta?" Phượng Yêu hiển nhiên không hiểu xảy ra chuyện gì, nghi ngờ hỏi.

Bất Hối để chén trà trong tay xuống, giải thích với Phượng Yêu: "Chắc là vì ngày ấy ta biết cửa hàng này không may lại vẫn mua lại với giá cao, làm Lý bố đầu nghi ngờ ta là kẻ đứng sau thao túng."

"Đây cũng là một nguyên nhân, hơn nữa, quả thật nơi này thường xuyên xuất hiện bóng trắng, theo miêu tả là một nam tử mặc áo trắng, dáng người cũng gần giống với công tử nhà người."

Nghe vậy, Bất Hối nhẹ nhàng nhíu mi, nam tử áo trắng có dáng người giống nàng? Là cố ý bắt chước hay thật sự là trùng hợp?

"Vị huynh đệ này xưng hô như thế nào?" Lý bố đầu cắt ngang suy nghĩ của Bất Hối, dò hỏi.

Hôm nay, sau khi hẩn nhìn thấy một loạt biểu hiện của Bất Hối, trong lòng đối Bất Hối hết sức bội phục, chỉ cần một chút đã tìm thấy nhiều nghi vấn trên hiện trường như vậy mà bọn hẩn tra xét một ngày cũng không điều tra ra, tâm tư cũng không đơn giản như vậy, cho nên thật muốn kết giao.

"Ta ở nhà thứ bậc là mười ba, người gọi ta Thập Tam là được." ấn tượng Bất Hối đối Lý bố đầu cũng rất tốt, nhìn ra được hẩn là thật tình phá án tử này.

"Thập Tam huynh đệ cảm thấy này phía sau màn là người phương nào, vì sao phải làm như vậy, còn có, người cho bà bà kia tiền bạc có phải là người phía sau không?"

Nghe Lý bố đầu hỏi một loạt vấn đề, Bất Hối vỗ trán, nàng cũng không phải thần tiên, như thế nào có thể nhanh như vậy liền biết kết quả, khẽ cười nói: "Lý bố đầu thật sự là đề cao Thập Tam, mấy vấn đề này ta cũng đang nghi ngờ, bất quá, ta nghĩ chúng ta có thể liên thủ, chỉ có phá được vụ án này, tra ra được hung thủ phía sau ta mới có thể an tâm buôn bán."

Lý bố đầu cũng là quá mức sốt ruột, nghĩ đến vấn đề mình vừa mới hỏi hơi có chút xấu hổ, uống một ngụm trà để giảm bớt xấu hổ, cười nói: "Tin tưởng có Thập Tam huynh đệ trợ giúp, nhất định sẽ sớm ngày phá án."

"Bất quá ta thấy, Lý huynh có thể bắt đầu từ bà bà kia, người kia có lẽ còn có thể xuất hiện." Trong lòng Bất Hối cảm thấy, vụ án này có lẽ phức tạp hơn so với nàng tưởng tượng.

"Hôm nay Lý mỗ cáo từ trước, Thập Tam huynh đệ yên tâm, chỉ cần phía bên ta có tin tức, nhất định sẽ thông báo với người, xin hỏi làm thế nào để liên hệ với người?" Lý bố đầu nhớ tới chuyện ban ngày, bọn họ đã ở chỗ này chờ gần một ngày mới đợi được Bất Hối.

Bất Hối đem địa chỉ ở bên ngoài của nàng nói cho hẩn, đây là chỗ của Chiến Cảnh Thiên, nếu như có chuyện tình, người ở bên trong sẽ liên lạc với nàng, đồng thời cũng nói địa chỉ này cho Triệu Đình Xương, lần trước vội đi nên quên mất, cho nên, lần này hẩn mới gấp như vậy.

Chờ sự tình đều giải quyết ổn thỏa, Bất Hối mang theo Phượng Yêu đi ra ngoài, Bách Lý Hề vừa rồi cũng không xuất hiện, hẩn không dịch dung, vì đề phòng có người nhận ra thân phận của hẩn sẽ mang đến phiền toái không cần thiết, cho nên liền tránh đi.

Hiện tại vừa thấy Bất Hối trở lại, lo lắng hỏi: "Sự tình giải quyết như thế nào?"

"Lý bố đầu kia cũng không có manh mối gì, cho nên, chuyện này vẫn cần dùng người của mình, ta mới vừa hỏi Triệu Đình Xương, hẩn nói, hai ngày này trong điểm đều không phát sinh chuyện gì, những vết máu cũng không thấy xuất hiện, không nghĩ tới hôm nay lại đã xảy ra chuyện này." Bất Hối cũng có chút nghi hoặc, can cứ vào những lần trước, mỗi lần có người mua cửa hàng, những vết máu này đều xuất hiện.

"Yên tâm đi, hai ngày này ta sẽ ở lại nhìn xem tới cùng là ai đang làm trò quỷ." Hai mắt Bách Lý Hề lợi hại khóa chặt phương hướng cửa hàng, hẩn nhất định phải thay Bất Hối tra ra người phía sau.

Nghe hẩn nói xong, Bất Hối thật tình cảm ơn: "Vậy mấy ngày này phiền toái sư huynh." Nàng tin tưởng năng lực của Bách Lý Hề, nhìn khắp lục quốc, có thể đánh bại người hẩn quả thực vô cùng hiếm.

"Người a, với sư huynh mà vẫn khách khí như vậy, đừng quên chuyện người đã đáp ứng ta là được." Bách Lý Hề xoa xoa tóc của nàng, thoải mái nói.

"Chờ sau hai ngày, Bất Hối nhất định thực hiện lời hứa." Bất Hối nhớ lại, nàng muốn ở trong Vương Phủ làm một bữa tiệc thịnh soạn, có thể mời Bách Lý Hề tới.

Sau khi thương lượng toàn bộ sự tình, chiếc xe ngựa tới đón Bất Hối trở về, sau khi Bách Lý Hề thấy hai người lên xe ngựa, trong mắt hiện lên một tia cô đơn, nàng thật là đổi Chiến Cảnh Thiên sản sinh cảm tình sao? Bằng không, vì sao nhất định phải trở lại nơi đây?

*

Chặng đường Bất Hối hồi Vương Phủ cũng không thuận lợi như vậy, bởi vì vừa đi được nửa đường xe ngựa đã bị chặn lại.

"Sao lại thế này?" Phượng Yêu vén rèm lên hỏi, bên ngoài truyền đến thanh âm ầm ỹ như là xảy ra chuyện gì.

"Phía trước có một tên khất cái chặn đường chúng ta, nói Phong công tử thiêu hẩn một bữa cơm." Người đánh xe cũng đều là người của Chiến Cảnh Thiên, ở bên ngoài đều kêu Bất Hối là Phong công tử.

Nghe vậy, Bất Hối nhẹ nhàng nhíu mày, khất cái? Một bữa cơm?

Nàng nghĩ tới ngày đầu tiên tới mua cửa hàng, trên đường trở về liền gặp một tên khất cái, về sau để cho Nguyên Bích cản lại, không nghĩ tới hôm nay lại gặp, xem ra hành tung của mình đã bị theo dõi.

Nếu đã tìm đến đây, nàng cũng muốn ra ngoài nhìn xem rốt cuộc là có mục đích gì.

"Nói đi, tìm bản công tử rốt cuộc vì cái gì?" Bất Hối đứng dậy đi ra xe ngựa, nhìn tên khất cái đang ngồi phía trước xe ngựa hỏi, theo lâu như vậy cũng nên lộ ra mục đích chứ.

Tên khất cái vừa thấy Bất Hối, vội vàng đứng dậy chạy tới, đồng thời bắt lấy tay Bất Hối phòng nàng chạy trốn, miệng ồn ào: "Người vẫn nợ ta một bữa cơm, hôm nay nhất định phải mời ta." Trên miệng hẩn tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh, hẩn vừa rồi bắt lấy tay Bất Hối là muốn thử xem võ công của nàng như thế nào, không nghĩ tới Bất Hối lại không né tránh, hẩn đã nắm được tay nàng.

Cảm giác được trong tay mình da thịt trắng mịn, hẩn dám khẳng định đây tuyệt đối không phải là tay của một nam nhân.

Vừa tựa vào gần, hẩn lại ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, không phải mùi son phấn trên người các nữ nhân khác, mà là hương hoa lài cực kỳ nhạt, không nghĩ tới ‘hẩn’ cư nhiên là nàng!

Bất Hối mới vừa xuống xe kỳ thật là có phòng bị, nhưng không nghĩ tới hẩn đột nhiên bắt lấy mình, nàng định tránh nhưng tay đã bị hẩn bắt được, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, ra sức tránh thoát. Nàng vẫn không có thói quen cùng người lạ tiếp xúc.

"Ta không nhớ rõ khi nào thì nợ cơm người, nếu còn dám cản đường ta cũng đừng trách bản công tử không khách khí." Dứt lời, Bất Hối lên xe ngựa trực tiếp rời đi.

Tên khất cái thấy Bất Hối rời đi lại vẫn ngây ngốc đứng im tại chỗ, trong đầu đều là cảm giác trắng mịn kia, mãi đến khi có người nhắc nhở hẩn mới phát hiện Bất Hối đã rời đi, trong lòng tức giận ngầm thề lần sau nhất định phải hỏi tên nàng là gì.

*

Bất Hối trở lại Vương Phủ liền bảo tiểu Huệ mang nước vào, thoải mái ngâm mình trong nước nóng, ngày hôm nay đúng là mệt muốn chết rồi, khi nàng tắm rửa xong trở lại phòng trong, Chiến Cảnh Thiên đã ở trong phòng chờ nàng, nhìn thấy nàng cũng không nói hai lời, một tay lấy nàng kéo vào trong lòng, hung hăng hôn lên.

Nụ hôn lần này ngang tàng lại bá đạo, Chiến Cảnh Thiên mang theo lửa giận ra sức gặm cắn đôi môi mềm mại của nàng, buổi trưa nàng nói muốn bồi hẩn ăn cơm vậy mà lại quên, trọng yếu nhất là, nàng lại cùng Bách Lý Hề cùng một chỗ.

Nghĩ đến Bách Lý Hề, trong lòng càng thấy tức giận, xem ra, phải sớm ngày cho hẩn ta biết Bất Hối là nữ nhân của hẩn.

Bất Hối không biết hẩn lại nổi điên cái gì, cảm thấy miệng bị đau cũng dùng lực cắn lại, rất nhanh, máu tươi mận chất tràn vào trong miệng. Trong miệng đều là mùi máu tươi, nhưng hẩn vẫn không buông ra, dường như nhận thấy đang làm đau nàng, nụ hôn của hẩn bắt đầu mềm nhẹ, tinh tế nhấm nháp

Ừm!

Bị hẩn hôn như vậy, Bất Hối cảm thấy thân thể trở nên vô lực, hết sức tê dại, muốn đẩy ra hẩn, nhưng

hắn cũng không cho nàng cơ hội này mà ôm chặt lấy nàng càng thêm ra sức hôn, tay không thể khống chế từ phía trước người nàng dò xét vào.

Hô!

Rốt cục, khi Bất Hối sắp hít thở không thông hắn mới buông nàng ra, nàng dựa trên người hắn thở hổn hển.

"Chiến Cảnh Thiên, ngươi lại nổi điên cái gì?" Khi thân thể khôi phục được một chút khí lực, Bất Hối lãnh mi nhản lại, hung hăng trừng nam nhân về mặt thỏa mãn.

"Ngươi đã đáp ứng buổi trưa cùng ta ăn cơm, đến bây giờ ta còn chưa ăn gì." Thấy nàng phát hỏa, Chiến Cảnh Thiên khẩn trương thu liễm thần sắc đặc ý, làm một bộ thương cảm nói.

Nghe vậy, Bất Hối trừng mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới chuyện này, trong lòng cảm thấy một chút áy náy, thanh âm cũng dịu vài phần: "Chẳng lẽ không có ta ngươi liền chết đói hay sao?"

"Ta muốn cùng ngươi ăn, giúp ta ăn cơm có được không, Hoa Thiên Thần nói thân thể ta nhiều ngày khôi phục không được tốt, ngươi có thể ở trong phủ cùng ta hay không, đợi mấy ngày nữa thân thể ta tốt lên sẽ cùng ngươi ra ngoài, như thế nào?" Chiến Cảnh Thiên ôm nàng ở trên đùi, cọ cọ lên mặt nàng, khẩn cầu nói.

Trong lòng tính toán, bây giờ mặc kệ là dùng biện pháp như thế nào cũng phải giữ nàng ở bên người, không thể cho tên nam nhân kia một chút cơ hội.

"Đi thôi, đi ăn cơm." Bất Hối trong lòng khinh bỉ chính mình, nhìn đến hắn cái dạng này, nàng như thế nào cũng không thể mở miệng cự tuyệt, xem ra, hắn đã bắt được điểm yếu của nàng.

Chiến Cảnh Thiên thấy có cơ hội cũng đâu thể buông tha, được một tắc lại muốn tiến một thước nói: "Ta muốn ăn đồ ăn ngươi làm."

"Ngươi ——, thôi, muốn ăn cái gì, ta đi làm cho ngươi." Nhìn thấy hắn bị thương, lời cự tuyệt cứ như vậy nuốt trở vào.

"Ừ, nơi này?" Thấy nàng đáp ứng, Chiến Cảnh Thiên cũng không vội vã rời đi mà bấu môi ra để cho nàng xem vết thương bên khóe miệng hắn, vừa rồi nàng cắn thật sự là quá độc ác.

Bất Hối đã sớm thấy được, thầm nghĩ một tiếng xứng đáng, ai kêu ngươi nổi điên, nhưng khi nhìn thấy khóe miệng hắn vẫn còn chảy máu, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa lên chỗ bị thương, ôn nhu hỏi: "Bây giờ còn đau không?"

"Đau." Chiến Cảnh Thiên đối với cái này không hề hài lòng, không cần nghĩ liền đáp lại.

Thấy hắn như vậy, trong lòng buồn cười, nàng biết hắn muốn cái gì, cho nên mới cố ý làm như vậy.

Thôi! Lần này để cho hắn cao hứng một lần đi.

Hai tay ôm lấy cổ của hắn, ngồi trên đùi của hắn, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm lên chỗ bị thương trên khóe miệng hắn.

Nhìn thấy nàng khẽ liếm môi thu lưỡi lại, Chiến Cảnh Thiên nuốt nước miếng một cái, thân thể lập tức nóng lên, rốt cuộc không khống chế được, tay xiết chặt cái eo mềm mại của nàng, hôn thật sâu lên đôi môi mềm mại kia.

Sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, hai người lại ngồi im lặng một hồi mới đi tới phòng bếp.

Bất Hối biết bên này có một phòng bếp nhỏ, hiện tại nhóm đầu bếp đều đã đi nghỉ, chỉ còn lại mấy nha hoàn đang chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa sáng, vừa thấy Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đến đây, khẩn trương quỳ xuống: "Tham gia Vương gia! Phụng công nường!"

Chiến Cảnh Thiên trong mắt mang theo một tia chán ghét, nhìn cũng không nguyện ý nhìn các nàng liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng nói: "Đều lui xuống đi." Hắn ghét nhất là nữ nhân, cho nên, việc sinh hoạt và ăn uống của hắn thường ngày đều là Chiến Nguyên làm, Đông Uyển gần như một thị nữ cũng không có.

"Ngươi đuổi các nàng đi, người nào giúp đỡ ta?" Bất Hối bất đắc dĩ nhìn hắn, nàng cũng không biết dùng cái phòng bếp cổ đại này, trước kia mỗi lần xuống bếp đều do những đầu bếp này cùng tiểu Huệ hỗ trợ.

"Cần làm cái gì?" Chiến Cảnh Thiên nhíu mi, hẳn chỉ là không muốn ở cùng những nữ nhân này mà thôi, không nghĩ tới nhiều như vậy.

Bất Hối biết suy nghĩ trong lòng hẳn, hảo tâm đề nghị nói: "Nếu không người đi về trước chờ, chờ ta làm xong sẽ gọi người?"

"Hiện tại cần làm cái gì? Ta giúp người" Chiến Cảnh Thiên lần này hạ quyết tâm không ly khai, hẳn rất muốn nhìn nàng tự tay nấu cơm cho hẳn, nghĩ đến điều này trong lòng liền nổi lên ngọt ngào.

Thấy hẳn không đi, Bất Hối cũng không cưỡng cầu, nhìn quanh phòng bếp cũng không có nhiều nguyên liệu nấu ăn, chỉ còn lại mấy củ khoai tây, cây cải củ, trên mặt đất lại nhốt một con gà.

Nhìn đến mấy thứ đồ ăn này trong lòng suy nghĩ, có thể làm súp gà, thứ này có vẻ loãng, thích hợp cho Chiến Cảnh Thiên ăn.

"Cắt mấy củ khoai tây này với cải củ thành hạt rồi đem gà giết." Bất Hối hai tay ôm trước ngực chỉ huy Chiến Cảnh Thiên, nàng chính là muốn làm khó hẳn.

"Cũng đơn giản, chờ một lát." Chiến Cảnh Thiên thấy hẳn có thể giúp nên rất cao hứng, cầm dao phay ở trong tay so sánh, cảm thấy được cũng thuận tay, sau đó rất nhanh tiêu sái đến gần lồng gà, một đao mất mạng, sau đó thuận thực đem gà làm sạch sẽ.

Bất Hối không nghĩ tới hẳn lại giết gà nhanh như vậy, quả thật ngoài ý muốn.

"Còn hai cái này, đều đã cắt thành hạt, càng nhỏ càng tốt." Trong lòng nhớ lại lần trước hẳn ở trên núi Thái Dương mang về gà rừng cùng thỏ hoang cũng đều thu thập xong, giết một con gà khẳng định không thành vấn đề, nhưng biết cắt rau sao? Cười lạnh một tiếng, chờ nhìn hẳn làm trò cười.

Chiến Cảnh Thiên nhìn mấy củ khoai tây cùng cải củ trên thớt, đứng một hồi như là suy nghĩ nên cắt như thế nào. Một lát sau, trước mắt sáng lên, đem mấy củ khoai tây cùng cây cải củ ném lên trên không, tiếp theo cầm dao trong tay nâng lên, giơ tay chém xuống, khoai tây cùng cải củ thành từng mảnh nhỏ từ không trung rơi xuống, cầm lấy chén đĩa bên cạnh bàn ném tới hứng không ra ngoài một hạt.

Tựa vào!

Bất Hối thấy đều ngây người, nàng lần đầu tiên mới biết, thì ra kiếm pháp còn có thể vận dụng để xắt rau.

"Làm không tệ, kế tiếp nhóm lửa một lát là có thể chờ ăn." Bất Hối xử lý tốt rau dưa cùng thịt, khen ngợi Chiến Cảnh Thiên một câu, khi nhìn đến hẳn đầy mặt ý cười, tiếp tục sai khiến làm việc.

Nàng vừa nói xong, Chiến Cảnh Thiên khéo miệng giật giật, khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ có vết rách, cúi đầu nhìn nhìn, lửa này, hẳn thật đúng là không biết nhóm như thế nào!

"Người hẳn không là?" Thấy hẳn như vậy, Bất Hối có tia dự cảm bất hảo, nghi ngờ hỏi.

"Người trước chuẩn bị cái khác, ta lập tức nhóm lửa." Chiến Cảnh Thiên nhớ lại lúc ở bên ngoài sinh hoạt cực kỳ dễ dàng, cái này không làm khó được hẳn mới đúng, cho nên, học phương thức lúc ở bên ngoài bắt đầu nhóm lửa.

Toàn bộ cũng rất thuận lợi, lửa thuận lợi dẫn đốt, nhưng không đợi Chiến Cảnh Thiên tranh công lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lửa mới vừa đốt được một lát lại tắt ngấm, vội vàng lấy một chút củi dút vào lại vẫn vô dụng.

Khụ khụ.

Bất Hối đang ở bên cạnh chuẩn bị gia vị, đột nhiên bị sặc khói kịch liệt ho khan, đây là phát sinh chuyện gì ? Không phải vừa rồi đã thuận lợi đốt lên rồi sao?

A!

Hay thật, nàng vừa nhìn rốt cuộc biết phát sinh sự tình gì, chỉ thấy Chiến Cảnh Thiên đang cầm một đồng củi ra sức nhét vào trong bếp lò, lửa vừa rồi sớm đã tắt, lửa tắt hẳn lại tiếp tục đốt lửa, khói đặc cuồn cuộn từ nơi này xông ra.

Khụ khụ.

"Chiến Cảnh Thiên, cuối cùng người có thể nhóm lửa hay không?" Bất Hối buông nguyên liệu nấu ăn trong tay ra, lấy tay che mũi cùng miệng đề phòng hít thêm khói vào, mắt đã bị sặc chảy ra nước, chất

vấn hẩn.

Khụ khụ.

Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới chuyện này khó như vậy, còn tưởng rằng có thể dễ dàng giống hai cái trước, khoảng cách của hẩn cùng bếp là gần nhất, cho nên tiếp xúc đến với khói là nhiều nhất, nhịn không được ho lên. Sau cùng, dứt khoát ném củi trong tay xuống đi đến bên người nàng cười nịnh nói: "Ta tìm người khác nhóm lửa đi, ha ha, có thể là củi lửa hôm nay ẩm ướt, đốt không tốt."

Hô hô.

Khi Chiến Cảnh Thiên đi đến bên cạnh nàng, Bất Hối mới nhìn rõ, trên mặt Chiến Vương gia từ đôi má, khoe mắt, bên miệng đều dính tro đen, có lẽ vừa rồi quá mức sốt ruột cho nên hẩn không chú ý tới.

"Có cái gì buồn cười, bốn vương lại chưa từng nấu cơm, sao có thể nhóm lửa." Chiến Cảnh Thiên còn tưởng Bất Hối là cười hẩn hẩn không biết nhóm lửa, cố ý nhăn mày hừ lạnh nói.

"Vương gia, Phượng cô nương, các người ở bên trong sao?" Ngay khi Bất Hối muốn nói cho hẩn phát sinh sự tình gì, Chiến Nguyên vội vàng từ ngoài cửa chạy vào, nhưng mới vừa tiến vào đã bị khói hun ra ngoài.

"Chúng ta không có việc gì, để chúng ta ra, người ở bên ngoài chờ đi."

Bất Hối trực tiếp đem Chiến Cảnh Thiên túm ra ngoài, vừa lúc thấy Chiến Nguyên muốn đi vào, khẽ cười nói: "Chẳng qua là xảy ra một chút việc ngoài ý muốn mà thôi."

Chiến Nguyên thấy các nàng ra ngoài, khẩn trương đi lên thăm dò, nhưng khi nhìn đến mặt Chiến Cảnh Thiên thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, sao Vương gia lại biến thành dáng vẻ này?

"Người đi theo ta." Nhìn thấy Chiến Nguyên, Chiến Cảnh Thiên chau mày, hẩn cho tới bây giờ cũng chưa từng mất mặt như vậy, một lòng nghĩ tới quay về, căn bản không chú ý tới ánh mắt Chiến Nguyên nhìn hẩn.

Vừa vào đến phòng bếp, liền đem Chiến Nguyên kéo đến trước bếp hỏi: "Biết nhóm lửa không?"

Ngạch?

Chiến Nguyên hoảng sợ nhìn Chiến Cảnh Thiên, Vương gia muốn làm gì? Cung kính đáp: "Nô tài biết."

"Dậy ta!"

Ngay khi Chiến Nguyên còn chưa lấy lại tinh thần, lại bị những lời này của Chiến Cảnh Thiên hù chết, Vương gia sẽ không phải là ở lại phủ lâu lắm chứ? Sao lại làm chuyện quỷ dị này?

Không đợi hẩn nghĩ xong, một đạo ánh mắt cảnh cáo của Chiến Cảnh Thiên quét tới làm hẩn rùng mình một cái. Nhìn hẩn nhóm lửa, Chiến Cảnh Thiên mới phát hiện, thì ra bên cạnh còn có cái ống thổi. . . .

Đã nhiều ngày, Chiến Cảnh Thiên luôn luôn tìm đủ loại lý do đem Bất Hối giữ ở bên người mà Bách Lý Hề bên kia vẫn đều do Phượng Yêu liên hệ. Mấy ngày nay có thể là những người đó e ngại Bách Lý Hề hay là vì nguyên nhân khác mà chuyện gì cũng không phát sinh, mãi đến giữa trưa hai ngày sau, Phượng Yêu hốt ha hốt hoảng chạy về: "Tiểu thư, lại xuất hiện, trong cửa hàng lại xuất hiện vết máu."

Chương 61: Thật là quý?

"Đi, lập tức ra ngoài nhìn xem."

Bất Hối mấy ngày nay luôn ở trong phủ chờ tin tức, hiện tại vừa nghe lập tức thấy hào hứng, nàng cần tới nhìn xem rốt cuộc là người phương nào tác quái.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mặt trời cao cao, ánh mặt trời chiếu lên người rất ấm áp, trận đại tuyết đêm qua đã bắt đầu tan ra, trên mặt đất rất trơn ướt, người trên đường rất nhiều, xe ngựa đi lại vô cùng khó khăn, "Hôm nay cực kỳ ấm áp, tuyết vừa rơi đã tan làm đường thật khó đi." Phượng Yêu nhìn đi chậm như vậy nhin không được oán giận, trong lòng sốt ruột phát điên, lại chỉ có thể ở trên đường lãng phí thời gian.

Bất Hối cũng không quá để ý, dù sao chuyện cũng đã xảy ra, cho dù bây giờ đi cũng đã muộn.

Xe ngựa thông thả hướng trong Hoàng Thành chạy tới, Phượng Yêu sợ Bất Hối sốt ruột liền kể lại đại khái sự tình, nàng cũng là nghe Bách Lý Hề nói, cụ thể cũng không rõ ràng.

"Cái gì? Không phát hiện xuất hiện như thế nào." Nghe Phượng Yêu nói xong, Bất Hối kinh ngạc hỏi, nàng không nghĩ tới ngẫu cả Bách Lý Hề cũng không điều tra ra!

Bách Lý Hề từ khi năm tuổi đã lên núi Thanh Phong theo Thanh Phong đạo trưởng học nghệ, cho dù là kỳ môn độn thuật, cơ quan ám khí hay là võ công đều được Thanh Phong đạo trưởng chân truyền, ngay cả hãn cũng không phát hiện ra thì năng lực người phía sau kia thể lớn hơn nữa.

"Sư muội!" Xe ngựa rốt cục đến nơi, đường phố cũng đã bị người vây đầy, cho nên chỉ có thể xuống xe đi vào, chờ tới khi đến cửa hàng, Bách Lý Hề liền chạy tới, hãn vẫn nhứ chặt hai hàng lông mày, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Quây bên ngoài cửa hàng là dân chúng cùng chương quây, tiểu nhị đều đang nghị luận không ngớt, phần lớn nói là cái gì oan hồn lấy mạng các loại.

Bất Hối nhìn phía trên cửa hàng có mấy chữ to viết bằng máu 'Trả mạng cho ta', còn có một dấu tay bằng máu, tuy phát hiện vào buổi sáng nhưng bây giờ vẫn đang nhỏ máu, thật là khủng bố.

Thấy vậy sắc mặt Bất Hối cũng tối sầm xuống, gật gật đầu với Bách Lý Hề, ý bảo đi vào bên trong nói chuyện.

Những dân chúng vây xem đều biết Bất Hối, cho nên thấy nàng đến đây liền nhao nhao xông tới ngăn các nàng ở cửa.

"Vị công tử này, hôm nay người không nhìn thấy chuyện gì sao?"

"Nhanh nói cho chúng ta một chút đi, chúng ta sống ở gần đây, mỗi ngày đều nhìn thấy vết máu này, buổi tối cũng không dám đi tiểu đêm."

"Đúng vậy, con ta gần đây mỗi đêm đều khóc rống, có phải thật sự có quỷ hồn hay không?"

"Nếu vẫn tiếp tục như vậy chúng ta cũng không dám ở lại. Công tử, người có mua cửa hàng hay không, cửa hàng của ta cũng bán cho người."

.....

Bất Hối nhìn những người này quả thật đều là dân chúng, không giống như là có người cải trang, hơn nữa, sắc mặt mọi người cũng không được tốt. Xem ra chuyện này đối với họ ảnh hưởng rất lớn, mấy cửa hàng xung quanh cũng bởi vì chuyện chỗ này mà làm ăn không được, ngay cả phố gần đây cũng rất ít người tới, rất nhiều tiểu thương ngại không buôn bán được nên đã chuyển đến các đường phố khác.

"Mọi người yên tâm, chuyện này nha môn chúng ta cùng nhất định có thể tra ra. Điều này hiển nhiên là có người muốn làm cho mọi người khủng hoảng, mục đích là thu mua nhà cửa của các người với giá thấp, ngàn vạn không nên bị lừa." Bất Hối trên mặt là nụ cười ôn hòa, đối với mọi người trấn an.

Hoàng Thành là địa bàn của Chiến Cảnh Thiên, nàng không hy vọng xuất hiện bất kỳ náo động gì.

Có lẽ người phía sau kia thật nghĩ đến dãy phố này.

Vì một cửa hàng cũng không đến mức phí khí lực lớn như vậy, nhưng chuyện hôm nay xem ra rất có thể là vì cả dãy phố này. Nếu thật sự là như vậy thì Sở Mạc là đối tượng hoài nghi đầu tiên.

Bất Hối nói giống như một viên đá nhỏ rơi vào trong nước, nổi lên gợn sóng trong lòng dân chúng xung quanh.

"Ta thấy vị công tử này nói rất đúng, cũng không thể để cho người phía sau thực hiện được."

"Công tử, người nói nên làm thế nào? Nếu không chúng ta buổi tối thay phiên gác đêm đi!"

.....

Bất Hối phát phát tay đối với đám người đang xôn xao ý bảo im lặng, chậm rãi mở miệng nói: "Hiện tại chưa cần mọi người hỗ trợ. Nếu cần, tại hạ nhất định sẽ không khách khí."

Nghe Bất Hối nói xong, tâm những người đó buộc chặt dần dần an ổn lại. Không biết vì sao bọn họ đều tin tưởng Bất Hối, liền về nhà chờ tin tức đi.

"Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người thật sự không thấy được?" Đi vào trong phòng vừa ngồi xuống, Bất Hối lập tức hỏi.

Nghe vậy, Bách Lý Hề mày nhíu lại càng sâu, khuôn mặt tuần tú luôn teo nụ cười ôn hòa trở nên âm trầm dị thường, đối với Bất Hối gật gật đầu: "Đêm qua ta cùng Triệu chương quỹ chơi cờ mãi cho đến rạng sáng, khi đó vết máu này còn chưa xuất hiện, nhưng sáng hôm nay vừa tỉnh dậy liền phát hiện. Vài đêm gần đây ta đều chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi, vẫn chưa ngủ say, cho nên, nếu thực có người xuất hiện cho dù khinh công hãn tốt ta cũng có thể nhận thấy được."

"Canh ba đêm qua ta vẫn đi tiểu đêm một lần, khi đó toàn bộ vẫn bình thường." Triệu Đình Xương cũng nhíu mày nghĩ lại, mấy ngày nay hắn vẫn cùng Bách Lý Hề ở tại chỗ này, hắn cũng có chút võ công, tuy không phải rất cao, nhưng chỉ cần có động tĩnh cũng có thể nghe được, huống chi cùng lúc ở trong nhà, trên tường đều xuất hiện vết máu, nếu thực có người thì như thế nào có thể không phát hiện?

"Trước tìm người đem những vết máu này rửa sạch, đêm nay nhìn xem đi." Bất Hối hiện tại cũng muốn nhìn xem vết máu này rốt cuộc là xuất hiện như thế nào, chỉ có thể chờ xem.

Rất nhanh, Triệu Đình Xương liền sai người xử lý, nếu vẫn tiếp tục như vậy, những người xung quanh đó sớm hay muộn đều bị dọa chạy.

Bất Hối lại nhìn nhìn vết máu trong phòng, dùng tay quyết lấy một chút đưa lên mũi ngửi, mùi máu tươi nồng nặc truyền đến, gắt gao nhíu mày, thật là máu người, xoay người trở về ngồi phía trước Bách Lý Hề nói: "Đêm nay ta cũng ở tại chỗ này, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

"Tiểu thư, người như thế nào có thể lưu lại? Vẫn nên để Phượng Yêu lưu lại đi." Vừa nghe quyết định của nàng, Phượng Yêu lập tức cắt ngang, nàng thấy nơi này cực kỳ dọa người, chỉ cảm thấy phía sau lưng vù vù tỏa ra gió lạnh, nếu đây không phải là cửa hàng của tiểu thư, chắc chắn một khắc cũng không muốn nán lại trong này.

"Hai người các ngươi đều không thể lưu lại, buổi tối ta cùng Triệu chương quỹ thay phiên gác đêm, cũng không tin ở trước mặt chúng ta lại dám không coi vào đâu mà phát sinh loại chuyện này!" Bách Lý Hề cũng không muốn Bất Hối đợi ở chỗ này, trong trí nhớ của hắn lá gan Bất Hối rất nhỏ, lần này tuy biến hóa rất lớn nhưng hắn vẫn không muốn nàng tiếp xúc đến những thứ này quá nhiều.

Bất Hối nghĩ nghĩ, nếu thật sự là Bách Lý Hề cùng Triệu Đình Xương gác đêm, nàng ở lại chỗ này quả thật không có tác dụng gì, lập tức gật đầu: "Vậy lại phiền sư huynh."

"Yên tâm đi, chuyện này sư huynh nhất định sẽ vì người điều tra ra nguyên nhân." Sắc mặt Bách Lý Hề lại khôi phục lại ôn nhuận, đối Bất Hối đảm bảo nói.

Sau khi đã có quyết định, Bất Hối tính toán trở lại Vương Phủ, chuyện ma quái này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, cho nên, nàng phải đi về tiếp tục ngấm lại phương án trang hoàng, còn có như thế nào giải quyết vấn đề máy hút khói.

Thời điểm các nàng đi ra, vết máu trong phòng đã được xử lý sạch sẽ, mặt đất dùng nước lau lại vài lần, lại đốt huân hương, mùi máu tươi đã không còn dày đặc, Bất Hối vô cùng hài lòng với năng lực làm việc của Triệu Đình Xương, sau khi nói với hắn một tiếng mới đi ra ngoài, mới vừa đi tới cửa liền nghe thấy mấy tiểu nhị đang chà lau vết máu bên ngoài nghị luận, đình chỉ cước bộ, nghe ngóng.

"Này, người nói đây có phải là Quỷ Hồn làm hay không?"

"Xuyết, đừng nói nữa, quái dọa người."

"Đúng vậy, nếu không phải vì trả tiền công cao Lão Tử mới không thèm để ý."

"Oa, vết máu này càng lau càng nhiều, sẽ không thật là?"

"Đúng là, trong phòng kia hảo hảo xoa xát!"

.....

Nghe vậy, trong đầu Bất Hối giống như có cái gì hiện lên nhưng lại quá nhanh, nàng muốn bắt lại không bắt được. Khẩn trương đi ra ngoài, nhìn xem có thể tìm lại được linh cảm vừa rồi hay không.

Bên ngoài đại môn hiện tại cũng đã lau sạch sẽ, những vết máu trên tường cũng đã biến mất, ánh mặt trời chiếu lên trên hiện ra ánh sáng, cảm giác rục rờ hẳn lên.

"Chưởng quầy, chúng ta đã lau sạch sẽ."

Mấy tên tiểu nhị tạm thời vừa thấy Bất Hối ra ngoài, khẩn trương đi tới đối với Triệu Đình Xương nói. Bọn họ là Triệu Đình Xương thuê về, cho nên, muốn nhanh tìm hẳn lấy bạc rồi rời khỏi nơi này, tuy vết máu đều được lau sạch sẽ nhưng vẫn có cảm giác sờn gai ốc.

Bất Hối lại nhìn nhìn vách tường cùng trên cửa, thật sự là không phát hiện gì, chỉ có thể mang Phượng Yêu trở về.

Trên đường trở về, Phượng Yêu nhìn Bất Hối lâm vào trầm tư, có chút do dự có nên mở miệng hay không, sau cùng, hạ quyết tâm nói: "Tiểu thư, nếu không chúng ta liền đổi chỗ khác đi, nơi này cho dù tìm được người phía sau cũng không ai dám tới ăn cơm."

Nghe vậy, Bất Hối mới từ trầm tư tỉnh lại, nàng vẫn cảm thấy cửa hàng kia lộ ra cổ quái, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào, hiện tại bị Phượng Yêu làm đứt đoạn suy nghĩ.

Vén rèm xe ngựa lên nhìn đám người xung quanh tới lui, trong lòng suy nghĩ, điều Phượng Yêu nói nàng không phải chưa nghĩ tới, nàng muốn mở cửa hàng thịt nướng, nhưng hiện tại như vậy cho dù có một ngày chân tướng rõ ràng vẫn sẽ lưu lại bóng ma trong lòng mọi người.

Nhưng chỉ như vậy mà buông tha nàng lại không cam lòng, thật không dễ dàng tìm được mặt tiền tốt như vậy, như thế nào có thể dễ dàng buông tha?

"Đừng lo lắng, sẽ có biện pháp." Bất Hối đối với Phượng Yêu cười nhạt nói, như là nói cho nàng nghe, cũng như là nói cho chính mình nghe.

Phượng Yêu muốn khuyên nhưng vẫn nhịn xuống, nàng nên tin tưởng tiểu thư mới đúng, từ sau lần bị thương này tỉnh lại, nàng thấy tiểu thư cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, thông minh, thận trọng, dường như toàn bộ sự tình đều không làm khó được nàng.

"Phượng Yêu tin tưởng tiểu thư!"

"Tốt, lát nữa trở về, người theo giúp ta đến phòng bếp đi." Bất Hối quyết định trước làm ra thịt nướng, đợi giải quyết xong chuyện trong cửa hàng, vấn đề bên này cũng cần phải giải quyết hảo.

Phượng Yêu sợ Bất Hối suy nghĩ quá mức trầm trọng, cho nên nói rất nhiều truyện cười, khi hai người đang vui vẻ cười, bên ngoài xe ngựa lại truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc.

"Công tử, công tử bên trong xe, chúng ta thật có duyên, lại gặp mặt."

Bất Hối không cần nhìn cũng biết là ai, nàng thật không biết người này tại sao vẫn đi theo nàng, hẳn một mực ở bên ngoài hô, bắt đắc dĩ chỉ có thể bị ép dừng xe.

"Người ——" Phượng Yêu thấy Bất Hối tức giận, trong lòng cũng đầy hỏa, nàng thật không dễ dàng mới làm tiểu thư vui lên, tên khất cái đáng ghét này như thế nào lại tới nữa, nhắc màn xe lên chui ra ngoài, vừa muốn chửi ầm lên đối với người tới nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của đối phương những lời định nói trực tiếp mắc kẹt trong cổ họng.

Chỉ thấy bên ngoài xe ngựa đứng một vị quý công tử mặc tử sắc cẩm bào, khuôn mặt so với nữ nhân còn trắng nõn mịn màng hơn, đường nét cũng không phải hết sức rõ ràng, có chút nhu hòa nhưng không hề có vẻ nữ tính. Mày dày đậm thoáng giương lên, lông mi dài đen nhánh hạ xuống che đi đôi mắt đen tuyền thâm thúy, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đỏ có độ dày vừa phải làm người ta choáng váng.

Bất Hối thấy Phượng Yêu đứng bất động ở cửa xe ngựa, nghi hoặc cũng vén rèm lên dò xét ra

ngoài, vừa thấy nam nhân kia trong lòng chỉ có hai chữ, yêu nghiệt!

Bởi vì hắc xuất hiện, trên đường phố vốn đã chật chội lại càng thêm chật, vài thiếu nữ mơ mộng, đại nương đang mua đồ ăn đều hướng về phía hắc lộ vẻ háo sắc.

"Vị công tử này quá anh tuấn!"

"Cũng không phải sao, nam nhân trong nhà chúng ta ngay cả một đầu ngón chân của hắc cũng không bằng."

"Cũng không bằng Chiến vương trong lòng ta!"

.....

Nam tử kia vốn đang rất đặc ý, nhưng nghe đến phía sau có người nói hắc vẫn không bằng Chiến Cảnh Thiên khoe miệng giật giật, thiếu chút nữa quay đầu chửi ầm lên, bất quá nhìn Bất Hối ở trước mặt hắc vẫn nhịn xuống.

"Người là tên khất cái kia?" Phượng Yêu thấy Bất Hối cũng ra đây, rốt cục phản ứng kịp, kinh ngạc hỏi, nàng như thế nào cũng không dám tưởng tượng lại có thể là cùng là một người, chẳng lẽ thanh âm là bắt chước?

"Công tử, sao người lại tìm một gã sai vặt ngốc như vậy, nếu không người thu ta đi, ta khẳng định so với nàng thông minh hơn."

Bất Hối ra ngoài đều là toàn thân nam trang, cho nên mới đem Phượng Yêu nói thành gã sai vặt.

"Đi thôi." Bất Hối không để ý hắc, xuống xe ngựa mang theo Phượng Yêu trực tiếp hướng một tửu lâu bên cạnh đi đến, nàng xem như đã hiểu, nam nhân này không đạt mục đích thì không bỏ qua, nếu nàng một ngày không mời hắc ăn cơm, hắc sẽ vẫn bám lấy nàng.

"Uh~m? Đi đâu?" Người này rõ ràng không bắt kịp tiết tấu của Bất Hối, sững sờ tại chỗ hỏi.

Nghe vậy, Phượng Yêu rốt cục có thể báo thù, khinh bỉ nói: "Không thấy công tử nhà ta đi đến tửu lâu sao, đương nhiên là mời người ăn cơm, thực ngu dốt!" Nói xong một câu này tâm lý rất cực thư thái, ai bảo hắc vừa rồi nói nàng ngu dốt.

"Ta gọi là Nam Cung Tuyệt, công tử xưng hô như thế nào." Nam Cung Tuyệt vừa nghe, vội vàng hưng phấn đi theo bên cạnh Bất Hối tự giới thiệu.

"Phong Thập Tam." Bất Hối không có hứng thú đối hắc gọi cái gì, nàng chỉ hy vọng ăn xong bữa cơm này hắc nhanh ly khai, về sau đừng gặp lại.

"Phong Thập Tam!" Nam Cung Tuyệt ở trong miệng niệm một lần, tiếp theo lắc lắc đầu, trực tiếp kêu tên lại không quen, đột nhiên trước mắt sáng lên nghĩ tới một cách xưng hô, vẻ mặt vui vẻ đối với Bất Hối kêu lên: "Tiểu Phong Phong."

Xì!

Vừa nghe đến tên này, Bất Hối thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Nhìn vẻ mặt Nam Cung Tuyệt đặc ý, Bất Hối lông mày giơ lên, lạnh giọng nói: "Người nếu dám kêu như vậy, ta liền giết người."

Đối với Bất Hối đột nhiên tức giận, Nam Cung Tuyệt ủy khuất vỗ vỗ ngực, nữ nhân này cũng quá mạnh mẽ!

Bất quá, hắc chính là thích mạnh mẽ.

"Nếu người không thích ta liền đổi cái khác, gọi người Phong Nhi như thế nào? Người đồng ý liền kêu người Phong Nhi. Phong Nhi hôm nay chúng ta ăn cái gì?" Nam Cung Tuyệt không hề để ý tới sắc mặt Bất Hối càng ngày càng đen, thấy Bất Hối ngừng lại xoay người trở về liền lôi kéo cánh tay Bất Hối hướng tửu lâu đi đến.

Tuy rất muốn kéo tay nàng, nhưng vì mạng nhỏ vẫn là thôi đi.

"Gọi tên ta." Bất Hối hất tay hắc ra, câu nói vừa dứt, dẫn đầu vào tửu lâu.

Hiện tại cũng không phải thời gian ăn cơm, cho nên cũng không có nhiều người, nhưng bộ dạng Nam Cung Tuyệt quá mức yêu nghiệt, vì đề phòng không bị một đám hoa si vây xem, quyết định chọn một gian phòng.

"Phong Nhi, ta cảm thấy chúng ta thật có duyên, mỗi lần ra ngoài đều có thể gặp phải." Nam Cung Tuyệt vừa vào phòng, đoạt lấy khăn lau trong tay tiểu nhị đem ghế dựa lau lại một lần, sau đó mới để Bất Hối ngồi xuống, tiếp theo cũng lau ghế cho mình, sau cùng đem khăn lau ném cho tiểu nhị, ra lệnh: "Lau cho nàg."

Phượng Yêu trong lòng tức giận, nam nhân này lòng dạ thực hẹp hòi, so với Hoa Thiên Thần còn ác liệt hơn, phải để tiểu thư cách hẳn xa một chút.

"Là có duyên hay là cố ý, ta nghĩ trong lòng người rõ ràng đi?" Bất Hối cười lạnh, hẳn xuất hiện nhiều lần như vậy, thực sự là trùng hợp sao?

"Người ta không phải là muốn cùng người làm bằng hữu sao, ta tới Hoàng Thành này lạ nước lại cái, đương nhiên muốn tìm một người làm bằng hữu, từ lần đầu tiên nhìn thấy công tử liền nhớ mãi không quên, cho nên mỗi ngày đều chờ công tử tại chỗ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng hai lần trước công tử chê ta ăn mặc quá cũ nát cũng không thèm nhìn người ta." Nam Cung Tuyệt hồi hận nói không ngừng, giống như thật có chuyện như vậy.

Nghe vậy, khéo miệng Bất Hối giật giật, nàg mở miệng một tiếng công tử, hẳn không là đoạn tụ chứ?

Nam Cung Tuyệt thấy Bất Hối không phản ứng, nói tiếp: "Cũng may ta thông minh, hôm nay đi trộm một kiện y phục, sau đó tắm trong hồ, đổi cách ăn mặc một phen công tử liền để ý ta."

Hắn nói một cách tự nhiên không hề thấy hổ thẹn khi đã trộm đồ, mà bộ dáng lại rất tự hào.

Vừa lúc tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên nghe được, đồ ăn trong tay thiếu chút nữa ném ra ngoài, nhìn ba người Bất Hối hết sức quái dị, như là sợ các nàg trộm quần áo của hắn.

"Người là cái ánh mắt gì, ta mới không thèm trộm y phục của người, không biết có bao nhiêu bẩn." Nam Cung Tuyệt giống như nhìn thấu tâm tư tiểu nhị, trực tiếp đã nói ra, tiểu nhị kia sắc mặt đỏ lên, đặt đồ ăn lại liền đi, ba vị gia này ăn mặc đều tốt như vậy, làm sao có thể là tặc?

Đối với một loạt phản ứng của Nam Cung Tuyệt, Bất Hối mơ hồ cảm thấy hôm nay mời hắn ăn cơm là một quyết định sai lầm, người này nói không chừng về sau lại trên nàg.

Đồ ăn rất nhanh liền đưa lên, Bất Hối không có khẩu vị gì, trong lòng vội vã muốn hồi phủ, nàg còn có chuyện phải làm, nhưng Nam Cung Tuyệt lại không sốt ruột, ăn một cách chậm rãi từ từ, thỉnh thoảng lại thưởng thức một chút, thấy Bất Hối không ăn lại gấp cho nàg: "Ăn nhiều một chút, nhìn người gầy như vậy."

Nửa canh giờ sau, khi Bất Hối sắp bạo phát, Nam Cung Tuyệt rốt cục ăn xong, một bộ cực kỳ thỏa mãn.

Bất Hối cũng rốt cục chịu đủ, người này không đứng đắn, lại nói quá nhiều, thật sự là không muốn nhẫn nhịn nữa, mang Phượng Yêu cường ngạnh li khai. Nhìn Bất Hối rời đi, Nam Cung Tuyệt cũng không đuổi theo, khéo miệng nhẹ nhàng giơ lên, hôm nay đã có tiến triển rất lớn, tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày nàg sẽ quen mình.

*

Trở lại Vương Phủ, Bất Hối liền mang tiểu Huệ cùng Phượng Yêu xuống phòng bếp, còn đuổi những người khác ra ngoài, có các nàg hỗ trợ còn đáng tin hơn Chiến Cảnh Thiên.

"Tiểu thư, làm thịt như vậy ăn thật ngon. Khụ khụ. Chỉ là, khói thật lớn, làm tiểu Huệ sặc đến nước mắt cũng đã chảy ra."

Phượng Yêu lau nước mắt trên mặt, cũng ai oán nói: "Tiểu thư, nếu không chúng ta mở cửa sổ chút đi."

Các nàg ở phòng bếp một canh giờ mới chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ thịt nướng cần có, vừa lúc bàn nướng làm được mấy cái, các nàg mượn tới thử xem, khi bắt đầu vẫn rất thuận lợi nhưng khi mỡ trong thịt rơi xuống than lửa, khói đặc hơn xuất hiện.

Nếu là những rau dưa, thịt bò dê cũng không sao, khi nướng thịt heo khói liền dày đặc, nhưng trong những thịt này vẫn là thịt heo ăn ngon nhất.

"Mở ra đi." Cũng thấy khói thật sự quá lớn, cùng Chiến Cảnh Thiên hôm qua hỏa thiêu phòng bếp không kém nhiều lắm.

Đóng cửa sổ chính là sợ hương vị tràn ra bị Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần người được, như vậy sẽ không thấy ngạc nhiên nữa, hiện tại thật sự là quá hun người, chỉ có thể mở cửa sổ.

Cửa sổ vừa mở ra, không khí tươi mới thổi vào, khói trong phòng lập tức tràn ra ngoài, phải mất khoảng một nén nhang khói trong phòng mới tan hết.

"Nếu không, chúng ta lại đóng lại một lát." hai tay Tiểu Huệ run rẩy lại một lần nữa kẹp lên một khối thịt nướng đưa tới trong miệng.

Phượng Yêu nhìn đến bộ dạng nàng, trêu ghẹo nói: "Người xem người đã đông lạnh thành cái bộ dáng này mà vẫn không quên ăn."

Cửa sổ mở ra, tuy khói đi ra ngoài nhưng không khí lạnh lại thổi vào, Phượng Yêu cùng Bất Hối cũng có công phu nên không thấy lạnh, nhưng lại đem tiểu Huệ đông lạnh, trên người đã khoác hai kiện áo mà vẫn lạnh phát run.

"Ha ha, này so với cái lẩu ăn cũng không tệ!" Khi Bất Hối thử nấu lẩu cũng để tiểu Huệ hỗ trợ, lúc ấy nàng ném qua lại cảm thán đó là đồ ăn ngon nhất trên đời này, không nghĩ tới không bao lâu lại được ăn thịt nướng.

Sau khi các nàng đã ăn xong, tiểu Huệ cùng Phượng Yêu thu dọn sạch sẽ nơi này, một dấu vết nướng thịt cũng không có. Bữa cơm này ăn xem như cực kỳ kín đáo, Chiến Cảnh Thiên không biết vì sao không đi tìm, Hoa Thiên Thần so với mũi chó lại vẫn thính hơn cũng không tìm tới.

Bất Hối nghĩ một chút, từ lần trước Bách Lý Hề bắt mạch cho Phượng Yêu nói thân thể nàng đã khôi phục hoàn toàn, Phượng Yêu đi tìm Hoa Thiên Thần một lần về sau hẳn liền không tới nữa.

Toàn bộ đều đã thu thập xong, Bất Hối mang theo các nàng đi đến trong viện Thính Vũ các, nơi này đã được cải tạo thành một nhà trồng rau dưa, nếu muốn làm thịt nướng, các loại rau này là không thiếu được, cho nên, khi Bất Hối nghĩ đến làm thịt nướng liền sai người trồng ở bên trong này, hiện giờ đã có thể thu hoạch.

"Oa! Tiểu thư, Diệp Tử ở đây thật tốt." Phượng Yêu vây quanh từng dây rau húng phấn kêu lên, nàng nói Diệp Tử chính là rau xà lách ở hiện đại, chỉ là cách gọi bất đồng mà thôi.

"Tiểu thư, sao người có thể nghĩ ra cách kỳ diệu như vậy? Từ trước đến nay không biết mùa đông còn có thể ăn rau tươi." Tiểu Huệ cũng rất hưng phấn, nơi này là nàng cùng Phượng Yêu chăm sóc, hiện tại tăng trưởng tốt như vậy đặc biệt cao hứng.

Đối với vấn đề này, Phượng Yêu cũng rất tò mò.

Núi Thanh Phong ở gần Phượng quốc, Phượng quốc một năm bốn mùa đều ấm áp như xuân, cho nên tùy thời đều có thể có rau tươi mới, nhưng Chiến quốc lại không giống, nơi này mùa đông chỉ có một số loại rau mà thôi, đồ ăn tươi mới chỉ có cải trắng, cải khác đều là đồ ăn phơi khô.

Nghe vậy, Bất Hối cười nhạt không nói, nàng có thể nói loại phương pháp này là ở hiện đại mọi người biết không!

"Các người đừng quên ngày mai qua trông coi, về sau này đồ ăn cũng không thể gián đoạn." Chiến Cảnh Thiên cho Bất Hối toàn quyền sử dụng Tây Uyển, nơi đó cũng không có ai ở lại rất lớn, nàng tính toán đem nơi đó tạm thời cải tạo thành nhà trồng rau, đợi đến lúc thời cơ chín muồi là có thể liên hệ một chút dân chúng tiến hành gieo trồng vào mùa đông, như vậy chẳng những có thể đảm bảo cung ứng rau dưa cho quán thịt nướng, cũng có thể để cho dân chúng vào mùa đông cũng có thể kiếm được bạc.

Khi những thứ này cũng kiểm tra tốt, Bất Hối trở về ngủ một lát, khi tỉnh lại trời đã có chút tối sầm, gọi tiểu Huệ tới hầu hạ nàng rời giường, thu thập một chút hương về nơi ở của Chiến Cảnh Thiên đi đến, trong lòng thở dài, nàng vốn là muốn cuộc sống tiêu dao tự tại, nhưng ngày ngày đều làm hết cái này đến cái kia, buổi tối lại còn phải bồi vị gia này.

"Người đã đến rồi, mau ngồi xuống, đoán xem đêm nay ăn cái gì?" Nàng vừa đi vào, Chiến Cảnh Thiên liền đầy mặt ý cười lôi nàng đến trước bàn ngồi xuống thần thần bí bí.

Nhìn mặt bàn trống trơn, Bất Hối trêu ghẹo nói: "Hắn không để cho ta ăn cái bàn đi?"

"Đảm bảo người không thể tưởng được!" Chiến Cảnh Thiên sùng ái xoa xoa tóc của nàng, sau đó xoay người đi ra ngoài, chỉ một lát đã thấy bên một cái mâm lớn, trên mâm bày một cái gói lớn đen tuyền, không biết bên trong là cái gì.

"Đây là?" Cẩn thận nhìn kia túi lớn màu đen kia, Bất Hối cảm thấy có chút nhìn quen mắt, hình như đã thấy ở nơi nào đó.

"Đoán xem, đoán đúng thì đêm nay ta bồi người, đoán sai tối hôm nay phải ở lại chỗ này với ta."

Bất Hối trợn mắt nhìn hắn, tính như thế nào cũng đều là hắn chiếm tiện nghi, càng ngày càng giáo hoạt. Bất quá, nhìn gói to kia nàng thật đúng là tò mò, nhìn kỹ lại, hai mắt lóe sáng, nghi ngờ nói: "Người xác định đây là ăn à?"

Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của nàng, Chiến Cảnh Thiên nhin không được nở nụ cười, lấy một con dao đưa cho nàng: "Mở ra nhìn xem."

Bất Hối tiếp nhận dao, chọc một cái lỗ vào túi lớn, lập tức hương khí nồng đậm tràn ra tràn ngập cả căn phòng.

"Đây là thịt dê lần trước người nói?" Bất Hối ngửi thấy hương vị đã nghĩ đến chuyện lần trước khi hai người ở trên núi Thái Dương, lúc đó Chiến Cảnh Thiên nhét đá nóng vào dạ dày con dê, bên ngoài bọc bộ da thỏ làm túi chườm nóng cho nàng, cùng nàng đề cập qua cái này, lúc ấy nàng rất tò mò, rất muốn ăn không nghĩ tới hắn còn nhớ rõ.

Chiến Cảnh Thiên tiếp nhận dao trong tay nàng, đem dạ dày hoàn toàn mở ra, thịt dê nóng hổi xuất hiện trước mắt Bất Hối, gắp một khối đưa đến trong miệng nàng: "Hương vị như thế nào?"

Thịt vừa vào miệng, Bất Hối đột nhiên nhíu mi, sắc mặt hết sức ngưng trọng.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên cũng nhíu mày lại, trong lòng không yên, đây là lần đầu tiên hắn làm, chính mình còn chưa có thử qua đã vội mang tới cho nàng, chẳng lẽ không ngon? Vì thế khẩn trương truy vấn: "Không ngon sao?"

Nhìn thần sắc hắn khẩn trương như vậy, Bất Hối bật cười, đem thịt dê trong miệng nuốt xuống, tiếp theo chính mình lại gắp mấy khối thịt dê từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn, thịt vừa vào miệng liền tỏa ra mùi vị thơm ngát, chất thịt non mịn không cứng không mềm, bởi vì cách làm đặc biệt đã giữ lại tồn bộ hương vị thịt dê, so với thịt dê trước kia nàng đã từng nếm qua đều ngon hơn.

Nhìn thấy nàng ăn thỏa mãn như vậy, Chiến Cảnh Thiên lòng thấp thỏm mới để xuống, thì ra là nàng đang gạt hắn.

Chỉ cần nàng thích là được, rốt cục hình tượng hắn nhóm lửa thiếu chút nữa thiêu trụi phòng bếp đã kéo trở về, ngây ngốc ngồi xuống trước mặt nhìn của nàng ăn, si ngốc cười, hình tượng một đời Chiến thần nháy mắt hủy hết!

Ở một nơi khác trong Vương Phủ, cũng là hai người trong một phòng, trên bàn đặt một cái mâm lớn, trong mâm mặt là túi lớn màu đen, trên bàn ngồi một nam một nữ nhưng bầu không khí không hòa hợp như thế.

"Hoa Thiên Thần người tên hồn đản này, kéo ta tới đây làm gì, chuyện lần trước người gạt ta còn chưa tìm người tính sổ!" Phượng Yêu tức giận nhìn Hoa Thiên Thần đối diện mang theo tươi cười lấy lòng, phần nộ kêu lên.

Sau khi nàng tỉnh lại, Hoa Thiên Thần nói thương thế nàng vẫn cực kỳ nghiêm trọng, bắt nàng mỗi ngày phải tới kiểm tra, nhưng Bách Lý Hề lại nói thương tổn của nàng đã sớm khỏi, căn bản không thành vấn đề.

Tức nhất là mỗi lần hắn đều tự mình đối dượt cho nàng, vừa nghĩ đến đây trong lòng lửa bốc càng mạnh, hiện tại nàng lại hoài nghi khi nàng vừa tỉnh lại chính là hắn phi lễ nàng.

"Nộ khí lớn như vậy làm gì, ta còn không phải vì sức khỏe của người? Thiên hạ này nào có người y thuật cao hơn bản thân y, ta làm như vậy tự nhiên là có đạo lý của ta, không nên tin những tên lang băm nói."

Đối với lửa giận của nàng, Hoa Thiên Thần không chút để ý mà vẫn cực kỳ thích nàng cái dạng này.

"Người mới là lang băm, còn là dân tặc." Huyết đạo Phượng Yêu bị hấn điểm trúng cho nên thân thể không thể động, chỉ có thể mắng hấn phát tiết, lại còn nói Bách Lý sư huynh của nàng là lang băm, đây là tìm chết.

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần cười càng vui vẻ, rất giống một kẻ cuồng ngược, rốt cục hấn cười đủ mới đặc ý nói một câu làm cho nàng thổ huyết.

"Bản thần y ngày đó nghe Bất Hối muội muội nói, đánh là thân, mắng là yêu. Người hiện tại mắng ta như vậy, hấn không là yêu ta chứ?"

Phi!

"Người cái này tự cho là đúng, hỗn ——" nàng vừa muốn mắng hỗn đản, nhưng nghĩ đến hấn nói đánh là thân, mắng là yêu liền im lặng, trừng mắt oán hận nhìn hấn.

"Ta biết Yêu Nhi không nỡ mắng ta, tới, nhìn xem ta chuẩn bị cho người cái gì?" Hoa Thiên Thần chỉ chỉ trong túi đen trong mâm, đẩy mặt ý cười.

Hôm nay khi hấn chữa thương cho Chiến Cảnh Thiên, hấn nói muốn ra ngoài một chuyến, không có biện pháp hấn chỉ có thể cùng đi, không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên lên núi bắt một con dê làm cái này, lúc ấy hấn ngửi được hương vị thật thơm ngon, cho nên chính mình dựa theo phương pháp kia làm một phần, nếm thử mùi vị cũng không tệ, lúc này trong đầu đột nhiên xuất hiện bóng dáng của nàng, cho nên liền mang về.

Bởi vì chuyện bị hấn lừa gạt nàng sẽ không chủ động tìm hấn, hấn liền bắt nàng tới.

"Biến, ai là Yêu Nhi của người, đừng kêu ghê tởm như thế." Bị hấn đột nhiên gọi như vậy, trong lòng Phượng Yêu nhắc lên một gợn song. Đã từng, mẫu thân của nàng vẫn đều gọi nàng như vậy, về sau khi nàng bị đưa đến bên cạnh Bất Hối liền không có người gọi nàng như vậy.

"Biết ngay là người đoán không ra, thực ngu dốt." Hoa Thiên Thần ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng, điều này làm cho lòng tự trọng của nàng bị dả kích nghiêm trọng, trợn mắt nhìn hấn nói: "Đây là đồ ăn."

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần nhìn biểu tình ngu ngốc của nàng: "Để ở trong mâm đương nhiên là đồ ăn."

Phượng Yêu không cam lòng, đóng hai mắt lại, cái mũi xinh xắn ngửi ngửi trong không khí có mùi vị thịt nhàn nhạt, tuy cực kỳ nhạt nhưng vẫn có thể ngửi thấy, trước mắt sáng lên, mở hai mắt sáng ngời, cười nói: "Nếu ta đoán đúng thì được gì?"

"Đồng ý, cái này tặng cho người như thế nào, đây chính là ôn ngọc tốt nhất làm thành." Nàng nói vừa xong, Hoa Thiên Thần từ trong lồng ngực lấy ra một đôi vòng tai xinh xắn, ở trước mặt nàng quơ quơ.

Phượng Yêu vừa thấy, liếc mắt một cái liền thích, vòng tai được điêu khắc thành hình dáng một con thỏ trông rất sống động.

"Lời này là thật?"

"Đương nhiên, bất quá, nếu người đoán không được thì làm sao bây giờ?" Hoa Thiên Thần thấy nàng thích, khẩn trương hỏi.

Phượng Yêu nghĩ nghĩ, nàng thật không có gì lấy ra đổi: "Nếu đoán không đúng, chuyện người gạt ta liền xóa bỏ."

"Này không công bằng, nếu người đoán sai liền thù cho ta cái hà bao, như thế nào?"

"Thành giao!"

Nhìn thấy mục đích đạt thành, Hoa Thiên Thần giải huyết đạo cho nàng, cười nói: "Đoán đi, người chỉ có một cơ hội."

Tâm tình phần nộ của Phượng Yêu đã sớm bị hấn dời đi, cử động thân thể cứng ngắc, vẻ mặt tự tin nói: "Bên trong này là thịt dê!"

Hoa Thiên Thần kinh ngạc trừng mắt nhìn, hấn không nghĩ tới nàng thật có thể đoán ra.

Này thịt dê ở trên núi làm tốt, sau khi đun nóng hương vị đã tán đi, nàng như thế nào có thể đoán

được?

"Như thế nào, đoán đúng rồi sao, lấy vòng tai ra." Dứt lời, tự mình đoạt lấy vòng tai trong tay hắc đặt ở trong lòng bàn tay thưởng thức, vừa vào tay lập tức truyền đến một sự lo lắng, thật sự là đồ tốt.

Hoa Thiên Thần cũng không muốn lấy lại, nhàn nhạt nói một câu: "Cắt kỹ, kia là mẹ ta cho con dâu tương lai."

Nghe vậy, khuôn mặt diễm lệ của Phượng Yêu phút chốc nổi lên một tầng phấn hồng, nhanh cầm vòng tai trong tay trả lại, chẳng qua thần sắc lưu luyến trong mắt đã bán đứng lòng nàng.

"Hô hô. , sao ngươi dễ bị lừa như vậy, chẳng phải ta đã nói ngươi ngu dốt sao!" Hoa Thiên Thần thấy vậy nhin không được cười ha hả, đây quả thật không phải nương lưu lại cho hắc, hắc là cô nhi, từ nhỏ lớn lên ở Dược Vương Cốc, làm sao có mẫu thân.

Bất quá, vòng tai này là do hắc khắc thành, lúc trước muốn đưa cho nữ tử kia, nhưng là.

"Hừ!" Phượng Yêu hồng nhuận trên mặt lập tức biến mất, đem vòng tai lại đoạt lại, trực tiếp cắt vào trong túi tiền của mình, khéo miệng mới gọi lên mỉm cười.

"Được rồi, tới nếm thử hương vị thịt này."

Thấy nàng thu lại, Hoa Thiên Thần đi tìm một con dao, đem ruột dê mở ra, thịt dê mê người lập tức xuất hiện trước mắt nàng.

Phượng Yêu nhìn đến thịt dê này, tuy cực kỳ mê người nhưng thật không dám ăn, không biết hắc có thể thả chút dược gì ở bên trong hay không. Thấy nàng như vậy, Hoa Thiên Thần chủ động gấp một miếng thịt tới trong miệng chứng minh trong thịt này không hạ dược.

Như vậy, Phượng Yêu mới do dự kẹp một khối lên bắt đầu ăn, thịt vừa vào miệng, mắt sáng rực lên, ăn thật là quá ngon, không dám tin hỏi: "Đây là người làm." Gần bằng thịt nướng tiểu thư làm.

"Đương nhiên, có phải rất bội phục bản thân y hay không, nếu người lấy thân báo đáp, ta cũng không để ý." Hoa Thiên Thần cố ý làm bộ phong lưu phóng khoáng, lưu manh nói.

Phượng Yêu mới vừa thấy một chút hảo cảm đối hắc, lại một lần nữa không còn sót lại chút gì, hắc không lúc nào đứng đắn, ban đầu hắc nói lời này nàng còn có thể xấu hổ đỏ mặt, nhưng nghe thời gian dài đã sớm miễn dịch.

Lời này, không biết đã nói với bao nhiêu nữ nhân!

Trong lòng khinh bỉ hắc một phen, đứng dậy bưng chén đĩa đi ra ngoài, ăn tốt như vậy đương nhiên phải cho tiểu thư nếm thử.

Như là hiểu được ý tứ của nàng, Hoa Thiên Thần bất đắc dĩ lôi nàng trở về: "Người an tâm ăn đi, tiểu thư nhà người sẽ có ăn."

Nghe hắc vừa nói như vậy Phượng Yêu lập tức nghĩ tới, Chiến Vương gia nhất định sẽ chuẩn bị cho tiểu thư nhà mình, lúc này mới an tâm bắt đầu ăn. Thấy nàng ăn vui vẻ, Hoa Thiên Thần cũng bắt đầu ăn, đây chính là lần đầu tiên hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ hòa hợp như vậy.

*

Ngày chỉ chớp mắt, lại qua hai ngày, bên kia Bách Lý Hề cùng Triệu Đình Xương thủ ở trong tiệm hai đêm, cái gì cũng chưa phát sinh, Bất Hối cũng không ra ngoài, ở lại trong phủ bồi Chiến Cảnh Thiên hai ngày.

Ngày hôm đó, khi nàng đang nghiên cứu vấn đề máy hút khói, Phượng Yêu cùng tiểu Huệ thở hỗn hển tiến vào, đặt mâm ngồi xuống trước mặt nàng, trong miệng oán giận: "Tiểu thư, có thể tìm vài người giúp chúng ta hay không, hôm nay hai người chúng ta tưới nước cho diệp tử này mệt chết được."

Bất Hối vì đề phòng trước ngày khai trương đem biện pháp này tiết lộ ra ngoài, cho nên, chỉ có ba người các nàng biết, nghĩ đến các nàng chỉ là nữ hài nhu nhược lại phải tưới nước cho nhiều rau như vậy, thật làm khó các nàng.

"Lát nữa ta sẽ nghĩ biện pháp cho các người không cần vất vả như vậy."

"Hu hu. , trừ tìm người thì đâu có biện pháp gì, chẳng lẽ tiểu thư có thể để cho nước tự động chảy tới rau?" Tiểu Huệ sau khi nghe xong, trên mặt vẫn là bộ dáng chán nản, dù tiểu thư lợi hại cũng

không thể ‘mệnh lệnh’ nước.

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười, gõ lên đầu nàng một cái: "Hôm nay để cho người nhìn năng lực tiểu thư nhà người."

Thính vũ các bên này có một suối ôn tuyền, cho nên nhiệt độ tương đối cao, trên mặt hồ kết thành một tầng băng mỏng nhạt, Bất Hối sai người đập vỡ một chỗ, để cho Chiến Nguyên chuẩn bị một chút công cụ.

Một cái chong chóng, còn có một vài cây gỗ rỗng ruột, để cho người ta đem chong chóng để trong hồ, lại đem những khúc gỗ này cùng một chỗ hình thành một cái ‘ống dẫn’ thật dài, sắp xếp xong thì kéo chong chóng xuống để nước chảy vào trong lòng gỗ, sau đó, lợi dụng sườn dốc để nước chảy đi.

Ở trong nhà ấm, trên thân gỗ đều mở mấy cái lỗ hổng như vậy, liền đạt tới hiệu quả tự động tưới nước.

"Tiểu thư, tiểu Huệ thu hồi câu nói vừa rồi kia, về sau, trong lòng tiểu Huệ người chính là thần tiên." Tiểu Huệ kinh ngạc nhìn toàn bộ, đối với Bất Hối lấy lòng nói, tiểu thư thật sự là quá thông minh, trên đời này có lẽ không có việc gì tiểu thư không làm được.

Phượng Yêu cũng là vẻ mặt sùng bái, nàng cả đời này cũng không nghĩ ra được biện pháp cao minh như vậy.

Bất Hối hài lòng nhìn toàn bộ, nàng không nghĩ tới lại thành công như vậy, câu nói kia của tiểu Huệ ‘nước tự động chảy vào’ đã cho nàng gợi ý, vẫn là hiện đại tốt hơn, trực tiếp bơm nước tới thì tốt rồi.

Nghĩ tới đây, trước mắt đột nhiên sáng lên.

Nàng nghĩ đến chế tác máy hút khói như thế nào.

Nếu có thể lợi dụng chong chóng bơm nước hiệu quả, có phải cũng có thể lợi dụng chong chóng hút khói ra hiệu quả hay không?

Nghĩ tới đây, khẩn trương chạy về thiết kế.

Vì đạt tới hiệu quả cao nhất, nàng mang tiểu Huệ cùng Phượng Yêu làm vô số chong chóng nhỏ trong sân thí nghiệm, sau cùng mới tìm được vài biện pháp khả thi, vội vàng đem bản vẽ ra ngoài để cho người của Chiến Cảnh Thiên lần lượt làm theo, nhìn xem hiệu quả như thế nào.

Lần đầu tiên Bất Hối vẽ ra nồi lẩu, Chiến Cảnh Thiên liền đưa cho nàng vài người chuyên môn trợ giúp nàng, những người này đều cực kỳ thông minh, chỉ cần Bất Hối vẽ ra, bọn họ khẳng định sẽ chế tạo ra được.

*

Thời gian lại đi qua một ngày, yên ổn được hai ngày, trong cửa hàng lại xảy ra vấn đề, ngoài cửa lại xuất hiện vết máu.

Khi Bách Lý Hề truyền tin tức tới, Bất Hối mang theo Phượng Yêu xuất phủ, đồng thời, tin tức nàng xuất phủ cũng lập tức truyền tới tai Chiến Cảnh Thiên, sau khi nghe hạ nhân bẩm báo, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi, nàng xuất phủ cũng không quan trọng, quan trọng nhất là đi gặp Bách Lý Hề, trong lòng nổi lên ghen tuông nồng đậm, sai người đi tìm Hoa Thiên Thần, hẳn muốn nghĩ biện pháp ra ngoài.

Sau khi Bất Hối đến cửa hàng mới biết được, bên ngoài trên tường cùng cửa sổ cũng không xuất hiện vết máu mà lại xuất hiện trong phòng, dân chúng xung quanh vẫn vây xem, bất quá, lần này trong mắt cũng không có quá nhiều hoảng sợ, bọn họ đối với việc này đã coi như không thấy gì.

"Sư huynh, lần này cũng không nhìn thấy người?" Bất Hối trong lòng cũng hết sức kinh ngạc, chẳng lẽ thật là quỷ quái?

"Không có, ta cùng Triệu chương quỹ mấy ngày nay đều là một đêm không ngủ, không có phát hiện bất luận kẻ nào, cũng không nhìn thấy vết máu kia xuất hiện như thế nào, chúng ta vẫn luôn ở trong phòng, chính là xoay người một cái, vết máu trên mặt đất liền hiện ra." Bách Lý Hề nhíu chặt hai hàng lông mày, hẳn cũng không thể hiểu nổi.

"A! Thật là quỷ đi?"

"Công tử, chuyện này người còn chưa điều tra ra sao?"

Bách Lý Hề cũng không né tránh những người xung quanh, cứ như vậy đứng ở bên ngoài cùng Bất Hối nói, tuy thanh âm không lớn nhưng người xung quanh vẫn nghe được, cho nên, nhanh nghị luận lên.

"Mọi người đừng hoảng hốt, không bằng như vậy đi, hôm nay chúng ta thủ tại nơi này, nhìn xem tối cùng là chuyện gì xảy ra!" Bất Hối muốn ở lại tận mắt nhìn xem tối cùng là ai phá rối, hơn nữa nếu muốn tiêu trừ nỗi sợ hãi của những chủ quán cùng dân chúng xung quanh thì phải bắt được người khởi xướng trước mặt các nàng mới được.

"Đúng, từ hôm nay trở đi ta sẽ ở lại nơi này, nhìn xem vết máu này tối cùng là hình thành như thế nào."

"Ta cũng lưu lại, nếu còn như vậy chúng ta thật phải chuyển nhà."

"Ta, còn có ta."

Nàng vừa nói như vậy, dân chúng vây xem nhao nhao bày tỏ lưu lại, nhưng nói như vậy, nếu đêm nay những vết máu này không hiện thì những người này cũng không kiên trì nổi. Cuối cùng quyết định từng nhóm lưu lại, mỗi tối để hai mươi người ở lại chỗ này thay phiên.

Ban đêm rất nhanh liền phủ xuống, ngày thường trời vừa tối, dân chúng cùng chủ quán đều sớm đóng cửa nhưng hôm nay lại tương phản, rất náo nhiệt.

Bất Hối cùng Bách Lý Hề ngồi ở trong đại đường, một vài dân chúng lại chờ ở ngoài cửa, vì tránh để mọi người đông cứng, cứ sau hai canh giờ lại đổi người.

Hai canh giờ đi qua, trong phòng ngoài phòng đều không phát sinh sự tình gì, Bất Hối ngáp một cái, xoa xoa mắt có chút tê dại đứng lên: "Đi thôi, chúng ta đi ra bên ngoài để bọn họ tiến vào."

Hiện tại cũng gần đến rạng sáng, bên ngoài trời cực kỳ lạnh, trên bầu trời âm trầm đáng sợ, các nàng mới ra đi được một lát, liền rơi xuống những bông tuyết.

Nhìn Bất Hối lạnh đến phát run, trong lòng Bách Lý Hề hiện lên một tia đau lòng, mở miệng nói: "Suỵt, người cùng Phượng Yêu vào trong nhà đi, ta cùng Triệu chương quý mang theo bọn họ canh giữ ở bên ngoài."

"Không sao, đợi cùng xem đi."

Thấy nàng quật cường như vậy, Bách Lý Hề bất đắc dĩ cởi bỏ áo choàng của mình muốn choàng trên người cho nàng, nhưng không đợi hắn hành động đã có người tranh trước mặt hắn.

Bất Hối vốn lạnh phát run, nhưng trên người lại đột nhiên trở nên ấm áp, hương vị quen thuộc vây quanh nàng, không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến, trong lòng ấm áp cười mở miệng: "Sao người lại tới đây."

"Không phải nói người mặc nhiều chút sao? Như thế nào lại không nghe lời như vậy?" Chiến Cảnh Thiên thật không dễ dàng đợi kết thúc trị liệu hôm nay, nghe được lời nhắc của nàng liền khẩn trương chạy tới, vừa lúc nhìn thấy Bách Lý Hề muốn cầm áo khoác cho nàng, vội vàng đem áo choàng trên thân mình khoác lên trên thân thể nàng.

Nghe vậy, Bất Hối kinh ngạc quay đầu, nàng còn tưởng rằng hắn sẽ phát hỏa, không nghĩ tới chỉ có quan tâm.

"Biết sai là được rồi, lần sau có chuyện gì cùng ta nói, không cần tự mình làm." Chiến Cảnh Thiên ôn nhu kéo nàng vào trong lòng mình cho nàng ấm áp, trong lòng ngẫm oán thầm, hắn rất tức giận, cũng muốn phát giận nhưng khi nhìn đến Bách Lý Hề thì lửa giận đều áp xuống, nếu hắn phát giận chẳng phải là để cho người nào đó chiếm tiện nghi sao?

Chiến Cảnh Thiên đã dịch dung, lại thêm bầu trời tối đen, người xung quanh cũng không nhận ra hắn, bọn họ vẫn đều cẩn thận nhìn vách tường cửa hàng. Bất Hối trốn ở trong lòng Chiến Cảnh Thiên nhưng vẫn thấy rất lạnh, Chiến Cảnh Thiên thấy thế liền sai người đi nhóm một đống lửa, ban đầu Bất Hối không muốn làm như vậy nhưng nhìn thấy mọi người cũng rất lạnh nên cũng không ngăn cản.

Trên bầu trời tuyết càng rơi xuống càng lớn, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, cũng may lúc này đã đốt lửa, lửa lớn như vậy mọi người mới cảm thấy ấm áp một chút.

Thời gian lại đi qua một canh giờ, khi đến nửa đêm, lúc này mọi người đều bắt đầu buồn ngủ, liền

dựa vào nhau, ánh mắt khép lại.

Vào lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng sợ: "Xuất hiện, xuất hiện, vết máu xuất hiện."

Nghe vậy, Bất Hối lãnh mi nhíu lại, muốn hướng trong phòng chạy tới lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn lại, vừa muốn đặt câu hỏi lại nghe đến dân chúng xung quanh kêu lớn: "Mau nhìn, máu, máu chảy ra!"

Chương 62: Kinh hi?

"Máu chảy ra!"

Bất Hối nghe vậy cũng hướng cửa sổ nhìn đến, nhìn cửa sổ trên tường nguyên bản sạch sẽ, do cọ rửa rất nhiều lần đã hơi trắng bệch lại rướm ra ra vết máu, lạ lùng hơn là xung quanh cũng không một người, giống như là Quỷ Hồn đang tác quái.

Bất đầu chỉ là lấm tấm vài vết máu, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người vết máu lại gia tăng, sau cùng lại chảy thành dòng từ trên vách tường xuống, ở trên tường hình thành bốn chữ bằng máu "Trả mạng cho ta"!

Ầm!

Bất Hối nhặt một hòn đá ném vào vách tường đang không ngừng chảy máu, nhưng vách tường vẫn không như nàng dự đoán có người xuất hiện.

A!

Quỷ a!

Lệ quỷ lấy mạng, chạy mau đi!

.....

Hôm nay tuần tra ban đêm phần lớn là trai tráng trong các trong gia đình lá gan đều lớn hơn một chút, nhưng khi nhìn đến chuyện khủng bố như vậy đều hoảng sợ kêu to bỏ chạy, một số người tương đối nhát gan trực tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Bất Hối đập bễ tường cũng không phát hiện dị thường, liền đi vào trong nhà lại bị Chiến Cảnh Thiên giữ chặt che nàng ở phía sau, chau mày, dẫn đầu đến tiến vào.

Hắn cũng không tin tưởng chuyện quỷ hồn, cho dù là quỷ thì như thế nào, chọc tới nữ nhân của hắn, hắn cũng giết không cần nghĩ!

Phòng trong còn có một vài người đang ở, nơi này so với bên ngoài xuất hiện càng nhiều vết máu, khi bọn họ nhìn thấy máu chảy ra từ mặt đất đã sớm sợ tới mức ngốc tại nơi đó, muốn động cũng không dám động, sợ vừa động chân cũng sẽ bị quỷ từ trên mặt đất đột nhiên xuất hiện bắt lấy.

Đám người Bất Hối vào phòng, sắc mặt đều cực kỳ âm trầm, máu lần này so với vài lần trước hơn rất nhiều, trào ra như nước suối, trên mặt đất đã bị máu bao trùm hoàn toàn, phòng trong dày đặc mùi máu tươi làm cho người ta buồn nôn, Phượng Yêu đã sớm chạy ra ói lên ói xuống.

Sắc mặt Bách Lý Hề cũng hơi chút trắng xanh, Chiến Cảnh Thiên nắm chặt tay Bất Hối cho nàng sức mạnh, nhìn thấy Bất Hối chỉ là sắc mặt tái nhợt mới buông nàng ra, ở trong nhà xem xét.

Mọi người ở bên trong chỉ có hắn đối với tràng diện này thờ ơ, hắn lớn lên trên chiến trường có cảnh huyết tinh gì chưa thấy qua, hắn đã từng một người làm ra cảnh tượng Địa Ngục máu chảy thành sông.

Dân chúng đứng trong phòng nhìn thấy có người vào rốt cục hơi chút phục hồi tinh thần lại nhao nhao chạy ra ngoài, rất nhiều bị dọa đến đái ra quần .

Hiện tại chỉ còn lại Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối, Bách Lý Hề và Triệu Đình Xương, Chiến Cảnh Thiên cùng Bách Lý Hề xem xét xung quanh trên mặt đất, Bất Hối muốn đi qua tay lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn cản, ôn nhu ôm nàng ngồi xuống một cái ghế tựa để tránh vết máu trên mặt đất chảy ra làm dơ quần áo của nàng.

Bách Lý Hề thấy vậy, trong mắt có một tia bi thương, bất quá, rất nhanh bắt đầu tra tìm manh mối.

"Người đến bên kia xem." Bất Hối đứng ở ghế tựa, đem cảnh tượng trên mặt đất thu hết vào đáy mắt, cuối cùng nàng phát hiện một nơi khả nghi, hình như những vết máu này đều xuất hiện từ nơi kia, nói cho Chiến Cảnh Thiên, có thể lúc này tìm được nguyên nhân.

Chiến Cảnh Thiên cũng phát hiện chỗ không ổn, vừa tới gần, quả nhiên tất cả máu trên mặt đất đều từ nơi này xuất hiện, từ phía sau rút ra một thanh chủy thủ hướng về điểm đang chảy máu đâm xuống.

Oa?

Chủy thủ này cũng không phải là thần khí chém sắt như chém bùn, chỉ là chủy thủ bình thường thôi, nhưng khi hãn hơi dùng lực, chủy thủ rất dễ dàng đâm vào. Ánh mắt hơi đổi, đánh một chưởng vào chỗ này.

Ầm!

Tiếng vang thật lớn, mặt đất bị đánh tới phun ra vô số giọt máu, Chiến Cảnh Thiên mũi chân điểm một cái bay về phía sau, rơi vào bên người Bất Hối, Bách Lý Hề cùng Triệu chưởng quỹ thấy vậy cũng vội vàng thối lui ra phía sau, bất quá, trên người vẫn bị phun lên một chút máu.

Khi mấy người né tránh vết máu, nhìn lại hướng kia, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

"Cẩn thận, ta tới." Bất Hối muốn tiến lên lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn cản, nắm chặt chủy thủ trong tay hướng phía trước tìm kiếm, trong cái hố phía dưới có một người chết, Bách Lý Hề cùng Triệu chưởng quỹ lôi thi thể này này lên dò xét hơi thở, đã chết, xem bộ dáng là vừa mới chết, mà còn là bị một chưởng vừa rồi của Chiến Cảnh Thiên đánh chết.

Sau khi kiểm tra xong, Bách Lý Hề đứng dậy nói với Bất Hối: "Xem ra vết máu trong phòng là người này giở trò quỷ."

Bất Hối gật gật đầu nhìn kỹ chỗ này, tuy bị đánh nát nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn ra trừ bỏ đá vụn còn có một chút vụn gỗ. Người này khẳng định là ở trên mặt đất đào một lỗ nhỏ, ở phía dưới đặt một cái bồn, trong bồn đựng đầy máu, sau đó lại dùng một chút biện pháp đem máu từ trong lỗ nhỏ chảy ra mặt đất, làm thành biểu hiện máu đột nhiên xuất hiện.

Kỳ thật, nếu ngay từ đầu Bất Hối ở trong nhà sẽ phát hiện sơ hở, những người ở trong phòng này đều cảm thấy sợ hãi nên khi nhìn thấy đột nhiên máu chảy ra ngoài mới có thể sợ hãi như vậy.

Những lần trước có lẽ cũng đều là biện pháp này, khi Bách Lý Hề cùng Triệu Đình Xương gác đêm, bọn họ đều tập trung ở phía trên tìm người, cũng không chú ý mặt đất.

"Vết máu này đã tìm được nguyên nhân, nhưng bên ngoài sao lại thế này." Triệu Đình Xương cũng đại khái biết được nguyên nhân nơi này xuất hiện vết máu, nhưng tường ở bên ngoài ngay dưới mí mắt của bọn họ cũng xuất hiện, hơn nữa, Bất Hối đã đánh nát vách tường cũng không thấy có người hay vết máu, chỉ có phía ngoài tường mới có.

"Có loại thuốc nào gặp được nước sẽ chuyển thành vết máu hay không?" Bất Hối đối với thời đại này cũng không quen thuộc, nếu là ở hiện đại lại có một chút dược có thể làm được việc này.

"Theo ta biết cũng không có loại dược vật này." Chiến Cảnh Thiên nhíu mày suy nghĩ một chút, chưa từng nghe nói qua loại dược này.

Bách Lý Hề cùng Triệu Đình Xương cũng lắc lắc đầu, bất quá, bọn họ chưa nghe nói qua cũng không hẳn là không có, ở đây Bách Lý Hề đối với phương diện dược vật này có nghiên cứu, đi đến bên cạnh vách tường xem xét một chút, ngón tay chấm một vết máu lên ngửi ngửi, sắc mặt ngưng trọng có một tia biến hóa, hơi chút kích động nói: "Bên trong này thật sự chứa một chút thành phần dược vật, không phải hoàn toàn đều là máu."

Phát hiện việc này hẳn lại tìm thêm mấy nơi, sau đó cũng nhìn vết máu trên mặt đất ở trong nhà, phát hiện, phòng trong mới là vết máu thật, hơn nữa không chỉ có máu người mà máu heo, gà đều có, bên ngoài chứa loại dược vật nào đó.

Bất Hối để cho Triệu chưởng quỹ lấy ra một chút nước, sau đó từng giọt nhỏ lên trên vách tường, quả nhiên, nơi dược nhỏ nước lên vết máu càng rõ ràng.

"Đây là có chuyện gì? Vừa rồi trời cũng không có mưa" Triệu chưởng quỹ nghi ngờ hỏi.

"Là vì tối hôm nay có tuyết, tuyết từ trên bầu trời rơi xuống trên tường, sau đó chúng ta đốt lửa, lửa nóng làm những bông tuyết tan ra, dược vật trên vách tường gặp được nước liền biến thành vết máu." Bất Hối lãnh mi dương lên, cái này cũng là ngày đó nàng nghe được mấy tiểu nhị lau vách tường nói chuyện mới nghĩ đến.

Ngày đó, mấy tiểu nhị kia lau vách tường nói, những vết máu này càng lau càng nhiều, chính là dược vật trên tường gặp nước, cuối cùng, khi bọn họ lau sạch dược vật vết máu mới biến mất không thấy.

Nghe nàng giải thích xong, Triệu chưởng quỹ cũng chưa hiểu rõ, tiếp tục hỏi: "Vậy những lần trước

chúng ta cũng không đốt lửa trại? Hơn nữa, cũng không phải tuyết rơi mới xuất hiện"

Nghe vậy, Bất Hối cười nói: "Những lần trước xuất hiện là cùng phương pháp, chẳng qua đó là vì thời tiết, nếu buổi tối tuyết rơi, ngày thứ hai thời tiết ấm áp tuyết tan ra mới có thể xuất hiện, nếu thời tiết lạnh thì sẽ không xuất hiện."

Triệu chương quỹ suy nghĩ một lát, quả nhiên như Bất Hối nói, ngày xuất hiện vết máu thời tiết đều có vẻ ấm áp.

A!

Ngay khi các nàng giải thích được nguyên nhân lại truyền đến tiếng kêu của Phượng Yêu.

Phượng Yêu!

Bốn người khẩn trương hướng về phía Phượng Yêu chạy tới, vừa rồi khi nàng nhìn thấy vết máu trong phòng nhện không được ra ngoài nôn khan, Bất Hối cũng bởi vì điều tra nguyên nhân nên quên nàng, lúc này nghe được nàng kêu to mới nhớ tới.

"Phượng Yêu! Làm sao vậy, phát sinh sự tình gì." Bất Hối nhìn thấy sắc mặt Phượng Yêu trắng bệch như giấy, một tia huyết sắc đều không có, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nhìn thấy Bất Hối đến đây liền gục trong ngực nàng khóc lên: "Tiểu thư, ta vừa mới nhìn thấy quý, hu hu."

Bất Hối ôm nàng ở trong ngực, vỗ nhẹ lưng nàng trấn an, Phượng Yêu cho tới bây giờ chưa thấy qua tràng diện huyết tinh như vậy, sợ hãi cũng là bình thường cho nên ôn nhu an ủi: "Được rồi, đừng sợ, có phải người nhìn nhầm hay không, làm gì có quý, chuyện vết máu đã điều tra xong."

"Trước đưa nàng vào bên trong phòng đi thôi." Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối đông lạnh run run nói, tuy tuyết đã ngừng nhưng vào đông ban đêm thật sự là quá lạnh, vừa rồi bởi vì quan tâm vết máu cho nên hần phủ thêm cho nàng áo choàng đặt ở phòng trong.

Bất Hối đối với hần gật gật đầu, cùng Bách Lý Hề đỡ Phượng Yêu vào bên trong, rót cho nàng một chén trà nóng, trong phòng đốt một cái chậu than. Phải hết một nén nhang Phượng Yêu mới tỉnh lại nói cho nàng chuyện vừa mới xảy ra.

"Tiểu thư, Phượng Yêu vừa rồi ở bên kia thấy Quý Hồn áo trắng." Nói tới chỗ này, tay nàng lại run rẩy, sắc mặt vẫn trắng bệch hết sức.

"Quý Hồn áo trắng? Người không nhìn lầm sao?" Sau khi nghe lời của nàng, Bất Hối càng thêm nghi hoặc, những vết máu này đã đã điều tra xong, người cũng bị Chiến Cảnh Thiên đánh chết, như thế nào lại còn người nữa, chẳng lẽ là đồng bọn?

"Ta vừa rồi ở bên kia nôn, vốn định đến tìm các người, nhưng quay người lại liền thấy một Quý Hồn toàn thân áo trắng tóc tai bù xù, hình như là quý nam, dáng người rất giống tiểu thư, lúc ta kêu lên hần liền lập tức bay đi." Phượng Yêu nắm chặt góc áo Bất Hối, nghĩ đến chuyện vừa rồi vẫn có chút sợ hãi.

Nghe vậy, Bất Hối mày lại nhíu lại, dáng người Quý Hồn cùng chính mình không sai biệt lắm?

Lý bố đầu cũng đã từng nói qua, có người ở bên này nhìn thấy Quý Hồn mặc áo trắng, được miêu tả dáng người cùng chính mình không sai biệt lắm, rốt cuộc là ai?

"Được rồi, chúng ta đi về trước đi, nơi này ta sẽ phái người tới điều tra." Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng vuốt lông mày đang nhíu chặt của nàng đề nghị nói, hần không đành lòng thấy nàng vất vả như vậy.

Bất Hối đối với hần gật đầu, sự tình phía sau giao cho người của hần nàng rất yên tâm, dù sao đêm nay đã điều tra xong chuyện vết máu, đây là thu hoạch lớn nhất.

"Sư huynh, đêm nay người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ đi tìm người." Bất Hối nhìn Bách Lý Hề vẫn ngồi bên cạnh nhẹ giọng nói, trong khoảng thời gian này buổi tối hần vẫn chưa từng nghỉ ngơi thủ tại chỗ này, thật là làm khó hần.

Dứt lời, Bất Hối đối với Triệu Đình Xương nói: "Triệu chương quỹ, mấy ngày nay cũng cảm ơn người, chuyện bây giờ đã đã điều tra xong, rất nhanh sẽ khai trương, người cũng nên nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Bách Lý Hề muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng nhìn đến Chiến Cảnh Thiên canh giữ bên người nàng, tất cả lời nói đều nuốt trở vào.

Triệu Đình Xương cũng gật gật đầu, giờ phút này, trong lòng hắn cũng không bình tĩnh như thế, từ lời nói vừa rồi của Phượng Yêu, hắn biết rõ, người trẻ tuổi trước mắt này gan dạ, lại có đầu óc, cư nhiên là nữ tử! Quả thật không thể tưởng tượng được!

Trên đường Hồi Vương Phủ, Bất Hối giải thích cho Phượng Yêu một chút chuyện những vết máu này, tâm tình Phượng Yêu cũng bình tĩnh lại, sau khi trở lại Vương Phủ liền đi nghỉ ngơi.

Sau khi Bất Hối trở lại Vương Phủ, Chiến Cảnh Thiên tự mình múc nước cho nàng, chờ thu xếp xong nằm ở trên giường ngủ được hương vị trên người hắn tâm mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chỉ chốc lát đã ngủ thật say.

Nhìn Bất Hối trong lòng ngủ say mày vẫn nhăn lại, trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiện lên một tia đau lòng, hắn muốn để cho nàng an tâm ở bên cạnh hắn, nhưng như vậy không thể làm cho nàng vui vẻ, nhưng thấy nàng mỗi ngày vất vả như vậy lại thấy đau lòng. Xem ra, chỉ có thể âm thầm giúp nàng.

Ngày thứ hai khi Bất Hối đã tỉnh lại đã sắp buổi chiều, đơn giản rửa mặt chải đầu, ăn một chút đồ ăn liền qua tìm Chiến Cảnh Thiên, nàng tin tưởng bên kia nhất định có kết quả.

Chiến Cảnh Thiên vẫn bị Hoa Thiên Thân ép buộc ngâm mình trong dục thùng, thấy Bất Hối đến đây trên mặt lộ ra mỉm cười.

Bất Hối đối với hắn ôn nhu cười, đi đến bên cạnh dục thùng thử thử nhiệt độ, thấy bên trong có chút lạnh lại thêm vào một chút nước ấm, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi: "Sự tình tra thế nào, là ai, mục đích là cái gì?"

Nghe vậy, khuôn mặt Chiến Cảnh Thiên vừa tươi cười lại âm trầm xuống, hắn không nghĩ tới Bất Hối đánh bậy đánh bạ lại chạm phải sự tình lớn như vậy.

Thấy vẻ mặt nàng tò mò cũng không muốn gạt nàng, đem kết quả điều tra nói một lần: "Đêm qua sau khi chúng ta rời đi, Vô Ảnh dẫn người tới chỗ cửa hàng cẩn thận dò xét một lần, ở dưới đất lại phát hiện một cái mật đạo."

"Mật đạo? Thông đến đâu?" Bất Hối kinh ngạc hỏi, nàng biết vì sao Chiến Cảnh Thiên nhíu mày, đã phát hiện mật đạo thì sự tình thật sự là nghiêm trọng.

Đối với Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên vẫn chưa có bất kỳ cái gì giấu diếm, nói tiếp: "Thông tới ngoài thành, phụ cận quân doanh của Lâm tướng."

"Lâm tướng quân?"

Bất Hối trong lòng nghĩ đến nam nhân nhìn thấy trên đường ngày đó, hắn đào mật đạo làm cái gì?

"Nếu có người từ mật đạo này vô thanh lén vào thành sẽ mang đến uy hiếp vô cùng cho hoàng thất." Thấy nàng nghi hoặc, Chiến Cảnh Thiên giải thích một phen.

Nghe vậy, Bất Hối nội tâm cả kinh.

Lúc này mới minh bạch vì sao người phía sau phải tốn khí lực lớn như vậy. Nếu nàng không hiện ra, chuyện ma quái ở địa phương kia sẽ đồn đại càng ngày càng nhiều, sau cùng dân chúng xung quanh sẽ dần dần rời đi, người phía sau có thể lặng yên không một tiếng động mua lại nơi này, từ từ nơi này sẽ trở nên vắng vẻ.

Đợi đến một ngày muốn mưu phản, vô số đại quân từ nơi này xuất hiện, hậu quả có thể tưởng tượng ra được.

Xem ra, là có người muốn giang sơn Chiến gia!

"Người phía sau là Lâm tướng quân?" Bất Hối nghĩ đến chuyện đã xảy ra trên đường ngày đó, nàng đối Lâm tướng quân rất có hảo cảm, không tin hắn là người như thế.

Chiến Cảnh Thiên nhíu mày, hắn cũng không tin là Lâm tướng quân, bọn họ cùng là Chiến thần trên chiến trường, được mọi người kính nể. Hơn nữa, Lâm tướng quân là cháu ruột Thái Hoàng Thái Hậu, làm sao có thể phản bội?

"Sự tình còn chưa tra rõ ràng, chẳng qua người có thể vô thanh vô thức ở trên địa bàn của hắn đào đường hầm quá ít."

Bất Hối hiểu ý của hắn, nhưng nàng vẫn không tin tưởng, điểm đáng ngờ trong này quá nhiều: "Ta cảm

thấy tối hôm qua chúng ta phát hiện quá mức dễ dàng, dường như đối phương cố ý. Nếu lúc ấy sau khi xuất hiện vết máu, đối phương liền rời đi, tin tưởng chúng ta bây giờ còn không tìm được mấu chốt. Người nói, có thể là có người cố ý hãm hại Lâm tướng quân hay không?"

"Chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ cho người tiếp tục tra. Chỉ là, người phải chọn cửa hàng một lần nữa, trải qua đêm qua, sợ là không ai dám đi nơi đó." Trong lòng Chiến Cảnh Thiên đã có một chỗ có thể đem nơi đó cho nàng, sớm biết như vậy đã trực tiếp cho nàng.

Nghe vậy, Bất Hối nghĩ lại đêm qua biểu tình những người đó khi phát hiện vết máu không chỉ sợ hãi mà còn trải qua chuyện ma quái nhưng chân tướng lại không thể công khai, đã hao phí khí lực lớn như vậy lại cứ như vậy buông tha?

"Nếu là chuyện ma quái, như thế, ngày mai ta tìm người bắt quỷ, bắt được quỷ, không phải là xong sao" Bất Hối nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới một chủ ý tuyệt diệu, ghé vào tai Chiến Cảnh Thiên nói một lần, hai người đều nở nụ cười vui vẻ.

Từ chỗ Chiến Cảnh Thiên trở về, Bất Hối để Phượng Yêu truyền tin tức ra ngoài cho Bách Lý Hề, nói hai ngày này nàng có một số việc, hai ngày sau sẽ mở tiệc chiêu đãi hẳn, còn chuyện khác liền để cho Triệu chương quỹ hỗ trợ, nếu chung quanh có cửa hàng muốn bán thì đều nhận lấy, cho thêm chút bạc. Dù sao những người đó sống cũng không dễ dàng.

*

Hai ngày thời gian rất nhanh đi qua, người của Chiến Cảnh Thiên rốt cục làm xong máy hút khói, Bất Hối thí nghiệm một phen, phát hiện trong đó một chỗ hiệu quả không được như ý, lại thay đổi một chút để cho những người đó tiếp tục làm, bất quá, này toàn bộ đều là gạt Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên lúc trước đáp ứng với nàng, hẳn không thể chủ động đi điều tra nàng làm cái gì, cho nên, hẳn hiện tại cũng không biết nàng rốt cuộc đang bận rộn cái gì. Tuy hẳn hỏi một câu có thể biết kết quả nhưng vì tôn trọng nàng hẳn vẫn nhịn xuống.

"Tới, uống thuốc, Hoa Thiên Thần nói thương tổn của người hai tháng nữa là có thể hoàn toàn khôi phục." Bất Hối đem một chén dược uyển hẳn uống hết, vui vẻ nói, đây chắc chắn là tin tức tốt.

"Đừng nghe hẳn, ta hiện tại đã tốt rồi, ngày mai mang người ra ngoài săn thú thế nào." Chiến Cảnh Thiên trong lòng thật sự là tò mò cực kỳ, nghĩ lại các loại biện pháp moi ra nàng đang làm cái gì mà thần thần bí bí.

Bất Hối đặt chén sang một bên, cự tuyệt nói: "Ngày mai không được, ngày mai còn có chút việc."

Chiến Cảnh Thiên từ trong dược thùng đứng lên, lau khô người, phủ thêm y phục, từ phía sau ôm chặt nàng, đầu tựa vào bên tai nàng, một bàn tay nhẹ nhàng nghịch lọn tóc của nàng, thanh âm khàn khàn nói: "Có chuyện gì so với ta còn trọng yếu hơn?"

Nghe thanh âm của hẳn, trên người Bất Hối không tự giác có phản ứng, không có việc gì hấp dẫn nàng làm gì, quay đầu trợn mắt nhìn hẳn nhưng vừa liếc mắt một cái liền làm hại ánh mắt của nàng không đành lòng chuyển đi.

Hẳn vừa mới từ trong dược thùng bước ra, trên tóc còn có những giọt nước chưa lau khô theo lọn tóc rơi xuống, y phục lỏng lẻo khoác trên người, cổ áo mở ra, giọt nước từ yết hầu trượt xuống dưới, chảy xuống vòm ngực màu đồng cổ rắn chắc của hẳn.

Nhìn thấy vậy, Bất Hối ra sức nuốt một ngụm nước miếng, nam nhân này thực yêu nghiệt!

Trong khoảng thời gian này mỗi ngày hẳn đều thay quần áo như vậy, hơn nữa, thân thể hẳn nàng cũng không phải lần đầu tiên thấy nhưng lần này lại rung động lớn nhất. Một bức tranh mỹ nam tắm hấp dẫn mỗi một dây thần kinh của nàng, liếm liếm môi hơi chút khô khốc, quay người ôm lấy hẳn, một cái tay mềm mơn trớn giọt nước trước ngực hẳn.

"Ngày mai không mang ta theo được sao? Chúng ta đã lâu không cùng một chỗ." Thanh âm của hẳn càng ngày càng thấp trầm, mơ hồ mang theo một tia ý vị làm nũng, tràn ngập vô hạn quyến rũ.

"Được." Trong đầu Bất Hối bởi vì thanh âm của hẳn đã hoàn toàn trống rỗng, một câu đồng ý.

"Đêm nay, lưu lại với ta được không?"

Thấy nàng có bộ dáng này, Chiến Cảnh Thiên tiếp tục quyến rũ, nhẹ nhàng ôm nàng một cái, hai cổ hỏa nhiệt dính sát vào nhau không ngừng ma sát, nhiệt độ trong không khí tiếp tục tăng lên.

"Được."

Đối với lời nói của hắn, nàng hoàn toàn không cự tuyệt được, ngực bùm bùm nhảy, thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng gợi lên, hơi cúi người xuống bế nàng lên đi tới giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống rồi đè thân mình lên, cảm thụ được thân thể mềm mại dưới thân, huyết dịch sôi trào hùng hực, cũng không muốn khống chế thân thể mình, hôn lên môi của nàng thật sâu

Bất Hối cảm nhận được khát vọng của hắn, thân thể cũng đang kêu gào, dường như không thích bị động liên xoay người đè hắn ở dưới thân biến bị động thành chủ động.

Hai người không phải lần đầu tiên hôn môi, kỹ thuật hôn cũng từ ban sơ trức trặc đến thuần thục, hấp thụ thơm ngọt lẫn nhau, thật lâu mới tách ra.

"Ừm."

Sau khi kết thúc nụ hôn triền mien, Bất hối tựa vào trên người hắn thở hổn hển, hít vào không khí trong lành vẫn chưa giảm bớt khát vọng trong đáy lòng của nàng vẫn còn muốn thêm nhiều nữa, tay nhỏ không tự chủ được thò vào trong quần áo của hắn. . . .

"Uhm!"

Đối với chủ động của nàng, ý chí của Chiến Cảnh Thiên cũng không chịu được kích thích với cường độ cao như vậy, vội vàng cầm tay nàng, không cho nàng tiếp tục dò xét xuống dưới, áp chế dục hỏa mãnh liệt dưới lòng, thanh âm khàn khàn: "Người có biết người đang làm cái gì sao?"

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười, nụ cười này càng thêm mỉa mai, nàng đương nhiên biết mình đang làm cái gì, nàng cũng không phải thiếu nữ thanh thuần cái gì cũng không hiểu, việc này nàng đã xem trên TV rồi, nhìn tuần nhan hoàn mỹ của hắn ngược lại hỏi: "Người hiện tại không được?"

Oanh!

Một câu không được này, làm cho toàn bộ ý chí của chiến Cảnh Thiên sụp đổ, không được?

Hắn hiện tại liền chứng minh cho nàng xem, hắn tới cùng là có được không!

A!

Đối với khuôn mặt tươi cười trêu tức của nàng xoay người đè ép xuống, động tác bây giờ mang theo tia ngang tàng bạo ngược, Bất Hối bị đau kêu lên, nhưng này vẫn chưa làm cho hắn thả lỏng động tác, mà ngược lại càng làm thêm dẫn đốt dục vọng của hắn, hung hăng hôn nàng, xé mở áo ngoài của nàng, đại thủ từ áo lót dò xét vào trong, lòng bàn tay thô ráp ma sát lên da thịt của nàng.

Đối với nhiệt tình của hắn, Bất Hối cũng không phản kháng mà nhiệt tình đáp lại, tâm cũng trầm luân theo phản ứng thân thể

Rất nhanh, quần áo hai người đều được cởi xuống, hai cổ thân thể ôm nhau cùng một chỗ, nhiệt độ thân thể ngày càng cao dường như muốn hòa tan vào nhau.

.

Đột nhiên, tại thời khắc mấu chốt nhất Chiến Cảnh Thiên ngừng lại, sắc mặt ửng hồng bị hắc sắc thay thế, nhíu chặt lông mày, nhìn chăm chú Bất Hối.

"Làm sao vậy?"

Khi Bất Hối đang đắm chìm trong nhiệt tình khát vọng, lại cảm thấy người phía trên dừng lại, mở hai mắt nghi ngờ hỏi.

Chiến Cảnh Thiên bất đắc dĩ thở dài, hận chính mình lỗ mãng, thiếu chút nữa làm sai sự tình, nằm ở trên thân thể nàng trầm giọng nói: "Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lát."

Ý thức của Bất Hối dần tỉnh táo lại, hai tay gắt gao ôm lên vào eo tinh tráng của hắn, trong lòng suy đoán, chẳng nhẽ là thân thể hắn thật sự không được?

Thời gian dần qua đi, Bất Hối cảm thấy dục vọng trên người hắn dần dần tiêu tán, cuối cùng, buông nàng ra, từ trên thân thể nàng đi xuống, thay đổi tư thế, dẫn nàng đến trước ngực hắn, hôn lên trán nàng thì

thầm nói: “thực xin lỗi”

“Hả?” Bất Hối nghi hoặc nhìn hần, làm sao có thể nói một câu như vậy.

Chiến Cảnh Thiên bình phục tâm tình một chút, chua sót mở miệng: “Thân thể của người bây giờ còn chưa chịu nổi.” hần hiện tại thật sự buồn bực muốn giết người, cuối cùng cũng đợi được nàng tiếp nhận hần, nhưng là

Hần thấy Bất Hối chưa hiểu, tiếp tục giải thích: “Hoa Thiên Thân bắt mạch cho người xong, nói thân thể người thái hư, lại thêm lần trước bị trọng thương cho nên bây giờ chưa chịu được nam nữ hoan ái, hơn nữa, đã nhiều ngày quỳ thủy của người muốn tới.”

Nghe vậy, Bất Hối hồi tưởng một chút khi lần đầu tiên quỳ thủy của nàng tới cũng đã qua một thời gian, cảm động nam nhân này trong thời điểm mấu chốt có thể suy nghĩ cho nàng, hốc mắt không tự chủ được đỏ lên, đem mặt chui vào trước ngực rắn chắc của hần, cảm thấy hô hấp của hần đột nhiên cảm thấy đời này có thể gặp được hần, những khổ cực trước kia đều đáng giá.

Chiến Cảnh Thiên thấy nàng tâm tình bình phục lại, trong lòng thở dài, bất quá giây lát trên mặt treo lên tươi cười, quan tâm nói: “Được mỗi ngày Tiểu Huệ đưa người tiếp tục uống, điều trị một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

“Được?” Bất Hối suy nghĩ lại, gần đây nàng giả bộ bệnh cho ba nữ nhân kia xem, mỗi ngày uống một bát được, lúc trước vẫn cảm thấy kì quái, uống trước mặt ba nữ nhân kia là được rồi, vì cái gì hai ngày này còn phải uống tiếp?

Nguyên lai, đó là được điều trị thân thể nàng, chính nàng cũng quên cái thân thể này sợ rét lạnh, không nghĩ tới hần lại vẫn nhớ rõ. Hơn nữa, được kia đã bị thay đổi, không đáng lại cực kì ngọt.

Chiến Cảnh Thiên thấy bầu không khí hiện tại đã tốt lên, nâng đầu nàng dậy, nhìn hai mắt nàng thoáng đỏ lên hỏi: "Gần đây người đang bận rộn cái gì, sao lại thần bí như vậy, ngay cả ta cũng không thể nói." Trong lòng có chút hối hận, nếu vừa rồi hỏi thì tốt rồi, hiện tại đã bỏ qua cơ hội.

"Ngày mai có thể nói cho người." Bất Hối cũng không muốn gạt hần, chẳng qua, lần này là muốn cho hần kinh hỉ mà thôi, cho nên, vẫn không thể nói.

"Tại sao lại là ngày mai, ngày mai lại phát sinh sự tình gì?" Chiến Cảnh Thiên hơi hơi nhíu mi, trong lòng nổi lên ghen tuông, trong khoảng thời gian này nàng luôn ở cùng Bách Lý Hề, nếu đêm đó hần không chủ động đi tìm nàng, khả năng nàng ngay cả chuyện cửa hàng kia cũng không nguyện ý nói cho hần.

Nghe trong không khí có mùi dấm chua, trấn an nói: "Yên tâm đi, ngày mai sẽ mang theo người, đến lúc đó cho người kinh hỉ." Trong lòng Bất Hối càng ngọt ngào, không nữ nhân nào không muốn nam nhân của mình không để ý đến mình, hần ghen tị, không phải càng chứng minh tầm quan trọng của nàng ở trong lòng hần sao?

"Thật sự?" Chiến Cảnh Thiên tâm tình suy sụp, bởi vì những lời này của nàng lập tức nhảy nhót.

"Uh~m, đi ngủ đi, ta mệt nhọc." Dứt lời, ở trong lòng hần xê dịch tìm vị trí thoải mái nằm xuống, nhưng vừa động lại phát hiện một vấn đề.

Hai người các nàng hiện tại đều thân thể trần truồng!

Tuy dục vọng vừa mới bị áp chế, nhưng cọ xát như vậy, nhiệt độ trong chăn lại tăng lên, nàng rõ ràng cảm nhận được của hần đang không ngừng to lên. Trong lòng có chút áy náy, nhỏ giọng nói: "Ta không phải cố ý."

Hiện tại trong lòng Chiến Cảnh Thiên thật sự là ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được.

Hần biết nàng không cố ý, nhưng vì không cố ý hần mới càng khó chịu, lại phát huy ý chí cường đại của hần đối kháng cùng thân thể.

Một đêm này, nàng thoải mái nằm trong lòng hần ngủ vô cùng an ổn, nhưng hần lại một đêm chưa nhắm mắt.

*

Hôm sau, Bất Hối sớm đã tỉnh lại nhìn Chiến Cảnh Thiên còn đang ngủ, nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt hần, nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, nàng hôm nay muốn tổ chức một bữa tiệc

thịt nướng, cần sớm đi chuẩn bị mới được.

Chiến Cảnh Thiên đến gần sáng mới ngủ được, lúc nàng đứng dậy hẳn cũng cảm nhận được, chỉ là nghĩ đến nàng còn có chuyện phải làm nên cứ tiếp tục giả bộ ngủ, chờ nàng đi rồi mới mở mắt, khước miệng nhếch lên, trong lòng chờ mong, nàng nói hôm nay muốn cho hẳn kinh hi, rốt cuộc là cái gì?

Vốn đang có chút bối rối, nghĩ đến cái này rốt cuộc không ngủ được, dứt khoát đứng dậy luyện một bộ nội công tâm pháp điều tiết hạ thân, sau đó ăn điểm tâm, cầm lấy công văn trước bàn.

Hoa Thiên Thần vừa tiến đến nhìn thấy hẳn đang cầm bút lông, vành mắt đen lại, ánh mắt trống rỗng, cười một cách dâm dăng.

Đối với loại trạng thái này, dùng đầu gối nghĩ cũng biết vì sao, loại cơ hội này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đối với hẳn trên chộc nói: "Ôi, Chiến Vương gia của chúng ta đang xướng tuồng gì? Giả trang thương cảm, thu được đồng tình? Hay là bị người đánh?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên mới từ trong ngọt ngào tối hôm qua phục hồi lại tinh thần, nhìn đến bộ dạng lưu manh của Hoa Thiên Thần thì nhíu mày, hẳn luôn đáng ghét như vậy.

"Này, như thế nào vừa thấy bản thân y liền có bộ dáng như vậy, giống người ta nợ bạc người, nhanh qua đây để gia trị liệu cho người xong còn phải đi tìm Yêu muội, nàng nói hôm nay cho gia một kinh hi!" Hoa Thiên Thần giọng điệu đùa cợt nói với Chiến Cảnh Thiên, bất quá, trong nháy mắt nghĩ đến Phượng Yêu mặt mày lại hớn hở, không nghĩ tới ngày ấy cho nàng ném qua thịt dê, nàng hôm qua cư nhiên nói cho hẳn, hôm nay cho hẳn kinh hi.

Trong lòng tự nghĩ, chẳng lẽ nàng xem trọng mình?

Kinh hi?

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên đột nhiên có loại dự cảm không tốt, Bất Hối cũng nói muốn cho hẳn kinh hi, vốn đang cực kỳ chờ mong nhưng khi nghe Hoa Thiên Thần nói lại có chút không yên.

"Nếu chữa thương cho bốn vương còn không mau làm." Chiến Cảnh Thiên chỉ ôn nhu với Bất Hối, trừu nàng ra ngay cả Hoa Thiên Thần thân cận nhất cũng là gương mặt lạnh lùng.

"Ừ, người như vậy mới nhìn thuận mắt, vừa rồi cười như thế, thực không thích hợp với người." Hoa Thiên Thần một khắc cũng không quên đả kích hẳn.

"."

Chiến Cảnh Thiên không nói gì trợn mắt nhìn hẳn, không để ý tới hẳn, nhắm mắt nghĩ tới chuyện hôm nay.

Thấy thế, Hoa Thiên Thần thấy nhàm chán, nhịn không được nói: "Người nói bản thân y lo lắng ra sức chữa thương cho người như vậy, người nên cho ta chút lợi gì?" Trong lòng nghĩ nghĩ, nếu để Bất Hối muội muội đem Phượng Yêu thưởng cho hẳn thì tốt rồi.

"Ban cho? Hừ, sự tình lần trước còn chưa tìm người tính sổ!" Nghĩ đến người này mặt người dạ thú, cư nhiên vô sỉ tính kế hẳn cùng Bất Hối, làm thanh danh Bất Hối bị hủy đi hẳn liền tức giận, nghĩ lại để hẳn chữa thương cho mình lấy công chuộc tội, hẳn lại còn dám tranh công?

"Chiến Cảnh Thiên, người có biết cái gì gọi là lấy oán trả ơn hay không, chính là người như vậy, gia vì muốn tốt cho người lại còn không cảm kích?" Ngăn chằm trong tay Hoa Thiên Thần lại dùng chút lực, trong miệng oán giận.

"Tốt với ta là có thể phá hủy danh dự Bất Hối." Đoạn thời gian hẳn bị thương kia thủ hạ đều đã bẩm báo cho hẳn, hiện tại lục quốc đều biết hẳn bị một nữ nhân mê hoặc, hàng đêm sung hạnh cái yêu nữ kia.

Hoa Thiên Thần nghĩ đến chuyện này đặc ý nở nụ cười, phản bác nói: "Này đương nhiên là vì tốt cho người, nếu không làm tổn hại danh dự của Bất Hối muội muội, như thế nào có thể tiếp nhận người đơn giản như vậy, nàng là bất đắc dĩ, ở trong mắt thế nhân, nàng đã sớm là người của người, cho nên, cũng chỉ có thể theo người."

Chiến Cảnh Thiên trừng Hoa Thiên Thần một cái, bọn họ đều biết Bất Hối căn bản sẽ không để ý đến việc này, cho dù hai người bọn họ thật sự đã xảy ra cái gì, chỉ cần nàng mất hứng thì vẫn sẽ phui mờ

rời đi, cho nên, hiện tại hẳn mới lao lực tâm tư muốn lấy được lòng của nàng.

*

Bên kia, tâm tình Bất Hối hôm nay đặc biệt tốt, trong miệng lẩm nhẩm tiểu khúc tự mình soạn, mang Phượng Yêu cùng tiểu Huệ vào phòng bếp.

Hiện tại thịt nướng cần có bàn nướng, còn có máy hút khói đều đã chuẩn bị tốt, rau dưa trong nhà ấm cũng có thể ăn, các nàng hiện tại cần chính là làm tốt nước chấm, sau đó xử lý thịt tốt.

Chỉ thịt là cần nguyên vị, nhưng vẫn phải tẩm ướp một chút, việc hôm nay đều là ba người các nàng tự mình làm.

"Tiểu thư, ngày hôm qua người cùng chiến Vương gia?" Phượng Yêu đang rửa rau thần tình ái muội tiến lại bên cạnh Bất Hối nhiều chuyện nói.

Tối hôm qua tiểu thư cả đêm không trở về phòng, hôm nay lại mặt mày hớn hờ, không thể không khiến nàng nghĩ lung tung. Trong khoảng thời gian này nàng ở trong vương phủ nghe được quá một chút chuyện tình Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, đương nhiên, cũng bao gồm cả những chuyện tình hàng đêm sinh ca, nhưng khi nàng thấy thủ cung sa trên cánh tay tiểu thư mới biết được hai người các nàng là trong sạch, nhưng đêm qua?

Tuy hai người chưa thành thân, nhưng Phượng Yêu thật tâm hi vọng Bất Hối có thể gả cho Chiến Cảnh Thiên, trong khoảng thời gian này nàng quan sát Chiến Vương gia là thật yêu thương tiểu thư nhà mình, tiểu thư hạnh phúc so với cái gì cũng trọng yếu hơn.

Đối với trêu chọc của nàng, Bất Hối vẫn chưa để ý, mà ái muội cười, hỏi: "Ta đêm qua xảy ra chuyện gì không trọng yếu, quan trọng là ..., có người gần đây luôn cầm một đôi vòng tai ngăn người mới có vấn đề, vòng tai này ta chưa từng thấy người mang, mau mau khai ra, là đã nam nhân nào đưa."

Nghe vậy, mặt Phượng Yêu lập tức đỏ lên, tuy vòng tai này là do nàng ta thắng được, nhưng vẫn là đồ của nam nhân kia, mà nghĩ đến lời nói không đứng đắn trong miệng hắn, trong lòng quái dị hết sức.

"Tiểu thư, tiểu Huệ biết, nhất định là Hoa thần y đưa, gần đây Hoa thần y mỗi ngày đều đến tìm Phượng Yêu. Hơn nữa mỗi ngày đều đưa cho nàng một chút lễ vật, bây giờ trong phòng có rất nhiều son phấn." Tiểu Huệ thấy thế, đối với Bất Hối tiếp tục phỏng đoán, nàng thấy Hoa thần y như vậy, nhất định là có ý với Phượng Yêu.

"A...? Hoa Thiên Thần? Hẳn tại truy người?" Bất Hối nở nụ cười, Hoa Thiên Thần tuy lưu manh nhưng nàng không thể không thừa nhận hẳn là nam nhân không tệ, một khi nhận định một nữ nhân đều không thay lòng đổi dạ, cũng không biết hẳn có phải thật tình, xem ra, mấy ngày nay nên đi thăm dò thám ý tứ của hắn, nếu thật tâm, nàng cũng không ngại hỗ trợ, nàng cũng hi vọng Phượng Yêu có thể hạnh phúc.

"Tiểu Huệ, người còn dám trêu chọc ta, ta cũng phát hiện có người mỗi ngày làm việc luôn thất thần, nói, trong lòng người nghĩ đến nam nhân nào." Phượng Yêu thấy mũi nhọn của hai người đều hướng về phía nàng, khẩn trương đem tiểu Huệ kéo xuống nước.

Nghe vậy, mặt tiểu Huệ phút chốc đỏ lên, ánh mắt né tránh, lớn tiếng phản bác: "Ta mới không nghĩ đến Vô Ảnh. Ta, ta đi bên kia nhìn xem thịt ướp có tốt hay không." Nàng vừa nói xong liền phát hiện mình nói sai, vội vàng chạy trốn.

Bất Hối nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, lộ ra hưng phấn quang mang, xem ra, thời gian này thật sự là không chú ý các nàng, không nghĩ tới nhanh như vậy đều có nam nhân.

Phượng Yêu thấy biểu tình này của nàng, trong lòng nhộn nhạo, cũng vội vàng tìm một lý do chạy đi.

Bữa tiệc thịt nướng lần này Bất Hối làm trong Thính Vũ các, nơi này nếu không có sự đồng ý của nàng, những người khác cũng không dám tùy tiện tới. Bận việc một ngày, những thứ thịt nướng cần có rất cục đã chuẩn bị tốt.

"Tiểu Huệ, người đi nhìn xem Vương gia cùng Hoa Thiên Thần ở đâu, như thế nào còn chưa tới." Toàn bộ đều đã chuẩn bị tốt lại không thấy bọn họ tới.

Đúng lúc này, Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên đang trừng mắt nhau đi đến, trong lòng

đồng thời nhớ lại, không phải cho mình kinh hỉ sao? Như thế nào còn có người khác.

"Bất Hối, đây là?" Nhìn thấy Bất Hối, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên lập tức từ nhiều mây chuyển sang quang đãng.

"Nhanh ngồi xuống, lập tức bắt đầu." Bất Hối kéo hắn xuống, ý bảo Hoa Thiên Thần cũng ngồi xuống, sau khi ngồi xuống nhìn nhìn mọi nơi, nghi ngờ hỏi: "Phượng Yêu đâu?"

"Tiểu thư, Bách Lý sư huynh đến đây."

Đúng lúc này, Phượng Yêu ý cười đầy mặt mang theo Bách Lý Hề đi đến, khi Chiến Cảnh Thiên vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt phút chốc đen xì, ai oán nhìn Bất Hối, này thật đúng là kinh hỉ!

Chương 63: Cùng chung tình địch

Khi Bách Lý Hề nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần cũng ở đây, trong mắt cũng có chút kinh ngạc, hôm nay Phượng Yêu đi tìm hắc nói Bất Hối muốn cho hắc kinh hi, bảo hắc đến Vương Phủ tìm nàng, hắc cho rằng Bất Hối sợ dĩ để cho hắc tới sẽ tránh Chiến Cảnh Thiên, không nghĩ tới.

Đợi mọi người ngồi xuống, không khí có chút quỷ dị, ngồi bên trái Bất Hối là Chiến Cảnh Thiên, ngồi bên phải là Bách Lý Hề, bên cạnh Bách Lý Hề là Phượng Yêu, ở giữa Phượng Yêu cùng Chiến Cảnh Thiên là Hoa Thiên Thần, trừ Bất Hối cùng Phượng Yêu đang cười thì ba nam nhân kia đều là vẻ mặt hắc tuyến.

Chiến Cảnh Thiên cùng Bách Lý Hề là nhìn không vừa mắt nhau, đặc biệt trong lòng Chiến Cảnh Thiên lại càng không vui. Bách Lý Hề là tình địch của hắc, nào có tình địch gặp mặt còn cười hề hề.

Hoa Thiên Thần đen mặt vẫn đang nén cười, trong lòng mừng thầm, hôm nay có thể có trò hay nhìn.

"Sư muội, đây là cái gì, không giới thiệu cho sư huynh?" Ngay khi Bất Hối cười nịnh muốn mở miệng tìm đề tài, Bách Lý Hề mở miệng trước, chỉ vào cái bàn nướng ở giữa bàn, bàn nướng phía dưới để một cục than hồng, lạ nhất chính là phía trên bàn nướng bày đặt một cái thùng tròn màu đen.

Kỳ thật, trừ Bất Hối cùng Phượng Yêu, ba người khác đều rất tò mò, Chiến Cảnh Thiên đã sớm muốn hỏi nhưng vẫn cố nén chờ Bất Hối cho hắc kinh hi, không nghĩ tới bị Bách Lý Hề hỏi trước, trong lòng vô cùng buồn bực.

Bất Hối cười cười, bảo bọn nha hoàn bưng thịt nướng đã cắt lên, thịt dê, thịt bò, heo, sườn gà, chân gà, còn có lạp xưởng nàng tự chế.Cuối cùng là diệp tử nàng tỉ mỉ trồng ra.

Khi mấy thứ này đặt trước ở mặt mọi người, mọi người cũng không biết sao lại thế này.

"Bất Hối muội muội, diệp tử này người mua ở nơi nào? Trời lạnh như thế lại còn có thể tươi như thế, chẳng lẽ người mang từ Phượng quốc đến?" Hoa Thiên Thần ngạc nhiên nhìn toàn bộ, nhất là diệp tử lại càng kinh ngạc, hơi có chút vui đùa hỏi.

Chiến Cảnh Thiên cùng Bách Lý Hề cũng vô cùng kinh ngạc, mùa đông ở Chiến quốc vô cùng rét lạnh, không biết nàng làm như thế nào.

"Rất nhanh sẽ biết, các người cũng biết ta tính toán mở cửa hàng thịt nướng, ngày trước chúng ta lên núi săn bắt đều là trực tiếp nướng trên lửa, nhưng dù sao cũng có hạn chế, mà thịt nướng này lại là nướng trước rồi ăn, món ăn cùng các loại thịt cũng càng thêm. Hôm nay, cho các người làm khách nhân ăn thử trước" Bất Hối đơn giản giới thiệu một chút, sau đó, kẹp lên thịt bò cùng thịt ba chỉ đặt trên bàn nướng.

Rất nhanh, âm thanh lách tách truyền đến, hai mặt thịt ba chỉ được nướng vàng óng, mùi thịt nhàn nhạt tràn ra.

Khi thịt ba chỉ nướng chín, mỡ lại nhỏ lên than lập tức tràn ra khói đặc, nhưng khói dầu chưa kịp tản ra đã được ‘máy hút khói’ Bất Hối nghiên cứu ra hút đi.

Thấy vậy, Hoa Thiên Thần hưng phấn kêu: "Oa! Thì ra tác dụng của cái này là như vậy, quá thần kỳ." Dứt lời, chính mình cũng gấp vài miếng thịt phóng tới bàn nướng.

Bất Hối đem thịt nướng tốt đặt vào giữa lá diệp tử, sau đó thêm bí chế tương bọc lại, đưa đến bên miệng Chiến Cảnh Thiên. Chiến Cảnh Thiên đang buồn bực thấy thế, trong mắt hiện ra vô hạn kinh hi, đặc ý nhìn thoáng qua Bách Lý Hề, nhìn thấy mắt hắc trong mắt hắc mới hài lòng há mồm, cắn thịt nướng Bất Hối dứt cho hắc, mùi vị kia.....

Trong lòng lập tức cho ra kết luận, đây là thịt nướng ngon nhất mà hắc nếm qua!

Bởi vì một cử động kia của Bất Hối mà mây khói trên mặt hắc đã tán đi, giương lên một nụ cười ngán chết người không đền mạng, kẹp thịt dê trước mặt lên phóng tới trên bàn nướng tự mình nướng. Sau đó học phương pháp của Bất Hối, lấy lá diệp tử cẩn thận bọc lại, sau đó đưa đến bên miệng Bất Hối. Bất

Hồi miệng có vẻ nhỏ nên một miếng không hết, còn lại một nửa hắt lại phóng tới trong miệng mình.

Bất Hối thấy bộ dáng này của hân, trong lòng buồn cười.

Phượng Yêu nhìn thấy sắc mặt Bách Lý Hề ám trầm, trong lòng rất khó chịu, lập tức kẹp lên một mảnh thịt nướng đưa đến trước mặt Bách Lý Hề, cười nói: " Bách Lý sư huynh, người nếm thử, ăn rất ngon." Bách Lý Hề nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, trong lòng tràn đầy chua xót, tuy đem thịt nướng Phượng Yêu đưa cho hân ăn hết, nhưng chờ mong trong lòng đã trở nên lạnh lẽo, thịt tươi ngon ở trong miệng lại giống như đang ăn sáp.

Đồng dạng, trong lòng chua xót còn có Hoa Thiên Thần.

Khi hân nhìn thấy Phượng Yêu bao một cái thịt nướng, trong lòng tràn ngập chờ mong, còn tưởng rằng là cho hân, không nghĩ tới lại cho Bách Lý Hề, sắc mặt đen đi. Tâm tư của Phượng Yêu cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

Bất quá, hân cũng không dễ dàng bị thương như vậy, trên mặt lại giương lên nụ cười rực rỡ, làm nũng thanh làm nũng khí nói: "Yêu nhi, người ta cũng muốn, cũng gấp cho ta một cái."

Nghe vậy, bốn người trên bàn nổi da gà rớt đầy đất, Phượng Yêu lại càng muốn chụp chết hân, có thể không ghê tởm như vậy hay không? Trợn mắt nhìn hân, tức giận nói: "Tay người không đủ dài à, không biết tự mình gấp sao?"

"Không cần, người ta muốn ăn người tự tay gấp cho ta." Đối với ánh mắt người khác, Bách Lý Hề từ trước đến nay đều trực tiếp xem nhẹ.

Thấy bộ dáng hân không đạt mục đích thì không bỏ qua, Bất Hối thật sự là nhìn không được, còn tiếp tục như vậy thì nàng sẽ ói ra mất, khẩn trương mở miệng nói: "Phượng Yêu, người mau gấp cho hân đi, nếu không chúng ta cũng không thể ăn cơm."

Phượng Yêu bị hân bức không có biện pháp, chỉ có thể nhận mệnh gấp một miếng thịt, ghét bỏ ném vào trong bát của hân, Hoa Thiên Thần cũng không để ý, khẩn trương kẹp lên ăn, sau đó, chính mình lại bao một cái thịt nướng đút cho Phượng Yêu, ý tứ kia là người không ăn thì mơ tưởng ta từ bỏ ý đồ.

Hân nháo như vậy, không khí quý dị rốt cục giảm bớt một chút, trên mặt mỗi người đều lộ ra ý cười, trừ Bách Lý Hề, trong lòng hân chỉ có cười khổ.

"Sư huynh, nếm thử cái Lạp xưởng này, bảo đảm người sẽ thích." Ngay lúc Bách Lý Hề hồi hận, Bất Hối gấp một cái Lạp xưởng đưa đến trước mặt hân, vẻ mặt chờ mong nhìn hân.

Thấy vậy, Bách Lý Hề cũng không quan nhiệt độ Lạp xưởng như thế nào khẩn trương nuốt vào, mặc dù có chút nóng nhưng vừa vào miệng nước thịt tươi mới kia, còn có hương vị độc đáo làm cho hân cảm thấy đây là đồ ăn tốt nhất hân từng nếm qua.

Bởi vậy, trong lòng giá lạnh cũng lập tức bị hương khí ấm áp lên, tươi cười ôn nhuận trước kia lại lần nữa hiện lên trên mặt: "Cực kỳ thích, đây là làm như thế nào, cái hương vị này cực kỳ độc đáo, hương vị rất giống một loại hương thảo trên núi Thanh Phong."

Dứt lời, trước mắt Bất Hối sáng lên, hưng phấn nói: "Sư huynh thật lợi hại vừa ăn đã biết, bên trong này đúng là có vài gia vị. Nhớ năm đó, lão nhân cũng thích nhất cho vào thịt loại hương thảo này."

"Người vừa nhắc tới lão nhân kia ta lại nghĩ đến hân, hân mỗi ngày đều bắt người nấu cơm, hân nói, qua quê hương của hân nói rằng người làm đồ ăn hân là tốt nhất, không nghĩ tới cư nhiên là thật." Nghe Bất Hối nói xong, Bách Lý Hề cũng lâm vào trong hồi ức.

Lão nhân trong miệng các nàng chính là Thanh Phong đạo trưởng, trên núi chỉ có bốn người bọn hân, cho nên, hân liền lấy ba tên đồ đệ này tìm việc vui.

"Đúng vậy, lão nhân thường nói, đã nếm qua ta cùng Bách Lý sư huynh làm chỉ là chưa bao giờ nếm qua đồ ăn tiểu thư làm, cho nên, thường xuyên lấy các loại bảo bối dụ dỗ tiểu thư, nhưng tiểu thư căn bản đối với những bảo bối này của hân không có hứng thú, nghĩ đến biểu tình của hân mỗi lần bị cự tuyệt thật buồn cười." Phượng Yêu cũng là lớn lên cùng bọn họ, đoạn kí ức trên núi kia là tốt đẹp nhất, cho nên, chỉ cần nghĩ tới trong lòng đều là hạnh phúc.

Nghe vậy, Bất Hối hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, đó là hân muốn thấy ta xấu mặt mà thôi, ta nhớ có

một lần nghe được hần lăm bầm lầu bầu, gần đây thật nhàm chán, nên tìm vài chuyện vui mới, nếu có thể để nha đầu Bất Hối làm bữa cơm thì tốt rồi, tin tưởng bộ dáng nàng nấu cơm nhất định cực kỳ thú vị."

Chuyện này Bách Lý Hề cũng biết, tươi cười trên mặt lại sâu, trêu ghẹo nói: "Lão nhân kia nếu biết người làm đồ ăn ngon như vậy, nhất định sẽ hối hận lúc trước không bức bách người nhiều một chút."

"Đúng vậy, mà tiểu thư còn có nhiều thứ mới lạ như vậy, lão nhân nhất định sẽ đem người cột ở trên núi không chịu thả người xuống." Phượng Yêu nghe Bách Lý Hề nói xong, khẩn trương nói tiếp.

Các người cùng trêu ghẹo này Bất Hối, các nàng cũng bị lừa nhiều năm như vậy, thật đúng là thâm tàng bất lộ.

.....

Chiến Cảnh Thiên nguyên bản còn đang mừng thầm vì Bất Hối gấp thết cho hần, không nghĩ tới nháy mắt đã không để ý đến hần, nhìn nàng không ngừng gấp này gấp kia cho Bách Lý Hề, trong lòng ghen tị muốn chết, đặc biệt các nàng hồi ức chuyện quá khứ.

Nghe bọn họ chuyện quá khứ, hần hận chính mình vì sao không thể nhận thức nàng sớm một chút, như vậy bọn họ cũng có thể có rất nhiều hồi ức đẹp, mà trong hồi ức của nàng cũng sẽ không có nam nhân khác.

Không được, tuyệt đối không thể để các nàng tiếp tục kéo dài như vậy, cho nên khẩn trương xen vào nói: "Xem ra, bốn vương là người đầu tiên được ăn cơm Bất Hối nấu!" Nghĩ lại lần đầu tiên ăn nàng làm cơm, bởi vì một chuyện nhỏ chọc tới nàng, nàng liền làm một bàn đều là đồ ăn cay cho hần ăn, thật sự là vừa đau khổ vừa vui vẻ!

Bách Lý Hề lập tức nghe ra Chiến Cảnh Thiên đây là bới móc, không cam lòng yếu thế nói: "Chiến Vương thực có phúc khí, ai, nghĩ lại lúc sư muội vừa lên núi còn khóc nháo đòi về nhà, khi đó mỗi tối đều phải kể cho nàng một chuyện xưa nàng mới có thể đi vào giấc ngủ."

Phốc xuy!

Bách Lý Hề Vừa nói xong, Hoa Thiên Thần liền cười vang lên, hần như thế nào cũng không tượng không được nữ tử trước mắt này nhìn cường hần trước đây lại nhu nhược như thế?

Bất Hối nghe thấy, khóe miệng giật giật, kia không phải nàng có được không, nàng năm tuổi đã bị mang tới tổ chức huấn luyện, mỗi ngày trải qua giống như địa ngục, nào có mệnh tốt như vậy.

"A...? Thì ra buổi tối Bất Hối thích nghe người ta kể chuyện xưa, trách không được mỗi tối đều quấn bốn vương không chịu đi ngủ, thật đúng là cảm ơn Tam hoàng tử nhắc nhở." Chiến Cảnh Thiên trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, cái nữ nhân này buổi tối lại dám cùng nam nhân khác ở chung một phòng?

Tuy là còn nhỏ cũng không được!

Nghe vậy, sắc mặt Bách Lý Hề lập tức thay đổi, chuyện này thật sự là chọc đến đau xót trong lòng hần, những tin đồn trong lục quốc hần làm sao có thể không biết, nghĩ đến mỗi lần hai người đều cực kỳ thân thiết, chẳng lẽ các nàng thật sự?

Đúng lúc này, Bất Hối hung hăng trừng Chiến Cảnh Thiên một cái: "Ngậm miệng, con mắt nào của người nhìn thấy ta buổi tối ngủ không yên." Nói chuyện ái muội như vậy để làm gì, các nàng chỉ có vài buổi tối mới ở cùng một chỗ được không.

Chiến Cảnh Thiên nghe ra nàng mất hứng, khẩn trương lấy lòng nói: "Ha ha, người trưởng thành đương nhiên sẽ không, mọi người đều phải thay đổi."

"Sư muội quả thật thay đổi rất nhiều, trước đây lá gan rất nhỏ, cũng không thích tiếp xúc cùng người lạ, không nghĩ tới bây giờ chẳng những lá gan biến đại, cùng người xa lạ cũng có thể ở chung." Bách Lý Hề nghe được Bất Hối nói, trong lòng dấy lên một tia hi vọng, tiếp tục nói, đặc biệt khi nói tới người xa lạ, cần đặc biệt nặng.

Chiến Cảnh Thiên cũng không hài lòng, nói hần là người xa lạ? Đều đã ngủ cùng cũng kêu người xa lạ?

Hai tròng mắt nhất chuyển, khóe môi gợi lên, ôm Bất Hối ở trong lòng ngực mình, nói: "Tam hoàng tử lời này nói rất đúng, Bất Hối bây giờ đối với người nào cũng thật nhiệt tình, đặc biệt đối đãi khách nhân

lại càng nhiệt tình quá mức." Nói gần nói xa nhắc nhở ai là chủ nhân, người nào mới là khách nhân.

Bất Hối nhìn sắc mặt Bách Lý Hề càng ngày càng kém, trong lòng tức giận càng ngày càng cao, Chiến Cảnh Thiên người giỏi lắm, khách nhân lão nương mời đến người cũng dám trêu chọc, hừ!

"Sư huynh là người nhà Bất Hối, không biết Chiến vương nói khách nhân là ai?"

"....."

Chiến Cảnh Thiên vốn đang thắng lợi, nhưng vì một câu này hoàn bại, lại không dám phản bác nữ nhân này, cho nên chỉ có thể ngậm miệng ăn cái gì tiết hận.

Sau khi hăn ngậm miệng, Bất Hối tiếp tục ăn thịt nướng, cùng nhớ lại từng chút từng chút hồi ức, không khí hòa hợp cực kỳ, hồi ức thật lâu, Bách Lý Hề nhìn thoáng qua Phượng Yêu, cười nói: "Nói này, ta còn thật sự hoài niệm cơm Phượng Yêu làm, đã ăn gần mười năm thật đúng là lưu luyến."

Nghe vậy, trong mắt Phượng Yêu chớp động sáng trong, khẩn trương nói: "Kia còn không đơn giản sao, ngày nào người thích ăn, ta tùy thời làm cho người, làm cả đời ta cũng nguyện ý!"

Một lời này làm tất cả mọi người thất thần, làm cả đời? Đây không phải biến thành thổ lộ sao?

Thấy tất cả mọi người nhìn mình, lập tức ý thức được mình vừa nói ra cái gì, khẩn trương đỏ mặt giải thích: "Không, không phải, ta là nói, về sau nếu chúng ta quay lại núi Thanh Phong ta vẫn sẽ nấu cơm."

"Sư huynh cũng vô cùng nguyện ý để Phượng Yêu nấu cơm ăn, nhưng về sau tướng công của Phượng Yêu sẽ không nguyện ý, nếu ai cưới được Phượng Yêu của chúng ta thật đúng là phúc khí của hăn." Bách Lý Hề thu hồi kinh ngạc trong mắt, xoa xoa tóc Phượng Yêu giải vây cho nàng.

Phượng Yêu vốn vô cùng xấu hổ, nhưng trong lòng cũng không yên lại tràn ngập chờ mong, nghe được hăn nói, cười khổ một tiếng, là nàng vọng tưởng, trong mắt Bách Lý sư huynh chỉ có tiêu thư, như thế nào có thể thích chính mình.

Sắc mặt Hoa Thiên Thần cũng đang rất khó nhìn, cho dù hăn là người đàn độn cũng nhìn ra ái mộ trong mắt Phượng Yêu đối Bách Lý Hề. Thì ra trong lòng nàng đã sớm có người khác. Cũng đúng, cho dù trong lòng nàng không có người khác thì như thế nào, người giống như hăn căn bản không xứng với nàng.

Nhưng khi hăn nhìn thấy chua xót trong mắt nàng khi bị cự tuyệt lại nhin không được khổ sở, mở miệng nói: "Đó là đương nhiên, cưới được Yêu Nhi nhất định sẽ đã hạnh phúc cả đời, không bằng gả cho bản thân y, như thế nào."

"Ngậm miệng, ai muốn gả cho người, quý đáng ghét!" Phượng Yêu nghe Hoa Thiên Thần nói, sốt ruột phản bác, sợ Bách Lý Hề sẽ hiểu lầm.

"Người ——" Hoa Thiên Thần nhìn Phượng Yêu nóng lòng thanh minh quan hệ cùng hăn, trong lòng buồn khổ, muốn mở miệng lại không biết nói cái gì, tự mình cầm lấy ly rượu uống một hớp lớn, tự giễu cười nói: "Đúng vậy, ta chán ghét như vậy, như thế nào có thể xứng với người, chỉ có thể tiện nghi nam nhân khác."

Phượng Yêu nghe được hăn tự giễu nói, trong lòng đột nhiên như bị kim đâm, nhìn thần sắc ảm đạm trong mắt hăn đột nhiên có chút không đành lòng, kẹp lên một miếng thịt trực tiếp nhét vào miệng hăn, hung ác nói: "Sao nói nhiều như vậy, ăn cái gì cũng không ngăn nổi miệng của người."

Trải qua một hành động kia của nàng, tâm tình buồn bực của Hoa Thiên Thần chuyển biến tốt đẹp chút, trong mắt lại khôi phục bộ dáng cột nhà, tiếp tục trêu ghẹo.

Thấy hăn khôi phục, trong lòng Phượng Yêu mới tốt lên chút, chính nàng cũng không hiểu, nàng không phải chán ghét hăn sao, vì cái gì lại không đành lòng nhìn hăn thương tâm?

Rất nhanh, một vài tiết mục liền đi qua, Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần bị gạt sang một bên kính rượu lẫn nhau, mà Bất Hối, Phượng Yêu cùng Bách Lý Hề lại vẫn hồi tưởng lại những ký ức tốt đẹp, không khí tuy quý dị nhưng cũng coi như hòa hợp.

"Hôm nay cực kỳ vui vẻ, cảm ơn hai vị sư muội chiêu đãi." Sau khi ăn cơm xong, Bất Hối cùng Phượng Yêu đưa hăn đến cửa phủ, Bách Lý Hề cười nhạt đối với các nàng nói.

Bất Hối hôm nay cũng cực kỳ vui vẻ, sư huynh vẫn cho nàng ấm áp: "Đợi cửa hàng khai trương, đến lúc đó sư huynh có thể mỗi ngày đều đi ăn."

"Người a, đây là muốn để sư huynh giúp người làm việc đi."

.....

Sau cùng, Bách Lý Hề lưu luyến không rời cũng đã rời khỏi Chiến Vương Phủ, xoay người ý cười trên mặt liền diệt hết, không biết còn bao lâu sư muội mới có thể ly khai nơi này?

*

Lại qua một ngày, Bất Hối đang nằm ở trên giường ăn điểm tâm thì Nguyên Bích đi đến: "Tiểu thư, Nguyên Bích đã nhiều ngày đi điều tra xong, việc này đều là Lâm Tuyết Nhu làm, hơn nữa cũng có chứng cứ nàng hãm hại người, người xem, muốn báo cho Vương gia không."

Nguyên Bích từ khi bị Chiến Cảnh Thiên điều đến cho Bất Hối, trong mắt chỉ có nàng là chủ tử, có chuyện gì cũng phải đợi quyết định Bất Hối mới được. Mấy ngày nay nàng bị Bất Hối phái đến Bắc Uyển âm thầm quan sát những nữ nhân này, rốt cục nàng đã tìm được chứng cứ, chỉ cần bẩm báo cho Vương gia, tin tưởng, cho dù Lâm Tuyết Nhu có chỗ dựa vững chắc như thế nào lần này cũng trốn không thoát.

Nàng không hiểu, Lâm Tuyết Nhu kia như thế nào có thể ngu ngốc như thế, trong Vương Phủ người nào không biết Vương gia sủng chủ tử, cứ nhiên còn dám làm loại sự tình này.

Nghe Nguyên Bích bẩm báo xong, Bất Hối suy nghĩ một chút mới chậm rãi mở miệng: "Trước không cần nói cho hần, chuyện này ta sẽ giải quyết, đúng rồi, lần trước ta đưa các nàng ba cái túi thơm là xử lý như thế nào?"

Bất Hối mua tơ vàng quỳ về, trước khi nàng sinh bệnh đã tặng cho các nàng một người một túi, lúc ấy Lâm Tuyết Nhu không muốn, về sau nàng lại để cho tiểu Huệ mang sang.

"Lâm Tuyết Nhu biết trong hoa có độc, cho nên chạm cũng chưa chạm, lập tức sai người ném đi, về sau Yến công chúa nhặt được liền đặt trên cửa sổ lại được nha hoàn làm thành một cái hà bao, mỗi ngày đều mang trên người."

Tuy Nguyên Bích không biết vì sao Bất Hối hỏi cái này, nhưng vẫn nói chi tiết.

Bất Hối nghe vậy, nội tâm hừ lạnh, xem ra Yến Tâm Nhu thật đúng là tâm cơ thâm trầm, khép hờ hai mắt trầm tư giây lát, khi mở hai mắt lại là một mảnh thanh minh, phân phó với Nguyên Bích: "Để lộ chút tin tức ra ngoài, nói bệnh của ta càng ngày càng nặng."

"Vâng" Nguyên Bích cung kính lên tiếng thối lui ra ngoài, quanh năm đi theo Chiến Cảnh Thiên đã hiểu được một đạo lý, đó chính là không được suy đoán chuyện của chủ tử, huống hồ nàng muốn đoán cũng đoán không được.

Sau khi Nguyên Bích rời đi, Bất Hối suy nghĩ việc cần phải làm kế tiếp, xem ra hai ngày này phải đi ra ngoài một chuyến, cũng nên dạy dỗ mấy nữ nhân này một chút, để các nàng nhớ rõ ở trong Vương Phủ này người nào mới là chủ nhân chân chính.

"Nghĩ cái gì chăm chú như vậy."

Một đạo khí tức quen thuộc tiếp cận, Bất Hối không cần nhìn cũng biết là ai nói, chuyện bữa tiệc thịt nướng nàng rất tức giận, cho nên không quan tâm đến hần.

Chiến Cảnh Thiên thấy nàng không để ý, không nói hai lời, trực tiếp đem nàng từ trên giường ôm lấy, tự mình mặc áo khoác cho nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Việc này quá mức nhanh chóng, chờ Bất Hối phản ứng kịp, người đã bị hần mang tới ngoài cửa, khẩn trương vùng vẫy: "Chiến Cảnh Thiên, để ta xuống, người lại điên cái gì."

"Uh? Rốt cục cũng chịu nói chuyện?" Chiến Cảnh Thiên nắm thật chặt cánh tay không cho nàng cơ hội thoát đi, vươn người nhảy lên, đi tới nóc nhà cao nhất Vương Phủ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời không một gợn mây, trăng tròn treo trên cao, ánh trăng ôn nhu làm cho đêm này tăng thêm bao nhiêu lãng mạn.

"Đến chỗ này làm gì?" Thời tiết tuy đẹp, nhưng vẫn có chút lạnh, cho nên Bất Hối không trốn trong lòng hần là không được, nhìn đầy trời sao tâm tình cũng thoải mái lên.

Chiến Cảnh Thiên không trả lời nàng, chỉ là nắm thật chặt y phục trên người nàng, sau đó từ trong lòng lấy ra ngọc bích tiêu của hần thâm tình thối lên. Đây là lần thứ hai Bất Hối nghe hần thối tiêu, lần

trước là cùng nàng hợp tấu Quảng Lăng Tán cũng không quá để ý, hiện tại cần thận nghe lập tức bị mê hoặc.

Lần này thối là một thủ tình ca nhẹ nhàng, làn điệu uyển chuyển du dương. Bất Hối khép hờ hai mắt, rúc ở trong lòng hẩn nghe hẩn thối.

Nhớ lại từng chút từng chút từ khi hai người quen biết, băng lãnh của hẩn khi mới gặp, đến sự xấu hổ kia, càng về sau hẩn càng thêm quan tâm nàng, từng thứ từng thứ đều khắc cốt ghi tâm.

Trên trời Minh Nguyệt ở trong không trung đi một đoạn dài, Chiến Cảnh Thiên mới ngừng lại, cất kỹ ngọc bích tiêu, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, ngửi hương vị trên tóc nàng, cùng nàng đắm chìm trong hồi ức tốt đẹp.

"Hôm nay ta cực kỳ vui vẻ, đi ngủ sớm một chút đi."

Sau khi Chiến Cảnh Thiên đưa Bất Hối trở về phòng, Bất Hối nhìn Chiến Cảnh Thiên đứng bất động ở bên giường cười nói, nàng là vì tốt cho hẩn, cũng không muốn hẩn mỗi lần đều phải đi tắm nước lạnh. Nhưng đợi một hồi hẩn vẫn không có ý ly khai, dứt khoát mặc kệ hẩn, muốn ở lại liền ở lại đi, chính mình thoát y phục nằm bên trong, đem phía ngoài lưu cho hẩn.

Thấy thế, Chiến Cảnh Thiên khẩn trương bỏ đi áo khoác chui vào ổ chăn ấm áp nằm xuống, ôm nàng vào lòng, có chút không được tự nhiên nói: "Tối hôm nay ta nói cho người một chút chuyện về tiên hoàng đi."

"Uh`m?"

Bất Hối nghi hoặc nhìn hẩn, tối nay hẩn cực kì khác thường, mang nàng ra ngoài ngắm trăng, hiện tại lại nói cho nàng cái gì chuyện về tiên hoàng, đây là xướng tuồng gì?

"Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta sẽ kể chuyện xưa cho người."

Bất Hối sờ sờ trán của hẩn rồi sờ trán của mình, cũng không phát sốt?

Thấy vậy, khóe miệng Chiến Cảnh Thiên giật giật, hẩn làm như vậy có cái gì kỳ quái à? Nhưng thấy nàng vẫn nghi hoặc nhìn mình, có chút tức giận mở miệng nói: "Từ hôm nay trở đi, người đã cùng Bách Lý Hề làm chuyện gì ta cũng phải làm một lần."

Phốc xuy!

Bất Hối nở nụ cười, còn tưởng là chuyện gì, thì ra là hẩn ghen tị.

Nghĩ đến ban ngày nói chuyện phiếm cùng sư huynh, nhớ lại rất nhiều chuyện các nàng cùng làm, trong đó có nửa đêm lên nóc nhà ngắm trăng, buổi tối kể chuyện xưa.

Nhìn biểu tình vô cùng nghiêm túc của Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối trong lòng cực kỳ uất ức, bộ dáng ghen tuông, bá đạo tuyên thệ của hẩn nàng cực kỳ thích.

"Trước kia khi ta vừa đến Thanh Phong sơn, trong lòng cực kỳ thương tâm, khi đó ta cho rằng phụ hoàng không cần ta, mỗi ngày đều trốn ở trong phòng khóc, sư phụ căn bản là không quản ta, Phượng Yêu còn chưa tới, cho nên, chỉ có sư huynh chiều cố ta, hẩn đối ta rất tốt, mang ta đi săn thú, làm đồ ăn cho ta, lại thường xuyên cố ý trêu chọc sư phụ khiến ta vui vẻ, sau khi Phượng Yêu đến hẩn vẫn luôn làm như vậy"

Bất Hối nhàn nhạt thuật lại chuyện lúc ở Thanh Phong sơn, nàng muốn Chiến Cảnh Thiên biết, tình cảm nàng đối với Bách Lý Hề không giống, đó là một loại ỷ lại, giống như loại ỷ ỷ lại của muội muội đối với ca ca.

Nhưng trái tim của nam nhân đang yêu đều nhỏ, nhất là ham muốn chiếm hữu cực kỳ mạnh của nam nhân nào đó, khi nghe nữ nhân của mình nói một nam nhân khác tốt, nhịn không được nổi lên ghen tuông, nhất là các nàng lại có nhiều hồi ức như vậy, so với mình lại nhiều hơn.

"U`m."

Bất Hối còn đang trầm thấp kể lại, môi son lại đột nhiên bị môi của hẩn ngăn chặn, tiếp theo, mang theo khí tức xâm lược bá đạo.

.

Một đêm này, Bất Hối ngủ cực kỳ không yên, bởi vì mỗi khi nàng muốn ngủ hẩn sẽ hôn cho nàng

tỉnh để nghe hẳn nói lịch sử các quốc gia, sau cùng cũng không biết hẳn đang nói cái gì, mãi đến khi hẳn bị Hoa Thiên Thần gọi đi mới được ngủ ngon.

"Tiểu thư, người rốt cục thức dậy, ba vị kia chờ người cho tới trưa." Khi nàng vừa tỉnh lại, Phượng Yêu đang ngồi ở bên giường, thấy nàng thức dậy khẩn trương nói.

"Uh~m? Hiện tại là giờ nào?" Bất Hối hơi có chút mê mang mở miệng, thần chí còn chưa thanh tỉnh.

Nghe nàng hỏi, Phượng Yêu cúi đầu cười, hôm qua nàng thấy Vương gia lưu lại, hiện tại tiểu thư lại có cái dạng này, có phải chứng minh. hay không?

"Hỏi người giờ nào, phát gốc cái gì." Bất Hối thấy nàng như vậy liền biết nàng hiểu sai, có thể là khoảng thời gian này thường xuyên ở cùng tiểu Huệ đã bị nàng dạy hư.

"Đã ngộ, tiểu thư còn chưa tỉnh mặt trời đã lên tới đỉnh núi." Phượng Yêu hiện tại cũng không câu nệ như lúc mới vừa tỉnh lại, cũng thường xuyên nói đùa cùng Bất Hối.

Bất Hối không để ý nàng, nghĩ thầm rằng người thử một đêm không ngủ được xem, không chừng sẽ ngủ một ngày.

Bất quá, nghĩ đến lời Phượng Yêu vừa mới nói, nhú nhú mày hỏi: "Người nói ba người kia tới tìm ta?"

"Cũng không phải, buổi sáng đã tới rồi, ta nói tiểu thư đang ngủ, các nàng lại không đi mà ngược lại ở đây chờ, bất đắc dĩ để các nàng chờ tại thiên điện." Phượng Yêu liếc mắt, ba nữ nhân kia thật sự là chán ghét, nhìn quá chướng mắt.

"Nếu đến đây, để cho họ gặp mặt đi, người đi dẫn các nàng tới đây đi." Dứt lời, Bất Hối lại nằm xuống giường, vẫn là ở bên trong ấm áp.

Phượng Yêu thấy phản ứng của Bất Hối có chút nghi hoặc, hỏi: "Tiểu thư, người không rửa mặt chải đầu thay đồ một chút sao?" Tiểu thư hiện tại không phải nên ăn mặc lộng lẫy để các nàng tự thẹn sao?

Bất Hối ảm đạm cười, không những không đứng dậy mà còn cố ý đem tóc làm rối lên, thêm một bộ dáng ngủ không ngon nữa, rõ ràng là hình tượng nữ quý, trêu đùa: "Tiểu thư nhà người giả quý dọa dọa các nàng, mau đi đi."

Rất nhanh, Phượng Yêu mang theo ba người Hạ Lam đi đến, các nàng vừa vào trong nhà lập tức mang vào một trận hương khí dày đặc, làm Bất Hối nhíu chặt hai hàng lông mày khụ vài cái.

"Phượng tỷ tỷ đây là làm sao vậy? Không phải nói thân thể đã khỏe sao?" Yến Tâm Nhu giả tâm giả ý nói, thừa dịp đánh giá cẩn thận Bất Hối, hốc mắt hãm sâu, xung quanh hốc mắt biến thành màu đen, làn da trắng xanh tiều tụy không giống giả trang, xem ra nàng là thật bị bệnh, trong lòng hiện lên một tia đắc ý, quan tâm hỏi một câu lại thối lui đến một bên.

"Ai, trời thật sự là quá lạnh, Hoa Thiên Thần cũng không có cách nào, ngay cả Vương gia cũng bị lây bệnh." Bất Hối cầm lấy khăn lụa bên cạnh bàn lau khóe miệng, lại nằm xuống giường suy yếu nói.

"Cái gì, Vương gia cũng bị bệnh?"

Bất Hối vừa nói xong, Yến Tâm Nhu lập tức từ trên ghế đứng lên lo lắng nhìn Bất Hối chứng thực.

"Khụ khụ. Tâm Nhu công chúa yên tâm, bệnh Vương gia không nặng, chẳng qua là có chút suy yếu thôi, Hoa thần y đã kê đơn cho hẳn." Trong mắt Bất Hối hiện lên một tia hiểu rõ, áp chế khinh thường trong lòng, tiếp tục nói.

Nghe thấy Bất Hối xác định, trong lòng Yến Tâm Nhu càng thêm lo lắng, cũng không còn tâm tư tiếp tục giả bộ: "Phượng tỷ tỷ hảo hảo dưỡng thân thể, tâm Nhu cáo từ."

Đứng dậy thi lễ liền đi ra ngoài, Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam nhìn thấy nàng như vậy đều có chút không hiểu, các nàng đều rất quan tâm Chiến Cảnh Thiên, nhưng chỉ là bệnh rất nhỏ, như thế nào phản ứng kịch liệt như vậy?

"Hạ Lam cũng cáo lui, thân thể Phượng tỷ tỷ yếu đuối, nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng." Hạ Lam trong lòng nghi hoặc, nghĩ muốn nhanh đi về tra rõ ràng, cho nên cũng vội vàng đứng dậy cáo từ.

Lâm Tuyết Nhu vốn cũng không nghĩ đến, nàng chẳng qua là tới nhìn xem Bất Hối có phải sắp chết

hay không mà thôi, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng trong lòng cực kỳ vui vẻ, ngay cả lời khách sáo cũng chưa nói, đặc ý nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, đi theo Hạ Lam ra ngoài.

"Hừ, nhìn người còn có thể hung hăng mấy ngày." Các nàng vừa rời đi, Phượng Yêu đối với Lâm Tuyết Nhu hung hăng phỉ nhổ, chuyện này Bất Hối cũng không gạt nàng, cho nên, nàng đại khái có thể đoán được tiểu thư muốn làm gì.

"Được rồi, đừng cùng những người này so đo, khẩn trương thu thập cho ta, chúng ta xuất phủ một chuyến." Bất Hối nghĩ nên ra ngoài nhìn cửa hàng kia thế nào, dù sao cũng là có quý, chết người, đây là điềm xấu, cho dù sự tình đã được giải quyết, dân chúng cũng không muốn đến tiệm mua đồ hưởng chi là ăn cơm.

Vừa nghe thấy muốn ra ngoài, Phượng Yêu lập tức mặt mày hớn hờ, nàng phát hiện ngày hôm qua Bách Lý sư huynh đối nàng thân thiện rất nhiều a.

*

Bất Hối cùng Phượng Yêu ngồi ở trong xe ngựa, từ cửa xe nhìn ra ngoài, bên trong Hoàng Thành trên đường phố người càng thêm nhiều, cửa hàng buôn bán hai bên đều rất tốt, trên mặt người bán hàng rong hai bên đường đều là cười vui, nhưng không được bao lâu cảnh tượng náo nhiệt không thấy nữa mà vô cùng hoang vắng.

Chỗ này, khoảng thời gian trước buôn bán vẫn rất nhộn nhịp, hiện giờ ngay cả nhân ảnh cũng rất ít gặp.

"Tiểu thư, gần đây dân chúng nơi này đều chuyển đi, chúng ta thật muốn ở trong này mở tiệm sao? Ta cảm thấy bên trong này là lạ." Nhất là nghĩ đến tối hôm đó nhìn thấy quý áo trắng kia cảm giác sau lưng lại càng lạnh lẽo.

Bất Hối khéo môi giương lên ý cười: "Không phải đã nói với người sao, sự tình đều đã điều tra xong, người thấy tuyệt đối là người, không phải quỷ."

Tuy đã nghe Bất Hối giải thích, Phượng Yêu vẫn thấy sợ, phần lớn nữ hài tử sợ những thứ này, rất ít người không chút sợ hãi như Bất Hối.

Rất nhanh xe ngựa ngừng lại, Bất Hối cùng Phượng Yêu xuống xe, Bách Lý Hề vẫn đứng ở trước cửa chờ, dường như biết các nàng tới.

"Sư huynh hiện tại càng ngày càng có phong phạm của lão nhân, năng lực biết trước càng ngày càng mạnh."

Bách Lý Hề cười nhạt không nói, trong lòng có chút chua xót, nếu hắn thật sự có năng lực biết trước nhất định sẽ không một mình một người hồi Bách Lý quốc, càng không để nàng đến Chiến quốc.

"Chủ tử, dựa theo phân phó của người, xung quanh chỉ cần muốn bán cửa hàng, chúng ta đều dựa theo giá thị trường mua lại, hiện tại một mảnh này gần hết đều là của chúng ta." Triệu Đình Xương thấy Bất Hối đến đây, khẩn trương đem thành quả hai ngày này nói một phen, trong lòng cũng âm thầm kính nể Bất Hối.

Dân chúng xung quanh tận mắt nhìn thấy vết máu xuất hiện, bị dọa nhao nhao dời xa nơi này, những chủ quán này vốn đang do dự nhưng khi thấy dãy phố này nhanh chóng tiêu điều cũng đều nổi lên ý nghĩ ly khai, tin tưởng cho dù lúc này hạ thấp giá cả những người đó cũng sẽ đem cửa hàng bán, chủ tử lại có thể mua lại với giá gốc, phân lòng dạ này cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

"Tốt, có người muốn lưu lại hay không."

Bất Hối không chỉ để Triệu Đình Xương mua lại cửa hàng mà còn để hắn lưu ý các chương quầy trong đó, nếu nàng muốn làm cho dãy phố này phồn hoa lại còn cần lượng lớn nhân tài.

"Có vài người sau khi thấy chủ tử ra giá đều nguyện ý lưu lại, ta thấy đều có thể dùng." Hiện tại trong lòng Triệu Đình Xương rất bội phục Bất Hối, đối với chuyện Bất Hối giao đều dốc sức đi làm, hắn cũng biết về sau dãy phố này phồn vinh một lần nữa sẽ thiếu rất nhiều người, cho nên liền khuyên những người có đầu óc này lưu lại, đại bộ phận những người lưu lại này đều là vì hắn.

Trong lòng Bất Hối cũng biết những người đó không có khả năng vì nàng xuất giá liền lưu lại, bọn họ cầm tiền có thể ra ngoài mở tiệm, Triệu Đình Xương có công lao rất lớn, chứng minh nàng không nhìn lầm

người, cười nhạt nói: "Bảo cho mọi người chuẩn bị, dây phở này rất nhanh sẽ phồn hoa lần thứ hai."

"Hiện tại cửa hàng này xảy ra án mạng, còn chuyện ma quái, dân chúng cũng không dám tới, cho dù cửa hàng bán đồ với giá thấp cũng chưa chắc có người tới mua, chủ tử nghĩ làm như thế nào."

Mấy ngày nay Triệu Đình Xương cũng nghĩ một chút biện pháp nhưng đều bị chính mình phủ quyết từng cái, mà những phương pháp hạ giá này nhóm phường quầy khác cũng đều thử qua, không chút hiệu quả.

Nghe vậy, Bất Hối tự tin cười, phương pháp nàng đã sớm nghĩ tới, chẳng qua còn cần chuẩn bị vài thứ mà thôi.

"Sư muội đã nghĩ được biện pháp?" Bách Lý Hề thấy thần sắc của nàng liền biết, nàng nhất định là có biện pháp. Vì sư muội này lần này gặp lại thật sự là cho hân cang ngày càng nhiều kinh hi, làm cho hân cang ngày càng bị nàng hấp dẫn.

"Chuyện này còn cần sư huynh hỗ trợ," Tiếp theo, Bất Hối liền đem những thứ nàng cần nói cho Bách Lý Hề, chuyện này nàng cũng không nói với những người khác, càng thần bí càng tốt, như vậy mới có thể đạt tới hiệu quả cao nhất

Bất Hối càng nói, mắt Bách Lý Hề lại càng phát sáng, liên tục gật đầu nói: " Sư muội yên tâm, chuyện này liền giao cho huynh."

Có bảo đảm của hân, Bất Hối triệt để thả lỏng tâm tình, lại nói chuyện phiếm một hồi, liền mạng Phượng Yên trở về, hiện tại trong tay nàng có nhiều cửa hàng như vậy cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Sau khi trở lại Vương Phủ, Bất Hối nghỉ ngơi một chút liền đến Đông Uyển tìm Chiến Cảnh Thiên, ngắm lại người kia cũng sắp hành động.

Đối với sự xuất hiện đột nhiên của nàng, Chiến Cảnh Thiên hết sức cao hứng, tự mình bưng trà đưa nước.

Bất Hối nhìn thần tình lấy lòng của Chiến Cảnh Thiên cười nhạt nói: "Hôm nay ta sẽ ở lại nơi này."

A!

Thình lình xảy ra kinh hi, lập tức đem Chiến Cảnh Thiên hôn mê, sững sờ nhìn Bất Hối, nghĩ lại vừa rồi hân không phải nghe lầm chứ?

"Như thế nào? Không muốn?" Bất Hối buồn cười nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chiến Cảnh Thiên, có ý trêu chọc nói.

"Nguyên ý, nguyên ý, ta đã nói rồi, đời này ta đều là của ngươi."

Hân hiện tại không lúc nào là không quyết tâm, từ lần trước thụ thương, mấy lần hân nói nàng gả cho hân nhưng đều bị cự tuyệt, hiện tại xuất hiện một uy hiếp lớn như vậy, càng muốn hảo hảo biểu hiện.

Ngày khi hân đang chờ Bất Hối trả lời, ngoài cửa truyền đến thanh âm Chiến Nguyên: "Vương gia, tam công chúa ở bên ngoài cầu kiến nói là tự tay làm điểm tâm cho ngài, nhất định phải giao cho ngài."

Chiến Cảnh Thiên lần đầu tiên chán ghét thanh âm Chiến Nguyên như thế, nhíu mày lạnh giọng nói: "Đuổi đi ra cho bốn vương, về sau loại chuyện này ngươi xem rồi xử lý." Dừng lời, lại dùng khóe mắt vụng trộm nhìn Bất Hối một cái, sợ nàng mất hứng.

Bất Hối nội tâm cười lạnh, tới thật là nhanh, nàng cũng muốn nhìn xem nàng vì Chiến Cảnh Thiên có thể làm đến nước nào.

"Mấy người nữ nhân kia còn lưu lại tới khi nào, nhìn thấy phiền." Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối không để ý hân, khẩn trương đi qua, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí.

Bị hân khê thối, toàn thân cực kì ngứa, đẩy hân ra: "Ngươi vụng trộm gặp các nàng?"

"Bốn vương thề với trời, trong tâm của ta, trong mắt của ta đều chỉ có một mình ngươi." Chiến Cảnh Thiên không biết vì sao nàng hỏi vậy, khẩn trương thề biểu thị quyết tâm, nhất định không để cho nàng hiểu lầm, hiện tại là thời kì mấu chốt.

"Vậy ngươi phiền cái gì? Không thấy không được sao." Đối với phản ứng của hân, trong lòng nàng thật vui vẻ, người nào cũng hi vọng trong lòng nam nhân của mình có bóng dáng của mình. Bất quá, hiện tại mấy người nữ nhân kia vẫn chưa thể trực tiếp đuổi đi, nàng tin tưởng cho dù hiện tại đuổi các nàng

ra khỏi Vương Phủ cũng nhất định sẽ không buông tay, không bằng giữ bên người, tìm cơ hội vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Xem các nàng còn nghĩ đến nam nhân của mình không!

Bất Hối ở bên Chiến Cảnh Thiên, để Nguyên Bích đem tin tức nàng bệnh nặng truyền cho ba nữ nhân kia, còn có, bệnh Chiến Cảnh Thiên cũng nghiêm trọng.

Yến Tâm Như từ lần đưa thức ăn đó vẫn tới đây vài lần nhưng đều bị Chiến Nguyên đuổi đi, nàng muốn đi cầu Bất Hối để nàng gặp mặt Chiến Cảnh Thiên nhưng lại nhận được tin tức vì Bất Hối bệnh nặng nên được Vương gia đưa tới Đôn Uyển dưỡng bệnh.

“Công chúa, không bằng để buổi tối Linh Nhi đi.” Linh Nhi nhìn hai ngày nay, công chúa đã gầy đi một vòng, trong lòng hết sức đau lòng, nàng cũng không nghĩ tới kế hoạch đang rất tốt lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu Chiến Cảnh Thiên thật sự xảy ra chuyện, như thế.

“Linh Nhi, lần này chỉ có thể dựa vào người, nhất định phải đem giải dược cho hăn ăn, người buổi tối lặng lẽ đến phòng bếp, đem giải dược đổ vào trong nước, lần này trước hết buông tha Phương Bất Hối, về sau tìm cơ hội khác, nhất định không thể để hăn gặp chuyện không may.” Yến Tâm Như nước mắt đầy mặt nhìn Linh Nhi, nàng biết công dụng của thuốc này, nếu còn không ăn giải dược thì không thể cứu được.

“Tiểu thư yên tâm đi, Linh Nhi biết làm như thế nào.” Linh Nhi nhìn thấy nàng có thể vì công chúa làm vài chuyện liền nhận lời.

Đem nay bầu trời không tốt, mây đen dày đặc, còn chưa tới ban đêm trời đã đen lại, loại thời tiết này tự nhiên cũng không thể thưởng nguyệt, cho nên hai người Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên sớm nằm ở trên giường, Chiến Cảnh Thiên vẫn kể chuyện xưa cho Bất Hối, bất quá, lần này đều chọn chuyện Bất Hối thấy hứng thú, Bất Hối cũng thỉnh thoảng nói một câu, không khí thập phần hòa hợp.

Mà bên trong phòng bếp Đôn Uyển, một bóng đen nhỏ xinh từ từ tiến vào, vì không quen đường bên này nên mờ mịt mọi nơi, thời gian trôi qua trên dưới một khắc đồng hồ, nàng rốt cuộc tìm được nơi đặt phòng bếp, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, khẩn trương tìm nguồn nước, nhưng vào lúc này chung quanh đột nhiên sáng lên.

Chương 64: Lâm Tuyết Nhu xong rồi

Linh Nhi vốn trong lòng còn đang mừng thầm, không đụng tới bất luận thủ vệ nào liền thuận lợi tìm được nguồn nước, không nghĩ tới cư nhiên đây là nơi giặt đồ, nhìn bọn hộ vệ ở trong Vương Phủ vây quanh nàng, ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Nhớ tới lúc công chúa nói với mình, nếu như bị phát hiện không cần chạy trốn, cũng nói cho chính mình trả lời như thế nào, trong lòng bội phục dự kiến của công chúa, chờ những người đó tới.

Ánh lửa càng ngày càng gần, người đi đầu là Bất Hối, cười lạnh nhìn vẻ mặt trấn định của Linh Nhi, lạnh giọng nói: "Tự tiện xông vào Đông Uyển, tử tội, bắt lấy." Nàng vừa ra lệnh một tiếng, lập tức liền có hộ vệ tiến lên bắt Linh Nhi.

Linh Nhi vừa nghe Bất Hối căn bản không hỏi nàng bất kỳ vấn đề gì mà trực tiếp mở miệng muốn giết nàng, trong lòng lập tức bối rối, thanh âm hơi chút run rẩy nói: "Người, người không thể làm như vậy, ta tới là có nguyên nhân." Đồng thời dùng lực vùng vẫy, những hộ vệ này không biết thương hương tiếc ngọc, nàng càng giãy dụa lại càng dùng lực, làm toàn thân nàng đều đau.

Bất Hối cười lạnh, không cho nàng bất kỳ cơ hội nào để giải thích, đối với gia đình phân phó: "Mang vào địa lao, bất luận kẻ nào không cho phép thăm hỏi, tùy ý xử tử."

Linh Nhi lần này là thật u mê, dừng lại vùng vẫy, lập tức quỳ trên mặt đất, Vương Phủ có quy định, tự tiện xông vào Đông Uyển xử tử, nhưng nàng còn chưa muốn chết, công chúa đã đáp ứng nàng dù chuyện này thành công hay không đều cho nàng vinh hoa phú quý, không cam lòng đối với Bất Hối lớn tiếng quát to: "Người không thể đối ta như vậy, ta là người Yến quốc, nếu người giết ta sẽ khiến cho hai nước tranh chấp."

Bất Hối đột nhiên nở nụ cười, có vài người lại ngu xuẩn như vậy, vung tay lên, lập tức có người đem Linh Nhi dẫn xuống.

Linh Nhi liều mạng vùng vẫy, ý đồ muốn thoát ra ngoài, sau cùng đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt vô thần nhìn phương bắc, nhận mệnh bị dẫn xuống. Ban đầu nàng cùng yến tâm nhu đều biết tự tiện xông vào Đông Uyển sẽ bị giết không tha, nhưng các nàng vẫn ôm hi vọng trong lòng, cảm thấy Chiến Cảnh Thiên vì quan hệ hai nước sẽ không làm như vậy. Nàng thật khờ, nàng là ai, một tiểu nha hoàn bên cạnh công chúa, cho dù Chiến Cảnh Thiên giết Yến Tâm Nhu, Yến hoàng cũng không dám vọng động.

Nghĩ nghĩ đến ánh mắt công chúa khi đó, lúc ấy nàng vẫn ngây ngốc cho rằng công chúa cảm động, thì ra công chúa đã sớm nghĩ tới nàng bị bắt sẽ chết.

*

Yến Tâm Nhu lo lắng chờ ở trong phòng, không ngừng đi lại, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, trong lòng như thế nào cũng không an tĩnh được, mí mắt phải vẫn nhắm không ngừng, dự cảm có chuyện không hay sẽ phát sinh.

Hai canh giờ đi qua, Linh Nhi vẫn chưa trở về, trong mắt Yến Tâm Nhu hiện lên thần sắc tuyệt vọng, suy sụp ngồi ở ghế tựa. Nàng đã sớm rõ ràng kết cục nếu Linh Nhi bị phát hiện, dù sao đã theo nàng lâu như vậy cũng có cảm tình, trong lòng đem toàn bộ chuyện này đều tính đến Bất Hối, âm thầm nguyên rủa, một ngày nào đó nhất định sẽ giết nàng báo thù cho Linh Nhi.

Đương đương.

Ngay khi nàng đang ác độc nguyên rủa, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, trong lòng Yến Tâm Nhu vui vẻ, còn tưởng rằng Linh Nhi trở lại, khẩn trương chạy tới mở cửa, nhưng ngoài cửa lại là Chiến Nguyên mặt không chút thay đổi.

"Chiến quân gia trở như vậy tìm đến bản công chúa có chuyện gì sao?" Yến Tâm Nhu khẩn trương thu hồi biểu tình kinh ngạc trên mặt, thay một khuôn mặt tươi cười, một đôi mắt to nháy nháy với Chiến Nguyên, hết sức vô tội.

Chiến Nguyên không để mình bị đẩy vòng vòng, hăn đối với mấy người nữ nhân bên này đều không

có hảo cảm, thanh âm có chút gượng gạo nói: "Hôm nay ở Đông Uyển bắt được thích khách, sau khi thẩm tra ra là người bên cạnh Tâm Nhu công chúa, cho nên muốn mời công chúa ra ngoài một chút."

Yến Tâm Nhu mâu quang lóe lóe, sau đó xoa xoa y phục đơn bạc trên người, đối với Chiến Nguyên cười nhạt nói: "Làm phiền Chiến quân gia chờ một chút, bản công chúa đi đổi một kiện y phục." Chẳng qua vừa xoay người trong mắt có chút hoảng sợ, bất quá giây lát liền đè ép xuống, suy nghĩ nên trả lời như thế nào, đêm nay có thể nhìn thấy hắn, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía sau.

Chiến Nguyên nhìn thấy Yến Tâm Nhu xoay người hướng phòng trong, ánh mắt lộ ra một tia thần sắc khinh thường, quả nhiên người phía sau sai sử là nàng, nếu không như thế nào nghe được nha hoàn bên cạnh mình gặp chuyện không may lại không nghi ngờ, giống như sớm đã có chuẩn bị. Ngoài ra, lúc này không hỏi xem nha hoàn của mình thế nào mà lại muốn đi thay đổi xiêm y cho mình, thật đúng là lãnh huyết, cùng Phượng cô nương so sánh kém nhiều lắm, trách không được Vương gia không thích các nàng.

Qua một khắc, Yến Tâm Nhu còn chưa xuất hiện, Chiến Nguyên đã chờ không nổi, vốn định đi thúc giục, lúc này Yến Tâm Nhu mới xuất hiện.

Chỉ thấy tóc nàng vừa rồi hỗn độn đã được chải chuốt chỉnh tề, trên mặt lại tô chút son, thay đổi toàn thân hoa phục, như muốn tham dự yến hội, nếu không thấy lòng dạ rắn rết kia của nàng, thật sự là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Đối với giả dạng nàng, trong lòng Chiến Nguyên dù khinh thường nhưng thân phận của nàng dù sao cũng là công chúa một quốc gia, vẫn phải lấy lễ tương thỉnh.

Chờ nàng đi đến đại điện, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều đã ở đây, hai người đang ở vui vẻ nói cái gì đó, Chiến Cảnh Thiên vẻ mặt ôn nhu cho châm trà Bất Hối, trong mắt toàn là sủng nịch, Yến Tâm Nhu vừa thấy, trong lòng lập tức xuất hiện vô số ghen tỵ, hận không thể đi lên giết Bất Hối.

Áp chế ghen tỵ trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất, ái mộ nhìn Chiến Cảnh Thiên, hướng hắn thi lễ, ôn nhu nói: "Tâm Nhu gặp qua Chiến vương."

Chiến Cảnh Thiên coi như không nghe thấy nàng nói, tiếp tục nói chuyện cùng Bất Hối, Bất Hối cũng không thấy nàng, điều này làm cho Yến Tâm Nhu nửa quỳ nửa ngồi không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể bảo trì tư thế chờ Chiến Cảnh Thiên cho nàng đứng lên.

"Tuyệt Nhu gặp qua Vương gia."

"Hạ Lam gặp qua Vương gia."

Ước chừng qua một chén trà nhỏ, Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam cũng đi đến, sau khi ba người nhìn thoáng qua nhau, trong mắt có chút nghi hoặc, hai người kia còn chưa biết xảy ra chuyện gì, các nàng chỉ nghe nói Chiến Cảnh Thiên tìm các nàng liên khẩn trương đổi y phục rồi mới đến đây.

Chờ ba nữ nhân đến đủ, Bất Hối chuyển tới nhìn các nàng, sau khi nhìn đến trang phục ba người, trong mắt có chút kinh ngạc, tiếp theo hiện lên một tia khinh thường, nhất là Yến Tâm Nhu, sinh tử nha hoàn bên cạnh mình còn chưa biết, nàng vẫn còn có tâm trạng ăn mặc đến lấy lòng Chiến Cảnh Thiên, khi nhìn thấy vẻ mặt nam nhân bên cạnh, vị gia này từ đầu tới cuối nhìn cũng chưa từng nhìn các nàng liếc mắt một cái.

"Ba vị tiểu thư đứng lên đi, Chiến Nguyên, chuẩn bị ghế cho ba vị tiểu thư."

Bất Hối thấy hai chân các nàng thoáng có chút run rẩy liền phân phó xuống, trước hết để các nàng dễ chịu một hồi, về sau muốn ngồi ghế trong Vương Phủ khả năng cũng không có cơ hội.

"Tạ ơn Phượng tỷ tỷ." Ba người các nàng thật là không ngồi xổm được, giống như được lệnh đặc xá liền vội vàng đứng dậy, không có bất kỳ hình tượng gì ngồi lên.

Chờ tề mọi trên đùi khôi phục được một chút, Hạ Lam nhìn thoáng qua ánh mắt Chiến Cảnh Thiên vẫn đặt ở trên người Bất Hối ai oán hỏi: "Không biết Vương gia đêm khuya tìm chúng ta tới là vì chuyện gì?" Chẳng lẽ đối với mình chỉ một ánh mắt cũng phải keo kiệt sao?

Bất Hối nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, trong mắt đối phương hiện lên một tia hờn giận, nhưng vẫn không có ý muốn mở miệng.

Hiện tại trong lòng Chiến Cảnh Thiên cũng không bình tĩnh, từ khi hắn biết có người hạ được Bất Hối liền nhìn không được muốn giết người, là Bất Hối cầu hắn mới áp chế hỏa khí này, hiện tại chỉ cần Bất Hối mở miệng, hắn sẽ lập tức giết ba nữ nhân này, thân phận các nàng là cái gì, mặc kệ là ai, chỉ cần đối Bất Hối nổi lên tâm tư không nên có, giết không tha!

"Hôm nay là ta tìm người tới, vừa rồi tại Đông Uyển bắt được một thích khách, nàng đã khai ra rất nhiều âm mưu không muốn người biết!" Ánh mắt Bất Hối đảo qua ba người phía dưới, thấy Yến Tâm Nhu chợt dẩu đầu xuống, lạnh lùng nói.

"Thích khách? Vương gia có bị thương hay không?" Hạ Lam vừa nghe, trong lòng cũng không còn tức giận, khẩn trương cẩn thận đánh giá Chiến Cảnh Thiên, lo lắng hỏi, trong mắt Lâm Tuyết Nhu cũng hiện lên lo lắng, chỉ có Yến Tâm Nhu biết, kia căn bản không phải thích khách gì.

Bất Hối vẫn chưa trả lời vấn đề của Hạ Lam, rõ ràng đầu óc có bệnh, người không thấy được vị gia này đang hảo hảo ngồi ở chỗ này sao, có thể có chuyện gì? Nói tiếp: "Thân phận thích khách này có chút đặc biệt, hơn nữa chuyện đã khai cũng có chút đặc biệt, cho nên mới mời ba vị tới."

"Đặc biệt? Người nào lớn mật như vậy dám đến Vương Phủ ám sát." Lâm Tuyết Nhu vừa nghe cau mày, nàng không biết Bất Hối đang làm cái quỷ gì, chỉ cảm thấy ánh mắt nàng nhìn mình có chút quái dị.

"Thích khách cư nhiên là nha hoàn Linh Nhi bên người Tâm Nhu công chúa! Tâm Nhu công chúa, người có cái gì muốn nói?" Bất Hối đem ánh mắt tập trung trên mặt Yến Tâm Nhu, nàng sau sau khi nghe được trong mắt cũng không có biến hóa gì, giống như Bất Hối đang cùng các nàng dùng trà nói chuyện phiếm.

"Phượng tử tỷ có phải có hiểu lầm gì hay không, Linh Nhi làm sao có thể đi ám sát Vương gia, Tâm Nhu đối Vương gia." Yến Tâm Nhu không bỏ qua bất kỳ biểu lộ nào của Chiến Cảnh Thiên.

Nghe vậy, Bất Hối nhìn không được cười nói: "A...? Tâm Nhu công chúa nói không phải ám sát, vậy hơn nữa đêm lén lút xuất hiện tại Đông Uyển là làm gì? Chẳng lẽ là mộng du?" Tuy trong lòng hận không thể lập tức chấm dứt sự tình, nhưng muốn dẫn Lâm Tuyết Nhu tới, nàng không thể không làm như vậy.

"Linh Nhi là vì đưa giải dược cho Vương gia." Yến Tâm Nhu đã sớm nghĩ đối sách, cho nên nàng không hề lo lắng, vẻ mặt trấn định nói.

"Tâm Nhu công chúa ý nói Vương gia trúng độc?" Bất Hối vừa nghe, giả vờ kinh ngạc hỏi. Dứt lời, trong mắt Hạ Lam đều là lo lắng, mà trong mắt Lâm Tuyết Nhu lại là kinh ngạc, nàng không hạ độc biểu ca, biểu ca làm sao có thể trúng độc? Nghi hoặc nhìn thoáng qua Yến Tâm Nhu, không rõ chuyện gì xảy ra.

"Ngày ấy ngẫu nhiên Tâm Nhu nghe được bọn hạ nhân nói Vương gia sinh bệnh, căn cứ vào bệnh trạng rất giống một loại độc dược mà Tâm Nhu đã từng nghe qua, lúc này đột nhiên nghĩ tới bệnh trạng của Phượng tử tỷ trong khoảng thời gian này rất giống bệnh trạng của loại độc kia, cho nên Tâm Nhu mới để Linh Nhi đi đưa giải dược." Yến Tâm Nhu đem lý do đã sớm soạn tốt nói ra, âm thầm quan sát thần sắc Bất Hối.

Nàng vừa nói xong, Lâm Tuyết Nhu không dám tin nhìn nàng, đây là có chuyện gì, như thế nào không giống kế hoạch lúc trước? Chẳng lẽ?

Hạ Lam cũng kinh ngạc nhìn Yến Tâm Nhu, nàng biết hai người các nàng muốn hãm hại Bất Hối nhưng như thế nào lại để Chiến Cảnh Thiên trúng độc?

"Nếu biết Vương gia trúng độc, vì sao không nói thẳng ra, như thế nào cần dùng phương thức lén lút như vậy?" Bất Hối đem phản ứng của ba người thu hết vào đáy mắt, xem ra lần này Hạ Lam thật không tham dự vào.

Yến Tâm Nhu giống như đang chờ Bất Hối hỏi nàng, cho nên Bất Hối vừa nói nàng đã trả lời: "Tâm Nhu sợ Vương gia trúng độc sẽ dao động không cần thiết, cho nên muốn âm thầm đem giải dược đưa cho Vương gia, Tâm Nhu muốn đem giải dược đặt trong điểm tâm đưa cho Vương gia, nhưng không gặp được Vương gia, muốn đưa cho Phượng tử tỷ, Phượng tử tỷ lại chuyển đến Đông Uyển. Sau cùng, Tâm Nhu

chỉ có thể mệnh Linh Nhi đem giải dược thả xuống giếng nước ở Đông Uyển, như vậy Vương gia cùng Phượng tỷ tỷ uống nước có giải dược tự nhiên sẽ được giải độc, Phượng tỷ tỷ nếu không tin, có thể gọi Linh Nhi tới, hoặc là khám xét nàng, nhất định sẽ tìm được giải dược."

Nghe vậy, Bất Hối ý bảo lập tức có người đi xuống làm, sau đó tiếp tục hỏi: "Không biết Tâm Nhu công chúa làm sao biết ta cùng Vương gia trúng độc? Chẳng lẽ bởi vì bệnh trạng lúc sinh bệnh?"

"Kỳ thật độc này Tâm Nhu đã từng thấy có người trúng, Tâm Nhu biết độc này đáng sợ, khi để ý đến bệnh trạng của Phượng tỷ tỷ cùng Vương gia liền đoán là loại độc này, nhưng không dám xác định. Mãi về sau có một ngày Tâm Nhu đến thăm Phượng tỷ tỷ được tặng tơ vàng quỳ mới phát hiện hương vị có chút không đúng, thế mới biết, thì ra độc bị hạ phía trên tơ vàng quỳ."

"Cái gì? Là tơ vàng quỳ?" Hạ Lam vừa nghe Yến Tâm Nhu nói, sắc mặt lập tức thay đổi, nàng phi thường thích hoa kia, lại cố ý làm hà bao mang ở trên người, chẳng phải nói nàng cũng trúng độc sao? Khẩn trương cởi bỏ hà bao từ trên người chán ghét ném ra ngoài, vẻ mặt hoảng sợ.

Thần sắc trên mặt Lâm Tuyết Nhu càng ngày càng kém, hiện tại nghe được, trong lòng nàng dự cảm bất hảo càng ngày càng mãnh liệt, bất quá nghĩ lại, sự tình đã làm hết sức cẩn trọng, sẽ không có người điều tra ra, lại thoáng yên tâm.

"Không biết độc từ Hiên Viên Quốc Tâm Nhu công chúa như thế nào gặp qua?" Bất Hối cũng không có biểu tình gì ngoài dự kiến, lạnh nhạt hỏi.

Yến Tâm Nhu nghe vậy, nghi hoặc nhìn thoáng qua Bất Hối, nàng như thế nào cảm thấy việc này đều nằm trong lòng bàn tay của nàng? Bộ dáng nàng trúng độc là thật, nào có người biết mình trúng độc còn có thể bình tĩnh như vậy, nên giống phản ứng của Hạ Lam mới đúng! Tuy nghi hoặc nhưng sự tình đã đến nước này cũng không thể không tiếp tục nói: "Mẫu hậu Tâm Nhu là người Hiên Viên Quốc, có một lần trở về từ Hiên Viên Quốc liền bị bệnh, lúc ấy không ai biết nàng là trúng độc, đợi đến khi bệnh nặng mới nghĩ đến có thể là trúng độc, phụ hoàng khẩn trương sai người đi tìm Hoàng Đế Hiên Viên Quốc lấy giải dược, nhưng đã quá muộn. Khi giải dược được đưa đến đây mẫu thân đã không còn, giải dược này Tâm Nhu để hoài niệm mẫu thân, vẫn mang ở trên người." Nói tới chỗ này, Yến Tâm Nhu dường như nhớ tới mẫu hậu nàng chết thảm bi thương khóc lên, từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn gấm, một bên lau nước mắt một bên dùng khóe mắt len lén quan sát biểu tình Bất Hối.

Bất Hối đang muốn hỏi tiếp, Chiến Cảnh Thiên vẫn trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, nhíu chặt hai hàng lông mày nói: "Hoa này tới như thế nào?"

"Để lát nữa cùng người nói." Bất Hối không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi như vậy, nàng cũng không muốn nói lai lịch hoa này, điều này liên lụy đến tiểu Huệ, nàng không hy vọng hài tử đơn thuần như thế biết việc này, cho nên, mới có thể đi một vòng lớn như vậy, từ trong miệng Yến Tâm Nhu moi ra Lâm Tuyết Nhu.

"Phượng tỷ tỷ, nếu hoa kia có độc, muốn tìm được hung thủ phải biết được lai lịch của hoa này." Hạ Lam nghe được Chiến Cảnh Thiên hỏi cũng khẩn trương mở miệng, hoa này lại quan hệ đến nàng, nàng hoài nghi có phải Bất Hối cố ý hãm hại mình hay không.

"Đúng vậy, hoa kia ta nghe là do tự mình mua về, lúc trước còn tặng cho chúng ta ba cái, ta không cần lại sai người đưa đến phòng của ta, người rốt cuộc có dụng ý gì?" Lâm Tuyết Nhu cẩn thận suy nghĩ, hoa kia là Bất Hối tự mình ra ngoài mua, như thế nào cũng sẽ không tra ra nàng, cho nên cũng hung hăng hỏi.

Chiến Cảnh Thiên cũng nghi hoặc nhìn Bất Hối, hẳn không phải không tin nàng mà sợ nàng quá mức thiện lương sẽ bị người có tâm lợi dụng, nghe đến đó hẳn đã sớm hiểu được, nàng đang bao che một người nào đấy, là ai?

Mặc kệ là ai, chỉ cần có ý nghĩ muốn hãm hại nàng đều không được, cho nên mới đột nhiên hỏi nàng như vậy.

Bất Hối nhìn lo lắng trong mắt Chiến Cảnh Thiên, trong lòng ấm áp, thở dài, sai người đi tìm tiểu Huệ tới, để cho nàng biết biết lòng người hiểm ác cũng được, về sau sẽ không bị người khác lợi dụng.

Mâu quang lạnh lùng đảo qua Yến Tâm Nhu cùng Lâm Tuyết Nhu, người muốn lợi dụng tiểu Huệ

nhất định không thể buông tha.

"Tiểu thư, người tìm ta." Tiểu Huệ đang lúc ngủ mơ, nghe được Bất Hối tìm nàng còn tưởng rằng phát sinh sự tình gì, vội vàng chạy tới, Phượng Yêu cũng cùng nàng đến đây, khi thấy những người trong phòng, Phượng Yêu liền hiểu là chuyện gì.

"Tiểu Huệ, nói cho tiểu thư một chút, người là từ nơi nào nghe được loại tơ vàng quý này, mà còn biết nơi nào bán?" Bất Hối ôn nhu nói với tiểu Huệ, muốn đem tổn thương hạ xuống mức thấp nhất.

Đối đãi với địch nhân nàng có thể tàn nhẫn, lãnh huyết, nhưng đối với người bên cạnh mình, người thực sự quan tâm mình, nàng không hy vọng bất kỳ người nào bị thương tổn.

Tiểu Huệ mê mang chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Bất Hối, không biết tại sao nàng lại đột nhiên hỏi cái này.

"Hừ, tỳ nữ chết tiết này dám mưu hại tiểu thư nhà người cùng Vương gia, phải bị tội gì?" Trên mặt Lâm Tuyết Nhu nổi lên một tia vui sướng khi người gặp họa, chính là người bên cạnh nàng ta muốn hại nàng, xem nàng lần này làm sao bây giờ?

Nghe vậy, sắc mặt tiểu Huệ bị dọa trắng bệch, có người muốn hại tiểu thư cùng Vương gia? Còn nói là chính mình làm hại, nàng như thế nào có thể hại tiểu thư? Kích động phản bác nói: "Tiểu Huệ không có hại tiểu thư, càng không có hại Vương gia, người ngậm máu phun người."

"Chứng cứ đều ở đây, người cho tiểu thư người mua tơ vàng quý kia, bên trong liền mang theo độc ——" Lâm Tuyết Nhu tiếp tục ác độc nói, nhưng mới vừa nói một nửa đã bị ánh mắt lạnh như băng của Bất Hối ngừng lại.

Đối với lời nói ác độc của Lâm Tuyết Nhu, lửa giận trong lòng Bất Hối lập tức dâng lên, lãnh mi đảo qua, Lâm Tuyết Nhu lập tức câm như hến.

"Tiểu Huệ, tiểu thư tin tưởng người sẽ không hại ta, hiện tại nói cho tiểu thư, hoa kia người là nghe ai nói."

Tuy Tiểu Huệ đơn thuần nhưng không ngốc, nghe Lâm Tuyết Nhu nói như vậy cùng câu hỏi của tiểu thư liền hiểu được là có người muốn hạ độc hãm hại tiểu thư, mà độc còn ở trong hoa kia. Nghĩ đến hoa kia, trong lòng đều là tự trách, thật là nàng hại tiểu thư, quỳ xuống trên mặt đất, thương tâm khóc.

"Tiểu thư, tiểu Huệ không nghĩ tới sẽ làm hại tiểu thư, hoa kia là nghe Tiểu Thúy nói, có một lần tiểu Huệ đến hoa viên hái hoa mai cho tiểu thư, vừa hay nhìn thấy Tiểu Thúy, nàng cười nhạt ta nói hoa tốt nhất là tơ vàng quý, chỉ có tiểu thư của gia đình tầm thường mới có thể chọn hoa mai. Về sau ta mới nghe được nơi nào có bán tơ vàng quý. Hu hu. Ta không muốn hại tiểu thư."

Nhìn thấy tiểu Huệ thương tâm khóc, trong lòng Bất Hối cũng tràn đầy đau lòng, đứng dậy nâng nàng dậy, lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, ôn nhu an ủi: "Tiểu thư tin tưởng người, hiện tại người phải đem chuyện đã trải qua nói rõ ràng, như vậy người mới có thể thoát hiềm nghi, cũng có thể tóm được người chủ mưu muốn hại ta."

Tiểu Huệ nhìn vẻ mặt Bất Hối trong lòng trở lên ấm áp, nàng không nghĩ tới tiểu thư sẽ tin tưởng nàng như vậy, còn có thể ôn nhu an ủi nàng. Trong khoảng thời gian này tâm tình nàng không được tốt, vì sau khi Phượng Yêu tỉnh lại, rất nhiều chuyện tiểu thư đều gạt nàng ra, ra ngoài cũng đều mang theo Phượng Yêu, còn tưởng rằng tiểu thư không cần nàng, hiện tại mới biết tiểu thư đối với mình thật tốt.

Lệ trong mắt chậm rãi ngừng, nghĩ lại tình cảnh lúc đó, ngày đó nàng đang hái hoa mai, nơi kia người bình thường sẽ không tới, cũng không được phép tới, vì lúc ấy quá tức giận cho nên mới không chú ý, hiện tại nghĩ lại chính là tiểu Thúy cố ý ở kia chờ mình, đến lúc nàng tìm được năm lượng bạc đi tìm nha hoàn khác hỏi nơi nào bán tơ vàng quý, cũng có thể là các nàng cố ý.

"Tiểu thư, là Tiểu Thúy." Tiểu Huệ suy nghĩ, cảm thấy hiềm nghi lớn nhất chính là Tiểu Thúy, cho nên đem tình hình lúc đó nói ra.

"Người kẻ tiện tì, dám vu tội bốn tiểu thư." Nàng còn chưa nói xong, Lâm Tuyết Nhu liền nhảy lên, trong mắt lộ ra hung quang, tiến lên vươn tay đánh tới tiểu Huệ.

A!

Tiểu Huệ bị dọa khấn trương nhắm hai mắt lại, nhưng đau đớn trong dự liệu cũng không thấy truyền đến, chậm rãi mở to mắt mới phát hiện Lâm Tuyết Nhu đang thống khổ ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm bụng hung dữ nhìn Bất Hối.

Vừa rồi khi nàng đứng dậy muốn đánh Tiểu Huệ đã bị Bất Hối ngăn lại, một cước cho đập đến mặt đất.

"Biểu ca, nàng đánh ta. Hu hu." Lâm Tuyết Nhu khóc thê thảm, tuyệt vọng khóc hô với Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên chán ghét nhú nhú mày, ở trong mắt hắn những nữ nhân này đều đáng chết, cư nhiên muốn dùng loại phương pháp này hại Bất Hối, cũng may trước đó đã nhìn thấu, nếu không.

"Đi đem Tiểu Thúy mang tới đây." Bất Hối ý bảo Phượng Yêu đem Tiểu Huệ mang tới một bên ngồi xuống, phân phó người tìm Tiểu Thúy tới.

Trong mắt Lâm Tuyết Nhu có một tia sợ hãi nhưng nghĩ lại, nhược điểm của Tiểu Thúy ở trên tay mình, nàng chỉ cần có chết cũng không thừa nhận, hoặc là tùy ý viện lý do đều có thể, những người ngoài cung đều biến mất vô ảnh vô tung, căn bản là không có một điểm chứng cứ, đến lúc đó có Thái Hoàng Thái Hậu làm chỗ dựa thì ai cũng không dám làm gì nàng, nghĩ tới đây tâm Lâm Tuyết Nhu lại để xuống.

Tiểu Thúy rất nhanh đã bị mang tới, khi thấy những người trong phòng, tiểu thư còn ngồi dưới đất trong lòng liền biết sự việc đã bại lộ, sắc mặt trở nên trắng xanh, run rẩy quỳ trên mặt đất: "Tiểu Thúy tham kiến Vương gia, tham kiến Phượng cô nương."

"Người cũng biết hôm nay gọi người tới là vì cái gì?" Bất Hối một lần nữa trở lại chỗ ngồi, thờ ơ nhìn nàng nói.

Cơ thể và đầu óc Tiểu Thúy đều run rẩy, cắn môi dưới, run rẩy nói: "Tiểu Thúy không biết phạm vào cái gì, mong Phượng cô nương nhắc nhở."

"Người biết tơ vàng quỳ? Loại hoa này chỉ có trong hoàng cung Yến quốc mới có, người làm sao mà biết? Hơn nữa, lại biết nơi bán?" Thanh âm nghiêm khắc của Bất Hối không giận mà uy, mang theo cảm giác áp bách mãnh liệt.

"Hu hu. Tiểu Thúy nhận tội, Tiểu Thúy cái gì cũng khai, kỳ thật, Tiểu Thúy cũng không biết, là tiểu thư nói cho ta như vậy, nơi nào có bán cũng là tiểu thư nói cho ta biết. Hu hu."

Tiểu Thúy vừa nghe Bất Hối nói xong, trong mắt rốt cuộc không khống chế được, vừa khóc vừa nói ra sự tình.

Nguyên lai, là Lâm Tuyết Nhu hạ độc vào tơ vàng quỳ, sau đó tìm người bán ở trên đường cái, Tiểu Thúy lại đi dụ dỗ tiểu Huệ, đem tin tức này để lộ cho nàng, như vậy liền có một màn tiểu Huệ mang Bất Hối mua hoa trên đường phố kia.

"Người —— người, cái đồ tiện nhân này, dám hãm hại ta, xem ta đánh chết người." Lâm Tuyết Nhu vừa nghe, đầu thế ngồi yên, giống như phát điên đấm đá Tiểu Thúy, trong miệng vẫn chửi ầm lên, hận không thể lập tức đánh chết nàng.

Rất nhanh, liền có người tiến vào đem Lâm Tuyết Nhu kéo sang một bên, bất quá trong mắt nàng vẫn phun lửa giận nhìn Tiểu Thúy, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới nàng ta lại khai hết như thế? Trong lòng ác độc nhớ lại, đợi ngày mai nhất định tìm người mang đệ đệ nàng đến, phải hành hạ nàng đến chết.

"Tiểu thư, người đã mang đến." Đúng lúc này, Nguyên Bích đi đến cung kính nói với Bất Hối.

"Mang vào đi."

Rất nhanh, có một nữ tử trung niên bị áp tải vào, tóc tai bù xù, quần áo cũng vô cùng hỗn độn, trên áo ngoài trắng tinh dính đầy vết máu, vừa thấy Bất Hối lập tức liều mạng khóc hô: "Cô nương, tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân cũng không biết hoa kia có độc, là nàng, chính là nàng cho ta một trăm lượng bạc, để ta hóa trang thành một lão thái bà bán hoa, ở trên đường kia chờ các người."

Vị trung niên nữ tử này chỉ Tiểu Thúy, mà nàng chính là bà bà ngày đó bán hoa.

"Phượng cô nương, Tiểu Thúy cũng là bị tiểu thư bức bách, nếu không Tiểu Thúy lấy đâu ra nhiều bạc như vậy. Hu hu. Tiểu thư vẫn hận Phượng cô nương đoạt Vương gia đi, từ lần đầu tiên

Lâm Khả Nhi tiểu thư đi tìm Phượng cô nương, rồi đến hậu cung tìm Thái Hoàng Thái Hậu cáo trạng, còn có." Tiểu Thúy hiện tại chuyện gì cũng nói hết, không hỏi cũng nói, đem sự tình đều đổ lên đầu Lâm Tuyết Nhu.

"Kéo nàng xuống loạn côn đánh chết." Chiến Cảnh Thiên nghe Tiểu Thúy từng cái kể tội Lâm Tuyết Nhu, cũng không nghe nổi nữa, tuần nhan đã phần nộ tới cực điểm, những nữ nhân này không thể lưu lại, nếu không một ngày nào đó sẽ mang đến phiền toái cho Bất Hối.

"Chờ một chút, chuyện này giao cho ta xử lý được không?" Bất Hối biết, những chuyện Tiểu Thúy nói có lẽ là Lâm Tuyết Nhu làm, nhưng chuyện hạ độc này cũng không phải là một mình nàng có thể làm được, nàng cũng là bị người lợi dụng mà thôi, mà người kia chính là Yến Tâm Nhu.

"Người ——" Chiến Cảnh Thiên không biết Bất Hối còn đang lo lắng cái gì, bất quá vẫn ngồi trở về, chuyện này trước hết giao cho nàng đi.

"Lâm Tuyết Nhu, những lời Tiểu Thúy nói đúng là thật sự? Chuyện này là người bày ra?" Trấn an Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối hướng về Lâm Tuyết đang phần nộ hỏi tiếp.

"Hoa này cũng không phải của ta, là Yến Tâm Nhu cho ta, mà ta cũng không biết trên hoa có độc." Lâm Tuyết Nhu phần hận nhìn Yến Tâm Nhu, cho dù nàng chết cũng phải kéo một cái đệm lưng, việc hôm nay cho dù nàng ngu dốt cũng nhìn ra được từ khi bắt đầu Yến Tâm Nhu đã lợi dụng nàng.

Yến Tâm Nhu nghe vậy, trong mắt vẫn chưa xuất hiện thần sắc bối rối, bình tĩnh đáp: "Tâm Nhu đã từng đưa qua một chút tơ vàng quỳ cho Lâm tiểu thư, lúc trước không phải người vẫn nói thích tơ vàng quỳ của Yến quốc chúng ta, muốn thấy một lần hỏi ta có hay không, không nghĩ tới người cư nhiên có tâm tư này, muốn giá họa cho ta."

"Cái gì giá họa cho người, độc được kia cũng là người cho ta, ta làm sao có thể có cái loại độc được này, người cũng đã nói mẫu hậu người trúng loại độc này, người có loại độc được này cũng thực bình thường." Lâm Tuyết Nhu đầu óc xoay xoay, nói ra mẫu chốt vấn đề.

Lúc trước sở dĩ nàng đồng ý đề nghị của Yến Tâm Nhu là vì hoa này tới từ Yến quốc, mà độc được cũng chỉ hoàng cung Hiên Viên Quốc mới có, như thế nào cũng không quan hệ với nàng.

"Người không thể vu khống ta như vậy, độc được này ta làm sao có thể có, mẫu hậu trung độc cũng là vì nàng đi Hiên Viên Quốc, đây chính là đồ ở hoàng cung Hiên Viên Quốc mới có." Yến Tâm Nhu Lập tức liền đem mình phủi sạch sẽ.

Trong lòng Bất Hối ngầm tính toán, xem ra kế hoạch của Yến Tâm Nhu là nhất tiễn song điêu, mục đích không chỉ mà còn muốn giết mình, mục đích chủ yếu là muốn loại bỏ Lâm Tuyết Nhu, nhưng các nàng không nên có ân oán mới đúng? Đi một vòng lớn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

"Ta muốn gặp hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu, chuyện này ta oan." Lâm Tuyết Nhu cũng đã hiểu khi Yến Tâm Nhu trù tính cũng đã đem hiềm nghi chính nàng ta đều phủi sạch sẽ, cho dù biết là nàng làm cũng không có bất kỳ chứng cứ chứng minh, mà Tiểu Thúy cũng là bị nàng mua chuộc, hiện tại nàng có thể làm chính là đi gặp Thái Hoàng Thái Hậu và phụ thân, như vậy mới có cơ hội được cứu.

Vừa nghe nàng nói Thái Hoàng Thái Hậu, Bất Hối hạ mi, dù sao Lâm Tuyết Nhu cũng là người nhà mẹ đẻ Thái Hoàng Thái Hậu, trong lòng nàng cũng không hi vọng lão nhân hiền lành kia thương tâm.

"Không cần cố kỵ cái gì, có ta chỗ dựa làm cho người." Chiến Cảnh Thiên biết nàng đang nghĩ cái gì, khẩn trương ở bên tai nàng nói, hẩn không hy vọng nàng vì vậy mà ủy khuất chính mình. Bất Hối cảm thấy ấm áp, nàng không phải cố kỵ mà cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như bề ngoài đã thấy.

"Đem ——" ngay lúc Bất Hối vừa muốn tuyên bố xử trí ba nữ nhân này như thế nào thì một thị vệ đi đến, cung kính quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Vương gia, trên người thích khách không có bất kỳ cái gì, cũng không có cái gì gọi là giải dược." Vừa rồi hẩn được phái đi khám xem trên người Linh Nhi có giải dược Yến Tâm Nhu nói hay không, kết quả là cái gì cũng không tìm được. Thực ra Linh Nhi có mang theo giải dược, chẳng qua nàng khi bị người phát hiện, trong lòng có một chút bối rối liền theo bản năng cầm giải dược trong tay ném ra ngoài, này cũng là có tật giật mình, về sau giải dược kia được Bất Hối nhặt được, đương nhiên thị vệ kia kiểm tra không được. Thấy vẻ mặt thị vệ không giống bộ dáng nói dối, Yến

Tâm Nhu cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Linh Nhi dám phản bội mình?

"Lâm Tuyết Nhu kéo xuống đánh hai mươi đại bản, nhốt vào đại lao tùy thời đưa vào hoàng cung, Yến Tâm Nhu bao che nha hoàn bên người tự tiện xông vào Đông Uyển, kéo xuống đánh hai mươi đại bản đuổi khỏi Vương Phủ, mặt khác, từ nay về sau Vương Phủ không dưỡng ngoại nhân, hơn nữa báo cho hữu tướng để cho nàng trong vòng ba tháng phải thành hôn, trọn đời không thể bước vào Vương Phủ nữa bước!" Chiến Cảnh Thiên biết Bất Hối đang bận tâm cái gì, cho nên trực tiếp mở miệng ra lệnh, hắn không hạ lệnh giết mấy người nữ nhân kia đã tính là gặp may mắn.

Kỳ thật, Bất Hối muốn đem Lâm Tuyết Nhu mang tới đại lao ngày mai nói tiếp, mà Yến Tâm Nhu đã phải sạch liên quan, nàng còn chưa nghĩ ra xử trí như thế nào, dù sao không có lý do xử trí nàng sẽ khiến hai nước tranh chấp, mà Hạ Lam lại hoàn toàn không tham dự vào chuyện này, không thể làm gì nàng, hiện tại Chiến Cảnh Thiên vừa nói như vậy cũng được, nàng quả thật không muốn nhìn đến mấy nữ nhân đối trá này.

Lâm Tuyết Nhu vừa nghe, vẻ mặt không thể tin được, hoảng sợ khóc: "A. Biểu ca, không cần, không cần đối ta như vậy, hu hu."

"Chiến Vương gia, người làm như vậy sẽ khiến cho hai nước tranh chấp. !" Trong lòng Yến Tâm Nhu cũng là không cam lòng, nàng vốn tưởng rằng chuyện này cùng nàng không quan hệ, Bất Hối không thể làm gì nàng, nhưng nàng sai lầm rồi, trừ Bất Hối, người ghét nàng nhất thực ra là Chiến Cảnh Thiên, là người mà mình yêu. Sau khi Hạ Lam nghe được cũng lập tức ngã xuống đất, nước mắt theo khóe mắt không ngừng trượt xuống dưới tuyệt vọng nhìn Chiến Cảnh Thiên, chẳng lẽ muốn ở bên cạnh người nhìn người cũng không được sao?

Ba nữ nhân đều liều mạng khóc, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ nhưng Chiến Cảnh Thiên đâu để ý tới các nàng, đã sớm mang Bất Hối đi nghỉ ngơi.

Bốp bốp!

Thanh âm bàn tử đánh vào da thịt, ban đêm ở đây yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng, khiến mọi người nghe được thanh âm mông cũng cảm thấy đau.

Đồng thời, còn có tiếng măng chười thê thảm, không ngừng vang vọng trên bầu trời Vương Phủ.

*

"Tuyết Nhu thật sự hạ độc hãm hại nha đầu Bất Hối?"

Trong hậu cung, Thái Hoàng Thái Hậu nghe tiểu thái giám bẩm báo, nghi ngờ hỏi.

Sáng sớm hôm nay, Chiến Cảnh Thiên sai người nói với nàng, Lâm Tuyết Nhu bày mưu độc hại Bất Hối chứng cứ vô cùng xác thực, hiện tại đưa người cho nàng xử lý.

"Hồi lão tổ tông, nhân chứng vật chứng đều đã đủ, Chiến Vương gia đã đưa Lâm tiểu thư vào cung chờ lão tổ tông xử trí." Tiểu thái giám nghĩ tới sắc mặt Chiến Cảnh Thiên lúc đó liền sợ tới mức phát run, trước kia nhìn thấy Vương gia cũng sợ hãi nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của hắn.

"Đi mang nàng vào cho ai gia." Thái Hoàng Thái Hậu biết rõ thái độ Chiến Cảnh Thiên đối Bất Hối, Lâm Tuyết Nhu bây giờ còn có thể còn sống mà xuất hiện trước mặt nàng, xem ra là ý tứ của Bất Hối, trong lòng thở dài, vốn đưa Lâm Tuyết Nhu vào Vương Phủ là muốn nàng gả cho tôn nhi của mình, không nghĩ tới lại hại nàng.

*

Hôm nay không khí lúc lâm triều cũng vô cùng căng thẳng, các vị đại thần cúi đầu đứng ở phía dưới tiếp nhận tức giận của Chiến Cảnh Nhân, Chiến Cảnh Thiên cũng hiếm khi xuất hiện khi lâm triều, vừa thấy liền biết là phát sinh đại sự.

"Lâm Thành đâu?" Chiến cảnh Nhân liếc mắt nhìn xuống một cái, phát hiện thiếu một người hỏi, chẳng qua trong lời nói của hắn không còn thân mật như ngày xưa khi nhắc tới Lâm Thành mà ngược lại mang theo chút tức giận.

"Hồi hoàng thượng, Lâm tướng quân hôm nay cáo ốm không tới." Nghe thấy Chiến Cảnh Nhân đặt

câu hỏi, có vị đại thần quan hệ cùng Lâm Thành coi như thân cận đi tới nói, khỏe mắt vung trộm nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Nhân, trong lòng có tia dự cảm bất hảo.

Nghe vậy, lông mày Chiến Cảnh Nhân nhíu lại, lạnh giọng nói: "Bị bệnh? Hừ, hẳn là thực bệnh hay là giả bệnh, lập tức phái người đến tướng quân phủ bắt hẳn mang tới đây cho thăm." Dứt lời, khẩn trương có người lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Tướng quân phủ cũng ở bên trong hoàng thành, nhưng qua lại cũng phải mất một canh giờ, một canh giờ này trừ Chiến Cảnh Nhân cùng Chiến Cảnh Thiên ngồi, các đại thần còn lại đều sợ hãi đứng ở nơi đó, trong lòng thầm đoán rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Một lúc lâu sau, Lâm Thành mới xuất hiện trên đại điện, chỉ thấy sắc mặt hẳn hồng nhuận, tinh thần hang hái, rất khỏe mạnh, nào có nửa phần bộ dáng sinh bệnh.

"Lâm tướng quân không phải bị bệnh sao? Như thế nào thăm nhìn không giống?" Hiện tại thần sắc trên mặt Chiến Cảnh Nhân đã khôi phục một chút, bất quá thanh âm vẫn rất lạnh.

Lâm Thành nhíu nhíu mày, không biết xảy ra chuyện gì, trong khoảng thời gian này hẳn phát hiện gian tế địch quốc cho nên một mực truy xét việc này, cũng đã nói qua với hoàng thượng, như thế nào còn hỏi như vậy? Bất quá mặc kệ như thế nào, quân chính là quân, hỏi phải trả lời, vốn hẳn được miễn quỳ nhưng hiện tại không thể không quỳ xuống: "Thần khẩn cầu Hoàng Thượng giải giải." Hẳn hoài nghi việc này có quan hệ với vị đại thần nào đó trong triều, cho nên không thể trực tiếp nói ra.

"Lâm Thành, thăm hỏi người có thể nhận ra người này?" Chiến Cảnh Nhân nghe xong cũng không bày tỏ bất kỳ cái gì, vung tay với thái giám bên cạnh, lập tức từ ngoài điện đi lên một người bị trói.

Lâm Thành vừa thấy, mày nhíu lại càng chặt, đây không phải là quản gia trong phủ của mình đã mất tích mấy ngày sao? Làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trên đại điện?

"Hồi bẩm hoàng thượng, đây là Trương quản gia ở trong phủ thần." Mặc kệ là chuyện gì hẳn vẫn chi tiết đáp, trong lòng cũng không ngừng suy đoán, chẳng lẽ quản gia làm chuyện gì trái luật?

"Lưu đại nhân, người nói một chút đi." Chiến Cảnh Nhân không nhìn Lâm Thành mà quay đầu đối nói với một vị đại thần khác.

"Khởi bẩm hoàng thượng, khoảng thời gian trước trong Hoàng thành xuất hiện một án tử cực kỳ oanh động, bắt đầu từ một người chết trong cửa hàng, về sau trong cửa hàng này thường xuyên truyền ra chuyện ma quái, mấy hôm trước lại xảy ra án mạng, sau khi điều tra ra là có người cố ý. Trải qua mấy ngày truy xét đã tìm ra người phía sau sai sử, người này chính là Trương quản gia trong phủ Lâm tướng quân, đêm qua Trương quản gia đã nhận tội, việc này đều là chịu Lâm tướng quân sai sử."

Lưu đại nhân đem chuyện tình Đại Ngưu nói tường tận một lần, lúc trước kiện án này là Bất Hối điều tra ra, về sau chuyện tìm người phía sau sai sử liền giao cho Lý bố đầu đi làm, hiện tại đã điều tra ra kết quả, không nghĩ tới cư nhiên là người phủ tướng quân, mà chuyện này tra ra là nhận mệnh lệnh của Lâm tướng quân.

Lâm Thành nghe xong lại không hiểu ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Lưu đại nhân, hẳn không biết hẳn mệnh lệnh Trương quản gia đi làm cái gì, như thế nào càng ngày càng hồ đồ.

Khi Lâm tướng quân còn đang nghi hoặc, Lưu đại nhân nói tiếp: "Cửa hàng kia đã điều tra xong, ở dưới đất cửa hàng có một mật đạo nối thẳng tới quân doanh Lâm tướng quân!"

Xôn xao!

Lưu đại nhân vừa nói xong, những đại thần trong điện liền lập tức thảo luận, bọn họ lẫn lộn trên triều đình nhiều năm như vậy đương nhiên biết mật đạo này là vì cái gì, bọn họ hẳn không nghĩ tới Lâm Thành lại có tâm mưu phản?

"Lâm tướng quân, không giải thích nguyên nhân gì cho Trẫm sao."

"Lâm Thành không hề biết việc này, mong Hoàng Thượng minh xét, lòng trung thành của Lâm Thành đối với Hoàng Thượng thiên địa chứng giám." Nghe được chuyện mật đạo Lâm Thành cau mày, hẳn hiểu ý nghĩa này là cái gì, nhưng hẳn cũng không vì chuyện này mà bối rối hay là sợ hãi, trong mắt vẫn là một mảnh thanh minh, hẳn tin tưởng Hoàng Thượng nhất định sẽ tra ra manh mối.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân tức giận hơn nữa, từ trong tay lấy ra một chồng thư ném tới trước mặt Lâm Thành: "Người cho là Trầm không có chứng cứ sao? Chính người nhìn xem đây là cái gì?"

Chương 65: Người phía sau sai sử (Yến Tâm Nhu xong rồi)

Chiến cảnh nhân hôm nay tức giận rồi, các đại thần trong triều đều biết hãn tín nhiệm nhất chính là Lâm Thành, địa vị của hãn rất cao cho nên bao nhiêu người tham tấu hãn đều bị đè ép xuống, nhưng hôm nay Lâm Thành cư nhiên phản quốc, như thế nào có thể không thất vọng?

Bị chính người mình tín nhiệm phản bội, tư vị kia.

Bốp!

Khi một đồng thư ném tới trước mặt Lâm Thành, Lâm Thành nghi hoặc nhật lên, khi thấy chữ viết phía trên, bình tĩnh trên mặt xuất hiện vết rách, trong mắt lộ vẻ không dám tin, thần tốc đem một đồng thư tín này lui tới lật xem một lần, chữ viết phía trên thật sự đều là của hãn!

"Bây giờ còn có gì muốn nói sao?" Ban đầu Chiến Cảnh Thiên nghe có người buộc tội Lâm Thành cũng không tin, nhưng khi hãn nhìn đến những bức thư Lâm Thành tự tay viết cùng Hiên Viên Thần thì không thể không bắt đầu đổi mặt việc này.

Bút ký của Lâm Thành có đặc điểm, chữ cuối cùng một bút đều có một gạch, lại thêm hãn xuất thân là tướng môn kiểu chữ mạnh mẽ phóng khoáng, người bình thường cũng không thể bắt chước.

Sau đó, hãn sai người đi điều tra việc này, không nghĩ tới lại tra ra hãn ở ngoài quân doanh đào một mật đạo nối thẳng đến bên trong thành, một tháng gần đây thường xuyên cùng sứ giả Hiên Viên Quốc gặp mặt, trước vô số chứng cứ hãn không thể không đổi mặt với hiện thực.

Chiến Cảnh Thiên lườm Lâm Thành một cái, chau mày, chuyện mật đạo kia hãn đã hạ lệnh phong tỏa tin tức, chỉ có hãn cùng Bất Hối biết, ngay cả Bách lý Hề ngày ấy ở đây cũng không biết. Xem ra mật đạo này là từ phía Lâm Thành tới, nghĩ tới chuyện tối hôm qua Lâm Tuyết Nhu dùng được từ Hiên Viên Quốc hãm hại Bất Hối, sự tình thật đúng là không đơn giản như vậy.

"Đây quả thật là bút tích của thần, nhưng nội dung những thư tín này cũng không phải thần viết, thần đối với Chiến quốc tuyệt không hai lòng." Lâm Thành buông thư tín trong tay ra, thâm sâu nhíu mi, chắc chắn là có người muốn hãm hại hãn, nếu đối phương đã bày cục diện này thì sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào, ngấm lại trong khoảng thời gian này Hiên Viên Quốc thường xuyên hẹn gặp, còn có những tin đồn về bọn hãn, thủ hạ của hãn xuất hiện gian tế.

Đối với phát hiện này, trên mặt của hãn lập tức trở lên giận giữ, nói hãn phản quốc hãn có thể không quan tâm, dù sao sự tình cũng sẽ tra rõ ràng, nhưng bị chính thủ hạ mình tín nhiệm phản bội lại không thể không đau lòng.

"Cắt đi mũ miện lông công của Lâm Thành, giải vào Thiên Lao, bao vây phủ tướng quân, bất luận kẻ nào cũng không thể ra ngoài." Chiến Cảnh Nhân băng lãnh hạ thánh chỉ, lập tức liền có người đi chấp hành.

Thiên lao là nơi giam giữ tội phạm quan trọng, ở bên trong không cần đợi đến khi hành hình cũng sẽ bị lột một lớp da.

Lâm Thành trong lòng chua xót cười, đã từng có người nói với hãn chuyện công cao hơn chủ, nhưng hãn vẫn cảm thấy hãn không có tâm mưu phản, tự nhiên không cần lo lắng, hiện tại chuyện này tuy chứng cứ vô cùng xác thực nhưng hãn không tin Hoàng Thượng không biết đây là có người xấp đặt.

Có rất nhiều đại thần trên điện là vui sướng khi người gặp họa, Lâm Thành chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào kết giao, cũng không cho kẻ nào mặt mũi, cho dù là mặt mũi Tế tướng đương triều cũng không cho, hiện tại hãn xuống đài, bọn họ cao hứng còn không kịp.

Nhất là Hữu tướng, trên mặt lại càng khoái ý, mấy hôm trước con trai bảo bối của hãn đã bị hãn đánh, thù này rốt cục đã báo.

Bất quá, vẫn có người vì hãn khổ sở, sắc mặt lộ ra thần sắc bi thương: "Hoàng thượng, thần cho rằng việc này quá mức kỳ quái, mong Hoàng Thượng minh xét!"

"Cựu thần cũng tin Lâm tướng quân sẽ không phản quốc, nhất định là có người vu hãm trung lương, Hoàng Thượng không được trúng gian kế của địch nhân!"

.....
Đối với những đại thần cầu tình, Lâm Thành cảm kích cười, nhưng hẳn biết toàn bộ đều không có tác dụng, Chiến Cảnh Nhân là dung không được hẳn.

Quả nhiên, sắc mặt Chiến Cảnh Nhân khi nghe được những người phía dưới cầu tình càng thêm đen, lập tức tức giận: "Chứng cứ vô cùng xác thực, còn tra cái gì, oan uổng, trẫm thấy các người là bè lũ của hắn đi? Có phải đều muốn phản quốc hay không?"

Chiến Cảnh Nhân lời này quá mức bén nhọn, các đại thần vừa nghe đều đã hiểu ý tứ Hoàng Thượng, đâu còn có người dám cầu tình, cúi đầu về mặt hi vọng nhìn Chiến Cảnh Thiên, bọn hắn đem hi vọng cuối cùng ký thác trên người hắn.

Chiến Cảnh Thiên vẫn trầm mặc không nói, hẳn hôm nay xuất hiện trên triều đình hoàn toàn là vì Bất Hối, không nghĩ tới lại vẫn liên lụy tới Lâm Thành, liếc Chiến Cảnh Nhân một cái hình như hiểu ra chút gì, nhìn các vị đại thần trên điện, lạnh lùng mở miệng: "Thần đệ trong phủ còn có chuyện, trước xin cáo lui!"

Hắn ở Chiến quốc có đặc quyền, có thể không cần vào triều sớm, đương nhiên, muốn đi khi nào thì cũng tùy ý, không ai dám ngăn cản hắn.

Nhìn hắn bình tĩnh rời đi như vậy, hi vọng cuối cùng trong mắt các vị đại thần này cũng biến mất, chỉ có thể nhìn Lâm Thành cũng bị mang đi.

*
Trong tẩm cung Thái Hoàng Thái Hậu giờ phút này cũng không an tĩnh, Lâm Tuyết Nhu chật vật ghé vào trên giường khóc không kịp thở. Tuy bình thường nàng hung hãn, nhưng dù sao vẫn là thiên kim tiểu thư, đâu thể chịu được hai mươi đại bản kia, đêm qua đã hôn mê nhiều lần, hôm nay đến hoàng cung thái y cho nàng dùng rất nhiều dược liệu trân quý mới giữ lại được cái mạng này.

"Ai, người đứa nhỏ này, ngày thường ai gia chỉ thấy người tùy hứng mà thôi, nhưng lần này Cảnh Thiên là thật sinh khí, có thể bảo trụ một cái mạng của người đã đáng quý." Thái Hoàng Thái Hậu vốn nghĩ muốn trị tội nàng nhưng khi thấy nàng thê thảm như vậy lại không đành lòng nói gì, dù sao cũng là người nhà mẹ đẻ mình, cũng mang đến cho nàng rất nhiều vui vẻ, đâu có thể thật muốn mệnh của nàng.

Xoa xoa huyết thái dương, trong lòng hồi tưởng lại những chuyện đã qua, Lâm Tuyết Nhu cũng là hài tử mệnh khổ, vừa sinh ra đã không có nương, Lâm Thành lại luôn ở biên cương đánh giặc, căn bản là không có trách nhiệm của một phụ thân, cho nên mới tạo nên tính cách của Lâm Tuyết Nhu bây giờ.

Nàng nhớ rõ thời điểm Lâm Tuyết Nhu còn nhỏ đã rất hiểu chuyện, là một hài tử im lặng, không biết từ lúc nào nàng trở nên kiêu căng như vậy.

"Hu hu."
Lâm Tuyết Nhu hiện tại trừ khóc cũng không nói lời nào, nàng không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên lại đối xử với nàng như vậy. Nàng còn nhớ rõ trước đây, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, khi đó vì phụ thân lại rời đi nàng tiến cung tìm Thái Hoàng Thái Hậu, bọn nha hoàn trong cung đều cười nhạo nàng là hài tử không ai muốn, còn nói mệnh nàng cứng rắn, vừa sinh ra đã khắc đã chết chính mẫu thân mình, nàng vô cùng bất lực trốn trong góc phòng vụng trộm khóc.

Lúc này, Chiến Cảnh Thiên xuất hiện, hắn đem bọn nha hoàn này kéo xuống đánh một trận, từ đó về sau liền không coa người dám đối nàng như vậy.

Cũng là từ một khắc kia nàng mới cố gắng thay đổi chính mình, có người khi dễ nàng, nàng liền đánh lại, dần dần liền không có người nào dám nói nàng, nhưng.

"Hu hu. Cô tổ mẫu, Tuyết Nhu sai rồi, Tuyết Nhu cũng không dám, Tuyết Nhu thật sự biết sai rồi, hu hu." Lâm Tuyết Nhu sau khi uống thuốc thân thể đã khôi phục được một chút thể lực, khóc rống nói với Thái Hoàng Thái Hậu, nàng thật biết sai rồi.

"Biết sai là được, chuyện này Bất Hối đã quyết định buông tha người, người về sau liền an tâm ở

nhà chờ lập gia đình đi." Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng là thật tâm nhận sai cũng không nói cái gì.

Nghe vậy, Lâm Tuyết Nhu sững sờ một phen, nàng cùng biểu ca thật sự không có hi vọng sao?

Trong lòng tự giễu, từ đầu đến cuối cũng không có hi vọng, không phải sao? Biểu ca cho tới bây giờ đều không nhìn mình, cho dù trước đây giúp nàng một lần cũng không liếc mình một cái.

"Tất cả sẽ theo cô tổ mẫu quyết định." Chặt đứt tia tham luyến sau cùng trong mắt, từ nay về sau nàng sẽ đem người kia chôn dấu ở nơi sâu nhất trong lòng, sẽ không làm chuyện điên rồ nữa, bất quá có vài người cũng không thể buông tha: "Cô tổ mẫu, chuyện này Tuyết Nhu là bị người lợi dụng"

Kế tiếp, Lâm Tuyết Nhu đem sự tình từ đầu đến cuối cùng Thái Hoàng Thái Hậu nói một lần, toàn bộ đều là Yến Tâm Nhu kia làm hại.

"Cái gì?"

Khụ khụ!

Thái Hoàng Thái Hậu vừa nghe, kích động đứng lên, nàng cảm thấy cháu gái này của mình cũng không được thông minh như vậy, sao có thể làm việc kín đáo như vậy, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra được, không nghĩ tới đều là người khác xúi giục.

Yến Tâm Nhu không thể sánh bằng Lâm Tuyết Nhu, Lâm Tuyết Nhu chỉ là vì yêu quá thành hận mà thôi, nhưng Yến Tâm Nhu là công chúa nước khác, khó tránh khỏi không có tâm tư khác, mảy giương lên, lạnh giọng nói: "Đi mời Hoàng Thượng đến." Chuyện này trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

"Lão tổ tông không hay rồi." Thái Hoàng Thái Hậu mới vừa gọi người, bên ngoài liền có một tên tiểu thái giám hốt ha hốt hoảng chạy vào, khẩn trương quỳ xuống, lo lắng nói.

Trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu nhảy dựng, trong lòng đột nhiên thấy bất an, vội vàng mở miệng nói: "Chuyện gì xảy ra."

"Lão ——" tiểu thái giám vừa muốn mở miệng, lại nhìn đến Lâm Tuyết Nhu đang khóc trên giường phút chốc ngừng lại, chần chờ nhìn Thái Hoàng Thái Hậu.

"Mau nói đi."

Tiểu thái giám lại nhìn Lâm Tuyết Nhu liếc mắt một cái, sau cùng dưới ánh mắt thúc giục của Thái Hoàng Thái Hậu nói ra: "Lão tổ tông, có người nói Lâm tướng quân thông đồng với địch phản quốc, chứng cứ vô cùng xác thực, đã bị Hoàng Thượng giam lại!"

"Cái gì?"

Phụt!

"Tuyết Nhu. Thái y, nhanh kêu thái y tới."

Tiểu thái giám vừa nói xong, Thái Hoàng Thái Hậu run rẩy ngã xuống giường, không dám tin nhìn tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất.

Lâm Tuyết Nhu lại càng kích động, vốn một đêm này đã kích đã đủ nhiều nay lại thêm tin tức này nữa, rốt cuộc chịu đựng không được phun ra một búng máu ngã xuống giường.

Tầm cung Thái Hoàng Thái Hậu liền loạn cả lên, Thái Hoàng Thái Hậu đã kích cũng rất lớn, thái y vừa phải xem bệnh cho nàng vừa phải cứu Lâm Tuyết Nhu, hỗn loạn không chịu nổi.

*

Bất Hối đêm qua đúng là bận rộn, vừa bắt người vừa thẩm vấn, rất không dễ dàng mới xong việc, lại đi an ủi tiểu Huệ một chút, mãi đến rạng sáng sớm mới nằm ngủ, ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới tỉnh.

"Thức dậy!" Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối còn buồn ngủ cười nói, hôm nay tâm tình hẳn vốn không tốt, nhưng sau khi trở về nhìn thấy nàng đang ngủ say, tất cả phiền lòng đều tan thành mây khói.

Bất Hối đều rất tỉnh táo, chỉ có ở trước mặt hẳn mới có thể xuất hiện bộ dáng mơ hồ, nhìn hẳn cười xem nàng, hai tay ôm lấy cổ của hẳn, chui vào trong lòng hẳn, chủ động ở trên môi hẳn hôn một cái, hơi làm nũng nói: "Ta đói bụng."

Trong lòng Chiến Cảnh Thiên phút chốc căng thẳng, trước kia bọn hẳn cũng đã hôn qua, ngủ qua,

những nàng chưa từng làm như thế, mị thái hồn nhiên thiên thành, không chỉ trong lòng khẩn căng mà thân thể lại càng căng thẳng không thôi, nhất là nơi nào đó lại càng trường phát đau.

"Người, tiểu yêu tinh." Chiến Cảnh Thiên vui đầu ở trên cổ nàng nhẹ nhàng cắn một cái, thanh âm khàn khàn nói.

Uh`m!

Cái cắn này không đau, có thể chính vì như vậy mà cái loại cảm giác tê dại này mới làm nàng khó chịu, nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Đột nhiên, cảm giác nóng bỏng trên người biến mất, sức nặng đặt ở trên người cũng biến mất, nhìn chần trờn, nàng lúc này mới tỉnh táo lại, nhận thấy mình mới vừa làm cái gì, trên mặt đỏ lên, giống như đã điều trốn ở bên trong không chịu ra.

Lại quá ước chừng một khắc, Bất Hối mới từ trong ổ chăn ấm áp chui ra, run run mặc quần áo, hôm nay thật sự là càng ngày càng lạnh. Chỉ chốc lát sau Chiến Cảnh Thiên cũng trở lại, trên mặt còn có một tia ửng hồng, trên tóc vẫn còn vài giọt nước nhỏ, đen mặt bừng bừng sáng ngời xuống trước mặt nàng.

Thấy hãn như vậy, Bất Hối đương nhiên biết hãn đi làm cái gì, bất quá, đáng đời, đều là hãn tự tìm.

Ăn xong bữa sáng, Bất Hối trở lại Thính Vũ các, nhưng vừa về đến liền cảm thấy không khí không đúng, Phượng Yêu lo lắng ở trong phòng không ngừng đi lại, sắc mặt Chiến Nguyên cũng hết sức khó coi đứng ở nơi đó.

"Phát sinh sự tình gì? Tiểu Huệ đâu?" Bất Hối nhìn một cái, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, lập tức liền biết, khẳng định là cùng tiểu Huệ có liên quan, đêm qua nàng an ủi nàng ấy một đêm, không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện.

"Tiểu thư, người trở về xem, ngày hôm qua sau khi người rời đi Tiểu Huệ đã bình tĩnh rất nhiều, sau đó nói nàng không có việc gì liền lên giường nghỉ ngơi, sáng hôm nay cũng rất bình thường, nói là đến Đông Uyển hầu hạ người rời giường, nhưng đã sắp đến trưa nàng vẫn không xuất hiện, vừa rồi Chiến quân gia tới ta vừa hỏi mới biết được, Tiểu Huệ căn bản là không đi qua Đông Uyển." Phượng Yêu ở chung cùng Tiểu Huệ vài ngày cũng có cảm tình, mà Tiểu Huệ là thật tâm đối tiểu thư, nàng không hy vọng nàng xảy ra việc gì.

"Đã đi nơi nào đi tìm, có người nào nhìn thấy nàng hay không?" Trong lòng Bất Hối cũng hết sức lo lắng, vội vàng hỏi.

"Đã tìm khắp trong phủ tìm, vừa rồi hộ vệ giữ cửa nói sáng hôm nay nhìn thấy nàng xuất phủ, còn tưởng rằng Phượng cô nương phân phó cũng không hỏi nhiều, để cho nàng đi ra ngoài, đã phái người ra ngoài tìm." Chiến Nguyên biết Bất Hối đối với hai nha đầu bên cạnh này đều rất quan tâm, trong lòng hãn cũng rất sốt ruột, nhưng Hoàng Thành lớn như vậy, không dùng thế lực ngầm của Vương gia thì tìm người thật đúng là khó, đặc biệt là vào lúc này, nói không chừng người đã.

Trong lòng Bất Hối càng ngày càng lo lắng: "Người phải thêm người đi tìm, ta sợ nàng sẽ nghĩ không thông, đặc biệt lưu ý đến các hồ nước, ta cũng ra ngoài nhìn xem." Dứt lời, xoay người đi ra ngoài, nhưng còn chưa xuất môn liền thấy Vô Ảnh ôm một thân thể nhỏ xinh đi đến.

"Tiểu Huệ!"

Bất Hối nhìn chăm chú, người trong lòng Vô Ảnh đúng là tiểu Huệ.

Nàng an tĩnh nằm ở trong lòng Vô Ảnh, trên mặt trắng xanh không có một tia huyết sắc, khi nhìn trên người Vô Ảnh cùng Tiểu Huệ đều ảm ướt lập tức liền biết chuyện gì xảy ra.

"Ta đã truyền cho nàng một chút nội lực, nước uống vào cũng đã phun ra, chẳng qua cảm xúc không ổn định, ta đã điểm huyết nàng, người không có việc gì." Vô Ảnh đem tiểu Huệ nhẹ nhàng đặt ở trên giường, sau khi giải thích một chút tình huống của nàng liền ly khai.

Bất Hối cũng không để ý, khẩn trương sai người đi mời đại phu tới, lúc này có lẽ Hoa Thiên Thần đang chữa thương cho Chiến Cảnh Thiên.

"Phượng cô nương yên tâm đi, nàng không có việc gì, mạch tượng cực kỳ vững vàng, lão phu kê

cho nàng một phương thuốc tránh cho nàng nhiễm phong hàn."

Thấy đại phu cũng nói Tiểu Huệ không có việc gì Bất Hối mới yên lòng, Phượng Yêu tự mình đi sắc thuốc, Bất Hối thì ngồi bên cạnh Tiểu Huệ, nhìn nha hoàn đơn thuần lại bướng bỉnh này, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Tiểu Huệ là người đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi tỉnh lại, sau đó vẫn bồi ở bên cạnh nàng, nàng đối nàng là có loại cảm tình đặc biệt cho nên lúc chuyện này phát sinh nàng mới có thể cố gắng bảo hộ Tiểu Huệ, không nghĩ tới nàng đã biết rõ mà vẫn luẩn quẩn trong lòng.

"Tiểu thư, hu hu. Tiểu thư, Tiểu Huệ."

Bất Hối đang trầm tư, người trên giường đã tỉnh lại ôm nàng thất thanh khóc rống. Bất Hối cũng không ngăn nàng, tùy ý nàng khóc, chỉ có khóc đủ, đem tự trách trong lòng phát tiết ra ngoài mới có thể chân chính trưởng thành.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Huệ rốt cục đình chỉ tiếng khóc, nhìn hơn phân nửa xiêm y của Bất Hối đã ẩm ướt, có chút xấu hổ cúi đầu: "Thực xin lỗi tiểu thư."

Bất Hối nhướn mày, lạnh giọng nói: "Người lại biết thực xin lỗi ta, tại sao lại làm như vậy?"

Tiểu Huệ ngẩn ra, chỉ là giây lát trong mắt lại hàm lệ: "Đều là Tiểu Huệ không tốt, Tiểu Huệ thiếu chút nữa hại tiểu thư, Tiểu Huệ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội. Hu hu."

"Người cho là người chết có thể bù lại cái gì sao? Đừng tưởng rằng chết thì ta sẽ tha thứ người, từ hôm nay trở đi, mỗi buổi sáng dậy phải chạy ba vòng quanh Vương Phủ, tất cả mọi chuyện trong Thính Vũ các đều giao cho người làm. Mặt khác, đến quán lẩu làm việc hai canh giờ, làm không xong không được đi ngủ." Bất Hối lần này không an ủi Tiểu Huệ mà trực tiếp xử phạt liên ly khai.

Sau chuyện này, Bất Hối liền biết Tiểu Huệ sẽ không phản bội mình, nếu Tiểu Huệ tiếp tục như hiện tại, mang bên cạnh mình sẽ hại nàng, cho nên nhất định phải để cho nàng nhanh chóng trưởng thành.

Tiểu Huệ nhìn bóng lưng Bất Hối rời đi, trong mắt ngừng lệ, tiểu thư nói rất đúng, nàng là tội nhân, không thể chết như vậy được, nàng muốn hảo hảo ở lại bên cạnh tiểu thư chiếu cố nàng, đem lỗi lầm của nàng bù lại.

Phượng Yêu vào nhìn đến dáng vẻ này của Tiểu Huệ mới biết được nàng lần này là thật buồn ra, khẩn trương cho nàng uống thuốc, để cho nàng nghỉ ngơi, nhưng Tiểu Huệ lại bướng bỉnh đứng dậy làm việc, người nào cũng không ngăn được, Phượng Yêu thở dài, nàng như vậy cũng được, chỉ cần có thể nghĩ thông suốt là được.

Bên trong trang viên ngoài hoàng thành, giờ phút này truyền ra tiếng la khóc tê tâm liệt phế.

Trong mắt Yến Tâm Nhu phiếm hung ác, đối với nha hoàn bên cạnh đang bồi thuốc cho nàng chửi ầm lên, nàng được nuông chiều từ bé, là công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay Yến hoàng, dù một ngón tay cũng chưa bị người chạm qua, nhưng hiện giờ lại bị nam nhân mình yêu thương vì một nữ nhân khác đánh, như thế nào có thể không tức giận.

"Ôi, tiểu mỹ nhân của ta, như thế nào chật vật như vậy, Tam Hoàng đệ thực không biết thương hương tiếc ngọc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này khóc, thật làm cho bốn vương đau lòng." Ngay lúc Yến Tâm Nhu đang nằm trên giường phát giận, ngoài cửa đi tới một nam tử anh tuấn có đôi mắt màu tím, nhưng thâm tà trong mắt làm cho hảo cảm đối với hắn hạ xuống thấp nhất.

"Hỗn đản, ai cho người tiến vào, lăn ra ngoài cho bản cung ——" Yến Tâm Nhu vừa nghe thấy Chiến Cảnh Hiên nói, khẩn trương đem mông đang trần trụi chôn ở trong chăn, sắc mặt hồng phát tím, đối với Chiến Cảnh Hiên chửi bậy.

Chiến Cảnh Hiên không để ý Yến Tâm Nhu nói, bởi vì vừa rồi khi tiến vào nhìn đến cái kia, thâm tà trong mắt càng mạnh, tiểu nha hoàn trong phòng vừa thấy hắn đến khẩn trương đỏ bừng mặt, cúi đầu thi lễ: "Vương gia cát tường!"

"Lui xuống đi!" Chiến Cảnh Hiên đem ánh mắt đặt ở trên người Yến Tâm Nhu chuyển trở về, nói với mấy tiểu nha hoàn, đồng thời, đại thủ vẫn không quên sờ soạng trên mông đầy đặn của một tiểu nha

hoàn bên cạnh hẳn, mỉm ý cười cười.

Mấy tiểu nha hoàn này hiển nhiên coi như không thấy gì, giận dữ cười nhìn hẳn một cái, lui xuống.

Yến Tâm Nhu không dám tin nhìn toàn bộ trước mắt, nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Chiến Cảnh Hiên, tuy mỗi lần nhìn đến hẳn, ánh mắt của hẳn đều là dục hỏa, nhưng chưa bao giờ phóng đảng giống hôm nay như vậy.

Trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi, túm góc chăn hướng bên trong né tránh, phòng bị nhìn Chiến Cảnh Hiên.

"Tâm Nhu công chúa như thế nào nhìn bốn vương như vậy, chẳng lẽ bị bộ dạng anh tuấn của bốn vương hấp dẫn?" Chiến Cảnh Hiên trực tiếp đi tới bên giường Yến Tâm Nhu ngồi xuống, gần sát bên tai nàng nói.

Thấy vậy, Yến Tâm Nhu không biết hẳn muốn làm cái gì liền ngây ngốc, tuy trong lòng chán ghét nhưng hiện tại nàng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể ra vẻ trấn định nói: "Hiên Vương gia không nên quên ước định cùng bản công chúa lúc đó, nếu người dám đối với ta thế nào, người kia sẽ không bỏ qua cho người."

Người kia?

Trong mắt Chiến Cảnh Hiên hiện lên một tia sợ hãi, bất quá giây lát tiêu thất, hẳn lần này thực là cầu người kia đồng ý.

Khi lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Yến Tâm Nhu thì vẫn luôn nhớ đến, bộ dáng xinh đẹp kia, thân thể mềm mại không xương, mỗi lần nhìn đến nhiệt huyết lại sôi trào, cần vài mỹ nhân mới có thể áp xuống lửa nóng kia, hiện tại.

"Chủ tử gọi thư nói bốn vương lần này làm rất tốt, mà người thì sao?"

Trong lòng Yến Tâm Nhu lập tức trầm xuống, nàng đã quên, người kia từ trước đến nay đều là thường phạt phân minh, lần này nàng ẩn vào Vương Phủ là có mục đích, nhưng sự tình lại bị nàng làm hỏng, tuy Chiến Cảnh Hiên cũng làm hỏng chuyện nhưng có thể đem Lâm Thành kéo xuống, lấy tính tình chủ tử thì rất có khả năng đem chính mình thưởng cho hẳn.

Nghĩ tới đây, trong mắt nàng tràn đầy tuyệt vọng.

A!

"Chiến Cảnh Hiên người buông ——"

Chiến Cảnh Hiên nhìn thấy thần sắc Yến Tâm Nhu liền biết nàng đã hiểu tình cảnh của nàng, không cần khắc chế chính mình nữa, một tay xốc chăn trên người nàng lên, phía dưới nàng không một mảnh vải, lập tức bại lộ trước mặt hẳn, nhìn mông đẹp đã có chút sưng đỏ cháy màu, đùi trắng mịn cũng chịu đựng không nổi, mạnh mẽ gục trên thân thể nàng, xé nát tất cả y phục trên người nàng, không ngừng gặm cắn.

"Hu hu. Hồn đàn, Chiến Cảnh Hiên người buông. Người kia sẽ không bỏ qua người. Hu hu. Ta cũng sẽ không buông tha người." Yến Tâm Nhu không ngừng vùng vẫy khóc hô, nhưng nơi này là địa phương của Chiến Cảnh Hiên, không ai có thể giúp nàng.

Nàng cũng sớm đến tuổi thành hôn, nhưng vì Chiến Cảnh Thiên nàng vẫn thủ thân như ngọc, ngay cả tay nam nhân cũng chưa chạm qua, thân thể của nàng là muốn lưu cho hẳn, nhưng bây giờ lại bị tên hồn đàn trên người này đập hư.

Nàng hận! Nàng không cam lòng!

Trong lòng ngẫm thì, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ giết Chiến Cảnh Hiên, còn phượng Bất Hối, toàn bộ đều là nữ nhân kia hại.

Chiến Cảnh Hiên nếm đến tư vị của nàng liền không dừng lại được, không nghĩ tới thân thể mảnh mai này thật là mềm mại, bởi vì nàng quanh năm khiêu vũ, thân thể càng thêm mềm mại, hai mắt nhìn chăm chăm thân thể mềm mại trắng bóng kia sắp phun ra lửa. Sau khi hảo hảo thưởng thức một chút, không còn khắc chế chính mình, vận động trên người càng thêm thô lỗ, ra sức vận động, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

A.

Một tiếng kêu thê thảm tuyệt vọng truyền ra ngoài, vang vọng trong sơn trang thật lâu không tiêu tan!

Yến Tâm Nhu chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên truyền đến đau đớn thấu xương, thân thể giống như bị đâm thủng, lệ theo khóe mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Chiến Cảnh Thiên vốn đã không muốn nhìn nàng, hiện tại thân thể trong sạch cũng không có, cũng không còn hi vọng, này toàn bộ đều vì Phượng Bất Hối, trong lòng ngẫm thề, một ngày nào đó nàng phải báo thù.

Một đêm này Yến Tâm Nhu bị hành hạ thật lâu, người phía trên căn bản là không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ có thú tính phát tiết, một lần lại một lần, mãi đến khi trời gần sáng hăn mới thỏa mãn đè lên thân thể nàng đã bị tàn phá không chịu nổi thở phì phò.

Thân thể này so với hăn tưởng tượng vẫn còn mỹ vị.

"Kế tiếp chúng ta cần làm như thế nào?" Yến Tâm Nhu rốt cục tỉnh lại, tùy ý Chiến Cảnh Hiên đặt ở trên thân thể nàng, trong mắt tràn đầy chán ghét, bất quá vẫn không khóc nháo mà hết sức bình tĩnh nói.

Chiến Cảnh Hiên sững sốt, giây lát trong mắt hiện ra kinh hãi, đây là tiếp nhận hăn? Tiếp theo nằm ở bên tai nàng đem chuyện kế tiếp giảng một lần, sau đó lại một lần nữa tiến công.

Khi Chiến Cảnh Hiên thỏa mãn rời đi, lại có mấy tiểu nha hoàn tiến vào lau cho nàng, nhưng khi thấy người trên giường đang an tĩnh nằm ở nơi đó, hai mắt vẫn là hoảng sợ.

Chỉ thấy dưới thân nàng, trên chân tất cả đều là máu, trên người cũng vậy, trừ bỏ trên mặt, toàn thân không có một chỗ nào hoàn hảo, nhất là phía trước chẳng những sưng đỏ còn bị cắn chảy máu, cánh tay lại cục xanh cục tím, còn có từng vết roi, không cần nói cũng biết là cái gì.

Thảm nhất là hôm qua nàng bị đánh hai mươi đại bản, vốn mất đi nửa cái mạng, bây giờ còn bị ngược đãi như vậy, hăn sẽ không chết chứ?

Có tiểu nha hoàn cẩn thận đi dò xét hơi thở của nàng, phát hiện còn thở mới dám thu thập cho Yến Tâm Nhu, sau khi thu thập xong vội vàng chạy ra ngoài, những người sau khi rời khỏi đây trong mắt đều là sợ hãi, tuy ngày thường các nàng cũng cùng Chiến Cảnh Hiên vui đùa, nhưng chưa từng nhìn thấy người thảm như vậy.

*

Bất Hối hôm nay dậy rất sớm, chuyện ba nữ nhân kia cũng đã được giải quyết, chuyện còn lại giao cho Chiến Cảnh Thiên thì tốt rồi, mà Chiến Cảnh Thiên hai ngày này công việc cũng lu bù, cho nên Bất Hối lại mang theo Phượng Yêu cùng Tiểu Huệ xuất phủ, đi tới dãy phố có chuyện ma quái kia.

"Tiểu thư, này, nơi này như thế nào âm âm u u, một người cũng không có, hôm nay ở bên trong Hoàng Thành truyền nhau nói có địa phương chuyện ma quái, sẽ không là nơi này đi?" Tiểu Huệ đi theo phía sau Bất Hối cùng Phượng Yêu, nắm chặt ống tay áo Bất Hối hỏi.

Chuyện này đã nháo ồn ào huyên náo, ngay cả Tiểu Huệ chân không rời nhà đều biết, hôm qua nàng tự sát còn nghĩ tới nơi này.

Hôm nay Bất Hối muốn xem xét vị trí những cửa hàng này một chút, nhìn xem thích hợp mở cái gì điểm, cho nên đến đầu phố đã xuống xe ngựa mang theo Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu đi tới, ba người các nàng mới vừa đi, sau lưng liền truyền đến thanh âm hst không khí liên tiếp, không nghĩ tới ba tiểu cô nương yếu điệu cư nhiên dám bước vào quỷ phố này.

Nghe được những thanh âm này Tiểu Huệ càng tin tưởng nơi này chính là quỷ phố kia, túm ống tay áo Bất Hối càng chặt.

"Nếu người chỉ như vậy đã sợ, về sau như thế nào đi theo bên cạnh ta?" Bất Hối kéo tay tiểu Huệ ra, nghiêm túc nói với nàng, hôm nay mang nàng tới nơi này cũng là muốn rèn luyện nàng một chút.

Tiểu Huệ không nghĩ tới tiểu thư lại buông ra nàng, trong mắt có một chút ủy khuất, bất quá khi nhìn đến Phượng Yêu không hề sợ hãi đi theo phía sau Bất Hối, như là hiểu ra cái gì, trách không được tiểu thư không muốn mang mình ra ngoài.

Đột nhiên, thẳng thắt lưng, tuy hai chân vẫn hơi có chút run rẩy nhưng đã không còn sợ hãi như thế.

Bất Hối nhìn nàng một cái, vô cùng mãn ý, nói tiếp: "Thế gian là không có quý, những sự tình này." Tiếp theo, Bất Hối đem chuyện đã trải qua đại khái nói cho nàng một lần, Tiểu Huệ ngây thơ gật gật đầu, chân đã không còn run rẩy.

"Kỳ thật, thế gian đáng sợ nhất không phải quỷ mà là lòng người." Bất Hối dứt lời mang theo Phượng Yêu đi trước, để lại tiểu Huệ một người đứng ở tại chỗ suy nghĩ.

Trước mắt Tiểu Huệ càng lúc càng sáng rộng, đầu óc hỗn độn xuất hiện một mảnh thanh minh, mây đen trong lòng rốt cục tiêu tán, đuổi theo Bất Hối.

"Chủ tử."

Triệu Đình Xương từ rất xa đã nhìn thấy Bất Hối, hai ngày này hẩn từ trước đến nay cùng Bách lý Hề chuẩn bị đồ Bất Hối cần, hiện tại đã sai không nhiều lắm, liền chờ Bất Hối hạ mệnh lệnh.

"Sư huynh đâu?" Bất Hối nhìn nhìn, không tìm được Bách lý Hề, nghi ngờ hỏi, mọi khi lúc này Bách lý Hề đều xuất hiện trước cửa.

"Chủ tử trước tiến vào đi, Bách Lý huynh ra ngoài tìm một loại thuốc cuối cùng, rất nhanh sẽ trở lại." Hiện tại chỗ cửa hàng này đã thu thập rất sạch sẽ, một dãy cửa hàng này hiện tại đều thuộc về một mình nàng, rất nhiều chường quầy đã lưu lại cho nàng nàng dùng, trong khoảng thời gian này cũng vẫn giúp đỡ trông nom các cửa hàng khác.

"Trong khoảng thời gian này Ngọc Liêu chuẩn bị như thế nào?" Gian hàng này náo loạn lớn như vậy, cho dù nàng có biện pháp khôi phục lưu lượng khách trước đây, nhưng nếu tiếp tục mở quán thịt nướng cũng không ai dám đến ăn, cho nên gian phòng này nàng tính toán mở quán ngọc khí.

Triệu Đình Xương vừa nghe, lông mày nhíu lại, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên: "Văn đề nguyên liệu đã sớm giải quyết, lần trước tiểu thư nói ta đã nghĩ đến gia hương rất thừa thải ngọc thạch, ta cũng dựa vào cái này lập nghiệp, về sau người làm ngọc khí càng ngày càng nhiều, không có có hội phát triển mới đến Hoàng Thành. Ngọc Thạch kia tiểu thư yên tâm, bảo đảm giá rẻ mà chất lượng thượng thừa."

"Tốt, hai ngày này tìm một vài tượng tinh xảo tới, phải hành động bí mật, nguyện ý ký văn tự bán đứt, giá khẳng định so với bình thường cao rất nhiều." Lần này mở tiệm ngọc khí, nàng tính toán bán đồ có kiểu dáng giống lần trước thọ yến Thái Hoàng Thái Hậu, lúc trước thợ điêu khắc đều là Chiến Cảnh Thiên tìm tới, nhưng không thể ỷ lại vào hẩn mãi được, nàng muốn bồi dưỡng người của mình.

Này tay nghề có thể không bằng người khác, nếu bồi dưỡng ra một người tài giỏi, sau cùng đến đại sư, có thể mất một năm đến hai năm, nếu đến lúc học thành lại bỏ đi thì nàng uống công, cho nên nhất định phải nguyện ý ký văn tự bán đứt.

Hiện tại đại bộ phận trong lục quốc ký đều là văn tự bán đứt, cho nên người như thế rất dễ tìm, huống chi Bất Hối trả tiền công nhiều như vậy, Triệu Đình Xương khẩn trương xuống đi làm.

Cửa hàng này đại khái liền như vậy, sau chuyện này là có thể trang hoàng trong điểm, nàng muốn thiết kế một cửa hàng ngọc khí giống với hiện đại, chỉ có sang tân mới có thể đưa tới khách hàng, đồng thời nàng tính toán mấy cửa hàng kia cũng cùng khai trương, chỉ khai trương tiệm ngọc khí thì quý phố này không vực dậy được.

Mặt khác bên cạnh có thể mở quán thịt nướng, đồ cũng chuẩn bị tốt, liền chờ khai trương. Còn mấy cửa hàng khác cần làm cái gì?

"Mấy cửa hàng bên cạnh ban đầu buôn bán cái gì?"

Triệu Đình Xương nghe vậy, khẩn trương cung kính đáp: "Bên cạnh một nhà là bán vải vóc, bên cạnh cửa hàng nhà hẩn là may quần áo, còn có bán vũ khí"

Bất Hối vừa nghe, khóe miệng gợi lên quét xuống mỉm cười, thật là khéo, nàng lần đầu tiên đi dạo phố chính là nơi này, ban đầu cửa tiệm bán vũ khí kia lại vẫn náo loạn một trận.

"Bỏ cửa hàng vải vóc cùng chế y đi, còn lại vẫn buôn bán như cũ." Nàng bây giờ còn chưa có quá nhiều thời gian mở nhiều cửa hàng.

"Sư muội, người đến rồi." Sau khi Bất Hối dặn dò xong, Bách lý Hề phong trần mệt mỏi trở lại,

trong tay ôm một đồng lớn thảo dược, trên quần áo có vài lỗ hồng, lại dính đầy bùn đất, chặt vật hết sức.

Phốc xuy!

Khó có được nhìn thấy bộ dáng hãn chặt vật như vậy, Bất Hối trực tiếp bật cười, tuy biết đây đều là vì giúp nàng nhưng vẫn rất buồn cười, sau khi cười đủ mới nghi ngờ hỏi: "Đây là?"

"Lần trước người nói cái kia, hiện tại chỉ cần thêm vào loại thuốc này là có thể, đi, chúng ta cùng đi." Bách lý Hề cầm thảo dược trong tay đưa một nửa cho Bất Hối, Bất Hối toàn thân váy dài màu lam nhạt cũng bị dính bùn đất từ thảo dược, nhất thời trở nên giống Bách lý Hề, hai người nhìn nhau cười, cùng đi vào trong nội thất.

Phượng Yêu thấy Bách lý Hề căn bản cũng chưa từng liếc nhìn nàng một cái, trong mắt cực kì cô đơn, bất quá giây lát liền tiêu thất, mang Tiểu Huệ đi vào hỗ trợ.

Gian nội thất này đã được cải tạo thành một phòng chế thuốc nhỏ, bên trong chất đầy loại thảo dược, Bách lý Hề cũng không khách khí, chỉ đạo ba người làm cái này làm cái kia, cuối cùng, qua một thời gian một chút bột phấn màu xám trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

"Thành?" Bất Hối không nghĩ tới Bách lý Hề nhanh như vậy đã nghiên cứu ra, có chút không dám tin hỏi.

"Chúng ta thử xem." Trong giọng nói Bách lý Hề có chút hưng phấn, lại có chút không yên, theo lý thuyết thứ này nên thành nhưng chưa tới cuối cùng hãn cũng không dám bảo đảm.

Dứt lời, đem những bột phấn này cẩn thận đặt trong bình sứ tinh xảo, sau đó đem phần còn lại ở trên bàn viết mấy chữ, lại cầm lấy một bao bột phấn khác dẫn đốt, chuyện thần kỳ xuất hiện, bao bột phấn này bị thiêu đốt sinh ra khói, trên bàn cư nhiên xuất hiện mấy chữ kim quang lấp lánh, đúng là mấy chữ Bách lý Hề vừa rồi viết ra.

"Thật sự thành." Bất Hối vừa thấy chữ xuất hiện lập tức hưng phấn lên, xem ra cửa hàng lập tức có thể khai trương. Nhìn nụ cười của nàng hãn cảm thấy vất vả mấy ngày này cũng không uổng phí.

"Thật lợi hại, tiểu thư, đây là như thế nào xuất hiện?" Tiểu Huệ kinh ngạc nhìn chữ trên bàn xuất hiện giống như ảo thuật, nàng phát hiện không riêng gì tiểu thư lợi hại, người bên cạnh tiểu thư cũng rất lợi hại, chính mình nhất định phải càng thêm cố gắng mới được.

"Người biết tiểu thư làm cái gì là được, ngày mai liền cho các người xem một tuồng kịch." Ánh mắt Bất Hối sáng rực rỡ, lần này nàng không cần nhờ đến thế lực của Chiến Cảnh Thiên, tiệm này là chính nàng ta mở ra, cho nên cực kì hưng phấn.

Sau khi đồ đều chuẩn bị tốt, Bất Hối liền mang theo Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu ly khai, sau đó Triệu Đình Xương được mệnh lệnh lại đi chuẩn bị vài thứ chỉ còn chờ Bất Hối dây phố buôn bán ảm đạm này. Nói thật, hãn thật sự tò mò nàng làm như thế nào.

.....

Một đêm này Chiến Cảnh Thiên không trở về, Bất Hối thoáng nghe được chút tin tức, tuy nghi hoặc nhưng nàng tin tưởng Chiến Cảnh Thiên tự mình xuất thủ sẽ không vấn đề gì. Sáng sớm ngày thứ hai thức dậy, sau khi rửa mặt chải đầu xong lại mang theo Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu đi tới dãy phố.

"Oa? Tiểu thư, hôm nay như thế nào có nhiều người vây quanh nơi này như vậy?"

Các nàng còn chưa tới nơi xe ngựa đã bị đám người chen chúc ngăn chặn, nơi này hôm qua còn không có người dám đi vào, như thế nào hôm nay nhiều người như vậy?

Bất Hối sớm có dự liệu, thoáng sử dụng chút nội lực, mang Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu xuyên qua.

"Mau nhìn, đây là vị công tử kia? Mọi người mau nhường một chút"

"Vị công tử này hôm nay thật sự có biện pháp tiêu trừ lệ quỷ trong phố này sao?"

"Nhanh đem lệ quỷ đuổi đi, nếu không mỗi lần mua đồ ăn đều phải đi một vòng."

"Đúng vậy, buổi tối ra ngoài đi tiểu cũng không dám."

Có thể là vì ban ngày lại nhiều người, những người này không thấy e ngại dãy phố này như trước, mà còn có thể trêu ghẹo nhau.

Bất Hối nghe đến đó, thật cảm thấy đó là một hiện tượng tốt, như vậy sự tình thiết lập càng dễ

dàng.

"Chủ tử, đều đã chuẩn bị tốt, liền chờ người tới." Hôm nay trước cửa hàng vô cùng náo nhiệt, những chưởng quầy lưu lại cũng xuất hiện, Bách lý Hề vẫn cười nhạt nhìn nàng như cũ.

Cùng lúc đó, chung quanh đứng một người xuất gia, xem ra rất giống cao tăng đặc đạo.

"Bắt đầu đi!" Bất Hối dứt lời, vị đại sư này bắt đầu hành động, trong miệng niệm niệm thần chú, sau đó đi quanh cửa hàng một vòng, không ngừng cầm kiếm đâm, mà khi thu hồi kiếm gỗ còn lơ lửng nhìn đến vết máu phía trên.

"Đại sư thật lợi hại!"

"Kia cũng không phải sao, đây chính là cao tăng đặc đạo Cảnh Sơn Tự!"

"Mau nhìn mau nhìn, đại sư lại bắt được quỷ!"

.....

Xì!

Một kiếm cuối cùng đâm ra, hai tay đại sư tạo thành hình chữ thập niệm một câu pháp danh, bày tỏ lệ quỷ xung quanh này đều bị bắt sạch sẽ, sau đó bày lên hương khói trước bàn giúp những oan hồn này đi đầu thai.

A!

"Mau nhìn, trên vách tường có chữ"

"Lão Tử không biết chữ, người nào biết chữ mau đọc xem phía trên viết cái gì."

Chương 66: Ác giả báo

Sau khi đại sư kết thúc nghi thức bắt quỷ, trên tường dần dần hiện ra tám chữ: "Phật tổ hiển linh, bình an hưng thịnh!"

Tám chữ này xuất hiện, trong đám người càng thêm oanh động.
Đây là Phật tổ hiển linh sao? Ý tứ này là nói, về sau sẽ không còn có quỷ quái xuất hiện nữa?
"Chúng ta rốt cục có thể quay về ở rồi."
"Đại sư rốt cục đều đã đem quỷ bắt được, khấu tạ đại sư! Khấu tạ Phật tổ!"
"Khấu tạ đại sư! Khấu tạ Phật tổ!"

.....
Tiếp theo, tin tức này lan truyền nhanh chóng, trong Hoàng thành lại nhắc lên một đạo cuồng triều, Bất Hối cảm thấy cũng không sai biệt lắm, sau đó đem tin tức muốn mở tiệm truyền ra ngoài.

Ngọc khí từ xưa có ngụ ý là cát tường như ý, mà rất nhiều người còn dùng ngọc khí để trừ tà, nghe nói đeo đồ bằng ngọc có thể cho một chút không sạch sẽ gì đó cách xa, cho nên cửa hàng này Bất Hối định dùng mở tiệm ngọc khí.

Giai đoạn trước đã chuẩn bị đầy đủ, hiện tại chỉ cần trang hoàng cửa hàng một chút là được, Bất Hối sai người tìm thủy tinh trân quý đến đây chế thành quỳ, sau đó đem trang sức đặt ở bên trong.

Cửa tiệm bên cạnh lại làm quán thịt nướng, hai tiệm cùng lúc trang hoàng, đồng thời khai trương, ngày khai trương định vào ba ngày sau.

Sau khi chuyện ma quái được giải quyết, từ quỷ phố đã biến thành quý phố, rất nhiều phường quỳ trước đây, còn có rất nhiều người muốn mở tiệm sau khi biết được tin tức liền nhao nhao muốn mua cửa hàng, cho dù cao hơn giá thị trường cũng không tiếc, nhớ ngày đó bọn họ đều mở tiệm ở đây, đối với nơi này rất biết rõ, nơi này là dãy phố bên nhiều người qua lại nhất trong hoàng thành, mặc kệ bán cái gì lợi nhuận cũng không tầm thường.

Bất Hối hao phí khí lực như vậy mới mua lại cửa hàng, đương nhiên không có khả năng bán ra, nàng cũng không phải là thánh nhân, lúc trước những người đó đều quỳ cầu nàng mua cửa hàng này, nàng không mượn cơ hội ép giá đã rất có lương thiện rồi, sau cùng nàng tìm một vài người làm việc nhìn có vẻ chắc chắn, đem một vài cửa hàng xung quanh cho người khác thuê, cứ như vậy những người đó đều hết sức hài lòng.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết, cửa hàng này có Phật tổ hiển linh, cho dù đã từng phát sinh sự tình gì cũng không sợ, ai dám cùng Phật tổ đối nghịch?

"Sư muội, chiêu này thật lợi hại, hiện tại liền chờ kiếm tiền đi." Tuy lúc trước Bách Lý Hề đã biết đại khái Bất Hối muốn làm gì, nhưng bây giờ nhìn thấy lại không nhịn được kinh ngạc, chiêu này quá tuyệt.

Ánh mắt Triệu Đình Xương cũng nóng cháy nhìn Bất Hối, hẳn từng lo lắng dãy phố này từ lúc còn phồn hoa đến khi suy sụp hẳn đều xem ở trong mắt, nghĩ tới rất nhiều biện pháp nhưng dù làm như thế nào cũng không thể khôi phục, không nghĩ tới nàng lại làm được dễ dàng như vậy.

"Vẫn phải cảm ơn sư huynh trong khoảng thời gian này cho phối trí được, nếu không cũng sẽ không có hiệu quả tốt như vậy, Triệu phường quỳ trong khoảng thời gian này cũng vất vả, tối hôm nay ta mời mọi người đến Bát Tiên Lâu họp gặp, như thế nào?" Bất Hối là thật tâm cảm tạ các nàng, bằng vào một mình nàng sẽ không đạt được hiệu quả này, vừa lúc đã lâu không có tin tức của Bát Tiên Lâu, lần này liền đi nhìn xem.

Bát Tiên Lâu, nhất định phải loại bỏ khỏi Hoàng Thành.

Đối với đề nghị của Bất Hối, Bách Lý Hề cùng Triệu Đình Xương đều ngoài ý muốn, bọn họ đều biết Bất Hối là chủ tử chân chính của quán lẩu Long Phượng, hai nhà hẳn là đối lập mới đúng, vì sao cần tới cửa hàng của đối thủ ăn cơm, lập tức nghi ngờ hỏi: "Bát Tiên Lâu?"

"Đúng, nghe nói lại tới tân đồ ăn nữa, chúng ta liền đi nếm một chút."

*

Sau khi giải quyết xong chuyện tình cửa hàng bên này, Bất Hối về tới vương phủ, mới vừa trở lại cửa Vương Phủ liền nhìn đến khuôn mặt Chiến Nguyên lo lắng chờ ở nơi đó, thấy nàng trở về khẩn trương đón chào: "Phượng cô nương người đã trở lại, Lý công công bên người Thái Hoàng Thái Hậu đã chờ thật lâu, bởi vì chuyện ám sát, hiện tại muốn người vào cung."

Bất Hối vừa nghe, chân mày hơi nhíu lại, chuyện này không phải xong rồi sao? Như thế nào còn tìm nàng tiến cung?

"Đi thôi!" Nhìn thoáng qua công công đứng ở cửa đã đông lạnh đến phát run nói một câu, dẫn đầu lên xe ngựa hướng hoàng cung mà đi. Thái Hoàng Thái Hậu sẽ không hại nàng, có thể là cầu tình cho Lâm Tuyết Nhu, nếu thật là như vậy nàng cũng không truy cứu, dù sao chủ mưu là Yến Tâm Nhu.

Lần này có thể là do sốt ruột nên đi không tới một canh giờ đã đến, vừa xuống xe ngựa liền thấy được vẻ mặt tiêu sái của Chiến Cảnh Thiên, thương tổn của hắn vẫn chưa khỏi hẳn, đã nhiều ngày phải xử lý chuyện Lâm Thành cho nên nhìn có chút mệt mỏi, nhưng tuyệt đối nhìn không ra bộ dáng hắn từng bị thương tổn.

Trong lòng Bất Hối có một tia đau lòng: "Phát sinh sự tình gì sao?"

"Trở về sẽ cùng người nói, lát nữa người đi gặp hoàng tổ mẫu, yên tâm, nàng sẽ không thương tổn người!" Chiến Cảnh Thiên không coi ai ra gì ôm thắt lưng Bất Hối hướng phía sau đi đến, đối với thần sắc quan tâm của nàng trong lòng cực kỳ ngọt ngào, tất cả mọi mệt mỏi lập tức cũng không thấy.

"Hoàng tổ mẫu cát tường!" Bất Hối đi vào tam cung Thái Hoàng Thái Hậu cười nhạt thi lễ, đối với vị lão nhân này trong lòng nàng cảm thấy thân thiết.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng đến đây, trên mặt cũng lộ ra tươi cười thật lòng, thân thủ kéo nàng qua, hơi trách cứ nói: "Tới tới, cho ai gia nhìn xem, không phải nói sẽ vào cung bồi ai gia sao, như thế nào sai người tìm người lại lâu như vậy mới đến."

Bất Hối không phải quên tới thăm nàng, chẳng qua trong lòng nàng bài xích hoàng cung này nên không tới mà thôi.

"Bất Hối đã nhiều ngày muốn tiến vào vấn an hoàng tổ mẫu, nhưng ta vẫn nhớ muốn dẫn hoàng tổ mẫu ra ngoài ăn lẩu." Nàng lần này quyết định thời điểm khai trương tiệm ngọc khí phải cho Thái Hoàng Thái Hậu đi cắt băng, như vậy buôn bán về sau nhất định sẽ càng thuận lợi, hơn nữa có hoàng gia chống lưng, còn ai dám tìm đến làm khó?

Thái Hoàng Thái Hậu lộ ra nụ cười hiền lành, bất quá giống như nghĩ tới cái gì, sắc mặt lại tối sầm xuống, thở dài một hơi bất đắc dĩ nói: "Tâm Nhu hài tử kia đã cùng ta nói bị người khác mê hoặc, cư nhiên làm ra chuyện đại nghịch bất đạo kia, theo lý là nên chém nhưng nhà mẹ đẻ ai gia chỉ có một hài tử này, cho nên."

*

Trên đại điện trong triều đình vẫn u ám, tất cả chứng cứ đều chỉ hướng Lâm Thành làm phản, không có một chứng cứ chứng minh hắn vô tội, hôm nay sẽ phải phán quyết, về mặt các vị đại thần đều căng thẳng cúi đầu đứng ở kia, đương nhiên, trong đó cũng có người cao hứng, tỷ như Hữu tướng, tuy cúi đầu nhưng khoe miệng giơ lên rất khê biểu hiện hắn giờ phút này tâm tình rất tốt.

Lâm Thành quỳ gối giữa đại điện, chỉ hai ngày đã bị hành hạ thành bộ dáng chật vật, Chiến Cảnh Thiên vẫn như cũ ở bên cạnh không mở miệng, cùng đợi Chiến Cảnh Nhân hạ chỉ.

"Thái Hoàng Thái Hậu đến!"

Ngay lúc không khí khẩn trương tới cực điểm, bên ngoài điện truyền đến tiếng kêu của tiểu thái giám, các vị đại thần đồng loạt quay đầu, sắc mặt khác nhau nhìn Thái Hoàng Thái Hậu. Thái Hoàng Thái Hậu đã qua ba đời hoàng đế, cũng vì Chiến quốc làm không ít chuyện, tướng quân phủ là nhà mẹ đẻ của nàng, hiện giờ xảy ra chuyện khẳng định không thể làm ngơ, không nghĩ tới hôm nay mới có thể tới.

Bất Hối cũng theo Thái Hoàng Thái Hậu tới, sắc mặt cũng không khá lắm, Chiến Cảnh Thiên khẩn trương đi tới dùng ánh mắt hỏi nàng phát sinh chuyện gì, Bất Hối nhìn hắn mỉm cười một cái, ý bảo nàng

rất tốt, sau đó đứng ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu.

"Hoàng tổ mẫu hôm nay tới là?" Chiến Cảnh Thiên sai người chuẩn bị chỗ ngồi cho Thái Hoàng Thái Hậu, biết rõ còn cố hỏi.

Trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu đều là thần sắc đau thương, nói cháu ngoại mình làm phản, nàng không tin, nhưng nàng không thể xen vào chuyện trên triều đình, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, người già đi rất nhiều, vô lực đáp: "Hoàng thượng không cần để ý ai gia, ai gia chẳng qua là muốn nhìn xem kẻ không nên thân này có thật sự làm phản hay không."

Chiến Cảnh Nhân biết chuyện này sẽ làm nàng thương tâm, cũng không nhiều lời, quay đầu nhìn về phía đại điện: "Hoàng đệ, nói một chút kết quả hai ngày này điều tra đi!"

Chuyện này quá mức trọng đại, cho nên đối với người nào cũng không yên tâm, chỉ có thể đem việc này giao cho Chiến Cảnh Thiên.

"Thư đã xác nhận, đúng là Lâm tướng quân tự tay viết, trong một tháng gặp sứ thần Hiên Viên Quốc sáu lần, mật đạo kia cũng là thông hướng quân doanh Lâm tướng, phó tướng của hắn đã nhận tội, là Lâm tướng quân bày mưu đặt kế"

Chiến Cảnh Thiên đem những chứng cứ này từng cái trình lên, mặt không chút thay đổi nói lại làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hắn nghĩ như thế nào.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân giận dữ, lập tức hạ chỉ: "Lâm Thành lớn mật, Chiến quốc đối với người không tể, người lại là thân cữu cữu của trẫm, nhưng lại làm ra chuyện bạc này, kéo ra ngoài chém, mặt khác, người Lâm gia lưu đầy ra quan ngoại, vĩnh viễn không thể nào bước vào Hoàng Thành nửa bước."

Hắn vừa hạ ý chỉ, thần sắc các đại thần trong điện khác nhau, nhóm trung thần không tin Lâm Thành sẽ làm việc này, nhưng sự tình là Chiến Vương gia điều tra ra, vậy không phải là giả, đối với việc làm phản của hắn nhao nhao đau lòng.

Những người trong ngày thường hay đối đầu cùng Lâm Thành lại là không cam lòng, chẳng qua là giết một người, dựa theo luật lệ nên giết cửu tộc, xem ra hoàng thượng vẫn để cho Thái Hoàng Thái Hậu mặt mũi.

Bất quá mặc kệ như thế nào, kết cục chỉ có một, đó chính là Lâm Thành lần này phải chết không thể nghi ngờ.

Khóe miệng Lâm Thành gợi lên nụ cười tự giễu, nghĩ Lâm gia bọn hắn nhiều thế hệ trung lương, lại rơi vào kết cục như vậy, cũng may hoàng thượng nhớ đến Thái Hoàng Thái Hậu mà buông tha Lâm gia, Tuyết Nhu cũng sẽ không có việc gì .

"Phụ thân, hu hu. Phụ thân."

Ngay khi sự tình vừa chấm dứt, Lâm Tuyết Nhu khóc chạy tiến vào, lao vào Lâm Thành khóc rống, trước kia nàng hận hắn không quan tâm nàng nhưng sau khi biết được chuyện này, toàn bộ oán hận đều không có, nàng sở dĩ luôn cùng hắn đối nghịch, làm ra nhiều chuyện bốc đồng như vậy chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của hắn thôi, không có tình thương của mẹ, tình thương của cha cũng khó cầu như thế sao?

"Tuyết Nhu, phụ thân thực xin lỗi ngươi" Lâm Thành vốn đã chờ chết, nhưng nhìn thấy nữ nhi đột nhiên xuất hiện, nước mắt không ngừng rơi xuống, mình luôn bận việc quân vụ xem nhẹ đứa nhỏ này, cho nên mỗi lần nàng gây họa hắn cũng rất tức giận, vốn định trách cứ nhưng lại cảm thấy mình thua thiệt nàng, hắn không có tư cách quản nàng, cho nên vẫn phóng túng dẫn đến nàng càng ngày càng tùy hứng.

Nghe nói như thế, Lâm Tuyết Nhu càng khóc lớn hơn nữa, nàng không nghĩ tới Lâm Thành sẽ nói như vậy. Nói như vậy, phụ thân cũng để ý đến nàng không phải sao: "Phụ thân, ngươi nhất định sẽ không làm như vậy, là bọn hắn oan uổng ngươi, hu hu. Phụ thân, không cần bỏ lại Tuyết Nhu hu hu."

Lâm Thành ôm nàng vào lòng, hắn vẫn khát vọng có một gia đình giống như dân chúng bình thường, vẫn khát vọng có một ngày nữ nhi của mình sẽ trốn ở trong lòng hắn mặt làm nũng, lần đầu tiên cảm thấy mình vì nước bán mạng có phải thật sự sai lầm rồi hay không?

Trong đại điện phụ tử hai người khóc thê thảm làm cho mọi người rung động, rất nhiều cựu thần

phải lấy áo chặn nước mắt.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Nhân hơi nhú mi, trầm giọng nói: "Dẫn đi."

Ra lệnh một tiếng, lập tức liền có người đi lên đem Lâm Thành mạnh mẽ kéo xuống, Lâm Tuyết Nhu khóc hô bắt lấy góc áo Lâm Thành không rời, nhưng vẫn không thể ngăn cản những người đó dẫn Lâm Thành đi, vô lực ngồi sững trên đại điện khóc lớn, sau khi nhìn bóng lưng Lâm Thành ở ngoài điện biến mất, vùng vẫy đứng lên nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên mặt không chút thay đổi, Chiến Cảnh Nhân tức giận, còn Bất Hối đang ngồi bên cạnh hoàng tử mẫu vẫn yêu thương mình.

"Ha ha."

Thực buồn cười, một người là người nàng yêu, một người là người yêu thương nàng nhất, nhưng cuối cùng bọn hắn lại giết phụ thân nàng.

Một bên cười một bên hướng tới Chiến Cảnh Nhân đi đến, tất cả mọi người biết trong lòng nàng đau khổ, cho nên cũng không ai ngăn cản nàng.

Một bước, hai bước, tiếng bước chân càng ngày càng trầm trọng, khoảng cách với Chiến Cảnh Nhân cũng càng ngày càng gần.

Bá!

Trong tay nàng không biết khi nào có hơn một cây chủy thủ, mắt lộ ra hung quang, hung tợn đánh tới Bất Hối.

Đối với đột nhiên chuyển biến này, rất nhiều người cũng không phản ứng kịp, bọn họ đều cho rằng nàng muốn đi chất vấn Chiến Cảnh Nhân, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên chuyển hướng về phía Bất Hối đứng bên cạnh Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu.

Bất Hối khóe miệng nhẹ nhàng gọi lên, muốn giết nàng? Nàng còn không có năng lực này!

Ngay tại Lâm Tuyết Nhu xuất hiện trước người nàng một khắc, nàng nhanh chóng túm lấy chủy thủ trong tay nàng chuyển hướng bụng dưới của nàng.

Phập!

Một đao đi vào, máu từ vết đao liền phun ra, Bất Hối hướng bên cạnh chớp lóe dễ dàng trốn được, máu lập tức phun đến đại điện, mùi máu tươi dày đặc lập tức tản ra ngoài khiến người buồn nôn.

Lâm Tuyết Nhu liền như vậy vô lực ngã xuống, khóe môi nhếch lên như có như không mỉm cười, thật tốt, rốt cục được giải thoát rồi!

"Thái y, mau gọi thái y!" Theo nàng ngã xuống còn có Thái Hoàng Thái Hậu hai mắt trợn ngược cũng ngất đi, Chiến Cảnh Nhân ngồi ở bên cạnh nàng nhanh chóng đỡ lấy lập tức lớn tiếng truyền thái y tiến vào.

Rất nhanh thái y liền tiến vào, một đám thái y vây quanh Thái Hoàng Thái Hậu, trong điện nhất thời loạn thành một đoàn, Bất Hối nhìn thoáng qua, từ trên điện đi tới bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, vài người rất nhanh cũng đến đây nâng Lâm Tuyết Nhu xuống, lau dọn vết máu trên đại điện, các đại thần này cũng bị biến cố luân phiên này làm cho kinh hãi trở tay không kịp.

Chiến Cảnh Thiên mang theo Bất Hối thừa dịp hỗn loạn ly khai, sự tình đều đã giải quyết, không còn chuyện của bọn họ.

Bên trong xe ngựa, Bất Hối trốn ở trong lòng hắc, ngửi hương vị trên người hắc trong lòng mới kiên định lại, quả nhiên nàng cùng hoàng cung bất hòa, về sau vẫn ít đi là tốt.

"Mệt mỏi không, nằm ngủ một lát đi, đến Vương Phủ sẽ gọi người." Chiến Cảnh Thiên tìm vị trí thoải mái ôm nàng.

"Lâm tướng quân thật sự làm phản sao?" Bất Hối hôm nay đến hoàng cung mới biết được việc này, lần trước nàng ở trên đường nhìn thấy Lâm Thành cảm thấy đó là một người cực kỳ người chính trực, nàng không tin hắn sẽ phản quốc.

Chiến Cảnh Thiên không trả lời, mà là hỏi ngược lại: "Người tin sao?"

"Nhưng có người tin!" Nàng cũng là nàng thấy kỳ lạ nhất, không ai tin tưởng Lâm Thành phản quốc, nhưng đã hạ chỉ, không có đường sống quay lại.

Chiến Cảnh Thiên sờ sờ tóc nàng mềm mại, cười nhạt nói: "Hoàng huynh cũng không phải kẻ ngu ngốc."

Bất Hối vừa nghe liền minh bạch. Đúng vậy, việc này Chiến Cảnh Thiên cũng không quản nàng còn muốn nhiều như vậy làm gì, vẫn nên nghĩ đến chuyện ba ngày sau khai trương đi.

*

Sáng sớm hôm sau, Bất Hối ở trong nhà phác thảo việc ngày ấy khai trương, Tiểu Huệ tức giận tiến vào.

"Hoàng thượng thật sự là càng ngày càng ngu ngốc, Lâm tướng quân là người tốt như vậy làm sao có thể phản quốc, hiện tại dân chúng bên ngoài đều đang mắng hăm." Tiểu Huệ càng nói càng khì, như là giết phụ thân nàng vậy.

"Người không sợ hoàng thượng nghe được sao?" Bất Hối buồn cười, đứa nhỏ này sau khi tự sát một lần về sau lá gan thật là lớn, cứ nhiên dám mắng hoàng thượng.

Tiểu Huệ thần thái không sợ hãi giống trước kia, thờ phì phì nói: "Hừ, dù sao hăm cũng không nghe được, hơn nữa, nhiều người đều đang mắng như vậy." Địa vị Lâm Thành ở trong lòng dân chúng không thấp, cho nên những dân chúng này đều không tiếp thu được chuyện hăm phản quốc.

Thấy vậy Bất Hối dừng bút trong tay hỏi: "Lâm tướng quân hôm nay thật sự chém đầu?"

"Hi vọng không phải thật sự, rất nhiều người đều đến nhìn, vốn là ở bên trong hoàng thành điều phố thị chúng, sau đó chém đầu ở ngoài Ngọ môn trước mặt mọi người, nếu không có Ngự Lâm quân ngăn cản, những dân chúng này đã xông lên Trên đường còn có người muốn đi cướp tù, nhưng đều bị ngăn cản, ai." Tiểu Huệ như là tận mắt thấy, than thở cùng Bất Hối nói.

Nghe vậy, Bất Hối nhíu nhíu mày, tiếp theo hỏi: "Người Lâm gia đâu?"

"Người Lâm gia cũng đã bị đưa đi, ở giữa lại mang theo một cái quan tài, nghe người ta nói đó là Lâm Tuyết Nhu ." Tiểu Huệ nói tới chỗ này mày cũng nhíu lại, nàng không biết Lâm Tuyết Nhu là bị Bất Hối giết, chỉ có chút thở dài, tuy nàng cũng rất chán ghét Lâm Tuyết Nhu nhưng đây cũng là một mạng nói mất là mất, vẫn lại là có chút tiếc hận.

Sau khi nghe tiểu Huệ miêu tả, Bất Hối mày giãn ra, nhìn lại vẻ mặt Tiểu Huệ vẫn đang phản hận cười nhạt nói: "Về sau không cần cùng người khác đang đàm luận việc này, cẩn thận họa là từ ở miệng mà ra."

Tiểu Huệ phát tiết một phen tâm tình cũng bình phục lại, nghe Bất Hối nói lại có chút sợ hãi ngậm chặt miệng không nói thêm gì.

Buổi chiều Bất Hối đem Linh Nhi ở trong lao dẫn ra ngoài, chuyện này còn chưa giải quyết xong, tuy lần này không có chứng cứ chỉ hướng Yến Tâm Nhu, nhưng cũng không thể để nàng tiếp tục ung dung tự tại như vậy được.

"Tiểu thư, trong cung truyền đến tin tức, nói là để cho người mang theo nha hoàn này vào cung."

Phượng Yêu vừa đem Linh Nhi dẫn lên, thánh chỉ trong cung đã tới, xem ra nhất định là Yến Tâm Nhu chạy vào cung đi.

"Nếu hạ thánh chỉ, như thế chúng ta liền đi một chuyến đi." Bất Hối không có gì sợ, Yến Tâm Nhu muốn dụng hoàng mệnh áp nàng, đó là không có khả năng.

"Tiểu thư, Vương gia hiện tại không ở đây, nếu không chúng ta đợi Vương gia trở về rồi cùng đi?"

Chiến Cảnh Thiên hôm nay bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều là sáng sớm đã đi, Phượng Yêu sợ Bất Hối đơn độc tiến cung có nguy hiểm liền đề nghị chờ hăm trở về lại đi.

"Không có việc gì, bọn họ không dám làm gì ta, đi thôi." Bất Hối đứng dậy đi ra ngoài, vừa lúc nàng có thể đi thăm Thái Hoàng Thái Hậu.

Phượng Yêu thấy vậy, sai người trói Linh Nhi lại cũng vào cung.

Đại điện trong Hoàng cung, đã không còn không khí khẩn trương như hôm qua, Chiến Cảnh Nhân khép hờ hai mắt ngồi trên long ý, thần sắc có chút tiêu tụy, hôm nay Yến Tâm Nhu mang theo sứ thần Yến quốc tiến đến, nói thị nữ của nàng bị giam giữ ở Vương Phủ, muốn Chiến Cảnh Nhân hạ chỉ thả ra, hơn nữa

muốn lấy thánh chỉ lần trước Yến Tâm Nhu thẳng được.

Chiến Cảnh Nhân hôm nay cực kỳ mệt mỏi, vốn tưởng rằng sự tình rốt cục đi qua, nhưng lại có nữ nhân không có đầu óc tới gây chuyện, hẳn thật tình cảm thấy hoàng đế kiên trì là đúng, quả nhiên những nữ nhân này đều không phải thứ gì tốt.

Hắn làm sao không phải cho rằng như vậy, cho nên hậu cung đến nay mới có hai vị quý phi, nhưng thân phận hoàng đế không tầm thường, hẳn muốn chỉ cưới một người, ai, tự giấu cười cười, đương sự không gấp, hắn lo lắng cái gì?

"Tham kiến Hoàng Thượng." Bất Hối rất nhanh liền đến, đối với Chiến Cảnh Nhân nói một tiếng, ngay cả lễ cũng không làm, thân phận của nàng có thể không hành lễ, mà Chiến Cảnh Thiên cũng đã nói qua nàng thấy bất luận kẻ nào cũng có thể không quỳ, thiên hạ này còn không có kẻ nào có thể nhận nổi nữ của hắn nhân quỳ lạy.

Đối với vô lễ của Bất Hối, những đại thần này tuy bất mãn nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, mọi người đều biết nàng là nữ nhân của Chiến Cảnh Thiên, Chiến Cảnh Thiên sủng ái nàng vô độ, sớm muộn gì cũng trở thành Vương Phi, có lẽ về sau vị trí còn có thể rất cao, bây giờ vẫn không nên kiếm chuyện.

"Công chúa Yến quốc nói người giam giữ tỳ nữ của nàng, không biết có việc này không?" Chiến Cảnh Nhân chậm rãi mở hai mắt nhìn Bất Hối, hắn cảm thấy đối với nàng càng ngày càng quen thuộc, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở nơi nào.

"Đúng, có việc này, tỳ nữ bên người Tâm Nhu công chúa đêm khuya lén lút đột nhập vào Đông Uyển trong Vương Phủ, ý đồ hạ độc trong giếng nước, nhân chứng, vật chứng cũng lấy được!" Bất Hối nhìn thoáng qua Yến Tâm Nhu hơi chút hiển triều tụy, trong lòng thập phần khinh bỉ, nàng lúc trước phái nha hoàn đến Đông Uyển nên có chuẩn bị này.

"Cái gì? Hạ độc?" Chiến Cảnh Nhân lập tức lấy lại tinh thần, này cũng không phải là việc nhỏ, nếu thật là hạ độc, như thế, nhìn thoáng qua sứ thần Yến quốc cùng Yến Tâm Nhu, những người này cũng không thể giữ lại!

"Hu hu. Người nói vậy, công chúa, Linh Nhi không phải đi hạ độc, hu hu. Công chúa cứu ta." Linh Nhi vốn cho rằng hôm nay đi tới hoàng cung, gặp Hoàng Thượng còn công chúa nhà mình, mình nhất định sẽ không có việc gì, nhưng vừa nghe Bất Hối nói như vậy lập tức sợ hãi, nàng không muốn chết, hai ngày nay ở trong địa lao nàng rất sợ hãi.

Trong ánh mắt Yến Tâm Nhu nhìn Linh Nhi có một tia chán ghét, ngày thường không phải rất thông minh sao, hiện tại hoảng cái gì, nếu không vì nàng biết quá nhiều bí mật thì nhất định không quan tâm đến nàng.

Liếc mắt nhìn Bất Hối một cái, trong lòng càng thêm hận, nàng phái rất nhiều người ẩn vào Vương Phủ giết Linh Nhi, nhưng ngay cả nơi Linh Nhi bị nhốt cũng không tìm được. Bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng sứ thần Yến quốc tìm đến Chiến Cảnh Nhân.

Bất quá trước mắt còn cần giải thích rõ ràng chuyện này, Linh Nhi chết càng tốt, nhưng là không thể để nàng mang tội danh hạ độc, như vậy sẽ liên lụy đến mình, cho nên lúc Chiến Cảnh Nhân tức giận vội vàng quỳ xuống, nhu nhược nói: "Hoàng thượng, Linh Nhi không phải đi hạ độc, Linh Nhi kỳ thật là." Tiếp theo, nàng lại đem chuyện ngày ấy nói một lần, dù sao hiện tại Lâm Tuyết Nhu đã chết, trên đời này trừ Linh Nhi cũng không ai biết người sau lưng sai sử là mình.

"Hoàng đế trúng độc?" Chiến Cảnh Nhân nghe đến đó sắc mặt càng thêm khó coi, đối với Bất Hối hỏi.

"Hoàng thượng yên tâm, có Hoa Thiên Thần ở đây ai cũng không hại hắn được." Bất Hối nhìn thấy Chiến Cảnh Nhân thật lo lắng, biểu tình trên mặt cũng dịu đi một chút, mở miệng giải thích nói.

Chiến Cảnh Nhân rốt cục buông xuống, tiếp theo hỏi: "Chuyện Tam công chúa nói đúng là sự thật?" Đã nhiều ngày phải xử lý chuyện Lâm Thành, cho nên Chiến Cảnh Nhân cũng không biết chuyện Lâm Tuyết Nhu hạ độc.

"Có phải sự thật hay không hiện tại đều không thể nào khảo chứng, lúc bắt được Linh Nhi nàng đã đem được vật đồ vào trong giếng, Hoa Thiên Thần lập tức đồ giải được vào, rốt cuộc có phải độc được hay không cũng không rõ ràng, cho nên khẩn cầu hoàng thượng cho phép ta dẫn nàng trở về thẩm vấn, tin tưởng định có thể tra ra chân tướng." Bất Hối vốn muốn giết Linh Nhi nhưng khi nhìn đến Yến Tâm Nhu nàng liền thay đổi chủ ý.

Hôm nay Yến Tâm Nhu xuất hiện trên đại điện khẳng định là không muốn Linh Nhi rơi vào trong tay nàng, như thế Linh Nhi nhất định biết rất nhiều bí mật.

Nghe được Bất Hối nói, yến tâm nhu vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi tim lại thót lên, hôm nay Linh Nhi phải chết.

Bốp!

Một khi quyết tâm, nàng lập tức đi ra hung hăng đánh một cái tát lên mặt Linh Nhi đang nước nỡ, nặn ra vài giọt nước mắt, quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng, là Tâm Nhu quản giáo không nghiêm, Tâm Nhu có thể dùng đạo thánh chỉ khi mới tới Chiến quốc đạt được kia đổi một mạng của Linh Nhi hay không, Linh Nhi từ nhỏ đã làm bạn bên người Tâm Nhu, chúng ta tuy là quan hệ chủ tớ nhưng đã sớm tình như tỷ muội."

Linh Nhi nghe đến đó, ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin, công chúa lại có thể vì nàng sử dụng đạo thánh chỉ kia? Nàng từ nhỏ đã đi theo công chúa, công chúa đối nàng cũng rất tốt, nhưng nàng không nghĩ tới công chúa lại để ý nàng như vậy, giờ khắc này nàng cảm thấy cho dù chết vì công chúa nàng cũng tình nguyện.

Thánh chỉ?

Bất Hối nghĩ một hồi, đúng rồi, ngày ấy nàng vẽ tranh thắng chiếm được một đạo thánh chỉ của Chiến Cảnh Nhân, lúc ấy muốn gả cho Chiến Cảnh Thiên nhưng bị cự tuyệt.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân nhíu mi, quân vô hí ngôn, trước mặt đại thần cùng sứ thần Yến quốc hẳn là không thể đổi ý, nhìn thoáng qua Bất Hối, trong lòng có quyết định, Linh Nhi kia khẳng định là không hạ độc, nếu không hiện tại sao có thể nhìn thấy Yến Tâm Nhu cùng Linh Nhi?

"Người đã quyết định sử dụng đạo thánh chỉ này, trăm liền chấp thuận người đem nha hoàn này đi."

Nghe đến đó, Yến Tâm Nhu rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, nhưng lời nói Chiến Cảnh Nhân đột nhiên xoay chuyển, lại đánh nàng vào vức sâu: "Tuy có thể bỏ qua cho nàng một mạng, nhưng dù sao nàng cũng đã tự tiện xông vào cấm địa Vương Phủ, mục đích không rõ ràng, Chiến quốc tuyệt không chấp thuận nàng lưu lại, cho nên, ngay hôm đó Tam công chúa mang theo nàng về nước đi."

Về nước?

Yến Tâm Nhu không cam lòng, nếu lúc trước có lẽ nàng sẽ chọn mang Linh Nhi ly khai, nhưng hiện tại không được, nàng không thể trở về.

"Hu hu. Chiến hoàng, Tâm Nhu không thể liên như vậy ly khai, Yến quốc trên dưới đều biết Tâm Nhu tới hòa thân, nếu trở về như vậy, cũng như bị từ hôn, Tâm Nhu không còn mặt mũi sống ở trên đời này, hu hu." Dứt lời, đứng dậy hướng phía cột trong điện đâm tới.

Sứ thần Yến quốc cũng tới rất nhiều người, như thế nào có thể để nàng thật sự đụng vào cột, cho nên nửa đường đã bị ngăn lại, tiếp theo tập thể quỳ trên mặt đất cầu xin.

Bất Hối cười lạnh, đối với biểu diễn càng ngày càng trơ trẽn của nàng, không còn mặt mũi?

Phi!

Nàng làm việc này còn muốn giữ mặt mũi.

Chiến Cảnh Nhân nhíu mày, lúc này mới nghĩ đến thân phận Yến Tâm Nhu, nếu một công chúa hòa thân bị đưa về nước, kia không khác đem quan hệ hai nước xé rách. Tuy Yến quốc là một tiểu quốc, nhưng bọn họ lại vô cùng giàu có, nếu về sau giúp đỡ Hiên Viên Quốc, này đối Chiến quốc mà nói đúng là đả kích lớn.

"Hoàng thượng, an nguy của Vương gia quan trọng, cho nên Chiến quốc không thể lưu lại người muốn mưu hại hần, mà Tâm Nhu công chúa lại muốn lưu lại. Không bằng như vậy đi, để Tâm Nhu công chúa tự quyết định đi, là dùng đạo thánh chỉ này đổi lấy Linh Nhi về nước hay là chọn chính nàng ta lưu lại." Bất Hối quyết định giúp Chiến Cảnh Nhân một lần, đem đề ném lại cho Yến Tâm Nhu, để tước nàng ta chọn, xem nàng tới cùng làm sao bây giờ.

Yến Tâm Nhu đang khóc thương tâm đột nhiên ngừng lại, sững sờ nhìn Bất Hối, không nghĩ tới nàng lại đưa ra cái chủ ý như vậy, trong lúc này không biết nên trả lời như thế nào.

Chiến Cảnh Nhân mày cũng giãn ra, nhìn nữ tử toàn thân ung dung trong điện, hần hiện tại có chút minh bạch vì sao hoàng đế không phải nàng không cưới.

Linh Nhi vừa rồi tràn ngập hi vọng cũng từ những lời của Bất Hối mà trở nên tuyệt vọng, nhìn công chúa, trong lòng hi vọng công chúa có thể mang nàng trở về.

Nửa ngày, Yến Tâm Nhu mới phản ứng kịp, nhìn thoáng qua Linh Nhi, đi tới lau nước mắt cho nàng, ôm nàng thâm tình nói: "Thực xin lỗi Linh Nhi, bản cung không có biện pháp cứu người, người biết bản cung đã cùng phụ hoàng trở mặt"

"Linh Nhi không trách công chúa, công chúa có thể lấy thánh chỉ tới cầu tình cho Linh Nhi, Linh Nhi đã cực kỳ cảm kích, Linh Nhi sẽ vì công chúa cầu nguyện" Hai người các nàng khóc thương tâm, nhìn vô cùng cảm động.

Nhưng người trong điện lại không có gì nghĩ như vậy, vốn một cái tỳ nữ cũng không đáng lãng phí một đạo thánh chỉ.

Trong lòng Bất Hối càng thêm khinh bỉ Yến Tâm Nhu, một bộ giả mù sa mưa thực ghê tởm, làm kỹ nữ còn lập đền thờ trình tiết, thật không biết xấu hổ.

Thanh danh trọng yếu như thế sao? Nếu là người bên cạnh mình, nhất định sẽ không tiếc tất cả cứu về.

Ngay lúc nàng không kiên nhẫn muốn ly khai, Chiến Cảnh Nhân hạ chỉ, hần cũng thấy ghê tởm hai người đang quỳ trên điện kia, chán ghét mở miệng: "Nếu Tam công chúa chọn chính mình lưu lại, như thế trăm ân chuẩn, đội ngũ hòa thân trước sẽ ngụ ở trong khu vực quản lý Yến quốc đi, trăm sẽ nhanh chóng tìm người cùng công chúa hòa thân."

Nếu ưu đãi đã đưa tới cửa, vì cái gì không cần? Hòa thân cũng không nhất định phải gả cho hoàng tộc, lấy chênh lệch giữa hai nước Yến quốc cùng Chiến quốc, chỉ hôn nàng cho đại thần Chiến quốc cũng hợp tình hợp lý.

Chiến Cảnh Nhân hạ thánh chỉ, phất phất tay tan triều, không cho Yến Tâm Nhu cơ hội, dẫn đầu rời đi.

Bất Hối nhìn thoáng qua Yến Tâm Nhu đang kinh ngạc, không để ý tới nàng, sai người mang Linh Nhi rời đi, nàng phải cẩn thận thăm thăm.

Các đại thần trong điện cũng lục tục rời đi, Yến Tâm Nhu tùy ý sử thần Yến quốc kéo nàng ly khai, trong lòng đã tuyệt vọng, hòa thân? Cùng ai hòa thân? Trừ Chiến Cảnh Nhân, nàng người nào cũng không nguyện ý.

Sau khi mọi người tán đi, Bất Hối nâng Linh Nhi đang khóc ngất lên xe ngựa, sai người ra roi thúc ngựa trở về Vương Phủ, đồng thời mệnh Vô Ảnh hồi Vương Phủ tìm Hoa Thiên Thần tới.

Nghĩ lại tới vừa rồi khi các nàng rời đi, Yến Tâm Nhu căn bản là không nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái. Nhất định là đã yên tâm mới không thèm để ý, các nàng vừa rồi tiếp xúc lâu như vậy, có rất nhiều cơ hội hạ độc, cho nên khẩn trương bắt mạch cho Linh Nhi, quả nhiên trúng độc, hơn nữa ở giữa lưng của nàng phát hiện một cái tú hoa châm, trên châm có kịch độc!

"Tiểu thư, người không cùng chúng ta trở về sao?" Phượng Yêu thấy Bất Hối ở lại hoàng cung hết sức lo lắng. "Không có việc gì, ta đi nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, buổi tối để Chiến Cảnh Nhân phái người đưa ta trở về, nếu Vương gia hỏi, cũng có thể để hần tiến cung đón ta." Bất Hối bị các nàng quan tâm cảm thấy mình là búp bê dễ vỡ.

Sau khi tiễn Phượng Yêu mới tìm đường tới nơi ở của Thái Hoàng Thái Hậu. Thái Hoàng Thái Hậu hôm nay khí sắc đã tốt hơn nhiều, bất quá tinh thần còn chưa ổn định, ngồi ở bên cửa sổ hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong vài chục năm nay, làm nhiều như vậy, có đáng giá không?"Hoàng tổ mẫu." Bất Hối nhìn thấy nàng, trong mắt cũng có một tia thương cảm, chậm rãi đi đến bên người nàng kêu một tiếng.

Thái Hoàng Thái Hậu vừa thấy nàng đến đây, trên mặt rốt cục nở nụ cười, kéo nàng tới để nàng ngồi ở bên người: "Về sau người phải tiến cung đến bồi hoàng tổ mẫu nhiều một chút, hậu cung này thật quanh quẩn."

Người càng già càng sợ cô đơn, cho nên người lớn tuổi đặc biệt thích tiểu hài tử."Nhất định, không bằng mấy ngày nữa Bất Hối mang người ra ngoài dạo đi!" Bất Hối cảm thấy khi tâm tình người ta đang buồn bực thì nên ra ngoài, càng ở một mình lại càng dễ sinh bệnh.

Nghe vậy, Thái Hoàng Thái Hậu cũng động tâm, nhưng nghĩ đến ra ngoài phiền toái như thế liên đau đầu, lắc lắc đầu cự tuyệt."Hoàng tổ mẫu yên tâm, vài ngày nữa cửa hàng làm ra lễ vật sinh nhật cho hoàng tổ mẫu sẽ khai trương, để hoàng tổ mẫu đi cắt băng, như thế nào, Vương gia sẽ âm thầm bảo hộ, sau đó chúng ta lại đi quán lẩu ăn lẩu, bảo đảm người sẽ thích."

Mục đích ban đầu của Bất Hối là để Thái Hoàng Thái Hậu tới cắt băng, nhưng hiện tại cũng không riêng gì cửa hàng, cũng là để cho tâm tình Thái Hoàng Thái Hậu dễ chịu một chút."Làm như vậy sẽ tăng thêm phiền toái cho những chủ quán này đi." Thái Hoàng Thái Hậu biết rõ nàng sẽ mang đến cho những người đó oanh động, nàng đã từng xuất cung một lần, quá mức hỗn loạn.

"Yên tâm đi, những thứ này Bất Hối sẽ an bài, các nàng nếu có thể mời hoàng tổ mẫu đến cắt băng, kia đúng là vinh hạnh của các nàng." Thái Hoàng Thái Hậu quả thật tâm động, gật đầu đáp ứng, bất quá đối với Bất Hối nói còn không hiểu rõ, cho rằng mình đã lâu không xuất cung cho nên lần đầu tiên Bất Hối nói cũng không muốn hỏi, hiện tại nếu quyết định ra ngoài, khẳng định muốn hỏi

"Người nói cắt băng là cái gì?" Bất Hối khoe miệng giật giật, nàng quên lúc này vẫn không rõ cái này, kể tiếp không khí cực kỳ hòa hợp, Thái Hoàng Thái Hậu tâm tình cũng thoải mái. Mắt thấy trời sắp tối, khi Bất Hối tính toán rồi đi Chiến Cảnh Thiên lại tìm đến đây."Các người hai đứa hài tử này, nếu cảm tình tốt như vậy, khi nào thì thành thân, ai gia thật muốn ôm chặt trai." Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối ngọt ngào là chuyện Thái Hoàng Thái Hậu cao hứng nhất trong khoảng thời gian này. Chiến Cảnh Thiên cũng là vẻ mặt chờ mong nhìn Bất Hối, hi vọng nàng đáp ứng, hẳn đã đợi thật lâu.

"Cái kia, chờ cha mẹ ta đồng ý." Bất Hối thật sự là không biết trả lời như thế nào, cuối cùng chỉ có thể dùng lý do ban đầu của Chiến Cảnh Thiên, chờ cha mẹ nàng đồng ý. Thái Hoàng Thái Hậu cũng không so đo, ở trong mắt nàng đã sớm nhận định Bất Hối là cháu dâu, hơn nữa Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều có phu thê chi thực, chạy cũng không thoát, nếu muốn đợi cha mẹ nàng đồng ý thì cứ từ từ đi. Sau khi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên trở lại Vương Phủ, Hoa Thiên Thần chuyển lời đã mang người đi, để cho nàng yên tâm, hiện tại chuyện còn lại là khai trương cửa hàng ngọc khí, đợi hai cửa hàng này đi vào quỹ đạo sẽ trở lại Phượng quốc.

*

Sau khi Yến Tâm Nhu bị mang tới sơn trang ngoài thành, lập tức bị mang tới phòng Chiến Cảnh Hiên, mới vừa đến cửa liền nghe thấy thanh âm trong phòng mặt khiến người mặt hồng tim đập, nàng vừa vào cửa liền thấy Chiến Cảnh Hiên trên người không một mảnh vải, một tiểu nha hoàn đang ở trên thân hằn ra sức vận động.

Thấy nàng đi vào, tiểu nha hoàn kia vẫn không dừng lại, giống như đã luyện thành thói quen, thần sắc Chiến Cảnh Hiên vừa đổi, đẩy tiểu nha hoàn trên người ra. Tiểu nha hoàn kia không nghĩ tới Chiến Cảnh Hiên lại làm như vậy, nhưng không dám có một câu oán hận, khăn trương cầm y mặc lên rồi ra ngoài.

Sau khi tiểu nha hoàn kia rời khỏi, Chiến Cảnh Hiên xoa xoa thân thể vẫn chưa mặc quần áo, trực tiếp đi tới bên người Yến Tâm Nhu, một tay ôm nàng vào trong ngực, một tay ở trên thân thể mềm mại của nàng sờ loạn, đem môi tiến đến bên tai nàng: "Tiểu mỹ nhân của ta như thế nào khóc, nhìn này khóc đến

sừng mắt lên, thật làm cho bốn vương đau lòng."

Yến Tâm Nhu trong lòng chán ghét, muốn phun cũng không dám phun, muốn tránh thoát nhưng khí lực của nàng không bằng hấn, cho nên tránh không thoát. Hai ngày này nàng mỗi ngày đều nhận hết hành hạ, Chiến Cảnh Hiên chính là một kẻ biến thái, mỗi ngày biến đổi các loại hành hạ nàng.

Sau ngày đầu tiên hấn cưỡng ép nàng, buổi tối ngày thứ hai liền mang hai cái nha hoàn đến cùng nàng. Nàng đường đường là một công chúa, khi nào thì chịu được loại vũ nhục này, nhưng nàng không có biện pháp phản kháng.

"Lại không nghe lời, xem bốn vương như thế nào thu thập người."

Yến Tâm Nhu đã sớm chết tâm khi nghe thấy hấn nói như vậy cũng phải run rẩy: "Người muốn làm gì?" Tối hôm qua sau khi nàng nghe được hấn cùng một nha hoàn khác nói những lời này, sự tình phía sau. .

.....

"Người nói bốn vương muốn làm cái gì, yên tâm đi tiểu mỹ nhân, bốn vương làm sao có thể nhẫn tâm thương tổn người?" Dứt lời, Chiến Cảnh Hiên trực tiếp đem nàng ném tới trên giường, người cũng đè ép lên.

Thanh âm vùng vẫy, tiếng la khóc, tiếng nam nhân gầm nhẹ không ngừng truyền ra, nhưng đột nhiên toàn bộ thanh âm đều im bật.

Chiến Cảnh Hiên đen mặt nhìn dưới thân, sắc mặt càng âm trầm.

Yến Tâm Nhu muốn cất tiếng cười to, ông trời rốt cục nghe được tiếng lòng nàng, hấn cư nhiên không được!

Một người nam nhân không thể thừa nhận chính chuyện này, nhìn nữ nhân tuyệt mỹ dưới thân lại không thể làm gì, chỉ có lần đầu tiên hấn mới có cảm giác, về sau hoàn toàn không kích thích được hấn, khóe miệng gợi lên nụ cười thâm đặng, gần đây hấn nghĩ được một loại biện pháp có thể làm cho hấn tái khởi **

"Người tới, đi đem mấy con chó săn ở hậu viện tới!"

Chương 67: Khai trương, đi dạo thanh lâu

Trong Hoàng thành chuyện về Lâm Thành đã chấm dứt, tuy còn có vài người nghị luận sau lưng, nhưng trải qua trấn áp liền không có người dám nghị luận trước mặt, ngược lại nổi bật nhất là việc khai trương tiệm ngọc khí của Bất Hối, sau chuyện bắt quỷ lần trước, dãy phố này lại lần nữa sống lại.

Hiện tại dãy phố buôn bán này đều là của Bất Hối, trừ tiệm ngọc khí cùng tiệm thịt nướng, toàn bộ không thay đổi, đại bộ phận chưởng quầy cũng là chưởng quầy trước đây, chẳng qua Bất Hối nói ra một chút đề nghị, để cho buôn bán càng thịnh vượng mà thôi.

Ngày hôm đó tốt trời, ngàn dặm trời quang nhìn không tới một đám mây, ánh mặt trời tươi đẹp trải xuống, khói mù trong lòng mấy ngày qua đều đã được loại bỏ.

Bất Hối trước đó đón Thái Hoàng Thái Hậu xuất cung, an bài ở tiệm bên cạnh cửa hàng ngọc khí, Chiến Cảnh Thiên phái rất nhiều cao thủ âm thầm bảo hộ, tránh xuất hiện nguy hiểm. Lần này Bất Hối vẫn chưa ra mặt, về sau nàng muốn đứng ở phía sau, không thể giống như lần trước.

Chuyện cửa hàng ngọc khí liền giao cho Triệu Đình Xương, còn có Bách Lý Hề đã dịch dung xử lý.

Hôm nay người tới rất nhiều, ngày trước khi tuyên truyền liền đem tin tức Thái Hoàng Thái Hậu tới tiệm ngọc khí truyền ra ngoài, ngày đó lễ vật Chiến Cảnh Thiên đưa ra cũng không chỉ là Thái Hoàng Thái Hậu thích, ngay cả Chiến Cảnh Nhân cũng rất thích, huống chi là những quan to quý tộc này.

Trước cửa tiệm ngọc khí dựng một cái lán rất lớn, bên trong bày hai mươi cái ghế, trước đó Bất Hối dựa theo những đại thần, thương nhân trong Hoàng thành tuyển ra danh sách hai mươi người có sức mua phát thiệp mời, người cầm thiệp mời đến sẽ được tặng một xâu chuỗi ôn ngọc tinh mỹ, cho nên hiện tại không còn chỗ ngồi.

Những người này vốn rất tò mò, các nàng đều nghe nói qua mức độ yêu thích của Thái Hoàng Thái Hậu đối kiện lễ vật kia, tự nhiên đều muốn có được một bộ, huống chi đến đây lại được tặng lễ vật trân quý như vậy, thật sự là mới nghe lần đầu.

Một khối ôn ngọc giá không dưới ngàn lượng.

Cùng hai mươi người ngồi này so sánh, người đứng càng thêm, rất nhiều người có tiền tự mình mang theo ghế dựa tới, không có tiền liền đứng vây xem. Dãy phố này từ khi xuất hiện đến nay, ngay cả thời điểm huy hoàng nhất cũng không có nhiều người như vậy.

"Các vị đại nhân, phu nhân hảo, các vị có thể từ trong bận rộn rút ra thời gian đến tham gia điển lễ khai trương tiệm ngọc khí Long Phượng chúng ta, chúng ta phi thường vinh hạnh, kế tiếp trước đưa lên một đoạn biểu diễn cho đại gia." Hôm nay người chủ trì là Triệu Đình Xương, không hổ là người có kinh nghiệm làm ăn, rất có khí phách, đứng chỗ nào cũng có khí thế.

Sau khi nói đơn giản vài câu, từ hai bên nối đuôi nhau đi tới một hàng thiếu nữ, trên cổ, lỗ tai, trên tóc các nàng, còn có trên ngón tay toàn bộ đều là trang sức tiệm ngọc khí tạo thành, để cho người ta kinh ngạc nhất là kiểu dáng hoa văn trên những trang sức này cũng chưa từng nhìn thấy, những thiếu nữ này vừa xuất hiện, tràng diện lập tức trở nên náo nhiệt.

"Người xem chiêm gài tóc trên đầu nàng, thật xinh đẹp, điêu khắc là hoa văn gì, ta như thế nào chưa từng thấy?"

"Nhấn trên tay vị nữ tử kia mới xinh đẹp, mang trên tay ta khẳng định càng xinh đẹp."

"Đúng vậy, xâu chuỗi trong tay người bên phải kia thích hợp với ta nhất."

Những người ngồi đây đại bộ phận đều là những phu nhân tiền bạc rộng rãi, ngày thường đều thích ganh đua so sánh, hiện tại thấy được thứ tốt đều hận không thể thuộc hết về mình. Những thiếu nữ này kỳ thật cũng không phải biểu diễn gì, các nàng giống với người mẫu ở hiện đại, chỉ là đi lên triển lãm.

Các nàng ở trên đài dạo qua một vòng thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mỗi người từ

cạnh y phục tháo xuống một hà bao tinh mỹ. Vừa rồi ánh mắt những người đó đều đặt ở trên trang sức, vẫn chưa lưu ý đến hà bao, hiện tại vừa thấy lập tức chú ý.

Chỉ thấy trên đài thiếu nữ tháo hà bao xuống, từ bên trong lấy ra chuỗi ôn ngọc nhỏ bằng ngón tay móng, mặc dù cách xa nhưng nhìn như vậy cũng là bất đồng, hai mươi người ngồi phía dưới kia nhìn đến những thứ này đúng là nhiệt huyết sôi trào.

Quá đẹp!

Cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy râu chuỗi tinh mỹ như vậy!

Quan trọng nhất là các nàng biết râu chuỗi này là tặng cho các nàng.

Quả nhiên, tổng cộng hai mươi vị thiếu nữ trên đài, trong tay mỗi người cầm một râu từ trên đài đi xuống, cầm râu chuỗi trong tay đưa đến chỗ ngồi hai mươi người kia. Tròng diện này thật sự là sôi động, không đợi các nàng đưa, những phu nhân này đã lao lên đoạt.

"Quá đẹp, bản phu nhân rất thích."

"Của ta càng xinh đẹp, chương quỳ có tâm, một hồi nhất định phải mua nhiều chút."

"Đúng vậy, vừa thấy gần, vòng tay của nàng kia càng đẹp mắt."

.....

Các nàng cầm râu chuỗi trong tay yêu thích không rời, đồng thời trong mắt cũng không quên nhìn lại những đồ trang sức trên người những thiếu nữ này, hi vọng nhanh khai trương để mua sắm một phen, những người chung quanh không lấy được râu chuỗi, trong lòng lại càng ngứa ngáy, miệng ồn ào: "Nhanh khai trương đi, bốn tiểu thư muốn mua mấy khoản làm đồ cưới."

"Đúng vậy, biểu diễn chúng ta không nhìn, nhanh khai trương đi."

Những người chung quanh có rất nhiều là thương nhân, bọn hắn tự hỏi buôn bán nhiều năm như vậy lại chưa bao giờ gặp qua khách hàng tranh nhau mua đồ như vậy, nhìn những đồ trang sức hoa dạng này, bọn hắn đều muốn tranh đoạt.

Triệu Đình Xương cũng là thần tình vẻ hưng phấn, hắn nghe chủ tử nói những người này càng sốt ruột lại càng phải đánh vào lòng ham muốn của các nàng, như vậy các nàng càng thêm nguyện ý mua. Thanh thanh cuống hống, đi lên đài nói tiếp: "Tất cả mọi người nghe nói qua ngày đại thọ Thái Hoàng Thái Hậu sáu mươi được tặng một kiện lễ vật trân quý đi, hôm nay chúng ta may mắn mời được Thái Hoàng Thái Hậu tới chúc phúc cho chúng ta!"

Oanh!

Một lời của hắn thốt ra, giữa sân nghênh đón cao trào lớn nhất, Thái Hoàng Thái Hậu đến đây?

Nàng hiện tại là nữ nhân tôn quý nhất Chiến quốc, nếu có nàng tới chúc phúc, như thế này tiếm gì đó vô hình trung lại tăng lên vài cấp.

Danh tiếng Thái Hoàng Thái Hậu tại Chiến quốc thậm chí trong lục quốc đều rất tốt, là hình mẫu của vô số nữ tử, đồng thời hai vị tôn tử của nàng lại hết sức xuất sắc, nếu được nàng xem trọng, thu làm cháu dâu, kia cả đời được hưởng vinh hoa phú quý.

Khi tất cả mọi người đều đứng lên nhìn quanh bốn phía tìm kiếm Thái Hoàng Thái Hậu, Bất Hối cùng Nguyên Bích dịch dung thành tiểu nha hoàn dìu nàng đi lên.

"A! Thật là Thái Hoàng Thái Hậu!"

"Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

.....

Nàng vừa xuất hiện, nhóm phu nhân ở giữa sân có người đã từng được gặp Thái Hoàng Thái Hậu hét lên, tiếp theo khẩn trương hướng nàng quỳ lạy.

Thái Hoàng Thái Hậu hôm nay cũng không mặc hoa phục, quần áo đơn giản, trên người cũng chỉ đeo mấy món trang sức bằng ngọc, cho dù đơn giản như vậy cũng không thể che dấu ánh sáng rực rỡ trên người nàng, nhìn mọi người quỳ phía dưới nhẹ nhàng nâng tay ý bảo: "Đều đứng lên đi, hôm nay ai gia cũng là đến chọn mua ngọc khí, các vị không cần khách khí như vậy."

"Tạ Thái Hoàng Thái Hậu!"

Những người này vừa đứng dậy, ánh mắt rất nhiều người liền tập trung nhìn trên người Thái Hoàng Thái Hậu, đại đa số các nàng đều là người không có cơ hội nhìn thấy Thái Hoàng Thái Hậu hiện giờ lại được tương kiến, sao có thể không quý bái.

Lại có một điểm, Thái Hoàng Thái Hậu nói nàng cũng tới mua đồ trang sức ngọc, nếu như có thể mua được đồ giống của Thái Hoàng Thái Hậu. . . .

"Ai gia cũng cực kỳ thích trang sức ngọc khí trong tiệm Long Phượng, kiểu dáng những thứ này ai gia sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng nhìn thấy. . . . Sau cùng chúc Long Phượng ngọc khí điểm sinh ý thịnh vượng, hưng thịnh!" Thái Hoàng Thái Hậu nói đều là lời nói thật, đồ ở đây quả thật rất đặc biệt, vật liệu làm ra những ngọc khí này cũng đều là thứ tốt

Thái Hoàng Thái Hậu vốn hiền lành, nàng miêu tả chân thật như vậy lại càng kéo gần khoảng cách cùng những dân chúng này.

Bất Hối biết, đây là việc làm nhóm người này thích nhất, được dân tâm sẽ được thiên hạ, có đôi khi cũng không phải người đứng càng cao người ta càng sùng bái người, ngược lại loại hoà mình cùng dân chúng mới khiến cho mọi người yêu mến.

"Ai gia tuyên bố, Long Phượng ngọc khí điểm khai trương!"

Thái Hoàng Thái Hậu vừa dứt lời, chung quanh vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc. Đồng thời, biển hiệu Long Phượng ngọc khí điểm vẫn bị vải đỏ che dấu cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Năm chữ toàn này bộ là dùng ngọc điêu khắc thành, kiểu chữ mạnh mẽ lưu loát, khí phách trong đó làm cho người ta không ngừng kinh hãi, nhao nhao suy đoán là người phương nào viết.

Bất Hối nhìn đến năm chữ kia khoe môi gợi lên ý cười, khi nàng nói muốn mở ngọc khí điểm, muốn tìm người đề tự, Chiến Cảnh Thiên xung phong nhận việc, cũng chỉ có hãn mới có thể viết ra khí phách phóng khoáng như vậy.

Sau khi biển hiệu lộ ra, đại môn ngọc khí điểm cũng bị mở ra, trang trí bên trong cũng hiện ra trước mặt mọi người, chỉ thấy đồ trang sức bên trong rất đơn giản, nhìn qua rất thanh tân nhưng lại không mất đi vẻ trang nhã quý phái, sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch trắng, trước cửa trải thảm màu đỏ thật dài, phong cách trang hoàng các nàng chưa từng thấy qua, càng thêm kinh ngạc là các nàng thấy được thủy tinh vô cùng trân quý.

Những ngọc bội làm cho người ta điên cuồng đã bị gắn vào bên trong.

Thái Hoàng Thái Hậu đi ở đằng trước, bởi vì sự xuất hiện của nàng những người đó không dám quá phận chen chúc, an tĩnh đi theo phía sau, hai mắt không ngừng đánh giá, nhìn đồ muốn mua.

Mỗi món ngọc khí bên cạnh đều có nhãn, mặt trên ghi lại giá, phía sau quầy đều là thiếu nữ tuyệt mỹ cùng thiếu niên tuấn dật mặc đồng phục. Bộ dạng các nàng cũng hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, bất quá cũng không thể xem thường những người này, các nàng đều có công phu, nếu không người nào muốn cướp bóc sẽ bị tổn thất rất lớn.

Bất Hối giới thiệu cho Thái Hoàng Thái Hậu vài kiện ngọc khí, nếu thích liền sai người lấy tới, Thái Hoàng Thái Hậu thật thích, Bất Hối chọn cho nàng đều thu vào, bất quá nàng vẫn thanh toán tiền. Tuy biết Bất Hối cùng cửa hàng này có quan hệ, nhưng như thế nào cũng không nghĩ được lão bản phía sau là Bất Hối, cho nên cũng chọn cho nàng vài kiện.

Sau khi các nàng chọn xong những người phía sau mới dám mua, tràng diện kia thật sự là sôi động!

Trong nơi này đâu phải mua đồ, rõ ràng là càn quét, ngọc trong tiệm không hề rẻ, nhưng những người này không thèm để ý, nhìn thấy thích liền mua, chỉ hận không thể đem trọn gian ngọc khí điểm này mua lại, tới thời điểm mang không đủ tiền, lập tức phân phó người bên cạnh trở về lấy.

Tiệm ngọc khí này có hai tầng, phía dưới tầng này đẳng cấp kém chút, thứ tốt đều ở trên lầu, phía trên mới thực là giá trên trời, nhưng này cũng không ảnh hưởng đến việc tiêu thụ, tất cả đồ phía dưới rất nhanh đã tranh mua không còn, các nàng liền chen chúc lên lầu hai, lại càn quét một phen.

Khủng bố nhất là đồ trên người những thiếu nữ vừa rồi biểu diễn còn chưa kịp tháo xuống đã bị

tranh mua mất.

Nhìn những người này điên cuồng mua đồ như vậy Bất Hối cũng ngậm tặc lưỡi, quả nhiên là đại quốc Hoàng Thành, tất cả đều là kẻ có tiền!

"Các vị, hôm nay ngọc đều đã bán hết, nếu các vị cảm thấy thích, về sau hãy thường xuyên tới thăm, bốn điểm nếu có đồ mới lạ cũng sẽ đến phủ thông tri mọi người, hơn nữa, ngày mai bắt đầu nhận làm đồ trang sức, bảo đảm thiên hạ chỉ có một, tuyệt đối tìm không ra cái thứ hai." Khi Triệu Đình Xương nghe những người đó không ngừng thúc giục hẳn lấy ra chút hàng mới mới phản ứng kịp, vội vàng nói.

Trước lúc khai trương Bất Hối đã có chuẩn bị, không nghĩ tới lại vẫn bán hết, bất quá như vậy cũng được, các nàng sau này trở về còn có thể nhớ.

"Cái gì? Đã hết, bản công tử chỉ mua được mấy thứ."

"Đúng vậy, ta chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi của ta, chỉ là mấy thứ như vậy sao được."

"Chúng ta ở đây chờ, nhanh mang tới chút đi."

.....

Nghe vậy, Bất Hối khoe miệng giật giật, những công tử tiểu thư, đại thúc đại thẩm này cũng thật không biết xấu hổ, ngọc khí này cũng không thấp hơn ngàn lượng bạc, nhiều cái cũng đã hơn vạn, các người môi người vài kiện lại vẫn ngại không đủ?

"Các vị, vật hiếm có mới là quý không phải sao, tất cả ngọc khí trong điểm chúng ta làm ra đều vô cùng nghiêm cẩn, một kiện trang sức trong tay ngài kia, một sư phụ điêu khắc phải mất nửa năm trở lên." Triệu Đình Xương nhân cơ hội tuyên truyền đặc sắc của tiệm.

Kỳ thật hẳn nói là sự thật, một kiện trang sức bằng ngọc như vậy không mất nửa năm trở lên là rất khó làm ra, nhưng Bất Hối đã suy nghĩ được một biện pháp, phân công hợp tác, tốc độ hoàn thành cũng giảm xuống, thời gian ngắn lại rất nhiều.

"Mặt khác, tiệm thịt nướng bên cạnh hôm nay cũng khai trương, các vị có thể đi nếm thử, bảo đảm người không quá." Tiệm thịt nướng Bất Hối cũng không tuyên truyền, mà tuyên truyền thông qua ngọc khí điểm cùng quan lâu.

Hiện tại Triệu Đình Xương vừa nói như vậy, những người này mới cảm thấy quả thật có chút đối bụng, bất quá thịt nướng các nàng đều biết, rất nhiều thiên kim cảm thấy đây là món ăn người nghèo mới ăn, cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng có vài người thích đồ tươi mới lại cảm thấy rất hứng thú.

Đây chính là cùng ông chủ với quán lâu Long Phượng, Long Phượng ngọc khí điểm, cái lâu cùng ngọc khí cũng không làm cho người ta thất vọng, quán thịt nướng này cũng tràn ngập mong chờ.

Tiệm thịt nướng cách không xa, hiện tại trước cửa vẫn chưa có bao nhiêu người, những người mua đồ ở tiệm ngọc khí có thể ăn thử miễn phí, cho nên tới không ít người.

Tiệm thịt nướng trang hoàng cũng rất cầu kì, bởi vì vấn đề khói dầu, ở ung quanh trang bị rất nhiều chong chóng, những thứ này Bất Hối đã thay đổi mấy lần cũng biến thành một phong cảnh, làm cho mọi người chú là trước cửa có một cái nhìn rất giống lồng sắt, hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

Ngay lúc bọn họ nghi hoặc, có người đi vào cái lồng sắt kia, tiếp theo chuyện làm người ta ngạc nhiên xuất hiện, cái lồng sắt kia lại tự động đi lên trên, đến lầu hai thì ngừng lại, sau đó người nọ trực tiếp đi tới lầu hai.

"Đây là cái gì? Lại có thể tự động di chuyển?"

"Mau nhìn mau nhìn, lại có người đi vào, a, xuống đến nơi, xuống đến nơi."

"Bản công tử cũng phải qua thử xem!"

.....

Đây là thang máy Bất Hối chuẩn bị, cùng thang máy hiện đại một dạng, nguyên bản lúc ở quán lâu thành đã muôn dùng, về sau quyết định vẫn nên dùng ở nơi này, có thể hấp dẫn một đám người.

Thang máy này nhìn thần kỳ, kỳ thật là do người kéo, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, từ một nơi bí mật gần đó có mấy đại hán kéo lên, ở bên ngoài nhìn giống như là tự động bay lên hạ xuống.

Quả nhiên thang máy hấp dẫn rất nhiều người, bất quá lầu hai là khu cao cấp, muốn đi lên cần phải

là người có tiền, nhưng này cũng không ảnh hưởng đến sự tò mò của mọi người, rất nhanh lâu hai lại trở nên nhộn nhịp.

Khi rau dưa cùng thịt xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ thật là choáng váng, trong lòng nhao nhao suy đoán, này cùng quán lẩu Long Phượng thật là thần tiên mở, kỳ lạ lại mỹ vị như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

Nhất là trong mùa đông còn có thể nhìn thấy rau xanh tươi mới, cảm thấy thật ngạc nhiên!

Bất Hối cùng Thái Hoàng Thái Hậu vẫn chưa đến nơi đây ăn cơm, các nàng cùng đi quán lẩu, lớn tuổi cũng không thích hợp ăn quá nhiều thịt, sẽ ảnh hưởng tiêu hóa, món mới được cải thiện trong quán lẩu rất thích hợp Thái Hoàng Thái Hậu.

"Ngọc khí điểm, thịt nướng điểm, còn có quán lẩu thật sự là kỳ lạ, ai gia sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy, hôm nay cũng may mà người mang ta ra ngoài." Trải qua ngày này, tâm tình Thái Hoàng Thái Hậu tốt hơn rất nhiều, ngồi ở trong phòng cùng Bất Hối ăn lẩu cảm thán nói.

"Hoàng tổ mẫu thích là được rồi, về sau Bất Hối có thể thường xuyên mang người ra ngoài." Bất Hối hôm nay thật cao hứng, nàng xem lợi nhuận kiếm được, buôn bán một ngày trong ngọc khí điểm có thể vượt qua quán lẩu cùng quán thịt nướng buôn bán một năm.

Không phải nói quán lẩu cùng quán thịt nướng không kiếm tiền được, mà là ngọc khí điểm quá thịnh vượng, Triệu Đình Xương tìm được nguyên liệu cung ứng giá rất thấp, chất lượng lại tốt, sau khi gia công đơn giản một chút giá trị tăng lên gấp trăm lần, tuyệt đối là món lãi kếp sù.

Ăn cơm xong, Thái Hoàng Thái Hậu lại tặng cho quán lẩu bốn chữ, 'đệ nhất mỹ vị!' bốn chữ này vừa viết xong liền được treo trên tường.

Sắc trời dần dần tối xuống, người trong cung đến đây đưa Thái Hoàng Thái Hậu trở về, Bất Hối cũng về Vương Phủ, vừa trở về đương nhiên là gặp được Chiến Cảnh Thiên tràn ngập oán niệm.

Thời điểm khai trương quán lẩu hẳn vẫn ở bên cạnh nàng, hiện giờ lại thay đổi người khác, tuy là bà nội mình nhưng hẳn vẫn không thoải mái, vẫn ăn thật nhiều giấm chua.

*

Ngày lại qua hai ngày, buôn bán trong ngọc khí điểm cùng thịt nướng điểm cũng ổn định lại, Bất Hối nhớ tới lần trước tính toán mở quán bar, cho nên quyết định đến kỹ viện, kỹ viện không phải là địa phương người xuyên qua nào cũng muốn đi sao, kỳ thật nàng cũng rất tò mò.

Đêm khuya yên tĩnh, trong Vương Phủ có hai đạo bóng dáng nhỏ xinh khom lưng, trốn tránh thị vệ hướng ngoài phủ vùng trộm chạy tới.

"Tiểu thư, chúng ta thật phải vùng trộm chạy ra ngoài như vậy sao, người xác định Vương gia sẽ không biết sao?" Phượng Yêu cảm thấy chuyện này không thể thực hiện được, Vương Phủ này là địa bàn của Vương gia, có cái gió thổi cỏ lay như thế nào có thể giấu diếm hẳn.

"Ta hai ngày này đã đi dò xét, từ nơi này ra ngoài tuyệt đối không ai nhìn đến." Dứt lời, đối với Phượng Yêu vẫy tay một cái hai người vận khí nhảy lên, hướng về ngoài tường chạy vội đi.

Hiện tại thời gian đại khái là trên dưới tám giờ tả, bất quá ở đây không có hoạt động giải trí gì, trên đường đã vắng vẻ trống không, hai người ra khỏi Vương Phủ, ở trên đường phố trống vắng chạy như điên, loại cảm giác này thật sướng!

"Xem đi, ta đã nói không có việc gì mà, đi, chúng ta đi tìm, ta còn nhớ thanh lâu lớn nhất ngay tại phố đông." Bất Hối hiện tại đây người hưng phấn, nàng cầu Chiến Cảnh Thiên hai ngày cũng chưa đáp ứng, nhất thời tức giận hạ mệnh lệnh, về sau không cho phép bước vào Thính Vũ các, lại càng không cho tiến vào phòng nàng, đợi hai ngày mới xác định Chiến Cảnh Thiên thật sự không tới mới trốn đi.

"Nhưng tiểu thư, chúng ta đều là nữ tử, nữ tử sao có thể đi loại địa phương đó?" Phượng Yêu vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tuy các nàng lớn lên ở Thanh Phong sơn, không có nhiều quy củ, đối với loại quan niệm tầm thường nữ tử ở nhà giúp chồng dạy con cũng không để ý, nhưng dù sao vẫn cảm thấy làm như vậy không tốt.

Bất Hối lơ đãng, vỗ đầu nàng một cái, trêu đùa: "Đừng quên, hiện tại chúng ta là nam nhân, bầy

xuất ra khí thể nam nhân, nếu lộ ra tâm tính tiểu nữ nhân bản công tử liền đem người bán vào thanh lâu."

Phượng Yêu bất đắc dĩ nhìn tiểu thư nhà mình liếc mắt một cái, trong lòng tả oán nói, 'người ta vốn là là nữ.'

"Người nào?" Ngay lúc các nàng khắp nơi tìm kiếm thanh lâu, Bất Hối cảm giác có người tiếp cận, tay đặt lên nhuyễn kiếm bên hông tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Trong giây lát người tới xuất hiện trước mặt các nàng, là Nguyên Bích toàn thân nam trang, thấy Bất Hối muốn xuất thủ, vội vàng giải thích nói: "Tiểu thư, là ta."

Bất Hối vừa nghe liền biết người đến là ai, nhưng trong lòng không cao hứng, nhíu mày hỏi: "Chiến Cảnh Thiên đâu, có phải hắc cho người đến đưa ta trở về hay không?" Đồng thời ở bốn phía tìm kiếm bóng dáng Chiến Cảnh Thiên, nàng cũng hiểu được các nàng xuất phủ quá dễ dàng, trong Vương Phủ cũng không gặp thị vệ.

"Tiểu thư không cần nhìn, chỉ có một mình Nguyên Bích, Vương gia nói tiểu thư chơi đủ rồi đừng quên về nhà." Nguyên Bích buồn cười nhìn Bất Hối đang cảnh giác, Vương gia thật quá sùng nàng, cho dù biết nàng sẽ vụng trộm chạy, sợ nàng gặp chuyện không may, cho nên để cao thủ mỗi ngày ẩn nấp xung quanh Vương Phủ, chỉ cần tiểu thư xuất phủ cứ đi theo bảo hộ, ngay cả Vương gia tự mình ra ngoài cũng không có cục diện lớn như vậy.

Kỳ thật lần trước Chiến Cảnh Thiên bị ám sát đã bị dọa, thiếu chút nữa đã không nhìn thấy nàng cho nên mới bảo hộ nàng chặt chẽ như vậy.

Nghe vậy, Bất Hối khloe môi câu lên, cũng gõ đầu Nguyên Bích một cái: "Gọi công tử, còn gọi tiểu thư cũng sẽ bán người vào thanh lâu."

Nguyên Bích biết thanh lâu ở đâu, từ khi Bất Hối nhắc tới muốn đi thanh lâu, Chiến Cảnh Thiên liền mệnh nàng đem mỗi thanh lâu bên trong hoàng thành đều đã tìm tòi sạch sẽ.

Mới vừa đi vài bước, Bất Hối ngừng lại, nàng vẫn cảm thấy phía sau có một ánh mắt ai oán đang nhìn nàng, nhìn phía sau nàng lạnh lẽo, không cần đoán cũng biết là ai, xoay người đối với khoảng không nói một câu: "Biểu hiện không tệ, trở về chờ ta, lệnh cấm túc hủy bỏ."

Quả nhiên, nàng vừa nói ra lời này, đạo ánh mắt ai oán kia liền tiêu thất.

Giữa không trung, Hoa Thiên Thần nhìn vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên cười đến ngu ngốc nói: "Người để nàng như vậy? Một nữ tử đi thanh lâu còn ra thể thống gì." Quan trọng nhất là đem Phượng Yêu đơn thuần đáng yêu như thế cũng mang đến, trong thanh lâu loại nam nhân nào cũng có, nếu nhìn tới tiểu bạch kiếm nào đó thì làm sao bây giờ?

Đúng rồi, nàng ngốc như thế, bị chiếm tiện nghi cũng không biết. Hắc cũng không thể giống Chiến Cảnh Thiên, nhất định phải đi ngăn cản, cho dù không ngăn cản được cũng phải đi theo.

"Trở về!" Hoa Thiên Thần mới vừa quyết định nhắc chân tính toán đi theo, đã bị Chiến Cảnh Thiên kéo lại, hướng về Vương Phủ mà đi.

Truyện cười, nếu Hoa Thiên Thần đi làm Bất Hối mất hứng, người chịu thiệt cuối cùng vẫn là hắc, đã có rất nhiều người âm thầm bảo hộ nàng, hắc cũng yên tâm, ngay cả hộ pháp Cảnh Tuyệt cung cũng điều tới thì sợ gì.

Tiểu Xuân lâu là thanh lâu lớn nhất Hoàng Thành, mỗi ngày chỉ cần khi trời tối nơi này đã bắt đầu náo nhiệt, người đến người đi nối liền không dứt, có đại thần trong triều, thương nhân, giang hồ hiệp khách đều tụ tập ở đây, bất quá đều là nam.

"Người nơi này cũng thật nhiều, có địa phương thanh tĩnh chút hay không?" Bất Hối vừa thấy đám người chi chút kia liền thấy phiền chán, này buôn bán cũng quá nhộn nhịp thôi.

Bất Hối dứt lời, bên cạnh liền có một người xấu xí chạy tới, vẻ mặt tươi cười nói: "Vị công tử này còn không biết đi, đêm nay là Mị nương lần đầu tiên lên đài, rất nhiều người cố ý từ nơi khác chạy tới."

"Mị nương?" Bất Hối cả kinh, đây chính là khuê danh của Võ Tắc Thiên, chẳng lẽ nàng cũng xuyên đến đây?

"Đây là người vừa mới đến đứng đầu bảng Tiểu Xuân lâu chúng ta, bộ dáng rất đẹp, tài nghệ song

tuyệt, lần đầu biểu diễn liền năm được trái tim của rất nhiều công tử, bao nhiêu người muốn chuộc thân cho nàng." Gã sai vật xấu xí này ra sức khen ngợi.

Hắn vừa nói như vậy, Bất Hối thật đúng là hưng trí, không nghĩ tới vận khí nàng tốt như vậy, vừa tới liền gặp được hoa khôi, nếu về sau để cho mình sử dụng, vậy cũng thật là thật tốt quá.

"Vị công tử này bây giờ còn rời đi sao? Ta nói thêm cho người một tin tức đặc biệt, đêm nay là đêm đầu của Mị nương." Vị nam tử này thấy trong mắt Bất Hối có tia hưng phấn liền biết đêm nay hắn sẽ phát tài, ra sức thuyết phục.

"Đêm đầu?"

Bất Hối cười càng vui vẻ, nhắc chân liền đi vào bên trong, thích nhất xem bán đấu giá đêm đầu, tối hôm nay ra ngoài dạo thanh lâu, nàng mang rất nhiều bạc, chính là chờ mong loại này, không nghĩ tới thật sự gặp được.

"Ai, công tử từ từ, hôm nay có chút ngoài ý muốn, Mị nương nói đêm đầu của nàng không cần bạc, chỉ cần nàng xem trọng là được, cho nên vào cửa được cần mua vé, ta xem ba vị cũng không có vé vào cửa đi, vừa lúc ta còn có ba tấm, bán cho ba vị, như thế nào?" Gã sai vật này thấy Bất Hối muốn đi vào khẩn trương ngăn lại.

Bất Hối cười, thì ra đây là người bán vé : " Bao nhiêu tiền một cái, cho gia ba tấm." Dù sao cũng không sao cả, nếu không bị người này ngăn cản, các nàng liền bỏ lỡ.

Gã sai vật kia vừa nghe, tươi cười bỉ ổi trên mặt càng lớn hơn, vội vàng từ trong ống tay áo lấy ra ba tờ phiếu, đưa đến trước mặt Bất Hối: "Tiểu nhân bán phiếu này giá hợp lý, hai trăm lượng bạc một cái, thấy chúng ta có duyên, người muốn ba tấm ta chỉ lấy người năm trăm lượng." Trong lòng cười một cái vui vẻ, vé vào cửa là một trăm lượng một người, một người có thể mang theo hai gã sai vật, hiển nhiên vị công tử này không biết.

Bất Hối ý bảo Phượng Yêu, về mặt Phượng Yêu đau như bị róc thịt lấy ra năm trăm lượng bạc đưa tới, sau đó lấy phiếu đen mặt đi theo Bất Hối.

Xung quanh cũng có người nhìn đến một màn kia, nhao nhao nghị luận: "Lại có con cừu nhỏ bị Lý Ma Tử làm thịt."

Nghe nói như thế Phượng Yêu lại càng tức giận, Bất Hối cũng không để ý, ra ngoài ngoạn chơi mà, cao hứng là được, cầm phiếu, một bộ đại gia hưởng phú trong thanh lâu đi đến.

Nàng hôm nay cố ý đổi cách ăn mặc một chút, chẳng những bôi đen trên mặt, còn bịt một con mắt lại, khoe miệng dính một mụn ruồi thật lớn, toàn thân hắc bào, phía sau lưng đeo một thanh đao, bộ dáng thập phần thô kệch.

Bất quá cho dù giả dạng như vậy, vẫn lại là khó nén khí chất của bản thân nàng, nhìn qua còn có một vẻ đẹp cuồng dã, nhưng thờ ơ vừa thấy vẫn có chút dọa người.

Phượng Yêu cùng Nguyên Bích giả dạng hạ nhân, các nàng cũng không có tinh thần giải trí như Bất Hối, chỉ là đơn giản cải trang một chút mà thôi, bộ dáng nhìn qua so với Bất Hối tuần mỹ hơn.

Ngoài cửa Tiểu Xuân lâu đã vô cùng náo nhiệt, không nghĩ tới vừa tiến vào người lại càng tấp nập, trong đại sảnh trừ một cái bàn rộng bốn thước vuông ra, địa phương còn lại đều đã đứng đầy người.

"Vị công tử này mời lên trên lầu." Ngay lúc nàng mang theo Phượng Yêu cùng Nguyên Bích tìm nơi đứng, một vị nữ nhân thướt tha thùy mị, ý cười đầy mặt hướng các nàng đi tới, tư thế đong đưa từng bước một, Bất Hối cũng phải thay nàng toát mồ hôi, cũng không sợ trật eo.

Bất quá vừa nghe trên lầu còn vị trí, đương nhiên không muốn lưu lại, vội vàng đi theo.

"Vị công tử này là lần đầu tiên đến đây đi? Người có thể gọi ta Lâm tỷ, về sau Tiểu Xuân lâu chúng ta tùy thời hoan nghênh công tử." Lâm tỷ là tú bà Tiểu Xuân lâu, nàng vừa rồi nghe người ta bẩm báo, vị này rất có tiền, mất năm trăm lượng bạc, mắt cũng không nháy một cái.

Bất Hối đánh giá cẩn thận tú bà này một phen, nàng không giống với lão bà mặt trát đầy phấn trong đầu nàng, người này xem ra đại khái là trên dưới ba mươi tuổi, trên mặt bảo dưỡng rất tốt, chỉ hơi chút giống như trang điểm, nhưng như vậy cũng làm cho người ta kinh diễm, không khó nhìn ra lúc tuổi còn trẻ

nhất định là một mỹ nhân.

Người trên lầu quả thật là so với dưới lầu ít hơn rất nhiều, mà vị trí cũng rất tốt, vừa lúc có thể thấy rõ biểu diễn trên đài cao, bất quá ngẫu nhiên nghe được trong những căn phòng kia truyền ra thanh âm làm cho người ta phiền chán.

"Công tử, nơi này còn một nhả gian, nơi đó thanh tĩnh, bên trái đã bị Sở công tử bao, bên phải này vẫn để không." Lâm tử nhìn ra chán ghét trong mắt Bất Hối, khẩn trương hướng nàng mời mọc.

Vừa nghe Sở công tử, Bất Hối liền biết nhất định là Sở Mạc, này thật đúng là oan gia ngõ hẹp, lần trước đến Bát Tiên lầu đi ăn cơm vốn tưởng rằng sẽ cùng Sở Mạc phát sinh xung đột, nhưng hăn ngày đó trùng hợp không có ở đó, hôm nay lại ở trong này đụng phải, nếu hăn bao một gian, còn lại một gian nàng liền lưu lại.

"Đi, cứ như vậy đi."

Lâm tử vừa nghe khẩn trương bắt kịp: "Vị công tử này, nơi đây tiền phòng cả đêm là năm ngàn lượng bạc, người xem. ?"

Năm ngàn lượng bạc cũng không phải số nhỏ, đừng nói dân chúng bình thường, những cả nhà quan hàm thấp chỉ tiêu một năm cũng không nhiều như vậy. Trong lầu tìm một cô nương, cho dù là bộ dạng không tệ cũng chỉ mấy chục lượng, nổi danh bất quá cũng trên dưới trăm lượng, gian phòng này phòng lại muốn năm ngàn lượng, thật đúng là giá trên trời.

"Sợ gia không trả nổi sao?" Bất Hối giận dữ, năm ngàn lượng đối với người khác đúng là rất nhiều, nhưng nàng hiện tại cũng không giống lúc vừa tới kia, thu nhập gian ngọc khí kia ngày đầu tiên đã mấy chục vạn lượng, còn sợ thiếu tiền sao.

"Đương nhiên không phải, người ta là muốn hỏi một chút, có cần người phục vụ hay không, cô nương ở chỗ chúng ta đều rất xinh đẹp." Lâm tử vừa nghe Bất Hối nói, vội vàng cười làm lạnh.

Kỳ thật nhìn bên ngoài nàng cũng không nhìn ra Bất Hối là người có tiền, bất quá vừa mới hồi báo cái kia Quy Công nói, trong ngực gã sai vặt bên cạnh nàng mang theo một xấp ngân phiếu, như vậy hôm nay tới là để tiêu tiền.

"Uh`m, một hồi cũng mang đến đây cho gia."

Lâm tử vừa nghe lời này đúng là cao hứng hết sức, đối với hạ nhân liếc mắt một cái, những người đó lập tức lui xuống.

Gian phòng này ở chính giữa lầu hai, người bên này ít hơn, nhìn như vậy phòng chung quanh đều là giá cao, Bất Hối muốn thuê gian phòng này vì nơi này đối diện với bình đài trong đại sảnh, hiện tại phía trên đang có một vài cô nương biểu diễn, rất náo nhiệt.

Tiến vào phòng vừa thấy gian phòng diện tích rất lớn, trang hoàng hết sức xa hoa một bên là ghế dài giống như sofa, mặt trên lót đệm da hổ, phía trước để một cái bàn, đối diện còn là một đài biểu diễn nhỏ.

Phía khác Gian phòng là phong cảnh Giang Nam, có một áo cá chép nhỏ, còn có núi giả, đẹp không sao tả xiết.

Ở bên cạnh núi giả là một bình phong đá cẩm thạch, phía sau bình phong có thùng tắm, còn có một cái giường lớn. Giường này so với giường cho hai người còn lớn hơn rất nhiều, ngủ năm sáu người cũng không vấn đề, gian phòng này cũng không phải người bình thường có thể ở, xem ra nơi này buổi tối đúng là náo nhiệt. Nghĩ tới đây, không khỏi đối với giường kia sinh ra chút chán ghét.

Bất Hối đi đến chính giữa ghế tựa da hổ nằm xuống, không tê, rất thoải mái, tiếp theo một loạt các cô nương mỹ mạo đi đến, tập trung nhìn vào, đều là mỹ nhân, có thanh thuần, cực hạn mị hoặc, khêu gợi, lãnh diễm, cái gì cần có đều có.

"Người, người. Còn người nữa đều lưu lại." Bất Hối một hơi điểm bảy vị cô nương, nhiều có ngụ ý.

Sau khi Bất Hối chọn cô nương xong tú bà vẫn chưa rời đi, ý cười đầy mặt nhìn chằm chằm nàng như đang đợi cái gì, Bất Hối nội tâm cười lạnh, đây là sợ nàng không trả nổi tiền, chuyển một ánh mắt cho

Phượng Yêu đang đen mặt, lát sau mới chậm chạp lấy ngân phiếu từ trong ngực ra.

Các nàng lần này ra ngoài mang theo rất nhiều tiền bạc.

Tú bà nhìn một chồng ngân phiếu trên người Phượng Yêu ngẫm tắc lưỡi, kia đều là năm trăm, một ngàn lượng, rốt cuộc là nhà giàu mới nổi từ đâu tới, so với thương nhân lớn nhất trong lục quốc Sở Mạc cũng hào phóng hơn nhiều.

"Công tử, trước để các cô nương hầu hạ, rượu và thức ăn một lát sẽ mang lên." Lâm tử thu bạc tự nhiên cũng không cần thiết phải lưu lại, cầm bạc trực tiếp rời đi, đêm nay đúng là rất nhiều kẻ có tiền, sắp phát tài rồi.

Khi Phượng Yêu lấy bạc ra những cô nương này đều thấy được, một đám trên mặt tươi cười càng thêm tươi đẹp, cũng không quản Bất Hối bộ dáng dọa người như ong vỡ tổ đều xông tới.

"Công tử, Yêu Nhi đút người ăn trái cây."

"Liên Nhi bóp chân cho ngài."

"Phong Nhi xướng tiểu khúc cho người."

.....

Lập tức bị nhiều nữ nhân vây quanh như vậy Bất Hối thật đúng là ăn không tiêu, khoát tay vội vàng ngăn trở, bảy vị cô nương đầy vẻ chờ mong nhìn Bất Hối, đều hi vọng vị gia này có thể để cho mình biểu diễn, khen thưởng nhất định không ít. Nếu hiện lên giường vị gia này, làm cho nàng hài lòng thu làm thiếp, vậy sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận.

Nếu người nào vận khí tốt, giống như Hữu tướng phu nhân sinh con trai trưởng, kia cả đời này liền từ gà mái biến thành phượng hoàng.

"Các người hai cái tới đây ngồi xuống." Bất Hối nhìn Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đứng ở phía sau giống đầu gối nói, hai người bất đắc dĩ chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Bất Hối. Tiếp theo lại từ bảy người kia tìm ra sáu người mát xa chân cho các nàng, còn lại một người đến trên đài biểu diễn, biểu diễn xong lại đổi một cái khác.

Bất Hối bên kia là hết sức hưởng thụ, người vừa rồi bán vé vào cửa cho nàng lại gặp xui xẻo, Lý Ma Tử hôm nay khó gặp được một con dê béo như vậy, cầm bạc đang định đi song bác chạy một vòng, nhưng nửa đường liền gặp được một kẻ điên, vừa thấy hắn đã lao vào đâm đá.

"Nhìn người bì ổi như vậy còn dám nhìn nữ nhân của gia, nhanh nhả bạc ra cho gia." Nam Cung Tuyết vừa đá vừa mắng, sau đó chính mình động thủ từ trong ngực hắn móc ra năm trăm lượng bạc hướng Tiểu Xuân lâu đi đến.

Ấm vệ âm thầm đi theo chủ tử mình khóe miệng giật giật, chủ tử từ khi nào thì ấu trĩ như vậy, vì năm trăm lượng bạc làm ra loại chuyện này, thật là dọa người. Đừng nói năm trăm lượng, cho dù những người đó lấy năm vạn lượng cũng không cần chủ tử tự mình xuất thủ.

Nam Cung Tuyết cầm tiền tiến đến Tiểu Xuân lâu lập tức liền có người hướng hắn bẩm báo vị trí Bất Hối, không nói hai lời, lập tức hướng lầu hai đi đến. Hắn đã phái rất nhiều người đi theo Bất Hối, ngay cả hắn tự thân xuất mã cũng chưa điều tra ra, nàng rốt cuộc sống ở chỗ nào, mà mỗi lần nàng giả trang ra ngoài cũng rất khó tìm.

Hôm nay hắn vừa lúc nhàn rỗi, tính toán đến Tiểu Xuân lâu uống một chén, trùng hợp tại cửa gặp được Bất Hối một màn kia, hắn sở dĩ có thể liếc mắt một cái là nhận ra Bất Hối là dựa vào hương vị trên người Bất Hối. Hương vị trên người nàng vô cùng độc đáo, cho nên dù nàng cải trang thành bộ dáng gì đi nữa hắn đều có thể nhận ra.

.....

Bất Hối đang một lòng hưởng thụ mỹ nhân phục vụ, một bên đợi hoa khôi dưới lầu lên sân khấu, cửa đột nhiên bị mở ra, còn tưởng rằng là tú bà đến, nhưng vừa thấy người đến, nhin không được nhú mi, như thế nào lại là ôn thần này, đi tới chỗ nào cũng có thể nhìn thấy hắn, cũng không cần để ý hắn, nàng biết công phu bám người của hắn rất cường hãn, đánh chửi cũng không đi.

"Phượng Nhi, người làm cho người ta tìm thật khổ!" Nam Cung Tuyết vừa thấy Bất Hối lập tức đổi

về mặt ai oán, mấy ngày trước Bất Hối khai trương cửa hàng, cao thủ xung quanh rất nhiều, còn có người trong hoàng cung, vì tránh để bại lộ hẳn vẫn chưa lộ diện.

Một câu Phượng Nhi này làm toàn thân Bất Hối nổi đầy da gà, mấy người trong phòng cũng như vậy, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích có sức chống cự không tồi, nhưng các cô nương khác lại không hiểu nổi, nhìn thấy một công tử tuyệt mỹ kêu một nam nhân khác bộ dáng thô kệch là ‘Phong Nhi’, chẳng lẽ có đam mê gì không ổn?

"Người kêu một câu nữa thử xem." Bất Hối trợn mắt nhìn hẳn, Chiến Cảnh Thiên cũng chưa xưng hô thân mật như vậy với nàng.

Nam Cung Tuyệt vừa nghe, thần sắc ai oán càng đậm, vĩnh viễn tỏ oán nói: "Gọi người Thập Tam còn không được sao."

Đợi một hồi thấy Bất Hối không phản ứng đến hẳn, hẳn cũng không để ý, như là nghĩ tới cái gì, trên mặt đột nhiên treo lên tươi cười, giống như hiến vật quý từ trong lồng ngực lấy ra năm tấm ngân phiếu đưa đến trước mắt Bất Hối: "Mau nhìn, đây là cái gì, vừa rồi tên kia không có mắt lại dám lừa người, hừ, ta giáo huấn hẳn một trận, đem bạc cướp về."

Nam Cung Tuyệt này cười quả thật yêu nghiệt vô cùng, trừ Bất Hối, ngay cả Phượng Yêu cùng Nguyên Bích cũng đều là vẻ mặt chờ đợi nhìn hẳn.

Bất Hối từ trong tay hẳn lấy năm tấm ngân phiếu kia nhú nhú mày, nàng biết vé này không đáng giá nhiều bạc như vậy, nhưng nàng nguyện ý bị lừa thì sao, thực thương cảm với người bán vé kia, gặp được một kẻ biến thái như vậy.

"Nhạ, thưởng cho các người, lấy đi phân đi." Bất Hối trực tiếp đem bạc ném ra ngoài, hôm nay nàng tới là tiêu tiền tìm việc vui.

Bảy vị cô nương vừa thấy, ánh mắt đều hiện lục quang, vội vàng đem ánh mắt đặt trên người Nam Cung Tuyệt thu trở về, vẻ mặt lấy lòng nhìn Bất Hối, vị này mới là thần tài của các nàng.

Nam Cung Tuyệt thấy Bất Hối không cảm kích cũng không giận, thuận thế liền muốn ngồi bên người Bất Hối, nhưng Phượng Yêu đâu đồng ý, đen mặt trừng mắt hẳn, sau đó hẳn muốn đi bon chen với Nguyên Bích, Nguyên Bích lại càng không nhúc nhích tí nào, nếu để Vương gia biết có nam nhân khác ngồi ở bên cạnh tiểu thư, kia không phải tự tìm đường chết sao, không những không nhường chỗ ngồi cho hẳn mà còn để phòng hẳn chiếm tiện nghi tiểu thư.

Sau cùng Nam Cung Tuyệt không biết làm gì chỉ có thể chen lách đi đến chỗ mấy vị kia cô nương đang dẫm chân cho Bất Hối, ngồi xổm dưới đất dẫm chân Bất Hối, bộ dáng chân chó kia nhìn thật muốn đánh.

Rất nhanh rượu và thức ăn cũng đưa lên, phòng cao cấp là bao hàm rượu và thức ăn, tất cả đều là theo cấp bậc từ lâu sa hoa, bất quá rượu vẫn phải đòi tiền, các nàng phải dựa vào này kiếm tiền.

Phượng Yêu lấy ngân châm thử đồ ăn, xuất môn không thể không đề phòng, sau đó mới bắt đầu chia thức ăn cho Bất Hối, bất quá Bất Hối lắc lắc đầu vẫn chưa ăn một miếng, rượu và thức ăn trong thanh lâu đều chứa thôi tình dược, ngu dốt mới ăn.

"Phong Nhi, ta dẫm dẫm chân cho người, bảo đảm so với các nàng thoải mái hơn." Khi Nam Cung Tuyệt đụng tới chân Bất Hối, trong lòng nhận nhạo, không biết nói như thế nào, nghĩ tới đây, tay cũng dùng thêm lực.

Bốp!

"Cách công tử chúng ta xa một chút." Nguyên Bích luôn ở bên cạnh nhìn, gạt tay hẳn ra, cho hẳn dẫm chân cho tiểu thư đã là cực hạn, còn muốn làm cái khác? Mơ tưởng!

Phượng Yêu cũng là vẻ mặt phòng bị nhìn hẳn, sợ hẳn chiếm tiện nghi Bất Hối, nhướng mày, nảy ra ý hay, đối với mấy cô nương về mặt ai oán xung quanh nói: "Các người tới đây hầu hạ công tử nhà chúng ta, hầu hạ tốt, những ngân phiếu này sẽ là của các người."

Dứt lời, từ trong ngực móc ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng, những cô nương này vừa thấy ánh mắt đều phát sáng, điên cuồng vây quanh Bất Hối cầm chân, dẫm lưng, mớm quả, xướng tiểu khúc. Một

ngàn lượng, chia cho bảy người cũng còn không ít.

Cứ như vậy, Nam Cung Tuyết đáng thương lập tức bị đẩy ra xa Bất Hối!

"Các vị công tử, đêm nay chúng ta cho mời hoa khôi Mị Nương lên sân khấu." Bên này các nàng đồ ăn mới vừa đi lên, cao trào đêm nay cũng đến, mở cửa sổ phòng ra, cảnh sắc dưới lầu thu hết vào đáy mắt.

Lâm tử vẻ mặt mỉa mai hoặc đứng ở trên đài, các cô nương biểu diễn đều lui xuống, nàng vừa nói xong, phía trên bình đài đột nhiên rơi xuống những đóa hoa màu hồng. Ngay sau đó một bóng dáng mặc áo trắng từ trên không hạ xuống vững vàng đứng ở trên đài.

Trên mặt của nàng mang theo lựa mỏng, trừ bỏ đôi mắt sáng ngời, còn lại tất cả đều bị lựa mỏng che khuất, nửa che mặt lại ôm tỳ bà, cảm giác lại càng câu lòng người.

Trên bạch sắc cấm bào lấy thêu hoa bằng kim tuyến, bên ngoài khoác một tầng áo choàng màu vàng nhạt, trên áo choàng cũng lấy ngân tuyến thêu hoa nhỏ, tóc đen dài buộc đơn giản phía sau, còn lại buông xuống gáy, trên trán buông xuống một bảo thạch nho nhỏ hồng sắc thêm vài phần mê người phong tình.

Bất Hối cũng đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ đánh giá cẩn thận, cư nhiên là người kia!

Chương 68: Người Phượng quốc tới

Vị hoa khô Mị Nương này, Bất Hối đã từng gặp nàng một lần, ngày đó nàng cùng tiểu Huệ ở trên đường phố mua tơ vàng quỳ, công tử Hữu tướng Hạ Hàn cùng công tử Tả tướng Chu Bình Hiên chính là vì nàng đánh nhau, về sau nàng không thấy nữa, lúc ấy Bất Hối đối với bộ dáng của nàng rất sâu khắc, nhất là ánh mắt nàng, rất đẹp, không phải là màu đen đơn thuần mà là màu xanh đậm.

Không nghĩ tới nàng lại bị bán vào thanh lâu, lại thành hoa khô, ngoài ý muốn nhất là xem bộ dáng nàng từ trên không tiếp xuống là biết võ công.

"A! Tiểu, công tử, nàng, nàng là, nàng là quý kia." Phượng Yêu thấy Bất Hối đi tới, nàng cũng đi theo, này vừa thấy làm cho nàng hù sợ, la hoảng lên.

Tối hôm đó nàng ở ngọc khí điểm đã nhìn thấy quý, chỉ là lúc đó cái kia là nam trang, hiện tại là nữ trang, nhưng Phượng Yêu ấn tượng quá mức sâu sắc cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra được.

"Quý?" Bất Hối vừa nghe cũng biết Phượng Yêu nói tới ai, lúc ấy đúng là cho nàng sợ hãi.

Cứ như vậy, Bất Hối đối với thân phận của nàng nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ là gian tế quốc gia khác?

Mị Nương xuất trận, rung động không ngừng là hai người bọn họ, trong lâu những nam nhân này càng thêm rung động, danh hiệu hoa khô Mị Nương là Tiểu Xuân lâu tự mình đưa ra, người chân chính gặp được nàng không có mấy cái, trong lâu đại bộ phận mọi người là lần đầu tiên thấy nàng, tuy hiện tại nàng mang mạng che mặt nhưng dáng người này, ánh mắt kia đã đủ kinh diễm.

"Mị Nương."

Không biết là ai hô một tiếng tên của nàng, kế tiếp đều đi theo hô lên, không khí lập tức liền sôi trào lên.

"Phong Nhi, người cũng thích nàng sao? Người cũng muốn đêm đầu của nàng?" Nam Cung Tuyệt đối với Mị Nương cũng không có cảm giác gì, hiện tại toàn bộ hứng thú của hắn đều đặt trên người Bất Hối, hắn cảm thấy nếu Bất Hối thay nữ trang nhất định so với Mị nương xinh đẹp gấp trăm lần, nhìn chăm chăm bộ dáng Bất Hối hiện tại, tưởng tượng bộ dáng nàng khi mặc nữ trang, kia thật sự là ——

Không thể tưởng tượng nổi!

Bất Hối hôm nay giả trang quá mức dọa người rồi, Nam Cung Tuyệt trong lòng oán giận, cũng không biết nàng nghĩ như thế nào, tại sao lại dính trên mặt nhiều râu như vậy, còn có chup mắt kia, quá dọa người.

Bất Hối không phản ứng đến hắn, một lòng đều đặt ở trên người Mị Nương, nếu nàng thật sự là gian tế thì phải trước tiên thông báo với Chiến Cảnh Thiên, nói không chừng chuyện Lâm tướng quân cùng các nàng có quan hệ, nàng cảm giác có một sợi dây vô hình đang khống chế mọi người, loại cảm giác này thật khó chịu.

Lâm tỷ thừa dịp này lại đứng dậy, chậm chậm đi đến giữa đài, mỉm cười: "Các vị công tử, đêm đầu của Mị Nương hôm nay giao cho người nào là do chính nàng tuyển chọn, các vị có hứng thú trước tiên có thể giao năm trăm lượng phí báo danh, sau đó có thể lên đài biểu diễn, chỉ cần Mị Nương thích tối hôm nay nàng sẽ đi cùng vị gia kia. Không được chọn, Lâm tỷ ta sẽ tìm cô nương khác bồi người."

Nghe vậy, Bất Hối không thể không thừa nhận lão bản phía sau Tiểu Xuân lâu này cũng rất có đầu óc buôn bán. Nếu chỉ là bán đấu giá đêm đầu, tối đa cũng chỉ vạn tám ngàn bạc, nhưng nếu làm như vậy, hai mươi người báo danh đã là một vạn lượng, trong lâu hiện tại có vài trăm người, nếu có trăm người báo danh, kia thật là phát tài.

"Như thế nào đắt như vậy."

"Xong rồi, hôm nay chỉ có thể nhìn."

"Bản công tử báo danh!"

"Đại gia ta cũng cần phải báo danh!"

.....

Lâm tử vừa nói xong, lập tức liền oanh động, năm trăm lượng bạc không ít, rất nhiều người sau khi nghe giá liền dừng lại, nhưng số bạc này đối với kẻ có tiền mà nói căn bản không tính, cho nên người báo danh vẫn rất nhiều.

Giao phí báo danh xong là có thể đến trên đài biểu diễn, trình tự dựa theo thời gian giao tiền, những người đó sợ ra chậm hoa khôi sẽ chọn người khác cho nên ra sức chen lách nơi báo danh.

Tiểu Xuân lâu vì muốn người trên lầu hai xem biểu diễn thuận tiện, cho nên cạnh cửa sổ cũng bỏ thêm rất nhiều ghế dựa, Bất Hối trực tiếp tìm một cái lười biếng nằm xuống, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích vẫn ngồi ở hai bên cạnh, bảy vị cô nương kia đã bị Bất Hối để lại, tuy các nàng không thể đi theo Bất Hối nhưng tiền thưởng cho các nàng cũng không ít.

Cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ca hát tiểu khúc, xoa xoa chân tiền kiếm được cũng hơn mấy tối của các nàng, thật sự là bánh thịt trên trời rơi xuống.

Dưới lầu, trên đài Mị Nương an tĩnh ngồi, hai mắt phóng không, không biết nghĩ cái gì, thỉnh thoảng nhìn người phía dưới một chút, sau đó tiếp tục hãm nhập trong suy nghĩ của chính nàng ta.

"Mị Nương cô nương, bản công tử biết thổi tiêu, đánh đàn, vẽ tranh. Không biết cô nương thích cái nào?" Dẫn đầu đi lên là một thiếu niên diện mạo thanh tú, trên người mặc tơ lụa, toàn thân hoa phục, đứng ở trước người Mị Nương nói, ý đồ dẫn tới sự chú ý của nàng.

"Biểu diễn hay không, đừng lãng phí thời gian, người xem Mị Nương cũng không nhìn người một cái, biểu diễn cũng không có tác dụng, vẫn nên xuống đây đi"

"Xuống đây đi."

Hắn hỏi xong Mị nương vẫn không có phản ứng, phía dưới vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, trêu ghẹo. Hiển nhiên vị này vẫn chưa hết hy vọng, từ bên hông lấy ra một cây tiêu thổi lên.

Thổi là một thủ tình ca triền miên ai oán, bất quá có lẽ vì sốt ruột nên thổi sai hai âm.

Một khúc kết thúc, Mị Nương vẫn thờ ơ, những người phía dưới chẳng những không chế ngạo, ngược lại cảm thấy hoa khôi nên như thế này, như thế nào có thể dễ dàng bị đả động như vậy.

Vị này thất bại đi xuống về sau lại đi lên một vị, hắn đúng là rút ra được bài học từ người đầu tiên, không làm chuyện không thú vị đến hỏi biểu diễn cái gì, tự lấy quá một cây đàn cổ khay đàn.

Một người tiếp một người biểu diễn, đã qua mấy chục người mà Mị Nương cũng không ngẩng đầu một cái, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

"Mị Nương, còn nhớ bản công tử không, khoảng thời gian trước chúng ta đã từng gặp mặt, ta còn muốn lấy ngươi về làm thiếp. Chúng ta thật là có duyên." Mấy chục người qua đi, lại một đạo bóng dáng đi tới, Bất Hối vừa thấy, là người đã gặp mặt một lần, con trai Hữu tướng Hạ Hàn.

Hắn vừa lên tới liền tự cho là phong lưu đứng ở trước mặt Mị Nương thao thao bất tuyệt, ngại thân phận của hắn, người chung quanh không ai dám thúc giục, bất quá nhìn đến Mị Nương vẫn như cũ không phản ứng đến hắn, trong lòng vô cùng cao hứng.

Đúng lúc này, Bất Hối lại phát hiện một người quen, người khác không dám đắc tội với Hạ Hàn nhưng người này dám, chỉ thấy Hạ Hàn chuẩn bị tiếp tục nói nàng mở miệng : "Hạ Hàn ngươi có biểu diễn không, đừng lãng phí thời gian của bản công tử, thống khoái chút, không diễn thì lăn xuống đi. Nhìn ngươi như vậy không cần biểu diễn cũng biết, Mị Nương ngươi ta làm sao có thể nhìn ngươi cái loại mặt hàng này."

Một người ở trên đài nói không ngừng, một người ở phía dưới mắng không ngừng, hai người kia thật đúng là oan gia, Hạ Hàn vốn muốn mắng lại, không biết vì sao nhìn xuống. Sau cùng sai người đưa lên một cái bàn nhỏ, phía trên đặt bút viết mực giấy nghiên mực, xem bộ dáng là muốn vẽ.

Quả nhiên, Hạ Hàn cầm lấy bút bắt đầu vẽ, một nén nhang trôi qua, hắn rốt cục vẽ xong, cầm lên vừa thấy, đúng là vẽ Mị nương ở nơi đó.

Tuy vị trí của Bất Hối ở lầu hai nhưng vẫn có thể thấy rõ phía trên vẽ cái gì, trong lòng thầm than,

Hạ Hàn này xem ra là một công tử sống trên gấm lụa, nhưng vẽ tranh còn có vài phần bản lĩnh. Lần đầu tiên Bất Hối nhìn thấy Mị Nương, ánh mắt ngây thơ kia lại càng sinh động, làm cho người ta nhin không được muôn ôm vào trong ngực yêu thương.

"Bản công tử ngày ấy gặp được Mị Nương đúng là nhớ mãi không quên, mỗi tối trong mộng đều xuất hiện bộ dáng của người, bức họa này ta đã họa hơn trăm lần Không biết người có thể nhìn đến một mảnh tâm tình của bản công tử?" Hạ Hàn tự cảm thấy rất tốt hảo, có bao nhiêu nữ nhân tình nguyện cỡi y phục nằm trên giường chờ hăn họa.

Mọi người hao phí thời gian lâu như vậy, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra thần sắc bất mãn, người là con của Hữu tướng thì sao, Mị Nương người ta cũng không thích người.

Àm!

A!

Rốt cục, Chu Bình Hiên nhin không được, lập tức nhảy lên trên đài, một cước đem Hạ Hàn đạp xuống, ngoài miệng vẫn còn không nhàn rỗi: "Mọi người đừng cảm tạ ta, ta thấy chương mắt nhất chính là loại tự cho là đúng ngu xuẩn này."

Từ trên đài này xuống rất cao, gần bằng lầu hai, một cước này của nàng lại đột nhiên đem Hạ Hàn đá xuống, cũng may phía dưới nhiều người hăn không trực tiếp rơi xuống sàn. Chu Bình Hiên đá hăn xuống liền múa một đoạn kiếm, nhưng Kiếm Vũ này thật sự không thể làm cho người ta khen tặng, ngay cả người mới học cũng giỏi hơn so với nàng.

Nàng còn không bằng Hạ Hàn, nhất là lúc cuối lại tự vấp vào áo mình té ngã, làm phía dưới cười vang, nhưng nàng cũng không ngại, cười hắc hắc nhảy xuống.

"Bản công tử cũng tới hiến cái xấu." Sau hi nàng tiếp xuống, từ lầu hai bay ra một người, Bất Hối vừa thấy, cư nhiên là Sở Mạc.

Nhìn thấy Sở Mạc xuất hiện, Bất Hối gắt gao nhú mi, nàng hoài nghi lần trước nàng bị ám sát chính là hăn tìm người, ở bên trong Hoàng Thành này, người duy nhất cùng nàng có cừu oán chính là Sở Mạc, cũng chỉ có hăn mới có thực lực tìm người nhiều người ám sát nàng như vậy.

Sở Mạc cũng cho là hạng người phong lưu, khi nhìn đến Mị Nương ngồi yên dưới lầu không để ý bất luận kẻ nào, trong lòng nổi lên hứng thú, hăn muốn nhân cơ hội này thu Mị Nương, để tất cả mọi người hâm mộ hăn.

"Tại hạ Sở Mạc, hôm nay vì Mị nương biểu diễn một đoạn Kiếm Vũ đi, đồng thời cũng vì trợ hứng các vị." Thân phận Sở Mạc trong lục quốc rất nổi danh, hăn cố ý báo ra tên, nữ nhân nào nghe đến tên của hăn cũng đều yêu thương nhung nhớ.

Hăn vừa nói xong, Mị Nương vẫn cúi đầu tĩnh tọa thật sự ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn thoáng qua Sở Mạc, bất quá chỉ trong giây lát, trong mắt nàng tràn ngập thất vọng, lại cúi đầu.

Biểu hiện này của nàng một đúng là làm cho Sở Mạc hết sức tức giận, lúc trước nhìn thấy Mị Nương ngẩng đầu còn tưởng rằng có ý với hăn, đang muốn đặc ý cư nhiên lại xảy ra việc này. Bất quá hăn đã gặp nhiều tình huống lớn, tức giận trong mắt chợt lóe lên, lại thay một bộ mặt ôn hòa, lấy ra một thanh kiếm bắt đầu múa.

Võ công của hăn rất cao, Bất Hối đã từng cùng hăn giao thủ, biết công phu của hăn, Kiếm Vũ của hăn cũng rất đẹp, rất có lực, cùng mới vừa rồi Chu Bình Hiên múa một đoạn kia căn bản không cách nào so sánh được.

Bốp bốp bốp!

"Sở công tử hảo kiếm pháp."

"Mị Nương cô nương nếu chọn Sở công tử thì ta phục rồi, chọn người khác ta sẽ không phục."

"Chọn Sở công tử."

Sau ki Sở Mạc múa xong lập tức vang lên tiếng vỗ tay, ngay cả Bất Hối cũng nhin không được ủng hộ hăn, bất quá những người phía dưới này trầm trồ khen ngợi lại mang một tia ý tứ nịnh bợ. Sở Mạc đối với mọi người liền ôm quyền, hết sức hưởng thụ loại cảm giác này.

Nhưng Mị nương cũng không nề mặt hăn, vẫn như cũ nhìn cũng chưa từng nhìn liếc mắt một cái, điều này làm cho đáy lòng Bất Hối cũng thấy hứng thú, không biết người nào mới có thể đả động nàng.

"Nếu không, người đi xuống biểu diễn một chút, nhìn xem nàng có thể vì người mê muội hay không?" Bất Hối quay đầu nhìn thoáng qua yêu nghiệt đang nằm trên ghế tựa chợp mắt trên chóc nói.

Bất Hối vừa nói, Nam Cung Tuyệt vội vàng đứng dậy, vẻ mặt nịnh bợ đứng ở bên cạnh Bất Hối, lấy lòng nói: "Ta chỉ vì một mình Phong Nhi biểu diễn, nếu Phong Nhi muốn nhìn, bản công tử liền đi xuống biểu diễn một đoạn." Vừa nói lại vừa phóng điện.

Bất Hối khoe miệng giật giật, nàng vẫn không đánh chủ ý vị gia này, đối với Phượng Yêu ý bảo một phen, từ lâu hai phi xuống, rơi vào trên bàn đối với vẻ mặt đặc ý của Sở Mạc trên chóc nói: "Sở công tử chẳng lẽ còn chưa xong sao? Mị Nương cũng không muốn người, vẫn nên để đại gia ta đến đây đi."

Sở Mạc đang hưởng thụ những ánh mắt dưới đài, căn bản là không chú ý đến Mị Nương, hăn cho rằng bắt được tâm nữ tử dễ như trở bàn tay, mãi đến khi Bất Hối đi lên hăn mới nhận thấy được, vừa quay đầu lại phát hiện Mị Nương vẫn thờ ơ ngồi ở kia, trên mặt lập tức liền không nhìn được, trong mắt hiện lên một tia sát khí, nữ nhân không biết tốt xấu như vậy chết chưa hết tội.

Bất quá người của Tiểu Xuân lâu hăn cũng không dám tùy tiện giết, chỉ có thể đợi người tới giải quyết nàng, không đúng, không thể để nàng chết như vậy, phải đùa bỡn nàng, hành hạ nàng, sau khi cán sẽ thưởng cho thủ hạ.

"Bản công tử chỉ là đi lên biểu diễn, nếu vị huynh đài này cũng muốn biểu diễn, như thế cái này tặng cho người, hi vọng người có thể có được Mị Nương cô nương." Hăn nói không chút để ý, chính mình cho chính mình tìm cái bậc thềm hạ, tiếp theo vườn người rời đi.

Hăn không dám khó xử Bất Hối, bởi vì hăn nhìn thấy Bất Hối vừa rồi là từ phòng bên cạnh hăn xuống, trong Tiểu Xuân lâu chỉ có hai gian phòng này, có thể đi vào cũng không phải là người bình thường, nhưng hăn tuyệt đối không nghĩ tới cư nhiên là người hăn vẫn ghi hận Phong Thập Tam, nếu biết nhất định sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy.

Bất Hối đi tới bên cạnh nhìn thoáng qua Mị Nương, quả nhiên là nữ nhân ngày đó nhìn thấy, trong lòng tính toán thân phận của nàng cùng mục đích, nếu muốn lý giải những thứ này, tốt nhất là đêm nay trở về từ từ thăm vấn.

Nhìn thoáng qua dưới đài, nghĩ nghĩ, nếu đánh đàn sợ người ta đoán được thân phận của nàng, dù sao trong này hiện tại có rất nhiều đại thần trong triều, khiêu vũ, múa kiếm cũng không am hiểu lắm.

Có, có thể hát một bài hát.

Bất Hối hồi nghĩ một chút, có một bài hát rất thích hợp, Hồng Nhan của Hồ Ngạn Bân*, anh hùng, mỹ nhân, rất giống thân phận hiện tại của các nàng.

Một khúc kết thúc, tiếng ca động lòng người vang vọng trong Tiểu Xuân lâu thật lâu không tiêu tan, những người trong lâu là lần đầu tiên nghe được ca khúc mới mẻ độc đáo như vậy, dù có chút kỳ quái nhưng rất êm tai.

Bốp bốp.

Nam Cung Tuyệt dẫn đầu vỗ tay, hăn nghĩ Bất Hối là nữ tử tài nghệ song tuyệt, nhưng không nghĩ tới kinh hỉ lớn như vậy, lòng hiếu kỳ đối với nàng càng mạnh.

Bất Hối đối với dưới đài chấp tay, thấy Mị Nương vẫn không phản ứng, cũng chưa nói cái gì, xem ra trong lòng nàng có người nên không có chú ý bất luận kẻ nào, chỉ khi nghe đến Sở Mạc báo danh mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua, xem ra người nàng muốn tìm họ Sở.

"Công tử khoan đã." Bất Hối vừa muốn rời đi, Mị Nương yên lặng cả đêm rốt cục mở miệng, thanh âm của nàng so với trong tưởng tượng vẫn còn êm tai, giống như hoàng oanh, làm cho người ta trong lòng hết sức thoải mái.

Bất Hối nghi hoặc quay đầu, nàng bị đả động?

Mị Nương từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh Bất Hối, cười nhạt nhìn nàng: "Đêm nay Mị Nương sẽ là người của công tử."

Xôn xao!

Nàng vừa nói xong toàn trường rộ lên, các nàng còn tưởng Mị Nương tối hôm nay sẽ không chọn người nào, không nghĩ tới chọn Bất Hối.

Tuy tiếng ca của Bất Hối rất êm tai, nhưng diện mạo này.....

Chẳng lẽ mỹ nhân đều thích loại diện mạo này?

Bất Hối gọi lên khước môi, ôm lấy nàng nhảy lên, mang tới phòng trên lầu hai, sau đó đóng cửa sỏ lại, ngăn cách bên ngoài nhìn trộm. Những người dưới lầu vừa thấy nơi Bất Hối tiến vào, lần này đều phục, phòng trên lầu hai cũng không phải người nào cũng có thể thuê.

"Phong Nhi, người ca thật dễ nghe, lại xứng cho ta một thủ đi." Các nàng vừa lên tới Nam Cung Tuyết liền bám theo, nhìn cũng chưa từng nhìn Mị Nương liếc mắt một cái, Mị Nương cũng không liếc hắt một cái, không chút nào bị bộ dạng của hắt mê hoặc.

Bất Hối trợn mắt nhìn hắt, lạnh giọng nói: "Ra ngoài, ta muốn làm chính sự."

"Hả?" Nam Cung Tuyết không biết tại sao Bất Hối đột nhiên đuổi hắt ra ngoài, vừa rồi không phải còn rất tốt à?

"Chẳng lẽ người phải ở chỗ này quan sát, thật có lỗi, bản công tử không thích lúc làm chuyện đó bị người vây xem." Bất Hối nhìn biểu tình nghi hoặc của hắt gọi lên nụ cười quỷ dị, lôi kéo Mị Nương đi tới giường lớn ngồi xuống, khiêu khích nhìn Nam Cung Tuyết.

Thấy vậy, Nam Cung Tuyết đã hiểu ‘chính sự’ trong miệng Bất Hối là ý tứ gì, trong lòng thổ huyết, hai nữ nhân có thể làm cái gì? Nhưng này rõ ràng cho thấy đang đuổi người, hắt cũng không dám nói hắt đã biết chuyện nàng là nữ nhân, chỉ có thể buồn bực ra ngoài.

"Các người cũng muốn xem công tử các người làm chính sự sao?" Bất quá trước khi hắt đi vẫn không quên gây sự, đối với Phượng Yêu cùng Nguyên Bích không nhúc nhích nói, không thể để một mình hắt ra ngoài, muốn ra ngoài mọi người phải cùng nhau mới được.

Nghe hắt kia cố ý căn nặng hai chữ ‘chính sự’, mặt hai cái tiểu nha đầu phút chốc đỏ lên, tuy các nàng chưa bao giờ trải qua nhưng vẫn hiểu được. Nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, nhận được chỉ thị mới cầm hai cái ghế ra ngoài cửa, mỗi người ngồi một bên giữ cửa cho Bất Hối, bất luận kẻ nào cũng mơ tưởng đi vào, dù sao trong phòng kia là nữ tử, các nàng cũng yên tâm.

"Ta muốn biết vì sao Mị Nương chọn ta? Không phải vì ta biểu diễn đi, lúc ta ca hát người cũng chưa nghe." Bất Hối lại nằm xuống ghế da hổ hết sức thoải mái.

Mị Nương vừa nghe nở nụ cười, cũng không nói chuyện, sau đó tháo khăn che mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt thế, trong mắt Bất Hối cũng có tia rung động, lần trước ở bên đường mặt nàng bị che một nửa, không thấy rõ, hiện tại nàng lại có chút trang điểm, lại càng thêm vài phần, dung mạo của nàng tuyệt đối hơn hắt Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam.

"Bởi vì thân phận của người Mị Nương mới chọn người." Mị Nương thấy Bất Hối đánh giá phía sau nàng, trên mặt tươi cười càng đậm, chậm rãi mở miệng giải thích nói.

"Thân phận?" Bất Hối nội tâm nghi hoặc, chẳng lẽ là người biết Phượng Bất Hối?

Thấy Bất Hối nghi hoặc, Mị Nương tiếp tục mở miệng: "Chỉ có nữ nhân khi nhìn thấy dung mạo của Mị Nương mới có thường thức."

Bất Hối cũng cười, nàng cũng rất thông minh.

"Nếu không muốn, vì sao muốn bán đêm đầu, ta xem bộ dáng của người cũng không giống như bị ép buộc." Bất Hối trực tiếp đem nghi hoặc nói ra, nàng muốn nhìn Mị Nương này trả lời như thế nào.

Nghe vậy, trong mắt Mị Nương hiện lên một tia đau xót, như nghĩ tới chuyện tình thống khổ gì, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, một lát sau mới chậm rãi nói: "Ta là được Lâm tử nhật về, nàng đối với ta có ân cứu mạng."

Dứt lời, nàng dừng một chút mới nói tiếp: "Ta cũng không biết tại sao lại xuất hiện ở Chiến quốc, cũng không biết ta là ai, khi ta tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là Lâm tử, lúc ấy ta vô cùng sợ hãi, là nàng chiếu cố ta, nàng cũng không bức bách ta, là ta tự nguyện báo ân."

Nàng vừa nói xong, nghi hoặc trong lòng Bất Hối lớn hơn nữa, tại sao lại nói việc này với nàng, các nàng cũng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, muốn lấy sự đồng tình để tiếp cận chính mình sao?

"Người đang nghi hoặc ta vì sao lại nói cho người sao? Mị Nương biết tiểu thư không phải người xấu, ánh mắt người cùng Lâm tỷ một dạng, không có tính kế. Những người khác nhìn ta đều có ý đồ, tuy ta không nhớ rõ việc trước kia, nhưng người xấu người tốt ta vẫn có thể nhìn ra." Mị Nương thấy nghi hoặc trong mắt Bất Hối tiếp tục giải thích.

"Báo ân có rất nhiều biện pháp, tại sao lại muốn bán thân thể, này cũng không phải người nguyện ý, mà ta thấy người có vẻ đang tìm người?" Bất Hối thấy nàng nói như vậy, cũng hỏi ra tất cả nghi hoặc, theo trực giác của nàng, Mị Nương này không phải người xấu.

Đau thương trong mắt nàng tăng thêm một chút: "Ngày ta đã tỉnh lại vẫn cảm thấy ta muốn tìm một người, muốn tìm người nào ta cũng không biết, như thế nào cũng không nhớ ra chuyện trước kia, còn tại sao lại dùng loại phương thức báo ân này sao?" Khóe miệng gợi lên nụ cười tự giễu: "Bởi vì mệnh của ta không còn lâu nữa, đại phu nói ta chỉ có thời gian mấy ngày, chỉ có loại biện pháp này mới có thể báo đáp ân tình của Lâm tỷ."

"Mệnh chỉ còn vài ngày?" Bất Hối xem bộ dáng của nàng không giống bộ dáng của người sắp chết, không sinh bệnh, không trúng độc, trừ trên mặt có chút tái nhợt ra toàn bộ đều rất tốt.

"Đại phu nói đầu ta bị thương quá nặng, đã không cứu được. Thôi, không nói những thứ này, đêm nay có thể để ta ở chỗ này sao?" Sắc mặt Mị Nương một lần nữa treo lên tươi cười nhu hòa, việc này nàng đã nghĩ thông suốt.

Bất Hối nhìn nàng một cái, loại tính cách này nàng rất thích, có thể trở về tìm Hoa Thiên Thần tới xem cho nàng, cười nhạt nói: "Vậy trong khoảng thời gian này người đều đợi ở chỗ này?"

"Ngày mai ta sẽ rời đi, Lâm tỷ nói chỉ cần tối hôm nay là đủ rồi."

Cũng là vì nguyên nhân này Lâm tỷ mới để nàng tự chọn đối tượng đêm đầu mà không phải dùng phương thức trả giá cao.

*Hồng Nhan của Hồ Ngạn Bân

Mị nương vừa nói như vậy, Bất Hối đối với Lâm tỷ kia cũng dấy lên hứng thú, tú bà thanh lâu đều là quỷ hút máu, đâu có người nào thay những nữ hài số khổ này suy xét, mà đối với một cây hái ra tiền như vậy còn có thể nói phóng tay liền phóng tay, phân lòng dạ này cũng không phải người bình thường có thể có.

Bất Hối hôm nay nhìn thấy Tiểu Xuân lâu cảm thấy muốn mở quán bar thì cần phải đợi một đoạn thời gian, bất quá trước tiên có thể thử mở kỹ viện, có thể tìm những nữ tử có mệnh khổ, các nàng có thể chọn bán nghệ không bán thân, sau này có người trong lòng cũng có thể lựa chọn rời đi.

Khi nhìn sắc mặt Mị Nương hơi chút đau thương, Bất Hối tin tưởng nàng đêm nay nói đều là lời nói thật, lấy thân phận cái đặc công mà nói, đánh giá một người cũng không khó.

"Không bằng người đi theo ta đi, như thế nào, ta tìm đại phu chữa bệnh cho người." Bất Hối cũng không phải là vì muốn nàng đi kiếm tiền, chỉ là nàng cảm thấy nên để Hoa Thiên Thần trị cho nàng, tiếp tục ở tại chỗ này sớm muộn gì cũng sẽ bị người đập hư. Một người mỹ mạo như nàng sẽ bị rất nhiều người nhớ thương, đi theo chính mình mà nói, tuyệt đối có năng lực bảo hộ nàng.

Mị Nương sờ dĩ lựa chọn Bất Hối đều là bởi vì thân phận nữ nhân của nàng, nhưng trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng biết Bất Hối có bối cảnh rất lớn, cũng không phải người xấu, hiện tại nói muốn giúp bản thân, có lẽ thật sự có thể.

Kỳ thật, không ai nguyện ý chết như thế, nếu thật không cứu được thì không có gì nói, nhưng nếu còn một hi vọng cũng nguyện ý đi thử.

"Ta nguyện ý."

Sau khi các nàng lại hàn huyên một lát, Mị Nương vẫn chưa ký kế ước bán thân cùng Tiểu Xuân lâu, như vậy rời đi cũng rất dễ dàng. Còn một điểm, trước kia 'quỷ' ở cửa tiệm ngọc khí Long Phượng thật là nàng, nàng được Lâm tỷ cứu về từ địa phương kia, cho nên cảm thấy ở nơi đó có lẽ có thể tìm lại trí

nhớ, buổi tối thường xuyên qua đi, không nghĩ tới cứ nhiên bị người ta coi là quý.

Bất Hối nhìn nhìn thời gian, cảm thấy đã đến lúc trở về, sau đó cho người tìm một nơi bí ẩn cho Mị Nương nghỉ ngơi, nàng lại mang theo Phượng Yêu cùng Nguyên Bích trở về Vương Phủ. Nam Cung Tuyết vẫn bị bỏ qua, nàng cảm thấy thân phận Nam Cung Tuyết cực kỳ thần bí, cho nên vẫn không thể bại lộ hành tung cùng thân phận của nàng.

*

Trở lại phòng mình, tuy trong phòng không có đèn sáng, nhưng nàng vừa vào sân cũng cảm giác được hơi thở của người trong phòng. Bất đắc dĩ thở dài, nàng biết hẳn sẽ chờ nàng.

Quả nhiên, vừa vào nhà đã bị ôm lấy, thanh âm nam nhân trầm thấp ở bên tai vang lên: "Người trở lại, chơi đùa cao hứng sao."

Bất quá trong lời nói mơ hồ hàm chứa một cổ dấm chua, hẳn biết, trong khoảng thời gian này thường xuyên có nam nhân đi theo Bất Hối, thân phận người kia hết sức thần bí, bây giờ còn chưa điều tra ra thân phận chân chính. Tuy biết Bất Hối sẽ không cảm thấy hứng thú với những người đó, nhưng hẳn vẫn lo lắng.

"Không phải nói không cho người bước vào Thính Vũ các sao, như thế nào lại tới?" Bất Hối cũng không đẩy hẳn ra, tùy ý hẳn ôm nàng giở trò, nam nhân này mỗi ngày đều sẽ vì chính hắn giành một chút phúc lợi.

Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng ngậm chặt vành tai của nàng, dụ dỗ nói: "Hai ngày này ta rất nhớ người, người phải hảo hảo bồi thường ta." Trong lòng âm thầm tính toán, phải giục Hoa Thiên Thần động tác nhanh lên, sớm một chút đem thân thể của nàng điều dưỡng hảo, sau đó.

*

Sáng sớm hôm sau, Bất Hối liền kêu Hoa Thiên Thần rời Vương Phủ đi xem bệnh cho Mị Nương, Hoa Thiên Thần kiểm tra cho nàng một lần quả thật là não bộ bị thương, có lẽ là bị lợi khí đánh trúng, trong đầu có một khối máu, cho nên nàng mới có thể mất trí nhớ, cũng vì khối máu này, sinh mệnh chỉ còn lại thời gian vài ngày.

"Có biện pháp không?" Bất Hối thấy thần sắc ngưng trọng trong mắt Hoa Thiên Thần, biết này khẳng định không dễ dàng, nếu là ở hiện đại mà nói có thể phẫu thuật đem khối máu này bỏ đi, nhưng cổ đại lại không có biện pháp gì.

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần lại lộ ra tươi cười lưu manh, Phượng Yêu đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, quả nhiên, hắn kế tiếp nói cùng Phượng Yêu có quan hệ.

"Cứu nàng cũng không thành vấn đề, chỉ là cần phải có người hỗ trợ. Người cũng biết, nam nữ thụ thụ bất thân, rất nhiều chuyện bản thân y không tiện làm." Dứt lời, đem ánh mắt nhắm ngay trên người Phượng Yêu.

Phượng Yêu vẫn là một người ôn nhu, nhưng nghe thế thật muốn nói tục.

Nam nữ thụ thụ bất thân? Không tiện làm?

Kia đối nàng là như thế nào, vừa nhìn lại vừa mò mẫm! Nghĩ đến nơi hắn từng sờ qua, mặt phất chốc đỏ, tên dân tộc chết tiệt! Lưu lại nhìn hắn cũng được, đỡ hắn hại cô nương khác.

"Ta đem Nguyên Bích lưu cho người đi." Bất Hối biết hẳn có chủ ý gì, chỉ là muốn lấy người quan trọng bên cạnh mình cũng cần phải trả giá chút mới được.

Hoa Thiên Thần vừa nghe, sắc mặt đặc ý suy sụp xuống, hẳn như thế nào liền quên nữ nhân trước mắt này cũng không dễ lừa gạt như Phượng Yêu.

"Viên thuốc trị bệnh thương hàn đã nghiên cứu ra." Những viên thuốc này vốn hẳn tính toán đòi chút lợi từ Bất Hối, xem ra hiện tại phải lấy ra thể hiện thành ý.

Bất Hối cũng không muốn loại ưu đãi này, thuốc này là lấy máu Thất Bảo đổi lại, vừa muốn mở miệng lại bị Phượng Yêu ngắt lời: "Tiểu thư, ta đi theo bên cạnh hắn."

Hoa Thiên Thần vẻ mặt kinh hãi, không nghĩ tới Phượng Yêu lại đột nhiên nói như vậy. Bất Hối cũng ngây ngẩn cả người, xem ra Phượng Yêu đối với Hoa Thiên Thần cũng không phải là vô ý.

Bị các nàng nhìn, mặt Phượng Yêu càng đỏ hơn, cúi đầu giải thích: "Ta là nhìn hãn, không để hãn khi dễ Mị Nương, Mị Nương xinh đẹp như thế cũng không thể bị đâm tặc này chiếm tiện nghi."

Nàng không biết nàng càng giải thích lại càng làm cho người ta hiểu sai.

Hoa Thiên Thần đi đến cạnh nàng, đưa tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai nàng, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ nói: "Trong lòng bản thân y, Yêu Nhi mới là xinh đẹp nhất."

Phượng Yêu vốn muốn đẩy hãn ra, nhưng không nghĩ tới hãn lại nói như vậy. Đông! Tâm kích liệt nhảy, trên mặt cũng càng ngày càng nóng, lập tức liền quên phản ứng.

Sau cùng vẫn lại là Bất Hối đem nàng từ trong tay Hoa Thiên Thần kéo ra ngoài, nàng đơn thuần như vậy, sớm muộn gì cũng bị Hoa Thiên Thần sói xám kia ăn sạch.

"Tiểu thư, nếu vị thần y này có thể cứu ta, như thế về sau để Mị Nương đi theo người đi, nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của người." Mị Nương một mực bên cạnh nhìn các nàng vui đùa, đột nhiên cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Trong lòng nhớ lại, dù sao chính mình một người cũng không có chỗ nào đi, không bằng đi theo Bất Hối, hưởng hồ Bất Hối cho mình ân tình rất lớn. Nếu hôm qua không có Bất Hối ở đây, nàng vì báo ân nhất định sẽ tìm nam nhân, như vậy sẽ mất đi trong sạch. Có có, nếu Bất Hối không mang thần y này đến, nàng cũng sẽ phải rời khỏi trần thế.

Bất Hối kỳ thật là muốn để nàng lưu lại, nàng rất thông minh, về sau nhất định sẽ trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh mình, nhưng không muốn nàng vì báo ân mới lưu lại.

"Ta cứu người cũng không phải muốn người lưu lại, nếu người muốn báo ân thì có rất nhiều phương thức, mỗi người đều có quyền lựa chọn, không cần vì vậy mà buông tha cuộc sống của người." Đây cũng là suy nghĩ trong lòng Bất Hối, không nên mù quáng báo ân, nhớ kỹ ân huệ người khác là được, cũng không cần hèn mọn như vậy.

Nghe vậy, trên mặt Mị Nương lần đầu tiên thật tình nở nụ cười, lời nói của Bất Hối càng làm cho nàng tin tưởng ở lại bên người nàng là quyết định chính xác. Ở nơi này, mộng tưởng lớn nhất của nữ nhân không là gả cho một nam nhân tốt, nhưng nàng không cam lòng, nàng cảm thấy nữ nhân cũng có thể làm chuyện của nam nhân, nàng ở trên người Bất Hối thấy được loại hi vọng này, biết đi theo nàng nhất định sẽ thực hiện được nguyện vọng này.

"Mị Nương là thật tâm muốn ở lại bên cạnh tiểu thư, mong tiểu thư thành toàn."

Bất Hối thấy nàng tự nguyện, mà từ trong mắt nàng ta thấy được có gì đó giống nàng liền đồng ý, không nghĩ tới hôm qua tâm huyết dâng trào đi kỹ viện một chuyến lại có thu hoạch lớn như vậy.

"Tiểu thư đặt tên cho Mị Nương đi, đây là vì hôm qua lên đài mới lấy tên này, ta không hề thích."

Bất Hối suy nghĩ cũng hiểu được tên này không tốt lắm, nghĩ một chút, cười nói: "Người đã muốn đi theo bên cạnh ta, liền kêu Phượng Thanh đi."

"Phượng Thanh tạ ơn tiểu thư."

*

Sau khi giải quyết xong chuyện của Phượng Thanh, Bất Hối lại mang Phượng Yêu đi ngọc khí điểm cùng thịt nướng điểm, hai cửa hàng này đã khai trương được vài ngày cũng đã đi vào quỹ đạo, có kinh nghiệm từ quán lẩu, xử lý hai cửa hàng này càng dễ, nhất là có Triệu Đình Xương ở đây lại càng thêm thuận lợi.

Quán lẩu hiện tại sinh ý cũng rất tốt, từng tháng đều đưa ra đồ ăn mới, những thứ này không phải đều là Bất Hối nghĩ ra mà là những đầu bếp nghĩ ra. Tiểu Huệ tiến vào một mực nơi đó hỗ trợ, không nghĩ tới nha đầu kia cũng rất thông minh, mới vào một tời gian ngắn đã phát hiện nội gian, nhưng Bất Hối hiện tại không muốn xử trí hãn, đã cho người giám thị hãn, cũng không thể uy hiếp quán lẩu.

Sau khi trở lại Vương Phủ hạ nhân bẩm báo nói có người tìm nàng, vừa qua liền thấy, không nghĩ tới cư nhiên là Phượng quốc sứ thần.

"Hạ quan bái kiến Công Chúa điện hạ!"

Vẫn là mấy người lần trước, vừa thấy Bất Hối tiến vào lập tức hành đại lễ, giáo huấn lần trước

bọn hắn đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

"Lưu đại nhân như thế nào đến đây? Xảy ra chuyện gì sao?" Bất Hối đi đến một bên ngồi xuống, Phượng Yêu cũng theo tiến vào, chuyện Phượng quốc không cần gạt nàng.

Lưu đại nhân thấy Bất Hối gọi hắn, khẩn trương cung kính đứng dậy: "Là Hoàng Thượng bảo lão thần tới, nói là đã sắp hết năm, mà sinh nhật Công Chúa điện hạ đã gần tới, để cho chúng ta tới đón Công Chúa điện hạ về nước."

Lưu đại nhân nói tới chỗ này trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, lần trước lúc hắn tới cư nhiên lại chất vấn Công Chúa vì sao ở nơi này, nghĩ rằng công chúa tự mình chạy tới, sau này trở về cố ý đi tìm Hoàng Thượng nói việc này, không nghĩ tới thật là Hoàng Thượng phái công chúa tới.

Nghe vậy, Bất Hối như vậy đi hạ thời gian, quả thật còn hơn một tháng nữa là hết năm, mà sinh nhật mình lại là ngày tết Nguyên Tiêu. Mấy cửa hàng ở Chiến quốc đã đi vào quỹ đạo, không cần mình mỗi ngày nhìn, chuyện tình ở Phượng quốc cũng đã giải quyết, vừa lúc thừa cơ hội này cùng nhau giải quyết, có vài người cũng nên thanh toán.

"Các người trước tiên ở lại phủ, ta an bài xong sẽ cùng các người trở về."

"Tạ Công Chúa điện hạ."

Phượng Yêu an bài chỗ ở cho bọn họ, sau đó về bên cạnh Bất Hối, nghĩ đến có thể về nước trong lòng lại có chút hưng phấn, nhưng không biết vì cái gì đối với Chiến quốc lại có chút lưu luyến, như thế nào cũng không thông.

*

"Cái gì? Người phải trở về?"

Đối với chuyện Bất Hối trở lại Phượng quốc phản ứng mạnh nhất là Chiến Cảnh Thiên, trong khoảng thời gian này hắn xác định Bất Hối đã yêu mình, vì cái gì vẫn phải trở về?

"Chuyện Phượng quốc sớm muộn gì cũng phải giải quyết, ta phải trở về." Nghĩ đến phải ra đi, Bất Hối cũng không muốn, nhưng nàng thật sự phải trở về.

Chiến Cảnh Thiên đem nàng gắt gao ôm trong ngực như sợ nàng sẽ lập tức biến mất: "Ta cùng người trở về." Nghĩ đến nàng là người đã có hôn ước, trong lòng càng sợ hãi, nếu Phượng hoàng bức nàng gả cho Hiên Viên Thần thì làm sao bây giờ?

Không được, nhất định phải đi theo, nếu Phượng hoàng thật sự dám bức bách Bất Hối, hắn liền diệt Phượng quốc!

Bất Hối rất muốn để hắn đi theo, nhưng nghĩ đến thân thể hắn hiện tại, vẫn ngoan độc nhẫn tâm: "Trước khi thương thế người tốt lên không được rời khỏi Chiến quốc, nếu không cả đời này người đừng mơ tưởng nhìn thấy ta."

Tại Chiến quốc không ai dám gây bất lợi đối Chiến Cảnh Thiên, nhưng sau khi ra ngoài thì lại khác, thiên hạ này người muốn mệnh của hắn nhiều lắm, nàng không thể để hắn gặp nguy hiểm.

"Người ——"

"Vậy người chờ cơ thể của ta tốt lên chúng ta cùng trở về."

Bất Hối nghĩ một chút, Phượng hoàng đột nhiên sai người đến tìm nàng trở về nhất định là xảy ra chuyện gì, thương tổn của Chiến Cảnh Thiên ít nhất phải cần hai tháng mới có thể tốt lên, lúc đó mới trở về có chút chậm, không có đồ trong tay nàng là không thể giải trừ hôn ước, như thế ở trong mắt thế nhân nàng vĩnh viễn đều là vị hôn thê của Hiên Viên Thần, nếu lấy thân phận này theo Chiến Cảnh Thiên, sẽ cho Hiên Viên Quốc một lý do để tấn công Chiến quốc.

"Chờ người tốt liền đi tìm ta, hoặc là chờ ta xong việc sẽ trở lại tìm người có được không?" Bất Hối khó có khi đối hắn làm nũng, chủ động hôn hắn một cái, ở trên người hắn chầm ngồi thổi gió.

Đối với chủ động của nàng, Chiến Cảnh Thiên thấy vui sướng, thân thể cũng tự nhiên nổi lên phản ứng, nhưng nghĩ đến mục đích của nàng, cường chế dục vọng trong thân thể cự tuyệt nói: "Không được, nhất định phải cùng ta trở về."

Hừ!

Cho rằng có thể chịu đựng sao? Tay nhỏ từ quần áo của hắn trượt xuống.

Tì!

Chiến Cảnh Thiên hít vào một hơi, nàng biết nàng đang làm cái gì sao?

Hiện tại còn giả bộ, hắn sẽ không phải là nam nhân, gắt gao đem nàng khóa ở trước ngực mình, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, như là muốn phát tiết, không ngừng gặm cắn.

Tay hắn cũng không dừng lại, đem quần áo của nàng rút đi, khẽ hôn lên mỗi một tấc da thịt của nàng.

Uh`m.

Thanh âm làm cho người ta mặt hồng tim đập cũng từ trong miệng Bất Hối tràn ra, mỗi một điểm mẫn cảm trên thân thể nàng hắn đều biết, đâu thể chịu được hắn châm ngòi như vậy.

Nhưng lại giống lần trước, vào thời điểm mấu chốt nhất hắn ngừng lại, lần đầu tiên nàng thấy oán hận thân thể này.

"Sau khi trở về không được nhìn nam nhân khác, nhất là Bách Lý Hề cùng Hiên Viên Thần, không đúng, vẫn còn Lý Mộc Dương kia. Ủ, còn có cái gia hỏa kia mỗi ngày đi theo bên cạnh người."

Chiến Cảnh Thiên không nói gì, ruồi bọ bên người nàng thật là nhiều, thật sự là càng ngày càng lo lắng.

Bất Hối thấy hắn càng ngày càng đen mặt, gắt gao ôm hắn: "Tâm của ta chỉ có một mình người!"

Đông, tim Chiến Cảnh Thiên hung hăng nhảy một cái.

Nàng rốt cục thật tình tiếp thu hắn sao?

Trên mặt rất cực vì những lời này của nàng nở nụ cười, Đúng vậy, mặc kệ có bao nhiêu nam nhân có năng lực cũng có ích lợi gì?

Trong lòng nàng chỉ có mình hắn, vậy là đủ rồi.

Đang nhìn tiểu nữ nhân động tình ở dưới thân, thật sự là càng ngày càng thích, trong mắt hiện lên một tia sáng, cho dù không ăn được cũng phải lưu lại ấn ký của hắn.

Bất Hối nhìn thấy ánh mắt của hắn, đột nhiên có dự cảm bất hảo, quả nhiên, hắn nằm ở trên người nàng tiếp tục hôn lên.

Mồ nam trong lòng ngẫm suy nghĩ, nếu phải tách ra một thời gian, nhất định phải thừa cơ hội chiếm tiện nghi!

Chương 69: Mới vào Mai Thành, đánh Sở Mạc

Cảnh sắc Phượng quốc trong lục quốc là có tiếng, ngay cả biên cảnh xa xôi cũng là phồn hoa rực rỡ, màu xanh hoa cỏ như tấm đệm.

Trên một quan đạo rộng lớn, bốn chiếc xe ngựa đang ngừng ở ven đường nghỉ ngơi, chẳng những có thể nghỉ ngơi, còn có thể thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Hai bên đường nở đầy các loại hoa nhỏ, hồng hồng lục lục nhìn rất đẹp, đặc biệt đóa hoa lam sắc này lại càng đẹp không sao tả xiết, rất nhiều người đi đường nghỉ ngơi cũng nhin không được hái một bó về cho nương tử nhà mình, vô cùng lãng mạn.

Người ở ven đường nghỉ ngơi dưới một gốc đại thụ cành lá rậm rạp xanh um tươi tốt, đem ánh mặt trời nóng cháy che lại, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ, nước rất trong suốt, từng đàn cá ở trong nước bơi qua bơi lại.

Nơi này là chỗ giao hội ở Phượng quốc, người trên đường cũng tương đối nhiều, ven đường thỉnh thoảng ngồi năm ba người, trên quan đạo cũng có người đi xe ngựa, còn có một vài người cưỡi ngựa, hiệp khách lưng mang theo đao, rất náo nhiệt.

Thời tiết Chiến quốc lúc này vẫn rất lạnh, mặc áo bông cũng vẫn khiến người cảm thấy lạnh lẽo, nhưng sau khi leo lên một ngọn núi vòng lại đây nhiệt độ đột nhiên lên cao, đã có cảm giác đầu hạ.

"Tiểu thư, vẫn là thời tiết Phượng quốc thoải mái, lúc ở Chiến quốc thiếu chút nữa đem ta đông chết." Phượng Yêu thoải mái ngồi dưới đại thụ, mới vừa mang một thùng nước tới, đem dưa hấu thả vào, chỉ cần ngâm một hồi là có thể ăn.

Không nghĩ tới ở ven đường có thể mua được dưa hấu, ở Chiến quốc có muốn ăn cũng ăn không được, Vương gia đã từng vì tiểu thư cố ý sai người từ Phượng quốc mang tới, chẳng qua những cái này chỉ là cho tiểu thư ăn, chính mình cũng chỉ có thể nhìn.

Nghe vậy, Bất Hối cảm thấy buồn cười, người sợ lạnh là mình mới đúng chứ, tiểu nha đầu này lúc ở Chiến quốc không phải thấy tuyết rơi cực kỳ vui vẻ à?

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, này thật sự là một nơi không tệ, một năm bốn mùa đều ấm áp như xuân, giờ phút này ánh nắng rất đủ, nhưng không hề cảm thấy nóng, cảm giác phơi nắng lại hết sức thoải mái.

Từ Chiến quốc rời đi, trên người quần một tầng áo bông thật dày, lại cố ý đem kiện áo choàng Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng mặc vào, nhưng càng ngày càng tiếp cận Phượng quốc, thời tiết lại càng ấm áp, sau cùng qua một ngọn núi, đến Phượng quốc chỉ mặc một bộ sa y là được.

"Sư muội, ăn chút lương khô, dựa theo tốc độ chúng ta trên dưới ba ngày là có thể tới Phượng Thành." Bách Lý Hề sẵn sóc lấy một chút thịt khô đưa cho Bất Hối, chính mình cũng để lại một chút.

"Cám ơn sư huynh." Khi Bất Hối quyết định trở về Bách Lý Hề cũng theo tới, cửa hàng ở Chiến quốc có Triệu Đình Xương cùng người của Chiến Cảnh Thiên nhìn sẽ không xuất hiện vấn đề gì, hơn nữa sau khi thương thế của Phượng Thanh tốt lên cũng có thể đi giúp Triệu đình Xương, nàng không nghĩ tới Phượng Thanh cư nhiên đối với buôn bán cảm thấy rất có hứng thú, hơn nữa có năng lực quản lý trời ban, nàng mơ hồ cảm thấy nàng hẳn là sống trong gia đình thương hộ.

Bách Lý Hề nhìn Bất Hối cười đầm đìa, tươi cười trên mặt cũng càng sâu, bất quá khi nhìn đến ấn ký trên cổ Bất Hối nhin không được nhíu mi, trong lòng đau như là bị đao đâm.

Nhận thấy ánh mắt Bách Lý Hề, Bất Hối nghi hoặc ngẩng đầu, khi thấy nơi Bách Lý Hề nhìn, trên mặt nhiễm lên một tầng hồng nhuận, những thứ này đều là Chiến Cảnh Thiên làm ra.

Vừa thấy dấu vết trên thân mình, khiến cho nàng nhớ tới đêm hôm trước khi rời đi.

*
Hô!

Bất Hối ngủ thẳng giữa trưa, mãi đến khi Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu tiến vào thúc giục nàng rời giường ăn cơm mới tỉnh lại, Chiến Cảnh Thiên đêm qua quần nàng cả đêm, đến gần sáng mới được ngủ.

A!

"Tiểu thư, người ——"

Phượng Yêu cùng Tiểu Huệ nhìn Bất Hối từ trong chăn chui đi ra kinh ngạc kêu to, trên người tiểu thư?

Bất Hối nghi hoặc cúi đầu vừa thấy, sắc mặt vừa hồng lại vừa hắc, chỉ thấy trên người lộ ra đầy dấu hôn, vén ống tay áo lên cũng thấy, trên cánh tay cũng vậy, sau đó ngực, bụng, trên đùi, phía sau lưng, toàn thân trên dưới đều có.

Nghĩ đến đêm qua hân diên cuồng, trên mặt lại đỏ hồng, các nàng tuy không làm đến bước cuối cùng, nhưng đùa giỡn cũng không ít, càng giận là nam nhân kia đem nàng toàn thân đều hôn mấy lần, nhất là cổ của nàng, ngực lại càng nhiều.

Cái này bảo là nàng như thế nào ra ngoài gặp người?

Tiểu Huệ cùng Phượng Yêu nhìn thấy nàng toàn thân đều che kín dấu hôn cũng biết đêm qua phát sinh sự tình gì, lại nhìn hồng hồng trên mặt tiểu thư giống như quả táo chín lại càng cười ái muội, bất quá dù sao các nàng cũng là cô nương chưa lấy chồng, cho nên trên mặt cũng nóng lên.

Cũng may hiện tại là mùa đông, những dấu hôn này đều bị y phục che đậy, nàng nói cho đại thần Phượng quốc thời gian trở về, sau đó lại đi tìm Triệu Đình Xương, sau cùng đi gặp Bách Lý Hề.

"Thật sự, khi nào thì đi?" Bách Lý Hề vừa nghe đến Bất Hối muốn về nước trong lòng thật cao hứng, nàng rốt cục phải rời khỏi Chiến Cảnh Thiên sao?

"Ngày mai sáng sớm liền đi, người đến cửa Vương Phủ chờ ta đi." Bất Hối cảm thấy Bách Lý Hề kích động, còn tưởng rằng hân thích Phượng quốc cũng không để ý, sau khi cáo biệt Bách Lý Hề lại về tới Vương Phủ, một đêm này vẫn như vậy, Chiến Cảnh Thiên tiếp tục ở trên người nàng để lại dấu ấn.

"Sau này trở về nhất định mỗi ngày đều phải nghĩ đến ta." Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối phải lên xe ngựa đưa ra yêu cầu, giờ khắc này đầu giống Chiến thần Vương gia, tất cả suy nghĩ giống như tiểu hài tử.

"Được, đều đáp ứng người, hiện tại có thể đi chưa." Bất Hối bất đắc dĩ vỗ trán, hân đã ở cửa quán nàng nửa canh giờ, các đại thần trong xe ngựa đã nhìn nhiều lần, nàng cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy nàng sẽ đi không được.

Trong mắt Chiến Cảnh Thiên tràn đầy không nữ, nhưng hiện tại lại không có biện pháp đi cùng nàng, trong lòng sinh khí, nghĩ đến những nam nhân này tiếp tục uy hiếp nói: "Chờ thương thế ta tốt lên liền đi tìm người, nhìn thấy Hiên Viên Thần kia thì cách xa một chút, nếu phụ hoàng dám bức người gả cho Hiên Viên Thần ta liền đem Phượng quốc diệt."

"."

Bất Hối không nói gì, này nam đã kêu phụ thân nàng là phụ hoàng mà còn muốn đi diệt người ta, thật không biết hân nghĩ cái gì.

Sau cùng ở trong ánh mắt ai oán của hân Bất Hối rốt cục ngồi trên xe ngựa hướng ngoài thành chạy tới, nhưng mới vừa đi không xa, bên trong xe nhiều thêm một người, tiếp theo Phượng Yêu đã bị đuổi ra xe ngựa.

"Người —— ừm."

Nàng còn chưa nói xong, môi của nàng đã bị môi của hân che lại, sau khi nụ hôn triền miên kết thúc, hân cười giống như hồ ly: "Ta tiễn người." Trong lòng phức hắc, Bách Lý Hề cư nhiên cùng Bất Hối trở về, hân cũng không thể để cho hân có cơ hội.

Cứ như vậy Chiến Cảnh Thiên tiến một tòa thành lại một tòa thành, mỗi lần nàng mở miệng đuổi hân, hân liền dùng tài hùng biện, sau khi đi hơn phân nửa Chiến quốc hân không thể không trở về, nhìn tiểu nữ nhân ngủ an ổn trong lòng lưu luyến không thôi.

"Vương gia, người xác định lấy đồ ra." Ngay lúc hân thất thần, bên ngoài truyền đến thanh âm không có bóng dáng, khóe môi giơ lên, không nghĩ tới Hoa Thiên Thần thật sự làm ra được.

Trong tay tiếp nhận một bình sứ nhỏ, sau khi mở ra một mùi thơm mê người truyền ra, bên trong là

thuốc mỡ óng ánh trong suốt, lấy ra một chút nhẹ nhàng đồ lên dấu hôn trên người nàng.

"Uh~m, người bôi cho ta cái gì." Bất Hối đang ngủ say bị mát rượi trên người kinh tỉnh, nhìn Chiến Cảnh Thiên đang bôi thuốc trên người nàng nghi hoặc hỏi.

Chiến Cảnh Thiên dừng động tác trong tay, hôn nàng một cái, ôn nhu nói: "Thuốc mỡ có thể làm mất ấn ký trên thân người, ngủ hội đi, ngày mai vẫn còn phải đi." Dứt lời lại tiếp tục động tác bôi thuốc trong tay.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Chiến Cảnh Thiên rốt cục rời đi, đem thuốc mỡ để lại cho Bất Hối, để nàng mỗi ngày bôi một lần, dấu hôn trên người rất nhanh có thể biến mất. Bất Hối biết thời tiết Phượng quốc cực kỳ ẩm, trong lòng suy nghĩ, đến lúc đó mặc y phục mùa hè, dấu hôn trên người sẽ lộ ra, cho nên tối đều cực kỳ cẩn thận bôi thuốc.

Ai biết, hơn mười ngày qua, dấu hôn trên người chẳng những không có biến mất mà càng ngày càng rõ ràng.

Hồn đàn!

Khi nàng bỏ đi áo choàng thật dày, lại bỏ đi áo bông thay bằng trang phục hè, hôn ngân trên cổ đều lộ ra, thuốc mỡ kia nhất định có vấn đề, Chiến Cảnh Thiên là cố ý!

Khi biết được thì đã chậm, cho dù nàng không sử dụng thuốc mỡ nữa, dấu vết kia cũng không biến mất, cho nên nàng vẫn trốn ở bên trong xe ngựa không dám ra ngoài, mãi đến khi dấu vết trên cổ phai nhạt một chút mới dám ra ngoài, nhưng những dấu vết trên ngực một điểm dấu hiệu biến mất cũng không có.

Cũng tại nàng quá tin tưởng Chiến Cảnh Thiên, khi bôi thuốc mỡ kia ba ngày phát hiện dấu vết còn không biến mất cũng đã có hoài nghi, nhưng vẫn tiếp tục dùng, vốn định ném thuốc này đi, về sau ngẫm lại lưu trữ nói không chừng hữu dụng.

*

"Tiểu thư, ăn miếng dưa hấu cho hạ hỏa." Phượng Yêu cầm dưa hấu trong tay đưa tới trước mặt Bất Hối, trong lòng buồn cười, vừa thấy trên mặt tiểu thư xuất hiện biểu tình phần nộ liền biết nhất định là nhớ tới Chiến vương.

Không nghĩ tới Chiến Vương vì khẳng định quyền sở hữu tính kế tiểu thư, bất quá nhìn tiểu thư hiện tại tức giận, Chiến Vương gia gặp tiểu thư phải cẩn thận.

Bất Hối tiếp nhận một khối dưa hấu, phần hận cắn, hận không phải là Chiến Cảnh Thiên.

"Tới, lau tay, nước dưa hấu đều đã lưu lại." Bách Lý Hề nhìn động tác ngây thơ của nàng bất đắc dĩ lắc đầu, lấy khăn thấm trong lòng ra giúp nàng lau tay.

Nhìn thấy Bất Hối cùng Bách Lý Hề, mấy vị đại thần Phượng quốc liền nhíu mày, đã có một Chiến Vương, hiện tại lại xuất hiện một Bách Lý Hề, đoạn đường này tâm ý Tam hoàng tử Bách Lý quốc đối với Công Chúa bọn hắn đều xem ở trong mắt, không riêng gì hai người bọn hắn, còn có một người khác.

Vừa định đến đây, trên núi chạy xuống một nam tử yêu nghiệt toàn thân tử bào, giống như một trận gió bay tới trước mặt Bất Hối, thân thủ giật lấy khăn thấm trong tay Bách Lý Hề lau lau mồ hôi trên đầu, sau đó đoạt lấy dưa hấu trong tay Bất Hối gặm vài miếng, một loạt động tác này hết sức tự nhiên, mọi người còn chưa phản ứng đã làm xong.

"Phượng Nhi, mau đến xem xem ta mang đến cho người cái gì." Nam Cung Tuyết giống như hiển vật quý lấy ra hai trái cây nhỏ màu đỏ, vẻ mặt chờ đợi nhìn Bất Hối.

Vừa thấy hắn, đầu Bất Hối lại đau, nàng đời trước nhất định thiếu nợ hắn, thời điểm nàng vừa ly khai Chiến quốc lại bị Nam Cung Tuyết tìm được, không nghĩ tới nàng đổi thành nữ trang hắn vẫn có thể nhận ra, sau đó liền một đường bám nàng không rời, đuổi như thế nào cũng không đi.

"Đây là cái gì?" Không phải nàng muốn hỏi, mà nếu nàng không hòa theo Nam Cung Tuyết, nam nhân này tuyệt đối sẽ làm ra càng nhiều chuyện làm cho nàng đau đầu.

Tỷ như một buổi tối kia hắn nói muốn hát cho nàng nghe, nàng không để ý hắn, sau đó nam nhân này liền kêu rên một đêm, âm ỉ làm tất cả mọi người không có biện pháp đi ngủ.

Còn có một lần, hắn không biết đi đâu bắt một con chim đưa cho nàng, nàng thuận tay thả ra, kết

quả hẳn liền đi tóm một đám quả tới trước mặt nàng để cho nàng phóng sinh.

Còn có một lần, hẳn bưng tới một mâm đen tuyền gì đó, nói là hẳn tự mình làm, nàng không ăn, kết quả là tất cả đồ ăn của các nàng lập tức biến mất, hơn nữa đi gần một ngày cũng không tìm được bất luận cái gì ăn, sau cùng chỉ có thể ăn thứ hẳn làm kia khen ngon một tiếng hẳn mới trả lại lương thực cho các nàng.

Từ khi hẳn theo kịp, mỗi ngày đều có việc ác, không đúng, là thời thời khắc khắc đều có, nhất là hẳn đặc biệt thích cùng Bách Lý Hề đối nghịch, chỉ cần Bách Lý Hề vừa tựa vào gần mình, hẳn nhất định xuất hiện quấy rối.

Bách Lý Hề đã từng cùng hẳn đánh một trận, hai người đánh một đêm cũng không phân thắng bại, sau cùng Bất Hối đứng ra mới chịu giải hòa.

"Đây chính là linh quả võ lâm nhân sĩ tha thiết ước mơ, thứ này chỉ có ở trên vách núi đen chỗ giao nhau giữa Phượng quốc cùng Chiến quốc mới có, ta là vì người mới đi hái, Phượng Nhi võ công quá kém, ăn linh quả này về sau sẽ gia tăng công lực rất cao, mau ăn đi, ta chỉ tìm được ba quả, chính mình vụng trộm ăn một quả, đây là lưu cho người."

Quả nhiên, Nam Cung Tuyệt vừa nghe Bất Hối hỏi hẳn, lập tức thao thao bất tuyệt khoe.

Bất Hối bởi vì trước kia không luyện công, võ công quả thật không cao, nhưng để đối phó với cao thủ bình thường trên giang hồ cũng dư dả, chẳng qua nàng gặp được đều là biến thái, một cái so với một cái lợi hại hơn, trước mắt là Nam Cung Tuyệt này không biết lai lịch gì, cứ nhiên có thể cùng đệ tử đặc ý nhất của Thanh Phong đạo trưởng bất phân thắng bại!

"Hỏa linh quả! Sư muội khẩn trương ăn đi, quả này thật có thể tăng công lực của người." Bách Lý Hề không nghĩ tới này thật là hỏa linh quả, hẳn biết loại trái cây này sinh trưởng ở chỗ này, chẳng qua quá mức khó tìm, cho nên mới không nói ra.

Hỏa linh quả cũng rất trân quý, quả này chỉ sinh trưởng ở trên vách núi đen, mười năm mới kết quả một lần, một lần chỉ kết một trái, ăn một quả có thể gia tăng mười năm công lực, mà đối với thân thể hoàn toàn vô hại.

Bất Hối nghe Bách Lý Hề nói như vậy, kinh ngạc nhìn trái cây này, thật có công hiệu thần kỳ như vậy, từ trong tay Nam Cung Tuyệt tiếp nhận tới, để tới trong tay nhìn nhìn, giống như cà chua ở hiện đại, chẳng qua là quả này có chút óng ánh trong suốt, nhìn qua rất mê người.

"Phượng Nhi khẩn trương ăn đi, đây chính là cố ý vì người hái, phải biết rằng vừa rồi rất nguy hiểm, ta vừa leo đến trên vách núi kia liền thấy trái cây này làm ta cao hứng muốn chết, vừa muốn đi ngắt lấy, lại đột nhiên xuất hiện hai con rắn độc, ta ra sức giao tranh, thiếu chút nữa đã bị cắn. Nếu như bị cắn sẽ không thấy được Phượng Nhi của ta nữa, còn suýt chút nữa rơi xuống vách núi đen."

Nam Cung Tuyệt vì muốn Bất Hối cảm động, cố ý đem những cái này khoa trương lên, nhìn bộ dáng hẳn vui sướng hoa chân múa tay, lại thêm biểu tình phong phú, Bất Hối cảm thấy hẳn không đi kể chuyện thật sự là đáng tiếc .

Trốn ở chỗ tối chính là thủ hạ nghe chủ tử nhà mình lời nói này, khóe miệng giật giật, bản lĩnh nói dối của chủ tử càng ngày càng cao, cũng không nháy mắt một cái. Không đúng, cũng không phải hoàn toàn là nói dối, chẳng qua là đổi chỗ, nói những việc bọn họ trải qua khi cố sức hái trái cây thành của hẳn mà thôi.

Tuy tiếp xúc không lâu, bất quá Bất Hối cũng hiểu bản tính Nam Cung tuyệt, liếc hẳn một cái, đem trái cây đặt ở trong miệng, nếu là cho nàng, không ăn cũng uống.

Trái cây đặt ở trong miệng, Bất Hối nhẹ nhàng cắn một cái, một mùi thơm ngát làm cho nàng lập tức liền yêu cái hương vị này, nhưng chỉ có hai cái, không đã ghiền!

"Tiểu thư, như thế nào? Có cảm giác gì sao?" Phượng Yêu nghe trái cây này thần kỳ như vậy vô cùng tò mò, Bất Hối ăn xong lập tức chạy tới hỏi.

Bất Hối thấy Phượng Yêu hỏi, cũng vận công dò xét một phen, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác gì, chẳng lẽ lại bị lừa?

Nam Cung Tuyệt vừa thấy biểu tình Bất Hối, khinh bỉ nói: "Phượng Nhi, người như thế nào cũng ngu dốt như nha đầu bên cạnh người, làm sao có thể nhanh như vậy liền có hiệu quả, được lý phải từ từ mới có thể phát huy ra."

Bất Hối chảy mồ hôi, trong tiểu thuyết võ hiệp không phải đều viết như thế sao? Sau khi nhân vật chính ăn linh quả, công lực lập tức liền tăng lên.

Bách Lý Hề nhìn thấy bộ dạng của Bất Hối tuần mi giờ lên, cười nhạt nói: "Được hiệu trái cây này đại khái phải một tháng mới có thể phát huy hoàn toàn, nhưng cần người mỗi ngày luyện công phối hợp, người hiện tại ăn hai khóa, cần ít nhất hai tháng mới có thể đem năng lượng của nó hoàn toàn hấp thu."

"Đi thôi." Bất Hối vì che dấu xấu hổ, đứng dậy kéo Phượng Yêu dẫn đầu lên xe ngựa, các nàng từ khi ra khỏi Chiến quốc vẫn không ngừng chạy đi, đã đi gần hai mươi ngày, hiện tại đã tiến vào đến biên giới Phượng quốc, lại mất ba ngày có thể đến Phượng Thành.

Mấy vị đại thần kia hiện tại cũng không hy vọng về sớm như thế, Hiên Viên thái tử còn đang ở Phượng quốc, nếu biết vị hôn thê của mình cùng nhiều nam nhân tiếp xúc như vậy, hơn nữa lại rất có khả năng đã thành nữ nhân của nam nhân khác, đến lúc đó dưới cơn giận dữ tấn công Phượng quốc cũng không chừng.

Trong lòng ngẫm thử dài, vì cái gì khi bọn hắn đi đường không chậm một chút, hoặc là xuất hiện cái gì cũng được, đợi sinh nhật Công Chúa qua đi thì tốt rồi.

Xe ngựa lại theo quan đạo đi khoảng hai canh giờ liền tiến vào Mai Thành, Mai Thành giống như là một tiểu quốc gia, bên trong chẳng những có người Phượng quốc, Chiến quốc, người bốn quốc gia khác cũng có.

Mai Thành bị sáu quốc vây ở chính giữa, mỗi quốc gia đều muốn tranh đoạt chỗ này, trong lịch sử đã từng đánh vài trận, cuối cùng quyết định để sáu quốc cùng quản lý. Chỗ này rất lớn, người cũng đặc biệt nhiều, bởi vì có thể thông với các quốc gia, cho nên buôn bán nơi này rất phát đạt.

Các nàng này một đội người mới vừa vào thành đã bị phồn hoa kinh sợ.

Tòa thành thị này so với Hoàng Thành Chiến quốc còn muốn lớn hơn vài phần, đường trong thành đều trải đá lát, trong thành nhìn không ra bất kỳ phòng ốc cũ nát gì, tuy ở trong thành là người trong sáu nước, nhưng bố cục toàn bộ đều giống nhau, chỉ khác là mỗi một quốc gia sẽ hình thành phong cách chính mình.

Nhìn cửa hàng hai bên đường chỗ nào cũng có, trên đường người đi đường mặc quần áo rất cầu kỳ, tuy trên người Bất Hối mặc quần áo không phải đặc biệt, nhưng cũng thuộc loại có tiếng, nhưng đến nơi này vừa thấy, đại đa số mặc đều so với các nàng tinh xảo hơn.

"Oa, ta như thế nào thấy nơi này nhìn kỳ quái như vậy?" Phượng Yêu đi tới một hồi, cảm thấy bên trong này thiếu thứ gì đó.

"Nơi này không có tiểu thương." Bất Hối vừa tiến đến liền phát hiện, các nàng ven đường đều dựa theo yêu cầu của nàng đi vào các thành. Trong thành trừ các cửa hàng ra, tiểu thương hai bên đường phố rao hàng cũng không thiếu, nhưng nơi này lại một cái cũng chưa nhìn đến.

"Phượng Nhi thật thông minh, lập tức liền nhìn ra, nơi này người bán hàng rong có một phố riêng, Mai Thành cũng chỉ có phố kia mới cho phép rao hàng." Nam Cung Tuyệt thấy Bách Lý Hề muốn mở miệng, vội vàng giải thích cho Bất Hối.

Bất Hối vừa nghe, nội tâm hết sức ngạc nhiên, cái phố kia phải là tương đương với chợ ở hiện đại đi, quả nhiên nơi then chốt kinh tế đều rất phát đạt.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, càng tiếp cận trung tâm thành thị, cửa hàng hai bên đường càng xa hoa, cơ hồ đều là tiểu lâu hai tầng, còn có một chút là ba tầng, nóc nhà bát giác chéch lên trên, mang phong cách cổ xưa.

"Chúng ta hôm nay lưu lại ở trong này một ngày đi." Bất Hối đối với nơi này cảm thấy rất có hứng thú. Nàng biết, nếu muốn bắt lấy mạch kinh tế các quốc gia, nơi này là trạm thứ nhất.

"Chủ tử, phía trước là một khách điểm, chúng ta tới đó đi." Sứ thần Phượng quốc mỗi lần đến

Chiến quốc đều phải đi ngang qua nơi này, cho nên đối với nơi này rất quen thuộc, vốn bọn hăn đến Phượng quốc có thể ở trạm dịch, nhưng Mai Thành lại không được.

Sau khi ra ngoài, Bất Hối thống nhất để cho bọn họ kêu nàng chủ tử, xưng hô Công Chúa này nàng không quen, giống như là Phượng Yêu vẫn kêu nàng tiểu thư, chưa bao giờ kêu nàng là công chúa.

Lưu đại nhân ngụ ý khách điểm này gọi là Nghênh khách khách điểm, quy mô rất lớn, ước chừng có ba tầng.

"Tiểu nhị, cho chúng ta tám gian phòng." Lưu đại nhân đối với nơi này rất quen thuộc, trực tiếp qua đi cùng tiểu nhị chào hỏi, tiểu nhị kia cũng nhận ra hăn, đối hăn nhếch miệng cười: "Lưu đại nhân, đừng nói tám gian, một gian cũng không có."

"Một gian cũng không có? Gần đây có hoạt động gì sao?" Lưu đại nhân nghi ngờ hỏi, hăn lúc đến Chiến quốc tìm Bất Hối cũng là ở nơi này, tuy lúc ấy khách điểm người cũng không thiếu, nhưng không đến mức một gian phòng cũng không có, trừ phi là gặp được cái hoạt động gì.

Nghe vậy, tiểu nhị cười hắc hắc, đối với Lưu đại nhân giải thích nói: "Hoạt động cũng không có, bất quá tiểu nữ nhân của Vạn lão gia ngày mai sẽ gả đến Sở quốc, tối hôm nay sẽ mở yến tiệc ở Vạn gia trang, nhiều ngày nay có rất nhiều người lục tục đến đây, Vạn gia trang ở không tiện, Vạn lão gia liền đem khách điểm bên trong Mai Thành đều bao hạ."

"Không phải là gả nữ nhi sao, làm sao có thể có nhiều người tham gia như thế?" Phượng Yêu vừa nghe thập phần nghi hoặc, cho dù là gả công chúa cũng không lớn như vậy.

Bất Hối cũng không không rõ lắm, nàng đối với thế giới này rất nhiều tập tục còn chưa hiểu rõ, bất quá nghe ý tứ trong lời nói tiểu nhị, Vạn gia trang kia đúng là có chút tiếng tăm, nhất là ở bên trong Mai Thành.

Chương 70: Mặt tương đến chậm

Bất Hối theo phương hướng Phượng Yêu chỉ nhìn qua, nữ tử toàn thân hồng y kiều diễm xuất hiện ở trước mắt, nàng vẻ mặt mỉm cười ngồi ở chỗ kia cùng từng người qua chúc mừng nàng hàn huyền. Bộ dạng cùng Phượng Thanh giống nhau như đúc!

Nhưng Phượng Thanh đang ở Chiến quốc tiếp thu trị liệu của Bách Lý Hề, làm sao có thể chạy đến nơi đây?

Đột nhiên trước mắt sáng lên, nơi này phải là người nhà Phượng Thanh đi, không nghĩ tới cư nhiên tìm được người nhà của nàng. Xem người mặc đồ đỏ thắm sắc kia nhất định là nữ nhi của Vạn lão gia, cũng là người phải gả cho thái tử Sở quốc, không nghĩ tới bối cảnh Phượng Thanh lại cường hãn như vậy.

"Tiểu thư, nàng không phải Phượng Thanh, Phượng Yêu không thích nàng, nàng cười rất giả dối." Bất Hối đang tự hỏi như thế nào đi cùng đối phương giải thích chuyện của Phượng Thanh, Phượng Yêu ở bên cạnh nàng cau mày nói.

Bất Hối không nghĩ tới nàng miễn cảm như vậy, nàng nhìn đến nữ tử này cùng Phượng Thanh bộ dáng giống nhau cũng cảm thấy không thích, vẻ mặt đối trá, tuy rất giống Phượng Thanh nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra không phải một người.

"Đi, chúng ta tìm người hỏi một chút tình huống nhà này." Nàng cẩn thận nghĩ một chút, chuyện Phượng Thanh bây giờ còn không thể cùng người nhà này nói, nếu biết nhất định sẽ đi tìm nàng, nhưng tình huống Phượng Thanh hiện tại không thể kích thích, đợi thương tổn của nàng khỏi hẳn sẽ mang nàng tới đây tìm thân nhân đi.

"Tiểu Phượng, người ở trong này, ta vẫn tìm người."

Bất Hối đang muốn tìm người đến hỏi chút tình huống, Lý Hạo đã đi tới, hắn mới vừa cùng những người đó hàn huyền xong, quay người lại đã không thấy Bất Hối đâu nữa, vội vàng đi tìm.

"Lý công tử không cần để ý tới chúng ta, chúng ta ở trong này đi dạo là được, nhà này phô trương thật lớn, nếu được sinh ra trong nhà bọn họ thật đúng là phúc khí tu luyện mấy đời." Bất Hối trong mắt có chút hâm mộ nhìn người trong trang viên, sau đó hơi có chút hâm mộ nói.

Nghe vậy, Lý Hạo chẳng những không phản cảm Bất Hối hiềm nghèo ái phú, ngược lại còn muốn cho nàng loại sinh hoạt này, hay là mượn cơ hội thổ lộ?

Thôi, quá đường đột, người ta nhất định sẽ cảm thấy mình là đồ dê xôm, trong lòng Lý Hạo xoắn xuýt một hồi mới mở miệng nói: "Tiểu Phượng về sau sinh hoạt sẽ so với nơi này không tồi."

"....."

Bất Hối không nói gì, nàng chẳng qua là muốn chuyển đề tài mà thôi, trong lòng thở dài tiếp tục truy vấn nói: "Cám ơn Lý công tử chúc phúc, vị bên kia là nữ nhi của Vạn lão gia đi, Vạn lão gia thật sự là yêu nàng, có rất ít người gả nữ nhi lại phô trương như vậy."

"Đó là bởi vì nàng gả cho Sở thái tử, kỳ thật Vạn lão gia yêu mến nhất là một nữ nhi khác, Vạn lão gia chỉ có hai nữ nhi, hai nữ nhân này là song thai, vị kia nửa năm trước đã rời nhà ra ngoài, Vạn lão gia tức đến bệnh, lúc này đều là Vạn Liên Nhi hầu hạ, từ đó trở đi hắn mới bắt đầu quan tâm đến nữ nhi này." Lý Hạo rốt cục giới thiệu cho Bất Hối một chút chuyện của Vạn gia trang.

Rời nhà trốn đi? Bất Hối nghi hoặc, xem bộ dáng Phượng Thanh hẳn là ra ngoài tìm người, chẳng lẽ rời nhà đi tìm người nào?

"Nữ nhân kia làm sao có thể rời nhà trốn đi? Có phụ thân yêu thương mình, hưởng phúc còn không kịp."

Mấy người Bất Hối tìm một chỗ vị trí ngồi xuống, làm bộ như tò mò hỏi.

Lý Hạo thấy rốt cục có thể cùng giai nhân nhiều vài câu, thần tình hưng phấn nói: "Người là từ nơi khác tới có lẽ không rõ ràng lắm, đại nữ nhi của Vạn lão gia là Vạn Mai Nhi ở Mai Thành cũng rất có tiếng tăm, nàng không thích trang sức, từ nhỏ đi theo Vạn lão gia học tập buôn bán, bắt đầu là quản lý cửa hàng,

sau đó là mấy nhà, sau cùng đại bộ phận cửa hàng của Vạn lão gia đều là nàng xử lý, này cũng là nguyên nhân Vạn lão gia yêu thích nàng, hẳn cả đời không có nhi tử, có thể đem gia nghiệp truyền cho nữ nhi mình hẳn cũng thật cao hứng."

Nói tới đây, Lý Hạo nhớ tới chuyện nửa năm trước thờ dài một hơi, tiếp tục nói: "Theo ý tứ của Vạn lão gia, về sau muốn tìm một người ở rể, như vậy gia nghiệp hẳn có thể giao cho Vạn Mai nhi, nhưng nửa năm trước nàng đột nhiên nói muốn lập gia đình, còn lấy chồng ở xa, lúc ấy Vạn lão gia phản đối, phụ tử hai người tranh cãi ầm ĩ một trận, sau đó nàng liền rời nhà ra ngoài, nàng vừa đi Vạn lão gia liền bị bệnh, dù sao nàng cũng là nữ nhi mình thương yêu nhất, liền đi tìm, nhưng nàng giống biến mất như hư không, không có bất kỳ tin tức gì."

Sau khi nghe xong Bất Hối nhíu mày nghĩ nghĩ, nàng có lẽ xác định Phượng Thanh chính là Vạn Mai Nhi, trách không được nàng quản lý cửa hàng thuận buồm xuôi gió như thế, thương tổn trên đầu nàng nhất định là sau khi trốn đi bị người ám toán, nhưng hình thành như thế nào cũng không biết.

"Người có biết người nàng muốn gả là ai chẳng?" Bất Hối cảm thấy thương tổn trên người nàng cùng người nàng muốn gả kia có quan hệ.

Lý Hạo lắc lắc đầu: "Ngay cả Vương lão gia cũng không biết người nàng muốn gả là ai, bất quá Vạn Liên Nhi có lẽ biết, các nàng tỷ muội cảm tình rất tốt, có chuyện gì cũng cùng muội muội nói."

Bất Hối nhìn thoáng qua Vạn Liên Nhi, hay là thôi đi, chân tướng như thế nào chỉ có thể chờ Phượng Thanh chính mình nhớ lại.

Kế tiếp các nàng tại Vạn gia trang ăn cơm, không hổ là thủ phủ Mai Thành, đồ ăn có thể so sánh với nhà hàng năm sao ở hiện đại. Sau khi ăn cơm xong Lý Hạo tiễn các nàng về Bát Tiên lâu, hẳn không nghĩ tới Bất Hối cùng Phượng Yêu sẽ ở nơi này, nghĩ đến những lời nàng nói lúc chạng vạng, trong lòng có chút ê ẩm, Sở Mặc lúc này đang ở Bát Tiên lâu dưỡng thương, các nàng nhất định lại gặp mặt.

"Hôm nay thật sự vô cùng cảm tạ Lý công tử, người cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Lý Hạo nghe vậy, biết Bất Hối đối hẳn vô ý, chỉ có thể ly khai.

Bất Hối vừa vào Bát Tiên lâu, Sở Mặc đang ở trong mật thất dưỡng thương đã biết rõ, nghĩ đến nàng nói những lời này nhất định là sự thật, nếu không như thế nào có thể ở tại Bát Tiên lâu? Xem nàng mặc cũng không phải là tiểu thư có tiền.

"Oa, cô nương, chúng ta lại gặp mặt, thật là có duyên." Sở Mặc nghe được tin tức, chỉnh lý xiêm y liền đi ra ngoài, làm bộ như ngẫu nhiên gặp, ra vẻ kinh ngạc nói.

Bất Hối biết Sở Mặc sẽ ở trong Bát Tiên lâu, nhưng không nghĩ tới hẳn lập tức biết nàng trở lại, xem ra nàng bị theo dõi, bất quá không sao cả, hiện tại cũng không có ai có thể thương tổn nàng.

"Sở công tử, người thật là Sở công tử!" Bất Hối mày giương lên, vẻ mặt không thể tin, kỳ thật trong lòng thầm cười, trên mặt của hẳn hiện tại đều sưng phồng lên, thực nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Nghe vậy, khóe miệng Sở Mặc giật giật, lúc chạng vạng không phải đã biết sao, chẳng lẽ đầu óc nàng có vấn đề?

"Đương nhiên, đêm nay ta đã nói qua muốn bồi thường người, các người ở tại gian phòng kia, tiền phòng bản công tử trả." Sở Mặc một bộ thập phần hào phóng.

"Chúng ta là cùng người nhà ở, có rất nhiều người, cảm tạ ý tốt của Sở công tử." Tuy nàng không thiếu số tiền này, nhưng có thể bóc lột hẳn thì không còn gì tốt hơn.

Ở trước mặt mỹ nhân như vậy, đương nhiên là phải bắt lấy bất kỳ cơ hội gì biểu hiện, cho nên đối với chương quây phân phó nói: "Lý chương quỹ, tiền thuê phòng của vị cô nương này cùng người nhà của nàng đều miễn, mặt khác chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất cho các nàng."

"Còn không biết danh tính cô nương, nếu không chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?"

"Sở công tử gọi ta Tiểu Phượng là được, chúng ta vừa rồi trên đường gặp Lý công tử, hẳn mang theo chúng ta đến Vạn gia trang, đã nếm qua tiệc mừng, mới vừa bị gió bên ngoài thổi, Tiểu Phượng muốn về nghỉ ngơi trước." Bất Hối trực tiếp cự tuyệt cùng hẳn ăn cơm, cho dù không nhả ra, cũng sẽ không tiêu hóa được.

Nhìn Bất Hối xoay người rời đi, trong mắt Sở Mạc hiện lên một tia tức giận, thì ra là Lý Hạo xuống tay, trách không được hôm nay lại nháy ra chặn mình lại, hửn lại vẫn kỳ quái, làm sao có thể không nhận ra chính mình? Bất quá thân phận Lý Hạo lại không động được, hơn nữa giữa bọn họ còn có quan hệ lợi ích, cụ thể này chỉ có thể từ từ trả lại.

Bất Hối trở lại trong phòng tắm rửa một lát, tối hôm nay đúng là một muốn chết rồi, diễn vài tuồng vui, lúc thu thập xong chuẩn bị nằm ngủ cũng không thấy Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, bọn hửn lại có chuyện gì? Sẽ không ra ngoài quyết đấu chứ?

Hôm sau khi nàng tỉnh lại, Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết đã trở lại, chương quây liên nhiệt tình bừng điểm tâm tới, còn nói là Sở Mạc phân phó, trong lòng kêu một cái nghi hoặc, bọn hửn cùng Sở Mạc chưa từng cùng xuất hiện, làm sao có thể đột nhiên xum xoe? Chẳng lẽ là bởi vì Bất Hối?

Nghĩ đến này, sắc mặt hai nam nhân đều đen lại, đợi Bất Hối đi xuống khó có được nhất trí nhìn nàng.

Không đợi bọn hửn hỏi Bất Hối, Sở Mạc cũng đi xuống, sừng đỏ trên mặt đã giảm bớt, ngay cả vết thương rất nhỏ cũng không có, vừa thấy Bất Hối, lập tức cười đi tới: "Tiểu Phượng cô nương tối hôm qua ngủ có ngon giấc không. Người, người, nữ nhân không biết thẹn, cư nhiên dám gạt ta."

Sở Mạc mới nói một nửa, trong giây lát phát hiện vết hôn ngân trên cổ Bất Hối, sắc mặt lập tức đen lại, nữ nhân này lại có nhân tình.

Đêm qua trời có vẻ tối, Sở Mạc không nhìn đến dấu hôn ngân trên cổ nàng, hiện tại nhìn đến còn tưởng rằng đêm qua mới có.

Nam Cung Tuyết vừa thấy Sở Mạc đi tìm Bất Hối nói chuyện, trong lòng lập tức không vừa ý, cũng không quản cái gì rèn luyện hàng ngày. Phi phi phi! Vài ngậm liền đem bánh mỳ mới ăn trong miệng ói ra: "Người là ai, cư nhiên dám mắng Phượng Nhi nhà ta, muốn chết!"

Bách Lý Hề sắc mặt cũng thật không tốt, bất quá hửn so với Nam Cung Tuyết tố chất cao chút, đẩy đồ ăn trong tay ra đứng ở bên người Bất Hối bảo vệ, ý tứ kia là chỉ cần Sở Mạc còn dám nói một câu liên động thủ.

Sở Mạc không nghĩ tới bên người Bất Hối còn có hai cái cao thủ như vậy bảo hộ nàng, tự hỏi động thủ sẽ không chiếm được tiện nghi, trên trán nổi gân xanh, căm tức nhìn Bất Hối.

Bất Hối cũng không có phản ứng gì, lấy đồ ăn trên bàn bắt đầu ăn, mùi vị không tệ, vừa thấy liền là tử mĩ chuẩn bị. Nàng là cố ý chọc giận Sở Mạc, không chỉ đánh hửn, nhưng lại ở miễn phí trong tiệm của hửn, ăn đồ của hửn, để hửn khổ mà không nói được.

"Phượng Nhi, người như thế nào lại vẫn ăn những thứ kia, mới vừa bị chó sủa sao còn có thể ăn." Nam Cung Tuyết thấy Bất Hối cư nhiên ngồi xuống ăn cơm, vội vàng ngồi bên cạnh nàng bĩu môi tả oán nói.

"Đồ ăn này không tệ, là Sở công tử mời, không chỉ bữa cơm này, tiền thuê phòng hôm qua đều miễn phí, còn an bài phòng cho xa phu của chúng ta, nên cảm tạ hửn mới đúng." Bất Hối cái miệng nhỏ đang ăn cơm, bộ dáng tao nhã kia cũng là một phong cảnh mê người.

Trong Bát Tiên lâu cũng có rất nhiều người ở trọ, hiện tại là thời gian bữa sáng, người ăn cơm không ít, chuyện vừa xảy ra bên này đều bị người xem ở trong mắt. Bất Hối vừa nói như vậy, Sở Mạc ngay cả cơ hội để đổi ý cũng không có.

Phượng Yêu hôm qua liền biết kế hoạch của Bất Hối, cho nên ngồi xuống cùng Bất Hối ăn cơm, mấy người Lưu đại nhân cũng khẩn trương bắt đầu ăn, Nam Cung Tuyết lần đầu tiên nghe được Bất Hối nói chuyện nhỏ nhẹ cùng hửn như vậy, khẩn trương ngoan ngoãn ngồi xuống, Bách Lý Hề cười một cái, cũng tiếp tục ăn điểm tâm.

Sở Mạc đứng ở kia nhìn vài người đang ăn vui vẻ, sắc mặt vừa đỏ lại vừa đen, tay nắm chặt rồi lại buông ra, muốn mượn đến đây triệt tiêu tức giận trong lòng, nhưng lại có người cứ không cho hửn như nguyện.

"Phượng Nhi mặt mũi thực lớn, ta đã nói hôm qua xa phu như thế nào cũng không ở trong xe ngựa,

thì ra là Sở công tử cho phòng, Sở công tử thật đúng là khẳng khái, một xa phu cũng có thể đơn độc ở một gian." Nam Cung Tuyệt nhìn Sở Mạc lửa giận ngút trời, lửa cháy đỏ thêm dầu nói, tay chân hằn đúng là đang rất ngứa, Bất Hối không cho hấn cùng Bách Lý Hề nham hiểm kia đánh nhau, cùng Sở Mạc đánh sẽ không ngăn cản chứ?

Bọn hấn một nhóm bảy người, thuê bốn cái xe ngựa, liền có bốn xa phu, nếu cùng ở trọ sẽ cần hai trăm lượng bạc. Sau cùng Bất Hối cho mỗi người bọn hấn năm lượng bạc, bọn hấn liền quyết định ở bên trong xe ngựa, không nghĩ tới buổi tối lại có người đi thông tri bọn hấn tiến vào Bát Tiên lâu.

Sở Mạc vừa nghe Nam Cung Tuyệt nói, một búng máu thiếu chút nữa phun ra, dựa vào ý chí cường đại chế trụ không động thủ, đây là ở trong điểm của mình, nếu động thủ chịu tổn thất lớn nhất đúng là hấn, thờ ơ quét những người này liếc mắt một cái rồi bước đi.

Đám người Bất Hối vui thích nếm qua bữa sáng, chưởng quầy kia cũng không dám lấy tiền, nhưng không dám lấy sắc mặt hoà nhã nịnh bợ các nàng, chỉ hy vọng mấy vị ôn thần này đi nhanh cũng đừng trở lại, đưa các nàng lên xe, thấy các nàng rời đi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Các nàng vừa rời đi, phía sau liền có cái đuôi đi theo, bất quá người bên trong xe ngựa cũng không để ý, mặc kệ tới bao nhiêu người, đều chỉ có đường chết.

*

Một lúc lâu sau, trong mật thất Bát Tiên lâu, Sở Mạc sắc mặt xanh mét nhìn những thủ hạ mới vừa phái ra, chẳng những không dẫn người trở về, mà trên mặt còn đầy những vết thâm tím. Giận nhất là, những người này trừ trên mặt, những nơi khác nhìn không tới bất kỳ cái vết thương gì, chỉ có mặt xưng phù như đầu heo, cùng bộ dáng hấn tối hôm qua giống nhau như đúc.

Vô Ảnh đem những chiến tích này nói cho Bất Hối, nghe vậy, khó có được cười ra tiếng, Phượng Yêu nghe được lại càng cười không ngừng, không nghĩ tới Vô Ảnh lại cũng phúc hắc như vậy.

Vô Ảnh vẫn đi theo bên người Bất Hối, nhưng hấn không hiện thân, chỉ khi Bất Hối gặp nguy hiểm hoặc là cần hấn mới có thể xuất hiện. Vừa rời các nàng ly khai, những cái đuôi phía sau hấn lập tức phát hiện, liền dẫn vài người ở lại chờ những người đó, vốn muốn trực tiếp giết, nhưng đột nhiên nhớ đến tràng diện ngày hôm qua Sở Mạc bị Bất Hối đánh. Còn có một điểm, Sở Mạc kia như con cóc lại đánh chủ ý lên nữ chủ tử nhà mình, cũng không thể buông tha như vậy.

Cho nên, hấn liền mệnh lệnh thủ hạ đem nhóm người này toàn bộ điểm huyết sau đó đối với đầu bọn họ một trận quyền đấm cước đá, tiếp theo phái người đưa về cho Sở Mạc, nghĩ đến sắc mặt Sở Mạc khi nhìn thấy những người này, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên, như vậy chủ tử trở về nhất định sẽ khen hấn, còn có nữ nhân gốc kia cũng sẽ vui vẻ.

Quả nhiên, Bất Hối nghe xong vô cùng vui vẻ, hơn nữa nhận lời hấn, muốn cái gì cứ việc nói, chỉ cần nàng có thể làm được nhất định sẽ cho hấn, đây chính điều làm cho hấn vui vẻ nhất.

*

Sau khi người của Sở Mạc bị giải quyết, đoạn đường này cực kì thái bình, cũng không có phát sinh sự tình gì, trên đường nhưng thành thị đi qua cũng không khổng lồ như Mai Thành, cho nên Bất Hối chỉ đơn giản nhìn một chút, thời gian còn lại một mực chạy đi. Còn hơn mười ngày nữa liền hết năm, nếu đem sự tình thuận lợi giải quyết, lại ra roi thúc ngựa chạy trở về, không chừng còn có thể cùng hấn đón tiết nguyên tiêu.

Lại qua đi hai ngày, khoảng cách Phượng Thành càng ngày càng gần, lại còn một ngày là có thể tới Phượng Thành, đã nhiều ngày Bất Hối cùng Phượng Yêu đều không ra khỏi xe ngựa, cũng không có người tới quấy rầy các nàng.

Bách Lý Hề vốn là muốn đi tìm Bất Hối chơi cờ, nhưng hấn vừa xuất hiện Nam Cung Tuyệt liền đi quấy rối, không cho hấn cơ hội tiếp cận Bất Hối. Đồng dạng, khi Nam Cung Tuyệt muốn đi tìm Bất Hối, Bách Lý Hề cũng không để cho hấn thực hiện được.

"Tiểu thư, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau."

Ngay lúc Bất Hối đang ngủ, xe ngựa ngừng lại, tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào.

Bất Hối mày khê nhếch, khoe môi gợi lên một tia cười lạnh, xem ra có vài người rất cục ngồi không yên.

Xóc màn xe lên xuống ngựa, Phượng Yêu gắt gao che chở nàng ở bên cạnh, xe ngựa bị một đám hắc y nhân bao quanh, đối phương đại khái có mấy trăm người, hơn nữa thân thủ bất phàm, xem ra thật sự là tốn rất nhiều tiền.

Bất quá người nhiều cũng vô dụng, những người bên cạnh Bất Hối công phu rất cao, Nam Cung Tuyết, Bách Lý Hề cùng Vô Ảnh một người đối phó với hắc y nhân có công lực cao cường, còn lại những cái này lại do người của Nam Cung Tuyết cùng người của Chiến Cảnh Thiên phái tới bảo hộ Bất Hối đối phó.

Đại khái qua một nén nhang thắng bại đã phân, ba người Bách Lý Hề lông tóc không tổn hao gì, những người phía dưới cũng chỉ bị thương nhẹ, đối phương lại chỉ để lại một người may mắn thoát khỏi.

"Chủ tử, xử trí như thế nào những người này." trong mắt Vô Ảnh hiện lên một tia thị huyết, Vương gia tính không sai, quả nhiên có rất nhiều người muốn đánh chủ ý lên chủ tử.

"Có biện pháp cạy miệng của hắn sao?" Bất Hối nhìn thoáng qua người duy nhất còn sống, tử chi bị phế, cầm cũng bị vụn lếch.

Nghe vậy, Vô Ảnh dường như biết Bất Hối nghĩ gì, gợi lên khoe môi cười nói: "Không thành vấn đề." Bọn hắn có phương pháp đặc biệt để cho những sát thủ này mở miệng.

"Đem những người này đưa đến nơi nên đi đi." Bất Hối không biết người của Chiến Cảnh Thiên rốt cuộc dùng biện pháp gì cạy miệng những người này, lần trước quán lâu Long Phượng khai trương liền để lại một người sống biết rõ độc thủ phía sau màn.

"Dạ!" Vô Ảnh lên tiếng liền đi xuống xử lý, đối với loại phương pháp này hắn đúng là cực kỳ hưng phấn.

Sau khi chuyện sát thủ giải quyết xong, Bất Hối lại trở lại bên trong xe ngựa, suy nghĩ trở về như thế nào thu thập những người đó.

Phản ứng nàng bình tĩnh như vậy làm cho những người ở ngoài xe trong lòng mỗi người đều nổi lên nghĩ ngợi, phản ứng ít nhất là Bách Lý Hề, hắn là người hiểu Bất Hối nhất, trong lòng cũng đang suy nghĩ như thế nào trợ giúp Bất Hối đối phó những người đó.

Lưu đại nhân bị dọa đến u mê, không hiểu sát thủ từ đâu xuất hiện, sau đó nhiều sát thủ như vậy trong giây lát đã bị tiêu diệt, càng kinh ngạc là Công Chúa điện hạ đối mặt với tràng diện huyết tinh như vậy cư nhiên không chút phản ứng, ngay cả bọn hắn cũng nhìn không được muốn ói ra, nôn.

Nam Cung Tuyết nhìn Bất Hối trên xe ngựa liếc mắt một cái, cũng về bên trong xe ngựa của chính mình, hắn lần đầu tiên nhìn thấy Bất Hối liền biết bên người nàng có rất nhiều cao thủ bảo hộ, về sau ở nửa đường đuổi theo nàng mới biết được nàng là công chúa Phượng quốc, nghĩ như vậy những cao thủ bên người nàng liền có thể giải thích, nhưng hôm nay xem ra những thế lực này căn bản là không phải là người Phượng quốc, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là?

Càng nghĩ Bất Hối mang cho hắn rung động lại càng lớn, mỗi lần giống như đã hiểu nàng sẽ xuất hiện một việc khác làm cho hắn không ngừng bị hấp dẫn.

*

Chùa chiền vốn hắn là thế gian nơi thanh tịnh nhất, nhưng trong nội đường một chùa chiền ở Phượng Thành lại tiến hành một đoạn giao dịch dơ bẩn.

"Tiểu thư yên tâm, lần này phái một trăm ba mươi bốn người tiến đến, cho dù nàng có bản lĩnh thông thiên cũng trốn không thoát." Một người dáng vẻ khôi ngô, trên mặt có một vết sẹo xấu xí hướng về nữ tử đang thành kính quỳ gối cầu nguyện nói.

Nữ tử này cũng không để ý tới hắn, mà là hai tay chụm lại cầu nguyện, sau đó lại qua một nén nhang mới đứng lên, thân màu lam nhạt quần lụa mỏng, trên làn váy thêu hoa sen trắng tinh, sợi dây đai bạch sắc đem eo nhỏ nhắn không đầy năm tay buộc lại, buộc vòng quanh đường cong linh lung.

Một đầu thanh ti búi lên, trên đầu mang theo một tầng lụa mỏng đem bộ mặt che lại, chỉ chừa một

đôi mắt sáng ngời động lòng người. Tuy không thấy rõ bộ dạng, nhưng chỉ nhìn đường cong thân thể kia cũng khiến cho người có ý nghĩ kỳ quái.

Bất quá hiện tại hai mắt lộ ở bên ngoài là thần sắc ngoan độc, phá hủy tổng thể mỹ cảm, mảy liễu vừa nhãn, đối với đại hán về mặt tâm tà mở miệng nói: "Chuyện này làm rất tốt, sau khi xong chuyện sẽ có thưởng"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại phiền chán cực kỳ, mỗi lần ánh mắt đại hán này nhìn nàng kia đều làm cho nàng muốn giết hắn, nhưng bây giờ còn không phải thời cơ, đợi mọi chuyện xử trí xong, tự nhiên không cần giữ lại hắn.

"Như vậy Tiểu Đào thì sao?" Hán tử này rõ ràng chưa đủ, đối với nữ tử tiếp tục mở miệng nói.

Tiểu Đào là nha hoàn bên người nàng, tuy dáng vẻ không xinh đẹp như nàng nhưng cũng là nhất đẳng, vừa thấy hắn đã tâm thần ngửa ngáy khó nhìn, hắn đã mơ ước thật lâu, lần này rất không dễ dàng có được cơ hội như thế nào có thể buông tha?

Nghe vậy, nữ tử gắt gao nhú mày, này quả thật là nàng đáp ứng, xem ra chỉ có thể hy sinh Tiểu Đào. Bất quá về sau khẳng định sẽ không để nàng thiệt thòi, sau đó đối với hán tử xấu xí này gật gật đầu bày tỏ nàng đồng ý.

Hán tử kia lòng tràn đầy vui mừng lui xuống, nữ chủ bưng lên một ly trà thơm, đi đến bên cửa sổ hít thở không khí tươi mới, rót cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cười lạnh nói: "Phượng Bất Hối, cái này kêu là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào, lần trước người may mắn đào thoát, nên mai danh ẩn tích đi, cứ nhiên còn dám trở về, muốn chết!"

"Chủ tử không tốt, sự tình có biến!" Ngay khi nàng tính toán ly khai có người chạy tiến vào, người này chính là thủ hạ của hán tử vừa rồi kia, cũng là sát thủ lần này an bài đi ám sát Bất Hối.

Nghe vậy, trong lòng nữ tử có dự cảm bất hảo, đối với hán tử mở miệng nói: "Nói rõ ràng, cái gì bất hảo?"

Người tới trên trán một tia mồ hôi lạnh, hán tử vừa rồi không tìm được Hoa đại ca, chỉ có thể tìm đến vị chủ tử chân chính này, lấy lại bình tĩnh nói: "Mới vừa nhận được tin tức, một trăm ba mươi bốn người chúng ta phái ra kia toàn bộ bị người đưa trở về, hơn nữa phân nửa đã bị người diệt môn." Hán tử không nghĩ tới đối phương cư nhiên có thực lực như vậy, kia một trăm ba mươi bốn người đều là cao thủ trên giang hồ, mà phân đường còn có hai cao thủ đứng đầu, đối phương cư nhiên không chút tiếng động liền diệt môn.

"Cái gì?" Nữ tử không nghĩ tới cư nhiên lại thất bại, chén trà cầm trong tay tạo thành bột phấn, trong mắt thần sắc phẫn nộ càng đậm, tiếp theo một chưởng đem người này đánh ra ngoài cửa lạnh lùng lưu lại một câu: "Nói đại ca các người tự mình giải quyết chuyện này, nếu giải quyết không xong, mang đầu tới gặp ta." Dứt lời, đằng không nhảy lên, trong chớp mắt biến mất.

Tại một căn phòng khác, nữ tử vừa rồi bỏ cái khăn che mặt đi, lộ ra dung nhan tuyệt đẹp, nằm ở ghế tựa, sắc mặt biến thành màu đen, tức giận đến tay cũng run rẩy lên, hi sinh Tiểu Đào vô ích.

"Chủ tử không nên tức giận, cho dù nàng còn sống trở về thì có năng lực như thế nào, sự tình đã đã điều tra xong, nàng chính là yêu nữ mà ngoại giới đồn đại mê hoặc Chiến vương, chúng ta cũng đã sai người xác nhận, nàng đã không phải thân hoàn bích, tin tưởng không cần chúng ta xuất thủ, nàng cũng sẽ không có kết cục tốt!"

"Sai người đi xuống chuẩn bị đi, chỉ cho phép thành công không được thất bại."

"Vâng"

*

Sau khi trải qua chuyện ám sát, đám người Bất Hối đi tới một cái thành thị cuối cùng, qua nơi này chính là Phượng Thành, sắc trời đã nhá nhem cho nên quyết định ở tại đây một đêm.

Lại một lần nữa trở lại nơi này, trong lòng có chút kích động, lần trước là đầy người thương tổn từ nơi này rời đi.

"Sư muội không cần lo lắng, lần này sư huynh nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt." Bách Lý Hề đi đến bên cạnh Bất Hối nhẹ giọng nói, hán tử Bất Hối nghĩ cái gì, trong lòng cũng rất phẫn hận, lần trước

hắn không có ở đây để cho người ta khi dễ nàng, lần này xem ai còn dám!

Đối với quan tâm của hắn, Bất Hối cảm thấy âm áp, sắc mặt dịu đi chút, cười nhạt nói: "Sư huynh không cần lo lắng, những người đó hiện tại đã không thể thương tổn ta." Trước kia Phượng Bất Hối bị thương không đánh trả đó là tự chuốc phiền, nếu nàng không muốn, không ai có thể thương tổn được nàng.

"Phượng Nhi, mau nhìn ta mang đến cho người cái gì."

Vừa nghe thanh âm, Bách Lý Hề nhú mày, vốn đoạn đường này là hắn có cơ hội tốt nhất cùng Bất Hối tiếp xúc, nhưng đều bị Nam Cung Tuyết phá hủy. Có đôi khi hắn suy nghĩ, Nam Cung Tuyết có phải là người do Chiến Cảnh Thiên phái tới, bất quá về sau phủ nhận, Nam Cung Tuyết này giống như không biết quan hệ Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên.

Hôm nay các nàng mới vừa đến trạm dịch, Nam Cung Tuyết bỏ chạy ra ngoài, cũng là như vậy mới cho Bách Lý Hề cơ hội cùng Bất Hối đơn độc ở chung, hiện tại trở về tự nhiên là không thể để cho hắn có cơ hội.

Đối với kinh hỉ của hắn mà nói Bất Hối đã coi như không thấy gì, trên một đường này hắn mỗi ngày đều tìm một chút kỳ quái quái gì đó cho nàng, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Là cái gì?"

Nam Cung Tuyết không chút nào để ý, gạt Bách Lý Hề bên người Bất Hối ra, bưng tới một cái chậu gỗ nhỏ, trong bồn đặt trái cây hồng hồng, Bất Hối vừa thấy, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, này không phải là hỏa linh quả lần trước nàng ăn sao?

Mười năm mới kết một quả, không phải rất hiếm thấy sao? Cái này làm sao lại xuất hiện một chậu?

"Đây là Địch quả, bộ dáng cùng hỏa linh quả rất giống nhau nhưng cũng không có công hiệu như hỏa linh quả, là đặc sản Phượng Thành, ở chung quanh bán rất nhiều, vật đẹp giá thấp." Bách Lý Hề nhìn đến thần sắc Bất Hối liền biết nàng hiểu lầm, cho nàng giải thích nói.

"Người mau nếm thử, ăn rất ngon, tuy không có công hiệu như hỏa linh quả nhưng hương vị rất giống." Nam Cung Tuyết trừng Bách Lý Hề một cái, mỗi lần hắn lấy đồ trở về đều sẽ bị hắn nói không đáng một đồng.

Bất Hối nghĩ đến hương vị hỏa linh quả lần trước ăn, nàng đúng là rất thích, trên mặt treo một bên mỉm cười, thân thủ tiếp nhận chậu gỗ trong tay Nam Cung Tuyết để tới trên bàn bắt đầu ăn, quả nhiên hương vị không sai biệt lắm, ăn vừa chua chua ngọt ngọt, giống hương vị của anh đào, bất quá nhiều nước hơn so với anh đào, bên trong cũng không có hạt.

Nam Cung Tuyết thấy nàng ăn cao hứng, cũng ngồi xuống bắt đầu ăn, rất nhanh, một tiểu bồn Địch quả đã bị ăn hết, nhìn bộ dáng Bất Hối còn chưa thỏa mãn, Nam Cung Tuyết xum xoe nói: "Phượng Nhi chờ, ta lại đi mua cho người." Dứt lời, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

Hắn mới vừa ra ngoài liền gặp Phượng Yêu cũng bưng một chậu Địch quả, Phượng Yêu không để ý hắn, đối với Bách Lý Hề cười nói: "Sư huynh quả ở trong này, Phượng Yêu mang Địch quả đến cho người, đây là đặc sản Phượng quốc, người nếm thử."

"Này, người như thế nào không cho tiểu thư nhà người ăn, cho kẻ nham hiểm này làm gì." Dứt lời, thân thủ liền đi đoạt chậu gỗ trong tay Phượng Yêu, thứ này hắn cũng rất thích ăn.

Phượng Yêu khinh công cũng là rất tốt, chớp lóe thân liền trốn tránh được, đem Địch quả đưa cho Bách Lý Hề, trừng mắt nhìn Nam Cung Tuyết liếc mắt một cái: "Người không cần hại tiểu thư chúng ta, tiểu thư ăn cái này sẽ bị nổi mẩn ngứa, lần trước chỉ ăn mấy khóa liền đầy người mẩn đỏ."

"Hả?"

Bất Hối vốn không thèm để ý, nhưng khi nghe câu nói kế tiếp của Phượng Yêu khóe miệng giật giật, nàng nhớ lại, lúc còn rất nhỏ lần đầu tiên xuống núi nhìn đến cái này thực mê người, liền ăn mấy khóa, ngày hôm sau trên mặt liền mọc đầy mẩn đỏ, nàng vừa rồi đúng là ăn non nửa bồn!

Nam Cung Tuyết muốn tiếp tục động thủ cũng ngại cả người, hắn cho tới bây giờ không nghe nói qua ai ăn cái này sẽ bị nổi mẩn ngứa?

Bách Lý Hề mày cũng nhú chặt, khẩn trương tới bắt mạch cho Bất Hối, xem xét thân thể nàng có cái gì không khỏe, nhưng tay mới vừa vươn ra liền dừng lại.

Bởi vì trên mặt Bất Hối nhanh chóng đỏ lên, sau đó một chút điểm tiểu hồng hiện ra, thấy vậy, Phượng Yêu đang nhìn chằm chằm không trên bàn liền minh bạch, tiểu thư đã nể qua.

"Thân thể có cái gì không khỏe sao? Trên mặt có cảm giác gì hay không." Thời đại này còn không biết cái gì là dị ứng, đều đem này quy thành trúng độc, chỉ cần là trúng độc, kia nhưng lại là đại sự.

Bất Hối lắc lắc đầu, nàng biết đây là dị ứng, từ trong ký ức thấy phản ứng lần đó, trừ trên mặt giống như bệnh sởi bên ngoài không có những bệnh trạng khác, bất quá điểm đỏ này cũng cần vài ngày mới có thể lặn xuống.

Nam Cung Tuyệt nhìn thấy bộ dáng Bất Hối là sợ hãi, trong lòng tự trách, khẩn trương tới giải thích: "Thực xin lỗi Phượng Nhi, ta không biết người ——" hắn nói mới nói một nửa, phát hiện đầu lưỡi của hắn không có cảm giác !

Bất Hối hướng trên mặt hắn vừa thấy, nguyên bản một khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, cũng nhanh chóng nổi lên mẩn đỏ, mà hắn so với Bất Hối càng thêm nghiêm trọng, chẳng những nổi mẩn đỏ lại vẫn sưng phồng lên, đầu lưỡi cũng là bởi vì dị ứng làm cho không nói được.

"Ha ha." Phượng Yêu nhìn đến bộ dạng hắn như vậy vui sướng khi người gặp họa nở nụ cười, để hắn cho tiểu thư ăn lung tung.

Bất Hối cũng là cố nín cười, bất quá hai vai run run kia đã bán đứng nàng, bộ dáng hắn hiện tại quá buồn cười.

Nam Cung Tuyệt vừa thấy Bất Hối nở nụ cười, cũng mặc kệ sưng đỏ trên mặt, vừa rồi thật sự là hù chết hắn, sợ Bất Hối có chuyện gì, há to mồm mơ hồ không rõ nói: "Người nư ậy cũng rất ẹp mắt."

Đại ý là "Người như vậy cũng rất đẹp mắt." Nhìn thấy bộ dáng hắn như kẻ dở hơi, mọi người cười càng vui vẻ.

Bách Lý Hề kiểm tra cho Bất Hối một chút, kê cho nàng một cái phương thuốc, Nam Cung Tuyệt lại cự tuyệt tiếp thu trị liệu của hắn, chính mình ra ngoài tìm đại phu.

Một đêm rất nhanh liền đi qua, tuy Bất Hối uống thuốc rồi, trên mặt vẫn mẩn đỏ đã bớt đi nhưng vẫn không mất hết, chỉ có thể mang một cái lụa mỏng che mặt lại. Nam Cung Tuyệt lại không có gì biến hóa, mặt vẫn sưng như cũ, đầu lưỡi cũng sưng, buồn bực trốn ở trong xe ngựa không chịu ra ngoài.

Xe ngựa hướng về Phượng Thành chạy tới, hồi lâu qua đi, rốt cục đi tới cửa thành, cửa thành hôm nay không biết vì sao người đặc biệt nhiều, trong đó hơn phân nửa là nữ giới, các nàng ngồi ở hai bên cửa thành không hề vội vã vào thành, giống như đang đợi người nào đó.

"Tiểu thư, hôm nay cũng không phải ngày hội gì, như thế nào nhiều người như vậy, chẳng lẽ các nàng nghe được tiểu thư trở lại cố ý nghênh đón?" Phượng Yêu hướng ra phía ngoài thăm dò chút nghi ngờ hỏi.

Phượng hoàng vẫn khẳng khẳng Bất Hối ở am ni cô trên núi vì nước cầu phúc, cho nên dân chúng Phượng quốc đối với Bất Hối vẫn vô cùng kính yêu.

"Mọi người mau nhìn, đây là xe ngựa dâm đẳng nữ kia, chúng ta kiên quyết không để cho nàng vào thành."

"Nhanh ngăn chặn nàng, nàng vào thành chúng ta sẽ gặp tai họa!"

.

Phượng Yêu vừa nói xong, những người này giống như phát hiện các nàng, đồng thời ngăn ở phía trước xe ngựa các nàng mở miệng mắng to.

Nghe vậy, Bất Hối trong mắt hiện lên một tia hàn mang, xem ra đây lại là người kia an bài, hừ, nàng còn chưa có tìm nàng ta, cư nhiên còn dám tới đây gây chuyện.

Bách Lý Hề cùng Nam Cung tuyệt vừa nghe cũng vội vàng từ trên xe bước xuống, đi đến bên cạnh xe ngựa Bất Hối bảo vệ, vừa thấy những người này là bị người xúi giục, rất có tổ chức.

Lưu đại nhân cũng đã đi tới, một đầu mồ hôi lạnh, lúc ở Chiến quốc việc gì cũng không có, như thế nào vừa đến Phượng quốc đã xảy ra chuyện, sợ xử lý không tốt bị Bất Hối trách tội bầm báo lên Phượng hoàng, như thế con đường làm quan của bọn hắn đã có thể kết thúc.

"Các người biết người bên trong xe ngựa này là ai chẳng? Đây chính là Công Chúa điện hạ một mực ở ngoài vì nước cầu phúc, các người vũ nhục Công Chúa điện hạ như vậy là muốn tìm chết." Bên trong này chức quan lớn nhất là Lưu đại nhân, dẫn đầu đi đến phía trước đối với đám người kích động này quát lớn.

Lưu đại nhân có kinh nghiệm quan trường, uy nghiêm trên người không nhỏ, những dân chúng này vừa nghe cũng bị hù sợ, chẳng qua vẫn đứng tại chỗ không chịu rời đi, Lưu đại nhân trên trán đã chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được biện pháp gì.

Hai bên liền như vậy đối diện nhìn một hồi, sau đó từ trong những người này đi tới một người, đối với Lưu đại nhân nói: "Các người không cần gạt chúng ta, chúng ta đã đến am ni cô xác nhận, Công Chúa căn bản là không ở trong am ni cô, hơn nữa chúng ta ở trong am ni cô nhật được cái này, phía trên viết công chúa và nam nhân dâm loạn, đã bị Phật tố từ bỏ, nếu nàng đi vào Phượng Thành, như thế Phượng Thành sẽ có đại họa."

Người này vừa nói xong, dân chúng phía sau cũng phụ họa theo.

Nghe đến đó, Bất Hối xốc màn xe lên đi ra, tuy trên đầu mang theo khăn che mặt, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt những người đó, có đôi khi dân chúng không sai, nhưng rất dễ bị người khác châm ngòi, vì việc này mà làm cho thật nhiều người vô tội chịu oan, thật giận hết sức.

"Các người có chứng cứ gì chứng minh bản Công Chúa cùng nam nhân dâm loạn trong am ni cô? Chỉ bằng một tờ giấy sao? Nếu trên đó viết điều cả nhà các người giết người, kia cũng là thật sao?" Bất Hối nhíu mày lại, một câu một câu chất vấn.

Những dân chúng này mặc dù sợ hãi nhưng trong đó đúng là có người chỉ đạo, đánh bạo đứng dậy "Mọi người không cần bị nàng hù sợ, nghe người ta nói, hai nam tử bên người nàng kia chính là nhân tình của người, Công Chúa ngày ngày cùng bọn chúng ở trong xe dâm loạn, trên người còn có dấu vết!"

Nam Cung Tuyệt cùng Bách Lý Hề nhíu mày, dấu vết trên người Bất Hối bọn họ cũng đều biết, xem ra đối phương đã tính kế tốt.

Bất Hối vừa nghe, cười lạnh nói: "Nếu trên người bản cung cái gì cũng không có, người phải chết được không?"

Người nọ không nghĩ tới Bất Hối lại hỏi ngược lại, trong lòng sợ hãi, nhưng nghĩ đến tin tức hôm nay nhận được, nói tới hôm qua dấu vết trên người nàng vẫn còn, không có khả năng nhanh như vậy liền biến mất, nhất định là hù dọa hăn, lập tức đáp lại nói: "Ta đương nhiên dám, trên cổ của người liền có dấu vết, nếu không người làm sao có thể mang theo mũ sa."

Bất Hối thờ ơ nhìn kỹ đám dân chúng không biết phân biệt này, thân thủ tháo mũ sa trên đầu xuống, đôi má bởi vì hôm qua dị ứng sinh mẩn đỏ còn chưa hoàn toàn xẹp xuống, nhưng không hề ảnh hưởng tới dung mạo của nàng, nhưng thần kì nhất kỳ là trên cổ tuyết trắng lại một tia dấu vết cũng không có.

Vừa thấy kết quả này, ngay cả Bách Lý Hề đứng ở bên cạnh nàng cùng Nam Cung Tuyệt đều ngây ngẩn cả người, Lưu đại nhân tim thiếu chút nữa nhảy ra rồi cục lại rơi trở về.

Những dân chúng nhìn thấy tình huống này không biết nên phản ứng như thế nào, sững sờ đứng ở nơi đó.

Xì!

Đúng lúc này, Bất Hối thân hình vừa động, lắc mình đi tới giữa những dân chúng này, một kiếm ở trên cổ người cầm đầu kia xẹt qua, chờ người kia ngã xuống đất máu mới phun ra.

A!

Đối với biến cố bất ngờ này, những dân chúng này bị dọa oa oa kêu to, những người bị máu văng lên trực tiếp chết ngất.

"Quỳ xuống!" Đối với đám người đang bối rối, Bất Hối hét lớn một tiếng, áp lực vô hình phát ra ngoài.

Những dân chúng đang chạy loạn chung quanh nghe vậy, bùm bùm quỳ xuống, đối với Bất Hối không ngừng dập đầu: "Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng." Lúc này ai cũng không dám nói cái gì.

Uy nghiêm trên người Bất Hối cũng không phải là Lưu đại nhân có thể so sánh, khí phách vương giả kia chỉ nàng mới có, những dân chúng này vốn là bị người chết dọa bề mặt, lại thêm uy hiếp trên người Bất Hối đâu dám không quỳ.

"Biết tội danh vũ nhục bản cung là gì không?" Bất Hối khẽ hỏi một câu, những người này đang lơ đãng lập tức liền ngốc lảng, đây chính là tội mất đầu.

"Người tới, đem các nàng bắt lại toàn bộ cho bản cung, một người cũng không tha." Bất Hối đối với thủ vệ cửa thành quát, những thủ vệ này vừa nghe, trong lúc này không biết nên phản ứng như thế nào, bọn hắn hôm nay cũng là phụng mệnh chặn công chúa lại, hiện tại công chúa lại bảo bọn họ bắt người?

"Đem người dẫn đầu chém ngay tại chỗ, còn lại tính cả thủ vệ cùng bắt vào đại lao chờ công chúa xử lý." Ngay lúc những thủ vệ này đang suy nghĩ có nên nghe lệnh hay không, bên trong thành đột nhiên xuất hiện một đội người, không nói hai lời đem những người này bắt hết.

Tràng diện được khống chế, người tới từ trên ngựa đi xuống, kích động chạy đến bên người Bất Hối, hơi có chút tự trách nói: "Công chúa, mặt tướng đến chậm!"

Chương 71: Ra oai phủ đầu

"Lý tướng quân!" Bất Hối không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy hãn, giây lát suy nghĩ liền biết, nhất định là hãn nhận được tin tức cho nên đến cứu nàng. Lúc trước cứu nam nhân này là chuyện mà cả đời Phượng Bất Hối làm đúng duy nhất.

Lý Mộc Dương vừa nghe Bất Hối nhận ra hãn, trong mắt cũng tràn ngập ý cười, thời điểm hãn từ Chiến quốc nhận được tin tức có người ám sát nàng liền trở lại điều tra. Vừa tra được tin tức của nàng biên cương lại xảy ra chuyện, hôm nay từ biên cương trở về mới vừa vào thành liền nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức Bất Hối, lúc ấy hãn thật cao hứng, vội vàng ra ngoài nghênh đón, nhưng lại biết được có người muốn hãm hại nàng, cho nên ra roi thúc ngựa chạy tới.

Nhìn Bất Hối trước mặt, nàng cùng lần đầu tiên gặp nhau như thay đổi một người, tuy bề ngoài không có biến hóa nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng.

"Cảm tạ Lý tướng quân giải vây." Bất Hối thấy Lý Mộc Dương nhìn chằm chằm nàng nhin không được mở miệng nói, hiện tại chung quanh có rất nhiều dân chúng, cũng không muốn lại truyền ra cái gì.

Nghe vậy, Lý Mộc Dương mới từ trong đánh giá phản ứng kịp, thần sắc trên mặt có chút mất tự nhiên, thoáng xấu hổ nói: "Bản tướng nghe được tin tức, nói có người bị mê hoặc tiến đến hãm hại công chúa, cho nên liền lập tức chạy đến, công chúa không có việc gì là tốt rồi."

Bất Hối đối với ấn tượng về hãn là rất tốt, ở Chiến quốc gặp mặt cũng hiểu được hãn có thể giao hảo, về sau hãn đột nhiên rời đi. Tuy không tự mình nói cho nàng, bất quá lại để cho người đưa cho nàng một khối lệnh bài, để nàng về sau rời khỏi Chiến quốc gặp phiền toái gì có thể lấy khối lệnh bài kia tìm hãn, vừa rồi còn muốn sử dụng đây, không nghĩ tới người khác lại đến đây.

"Chúng ta vào thành đi." Những dân chúng xung quanh cùng thủ thành đã bị người của Lý Mộc Dương bắt hết, thủ thành cũng đổi thành người của hãn, sau khi chuyện bên này giải quyết xong liền muốn vào thành.

"Oa? Vị này chính là Tam hoàng tử Bách Lý quốc? Công chúa trong khoảng thời gian này ở tại Bách Lý quốc sao?" Lý Mộc Dương vừa muốn đáp ứng, lại thấy Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyệt bên cạnh Bất Hối, bộ dáng Nam Cung Tuyệt hiện tại có chút thê thảm cho nên chỉ nhận ra Bách Lý Hề.

Bách Lý Hề tuy không thường xuất hiện trước mặt người trong lục quốc, nhưng đã từng tới Phượng quốc cho nên Lý Mộc Dương nhận ra hãn, hãn bây giờ còn không biết Bất Hối ở Chiến quốc, còn tưởng rằng là Bách Lý Hề cứu.

"Vẫn nên để sư muội nói cho tướng quân đi, chúng ta nếu còn không vào thành, dân chúng phía sau đều bị chậm trễ." Bách Lý Hề đổi đề tài, ấn tượng của hãn đối với Lý Mộc Dương cũng rất tốt, Bất Hối từng nói qua với hãn chuyện đã cứu Lý Mộc Dương, biết trong lòng hãn vẫn muốn báo ân cho nên sẽ không thương tổn Bất Hối .

Lý Mộc Dương có chút kỳ quái với cách xưng hô của Bách Lý Hề đối Bất Hối, Công Chúa không phải ở am ni cô cầu phúc sao? Làm sao có thể thành sư muội của Tam hoàng tử Bách Lý quốc? Tuy nội tâm nghi hoặc nhưng nhìn đoàn người phía sau xếp hàng chờ tiến vào hãn cũng phát hiện nơi đây không phải nơi nói chuyện, tự mình mở màn xe để Bất Hối lên xe hãn mới xoay mình lên ngựa cùng hướng bên trong thành đi đến.

Phượng thành là hoàng thành của Phượng quốc tự nhiên là rất phồn hoa, nhưng lại mang theo uyển chuyển hàm xúc của Giang Nam, tươi mát tao nhã, nơi này so với Mai Thành sôi động hơn một chút. Dân chúng trên đường chỉ mặc một tầng áo đơn mỏng nhạt, nhất là nữ tử, ngoài thân chỉ khoác lên một tầng lụa mỏng, đường cong duyên dáng như ẩn như hiện, hình thành một phong cảnh mỹ lệ.

Nữ tử Phượng quốc không giống ở Chiến quốc cao lớn đầy đặn, các nàng rất nhỏ xinh, bộ dáng vô cùng ôn nhu, làm cho người ta nhin không được muốn ôm vào lòng. Bất Hối nhìn chung quanh, phát hiện độ cao của nàng thật sự là ngoại tộc, cùng nam tử cũng không sai biệt lắm.

Bất Hối cùng Phượng Yêu ngồi ở bên trong xe ngựa, hiện tại rèm xe đã vén lên, trên mặt Bất Hối lại mang theo cái khăn che mặt nhìn phong cảnh trên đường phố.

Trong mắt Phượng Yêu hiện lên tia hưng phấn: "Tiểu thư, vẫn là Phượng quốc xinh đẹp đi, quan trọng nhất là, rốt cục không cần mặc nhiều y phục như thế." Không phải nàng không thích Chiến quốc, thật sự là bị mùa đông rét lạnh dọa sợ.

Bất Hối cười nhạt không nói, vẫn quan sát cửa hàng hai bên đường, tuy phồn hoa nhưng lại không thể sánh bằng Chiến quốc cùng Mai Thành, bất quá cửa hàng cũng không thiếu, hơn nữa đại khái có thể nhìn ra bên trong cũng rất tinh xảo.

Thời tiết nơi này có vẻ nóng bức, còn có chút ẩm ướt, càng thích hợp ăn lẩu, xem ra đã nhiều ngày muốn đem quán lẩu mở ở đây.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía hoàng cung, Nam Cung Tuyệt cũng tới một lần, sừng đỏ trên mặt hắc còn chưa lui xuống, nói chuyện rất lao lực, sau cùng Bất Hối mới hiểu được, thì ra hắc không muốn tiến cung cho nên đi trước, đợi mặt hắc sẽ trở về tìm nàng.

Nửa canh giờ sau rốt cục đến hoàng cung, hoàng cung Phượng quốc cũng rất nhu hòa, trong hoàng cung nơi chốn cầu nhỏ nước chảy, bên trong có một cái hồ rất lớn, trong hồ hoa sen đang nở rất kiều diễm, còn có mấy con uyên ương chơi đùa vui vẻ ở bên trong.

Bất Hối cảm thấy Phượng Hoàng rất biết hưởng thụ, mỗi ngày ở nơi phong cảnh như họa này thực nhàn nhã, về sau đem chuyện tình này giải quyết xong sẽ trở về Mai Thành xây một sơn trang như vậy.

Đi về phía trước có rất nhiều hoa viên nhỏ, trong hoa viên trăm hoa đua nở, rất nhiều hồ điệp, ong mật ở phía trên bay tới bay lui, trong bụi hoa thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy cung nữ đang hái hoa.

Bách Lý Hề lo lắng Bất Hối một mình cho nên cũng tiến vào, Lý Mộc Dương cũng phải trở về phục mệnh, cũng đồng khởi tiến cung, trên đường cung nữ đều nhận ra Lý Mộc Dương cùng Lưu đại nhân không ngừng thi lễ. Các nàng chưa thấy qua Bất Hối, không biết thân phận của nàng cho nên không quỳ lạy, Bất Hối cũng không để ý, nàng vốn không thích bị người quỳ lạy.

Đợi các nàng đi qua các tiểu cung nữ mới bắt đầu thảo luận, "Lý tướng quân thật sự là càng ngày càng anh tuấn, hi vọng có thể tiến cung nhiều một chút để có thể nhìn nhiều vài lần."

"Vị nam tử ôn hòa mới vừa cùng hắc vào kia cũng thật anh tuấn, xem khí chất kia có thể là hoàng tử nước nào."

"Các người cũng đừng lộ vẻ háo sắc, không thấy vị nữ tử bên cạnh bọn hắc kia sao, Lý tướng quân cùng vị hoàng tử kia vẫn cùng nàng nói giỡn."

"Người nói nàng có phải tiến đến cùng Lý tướng quân hòa thân hay không, nếu như thực như vậy ta cũng hết hy vọng, nam tử như Lý tướng quân cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng."

"Đúng vậy, ta cũng thấy, tuy nàng mang khăn che mặt, bất quá vẫn có thể nhìn ra đại khái bộ dáng nàng, bộ dáng thật đẹp, cho dù là đại công chúa cũng không xinh đẹp như thế."

"Xuyt, lời này cũng không thể nói lung tung."

.....

Địa vị Lý Mộc Dương trong lòng người ở Phượng quốc cùng địa vị Chiến Cảnh Thiên ở Chiến quốc giống nhau, rất nhiều nữ tử đều cực kỳ sùng bái hắc, tình nhân trong mộng của nữ tử trong khuê các cũng đều là hắc, bất quá cũng giống nhau, hắc đối những nữ tử này không có hứng thú.

Bất Hối tự nhiên là chú ý tới ánh mắt những tiểu cung nữ này nhìn Lý Mộc Dương, cảm thấy buồn cười, xem ra từ xưa bề ngoài xuất sắc đều sẽ bị nhiều người ái mộ.

Ước chừng qua một nén nhang các nàng rốt cục đi tới đại điện hoàng cung Phượng quốc, lúc này vốn đã hạ triều nhưng hôm nay lại ngoại lệ, các vị đại thần đều về mặt phần nộ đứng ở trên điện.

"Hoàng thượng, chúng thần tuyệt không thể tiếp thu một công chúa không có đức hạnh, huống hồ chuyện này nếu như bị người của Hiên Viên Quốc biết, như thế nhất định sẽ phái binh tấn công Phượng quốc."

"Chúng thần mong hoàng thượng có thể mau chóng hạ chỉ."

.....

Phượng Kinh Thiên chau mày nhìn những thần tử dưới điện, hôm qua nhận được mật hàm của Lưu đại nhân truyền lại, hôm nay Bất Hối có thể trở lại, vốn thật cao hứng nhưng không nghĩ tới hôm nay lâm triều lại có người thượng tấu, nói Bất Hối không ở trong am ni cô mà ở cùng nam tử khác.

Chuyện Bất Hối ở Thanh Phong sơn hẳn vẫn chưa để lộ ra ngoài, nếu bây giờ nói ra cũng chắc chắn trở thành nguy biến lấy cớ, đều do chính mình, lúc trước vì muốn khi Bất Hối từ Thanh Phong sơn trở về có thể được người trong nước kính yêu cho nên mới nghĩ ra lời nói dối kia.

"Lý tướng quân đến!"

"Thất công chúa đến!"

"Tam hoàng tử Bách Lý quốc đến!"

.....

Ngay lúc Phượng Kinh Thiên không biết nên lựa chọn như thế nào, ngoài điện truyền đến tiếng hô của tiểu thái giám.

Phượng Kinh Thiên cả đời chỉ có bảy vị công chúa, không có bất luận hoàng tử gì, Bất Hối là người nhỏ nhất, bởi vì nàng từ nhỏ đã rời khỏi Phượng quốc cho nên vẫn chưa có phong hào gì, không biết vì sao sáu vị công chúa còn lại cũng đều không có bất luận phong hào gì.

Trong điện đại thần nhao nhao quay người, Thất công chúa từ lúc năm tuổi đã rời khỏi Phượng quốc, bọn hần vẫn chưa bao giờ gặp nàng, hiện tại vừa thấy, tuy trên mặt mang mạng che mặt nhưng trên người phát ra tuyệt đại tao nhã cùng Duệ Quý Phi lúc trước giống nhau.

Nhìn thấy Bất Hối chậm rãi từ ngoài điện đi tới, mỗi một bước đều làm trong lòng Phượng Kinh Thiên nhắc lên gợn sóng thật lớn, Tâm nhi cũng từng một đầu lùa mòng ở bên cạnh Phượng Thủy Hồ chậm chậm đi về phía hần, chỉ liếc mắt một cái hần liền yêu nàng, nhưng về sau.

"Bất Hối tham kiến phụ hoàng."

"Lý Mộc Dương khấu kiến Hoàng Thượng."

"Bách Lý Hề bái kiến Phượng Hoàng."

Mấy người Bất Hối đã bái lạy hần một hồi nhưng ánh mắt Phượng Kinh Thiên vẫn dừng lại ở trên người Bất Hối, trong lòng sớm đã hâm nhập giữa vô hạn hồi ức, căn bản là không thấy mấy người bọn họ nói, mãi đến khi các nàng làm lại một lần nữa mới đưa hần từ trong hồi ức kinh tỉnh.

"Nhanh đứng dậy." Người trên điện đều có thể nghe ra thanh âm run rẩy của Phượng Kinh Thiên, để cho trong điện một chút người càng thêm ghen ghét.

Bất Hối cũng đánh giá phụ thân thân thể này, bề ngoài xem ra chỉ trên dưới ba mươi tuổi, quanh thân tản ra cảm giác thành thực, thêm uy nghiêm hoàng gia, lại càng dị thường anh tuấn, trách không được khối thân thể này xuất sắc như vậy.

Trên đại điện, những người đó cũng từ trong kinh ngạc giật mình tỉnh lại, trong đó trong mắt một vị đại thần hiện lên một tia ám mang, đột nhiên quỳ gối trên đại điện nói: "Hoàng thượng, chuyện Thất công chúa không tuân thủ khuê dụ?" Trong lòng cũng đang nghi hoặc, theo lý nàng không vào thành được mới đúng, bất quá khi nhìn đến Lý Mộc Dương bên cạnh nàng coi như minh bạch, nhất định là Lý Mộc Dương xuất chinh trở về gặp được cùng đi vào.

Nghe vậy, Bất Hối nội tâm cười lạnh, xem ra ngoài thành chẳng qua là món khai vị, chính chủ đang ở chỗ này chờ.

Phượng Kinh Thiên mày cũng gắt gao nhăn lại, những người này châm ngòi lập đi lập lại nhiều lần, nhất định là có người sai sử, người phía sau màn hẳn cũng có thể đoán được vài phần, mục đích là cái gì hẳn cũng minh bạch, bình thường đánh nhau còn chưa tính, cứ nhiên đem chủ ý đánh ở trên người Bất Hối, xem ra phải dọn dẹp lại triều chính.

Bởi vì Phượng Kinh Thiên dưới gối không có nhi tử, hơn nữa từ khi Duệ Quý Phi rời đi liền không nạp phi nữa, ngay cả phi tử cũng không sủng hạnh, cũng chỉ có bảy vị công chúa, cứ như vậy người kế thừa ngôi vị hoàng đế tương lai liền nổi lên tranh luận, rất có khả năng sẽ chọn một vị trong chi thứ Phượng

quốc lập làm thái tử.

Bất quá trong lịch sử Phượng quốc cũng không phải chưa từng có nữ hoàng, cho nên mấy vị công chúa cũng có cơ hội, trong bảy vị công chúa có ba vị có sức cạnh tranh, một là đại công chúa đã thành thân, hai là lục công chúa, còn một vị chính là nữ nhi của Duệ Quý Phi Bất Hối.

Duệ Quý Phi năm đó mới vừa vào cung đã có được tất cả chuyên sủng của Phượng Kinh Thiên, vốn Phượng quốc cũng có thực lực tranh đoạt thiên hạ nhưng Phượng Kinh Thiên là vì nàng mà buông tha, cho nên những người đó mới lo lắng Phượng Kinh Thiên sẽ đem giang sơn giao cho Bất Hối.

Bất Hối từ nhỏ đã không ở triều đình, mà Duệ Quý Phi cũng không phải người trong nước, điều này làm Bất Hối ở trong triều không có thế lực gì, những người này cũng đã sớm chia bè kết cánh căn bản là không dung được nàng. Nếu nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế, như thế kế hoạch của bọn hắn liền thất bại toàn bộ.

Còn một điểm, ngoại giới vẫn đồn Bất Hối vô tài vô đức, tư chất ngu ngốc, hơn nữa nhất gan yếu đuối, căn bản là không thích hợp trở thành vua của một nước, cho nên ngay cả những người trung lập cũng không hy vọng nàng trở thành thái tử.

"Hoàng nhi cùng Lý tướng quân đều là hôm nay trở về, hơn nữa Tam hoàng tử Bách Lý quốc cũng đến, việc này ngày khác tái nghị." Phượng Kinh Thiên biết Bách Lý Hề cũng ở Thanh Phong sơn cho nên đối với xuất hiện của hắn không hề ngoài ý muốn, hắn hiện tại muốn hỏi Bất Hối một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Những lời nói của các đại thần này hắn sở dĩ không có biện pháp phản bác, là vì lần trước Lưu đại nhân trở về nói Bất Hối ở Chiến Vương Phủ, lại có chuyện Chiến Vương chuyên sủng một vị nữ tử, làm cho tâm của hắn cũng phải dao động.

Nữ nhi của mình có thể được tướng công yêu thương hẳn rất cao hứng nhưng thân phận Bất Hối đặc biệt, nàng đã có hôn ước, hơn nữa nàng trước kia yêu là thái tử Hiên Viên, làm sao có thể đột nhiên chuyển biến? Chẳng lẽ là bị Chiến vương ép buộc?

Trong lòng hắn có vô số nghi vấn, cho nên muốn khẩn trương đem Bất Hối mang trở về căn thân hỏi.

"Hoàng thượng, dân chúng Phượng quốc đều đang chờ đáp án, Thiên Tử phạm pháp tội như thứ dân!" Vị đại thần quỳ trên mặt đất kia nhất quyết không tha khóc kêu một cái tình thâm ý thiết.

Theo lý thuyết là một thần tử không dám bức bách Hoàng Thượng như vậy, bất quá nếu bỏ qua hôm nay, dựa theo mức độ yêu thích của Hoàng Thượng đối với Duệ Quý Phi nhất định sẽ không định tội Bất Hối, hắn hôm nay chỉ cần bức bách Hoàng Thượng xử trí Thất công chúa, như thế về sau khi đại công chúa đăng cơ, khi đó chính mình nhất định trở thành công thần, cho dù hiện tại Hoàng Thượng trách tội thì như thế nào, dù sao hắn sống cũng đã lâu rồi.

Cùng hắn, các đại thần khác tự nhiên cũng quỳ gối trên điện, thỉnh cầu Phượng Kinh Thiên tra rõ việc này, những người còn lại đều vì người mà mình ủng hộ kế thừa ngôi vị hoàng đế mà phụ họa, cả triều văn võ cư nhiên không ai vì Bất Hối nói chuyện.

"Vô liêm sỉ, các ngươi lại dám bức bách Hoàng Thượng như vậy, biết phải bị tội gì sao? Bịa đặt vu hãm Công Chúa, các ngươi biết phải bị tội gì sao? Công chúa ở am ni cô vì nước cầu phúc, sau khi trở về chẳng những không biết cảm ơn lại đối với Công Chúa ác ý hãm hại, các ngươi còn là người sao?"

Lý Mộc Dương rốt cục nghe không nổi nữa, không nghĩ tới Bất Hối mới vừa về nước liền rước lấy nhiều chuyện như vậy, trách không được lần trước trở về lại bị ám sát, lần trước là hắn không có ở đó, lần này tuyệt đối không cho phép có người khi dễ nàng, cho dù nàng không ở am ni cô thì như thế nào, cho dù thật sự cùng nam nhân khác cùng một chỗ thì đã có sao, cả đời này, hắn đều bảo hộ nàng!

Mọi người trên đại điện không nghĩ tới Lý Mộc Dương đột nhiên phát hỏa, tuy hắn chỉ là một võ tướng, Chiến thần Phượng quốc, nhưng hắn ngày thường vô cùng ôn hòa, chưa bao giờ thấy hắn phát đại hỏa như vậy. Còn có, hắn vẫn không tham dự các đảng phái phân tranh, vẫn là người các đảng phái muốn mượn sức.

Đối với bảo hộ của Lý Mộc Dương, trong lòng Bất Hối hết sức ấm áp, nam tử này cùng sư huynh

giống nhau, đối với mình đều là thật tình quan tâm, mặc dù có người bảo hộ thật tốt nhưng đối với những người muốn đuổi tận giết tuyệt này nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh như băng đảo qua các vị đại thần, đưa sắc mặt xấu xí của bọn họ xem ở trong mắt, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh, hôm nay trước hết dùng người nhóm người này khai đao.

Bị tầm mắt của Bất Hối đảo qua, trong lòng mọi người đột nhiên không hiểu cảm thấy hoảng sợ, đứng ở nơi đó câm như hến.

Lưu đại nhân có chút vui sướng khi người gặp họa, vị công chúa này cũng không phải dễ chọc, lần đầu tiên gặp mặt chính mình chẳng qua là thái độ hung hãn một chút đã bị phạt quỳ mấy canh giờ, hôm nay những người này có thể ăn quả đắng.

Phượng Kinh Thiên thấy Lý Mộc Dương đột nhiên phát hỏa trong lòng cũng nghi hoặc, vị thần tử này đối với hân đều rất lạnh nhạt, không nghĩ tới cư nhiên bảo hộ nữ nhi của mình. Đồng dạng, Bất Hối cho hân rung động cũng rất lớn.

Bất Hối năm tuổi bị đưa đến Thanh Phong sơn, khi mười tuổi về nước một lần, khi đó chính mình cũng gặp nàng, lá gan rất nhỏ, nhìn thấy người lạ sẽ trốn ở một bên, trên người làm sao có thể có cái loại khí thế bức người này?

"Phụ hoàng, Bất Hối muốn phụ hoàng làm chủ cho nữ nhi, danh dự của một nữ tử rất quan trọng, Bất Hối không muốn chịu nỗi oan này." Bất Hối thu hồi ánh mắt từ trên thân của những người kia, sau đó trên mặt thay một bộ thần sắc đau thương đối với Phượng Kinh Thiên thỉnh cầu nói.

Phượng Kinh Thiên nghe Bất Hối nói như vậy có chút nghi hoặc, những người đó nếu dám bức bách hân, nhất định là có chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng nghe ý tứ của Bất Hối, nàng thật trong sạch?

"Hoàng nhi yên tâm, Phụ Hoàng nhất định làm chủ cho ngươi."

Những đại thần đang quỳ trên điện cũng không sợ, bọn hân đã phái người tìm hiểu, thiên chân vạn vật không có khả năng sai lầm, Thất công chúa kia nhất định là muốn hù dọa bọn hân, sau đó thoát tội.

Có những lời này của Phượng Kinh Thiên, Bất Hối đi đến bên cạnh vị đại thần âm ỉ nhất, ôn nhu mở miệng nói: "Không biết vị đại thần này xưng hô như thế nào? Ngươi lại như thế nào biết được chuyện của bản cung? Có chứng cứ sao?"

Vị đại thần này thấy thần thái Bất Hối tự nhiên không có chút sợ hãi nào, trong lòng cũng có một tia không xác định, ngẩng đầu dùng khóe mắt đảo về phía những người phía bên kia, nhưng đã bị Bất Hối chặn lại cái gì cũng không nhìn tới, trong mắt có chút lo lắng, sau cùng kiên trì nói: "Cựu thần họ Trần, còn chứng cứ, tuy cựu thần không có, nhưng trên người công chúa có!"

Bất Hối nội tâm cười lạnh, nếu những người này hôm nay không đợi trong điện muốn hãm hại mình, như thế bọn hân giờ phút này có thể nhận được tin tức ở cửa thành, cũng sẽ không chết thảm như vậy.

"Trần đại nhân nói cho bản Công Chúa, trên người bản Công Chúa có chứng cứ gì?" Thanh âm Bất Hối thoáng có chút run rẩy như là sợ hãi bị phát hiện.

Trần đại nhân vừa nghe, biết Bất Hối đây là chột dạ, trong lòng vui vẻ, quỳ trên mặt đất eo cũng đứng thẳng lên, thần sắc trên mặt cũng thoải mái rất nhiều, cũng không tiếp tục để ý tới Bất Hối mà hướng về Phượng Kinh Thiên nói: "Hoàng thượng, nếu Công Chúa nói mình trong sạch, như thế cựu thần khẩn cầu để ma ma trong cung nghiệm thân cho công chúa, chân tướng như thế nào sẽ biết."

Lời vừa nói ra trong điện rộ lên, ở thời đại này, nếu bức bách một nữ tử đi nghiệm thân, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nữ tử này có trong sạch hay không, danh tiết của nàng cũng đã bị hủy, không nghĩ tới Trần đại nhân lại dám nói như thế.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên tức giận, hân nhiều lần tha thứ dễ dàng không có nghĩa là hân thật sự là cho phép có người thương tổn nữ nhi của mình như vậy, một chương đập xuống bản phần nô quất: "Lớn mật, các ngươi muốn làm phản, lại dám đối với Công Chúa như thế, kéo ra ngoài đánh năm mươi đại bản."

Khụ khụ!

Bởi vì hân quá mức kích động, hung hăng ho lên, đại thái giám bên người nhanh đưa lên một ly trà, vỗ

vỗ phía sau lưng hấn tiêu trừ tức giận của hấn.

Ánh mắt Bách Lý Hề chăm chú khóa trên người Trần đại nhân, trong lòng thống hận chính mình không có biện pháp trút giận cho Bất Hối, bất quá nếu hấn dám nói một câu nữa, cho dù cùng Phượng quốc khai chiến hấn cũng phải giết hấn.

Lý Mộc Dương lại càng sinh khí, mắt như phun ra lửa, tay nắm chặt thành quyền, từng bước một hướng về phía Trần đại nhân, nếu hấn còn dám nhiều lời một chữ, kiếm trong tay sẽ xuyên qua bụng hấn.

Đối với tức giận của Hoàng Thượng, ánh mắt giết người của Bách Lý Hề, còn có Lý Mộc Dương từng bước một đi tới phía hấn, trong lòng Trần đại nhân tràn ngập sợ hãi, không nghĩ tới một công chúa luôn ở bên ngoài lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

"Phụ hoàng, nghe nói Thất muội trở lại, như thế nào còn không thấy nàng? Mấy người tỷ muội chúng ta đúng là đợi đã lâu." Khi không khí đang khẩn trương, bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm êm tai như hoàng oanh.

Tiếp theo, một đạo bóng dáng màu vàng nhạt giống Bất Hối tiến tới, vẻ mặt vui sướng nói: "Thất muội muội, thật là người, đã cao lớn như vậy, mau để Tam Hoàng tỷ nhìn xem."

Bất Hối đối với tiếp xúc của người khác đều cực kỳ phản cảm, lui về phía sau một bước khéo léo né tránh ra. Đang suy tính một chút nữ tử trước mắt, mặt trái xoan tiêu chuẩn, da thịt tuyết trắng như gôm sứ, hai đạo lông mày thật dài, hai mắt sáng ngời, môi son xinh xắn, cười rộ lên bên miệng có hai cái má lúm đồng tiền, giờ phút này đang mở to hai mắt kinh hãi nhìn chính mình.

Nàng một thân lụa mỏng màu vàng nhạt, dáng người cũng không phải cao, cảm giác như chim nhỏ nép vào người, nhìn qua nhỏ xinh đáng yêu. Bất Hối nhẹ nhàng nhíu mi, ấn tượng của nàng đối với nàng ta không hề khắc sâu, bất quá nàng nhớ Tam Hoàng tỷ khi còn nhỏ thích bám theo mình, khi đó nàng rất béo, mấy vị công chúa còn lại đều khi dễ nàng không cùng nàng chơi đùa, không nghĩ tới lại trở nên xinh đẹp như vậy.

"Thất muội muội có phải cũng không nhận ra ta hay không, chúng ta đã tám năm không gặp mặt, oa, trên mặt người mang theo lụa mỏng làm cái gì?" Tam công chúa nhiệt tình kéo Bất Hối qua kể rõ, coi người chung quanh như không tồn tại.

"Uyển Đình, chú ý thân phận, nơi này là đại điện, mang Thất muội người đến hậu hoa viên đi." Tuy Phượng Kinh Thiên nói như đang trách cứ Tam công chúa, nhưng tức giận trong giọng nói cũng không có, hấn không hy vọng Bất Hối bị nghiệm thân, hiện giờ Tam công chúa xuất hiện vừa lúc vì hấn giải khó khăn.

"Thất muội muội đi theo ta đi, ta dẫn người đi nhìn chỗ người ở, rất đẹp, phụ hoàng nửa tháng trước đã sai người thu thập cho người." Tam công chúa lôi kéo Bất Hối đi ra ngoài điện.

Lần này cũng không có người dám ngăn đón, vừa rồi rõ ràng Hoàng Thượng đã tức giận, mà đối với Bất Hối vừa rồi nhìn bọn hấn, cái nhìn kia trong lòng vẫn còn sợ hãi, hiện tại đều ngoan ngoãn đứng ở nơi đó.

Bất Hối đưa tay từ trong tay Tam công chúa rút ra, đi đến vị trí ban đầu từ trên cao nhìn xuống Trần đại nhân, việc này bọn hấn muốn xong như vậy, nàng vẫn còn không nguyện ý.

Người trong điện đối với phản ứng của Bất Hối đều kinh ngạc đứng im, trong lúc này không biết nên phản ứng như thế nào, theo lý thuyết, không phải nên cùng Tam công chúa rời đi sao? Như thế nào lại trở lại?

Lý Mộc Dương cũng có chút nghi hoặc, kỳ thật tuy hấn có thể vì nàng giết người, nhưng cũng không hy vọng nàng bị nghiệm thân, này đối với danh dự của nàng không tốt.

"Hôm nay không trả lại trong sạch cho bản cung ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này." Bất Hối thật nổi giận, nếu hôm nay liền như vậy thôi, như thế sau này các nàng còn có thể nghĩ ra càng nhiều âm mưu đối phó mình, hôm nay liền cho các nàng một cảnh cáo, muốn tính kế nàng cũng cần phải cân nhắc suy nghĩ!

Lời này không chỉ nói Trần đại nhân một người, mỗi vị đại thần ở đây đều đừng nghĩ trốn.

Nghe vậy, đại thần trong điện đáy lòng đều trở nên luống cuống, không nghĩ tới Bất Hối lại dám ở lần đầu tiên về nước, trước mặt Phượng Kinh Thiên uy hiếp bọn hấn, có một số việc có lẽ bọn họ nghĩ quá đơn

giản, từ nay về sau thật sự phải cẩn thận hành sự .

"Bất Hối, người có biết người đang làm cái gì hay không?" Phượng Kinh Thiên sắc mặt cũng khó xem, không nghĩ tới nữ nhân này lại làm như thế, chẳng lẽ nàng không biết hậu quả làm như vậy sao?

Kỳ thật Bất Hối thật đúng là không biết nghiệm thân sẽ phá hoại danh dự các loại, bất quá cho dù biết nàng cũng sẽ không để ý. Hơn nữa, dù người trong thiên hạ đều để ý thì như thế nào, nàng biết có một người nhất định sẽ không để ý. Nghĩ đến đây, đột nhiên phát hiện mặc dù mới chỉ cách hơn mười ngày nhưng trong lòng đã bắt đầu nhớ hân, nhất định phải mau chóng xử lý xong chuyện Phượng quốc chạy trở về bồi hân tể nguyên tiêu.

"Không phải nói nghiệm thân sao? Lại vẫn thất thần làm gì, đem ma ma nghiệm thân dẫn tới." Bất Hối căn bản là không đem Phượng Kinh Thiên để ở trong mắt, chuyện hôm nay nàng bắt đầu ấn tượng đối với Phượng Kinh Thiên cũng không tệ lắm, nhưng khi hân nói chỉ đánh Trần đại nhân năm mươi đại bản liền không cao hứng, hiện tại thấy hân ngăn trở lại càng thấy không vui.

"Người ——" Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới Bất Hối lại dám phản bác lời của hân, sắc mặt cũng hết sức khó coi, hung hăng lườm nàng một cái quay đầu không thèm nói chuyện.

Nhìn thấy không có ma ma tới nghiệm thân, những đại thần trong điện cũng đều cúi đầu không nói, Bất Hối nội tâm cười lạnh, cho rằng như vậy nàng liền không biện pháp sao?

Tam công chúa không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng mấy ngày nay vẫn chờ Bất Hối trở về , vốn nhận được tin tức nói nàng hôm nay trở về, nhưng ở tam cung ngồi chờ lại không thấy đến, sau cùng có người nói cho nàng Bất Hối ở trong điện Kim Loan, nàng vừa tìm tới lại nghe được chuyện nghiệm thân, trong sạch có chút choáng váng, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng vẫn hiểu tính nghiệm trọng.

"Thất muội nếu muốn nghiệm thân để cho hoàng tử đến đi." Tam công chúa nghĩ nàng đem Bất Hối dẫn đi, sau đó tại dẫn tới là có thể, như vậy là có thể vì Bất Hối chứng minh rồi.

Bất Hối trong lòng suy nghĩ, Tam công chúa nàng không hề quen thuộc, cũng không biết mục đích của nàng là như thế nào. Hơn nữa, nàng hôm nay đột nhiên vào thời điểm mấu chốt xuất hiện trên đại điện cực kỳ khả nghi, không thể không có tâm phòng bị người, cho dù nàng hôm nay chứng minh chính mình trong sạch, ngày sau nếu lại đổi ý thì nên làm cái gì bây giờ.

"Cám ơn Hoàng tử, bất quá Bất Hối nghĩ nếu các vị đại nhân trong điện cũng không tin tưởng bản Công Chúa trong sạch, như thế nên để các vị đại nhân tận mắt nhìn thấy mới được." Nàng vừa nói vừa muốn động thủ, cánh tay lại bị Lý Mộc Dương nắm chặt, ánh mắt ngăn cản nàng làm như vậy.

Nghe lời của nàng xong, các đại thần trong điện đều tin tưởng nàng trong sạch, không nghĩ tới nàng lại không để ý danh tiết chính mình, xem ra bọn hân hôm nay thật chạy trời không khỏi nắng.

Bất Hối đối với Lý Mộc Dương ôn nhu cười, tách hai tay của hân ra, tiếp theo ở trên đại điện vén ống tay áo lên lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng, một vết chu sa đỏ thắm xuất hiện trước mặt mọi người, đồng thời, cũng làm vài người thương tâm, trong lòng vì nàng đau lòng.

Kỳ thật Bất Hối không biết bọn họ vì cái gì lại ngăn cản nàng, tuy nghi hoặc nhưng cũng không mở miệng. Thời đại này chứng minh trong sạch rất đơn giản, chẳng qua để cho bọn họ nhìn thấy thủ cung sa trên cánh tay nàng là có thể.

Khi mọi người trong điện thấy rõ thủ cung sa trên cánh tay nàng, Lý Mộc Dương cùng Tam công chúa khẩn trương đem ống tay áo của nàng để xuống. Bất Hối cũng không ngăn trở, nàng cũng không sợ cái gì. Ở hiện đại nữ sinh không phải thoải mái mặc bikini ở bờ biển, ngay cả không mặc gì cũng có, chỉ lộ ra một đoạn cánh tay thì tính cái gì.

Bất quá kế tiếp nên thu thập những người này, nhìn Trần đại nhân mặt xám như tro tàn suy sụp ngồi dưới đất, từng bước một tiêu sái đến trước mặt hân.

Nàng vốn là đứng ở phía trước Trần đại nhân, ba bốn bước là có thể đi tới, nhưng nàng không hề sốt ruột, từng bước từng bước đi về phía hân, mỗi một bước đi của nàng Trần đại nhân lại hướng về phía sau một bước, mỗi một bước của nàng giống như đang hung hăng đâm nát tâm hân.

"Trần đại nhân cũng biết vũ nhục trong sạch của bản Công Chúa phải bị tội gì?" Lời của nàng khinh

khinh phiêu phiêu nói ra nhưng lại như búa tạ nện trong lòng từng đại thần ở đây, bọn hắc đường nhiên biết phải bị tội gì.

Bùm bùm!

Tất cả các đại thần trong điện dù là đương triều Tế tướng, hay là quan to nhất phẩm đều không ngoại lệ toàn bộ quỳ gối trên mặt đất. Một khắc này bọn hắc mới hiểu được, Công Chúa không tiếc hy sinh danh tiết chính mình cũng phải làm như vậy, mục đích chính là thu thập bọn hắc, kiếp nạn hôm nay khó tránh.

Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới Bất Hối lại quyết tuyệt như thế, giống nàng năm đó, trong lòng giống như bị xe nghiền qua, đang nhìn mấy vị các đại thần đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt đảo qua: "Người tới, Trần đại nhân vũ nhục Công Chúa đương triều, tước đi mũ quan lôi ra Ngọ môn chém đầu, Thất công chúa vì nước cầu phúc mười ba năm, đặc biệt phong làm Hộ Quốc Công Chúa, bãi triều."

"Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng thần biết sai rồi, Hoàng Thượng tha mạng!" Trần đại nhân lập tức xụi lơ trên mặt đất, hắc không nghĩ tới hôm nay là ngày hắc chết, tuy biết cũng vô dụng vẫn điên cuồng khóc hô, chỉ cầu có thể miễn tội chết.

Đối với kết cục của Trần đại nhân, những đại thần trong điện đã sớm dự liệu tới, nhưng không nghĩ tới Hoàng Thượng lại phong Bất Hối làm Hộ Quốc Công Chúa!

Bây giờ bảy vị công chúa đều không có phong hào, hơn nữa phong lại là Hộ Quốc Công Chúa, phải biết rằng cùng hộ quốc nhắc lên quan hệ, sự tình đã khác trước, chỉ có vì nước làm ra cống hiến trọng đại mới có thể có phong hào này, hơn nữa địa vị sau này của nàng cơ hồ ngang àng với Hoàng Thượng, tương lai cho dù là ai đăng cơ cũng không lay động được địa vị của nàng.

Bất Hối nhẹ nhàng nhú mi, nàng đối với danh hiệu cũng không có cảm giác gì, trong lòng nghĩ liền như vậy buông tha những đại thần này, trong lòng thật sự không thoải mái.

"Chúng thần chúc mừng Hộ Quốc Công Chúa!"

.....

Các vị đại thần thấy Hoàng Thượng cư nhiên không trị nàng đặc tội trong lòng hết sức cao hứng, mà thân phận Bất Hối hiện tại cũng không như trước, khẩn trương quỳ xuống dập đầu.

"Thần cho rằng Hoàng Thượng làm như vậy không ổn." Ngay lúc các vị đại nhân quỳ lạy muốn đứng dậy bãi triều, Lý Mộc Dương hướng về Phượng Kinh Thiên quỳ xuống.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên nghi hoặc nhìn về phía Lý Mộc Dương, chính mình phong hào cho Bất Hối, hắc nên cao hứng mới đúng, làm sao có thể phản bác? Trong lòng có chút mất hứng, chuyện hôm nay Bất Hối ở trên đại điện chứng trong sạch khẳng định sẽ có người truyền ra ngoài, cho nên mới ban phong hào cho nàng, như vậy sẽ không có người dám đánh chủ ý nàng, khẩu khí có chút không vui nói: "Lý ái khanh cảm thấy có gì không ổn?"

Bất Hối cảm thấy ấm áp, nàng hiểu Lý Mộc Dương muốn nói cái gì.

Lý Mộc Dương cũng không để ý tới sắc mặt Phượng Kinh Thiên, lạnh lùng mở miệng nói: "Hộ Quốc Công Chúa vì nước cầu phúc, ngay cả hạnh phúc bản thân cũng có thể vứt bỏ, nhưng ngày đầu tiên hồi triều chẳng những không được nhiệt liệt hoan nghênh, ngược lại còn bị vũ nhục như vậy, Hoàng Thượng tính toán buông tha những người này như vậy sao?"

Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới Lý Mộc Dương lại là mục đích này, nhìn nhìn Bất Hối toàn thân tao nhã, còn có các đại thần mặt xám như tro tàn, không phải hắc không muốn xử trí, chẳng qua là không muốn tạo thêm kẻ thù cho nàng.

Lý Mộc Dương làm sao không biết Phượng Kinh Thiên lo lắng, nhưng như vậy có thể tiêu trừ những người đó tính kế sao? Sẽ không! Cho nên nhất định không thể buông tha bọn hắc như vậy, tiếp tục mở miệng nói: "Thần hôm nay ở cửa thành bắt được một chút ngu chúng*, khi công chúa vào thành các nàng mọi cách chặn lại vũ nhục Công Chúa."

*dân chúng ngu dốt

Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới những người đó lại dám làm như thế, hắc vẫn kỳ quái Bất Hối làm sao có thể quyết tuyệt như vậy, trong lòng lửa giận tăng lên, phần hận nhìn chúng thần trong triều: "Người

tới, những đại thần vũ nhục Hộ Quốc Công Chúa, nhưng niệm tại bọn hăn đã từng có công lao, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, kéo ra ngoài mỗi người đánh hai mươi đại bản, ngày mai không được bất kỳ kẻ nào nghỉ bệnh, nếu sáng mai ít một người, như thế liền trực tiếp xử trảm."

Thánh chỉ hạ xuống, những đại thần này muốn nói cái gì cũng không được, hai mươi đại bản, không chết cũng khó mà đi lại, hơn nữa không cho phép nghỉ bệnh, lần này Hoàng Thượng là thật tức giận.

Từ khi Duệ Quý Phi rời đi, Phượng Kinh Thiên liền không tàn nhẫn như ngày xưa, chỉ cần không quá phạm, như thế hăn cũng sẽ không truy cứu, vì vậy lá gan những đại thần này càng lúc càng lớn, mới có ngày hôm nay bức bách Bất Hối. Hiện tại xem ra, Hoàng Thượng lại khôi phục khí phách lúc còn trẻ.

Bốp bốp.

Ngự Lâm quân kéo những đại thần này xuống trực tiếp ở ngoài cửa điện bắt đầu hành hình, thanh âm gậy đánh vào da thịt vang vọng trong hoàng cung, còn có tiếng la khóc thê thảm không dứt bên tai, này cũng là lần trừng phạt nặng nhất từ khi khai quốc tới nay, cũng là trừng phạt nhân số tối đa một lần.

"Người có biết người làm như vậy sẽ mang đến hậu quả gì hay không." Trong ngự thư phòng, giờ phút này chỉ có hai người Bất Hối cùng Phượng Kinh Thiên, Phượng Kinh Thiên vẽ mặt tức giận nhìn Bất Hối giáo huấn nói.

Bất Hối khoe miệng gọi lên một tia trào phúng, bởi vì nàng đánh những những thần tử này làm cho hăn thẹn quá thành giận sao?"Phượng Hoàng đây là muốn xử trí Bất Hối sao?"

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên tức giận càng mạnh, quát lớn: "Người đây là cái gì thái độ, mấy năm nay Thanh Phong đạo trưởng dạy người cùng trăm tranh luận như thế sao? Còn có, người vì sao chạy đến Chiến quốc, cùng Chiến Vương là cái quan hệ gì?"

Hăn tức giận hoàn toàn không chú ý tới Bất Hối gọi không phải là Phụ Hoàng mà là Phượng Hoàng.

"Chẳng lẽ ta như thế nào xuất hiện tại Chiến quốc người thật sự không biết?" Bất Hối cười lạnh, nàng cũng không tin hoàng thượng một quốc gia lại không biết nữ nhi mình về nước? Không biết nữ nhi chính mình bị đuổi giết? Nếu lúc trước lựa chọn cái khác, hiện giờ lại giả bộ từ bi!

"Người ——" Đối với chỉ trích của Bất Hối, Phượng Kinh Thiên không phản bác được, hăn biết chuyện lúc ban đầu, đối với nàng đột nhiên về nước trong lòng là có chút mất hứng, cho nên sau khi nàng trở về mới không gặp nàng, về sau hạ nhân bẩm báo nàng rời đi, còn tưởng rằng nàng sau khi rời đi sẽ hồi Thanh Phong sơn.

Mãi đến khi Lưu đại nhân trở về nói với hăn, Thất công chúa ở Chiến quốc toàn bộ mạnh khỏe, hăn mới biết được nàng cũng không hồi Thanh Phong sơn, hăn lại vẫn cố ý giấu diếm cho nàng, để Lưu đại nhân đi Chiến quốc đón nàng trở về, nàng lại vẫn ghi hận mình.

Nhìn thấy biểu tình của Phượng Kinh Thiên, Bất Hối một khắc cũng không muốn lưu lại, lạnh lùng nói: "Nếu Phượng Hoàng không có việc gì phân phó, Bất Hối rời đi trước." Nàng không muốn ở trong hoàng cung, đối với nơi này chỉ có tràn đầy chán ghét.

Thông qua sự tình hôm nay Phượng Kinh Thiên cũng hiểu tính tình nữ nhi này, trong lòng thở dài, biết nàng chịu ủy khuất, nếu không phải như vậy nàng cũng sẽ không có thái độ như vậy, nghĩ lại lúc nàng còn nhỏ thường xuyên bám theo mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Phượng Kinh Thiên dịu đi chút, nhu hòa nói: "Tẩm cung của người đã sai người thu thập xong, Trẫm sai người mang người qua đi."

"Phượng Hoàng có lẽ không nghe rõ, Bất Hối không muốn đến ở trong cung."

Đến lúc này Phượng Kinh Thiên mới nghe rõ Bất Hối gọi hăn cái gì, không biết nàng tại sao lại xa lạ như vậy, tức giận công tâm, một búng máu thiếu chút nữa phun ra, đặt móng ngồi ở ghế tựa thờ phì phò, một bàn tay vỗ ngực, một bàn tay lấy chén trà trên bàn.

Thấy vậy Bất Hối nhú nhú mày, nhìn bộ dạng hăn thân thể cũng không khá lắm, trong lòng có một tia không đành lòng, dù sao đây cũng là phụ thân thân thể này, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy chén trà đưa cho hăn.

Phượng Kinh Thiên uống vào một chén nước tâm lý mới thoải mái chút, hôm nay cũng không muốn

tiếp tục nói, bất đắc dĩ nói: "Hôm nay ở hoàng cung đi, Trẫm đem Tình Vũ Lâu thưởng cho ngươi, tối nay để cho người đi thu thập, ngày mai ngươi lại chuyển ra." Dứt lời nhắm mắt nằm ở ghế tựa không nghĩ muốn mở miệng.

Bất Hối muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của hãn lữ cự tuyệt nuốt trở vào, sau đó xoay người rời đi

Nhưng mới vừa ra cửa lại thấy một người đi tới, sau khi nhìn thấy nàng đi về phía này, trào phúng nói: "Thất muội muội rốt cục trở lại, có thể nhớ tới Hoàng tử."

Chương 72: Chiến Cảnh Thiên tà ác

Thanh âm quen thuộc nhất trong trí nhớ, thanh âm trong mộng thường xuyên nhớ lại, tuy ôn nhu lại làm cho người ta cả người phát lạnh!

Bất Hối thân thể cứng ngắc, không phải phản ứng của nàng mà là ảnh hưởng của thanh âm này đối với thân thể, cho dù linh hồn đã tiêu tán nhưng sợ hãi còn đang tại, hận còn đang tại!

Giương mắt nhìn lại, một nữ tử mềm mại như nước đứng ở dưới ánh mặt trời, quần áo lụa mỏng màu hồng đem làm nàng càng thêm ôn nhu, da thịt trắng nõn bị ánh mặt trời chiếu lên như trong suốt, hai mắt thâm thúy đen bóng, cái mũi kiên định, môi son xinh xắn, là một tiêu chuẩn mỹ nhân bại hoại.

Loại mềm mại này là từ nội tâm phát ra, là dáng vẻ của Yến Tâm Nhu không thể bằng được, nhưng một người ôn nhu thông thấu như vậy lại là nữ nhân rắn rết thiết kế hãm hại muội muội, đoạt vị hôn phu của muội muội, lại đuổi giết muội muội.

Người này đúng là sát hại Phượng Bất Hối ban đầu, Lục công chúa, Phượng Uyển Tuyết!

Bất Hối nhìn nàng thân thiết chào hỏi đột nhiên nở nụ cười, vừa vặn lúc này thổi qua một trận gió nhẹ, đem lụa mỏng trên mặt Bất Hối thổi mở một góc, lộ ra miệng cười tuyệt thế của nàng.

Nụ cười này làm cho lục công chúa đối diện có chút giật mình, chính mình ôn nhu thì như thế nào, vĩnh viễn cũng kém nàng, nàng là do phi tử phụ hoàng sủng ái nhất sở sinh, chính mình chẳng qua là do nữ nhân trong cung sinh ra, vô luận như thế nào cũng không sánh bằng nàng, bất quá, hiện tại không giống, tất cả của nàng đều đã bị mình đoạt lấy.

"Sự tình lần trước có lẽ có chút hiểu lầm, Hiên Viên thái tử nhìn thấy Hoàng muội ở tẩm cung của ta, còn tưởng là Hoàng muội hạ độc thủ, chờ ta tỉnh lại đã giải thích với hân." Phượng Uyển Tuyết thấy Bất Hối sững sờ ở nơi đó không động, trong mắt có chút khinh thường.

Hoàng muội này trừ khuôn mặt bộ dạng xinh đẹp chút, cũng không có gì khác, lần trước gặp may mắn không chết, lần này cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

"A...? Kia cần phải cảm tạ Lục hoàng tử." Bất Hối hướng tới phương hướng Lục công chúa đi tới vài bước, đứng ở trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống.

Đối với phản ứng của Bất Hối, Phượng Uyển Tuyết nội tâm có chút kinh ngạc, Hoàng muội này trước đây mỗi lần nhìn thấy mình đều rất vâng lời, ngày hôm nay làm sao dám nhìn thẳng mình? Nhất là nàng so với chính mình cao hơn rất nhiều, vô cùng chán ghét loại cảm giác này.

"Hoàng muội quá khách khí, nghe nói lần trước Hiên Viên thái tử rất tức giận đuổi hoàng muội đi, làm Hoàng muội ở bên ngoài thiếu chút nữa mất tánh mạng, cũng may Hoàng muội phúc lớn mệnh lớn." Phượng Uyển Tuyết nói tâm tình, nếu không phải Bất Hối biết chuyện trước đó là nàng thiết kế cũng đã bị nàng lừa gạt.

"Hoàng tử mệnh cũng rất tốt, thương tổn nghiêm trọng như thế cũng có thể sống sót, quả thật không dễ." Bất Hối gọi lên khoe môi, trên mặt tất cả là vẻ trào phúng, nàng đã điều tra kiểm tra trước, cắm vào sát trái tim chỉ cần lệch một phân thì dù có là thần tiên cũng không cứu được, này cũng đủ chứng minh công lực Phượng Uyển Tuyết ở trên mình.

Nghe Bất Hối nói, Phượng Uyển Tuyết cảm thấy hôm nay nàng có chút bất đồng, nhú mày, hiện tại là ở bên ngoài ngự thư phòng, nói chuyện phải hết sức chú ý, cho nên trên mặt vẫn treo mỉm cười: "Tỷ muội chúng ta đều đã chúc sức khỏe Phụ Hoàng, không có việc gì là được, đi thôi, Hoàng tử mang người đi tẩm cung." Dứt lời, muốn tới nắm cánh tay Bất Hối.

Phượng Uyển Tuyết thấy Bất Hối như vậy, còn có tin tức mới vừa nhận được, nàng cư nhiên ở trên điện xử trí nhiều đại thần như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự thay đổi?

Bất Hối nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết hướng tới phía mình, khoe miệng gọi lên mỉm cười không dễ dàng phát giác, cũng hướng về Phượng Uyển Tuyết đi tới vài bước: "Cám ơn Hoàng tử." Vừa mới dứt lời, giống như dưới chân bị vấp hòn đá nhỏ ngã về hướng Phượng Uyển Tuyết.

Phượng Uyên Tuyết thấy thế vốn không muốn đỡ, xem nàng ngã trên mặt đất, thân thể vừa muốn vọt sang một bên, Bất Hối cũng hướng tới phượng hướng nàng dời một bước, trong miệng hô lớn "Hoàng tử cứu ta."

Trước cửa ngự thư phòng có rất nhiều tiểu thái giám, cung nữ, Bất Hối kêu như vậy các nàng đều đã nhìn qua đây, nếu hiện tại Phượng Uyên Tuyết trốn, in tượng mười mấy năm dụ dàng hiền thực này liền sụp đổ, cho nên chỉ có thể đi qua đỡ Bất Hối, bất quá trong mắt hiện lên một tia hàn mang, ngân châm trong tay lại nhiều một cái.

"A!"

Ngay khi Phượng Uyên Tuyết ác độc suy nghĩ, Bất Hối dùng lực một cái đẩy Phượng Uyên Tuyết ngã xuống đê ở trên thân thể nàng, đồng thời linh hoạt đem bàn tay của Phượng Uyên Tuyết đang duỗi ra cản trở về, ngân châm trong tay nàng lại đâm vào chính hông nàng ta.

Thanh âm thê thảm thét chói tai đúng là Phượng Uyên Tuyết vọng lại.

Kỳ thật khi nàng nghĩ tới giữ chặt cánh tay Bất Hối, Bất Hối liền phát hiện gốc ngân châm trong tay nàng, sau đó cố ý làm bộ như ngã sắp xuống hướng nàng bổ nhào tới. Công phu Phượng Uyên Tuyết cao hơn Bất Hối, bất quá nàng thua ở kinh địch, nàng không biết Bất Hối biết võ công, hơn nữa cũng không nghĩ tới Bất Hối đột nhiên ngã sắp xuống.

"Lục công chúa người không có việc gì chứ." Nhìn thấy các nàng ngã sắp xuống, cung nữ cùng thái giám xung quan lập tức chạy tới, toàn bộ đều quan tâm Phượng Uyên Tuyết, không ai hỏi Bất Hối thế nào.

"Bản cung không có việc gì, mau đỡ Hoàng muội dậy, nhìn xem Hoàng muội có bị thương chỗ nào hay không." Phượng Uyên Tuyết cắn răng nói ra mấy chữ này, bất quá bộ dáng nhìn đến là diễm đam đáng yêu, hốc mắt đều đã đỏ, nước mắt liền hàm ở trong đôi mắt. Nàng vốn định lấy ngân châm giáo huấn Bất Hối một chút, không nghĩ tới lại làm mình bị thương.

Hiện tại Bất Hối đè trên thân thể nàng, nàng không có biện pháp đứng dậy, như thế ngân châm liền không có biện pháp lấy ra.

"Các người không cần lo cho ta, mau nâng Hoàng tử dậy." Bất Hối trong lòng cười lạnh, một mình người biết giả trang sao? Nàng cố ý đè nặng cánh tay Phượng Uyên Tuyết, không cho nàng đứng lên, muốn tính kế nàng, muốn chết!

Những cung nữ này vừa nghe, vốn không muốn đi đỡ Bất Hối, lần này cũng đều vây quanh Phượng Uyên Tuyết, nhưng chuyển đổi một hồi mới phát hiện không đem Bất Hối nâng dậy liền không biện pháp đem Phượng Uyên Tuyết đứng dậy.

Khi hai người các nàng rốt cục bị kéo ra, Phượng Uyên Tuyết làm bộ như chỉnh lý xiêm y, nghĩ muốn đem ngân châm lấy ra nhưng lúc này mới phát hiện, bởi vì vừa rồi khi Bất Hối đứng dậy lại ngã sắp xuống, ngân châm đã đâm sâu vào trong thịt.

Nhìn Bất Hối vẻ mặt tự trách như đã làm sai chuyện đứng ở nơi đó, trong mắt Phượng Uyên Tuyết hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ thật trùng hợp như vậy sao? Nghĩ lại trước đây, Hoàng muội này quả thật có vẻ ngu dốt, mỗi lần đều ra chút tình hình, hơn nữa không biết võ công, xem ra là trùng hợp.

Chuyện Bất Hối ở Thanh Phong sơn, trong sáu Hoàng tử chỉ có Lục công chúa biết, lúc nàng nghe được tin tức ấy vô cùng ghen ghét, về sau nghĩ được một biện pháp, lợi dụng chuyện Bất Hối thích Hiên Viên Thần không cho nàng học võ, quả nhiên, nàng ở trên núi nhiều năm như vậy đều không học được.

Hơn nữa cứ nửa năm lại viết một bức thư cho Bất Hối, đưa đến chân núi Thanh Phong sơn, nói cho nàng tin tức Hiên Viên Thần, còn có sở thích của hắn, như vậy Bất Hối đối với Lục công chúa là nói gì nghe nấy, hết sức tín nhiệm, hơn nữa mỗi lần nàng trộm hồi Phượng Quốc cũng là Lục công chúa giấu cho nàng, lần cuối cùng cũng là Lục công chúa viết thư cho nàng, cho nên người hiểu Bất Hối nhất chính là Phượng Uyên Tuyết.

"Hoàng tử, có thương tổn đến người hay không, là lỗi của Bất Hối, không nên ngã xuống." Bất Hối thấy nàng nghi hoặc nhìn mình, thu lại ý cười trong mắt, nhu nhược nói.

Phượng Uyên Tuyết hiện tại xác định Bất Hối không phải cố ý, chuyện ở trên đại diện nhất định là Lý

Mộc Dương giúp, hẳn hiện tại không ở trong này, phải nhanh đi về lấy ngân châm ra, mở miệng đối với cung nữ bên cạnh nói: "Các người mang Hoàng muội hồi tẩm cung nghỉ ngơi đi, phải chăm sóc nàng thật tốt." Tiếp theo, lại đối Bất Hối nói: "Hoàng muội đi nghỉ trước đi, Hoàng tử ngày mai lại tìm người nói chuyện phiếm."

"Hoàng tử không phải nói muốn cùng Bất Hối cùng đi à?" Bất Hối cố ý ra vẻ như không biết hỏi, nàng muốn nhìn xem Phượng Uyển Tuyết còn có thể kiên trì bao lâu.

Nghe vậy, khoe miệng Phượng Uyển Tuyết giật giật, tuy cực kỳ chán ghét Bất Hối nhưng dù sao vẫn phải giả vờ giả vịt, mở miệng cười nói: "Hoàng tử đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, ngày mai lại đi xem Hoàng muội đi."

Dứt lời, nàng không cùng Bất Hối mở miệng nhanh chóng xoay người hướng tẩm cung của nàng đi đến.

Bất Hối nhìn Phượng Uyển Tuyết đi đường có chút lắc lư, khoe miệng nhếch lên, đồng thời trong lòng cũng hiện lên một tia hận ý, nếu hôm nay vẫn là Phượng Bất Hối trước kia liền phải ăn ám khuy này.

*

"Tham kiến Công Chúa Điện Hạ!"

Bất Hối được an bài ở tẩm cung trước đây của Duệ Quý Phi —— Chiêu Hoa điện, khoảng cách với ngự thư phòng cũng không phải rất xa, ước chừng một chén trà nhỏ liền đi đến.

Vừa đi đến tẩm cung Kinh Thiên chuẩn bị cho nàng, hai đội cung nữ thái giám đồng loạt hướng nàng quỳ xuống, một đám tuy quỳ nhưng trong mắt lại không có sự tôn kính. Nhìn hai đội cung nữ thái giám đứng ở cửa cung Bất Hối nội tâm cười lạnh, theo lý thuyết một công chúa không cần nhiều người hầu hạ như vậy, nhưng hiện tại so với bình thường lại hơn vài lần, vài vị trong cung kia thật để mắt nàng.

"Tiểu thư, Hoàng Thượng có làm khó người không."

Những người này mới vừa quỳ xuống lạy, Phượng Yêu đã chạy tới trên dưới xem xét nàng có thụ thương hay không. Sau khi nàng vừa tiến cung đã bị người mang tới nơi này, đã qua lâu như vậy Bất Hối còn chưa trở lại làm nàng lo lắng, sợ Bất Hối bị người ám toán, cho nên vừa thấy Bất Hối vội vàng tới đón.

Nhìn thấy Phượng Yêu, Bất Hối mới lộ ra mỉm cười: "Ta không phải rất tốt à? Hôm nay ngồi xe mệt mỏi, đi vào xoa bóp vai cho ta, các người cũng đứng lên đi, không cần đi theo, có chuyện gì sẽ gọi các người." Câu kế tiếp là nói với cung nữ đang đứng ở cửa.

Nghe vậy, Phượng Yêu ngẩng ra một lúc, tiểu thư chưa bao giờ tìm mình bóp vai, giây lát liền minh bạch, nhất định là có chuyện gì, lôi kéo Bất Hối đi vào trong nội thất: "Tiểu thư yên tâm đi, đảm bảo người sẽ thoải mái."

"Công chúa, hay là để Tiểu Liên dặm bóp cho người đi, để vị tỷ tỷ này nghỉ ngơi đi." Nhìn thấy Bất Hối cùng Phượng Yêu đi vào trong nội thất, một cung nữ xem ra là đứng đầu những thái giám cung nữ này đi tới, đi theo phía sau các nàng nói.

Bất Hối liền biết những người này đều là tới giám thị nàng, dừng bước, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Liên thần sắc cao ngạo, cười lạnh nói: "Bản cung không thích lặp lại một lần nữa."

Tiểu Liên không nghĩ tới Bất Hối lại đối với nàng như vậy, nàng là người bên cạnh Lệ Quý Phi, Lệ Quý Phi là mẹ đẻ đại công chúa, ở trong cung có địa vị rất cao, nha hoàn bên người nàng ở trong cung cũng là tài trí hơn người, cho nên trong mắt Tiểu Liên có chút bất khả tư nghị.

"Công chúa, Tiểu Liên là do Lệ Quý Phi phái tới hầu hạ công chúa." Tiểu Liên cảm thấy Bất Hối dám nói như vậy nhất định là không biết nàng là ai cho nên nhắc nhở.

Bất Hối mày giơ lên, cứ như thế đứng ở nơi đó nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên vốn cho rằng Bất Hối hội sợ, nhưng không nghĩ tới nàng cư nhiên không chút phản ứng, nàng liền nửa đứng nửa ngồi ở trước mặt Bất Hối, trên trán đã không ngừng chảy mồ hôi, nàng đột nhiên cảm thấy vị công chúa này không hề giống những nương nương trong cung dễ bị khi dễ.

Một nén nhang trôi qua, Tiểu Liên thật sự đứng không nổi, những người đứng ở bên ngoài cũng có

chút chịu không nổi, bị ánh mặt trời phơi nắng sắp bị cảm nắng.

Bốp!

Đột nhiên, ngay lúc Tiểu Liên nhịn không được muốn đứng dậy, Phượng Yêu tát cho một cái, một tát này nàng đúng là dùng lực, để các người khi dễ tiểu thư.

Khí lực Phượng Yêu so với một nam tử vẫn còn lớn hơn, một tát này trực tiếp đem Tiểu Liên đánh ngã ra ngoài, phịch một tiếng nện ở trên đất, khoe miệng tràn ra vết máu. Đánh xong Phượng Yêu cùng Bất Hối trực tiếp vào nội thất, tin tưởng hiện tại không có người dám không biết trời cao đất rộng.

Tẩm cung này đã từng là tẩm cung của Duệ Quý Phi, năm đó Duệ Quý Phi được Phượng Hoàng sủng ái nhất cố ý tu kiến nơi này, Bất Hối đi đến bên cửa sổ hít thở không khí trong lành, nhìn sắc viên rực rỡ nở đầy hoa sen trong hồ, thật sự là cảnh sắc tuyệt hảo.

Thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ đánh giá bài trí bên trong, chính mình trước lúc năm tuổi là ở nơi này, lời mờ có một tia trí nhớ, bài trí hiện tại cùng với trong trí nhớ giống nhau, xem ra Phượng Kinh Thiên đến nay vẫn yêu Duệ Quý Phi.

Còn Duệ Quý Phi đi đâu, Bất Hối cũng không biết, chỉ biết là lúc còn rất nhỏ có một ngày tỉnh lại liền phát hiện mẫu hậu không thấy nữa, không bao lâu sau nàng bị đưa đến Thanh Phong sơn.

Bất Hối ở trong nhà đánh giá một vòng đối với Phượng Yêu liếc mắt ra hiệu, mở miệng nói: "Được rồi, người đi xuống đi, bản cung muốn nghỉ ngơi một chút, đừng cho người tới quấy rầy."

"Vâng, tiểu thư." Phượng Yêu vẫn không quen gọi Bất Hối là công chúa cho nên vẫn kêu tiểu thư. Sau khi ra ngoài vẫn chưa đi xa mà ngồi ở ghế tựa ngoài cửa phòng thủ vệ, phòng ngừa có người đi vào.

Những cung nữ thái giám tới giám thị giờ phút này cũng ở xung quanh lưỡng lự, Bất Hối vừa rồi nói các nàng đều nghe được, sau chuyện của Tiểu Liên cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể cung kính đứng ở một bên.

Sau khi Phượng Yêu rời đi, Bất Hối đi đến bên cửa sổ dò xét không có ai mới từ cửa sổ nhảy ra ngoài, lúc trước Phượng Hoàng kiến tạo tẩm cung này cố ý đem đất trống ngoài cửa sổ dựng núi giả vây quanh để tránh có người đến nơi đây quấy rầy Duệ Quý Phi nghỉ ngơi, cho nên cửa sau cũng không có người.

Bất Hối thở ra một hơi, thi triển khinh công vượt qua núi giả hướng phía khác chạy vội đi, nàng lần này trở về chủ yếu là lấy bộ kiếm pháp Duệ Quý Phi lưu lại cho nàng, bộ kiếm pháp kia bị Phượng Bất Hối trước kia lúc mười tuổi hồi cung dấu đi.

Trước kia Phượng Bất Hối mười tuổi trở về là ở thiên điện phía đông, hiện tại những người đó đều ở chính điện cho nên nơi này rất vắng vẻ, Bất Hối dễ dàng lẩn vào. Dựa vào trí nhớ ở trên tường phía cạnh giường nhẹ nhàng gõ vài cái, nghe được tiếng mới biết nơi này trống, khoe miệng gọi lên mỉm cười, đem thanh gạch lấy ra, sau đó từ bên trong lấy ra kiếm phổ xem xét.

Tuy chỉ là nhanh chóng lật chuyển vài lần, bất quá chiêu thức tinh diệu bên trong vẫn làm trong lòng nàng mừng thầm, tuy trên núi Thanh Phong có rất nhiều bí tịch võ công, nhưng cũng không thích hợp cho nữ tử tu luyện, bộ kiếm pháp này tạo ra dành riêng cho nữ tử, lại thêm nàng đã ăn vào hai khóa hỏa linh quả, tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn công lực sẽ tăng nhanh.

*

Giờ phút này trong điện Chiêu Hoa không khí vô cùng khẩn trương, một nữ nhân trung niên mặc cung trang hoa lệ đang ngồi chính giữa đại điện, Tiểu Liên băng bó một bên mặt sưng lớn cười lạnh.

Phượng Yêu vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở đối diện, sắc mặt không có một tia thần sắc hoảng sợ, bất quá tay trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, nàng nhất định phải kéo thời gian, kéo dài tới khi tiểu thư trở về mới thôi.

"Nô tỳ lớn mật, nhìn thấy Lệ Quý Phi vì sao không quỳ?" Tiểu Liên nhìn Phượng Yêu trấn định, trong lòng rất khó chịu, nàng mới vừa bị đánh liền trở về tìm Lệ Quý Phi khóc lóc kể lể, rất không dễ dàng cầu được Lệ Quý Phi tới chính là vì báo thù, nhưng không nghĩ tới Phượng Yêu cũng không sợ.

"Phượng Yêu tham kiến Lệ Quý Phi."

Thông qua ánh mắt những tiểu thái giám, cung nữ chung quanh nhìn Lệ Quý Phi, Phượng Yêu biết thân phận đối phương rất cao quý, nghe được là quý phi không thể không quỳ xuống hành lễ.

Hiện tại trong cung tuy có một vài phi tử nhưng không có hoàng hậu, quý phi cũng chỉ còn một người, cho nên địa vị Lệ Quý Phi tương đương với hoàng hậu.

Lệ Quý Phi dùng khước mắt lườm Phượng Yêu một cái, vẫn không cho nàng đứng dậy, đánh chó vẫn còn phải xem chủ nhân, một nha hoàn bên người công chúa không được sủng ái lại dám đánh người bên cạnh mình, này nếu truyền ra ngoài chẳng phải là mặt mũi nàng mất hết.

"Công chúa nhà các người đâu, vì sao không ra gặp Bản quý phi." Lệ quý phi vẫn không trực tiếp trừng trị Phượng Yêu, người nàng muốn tìm là Bất Hối, cho dù đánh Phượng Yêu cũng cần phải đánh trước mặt Bất Hối, để cho nàng biết biết người nào mới là chủ tử hậu cung này.

"Hồi Lệ phi nương nương, tiểu thư hai ngày này suốt đêm chạy đi, về đến tẩm cung liền nghỉ ngơi, trước khi nàng đi ngủ phân phó đừng cho người quấy rầy nàng." Phượng Yêu cẩn thận đáp lời, đồng thời chú ý những cung nhân chung quanh để ngừa bọn họ tự tiện xông vào.

Lệ quý phi vừa nghe, chau mày, chén trà cầm trong tay ném xuống đất, lớn tiếng quát lớn nói: "Lớn mật, Bản quý phi đã đến đây còn không tới vấn an, không biết quy củ, lập tức đi vào bẩm báo ra đây."

Dứt lời, Tiểu Liên lập tức chạy đi ý đồ đem cửa nội thất mở ra, nhưng tay nàng mới vừa vươn ra, chỉ nghe rắc một tiếng, xương cốt rạn nứt.

A!

Tiếng thét chói tai so với vừa rồi càng thâm, lập tức xụi lơ trên mặt đất, lệ dùng dùng rơi xuống, trên mặt trắng xanh một tia huyết sắc cũng không có, cái tay này của nàng chỉ sợ là phế đi.

Một màn này làm mọi người trong điện sợ ngây người, ngay cả Lệ Quý Phi cũng không dự đoán được Phượng Yêu sẽ ra tay.

Phượng Yêu từ trên mặt đất đứng lên, nàng chỉ cần kéo dài thời gian chờ tiểu thư trở về, như thế sự tình gì cũng dễ làm.

Lệ quý phi vẻ mặt tức giận nhìn Phượng Yêu, chỉ vào người chung quanh kêu lên: "Bắt nàng lại cho Bản quý phi, kéo ra ngoài loạn côn đánh chết." Dứt lời, hai thị vệ lập tức từ ngoài cửa tiến vào hướng Phượng Yêu đi đến.

Đối với hai thị vệ này Phượng Yêu còn không để vào mắt, khi đối phương tới bắt nàng xảo diệu né tránh, hai thị vệ kia không nghĩ tới Phượng Yêu lại dám né tránh, trong lòng cũng tức giận, trên tay dùng lực lại hướng Phượng Yêu chộp tới.

Công lực Phượng yêu cao hơn bọn họ nhưng nàng không nóng lòng trực tiếp đánh bại bọn hăn mà ở trong nhà né tránh, mượn việc này kéo dài thời gian.

Lại một nén nhang trôi qua, Lệ Quý Phi như hiểu được ý đồ của Phượng Yêu, theo lý thuyết bên ngoài nháo lớn như vậy, người ở bên trong cho dù ngủ chết cũng tỉnh lại, nhưng đến bây giờ người trong phòng cũng chưa ra ngoài, hơn nữa một nha hoàn nho nhỏ cư nhiên dám đánh người còn dám phản kháng, như vậy cũng chứng minh nàng muốn kéo dài thời gian.

"Các người đi vào đem công chúa kêu ra đây, để nàng xem xem nô tài nàng dưỡng, thật sự là phản!"

Tuy bên này đang đánh nhau, nhưng những người trong điện vẫn chưa ly khai, các nàng vẫn còn ở trong này đem tin tức báo cho chủ tử, cho nên hiện tại Lệ Quý Phi mở miệng, các nàng cùng đi ra cửa.

Phượng yêu thấy động tác các nàng muốn tới chặn lại, hai thị vệ liều mạng ngăn trở, mắt thấy tiểu thái giám đi ở phía trước đã sắp mở cửa ra, trong lòng thầm kêu không tốt, trong mắt hiện lên một đạo sát khí, đang muốn giải quyết hai thị vệ này, cửa nội thất đột nhiên bị mở ra.

Bất Hối xoa ánh mắt còn buồn ngủ chậm rãi đi ra, trên quần áo còn có nếp nhăn, tóc cũng hơi có chút hỗn loạn, vừa thấy liền là bộ dáng mới vừa rời giường, giờ phút này cái khăn che mặt đã tháo xuống, tuy còn có chút ửng hồng nhưng nốt ban đã không thấy nữa, màu đỏ này không những không phá hoại tuyệt mỹ dung nhan của nàng, mà càng tăng thêm vẻ đẹp say lòng người.

Lệ quý phi cẩn thận đánh giá Bất Hối, dung mạo cùng Duệ Quý Phi bảy phần tương tự, nhưng làm cho

nàng rung động tuyệt đối so với lần đầu tiên nhìn thấy Duệ Quý Phi còn mãnh liệt hơn.

"Sao lại thế này, như thế nào âm ỉ như vậy, không phải bảo người đừng để bất luận kẻ nào quấy rầy bản cung nghỉ ngơi sao?" Bất Hối từ nội thất chậm rãi đi ra, tự nhiên ngồi đối diện Lệ Quý Phi, đối với Phượng Yêu khiển trách.

Phượng Yêu vừa thấy Bất Hối trở lại, tâm lập tức hạ xuống, khẩn trương chạy tới, rót cho nàng một chén trà thơm hơi có chút ủy khuất nói: "Phượng Yêu cũng nói như vậy, nhưng các nàng không nghe muốn xông vào, cho nên liền đánh nhau, âm ỉ đến tiểu thư nghỉ ngơi, mong tiểu thư trách phạt." Dứt lời, trong mắt lại rơi xuống vài giọt nước mắt.

Bất Hối đánh giá Phượng Yêu liếc mắt một cái, sau khi phát hiện nàng không bị thương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thủ tiếp nhận trà Phượng Yêu đưa cho nàng, một hơi uống hết, nàng là thật khát.

Vừa rồi nàng ở thiên điện tìm kiếm phổ lập tức liền muốn trở về, lại phát hiện hai tiểu cung nữ lén lút tiến vào, nàng đi tới thấy thì ra các nàng đang trộm đồ trong điện, đúng lúc này, nàng nghe được một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ Chiêu Hoa điện truyền ra, biết phát sinh sự tình, cho nên vội vàng chạy trở về, cũng may trở về kịp nếu không sẽ bị lộ.

"Người nào lớn mật như vậy, lại dám quấy rầy Bản Cung nghỉ ngơi, người chưa nói đây là mệnh lệnh của bản cung sao?" Bất Hối nhìn cũng chưa từng nhìn Lệ Quý Phi liếc mắt một cái, thấy tình huống trong phòng nàng liền biết, nhất định là Tiểu Liên chạy về cáo trạng, cũng không biết trước mặt là người nào.

Lệ quý phi không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên dám coi như không có nàng, áp chế lửa giận lại cười lạnh nói: "Là mệnh lệnh của Bản quý phi, Công Chúa muốn làm gì ta sao?"

Nàng vừa nói xong, Bất Hối lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng, Quý Phi? Trong ấn tượng của nàng có một vị quý phi như thế, là mẹ đẻ đại của công chúa, xem ra chính là vị trước mắt này.

"Bất Hối tam kiến Quý Phi nương nương." Nếu đối phương đã nói rõ thân phận, Bất Hối chỉ có thể đứng dậy làm dáng, sau đó không đợi Lệ Quý Phi mở miệng lại ngồi trở lại ghế tựa.

"Thất công chúa thật sự là giáo dưỡng thật tốt, dạy dỗ ra một nô tài tốt như vậy, cư nhiên dám không nghe mệnh lệnh Bản Quý Phi, động thủ làm bị thương người của Bản quý phi, lại còn dả thương thị vệ, phải bị tội gì!" Đối với Bất Hối thất lễ Lệ Quý Phi đè ép xuống, nàng biết, chuyện thất lễ này nàng không chiếm được ưu đãi gì, nhưng chuyện Phượng Yêu động thủ dả thương người là tội lớn.

Nô tài? Bất Hối trong lòng nổi lửa giận, nàng chưa bao giờ coi Phượng Yêu là nô tài, cho nên không chấp nhận người khác nói như vậy, cầm chén trà trong tay ném mạnh lên trên bàn, lạnh giọng nói: "Phượng Yêu là người của Bản công chúa, tự nhiên chỉ nghe mệnh lệnh của Bản công chúa, Quý Phi nương nương dựa vào cái gì để cho nó nghe lời của người? Còn nữa, Bản cung đã hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, có người biết rõ còn cố phạm, lại phải bị tội gì?"

Lệ Quý Phi không nghĩ tới Bất Hối chẳng những không cầu xin tha thứ cho Phượng Yêu mà còn dám cãi ngược lại, tay nắm chén trà bị tức đến phát run, sắc mặt cũng trắng xanh. Cho tới bây giờ không ai dám nói chuyện với nàng như vậy, cho dù năm đó Hoàng Hậu cùng Duệ Quý Phi đối với mình cũng là khách khí, hiện tại Bất Hối đối nàng như vậy, trong lòng như thế nào có thể nuốt xuống cục tức này.

"Người —— người cư nhiên dĩ hạ phạm thượng, dám nói chuyện cùng bản quý phi như vậy."

Nghe vậy, Bất Hối thập phần khinh thường, chỉ là một Quý Phi thì thế nào, cho dù hiện tại đứng ở chỗ này là Phượng Kinh Thiên nàng cũng không sợ hãi: "Dĩ hạ phạm thượng? Quý phi nương nương cũng biết thân phận Hộ Quốc Công Chúa ngang hàng với Hoàng Thượng, chẳng lẽ thân phận Quý Phi nương nương so với Hoàng Thượng còn cao hơn nữa?"

Lời này vừa nói ra, mọi người trong điện chết đứng ở nơi đó, Hộ Quốc Công Chúa?

Các nàng đương nhiên biết địa vị Hộ Quốc Công Chúa, nhưng Phượng quốc bảy vị công chúa cũng không phong hào?

Phượng Kinh Thiên chỉ là lúc lâm triều tuyên bố thân phận Bất Hối, còn phải đợi Lễ bộ tính toán ngày tốt mới cử hành đại điển sắc phong, sau đó mới có thể đem thân phận của nàng chiếu cáo thiên hạ, cho nên hiện tại trừ những đại thần, người còn lại còn chưa biết, nếu biết trước Lệ Quý Phi tuyệt đối không dám tới

đầy nháo .

Đừng nói là Quý Phi, cho dù là Hoàng Hậu đối với Hộ Quốc Công Chúa cũng phải tôn trọng.

Ánh mắt Lệ Quý Phi lóe ra, nàng biết Bất Hối dám nói như vậy, chuyện này là sự thật, nghĩ tới nữ nhi của mình nhiều như vậy năm nay cả phong hào cũng không có, hài tử của nữ nhân kia vừa về đến đã phong hào quan trọng như vậy, xem ra phải tăng tốc độ hành sự.

Liếc mắt nhìn Bất Hối một cái, Lệ Quý Phi quyết định tức giận hôm nay nàng chỉ có thể nuốt xuống, có chút cứng nhắc mở miệng: "Vậy không quấy rầy Hộ Quốc Công Chúa nghỉ ngơi, Bản quý phi cũng có chút việc, đi trước." Dứt lời liền đi ra ngoài điện.

"Quý phi nương nương đã quên chút việc đi?"

Ngay khi chân Lệ Quý Phi vừa muốn bước ra, Bất Hối khẽ phiêu phiêu nói từ phía sau, nghe vậy, thân thể Lệ Quý Phi liền dừng ở tại nơi đó, trong mắt lướt qua một tia ác độc, bất quá lúc quay đầu lại trên mặt chỉ còn lại tươi cười dối trá.

"Công chúa muốn làm như thế nào a?"

Bất Hối đứng dậy, tùy ý đứng ở nơi đó, cười nhạt nói: "Chẳng lẽ chuyện hôm nay liền như vậy sao?"

"Người tới, đem người nháo sự toàn bộ kéo xuống loạn côn đánh chết." Lệ Quý Phi không nghĩ tới Bất Hối lại không cho nàng mặt mũi như vậy, nhưng nàng không có biện pháp, cắn răng ra lệnh.

"Quý phi nương nương, Tiểu Liên biết sai rồi, cầu người buông tha Tiểu Liên đi, Công Chúa Điện Hạ."

"Cầu công chúa khai ân! Cầu quý phi nương nương khai ân!"

Người nháo sự đương nhiên là chỉ Tiểu Liên, những cung nhân cùng hai hộ vệ, những người này không nghĩ tới sẽ xử phạt nặng như vậy, khẩn trương quỳ xuống xin tha.

Nghe được tiếng cầu xin tha thứ, Bất Hối không chút biểu tình, những người này đáng chết, Lệ Quý Phi càng không muốn để ý tới, nhất là Tiểu Liên, ngày thường xem nàng thông minh cơ trí, hôm nay lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, nếu không phải là nàng trở về thêm mắt thêm muối cáo trạng, chính mình làm sao có thể tới đây bị một bụng khí?

Còn những người khác sao, đều là người của những đối thủ trong cung, giết càng tốt, không chút quyến luyến xoay người rời đi.

Xử phạt một phen, trừ thái giám cùng cung nữ vừa rồi ở bên ngoài không dám đi vào, còn lại mọi người đều chết.

Nhìn đại điện hỗn độn, Bất Hối cũng không để ý, dù sao nàng chỉ ở nơi này một đêm mà thôi. Sau khi nàng cùng Phượng Yêu rời đi, những người còn lại mới dám tiến vào đem trong điện thu thập một lần.

Chuyện hôm nay đối với Lệ Quý Phi mà nói tuyệt đối là sỉ nhục, cho nên nàng áp chế xuống, không cho truyền ra ngoài nữa câu, này cũng miễn đi phiền toái cho Bất Hối.

*

Sắc trời đã tối, người trên đường dần dần ít đi lại, chỉ có trước cửa thanh lâu mới có thể nhìn đến đám người lui tới.

Trong thanh lâu lớn nhất Phượng Thành, Ngụy đại nhân đang phần nộ uống rượu phát tiết, bên cạnh ngồi ba vị cô nương như hoa, không ngừng rót rượu dứt thức ăn cho hắn.

"Là ai lớn mật như vậy dám chọc Ngụy đại nhân của chúng ta." Nữ tử ngồi ở bên trái Ngụy đại nhân mặc y phục sắc đỏ yếu điệu nói, thỉnh thoảng lấy sinh động trước ngực cọ xát.

Nếu bình thường, Ngụy đại nhân này sẽ cầm không được, nhưng hôm nay một chút hành động cũng không có, điều này làm cho nữ tử y phục màu vàng trong mắt mím cười, mỉa mai nói: "Ngụy đại nhân, Hân Nhi rót rượu cho ngài, hôm nay có đặc biệt diễn xuất, một hồi chúng ta đi xem đi."

Ngụy đại nhân cau mày lấy rượu trong tay Hân Nhi uống tiếp, chuyện hôm nay hắn như thế nào cũng nghĩ không thông, rõ ràng dấu vết trên người nàng mỗi ngày đều có, hơn nữa chuyện cùng Chiến Vương truyền ồn ào huyền ảo, lại ở Chiến Vương phủ mấy tháng, nghe thám tử hồi báo, các nàng thường xuyên ở cùng một chỗ, như thế nào còn có thể là thân trong sạch?

Bất quá ở trên đại điện chu sa đỏ thẫm kia đúng là không làm giả được, chẳng lẽ Chiến Vương không được? Hoặc là âm mưu của Chiến quốc?

Mặc kệ như thế nào cũng làm hại hãn hôm nay bị chủ tử quở trách, khẩu khí trong lòng này thực nuôi không trôi.

"Rót đầy cho bản đại nhân." Trong lòng không thoải mái chỉ có thể uống rượu phát tiết, lắc lắc đầu, ở trên người Hân Nhi nhéo mấy cái, con quỷ nhỏ này càng ngày càng phong tao, xúc cảm mềm mại trên tay truyền đến, tức giận trong lòng cũng tán đi chút.

Hân Nhi thấy thế, đặc ý hướng hồng y nữ tử thị uy một phen, sau đó tiếp tục cùng Ngụy đại nhân uống rượu. Nửa canh giờ qua đi, Ngụy đại nhân rốt cục uống đến vui vẻ, trong lòng hưng phấn, thân thể cũng càng ngày càng nóng, rất muốn phát tiết một phen.

"Mỹ nhân, không phải nói đêm nay có, có đặc biệt, tiết mục đặc biệt sao, đi, cùng bản đại nhân đi xem." Ngụy đại nhân thần chí càng ngày càng không rõ ràng, trong miệng nói cũng không hoàn chỉnh.

"Ngụy đại nhân đối với Hân Nhi thật tốt, biểu diễn ngay dưới lầu, chúng ta qua đi đi." Hân Nhi thân thủ ôm eo Ngụy đại nhân hơi có chút mập mạp, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, bất quá chớp lóe rồi biến mất, người nào cũng không phát hiện.

Hai nữ tử khác thấy thế cũng đi, bốn người đồng khởi đi xuống dưới lầu.

Dưới lầu hôm nay quả thật có biểu diễn, nhưng không phải đặc biệt gì, mà là một đám cô nương trong lầu ở trên đài khiêu vũ, xướng tiểu khúc, giờ phút này trên đài đang nhảy múa, Ngụy đại nhân sau khi thấy được càng thêm hưng phấn, thân hình mập mạp theo nhạc khúc không ngừng đong đưa.

Hân Nhi ở bên tai hãn nhẹ nhàng nói một câu: "Ngụy đại nhân đi nhảy múa cho Hân Nhi xem được không." Những lời này như là có ma lực, Ngụy đại nhân sau khi nghe xong, thần sắc si mê trong mắt càng đậm, búng chen chúc đám người hướng phía trước chen lách đi.

Những người dưới lầu đều là người nghèo không có tiền bạc gì, thấy có người chen lấn vị trí của mình vừa muốn mắng chửi lại thấy là Ngụy đại nhân, vội vàng ngậm miệng, bất quá trong lòng vẫn đang mắng.

Ngụy đại nhân gạt đám người đi tới phía trước nhưng không dừng lại, lập tức lên trên sân khấu, càng ngạc nhiên là hãn đứng ở giữa những cô nương này, cùng các nàng nhảy múa.

Này?

Người dưới đài kích động, bất quá nhìn đến biểu diễn của hãn trong lòng đều là vui sướng khi người gặp họa. Trên lầu có không ít đại thần trong triều, nhưng không có một người đi ra ngăn trở, đều hi vọng nhìn người khác mất mặt, như vậy về sau liền có trò cười.

Ngụy đại nhân càng nhảy càng hưng phấn, buồn khổ trong lòng giống như biến mất, lại nhảy một hồi thân thể lại trở nên nóng, hãn cũng không quản nhiều như vậy, nhìn bên cạnh đều là cô nương mỹ lệ, còn tưởng rằng đang ở trong phòng vui đùa, cho nên một tay lấy áo ngoài kéo đi.

Hiện tại Phượng quốc đang là mùa hạ, thời tiết rất oi bức cho nên một nam tử bên trong chỉ mặc một tầng quần áo, bên ngoài mặc một thân áo dài, hãn ném áo ngoài đi như vậy, trên thân liền rơi rớt, tuy nói nơi này là thanh lâu nhưng cởi quần áo chỉ giới hạn ở trong phòng, ở trong đại sảnh đúng là không ai có lá gan này.

Tuy cởi áo ngoài nhưng Ngụy đại nhân vẫn cảm thấy nóng, trong lòng cảm thấy có thể là khiêu vũ nhảy mệt mỏi, muốn dừng lại nghỉ ngơi nhưng như thế nào cũng không dừng lại được, sau cùng, chiếc quần duy nhất che giấu cũng ném xuống

Thân hình trần đầy mỡ, còn có phía dưới xấu xí gì đó, lập tức liền bại lộ ở trước mặt mọi người, mãi đến lúc này, người trong thanh lâu nhận thấy không thích hợp, thời điểm vừa mới bắt đầu khiêu vũ còn có thể đổ lỗi vì uống rượu, nhưng hiện tại xem ra cũng không phải đơn giản như vậy, khẩn trương sai người đi lên dẫn hãn xuống.

Nhưng Ngụy đại nhân đâu nào đồng ý, một cước hướng tới người đi lên đá xuống, sau đó bắt lấy cô nương bên cạnh muốn làm chuyện cầu thả, tuy rất nhiều người trong lòng cảm thấy trơ trẽn nhưng cơ hội

ngàn năm một thuở này vẫn không muốn bỏ qua, mở to hai mắt nhìn.

Cuối cùng, Ngụy đại nhân bị người mạnh mẽ kéo xuống đưa vào trong phòng cùng cô nương kia, tú bà cũng không dám đắc tội hần.

Ngụy đại nhân thần chí đã hoàn toàn bị lạc, nhìn cô nương trước mắt rồi cuộc chịu đựng không nổi, tiếp theo đè ép đi lên.

Một đêm này Ngụy đại nhân chỉ cảm thấy mình tinh lực sự dư thừa, cho tới bây giờ chưa từng cường hãn như vậy, mà người dưới thân lại càng mềm mại làm cho hần cho rằng đã đến Thiên đường, truyền đến tiếng mắng to: "Ngụy Liễu Lương, cái người không biết xấu hổ này, đồ hỗn trưởng, người cư nhiên làm ra chuyện xấu hổ bực này, có phải muốn thị uy với lão nương hay không, xem hôm nay không cắt ngang chân chó của người."

Nghe được thanh âm này Ngụy đại nhân lập tức thanh tỉnh, này không phải thanh âm của phu nhân hần sao? Làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?

Phượng thành mọi người đều biết hần sợ vợ!

Phu nhân hần là nữ nhi của Thừa tướng, trong nhà ngay cả thiếp cũng không có, cho nên chỉ có thể đến thanh lâu tìm vui, bất quá này cũng là hần lấy lòng thật lâu mới được phu nhân hần ngầm đồng ý, nhưng hiện tại?

Mặc kệ như thế nào, trước phải dỗ nàng rồi nói tiếp, vội vàng đứng dậy muốn nhận lỗi, nhưng vừa mở mắt hần mới phát hiện trước mắt như thế nào nhiều người như vậy? Nơi này là nơi nào?

Thần chí lần này rốt cục thanh tỉnh, muốn tìm gì đó đem thân thể bao lại nhưng vừa sờ cái gì cũng không có, khi nhìn dưới thân.

Nôn.

Rốt cuộc ngồi xổm một bên không ngừng ói ra.

Không thấy có người nào cả, chỉ có một con heo mẹ gần chết, vô lực nằm ở đó, miệng còn đang hừ hừ, toàn thân phát ra mùi hôi, Ngụy đại nhân mặt đặng đều phải thổ ra

Hơn nữa hiện tại chỗ này cũng không phải khách phòng trong thanh lâu, đây chính là phố xá sầm uất nhất trung tâm Phượng Thành.

Buổi sáng hôm nay có người ở nơi này phát hiện một chiếc giường, sau đó liền thấy được chuyện khiến người buồn nôn kia, có người lập tức đi thông báo cho Ngụy phu nhân, nàng tận mắt thấy bộ dáng hưởng thụ của tướng công mình, cho nên mới đau lòng mắng to.

Chuyện này giống như gió truyền khắp Phượng Thành, Phượng Kinh Thiên tự nhiên cũng nghe được, cư nhiên giữa ban ngày ban mặt làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy, lập tức bãi quan Ngụy đại nhân, nhạc phụ của hần một câu cũng không có, xem ra hần từ nay về sau thật sự xong rồi.

"Tiểu thư, chuyện này làm như thế nào?" Trong điện Chiêu Hoa, Nguyên Bích đem sự tình từ đầu đến cuối nói cùng Bất Hối, bất quá có nhiều chỗ quá mức cảm thấy thẹn không muốn nói ra, nhưng này cũng đủ để Bất Hối tưởng tượng ra.

Ai, đáng tiếc! Chiến Cảnh Thiên cư nhiên không cho phép nàng nhìn!

Chuyện này phải bắt đầu từ khi Lưu đại nhân, Ngụy đại nhân, Lý đại nhân đến Chiến quốc gặp Bất Hối. Từ lúc ba người bọn hần Vương Phủ, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên liền nhìn ra Ngụy đại nhân có vấn đề, chờ bọn hần rời khỏi Chiến quốc liền có người đi tra xét hần, hơn nữa suy đoán bọn hần muốn dùng mưu kế gì, như vậy, Chiến Cảnh Thiên liền đem kế liên kế, lưu lại dấu hôn ngân trên người Bất Hối, sau đó một buổi tối trước khi vào thành Nguyên Bích mang giải dược tới cho nàng.

Cứ như vậy, Ngụy đại nhân đem chuyện này bẩm báo lên, kết quả những người đó ở trên người Bất Hối cái gì cũng chưa nhìn đến, ở trên đại điện hoàng cung Phượng quốc, Bất Hối cố ý che trước người hần cùng Trần đại nhân, để phòng bọn họ ra hiệu cho nhau, như vậy mới giải quyết Trần đại nhân.

Trần đại nhân bị chém đầu, Ngụy đại nhân cũng phải xử trí, bất quá chuyện này là Chiến Cảnh Thiên an bài, không nghĩ tới hần cư nhiên nghĩ ra cái chủ ý như vậy.

Bất quá cũng không biết chuyện heo mẹ rốt cuộc là ai nghĩ ra, theo Bất Hối suy đoán, tám chín phần

là Hoa Thiên Thần bỉ ổi kia, Chiến vương của nàng thuần khiết bao nhiêu!

"Việc này làm không tệ, có thưởng." Bất Hối đương nhiên biết kia nói là hỏi ai, đối với Nguyên Bích cười nói.

Nguyên Bích thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vương gia vì muốn tiểu thư vui vẻ bất kể phương pháp gì cũng nghĩ ra, tiếp theo từ trong lồng ngực lấy ra một phong thơ đưa tới trước mặt Bất Hối, ái muội cười nói: "Tiểu thư, đây là thư Vương gia giao cho người!"

Chương 73: Thư tình

...

Thời điểm nhìn đến phong thư này Bất Hối cũng sờ một chút, nàng không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên cư nhiên sẽ viết thư cho nàng, chẳng lẽ còn có chuyện gì trọng yếu sao? Vội vàng lấy từ trong tay Nguyên Bích nghi hoặc mở ra, nhưng mới vừa nhìn đến câu đầu tiên, mặt nàng nhin không được nóng lên.

"Nương tử, ta nhớ người, vô cùng nhớ người, nhớ mái tóc mềm mại của người, nhớ đôi môi của người, nhớ xương quai xanh tinh xảo, nhớ người."

Khi Bất Hối nhìn đến mặt sau thật sự xấu hổ không dám nhìn xuống, đem thư đặt ở trong lòng, trong lòng nhin không được mẫn, Chiến Cảnh Thiên cái đồ sắc lang, trong đầu đều suy nghĩ cái gì, mà còn kêu là nương tử, các nàng còn chưa có thành thân có được hay không.

Nhìn thoáng qua Nguyên Bích cùng Phượng Yêu đang cười ái muội, trên mặt càng nóng, lạnh lùng nói: "Đây là mật thư của Vương gia, các người lui xuống trước đi."

Phốc xuy!

Phượng Yêu vừa nghe cũng nhin không được bật cười, không phải là mật thư sao, để da mặt tiểu thư có thể đỏ như thế, thật đúng là bí mật!

"Tiểu thư xác định không cần chúng ta hỗ trợ sao? Nếu Vương gia có kế hoạch gì tiểu thư cứ việc phân phó." Phượng Yêu kìm nén cười, cố ý trêu chọc nói, ngay cả Nguyên Bích vẫn cực kỳ băng lãnh cũng ở bên cạnh phụ họa, sau cùng đều bị Bất Hối đuổi ra.

Trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, lại có chút chờ đợi lấy thư ra đỏ mặt tiếp tục nhìn xuống.

". Thật nhớ bộ dáng người khi ở dưới thân ta, ôm vào trong ngực thật là thoải mái, nhất định phải đúng hạn uống thuốc, đúng hạn ăn cơm, hảo hảo chiếu cố chính mình, nhất định không thể đói gầy. Nghe Phượng Yêu nói qua, người ăn Điem Quả sẽ phát bệnh, nhất định không được tham ăn. Còn có, tuy thời tiết Phượng quốc rất nóng nhưng ban đêm cũng là lạnh, cho nên nhất định không được đá chăn. Ai, người không ngủ ở trong lòng ta, ta thực lo lắng."

Nhìn đến đây, Bất Hối không kiềm chế được cảm động, tuy phía trước có chút không đứng đắn, nhưng chút nồng đậm quan tâm này làm trong lòng nàng thấy thật mềm mại. Khi các nàng ở cùng một chỗ nàng vẫn không chú ý tới, những thứ này đều là chuyện Chiến Cảnh Thiên phải làm mỗi ngày, trách không được mỗi lần ăn cơm đều gặp cho mình một đồng đồ ăn.

Không nghĩ tới nhất là, hản cư nhiên biết chuyện nàng ăn Điem Quả dễ bị dị ứng, nhất định là Phượng Yêu nói cho, nhớ lại Chiến Cảnh Thiên đã từng tìm Phượng Yêu vào trong thư phòng hồi lâu, còn tưởng rằng có chuyện gì, không nghĩ tới là hỏi thăm sở thích của mình.

Thu hồi cảm động, tiếp tục nhìn xuống, nàng lúc này mới phát hiện, phong thư này có hơn mười trang, thực hoài nghi hản không phải là mỗi ngày cái gì cũng không làm mà chỉ viết thư chứ.

"Mười bảy ngày sau khi người đi ta lại nhớ tới lần ở ôn tuyền, không biết dáng người của ta nương tử có hài lòng hay không? Còn có lần ở sơn động, nương tử chẳng những ăn đậu hủ ta, lại còn chảy nước miếng, về sau nương tử còn nhiều lần xem thân thể ta. Kỳ thật cơ thể của ta từ trên xuống dưới đều là của một mình nương tử, chỉ cần người muốn, tùy thời đều cho người."

Bất Hối nghĩ lại, quả thật dáng người hản không tệ, lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, tuy là của mình nhưng vẫn ăn không tới, chỉ có thể nhìn, tiếp theo lại mở trang kế tiếp nhìn.

"Nương tử khi nhìn đến đây có phải nghĩ đến dáng người vi phu hay không? Có phải phát hiện dáng người vi phu thật sự rất tốt hay không?" Nhìn đến đây, Bất Hối cảm thấy Chiến Cảnh Thiên thật đúng là hiểu biết chính mình.

"Nương tử, người xem vi phu muốn thân phận có thân phận, muốn tiền tài có tiền tài, người lại anh tuấn như vậy, cho nên, người nhất định không được nhìn nam nhân khác liếc mắt một cái, bọn hản cũng không bằng vi phu."

"Bách Lý sư huynh của người kia kỳ thật chính là cái tiểu bạch kiếm, nhìn thân thể đơn bạc của hắn nhất định không có gì xem, hơn nữa thân phận của hắn là hoàng tử, sẽ có rất nhiều nữ nhân, cho nên, nhất định phải cách hắn xa."

"Còn Nam Cung Tuyệt, vì phu đã đi thăm dò thân phận của hắn, ngay cả thiên hạ đệ nhất tình báo Âm Ảnh Lô cũng không điều tra được, vì phu hoài nghi hắn cùng Âm Ảnh Lô nhất định có quan hệ, hắn ngay cả thân phận cũng không dám nói, khẳng định là có mưu đồ, người cần phải chú ý chút."

"Đúng rồi, Phượng quốc còn có Lý Mộc Dương, người đừng nhìn hắn lịch sự, kỳ thật hung tàn cực kỳ, nhất là trong nhà bọn họ, con dâu bọn hắn muốn là phải mỗi ngày ở nhà làm nữ công, nương tử không thích hợp với nhà bọn họ."

"Hiên Viên Thần cũng không được, nương tử phải nhanh đưa hôn ước thối lui, người đã là người của vi phu, không được cho nam nhân khác cơ hội, nhất là nam nhân này, cư nhiên lại hạ độc hại người, chẳng những phải từ hôn mà còn phải hạ độc hắn, tốt nhất là giết hắn."

". Cái loại nam tử bộ dạng anh tuấn đều dựa vào không ngừng, nhất định phải cẩn thận, vi phu sẽ nhanh chóng tiến đến cùng người hội hợp, thiên vận không cần nhớ vì phu. nếu nhớ vi phu liền viết thư cho vi phu."

Nhìn đến cuối cùng, sắc mặt Bất Hối đã từ hồng chuyển sang trắng, trắng lại đen, thì ra phía trước hắn nhớ những cái này, sau đó quan tâm, tiếp đến hấp dẫn đều là làm nền vì những thứ phía dưới này!

"Phượng Yêu, đi lấy giấy bút tới." Không phải muốn hỏi âm sao, vậy viết cho hắn.

Kỳ thật Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đã sớm chuẩn bị tốt giấy bút ở ngoài cửa, vừa nghe đến thanh âm Bất Hối liền lập tức mang vào, nhưng khi nhìn đến sắc mặt Bất Hối, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi trong lòng càng thêm nghi hoặc, như thế nào trước sau khác nhau lớn như vậy?

Bất Hối chấp bút bắt đầu viết, bất quá nàng chỉ viết một tấm, sau đó khoe miệng gợi lên một tia cười lạnh, cho phong thư vào vỏ giao cho Nguyên Bích, nàng biết Nguyên Bích có biện pháp đưa thư trở về.

Nguyên Bích được thư, từ cửa sổ phi thân rời đi, nàng là vùng trộm vào, cũng vùng trộm ly khai, đối với các nàng mà nói hoàng cung giống như hậu hoa viên nhà mình, qua lại tự nhiên.

"Chúng ta cũng dọn dẹp một chút rời khỏi nơi này." Kiếm phổ đã lấy được, cho nên liền muốn tìm một chỗ bắt đầu tu luyện, ngày hôm qua Phượng Kinh Thiên đã nói cấp cho nàng một tòa phủ công chúa, trước tiên có thể chuyển tới nơi này.

Bất Hối mang theo Phượng Yêu đi cùng Phượng Kinh Thiên nói một tiếng, nhưng hắn đang lâm triều, sau khi để lại một câu cho công công bên người hắn liền ly khai. Phượng Kinh Thiên biết sáng sớm nàng sẽ ly khai, cho nên đã sai người chuẩn bị tốt xe ngựa, mang theo nàng cùng Phượng Yêu hướng phủ công chúa ngoài cung chạy tới.

Kỳ thật công chúa sau khi thành thân đều phải chuyển ra ngoài cung, hiện tại bảy vị công chúa chỉ có nàng cùng Phượng Uyển Tuyệt chưa thành thân nên ở trong hoàng cung. Năm vị công chúa còn lại đã sớm thường phủ công chúa chuyển ra, nàng cùng Phượng Uyển Tuyệt ở ngoài cung cũng có tấm cung, trước kia nàng trộm trở về đều bị Phượng Uyển Tuyệt giấu tại chỗ ở của nàng ngoài cung, cũng là ở nơi đó gặp được nàng cùng Hiên Viên Thần tư thông.

Nửa canh giờ sau xe ngựa ngừng lại, một tiểu thái giám bên cạnh vội vàng lấy một cái ghế dựa tới đặt trên mặt đất cung kính đỡ nàng xuống ngựa.

Sau khi xuống xe ngựa, một tòa phủ công chúa nguy nga xuất hiện ở trước mắt nàng, trước cửa có sáu thị vệ, phía trước đặt hai con sư tử bằng đá, phía trên là năm chữ bằng vàng rờn rờn bay phượng múa, 'Phủ Hộ Quốc Công Chúa' nơi này Phượng Kinh Thiên đã sớm chuẩn bị tốt, chẳng qua thay đổi một cái tên.

Tự thể nàng xem thuận mắt, rất lớn khí, đối với bố trí bên ngoài nàng cực kỳ thích, rất có khí thế, nhìn thần sắc hài lòng trong mắt nàng, tiểu thái giám bên cạnh thở phào nhẹ nhõm. Nguyên bản tòa phủ công chúa này đúng là an tĩnh, ôn nhu, nhưng ngày hôm qua Hoàng Thượng đột nhiên hạ lệnh muốn thay đổi phong cách, năm chữ to kia là Hoàng Thượng tự tay viết, cũng không có một công chúa có đãi ngộ này,

xem ra vị hộ quốc công chúa trước mắt này địa vị cũng không đồng dạng.

Cột kẹt!

Đại môn màu đỏ thắm mở ra, bên trong cánh cửa hai bên đứng thật dài hai hàng hạ nhân cúi đầu cung kính đứng ở nơi đó, khi nhìn thấy Bất Hối toàn bộ quỳ xuống lạy: "Tham kiến Hộ Quốc Công Chúa, Công Chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Thanh âm đều nhịp, tiếng vang từ phủ công chúa truyền ra ngoài, dân chúng phụ cận đều mở to hai mắt hướng về bên này.

Dãy phố này đều là đại thần trong triều, còn có mấy vị công chúa cũng ở nơi này, cho nên dãy phố này không cho phép tùy ý ra ngoài.

Hiện tại nhìn thấy những thứ này nàng cũng đều cực kỳ mãn ý, xem ra Phượng Kinh Thiên cũng là dụng tâm, khẽ mở môi son mở miệng nói: "Đều đứng lên đi." Thanh âm tuy nhẹ nhưng tất cả hạ nhân trong phủ đều nghe rõ, thanh âm kia giống như nói ở bên tai các nàng, trong lòng càng thêm kính trọng Bất Hối.

"Công chúa, những thứ này đều là Hoàng Thượng đưa người tới." Tiểu thái giám ở bên tai Bất Hối thấp giọng nói, ý tứ là không còn mật thám, đều có thể dụng.

Bất Hối khloe môi nhẹ nhàng gọi lên, không nói trước Phượng Kinh Thiên đã từng như thế nào, chỉ là chuyện này làm rất vừa ý nàng. Nhưng như vậy nàng càng không thông, vì sao từ nhỏ lại đem nàng đưa đến Thanh Phong sơn, hơn nữa không tới mười tám tuổi không cho phép xuống núi, lần trước biết rõ Lục Công Chúa hãm hại mình, vì sao vẫn làm bộ như không biết?

"Vào xem đi." Việc này rất nhanh sẽ điều tra ra, bây giờ xem bên trong phủ công chúa một chút thế nào đi.

Tường ngoài chung quanh trồng hai hàng đại thụ xanh um tươi tốt, một con đường đá nối thẳng vào trong phủ, hai bên đường giờ phút này nở rộ các loại hoa tươi, bên cạnh cũng có một hồ nhỏ, tuy không lớn như trong cung nhưng rất khác biệt, mấy con cá chép ở bên trong nước tự do bơi lội, hoa sen mở ra trong nước, làm cho người ta tâm tình cực kỳ sáng khoái.

Theo đường đá này tiến vào, hạ nhân cung kính đứng bất động hai bên đường, Bất Hối cũng không để ý, tiếp tục đi vào bên trong.

Đường thông tới chỗ ở phía sau, cũng là tấm cung của Bất Hối, sân không phải đặc biệt lớn nhưng bố trí cực kỳ dụng tâm, trong viện còn có mấy gian phòng, thấy vậy, tiểu thái giám bên người mới vội vàng giải thích nói: "Công Chúa, bên này là Tàng Thư Các, bên này là khách phòng, một bên khác là phòng luyện công, bên cạnh tấm cung người là phòng tắm."

Đối với mấy cái địa phương này, Bất Hối cũng cực kỳ mãn ý, nhìn hoa cỏ cây cối trong viện, chỉ cần nàng đổi mấy cái là có thể bố trí thành một trận pháp, người bình thường không vào được, như vậy là có thể an tâm luyện công.

Bài trí trong tấm cung cũng không giống tiểu thư khuê các, cương nhu kết hợp.

"Tiểu thư, Hoàng Thượng đúng là dụng tâm, nơi này xinh đẹp như vậy, sau này sẽ là nhà của chúng ta." Phượng Yêu cực kỳ vui vẻ, nơi này nàng cũng rất thích.

Bất Hối cười nhạt một tiếng, đối với tiểu thái giám vẫn giải thích bên cạnh cười nói: "Người trở về nói cho Phụ Hoàng, nơi này bản công chúa thích, Phượng Yêu, lấy chút ngân lượng thưởng cho công công."

"Tạ Công Chúa Điện Hạ." Tiểu thái giám nghe được Bất Hối nói cực kỳ vui vẻ, như vậy hẳn trở về phục mệnh Hoàng Thượng cũng sẽ vui vẻ, bất quá hẳn không nghĩ tới Bất Hối sẽ thưởng cho hắn, hơn nữa còn là một thỏi nguyên bảo, phải biết rằng Bất Hối hiện tại ở trong mắt các nàng chẳng qua chỉ là một Công Chúa vừa xuống núi, Hoàng Thượng còn chưa ban cho làm sao có thể có nhiều bạc như vậy?

Tuy nghi hoặc nhưng vẫn thật cao hứng nhận, dù sao Hoàng Thượng ban thưởng cũng rất nhanh liền đến.

Tiểu thái giám rời đi không lâu, ban thưởng liền đến, người tuyên thưởng là Lý Mộc Dương, cùng đi còn có Bách Lý Hề. Bách Lý Hề hôm qua được Phượng Hoàng an bài đến trạm dịch, hôm nay tiến cung tìm Bất Hối, vừa lúc gặp được Lý Mộc Dương mới biết được Bất Hối chuyển ra ngoài, như vậy hai người liền

cùng nhau đi, Bất Hối khẩn trương để bọn họ tiến vào.

"Lý tướng quân, sư huynh." Bất Hối tự mình rót trà cho hai người bọn họ, lá trà cũng là ban cho, là trà Long Tĩnh tốt nhất.

Lý Mộc Dương thân thủ tiếp nhận trà thơm, ánh mắt lộ ra ý cười, hẳn vẫn chưa điều tra ra Bất Hối mất tích, trong lòng vô cùng áy náy, hiện tại nhìn đến Bất Hối có thể bình yên trở về, lòng thấp thỏm rất cực hạ xuống.

"Còn tưởng rằng công chúa sẽ ở tại trong cung, không nghĩ tới nhanh như vậy chuyển ra đây." Khi Hoàng Thượng để hẳn tới tuyên thưởng hẳn mới biết được, này cũng là để cho những đại thần khác xem, Bất Hối có hẳn ủng hộ liền không bị khi dễ.

Bất Hối cười nhạt một tiếng nói: "Bên trong hoàng cung ở không quen, vẫn là ra ngoài có vẻ tự tại."

Lý Mộc Dương phát hiện từ hôm qua nhìn thấy Bất Hối liền phát hiện nàng cùng tiểu công chúa trong trí nhớ nhất gan thích then thùng bất đồng, rộng rãi rất nhiều, hơn nữa khí chất quanh thân cũng có cải biến, nhất là ngày hôm qua ở trong đại điện, cái loại khí thế này hẳn tự thấy không bằng.

Bất quá mặc kệ như thế nào, chuyển biến dù sao cũng tốt, tính tình trước kia quá dễ dàng bị khi dễ, cho nên do dự một chút mở miệng nói: "Trần đại nhân là người của Đại Công Chúa."

"Sao? Không phải người của Lục Công Chúa sao?"

Lý Mộc Dương mới mở miệng, Bất Hối cũng nghi hoặc, theo lý thuyết người muốn giết nàng hẳn là Phượng Uyển Tuyết mới đúng.

"Lục Công Chúa ở trong triều thế lực rất nhỏ, thế lực lớn nhất là Đại Công Chúa cùng Dực vương gia, các nàng hẳn là sợ công chúa trở về đoạt vị trí của các nàng." Lý Mộc Dương tuy không biết tại sao Bất Hối lại nghĩ là Lục Công Chúa nhưng hẳn vẫn đem tình hình trong triều nói một phen.

Hắn vừa nói như vậy Bất Hối liền minh bạch, mẫu hậu của nàng năm đó được sủng ái nhất, sợ nàng trở về Phượng Hoàng sẽ đem vị trí truyền cho chính mình.

Bất Hối bất đắc dĩ lắc đầu: "Các nàng suy nghĩ nhiều, ta đối vị trí kia không có hứng thú."

Nghe vậy, trong mắt Lý Mộc Dương hiện lên một tia thất vọng, hẳn hi vọng Bất Hối có thể đăng cơ, trước kia có lẽ không có cách nghĩ này nhưng hôm qua nhìn đến năng lực của Bất Hối đã nghĩ một đêm, trước kia có rất nhiều thế lực tìm hắn, muốn mượn sức hắn đều bị cự tuyệt. Những người kia đều vì lợi ích chính mình, nếu đăng cơ, như thế Phượng quốc sẽ rất nhanh bị diệt vong.

Trong thời đại loạn thế này cần một vị đế vương cường thế, cau mày tiếp tục hỏi: "Nếu công chúa nguyện ý, mặt tướng có thể giúp công chúa thành công đi lên để vị."

"Ý tốt của Lý tướng quân Bất Hối xin nhận, bất quá ta không thích vị trí kia, vẫn nên tặng cho người khác đi." Bất Hối tự nhiên cười, kỳ thật cái vị trí kia người nào ngồi cũng như nhau, dựa theo tình thế hiện, không đến năm năm sẽ rối loạn, thiên hạ hợp lâu nhất định sẽ phân, phân lâu nhất định sẽ hợp, đây là chuyện hết sức bình thường.

Lý Mộc Dương thấy Bất Hối không muốn, cũng không tiếp tục, nói sang chuyện khác: "Công chúa trong khoảng thời gian này đến nơi nào vậy? Tại hạ nghe nói Công Chúa bị người đuổi giết, vẫn tìm công chúa thật lâu, rất không dễ dàng đuổi tới Chiến quốc, manh mối lại bị chặt đứt."

Bất Hối thế mới biết, thì ra Lý Mộc Dương lúc trước đến Chiến quốc là vì tìm mình, cười nhạt nói: "Về sau ta được Chiến Vương cứu, chúng ta đã từng cùng dùng cơm, Lý tướng quân không nhớ sao? Người trước khi đi còn giao cho ta một khối ngọc bội." Nghĩ đến ánh mắt Lý Mộc Dương nhìn nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối nghĩ muốn dọa hắn.

"Sao?"

Lý Mộc Dương thật sự bị dọa, Chiến quốc? Ăn cơm? Ngọc bội?

Chờ liên hệ những thứ này lại, một bóng người ở trong đầu hiện lên, ban đầu ở Chiến quốc hẳn đúng là rất bội phục người kia, khi hai bóng người ở trong đầu hợp lại, hoảng sợ hỏi: "Người là Phong Thập Tam?"

Hỏi xong hẳn vẫn có chút không dám tin, một nam một nữ, bộ dạng cũng không giống nhau, trừ bỏ độ

cao tương đồng cũng không có chỗ nào giống nhau.

"Tướng quân nhìn cái này liền biết." Bất Hối từ trong lòng lấy khối ngọc bội hắc đưa, Lý Mộc Dương lúc này mới tin tưởng.

Nguyên lai người mình vẫn tìm kiếm đang ở ngay trước mắt hắc nhưng vẫn không nhìn ra được, trách không được lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền cảm thấy thân thiết.

Bách Lý Hề vẫn cười ở bên dùng trà, nghe đến đó hắc liền minh bạch, nhất định là Chiến Cảnh Thiên làm, lúc trước Chiến Cảnh Thiên vì đề phòng chính mình đã lấy ra nhân sâm ngàn năm cực kỳ trân quý, cũng bởi vậy hắc mới nguyện ý tại thời điểm Chiến Cảnh Thiên thụ thương làm bộ như bộ dáng Hoa Thiên Thần xuất hiện ở Bách Lý quốc.

Bất quá dù hắc đề phòng thì như thế nào, bọn hắc bây giờ đang ở ngoài. Ban đầu hắc cho rằng Bất Hối đã là người của Chiến Cảnh Thiên, nhưng ngày hôm qua ở trên điện chứng minh trong sạch của nàng, nếu như vậy, chính mình cơ hội lớn hơn nữa không phải sao?

Ba người ở cùng một chỗ hàn huyên thật lâu, Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương vô cùng hợp nhau, bộ dáng hai người không giống như Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy Nam Cung Tuyết, cho nên không khí hết sức hòa hợp.

"Phượng Nhi, có nhớ ta hay không, một đêm không gặp đúng là nhớ ta muốn chết, nhìn xem ta mang cho người cái gì đến đây." Ngay lúc ba người quyết định ra ngoài ăn cơm, Nam Cung Tuyết từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, vừa tiến đến liền đánh về phía Bất Hối, đem Bách Lý Hề ngồi ở bên cạnh nàng đẩy đến một bên.

Bách Lý Hề căn bản không nghĩ tới cư nhiên sẽ có người tới, cho nên mới để Nam Cung Tuyết đắc thủ.

Vừa thấy hắc đến, Bất Hối nhẹ nhàng vỗ trán, vị gia này có phải làm tình báo hay không, như thế nào nàng đi tới chỗ nào hắc đều có thể chính xác tìm được.

"Phượng Nhi." Nam Cung Tuyết thấy Bất Hối không phản ứng đến hắc, đồ ăn vặt cầm trong tay đổ trước mặt nàng, kéo dài tên gọi nàng.

"Vị này là?" Lý Mộc Dương nhìn Nam Cung Tuyết đột nhiên xuất hiện hết sức kinh ngạc, hôm qua Nam Cung Tuyết ăn Điem Quả bị dị ứng, trên mặt đều sưng phồng lên, cho nên không nhận ra được.

Ánh mắt Nam Cung Tuyết liếc mắt nhìn hắc, hắc nhìn tới tới cùng là cái dạng nữ nhân gì, cư nhiên Chiến thần Phượng quốc cũng vây quanh bên người nàng, nếu một ngày kia Chiến Vương gia vây quanh bên người nàng hắc cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

"Người quản gia là ai, tóm lại về sau cách Phượng Nhi chúng ta xa một chút, có biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân hay không?" Đối với nam nhân khác, Nam Cung Tuyết cũng một dạng, luôn không có bất kỳ cái gì hảo cảm.

Bất Hối cười khổ, nàng như thế nào nghe lời này quen tai như vậy.

"Hắc gọi Nam Cung Tuyết." Bất đắc dĩ, chờ Nam Cung Tuyết giới thiệu thân phận khẳng định là không có khả năng, giống như lúc trước cùng Bách Lý Hề lần đầu tiên gặp mặt cũng là nàng giới thiệu.

Nghe vậy, Lý Mộc Dương cẩn thận đánh giá Nam Cung Tuyết, ngay cả làm nam nhân như hắc cũng cảm thấy bộ dáng Nam Cung Tuyết quá yêu nghiệt, nhìn mắt Bất Hối, công chúa hắc không bị hắc mê hoặc chứ?

"Tại hạ còn muốn nói với Nam Cung huynh lời này, công chúa là người đã có vị hôn phu, kia là thái tử Hiên Viên Quốc." Lý Mộc Dương chỉ biết Bất Hối bị người đuổi giết, nhưng cũng không biết chuyện Bất Hối bị Hiên Viên Thần từ hôn, hắc trước kia nghe Bất Hối nói qua, nàng vô cùng yêu thích Hiên Viên Thần.

Hắc vừa nói xong, sắc mặt Bách Lý Hề cùng Bất Hối lập tức liền thay đổi, đây chính là người các nàng hiện tại thống hận nhất.

Nam Cung Tuyết đã phái người điều tra chuyện về Bất Hối, tuy thân phận ở Chiến quốc không điều tra ra nhưng là ở Phượng quốc đều đã điều tra ra, bao gồm cả chuyện nàng từ Thanh Phong sơn về nước bị

đuổi giết, nhưng từ hôn thật đúng là không biết, sau khi nghe được trong lòng cũng có chút hậm hực, tất cả kết quả điều tra đều đã chứng minh Phượng quốc Thất công chúa đối với Hiên Viên thái tử đúng là thập phần cuồng dại.

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi." Bất Hối không muốn nói chuyện này ra, tuy biết Lý Mộc Dương cùng Nam Cung Tuyệt sẽ không hại nàng, nhưng các nàng quan hệ rõ ràng không bằng Chiến Cảnh Thiên cùng Bách Lý Hề.

Nghe được trong lời nói Bất Hối có chút mất hứng, Nam Cung Tuyệt trước mắt sáng lên, chẳng lẽ những cái này đều là lời đồn, kỳ thật Bất Hối đối với Hiên Viên thái tử không có một tia cảm tình?

"Phượng Nhi, vì cái gì không ở người nơi này ăn mà muốn ra ngoài ăn, người xem, ta mang đến cho người rất nhiều ăn ngon." Dứt lời liền đem bọc nhỏ mới vừa mang vào mở ra, hương khí mê người lập tức tràn ra.

Vừa lúc Phượng Yêu cất kỹ những thứ vừa được ban thưởng, từng cái nhập khố mới quay lại, Hoàng Thượng ban cho thật sự nhiều lắm, vàng bạc châu báu, danh họa đồ cổ, vải vóc y phục cái gì cần có đều có, kiểm tra một lần đều mệt muốn chết rồi, vừa tiến đến người được hưởng vị nhin không được hỏi: "Đây là cái gì thơm như vậy?"

Bất Hối cũng nhìn thoáng qua, nguyên lai trong giấy bao một con gà quay, tuy hương vị không tệ nhưng này cũng chỉ đủ hai người ăn, trong phòng hiện tại lại nhiều người như vậy.

"Món ăn nổi tiếng nhất Túy Bát Tiên, túy tiên gà." Nam Cung Tuyệt đặc ý đem gà quay hướng trước người Bất Hối đẩy đây, đây chính là hắc cố ý trộm tới, mới ra.

Túy tiên gà? Tên này thật đúng là quái dị, bất quá hương vị cũng không tệ lắm, Bất Hối quyết định hôm nay liền ăn cái này, đối với mọi người cười nói: "Đi thôi, hôm nay chúng ta liền đi Túy Bát Tiên."

"Phượng Nhi, ta cũng đã mang đến cho người, như thế nào vẫn còn ra ngoài ăn." Nam Cung Tuyệt rõ ràng không muốn, vừa muốn phát huy tinh thần đường tăng siêu cường của hắc.

"Công Chúa, Tam Công Chúa cầu kiến." Bất Hối vừa muốn cùng hắc giải thích, quản gia gõ cửa đi đến.

Bất Hối vừa nghe, hôm nay thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này, nàng vừa chuyển ra đã tới nhiều người như vậy, Tam Công Chúa hôm qua xuất hiện ở trên điện, tuy là giúp nàng nhưng nàng cảm thấy có chút kỳ quái, êm đẹp làm sao có thể xuất hiện ở trong cung, tuy mặt ngoài thay nàng giải vây nhưng thiếu chút nữa làm hại những người vô tội đó.

"Mời vào." Nàng muốn nhìn vị Tam Công Chúa này rốt cuộc là địch hay là bạn.

Quản gia lui xuống, mấy người phòng trong một lần nữa ngồi xuống, Nam Cung Tuyệt ngồi bên cạnh Bất Hối, ngồi phía bên kia là Phượng Yêu, đây là Nam Cung Tuyệt cường ép, hắc nói là tướng quân cùng công chúa không cần thân cận quá, truyền ra ngoài thanh danh không tốt.

Tam Công Chúa theo quản gia bước tao nhã đi đến, đánh giá chung quanh phủ công chúa của Bất Hối, thật sự là so với nàng tốt hơn nhiều lắm.

Nàng cũng đã thành thân, nhưng tướng công lại bệnh chết hai năm trước, nàng vẫn ở một mình, đôi khi sẽ đến trong cung bồi Phượng Hoàng, bởi vì cảnh ngộ của nàng, Phượng Hoàng đối với nàng cũng rất đau đau tiếc, cho nên hôm qua nàng đột nhiên xuất hiện ở trên đại điện cũng chỉ là trách phạt vài câu.

"Thất hoàng muội nơi này thật xinh đẹp, để cho hoàng tử phải ghen tị, oa, Lý tướng quân cũng ở đây." Phượng Uyển Đình còn đang ở ngoài cửa cùng Bất Hối trêu ghẹo một câu, nhưng vừa tiến vào mới phát hiện không chỉ có một mình Bất Hối, còn có ba vị nam tử hết sức xuất sắc, nàng chỉ nhận ra Lý Mộc Dương.

Vừa thấy Lý Mộc Dương sắc mặt có chút say mê, theo bản năng chỉnh sửa tóc một chút, chỉnh chỉnh vạt áo.

"Bất Hối còn phải cảm ơn Tam Hoàng tử hôm qua thay ta giải vây, hoàng tử mau ngồi xuống đi, quản gia, mang trà tới." Bất Hối không kêu Phượng Yêu đứng dậy, hiện tại có nhiều hạ nhân như vậy, nàng hi vọng Phượng Yêu không cần làm loại chuyện này.

"Mặt tướng tham kiến Tam Công Chúa." Lý Mộc Dương hơi hơi đứng dậy thi lễ, dựa vào thân phận của hần là có thể không cần quỳ xuống.

Phượng Uyển Đình sắc mặt càng đỏ, khẩn trương nâng Lý Mộc Dương dậy, trong ngày thường bọn họ chỉ có thể nhìn hần từ xa, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên có thể ‘ thân mật tiếp xúc’, giờ phút này bộ dáng giống như là tiểu thư khuê các chưa lấy chồng.

"Thất hoàng muội khách khí, hôm qua ta cái gì cũng không giúp được, đều là hoàng muội chính mình giải quyết." Phượng Uyển Đình thấy Lý Mộc Dương không có phản ứng gì, ngồi xuống liền tự lo uống trà, cũng không tiếp tục nói cái gì, xoay người ngồi ở trên ghế, đối với Bất Hối cười nói.

Hạ nhân lại mang một chén trà lên, Tam Công Chúa uống một ngụm trà trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, đây chính là trà Phụ Hoàng yêu nhất, một năm tiến cung chỉ có mấy lượng, không nghĩ tới cư nhiên ban cho Bất Hối.

"Kỳ thật ngày hôm qua ta đến trong cung chờ Thất hoàng muội nhưng Lệ Quý Phi lại tới cho ta biết Thất hoàng muội ở trên đại điện xảy ra chút việc, cho nên ta liền vội vàng tới đại điện, chẳng những không giúp được Hoàng Muội, thiếu chút nữa bị Phụ Hoàng trách phạt, ta thật sự là ngu dốt." Phượng Uyển Đình uống một ngụm trà tiếp tục giải thích.

Nghe vậy, Bất Hối mới biết được nàng tại sao lại vừa vặn xuất hiện trên đại điện như thế, bất quá nghĩ lại, nàng vì cái gì lại chủ động nói ra? Đường như muốn che giấu cái gì, xem ra vài vị hoàng tử của nàng này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

"Hoàng tử có thể không sợ Phụ Hoàng trách phạt đến giải vây cho Bất Hối, Bất Hối cực kỳ cảm kích." Bất Hối cũng theo Tam Công Chúa khách khí, nàng cùng mấy cái hoàng tử này thật đúng là không có gì nói.

Nghe đến đó, Nam Cung Tuyết thật buồn bực, cũng không quản có bao nhiêu người đang ở đây, phần hần xé gà quay bắt đầu ăn. Hần cũng là khi Bất Hối cùng Phượng quốc sứ thần về nước mới biết được tên thật của nàng là Phượng Bất Hối, cư nhiên lại vẫn lừa gạt hần.

Bất quá cũng có chút cao hứng, hần đã biết hai thân phận của nàng, nhưng này cái Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương cũng có thể biết đến, nghĩ tới đây lại buồn bực .

"Hai vị này là?" Tam Công Chúa vừa vào liền chú ý tới Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết, hai người này đều là nhân trung long phượng, nhất là Nam Cung Tuyết.

"Vị này chính là Tam hoàng tử Bách Lý quốc, vị này là Nam Cung Tuyết." Bất Hối giới thiệu cho Phượng Uyển Đình một phen.

Phượng Uyển Đình không hổ là công chúa hoàng gia, lập tức đoan trang đối với Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết cười nhạt nói: " Bách Lý hoàng tử hảo, Nam Cung công tử hảo."

Bách Lý Hề cũng khách khí nở nụ cười, nhưng Nam Cung Tuyết lại tự lo ăn gà nướng cũng không liếc nàng một cái, khiến cho Phượng Uyển Đình hết sức khó xử, Bất Hối khẩn trương giải thích nói: "Hoàng tử đừng để ý, hần là đói nóng này."

"Ta thật sự là quấy rầy các vị, nếu Hoàng Muội có khách, Hoàng Tử đi về trước." Phượng Uyển Đình ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng thân thể lại không nhúc nhích, hơn nữa ánh mắt nhìn Lý Mộc Dương ôn nhu chảy ra nước.

Đang nhìn hướng Lý Mộc Dương, thực bình tĩnh, một điểm phản ứng đều không có.

"Chúng ta vừa lúc muốn đi ăn cơm, nếu Hoàng Tử không chê liền theo chúng ta cùng đi đi." Bất Hối muốn biết Tam Công Chúa tới là có ý gì, hơn nữa cũng không thiếu tiền cơm, mang theo cũng không trở ngại.

Phượng Uyển Đình chờ chính là những lời này, liền tục gật đầu vội vàng đáp: "Không chê không chê không chê, vừa lúc một mình ta hơi phủ cũng không có ai tán gẫu."

Cứ như vậy quyết định đến Túy Bát Tiên ăn cơm, cho nên sáu người thu thập một chút liền ra cửa, vừa ra khỏi cửa gặp Nguyên Bích mới vừa gặp trở về , một nhóm bảy người hướng Túy Bát Tiên bước vào.

Bất Hối, Phượng Yêu, Nguyên Bích còn có Phượng Uyển Đình bốn người ngồi trên một chiếc xe

ngựa, Tam Công Chúa nhìn Bất Hối vài lần, bộ dáng muốn nói lại thôi làm cho Bất Hối hơi hơi nhúm mày: "Tam Hoàng tử có chuyện muốn hỏi?"

"Hoàng muội cùng Lý tướng quân quan hệ xem ra rất tốt, các người trước kia nhận thức sao?" Phượng Uyển Đình do dự một hồi, hay là hỏi ra.

Nghe vậy, Bất Hối khoe miệng giật giật, Tam Công Chúa đúng là hơn người, tuy nói trượng phu đã chết nhưng dựa theo phong tục thời kì này nữ tử phải thủ tiết cả đời, nếu muốn tái giá cũng sẽ phá hủy thanh danh, những người nhà giàu đều không muốn, huống chi là tướng quân phủ gia giáo nghiêm như thế.

Còn một điểm, Lý Mộc Dương đối với Tam Công Chúa đúng là một điểm ý tứ cũng không có.

"Đã từng gặp Lý tướng quân một lần, hôm nay vừa lúc hãnh diện đưa ban thường đến đây, ta cũng có khách tại liên cùng chung ra ngoài ăn bữa cơm." Bất Hối có thể không cần giải thích nhưng nàng cũng không muốn tìm phiền toái không cần thiết, hiện tại ở Phượng quốc có thể nói bốn bề đều có địch, địch nhân càng ít càng tốt.

Phượng Uyển Đình nghe Bất Hối nói xong cũng biết nàng không muốn nói cho nên cũng không tiếp tục truy vấn, trong lúc này bên trong xe ngựa yên tĩnh trở lại.

Bất Hối cũng không nhàn rỗi, đem màn xe xốc lên, quan sát cửa hàng hai bên đường, Phượng quốc dân giàu nước mạnh, tuy thực lực không bằng Chiến quốc cùng Hiên Viên Quốc, so với mấy quốc gia còn lại cũng là đại quốc.

Hơn nữa Phượng quốc một năm bốn mùa đều là mùa hạ, tự nhiên có rất nhiều thứ quốc gia khác không có, thương nhân đem những thứ này đầu cơ trục lợi ra ngoài đúng là buôn bán lời rất nhiều bạc, bọn hắn thu được nhiều bạc, giao thuế cũng nhiều, quốc gia có tiền tự nhiên sẽ lại phát triển buôn bán, như vậy liền hình thành lương tính tuần hoàn.

Trong cửa hàng hai bên đường cơ hồ đều chật ních, trừ bỏ dòng người hơn chút, cùng Chiến quốc không có gì khác nhau.

Rất nhanh liền đến Túy Bát Tiên, sau khi xe ngựa dừng lại một nhóm bảy người đi vào trong điểm, hiện tại là thời điểm ăn cơm cho nên trong đại đường ngồi đầy người, chương quầy nhìn thấy quần áo bọn họ sang trọng vội vàng tự mình chạy tới mời chào: "Mấy vị khách quan mời lên trên lầu, vừa lúc còn một gian phòng."

Vốn các nàng còn nghĩ xem có nên chờ một lát hay không, không nghĩ tới cứ nhiên còn lại một gian, thật đúng là trùng hợp.

Chương quầy vừa nói xong lại phát hiện Lý Mộc Dương ở bên trong, Lý Mộc Dương là Chiến thần của Phượng quốc, nào có người không nhận biết, trên mặt tươi cười càng sâu, hưng phấn nói: "Thì ra là Lý tướng quân, trên lầu thỉnh, hôm nay ta mời."

Bất Hối không nghĩ tới hẳn lại được hoan nghênh như vậy, xem ra hôm nay nàng có thể tiết kiệm được chút bạc, Lý Mộc Dương khách khí một phen, theo chương quầy nhiệt tình chiêu đãi lên lầu. Trên lầu đều là khách quý, nhưng từ trong phòng truyền ra thanh âm đều đã đã ngồi đầy thực khách, chỉ riêng một gian tận cùng bên trong lại không có người.

Gian phòng này rất lớn, có thể có chứa mười mấy người, các nàng bảy người ngồi bên trong hơi chút trống trải, hai bên phòng đều có cửa sổ, gió nhẹ thổi tiến vào lại theo một cánh cửa sổ khác thổi ra, khiến cho phòng trong thông thoáng, nhìn người đến người đi dưới lầu, nơi xa còn có thể nhìn thấy một hồ nước, quả nhiên là địa phương tốt.

"Phượng Nhi, người xem bên kia có cái hồ, lát nữa ăn cơm xong chúng ta đi du hồ có được hay không." Nam Cung Tuyết nhìn thấy Bất Hối đứng bên cửa sổ thưởng thức cảnh sắc lấy lòng nói, hẳn phải ở bên cạnh nàng xem tròng, không thể cho những người khác cơ hội.

"....."

Bất Hối không nói gì, vị gia này không thể yên tĩnh một ngày sao? Tinh lực thực dồi dào!

"Người không nói lời nào có nghĩa là đồng ý, không cần nhìn ta như vậy, ta biết người cực kỳ vui vẻ, nhưng không cần cảm kích ta như vậy." Nam Cung Tuyết vẫn cứ đem Bất Hối không nói gì xem thành hưng

phần, sau đó lúu rúu nói.

Phượng Uyên Đình kinh ngạc nhìn Bất Hối cùng Nam Cung Tuyết trong lòng nghi hoặc, Thất Hoàng Muội không phải thích Hiên Viên thái tử à? Làm sao có thể cùng nam tử khác thân thiết như vậy, xem bộ dáng nam tử kia cũng là rất thích Hoàng Muội.

"Sư muội không thích nước, du hồ quá nguy hiểm, hay là thôi đi." Bách Lý Hề thấy Nam Cung Tuyết quần lấy Bất Hối khẩn trương đi tới, đưa hai người bọn họ kéo ra chút.

Nam Cung Tuyết bộ dáng giật mình nhìn Bất Hối: "Người không thích nước? Ha ha ha. Không có việc gì, cho dù người ngã xuống cũng không sợ, ta có thể cứu người."

Phượng Bất Hối trước kia quả thật không thích nước, nhưng Bất Hối hiện tại lại biết, nhưng nàng quả thật không muốn đi du hồ, mượn cơ hội cự tuyệt nói: "Không đi, ta nhìn thấy nước sẽ chóng mặt."

"Người ——"

Nam Cung Tuyết đang muốn nói cái gì, tiểu nhị gõ cửa, từng đạo mỹ thực bùng lên, nhìn hình thức cũng rất mê người, hương vị cũng không tệ, so với Bát Tiên Lâu tốt hơn nhiều.

"Các vị khách quan, đây đều là đồ ăn ngon nhất của Túy Bát Tiên chúng ta, đây là." Tiểu nhị đem đồ ăn lên lại đơn giản giới thiệu một chút, Nam Cung Tuyết vừa thấy, sắc mặt có chút không vui: "Túy tiên gà đâu? Đây không phải là món trứ danh nhất điểm các người à, đi đem món ăn này lên cho gia."

Nghe vậy, Bất Hối nhẹ nhàng vỗ trán, người không phải mới vừa ăn một mình một cái sao? Như thế nào còn muốn ăn?

Tiểu nhị kia vừa nghe, xin lỗi nói: "Thực xin lỗi khách quan, túy tiên gà mỗi ngày số lượng chỉ có bốn mươi con, hôm nay đã bán đi ba mươi lăm con, vốn còn năm con nhưng ai ngờ đến chiều cư nhiên bị loạn tặc trộm năm con."

Tiểu nhị vừa nói xong, trừ Phượng Uyên Đình cùng Nguyên Bích ra tất cả mọi người cùng nhìn về phía Nam Cung Tuyết, hẳn không phải chỉ mang tới một con gà sao? Còn lại bốn con, sẽ không đều đã ăn đi?

Bị mọi người nhìn như vậy, hẳn một điểm cũng không cảm thấy xấu hổ, trong lòng lại dương dương tự đắc, mình trộm được năm con nhưng bốn con kia nhìn không xinh đẹp, cái đầu nhỏ nhìn như là gà bệnh, cho nên nửa đường đã đưa cho tiểu khất cái ven đường.

Phượng Uyên Đình vừa rồi nhìn thấy Nam Cung Tuyết ăn gà, nghe tiểu nhị nói xong, còn có ánh mắt mọi người chung quanh nhìn hẳn, trong lòng thập phần khinh bỉ, thì ra là một tặc nhân.

"Không được, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải làm cho ta một cái, Phượng Nhi nhà ta là cố ý tới ăn món ăn này." Nam Cung Tuyết đúng là người không dễ chọc, chuyện hẳn muốn làm không ai có thể ngăn trở, tiểu nhị kia nếu không đáp ứng hẳn nhất định làm cho Túy Bát Tiên hối hận, nói không chừng về sau một con gà cũng không có.

"Khách quan này ——"

Tiểu nhị đang không biết nên nào giải thích như thế, cửa truyền đến tiếng cãi lộn: "Các người là sao lại thế này, Công Chúa nhà chúng ta đã đặt chỗ trước tại sao hiện tại bên trong lại có những người khác." Trên đầu chường quầy toát ra mồ hôi lạnh, công chúa hẳn đặc tội không nổi, nhưng Lý tướng quân hẳn cũng không dám đặc tội.

"Thật sự vô cùng thực xin lỗi, vừa lúc bên cạnh mới vừa đi một bàn khách nhân, Công Chúa mời đến gian bên cạnh này đi, hai gian phòng không sai biệt lắm."

"Cho dù sai một phần cũng là sai, Công Chúa chúng ta tới ăn cơm nhất định phải là gian tốt nhất kia." Thái độ nha hoàn này rất hung hãn, mở miệng một tiếng công chúa, xem bộ dáng là muốn cho đám người trong phòng nghe, là muốn để các nàng chủ động rút lui.

Chường quầy bất đắc dĩ, nha hoàn này hẳn nhận ra, là người của Lục Công Chúa, Lục Công Chúa là công chúa Hoàng Thượng sủng ái nhất, hẳn thật không thể trêu chọc, bất đắc dĩ chỉ có thể gõ gõ cửa phòng Bất Hối.

Bất Hối ý bảo Phượng Yêu đi mở cửa, nàng hôm nay muốn nhìn một chút là vị Công Chúa nào lớn lối

như vậy.

"Thì ra là Tam Công Chúa, Tiểu Điệp bái kiến Tam Công Chúa, ôi, còn có Lý tướng quân, Lý tướng quân cát tường." Tiểu nha hoàn ngoài thấy cửa phòng mở ra lập tức nhìn vào, phòng trong này có vài người nàng nhận ra là Tam Công Chúa cùng Lý Mộc Dương, khẩn trương phúc hành lễ.

"Hôm nay thuê phòng này là Lục Hoàng Muội à? Thực không khéo, chúng ta đã bắt đầu ăn." Tam Công Chúa ôn nhu cười, chỉ vào thức ăn trên bàn nói, tuy còn chưa ăn nhưng đồ ăn đã bê lên muốn đổi chỗ khác là không có khả năng.

"Tam Công Chúa, người xem có thể nhượng bộ một chút hay không, hôm nay Công Chúa nhà chúng ta là mời khách quý, cho nên?" Tiểu Điệp có chút sốt ruột, Công Chúa lập tức sẽ tới, nếu không có chỗ nhất định sẽ trừng phạt nàng.

"Tiểu Điệp, như thế nào vẫn còn không đi vào, còn ở ngoài cửa làm cái gì?" Đúng lúc này lại truyền đến một đạo thanh âm êm tai, tiếp theo, Lục Công Chúa ăn mặc tỉ mỉ xuất hiện, khi nhìn đến người trong phòng sắc mặt càng thay đổi, nhất là Bất Hối cũng tại nơi này, càng thêm ngoài dự liệu.

Bất Hối nhìn thấy Lục Công Chúa, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nàng còn tưởng rằng là ai, không nghĩ tới là Phượng Uyển Tuyết, trách không được ngay cả nô tài cũng chán ghét như vậy, khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay thật sự xin lỗi Lục Hoàng Tỷ, mặc kệ người mời là người nào, gian phòng này cũng đã thuộc về chúng ta."

Dứt lời, không đợi Lục Công Chúa phản bác, lại một đạo thanh âm mang theo hàn ý truyền tới: "Nếu là mời bản thái tử?"

Chương 74: Cùng Hiên Viên thần lần đầu giao phong

...

Thanh âm cùng trong trí nhớ giống hệt nhau, Bất Hối tận lực tìm kiếm trí nhớ, trong đầu đều là bóng dáng của hắn, nghe đến đó, thân thể nhịn không được run rẩy, không phải là nàng mà là Phượng Bất Hối trước kia lưu lại, có thể thấy được hắn trong lòng nàng bao nhiêu khắc cốt ghi tâm, cho dù đã từng thương tổn nàng vẫn vô pháp khống chế tình yêu đối với hắn.

Bất Hối trong lòng thay Hiên Viên Thần bị thương, tuy Phượng Bất Hối trước kia nhát gan một chút, yếu đuối một chút, nhưng đây đều là vì quá yêu, bởi vậy mới trở nên hèn mọn, nhưng nàng tuyệt đối là nữ nhân cực kỳ xuất sắc, bất luận bộ dạng, tài nghệ đều là thượng đẳng.

"Sư muội." Bách Lý Hề lập tức đã nhận ra Bất Hối không ổn, vốn cho rằng sư muội đã quên được người kia, nhưng nhìn lại mới phát hiện, khí sắc của nàng thật không tốt, trên trán tràn ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Bất Hối rốt cục đem tàn niệm trong thân thể toàn bộ ép xuống, nàng cũng không hy vọng bởi vậy cho bất luận kẻ nào cơ hội. Nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên, nam nhân như vậy mới đáng để yêu, nghĩ đến hắn tâm kích liệt nhảy động rốt cục bình tĩnh lại, quay lại cho Bách Lý Hề một nụ cười: "Ta không sao."

Nhìn mặt nàng sắc tốt lên chút, Bách Lý Hề mới xác định nàng thật sự không có việc gì, trong lòng ngầm tự trách, hắn chỉ cố hồi hận, lại không nghĩ tới sư muội chịu khổ, dù sao cũng là nam tử nàng yêu gần mười năm, như thế nào có thể không ấn tượng sâu sắc, sau cùng lại bị phản bội, gặp mặt kích động là khó tránh khỏi.

Hiên Viên Thần đi tới một màn nhìn đến liền là bộ dáng Bất Hối nhu nhược đối với Bách Lý Hề cười, tay hắn khoát trên vai nàng, nàng ngoái đầu nhìn lại cười, hai người đều là tuyệt sắc, một màn này thập phần hài hòa.

Đột nhiên trong lúc đó, hắn cảm thấy trong lòng giống như không hiểu buồn bực, giống như là bị đoạt món đồ chơi, tuy không muốn nhưng cũng không muốn nhường cho người khác.

Kỳ thật, này cũng là bệnh chung của nam nhân, một nữ nhân thương hắn, đối tốt với hắn hắn đều cảm thấy là đương nhiên, nhưng khi nữ nhân này đột nhiên cùng nam nhân khác thân cận hắn sẽ phần nộ, bọn hắn cảm thấy cho dù ta không cần người, người cũng không thể đi cùng người khác, quá mức tham lam.

"Mặt tướng tham kiến Lục Công Chúa, Hiên Viên thái tử." Lý Mộc Dương dù sao chỉ là một thần tử, cho nên không thể không mở miệng trước, bất quá khi nhìn đến Hiên Viên thần cùng Lục Công Chúa cùng một chỗ, trong mắt hiện lên một tia âm trầm, lại nhìn sắc mặt Bất Hối hơi chút trắng xanh lại càng tức giận.

Hắn cảm thấy Hiên Viên Thần là người cùng Bất Hối có hôn ước làm như vậy thực xin lỗi Bất Hối.

"Thì ra Lý tướng quân cũng ở đây, mau dậy đi." Thanh âm êm ái của Lục Công Chúa lại truyền đến, trên mặt cũng là mềm mại cực kỳ, như vậy làm cho người ta hận không thể kéo vào trong lòng bảo vệ.

Tuy các phương diện Bất Hối đều so với Lục Công Chúa tốt hơn, nhưng nam nhân nhìn đến nàng sẽ cảm thấy tự thẹn, nàng giống như là nữ thần trên trời, là để cho người ta cúng bái, nhưng Phượng Uyên Tuyết bất đồng, bộ dáng của nàng có thể thành công hấp dẫn ý muốn bảo hộ của nam nhân.

"Thất Công Chúa giống như không muốn trả lời Bản Thái Tử. Nếu mời là Bản Thái Tử người nên như thế nào." Trong lòng Hiên Viên Thần tia dị dạng kia tiêu thất, hắn cảm thấy hôm nay Bất Hối xuất hiện ở trong này là đều tất nhiên, nhất định là diễn trò cho hắn xem.

Bất Hối nhìn Hiên Viên Thần đi đến trước cửa, toàn thân cầm bào màu xanh đậm, đưa khí chất tôn quý hoàn mỹ của hắn thể hiện ra ngoài, dáng người to lớn, màu da đồng cổ, ngũ quan rõ ràng thâm thúy, không thể không nói, hắn là nam nhân vô cùng hoàn mỹ.

Khi nhìn con người hắn u ám thâm thúy, có vẻ băng lãnh cao ngạo, quay chung quanh hắn một cổ lạnh lẽo, mang vài phần cuồng ngạo, làm cho người ta không dám tiếp sát.

Trách không được Phượng Bất Hối trước kia lần đầu tiên nhìn thấy hắn liền yêu sâu đậm, bất quá như

vậy thì thế nào? Đó là Phượng Bất Hối trước kia không phải nàng, hơn nữa, theo ý nàng hẳn vẫn không bì kịp Chiến Cảnh Thiên.

Nhìn Hiên Viên thần khóe môi nhếch lên khinh thường, Bất Hối mày thâm thúy nhếch lên, lưỡi biếng tựa vào ghế tựa, khóe miệng gợi lên một tia cười nhạt, lạnh giọng mở miệng nói: "Thì ra là Hiên Viên thái tử, là Bất Hối không đúng, Hiên Viên Thái Tử tới ăn cơm nên thông báo với Bất Hối trước, như thế nhất định sẽ đem vị trí này để lại cho ngươi, bất quá, hiện tại ta cùng bằng hữu của ta đã ngồi ở nơi này, mong Hiên Viên Thái Tử tha thứ, tự tìm địa phương đi thôi."

Khi Bất Hối nói những câu trước, Hiên Viên Thần trong lòng thập phần khinh thường, tuy biểu hiện của nàng bất đồng nhưng vẫn giống như trước, cái gì cũng lấy hẳn làm trung tâm, nhưng khi Bất Hối nói sau cùng, trong lòng hẳn lại giận tái đi, cư nhiên dám cự tuyệt hẳn?

"Nếu Bản Thái Tử hôm nay muốn ăn tại đây?" Tuy trong lòng Hiên Viên Thần mất hứng nhưng ngoài mặt nhìn không ra chút nào, thậm chí khóe môi vẫn treo khởi một tia mỉm cười, đối với Bất Hối nói.

Đây chính là lần đầu tiên đối Bất Hối cười, cũng là lần đầu tiên cẩn thận đánh giá nữ tử có hôn ước cái tử nhỏ này, bộ dáng quả thật rất xuất chúng nhưng nghĩ đến bộ dáng nàng hèn mọn yếu đuối liền vô cùng chán ghét.

Ở đây người nào không biết Bất Hối yêu Hiên Viên Thần, cho nên cảm thấy Bất Hối nhất định sẽ đáp ứng, thậm chí đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trên mặt Bất Hối tươi cười cũng càng sâu, không nghĩ tới Hiên Viên Thần cư nhiên đề tiện như thế, uy hiếp nàng?

Hừ, hôm nay liền giết nhuệ khí ngươi!

"Hiên Viên Thái Tử đây là muốn ép buộc người khác sao? Đừng quên, nơi này là Phượng quốc, không phải Hiên Viên Quốc." Không mang theo một tia cảm tình đánh trả, trong lời nói lại vẫn mang theo ý tứ trào phúng, Hiên Viên Thần vốn đã nâng chân lên lại rơi xuống, vẻ mặt không dám tin nhìn Bất Hối.

Nữ nhân này cũng biết nàng đang nói cái gì sao? Chẳng lẽ muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt?

Nam Cung Tuyệt nghe đến đó rất cao hứng, nghe ý tứ Bất Hối đối với Hiên Viên thái tử này đúng là một điểm cảm tình cũng không có, kia hẳn an tâm, treo một bên ý cười đáng đánh đòn ngồi xuống bên cạnh Bất Hối: "Phượng Nhi, tới uống một ngụm trà đi trừ hỏa, đừng chấp nhặt với một tên khất, rất mất thân phận."

Nghe Nam Cung Tuyệt nói, Bất Hối lần đầu tiên cảm thấy hẳn thật thuận mắt, so sánh không sai, vui vẻ uống trà hẳn đưa qua, thờ ơ nhìn Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyệt.

Phượng Uyển Tuyệt cũng là thập phần kinh ngạc, hôm qua Bất Hối không phải vẫn cùng trước đây một dạng sao? Như thế nào chỉ qua một ngày đã biến hóa lớn như vậy? Chẳng lẽ ngày hôm qua là nàng diễn trò?

Vừa nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Phượng Uyển Tuyệt liền xông ra, nếu nói như vậy, như thế có khả năng hai cây châm bạc kia là cố ý.

Hừ, đóng kịch rất tốt, cư nhiên thành công lừa gạt mình, bất quá hôm nay cũng sẽ không buông tha ngươi.

"Thái Tử, nếu không chúng ta liền đến bên cạnh đi ăn đi, Thất Hoàng Muội đang có khách." Nàng như vậy, lập tức liền đem Bất Hối giống như đang bắt cận nhân tình.

Nhưng nàng không chú ý tới Hiên Viên Thần sau khi nghe được trong mắt hiện lên một tia chán ghét, khi bàn tay nàng hướng tới hẳn bị hẳn xảo diệu trốn tránh, đối với Bất Hối tiếp tục nói: "Thất Công Chúa giống như quên cái gì, ngươi là vị hôn thê của Bản Thái Tử Vị lại còn cùng nam tử dựa vào gần như vậy là phạm vào nữ tắc đi."

Hắn hôm nay cũng không phải đặc biệt muốn tới đây ăn cơm, gian phòng này cũng không phải nhất định phải ngồi, nhất là sau khi thấy được Bất Hối, cho dù Bất Hối không nói hẳn cũng sẽ lập tức rời đi, nhưng biểu hiện của Bất Hối thành công khơi mào tức giận trong lòng hẳn, cho nên mới luôn làm khó dễ, hẳn hôm nay muốn để cho nàng biết, ai mới là trời.

Tiếp theo lại lần nữa đánh giá Bất Hối.

Tốt!

Rất tốt!

Chẳng những học xong lạt mềm buộc chặt, lại vẫn học được câu tam đáp tứ.

Nghe hẳn nói xong, Bất Hối thiếu chút nữa thổ ra, vị hôn thê?

Phi!

Ngày đó từ hôn rành rành trước mắt, quyết tuyệt như thế, bất quá hiện tại nàng không thể tùy tiện nói ra, quan hệ này quá lớn, một khi xử lý không thích đáng sẽ bị Hiên Viên thần tìm được chỗ trống phản kích lại.

Nhìn hẳn hôm nay dám lấy việc vị hôn thê ra nói, nhất định là có nắm chắc.

"A..., vị hôn thê? Hiên Viên thái tử có phải quên cái gì hay không?" Nàng không rõ nói ra nhưng có thể nhắc nhở hẳn, tin tưởng hẳn hẳn không không biết.

Hiên Viên Thần vốn tưởng rằng Bất Hối nghe thế sẽ nhớ lại thân phận của nàng, thức thời sẽ khẩn trương đứng dậy ly khai, không nghĩ tới nàng cứ nhiên còn dám chủ động nhắc tới việc kia.

"Bản thái tử hi vọng người nhanh ly khai, nếu không!" Nói sau cùng một đạo ánh mắt sắc bén nhìn về phía Bất Hối, đối với nàng phóng ra một đạo áp lực vô hình.

Bất Hối không nhúc nhích chút nào, khí thế của hẳn có lẽ rất mạnh, nhưng nàng ngay cả Chiến Cảnh Thiên cũng không sợ, còn có thể sợ hẳn? Sảng giọng ánh mắt quét trở về, lạnh giọng nói: "Nếu không thì thế nào?"

Đối với đột nhiên biến hóa của hai người, phòng trong mỗi người đều là cao hứng, Bách Lý Hề cảm thấy Bất Hối làm rất tốt, đối với loại nam nhân này không nên cho sắc mặt hoà nhã, Phượng Uyển Tuyết lại càng cao hứng, cứ như vậy, Hiên Viên Thần khẳng định sẽ không cưới Bất Hối.

Trong lòng Hiên Viên Thần ngầm giật mình, hẳn không nghĩ tới Bất Hối cứ nhiên có thể chống cự uy hiếp của hẳn, hơn nữa còn dám phản kích trở lại, xem ra lá gan nữ nhân này biến đại sao, hẳn hôm nay muốn nhìn nàng như thế nào xong việc.

"Người tới, dọn bàn cho Bản Thái Tử." Dứt lời, lập tức có một đám hắc y nhân xuất hiện bên cạnh hẳn, thời khắc chuẩn bị động thủ.

Đồng dạng, nghe được của hẳn nói, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích tự động đứng ở bên cạnh Bất Hối, Nam Cung Tuyết, Bách Lý Hề còn có Lý Mộc Dương đem Bất Hối bảo vệ ở phía sau, chỉ cần có người tiến vào, bọn hẳn liền đánh lại.

Nam Cung Tuyết vẻ mặt lại càng hưng phấn, hẳn thích nhất đánh nhau, đã nhiều ngày ngứa tay, quay đầu nhìn Bất Hối liếc mắt một cái: "Phượng Nhi người cần phải chú ý chút, tên khất cái điên này biến thành chó điên, đừng để bị cắn."

Câu nói của hẳn thành công làm cho Hiên Viên Thần đen mặt, những người trong phòng chỉ có Nam Cung Tuyết là hẳn không biết, cứ nhiên dám lặp đi lặp lại nhiều lần gọi hẳn như vậy, tay giương lên, hắc y nhân đứng ở trước người lập tức hướng về đám người Bất Hối đánh tới.

Hai phe người càng tới càng gần, mắt thấy muốn giao thủ, Phượng Uyển Tuyết ở bên cạnh nhìn lại càng kích động vạn phần, nàng thật hy vọng Bất Hối liền trực tiếp bị giết như vậy.

"Rút!"

Vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, đột nhiên có người ở bên cạnh Hiên Viên Thần thì thầm một phen, sắc mặt Hiên Viên Thần nhất thời đen lại, lạnh lùng nhìn thoáng qua Bất Hối mang theo người rời đi.

Cuộc chiến này không đánh đối thủ liền đi, làm cho Bất Hối cực kì buồn bực, nàng còn muốn nhìn Hiên Viên Thần tới cùng có thực lực gì.

Phượng Uyển Tuyết thấy Hiên Viên Thần đột nhiên rời đi, sắc mặt lập tức suy sụp, trừng Bất Hối một cái, mang theo Tiểu Điệp cũng ly khai.

Người chướng mắt đã đi, các nàng liền ngồi xuống, chưởng quầy đem đồ ăn rơi xuống đối đi, hơn nữa lại mang tới hai Túy Tiên Gà, mấy vị này đều là đại gia, ngay cả Hiên Viên thái tử cũng dám đối nghịch,

bọn hăn nếu không đưa lên món ăn này còn không hủy đi điểm của bọn hăn.

Bữa tiệc này mọi người ăn đều cực kỳ vui vẻ, chỉ có Tam Công Chúa có vẻ dăm chiêu, đợi sau khi ăn xong liền tìm lý do rời đi, Lý Mộc Dương, Bách Lý Hề còn có Nam Cung Tuyệt tiễn Bất Hối trở về, sau cùng mỗi người trở lại chỗ ở từng người, Nam Cung Tuyệt vẻ mặt lưu luyến không rời, rất muốn vào ở, sau cùng bất đắc dĩ, Bất Hối đáp ứng hăn ngày mai cùng hăn đi du hồ hăn mới vui vẻ rời đi.

Trở lại phủ hộ Quốc Công Chúa, Nguyên Bích nói thư gửi cho Chiến Cảnh Thiên đã có hồi âm, đồng thời lấy ra một phong thư đưa cho Bất Hối, cười nhạt nói: "Tiểu thư, đây là thư Vương gia đưa cho người."

Bất Hối khẽ cau mày, nghi hoặc tiếp nhận thư, từ Chiến quốc đến Phượng quốc đi lại nhanh nhất cũng cần một tháng, như thế nào nhanh như vậy đã trở về?

Phượng Yêu nhìn thoáng qua, tuy trong mắt là ý cười bất quá lại có chút thất vọng, thực hâm mộ tiểu thư có thể nhận được thư.

Nguyên Bích nhìn ra nghi hoặc của Bất Hối, có chút vô lực nói: "Vương gia từ sau khi tiểu thư ly khai liền bắt đầu viết thư, nói mỗi ngày gửi đi hai phong, buổi sáng một phong, buổi tối một phong, như vậy tiểu thư có thể thời điểm sáng sớm tỉnh lại người đầu tiên nhớ đến chính là hăn, buổi tối đi ngủ người nghĩ đến cũng là hăn, như vậy tiểu thư mỗi thời mỗi khắc nhớ đến đều là Vương gia."

Trời ạ!

Bất Hối thổ huyết, hăn rốt cuộc là nghĩ như thế nào ra cái chiêu này?

Kỳ thật những thứ này cũng không phải Chiến Cảnh Thiên nói cho Nguyên Bích, là Hoa Thiên Thần nói, ái muội nhìn thoáng qua Phượng Yêu, từ trong lồng ngực lấy ra một phong thư: "Phượng Yêu muội muội, đây là đưa cho người."

Hoa Thiên Thần lúc trước giao thư cho liền nói như vậy, phòng ngừa Phượng Yêu bị Bách Lý Hề cùng nam nhân khác mê hoặc, nhất định phải mỗi ngày hai phong thư.

"Hoa Thiên Thần gửi, mau lấy qua nhìn xem phía trên viết cái gì?" Bất Hối đối với nội dung Chiến Cảnh Thiên viết đã không có hứng thú, nằng tò mò Hoa Thiên Thần viết cái gì, phải biết rằng Phượng Yêu trong khoảng thời gian này đều ngồi ngẩn người.

Phượng Yêu không nghĩ tới lại có thư cho nàng, hai mắt mất mát lập tức tràn ngập kinh hi, từ trong tay Nguyên Bích đoạt lấy thư, then thùng chạy ra.

"Ai, đúng là con gái lớn không giữ được." Bất đắc dĩ thở dài một hơi, lấy thư Chiến Cảnh Thiên viết nhìn lại, một mở đầu vẫn là một câu buồn nôn, tiếp theo là quan tâm, sau đó là một đồng lớn dặn dò, đơn giản là không được nhìn nam nhân khác các loại.

Hơn mười tờ giấy viết thư, có hơn phân nửa đều là hăn dặn dò việc này.

Bất Hối tức giận đem thư ném sang một bên, vốn nghĩ muốn viết thư mắng lại, nhưng suy nghĩ lại thôi. Nàng không xem mặt sau không được sao, cho nên trực tiếp đem mặt sau ném tới một bên, đem phía trước thu vào.

Về sau lại sợ có người nhặt được những thư này, lại không nỡ đốt, quyết định giấu đi.

Phượng Yêu lấy được thư chạy về phòng mình, khẩn trương khóa cửa lại, sau đó cũng khóa kỹ cửa sổ, sợ có người theo vào, cửa sổ vừa đóng trong phòng liền tối đen, lại đi đốt ngọn đèn, lúc này mới từ trong lòng đem thư đem ra.

Nhìn trên phong thư bốn chữ to rồng bay phượng múa 'Yêu Nhi thân mến', tâm đột nhiên bùm bùm nhảy dựng, trên mặt cũng nóng, đối với nội dung bên trong cực kì chờ mong, không biết hăn rốt cuộc viết gì.

Thật cẩn thận cắt bỏ phong thư, lấy ra một chồng thư, đúng vậy, cùng Bất Hối một dạng, cũng là một chồng, chờ mong cầm lấy thư bắt đầu đọc.

"Yêu Nhi thân ái của ta, một ngày không thấy như cách ba thu, lần này không thể cùng người cùng một chỗ trong lòng có bao nhiêu sao tưởng niệm"

Tuy Hoa Thiên Thần mỗi lần gặp mặt cũng là không đứng đắn như vậy, nhưng tim của nàng chưa từng

đập nhanh như khi nhìn thấy phong thư này, khoe miệng tự nhiên gợi lên, miệng lại vẫn nhẹ giọng thì thầm :
"Thực không đứng đắn."

Bốp bốp!

"Phượng Yêu, mở cửa, trời rất nóng người đóng cửa lại cũng không sợ nóng sao." Nguyên Bích đứng ở cửa một bên gõ cửa một bên trêu chọc nói.

Nguyên Bích cùng Phượng Yêu vì bảo hộ an toàn cho Bất Hối, cho nên các nàng ở cùng một chỗ, Phượng Yêu kích động đem thư thu lại mới chạy ra mở cửa, bất quá đôi má hồng hồng đã bán đứng lòng của nàng.

"Oa? Phượng Yêu muội muội sinh bệnh sao? Mặt như thế nào đỏ như vậy, có muốn tìm Hoa thần y tới đây nhìn xem hay không?" Nguyên Bích hiện tại tính cách cũng rộng rãi rất nhiều, tuy còn không dám lấy Bất Hối nói đùa, nhưng có thể cùng Phượng Yêu nháo.

Hai người náo loạn một hồi mới ngủ, bất quá Phượng Yêu ngủ một nửa lại bò lên.

Sáng sớm hôm sau, Bất Hối đến phòng luyện công nghiên cứu kiếm pháp Duệ Quý Phi lưu lại cho nàng, sau khi luyện tập một bộ cảm thấy kiếm pháp này nhìn đơn giản, kì thực rất khó tu luyện, yêu cầu cũng rất cao, may mà nàng căn bản rất tốt, viết luyện cũng dễ dàng, nếu bộ kiếm pháp này luyện thành, mặc dù không dám đảm bảo có thể đánh thắng được Chiến Cảnh Thiên nhưng trình độ như Trương Thiết cũng không thành vấn đề.

Đồng thời, càng làm cho nàng vui sướng là công Hiệu Hỏa Linh Quả cũng đã bắt đầu phát huy tác dụng, nàng chỉ tu luyện nửa canh giờ nội lực đã có thể vượt qua ngày thường tiến vào thành quả một tháng tu luyện.

"Phượng Nhi, Phượng Nhi, đã chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi du hồ." Bất Hối mới vừa từ phòng luyện công ra liền nghe được thanh âm của Nam Cung Tuyết, hẳn cũng giống như ngày hôm qua, chính mình từ trên tường trèo vào, xem ra cũng cần phải mau chóng bố trí trận pháp.

Nam Cung Tuyết sẽ không thương hại mình nhưng người khác thì sao?

Tiếp tục nghe Nam Cung Tuyết kêu to, bất đắc dĩ thở dài: "Ta ở bên này."

"Phượng Nhi, người như thế nào từ bên kia trở về, có phải bởi vì quá hưng phấn nên đêm qua ngủ không ngon hay không? Giống như ta, ta liền một đêm không ngủ, cho nên sáng sớm đã tới đây." Về mặt Nam Cung Tuyết nịnh bợ đi theo phía sau Bất Hối, hẳn thật sự cả đêm không ngủ, chẳng qua không phải quá hưng phấn mà là hôm qua ăn gà nhiều quá, đau bụng cả một đêm!

"Công chúa, ngoài cửa Lý tướng quân cùng Bách Lý quốc Tam hoàng tử cầu kiến." Quản gia cung kính hướng Bất Hối xin chỉ thị, hẳn không nghĩ tới phủ công chúa lại có thể náo nhiệt như vậy, mỗi ngày khách nhân đều nối liền không dứt, tuy chỉ có mấy vị này.

"."

Bất Hối hết chỗ nói rồi, xem ra phủ Hộ Quốc Công Chúa này của nàng thật đúng là chọc người.

"Về sau Lý tướng quân cùng Tam hoàng tử đến có thể trực tiếp mời vào, không cần thông báo." Hai người kia đối nàng đều rất quan tâm, cho nên Bất Hối mới có cách nghĩ này.

Nàng vừa nói xong, Nam Cung Tuyết lập tức không vừa ý, dựa vào cái gì hai người nham hiểm kia không cần thông báo, đen mặt đi theo Bất Hối: "Phượng Nhi, người bất công, vì cái gì bọn hắc tiến vào thì không cần thông báo, ta cũng phải được tùy ý ra vào nơi này."

Nhìn Nam Cung Tuyết giận dữ, Bất Hối hiện tại nghiêm trọng hoài nghi tuổi của hắc, hẳn không là hài tử đi.

"Nhanh nói cùng quản gia." Nam Nam Cung Tuyết tiếp tục xoắn xuýt nói, hẳn nhất định không thể để cho hai người kia cảm thấy bọn hắc có đặc quyền.

Thấy vậy, Bất Hối trợn mắt nhìn hắc: "Người chừng nào thì để cho người ta thông báo quá."

Hả?

Nam Cung Tuyết suy nghĩ, cũng đúng, hẳn là trường hợp đặc biệt, cho tới bây giờ chưa từng thông báo.

Bởi vì hăn cho tới bây giờ liền không đi qua đại môn!

Bất quá hăn vẫn không cam tâm, sau cùng Bất Hối phải nói hăn về sau cũng không cần thông báo mới an tĩnh lại.

Kỳ thật những thứ này cũng chưa là cái gì, Bất Hối suy nghĩ, tuy người trong phủ Hộ Quốc đều là Phượng Kinh Thiên thưởng cho nàng, nhưng khẳng định không sử dụng thuận tiện bằng người của mình. Còn một điểm, Vô Ảnh cùng nàng nói qua, đêm qua tới rất nhiều thám tử.

Nếu bày trận pháp ở hậu viện, chỉ có người của mình có thể đi vào mới tốt nhất.

"Các người tới làm gì?" Vừa thấy hai nam nhân kia, Nam Cung Tuyệt giống như gà mẹ bảo vệ gà con đem Bất Hối giấu về phía sau, trừng mắt nói với Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương, hôm qua hăn chỉ hẹn một mình Bất Hối.

Bách Lý Hề giống như không thấy hăn, mang theo bữa sáng trong tay nói: "Sư muội, đây là Đậu Hoa người thích nhất, nhớ năm người mười tuổi trở về một lần ăn Đậu Hoa nhà bọn họ liền nhớ mãi không quên, làm hại đoạn thời gian kia chúng ta mỗi ngày đi theo người ăn Đậu Hoa."

Bách Lý Hề vừa nói, Bất Hối nghĩ lại, quả thật có chuyện như vậy, khi đó thật đúng là khổ Phượng Yêu, nhỏ như vậy đã phải học làm đậu, tay nghề của nàng cũng là từ kia mới bắt đầu luyện ra.

"Nhà bọn họ còn ở đó sao?" Bất Hối gạt Nam Cung Tuyệt ra đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nghe hương vị, quả thật là hương vị trong trí nhớ.

Lý Mộc Dương cũng đi theo ngồi xuống: "Nhà bọn họ đã sớm đổi địa phương, Bách Lý huynh đi tìm từ lúc trời còn chưa sáng cho tới bây giờ mới tìm được."

"Sư huynh, Lý tướng quân, nha, đây là Đậu Hoa, là vị trong trí nhớ." Đối Đậu Hoa này ấn tượng sâu nhất là Phượng Yêu, nàng đã vì Bất Hối làm nửa năm.

Mấy người ngồi cùng một chỗ tự nhiên ăn bữa sáng, chẳng qua phần lớn đều là Nam Cung Tuyệt ăn, sau khi nếm qua điểm tâm mới đi đến hồ nước ngoài Phượng Thành. Bách Lý Hề còn không biết Bất Hối đã không phải là sư muội trước kia, cho nên lo lắng nàng sợ nước, Lý Mộc Dương cũng một dạng, sáng sớm cũng tìm tới.

Cứ như vậy, tất cả mọi người thật cao hứng, trừ Nam Cung Tuyệt.

Thời tiết hôm nay cũng rất mát mẻ, bây giờ còn chưa tới buổi trưa, thời tiết cũng không nóng, lúc này du hồ là tốt nhất.

Hồ nước nằm ở phía nam Phượng Thành, tục truyền nói có người ở trên hồ nhìn thấy Phượng Hoàng bay lượn, cũng tên là hồ Phượng Hoàng, Phượng Thành cùng Phượng quốc cũng là vì vậy mà được gọi, chẳng qua về sau thói quen kêu thành Phượng hồ.

Tuy hiện tại là buổi sáng nhưng trên mặt hồ đã có rất nhiều du thuyền, đa số là văn nhân mặc khách, đương nhiên, cũng có một vài đôi tình lứa du ngoạn, nghe nói buổi tối nơi này càng thêm náo nhiệt.

"Sư muội, người xác định muốn du hồ sao? Nếu không chúng ta ở trên bờ nhìn đi." Bách Lý Hề vẫn lo lắng, Bất Hối trước đây rất sợ nước.

Nam Cung Tuyệt vừa nghe liền không vừa ý, người sáng tinh mơ phá hoại ước định của hai người chúng ta, bây giờ còn ngăn cản Bất Hối lên thuyền, dùng sức đẩy Bách Lý Hề ra, lôi kéo ống tay áo Bất Hối liền hướng thuyền hoa đi đến: "Người như thế nào giống như lão bà bà, Phượng Nhi không phải nói không có việc gì sao."

Hăn hiện tại đã không dám kéo tay Bất Hối hoặc là cánh tay, bởi vì mỗi lần chỉ cần hăn muốn tới gần Bất Hối, Nguyên Bích sẽ như phát điên công kích hăn, cho nên sau khi Nguyên Bích xuất hiện, hăn cũng chỉ dám kéo ống tay áo Bất Hối.

Bách Lý Hề thấy Bất Hối lên thuyền thực không có việc gì mới yên tâm chút, tiếp theo cũng theo đi lên, Lý Mộc Dương cũng đi lên, mấy người bọn hăn thuê thuyền hoa tương đối lớn, tuy đã có sáu người nhưng vẫn có vẻ rộng rãi.

Sáu người ở trong khoang thuyền, người chèo thuyền hướng chính giữa hồ nước chèo tới, ở giữa hồ có vẻ rộng mở, tầm nhìn cũng càng thêm mở rộng.

Trong khoang thuyền đưa và trái cây điểm tâm, còn có đàn cổ, cái gì nên có đều có, Phượng quốc trừ điểm quả nổi danh còn có rất nhiều hoa quả nhiệt đới, Bất Hối nhiều ngày đã nếm được một chút, hiện nay chọn chính mình thích bắt đầu ăn, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích ngồi ở cạnh nàng, Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương ngồi hai bên cạnh, Nam Cung Tuyết chỉ có thể buồn bực ngồi đối diện Bất Hối, gặt gao trừng mắt Phượng Yêu cùng Bất Hối.

Nhiệt độ trên mặt hồ so với trên bờ vẫn còn đang mát mẻ chút, gió nhẹ lướt qua mặt, trong lòng thoải mái hết sức.

Đông.

Thuyền của các nàng sắp tới giữa hồ, trên một chiếc thuyền hoa khác truyền ra thanh âm đàn cổ, cũng có thanh âm ngâm thơ làm câu đối. Trong thuyền hoa có rất nhiều thiên kim tiểu thư, những nam tử này đều vội vã biểu hiện, khoe khoang. Mặt khác, cũng có rất nhiều nữ tử phong trần, vài vị hảo hữu ngồi cùng một chỗ, đầu thuyền có vị cô nương đang đàn một tiểu khúc, khung cảnh thật xinh đẹp.

"Hừ, đàn này là cái gì, khó nghe muốn chết, quả thực là loại hành hạ." Nam Cung Tuyết tâm tình không vui, lại không dám lấy Bất Hối giường oai, cũng chỉ có thể đem khí đến trên thân người khác.

Nhưng không đợi hần xì, một đạo tiếng đàn khác vang lên, đạo tiếng đàn này vừa vang lên lập tức liền đem những cảm khúc trước cái này đều so ra kém hơn, ngay cả những người đang ngâm thơ cũng không ai nói, tất cả mọi người ngưng thần tĩnh khí nghe, trong lúc này trên mặt hồ chỉ còn lại một loại thanh âm.

Ước chừng qua một nén nhang, tiếng đàn du dương mới ngừng lại, Bất Hối tinh thông âm luật, cũng đã từng nghe Lâm Tuyết Nhu cùng Hạ Lam biểu diễn, tài nghệ các nàng cũng rất sâu nhưng hoàn toàn không thể so sánh với cầm này.

Bốp bốp.

Tiếng đàn rơi xuống, trong thuyền hoa xuất hiện rất nhiều tiếng vỗ tay, nhao nhao khen tiếng đàn này chỉ có ở trên trời, đám người Bất Hối cũng nhìn ra ngoài, tiếng đàn là từ thuyền hoa lớn nhất trên hồ truyền ra, thời điểm các nàng đi xem chỉ nhìn đến một bóng lưng bạch y nữ tử, giống như đang then thùng trốn vào trong khoang thuyền.

"Người này trình độ quả thật rất cao. Nhưng trong tiếng đàn cũng có khuyết điểm, tuy rất êm tai, đàn cũng hết sức thuần thực, nhưng tình cảm còn chưa đủ, nếu thêm vào tình cảm, tin tưởng sẽ càng tiến thêm một bậc." Bách Lý Hề cũng tinh thông âm luật, nhin không được bình phẩm một chút.

Nam Cung Tuyết vừa nghe, sắc mặt lộ ra mỉm cười khinh thường: "Người nói thật dễ nghe, có bản lĩnh đàn một thủ cho gia xem xét ngắm nghía, nhìn xem có phải người đàn tốt hay không."

Đồng thời, trong lòng đắc ý cười, xem đi, hần thông minh như vậy, nếu Bách Lý Hề đánh đàn hần liền khen thưởng mấy đồng tiền, đến lúc đó cho dù hần đàn tốt cũng là kẻ mua vui cho hần, nếu không dám đàn, như vậy có thể châm chọc hần, cho nên lại vẻ mặt chờ đợi chờ Bách Lý Hề trả lời.

Phượng Yêu thấy thế, khinh bỉ trợn mắt nhìn hần: "Tiếng đàn của Sư huynh đương nhiên so với kia dễ nghe hơn, nếu cùng tiểu thư hợp tấu, tin tưởng thiên hạ không ai có thể sánh bằng."

"Phượng Nhi cũng biết đánh đàn?" Nam Cung Tuyết vừa nghe, lập tức quên tính kế của hần, ngồi xổm bên cạnh Bất Hối hỏi, bài hát lần trước của Bất Hối vẫn quanh quẩn bên tai hần.

"Cái gì gọi là biết đàn, người đây là đang coi thường tiểu thư." Phượng Yêu thấy Nam Cung Tuyết một mực chèn ép Bách Lý Hề, trong lòng thập phần không thoải mái, mượn Bất Hối chèn ép trở về.

"Phượng Nhi ——"

"."

Bất Hối trừng mắt Phượng Yêu một cái, thực tìm việc cho nàng, vị đại gia này lại phát ra loại bảm người, nếu nàng hôm nay không đáp ứng lỗ tai sẽ phải chịu khổ.

Lý Mộc Dương nghe Phượng Yêu nói cũng là cảm thấy hết sức hứng thú, bởi vì hần nghe được lời đồn là Bất Hối cái gì cũng không biết, nhưng nàng đã cho hần rất nhiều kinh hỉ, không biết hôm nay còn có thể đạt được một lần kinh hỉ hay không, cho nên ôn nhu hỏi: "Công chúa và Bách Lý huynh có thể cho mọi người mở rộng tầm mắt."

Bách Lý Hề không nghĩ tới Nam Cung Tuyệt cư nhiên sẽ cho hắn một cơ hội như vậy, từ khi ở hoàng cung Chiến quốc bọn họ đúng là chưa từng có cơ hội hợp tấu, nhớ ngày đó ở trên núi Thanh Phong mỗi ngày đều khảy mấy khúc đàn.

Nghe Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề nói, trong lòng Bất Hối cũng đẩy lên hứng thú, gật đầu đáp, tiếp theo đứng dậy đi đến đàn cổ ngồi xuống.

Nhìn Bất Hối ngồi xuống, Nam Cung Tuyệt vẻ mặt đặc ý, trong thuyền hoa chỉ có một cây đàn cổ, cho nên chỉ có thể để một mình Bất Hối khảy đàn, nhưng không đợi hắn cười xong liền tròn tròn mắt, bởi vì Bất Hối đối với Bách Lý Hề nói: "Sư huynh, nơi này chỉ có một cây đàn cổ, chúng ta liền cùng dùng cái này đi."

Bách Lý Hề tất nhiên là cao hứng đứng dậy đi qua, ngồi xuống bên cạnh Bất Hối, hai người trao đổi ánh mắt liền biết muốn khảy khúc gì.

"Nham hiểm, người tại sao lại ngồi ở bên người Phượng Nhi chúng ta ——" không đợi hắn nói xong, huyết đạo của hắn đã bị Nguyên Bích điểm trúng, lần này rốt cục thanh tĩnh.

Đồng.

Bất Hối cùng Bách Lý Hề đồng khởi động thủ, ngón tay trắng nõn ở trên đàn cổ phát ra một âm thanh thanh thúy, hai người các nàng đã từng hợp tấu vô số lần, cho nên phối hợp không chê vào đâu được, trong thuyền hoa mọi người lập tức liền say mê trong tiếng đàn.

Nghe được tiếng đàn như vậy, tiếng đàn động lòng người vừa mới nghe được kia giống như là bã.

Trong thuyền hoa lớn nhất trên hồ, trong lòng Phượng Uyển Tuyết thập phần đặc ý, cầm kỹ của nàng ở trong Phượng Thành vô cùng nổi danh, ngay cả phụ hoàng cũng thường xuyên khen ngợi nàng, hôm nay lại càng phát huy ra siêu trường thủy bình, nghe tiếng vỗ tay bên ngoài thuyền hoa độ cong khoe miệng càng lúc càng lớn.

Hiên Viên Thần nhìn Phượng Uyển Tuyết có chút đặc ý, trong lòng có chút phiền chán, bởi vì hôm qua hắn đột nhiên có việc rời đi, chỉ có thể đáp ứng Phượng Uyển Tuyết hôm nay bồi nàng đi du hồ, sáng sớm đã bị Phượng Uyển Tuyết tới tìm, mới vừa đến giữa hồ Phượng Uyển Tuyết liền vội vàng đàn một khúc.

Hắn cũng tinh thông âm luật, tuy cảm thấy Phượng Uyển Tuyết đàn không sai, nhưng vẫn thiếu một cái gì đó, cùng thủ khúc đã từng nghe kia căn bản không cách nào so sánh được.

Nhớ tám năm trước, hắn cùng Phụ Hoàng lần đầu tiên đến Phượng quốc, ở trên đường cảm thấy nhàm chán liền tự mình ra ngoài đi dạo một vòng, cũng là khi đó, hắn ở trên núi nghe được tiếng đàn đẹp nhất, nhưng năm đó hắn quá mức say mê trong tiếng đàn, thế cho nên khi hắn đuổi theo nơi đó đã không ai.

Mãi đến về sau, hắn đặc biệt thích đàn cổ, cũng thích nghe người khác đàn, tìm rất nhiều người tiến cung đánh đàn cho hắn, nhưng cũng không nghe được giai điệu tươi đẹp như thế, nhưng hắn vẫn không buông tay, một mực tìm kiếm người đánh đàn kia, hắn tin tưởng nhất định là một vị nữ tử mỹ lệ. Về sau trên phố đồn đãi, Thái Tử Hiên Viên Quốc rất yêu thích đàn cổ.

Bất Hối cũng là nghe được lời đồn này mới khắc khổ tu luyện cầm nghệ.

Phượng Uyển Tuyết cũng nghe được lời đồn này, nàng cố gắng học đánh đàn nhiều năm như vậy cũng là vì nguyên nhân này. Nàng cảm thấy, chỉ cần nàng vì hắn đàn một khúc, hắn nhất định sẽ yêu nàng, quả nhiên, nàng lần đầu tiên đánh đàn ở trước mặt Hiên Viên Thần đã có được tán thưởng của hắn, cũng là từ khi đó bắt đầu, thái độ Hiên Viên Thần đối với nàng liền không giống trước.

"Nếu Thái Tử thích, Uyển Tuyết sẽ vì người khảy một thủ." Phượng Uyển Tuyết vẻ mặt chờ mong đến bên người Hiên Viên Thần, tự mình vì hắn rót một ly rượu, nhìn tuần nhan hoàn mỹ của hắn, tâm đều đã say.

Đồng.

Ngay lúc Hiên Viên Thần muốn mở miệng cự tuyệt, trên mặt hồ lại vang lên một đạo tiếng đàn, mới vừa vang lên âm thanh đầu tiên, Hiên Viên Thần liền kích động đứng lên, vội vàng ra khoang thuyền tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Cơ hồ tiếng đàn thứ nhất của đối phương vừa mới hạ xuống, hắn liền tìm ra phương hướng truyền ra

tiếng đàn, trên mặt lần đầu tiên lộ ra tươi cười, thủ khúc này, thanh âm này cùng hắc tám năm trước nghe được là một dạng.

"Thái Tử người làm sao vậy." Phượng Uyển Tuyết cũng vội vàng đuổi tới, đối với sự kích động của Hiên Viên Thần, trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm không tốt, khi nhìn đến Hiên Viên Thần cư nhiên nở nụ cười tâm triệt để trầm xuống.

Từ khi nàng quen biết Hiên Viên Thần, hắc cho tới bây giờ chưa từng cười, hôm nay lại vì một một đạo tiếng đàn mà lộ ra tươi cười, lại kích động như vậy, có thể thấy đối phương đối với hắc ảnh hưởng rất lớn.

Hiên Viên Thần không để ý nàng, vươn người nhảy lên, đập nước trên mặt hồ hướng cái thuyền hoa kia bay vút mà đi, Phượng Uyển Tuyết cũng vội vàng kêu người chèo thuyền đem thuyền hoa tính toán qua đi.

Bất Hối cùng Bách Lý Hề đang khảy đàn, đột nhiên nhận thấy có cao thủ hướng đến thuyền hoa các nàng, lập tức dừng tay trở nên cảnh giác, Nam Cung Tuyết, Lý Mộc Dương, Phượng Yêu, Nguyên Bích cũng đã nhận ra, còn tưởng rằng là thích khách, cho nên đồng thời xuất thủ.

Người ở trên thuyền hoa đều là cao thủ, hợp lực lại có thể nghĩ công lực có bao nhiêu cường, mũi chân Hiên Viên Thần vừa muốn bước vào thuyền hoa, thân thể nghiêng sang một bên, khó khăn né tránh công kích, nhưng khí đã tản ra, nếu không có lực kháng định sẽ rơi vào trong nước, ngay vào thời khắc mấu chốt, một chương đánh tới nước, mượn lực này nhảy lên thuyền.

Đám người Bất Hối cũng tại lúc này đi ra ngoài, vừa thấy là Hiên Viên Thần, mảy thâm sâu nhàn lại, quanh thân trở nên phòng bị, chẳng lẽ hắc biết các nàng ở trong này, vì chuyện ngày hôm qua mà đến?

Thuyền hoa trên hồ nước dập dờn lay động vài cái, Hiên Viên Thần cũng có chút sửng sốt, hắc không nghĩ tới trong thuyền này lại là đám người Bất Hối.

Vừa rồi khi hắc tới bởi vì tránh né công kích, cho nên không nhìn được đánh đàn là người nào, hiện tại trong lòng suy đoán, chẳng lẽ người vừa mới đánh đàn là Bất Hối?

"Không biết Hiên Viên thái tử đến là có chuyện gì? Chẳng lẽ là vì chuyện ngày hôm qua?" Đối mặt với Hiên Viên Thần Bất Hối cũng không có sắc mặt hoà nhã, lạnh lùng đối với hắc nói.

Hiên Viên Thần tuy mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng rất loạn, nếu như người đánh đàn thực là Bất Hối hắc nên làm sao? Người hắc vẫn tâm tâm niệm niệm cư nhiên là vị hôn thê mình ghét nhất? Còn có gì so với này kỳ quái hơn?

"Xin hỏi người vừa mới đánh đàn là ai?" Hắc không để ý đến vấn đề của Bất Hối, ánh mắt nóng bỏng nhìn Bất Hối hỏi, trong lòng ẩn ẩn hi vọng người kia là nàng, mà cũng kháng định người kia là nàng. Tuy bên trong có ba vị nữ tử, nhưng hai người kia vừa thấy liền là hạ nhân, hạ nhân làm sao có thể tài hoa như vậy?

Nghe được vấn đề của hắc, Bất Hối mảy nhíu lại, ánh mắt chờ mong của hắc nàng cũng đoán được phân nửa, nàng cũng không muốn bị vướng mắc.

Nghĩ tới đây, Bất Hối thu hồi phòng bị trên mặt, khéo miệng treo lên tia cười nhạt: "Hiên Viên thái tử thích thủ khúc kia của Sư Huynh sao? Thái tử thật có ánh mắt, kia là Sư Huynh tự mình sáng tác."

Xì!

Hiên Viên Thần vừa nghe, một búng máu thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Sư huynh?

Tự nghĩ ra?

Nghi hoặc nhìn thoáng qua Bách Lý Hề áo trắng phất phới đứng ở bên người Bất Hối, mặt đều đen, người hắc tâm tâm niệm niệm tám năm cư nhiên là nam nhân?

"Hiên Viên thái tử hắc không nhìn trúng Tam hoàng tử chứ, Phượng Nhi đáng thương, người vẫn nên theo ta đi đi." Nam Cung Tuyết nhìn Hiên Viên Thần, sau đó vui sướng khi người gặp họa trêu chọc nói, trong lòng đều phải vui ngất trời, chuyện Hiên Viên Thần đoạn tụ chạy không thoát.

Khi Lý Mộc Dương nhìn thấy ánh mắt Hiên Viên Thần tất nhiên là hiểu ý tứ kia, bọn hắc ngu ngốc mới

đem Bất Hối nói ra, vốn thủ khúc kia là Bách Lý Hề cùng Bất Hối đàn, nói là Bách Lý Hề cũng không phải là nói dối.

Lúc này Phượng Uyển Tuyết cũng đuổi tới, khi nhìn thấy đám người Bất Hối cũng là sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia ám mang, nếu Bất Hối dám đoạt Hiên Viên Thần đi, nàng nhất định sẽ giết nàng.

"Thì ra là Thất muội, tiếng đàn vừa rồi kia là Thất muội đàn à? Hoàng Tỷ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua khúc nhạc động lòng người như vậy." Phượng Uyển Tuyết thu hồi hận ý trong mắt, cũng chậm rãi đi lên thuyền hoa.

Nghe vậy, khoe miệng Lý Mộc Dương cũng nhẹ nhàng câu lên, đối với Phượng Uyển Tuyết nói: "Lục Công Chúa nói đùa, vừa rồi đánh đàn là Bách Lý huynh, không phải Hộ Quốc Công Chúa."

Sao?

Phượng Uyển Tuyết không phản ứng kịp, không thể tin nhìn Bách Lý Hề toàn thân áo trắng đứng ở đầu thuyền, thật sự là hắc đàn?

Nếu thật sự là hắc, nàng an tâm.

"Mấy vị không ngại chúng ta lưu lại chứ." Hiên Viên Thần vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nhìn Bất Hối, hy vọng có thể từ trên mặt của nàng nhìn ra manh mối, nhưng hiển nhiên hắc cái gì cũng không nhìn ra được.

"Nếu Hiên Viên thái tử không ngại, liền lưu lại đi." Bất Hối biết hôm nay Hiên Viên Thần nếu không nhận được đáp án chắc chắn, sẽ không rời đi, cho dù hôm nay rời đi, về sau cũng sẽ tìm nàng phiền toái.

Sắc mặt Phượng Uyển Tuyết càng thay đổi, tự nhiên biết mục đích của Hiên Viên Thần, xem ra thủ khúc kia đối với hắc không tầm thường.

Thuyền hoa ban đầu có chút trống trải, lại gia nhập hai người có vẻ hơi chen chúc, tám người ngồi ở một cái bàn dài im lặng không biết nên nói gì.

Sau cùng vẫn là Bất Hối mở miệng trước, đối với Bách Lý Hề cười nhạt nói: "Sư huynh vừa rồi thủ khúc kia còn chưa đàn xong, khó có được Hiên Viên thái tử cũng thích, liền tiếp tục đàn đi."

Bách Lý Hề đối với Bất Hối ôn nhu cười, hắc tất nhiên là biết ý tứ của Bất Hối, chậm rãi đứng dậy đi đến bên cạnh đàn cổ, giơ tay lên bắt đầu đàn.

Âm điệu sau khi xuất hiện cùng vừa rồi hoàn toàn giống nhau, sắc mặt Hiên Viên thần rốt cục hoàn toàn đen!

Chương 75: Tâm Lý Mộc Dương

...

Hiện tại Bất Hối có thể lý giải tâm tình của hắn, tình nhân trong mộng thời niên thiếu lại biến thành nam nhân, là ai cũng phải thổ huyết.

Tiếng đàn một lần một lần vang vọng trên mặt hồ, mọi người trong thuyền hoa chung quanh đi ra ngoài khoang thuyền, đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, hưởng thụ âm điệu động lòng người, trừ Hiên Viên Thần, sắc mặt của hắn càng ngày càng đen.

Đông!

Âm thanh cuối cùng hạ xuống, chung quanh vẫn im ắng một mảnh, không ai phản ứng kịp, đây là một thủ khúc có vẻ thanh thoát đích tình, có khát khao tình yêu, mong đợi cuộc sống tốt đẹp, người nghe được khúc này trong đầu đều hiện ra một khung cảnh, cùng người mình yêu sâu đậm chơi thuyền, ngao du sơn hải gian rất vui vẻ.

Thủ khúc này kỳ thật là Phượng Bất Hối sáng tác ra, nàng từ nhỏ đã có hôn ước với Hiên Viên Thần, thường xuyên nghe những lời đồn về Hiên Viên Thần, Hiên Viên Quốc kiêu ngạo, nhân tài kiệt xuất trong lục quốc, cửu nhi cửu chi, Hiên Viên Thần ở trong lòng nàng liền mọc rễ, sinh ra một loại ái mộ cùng chờ đợi.

Mãi đến năm nàng mười tuổi, Phượng Hoàng đón nàng về nước để song phương gặp gỡ, trao đổi hôn lễ, trên đường nàng về nước vừa lúc đụng phải đội ngũ Hiên Viên Quốc, thiếu niên giống như một vị thần kia xuất hiện ở trước mắt nàng, cũng là cái nhìn kia, lòng của nàng liền trầm luân.

Bởi vì thẹn thùng, nàng cũng không chủ động đi tìm Hiên Viên Thần, mà đi tới trên núi, trong đầu hiện lên bộ dáng Hiên Viên Thần, còn có những lời đồn về hắn liền sáng tác ra thủ khúc kia.

Bốp bốp bốp.

Qua một chén trà nhỏ, mọi người đang đắm chìm trong mộng đẹp mới tỉnh lại, không biết là ai dẫn đầu, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay rung trời, đây là tiên nhạc nhân gian.

"Tam hoàng tử quả nhiên như lời đồn, văn thao vũ lược mọi thứ tinh thông." Sắc mặt Hiên Viên Thần tốt lên chút, khóe miệng gợi lên một tia tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, đối với Bách Lý Hề nói.

Bách Lý Hề mặc dù lớn lên ở Thanh Phong sơn nhưng vẫn thường xuyên trở lại Bách Lý Quốc, tuy dân chúng trong lục quốc rất ít biết hắn, nhưng chuyện của hoàng thất mọi người đều biết rõ, hắn là nhi tử Bách Lý Hoàng hài lòng nhất, tương lai Bách Lý Quốc rất có khả năng sẽ truyền cho hắn, như thế bọn hắn liền là đối thủ, làm đối thủ tự nhiên là phải hiểu biết.

Bách Lý Hề cười nhạt một tiếng: "Cám ơn Hiên Viên thái tử khen, không biết tiếng đàn của Bốn Hoàng Tử Hiên Viên thái tử có thích không?"

Bất Hối trong lòng nở nụ cười, nàng nhìn qua sư huynh thập phần vô hại cũng hắc cực kỳ, hiện tại trong khoang thuyền mọi người biết cảm tình Hiên Viên Thần đối với người đàn thủ khúc này không tầm thường, hắn lại còn cố ý nói như vậy, ghê tởm Hiên Viên Thần.

Quả nhiên, sắc mặt Hiên Viên Thần vừa chuyển tốt lại trở thành đen, liếc mắt nhìn Bất Hối một cái, nàng gọi Bách Lý Hề là sư huynh, nếu là sư huynh muội, có phải cũng biết thủ khúc này hay không?

Nghĩ tới đây, bưng trà trên bàn lên nhấp một ngụm, đối với Bất Hối cười hỏi: "Không biết Thất công chúa có biết đánh đàn không?"

Không đợi Bất Hối đáp lời, Phượng Uyển Tuyết giành nói trước: "Hiên Viên thái tử chưa từng nghe qua lời đồn sao? Thất muội nàng, ai, nếu nàng biết đánh đàn thì thật tốt, như vậy có thể vì Thái Tử khảm một khúc." Dứt lời, thập phần đồng tình liếc mắt nhìn Bất Hối một cái.

Nghe vậy, Bất Hối vẫn chưa nói chuyện, chỉ là tựa đầu thấp càng thấp hơn, dùng khóe mắt lạnh lẽo nhìn Hiên Viên Thần, mãi đến khi từ trong mắt hắn nhìn thấy chán ghét mới nhìn hướng khác.

"Thủ khúc này đặc biệt như vậy, thật sự là Tam hoàng tử sáng tác à? Có người khác đàn cùng sao?"

Hiên Viên Thần nhìn đến ánh mắt của Bất Hối, trong lòng lập tức trở nên chán ghét giống như trước đây, còn tưởng rằng hôm qua nàng không lộ ra vẻ mặt này là chuyển tính, không nghĩ tới thật là lạt mềm buộc chặt.

Bách Lý Hề cũng nhận thấy hấn chán ghét Bất Hối, như vậy là tốt, tránh hấn đem chủ ý đánh tới trên người Bất Hối, tiếp theo đáp: "Thủ khúc này là ta ở trên núi trong lúc vô tình sáng tác ra, sư phụ cũng rất thích, hấn cũng biết đàn."

"Tám năm trước khi ta cùng với sư phụ đến Thanh Phong sơn nghe được một câu truyện tình cổ trên Thanh Phong sơn, cho nên liền sáng tác khúc này, Hiên Viên thái tử có vẻ rất có hứng thú, thủ khúc này có thể tặng cho người." Chuyện của Bất Hối đều đã nói cùng Bách Lý Hề, nàng nói qua lúc ở Thanh Phong sơn gặp được hấn, như thế rất có khả năng sáng tác thủ khúc này bị Hiên Viên Thần đang ở gần đó nghe được.

Nhưng bởi vì sư muội nhát gan không dám đi tìm Hiên Viên thái tử liền bỏ chạy, không nghĩ tới liền bỏ lỡ.

Hấn thật may mắn vì các nàng bỏ lỡ, Hiên Viên Thần rõ ràng không xứng với Bất Hối.

Tám năm trước, Thanh Phong sơn, lần đầu tiên sáng tác ra khúc này.

Mỗi một câu của Bách Lý Hề, tâm Hiên Viên Thần liền chìm xuống một phần, cho đến cuối cùng của hấn tâm đều đã vô cảm, sự thật đặt ở trước mắt cũng không thể không tin.

"Thái tử, nếu người thích không bằng để Bất Hối vì người khảm một thủ đi, kỳ thật thủ khúc này Bất Hối cũng biết." Bất Hối thừa dịp lúc này, đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút hưng phấn đến cạnh đàn ngồi xuống chờ mong nhìn Hiên Viên Thần.

Hiên Viên Thần tất nhiên là đã nghe qua lời đồn về Bất Hối, lời đồn nói nàng vô tài vô đức, đối với âm luật lại càng không thông, hôm nay cư nhiên muốn đánh đàn? : "Vậy làm phiên Công Chúa." Tuy trong lòng không ôm hi vọng nhưng vẫn hy vọng có thể xuất hiện chuyển biến, cho dù người kia là Bất Hối cũng so với một người nam nhân tốt hơn.

Những người còn lại trong thuyền hoa nghe được Bất Hối nói cũng thấy sững sờ, Bất Hối vừa rồi còn nói cầm khúc là Bách Lý Hề đàn, hiện tại như thế nào lại đột nhiên muốn đàn? Chẳng lẽ nàng đối với Hiên Viên Thần còn có tình?

Chi.

Một âm thanh khó nghe đột nhiên truyền ra, giờ khắc này nghi hoặc của mọi người đều đã có đáp án, thì ra nàng đang diễn trò, nhưng cũng không cần diễn như vậy.

Người nghe mà càng nhúu thật chặt, lông mày đều hình thành một chữ xuyên, này quả thực có thể so với ma âm.

Cuối cùng, Hiên Viên Thần không chịu nổi đen mặt quát lớn: "Dừng lại." Một tia hi vọng cuối cùng trong lòng hấn cũng biến mất gần như không còn.

Bất Hối đàn đang vui vẻ, nàng phát hiện đàn như vậy có thể đem chuyện buồn bực trong lòng phát tiết ra ngoài, không phản ứng Hiên Viên Thần tiếp tục gảy đàn.

Bốp!

Cuối cùng đàn cổ cũng không chịu đựng được hành hạ của nàng mà đứt một dây, nàng lúc này mới ngừng lại, còn đối với Hiên Viên Thần nói: "Thái tử nếu thích nghe thủ khúc này, lần sau Bất Hối sẽ mượn cầm của sư huynh tới, có cầm của sư huynh Bất Hối tin tưởng nhất định có thể khảm khúc ra một khúc bùi tai."

Bách Lý Hề lần đầu tiên nghĩ không muốn đưa cầm cho Bất Hối, nàng đàn như vậy cầm gì cũng không chịu nổi.

"Oa, mau nhìn bên kia có người khiêu vũ?" Phượng Yêu cũng bị tiểu thư nhà mình tàn phá, cho nên đem lực chú ý tới bên ngoài, đột nhiên phát hiện trên mặt hồ lại chèo qua đây một chiếc thuyền hoa khá lớn, trên đầu thuyền có bốn vị bạch y nữ tử đang múa hát giống như Bích Ba tiên tử, người trong các thuyền khác đều ra ngoài quan sát.

Không nghĩ tới hôm nay nghe được cầm khúc động lòng người như thế lại gặp được điệu múa uyển chuyển như vậy, thật sự là không uống công.

Nghe Phượng Yêu nói Bất Hối cũng theo nhìn lại, nhìn thấy vũ đạo kia quả nhiên không sai, dẫn đầu đứng dậy đi tới đầu thuyền, nàng cũng không muốn ngồi cùng Hiên Viên Thần Phượng, Uyển Tuyết, làm cho nàng nhin không được muốn giết người.

"Tiểu thư, vũ đạo kia thật đẹp, mấy nữ tử kia cũng thật mỹ, thật muốn biết trong thuyền hoa kia là người nào?" Phượng Yêu chờ mong, trên sách vở không phải đều nói phương thức những cao nhân lánh đời lên sân khấu đều là như vậy à.

"Ta đoán bên trong nhất định là nữ tử, nếu không thì là ông già." Nguyên Bích cũng theo tới ở bên trên ghẹo, nàng vừa nói như vậy, Phượng Yêu liền phản bác lại, sau đó liền náo loạn.

Các nàng nháo như vậy, không khí trên thuyền tốt lên chút, Phượng Uyển Tuyết cũng thừa dịp lúc này đi tới bên người Bất Hối: "Thất Hoàng Muội ở phủ ngoài có tốt không, phụ hoàng rất nhớ người."

Nói tới chỗ này, trong lòng Phượng Uyển Tuyết càng hận, dựa vào cái gì nàng vừa sinh ra là có thể cùng Hiên Viên Quốc thái tử đính hôn? Dựa vào cái gì vừa trở lại có thể nhận được phong hào Hộ Quốc Công Chúa? Dựa vào cái gì tất cả những việc tốt đẹp đều là của nàng?

Hồi tưởng lại hôm qua trong lúc vô tình nghe được câu nói kia, nàng cũng sợ nước, một độc kế hình thành ở trong lòng, trong tay xuất hiện một cây ngân châm, đây là vũ khí của nàng, chỉ cần đâm vào huyết vị của Bất Hối khẳng định sẽ ngã xuống hồ.

A!

Bất Hối một mực quan sát động thái của Phượng Uyển Tuyết, khi nàng vừa tiến tới trong lòng liền có phòng bị, cho nên khi Phượng ngân châm của Uyển Tuyết đâm về phía nàng liền xảo diệu né tránh, thuận thể đem ngân châm cầm trong tay, đây chính là chứng cứ. Tiếp theo, một tiếng thét chói tai, hoa chân múa tay vui sướng hướng về Phượng Uyển Tuyết bên cạnh bổ nhào tới.

Phượng Uyển Tuyết nghe đến tiếng kêu của Bất Hối trong lòng vô cùng đặc ý, nhưng không nghĩ tới Bất Hối lại đánh về phía nàng, nếu không kịp né tránh bị Bất Hối đắc thủ, vị trí các nàng ngã xuống là trong nước, nếu cứ như vậy rơi xuống, người ngã xuống nhất định là chính mình.

Trong mắt hiện lên một tia thần sắc ác độc, thân thủ bắt được Bất Hối eo, ý đồ đem Bất Hối cùng đi chung, nhưng Bất Hối đâu đồng ý cho nàng cơ hội này, chỉ cần trong ngân châm tay nàng cắm vào Phượng Uyển Tuyết liền không thể xuống tay, cho nên tùy ý Phượng Uyển Tuyết kéo nàng hướng hồ nước.

Chính là lúc này!

Bất Hối tính toán thời gian thật chuẩn, ngân châm cầm trong tay cắm trên cánh tay Phượng Uyển Tuyết, quả nhiên Phượng Uyển Tuyết bị đau liền buông tay ra, Bất Hối muốn thừa dịp này trở lại thuyền hoa, nhưng, ngoài ý muốn lại xuất hiện!

Tuy vài người trên thuyền ra ngoài xem vũ đạo nhưng ánh mắt bọn họ đều đặt ở trên người Bất Hối, khi nhìn thấy nàng sắp rơi xuống nước, Lý Mộc Dương bay lên trời hướng về Bất Hối bay vút qua ôm lấy eo nhỏ của nàng nhưng bởi vì hăn đột nhiên xuất hiện, thân thể hai người đã rời khỏi thuyền hoa, mắt thấy liền muốn rơi xuống nước.

Lý Mộc Dương vừa đề khí, mũi chân đạp vào cạnh thuyền ôm thân hình Bất Hối vọt lên, tiếp theo bay ra ngoài, sau đó lại giẫm lên đỉnh một cái thuyền hoa khác, hiện tại thuyền hoa trên hồ có rất nhiều, cứ như vậy, mãi cho đến khi lên bờ.

Hai người đều mặc quần áo trắng, từ trời rơi xuống goings như tiên giáng trần, Lý Mộc Dương không chớp mắt nhìn Bất Hối, nhìn đến nàng bình yên vô sự trái tim lơ lửng mới hạ xuống.

Thời điểm vừa rời ở trên thuyền hoa, hăn chú ý tới Phượng Uyển Tuyết đến bên cạnh Bất Hối, trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an, cảm thấy nàng lại có nguy hiểm, quả nhiên, hăn thấy Phượng Uyển Tuyết cầm ngân châm hướng Bất Hối đâm tới, tuy nhìn thấy Bất Hối đoạt được ngân châm hơn nữa phản kích trở về, nhưng khi nhìn thấy các nàng song song té xuống nước, cảm giác tâm lập tức đình chỉ nhảy động.

Từ khi biết nàng sợ nước liền vẫn chú ý nàng, cho nên, như thế nào có thể để cho nàng rơi xuống

nước?

Ôm chặt lưng nàng, hai người chậm rãi rơi xuống mặt đất, khi hai chân chạm đất Bất Hối mới phản ứng kịp. Nàng biết bơi, cho nên dù cùng Phượng Uyên Tuyết rơi vào hồ cũng không sợ, cũng không nghĩ đến lại bị Lý Mộc Dương cứu lên.

Nhìn về mặt hắc khẩn trương, trong lòng cảm động hết sức, đối với hắc cười, nụ cười này như một làn gió mùa xuân thổi tới đáy lòng hắc.

Lý Mộc Dương cảm giác được mềm mại trong tay, lúc này mới phát hiện nàng vẫn vẫn bị ôm trong lòng mình.

Đông!

Tâm hung hăng nhảy động, giống như muốn nổ tung, hắc đối với việc gì cũng không để ý, nhưng hiện tại lại đột nhiên có chuyện để ý.

Bất Hối cảm thấy về mặt Lý Mộc Dương có chút quái, có phải để ý quá mức hay không? Đẩy tay hắc ra, từ trong lòng hắc đi tới, tuy ôm một chút cũng không có vấn đề gì, bất quá dù sao ở niên đại này không phải tốt lắm.

Cảm giác được người trong lòng rời đi, tâm cũng đi theo, về mặt quan tâm nhìn nàng, biết chính mình thất lễ, thu hồi tất cả cảm xúc, hơi có xấu hổ hỏi: "Người không sao chứ?"

"Ta không sao, cảm ơn Lý tướng quân." Bất Hối thấy hắc khôi phục lại nho nhã, lại đối hắc cười nói.

Lý tướng quân?

Lý Mộc Dương lúc này mới phát hiện, nàng vẫn gọi hắc Lý tướng quân, khách khí như vậy, dường như có một bức tường vô hình đem bọn họ ngăn cách rất xa.

"Về sau gọi tên ta đi." Trong lòng nghĩ, nói cũng đã nói ra, tiếp theo không yên nhìn Bất Hối, trong lòng có chút khẩn trương, nàng sẽ không cự tuyệt chứ?

Bất Hối nhìn Lý Mộc Dương hơi có chút khẩn trương, trong lòng hết sức buồn cười, không phải chỉ là xưng hô sao? Cần phải khẩn trương như vậy sao: "Mộc Dương, về sau liền kêu ta Bất Hối đi."

Nghe vậy, trong mắt Lý Mộc Dương tràn đầy kinh hỉ, lần đầu tiên cảm thấy cha mẹ cho mình một cái tên dễ nghe, càng thêm không nghĩ tới nàng chẳng những đáp ứng lại còn cho phép hắc gọi tên của nàng, ngại ngần kêu một tiếng: "Bất Hối."

"Tiểu thư."

"Sư muội."

"Phượng Nhi."

Ngay lúc Bất Hối muốn trêu ghẹo hắc, mấy người Phượng Yêu cũng đều chạy tới, mỗi người đều khẩn trương xem xét Bất Hối, nhìn thấy nàng không có việc gì mới yên lòng.

Một màn vừa rồi kia thật là dọa hổng bọn họ, bọn họ cũng muốn ra tay nhưng đều không nhanh bằng Lý Mộc Dương.

"Lý tướng quân, cảm ơn người cứu tiểu thư." Ấn tượng Phượng Yêu đối với Lý Mộc Dương cũng rất tốt, nhất là sau khi cứu Bất Hối lại càng thêm cảm kích.

Phượng Yêu vừa nói như vậy, mọi người mới phát hiện Lý Mộc Dương đứng ở một bên, sắc mặt của hắc đã khôi phục bình thường, nhao nhao bày tỏ cảm tạ đối với hắc, hắc chỉ cười nhạt không nói, cái gì cảm tạ cũng không trân quý bằng nàng gọi tên hắc.

Bách Lý Hề vốn cũng tính toán qua cảm ơn hắc, nhưng khi nhìn đến ánh mắt hắc nhìn Bất Hối, trong lòng cả kinh, hắc hiểu đó là có ý tứ gì, hôm nay trước khi ra ngoài còn không có, rốt cuộc hai người bọn họ vừa mới nói cái gì?

Bất Hối bị vây quanh ở chính giữa, khóe miệng Lý Mộc Dương tươi cười càng ngày càng thâm, trong lòng hồi tưởng lại từng màn khi bọn họ gặp nhau, chính hắc cũng không rõ là từ khi nào có cảm giác đối với nàng.

Có thể là trong tích tắc khi ở Chiến quốc khai trương quán lẩu Long Phượng nhìn thấy nàng.

Có thể là khi nhìn đến bộ dáng nàng bị người khi dễ ngày nàng trở lại Phượng Thành.

Cũng có thể là ở trên triều đình nhìn thấy nàng vì chứng minh trong sạch bị ép nghiệm thân.

Hoặc là nàng vừa mới ở trên thuyền đánh đàn tuyệt thế tao nhã.

Vô số khả năng ở trong đầu chọt lóe lên, chính hắc cũng không biết chuyện đó, có lẽ, từ khi hắc biết nàng bị thương bị người đuổi giết, bắt đầu gặt gao điều tra đã sản sinh chấp niệm, cũng có lẽ là vừa ôm lấy nàng, nàng cười ôn nhu với hắc kia, mặc kệ là cái gì, hắc chỉ biết tim hắc đã rơi vào tay giặc!

Mọi người cũng đã lên bờ, cho nên đoàn người quyết định trở về, tuy bị Hiên Viên Thần quấy rầy, nhưng tổng thể mà nói hôm nay mỗi người đều cực kỳ vui vẻ.

"Cứu mạng. Xi. Cứu."

Các nàng vừa muốn rời đi, nhưng Phượng Uyển Tuyết vẫn vùng vẫy trong hồ, công phu của nàng rất tốt nhưng lại sợ nước, từ nhỏ cũng rất sợ hãi. Không riêng gì nàng, công chúa Phượng quốc đều sợ nước, nhưng đó là một bí mật cho tới bây giờ không có người biết, ngay cả các nàng cũng không rõ.

Hôm nay nàng vì Hiên Viên Thần mới đến du hồ, nếu là ngày thường đánh chết cũng không tới, vốn nghĩ muốn thiết kế để Bất Hối rơi vào trong nước, không nghĩ tới cư nhiên là chính nàng ta.

Một người ở trong hồ nước không ngừng vùng vẫy, trong lòng chờ mong Hiên Viên Thần sử xuống, nhưng hắc giống như không phát hiện nàng rơi xuống nước.

"Ừng ục."

Lại nhìn đến các nàng vừa mới từ thuyền hoa rời đi, nàng nhịn không được tuyệt vọng, uống vào một hớp lớn nước hồ, từ từ chìm vào trong nước.

"Mau nhìn, bên kia có người rơi xuống nước."

"Đúng vậy, nhanh cứu người."

"Bản công tử mới không đi, kỹ năng bơi của ta vốn không tốt, nếu cứu nàng lại kéo ta xuống thì làm sao bây giờ, người như thế nào không đi."

"Cái kia, ha ha, kỹ năng bơi của ta cũng không tốt."

Tuy trong hồ có rất nhiều thuyền hoa nhưng không có một người nhảy xuống cứu người, trơ mắt nhìn Phượng Uyển Tuyết chìm vào trong nước.

Chiếc thuyền thuyền hoa lớn nhất trong hồ kia, bốn nữ tử ngừng lại khiêu vũ trên đầu thuyền, một màn Phượng Uyển Tuyết cùng Bất Hối vừa mới rơi xuống nước kia các nàng đều xem ở trong mắt, các nàng rất rõ ràng thân phận đám người Bất Hối, nhưng vẫn không ai ra ngoài cứu Phượng Uyển Tuyết.

Đúng lúc này, trong khoang thuyền truyền ra một đạo thanh âm tự nhiên: "Thải vân, phát sinh chuyện gì? Bên ngoài như thế nào ầm ĩ như vậy."

"Tiểu thư, bên kia có người rơi xuống nước, là Lục Công Chúa Phượng quốc." Trong đó một người khi nghe đến đạo thanh âm này, vội vàng xoay người lại, đối với người trong khoang thuyền cúi đầu cung kính trả lời.

"Không cần để ý, đi cứu người lên." Chỉ là khẽ nói một câu, về sau liền thay đổi vận mệnh của Phượng Uyển Tuyết.

Gió nhẹ nhẹ nhàng phất qua, màn sa trên khoang thuyền bị gió thổi lộ một góc, lộ ra một nửa mặt của người bên trong, tuy chỉ có một nửa dung mạo, nhưng tuyệt thế dung nhan này ——

*

"Thái tử, Lục Công Chúa bị người cứu, hiện tại đã đưa về hoàng cung." Vô Tâm cung kính đứng bên cạnh Hiên Viên thần bẩm báo hướng đi của Phượng Uyển Tuyết, nhưng Hiên Viên Thần cũng không phản ứng, đợi một lát lại tiếp tục mở miệng lần nữa nói: "Thái tử, Lục Công Chúa bị người cứu về hoàng cung, chúng ta nên làm như thế nào?"

Nghe vậy, Hiên Viên Thần mày vẫn như cũ nhíu chặt, nhưng hắc lần này nghe được thanh âm Vô Tâm, chậm rãi ngẩng đầu nói: "Sai người đưa chút lễ vật vào cung cho hắc, nói là bản thái tử tặng."

"Vâng" Vô Tâm được mệnh lệnh liền đứng dậy ly khai, chỉ còn lại Hiên Viên Thần một người trong thư phòng.

Nghĩ lại chuyện đã xảy ra ở Phượng Thủy hồ, trong lòng có chút không thoải mái, người vẫn nhưng

nhớ cư nhiên là nam nhân, đả kích này đối với hần rất lớn, tuy đây cũng không phải yêu nhưng đã trở thành một loại chấp niệm khắc ở trong lòng, này cũng là một mộng đẹp thời niên thiếu, chỉ là, tình mộng, hiện thực lại tàn khốc như vậy.

Tiếp theo, Bất Hối rơi xuống nước, sau đó được Lý Mộc Dương cứu lên, khi hai người bọn họ từ trời rơi xuống hần cảm thấy bọn họ thật xứng đôi.

Thời điểm Bất Hối đối với Lý Mộc Dương cười, nụ cười kia cũng thâm sâu đau đớn hai mắt của hần. Nghĩ lại bọn hần đã gặp nhau vài lần, nàng cho tới bây giờ đều chưa từng cười như thế với hần, hiện tại lại cười với một nam nhân khác.

Về sau, đám người Bách Lý Hề vì đi tìm nàng, mệnh người chèo thuyền thuyền trở về hần cũng không ngăn cản, vốn cũng muốn đi quan tâm một phen, nhưng khi nhìn đến nàng bị người nhiều vây quanh như vậy trong lòng vô cùng tức giận, liền trực tiếp ly khai, khi trở lại mới phát hiện Phượng Uyển Tuyết còn đang ở trong hồ.

"Nàng nhất định cố ý."

Hiên Viên Thần vẫn đều nghĩ đến chuyện này, rốt cục cho ra kết quả, mục đích Bất Hối làm như vậy đều là vì dẫn tới chú ý của hần, rất tốt, không nghĩ tới nàng trở nên thông minh như vậy, nhưng có năng lực thì như thế nào. Nghĩ như vậy, quyết định trong lòng càng thêm kiên định, hần sẽ không cưới nàng!

"Tiểu thư, Lục Công Chúa thật sự là quá đáng giận, lại dám hăm hại người, cho dù biết gặp nàng cũng không có chuyện tốt gì, chuyện lần trước là vì nàng, người đuổi giết chúng ta cũng khẳng định là nàng, hi vọng hôm nay nàng bị chết đuối mới tốt."

Trở lại phủ công chúa, Phượng Yêu càng nghĩ càng giận, nàng cảm thấy Bất Hối sẽ không dễ dàng rơi vào trong nước như vậy, nghe Bất Hối nói xong, quả nhiên nữ nhân kia làm, sớm biết nên giết nàng.

"Được rồi, đối phó nàng vẫn còn không sót ruột, chúng ta từ từ sẽ làm, chuyện quan trọng nhất bây giờ là giải trừ hôn ước của ta với Hiên Viên Thần." Bất Hối cảm thấy Hiên Viên Thần đối với Lục Công Chúa hoàn toàn không có tình yêu, mà còn có chút chán ghét, nàng trước kia thật là khờ, cư nhiên bị Phượng Uyển Tuyết lừa gạt.

Nghe vậy, Phượng Yêu lúc này mới nhớ sinh nhật tiểu thư đã đến gần, nếu đến ngày sinh nhật mà Hiên Viên Thần không đối ý mà nói, như thế liền phải gả. Chuyện này nếu là trước kia nhất định sẽ cao hứng, nhưng hiện tại không được, tiểu thư đã có Chiến Vương, hơn nữa Chiến Vương đối với tiểu thư tốt như vậy, các nàng mới nên cùng một chỗ, nhất định phải nghĩ biện pháp giúp tiểu thư mới được.

"Tiểu thư, Vương gia nói hần sẽ nghĩ biện pháp." Nghe Bất Hối nói xong, Nguyên Bích đứng dậy, chuyện này cũng không có Vương gia là không được, Vương gia sẽ không để tiểu thư gả đi.

Nguyên Bích dứt lời, khéo môi Bất Hối gợi lên một tia mỉm cười, các nàng cùng cố gắng, khẳng định sẽ đem hôn ước giải trừ, không được liền trực tiếp thôi Hiên Viên Thần.

"Tiểu thư, đây là thư hôm nay." Nguyên Bích thấy Bất Hối nở nụ cười, từ trong lòng lấy ra một phong thư, giao cho Bất Hối, cũng đem một phong khác giao cho Phượng Yêu, sau đó cùng Phượng Yêu có chút thất thần lui xuống.

Bất Hối mở the ra, đem phía trước nhìn qua một lần, khi thấy phía dưới Chiến Cảnh Thiên lại bắt đầu lại nhải thì ngừng lại, sau đó đem thư cất vào phong thư cẩn thận cất kỹ.

Phượng Yêu trở lại phòng, mở thư Hoa Thiên Thần viết cho nàng ra, hồi tưởng lại toàn bộ chuyện đã phát sinh khi các nàng cùng một chỗ. Tuy hần mỗi lần đều động thủ động cước, còn xuất ngôn đùa giỡn nàng, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng oán hần, mà ngược lại trong lòng lại vẫn rất thích loại cảm giác này.

Nàng không nói qua luyến ái, không biết đây là biểu hiện thích một người, chỉ biết là, đột nhiên có chút nhớ hần, không biết hần hiện tại đang làm cái gì? Chắc là đang chữa bệnh cho Phượng Thanh đi, Phượng Thanh xinh đẹp như thế, hần có thể cũng cùng Phượng Thanh nói những cái này hay không?

Thở dài thật sâu, mệnh của nàng rất nhỏ, từ khi nàng bị đưa đến Thanh Phong sơn liền biết, nàng đời này cũng không thuộc về chính nàng, hiện tại tiểu thư có khó khăn, như thế sứ mệnh của nàng là giúp tiểu

thư quét dọn khó khan đó.

Lấy ba phong thư trong lòng ra đọc đi đọc lại, một lần không đủ, lại nhìn một lần.

Rốt cục, không biết nhìn bao nhiêu lần về sau đem ba phong thư tới ngọn đèn bên cạnh đốt, khi thư hóa thành tro tàn lệ trên mặt rơi xuống, nàng lần đầu tiên lưu luyến thế giới này như vậy.

"Phượng Yêu, người còn thức sao, vẫn chưa đi ngủ sao?" Phượng Yêu cầm thư vụng trộm chạy đến thư phòng xem, nghe được Nguyên Bích kêu nàng mới khẩn trương lau nước mắt trên mặt, làm bộ như vô sự đáp: "Ta không sao, người ngủ trước đi."

"Người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, chỉ xem thư có ý tứ gì, sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt." Nguyên Bích cho rằng Phượng Yêu còn đang xem thư, trêu ghẹo một câu liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Gặp mặt?

Có lẽ đời này là vô duyên gặp gỡ.

Cất kỹ tất cả cảm xúc, nước mắt trên mặt cũng lau sạch Phượng Yêu mới trở lại phòng đi ngủ, tuy đêm đã khuya, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, đột nhiên nghĩ tới cái gì vội vàng đứng dậy, ở trong nhà tìm được một chút châm tuyền, cầm ngọn đèn đi ra ngoài, từ trong kho phòng tìm được kim chỉ, lấy một khối vải cắt xuống một thước, những thứ này Phượng Hoàng ban cho Bất Hối, Bất Hối đưa cho nàng cùng Nguyên Bích một chút, các nàng không dùng đến liền để ở chỗ này, hiện tại rốt cục có chỗ dùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, hạ nhân chuẩn bị tốt bữa sáng, Bất Hối gọi Nguyên Bích cùng Phượng Yêu tới cùng ăn, nhưng khi thấy Phượng Yêu liền nhảy dựng lên: "Phượng yêu, mắt của người làm sao vậy"

Phượng Yêu hiện lên một đôi gấu mèo mắt, vừa thấy liền một đêm không ngủ, bộ dáng thật tiều tụy.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Nguyên Bích vụng trộm đi đến bên tai Bất Hối nói nhỏ nói: "Đêm qua nàng nhận được thư của Hoa thần y ở thư phòng hơn nửa đêm, trở về ngủ một lát lại lấy kim chỉ đi ra ngoài, sáng nay có nha hoàn cùng ta nói, đêm qua gặp kẻ trộm, giấu vóc trong kho phòng ít đi một thước."

Hôm nay Phượng Hoàng lại ban cho một chút lễ vật, tiểu nha hoàn đem đồ nhập kho phát hiện một giấu vóc tốt nhất ít đi một thước, còn tưởng là trộm, vội vàng hướng Nguyên Bích bẩm báo, Nguyên Bích vừa đoán liền biết là ai lấy.

Phượng Yêu nghe đến đó, đôi má lập tức nhiễm lên hồng nhuận, cúi đầu đối Bất Hối nói: "Tiểu thư, vải là ta dùng, ta muốn thêu cái hà bao."

"Thêu hà bao thì thêu hà bao, đổ mặt cái gì, nói, có phải cho Hoa Thiên Thần hay không?" Bất Hối nhìn thấy Phượng Yêu như vậy liền biết nàng thêu cho ai, khi ở Vương Phủ Hoa Thiên Thần ở trước mặt Phượng Yêu nhắc tới thật lâu.

Nàng hiện tại đột nhiên rất muốn biết, trong thư Hoa Thiên Thần rốt cuộc viết cái gì, có thể để Phượng Yêu thành cái dạng này.

Nghe được Bất Hối nói, mặt Phượng Yêu càng đỏ hơn, gắt giọng: "Ta trở về phòng nghỉ ngơi." Dứt lời, dùng dằng chạy ra.

Bất Hối cũng không quản nàng, biết là nàng then thùng, đã đến tuổi này tư xuân hết sức bình thường.

Sau khi Phượng Yêu trở lại phòng, khóa chặt cửa, tựa vào trên ván cửa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi suýt nữa bật khóc, xem ra kế hoạch phải tiến hành nhanh một chút, nhìn hà bao bên cửa sổ mới thêu được một nửa, trên mặt treo tươi cười bi thương, đi đến bên giường cầm lấy hà bao tiếp tục thêu.

"A!"

Có thể là vì không chuyên tâm liền bị kim đâm vào tay, thương cảm trong lòng càng thêm dày đặc, đây không phải chứng minh lần này một đi không trở về?

*

"Vương gia, đây là Phượng cô nương hồi âm." Một đạo bóng đen xuất hiện bên người Chiến Cảnh Thiên, cầm thư trong tay cung kính giao cho Chiến Cảnh Thiên, Chiến Cảnh Thiên vừa nghe đến là thư của Bất Hối, nhất bả đoạt lấy.

Lấy được thư, nhìn mấy chữ phía trên mềm mại lại có khí thế, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, chữ của nàng không giống chữ nữ tử bình thường, ngược lại so với chữ nam tử vẫn còn đại khí.

Chữ viết của một người cùng nội tâm có liên hệ, một người lòng dạ rộng rãi, như thế chữ của nàng cũng sẽ phóng khoáng, nếu như một người bụng dạ hẹp hòi, như thế chữ của nàng nhất định có thể thể hiện ra.

Chiến Cảnh Thiên lấy được như vẫn không vội mở ra, gọi người mang tới một chậu nước, sau đó đem nước chấm vào thư, cẩn thận đem phong thư mở ra mà không xé bỏ miệng thư, đây chính là phong thư đầu tiên nàng viết cho hắn, nhất định phải hảo hảo giữ lại.

Nhận được thư cũng không trực tiếp mở ra xem, trong lòng có chút không yên, không biết nàng sẽ viết cái gì, có thể tưởng niệm giống hắn hay không?

"Cảnh Thiên, ta cũng rất nhớ ngươi, ta ở Phượng quốc toàn bộ mạnh khỏe, đừng nhớ mong, ngươi phải hảo hảo dưỡng bệnh, không cần gấp đến gặp ta. Yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố bản thân thật tốt, huống hồ còn có Phượng Yêu cùng Nguyên Bích ở bên cạnh ta."

.....

"Mấy ngày này ta thường xuyên nhớ ngươi đến đêm không an giấc, cũng may có sư huynh đánh đàn, kể chuyện xưa cho ta. Ngươi yên tâm, nghe được tiếng đàn của hắn ta một đêm ngủ cực kỳ an ổn."

"Còn nữa, nói cho ngươi một tin tức tốt, Nam Cung Tuyệt cho ta hai cái khóa Hỏa Linh Quả, hắn nói ăn loại trái cây này về sau có thể tăng công lực hai mươi năm, hắn thật sự là quá tốt, như vậy ta liền không cần ngươi bảo hộ, cũng không cần ngươi mỗi ngày lo lắng. Còn có, hắn mỗi ngày đều đưa đồ ăn đến cho ta, đoạn đường này đối với ta hết sức chiếu cố."

"Còn Lý tướng quân sao, hắn lại không nhận ra ta là Phong Thập Tam, thật sự là buồn cười, bất quá hắn đối ta cũng rất tốt, ngày đầu tiên liền giải vây cho ta, lại còn để Phụ Hoàng xử trí những đại thần thay ta xả giận."

"Hiên Viên Thần sao? Chúng ta đã gặp một lần, vốn tưởng rằng khi ta thấy hắn sẽ hận hắn, sau khi gặp mặt mới phát hiện thì ra ta cũng không hận hắn như trong tưởng tượng, nhưng khi nhìn thấy hắn cùng Lục Hoàng tử cùng một chỗ lại nhìn không được muốn giết bọn hắn, ngươi nói ta là làm sao vậy? Tới cùng có hận hắn hay không?"

.....

"Chớ niệm, mạnh khỏe!"

Thành thịch!

Khi Chiến Cảnh Thiên nhìn đến thư là đọc từng chữ từng chữ, bởi vì trong tay chỉ có hai trang giấy, hắn sợ lập tức liền xem xong, nhưng khi nhìn đến nửa sau rốt cuộc nhìn không được đọc nhanh như gió, xem xong một chương đánh vào bàn, cái bàn gỗ lim tốt nhất bị đập nát.

Thư đặt ở trên bàn cũng rơi xuống, không muốn để ý đến nhưng lại không nỡ, đem thư nhặt lên cầm trong tay lại nhìn một lần, xem xong lại đen mặt muốn xé bỏ lại nhìn xuống, sau khi lặp lại nhiều lần bất đắc dĩ đem thư thu vào, cẩn thận cất trong lòng mình.

Nghĩ đến chuyện tiểu nữ nhân kia nói ở trong thư hắn liền sinh khí, tuy phần lớn là giận chính mình, nhưng những nam nhân này dù sao vẫn đi theo nàng. Mày gắt gao nhả lại, tuần nhan đen không thể đen hơn hướng về phía cửa phòng quát to: "Phân phó mọi người suốt đêm khởi hành, trong hai ngày nhất định phải tới Phượng Thành."

*

Ban đêm lại phủ xuống, trên bầu trời mây đen dày đặc, một hồi bão táp mắt thấy liền muốn tiến đến.

"Hôm nay có lẽ trời muốn mưa, các người sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi." Bất Hối ăn một khối dưa hấu đóng băng, nhưng vẫn cảm thấy oi bức, ngày thường thì không sao, nhưng khi không có phong thật sự là nóng khó chịu, nàng đã tắm hai lần, mồ hôi vẫn từ y phục chảy xuống, giờ khắc này thật tưởng niệm thời tiết Chiến quốc, tuy lạnh, nhưng chỉ cần mặc nhiều y phục thì tốt rồi.

Nghĩ tới Chiến quốc tự nhiên cũng nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên, còn có lá thư viết cho hắn, không biết khi hắn nhìn đến lá thư sẽ là biểu tình gì, nhất định chọc tức.

Phốc xuy!

Nghĩ đến biểu tình của hãn, nhin không được bật cười, bất quá khi hãn nhận được lá thư này cũng đã là hai mươi ngày sau, cho dù nhanh nhất cũng cần nửa tháng, khi đó cũng đã quá niên, không được, không thể để hãn quá niên như vậy.

"Phượng Yêu, lấy giấy mực cho ta." Nghĩ tới đây, Bất Hối cảm thấy nếu Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy lá thư này sẽ nhin không được tìm tới, nàng cũng không muốn hãn ở trên đường đón năm mới, vẫn nên viết cho hãn phong thư hảo hảo an ủi một phen đi.

"Tiểu thư, đã lấy đến." Nguyên Bích đem giấy bút phóng trái trước mặt Bất Hối, tất nhiên là biết nàng muốn làm gì.

Bất Hối thấy là Nguyên Bích, có chút nghi hoặc nói: "Phượng Yêu đâu, vừa mới không phải còn đang ở đây sao?"

Nghe vậy, Nguyên Bích ái muội cười: "Tiểu thư mới vừa để chúng ta trở về nàng liền đi mượn kim chỉ trốn vào thư phòng, trời nóng như vậy cũng không sợ, cửa sổ cũng đã đóng lại."

Hai ngày này Phượng Yêu vẫn đều không ngừng thu hà bao, cho nên Bất Hối cùng Nguyên Bích cũng không để ý, một cái tiếp tục viết thư, một cái trở về phòng ngủ.

Phượng Yêu trong thư phòng kết thúc một châm sau cùng trong mắt mới lộ ra một tia mỉm cười, rốt cục bước ra ngoài, đứng dậy hoạt động gân cốt, sau đó đem hà bao cẩn thận cất kỹ, tiếp để thư đã sớm viết xong vào trong hà bao cẩn thận để vào trong lòng, lại để một phong thơ ở trên bàn thối đèn đi ra ngoài.

Xuất môn liền đi đến cửa sổ Bất Hối nhìn một chút, tiếp theo vươn người nhảy lên từ tường lộn ra ngoài.

Hiên Viên Thần cũng không ở trong trạm dịch Phượng quốc chuẩn bị cho hãn, mà là chính mình ở trong thành có một phủ đệ, bởi vì thân phận của hãn, Phượng Hoàng tất nhiên là không ý kiến.

Đêm này thật sự là quá mức oi bức, cho nên rất nhiều người tuần tra cũng rất buồn bức, thật sự không chịu nổi trở về phòng đi rửa mặt.

Phượng Yêu lặng lẽ ẩn vào Hiên Viên phủ, cẩn thận trốn tránh thị vệ tuần tra, công phu của nàng cao hơn Bất Hối, khinh công cũng rất tốt, cho nên cực kỳ dễ dàng lẩn vào.

Nàng không phải lần đầu tiên tới Hiên Viên phủ, buổi tối hai ngày trước nàng đã vụng trộm tới, nhưng thủ vệ quá nhiều không dám xâm nhập, chỉ là ở ngoài viện dò xét một chút, cho nên cũng không biết Hiên Viên Thần rốt cuộc ở trong gian phòng nào.

"Tiểu Lan, đây là đồ Thái Tử muốn ăn khuya, người giúp ta mang vào đi, ta phải đi nhà xí."

Ngay lúc Phượng Yêu muốn bắt một hạ nhân tra khảo, hai tiểu nha hoàn đã đi tới, vừa nghe các nàng đối thoại, trước mắt sáng lên, xem ra ông trời cũng đang giúp nàng.

"Coi người kia, mau đi đi, đồ ăn khuya ta sẽ đem qua." Tiểu Lan trêu ghẹo nha hoàn kia một câu tiếp nhận đồ ăn khuya trong tay nàng, hướng về hậu viện.

Bên trong Hiên Viên phủ có rất nhiều hoa cỏ cây cối, rất thích hợp để lẩn trốn, mà tiểu nha hoàn kia xem ra không biết võ công, cho nên Phượng Yêu dễ dàng đi theo sau lưng nàng.

"Tiểu Lan tỷ tỷ đưa bữa ăn khuya cho thái tử sao?" Vào hậu viện vừa vặn gặp được một đội thị vệ tuần tra, người đi đầu đầu hiên nhiên biết Tiểu Lan, đi về phía nàng trêu đùa.

Tiểu Lan nhìn thấy thị vệ kia, ánh mắt lộ ra ý cười;"Như thế nào, không phải cho Thái Tử chẳng lẽ là cho người, nhanh đi đi."

"Cũng không phải sao? Hôm nay thật sự quá nóng, Tiểu Lan tỷ tỷ, lát nữa người giúp ta làm bát nước ô mai đi."

Hai người tán gẫu thật lâu, làm Phượng Yêu lo lắng, không biết có phải trời quá nóng hay không, phía sau lưng, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, ngay khi nàng tính toán tự mình tìm kiếm, hai người kia rốt cục tán gẫu xong.

Chờ đội tuần tra kia ly khai, Phượng Yêu lại bắt kịp Tiểu Lan. Hiên Viên phủ ở bên ngoài nhìn cũng không phải rất lớn, nhưng không nghĩ tới bên trong có càn khôn, chuyển đổi nhiều lần mới đến, trong lòng may mắn, cũng may nàng gặp được một nha hoàn, nếu không tối nay sợ là không tìm thấy.

Cốc cốc!

Tiểu Lan cuối cùng đi đến một nhà gian tận cùng bên trong mới ngừng lại, bên trong đèn còn sáng, một bóng người ngồi ở bên cửa sổ nhìn thư, Phượng Yêu cảm thấy định là Hiên Viên Thần.

Trong lòng nghĩ đến Hiên Viên Thần đã từng thương tổn tiểu thư, hận ý càng sâu, nắm chặt kiếm trong tay, nàng cũng không vội vã xuất thủ, bởi vì vẫn chưa xác định người ở bên trong có phải Hiên Viên Thần hay không, đêm nay quá mức thuận lợi.

"Thái Tử, đồ ăn khuya người muốn đến đây."

"Mang vào đi."

Tiểu Lan vừa nói, trong phòng truyền đến thanh âm Hiên Viên Thần, nghe được thanh âm Phượng Yêu mới tin tưởng người bên cửa sổ kia là Hiên Viên Thần, sau đó chờ Tiểu Lan mở cửa trong nháy mắt đó nhanh chóng xuất thủ, thẳng đến nhân ảnh bên cửa sổ hung hăng đâm vào.

Sự tình giống như đặc biệt thuận lợi, nàng đâm về phía cái bóng người kia không hề nhúc nhích, khi kiếm của nàng đi vào cái bóng người kia cũng không phản ứng, nàng lúc này mới phản ứng kịp, xem ra hai đêm trước nàng tới đã bị người phát hiện, đêm nay chỉ là bày ra chờ nàng.

Xì!

Phượng Yêu cảm thấy ngực truyền đến đau đớn rét thấu xương, một dòng máu tươi văng ra ngoài, người từ từ ngã xuống.

"Tiểu thư, thực xin lỗi, Phượng Yêu không thể giúp người!"

Chương 76: Chi bằng nàng là nữ nhân của Bốn vương

...

Sau một đêm mưa to không khí đặc biệt tươi mát, cái loại oi bức khiến người hít thở không thông cũng biến mất vô ảnh vô tung, Bất Hối vừa ra khỏi cửa liền thấy muôn hoa khoe thắm, trong hoa viên có rất nhiều các loại hoa, có loại nàng không biết tên.

Hô!

Hít thở không khí mới mẻ, tinh thần cũng thật thoải mái.

"Tiểu thư, dậy sớm như vậy."

Nguyên Bích mỗi sáng đều dậy sớm luyện võ, không nghĩ tới Bất Hối còn sớm hơn so với nàng.

Bất Hối nhìn thoáng qua Nguyên Bích, phát hiện chỉ có một mình nàng nghi hoặc nói: "Phượng Yêu còn chưa dậy sao?"

Phượng Yêu mỗi ngày cũng đều dậy sớm luyện võ, võ công của nàng cùng Bất Hối giống nhau, cho nên người hai người có thể cùng luyện võ, Bất Hối trước kia không có dụng tâm học, chỗ nào không hiểu Phượng Yêu có thể giải thích, nhưng gần đây Phượng Yêu đã không có gì có thể giao, Bất Hối chỉ có thể hỏi Bách Lý Hề.

"Một đêm không trở về, có lẽ ngủ ở thư phòng, nhiều ngày nay nàng đều ngủ ở thư phòng, xem như vậy là muốn mau chóng thêu xong gửi về Chiến quốc cho Hoa thần y làm lễ vật tân niên." Nguyên Bích không nghĩ tới mấy phong thư của Hoa thần y có thể có tác dụng lớn như vậy, xem ra Phượng Yêu đã sớm thích hẳn.

"Vậy để nàng nghỉ ngơi đi, chờ nàng đến đây để nàng mỗi ngày đi nghỉ ngơi sớm, bắt đầu từ ngày mai chúng ta cùng tập kiếm pháp này." Chuyện Bất Hối lấy được kiếm phổ cũng không gạt Nguyên Bích, bộ kiếm phổ này nàng đã xem qua, kiếm pháp bên trong vô cùng cao siêu, nhập môn rất đơn giản, nhưng càng về sau càng sâu xa, nếu có thể luyện đến tầng cao nhất, nàng tin tưởng sẽ bằng trình độ của Bách Lý Hề, Nam Cung Tuyết, có lẽ, còn có thể đạt tới trình độ của Chiến Cảnh Thiên.

Nguyên Bích không nghĩ tới Bất Hối lại nguyện ý chia sẻ kiếm phổ, cảm xúc có chút kích động, nàng đúng là yêu võ thành si, ngày đó lần đầu tiên nhìn đến kiếm phổ liền biết đây là một bộ kiếm pháp cao nhất, lại thích hợp nữ tử tu luyện như thế nào có thể không cao hứng.

"Tiểu thư."

"Giờ này ngày mai đến đây đi." Bất Hối nói một câu liền đứng dậy rời đi, nàng biết Nguyên Bích muốn cái gì, không có gì không thể truyền ra ngoài, nàng cũng không phải người trong võ lâm, kiếm phổ này cũng là mẫu thân lưu lại cho của nàng, sử dụng như thế nào đương nhiên là do mình.

Đi đến phòng luyện công, lại đem kiếm phổ lấy ra nghiên cứu một phen, nhưng mỗi lần nhìn kiếm phổ lại có phát hiện mới, hiện giờ đã nhập môn, tầng thứ nhất đã hoàn toàn lĩnh ngộ, lại thêm tác dụng của Hỏa Linh Quả nên có thể cùng Phượng Yêu, Nguyên Bích bất phân thắng bại, nhưng nàng không muốn lộ ra, đây là vũ khí bí mật của mình.

Lại điều tức một chút, tu luyện một bộ kiếm pháp mới đứng dậy, cũng đã qua một canh giờ, sau khi trở về phát hiện Phượng Yêu còn chưa xuất hiện, mọi ngày nàng lúc này đã thức dậy, cho dù là buổi tối mấy ngày nay cũng chưa ngủ lúc này cũng nên xuất hiện.

"Nàng còn chưa dậy sao?" Bất Hối cảm thấy trong lòng có dự cảm bất hảo, nhưng lại ra không nói được là vì cái gì.

Nguyên Bích cũng có chút nghi hoặc, múc một bát cháo cho Bất Hối nói: "Tiểu thư người ăn trước, ta đến thư phòng xem."

Trong lòng Bất Hối chứa chuyện cũng không có khẩu vị, ăn vài miếng lại để xuống. Đây là, Nguyên Bích vội vàng cầm một phong thư vào: "Tiểu thư người xem." Nàng đến thư phòng liền phát hiện Phượng Yêu không có trong thư phòng, chỉ có phong thư này, vội vàng lấy tới giao cho Bất Hối.

Lấy được thư Bất Hối lập tức mở ra xem, phía trên viết: "Tiểu thư, đêm qua trong nhà có tin truyền đến, cần Phượng Yêu trở về một chuyến, sắc trời quá muộn không thể cùng tiểu thư nói lời từ biệt chỉ có thể để lại thư, đại khái ba ngày sau sẽ trở về thỉnh tội với tiểu thư."

Về nhà?

Bất Hối bắt đầu tìm kiếm trong ký ức nhưng cũng không có quá nhiều trí nhớ về thân thể Phượng Yêu, chỉ biết nàng xuất hiện khi mình mười tuổi từ Phượng quốc trở lại Thanh Phong sơn, Thanh Phong đạo trưởng nói Phượng Yêu là nàng Phụ Hoàng đưa tới bồi nàng, cứ như vậy liền giữ lại Phượng Yêu.

Mơ hồ nhớ có một lần Phượng Yêu đề cập qua nhà của mình, cũng là ở Phượng quốc nhưng địa điểm cụ thể cũng không nói gì, xem ra nàng quá không quan tâm Phượng Yêu, như vậy nàng có việc tìm cũng không biết đi nơi nào tìm, muốn giúp cũng không biết giúp như thế nào.

Trách không được cảm thấy trong lòng có việc, thì ra là vì vậy, Bất Hối thở dài, đứa nhỏ này thật khờ, nói ra nàng không phải còn có thể hỗ trợ à?

"Phượng Nhi, có nhớ ta hay không."

Bất Hối trong lòng có chút phiền muộn, cơm cũng không có khẩu vị, đang muốn đứng dậy đến Tàng Thư Các thì Nam Cung Tuyệt lại tới nữa, hôm qua không biết vì nguyên nhân gì hẳn một ngày không xuất hiện, mà Bách Lý Hề, Lý Mộc Dương cũng không xuất hiện.

"Không phải hôm trước mới vừa gặp nhau sao." Bất Hối lại ngồi lại ghế, nàng biết, Nam Cung Tuyệt xuất hiện nàng liền mơ tưởng có được yên ổn.

Quả nhiên, Nam Cung Tuyệt có chút mất hứng đến bên ghế tựa người nàng ngồi xuống: "Phượng Nhi chưa từng nghe qua một ngày không thấy như cách ba thu sao? Ba thu như thế người như thế nào có thể không nhớ ta, ta không lúc nào là không nhớ tới Phượng Nhi, nếu không ta chuyển đến nơi đây đi. Người xem Phủ Công Chúa của người lớn như vậy chỉ có ba nữ tử các người ở vạn nhất phát sinh chuyện gì cũng không có người đến bảo hộ người."

"."

Bất Hối không nói gì, hẳn đây là cái lý do gì, hẳn ở lại mới nguy hiểm, nếu bị Chiến Cảnh Thiên biết được, xui xẻo lại là mình. Lại có, Phủ Công Chúa này tuy nhìn chỉ có ba người các nàng, nhưng âm thầm không biết có bao nhiêu người, bất quá nàng chỉ biết là Vô Ảnh, còn lại cũng là chưa thấy qua, công lực của hẳn không cảm giác được những người âm thầm đó, nhưng bằng vào nhạy cảm của đặc công kiếp trước vẫn có thể cảm giác được một chút.

"Người không nói lời nào là đồng ý, ta lập tức thu thập đồ đạc dời qua đây, người không biết, hoàn cảnh trong khách điểm thật sự là quá kém, người nào cũng có, phiền chết, một chút cũng không thanh tĩnh." Nam Cung Tuyệt cười lấy lòng tính toán trở về lấy đồ.

"Không được." Bất Hối đầu đồng ý cho hẳn cơ hội, vội vàng cự tuyệt, lần này mặc kệ hẳn làm như thế nào cũng không thể để hẳn tiến vào, cho dù là Bách Lý Hề cùng nàng thân cận như thế cũng không dám để hẳn đến Phủ Công Chúa ở, nếu để hủ dấm chua Chiến Cảnh Thiên kia biết.

Nghĩ tới đây Bất Hối lạnh run một cái, vị này ăn dấm chua người nào cũng không ngăn được, sau đó buổi tối là thời điểm bạo phát ghen tuông, như thế.

Nam Cung Tuyệt thấy Bất Hối từ chối rõ ràng, mày đẹp nhăn lại một chỗ, miệng cũng dài ra, ai oán nhìn Bất Hối, như ý tứ người không cho ta vào ở ta liền không đi.

"Chuyện này tuyệt đối không được, đối với thanh danh của ta không tốt, ta hiện tại là Thái Tử Phi chưa qua cửa của Thái Tử Hiên Viên Quốc, nếu người khác biết trong phủ ta có nam tử sẽ khiến cho hai nước náo động." Bất Hối tìm lâu mới tìm được một lý do xem ra đường hoàng, kỳ thật đây cũng là sự thật, nàng ra ngoài cùng bọn hẳn ăn cơm, du hồ đều đã có thể, nhưng vào ở khăng định không được.

Nghe vậy, ánh mắt Nam Cung Tuyệt xoay xoay, nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Này có cái gì phải sợ, chẳng qua người theo ta đi, đảm bảo người nước nào cũng không dám làm gì người." Trong lòng cũng đang vẽ ra tương lai tươi đẹp, hai người tung hoành giang hồ, khoái ý ân cừu sinh hoạt bao nhiêu tuyệt mỹ, nếu sinh ra mấy hài tử, hô hô.

Bốp!

Trên đầu ăn đầu, Nam Cung Tuyệt lúc này mới từ trong huyền tường đi ra, chờ Bất Hối đáp ứng hẳn.

"Về sau còn nói một lần, ta đảm bảo có biện pháp cho người vào không được." Bất Hối nhìn hẳn cười âm thầm như thế, nhất định không phải việc gì tốt, trực tiếp gõ hẳn thức dậy.

Đối với uy hiếp của Bất Hối, Nam Cung Tuyệt vẫn tin tưởng, hẳn không biết Bất Hối muốn bày trận pháp đem hẳn vây ở ngoài cửa, còn tưởng rằng cho người âm thầm ngăn cản hẳn, võ công của hẳn rất cao nhưng những người đó cũng không yếu, hơn nữa hẳn không biết nhân số bọn hẳn có bao nhiêu, từ chuyện lần trước theo dõi Bất Hối đều bị ngăn cản mà xem, Bất Hối nói nhất định có thể thực hiện.

"Sư muội ngủ không ngon sao? Sắc mặt như thế nào kém như vậy." Ngay lúc Nam Cung Tuyệt muốn thỏa hiệp mang Bất Hối ra ngoài, Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đi đến, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương có vẻ hợp nhau, cho nên trực tiếp đến tướng quân phủ, cho nên vài lần đều là cùng nhau xuất hiện.

Sắc mặt Bất Hối là vì lo lắng Phượng Yêu, nàng đã để Vô Ảnh đi tìm, nhưng Phượng quốc lớn như vậy, khả năng tìm được nhà nàng rất nhỏ.

"Không có việc gì, có lẽ là hôm nay dậy sớm chút." Bất Hối không đem chuyện Phượng Yêu nói ra, tránh mọi người lo lắng.

Trong mắt Lý Mộc Dương cũng đều là thần sắc quan tâm, nghe được Bất Hối nói không có việc gì mới yên lòng, đi đến một cái ghế trống bên cạnh Bất Hối ngồi xuống, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên, có chút thần bí nói: "Không biết hôm nay Bất Hối muội muội có thời gian hay không, ta cùng Bách Lý huynh muốn mang Bất Hối muội muội ra ngoài một chuyến."

Nam Cung Tuyệt vừa nghe liền thấy mất hứng, là hẳn tới trước được không, vội vàng mở miệng cự tuyệt: "Không có thời gian, Phượng Nhi đã đáp ứng cùng ta ra ngoài." Hẳn lúc này mới nhớ lại hôm nay tiến đến là muốn cho Phượng nhi một kinh hi, thiếu chút nữa quên mất.

Bất Hối vừa mới cự tuyệt Nam Cung Tuyệt, hiện tại khẳng định không thể cự tuyệt, nếu không hẳn khẳng định lại nổi điên.

"Sư muội không cần khó xử, nếu Nam Cung huynh cũng muốn mang người đi, như thế chúng ta cùng đi là được, có thể bồi Nam Cung huynh đi địa phương của hẳn, sau đó tại đến chúng ta." Bách Lý Hề dĩ nhiên biết công phu bám người của Nam Cung Tuyệt, không muốn để Bất Hối khó xử cho nên nghĩ ra biện pháp này. Hơn nữa, trong lòng hẳn cũng không hy vọng Bất Hối cùng Nam Cung Tuyệt đơn độc ra ngoài, tâm tư Nam Cung Tuyệt đối với Bất Hối kẻ gốc cũng có thể nhìn ra, trừ đường sự.

"Tốt, liền định như vậy." Bất Hối không cho Nam Cung Tuyệt cơ hội, đứng dậy trở về phòng mình thay đổi y phục, sau khi xuất hiện là một quý công tử.

"Phượng Nhi, người ——" Nam Cung Tuyệt không nghĩ tới Bất Hối lại đổi thành nam trang, cũng may lần này không giả dạng thành đại hán râu quai nón.

Bất Hối đem sắc mặt vẻ loạn có chút tái nhợt, bộ dạng cũng đổi thành loại cực kỳ bình thường, để ở trong đám người người nào tìm cũng không được, trên người quần áo màu xanh đậm, trong tay cầm một chiếc quạt giấy, một bộ thư sinh văn nhược.

Người Phượng quốc thấp hơn nhiều so với Chiến quốc, cho nên nam tử cao 1m7 cũng không tính lùn đi, hoàn toàn nhìn không ra sơ hở.

Nguyên Bích bên cạnh cũng là toàn thân nam trang, nàng không cao như Bất Hối, vừa lúc có thể phần thành thư đồng, hai người đứng chung một chỗ cực kỳ phối hợp.

Nhìn đến Bất Hối toàn thân nam trang, Lý Mộc Dương nghĩ về lần nhìn thấy nàng ở Chiến quốc, tuy ăn mặc khác nhau, bên ngoài bất đồng, nhưng đầy người tao nhã đều là một dạng, làm cho tim hẳn đập nhanh.

"Đi thôi, người muốn dẫn ta đi nơi nào." Bất Hối giả nam trang đã thành thói quen, cũng không chú ý ánh mắt bọn họ, đối với Nam Cung Tuyệt vẻ mặt ai oán nói, hi vọng lần này không cần thái quá, bất quá hình như mỗi lần cùng hẳn ra ngoài cũng không có chuyện tốt.

Nam Cung Tuyệt tiếp tục vẽ mặt đau khổ, phần hận nhìn Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề, trong lòng nghĩ, nếu là hai người bọn họ biến mất thì tốt rồi, đột nhiên, nghĩ đến kinh hi cho Bất Hối!

Đúng vậy! Hẳn cho Bất Hối kinh hi, bọn hắn chưa cho, ha ha.

Nghĩ thông suốt liền cao hứng, lại khôi phục vẻ mặt vui vẻ, lôi kéo Bất Hối đi ra ngoài, bất quá không đợi đi ra cửa cánh tay đặt ở trên người Bất Hối đã bị Nguyên Bích đánh rớt. Vương gia đã ra lệnh, tuy không thể đuổi mấy nam nhân này đi, nhưng phải đảm bảo các nàng cách tiểu thư một khoảng nhất định.

Trên đường không có chút một hạt bụi, dãy phố này là nơi ở của đại thần trong triều hoặc là Vương Hầu Công Chúa, mặt đường đều lát đá, không có đường đất liền không có vẻ lầy lội.

Lúc này rất nhiều đại thần cũng đều lâm triều, từng chiếc xe ngựa đi qua trước mắt các nàng, nhìn thấy các nàng từ trong Phủ Hộ Quốc Công Chúa đi ra đều nhìn kỹ vài lần.

Hiện tại trong Phụng Thành đều lưu truyền chuyện Công Chúa và mấy nam tử kết giao thân thiết, những nam tử kia là mấy vị này đi, sớm như vậy từ trong phủ ra ngoài, chẳng lẽ là nghỉ đêm ở trong này?

Tuy trong đầu suy đoán nhưng không có chứng cứ thiết thực cũng không dám tùy ý thưởng tấu, mông đến bây giờ lại vẫn rất đau, chỉ là phân phó ra ngoài, nhất định phải nhìn kỹ càng chút.

Ra khỏi dãy phố này, quẹo một cái là con phố buôn bán lớn nhất Phụng Thành, Túy Bát Tiên mở ở trong này, đồng thời ở cuối phố còn có Bát Tiên Lâu. Bất Hối đã từng nghĩ đều là Sở Mạc mở, bất quá Lý Mộc Dương nói với nàng, Túy Bát Tiên có chủ nhân khác, người phía sau hẳn là trong triều, bối cảnh rất lớn, cho nên mới có thể cùng Bát Tiên Lâu đối kháng.

Một con phố lớn như vậy chỉ có hai tầng lầu này có thể nhìn ra, trong lòng tính toán, hai ngày này tìm chỗ mở quán lẩu cùng thịt nướng, cũng không tin không sánh bằng bọn hắn.

Phụng Thành ở trong lục quốc cũng là một cường quốc, cho nên trên đường cũng rất phồn hoa, âm thanh rao hàng không ngừng, các nàng vừa đi tới lập tức liền hấp dẫn vô số ánh mắt, nhất là Nam Cung Tuyệt, hẳn thật sự quá yêu nghiệt. Không chỉ như vậy, hẳn còn không cự tuyệt, mặc kệ là ai nhìn đều nhiệt tình xem trở về, làm những Tiểu cô nương này, đại thẩm bác gái nhao nhao đỏ mặt, nam nhân bên cạnh đều đã túm nường tử mình ly khai.

Khí chất trên người Bách Lý Hề quá mức sạch sẽ, nhưng lại thu liễm khí tức có rất ít người chú ý tới hẳn, trong Phụng Thành người nhận biết Lý Mộc Dương quá nhiều, cho nên ra ngoài đều dịch dung, Bất Hối hôm nay ăn mặc tuy không xấu như thế, nhưng cực kỳ bình thường, nhất là có Nam Cung Tuyệt yêu nghiệt kia vừa so sánh với các nàng liền không dễ bị trông thấy.

"Nếu người còn rêu rao như vậy, ta cho mặt người nở hoa." Nguyên Bích thật sự không chịu nổi, uy hiếp hẳn, cảm giác bị người nhìn chăm chăm thực khó chịu, nàng trước kia vẫn ở chỗ tối, ghét nhất bị người chú ý, hiện tại toàn thân cũng không thói quen.

Nam Cung Tuyệt cũng phát hỏa, Nguyên Bích cùng Phụng Yêu mỗi lần đều ngăn cách hẳn cùng Bất Hối, hôm nay rất không dễ dàng không có Phụng Yêu, nhưng một mình nàng vẫn không để hẳn cùng Phụng Nhi tiến thân, cho nên nói móc: "Hừ, người đây là đang ghen tị gia so với người anh tuấn, có giỏi người cũng đi hấp dẫn một cái tới, nhìn người có thể hấp dẫn mấy Tiểu nường tử tới hay không. Không đúng, người là nữ, nên hấp dẫn nam tử, đến đây đi, cho người cơ hội, nếu người có thể hấp dẫn hai nam tử tới gia về sau liền tất cả nghe theo người, nếu không thể, về sau không được quấy rầy ta cùng Phụng Nhi."

Trong lòng tính toán, nhìn hẳn thông minh như vậy, kế sách cao thâm như vậy cũng có thể nghĩ ra, nếu không phải vì nàng là người bên cạnh Phụng Nhi đã sớm phế đi.

"Lời này là thật?" Nguyên Bích vừa nghe, không những không tức giận mà lại nở nụ cười xác nhận lại với Nam Cung Tuyệt.

Đối với khiêu khích của nàng, Nam Cung Tuyệt có chút nghi hoặc, kỳ thật Nguyên Bích cũng coi như có tư sắc, nếu là ăn mặc một chút ra ngoài cũng sẽ dẫn tới sự chú ý của ai người, mấu chốt là nàng hôm nay mặc nam trang, lại là cách ăn mặc của thư đồng, làm sao có thể làm được.

"Gia đồng ý" Nam Cung Tuyệt suy nghĩ mấy khả năng đều bị phủ định, hơn nữa âm thầm có người của mình, cho dù có người muốn tới cũng sẽ bị ngăn cản.

Nguyên Bích khoe miệng khinh câu, lộ ra mỉm cười không dễ dàng phát giác: "Tốt, nếu như vậy, như thế để tiêu thư, Bách Lý công tử còn có Lý tướng quân làm người làm chứng, nếu người thua không cho chống chế."

Lý Mộc Dương vừa thấy Nguyên Bích tươi cười liền biết nàng đã có dự tính trước, bọn hắn nhìn Nam Cung Tuyệt cũng chú ý, nhao nhao đồng ý, Bất Hối khẽ gật đầu cười nhạt không nói, nàng không nghĩ tới Nguyên Bích cũng có lòng dạ hiểm độc như vậy.

Nam Cung Tuyệt đột nhiên có dự cảm bất hảo, nhưng lời đã nói như nước tạt ra ngoài, há lại cho hắn đổi ý, chỉ có thể kiên trì nói: "Cực rồi cực, bất quá phải ở trong một thời gian nhất định, gia cũng không có thời gian cùng người chờ đợi."

"Được." Nguyên Bích vừa nghe, thống khoái đáp ứng, điều này làm cho Nam Cung Tuyệt càng không nắm chắc.

Bất quá Nguyên Bích nói xong cũng không có động tác gì, mà tiếp tục cùng đi theo Nam Cung Tuyệt, lại đi tới đại khái một khắc, Nam Cung Tuyệt đi tới trước cửa Túy Bát Tiên thì ngừng lại, cười nói với Bất Hối: "Phượng Nhi, đến rồi, nhắm mắt lại, chờ ta cho người kinh hi."

Bất Hối nhẹ nhún mi, hắn không lừa nàng chứ, hắn nói kinh hi là Túy Bát Tiên? Chẳng lẽ vừa muốn mời nàng ăn cơm?

Nhìn Nam Cung Tuyệt vẻ mặt đặc ý, Bất Hối bất đắc dĩ đem ánh mắt đóng lại, cùng đợi hắn cho kinh hi.

Nam Cung Tuyệt hiện tại rất cao hứng, kéo cánh tay Bất Hối qua, bất quá nhìn thấy ánh mắt Nguyên Bích lại chỉ dám bắt lấy góc áo của Bất Hối, tiếp theo đưa Bất Hối vào cửa hàng đối diện Túy Bát Tiên: "Phượng Nhi mở mắt ra đi."

Bất Hối chậm rãi mở hai mắt, nhìn một gian cửa hàng trống không nội tâm nghi hoặc, đây là kinh hi cho nàng? Chẳng lẽ?

"Bốn đại gia biết Phượng Nhi thích kiếm tiền, cho nên mua lại cửa hàng này cho Phượng Nhi mở tiệm." Nam Cung Tuyệt cẩn thận quan sát biểu tình Bất Hối, đợi nàng kích động gục trong lòng hắn.

Khoe miệng hơi hơi nhếch lên, khi nàng nhắm mắt bị Nam Cung Tuyệt lôi đi liền mơ hồ đoán được.

Hai ngày trước các nàng tới nàng liền nhìn tới nơi này, khi đó nơi này cũng trống không, còn tưởng rằng đang tu tạo, không nghĩ tới thì ra là Nam Cung Tuyệt mua, nhìn trang hoàng trong điểm cùng quán lẩu thập phần giống nhau.

"Nơi này ta rất thích." Nàng cũng không khách khí, nàng hiện tại cần một gian cửa hàng, hơn nữa nếu cự tuyệt Nam Cung Tuyệt cũng sẽ nghĩ biện pháp để nàng nhận, chỉ có thể nhớ ý tốt của hắn trong lòng, về sau mới tới cảm tạ hắn.

Nam Cung Tuyệt đợi hơn nửa ngày lại chờ được một câu như vậy có chút không dám tin, mắt chớp chớp, lại chớp chớp, ở trên chân mình hung hăng véo một cái mới tin tưởng, Bất Hối quả thật chỉ nói một câu như vậy: "Phượng Nhi không có bày tỏ khác sao?"

"Sau khi khai trương nơi này cho người hai phần hoa hồng." Đây là nàng có thể cho tối đa, mỗi cửa tiệm của nàng đều phải cho Chiến Cảnh Thiên phân nửa.

Nghĩ tới đây, trong lòng kia kêu một cái hận, Chiến Cảnh Thiên năm phần, Nam Cung Tuyệt hai phần, như thế nàng cũng chỉ có ba phần, Chiến Cảnh Thiên cái gì cũng không làm lại thành cổ đông lớn nhất, khi gặp lại hắn nhất định phải đàm đạo lại.

Nếu hắn là dám không đáp ứng!

Liền dùng mỹ nhân kế!

Nam Cung Tuyệt cũng không phải muốn chia gì, bất quá nhìn đến Bất Hối vui vẻ cũng không so đo, một ngày nào đó hắn sẽ đá động được nàng.

"Sư huynh, Mộc Dương, chúng ta kế tiếp đi nơi nào." Kinh hi của Nam Cung Tuyệt đã nhìn, còn Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương.

Hai người cười, sau cùng Bách Lý Hề mở miệng nói: "Đi thôi, kinh hi của chúng ta ở ngay cuối phố."

Nghe đến đó, tâm Nam Cung Tuyết trầm xuống, cuối phố cũng có một cửa hàng bỏ không.

Quả nhiên, đi đến cuối phố vị trí Bát Tiên Lâu thì ngừng lại, sau đó ở đối diện Bát Tiên Lâu cũng có một tiểu lâu hai tầng trống, Bất Hối không nghĩ tới nàng lập tức đạt được hai gian cửa hàng, có thể khai trương trước khi hết năm.

"Đây này phố cực kỳ phồn hoa, các người như thế nào lấy được cửa hàng?" Khi Bất Hối nhìn thấy cửa hàng Nam Cung Tuyết liền có nghi vấn, xem trang hoàng bên trong cũng không phải là ngày một ngày hai có thể làm ra.

"Thời điểm Phượng Nhi rời đi Chiến quốc ta liền mua được, đây là nơi ta tự chọn." Nam Cung Tuyết vẻ mặt đắc ý nói, thời điểm hắc ở Chiến quốc vẫn điều tra chỗ ở Bất Hối, nhưng cũng chưa tìm được, bất quá khi Bất Hối rời khỏi Chiến quốc, người của hắc tra được nàng muốn hồi Phượng quốc liền suốt đêm chạy đến Phượng quốc mua nơi này.

Cũng là vì như vậy, Chiến Cảnh Thiên đưa Bất Hối ra khỏi thành hắc không nhìn thấy, chờ hắc chạy trở về Chiến Cảnh Thiên đã ly khai.

Bất Hối không nghĩ tới hắc đã sớm mua được như thế, các nàng khi đó gặp mặt không quá vài lần? Tuy nàng rất thông minh nhưng vì chịu thương tổn vì tình, cho nên đối với ở chuyện nam nữ luôn luôn tận lực né tránh.

Chiến Cảnh Thiên vận khí thật tốt, là nam tử đầu tiên nàng gặp được ở thế giới này, bản thân cũng rất thân thiết, lại thêm hắc làm nhiều chuyện cho nàng như vậy, còn vô lại chút, cho nên nàng trong lúc bất tri bất giác liền rơi vào tay giặc.

"Chúng ta cũng không sớm như Nam Cung huynh, cửa hàng này ta từ Chiến quốc trở về liền nhìn tới, khi đó lão bản nói còn mấy tháng nữa liền đến kỳ, ta liền dự định mua lại, chỉ là không đủ tiền, hôm qua cùng Bách Lý huynh nhắc tới hai người chúng ta kiếm tiền đem nơi này mua lại." Lý Mộc Dương đơn giản nói một chút.

Hắc chỉ là một tướng quân, tuy cũng có chút sản nghiệp nhưng không có bao nhiêu tiền, nơi này là phố buôn bán phồn hoa nhất Phượng Thành, một gian hàng là giá trên trời, nếu vì thân phận hắc, cửa hàng này đã sớm bán cho người khác.

"Cái này sao có thể được, tâm ý của người Bất Hối lĩnh, nhưng ta không thể chiếm dụng địa phương của người." Bất Hối vừa nghe dự định lúc trước của Lý Mộc Dương, nhất định là lưu cho mình dụng, dù nàng không tìm được cũng không muốn của hắc.

Đối với Bất Hối cự tuyệt trong lòng Lý Mộc Dương đau một cái, nàng không ngại Nam Cung Tuyết đưa, vì cái gì không cần của hắc?

Bách Lý Hề nhìn đến vẻ mặt của hắc, cười đi đến Bất Hối bên người nói: "Ban đầu cửa hàng này Mộc Dương huynh là muốn để lại cho người, hắc sau khi từ Chiến quốc trở về vẫn nhớ mãi không quên hương vị lẩu, cho nên mua cửa hàng cho người đem cái lẩu thành tới chỗ này."

Nghe vậy, Bất Hối lúc này mới minh bạch, thì ra Lý Mộc Dương muốn đưa cho Phong Thập Tam, khi đó còn không biết thân phận chân thật của nàng.

Nghe Bách Lý Hề nói xong, Lý Mộc Dương mới hiểu được vì sao Bất Hối không cần cửa hàng của hắc, mà xoắn xuýt rất cực gần ra.

Sau cùng Bất Hối cũng đem hoa hồng cửa hàng chia cho hai người bọn hắc, Bách Lý Hề làm Hoàng Tử cũng cần dùng đến tiền bạc, Lý Mộc Dương lại càng, như thế nào có thể để cho hắc lợi ích cũng không có, về sau như thế nào lấy vợ sinh con.

Bất Hối hôm nay hết sức cao hứng, không riêng gì bởi vì hai cửa hàng, mà là bọn hắc quan tâm, không nghĩ tới đời này không chỉ có người quan tâm mà còn tìm được nam nhân yêu thương, còn có nhiều bạn tốt như vậy, xem ra nàng kiếp trước chịu khổ đều được đền bù tại đây.

Nghĩ đến bằng hữu, lại nhớ đến Lâm Phong, nàng có thể cũng xuyên qua hay không? Bất quá mặc kệ có thể hay không, nàng tin tưởng nàng ấy nhất định rất tốt.

Hai cửa hàng kia Bất Hối đã nghĩ được làm cái gì, hiện tại nhìn cũng vô dụng, nàng quyết định mời

mọi người đến Túy Bát Tiên ăn một bữa, thời điểm đi về ngang qua mấy gian hàng đều là không, Lý Mộc Dương nghi hoặc thì thầm: "Mấy gian hàng nơi này cũng để không, không biết là ai mạnh tay như vậy?"

Nghe vậy, Nam Cung Tuyệt cũng đi theo oán giận: "Cũng không phải sao, lúc trước gia xem mấy gian hàng này đều để không, nghĩ muốn cùng mua về cho Phượng Nhi, nhưng bọn hăn mặc kệ ra nhiều bạc đều chết sống không bán. Tức chết ta, Phượng Nhi, chờ người khai trương, nhất định phải đem mấy gian hàng này chèn ép, để bọn hăn dám không bán cho ta."

"Đúng vậy, từ bên này đến bên kia tổng cộng có mười gian, bối cảnh cũng rất cường đại, xem ra có thể là một đại thần nào đấy trong triều, cũng có thể là hoàng thất. Sư Muội người cũng phải cẩn thận chút." Bách Lý Hề nhí có vẻ nghiêm túc, có thể ở nơi phồn hoa này mở tiệm, cho dù là tiểu điểm cũng cần phải có bối cảnh.

Mấy người chỉ là nói chuyện phiếm, mặc kệ người phía sau những cửa hàng này là ai cũng cùng các nàng không quan hệ.

"Công tử, chờ một chút." Mới vừa đi được một nửa đường, Nguyên Bích đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người ngừng lại, nghi hoặc nhìn nàng, Nam Cung Tuyệt nhớ lại, nàng hăn không muốn chơi xấu đi, nhất định không thể cho nàng cơ hội.

Bất Hối nhìn thấy bộ dáng nàng có chút do dự nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?" Nàng phát hiện thời điểm Nam Cung Tuyệt đưa cho nàng gian hàng kia nàng liền là biểu tình này.

Nguyên Bích trong lòng thập phần hỗn loạn không ngừng giao chiến, thấy Bất Hối hỏi nàng, cắn chặt răng, nàng làm như vậy Vương gia nhất định sẽ không trách tội nàng. Sau khi hạ quyết tâm, khước miệng nâng lên cao, đối với Bất Hối cung kính nói: "Công tử, mười gian hàng này là lễ vật gia tặng cho người, hi vọng người thích."

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối tràn ngập kinh hi, thời điểm Nam Cung Tuyệt cùng Bách Lý Hề, Lý Mộc Dương đưa cho nàng cửa hàng nàng chỉ có cảm kích, nhưng sau khi nghe Nguyên Bích nói mới có kinh hi, không phải cửa hàng ít nhiều, mà là kinh hi chỉ có người mình thích mới có thể cho.

"Người nói là hăn đưa, người ở đâu?" Bất Hối hoàn toàn quên chuyện Chiến Cảnh Thiên còn đang ở Chiến quốc, còn tưởng rằng hăn đã đến Phượng quốc, vội vàng tìm kiếm bốn phía.

Nhìn thấy biểu tình của Bất Hối tâm Nguyên Bích mới để xuống, cửa hàng này vốn là Chiến Cảnh Thiên muốn đích thân đưa cho Bất Hối, luôn bí mật tiến hành, nhưng khi nàng nhìn đến Nam Cung Tuyệt cùng Lý Mộc Dương, Bách Lý Hề đều tặng Bất Hối cửa hàng liền nhin không được, sợ Bất Hối cảm thấy Chiến Cảnh Thiên không để ý nàng.

Nếu về sau mới đưa cửa hàng này, rất có khả năng làm cho tiểu thư hiếu lắm Vương gia mua sau đó, cho nên mới nói ra.

Cửa hàng này Chiến Cảnh Thiên đã mua vài tháng trước, có thể ban đầu hăn đã biết Bất Hối sớm hay muộn cũng muốn trở về, cho nên sau khi nàng mở quán lâu đầu tiên liền sai người tới Phượng quốc mua mười gian hàng này.

Lúc ấy vì muốn mua cửa hàng này hăn đã bỏ ra rất nhiều tiền, nhưng nếu hăn nhìn đến biểu tình hiện tại của Bất Hối, toàn bộ đều đáng giá.

"Công tử, gia không tới, cửa hàng này đã sớm chuẩn bị."

Nghe vậy, Bất Hối lúc này mới tỉnh táo lại, trong lòng ngầm trách mình phản ứng quá độ, sắc mặt có chút đỏ, cũng chỉ có hăn mới có thể chi phối toàn bộ cảm xúc của nàng.

Các nàng ra đi cũng gần nửa tháng, vẫn cảm thấy rất nhanh có thể gặp mặt, trong lòng cũng không thừa nhận nàng nhớ hăn, nhưng dù như thế nào sự thật cũng vẫn ở nơi đó, hăn nhớ nàng bao nhiêu, nàng cũng nhớ hăn bấy nhiêu.

Phản ứng của nàng đều bị ba nam nhân khác xem ở trong mắt, Bách Lý Hề tất nhiên biết là vì ai, hăn cho rằng Bất Hối lựa chọn trở về Phượng quốc liền không để ý hăn như thế, nhưng hiện tại mới biết được, thì ra trong lòng nàng đã dung không được người khác.

Lý Mộc Dương cũng có thể đoán là người nào, nhớ lại bọn hăn lần đầu tiên gặp nhau hăn còn tưởng

Chiến Cảnh Thiên là đoạn tụ, khi đó nhìn đến Chiến Cảnh Thiên đề phòng mình, trong lòng lại vẫn cười nhạo hãn, không nghĩ tới người gốc nhất lại là mình.

Phản ứng lớn nhất là Nam Cung Tuyết, hãn lần đầu tiên thấy nàng là nhận ủy thác ở Chiến quốc điều tra thân phận Phong Thập Tam, khi đó chính mình bởi vì nhàm chán, nghe nói Chiến quốc mới mở một cửa hàng cực kỳ đặc biệt, vừa lúc gặp được ủy thác này, đối Phong Thập Tam cũng rất tò mò, cho nên mới tự mình đi điều tra nàng.

Lần đầu tiên gặp mặt, hãn cảm thấy đó là một người thú vị, hơn nữa bối cảnh rất cường đại, điều này làm cho hãn nổi lên hứng thú. Lần thứ hai gặp mặt lại phát hiện nàng là nữ tử, này dẫn tới hiếu kỳ của hãn. Trong mắt hãn, nữ tử đều trốn ở phía sau nam nhân, hoặc là âm hiểm giả dối, chưa từng có người như nàng.

Cứ như vậy, hãn đối với nàng càng ngày càng hiếu kỳ, nhin không được muốn hiểu rõ nàng, khi biết được nàng phải về Phượng quốc, không biết vì cái gì rất muốn cho nàng một kinh hi, cho nên liền tự mình chạy tới Phượng quốc mua gian hàng này.

Hãn trong ngày thường làm cái gì cũng dựa vào yêu thích trong lòng, cho nên mãi cho đến lúc này cũng không hiểu được tâm ý của bản thân, mãi đến khi lại nhìn thấy nàng.

Hãn mua cửa hàng xong trở về, ở biên giới Phượng quốc chờ nàng, khi đó trên thân thể nàng tất cả đều là hôn ngân, trong lòng đột nhiên đau, giống như vỡ vụn, chính vì như vậy mới hiểu được hãn đối với nàng là động tình. Đã từng có nhiều nữ nhân vây quanh mình đều thờ ơ, không nghĩ tới lại thích một phụ nữ có chồng, vốn muốn buông tha, nhưng trong lúc vô tình thấy được thủ cung sa trên cánh tay nàng, cứ như vậy tâm của hãn lại nhen nhóm hi vọng.

Nhưng hiện tại, tự giễu nở nụ cười, hãn có thể có được lòng của nàng sao?

Bất Hối không nhận thấy phản ứng của bọn họ, hiện tại trong lòng nàng đều là bóng dáng Chiến Cảnh Thiên, khi nàng bình tĩnh lại, mấy người đã tới Túy Bát Tiên ăn cơm, nhưng mỗi người đều có tâm tư riêng, mới vừa ăn vài miếng, Nam Cung Tuyết liền đứng dậy cáo lui, Bách Lý Hề ăn xong cũng cùng Lý Lý Dương ly khai.

Tuy Bất Hối cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng mỗi người đều có bí mật, việc của mình, cho nên liền dẫn Nguyên Bích hồi phủ, suy nghĩ có thể viết cho hãn một phong thư khen ngợi.

Nhưng, các nàng mới vừa trở lại Phủ Công Chúa, Vô Ảnh hiện ra, thần sắc lo lắng đến bên người Bất Hối: "Chủ tử, có tin tức Phượng Yêu, nàng ở chỗ Hiên Viên Thần."

Nghe vậy, Bất Hối lập tức từ trên ghế đứng lên "Người nói cái gì?" Bởi vì kích động, tay dựa ghế đều bị bóp nát.

Vô Ảnh biết địa vị Phượng Yêu ở trong lòng Bất Hối, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa tới.

Bất Hối mở ra vừa thấy, mặt trên chỉ có mấy chữ: "Tỳ nữ của người ở chỗ Bản Thái Tử."

"Nguyên Bích người đi theo ta, Vô Ảnh người âm thầm điều tới tất cả người có thể điều động đi theo, nếu trong vòng nửa canh giờ chúng ta không ra ngoài, các người liền dẫn người vào, nhất định phải cứu Phượng Yêu ra." Khi Bất Hối biết được Phượng Yêu ở trong tay Hiên Viên Thần liền mơ hồ đoán được, trong lòng tự trách, nàng nhiều ngày không quan tâm nàng, nha đầu gốc kia nhất định là đi báo thù cho nàng.

Bất Hối cùng Nguyên Bích vừa tới Hiên Viên phủ lập tức có người đem các nàng dẫn vào, Hiên Viên Thần lần này cũng không ở hậu viện, mà ở tiền đình chờ, nhìn thấy Bất Hối đến đây trên mặt lộ ra tươi cười trào phúng.

Kỳ thật Phượng Yêu lần đầu tiên tới đã bị phát hiện, bất quá Phượng Yêu chỉ là ở ngoài viện dạo một vòng liền rời đi, bọn hãn vẫn chưa bắt nàng, vì biết rõ mục đích của nàng, cố ý lập ta một kế hoạch.

Đi đến chính sảnh, Nguyên Bích đã bị ngăn ở bên ngoài, Bất Hối một mình đi vào, nhìn đến Hiên Viên Thần ngồi ở chính giữa, đi thẳng vào vấn đề nói: "Phượng Yêu ở nơi nào?" Đồng thời, nâng nâng nhuyển kiểm bên hông, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần đem thân thể lười biếng tựa vào ghế, trong tay thường thức chén trà không, khéo miệng gọi lên nụ cười trào phúng: "Không nghĩ tới tâm cơ của người sâu như vậy, muốn dùng phương

pháp như vậy tới dần tới chú ý của Bản Thái Tử."

Nghe hẳn nói xong, trong lòng Bất Hối có chút nghi hoặc, không biết ý tứ trong lời của hẳn, chau mày, mặc kệ hẳn có ý tứ gì cũng không mắc mớ tới nàng, tiếp tục nói: "Điều kiện gì có thể thả nàng."

"Điều kiện, người có thể cho Bản Thái Tử cái gì?" trào phúng trong lòng Hiên Viên Thần càng ngày càng đậm, thời điểm hẳn ở Mai Thành liền thấy chuyện Bất Hối trêu đùa Sở Mạc, khi đó liền biết nữ nhân này rất biết diễn trò.

Hai ngày này cùng nàng tiếp xúc, bộ dáng xa cách, còn tưởng rằng nàng thật sự đối tính, không nghĩ tới thật sự là lạt mềm buộc chặt, hiện tại lại phái tỳ nữ của mình đến ám sát, nhất định là muốn mượn có lấy thân báo đáp đối lấy an nguy của tỳ nữ nàng.

Mưu kế một vòng tiếp theo một vòng, nếu trước đó không thấy rõ bộ mặt thật của nàng, thật đúng là có thể bị lừa.

Nghe vậy, Bất Hối chau mày, lạnh giọng nói: "Chuyện trước kia có thể không nhắc tới." Tuy hiện tại người nàng hận nhất là Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết, bất quá vì Phượng Yêu nàng có thể buông tha báo thù.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần hừ lạnh một tiếng, quả nhiên giống như hẳn nghĩ, xem bộ dáng của nàng, diễn thật giống.

"Người không muốn nhắc chuyện cũ, Bản Thái Tử vẫn còn không nguyện ý, chỉ có một điều kiện, vào ngày sinh nhật của người từ hôn, hơn nữa giúp ta cưới được Lục Công Chúa." Hiên Viên Thần cũng không muốn tiếp tục cùng nàng chơi, nói thẳng ra mục đích của hẳn, nếu không đã sớm đem Phượng Yêu giết, hiện tại hẳn muốn nhìn địa vị nha hoàn kia trong lòng nàng như thế nào.

Nguyên bản khi Bất Hối nghe đến nửa câu đầu tâm liền trầm xuống, nhưng nghe đến nửa câu sau trong lòng tràn ra vô hạn kinh hãi, trong lúc này quên phản ứng.

Nhìn thấy biểu tình của Bất Hối, Hiên Viên Thần chau mày, uy hiếp nói: "Nếu người không đáp ứng, liền chờ nhật xác nha hoàn của người đi."

Nghe vậy, Bất Hối lúc này mới phản ứng kịp đây là sự thật, kìm nén vui sướng trong lòng, khẩn trương mở miệng nói: "Ta đáp ứng người, người giao cho ta."

Nghe được nàng đáp ứng nhanh như vậy, Hiên Viên Thần không dám tin, chẳng lẽ đây là mưu kế của nàng, muốn dẫn người đi sau này sẽ đối ý?

Chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên người Bất Hối nhìn nàng, tia vui sướng trong đáy mắt kia tuy ẩn giấu rất sâu nhưng vẫn bị hẳn thấy được, tuy chỉ chột lóe lên nhưng xác định sẽ không sai.

Thấy vậy, trong lòng hẳn không biết vì sao có chút nặng nề, nhưng giây lát liền bỏ qua, xem ra nữ nhân này diễn trò lạt mềm buộc chặt càng ngày càng cao, gọi lên khoe môi, lạnh giọng nói: "Bản Thái Tử dựa vào cái gì tin tưởng người đây?"

"Ta ——"

Bất Hối vừa muốn nói ra hứa hẹn của nàng, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đánh nhau, nội tâm cả kinh, hẳn không là Vô Ảnh dẫn người xông vào chứ? Bây giờ còn chưa qua nửa canh giờ?

Hiên Viên Thần khoe miệng trào phúng càng lúc càng lớn, mà khi hẳn muốn mở miệng lần nữa, bên ngoài lại truyền đến một đạo thanh âm hùng hậu lại cuồng ngạo: "Chỉ bằng nàng là nữ nhân của Bốn Vương!"

Chương 77: Tình địch gặp mặt

• • •

Cuồng vọng lại bá đạo tuyên thệ, Bất Hối tâm cũng đi theo những lời này hung hăng nhảy dựng lên, không nghĩ tới hăn lại đột nhiên xuất hiện, không có tâm tư suy nghĩ nguyên nhân, bởi vì hiện tại chỉ muốn gục trong lòng hăn, giống như chỉ có như vậy mới có thể tin tưởng thật là hăn.

Chiến Cảnh Thiên vùng tay lên, hắc y che ở ngoài cửa bị đánh ra ngoài, vô số người bổ nhào tới hăn nhưng không có một người có thể làm hăn dừng bước, giờ phút này trong mắt hăn chỉ có một người, trong lòng cũng không kìm nén nổi kích động.

Hiên Viên Thần tuy không cùng Chiến Cảnh Thiên gặp mặt, nhưng trong lục quốc Chiến Cảnh Thiên là đối thủ lớn nhất của hăn, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết hăn là ai, không nghĩ tới hăn cư nhiên dám trắng trợn tự tiện xông vào địa bàn chính mình, tức giận trong lòng bỗng nhiên tăng lên, vận khí ngưng thần, một chưởng đánh tới Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên đã sớm dự liệu hăn sẽ ra tay, giải quyết những hắc y nhân bên người một chưởng đánh trở về.

Ầm!

Bàn tay hai người ẩn chứa mười phần uy lực, khi hai đạo chưởng phong tiếp xúc với nhau sinh ra dao động thật lớn, một cái tiền thính bị hủy hoại chỉ bằng một chưởng của hai người.

Sau một chưởng, ai cũng không xuất thủ trước, trong lòng đều vô cùng kinh hãi!

Nhất là Hiên Viên Thần, cổ họng ngòn ngọt, một búng máu dâng lên, cưỡng chế tại mới không phun ra, không nghĩ tới dùng tới tám phần công lực còn không có chiếm được ưu thế, Chiến Cảnh Thiên không hổ là kình địch của mình!

Đồng dạng, Chiến Cảnh Thiên trong lòng cũng nổi lên gợn sóng, tuy thương tổn của hăn vừa lành, chưa hoàn toàn khôi phục nhưng tám phần công lực không phải kẻ nào có thể so bằng, không nghĩ tới chỉ là thế lực ngang nhau, nhìn Hiên Viên Thần như vậy cũng là không đem hết toàn lực.

Cho dù vậy lại như thế nào, không ai được khi dễ nữ nhân của hăn, cũng không có người có thể ngăn hăn, không để ý tới hắc y nhân bên người lại vây tới, kiên định hướng Bất Hối đi đến.

"Dừng tay!" Hiên Viên Thần nhìn thuộc hạ không ngừng bị đánh bay, nuốt xuống một búng máu, lạnh giọng hạ lệnh, ngay cả hăn cũng chưa chiếm được ưu thế, những người đó đi lên cũng là chịu chết.

Đã không có ngăn trở, Chiến Cảnh Thiên ba bước thành hai đi đến bên người Bất Hối, một tay ôm nàng vào trong ngực, như muốn hòa nàng vào cơ thể mình, ngửi được mùi thơm trên người nàng mới có thể cảm giác được nàng thật sự ở trong ngực hăn, trong khoảng thời gian này thật là quá dày vò.

Bất Hối phản ứng cũng rất kịch liệt, hai tay cũng gắt gao ôm hăn, nếu nơi này không ai nhất định sẽ tấn công hăn mãnh liệt.

Trong đại sảnh tuy một mảnh bừa bãi nhưng vẫn không cách nào che dấu hào quang chói mắt phát ra trên người hai người!

Hiên Viên Thần nhìn hai người ôm nhau, sắc mặt càng ngày càng đen, Bất Hối kích động còn có kinh hỉ hăn đều xem ở trong mắt, đặc biệt tình cảm nàng mãnh liệt như thế, lại càng đau đớn mắt của hăn, không phải vẫn luôn miệng nói yêu mình sao? Vì sao lại cùng nam nhân khác ôm ấp?

Ngực đột nhiên đau, loại đau này càng ngày càng mãnh liệt, giống như nếu như không làm gì sẽ hít thở không thông.

"Không biết Chiến Vương tới đây là có ý gì?" Hiên Viên Thần cưỡng chế đau đớn trong lòng, hăn cảm thấy những thứ này đều là bị tức, không có ý tứ khác.

Chiến Cảnh Thiên đành phải buông tiểu nữ nhân trong ngực ra, bắt quá một cánh tay vẫn ôm eo của nàng, tuyên bố quyền sở hữu của hăn, đến lúc này hăn cũng chưa quên, người đối diện đúng là vị hôn phu trên danh nghĩa nữ nhân của mình.

"Bồn vương tới tất nhiên là vì nữ nhân của ta!" Chiến Cảnh Thiên bá đạo nói, là trong lòng Hiên Viên Thần lại nổi lên cơn nóng, bất quá trên mặt không có bất kỳ phản ứng gì.

Có Chiến Cảnh Thiên đến, tâm Bất Hối trở nên kiên định, khóe miệng giương nhẹ, cười lạnh nói: "Hiên Viên thái tử, người hiện tại có thể tin chứ, ta vô cùng nguyện ý cùng người giải trừ hôn ước, hơn nữa đảm bảo trợ giúp người cưới Lục Công Chúa."

Chờ giây lát không thấy Hiên Viên Thần mở miệng, Bất Hối lông mày nhíu lại, thờ ơ nhìn về phía Hiên Viên Thần, trào phúng nói: "Chẳng lẽ Hiên Viên thái tử muốn nói không giữ lời?"

Nghe vậy, Hiên Viên Thần cười tự giễu, vị hôn thê của hắn cư nhiên rúc vào trong lòng nam nhân khác, đối với mình thờ ơ. Tốt! Rất tốt! Sẽ có ngày hắn làm cho nàng hối hận.

"Người tới, đem thích khách dẫn tới."

Ra lệnh một tiếng lập tức có người đem Phượng Yêu dẫn lên.

"Phượng Yêu!"

Nhìn thấy Phượng Yêu một khắc, Bất Hối khẩn trương chạy tới, một tay ôm nàng vào ngực, hai mắt Phượng Yêu nhắm chặt, trên mặt trắng bệch như giấy, khóe miệng còn có tia vết máu, vừa thấy liền là bị nội thương nghiêm trọng.

Bất Hối gặt gao ôm nàng đứng lên, nhưng khi tay chạm đến phía sau lưng của nàng, vết máu kia đã khô làm nàng cả kinh, vội vàng xoay người xem xét, một lỗ hồng sau hai tắc xuất hiện trước mắt, tuy miệng vết thương đã kết vảy nhưng máu vẫn lại tràn ra.

Giờ khắc này trong lòng vô cùng hận, đều là vì nàng Phượng Yêu mới một lần một lần thụ thương, mà đầu sở gây nên, đều là Hiên Viên Thần!

Đối mặt với hận ý mãnh liệt của Bất Hối, Hiên Viên Thần chau mày, hắn không muốn nàng dùng ánh mắt này nhìn hắn: "Người còn không mang nàng đi chữa thương, cũng chỉ có thể là một khối thi thể." Đồng thời, nhìn thấy nàng thương tâm như thế, đột nhiên có chút hối hận, chỉ cần bắt lấy nàng không thương tổn nàng thì tốt rồi.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận!

"Chúng ta rời đi trước, đi tìm Hoa Thiên Thần." Chiến Cảnh Thiên biết cảm tình Bất Hối đối với Phượng Yêu, hiện tại cứu người quan trọng hơn, cũng may Hoa Thiên Thần theo tới.

Bất Hối lập tức đem Phượng Yêu ôm vào trong ngực, lo lắng chạy ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần, không nói gì, cũng theo ra ngoài.

"Thái tử, cứ như vậy thả bọn họ đi sao." Nhìn đến đả thương bên mình nhiều người như vậy, Vô Tâm đi đến bên cạnh Hiên Viên Thần nói, chính hắn cũng bị Chiến Cảnh Thiên đánh một chưởng, hiện tại mới có thể đứng dậy.

"Lui xuống chữa thương đi."

Hiên Viên Thần làm sao không muốn giữ hắn lại, nhưng bây giờ còn không phải lúc, hơn nữa bọn hắn ở trong này đánh người chết ta sống, lại có rất nhiều người ngư ông đắc lợi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Chiến Cảnh Thiên cứ như vậy rời đi, không thể để tiểu nhân chiếm tiện nghi!

"Hoa Thiên Thần đâu? Hắn ở nơi nào?" Bất Hối vừa ra, chỉ thấy Nguyên Bích cùng Vô Ảnh, cũng không có bóng dáng Hoa Thiên Thần, đối với Chiến Cảnh Thiên lo lắng hỏi.

Nhìn vẻ mặt nàng lo lắng, Chiến Cảnh Thiên ôn nhu an ủi: "Đã có người đi thông báo cho hắn, chúng ta đi về trước, hắn sẽ lập tức vào thành, người yên tâm, có hắn ở đây Phượng Yêu nhất định không có việc gì."

Chiến Cảnh Thiên là cùng Hoa Thiên Thần tới, bất quá đi được một nửa hắn nhận được thư của Bất Hối, liền mang theo người suốt đêm chạy tới đây, dựa theo hành trình, Hoa Thiên Thần cũng cần phải đến.

Bất Hối nghe được an ủi của hắn, người cũng yên tĩnh trở lại, đem Phượng Yêu nhẹ nhàng lên xe ngựa, một đường hướng Phủ Công Chúa chạy trở về.

Sau khi trở lại phủ công chúa, Bất Hối đặt nàng lên trên giường lau miệng vết thương cho nàng, cũng may chỉ bị một kiếm, bất quá đổ máu nhiều lắm, trị liệu lại quá muộn, mặc dù có Hoa Thiên Thần nhưng

vẫn rất nguy hiểm, không biết có thể cứu hay không.

"Phượng Yêu!"

Bất Hối đem miếng vết thương của nàng rửa sạch Hoa Thiên Thần liền đến. Chiến Cảnh Thiên đi rồi, Hoa Thiên Thần vốn muốn đi chậm một chút thử xem nữ nhân kia có thể nhớ hãn hay không, bất quá đi được một nửa tâm đột nhiên đau, trong lòng có dự cảm bất hảo rất mãnh liệt, cho nên cũng bắt đầu suốt đêm chạy đi, khi vừa mới ở ngoài thành nghe được tin, cái loại đau đớn hủy thiên diệt địa này, hãn rốt cục hiểu tâm tình Chiến Cảnh Thiên ngày đó.

Hoa Thiên Thần vừa đến trong mắt Bất Hối xuất hiện kinh hãi, đem vị trí nhường lại cho hãn, hòm y được các vật phẩm đều đã chuẩn bị tốt, vì không muốn trở ngại Hoa Thiên Thần những người khác đều lui ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên đem Bất Hối ôm vào trong ngực, cũng nàng ngồi ở ngoài cửa chờ kết quả, nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng chỉ có thể vô thanh an ủi nàng.

Một giờ đi qua, trong phòng không có tin tức gì, trong lòng Bất Hối càng nóng nảy, chẳng lẽ Hoa Thiên Thần cũng không có biện pháp?

Cột kẹt!

Rốt cục, lại một giờ qua đi, cửa bị đẩy ra, Bất Hối lập tức chạy tới, nhìn Hoa Thiên Thần thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt trắng xanh lo lắng hỏi: "Nàng như thế nào?"

Hoa Thiên Thần mỉm cười vô lực: "Nàng không có việc gì, vết thương đã không chế được, chỉ cần tĩnh lại liền không sao." Dứt lời, bóng người nhoáng lên một cái ngã xuống.

Cũng may Chiến Cảnh Thiên phát hiện, một tay đỡ lấy hãn, Vô Ảnh mang hãn vào một gian phòng khác nằm, Chiến Cảnh Thiên xem mạch cho hãn, sau đó điểm huyết ngủ của hãn.

"Hãn không có việc gì, có thể là vì hãn suốt đêm chạy đi, nghe đến Phượng Yêu bị thương vừa rồi lại tập trung cao độ chữa thương cho nàng nên mới vậy, nghỉ ngơi thì tốt rồi."

Nghe Chiến Cảnh Thiên nói xong, đem Hoa Thiên Thần ở chỗ này, Bất Hối lại nhìn Phượng Yêu, nhìn thấy nàng thật sự không có việc gì mới yên lòng, nhìn đến nam nhân vẫn đi theo bên cạnh mình, sắc mặt của hãn cũng rất mệt mỏi, ngay cả cằm cũng xuất hiện râu đen.

"Chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đi, để Nguyên Bích thủ đi." Vốn Bất Hối muốn gác đêm, nhưng nàng nếu không ngủ hãn cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Sau khi ôm nữ nhân ngày ngày tưởng niệm vào trong ngực, tâm của hãn mới an tĩnh lại, có thể là quá mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, nhìn thấy hãn ngủ an tường, Bất Hối dùng ngón tay miêu tả hình dáng của hãn, chẳng biết lúc nào cũng ngủ thật say.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Chiến Cảnh Thiên đã không có ở bên người, trong lòng có tia ấm áp, hãn nhất định là đi chuẩn bị bữa sáng, vừa muốn đứng dậy Nguyên Bích đi đến: "Tiểu thư, rửa mặt chải đầu là có thể ăn cơm."

"Phượng Yêu đâu, thức dậy sao?" Nhìn thấy Nguyên Bích, Bất Hối vội vàng hỏi.

Khóe miệng Nguyên Bích nhẹ nhàng gợi lên: "Chủ tử yên tâm đi, Hoa thần y đã đã tỉnh lại, hãn tự mình chiếu cố Phượng Yêu." Trong lòng cũng cực kỳ hâm mộ Phượng Yêu, có một nam nhân thâm tình bồi tại bên người như thế.

Nghe xong Nguyên Bích nói, Bất Hối mới yên lòng, rửa mặt chải đầu ra ngoài, khi nhìn đến Chiến Cảnh Thiên toàn thân thanh sáng ngồi ở trước bàn chờ nàng, vẻ mệt mỏi hôm qua đã không thấy nữa.

"Công Chúa, ngoài cửa có người đưa tới cái này, nói là Phượng Yêu cô nương đưa tới."

Thời điểm Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên chuẩn bị ăn cơm, quản gia cầm một bọc đi đến.

"Người nào đưa tới?" Bất Hối nghi hoặc tiếp nhận cái bọc hỏi, Phượng Yêu rõ ràng nằm ở trên giường, làm sao có thể sai người đưa tới cái này.

Đối với nghi vấn của Bất Hối, quản gia mặt không chút thay đổi cung kính đáp: "Là một tiểu khất cái đưa tới, hãn nói bọc này vốn là ngày mai đưa tới, bất quá hãn hôm nay phải rời khỏi Phượng Thành, cho nên mới đưa đồ đến trước."

"Thường hẩn một chút bạc để hẩn đi đi."

Bất Hối có lẽ biết là cái gì, đem bọc mở ra, bên trong có một phong thư còn có một cái hà bao, mở thư ra, quả nhiên như nàng sở liệu, phía trên là di thư của Phượng Yêu.

Đại ý là nói cho Bất Hối nguyên nhân trước đó, hơn nữa bảo Bất Hối đừng báo thù cho nàng, sớm ngày vứt bỏ cừu hận tiếp nhận Chiến Cảnh Thiên. Bất Hối không nghĩ tới, nàng là ôm tâm tư đồng quy vu tạn, nhưng nàng nghĩ Hiên Viên Thần quá đơn giản, nếu hẩn dễ dàng bị giết như vậy, đã sớm chết vô số lần.

Một cái hà bao khác lại để mình giúp nàng giao cho Hoa Thiên Thần, chỉ nói đây là nàng nợ hẩn.

Bất Hối lấy hà bao nhìn một phen, thở dài một hơi, xem ra trong lòng Phượng Yêu vẫn có Hoa Thiên Thần, nếu không sẽ không vào lúc cuối cùng chỉ nghĩ đến hẩn mà không nghĩ tới Bách Lý Hề.

"Đây là đưa cho người." Bất Hối đem thư thu vào, sau đó đứng dậy đem hà bao giao cho Hoa Thiên Thần, tuy hẩn ngủ một đêm nhưng bây giờ vẫn rất tiêu tụy, xem ra Phượng Yêu ở trong lòng hẩn cũng rất sâu.

Hoa Thiên Thần nhận lấy hà bao trong tay, đây là hẩn vẫn muốn, nhưng hiện tại nhận được không hề cao hứng, hi vọng nàng có thể tự tay giao cho hẩn.

Bất Hối nhìn thoáng qua Phượng Yêu liền lui ra ngoài, thời gian còn lại vẫn nên lưu cho hai người bọn hẩn đi.

"Nữ nhân ngốc, người như thế nào có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, sao không tìm ta nghĩ biện pháp cho người, nhanh đứng lên cho gia, cái hà bao này xấu như vậy, thêu một cái khác cho ta."

Cúi đầu nhìn thoáng qua hà bao, mặt trên thêu một đóa mẫu đơn, nếu không phải Bất Hối đưa cho, hẩn thực cho rằng đây là thêu cho nữ nhân nào, như thế nào có thể thêu cho hẩn cái này, ít nhất cũng phải là uyên ương.

Hà bao màu xanh biếc, chính giữa là mà trắng, bên trong thêu mẫu đơn sắp nở hết sức kiều diễm, mặt kia vẫn là một đóa mẫu đơn, xem ra nàng muốn trả thù hẩn. Bất quá có thể được nàng tự tay thêu hà bao vẫn cực kỳ vui vẻ, tuy ngoài miệng nói xấu nhưng vẫn cẩn thận đặt ở bên hông.

Nhìn nữ nhân đang ngủ say sưa, chỉ có khi nàng ngủ hai người bọn họ mới có thể hòa hợp ở chung như vậy, chỉ cần nàng vừa tỉnh khăng định sẽ gây gổ.

Vết máu ở khoe miệng Phượng Yêu đã được lau sạch, làn da bởi vì mất máu quá nhiều có vẻ tái nhợt, là lông mi thật dài nháy động như là muốn cố gắng tỉnh táo lại, lần đầu tiên thụ thương cũng như vậy, nàng có ý chí sinh tồn mãnh liệt, cho nên lần trước bị thương nặng như vậy còn có thể tỉnh lại.

Vươn tay ra cẩn thận vuốt ve trên khuôn mặt non mịn của nàng, lòng ngón tay truyền đến xúc cảm mềm nhẵn làm cho trái tim nhện không được kịch liệt nháy lên, khi ngón tay đụng đến môi nàng, cảm giác trong lòng càng ngày càng mạnh, có một thanh âm nói cho chính mình, hôn đi.

*

Thời điểm Bất Hối trở lại phòng, Chiến Cảnh Thiên vẻ mặt mỉm cười chờ ở nơi đó, vừa nhìn thấy Bất Hối đi tới một tay kéo nàng vào trong ngực, sau đó hôn lên môi nàng, không ngừng hấp thụ hương thơm của nàng, đây là chuyện ngày hôm qua hẩn đã muốn làm.

Đối với nụ hôn của hẩn, Bất Hối cũng rất khát vọng, ôm chặt lấy thắt lưng hẩn nhiệt tình hôn trả, môi dán môi, không ngừng gặm cắn, đầu lưỡi dây đó quấn quanh, không khí dần dần nóng lên, một lát sau, Bất Hối liền cảm thấy hít thở không thông, nhưng cứ như vậy không muốn tách ra, mãi đến không thể hô hấp mới tách ra.

Tuy tách ra nhưng thân thể còn không tách ra, Chiến Cảnh Thiên gắt gao ôm nàng ở trong ngực, kể rõ tường niệm của hẩn. Bất Hối dán sát má trên bộ ngực cứng rắn của hẩn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hẩn, tham luyến cảm giác an toàn hẩn cho.

Thời gian từ từ trôi qua, Bất Hối rốt cục từ trong ngực hẩn vùng vẫy ra, nhìn vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên cười đến đắc ý, nường mảy, nghiêm mặt lạnh giọng nói: "Nói đi, vì cái gì lại đột nhiên xuất hiện tại Phượng quốc?"

Gặp lại cao hứng là cao hứng, nhưng hẩn dám không nghe lời tự tiện chạy tới, cũng không thể liên

buông tha như vậy, nếu không về sau lại càng khó dạy dỗ.

Nhìn thấy Bất Hối đột nhiên trở mặt, Chiến Cảnh Thiên đặc ý tươi cười lập tức biến mất vô ảnh vô tung, thay bằng thần sắc ủy khuất, thương cảm nhìn nàng: "Bởi vì ta nhớ người, hơn nữa ta cũng nói với người ta muốn đến đây."

Nghe vậy, Bất Hối tươi cười lạnh hơn: "Giỏi lắm, còn dám học nói dối, người khi nào thì nói cho ta biết?"

Chiến Cảnh Thiên tiếp tục sử dụng chiêu trước kia, muốn ôm nàng vào trong ngực, Bất Hối sớm có chuẩn bị, căn bản là chưa cho hắn cơ hội này, quay người lại ngồi trên ghế, thờ ơ nhìn hắn.

"Đương nhiên là ở trong thư viết cho nương tử, ta nhận được nương tử hồi âm cũng không ngăn cản ta tới." Chiến Cảnh Thiên lại đi bên người nàng đung đung, nhưng nhìn đến ánh mắt sắc bén của nàng lại lui trở về, lần này nhất định phải cẩn thận ứng phó, thiên vận không thể chộc nàng giận, hiện tại sai lang bên người nàng nhiều lắm.

Thư?

Bất Hối nghi hoặc, những thư này nàng đã xem qua, cũng không phát hiện chỗ nào viết hắn muốn tới, sẽ không cùng nàng chơi chữ đi.

"Ra kia đứng" Đang suy nghĩ, phát hiện Chiến Cảnh Thiên lại đi tới, đối với hắn hừ lạnh một tiếng, hiện tại hắn là tội nhân, không cho hắn biết sai, về sau càng bị hắn ăn sạch sành sanh.

Những thư này Bất Hối còn giữ, xoay người sang chỗ khác ở phía dưới bàn trang điểm lấy ra một cái hộp, những bức thư nàng cất ở trong này, mấy ngày nay mỗi ngày hai phong, đã có sáu phong thư.

Khi thấy những thư này, trong lòng có dự cảm bất hảo, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, có vài cái không thấy.

Nhìn thấy biểu tình của nàng, Chiến Cảnh Thiên lộ ra biểu tình tựa như hồ ly, hắn đã sớm đoán nàng hắn không xem mặt sau.

Bắt đầu từ phong thư đầu tiên, mở đầu đều là kể tâm sự, tiếp theo là quan tâm nàng để nàng cảm động, mặt sau nói nàng cách nam nhân xa một chút, mỗi phong thư đều giống nhau, cho nên khi Bất Hối nhận được ba phong thư, vài tờ phía sau liền không xem.

Nghĩ tới đây, vừa lấy ra một bức thấy, quả nhiên, trong những oán giận của hắn hỗn loạn một câu: "Nương tử, ta đã khởi hành đi Phượng quốc, nếu người không đồng ý liền viết thư ngăn cản ta, nếu đồng ý liền không cần trở về."

Trong lòng hừ lạnh, xem ra đây mới là mục đích của hắn, căn bản là không phải phòng bị nam nhân khác.

"Không phải nói thương tổn người chưa tốt thì không thể đi sao?" Cho dù hắn nói qua thì thế nào, dựa theo thời gian nàng nhận được thư, cùng thời gian hắn chạy tới Phượng quốc, thời điểm viết những bức thư này này, người khác đã sớm xuất phát, chiêu tiên trăm hậu tấu này thật cao minh.

"Yên tâm đi, ta nào dám không nghe nương tử nói, thương tổn đã sớm khỏi." Vì mau chóng chạy tới, hắn nghĩ muốn nát óc, cũng bức bách Hoa Thiên Thần muốn nát óc, sau cùng Hoa Thiên Thần rốt cục nghĩ được một biện pháp, chỉ cần có thể tìm đến Thiên Sơn tuyết liên, có thể khôi phục công lực.

Thiên Sơn tuyết liên so với nhân sâm ngàn năm càng khó tìm, bất quá Chiến Cảnh Thiên để sớm gặp được, vận dụng tất cả thế lực rốt cục tìm được, sau khi dùng liền lập tức khởi hành chạy đến.

"Nương tử, ta thật sự rất nhớ người, cho nên nhận được hồi âm của người, nhìn bên trong không cự tuyệt ta mới khởi hành." Rốt cục thừa dịp Bất Hối sững sờ hắn bắt được cơ hội, nhất bả ôm chặt lấy eo nhỏ mềm mại không xương của nàng, dán môi ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói, hữu ý vô ý đụng chạm vành tai của nàng, sau cùng ngâm vào trong mồm.

Bất Hối vốn muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn căn bản không cho nàng cơ hội, hắn vừa khiêu khích, toàn thân nàng tê dại xụi lơ trong lòng hắn, một chút khí lực cũng không có.

"Nương tử, có nhớ ta hay không." Ôm nàng ở trên đùi của hắn, tiếp tục ở bên tai nàng nói, đồng thời không ngừng hôn sau tai nàng, một bàn tay ôm nàng, bàn tay còn lại hướng vào trong quần áo của nàng. . .

Phượng quốc hiện tại là mùa hạ, trời rất nóng nực, cho nên trên y phục mặc người đều rất ít, hai người dán lên như vậy, tầng y phục này cơ hồ không cảm giác được. Khi cảm giác được nhiệt độ ngón tay hắt, Bất Hối mới biết hắt đang làm cái gì, sắc mặt lập tức sắp nhỏ ra máu, Phượng Yêu còn đang nằm trên giường, hắt như thế nào có thể làm loại sự tình này.

"Buông, ta muốn đi xem Phượng Yêu." Bất Hối nhắc nhở hắt, nhưng nam nhân này vừa mới nếm được ngon ngọt sao có thể dễ dàng dừng tay như vậy, ngón tay tiếp tục ở trên thân thể nàng châm ngòi thổi gió.

"A! Dâm tặc!"

Ngay tại Chiến Cảnh Thiên muốn tiến thêm một bước, từ trong phòng Phượng Yêu truyền ra tiếng chửi bậy, Bất Hối vừa nghe, lập tức từ trong lòng Chiến Cảnh Thiên nhảy ra ngoài, lo lắng chạy vào phòng Phượng Yêu.

Theo nàng chạy vào còn có Nguyên Bích, hai người kinh hãi nhìn Phượng Yêu ngồi ở trên giường, nàng thật sự đã tỉnh lại: "Phượng Yêu!" Bất Hối kích động kêu lên, nàng thực sợ không thấy được nàng.

Phượng Yêu vừa thấy Bất Hối, nước mắt cũng nhịn không được nhỏ xuống, nàng là ôm tâm tư phải chết, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ lại nhìn thấy Bất Hối, vừa định xuống giường đến bên người Bất Hối, nhưng phía sau lưng truyền đến đau đớn rét thấu xương làm cho nàng ngừng lại.

"Đừng lộn xộn, cẩn thận miệng vết thương." Hoa Thiên Thần nhìn biểu tình thống khổ trên mặt nàng, lập tức biết nàng chạm vào miệng vết thương, vội vàng ngồi vào bên người nàng đỡ nàng xuống, cẩn thận xem xét miệng vết thương có vỡ ra hay không.

Một cử động kia của Hoa Thiên Thần, Bất Hối mới chú ý tới hắt, nhớ tới tiếng kêu vừa rồi của Phượng Yêu, hắt hắt không lại phi lễ nàng chứ? Khi thấy trên má hắt hồng hồng dấu năm ngón tay, khoe miệng giật giật, đây là cái giá phải trả vì háo sắc.

Phượng Yêu thấy hắt không chút kiêng kỵ đem áo của nàng cởi ra xem xét miệng vết thương như thế, trắng xanh trên mặt hiện lên một tia hồng nhuận, muốn tránh thoát hắt nhưng mới vừa động đã bị hắt kéo trở về: "Người ——"

"Đừng nhúc nhích, miệng vết thương đều đã nứt ra rồi, ta băng bó lại cho ngươi." Hoa Thiên Thần không để ý sắc mặt của nàng, nàng vừa mới vừa động, miệng vết thương sau lưng quả nhiên nứt ra rồi, vẻ mặt nghiêm túc băng bó miệng vết thương. Thương tổn trước kia là ở trước ngực, khi đó cũng có thể không kiêng kỵ, đừng nói hiện tại thương tổn phía sau lưng.

Nhìn đến hắt như thế, Phượng Yêu có chút chột dạ, ngồi ở chỗ kia một cử động nhỏ cũng không dám, chờ hắt băng bó, khoe mắt lườm Bất Hối cùng Nguyên Bích đứng ở cửa một cái, then thùng quay đầu đi, quá dọa người, nam nhân này như thế nào liền không đứng đắn chút.

"A!"

Hoa Thiên Thần tuy cẩn thận băng bó miệng vết thương cho nàng, nhưng trong lòng giận nàng không biết yêu quý chính mình, xuống tay không tự giác nặng chút, mãi đến khi nghe được tiếng kêu đau đớn của nàng mới phát hiện, lập tức đem động tác nhẹ nhàng chút.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phượng Yêu sắc mặt đỏ bừng, Hoa Thiên Thần khoe miệng giật giật, nghĩ lại một cái tát vừa rồi kia, đâu có bộ dáng người trọng thương.

Vừa rồi lúc Phượng Yêu đang ngủ say, trong lòng hắt bị mê hoặc, muốn nếm thử hương vị của nàng, cho nên hôn lên môi nàng. Vốn là muốn chạm vào một chút, nhưng khi hắt áp môi vào nàng lại có chút lạnh lẽo, lại mềm mại lại say nồng, đại não trống rỗng, thân thể như bị mê hoặc, không ngừng nhắm nháp.

Ngay lúc hắt hoàn toàn nhập tâm, trên mặt đột nhiên trúng một cái tát, tiếp theo Phượng Yêu liền truyền ra một tiếng hét chói tai, sau đó Bất Hối cùng Nguyên Bích chạy vào.

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, vì cái gì mỗi lần nàng tỉnh lại đều như vậy. Xem ra phải thêm chút sức, đến khi nào có thể quang minh chính đại hôn nàng thì tốt rồi.

Kỳ thật, giờ phút này tâm Phượng Yêu cũng không bình tĩnh, trong lúc hôn mê nàng gặp ác mộng, mơ

thấy nàng đến chỗ một thế giới tối đen chỉ có một mình nàng, mặc kệ kêu như thế nào cũng không có người đáp lại nàng, nàng tại cái thế giới tối đen kia không ngừng chạy trốn, lại chạy như thế nào cũng không ra được, ngay lúc nàng tuyệt vọng, đột nhiên truyền đến một tia sáng, còn có thanh âm một người nam nhân, nàng theo phương hướng ánh sáng cùng thanh âm chạy tới, sau cùng rốt cục chạy ra.

Lúc này nàng ý thức của nàng liền thức dậy, thân thể cũng điểm điểm khôi phục tri giác, trí nhớ cũng từ từ sống lại, nhưng ngay lúc này nàng cảm giác trên môi truyền đến một tia ấm áp, giống như có cái gì đang liếm cắn môi của nàng, loại cảm giác này cực kỳ ngọt ngào, nàng rất thích, thân thể theo bản năng đáp lại

Nhưng đột nhiên nàng tỉnh lại, biết trên môi là cái gì, trong lòng cả kinh, không nói hai lời đem người phía trên đẩy ra, một cái tát liền phiến qua, một loại cảm giác then cùng phần hận trong lòng tràn ra, cho nên mới hét lớn.

Nhưng khi nàng hoàn toàn thanh tỉnh nhìn đến trước mắt ngồi là Hoa Thiên Thần liền ngây ngẩn cả người, nàng vẫn cho là là Hiên Viên Thần, vừa muốn mở miệng giải thích thì Bất Hối cùng Nguyên Bích liền vọt vào.

"Được rồi, ngoan ngoãn nằm xuống, không được lộn xộn có nghe hay không." Hoa Thiên Thần thở ra một hơi, thời điểm trước kia bôi thuốc trước ngực cho nàng cũng không có cảm giác gì, nhưng lần này chỉ là phía sau lưng mà thiếu chút nữa không khống chế nổi, trách không được Chiến Cảnh Thiên mỗi ngày đều thúc giục hẩn nhanh điều trị thân thể cho Bất Hối.

Nhìn thấy Hoa Thiên Thần đứng dậy muốn rời khỏi, trong lòng Phượng Yêu đột nhiên có chút lo lắng, có phải hẩn sinh khí hay không? Sốt ruột, tự nhiên bắt tay hẩn, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi." Nàng thực không phải cố ý, nếu biết người kia là hẩn, nhất định sẽ không đánh.

Không đúng, cho dù là hẩn thì như thế nào?

Nghĩ tới đây Phượng Yêu mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, nàng cư nhiên bị hẩn hôn, mà còn nàng còn giống như hôn lại hẩn, kia là nụ hôn đầu của nàng!

Bất Hối cùng Nguyên Bích đứng ở cửa hồi lâu, nhưng Phượng Yêu chỉ nhìn thấy các nàng đầu tiên phản ứng một chút, tiếp theo tâm tư liền đều đặt trên người Hoa Thiên Thần, trong lòng thở dài, quả nhiên là có nam nhân đã quên tiểu thư, hai người liếc nhau, xoay người đi ra ngoài, chỉ cần nàng tỉnh lại là được.

Khi thanh âm đóng cửa truyền đến, Phượng Yêu mới nhìn đến người ở cửa đã không thấy nữa, trong lòng lại hối hận, tiểu thư có tức giận hay không, lại bắt đầu xoắn xuýt dâng lên.

Hoa Thiên Thần cảm thấy Bất Hối cùng Nguyên Bích rất có nhãn lực, nhìn tiểu nữ nhân trên giường giữ chặt tay hẩn không rời, lại lần nữa trở về, nhìn nàng vẻ mặt xoắn xuýt, mày cũng nhíu lại, đem bàn tay còn lại đặt trên trán nàng, nhẹ nhàng vuốt lên mi đang nhíu chặt của nàng, lúc này mới nở nụ cười.

"Uh~m?" Thấy hẩn nhìn chăm chăm mình, Phượng Yêu mới phản ứng kịp, nhớ tới chuyện vừa rồi, mặt lại đỏ lên, khẩn trương lấy tay về, đem chăn trùm kín đầu, thật sự là quá dọa người .

"Ha ha."

Hoa Thiên Thần tâm buột chặt rốt cục để xuống, nhìn bộ dáng của nàng thoải mái cười ha hả, thật sự là rất thú vị, cũng không ngăn cản nàng, tùy ý nàng trốn ở trong chăn, hẩn an vị ở bên giường nhìn.

Hiện tại là mùa Hạ, đừng nói là trùm chăn kín đầu, chu dù đắp chăn cũng thấy nóng, cho nên chỉ được một lát Phượng Yêu liền chịu không nổi, xốc lên chăn từng ngum từng ngum thở phì phò.

Nhìn đến nam nhân đang cười vui vẻ, hung hăng trợn mắt nhìn hẩn, cũng không biết ngăn cản nàng sao? Cư nhiên đến lúc này còn xem nàng thành truyện cười, quả nhiên là lòng dạ hiểm độc!

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi, ta muốn đi ngủ." Bị hẩn nhìn chăm chăm, Phượng Yêu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cho dù không nhìn hẩn nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hẩn, bất đắc dĩ lớn tiếng quát hẩn, ý đồ có thể giảm bớt xấu hổ.

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần nở nụ cười, tiến đến cạnh nàng cẩn thận nhìn nàng, tiếp theo mới mở miệng nói: "Càng xem càng đẹp!"

Vốn Phượng Yêu muốn động thủ đuổi hẩn nhưng nghe hẩn nói xong liền ngây ngẩn cả người, hẩn

đang khen nàng sao? Không có nữ nhân không thích được người khen, lại còn là nam nhân mình để ý.

Nàng từ nhỏ đã đi theo Bất Hối, tuy bộ dáng nàng cũng không xấu nhưng hào quang đều bị Bất Hối che đậy, đây là lần đầu tiên có người nói nàng đẹp, khoe miệng nhin không được câu lên: "Miệng lưỡi trơn tru."

Nhìn bộ dáng nàng kiều my, Hoa Thiên Thần nhin không được muốn trêu chọc nàng, cho nên cố ý tả oán nói: "Vốn là đẹp, bất quá lại là người ngu dốt, tay cũng ngu dốt, thù hà bao xấu như thế."

"Hà bao?" Hắc vừa nói như vậy nàng mới nhớ tới chuyện hà bao, nàng cũng không rõ nàng đã hôn mê mấy ngày, nhưng nếu hắc nói như vậy nhất định đã nhận được hà bao, trên mặt có chút khó xử, vốn cho là mình sẽ không còn sống trở về mới đưa cho hắc.

Mặt trên sờ dĩ thù mẫu đơn là hi vọng hắc về sau có thể tìm được nữ nhân yêu thương đem hà bao đưa ra ngoài.

Không đúng, hắc nói khó coi?

Phượng Yêu trong lòng lập tức liền nổi giận, trừng mắt nhìn hắc: "Ai nói đó là đưa cho người, trả lại cho ta." Chỉ cần nàng không thừa nhận là được, dù sao thư ở chỗ tiểu thư, chỉ cần hỏi lộ tiểu thư là có thể.

"Cởi quần áo." Hoa Thiên Thần thấy nàng phản nộ, khoe miệng nhếch lên, tuần mi nhíu lại, chuyển đổi đề tài.

Phượng Yêu đang chờ cùng hắc nói chuyện hà bao, không nghĩ tới hắc đột nhiên bảo cởi quần áo, theo bản năng đem hai tay ôm ở trước ngực, vẻ mặt phòng bị nhìn hắc.

Phốc xuy!

Nhìn thấy nàng như vậy, Hoa Thiên Thần cũng nhin không được, nàng còn có cái gì mà giữ, cái nên xem đều đã xem, nên mò mẩn cũng sờ soạng, tay cũng đã nắm, miệng cũng đã hôn rồi thì còn có cái gì phải sợ.

"Nghĩ cái gì, ta muốn đổi được cho người, bản thân y bây giờ hoài nghi người là vì quyến rũ ta cố ý thụ thương?"

Hiện tại ở hắc trong mắt nằm ở trên giường là một con cừu non đợi làm thịt, coi như không có phản nộ của nàng, đem hai tay nàng tách ra, sau đó lật người nàng lại, rút đi dây áo, lần này rõ ràng liền trực tiếp cởi.

Sau khi cởi áo lộ ra hai vai trắng nõn, còn có phía sau lưng trơn bóng, cổ họng căng thẳng, hắc cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, nhất là địa phương nào đấy trong nháy mắt có phản ứng.

Phượng Yêu hiện tại một cử động nhỏ cũng không dám, nàng không nghĩ tới nam nhân này cư nhiên lớn mật như vậy lại cởi áo của nàng, trước kia đều chỉ là cởi ra một chút, hiện tại trên thân chỉ còn lại cái yếm, gần như không còn gì, trong lòng vừa tức vừa thẹn.

Hoa Thiên Thần chịu đựng dục hỏa trong thân thể, cởi bỏ băng gạc trên lưng nàng, bởi vì sau khi nàng bị thương không được băng bó đúng lúc, miệng vết thương có chút nhiễm trùng, cho nên hiện tại cần đổi vài loại dược mới được.

Đem kim sang dược mang theo rắc trên miệng vết thương, nhìn miệng vết thương tâm cũng cảm thấy đau, động tác trên tay cũng càng ngày càng nhẹ.

Miệng vết thương đều đã băng bó xong, nhìn da thịt phẩn nộ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, hô hấp cũng càng ngày càng trầm, mà dưới thân cũng vì đụng chạm của hắc mà căng thẳng, khẩn trương không thôi.

Cuối cùng, tại thời điểm Phượng Yêu sắp chịu đựng không nổi, Hoa Thiên Thần như một trận gió rời đi.

Hô!

Thở ra một hơi thật sâu, trong đầu Phượng Yêu một mảnh hỗn độn.

*

Một đêm này Bất Hối cùng Nguyên Bích ở lại phòng Phượng Yêu, miệng vết thương của nàng cần một giờ đổi dược một lần, vốn Hoa Thiên Thần muốn lưu lại nhưng hắc sợ không khống chế nổi thương tổn

đến nàng, cho nên chỉ có thể ly khai.

Thời gian một đêm rất nhanh liền đi qua, trong thuốc Phượng Yêu uống Hoa Thiên Thần cho thêm một chút an thần, cho nên nàng ngủ rất say.

Sau khi đổi thuốc xong, Bất Hối đứng lên duỗi thắt lưng, hoạt động gân cốt đứng dậy đi ra ngoài. Thương thế Phượng Yêu hiện tại đã ổn định, Hoa Thiên Thần là dùng thuốc tốt nhất, vết thương sau lưng nàng đã bắt đầu đóng vảy, tin tưởng không được mấy ngày là có thể vui vẻ.

"Tiểu thư, ăn chút cơm lại đi ngủ một hồi đi." Nguyên Bích đau lòng nói, đêm qua hầu như đều là Bất Hối đổi dược cho Phượng Yêu, một đêm này cũng không ngủ.

Bất Hối lắc lắc đầu, bưng cháo Nguyên Bích đưa qua uống một ngụm, tinh thần nàng hiện tại cũng không tệ lắm, hôm nay muốn ra ngoài nhìn mấy gian cửa hàng Chiến Cảnh Thiên tặng cho nàng, tốt nhất là đều có thể trước khi hết năm khai trương.

Khi nàng đang nàng trầm tư, Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần đi đến, chia nhau ngồi vào hai bên nàng, Nguyên Bích khẩn trương đi lấy đồ ăn tới.

Chiến Cảnh Thiên ôn nhu nhìn Bất Hối, sẵn sàng chia thức ăn cho nàng.

Hoa Thiên Thần khinh bỉ nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng ăn điếm tâm, ăn xong lại vào xem vết thương của Phượng Yêu.

Đối với ánh mắt khinh bỉ của hắn, Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý, hắn hiện tại cũng không muốn cùng hắn ăn cơm, dọa người!

Cư nhiên lại thừa dịp cô nương nhà người ta mê man xuống tay, người nói xuống tay liền xuống tay đi, lại bị người ta bắt được, còn bị mắng thành dâm tặc.

Bất Hối buồn cười nhìn hai nam nhân khinh bỉ trừng tới trừng lui, nếu Tiểu Huệ ở đây, nhất định sẽ sau khi cơm nước xong bắt đầu nhiều chuyện, cũng không biết nàng thế nào. Nghĩ đến Tiểu Huệ nàng lại nhớ tới Phượng Thanh, đối với Hoa Thiên Thần đang cúi đầu ăn cơm hỏi: "Các người đều đã đến đây, vậy Phượng Thanh đâu?"

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần mới ngẩng đầu lên, lại lộ ra bộ dáng đáng đánh đòn, đặc ý cười nói: "Người còn chưa tin bốn lãnh của bản thân y sao, đã không có việc gì, bất quá chỉ là còn chưa nhớ lại được, nếu muốn nhớ lại còn cần chút thời gian."

"Nàng hiện tại ở đâu?" Bất Hối nhớ tới Vạn gia trang ở Mai Thành, không biết có nên nói với Phượng Thanh hay không.

Chương 78: Tình địch đầu trí

...

Chiến Cảnh Thiên nghĩ đến thư của Bất Hối, tức giận công tâm, không nói hai lời đánh tới Nam Cung Tuyết, hơn nữa chưởng phong lại vẫn quét về phía Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương, như vậy liền không xem như hãn chủ động động thủ, nếu không mấy ngày nay nhất định sẽ không dễ chịu.

Nam Cung Tuyết giống như minh bạch ý tứ của Chiến Cảnh Thiên, nghe Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương gọi hãn liền biết thân phận của hãn, trước cũng có suy đoán, không nghĩ tới thật là hãn.

Tuy trước đoán được người ở Chiến quốc vẫn bảo hộ Bất Hối là hãn, nhưng không nghĩ tới là thật, nghĩ đến lời đồn trong lục quốc kia, nhìn thấy hãn giờ phút này xuất hiện ở đây, tâm dần dần trầm xuống.

Chẳng lẽ liền như vậy buông tha sao? Hãn không cam lòng!

Cho dù là Chiến thần Vương gia đình đình nổi danh thì thế nào, hãn không sợ, nhưng chỉ một mình hãn có lẽ không lại hãn, cho nên minh bạch ý của Chiến Cảnh Thiên, không có phản kháng, ngược lại hướng tới Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương chạy tới.

"Nham hiểm, cứu ta!"

Quả nhiên, khi hãn chạy đến bên người Bách Lý Hề, Chiến Cảnh Thiên cũng không đánh hướng hãn, mà hướng về phía Bách Lý Hề, tiếp theo, Nam Cung Tuyết lại hướng tới Lý Mộc Dương chạy tới: "Lý tướng quân, theo ta!"

Ban đầu Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương vì không muốn sự tình nháo nghiêm trọng đều né tránh, hai người bọn hãn không ngại thơ như Chiến Cảnh Thiên cùng Nam Cung Tuyết, nhưng Chiến Cảnh Thiên lại từng bước ép sát, trong lòng cũng phát hỏa.

Nói như thế nào bọn hãn cũng là Hoàng Tử một quốc gia, một thế hệ danh tướng, cũng đều có tâm huyết, như thế nào có thể bị người khi dễ như vậy? Lập tức cũng gia nhập vào vòng chiến đấu, Nam Cung Tuyết lúc này mới dừng né tránh bắt đầu khai chiến.

Bọn hãn ba người cùng đánh Chiến Cảnh Thiên, cư nhiên không có ưu thế, ban đầu Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương vốn định tùy tiện đánh đọi Bất Hối tới sẽ thu tay, nhưng khi nhìn thấy công lực của Chiến Cảnh Thiên, trong lòng cũng dấy lên hưng trí.

Bốn người bọn hãn đánh, chung quanh vây quanh không ít người, Phủ Công Chúa lần đầu tiên náo nhiệt như vậy, Lý Mộc Dương cũng mang theo người, Bách Lý Hề cũng có, Nam Cung Tuyết càng không cần phải nói, nhưng đây là đại bản doanh của Chiến Cảnh Thiên, người của hãn nhiều nhất, đứng đầu là Vô Ảnh, một bên xem một bên bình luận, chắc chắn, vẫn là Vương gia lợi hại.

"Hừ, lợi hại có ích lợi gì, có thể đánh thắng được ba người liên thủ sao?" Đây là người bên Nam Cung Tuyết, gọi là Lưu Phong.

"Chúng ta ra ngoài ngăn cản hay không, làm như vậy không tốt lắm đâu." Đây là người của Lý Mộc Dương, Lý Thanh, nhìn tướng quân nhà mình cùng Chiến Vương kém nhiều như vậy, nhúu mày. Lý Mộc Dương cùng Chiến Cảnh Thiên đều được vinh dự là Chiến thần, thế nhân vẫn đều tò mò bọn hãn đánh nhau người nào sẽ chiến thắng, không nghĩ tới công lực Chiến Cảnh Thiên cao như vậy, trong lòng lâm vào vô tận trầm tư.

Chỉ có người của Bách Lý Hề tương phản lớn nhất, Bách Lý Hề bình thường vẫn đều là ôn hòa nho nhã, trừ Bất Hối căn bản là không có bất luận kẻ nào có thể tác động cảm xúc của hãn, nhưng người âm thầm bảo hộ hãn lại rất nóng tính: "Này, hai người các người muốn cùng ta liên thủ hay không, đem tiểu bạch kiếm này xử lý."

Tiểu bạch kiếm đương nhiên chỉ Vô Ảnh, Vô Ảnh tuy một mực âm thầm thủ hộ, nhưng bộ dáng của hãn không hề xấu mà lại vô cùng anh tuấn, này cũng là điều làm cho Bất Hối kỳ quái, vì sao bên người Chiến Cảnh Thiên đều là tuấn nam mỹ nữ, khẳng định là thời điểm tìm người chọn diện mạo.

Vô Ảnh cũng có tâm huyết, đối phương vừa nói, toàn thân cảnh giác chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

"Muốn đánh các người đánh, Lão Tử mới không đánh, không bằng như vậy đi, chúng ta đánh cuộc một lần như thế nào, đoán ai có thể thắng, ta cá Chiến Vương thắng, hô hô." Vị bên người Nam Cung Tuyết cùng chủ tử hãn một dạng vô sỉ, chẳng những không muốn ra ngoài hỗ trợ lại còn đánh cuộc.

Trong lòng khinh thường suy nghĩ, không thấy chủ tử chúng ta cũng ở kia xem náo nhiệt à, ngẫu nhiên ra một quyền đá một chân, chủ yếu là hai người kia đánh, đây mới gọi là thông minh.

Hai người khác suy nghĩ một chút, bọn hãn đánh nhau cũng vô dụng, cho nên đều thối lui trở về, ngay cả vị hãn tử tính tình nóng nảy kia cũng thối lui trở về, lấy ra ngân phiếu: "Ta cá Hoàng Tử chúng ta thắng."

"Người cũng chỉ cá như vậy?" Lưu Phong vẻ mặt khinh bỉ.

Quan Phi trong lòng cũng thập phần khinh bỉ, cho dù là mình tự phụ cũng có thể nhìn ra, rõ ràng là Chiến Vương chiếm thượng phong, hãn lại không ngốc, biết rõ thua vẫn còn lấy bạc, những thứ này chẳng qua là muốn cổ vũ cho Hoàng Tử đả nhà mình.

Lý Thanh không có bao nhiêu tiền, chủ vài vị kia đều là người có tiền, hãn không thể so với, cho nên từ trong lòng ngực móc ra một trăm lượng đặt tướng quân nhà mình thắng.

Lưu Phong nhìn đến đây, trên mặt một bộ thối tha, chỉ hai trăm lượng bạc như vậy?

"Này, người đặt người nào thắng?" Trong lòng cầu nguyện, tốt nhất Vô Ảnh có thể kích động đặt người khác thắng.

Hiển nhiên ông trời nghe được cầu nguyện của hãn, Vô Ảnh từ trong lòng ngực lấy ra một chồng ngân phiếu, cùng Lưu Phong không sai biệt lắm, ném đi: "Ta cá gia chúng ta thua."

Sao?

Hãn lời này vừa ném ra, thật sự là hù ngã một mảnh, người mù cũng có thể nhìn ra kết quả, hãn cư nhiên nhìn không ra? Hãn không là nhiều tiền lắm đi, hoặc là cùng Vương gia nhà bọn họ có cừu oán.

Bất quá mặc kệ như thế nào, Lưu Phong là cao hứng, sau đó vài người tiếp tục nhàn nhã ghé vào nóc nhà nhìn.

Bốn người dưới kia hiện tại đúng là khó phân thắng bại, tuy Nam Cung Tuyết không muốn ra lực, nhưng Chiến Cảnh Thiên không cho hãn cơ hội, nếu hãn không ra lực liền đánh hãn.

Nhưng nơi này là địa phương của Bất Hối, mấy người đều sợ đầu sợ đuôi, đánh nhau nếu không cần thận đem chậu hoa đá xuống cũng phải qua nhật lên. Cứ như vậy, tuy bọn hãn đánh kịch liệt nhưng bên trong phủ không có bất luận cái gì hư hao, này cũng có thể nói tuyệt nhất.

Chiến Cảnh Thiên càng đánh càng cao hứng, thật lâu không thống khoái như vậy, khoảng thời gian trước hãn bị trọng thương, công lực giảm sút cho nên mới cho Trương Thiết quả cơ hội, nếu là hiện tại, mấy chiêu liền thu thập hãn.

Một chương hướng cánh tay Bách Lý Hề đánh qua, cho người khảy đàn cho nàng nghe, phế đi tay người nhìn người như thế nào đàn.

Một chương lại hướng Lý Mộc Dương đánh qua, người không phải xum xoe bảo hộ nàng sao? Đánh người đến tự thân khó bảo toàn!

Tiếp theo, lại hướng Nam Cung Tuyết đánh qua, kinh hi không phải sao? Lần này để nàng nhìn thấy người mới cảm thấy kinh hi.

Chiến Cảnh Thiên tuyệt đối là người keo kiệt, nội dung trong thư của nàng đều đọc lâu lâu, trong lòng ghen tị muốn chết, hiện tại có thể đòi lại, như thế nào có thể mất đi cơ hội như tốt vậy?

Thành thật!

Ngay lúc đang đánh tới cao trào, Chiến Cảnh Thiên thấy Lý Mộc Dương một mình, lập tức liền hướng Lý Mộc Dương đánh tới, nhưng hãn vừa động như vậy, cửa phía sau liền mở ra, cho Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết một cơ hội, hai người trong lòng vui vẻ, hợp lực đánh tới Chiến Cảnh Thiên.

Loại tình huống này vừa rồi xuất hiện rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều bị Chiến Cảnh Thiên né tránh, lần này lại đánh tới trên thân hãn!

Chiến Cảnh Thiên bị một chương của Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyết trực tiếp đánh bay ra ngoài, rơi trên đất bịch một tiếng, xem như vậy trên mặt đất khẳng định thành một cái hố to.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, làm cho ba người Bách Lý Hề, còn có những người vây xem đều thất thần, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Chiến Vương gia là bao cô? Công lực vừa rồi đều đã dùng hết?

"Cảnh Thiên!"

Thời điểm Bất Hối nhìn đến là tràng diện Bách Lý Hề cùng Nam Cung Tuyệt đem Chiến Cảnh Thiên đánh bay, trong lòng đau xót, vội vàng chạy tới đem Chiến Cảnh Thiên ôm vào trong ngực, nàng vẫn hoài nghi trên người hắn vẫn còn thương tổn, hiện tại nhìn thấy khoe miệng hắn đều đã chảy máu như thế nào có thể không đau lòng.

"Khụ khụ. đừng đau lòng, khụ khụ. Ta không sao." Chiến Cảnh Thiên vùng vẫy từ trên mặt đất đứng lên, nhưng giống như thật sự bị trọng thương, mới vừa đứng dậy lại ngã trở về, chỉ có thể bị Bất Hối ôm vào trong ngực, đối với ánh mắt quan tâm của nàng suy yếu an ủi.

Này!

Hiện tại mọi người đều đã hiểu vì sao một người vẫn chiếm thượng phong lại đột nhiên bị đánh bay ra ngoài.

Thời điểm Chiến Cảnh Thiên động thủ liền đoán được Bất Hối khẳng định sẽ tới, đến lúc đó nếu biết là hãn khời mào khẳng định sẽ cho hắn đẹp mặt, nhưng nếu hắn bị ba người vây công đã thương mà nói liền không giống nhau.

Cho nên trong quá trình tranh đấu vẫn phân tâm chú ý Bất Hối, cũng không nghĩ đến trong ba người kia còn có một người có chủ ý như hắn, này hắn sao có thể dễ dàng tha thứ, cho nên mới lập bẫy, cho Nam Cung Tuyệt cũng dẫn tiến vào. Sau cùng, khi ba người bọn hắn không để ý tới cái khác, hắn tìm một thời cơ thích hợp quang vinh bị thương, đây là lần đầu tiên hắn thua vui vẻ như vậy, so với thắng lại vẫn hưng phấn.

Cánh tay tại dùng chút lực ôm eo Bất Hối, hướng trong ngực nàng cọ xát, nhân cơ hội ăn đậu hủ, quá thư thái.

Nam Cung Tuyệt nhìn bộ dáng Chiến Cảnh Thiên, trong lòng phản hận nhớ lại, không nghĩ tới đường đường là một Chiến thần cư nhiên dễ tiện như thế, này rõ ràng là hắn cố tình!

Trong lòng Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương có chút đau đớn, trong mắt nàng quả nhiên chỉ có một mình hắn.

Cao hứng nhất lúc này là Vô Ảnh, ung dung đem tất cả ngân phiếu cầm trong tay, tiếp theo lấy ra bốn trăm lượng bạc phân cho Lý Thanh cùng Quan Phi.

Từ khi Chiến Cảnh Thiên bắt đầu đánh nhau hắn liền biết gia nhà mình khẳng định sẽ không thắng, tuy Vương gia mặt ngoài lãnh khốc bá đạo, nhưng nội tâm đen tối cực kỳ.

"Chiến Cảnh Thiên, rút ra cho ta." Ngay khi Chiến Cảnh Thiên tiếp tục đắc ý, Bất Hối một tay đẩy hắn ra, chau mày, phản hận nhìn hắn, thiếu chút nữa bị hắn lừa.

Uh`m?

Này trước sau tương phản làm cho Chiến Cảnh Thiên lập tức ngã xuống, khoe miệng giật giật thương cảm nhìn nàng, thấy trong mắt nàng nộ khí càng ngày càng nặng, lập tức đứng dậy chạy vào trong viện: "Ta đi tìm Hoa Thiên Thần chữa thương."

"Hô hô." Nam Cung Tuyệt nhìn Chiến Cảnh Thiên bị dọa chạy, toét miệng cười, Phượng Nhi quá lợi hại, bộ dáng phát hỏa quá đáng yêu, bất quá khi nhận được ánh mắt sắc bén của Bất Hối lập tức ngậm miệng.

"Phượng Nhi, hu hu. Người nếu trẻ một chút, ta đã bị kẻ điên kia đánh chết, người xem nơi này của ta, nơi này đều đã bị thương." Nam Cung Tuyệt đáng thương tội nghiệp đến bên người Bất Hối, vốn muốn giả vờ yếu ớt, nhưng hiện tại mới phát hiện hắn thật sự toàn thân không có một chỗ không đau, thời điểm vừa rồi không chú ý, dừng lại mới phát giác.

Bất Hối vốn không nghĩ để ý hắn, bất quá nhìn thấy bộ dáng của hắn không phải giả vờ, đi qua an ủi một phen, nhất là khi nhìn thấy trên mặt hắn bị có mấy vết bầm dập, lại càng đối hắn thập phần đồng tình.

"Sư huynh, Mộc Dương các người không có việc gì chứ?" Bất Hối lo lắng nhất là hai người bọn hắn,

bọn hăn cũng không nhiều hoa tâm như Nam Cung Tuyệt.

Tay Bách Lý Hề trong tay áo nắm càng chặt, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể đánh đàn, Lý Mộc Dương lại cảm thấy hăn bị nội thương, xem ra trở về phải hảo hảo điều trị một phen.

Bất quá hai người bọn hăn cũng không biểu hiện ra ngoài, không muốn làm nằng lo lắng, ôn nhu đối nằng cười nói: "Yên tâm đi, chúng ta không có việc gì."

"Đúng vậy, đúng vậy, thụ thương chỉ có một mình ta." Không đợi Nam Cung Tuyệt nói xong hăn đã bị một trận gió mang đi, trong không khí chỉ để lại một câu: "Nếu bị thương Bốn Vương tìm vị thần y nhìn cho người một cái."

Chiến Cảnh Thiên vẫn không ly khai, hăn vẫn ẩn núp ở chung quanh nhìn, Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đều là quân tử cho nên hăn không lo lắng, lo lắng nhất chính là Nam Cung Tuyệt, quả nhiên hăn cũng muốn lợi dụng thụ thương thu được đồng tình, như thế nào cho hăn cơ hội này.

Bất Hối cũng không để ý tới, nằng biết Chiến Cảnh Thiên sẽ không làm gì Nam Cung Tuyệt, cho nên cùng Bách Lý Hề, Lý Mộc Dương đi vào, nằng đang suy nghĩ mấy cửa hàng kia nên bán cái gì, Lý Mộc Dương vẫn luôn ở Phượng quốc khẳng định rõ ràng.

"Bất Hối nên tiến cung một chuyến, đem chuyện Chiến Vương cùng Hoàng Thượng nói một chút."

Sau khi ba người ngồi xuống, Lý Mộc Dương cũng không hỏi quan hệ Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, cũng không cần hỏi.

Bất Hối gật gật đầu, nằng hiểu ý tứ của Lý Mộc Dương, thân phận Chiến Cảnh Thiên đã bị lộ, mặc kệ mục đích hăn như thế nào đều nên tiến cung một chuyến, nếu không sẽ gây ra náo động không cần thiết.

Hiện tại Hiên Viên Thần đã chủ động muốn từ hôn, chuyện này cũng có thể cùng Phượng Kinh Thiên nói một chút. Hơn nữa, hôn sự của nằng phải do chính mình quyết định, tuy nằng thừa nhận yêu Chiến Cảnh Thiên nhưng vẫn không muốn thành thân.

"Đúng rồi, Mộc Dương, người đối với kinh tế Phượng quốc hiểu rõ không?"

Nghe vậy, Lý Mộc Dương nhíu mày, hăn rất ít xuất hiện, tại Phượng quốc, hơn nữa đối với buôn bán căn bản là không quan tâm.

"Hỏi hăn làm gì, trực tiếp hỏi ta không phải tốt sao." Không đợi Lý Mộc Dương trả lời, Chiến Cảnh Thiên lại như một trận gió xuất hiện, một tay ôm lấy Bất Hối vào trong ngực, phòng bị nhìn Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương.

"Này, người dựa vào cái gì ôm Phượng Nhi của ta, buông nằng ra." Chẳng những Chiến Cảnh Thiên tới, Nam Cung Tuyệt cũng tới, trên mặt bị bao một tầng lụa trắng thật dày, vừa thấy liền biết là kiệt tác của Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên hung hăng trợn mắt nhìn hăn, hăn rốt cuộc biết thân phận của hăn, cư nhiên là lâu chủ thiên hạ đệ nhất tổ chức tình báo Âm Ảnh Lâu, trách không được tra không ra thân phận của hăn.

Âm Ảnh Lâu tồn tại từ Thiên Long vương triều, lúc ấy danh khí rất lớn, bất quá về lại ẩn náu, không phải bọn hăn đi xuống, thế lực hiện tại tuyệt đối so với khi đó mạnh mẽ hơn, nhất là vào ba mươi năm trước Nam Cung Phách Thiên chưởng quản lại càng đạt tới đỉnh, năm năm trước Chiến Cảnh Thiên đã cùng Nam Cung Phách Thiên giao thủ, cho nên khi cùng Nam Cung Tuyệt đánh nhau, thông qua chiêu số của hăn liền nhận ra.

Nam Cung Tuyệt là nhi tử duy nhất của Nam Cung Phách Thiên, ba năm trước tiếp quản Âm Ảnh Lâu, bất quá hăn cho tới bây giờ vẫn không lộ mặt trước mắt người đời, cho dù lộ diện cũng không ai nhận ra hăn, cho nên hiện tại Âm Ảnh Lâu càng thêm thần bí.

Nhưng mặc kệ thân phận cường đại của hăn, muốn đánh chủ ý tới Bất Hối là khẳng định không được.

Nam Cung Tuyệt tuy đánh không lại Chiến Cảnh Thiên nhưng cũng không sợ hăn, trong lòng nhớ lại, dù sao có Phượng Nhi ở đây hăn không sợ bị chịu thiệt, coi như không có ánh mắt Chiến Cảnh Thiên, tiếp tục mở miệng kêu một tiếng Phượng Nhi.

"Người biết chuyện Phượng quốc?" Bất Hối từ trong ngực hăn ra ngoài hiện tại nhiều người như vậy, hăn không chê dọa người nằng lại vẫn cảm thấy thẹn, còn nữa, chuyện vừa rồi hăn lừa gạt còn chưa tính.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy nàng rời đi, trong mắt có chút mất mát, quay đầu nhất chuyển ngậm miệng không nói.

"Phượng Nhi, người đừng hỏi hã, ta cũng biết rõ, người muốn biết cái gì cùng ta nói, đảm bảo trong vòng một canh giờ nói cho người." Nam Cung Tuyệt vòng qua Chiến Cảnh Thiên, chạy đến một bên Bất Hối nịnh nọt.

Đồng thời, trong lòng cũng suy nghĩ, cho dù nàng yêu Chiến Cảnh Thiên trước lại như thế nào, vạn nhất ngày nào đó không thích hã, mình liền có cơ hội.

"Tốt, ta muốn toàn bộ tư liệu về buôn bán Phượng Thành." Bất Hối coi như không có Chiến Cảnh Thiên, lá gan cứ nhiên càng ngày càng lớn, quay đầu đối Nam Cung Tuyệt ôn nhu nói.

Nam Cung Tuyệt vừa nghe, trong lòng cực kỳ vui vẻ, cơ hội không phải đến đây sao, "Phượng Nhi yên tâm, một lúc sau đảm bảo cho người."

Khi Lưu Phong nhìn đến dáng vẻ chủ tử mình vui tươi hơn hờ, trong lòng cảm khái vô hạn, chẳng lẽ thích một người đều biến thành ngu ngốc sao?

Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối thật sự không để ý hã, trong lòng trở nên nóng nảy, muốn xin lỗi nhưng vừa thấy hai người đối diện kia, tất cả lời muốn nói lại nén trở về, nói ra chẳng phải là làm truyện cười cho người ta sao, chỉ là ở dưới mặt bàn thử bắt góc áo của nàng, nhưng không đợi hã tóm được Nam Cung Tuyệt liền trở lại, vội vàng rút tay về, không thể để cho người ta biết hã cầu xin tha thứ trước.

"Phượng Nhi, chúng ta ra ngoài dạo có được không, ta muốn ăn bát tiên gà, cũng muốn ăn lẩu, người chừng nào thì khai trương, nhất định phải mở trong điểm ta đưa cho người." Nam Cung Tuyệt đáng thương tội nghiệp lôi kéo góc áo Bất Hối đong đưa đong đưa, trên mặt đầy băng gạc chỉ lộ ra một đôi mắt, rất giống một cái xác ướp.

Phốc xuy!

Bất Hối lập tức bật cười, nói tiếp: "Tốt, chúng ta hiện tại đi." Từ đầu đến cuối cũng chưa liếc Chiến Cảnh Thiên một cái.

Nghe đến đó, Chiến Cảnh Thiên cũng không kiên trì nổi, nhất bả đẩy tay Nam Cung Tuyệt ra, bắt lấy góc áo Bất Hối nói: "Ta đều đã cắt kỹ cái lẩu lô trong cửa hàng cho người, người cũng tìm xong, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, hiện tại có thể khai trương, không cần dùng cửa hàng của hã."

Hã nói như vậy, Nam Cung Tuyệt cũng không vui, Phượng Nhi đã đáp ứng hã, như thế nào có thể không sử dụng đây, cũng không để ý đến Chiến Cảnh Thiên, tiếp tục lắc góc áo Bất Hối: "Phượng Nhi, người đã đáp ứng ta, không thể đổi ý."

Bị hai người kẹp ở giữa, Bất Hối cảm thấy sắp điên rồi, một ánh mắt sắc bén đảo qua, hai nam nhân lập tức ngoan ngoãn dừng tay, cũng không dám mở miệng nói chuyện, bất quá vẫn như cũ ai oán nhìn nàng.

Trong lòng thở dài một hơi, nàng đời trước nợ bọn hã à?

"Đi ra ngoài trước rồi nói, đi thôi."

Dứt lời, không để ý tới bọn hã trở về thay đổi toàn thân nam trang, thân phận nàng hiện tại không giống trước, ra ngoài nhất định phải chú ý chút.

Nguyên Bích cũng theo Bất Hối thay đổi toàn thân y phục, các nàng đều là cách ăn mặc ngày hôm qua, sau đó kêu Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề đi ra, đương nhiên, mặt khác hai nam nhân bị vắng vẻ cũng ngoan ngoãn đi theo.

Chiến Cảnh Thiên vốn còn muốn chạy đến bên người Bất Hối, nhưng Nam Cung Tuyệt lại ngăn cản hã, hã lại không dám động, hã chỉ có thể bị hã kéo ở phía sau.

Vài người vừa xuất hiện, so với ngày hôm qua vẫn còn chịu chú ý, Chiến Cảnh Thiên cũng không dịch dung, người Phượng quốc nhận thức hã không nhiều lắm, nhưng gương mặt hại nước hại dân kia lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ngay cả Nam Cung Tuyệt yêu nghiệt cũng không oanh động như vậy.

Nam Cung Tuyệt chiêu chọc Chiến Cảnh Thiên một hồi, lập tức lên đến bên người Bất Hối, nhưng lại bị Nguyên Bích bắt trở về, Vương gia mình đi theo ngay phía sau, không dám thả lỏng.

Thấy vậy, Nam Cung Tuyệt chỉ có thể giương mắt nhìn, ai oán nhìn Nguyên Bích, bất quá giây lát đã

nghe thông, cười hắc hắc: "Gia nhớ ra rồi, chúng ta đánh cuộc là người thua."

Nguyên Bích trợn mắt nhìn hắc, hừ lạnh nói: "Là người ngày ấy rồi đi trước, thời gian không đến một canh giờ, như thế nào nói là ta thua?"

Bị che ở một bên, sắc mặt Nam Cung Tuyết đen lại, tiếp tục nói: "Ngày đó không tính, người hôm nay mặc vẫn là bộ quần áo này, chúng ta lại tiếp tục cược." Cho dù hắc vô lại cũng được, dù sao hắc cũng phải đem cái nữ nhân này giải quyết, quá vướng bận.

"Được, trong vòng một canh giờ, nếu có hai nam tử trở lên bị ta hấp dẫn, như thế người liền thua, về sau toàn bộ đều phải nghe ta. Nếu ta thua, như thế người ở bên tiểu thư ta khẳng định mặc kệ." Khóe miệng Nguyên Bích gợi lên một tia mỉm cười, ngày đó hắc chạy còn tưởng rằng không có cơ hội thắng, không nghĩ tới hôm nay lại tự mình nói ra.

Đối với bộ dáng Nguyên Bích định liệu trước, Bất Hối cũng rất nghi hoặc, trong lòng dấy lên hứng thú, chờ Nguyên Bích như thế nào hấp dẫn chủ ý nam nhân.

"Chỉ nhìn người không tính, phải đi đến gần người mới được." Sau khi nhìn thấy biểu tình của Nguyên Bích, Nam Cung Tuyết có chút luống cuống, chẳng lẽ nàng thật có biện pháp sao? Trên dưới đánh giá một phen, quả thực không có một điểm hấp dẫn, mới yên lòng.

"Được, Nam Cung công tử nói lúc nào bắt đầu đây?" Nguyên Bích đáp ứng, nàng cùng Vô Ảnh trước đây đều sống trong bóng tối, người có vẻ lạnh nhạt, nhưng từ khi theo Bất Hối, chịu ảnh hưởng của nàng cùng bên người nàng, hiện tại lòng dạ cũng rất hiểm độc.

Nam Cung Tuyết tâm càng ngày càng bất an, để ngừa sự tình có biến lập tức mở miệng nói: "Hiện tại bắt đầu."

"Làm tốt có thưởng." Chiến Cảnh Thiên cũng đã đi tới, đối với Nguyên Bích cười nói. Người do chính hắc đào tạo ra đương nhiên tin tưởng, nếu không có bản lĩnh này khẳng định sẽ không đáp ứng.

Nghe vậy, trong mắt Nguyên Bích tràn ngập kinh hỉ, được Vương gia khen thưởng cũng không nhiều, mặc kệ khen thưởng cái gì cũng là vinh dự cao nhất.

Vài người vẫn đi bộ, người chung quanh chú ý bọn hắc càng tới càng nhiều, nhưng đa số cũng đều tập trung trên người Chiến Cảnh Thiên cùng Nam Cung Tuyết. Cứ như vậy, Nam Cung Tuyết vẫn là vẻ mặt phòng bị nhìn người chung quanh, hơn nữa âm thầm ra hiệu cho Lưu Phong, chuyện này nếu làm hư hại, hắc sẽ đẹp mặt.

Rất nhanh các nàng liền đến cửa Túy Bát Tiên, này lưu lượng người càng thêm, cho nên Nam Cung Tuyết càng thêm lo lắng, vạn nhất thật sự có hai người mù mắt thì làm sao bây giờ, nhìn nhìn sắc trời ước chừng thời gian, mới qua một phút đồng hồ mà thôi, thời gian như thế nào qua chậm như vậy.

"Tiểu thư, tối hôm nay bồi theo giúp ta đi, như thế nào?"

Ngay lúc Nam Cung Tuyết đang nhìn trời kia một khắc, bên cạnh bọn hắc đột nhiên xuất hiện hai hán tử bộ dáng thập phần bỉ ổi, lập tức đi đến bên người Nguyên Bích, khoác vai Nguyên Bích đùa giỡn nói.

"Nam Cung công tử!" Nguyên Bích không để ý hai người kia, mà là xoay người lại đối với Nam Cung Tuyết cười sáng sủa.

Nam Cung Tuyết hoảng sợ trợn to hai mắt, không dám tin nhìn hai nam tử kia, thật sự mắt mù đi, nhìn bộ dáng bọn hắc bỉ ổi như thế, cho nên mới nhìn đến một gã sai vặt xấu cũng đùa giỡn sao?

Thời điểm Bất Hối nhìn thấy hai người kia, trong lòng đều phải cười ngất, khi hai người kia xuất hiện, nàng liền hiểu được Nguyên Bích vì sao chắc chắn như vậy, chỗ tối có rất nhiều người của Chiến Cảnh Thiên, như thế Nguyên Bích chỉ cần nói ý một chút khẳng định sẽ có người xuất hiện.

Chẳng qua nàng không nghĩ tới người kia cư nhiên là Vô Ảnh, dịch dung thì dịch dung đi, như thế nào làm cho bỉ ổi như vậy, xem kia tóc bóng loáng, bộ dáng nhà giàu mới nổi, trong tay cầm quạt giấy, trong mắt phiếm đậm quang, nếu nàng trước đó không biết bộ dáng Vô Ảnh thật đúng là coi hắc như đồ dẽ xỏ.

Trong lòng Vô Ảnh cảm thấy cái chủ ý này rất tốt, nếu không bỉ ổi như vậy, người nào mắt mù mới đối một gã sai vặt cảm thấy hứng thú?

Một người khác Bất Hối không nhận biết, bất quá nhìn biểu tình hắc mất tự nhiên, nhất định là bị Vô

Ảnh bức bách, bọn hăn thật sự là quá khôi hài.

Lý Mộc Dương cùng Hoa Thiên Thần sau khi thấy được xoay đầu đến một bên không đành lòng nhìn, Nam Cung Tuyết ngày thường nhìn rất thông minh nhưng hiện tại như thế nào có thể ngốc như vậy, phỏng chừng là quá mức khẩn trương cho nên không phát giác đó là một âm mưu.

"Được rồi, bốn đại gia chịu thua." Nam Cung Tuyết không biết làm sao thờ dài, thua về sau còn có thể tìm trở về, nhưng nhất định không thể ảnh hưởng tới hình ảnh trong mắt Phượng Nhi.

Hắn nói vừa xong, Vô Ảnh cùng một người khác liền rời đi, thấy như vậy, Nam Cung Tuyết rất cực phản ứng kịp, hăn bị nữ nhân nhìn cực kỳ trì độn này đùa giỡn.

Sau khi Vô Ảnh, trên người Lưu Vân buông lỏng, huyết đạo được giải, suy sút ngồi dưới đất. Lần này xong rồi, chủ tử trở về nhất định không tha cho hăn, bất quá chủ tử như thế nào có thể ngốc như vậy, ngay cả hăn cũng nhìn ra người kia là Vô Ảnh.

"Người chơi xấu." Nam Cung Tuyết tay run run rẩy, lụa trắng trên mặt cũng run run theo, trừ một câu này không biết nên nói những gì.

Nguyên Bích khinh bỉ nhìn hăn một cái, xấu thì như thế nào, lại không quy định không thể dùng người của mình, hơn nữa, chính hăn lúc ấy không nhận ra, oán người nào.

"Phượng Nhi, người nói gì đi." Nam Cung Tuyết thấy Nguyên Bích không phản ứng đến hăn, lại muốn xuống tay ở trên người Bất Hối, nhưng Nguyên Bích làm sao có thể cho hăn cơ hội này, lập tức liền đẩy hăn ra.

Nam Cung Tuyết nhìn Bất Hối vẻ mặt ý cười, ba nam nhân khác cười nhạo hăn, còn có vẻ mặt đắc ý của Nguyên Bích, trong lòng phần hận suy nghĩ, nhất định phải nghĩ biện pháp đòi lại.

Đoàn người các nàng vốn tính toán đến Túy Bát Tiên ăn cơm, nhưng các nàng quá mức hấp dẫn sự chú ý, lại thêm vào vừa mới nháo như thế, lại càng hấp dẫn nhiều người vây xem, nếu hiện tại tiến vào Túy Bát Tiên, nhất định sẽ hấp dẫn càng thêm người.

Thấy vậy Bất Hối có chút bất đắc dĩ, lần sau ra ngoài nhất định phải để cho những người dịch dung, nếu không ai cũng không cần đi theo cạnh nàng, cơm hôm nay ăn hay không, đột nhiên, trước mắt sáng lên.

Chiến Cảnh Thiên không phải nói trong cửa hàng hăn cho đã chuẩn bị xong lẩu lô cùng mọi người, như thế hôm nay liền đi ăn lẩu đi.

"Điểm kia có thể ăn lẩu?" Bất Hối đương nhiên không nói chuyện cùng Chiến Cảnh Thiên mà là hướng Nguyên Bích bên cạnh hỏi, những thứ này đều là Nguyên Bích an bài, cho nên nàng rõ ràng nhất.

Nguyên Bích hiểu ý tứ Bất Hối, cẩn thận liếc Chiến Cảnh Thiên một cái, không đợi nhận được chỉ thị của Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối ho nhẹ một tiếng, lập tức đem mọi người dẫn vào.

Cửa hàng này là Nam Cung Tuyết dựa vào làm theo, đi vào vừa thấy, quả nhiên cùng quán lẩu ở Chiến quốc hoàn toàn một dạng, mà bên trong này bày đặt cái lẩu lô, chính là Sở Mạc bán ra giá thấp ở Chiến quốc, Bất Hối để Vô Ảnh ra mặt ra mua, hôm nay xem như có chỗ dụng.

Lúc ấy một đại bộ phận đều bị nàng mua, cho nên bây giờ còn có rất nhiều, nàng nghĩ nhất định phải để Sở Mạc biết chuyện này, tức chết hăn.

Dụng cụ trong điểm quả nhiên đầy đủ, đầu bếp cũng chuẩn bị tốt, sau khi các nàng ngồi xuống những người đó liền lập tức đi chuẩn bị, không đến một lát, cái lẩu liền bùng lên.

Phượng thành hiện tại là mùa Hạ, tái ăn lẩu thật đúng là cần dùng khí, lẩu tê cay vừa vào miệng, trên người lập tức toàn thân mồ hôi, cay nhưng hấp dẫn lại vẫn không ngăn cản được.

Nam Cung Tuyết nhìn Bất Hối ngồi ở đối diện, khi nhìn Nguyên Bích người nàng, lại gặp một miếng thịt đặt ở trong miệng ra sức ăn.

Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương cũng là một dạng, không biết là cay vẫn lại là nóng, trán chảy xuống mồ hôi, như vậy vẫn toàn thân tao nhã.

Chiến Cảnh Thiên vốn không ăn được cay, cho nên chỉ ngồi gắp cho Bất Hối, chính mình cũng chỉ ăn vài miếng. Hăn gắp đồ ăn, Bất Hối cũng không cự tuyệt, có người hầu hạ vì sao phải cự tuyệt.

"Tới, ăn một miếng thịt, trong khoảng thời gian này không có ta chiếu cố, người gây đi rồi."

"....."

Bất Hối không nói gì, dùng khước mắt liếc hắt một cái, cho rằng như vậy sẽ tha thứ hắt sao? Không có cửa đâu!

"Mau nếm thử cái này, ăn rất ngon."

"Ừ, cái này cũng không tệ."

Chiến Cảnh Thiên tiếp nhận ánh mắt nàng, động tác trên tay càng nhanh, bộ dáng chân chó đầu giống Vương Gia, thời điểm thấy Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đều nhìn hắt, cao ngạo nhìn trở về, quan tâm nữ nhân mình, gia nguyện ý.

"Mau cho ta nước." Nam Cung Tuyết không để ý Chiến Cảnh Thiên, hắt hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, mới vừa không cẩn thận gặp phải miếng thịt có lẫn ớt cùng tiêu, hắt cũng không chú ý ăn vào, hiện tại vừa tê vừa cay, miệng đều phải phun lửa.

"Dọa người!"

Nhìn thấy hình tượng Nam Cung Tuyết bưng nước không để ý uống, Chiến Cảnh Thiên khinh bỉ ném một câu nói, Nam Cung Tuyết vừa nghe liền không vui, vừa thấy Chiến Cảnh Thiên, hắt quả thực một chút mồ hôi cũng không có, trong mắt cũng không có vẻ thống khổ, bất quá giây lát liền thấy rõ, thì ra hắt căn bản không ăn!

"Hừ, nếu không người ăn một cây ớt thử xem."

"....."

Chiến Cảnh Thiên vẫn vẻ mặt khinh bỉ như cũ, người bảo ta ăn ta liền ăn sao? Xem ta là ngốc tử.

"Là nam nhân thì cùng ta tỷ thí một phen." Nam Cung Tuyết lại càng không phục, miệng tuy còn thờ phì phò, nhưng khí thế không thua.

"So thì so." Chiến Cảnh Thiên há lại cho hắt xem thường, hắt hiện tại được Bất Hối dạy dỗ đã có thể ăn cay.

Cứ như vậy, hai nam nhân cực kỳ ngây thơ gặp một đồng ớt, sau đó bắt đầu ăn, Bất Hối không nói gì, như thế nào hai người kia gặp nhau chỉ số thông minh đều hạ thấp.

Hô!

Ớt vừa vào miệng, da đầu Chiến Cảnh Thiên liền tê rần, miệng giống bắt lửa, miệng lớn thở ra một hơi, như thế nào ớt này cay như vậy? Nhưng khi nhìn đến Nam Cung Tuyết vẫn tiếp tục ăn, kiên trì kẹp ớt trong chén lên tiếp tục ăn.

Phượng quốc rất ẩm ướt, cho nên mọi người cực kỳ thích ăn ớt ẩm ướt, ớt này cũng đặc biệt cay, Chiến Cảnh Thiên lần này đúng là bị Nam Cung Tuyết lừa gạt. Sau khi ăn xong một chén ớt, toàn thân bốc hỏa, ngay cả Bất Hối ngồi bên cạnh hắt cũng cảm nhận được.

Nam Cung Tuyết cũng là một dạng, băng gạc trên mặt ngăn không nổi, dấu vết xanh tím đã không nhìn ra được, trên mặt chỉ còn lại một màu sắc, đó chính là màu đỏ.

Hai người một bên thở một bên trừng mắt, người nào cũng không mở miệng, nhưng, cũng chưa đến một phút đồng hồ, hai người đồng thời biến mất trên bàn cơm, tiếp theo, phòng bếp dưới lầu truyền đến tiếng nước.

Người xem nào thế mới biết, có lẽ hai người bọn hắt vừa rồi là cay nói không ra lời.

Cùng Bất Hối ăn cơm xong, Chiến Cảnh Thiên cùng Nam Cung Tuyết toàn thân ướt sũng xuất hiện, vẫn không nói lời nào, thời điểm mới vừa ăn cơm Bất Hối liền cùng Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương nói, hiện tại đồ đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên đợi ba ngày nữa là có thể khai trương. Cũng cần phải trong ba ngày này nghĩ biện pháp để cho mười một cửa tiệm còn lại đồng thời khai trương, mấy ngày nay cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Hiện tại Chiến Cảnh Thiên đến đây, cho nên Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề cũng đều không muốn nhìn thấy bộ dáng các nàng thân mật, mỗi cái cáo từ rời đi, Nam Cung Tuyết tuy không muốn đi, nhưng dưới sự uy hiếp của Nguyên Bích chỉ có thể ly khai, còn một điểm, hắt phải nghĩ biện pháp đối phó Nguyên Bích.

Sau khi Nam Cung Tuyết rời khỏi, trở lại chỗ ở của hắc tử tìm một thùng nước lạnh đem chính mình ngâm ở bên trong, đồng thời còn cầm một thùng nước lạnh uống, hắc tử hôm nay đúng là cay phá hủy, chờ thân mình thoải mái chút, đầu lưỡi cũng không cay như thế mới đi ra, nhìn thấy Lưu Vân đứng ở góc, hừ lạnh một tiếng.

"Chủ tử, người của bọn họ nhiều lắm, lại còn điểm huyết đạo của ta, ta không có biện pháp thông tri người." Lưu Vân nhanh giải thích, tuy trong lòng nghĩ chủ tử nhà mình lần này quá ngu ngốc, nhưng cũng không dám nói ra.

"Hừ, không cần cùng gia kiểm soát, điểm việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, còn cần người làm gì." Nam Cung Tuyết có chút chột dạ, tuy biết chính hắc tử cũng có vấn đề, nhưng đánh chết cũng không thể thừa nhận.

Lưu Vân bất đắc dĩ chỉ có thể cúi đầu nhận sai, ai kêu người ta là chủ tử: "Lưu Vân biết sai rồi, mong chủ tử trừng phạt."

Nghe vậy, Nam Cung Tuyết lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, khóe miệng gợi lên một tia cười quỷ dị: "Người cũng theo ta nhiều năm như vậy, đừng nói gia không chiếu cố người, người năm nay cũng hai mươi, đã sớm đến tuổi thành gia, cho nên gia tìm vợ cho người, như thế nào?" Trong lòng ngầm đắc ý, chỉ cần để Lưu Vân cưới Nguyên Bích, như thế nàng sau này sẽ là thủ hạ của mình, xem nàng còn dám không phân lớn nhỏ.

Lưu Vân nhìn vẻ mặt gian trá của Nam Cung Tuyết, chết đứng không biết nên làm phản ứng gì.

"Ha ha, cao hứng đến phát ngốc sao, ngày mai gia liền mang người qua cầu hôn, sau đó để cho các người mau chóng thành hôn, mấy tháng sau người có thể làm phụ thân." Nam Cung Tuyết trực tiếp đem phản ứng của Lưu Vân thành cao hứng.

"Chủ tử, Lưu Vân vẫn muốn đi theo bên người chủ tử, bây giờ còn chưa muốn thành thân." Lưu Vân thấy bộ dáng Nam Cung Tuyết, nói không chừng lập tức liền muốn đi cầu hôn, khẩn trương cự tuyệt. Không phải hắc tử không muốn nữ nhân mà cái nữ nhân kia quá hung, hắc tử không khống chế được, cả chính chủ tử cũng bị thu thập, hắc tử còn có thể tốt sao, cho dù cưới cũng phải cưới người ôn nhu sẵn sàng.

"Không sai, gia sẽ không bạc đãi người, bất quá không có việc gì, đến lúc đó gia cưới Phượng Nhi, người cưới nha hoàn của nàng, vẫn có thể cùng nhau, như vậy thật tốt, thân càng thêm thân." Trong lòng Nam Cung Tuyết hứng khởi suy tính, càng ngày càng tuyệt, hắc tử cực kỳ thông minh.

Dứt lời, Nam Cung Tuyết liền chính mình ly khai, không cho Lưu Vân bất kỳ gì cơ hội giải thích, Lưu Vân chỉ có thể khóc tang đứng ở nơi đó, trong lòng do dự, có nên buổi tối tìm nữ nhân mang về nói cho chủ tử đây là nương tử của mình hay không, hoặc là trực tiếp cắt, vĩnh viễn hậu hoạn?

*

Sau khi Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối trở về, cũng giống như Nam Cung Tuyết, trực tiếp nhảy vào trong nước lạnh, sau đó lấy nước, sữa uống vào. Sau khi tỉnh lại, hắc tử, về sau mặc kệ người nào buộc hắc tử, hắc tử cũng không ăn cay, quá khó tiếp thu rồi.

Rất không dễ dàng lần qua lần lại, thay đổi y phục đi tới, tìm kiếm Bất Hối khắp nơi, hiện tại không có ai, cần phải hảo hảo giải thích.

"Bất Hối!"

"Nương tử!"

Chiến Cảnh Thiên đi chung quanh, nhưng cũng chưa tìm được Bất Hối, sau cùng cũng chỉ có thể lớn tiếng kêu, hậu viện có mệnh lệnh Bất Hối không có ai tiến vào, cho nên hắc tử kêu hô như vậy cũng không có người tới.

Bất Hối lười biếng ngồi trên cây, nhàn nhã nhìn hắc tử đi tới đi lui chung quanh. Một hồi đến gian phòng này nhìn xem, một hồi lại một phòng khác, sau cùng ngay cả đồng cỏ khô trong viện cũng đi xem, rốt cục nhìn không được nổi nộ cười.

Nàng vừa cười, bên người lập tức liền thêm một người, khí tức quen thuộc vây quanh nàng, khóe miệng ý cười càng sâu.

"Nương tử, ta sai rồi, đừng sinh khí có được không." Chiến Cảnh Thiên ngay từ đầu liền nhận thấy khí tức trên cây, bất quá vì để cho nàng vui vẻ, hắn cố ý tìm chung quanh, mãi đến khi nàng nở nụ cười mới dám đi lên.

"Gọi bậy cái gì, ai là nương tử của ngươi." Bất Hối trợn mắt nhìn hắn, viết thư còn chưa tính, như thế nào gặp mặt cũng kêu như vậy.

Chiến Cảnh Thiên thấy Bất Hối rốt cục không tức giận, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm nàng vào lòng, vô lại nói: "Nương tử quên rồi sao, lúc ở Chiến quốc ngươi gọi ta tướng công trước." Trong đầu hiện lên ngày đó nàng vì tuyên truyền cho quán lẩu liền tìm hắn diễn trò, nghe được nàng ngọt ngào gọi tướng công, từ khi đó bắt đầu mong đợi.

Cho nên, trái ngược với Vương gia, Vương Phi lạnh lùng, hắn càng thích kêu nàng nương tử, để nàng gọi hắn tướng công.

"Ngươi ——"

Ngay lúc Bất Hối muốn phản bác, Nguyên Bích đã đi tới đứng dưới tàng cây, coi như không có Chiến Cảnh Thiên nói: "Tiểu thư, quản gia tới nói, người trong cung tới, Hoàng Thượng tuyên người tiến cung."

Chương 79: Gia là tới cầu hôn !

...

Chiến Cảnh Thiên đang định ăn chút đậu hủ, ngày hôm qua nàng canh giữ ở bên người Phượng Yêu, hiện tại rất không dễ dàng có cơ hội đơn độc ở chung, lão già trong cung kia lại tới nữa. Nếu dám phản đối hai người bọn hắn liền mang binh tới nơi này, nếu đồng ý cái gì cũng có thể nói.

Trong lòng vẫn phần hận suy nghĩ, sắc mặt cũng đen lại, bất quá vẫn đem Bất Hối thả xuống, bọn hắn tất phải đi một chuyến.

Bất Hối cũng đoán được ý tứ Phượng Kinh Thiên, chuyện Chiến Cảnh Thiên tới Phượng quốc khẳng định biết rõ, không nghĩ tới đợi đến lúc này mới đến.

"Đi thôi, chúng ta liền tiến cung đi dạo." Bất Hối chỉnh lý quần áo, nàng vẫn đều mặc rất tùy ý, vốn cảm thấy y phục cổ đại này rườm rà, nếu là mặc những hoa phục lại càng đau đầu, bất quá cho dù như vậy vẫn không che dấu được đầy người tao nhã của nàng.

Nghe Bất Hối nói xong, Chiến Cảnh Thiên có chút cao hứng, đây là không phải nói mang mình đi gặp cha mẹ sao. Như vậy.

Trước cửa phủ công chúa vẫn là tiểu thái giám đưa nàng tới nơi này, hắn họ Lý, tuy tuổi không lớn nhưng là tâm phúc của Hoàng Thượng.

Lý công công nhìn thấy Bất Hối dắt tay Chiến Cảnh Thiên đi tới, trực tiếp ngu ngơ ở nơi đó, cho tới bây giờ liền chưa từng gặp qua người tuyệt sắc như vậy. Bộ dạng Công Chúa vốn là xinh đẹp nhất trong các vị Công Chúa mà hắn từng gặp, nhưng không nghĩ tới Chiến Vương trong truyền thuyết so với Thất công chúa vẫn còn tốt hơn, các nàng ở cùng một chỗ quả thực là trời đất tạo nên một đôi.

"Lý công công còn không đi sao?" Bất Hối bắt đầu dĩ, nàng không đối y phục, nhưng Chiến Cảnh Thiên lại đối toàn thân, nói cái gì mà lưu lại ấn tượng tốt cho Phụ Hoàng nàng, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả tiểu thái giám cũng bị mê hoặc.

Tiểu thái giám lúc này mới phản ứng kịp, trên mặt có chút bất ngờ, khẩn trương mời Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên lên xe ngựa hướng trong cung đi đến.

Khoảng cách Hoàng Cung tới Phủ Công Chúa ước chừng nửa canh giờ , bên trong xe ngựa Chiến Cảnh Thiên lần đầu tiên về mặt chính khí, không ăn đậu hủ Bất Hối, lần này đi là thị uy.

Thân phận Bất Hối hiện tại không tầm thường, Hộ Quốc Công Chúa là có đặc quyền, cho nên xe ngựa vào cửa cung vẫn chưa dừng lại mà là tiếp tục chạy tới hậu hoa viên mới ngừng lại. Từ nơi này đi vài bước liền đến Ngự Thư Phòng.

Lần này Phượng Kinh Thiên vẫn ở Ngự Thư Phòng chờ Bất Hối , trong lòng hắn cũng có chút không yên, tính tình nữ nhi này hắn hai ngày này đều đã hiểu, nếu thật muốn kiên trì ở một chỗ cùng Chiến Vương hẳn là không có biện pháp tách ra, đến lúc đó thật sự không được liền đem Phượng quốc truyền cho nàng, như vậy cho dù Hiên Viên Quốc muốn tấn công Phượng quốc, Chiến quốc cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đây là biện pháp duy nhất bảo vệ Phượng Quốc.

Tuy mấy năm nay hắn đã sớm chán ghét cái vị trí này, nhưng không thể không ngồi ở chỗ này, không thể bởi vì ích kỷ của mình mà hủy diệt Phượng Quốc.

"Bất Hối tham kiến Phụ Hoàng!"

"Chiến Cảnh Thiên tham kiến Phụ Hoàng!"

Ngay lúc trong lòng Phượng Kinh Thiên tính toán, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đi đến, hai người mới mở miệng đưa hắn từ trong mạch suy nghĩ kinh tingle, khi nhìn đến hai người trước mắt cũng sửng sốt. Chiến Vương quả nhiên như lời đồn, khí thế vương giả quanh thân, uy áp bề ngễ thiên hạ, cho dù là hắn làm Hoàng Đế ba mươi mấy năm cũng không bằng.

Đồng thời, ở trong lòng so sánh Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần, hắn vẫn cho là Hiên Viên Thần mới là người nắm giữ thiên hạ này cuối cùng, nhưng giờ khắc này nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên hẳn

mới hiểu được thiên hạ này về sau là người nào.

"Cảnh Thiên tham kiến Phụ Hoàng!"

Đối với phản ứng của Phượng Kinh Thiên, Chiến Cảnh Thiên hết sức hài lòng, nhìn thoáng qua tiểu nữ nhân bên người, khóe miệng gợi lên mỉm cười, đối với Phượng Kinh Thiên cúi lạy, kêu một tiếng Phụ Hoàng.

Phải biết rằng, cho dù là ở Chiến quốc, trừ Thái Hoàng Thái Hậu ra hẳn không cần bái bất luận kẻ nào, hiện tại nguyên nhân cũng không phải bởi vì Phượng Kinh Thiên là Hoàng Thượng, đơn giản là hẳn là nhạc phụ tương lai của mình. Tuy có thể mạnh mẽ đem Bất Hối cột vào bên người, không ai dám nói gì, nhưng hẳn vẫn hi vọng có thể được cha mẹ nàng chúc phúc.

"Hả?" Phượng Kinh Thiên ngây ngẩn cả người lúc này mới phản ứng kịp Chiến Cảnh Thiên gọi hẳn cái gì, thật không biết nên trả lời như thế nào.

Bất Hối nghe được Chiến Cảnh Thiên nói, ở trên eo hẳn ra sức véo, trợn mắt nhìn hẳn, bất quá trong lòng vẫn là ngọt ngào.

Tuy động tác Bất Hối rất nhỏ, Phượng Kinh Thiên vẫn thấy được, nhìn đến nữ nhi của mình trong lúc lơ đãng lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân xấu hổ, còn có loại sùng nịch khi Chiến Cảnh Thiên quay lại nhìn nàng, càng tin tưởng vững chắc quyết định trong lòng.

"Cảnh Thiên quả nhiên là rồng trong biển người, ánh mắt Bất Hối không tẻ, các người đừng đứng nữa, nhanh đến bên cạnh Phụ Hoàng." Phượng Kinh Thiên cười mở miệng đem hai người các nàng kéo tới. Đối với Chiến Cảnh Thiên, thật sự là càng nhìn càng hài lòng, Hiên Viên Thần mỗi lần nhìn thấy hẳn, trên người đều có một loại cảm giác về sự ưu việt, hơn nữa chưa bao giờ tôn trọng hẳn như vậy, tự nhiên lập tức liền đem hẳn đào thải.

Chiến Cảnh Thiên đối với nhạc phụ này đúng là càng ngày càng mãn ý, trong lòng suy nghĩ, lão già kia cũng rất thức thời, tiếp theo lôi kéo Bất Hối ngồi xuống.

Bất Hối không nói gì, như thế nào hiện tại xem ra nàng giống như người ngoài?

"Người cũng biết Bất Hối cùng Hiên Viên Quốc thái tử có hôn ước?" Sau khi các nàng ngồi xuống, Phượng Kinh Thiên đi thẳng vào vấn đề hỏi, hẳn muốn nhìn Chiến Cảnh Thiên trả lời như thế nào, hơn nữa hẳn thực không hy vọng nữ nhi mình bởi vậy mà chịu ủy khuất, thiên hạ rộng lớn, lời người đáng sợ!

Nghe vậy, khóe miệng Chiến Cảnh Thiên gợi lên khinh thường, Hiên Viên Thần tính là cái gì, nữ nhân mình muốn cho dù gả cho người cũng phải cười trở về, huống chi chuyện Hiên Viên Thần đã giải quyết.

"Phụ hoàng, người xem, Hiên Viên Thần đã sớm trả lại tín vật, cho nên, chỉ cần chúng ta đem tín vật trả về, chúng ta có thể giải trừ hôn ước." Bất Hối không để cho Chiến Cảnh Thiên mở miệng, nàng từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội, đây là lúc trước khi các nàng trao đổi tín vật đưa cho Hiên Viên Thần.

Đây là từ một khối huyết ngọc tốt nhất điêu khắc thành, phía trên khắc một con Phượng Hoàng, cũng biểu thị hậu vị tương lai, Hiên Viên Thần tuy chưa đăng cơ nhưng ngôi vị hoàng đế sớm muộn gì cũng thuộc về hẳn, cho nên thời điểm định hôn ước với Bất Hối trực tiếp liền dùng khối huyết ngọc này.

Bốp!

Phượng Kinh Thiên thấy vậy tức giận vỗ bàn một chưởng, tín vật này hẳn biết, không nghĩ tới Hiên Viên Thần cư nhiên dám từ hôn trước, xem ra những sự tình bẩm báo cho hẳn rất có khả năng là sự thật.

"Vô liêm sỉ, coi Phượng quốc chúng ta là cái gì, nữ nhi của Trẫm hẳn nói không cần là có thể không cần à?"

Bất Hối không nghĩ tới Phượng Kinh Thiên lại kích động như vậy, bất quá nàng cũng không muốn hẳn báo thù gì cho mình, sở dĩ nói ra trước là muốn trả lại tín vật Hiên Viên Thần đưa mà thôi.

Lúc ấy tuổi nàng quá nhỏ, sợ mất tín vật, là Phượng Kinh Thiên bảo quản, hiện tại chỉ cần lấy ra là nàng có thể từ hôn.

"Phụ Hoàng chỉ cần đem tín vật cho ta, Bất Hối lấy đi trả lại cho Hiên Viên thái tử là có thể."

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên tức giận lúc này mới tiêu thất chút, này cũng không đều là chuyện xấu, tuy ủy khuất Bất Hối nhưng như vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận gả cho Chiến Cảnh Thiên, nhưng

chuyện Hiên Viên Thần vẫn phải tìm hãn giải thích rõ ràng, nữ nhi của Phượng Kinh Thiên hãn cũng không phải là nói cần liền cần, nói không cần liền tùy ý vứt bỏ!

Trong lòng phẫn hận, trên mặt cũng là thần tình tức giận, đối với bên ngoài thư phòng kêu lên: "Tiểu Lý Tử, đi đem tén vật Hiên Viên thái tử đưa cho Công Chúa lấy ra."

Tén vật đặt ở nơi nào tiểu thái giám đều biết, hơn nữa vị trí cũng là không ai tiến đến, sau khi Lý công công xoay người rời đi, Phượng Kinh Thiên xoay người nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, hãn có thể từ trong mắt Chiến Cảnh Thiên nhìn ra hãn đối với Bất Hối là yêu, tựa như năm đó hãn đối với Tâm Nhi, lúc này, trên mặt của hãn mới dần dần lộ ra ý cười.

Đối với phản ứng của Phượng Kinh Thiên, Bất Hối cực kỳ kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng chuyện này hãn sẽ cực lực phản đối.

"Người phải đối đãi Bất Hối thật tốt, nàng là Công Chúa trăm thương yêu nhất, thiên vạn đừng để nàng thương tâm." Phượng Kinh Thiên nhìn thoáng qua Bất Hối, nhìn thấy tươi cười trên mặt nàng, trong lòng cũng trở nên thoải mái.

Lần trước thời điểm gặp mặt, trên mặt Bất Hối mang theo lựa mông, cho nên cũng không hoàn toàn thấy rõ dung mạo của nàng, hiện tại vừa thấy, cơ hồ cùng Tâm Nhi một dạng, này cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy biết rõ nàng vùng trộm trở về vài lần nhưng một lần cũng không gặp nàng.

Bất quá hiện tại xem ra vẫn có chút khác nhau, nhất là tính cách, hai người hoàn toàn tương phản, Duệ Quý Phi có vẻ hoạt bát, nhiệt tình, tính tình Bất Hối là thiên lãnh.

"Đó là đương nhiên, nữ nhân của Bốn Vương nên là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ." Chiến Cảnh Thiên lông mày nhíu lại, ai dám thương tổn nàng thử xem, hãn sẽ hoàn lại gấp trăm lần, nghìn lần.

Phượng Kinh Thiên hết sức hài lòng với câu trả lời của hãn, bất quá nghĩ lại, hiện tại thời cuộc đã từ từ rõ ràng, thiên hạ này sợ là muốn rối loạn, đến lúc đó nếu như thành công, như thế hãn liền là chủ thế giới này, khi đó còn có thể như vậy sao?

"Trăm sẽ vào ngày tân niên chính thức sắc phong Bất Hối là Hộ Quốc Công Chúa, đồng thời cũng sẽ tuyên bố nàng là người kế thừa ngôi vị Hoàng Đế." Phượng Kinh Thiên cảm thấy để Bất Hối ngồi trên vị trí nữ hoàng Phượng Quốc, nếu như thật có một ngày như thế, đồ cưới của nàng liền là tất cả Phượng Quốc, không ai dám cho nàng sắc mặt.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên vẫn mỉm cười mặt lập tức u ám, mi phong nhíu lại, lớn tiếng cự tuyệt: "Không được." Truyện cười, mình là Vương Gia, Bất Hối là Nữ Hoàng, như thế về sau Bất Hối liền không biện pháp cùng mình trở về chiến quốc, khẳng định không được.

"Ý Trẫm đã quyết!" Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên lại phản đối, hãn cũng không phải ngồi không, mắt phượng giận dữ trừng Chiến Cảnh Thiên.

Hai người liền trừng mắt như vậy, ai cũng không chịu thua trước, nhưng bọn hãn đều quên hỏi ý tứ Bất Hối.

Đối với phản ứng của bọn hãn, Bất Hối tự nhiên nâng chung trà lên uống một ngụm, mùi vị không tệ, thời điểm trở về có thể mang chút, còn hai nam nhân kia sao, đấu liền đấu đi, nàng muốn nhìn một chút ai có thể chiến thắng.

Một nén nhang trôi qua, hai nam nhân vẫn không nhúc nhích, Bất Hối trà đều đã uống mấy chén, thật sự nhàm chán, tựa vào ghế bắt đầu ngủ.

"Phụ Hoàng, đây là lễ vật Cảnh Thiên đưa cho người." Ngay lúc Bất Hối muốn ngủ, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên buông xuống, tiếp theo từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, hòm không lớn, cũng không phải tinh mỹ, cùng những thứ trong ngự thư phòng so sánh có chút keo kiệt.

Không phải hãn chịu thua, mà là hãn biết, Phượng Kinh Thiên làm như vậy cũng là vì Bất Hối, nếu là vì nàng, như thế hãn liền không để ý, đối phương pháp khác là được.

Bất Hối ngây ra một lúc, dựa theo tính cách vị gia này không có khả năng chịu thua nhanh như vậy, nhưng suy nghĩ giây lát liền minh bạch. Phượng Kinh Thiên dù sao cũng là phụ thân mình, hãn mới có thể làm như vậy, trong lòng cũng điểm điểm bị hãn đả động.

Lễ vật này Bất Hối cũng không biết, hiện tại xem ra Chiến Cảnh Thiên đã sớm có tính toán, trách không được lúc tới hần muốn đi thay quần áo, thì ra là đi lấy lễ vật, bất quá rất tò mò bên trong là cái gì, lấy thân phận của hần, đồ lấy ra nhất định không thể nhẹ.

Phượng Kinh Thiên cũng là sừng sốt, hần cũng không phải không kiên trì nổi, không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên nhả ra trước, đưa lễ vật là có thể để hần thỏa hiệp sao? Mơ tưởng!

Bất Hối nhìn việc không liên quan đến mình, Phượng Kinh Thiên bất đắc dĩ thở dài, nữ đại bất trung lưu. Tiếp nhận hòm Chiến Cảnh Thiên đưa cho, tuy trong lòng đối với biểu hiện của Chiến Cảnh Thiên rất hài lòng, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện ra, hơi ghét bỏ đem hòm ném tới một bên, nghiêm mặt nói: "Keo kiệt như vậy mà muốn lấy lòng Trầm sao?"

Phượng Kinh Thiên tuy biết trong hòm là đồ vô giá, nhưng chỉ cần hần một mực chắc chắn, Chiến Cảnh Thiên cũng không có biện pháp.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên khéo miệng gọi lên quét xuống tính kế, nói tiếp: "Phụ Hoàng không mở ra nhìn xem sao?"

"Nếu mở ra bên trong này làm cho Trầm bất mãn, liền mơ tưởng Trầm gả con gái cho người." Phượng Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm lấy cái hòm kia, trên dưới xem xét nên mở ra từ chỗ nào.

Bất Hối buồn cười nhìn hai người rõ ràng đều đã chấp nhận đối phương, nhưng vẫn vệt chết mạnh miệng, bọn hần không phát hiện hành động bọn hần rất ngây thơ sao?

Phượng Kinh Thiên cầm cái hộp nhỏ kia, phía trước phía sau, từ trên xuống dưới xem xét vài lần, nhưng như thế nào cũng không tìm được biện pháp mở hộp, cái hòm này giống như là một khối, căn bản không có miệng mở.

Hần nhìn kỹ, cảm thấy cả kinh, hần lúc này mới phát hiện, hòm này tuy không để mắt nhưng là tử kim đàn mộc cực kỳ trân quý làm ra.

Đàn mộc đã là cực kỳ trân quý, nhưng cái này hòm tuy như là đàn mộc, nhưng lại không phải.

Có phải đàn mộc hay không đối với Phượng Kinh Thiên mà nói liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, vừa rồi còn tưởng là cái hòm rách, hiện tại thưởng thức mới phát hiện, thì ra là tử kim đàn mộc.

Tử kim đàn mộc là cực phẩm trong đàn mộc, nghe nói sớm đã biến mất, ngay cả trong hoàng cung Phượng Quốc cũng không có, không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên có một khối lớn như vậy, nhưng lại dùng nó chứa đồ vật!

Bởi vì là tử kim đàn mộc, trong lòng đối với đồ hòm sản sinh tò mò, dùng toàn bộ tinh thần đi nghiên cứu mở như thế nào, nhưng lại qua thời gian một nén nhang, hòm còn không có mở ra, sắc mặt Phượng Kinh Thiên càng ngày càng đen, trên trán đã thấy mồ hôi, trừng mắt nhìn Chiến Cảnh Thiên, này hần không phải là một cái hòm mở không ra chứ, cố ý chơi đùa mình sao?

"Hoàng Nhi, tới mở ra cho Phụ Hoàng đi, nhìn xem người mấy năm nay ở trên núi Thanh Phong cùng lão nhân kia học được cái gì." Phượng Kinh Thiên cùng quen biết Thanh Phong đạo trưởng, cho nên cũng gọi hần lão nhân.

Bất Hối nghe xưng hô thế cảm thấy vô cùng thân thiết, từ trong tay Phượng Kinh Thiên lấy cái hòm kia tới nhìn trên dưới, vừa rồi thấy Phượng Kinh Thiên nghiên cứu cái hòm này, nàng cũng rất tò mò.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên nhìn Phượng Kinh Thiên liếc mắt một cái, thấy đối phương đặc ý nhìn lại, trong lòng hừ lạnh, quả nhiên là lão hồ ly, đem cái này ném cho Bất Hối, cho dù Bất Hối mở không ra, chính mình cũng sẽ hỗ trợ, thực giáo hoạt.

Bất Hối cũng không chú ý ánh mắt hai người bọn hần giao phong, mà tâm tư đều đặt ở trên cái hòm này, thời điểm nàng ở Thanh Phong sơn đối với cơ quan rất có nghiên cứu, cũng rất tò mò, cho nên cái hòm này mãnh liệt khơi mào lòng hiếu kỳ của nàng.

Cẩn thận xem xét cái hòm tử kim đàn mộc này, tuy nhìn bề ngoài là một chỉnh thể nhưng nhất định có biện pháp mở ra, nàng đối với tử kim đàn mộc cũng không phải rất quen thuộc. Ở hiện đại đã không có tử kim đàn mộc, bất quá đàn mộc nàng vẫn biết rõ.

Đem hòm lấy trước mũi người người, cẩn thận người mới có thể nhận thấy một tia cực nhạt hương vị tử

đàn mộc, trong lòng vui vẻ, nàng tìm được chỗ mở.

Bất Hối cầm hòm trong tay, sau đó gỡ nhuyễn kiếm tùy thân xuống, tìm nơi mang theo hương vị, đâm vào vết nứt nhỏ kia.

Thình thịch!

Hòm tự động mở ra, hòm vừa mở, lam quang chói mắt xuất hiện, vốn thư phòng có chút âm u, nháy mắt bị chiếu sáng.

Chiến Cảnh Thiên biết trong hòm là cái gì, cho nên khi Bất Hối mở hòm ra liền che lại mắt nàng, chờ ánh sáng tán đi trong hòm cũng chỉ còn lại Dạ Minh Châu lam sắc kích cỡ một quả trứng bồ câu, lẳng lẳng nằm ở trong hòm, phấp phấp lam quang nhu hòa.

"Đây là?" Phượng Kinh Thiên sau khi nhìn thấy khóa Dạ Minh Châu này, nhất bả tóm lấy hòm trong tay Bất Hối kích động hướng Chiến Cảnh Thiên hỏi.

"Thâm hải minh châu!" Chiến Cảnh Thiên biết vì sao Phượng Kinh Thiên kích động như vậy, hẳn đã tìm người điều tra, đối với chuyện tình Phượng Quốc biết rất nhiều, cho nên mới cầm vật này tới.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên càng thêm kích động, tay cầm nó có chút run rẩy, trên mặt có thống khổ lại có vui sướng, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, trong miệng thì thầm: "Thật là nó, thật là Thâm hải minh châu!"

Bất Hối nhìn Chiến Cảnh Thiên, hiển nhiên hẳn biết Phượng Kinh Thiên vì sao biến thành như vậy, có lẽ trở về rồi mới hỏi, trước mắt chỉ có thể chờ Phượng Kinh Thiên khôi phục lại.

Qua nửa canh giờ, cảm xúc Phượng Kinh Thiên mới ổn định lại, chẳng qua vẫn gắt gao ôm Thâm hải minh châu lâm vào vô tận hồi ức, nửa ngày mới chậm rãi mở miệng: "Lẽ vật Trầm nhận, Trầm sẽ cẩn thận suy nghĩ đề nghị của ngươi, hôm nay trở về nghỉ ngơi đi." Dứt lời, hòm trong tay một lần nữa khép lại, từng bước một ra khỏi thư phòng, cước bộ thập phần trầm trọng.

Thấy vậy, trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiện lên một tia ngưng trọng, tiếp theo hướng Phượng Kinh Thiên sắp đi ra khỏi cửa nói: "Bốn Vương cả đời này chỉ có một vị phi tử là Bất Hối, cho nên, chuyện Phụ Hoàng lo lắng sẽ không xuất hiện."

Phượng Kinh Thiên bước được một nửa ra khỏi phòng liền dừng lại, hẳn không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên sẽ nói như vậy, trong lòng kinh hãi không thể sánh bằng đạt được khóa Thâm hải minh châu này. Hẳn tin tưởng nếu Chiến Cảnh Thiên có thể nói ra lời này nhất định sẽ thực hiện, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, trong mắt tràn ngập ý cười, mi vẫn nhú chặt cũng giãn ra: "Trầm tin tưởng ngươi!" Sau đó, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng, cũng không quay đầu lại li khai.

Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên cũng gợi lên mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, cánh tay hữu lực ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, hướng về ngoài cửa đi đến.

Từ ngự thư phòng ra, mặt trời đã lặn, sắc trời chiều chiếu lên hai người đang nắm tay nhau, trên người các nàng phấp phấp một tầng kim quang, những cung nữ thái giám thấy đều ngây ngốc.

Bên trong xe ngựa, Bất Hối vẫn như cũ bị hắt ôm vào trong ngực, hiện tại đã có thói quen với ôm ấp của hắn, nhớ lại thái độ của Phượng Kinh Thiên, chân mày hơi nhíu lại: "Vật đối với hắn rất trọng yếu sao?"

Chiến Cảnh Thiên thân thủ nhẹ nhàng san bằng mi nàng nhíu chặt, đem mặt nàng đối với mình, cười nhạt nói: "Ta chỉ biết vật kia cùng mẫu hậu ngươi có quan hệ, cụ thể thì không rõ ràng, ngươi có thể tự mình đến hỏi hắn."

Năm đó chuyện Phượng Hoàng vì một nữ tử không tiếc vứt bỏ ngôi vị hoàng đế cả thiên hạ đều biết, cho dù khi đó hắn còn rất nhỏ nhưng vẫn có chút ấn tượng, hỏi thăm người năm đó chút liên biết.

Từ trong miệng những người đó biết được, nữ nhân kia là mẫu hậu Bất Hối, gia cảnh của nàng rất thần bí, không điều tra ra, năm đó xuất hiện tại Phượng quốc đã bị Phượng Kinh Thiên mang tới cung, chiếm được toàn bộ sủng ái của hắn, về sau muốn lập nàng làm hậu lại bị triều thần phản đối, Phượng Kinh Thiên giận dữ vứt bỏ ngôi vị Hoàng Đế, về sau không biết vì sao chuyện này liền áp xuống.

Một năm sau hai người bọn hắn có một vị công chúa là Bất Hối, nhưng không quá vài năm hoàng cung

Phượng Quốc phát sinh một đại sự, Duệ Quý Phi đột nhiên biến mất, không ai biết nàng đi đâu, Hoàng Hậu cũng qua đời, đồng thời còn có rất nhiều cung nữ, thái giám, tài tử cũng qua đời, mơ hồ nói Duệ Quý Phi biến mất cùng Hoàng Hậu có quan hệ, nhưng không thể kiểm chứng.

Bất quá từ đó về sau tinh thần Phượng Kinh Thiên liền sa sút, dã tâm cũng biến mất hầu như không còn, nữ tử hậu cung cũng thành vật trang trí, này cũng là nguyên nhân hẳn không có nhi tử.

Việc năm đó thiên hạ đều biết, nhưng cụ thể trong cung đã xảy ra chuyện gì ngay cả cựu thần Phượng Quốc cũng không biết, mà lão thái giám duy nhất biết chân tướng cũng đã sớm qua đời.

Bất Hối đoán cũng là cùng mẫu hậu nàng có quan hệ, bất quá những thứ này cùng nàng quan hệ cũng không lớn, vẫn nên ngấm lại phải mở tiệm như thế nào đi.

*

Trở lại Phủ Hộ Quốc Công Chúa, Bất Hối nhìn Phượng Yêu liếc mắt một cái, thương thế của nàng đã ổn định, khôi phục cũng tốt, tinh thần cũng rất tốt, bất quá xem vẻ mặt hoa đào kia liền biết Hoa Thiên Thần khẳng định lại làm chuyện bĩ ối.

"Tiểu thư, người nhìn ta như vậy làm gì, trên mặt Phượng Yêu có cái gì sao?" Phượng Yêu bị Bất Hối xem da đầu run lên, tay chân cũng không biết đặt chỗ nào, cuối cùng thật sự nhịn không được mới mở miệng nói, đồng thời, lại vẫn ở trên mặt xoa xoa.

Nguyên Bích từ một bên đi tới, đưa cho Phượng Yêu một miếng táo, thấy nàng vẫn mất tự nhiên, cũng mở miệng trêu ghẹo nói: "Mau khai thật ra, sao mặt lại đỏ như thế, có phải Hoa thần y lại khi dễ người hay không?"

Vừa nghe đến Hoa Thiên Thần, Phượng Yêu mặt lại càng đỏ, người kia tuy ngoài miệng nói là đối được cho mình, nhưng vì sao cảm thấy mục đích của hẳn không đơn thuần, bao giờ cũng đem áo khoác cởi ra, lại như có như không đụng chạm những nơi bên ngoài miệng vết thương, nhưng hẳn lại nói đây là khó tránh khỏi, thật là như vậy sao?

Phượng Yêu quá mức đơn thuần, mỗi lần nàng muốn nổi bão, Hoa Thiên Thần đều được lý do vô cùng hợp lý, sau cùng như là chính nàng ta hiểu lầm một dạng, cho nên đến sau cùng cũng không dám nói.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút khó xử, cho dù hẳn là đại phu nhưng cũng là nam nhân, loại chuyện này vẫn không nên nói cùng tiểu thư.

"Tiểu thư, người xem Nguyên Bích lại cười nhạo ta, Thiên Thần ca ca chỉ là giúp ta đối được mà thôi, ta đây là nóng, trời nóng như vậy vẫn nằm ở trong chăn, người nào cũng thấy nóng." Phượng Yêu giống như sợ Bất Hối cùng Nguyên Bích không tin, lấy cây quạt ra sức quạt vài cái, quả thật đem hồng nhuận trên mặt thổi tan chút, điều này làm cho nàng càng thêm ra sức quạt.

Thiên Thần? Ca ca?

Phượng Yêu nói vừa xong, Bất Hối cùng Nguyên Bích nhìn thoáng qua, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra trong lúc này có vấn đề có thể đào khoét, mặt lại lộ ra tinh quang nhìn Phượng Yêu, nàng vốn vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, dưới ánh mắt các nàng, tâm lập tức lại nhảy lên.

"Tiểu thư, ta muốn nghỉ ngơi." Phượng Yêu bất đắc dĩ chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, nếu tiểu thư tiếp tục nhìn như vậy, nàng có lẽ chịu không nổi, nàng cảm thấy chính mình hiện tại giống như bị lột trần, lửa thể đặt ở trước mặt các nàng, vô cùng quần bách.

Bất Hối mày giương lên, muốn chạy trốn? Không có khả năng!

"Uh`m, trả lời tiểu thư một vấn đề, để cho người nghỉ ngơi." Dáng vẻ Bất Hối hiện tại mười phần sói xám dụ dỗ tiểu bạch thỏ.

Phượng Yêu lại rút mặt vào trong chăn, nàng hiện tại cảm thấy không nóng, ngược lại còn có chút lạnh, cẩn thận hỏi: "Vấn đề gì?"

"Nói cho ta biết, người cùng Hoa Thiên Thần hiện tại tiến triển như thế nào?" Bất Hối vẻ mặt ái muội hỏi, tuy vẻ mặt tươi cười nhưng cười này ở trong mắt Phượng Yêu giống như ác ma.

"Cái gì như thế nào?" Hiển nhiên nàng không hiểu ý tứ trong lời nói Bất Hối.

Ánh mắt Bất Hối xoay xoay, xem ra nàng thật đúng là không hiểu, không bằng đổi đề tài: "Người hiện

tại cùng Hoa Thiên Thần cực kỳ thân mật sao, ca ca cũng đã gọi rồi?"

Nghe vậy, Phượng Yêu lại đỏ mặt, còn có một tia khó xử, vùi đầu ở trong gối, trong đầu tất cả đều là bộ dáng Hoa Thiên Thần bức bách nàng.

Nàng hiện tại bị thương một mình nằm ở trên giường, tiểu thư cùng Nguyên Bích cũng không ở đây, chỉ có Hoa Thiên Thần chiếu cố nàng, đổi được cho nàng, uống nước, ăn cơm. Đi ngoài, đều phải xin giúp đỡ của hắn, cái trước cũng không là gì, sau cùng này ——

Nàng để hắn đi tìm nha hoàn tới cho nàng, ai biết hắn trước để nàng gọi hắn ca ca mới được, không gọi liền không tìm, sau cùng bất đắc dĩ chỉ có thể kêu như vậy, ai biết, nàng hôm nay một ngày đều cảm thấy rất khát, uống vào rất nhiều nước, sau đó, một lần lại một lần, nàng liền nhận mệnh.

"Được rồi, đừng đem chính mình phá hủy, hôm nay hảo hảo ngủ đi, nhìn thương thế người ngày mai có thể xuống giường, đợi khi chúng ta khai trương người có thể đi ra." Bất Hối cũng không tiếp tục hỏi nàng, xem nàng như vậy bây giờ còn là hồ đồ, chỉ có thể để Hoa Thiên Thần tự nỗ lực, cảm tình miễn cưỡng là không được.

"Khai trương? Quán lẩu sao? Thật tốt quá, ngày nào vậy?" Lần trước Bất Hối khai trương quán lẩu nàng vẫn bị thương hôn mê không được tham gia, lần này nhất định không thể bỏ lỡ.

Bất Hối cười đem chăn đắp kín cho nàng, cười nói: "Ba ngày sau liền khai trương, nhất định có thể tham gia."

Hoa Thiên Thần tuy luôn chiếm tiện nghi nhưng không chậm trễ chữa thương cho nàng, thương tổn loại này không mất một hai tháng là không thể khỏi, nhưng nàng ba ngày đã có thể dậy, cho nên Phượng Yêu mới tin tưởng hắn là chữa thương cho nàng.

Sau khi Bất Hối cùng Nguyên Bích rời khỏi, Phượng Yêu một người nằm ở trên giường, nghĩ tới từ khi mình bị thương Sư Huynh cũng chưa đến xem, ban ngày rõ ràng nghe được thanh âm của hắn, trong lòng bất đắc dĩ cười, chậm rãi tiến nhập giấc mơ.

Sau khi rời khỏi phòng của Phượng Yêu, Bất Hối lại cùng Chiến Cảnh Thiên ăn một bữa cơm, trên bàn cơm thấy vẻ mặt Hoa Thiên Thần đặc ý như là nhật được vàng.

"Bất Hối muội muội, Yêu Nhi có nói gì hay không?" Hoa Thiên Thần nhìn hai người đối diện đang gấp đồ ăn cho nhau ngắt lời nói.

Bất Hối nghi hoặc ngẩng đầu, mờ mịt nhìn hắn: "Phượng Yêu nói cái gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Thiên Thần càng thay đổi, lại dụ dỗ nói: "Có nói đến ta hay không?"

"Không có." Bất Hối áp chế ý cười trong lòng, mặt không chút thay đổi nói.

"Không? Một câu cũng không nói?" Vẻ đặc ý trên mặt Hoa Thiên Thần biến mất, trong mắt có tia mất mát, vốn đang muốn ở trước mặt các nàng khoe một chút.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy Hoa Thiên Thần cùng nữ nhân của hắn nói chuyện, trong lòng thập phần không vui, lại gấp cho Bất Hối một miếng cá, sau đó trừng Hoa Thiên Thần một cái: "Không có liền không có, nhiều lời vô nghĩa như vậy."

Thình thịch!

Bát cơm cầm trong tay rơi xuống bàn, nhì hai người nham hiểm trước mắt, trong lòng phần hận suy tính, chờ khi các người bị thương nhất định sẽ không quản, tiếp theo đứng dậy hương gian phòng Phượng Yêu đi đến.

"Thiên Thần ca ca không ăn sao?" Bất Hối nhìn bóng lưng hắn, rốt cục không đành lòng tại đùa hắn, mở miệng trêu đùa.

"Nàng thật nói như vậy?" Hoa Thiên Thần bởi vì những lời của Bất Hối, lập tức xoay người trở về, thần tình hưng phấn nhìn Bất Hối hỏi.

Thông qua trong khoảng thời gian này quan sát, Bất Hối biết, Hoa Thiên Thần thật đem Phượng Yêu để ở trong lòng, trong lòng cũng vì Phượng Yêu cao hứng, tuy hắn mặt ngoài miệng lưỡi, trên thực tế là người có thể phó thác chung thân, cho nên đối với hắn cười gật gật đầu.

Trong lòng Hoa Thiên Thần rốt cục thư thái, cũng không để ý Chiến Cảnh Thiên, cước bộ nhẹ nhàng

hướng phòng Phượng Yêu đi đến.

Chờ hần rồi đi, Bất Hối đột nhiên nhận ra một tia lãnh ý, trời đang rất nóng, như thế nào có loại cảm giác mùa đông?

Xoay người vừa thấy, Chiến Cảnh Thiên đang cười lạnh nhìn mình, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, nhưng nghĩ lại nghĩ nghĩ, nàng vừa rồi chưa nói cái gì?.

"Kêu thân thiết như vậy sao?" Ngay lúc Bất Hối nghi hoặc, thanh âm Chiến Cảnh Thiên ai oán từ bên tai truyền đến.

Phốc xuy!

Bất Hối rốt cuộc biết vì cái gì, thì ra là vì câu nói ‘Thiên Thần ca ca’ vừa rồi kia, trong lòng bất đắc dĩ, bất đưa cầm trong tay hạ xuống, sau đó chủ động ngồi trên đùi hần, giải thích nói: "Đó là Phượng Yêu kêu, không phải ta."

Đối với mỹ nhân chủ động đưa tới cửa, tâm Chiến Cảnh Thiên lập tức lại trở nên tươi đẹp, tay đặt lên eo nhỏ của nàng, đem nàng ôm chặt trong lòng ngực mình: "Vây cũng không được, người cho tới bây giờ vẫn chưa từng gọi ta như vậy." Rất không dễ dàng tìm được cơ hội, hần nhất định không dễ dàng buông tha.

Nhìn nam nhân vẻ mặt chờ mong, Bất Hối trong lòng buồn cười, hai tay cũng ôm ấp eo tinh tráng của hần, ôn nhu mở miệng kêu lên: "Cảnh Thiên ca ca."

Ý cười trên mặt Chiến Cảnh Thiên càng đậm, nhưng hiển nhiên còn chưa đủ thỏa mãn, lại mở miệng nói: "Không được, không được giống hần."

"Cảnh thiên."

"Ca ca."

"Thiên."

Đối với nam nhân này trong khoảng thời gian này toàn bộ đều vì mình, nàng ghi tạc trong lòng, nếu hần thích ngẫu nhiên làm nũng cũng là có thể.

Chiến Cảnh Thiên có chút lảng lảng, thanh âm nàng mềm mềm dẻo dẻo, trong lòng cũng không ngừng muốn nghe thêm, nếu nghe được nàng gọi hần tướng công thì thật tốt, cho nên hần tiếp tục nói: "Không được, đổi một cái."

Kiên nhẫn của Bất Hối rốt cục bị hần dập tắt, lập tức đẩy hần ra, trừng mắt nhìn hần, quát lớn: "Chiến Cảnh Thiên người được một tắc lại muốn tiến một thước."

Nghe được nàng phát hỏa, Chiến Cảnh Thiên mới phản ứng kịp, tiểu nữ nhân này cũng không phải là nữ nhân bình thường, không thể cùng nàng đối đầu, cho nên lập tức chịu thua nói: "Nương tử, ta đã gọi người là nương tử, người không nên gọi ta tướng công sao?" Cứng rắn không được liền nhuỷ, đây là quy luật hần tổng kết ra.

Bất quá lần này Bất Hối không để ý hần, xoay người đi vào phòng, trực tiếp khóa cửa lại, chính mình về giường nghỉ ngơi.

Chiến Cảnh Thiên đi theo phía sau nàng, nhưng mãi mà cửa không mở ra, trong mắt có chút thất bại, bất quá chớp mắt, trực tiếp đi ra ngoài, không phải còn cửa sổ sao?

Nhìn chỗ nam tử cửa sổ lật chuyển vào, Bất Hối thập phần bất đắc dĩ, nằm ở trên giường giả bộ ngủ không để ý hần. Nhưng này đối với Chiến Cảnh Thiên mà nói hoàn toàn vô ích, hần trực tiếp coi như không có nàng nằm xuống, đem thân thể tiến lại gần, vừa tựa vào thân thể nàng.

"Kêu một tiếng thôi."

Hôm nay vốn rất nóng, hần lại dán lên như vậy, Bất Hối cảm thấy thân thể càng nóng, nghe đến thanh âm của hần, trong lòng nổi lên ý muốn trêu chọc, đột nhiên xoay người đối mặt hần.

"Người thật muốn nghe?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nội tâm vui vẻ, ý cười đầy mặt gật gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới tính kế trong mắt nàng.

"Uh~m, hôm nay thực nóng." Bất Hối không hề để ý hần, mà đem y phục kéo xuống, trời mùa hạ vốn chỉ mặc một kiện áo đơn, cho nên xương quai xanh khêu gợi lập tức lộ ra, nhưng cái này cũng chưa tính,

buông lỏng áo ra, lại đem tay áo cũng vén lên cao, cánh tay trắng tuyết cũng lộ ra.

Tuy sắc trời đã nửa đen, trong phòng cũng không đốt đèn nhưng đối với Chiến Cảnh Thiên có thể nhìn vật trong đêm mà nói, cùng ban ngày cũng không khác biệt gì, mỗi một động tác của nàng, thân thể của hắn đều căng thẳng một phần, mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

Nàng hiện tại ở trong lòng hắn, cho nên biến hóa thân thể hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được, sau khi vén ống tay áo lên lại hướng trước người hắn cọ cọ, hai tay cái treo trên cổ hắn, ôn nhu mở miệng nói: "Thiên, người không nóng sao, muốn ta giúp người cởi quần áo sao?"

Nàng vừa cọ như thế, hai người lại gần sát thêm một chút, nhất là mềm nhũn trước ngực, cổ họng căng thẳng, thân thể có khát vọng, lời của nàng giống như tràn ngập ma lực, hắn vội vàng gật gật đầu.

Bất Hối cực kỳ mãn ý biểu hiện của hắn, sau đó đem tay khoát trên cổ hắn chậm rãi trượt xuống, cởi bỏ quần áo của hắn. Từ từ giúp hắn cởi ra, nhưng động tác lại phía thường chậm, điều này làm cho hắn nhận hết hành hạ.

Rốt cục, tại thời điểm hắn sắp không chịu nổi, nàng cởi được áo ngoài của hắn, sau đó dán sát mặt trong ngực của hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, vươn cái lưỡi ra liếm trên ngực của hắn.

Oanh!

Tất cả lý trí của Chiến Cảnh Thiên đều bị bùng nổ hủy đi, chỉ cảm thấy huyết dịch trong thân thể nhanh chóng vọt lên, sau đó tụ tập đến chỗ nào đó dưới thân, cuối cùng chịu đựng không nổi loại hấp dẫn này, trực tiếp xoay người đem tiểu nữ nhân còn đang châm ngòi thổi gió đặt ở dưới thân.

Nhưng, ngay khi hắn muốn hôn lên môi nàng, nàng lại vươn tay chặn, sau đó áp vào bên lỗ tai hắn nói một câu nói: "Hoa Thiên Thần nói thân thể ta còn chưa điều trị hảo."

Ầm!

Một câu này giống như một chậu nước lạnh trực tiếp đổ trên đầu hắn, tất cả kích thích đều đã đình chỉ, hắn như thế nào liền quên chuyện này.

Kỳ thật Bất Hối căn bản là không đến hỏi Hoa Thiên Thần, Hoa Thiên Thần cũng không cùng nàng nói qua, chẳng qua là muốn đùa hắn một chút, nhưng khi nhìn thấy hắn nhẫn nại, trong lòng có chút không đành lòng, đưa tay ôm lấy hắn: "Kỳ thật, ta cảm thấy thân thể không có gì."

Quan hệ các nàng đã xác định, đã tiến đến bước này, nàng không ngại tiến thêm một bước phát triển. Nam nhân này nàng muốn, mặc kệ là tâm, hay lại là thân, nàng đều muốn.

Chiến Cảnh Thiên cũng trở tay ôm nàng, bất đắc dĩ thở dài: "Cùng đợi đi, ngày mai để hắn hảo hảo nhìn xem." Trong lòng hắn nhin không được suy nghĩ, có phải Hoa Thiên Thần cố ý hay không, nếu không như thế nào bị kiếm thương đều có thể tốt nhanh như vậy, nàng uống thuốc lâu như vậy còn chưa khỏi.

"Ta thực không có việc gì." Bất Hối có chút dờ khóc dờ cười, nàng tháng này quỳ thủy rất bình thường, cũng không đau như thế, thân thể cũng không sợ rét, cho nên thật không có việc gì.

Nhưng loại này nói vào trong tai Chiến Cảnh Thiên đều biến thành an ủi, cho nên hắn không tin.

"Nương tử, gọi ta một tiếng tướng công đi." Nếu ăn không được, nghe nàng kêu một tiếng cũng được.

Bất Hối mặt đen, rốt cục minh bạch cái gì là nâng đá đập chân mình, bất quá nàng không cam lòng, không để ý hắn, lại đi trên người hắn cọ xát, tiếp theo chủ động hôn hắn, nàng cũng không tin không dao động được hắn.

Thình lình xảy ra nhiệt tình, làm Chiến Cảnh Thiên có chút chống đỡ không được, ý chí trong đầu càng ngày càng bạc nhược, gắt gao ôm nàng ở trong ngực, giống như là muốn đem nàng dung nhập cốt nhục, sau đó ra sức hôn trả.

"Phượng Nhi, người có ở trong hay không."

"Này, người đứng lại đó cho ta, tiểu thư đã nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai trở lại."

"Người tránh ra, ta biết Phượng Nhi còn chưa ngủ, vừa rồi còn nghe được tiếng nói chuyện của nàng."

Ngay lúc hai người triền miên ôm hôn, ngoài cửa truyền đến thanh âm Nam Cung Tuyết, xem như vậy, hiển nhiên là không nhìn thấy Bất Hối sẽ không từ bỏ ý định.

Bất Hối trong lòng phiền não, nàng cũng có ham muốn, quan hệ hai người rất không dễ dàng tiến thêm

một bước, tại thời khắc mấu chốt lại bị quấy rầy. Nhưng đối với Nam Cung tuyệt, nàng biết rõ bản tính của hắn, cho nên chỉ có thể khẩn cầu nhìn Chiến Cảnh Thiên một cái, nàng phải ra ngoài một chuyến đuổi hắn đi mới có thể tiếp tục.

Nhưng Chiến Cảnh Thiên như thế nào có thể để nàng như nguyện, còn là đi gặp tình địch, gặt gao ôm nàng không rời, đồng thời hung hăng hôn nàng.

"Ừm."

Bất Hối bị hắn hôn thở không nổi, nhưng bởi vì nụ hôn này, dục hỏa bị áp xuống lại tĩnh lại, quên người ở ngoài cửa, toàn thân tập trung lại.

"Phượng Nhi, người không phải muốn tin tức về kinh tế Phượng Quốc sao, ta đã mang đến cho người, buổi chiều tới tìm người người không ở đây, cho nên ngồi chờ một canh giờ...." Nam Cung tuyệt đợi một hồi, còn không thấy Bất Hối ra ngoài, tiếp tục la lớn.

Hô!

Thời điểm Bất Hối sắp hít thở không thông, Chiến Cảnh Thiên rốt cục buông nàng ra, nàng thở từng ngụm từng ngụm phì phò, lúc này mới nhớ tới người ngoài cửa, muốn tránh thoát nhưng Chiến Cảnh Thiên vẫn ôm nàng không rời, bất đắc dĩ đối với ngoài phòng nói: "Ta nằm ngủ, người giao đồ cho Nguyên Bích đi."

"Không được, ta muốn tự tay giao cho người, người nếu không được, ta liền đi vào." Nam Cung Tuyệt biết Chiến Cảnh Thiên nhất định ở bên trong, trong lòng đau xót, nhưng không muốn buông tha như vậy, tiếp tục ở bên ngoài hô.

Chiến Cảnh Thiên tiếp tục ôm nàng vào lòng trêu chọc, dục hỏa trong thân thể Bất Hối càng lúc càng lớn, nghe được thanh âm Nam Cung Tuyệt ngoài cửa càng ngày càng phiền táo, quát lớn: "Hôm nay không được, đồ để lại rồi ly khai đi."

"Phượng Nhi, ta còn có chuyện khác muốn tìm người, rất quan trọng, người mau ra đây đi, nếu không ta hiện tại liền đi vào." Nam Cung Tuyệt vẫn như cũ không cam lòng, một bên cùng Nguyên Bích vương mắt, một bên lớn tiếng hô, cho dù không được, người ở bên trong muốn làm gì cũng không có khả năng.

"Thiên, để ta ra ngoài đi, trở về chúng ta lại tiếp tục." Bất Hối thực sợ hắn đột nhiên xông tới, nam nhân này bất kể chuyện gì cũng có thể làm được, cho nên chỉ có thể lấy lòng nhìn Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên đem mặt chuyển tới một bên, trong lòng oán hận suy nghĩ lại, tối nay sẽ bày trận pháp chung quanh, xem ai còn có thể xông vào.

"Tướng công, để ta ra ngoài có được không." Thấy Chiến Cảnh Thiên không để ý, Bất Hối xuất ra sát chiêu, làm nũng kêu lên.

Nghe vậy, trong mắt Chiến Cảnh Thiên tràn ngập kinh hi, nàng rốt cục gọi mình: "Kêu một tiếng nữa."

"Tướng công."

Thanh âm hai người tuy không lớn nhưng vẫn chạy không khỏi nhĩ lực Nam Cung Tuyệt, quả nhiên hắn ở trong phòng nàng, trong lòng nghĩ, hai người bọn họ lâu như vậy không mở cửa, còn Nguyên Bích thủ ở cửa, nhất định là đang làm chuyện gì không thể để người biết, trong lòng vô cùng buồn bực, đối với phòng tiếp tục kêu lên: "Phượng Nhi, nhanh ra ngoài, ta muốn đi vào."

"Nam Cung tuyệt, quên người bại bởi ta sao, ta hiện tại mệnh lệnh người lập tức trở lại." Đối với đau xót trong mắt Nam Cung Tuyệt, Nguyên Bích không biết tại sao lại có chút khổ sở, bất quá giây lát lướt qua, nhanh đến chính nàng cũng không phát hiện, nàng hiện tại nếu không bảo vệ tốt cửa, Vương gia nhất định sẽ trách tội.

"Người ——"

Ngay lúc Nam Cung Tuyệt muốn xông vào, Bất Hối từ trong nhà đi ra, lạnh giọng nói: "Không phải bảo người để đồ lại sao." Y phục nàng đã chỉnh lý hảo, bất quá hồng nhuận trên mặt còn chưa mất hết, như vậy càng thêm mỉa mai.

Nam Cung Tuyệt lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, nhin không được nhìn đến ngây ngốc, trong lúc này quên nói cái gì.

Ầm!

Hắn nhìn ngậy ngốc lại làm một nam nhân khác mất hứng, Chiến Cảnh Thiên há lại cho nữ nhân của hắn bị nam nhân khác xem, cho nên một chưởng đánh qua, tuy không dùng lực nhưng vẫn đánh bay Nam Cung tuyết ra ngoài.

Nam Cung Tuyết lúc này mới phản ứng kịp, vỗ vỗ bần đất trên người, đứng lên trở về, khi nhìn đến bộ dáng bất mãn của Chiến Cảnh Thiên, trong lòng đột nhiên cao hứng trở lại, vẻ mặt đắc ý.

"Lấy đồ ra." Bất Hối trợn mắt nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ, xứng đáng!

Thấy sắc mặt Bất Hối không vui, Nam Cung Tuyết lập tức thu hồi đắc ý, ngoan ngoãn đem tư liệu trong tay giao cho Bất Hối.

Bất Hối đem đồ cất kỹ, nhìn Nam Cung Tuyết vẫn còn không chịu rời đi nói: "Còn có chuyện gì sao, không có thì ta muốn nghỉ ngơi."

Nghe vậy, Nam Cung Tuyết nhìn Nguyên Bích liếc mắt một cái, trên mặt cười càng vui vẻ, đối với Bất Hối cười nói: "Gia là tới cầu hôn!"

"Cầu hôn?"

Chiến Cảnh Thiên giận quá, vốn toàn thân dục hỏa, hiện tại lại là toàn thân lửa giận, mi phong nhú lại, xanh mét mặt hướng Nam Cung Tuyết đi đến, cư nhiên còn dám cầu hôn?

Chương 80

Nam Cung Tuyệt vốn đang đắc ý, nhưng nhìn thấy lửa giận của Chiến Cảnh Thiên, nhin không được lui về sau, trong lòng ngầm cắn răng, sớm biết như vậy trước đây hảo hảo học võ thì tốt rồi.

"Này, người dừng lại, ta cầu hôn mắc mớ gì đến người."

Chiến Cảnh Thiên âm trầm cười, đã hướng nữ nhân của hã cầu hôn, như thế nào không liên quan đến hã, chính hã còn chưa cầu hôn, nghĩ như vậy, hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cơ hội chính thức đi cầu hôn.

"Cảnh Thiên, trở về." Bất Hối mơ hồ cảm thấy Nam Cung Tuyệt cũng không phải hướng chính mình cầu hôn, hã còn không có cái can đảm này, hơn nữa muốn nói ra cũng không cần chờ tới bây giờ.

Nghe vậy, cước bộ Chiến Cảnh Thiên dừng một chút, xoay người nhìn thoáng qua Bất Hối, chẳng lẽ nàng đối với Nam Cung Tuyệt cũng có ý? Khó mà làm được, nhất định phải chặt đứt loại suy nghĩ này, hôm nay liền giáo huấn Nam Cung Tuyệt một chút.

Hạ quyết tâm, Chiến Cảnh Thiên không do dự, nhanh chóng xuất thủ, hã không chỉ công lực thâm hậu, khinh công cũng là đệ nhất, cho nên thời điểm Nam Cung Tuyệt vừa muốn chạy trốn đồng loạt bắt được hã, sau đó ném ra ngoài, người cũng theo ra.

Nam Cung Tuyệt đáng thương, bị người nắm như con gà quăng ra ngoài, sau đó là một trận quyền đấm cước đá, Chiến Cảnh Thiên tuy sinh khí nhưng vẫn không thể giết hã, cho nên mượn cơ hội phát tiết một phen, che lại kinh mạch của hã, chính mình cũng không cần nội lực.

Bang bang âm.

Tuy không dùng nội lực nhưng trong quyền kia cũng ẩn chứa lực lượng, Nam Cung Tuyệt kêu khổ liên tục, nhưng kêu cũng kêu không được.

"Thất Công Chúa, nhanh đi cứu chủ tử ta, hã là tới cầu hôn cho ta." Lưu Vân nhìn thấy chủ tử nhà mình bị ngược thành như vậy, tuy nhìn rất vui nhưng trong lòng không đành lòng, nhanh hướng Bất Hối cầu cứu.

"Cầu hôn cho người?"

Nghe Lưu Vân nói như vậy, Bất Hối biết các nàng hiểu lầm, nhanh xuất thủ đem Nam Cung Tuyệt cứu xuống.

Lần này không bị đánh vào mặt, bất quá nhìn biểu tình thống khổ lại ủy khuất trên mặt hã liền biết trên người nhất định rất đau, Nam Cung Tuyệt nhìn thấy Bất Hối rốt cục tới cứu hã, biểu tình trên mặt càng phong phú, nhu nhược mở miệng nói: "Phượng Nhi, đau quá, khụ khụ."

Bất Hối trừng Chiến Cảnh Thiên còn muốn tiến lên, ý bảo Nguyên Bích tới cùng nàng nâng hã lên, sau đó tìm Hoa Thiên Thần tới chữa thương cho hã.

Hoa Thiên Thần vốn ở trong nhà cùng Phượng Yêu nóng hổi, hiện tại bị cắt ngang trong lòng khẳng định đều là lửa giận, nhìn đến vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên đen xì đứng ở nơi đó, còn có Nam Cung Tuyệt được Bất Hối cùng Nguyên Bích đỡ ở trên bàn, trong mắt hiện lên một tia tính kế.

Nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, trong lòng hừ lạnh, để người nham hiểm, lần này nhất định không giúp người.

"Người nhìn xem hã có nội thương hay không." Bất Hối tuy biết Chiến Cảnh Thiên sẽ không thương tổn Nam Cung Tuyệt, nhưng một trận đánh vừa rồi kia khó tránh khỏi bị thương.

Hoa Thiên Thần gọi lên một tia cười quỷ dị, tới bắt mạch cho Nam Cung Tuyệt, lại dò xét một phen, làm bộ như một cao nhân

Tim Nam Cung Tuyệt nhảy không ngừng, hã đương nhiên biết mình không bị thương, chỉ là chút thương da thịt, đau bên ngoài mà thôi, Hoa Thiên Thần hã biết, là thần y vẫn đi theo bên người Chiến Cảnh Thiên, lần này thì tốt rồi, nếu hã xuyên tạc, Phượng Nhi có tức giận hay không.

Ngay lúc Nam Cung Tuyệt xoắn xuýt, Hoa Thiên Thần rốt cục cho ra kết quả, đối với Bất Hối lắc

đầu: "Thương tổn quá nặng, phải cần hảo hảo điều dưỡng một đoạn thời gian mới được, một hồi bản thân y đi bốc thuốc cho hần."

Dứt lời, lại thở dài một hơi, vừa lắc đầu vừa ly khai, chẳng qua cước bộ như là đang lẩn trốn.

Chiến Cảnh Thiên trong lòng cười lạnh, rất tốt, Hoa Thiên Thần người cư nhiên giúp ngoại nhân, hừ!

Nhưng kết quả này làm cho Nam Cung Tuyệt vui vẻ lên, tuy trong lòng kinh hãi nhưng trên mặt hoàn toàn không biểu hiện ra ngoài, ngược lại là vẻ mặt thống khổ nhìn Bất Hối: "Phượng Nhi, Hoa Thiên Thần đều nói ta bị thương nặng, có phải ta sống không lâu hay không, hu hu. , Phượng Nhi, để những ngày cuối cùng của ta bồi ở bên cạnh người đi, ta muốn ở nơi này."

"Không được!" Chiến Cảnh Thiên thấy bộ dáng hần, còn muốn qua đánh cho hần một trận, đương nhiên lần này nhất định phải đánh cho hần thành trọng thương.

"Không được!" Bất Hối đồng dạng cự tuyệt nói, nàng cũng không muốn Phủ Công Chúa của nàng bị nháo đến trời.

Bất Hối vừa nói xong, mặt Nam Cung liền suy sụp xuống, tại sao Chiến Cảnh Thiên có thể lưu lại hần lại không thể, xem ra phải tìm biện pháp mới được.

"Đúng rồi, Phượng Nhi, ta là tới cầu hôn." Nam Cung Tuyệt nhìn ánh mắt muốn giết người của Nguyên Bích, lấy cái lý do này có phải là có thể lưu lại hay không? Nếu thật có thể lưu lại, cũng nhất định phải giải quyết nàng trước.

Lần này Chiến Cảnh Thiên cũng không có động tác, vừa rồi lời nói của Lưu Vân hần cũng nghe thấy, chỉ cần không phải hướng Bất Hối cầu hôn là được.

"Ừ, người muốn hướng người nào cầu hôn?" Bất Hối ném hần ở trên ghế, đứng dậy ngồi vào một bên, chính mình rót một chén nước uống một ngụm, cùng đợi hần trả lời.

Nam Cung Tuyệt quay đầu nhìn Nguyên Bích, lộ ra hàm răng trắng tinh, âm âm u u cười.

Nguyên Bích bị hần nhìn chằm chằm trong lòng sợ hãi, làm sao có thể có chuyện của nàng, bất quá trên mặt cũng có chút khó xử, chẳng lẽ hần muốn cầu hôn mình?

"Ta muốn thay Lưu Vân hướng nàng cầu hôn, hôm nay Lưu Vân trở về nói với ta, hần đối với Nguyên Bích cô nương có thể nói vừa gặp đã thương, mỗi tối đêm không thể say giấc, trong đầu đều là Nguyên Bích cô nương, hần bộ dạng này hành hạ thật lâu, gia ta thật sự nhìn không được, cho nên cố ý tới cửa thay hần cầu hôn." Nam Cung Tuyệt nói xong cười hắc hắc, tốt nhất là có thể thân càng thêm thân.

Oanh!

Như một đạo tiếng sấm vang ở trong đầu Nguyên Bích, kinh hãi sững sờ nhìn Nam Cung Tuyệt không biết nên phản ứng như thế nào.

Bất Hối cũng lẳng ở nơi đó, cư nhiên là cầu hôn Nguyên Bích, nhìn Lưu Vân liếc mắt một cái cúi đầu không nói, như thế nào không thấy vui mừng trên mặt hần?

Duy nhất cao hứng là Chiến Cảnh Thiên, chỉ cần không phải hướng nữ nhân của hần cầu hôn, còn lại không sao cả.

"Phượng Nhi, khi nào thì làm việc vui?" Nam Cung Tuyệt thấy Nguyên Bích không phản ứng, lại vẫn đỏ mặt, liền coi là thật là vui, cho nên hướng Bất Hối hỏi.

"Nguyên Bích, ý người như nào?" Tuy Bất Hối là chủ tử nhưng nàng không muốn trực tiếp quyết định cho nàng, nàng hi vọng mọi người đi theo bên người nàng có thể có được hạnh phúc.

Nguyên Bích vốn đã nhận mệnh, từ xưa làm nô lệ cũng không thể quyết định vận mệnh mình, phần lớn đều là đi theo làm thông phòng cho phu gia tương lai của tiểu thư, cảm tình tiểu thư cùng Vương gia đúng là không chấp nhận được người khác chen chân, nàng cho rằng mình có thể giống như Phượng Yêu tìm được hạnh phúc chính mình, nhưng Nam Cung Tuyệt lại thay Lưu Vân tới cầu hôn, bình thường chủ tử đều trực tiếp đồng ý, không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên hỏi ý kiến nàng.

Trong lòng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với với Bất Hối nàng cực kỳ cảm kích, bất quá đối với có chút người đến nói.

"Tiểu thư, chuyện này có thể để Nguyên Bích tự mình quyết định sao?"

Bất Hối gật đầu nói: "Mặc kệ là Phượng Yêu, Tiểu Huệ, hay là người, ta cũng chưa coi các người như hạ nhân đối đãi, cho nên, hôn sự của người toàn bộ để chính người quyết định, ta sẽ không can thiệp."

Dứt lời, Nguyên Bích nở nụ cười, kiếp này gặp được chủ tử nhất định là phúc khí nàng đã tu mấy đời, đối với Bất Hối cảm kích cười, sau đó nhìn Lưu Vân liếc mắt một cái, tiếp theo đưa mắt nhìn sang Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt không nghĩ tới Bất Hối cứ nhiên nói như vậy, trong lòng ít nhiều có chút rung động, nhưng còn không kịp nghĩ nhiều, toàn thân cảm thấy lạnh lạnh, nhìn Nguyên Bích cười lạnh hướng mình đi tới, đột nhiên sợ, cho dù vừa rồi Chiến Cảnh Thiên bức bách hẳn cũng không sợ hãi như vậy.

Nguyên Bích đi đến trước người hẳn, mỉm cười ngừng lại, mềm nhẹ mở miệng nói: "Nam Cung công tử, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện hôn sự của ta sao?" Dứt lời, trên mặt còn có tia thẹn thùng nữ nhân.

Nam Cung Tuyệt sửng sốt, bộ dạng Nguyên Bích coi như là thượng đẳng, nhưng nàng thuộc loại mỹ nhân lạnh lùng, cơ hồ rất ít khi cười, hiện tại cười ôn nhu như vậy, hẳn có chút chống đỡ không được, nhìn đến thẹn thùng trên mặt nàng, hẳn không là nhìn tới mình chứ?

Này không thể được, nhất định phải cùng nàng nói rõ ràng, trong lòng hẳn chỉ có Phượng Nhi, cho nên vội vàng gật đầu đồng ý, cũng quên mất hẳn đang giả vờ thụ thương, lôi kéo Nguyên Bích đi ra ngoài.

Bọn hẳn vừa ly khai, trong lòng Lưu Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may nàng cự tuyệt, cái nữ nhân này quá hung, bất quá bộ dáng vừa rồi cười rộ lên rất đẹp mắt.

Chuyện này Bất Hối đem quyền quyết định giao cho Nguyên Bích, cho nên nàng liền không quản nữa, hiện tại đêm đã khuya, nên trở về đi ngủ, bất quá lần này Chiến Cảnh Thiên cũng không cùng đi.

Chiến Cảnh Thiên nhìn Bất Hối sắp đi vào cửa phòng, chau mày, bất đắc dĩ nói: "Nương tử, đêm nay ta có chút việc, chính người ngủ đi." Nhớ lại tối hôm nay cũng may bị Nam Cung Tuyệt ngăn cản, nếu không nhất định sẽ làm nàng bị thương, nếu tiếp tục ở cùng một chỗ hẳn cũng không nhất định có thể kiềm chế được.

Bất Hối làm sao không biết hẳn là vì cái gì, trong lòng một trận cáu giận, nhưng loại chuyện này không thể mạnh mẽ? Bất đắc dĩ đi vào trong nhà.

Thấy nàng tiến vào, Chiến Cảnh Thiên suy nghĩ tối hôm nay phải làm gì mới có thể sống qua đêm dài này, một người ngủ thật đúng là không có thói quen.

"Tiểu thư, ta cùng Nam Cung công tử đã nói xong."

Ngay lúc Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tính toán rời đi, Nguyên Bích toàn thân thanh sáng tiêu sái tiến vào, thần sắc trên mặt đã khôi phục như lúc ban đầu, mơ hồ lại cực kỳ hưng phấn.

Này để cho Bất Hối gọi lên hưng trí, xoay người đi trở về, cười hỏi: "Các người giải quyết như thế nào?"

Nguyên Bích khóe môi hơi vạch, đối với Lưu Vân nói: "Chủ tử của người vừa rồi quá hưng phấn, tự mình ngã trên mặt đất, người đi nâng hẳn về đi."

Lưu Vân vừa nghe, ánh mắt nhìn Nguyên Bích run lên, khẩn trương chạy ra ngoài.

Sao?

Bất Hối sửng sốt một phen, rốt cục minh bạch nàng lời này là ý tứ gì, xem ra nữ nhân bên người mình đều không dễ chọc, bất quá trong lòng thầm khen, làm rất tốt, đối với khiêu khích nam nhân nên đánh trả lại.

"Đi thôi, hầu hạ ta nghỉ ngơi đi." Bất Hối đối với Nguyên Bích cười, nhìn Chiến Cảnh Thiên mày chau mặt ủ cười.

Nhìn Bất Hối ly khai, trong đầu Chiến Cảnh Thiên giao chiến, nếu khắc chế vẫn có thể nhịn xuống: "Nương tử, nếu không chúng ta vẫn cùng ngủ đi."

Nghe được hẳn nói, cũng không quay đầu đóng cửa lại, nếu hai người buổi tối ở cùng nhau khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện gì đó, hẳn lại không chịu đựng chạm mình, sớm muộn gì cũng sẽ nín hóng, nàng cũng không muốn nhìn hẳn mỗi ngày đều phải nhẫn nại như thế.

Bất Hối trong lòng cũng căng thẳng, bất đắc dĩ nói: "Người thật sự nhàm chán liền đi chiếu cố Nam

Cung Tuyệt đi."

Nam Cung Tuyệt lần này có thể bị thương chút, làm đồ chơi đi, dứt lời, cửa triệt để đóng lại.

Chiến Cảnh Thiên vẻ mặt đen lại, sáng mai liền đi tìm Hoa Thiên Thần, ở trong nhà ngồi một hồi, nghĩ đến Nam Cung Tuyệt còn đang ở trong phủ, lập trưvs trở nên tức giận. Chiêu cố hãn? Nhất định phải hảo hảo chiêu cố!

Ngay lúc này, ngoài cửa Lưu Vân đã nâng Nam Cung Tuyệt trở lại, lần này là thật nâng trở về, nhưng trên thân thể, còn có mặt mũi đều không có vết thương, tất cả đều là nội thương.

Lưu Vân nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của chủ tử, thật sự làm cho hãn sợ hãi, chủ tử liền một mình một người nằm ở nơi đó, hãn đi qua mới biết được chủ tử bị điểm huyết, vừa cời bỏ huyết đạo, thanh âm cực kỳ bi thảm liền truyền đến, hãn muốn dẫn người trở về, chủ tử lại chết sống cũng phải ở lại chỗ này không đi.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy hãn như vậy đến là vui vẻ, người chính mình dạy dỗ ra cũng là tri kỷ, trút giận cho mình. Bất quá nhìn đến hãn lần này thương tổn đích xác thực trọng, cho nên để Lưu Vân đi kéo Hoa Thiên Thần ra.

"Lại làm sao vậy, một ngày như thế nào lại nhiều chuyện tìm ta như vậy." Hoa Thiên Thần còn buồn ngủ, đối với Chiến Cảnh Thiên tả oán nói.

"Người nhìn cho hãn, thương tổn có nặng hay không." Chiến Cảnh Thiên liếc hãn một cái, chuyện vừa rồi còn chưa tìm hãn tính sổ đâu.

Hoa Thiên Thần vừa thấy, lại là Nam Cung Tuyệt, vừa rồi không phải đã xem qua sao, bất quá vừa thấy bộ dáng hãn nửa chết nửa sống, đi ra phía trước xem xét, khoảng khắc, khóe miệng giật giật nói: "Gãy ba chiếc xương sườn trước ngực, phía sau lưng trúng ba chưởng, cánh tay cũng bị thương, đùi phải cũng bị thương."

Tuy mỗi chỗ bị thương đều không phải nơi trí mạng, nhưng đây cũng quá ngoan độc đi, nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, vị gia này khi nào thì biết hành hạ như vậy.

Đúng! Chính là hành hạ, những vết thương này tuy nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng rất đau, tay bị thương không thể ăn cơm, chân bị thương không thể đi lại, chỉ có thể mỗi ngày nằm ở nơi đó, quá tàn nhẫn.

Chiến Cảnh Thiên khóe miệng giật giật: "Là Nguyên Bích." Nhìn biện pháp hành hạ này, có thể thấy lần này Nam Cung Tuyệt thật sự chọc giận nàng.

Hoa Thiên Thần khẽ run rẩy, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hãn đã từng đùa giỡn Nguyên Bích, hiện tại đúng là toàn thân mồ hôi lạnh, vẫn là Yêu Nhi của hãn tốt, bất quá nhìn đến Nam Cung Tuyệt như vậy, hướng về Chiến Cảnh Thiên hỏi: "Hãn làm sao bây giờ?"

"Chữa khỏi cho hãn, trừ chân." Bất Hối để mình chiêu cố hãn, hãn cũng không muốn cãi lệnh, nhưng lại không muốn để hãn tiếp tục xuất hiện trước mặt mình, để cho hãn nằm ở trên giường là tốt nhất.

Nam Cung Tuyệt nghe được những thương tổn trên thân mình, tâm đều đã lạnh, hãn trêu chọc người nào, không phải là cầu hôn sao, không đồng ý thì thôi, đáng hạ độc thủ như vậy sao, trách không được Lưu Vân không muốn cưới nàng, quả nhiên quá hung dữ.

Hiện tại lại nghe đến Chiến Cảnh Thiên không trị chân cho hãn, trong lòng thống khổ rên rỉ, hôm nay hãn không phải số con rệp chứ.

Không đợi hãn hồi hận, Hoa Thiên Thần liền động thủ, đây cũng không phải là Yêu Nhi của hãn, đối đãi với nam nhân hãn vẫn không thủ hạ lưu tình, cho dù là Chiến Cảnh Thiên cũng sẽ bị hãn hành hạ, cho dù trị cũng phải mất một lớp da, cho nên Nam Cung Tuyệt đáng thương, trong đêm nay thật sự là vô cùng xui xẻo.

*

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Bất Hối rời giường ra ngoài luyện kiếm, vừa mở cửa phòng liền nhảy dựng.

Trong hậu viện của nàng giờ phút này bày toàn trận pháp tinh diệu, của ban đầu nàng muốn thiết lập trận pháp này, cũng không nghĩ đến cư nhiên tự mình xuất hiện.

"Nương tử, như thế nào." Ngay lúc Bất Hối nghỉ hoặc, Chiến Cảnh Thiên đã đi tới, vì trận pháp này hẳn đúng là một đêm không ngủ.

Bất Hối đã đoán được là hẳn, trong lòng ấm áp, đứng dậy đi đến trong trận, Chiến Cảnh Thiên biết nàng quen thuộc trận pháp, cho nên cũng không ngăn trở, ngược lại muốn nhìn một chút nàng cần bao lâu có thể phá trận này.

Trận pháp này so với ở Chiến Vương Phủ kia vẫn còn tinh diệu, hiển nhiên Chiến Cảnh Thiên đã bỏ ra không ít công phu, lần này vẫn là dùng Bát Quái trận biến hóa ra, nhưng lại không giống Bát Quái trận, ở bên trong thêm vào rất nhiều cơ quan.

Dưới chân đi từng bước một, tuyệt không dám sơ suất, trong lòng nhớ lại bố cục Bát Quái trận, nhưng mới vừa đi một lát liền phát hiện không đúng, này cũng không phải Bát Quái trận, nhưng vì sao lại giống?

Thời điểm thông qua trận pháp này tới được phòng luyện công ước chừng dùng một canh giờ, Chiến Cảnh Thiên đã sớm chờ ở bên trong, vừa thấy Bất Hối tới lập tức lấy lòng: "Nương tử, như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm!"

Bất Hối quả thật cảm thấy đây là một trận pháp tinh diệu, trận pháp này quả thật là Bát Quái trận, nhưng là phản Bát Quái, hiện tại trận pháp chỉ là mê huyễn địch nhân, nếu người không hiểu trận pháp tiến vào bên trong, giống như là đi vào một cái mê cung không có đường ra, sẽ vĩnh viễn bị lạc ở bên trong.

"Người xem cái này, chỉ cần đem cái này chuyển sang bên này." Chiến Cảnh Thiên ở bên ngoài đem một bồn hoa nhỏ chuyển sang bên phải, lại mang Bất Hối tiến vào, bây giờ, trận pháp đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc này mới phát huy hoàn toàn uy lực của trận pháp này, hiện tại vừa rồi mê hoặc mắt người đã trở nên đờ đẫn sát khí, bên trong cát bay đá chạy, vách núi đen, nơi chốn lộ ra nguy hiểm, tiếp theo, Chiến Cảnh Thiên lấy ra mấy con chuột bỏ vào, có mấy con nháy mắt đã bị loạn thạch chôn vùi, còn lại đều rút xuống vách núi đen vạn trượng.

Bất Hối thấy kinh hãi, nếu nàng vừa rồi đi là trận pháp này, cho dù có thể ra ngoài cũng chắc chắn bị trọng thương.

Nhìn đến nguy hiểm trong trận pháp, hai người lại ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên lại đem chậu hoa kia dời trở về, lại biến thành một mê huyễn trận.

"Loại cơ quan này tổng cộng có ba chỗ, ở trong này, ngoài sân, còn có trước cửa phòng người đều có một cái, nếu như có cao thủ tiến vào, người chỉ cần triển khai trận này là được." Chiến Cảnh Thiên chỉ vào ba chỗ trận pháp cho Bất Hối, chỉ cần như vậy, nàng sẽ càng an toàn.

Phượng Quốc tuy mặt ngoài không có gì nguy hiểm, Phượng Hoàng cũng rất thương yêu Bất Hối, nhưng trong đó người muốn mệnh của nàng cũng không ít, không thể không phòng.

"Tiểu thư, người ở nơi nào?"

Ngay lúc hai người các nàng nói chuyện, Nguyên Bích đến đây tìm Bất Hối luyện kiếm, nhưng lại đi vào trận pháp như thế nào cũng ra không được, hai người các nàng đứng ở bên ngoài nhìn rõ ràng, nàng ở một chỗ vòng quanh, nhưng như thế nào cũng không vượt qua được.

Bất Hối lúc này mới minh bạch, vì sao Chiến Cảnh Thiên không trực tiếp đem trận này thiết trí thành sát trận, chính là sợ người bên cạnh nàng đi vào, nhìn thấy Nguyên Bích đứng tại chỗ bất động, Bất Hối tại đi vào dẫn nàng ra.

Trải qua Chiến Cảnh Thiên vừa rồi giảng giải, hiện tại trận pháp nàng đã rất quen thuộc.

Hô!

Nguyên Bích thâm sâu thở ra một hơi, cũng may nàng nghĩ nhất định là trận pháp tiểu thư hoặc là Vương gia thiết kế, cho nên trực tiếp dừng lại không hành động, nếu không hiện tại nhất định một chết nàng.

Nguyên Bích đến đây cùng Bất Hối luyện kiếm pháp, trong đó có nhiều chỗ Bất Hối rất nghi hoặc, cảm thấy luyện như thế nào cũng không phát huy được hiệu quả, lúc này Chiến Cảnh Thiên liền thể hiện, Bất Hối lúc này mới phát hiện, thì ra công lực của hắn so với tưởng tượng của nàng vẫn còn cao.

"Chiến Cảnh Thiên, mau đưa ta ra ngoài."

Các nàng đang luyện, lại truyền đến thanh âm Hoa Thiên Thần, Chiến Cảnh Thiên mây giương lên, đứng dậy đi vào trong trận pháp xoay chuyển một chút trận pháp đột nhiên biến mất, ngay cả Hoa Thiên Thần cũng đã biến mất, một chút thanh âm cũng không có, trừ vị trí hoa cỏ cùng ban đầu bất đồng ra, căn bản nhìn không ra bất luận biến hóa gì.

"Được rồi, nương tử, chúng ta đi ăn cơm." Chiến Cảnh Thiên ra ngoài trực tiếp đi đến bên người Bất Hối cười nói, hắc hắc ban đầu không thiết trí trận pháp như vậy chính là chờ Hoa Thiên Thần kêu cứu, xứng đáng! Ai kêu hắc hắc qua giúp đỡ người ngoài.

Bất Hối tự nhiên cũng không quản hắc, sau khi ném qua điểm tâm liền mang theo Nguyên Bích ra ngoài, chân Nam Cung Tuyệt bị thương không thể hành động, liền để Chiến Cảnh Thiên lưu lại cùng hắc, đây là phương pháp nàng suy nghĩ từ sớm tinh mơ.

Mỗi lần ra ngoài đều rất nhiều người, quá gây chú ý, cho nên lần này chỉ có nàng cùng Nguyên Bích hai người ra ngoài, cảm giác thoải mái hơn.

Hiện tại các nàng đều giả dạng nam tử bình thường, vốn ở trên con đường này đi một vòng, dãy phố này rất phồn hoa, các loại cửa hàng gì cần có đều có, nếu muốn tìm chút đặc biệt là không có khả năng, như thế cũng chỉ có thể đổi mới.

"Chủ tử, người xem bên kia vây nhiều người như vậy." Khi hai người đi một vòng muốn trở về, lại nhìn đến bên trong hoàng bang, hai người đi qua vừa thấy, thì ra là quyền khai thác thạch quặng.

"Một năm cư nhiên muốn mười vạn lượng bạc, một lần cần ký giao kèo mười năm, người nào sẽ đi làm loại sự tình này?"

"Đúng vậy, nếu là than đá thì còn được, chỉ là một quặng đá, giá trị nhiều bạc như vậy? Ở trên con đường này mua một cửa hàng cũng không quý như thế."

"Cũng không phải sao, đi nơi nào tìm người coi tiền như rác."

Ở niên đại này rất ít khai thác khoáng thạch, chủ yếu là tác dụng rất ít, chỉ dùng để kiến tạo phòng ốc hoặc là lát đường, trên núi có rất nhiều, căn bản là không cần dùng tiền mua, cũng không có kỹ thuật luyện thiết, cho nên cho dù là quặng sắt đều vô dụng.

"Vị đại thúc này, mỏ này ở địa phương nào?" Bất Hối đối với thạch quặng này có chút tò mò, nếu là quặng sắt, có lẽ có thể luyện ra đao.

Người chung quanh vừa nghe có người hỏi, đều là một bộ ngu ngốc nhìn nàng, sau đó chỉ ngoài thành phía nam: "Người ra khỏi thành đi hướng nam, ở tòa núi bên cạnh hồ kia leo lên liền đến"

Nghe vậy, Bất Hối nói một tiếng cảm tạ, từ trong đám người lui ra, đối Nguyên Bích cười nói: "Đi, bản công tử mang người đi dạo chơi ngoại thành."

"Chủ tử, chúng ta muốn ngày khác lại đi hay không." Nguyên Bích cẩn thận nhắc nhở, nếu để Vương gia biết tiểu thư lại một người chạy, nhất định sẽ phiền nộ.

Bất Hối sao lại không biết nàng suy nghĩ cái gì, rất không dễ dàng thoát khỏi Chiến Cảnh Thiên, đâu có thể chui đầu vô lưới: "Người nếu không đi, gia liền chính mình đi."

Nguyên Bích nghe xong, thở dài một hơi, thật cẩn thận đi theo.

Căn cứ miêu tả, khoảng cách từ trong thành đến núi kia vẫn mất một đoạn, cho nên Bất Hối cùng Nguyên Bích mua hai con ngựa, tuy không sánh bằng con ngựa Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng, nhưng thay đi bộ cũng có thể dùng. Cười ở trên lưng ngựa, cảm thụ gió nhẹ xẹt qua bên mình, loại cảm giác này quá vui sướng.

Ước chừng trên dưới một canh giờ, hai người các nàng mới đến phong thủy hồ, bên cạnh phong thủy hồ là Phượng Sơn, chỉ cần leo lên Phượng Sơn liền là chỗ mỏ như lời trên hoàng bang kia.

Trong Phượng hồ vẫn có rất nhiều người tới du hồ, đồng dạng, Phượng sơn cũng có rất nhiều du khách, bây giờ là thời điểm hoa nở rộ nhất, cho nên rất nhiều văn nhân mặc khách đều lên núi sưu tầm dân ca, cũng có người nhân cơ hội làm mấy bài thơ, nếu làm là tốt còn có thể được khắc trên đá để hậu nhân chiêm ngưỡng.

Hai người ăn mặc không hề thu hút, lại đều là một bộ thư sinh, trên núi cũng có rất nhiều loại này, cho

nên vẫn chưa dẫn tới bất luận kẻ nào chú ý.

"Chủ tử, nơi này thật xinh đẹp, từ nơi này nhìn xuống có thể thấy toàn bộ Phượng Thành." Thời điểm hai người đi đến đỉnh núi cả tòa Phượng Thành thu hết đáy mắt, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Bất Hối cũng nhìn xuống, quả nhiên như Nguyên Bích nói, hai người đứng ở tại chỗ nhắm mắt hít thở không khí trong lành trên núi, khi nhìn Phượng Thành dưới chân núi cực kì thích ý, cho dù không có thu hoạch gì, đi lên nhìn phong cảnh cũng không tệ.

"Tiểu Điệp, Hiên Viên thái tử thật sự tới đây sao? Như thế nào chúng ta đi lâu như vậy đều không nhìn thấy?"

Bất Hối cùng Nguyên Bích đang muốn tiếp tục đi, đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc bên tai, quay đầu vừa thấy, quả thật là vẻ mặt oán giận Phượng Uyển Tuyết, còn có tiểu nha hoàn theo sau nhìn quanh bốn phía.

"Thiên chân vạn xác, thám tử hồi báo nói, Hiên Viên thái tử đến quảng phía sau núi, chúng ta chỉ cần leo lên ngọn núi này là có thể thấy được." Võ công Tiểu Điệp không bằng Phượng Uyển Tuyết, đã mệt đến mức thở dồn dập.

Lần trước Phượng Uyển Tuyết rơi xuống hồ liền bị bệnh nặng, hôm nay mới tốt, tuy nhận được lễ vật Hiên Viên thần đưa tới, nhưng vẫn muốn gặp mặt nhìn hân, nói cho hân, nàng tha thứ hân.

Nhưng sáng sớm hôm nay đến Hiên Viên phủ lại biết hân xuất phủ, cho nên lúc này mới tìm tới.

Bất Hối cùng Nguyên Bích đều là dịch dung, Phượng Uyển Tuyết cũng không nhận ra, cũng không che dấu thanh âm của nàng.

"Nếu không tìm thấy, cho người biết tay." Phượng Uyển Tuyết tuy biết võ công nhưng làm công chúa mà nói cũng rất ít khi đi xa như vậy, cũng mệt mỏi thở hổn hển.

"Oa, Công Chúa, người xem, đó là hoa gì, nở thực xinh đẹp." Tiểu Điệp đột nhiên thấy một đóa hoa đang nở rộ có thiên màu hồng, còn có tử sắc cực kỳ xinh đẹp.

Nghe vậy, Phượng Uyển Tuyết nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy hoa kia rất được, đối với Tiểu Điệp nói: "Người đi lấy tới cho ta nhìn xem."

Tiểu Điệp lập tức hương phương hương hoa kia bỏ qua, sau đó thật cẩn trở về, thời điểm đưa đến trước mặt Phượng Uyển Tuyết liền ngây ngẩn cả người.

Đồng dạng, Phượng Uyển Tuyết nhìn đến hoa này, trên mặt hiện lên một tia thẹn thùng, còn có chút phẫn nộ: "Người như thế nào không xem cẩn thận chút, như thế nào Hoa Đô cũng đưa cho Bản Công Chúa, nhanh ném."

Phượng sơn có rất nhiều hoa đại, dọc theo đường đi cũng gặp rất nhiều, rất nhiều loại Bất Hối không biết tên, bất quá vẫn rất xinh đẹp, hiện tại nghe được Phượng Uyển Tuyết nói như vậy, nàng cũng kỳ quái nhìn qua, này vừa thấy liền ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới niên đại này cũng có loại hoa này.

Nhìn từ xa hoa kia màu xanh tím cực kỳ kiều diễm, nhưng gần vừa thấy, hoa kia rất giống một loại 'lỏa nam'

Hoa này Bất Hối khi ở hiện đại đã từng nhìn thấy, là hồng môn lan, lại gọi là hoa hỏa nam, hình dáng hoa giống như là một hỏa nam mang theo mũi rơm, nghe nói nam nhân từng đùa bỡn tình cảm, kiếp sau sẽ biến thành một đóa hoa hỏa nam để nữ nhân thưởng thức mãi đến khi héo rũ, không nghĩ tới ở nơi này cũng có thể nhìn thấy.

Nhìn Phượng Uyển Tuyết đang thẹn thùng, nảy ra ý hay.

"Oa, là hồng môn lan, tiểu thư, nếu người không cần thì đưa cho tại hạ đi." Bất Hối cùng Nguyên Bích một mực tại chỗ không nhúc nhích, mà Phượng Uyển Tuyết bởi vì hoa này cũng đứng ở bên cạnh các nàng, hiện tại vừa nghe thanh âm Bất Hối lại càng thêm xấu hổ, giận dữ.

Không có nữ nhân nào nguyện ý bị nam nhân nhìn thấy trong tay cầm những thứ hoa này, còn tưởng rằng Bất Hối muốn nhục nhã nàng, cho nên lông mày nhíu lại liền muốn phát hỏa.

Bất Hối nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết muốn tức giận, lại hỏi: "Tiểu thư, người cũng cần, thôi, bản thân ta đi lấy là được." Dứt lời, làm bộ hướng mấy bông hoa còn lại kia đi đến.

"Đứng lại, Bản Cung, bốn tiểu thư cho người cũng được, nhưng người phải nói cho ta biết trước vì sao phải là hoa này." Phượng Uyển Tuyết thấy bộ dáng Bất Hối cũng không phải muốn nhục nhã nàng, là thật muốn hoa này, cho nên lòng hiếu kỳ bị gợi lên, chẳng lẽ hoa này còn có bí mật gì hay sao?

Nghe vậy, Bất Hối ngừng lại, sau đó xoay người nhìn về phía Phượng Uyển Tuyết nghi hoặc nói: "Tiểu thư chẳng lẽ không biết ý nghĩa hoa này sao?"

Phượng Uyển Tuyết lắc đầu.

"Trong truyền thuyết, chỉ cần chiếm được loại hoa này là có thể đưa cho nam tử mình thích, nam tử kia nhìn đến hoa này sẽ hiểu được ý tứ của nữ tử, sau đó." Bất Hối cố ý không nói toàn bộ, còn lại sẽ để lại cho Phượng Uyển Tuyết chính mình tưởng tượng.

Quả nhiên, Phượng Uyển Tuyết vừa nghe được, trước mắt hiện ra hình ảnh nàng tặng hoa cho Hiên Viên Thần, sau đó Hiên Viên Thần tiếp nhận hoa ôm nàng trong ngực, tiếp theo.

"Công tử, người như thế nào có thể đem lời này nói ra, nàng khẳng định sẽ không cho chúng ta." Nguyên Bích biết rõ ý đồ Bất Hối cho nên ở bên cạnh hơi trách cứ nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Bất Hối một bộ hối hận, lại đối với Phượng Uyển Tuyết nói: "Tiểu thư, người không phải muốn ném hoa này sao? Đưa cho ta đi, ta lấy về tặng cho nương tử ta, lúc trước chúng ta cũng là đính ước như vậy."

Phượng Uyển Tuyết hiện tại đâu còn có thể đem hoa đưa cho Bất Hối, vừa nghe lời của nàng, gắt gao đem hoa ôm vào trong ngực, như sợ bị người cướp đi.

"Ai, biết vậy không nói cho người, thôi, bản công tử chính mình đi hái." Dứt lời, Bất Hối hướng về dưới vách núi đi đến.

"Tiểu Điệp." Bất Hối còn chưa đi xuống, Phượng Uyển Tuyết lập tức ra lệnh cho Tiểu Điệp, Tiểu Điệp lợi dụng khinh công bay xuống, tiếp theo hái tất cả hoa xuống, đối với Bất Hối đắc ý cười nói.

"Các người ——"

Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy bộ dáng Bất Hối hối hận đến thổ huyết, trong lòng vui vẻ, cùng Tiểu Điệp một người ôm một bó to ‘lỏa nam hoa’ hướng mở đi đến.

Bất Hối cùng Nguyên Bích cười nhìn nhau, sau đó vội vàng đi theo, các nàng cũng muốn nhìn biểu tình Hiên Viên Thần khi nhận được nhiều ‘lỏa nam’ như vậy.

Vị trí hiện tại của các nàng là đỉnh Phượng Sơn, chỉ cần leo lên liền là mỏ, mấy người các nàng đều có khinh công, cho nên rất nhanh liền đi xuống núi, vừa xuống núi lại xuất hiện một ngọn núi khác, nhưng quy mô không thể so sánh được với Phượng Sơn.

Ở đây có rất nhiều thợ mỏ, nhưng bởi vì quặng mỏ không hề khởi sắc, nhóm thợ này đều ngồi bên ngoài trò chuyện. Bọn hắn đều đang chờ có người mua lại núi này, như vậy có lẽ có thể phát cho bọn hắn tiền công.

Trừ những thợ mỏ này cũng có một vài người ăn mặc sang trọng, những người này đều là từ chỗ quan phủ biết tin tức tới khảo sát, nhưng hiển nhiên không có thu hoạch gì, trên mặt đều là biểu tình thất vọng, ngọn núi này bị Phượng Sơn chặn, cho dù chất lượng đá này tốt, là vật liệu lát đường xây nhà tốt cũng không vận chuyển ra được, trách không được chuyển nhượng giá thấp như vậy.

Bất Hối vừa thấy Hiên Viên Thần cũng ở trong những người này, giờ phút này trong mắt cũng có chút thất vọng, xem ra hắn cũng đánh chủ ý mỏ này, bất quá nhìn hắn như vậy khẳng định không phải đơn giản vì tiền bạc như vậy.

"Thái, công tử." Phượng Uyển Tuyết xuống núi, liếc thấy Hiên Viên Thần ở bên trong, vừa muốn mở miệng kêu thái tử nhưng vừa thấy người chung quanh liền nuốt trở vào, kêu một tiếng công tử.

Hiên Viên Thần đang định rời đi, không nghĩ tới quay người lại liền gặp Phượng Uyển Tuyết, nhú mày, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng lại không thể không đi qua, băng lãnh mở miệng nói: "Sao người lại tới đây, trên núi rất nguy hiểm, lần sau không được tùy hứng như vậy."

Phượng Uyển Tuyết yêu kiều xấu hổ gật gật đầu, nàng cho rằng Hiên Viên Thần là đau lòng nàng, trong lòng càng ngọt ngào, đột nhiên nghĩ tới hoa trong tay, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Thần đang về một

bên, sau đó nổi lên đũng khí cầm hoa trong tay đưa tới: "Đây là ta đưa, tặng cho người."

Lời vừa ra khỏi miệng, trên mặt càng đỏ, đợi Hiên Viên Thần trả lời.

Một nữ nhân hướng nam tử bày tỏ, tuy Phượng quốc dân phong cởi mở nhưng cũng là chuyện ngạc nhiên, người chung quanh đều nhìn qua bên này, tò mò chờ nam nhân trả lời.

Nghe Phượng Uyển Tuyết nói xong, trong lòng Hiên Viên Thần như ăn phải con ruồi, hắn cũng nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết cầm một đống hoa tới, còn tưởng rằng nàng ta hái chơi, không nghĩ tới lại là đưa cho hắn, còn ở trước mặt nhiều người như vậy, thật muốn một kiếm giết nàng, nhưng lại không có biện pháp cự tuyệt.

Thời điểm hắn đang do dự, chung quanh đột nhiên tuôn ra tiếng cười vang.

"Hô hô. Cư nhiên là ‘lòe nam hoa’"

"Thật đúng vậy, vừa rồi ta nhìn thấy giống, không nghĩ tới hoa kia lại mở trên núi, còn có người hái xuống tặng người."

"Các người nói nam tử này sẽ làm gì nàng, cư nhiên đưa hoa này."

"Nói không chừng lại là đùa bỡn về sau vứt bỏ."

.

Chung quanh nhao nhao nghị luận, nhưng không có một câu là lời hay, Phượng Uyển Tuyết tất nhiên là nghe được, cái này làm sao cùng vừa rồi nghe bất đồng, cũng chẳng quan tâm thẹn thùng, phần nộ nhìn những người đó, có phải đều là cố ý hay không: "Các người nói bậy bạ gì đó."

Phượng Uyển Tuyết vừa ngẩng đầu, mọi người mới chú ý tới bộ dáng của nàng, da thịt như tuyết giờ phút này bởi vì tức giận nhiễm lên đỏ bừng, trên người có lẽ là nóng chảy mồ hôi làm quần lụa mỏng dán sát trên người, đường cong linh lung như ẩn như hiện.

Những thứ thợ mỏ này đã bao giờ gặp qua tuyệt sắc như vậy, trong lúc này không khỏi nhìn ngây ngốc, ngay cả những công tử mặc hoa phục bụng dưới cũng trở nên căng thẳng, vờ vật từ đầu tới.

Bị bọn hăn nhìn như thế trần trụi, Phượng Uyển Tuyết càng thêm nổi giận, nếu không phải Hiên Viên Thần ở bên cạnh nàng nhất định sẽ móc mắt những người đó ra.

"Tiểu thư, người bị hăn khi dễ như thế nào, nói cho bản công tử, bản công tử nhất định sẽ vì người làm chủ."

"Đúng vậy, bản chưởng quầy cũng nguyện ý."

Những người trên núi này tuy không phải người nghèo, nhưng cũng không tính là kẻ có tiền, đều là làm buôn bán nhỏ, căn bản là không biết Hiên Viên Thái tử cùng Phượng quốc công chúa, lúc này mới can đảm đi tới.

Tiểu Điệp cũng có chút u mê, đây là có chuyện gì, nhớ lại người chung quanh nghi ngờ hỏi: "Các người đang nói cái gì?"

Nghe vậy, lập tức có người đi tới: "Cô nương chẳng lẽ không biết sao? Đã từng có nam tử đùa bỡn tình cảm một nữ tử ngây thơ, về sau nữ tử kia sinh hận, đem nam tử này giết, thi thể liền chôn trên Phượng Sơn, từ đó trở đi, chỗ này hàng năm đều nở ra hoa này, rất nhiều nữ tử đều muốn hoa này mới lên núi hái về cho tướng công mình, nhắc nhở bọn hăn không cần đùa bỡn cảm tình các nàng, không nghĩ tới năm nay hoa này nở sớm như vậy."

"Đúng vậy, bất quá xưa nay vẫn chưa từng có vị nữ tử nào tặng hoa này, tiểu thư, nam tử này nhất định thương tổn người rất sâu đi?"

Phượng Uyển Tuyết vừa nghe, tâm đều đã lạnh, khẩn trương đem hoa này ném trên mặt đất, phần hận giẫm lên trên, không dám ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Thần, trong lòng phần hận nhớ lại, nhất định phải tìm ra hai nam tử trên đường kia, không giết các nàng khó giải nổi hận trong lòng.

Hiên Viên Thần cũng vô cùng phần nộ, hăn đường đường là thái tử một quốc gia, thân phận cao quý như vậy, khi nào thì bị người cười nhạo như vậy, hăn cũng không tin Phượng Uyển Tuyết sinh ra ở Phượng quốc lại không biết việc này.

Khi nhìn ‘lòe nam hoa’ trên mặt đất, giống như đang trào phúng hăn vứt bỏ vị hôn thê của mình, trong

lòng lại nghĩ tới Bất Hối, cảm thấy nàng so với nữ nhân trước mắt này mạnh mẽ hơn nhiều lắm, nếu không phải bởi vì thứ đó, nhìn cũng không nhìn cái nữ nhân này liếc mắt một cái.

Sau khi Hiên Viên Thần phần nộ bỏ đi, Phượng Uyển Tuyết mới phản ứng kịp, sau đó khóc đuổi theo.

Đợi các nàng rời đi, Bất Hối cùng Nguyên Bích mới đi ra, nhớ lại sắc mặt vừa rồi của Hiên Viên Thần cùng Nguyên Bích cười ha hả, thật là quá mức nghiện.

Vốn nàng vẫn đi theo Phượng Uyển Tuyết, còn muốn đi ra giải thích ý tứ chân chính của ‘lỗ nam hoa’, không nghĩ tới lại có cái truyền thuyết như vậy, ông trời cũng đang giúp nàng.

Cười đủ nàng mới mang theo Nguyên Bích chuyển tới một bên khác, sau đó nhặt vài hòn đá trên mặt đất lên xem xét, không phải Thiết Thạch (đá lèn sắt), tảng đá rất cứng, là vật liệu xây dựng tốt, nhưng chuyển ra ngoài đúng là vẩn đục, xem ra mỏ này là vô dụng.

Nhưng ngay lúc nàng muốn bỏ qua, Nguyên Bích lấy tới một khối kinh hỉ nói: "Chủ tử, người mau nhìn, tảng đá này thật khá!"

Chương 81: Rảnh rồi khá lâu

...

Tảng đá đẹp? Bất Hối trước mắt sáng lên, lập tức đi tới, tiếp nhận tảng đá từ trong tay Nguyên Bích. Tảng đá chỉ to bằng nắm tay, tính chất cùng tảng đá trên núi giống nhau, khác nhau duy nhất là phía trên kim quang lấp lánh, bị ánh nắng chiếu lên thập phần xinh đẹp, đây là mỏ đá vàng!

Bất Hối cầm trong tay cẩn thận xem xét vài lần, Nguyên Bích chưa thấy qua tảng đá này, nhưng nàng đã từng thấy, vị trí ở bên phải mỏ các nàng vừa rồi tìm lâu như vậy cũng chưa nhìn đến, chứng minh mỏ vàng còn chưa bị khai thác, nhưng chung quanh chỉ có một khối như vậy, khả năng rải rác cũng không nhiều.

Hiên Viên Thần sở dĩ tự thân đến núi này, khả năng là nhận được tin tức nơi này là mỏ vàng. "Đem tảng đá cất kỹ, chúng ta đi về trước rồi nói." Khóe miệng Bất Hối gọi lên quét xuống ý cười, đem tảng đá đưa cho Nguyên Bích, hôm nay thu hoạch lớn như vậy trong lòng thật cao hứng.

Thời điểm hai người xuống núi ăn mặc hơi chút thay đổi, quả nhiên, thời điểm đi trên đường gặp được rất nhiều quan binh tuần núi, xem ra là Phượng Uyển Tuyết sai người lên bắt các nàng.

Kỳ thật khi Bất Hối tìm ra mỏ vàng liền mệnh Vô Ảnh xuống núi lấy hai bộ quần áo tới, hai người hiện tại đã là toàn thân ăn mặc khác, giả dạng thành bộ dáng lão công công cùng lão bà bà.

Tay Nguyên Bích kéo tay Bất Hối, hai người cùng đi xuống chân núi, trên đường đi gặp rất nhiều tuần tra nhưng ai cũng không để ý các nàng, các nàng liền như vậy tiêu sái đi xuống.

Thời điểm đến chân núi, Bất Hối gặp được Phượng Uyển Tuyết cau mày đầy người tức giận, bên người nàng đứng một đại thần đang lau mồ hôi chỉ huy thêm quan binh lên núi.

Bất Hối thấy thế, mày giơ lên, hướng Phượng Uyển Tuyết đi tới: "Quan gia, trên núi xảy ra chuyện gì sao? Như thế nào nhiều người như vậy?"

Nàng không biết đại thần trong triều, nhưng xem người này hẳn là Binh Bộ Thị Lang, Lý Mộc Dương nói qua thế lực Phượng Uyển Tuyết trong triều rất nhỏ, nhưng có thể điều động Binh Bộ Thị Lang, nhất định không đơn giản như mặt ngoài.

Binh Bộ Thị Lang đang vội sốt đầu mẻ trán, hẳn vừa hạ triều trở về nghỉ ngơi lại có người tới bẩm báo nói Công Chúa bị người tập kích, lại là Lục Công Chúa Hoàng Thượng sủng ái nhất, này còn gì nữa, khẩn trương bỏ chạy ra ngoài. Hơn nữa phía trên có lệnh, phải nghe Phượng Uyển Tuyết đi làm, toàn bộ phía trên đều có an bài.

Nếu chủ công đã lên tiếng, cho nên liền cùng Phượng Uyển Tuyết ở trong này chờ bắt phạm nhân về quy án.

Phượng Uyển Tuyết vẫn là nhu nhu nhược nhược, nhất trước mặt là hoàng cung hoặc là những đại thần này lại càng như nước, nhưng vẫn kiên trì đứng ở nơi đó: "Trương đại nhân, tặc nhân còn chưa tóm được sao, nếu không người đi về trước đi, Bản Công Chúa tự mình ở đây thì tốt rồi."

Nghe vậy, Trương đại nhân căng thẳng trong lòng, càng thêm ra sức chỉ huy: "Lục Công Chúa yên tâm, thần nhất định vì Công Chúa bắt lấy tặc nhân đáng giận kia." Bất quá sau khi quay đầu nhìn Bất Hối cùng Nguyên Bích, sắc mặt lập tức thay đổi, giọng điệu thập phần ác liệt: "Ở đâu ra hai lão ăn mày, không thấy nơi này đang phá án sao? Còn không nhanh rời đi."

Bất Hối trong lòng hừ lạnh, những người này ăn cơm triều đình, cầm tiền bạc của dân chúng lại đối với dân chúng như vậy, không biết xấu hổ, cho nên nghe Trương đại nhân nói xong, chẳng những không ly khai, lại vẫn tiếp tục lớn tiếng nói: "Người nói cái gì? Lấy ‘lỗ nam hoa’ thổ lộ? Người khoan hãy nói, lão nhân ta hôm nay thật đúng là thấy được, cũng không biết cô nương kia nghĩ như thế nào, làm cho nam tử kia tức giận đến đen mặt, đời này cũng không thể để ý nàng."

Trương đại nhân làm sao biết chuyện đã xảy ra trên núi, nhìn Bất Hối thực trở thành lão Hán mắt mờ, bị hắn nói như vậy cũng làm cho tức cười, đồng dạng lớn tiếng nói: "Lão Hán người thật biết chê cười, đầu

cô nương kia không phải bị trâu giẫm lên chứ, làm sao có thể làm ra loại chuyện này, khẳng định là người nhìn lầm rồi."

"A, nhìn lầm rồi? Không có khả năng, lỗi tai lão nhân ta còn rất tốt, mắt còn dùng tốt. Ủ, ta nhìn vị cô nương này bộ dáng rất giống nha, hẳn không là vị cô nương này đi?" Bất Hối vừa nói vừa nhìn về phía Phượng Uyển Tuyết phía sau tức giận trắng mặt, nhưng hiện tại nhiều người như vậy nàng không có biện pháp phát tiết, chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Nghe Bất Hối vừa nói như vậy, biểu tình Trương đại nhân lập tức nghiêm túc lên, vị này là Công Chúa, không thể đắc tội: "Không được nói loạn, còn không đi liền đem các người bắt lại."

Bất Hối nhìn thấy Trương đại nhân đuổi các nàng đi, mục đích của nàng cũng đã đạt được, cũng không ở lại, mang theo Nguyên Bích đi ra ngoài: "Lão bà, người nói có phải là cô nương kia phải hay, mắt lão nhân ta còn chưa mù, như thế nào có thể nhìn lầm rồi?"

"Cũng không phải sao, thừa nhận làm loại chuyện xấu hổ này, thật đáng thương, cô nương tốt như vậy nhưng đầu óc lại hư hỏng." Nguyên Bích đỡ Bất Hối từng bước một đi ra ngoài, chung quanh vây xem không ít, các nàng nói chuyện lại lớn tiếng, tự nhiên đều nghe được, nhao nhao nhìn về phía Phượng Uyển Tuyết.

"Thật đúng là, không nghĩ tới là Công Chúa."

"Nói Như vậy, nam tử kia ta giống như cũng từng gặp qua, lúc ấy không chú ý, hiện tại ngẫm lại rất giống Hiên Viên Quốc thái tử?"

"Cái gì, Hiên Viên thái tử, kia không phải là phu quân lai tướng của Thất Công Chúa sao? Đây? Chẳng lẽ muốn tử muội hầu một phu?"

"Cái gì hầu một phu, nghe nói Lục Công Chúa muốn một người độc chiếm?"

"Độc chiếm? Mau nói cho ta nghe một chút đi, việc này là như thế nào?"

"Các người đừng nói nữa, cẩn thận Lục Công Chúa nghe được."

.....

Những người này ở phía sau Phượng Uyển Tuyết nhỏ giọng thảo luận, tuy thanh âm không lớn nhưng các nàng đều có thể nghe được. Đối với chuyện Phượng Uyển Tuyết thích Hiên Viên Thần, rất nhiều đại thần Phượng Quốc đều biết, Trương đại nhân cũng biết, nghe vừa rồi Bất Hối nói, còn có người phía sau nói, lại thêm hành động những ngày gần đây, liên tưởng đến chuyện đã trải qua.

Không nghĩ tới Lục Công Chúa lại làm ra loại chuyện này.

Phượng Uyển Tuyết đã tức giận đến đứng không nổi, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Điệp, Tiểu Điệp lập tức tiến lên phía trước nói: "Trương đại nhân, Công Chúa chúng ta hôm nay bị tặc nhân kinh thường, lại phơi nắng thời gian dài như vậy, có thể là bị cảm nắng, hãy đi về nghỉ ngơi trước."

Trương đại nhân đương nhiên hi vọng nàng nhanh rời khỏi đây, như vậy hẳn cũng có thể ly khai, lập tức phân phó nói: "Các người vẫn còn không đưa Công Chúa hồi cung."

Nghe vậy, mấy thị vệ lập tức chạy đến đây, mời Phượng Uyển Tuyết vào trong xe ngựa, hướng bên trong thành chạy tới.

Nàng vừa ly khai, người chung quanh thảo luận càng sôi nổi.

"Người xem, có tặc giết mình bỏ đi rồi, nàng hôm nay làm như vậy, mặt mũi Hiên Viên thái tử đều đã ném đi, khẳng định là không thể muốn nàng."

"Cũng không phải sao, người không nhìn thấy Hiên Viên thái tử đen mặt."

"Ta đã nói nhìn thấy Lục Công Chúa cùng Hiên Viên thái tử cùng một chỗ, ngày đó lại nhìn thấy hai người cô nam quả nữ ở trên một chiếc thuyền hoa."

"Ta cũng thấy được, không nghĩ tới Lục Công Chúa cư nhiên là người như thế."

"Nghe nói Hiên Viên thái tử muốn từ hôn để cưới Lục Công Chúa, không nghĩ tới."

"Thất công chúa của chúng ta thật tốt, vì nước cầu phúc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới lại bị chính hoàng tử mình."

"Nói như vậy, hôn sự này lui càng tốt, Hiên Viên thái tử không xứng với Thất công chúa của chúng ta,

nghe được không, Hoàng Thượng đã phong Thất công chúa làm Hộ Quốc Công Chúa?"

"Thật sự? Kia là Công Chúa tôn quý nhất, nên giải trừ hôn ước, lại có thêm nam tử ưu tú theo đuổi nàng."

"Kia khẳng định, nghe nói Chiến thần Vương gia Chiến quốc sau khi nghe được chuyện của công chúa, đối với công chúa cực kỳ thương thức, sinh ra ái mộ, hiện tại đang ở Phượng Quốc, nghĩ lại giống như muốn tới cầu hôn."

"A, thật sự là Chiến Vương gia sao? Nếu thật là như vậy thì thật tốt quá, chỉ có憾 mới có thể xứng đôi với Hộ Quốc Công Chúa!"

"Đúng, chúng ta cũng ủng hộ Chiến Vương gia!"

.....

Phượng Sơn mỗi ngày người tiến đến du ngoạn cũng không ít, trong đó đa số đều là người đọc sách, bọn hãnh thích nhất là buôn chuyện, chỉ cần bọn hãnh không dám, như thế dân chúng cũng đều tin tưởng.

Những người dẫn đầu vừa rồi là người của Chiến Cảnh Thiên, sau đó đem mấy tin tức này truyền bá cho người đọc sách, dân chúng bình thường cũng không có lá gan lớn như vậy.

Tuy Chiến Cảnh Thiên có thể trực tiếp cưới Bất Hối, nhưng Bất Hối dù sao cũng định hôn cùng Hiên Viên Thần, mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần từ hôn cũng sẽ bất lợi cho Bất Hối, cho nên hãnh ra lệnh cho thủ hạ tìm đúng thời cơ ở trong dân chúng phát tán tin đồn, lần là thời cơ tốt nhất, trải qua bọn hãnh dẫn đường như vậy, hiện tại dân chúng bên ngoài đều tin chuyện Phượng Uyển Tuyết quyến rũ chính muội phu mình.

Tuy niên đại này một người nam nhân có thể cưới rất nhiều nữ nhân, nhưng loại tỷ muội tranh chấp này khiến người coi thường nhất, tin tưởng sau hôm nay nhất định lại có càng thêm nhiều tin tức truyền ra, trở về lại tìm vài thư sinh viết một chút từ khúc, như vậy tin tức tản nhanh hơn.

Cứ như vậy, Lục Công Chúa cướp đoạt vị hôn phu tương lai của muội muội mình, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, ý đồ hãm hại Thất Công Chúa, Hoàng Thượng nhìn rõ mọi việc điều tra rõ sự thật cho phép từ hôn, phong Thất Công Chúa làm Hộ Quốc Công Chúa, hơn nữa Vương gia Chiến quốc Chiến Cảnh Thiên xuất hiện ở Phượng Quốc cầu hôn Hộ Quốc Công Chúa, từng tin tức kinh thiên rất nhanh liền truyền ra khắp Phượng Quốc.

Đến lúc đó chỉ cần Phượng Hoàng chiêu cáo thiên hạ tuyên bố Bất Hối là Hộ Quốc Công Chúa, Chiến Cảnh Thiên tranh thủ thời cơ xuất hiện, tin tức này liền thành thực, đợi sau cùng, Chiến Cảnh Thiên cưới được Bất Hối, chẳng những không bị mọi người thóa mạ, ngược lại trở thành một đoạn giai thoại.

Đương nhiên, những thứ này Bất Hối bây giờ còn không biết, nàng hôm nay tâm tình rất tốt, lại mang theo Nguyên Bích ở bên ngoài dạo qua một vòng mới hồi phủ công chúa, hiện tại đã nghỉ xong nên mở tiệm gì, nhưng chỉ còn lại thời gian hai ngày chuẩn bị, quá vội vàng, cho nên chỉ có thể chuẩn bị tốt khai trương quán lẩu, quán thịt nướng.

"Nương tử, người đã về rồi." Bất Hối vừa vào phủ, Chiến Cảnh Thiên liền ra đón, ngày này không cho hãnh ra ngoài thật sự là quá mức nhàm chán, công văn đọng lại nửa tháng đều đã xử lý tốt.

Bất Hối mặt mang ý cười, chủ động khoác lên khuỷu tay của hãnh, kể lại một lần chuyện ở trên núi cùng Chiến Cảnh Thiên.

Sau khi nàng nói xong, Chiến Cảnh Thiên không những không cười, ngược lại chau mày, nàng cư nhiên mang Nguyên Bích đi leo núi, đem mình ném ở phủ công chúa.

Bất Hối đương nhiên biết hãnh suy nghĩ cái gì, xoay chuyển ánh mắt, nói sang chuyện khác nói: "Nam Cung Tuyệt như thế nào?"

Vừa nhắc tới Nam Cung tuyệt, ánh mắt Chiến Cảnh Thiên có chút lóe ra, cư nhiên làm hãnh quên, cười nói: "Hãnh rất tốt, người đi một ngày mệt mỏi, uống cốc trà đi."

Bọn hãnh hiện tại cũng chưa tiến vào nội viện, mà ngồi ghế đá ở bên hồ phía trước viện, phía trước hạ nhân rất nhiều, cho nên chưa bao giờ lưu lại.

"Ta trở về nhìn Phượng Yêu." Bất Hối vừa thấy bộ dáng của hãnh liền biết có chuyện giấu diếm nàng, nhẹ nhàng đẩy hãnh ra, mang theo Nguyên Bích hướng vào phía trong viện đi đến.

Chiến Cảnh Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể theo ở phía sau, tính toán nên giải thích như thế nào.

Trong nội viện giờ phút này im ắng, bình thường còn có chút hạ nhân nhưng hiện tại một người cũng không có, ngay cả thám tử chung quanh cũng đều biến mất.

Bất Hối nghi hoặc nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, sau đó cất bước vào trong nhà, Chiến Cảnh Thiên bố trí trận pháp, phá trận như thế nào Bất Hối cùng Nguyên Bích đều biết, các nàng hai người đi vào. A! Khá lắm, trách không được bên ngoài an tĩnh như thế, có lẽ mọi người ở bên trong này.

Trận pháp hiện tại mở ra là mê huyễn, sau khi Bất Hối đi tới, ở bên trong Chiến Cảnh Thiên còn gia nhập một chút mê huyễn được, cho nên, hiện tại trong trận pháp ngủ một đám người, bọn hắn rất gần nhau nhưng cũng không nhìn tới.

Một hai ba.

Cư nhiên bên trong có mười mấy người, trong đó hai người ngủ ngon lành nhất, tư thế tiêu sái nhất thuộc về Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết.

Bất Hối đi đến bên cạnh Hoa Thiên Thần đá hấn một cước, lập tức từ từ tỉnh lại, hấn là tự ngủ, ở bên trong này đi mấy canh giờ cũng chưa đi ra ngoài, mê huyễn kia đối với hấn lại vô ích, sau cùng nhàm chán chỉ có thể chính mình nằm xuống ngủ, hiện tại vừa thấy Bất Hối, lập tức chạy tới: "Bất Hối muội muội, nhanh thả ta ra ngoài, Yêu Nhi một mình ở trong phòng."

Hấn vừa nói như vậy, Bất Hối mới giật mình nhớ lại, buổi sáng quên đưa hấn ra ngoài, nhưng không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên cũng không quản hấn, tiếp theo để Nguyên Bích dẫn Hoa Thiên Thần ra ngoài.

Nằm bên cạnh Hoa Thiên Thần là Nam Cung Tuyết, thương tổn cũng không sai biệt lắm, cũng đi ra phía trước đá hai chân.

"Uh`m! Phượng Nhi, ăn chân gà."

Một cước đá đi, hấn vẫn không tỉnh, xem ra là đang mộng đẹp, than thở một câu về sau lại ngủ thiếp đi.

"Cứu tỉnh hấn." Bất Hối nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên còn đứng ở một bên, hấn thật đúng là biết chiều cổ người khác.

Mê được này là Hoa Thiên Thần bí chế, chỉ cần ngủ một chút sẽ hôn mê bất tỉnh, cho dù có giải được cũng cần phải ở trên giường ngủ mấy canh giờ, bất đắc dĩ cho Nam Cung Tuyết ngủ giải được, sau đó tự mình đưa hấn ra ngoài.

Đương nhiên, không phải ôm, cũng không phải công, thừa dịp Bất Hối không chú ý mà kéo ra ngoài, thám tử còn lại dẫn đi thăm vấn, hạ nhân trong phủ đều được giải được tiễn về phòng.

Bất Hối không nghĩ tới, Lý công công cư nhiên ở bên trong, xem ra là Phượng Kinh Thiên phái tới, thời điểm hôm qua các nàng trở về, cảm xúc Phượng Kinh Thiên quá mức kích động, quên đưa tín vật đánh thân Hiên Viên Thần cho nàng.

Sau khi xử lý tốt, Nam Cung Tuyết tỉnh lại, hấn cũng có công phu cao thâm, cho nên tỉnh rất nhanh, vừa thấy Bất Hối, lập tức chạy tiếp: "Phượng Nhi, người trở lại, hu hu., hôm nay ta đến tìm Phượng Nhi lại rơi vào mê cung, một hồi là lên núi, một hồi lại vào sa mạc, còn tưởng sẽ không còn được gặp lại Phượng Nhi."

Nam Cung Tuyết nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên hận nghiêng răng nghiêng lợi, thương tổn trên chân hấn chỉ bằng bó một chút, tuy chính hấn cũng sẽ chữa thương nhưng khẳng định không trị khỏi nhanh như Hoa Thiên Thần, cho nên hôm nay kéo chân khập khiễng đến tìm Bất Hối, không nghĩ tới bị vây ở trong trận, bắt đầu còn có thể kiên trì đi một hồi, nhưng rất nhanh chân liền đau không chịu nổi, cuối cùng trúng mê được.

Hiện tại vừa thấy Bất Hối, khẩn trương cáo trạng.

Chiến Cảnh Thiên cẩn thận nhìn Bất Hối, là hấn sơ sót, hôm nay Bất Hối không cho hấn ra ngoài liền ở trong phủ xử lý công văn, buổi sáng hấn nhìn thấy Nam Cung Tuyết khập khiễng tiến vào trận, vốn muốn để hấn chịu khổ một chút, ai biết quên thời giờ, càng quên chuyện Nam Cung Tuyết vẫn bị vây ở trong trận pháp, nếu không khẳng định trước khi Bất Hối trở về sẽ rửa sạch.

Nhìn thấy bộ dáng Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối nội tâm buồn cười, nhất định là hắc cố ý chinh bọn hắc, chinh liên chinh thôi, dù sao cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Tiểu thư, người trở lại." Đúng lúc này, Phượng Yêu cũng ra ngoài, tuy vẫn chưa thể sử dụng vũ lực nhưng đã có thể đi lại, hôm nay tỉnh lại ra ngoài, một người cũng chưa nhìn thấy, vốn định ra ngoài tìm Bất Hối nhưng lại phát hiện trong viện bày trận pháp.

Thời điểm nàng ở trên núi Thanh Phong cũng cùng Thanh Phong đạo trưởng học, nhưng cũng không tinh thông như Bất Hối, chỉ là ở bên cạnh đi một vòng liên trở về, mãi đến vừa rồi Hoa Thiên Thần đi tìm nàng tổ khổ nàng mới biết Bất Hối trở lại.

Nhìn thấy Phượng Yêu không có việc gì, Bất Hối liền để tâm xuống, sau đó lôi nàng tới ngồi xuống cạnh mình, cũng Nguyên Bích kéo tới ngồi xuống, nhìn ba nam nhân đứng ở trong gian phòng, khóe môi nhẹ nhàng gợi lên.

"Người trước chữa khỏi trên đùi hắc."

Hoa Thiên Thần biết lời này là nói hắc, nhìn ánh mắt Bất Hối bất thiện liền khẩn trương chạy tới chữa thương cho Nam Cung Tuyệt, rất nhanh cảm giác đau trên đùi Nam Cung Tuyệt liền không có, tin tưởng rất nhanh có thể hảo, tuy Nguyên Bích làm hắc bị thương nhưng không hạ độc thủ như thế.

Bất Hối nhìn ba nam nhân kia mỗi cái xem đều không vừa mắt, chỉ cần nàng chuyển thân là có thể đánh nhau, không bằng nghĩ biện pháp mài mài nội khí bọn hắc, lập tức cười nói: "Ta xem ba người các người hiện tại đều cực kỳ rảnh rỗi sao? Trong phủ hiện tại nhiều người bị hôn mê như vậy, những việc này liền giao cho các người đi."

Nghe vậy, ba người đưa mắt nhìn nhau, để bọn họ làm việc?

"Trước đem cái bàn cùng ghế dựa này chuyển ra ngoài cửa đi, đem trận pháp nói cho hai người bọn hắc." Phía trước nói là nói với ba người, phía sau là nói với Chiến Cảnh Thiên.

Chiến Cảnh Thiên có chút nghi hoặc, bộ dáng vừa rồi của nàng rõ ràng không tức giận, như thế nào lại để làm việc? Tiếp theo mang theo Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyệt ra ngoài ở trong trận đi một vòng, tuy hắc rất không muốn nói cho Nam Cung Tuyệt nhưng hiện tại không có biện pháp, dù sao về sau cũng có thể thay đổi.

Rất nhanh, trong viện bày một cái bàn, Bất Hối mang theo Nguyên Bích cùng Phượng Yêu đi qua, Chiến Cảnh Thiên lập tức rất có nhãn lực tới rót cho Bất Hối một ly trà, đưa tới một mâm điểm tâm, lấy cây quạt quạt gió cho nàng.

Nam Cung Tuyệt cùng Hoa Thiên Thần vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắc, thực nên để cho người trong thiên hạ đến xem cái này, Chiến thần Vương gia chân chó, nhất là Nam Cung Tuyệt, trước kia phụ thân hắc mỗi ngày đều ở trước mặt hắc nhắc tới Chiến Cảnh Thiên, nói năng lực của hắc.

Nhưng hiện tại nhìn xem?

Đối với ánh mắt bọn hắc, Chiến Cảnh Thiên lơ đãng, lấy lòng nương tử mình thì làm sao, vẫn như cũ thần tình lấy lòng cười phục vụ Bất Hối, sau đó lại tới bóp vai cho nàng, Bất Hối nhìn thấy biểu hiện của hắc ngoại đầu nhìn lại cười, thoải mái hưởng thụ phục vụ của hắc, loại nam nhân này thật sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Bất quá khi hai người nhìn bên, cứ nhiên dám cười nam nhân của nàng?

Khóe miệng cười lạnh, lãnh mâu đảo qua, thời tiết ban đầu có chút oi bức lập tức trở thành rét lạnh.

Nam Cung Tuyệt cùng Hoa Thiên Thần vừa thấy, nhất thời lạnh run, ánh mắt trào phúng vừa rồi lập tức biến mất không thấy, cúi đầu không nói gì.

Khụ!

Thấy bọn họ không nhúc nhích, Bất Hối lại ho nhẹ một tiếng, nghe vậy, Hoa Thiên Thần khẩn trương học hỏi Chiến Cảnh Thiên, châm trà cho Phượng Yêu, điểm tâm, quạt gió, khinh bỉ vừa rồi không hề thấy, cũng là vẻ mặt chân chó, đây là nữ nhân mình thích, lấy lòng cũng không có gì.

Bất quá Phượng Yêu toàn thân không được tự nhiên, nàng nói như thế nào cũng là hạ nhân, hiện tại có người chiếu cố lại vô cùng khó chịu, nhưng nhìn đến ánh mắt Bất Hối không thể không nhịn xuống, sau khi

từ từ thích ứng lại phát hiện được người hầu hạ cũng rất thoải mái.

Khó nhất là Nam Cung Tuyệt, có Chiến Cảnh Thiên chiếu cố Bất Hối, hẳn khẳng định là vào không được, Phượng Yêu cũng không được, chỉ còn lại Nguyên Bích, nữ nhân này đêm qua mới vừa đánh mình thành trọng thương, hiện tại đứng ở bên người nàng chân vẫn run rẩy.

"Ai ôi, Phượng Nhi, ta đột nhiên cảm thấy chân rất đau, đầu cũng có chút choáng quáng, có thể đi về nằm một hồi hay không."

Nguyên Bích vốn trong lòng còn đang xoắn xuýt, nàng cũng không muốn để Nam Cung Tuyệt hầu hạ nàng nhưng sau khi nghe Nam Cung Tuyệt nói trong lòng đầy khí, không đợi Bất Hối mở miệng, quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Tuyệt, khóe miệng gợi lên cười lạnh, xem ra hẳn đã quên chuyện hôm qua.

Đối với cái nhìn này, sắc mặt Nam Cung Tuyệt liền trắng, khi nhìn tay nàng nắm chặt quả đấm, toàn thân thật sự cảm thấy đau, sau đó trên mặt cũng treo lên một bộ chân chó tươi cười, cung kính rót một ly trà đưa tới: "Nguyên Bích cô nương dùng trà."

Hiện tại đến phiên Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần khinh bỉ hẳn, Nam Cung Tuyệt chỉ có thể giả vờ không thấy gì, nhìn Nguyên Bích không tiếp trà của hẳn, trong lòng càng lạnh: "Tối, ăn khối điểm tâm."

Nguyên Bích lười biếng nằm ở ghế tựa động cũng chưa động, vị trí nàng ở trong đám thủ hạ của Chiến Cảnh Thiên rất cao, cùng Phượng Yêu bất đồng, nàng là không cần người hầu hạ, lại thêm vào khoảng thời gian này ở cùng Bất Hối, khí thế trên người lại càng từ từ tăng trưởng.

"Ha ha, người không đối bụng ta liền quạt gió cho người." Dứt lời, khẩn trương tìm kiếm cây quạt cho nàng, nhưng tổng cộng cũng chỉ có hai cây quạt, Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần một người một cái, người nào sẽ cho hẳn, đều đang chờ nhìn hẳn truyên cười.

Tâm Nam Cung Tuyệt đều phải nát, muốn mát xa cho Nguyên Bích nhưng lại cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, lại thêm nàng là nương tử hẳn cho Lưu Phong càng không thể va chạm, cương ở nơi đó không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể ở trong lòng suy nghĩ, nhất định phải để Lưu Phong nhanh hành động, sau này cưới trở về thì tốt rồi.

"Được rồi, hiện tại các người đi dọn dẹp trong viện một lần, không được dùng võ công, nếu có một mảnh lá rụng."

"Phượng Nhi yên tâm, nhất định sẽ quét sạch sẽ."

Nam Cung Tuyệt như là được đặc xá một dạng, khẩn trương chạy ra, hẳn thật sự không biết nên như thế nào đối mặt với Nguyên Bích.

Hẳn vừa ly khai, Nguyên Bích cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi Vương gia ở đối diện, nàng ngồi ở chỗ này đã ngồi không yên, vẫn cố ý giả vờ giả vệt cho Nam Cung Tuyệt xem, lại sợ hẳn thật sự đụng chạm mình, đều phải mệt chết.

Bất Hối cảm giác được cảm xúc của nàng, cho nên mới đuổi bọn họ đi, hiện tại còn lại ba người các nàng không khí thoải mái hơn, uống nước trà, ăn điểm tâm, cùng Phượng Yêu nói một chút chuyện đã xảy ra nhiều ngày nay.

Ba nam nhân khác rất nghe lời quét lá rụng trong sân, Bất Hối phân khu vực cho bọn hẳn, tất cả đều muốn là người đầu tiên quét xong, sau đó liền xảy ra hãm hại lẫn nhau, hẳn đem lá rụng của hẳn quét đến người đối diện, người đối diện đều quét phản trở về, vị trí Hoa Thiên Thần lại ở giữa, xui xẻo hẳn bị hai người giáp công.

Nhưng này còn chưa đủ, tiếp theo tất cả phòng trong sân đều phải dọn dẹp một lần, cái bàn cũng phải lau một lần, việc này này mấy vị gia khi nào trải qua, Hoa Thiên Thần cầm một khối giẻ lau liền đi lau bàn, trên bàn mỗi ngày đều có người rửa sạch rất sạch sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng đột nhiên tro bụi nổi lên bốn phía, làm hẳn phun ra.

Chiến Cảnh Thiên cũng biết đi múc nước đem khăn lau thấm ướt, nhưng thời điểm vịn khăn lau khí lực quá lớn làm nát vài khối.

Nam Cung Tuyệt vẫn nhìn bọn hẳn làm như thế nào, có vẻ tốt hơn một chút, nhưng khăn lau giặt sạch

một lần lau từ đầu đến cuối lại không giặt lại, cái này dẫn đến đem nơi vốn đang sạch sẽ đều làm dơ.

Điều kỳ quái nhất là hẳn vì muốn được Bất Hối khen ngợi, về rảnh thêm chân đem cửa sổ cũng lau một lần, lúc này mới nhớ tới phải đi giặt khăn lau, giặt xong lại đi xoa xát, nhưng giấy bị bẩn cũng không phải lau dễ dàng như vậy, hẳn liền cùng cửa sổ hăng say tới, sau cùng rơi rớt vài cánh cửa sổ, cũng may đây là mùa Hạ, nếu là mùa đông có thể đều phải chịu lạnh.

Nhìn bọn hắn trong ngày thường thông minh lanh lợi cường hãn, có thể chỉ huy thiên quân vạn mã, có thể cứu người trong sinh tử, còn có chương quản tình báo thiên hạ, nhưng những việc đơn giản này liền đem bọn hắn thành như vậy, nhìn bộ dáng bọn hắn luống cuống tay chân, ba nữ nhân ngồi dùng trà đúng là cười ngất.

Bất quá vì trở ngại thân phận, chỉ có Bất Hối dám cười ra tiếng.

Hô!

Chiến Cảnh Thiên đem cái bàn cuối cùng xoa xát hảo, thâm sâu thở ra một hơi, sau đó trở về Bất Hối bên người, khẽ cười nói: "Nương tử, không bằng chúng ta đi nấu cơm đi." Hẳn thật sự không muốn tiếp tục làm loại chuyện này, quả thực không phải người làm.

Tiếp theo, Nam Cung Tuyệt cùng Hoa Thiên Thần cũng đi tới, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, xem như vậy đều mệt muốn chết rồi.

Mặt trời đã lặn, bọn hắn không nghĩ tới, một việc như vậy cư nhiên mất một buổi trưa.

Nhắc tới nấu cơm, Bất Hối cũng thấy hưng trí, lần trước Chiến Cảnh Thiên làm thịt dê cho nàng đúng là ăn ngon hết sức, lập tức nói: "Được, mỗi người đi làm hai món đồ ăn, làm không tốt không được ăn cơm." Đứng dậy vườn vườn lưỡng mồi, mang theo Phượng Yêu cùng Nguyên Bích vào nhà.

Nấu ăn hiện tại đã không làm khó được Chiến Cảnh Thiên, có kinh nghiệm lần trước cùng Bất Hối nấu cơm, hẳn đã biết nhóm lửa như thế nào, thời điểm ở Chiến quốc cũng vụng trộm luyện qua, nấu cơm cho nữ nhân mình yêu thích ăn, kia cũng là một loại hạnh phúc, tiếp theo, chính mình đi đến phòng bếp, đem tất cả cửa cùng cửa sổ đều khóa lại, hẳn không tin hai người kia cũng có thể làm được.

Bất Hối thích ăn cá, vừa lúc phòng bếp có một con cá, hẳn tính toán làm món cá nướng, bởi vì phương pháp khác hẳn còn chưa học được, sau đó nhìn đến rau dưa còn lại, cũng không quản là gì, tẩy rửa một chút toàn bộ cũng đặt vào, giơ tay chém xuống, đem rau dưa cắt nát, có thể làm rau xào.

Như vậy có mặn có chay thật tốt.

Cá nướng kỳ thật là hẳn căn cứ vào gà nướng mà nghĩ ra, chính mình ở trong phòng bếp thối lên một đồng lửa nhỏ, phía trên để một cái xiên, đặt cá ở mặt trên quay, phòng bếp đồ gia vị cũng đầy đủ, cho nên rất nhanh liền truyền ra hương vị mê người, nhưng vì cửa sổ đều đóng lại, có phần quá nóng.

Cá đặt ở trên giá từ từ nướng, bắt đầu động thủ rang xào đồ ăn, hẳn đã thường nhìn thấy Bất Hối xào rau, cũng đại khái biết cần cho gia vị gì, hiện tại đã thuần thục nắm giữ kỹ thuật nhóm lửa, lửa nhóm tốt liền đổ dầu vào trong nồi, đem tất cả đồ ăn cùng đổ vào, cũng đồng thời cho đồ gia vị, nhưng có chút đồ ăn dễ chín, có chút không dễ chín, hẳn cũng chỉ có thể không ngừng rang xào.

Kết quả liền là sống quá sống, chín quá chín, nhưng tốt xấu cũng có thể ăn.

Khi hẳn bê đồ ăn lên bàn, Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyệt còn chưa trở lại, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích cũng không dám ăn đồ ăn hẳn rang xào, chỉ có một mình Bất Hối ăn.

Vốn là nhìn nhìn cá nướng, tuy có chút cháy nhưng hương vị quả thật không tệ, nhìn Chiến Cảnh Thiên khẩn trương, trong lòng vô cùng ngọt ngào, lôi kéo hẳn cùng ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi ăn vài miếng cá, lại ăn một miếng rau xanh, mặc dù có sống có chín nhưng cũng không khó ăn như thế, hơn nữa đây là hẳn tự mình làm, cho dù là khó ăn cũng phải ăn hết, nếu một người nam nhân cam lòng vào bếp vì một nữ nhân, nhất định là vô cùng yêu nàng.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy Bất Hối tươi cười, trong lòng cũng rất vui mừng, nhất là nhìn nàng ăn rất ngon miệng, trong lòng lại càng tràn đầy hạnh phúc, loại cuộc sống bình thường này đối với hẳn mà nói đều là hy vọng xa vời, không nghĩ tới hôm nay lại có được, về sau bọn hắn có hài tử, người một nhà cùng nhau sống chung mới là hạnh phúc chân chính.

Khi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ăn cơm xong, Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết vẫn chưa trở về, sai người tới thu thập bát đĩa, bốn người cùng khởi hành đi phòng bếp xem bọn hắn.

Ôm eo nhỏ mềm mại không xương của Bất Hối, khoe miệng Chiến Cảnh Thiên lộ ra mỉm cười.

Phòng bếp vừa rồi bị Chiến Cảnh Thiên độc chiếm, cho nên Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết chỉ có thể đến phòng bếp ngoại viện, vốn trong phòng bếp nhóm đầu bếp đang chuẩn bị đồ ăn cho hạ nhân trong phủ, không nghĩ tới đột nhiên xông tới hai người, trực tiếp ném bọn họ ra ngoài.

Quản gia nhận ra bọn hắn, đây là bằng hữu của Công Chúa ai dám đắc tội, chỉ có thể đem phòng bếp để lại.

Nhưng hai người kia đâu biết nấu ăn, đừng nói làm, ngay cả cắt rau, nhóm lửa đều không, Bất Hối lại quy định không được người khác hỗ trợ, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Bọn hắn trong ngày thường không nói mỹ thực thiên hạ đều nếm qua, nhưng đồ ăn nổi danh các quốc gia cũng đều đã nếm qua, nhất là Nam Cung Tuyết thích nhất là mỹ thực, nguyên nhân cuối cùng cảm thấy hứng thú với Bất Hối là vì quán lẩu Long Phượng, cảm thấy hứng thú đối với quán lẩu của nàng về sau mới có thể tự mình đi điều tra.

Tuy trong ngày thường nếm qua rất nhiều nhưng làm ra liền khó khăn, hai người bắt đầu đều là tự mình làm, không muốn để đối phương nhìn thấy, nhưng loay hoay một hồi cũng không thể hạ thủ, sau đó nhìn về phía đối phương, nghĩ muốn học trộm một chút lại phát hiện ai cũng chưa làm được, đạt thành hiệp nghị, bọn hắn hợp tác.

Sau khi hai người thảo luận kịch liệt, bọn hắn quyết định làm hai món đồ ăn, một món rau trộn, cộng thêm một món canh.

Phượng Yêu hiện tại bệnh nặng, Hoa Thiên Thần quyết định làm một nồi canh gà, nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp rất đầy đủ, nhưng đều là sống, chỉ có thể chính mình động thủ, ngày thường cũng đã từng giết gà nhưng vào trong bếp đầu óc liền không chuyển đổi.

Một đao hạ xuống, gà lại không chết hẳn, lúc này nên dùng dây thừng trói lại nhưng Hoa Thiên Thần liền đem nó ném ra ngoài, kết quả gà đã trúng một đao lại bay ra ngoài, sau cùng lông gà bay khắp phòng mới chết hoàn toàn, lúc này trong phòng bếp lông gà bay đầy trời, chung quanh đều là vết máu, trên thân bọn họ cũng đều như vậy, bộ dáng không giống như giết gà mà như là mới vừa giết người xong.

Gà giết xong lại xuất hiện vấn đề, làm lông gà là cần dùng nước nóng nóng trước, nhưng bọn hắn đâu có thể nghĩ vậy cái, trực tiếp lấy tay kéo ra, nghĩ đến không thể sử dụng nội lực, chỉ có thể một cây một cây kéo ra.

Chung quanh vẫn lại là có rất nhiều gà sống, khi nhìn đến quá trình bọn hắn giết gà đều nhanh chóng trốn trong góc, thật sự là tàn nhẫn.

"Hô hô, rốt cục thu thập xong, như vậy Yêu Nhi có thể ăn canh gà ta tự mình làm." Hoa Thiên Thần đặc ý nhìn thoáng qua con gà đã sạch lông, lớn tiếng cười nói.

Nam Cung Tuyết khinh bỉ nhìn hắn, bắt hai con cá cầm tới: "Hiện tại nên giúp ta làm, Phượng Nhi thích ăn cá, ta muốn làm cá cho nàng ăn."

"Được, chờ ta đem gà thả vào trong nồi." Dứt lời, rửa sạch gà trong tay một lần, sau đó thả vào trong nồi đất, đổ thêm một nồi nước, khăn trương chạy tới giúp Nam Cung Tuyết.

Giết cá đối với bọn hắn cũng không là gì việc khó, hai con cá rất nhanh liền xử lý tốt, cái này trước để sang một bên dự phòng, tiếp tục xử lý hai đạo đồ ăn còn lại.

Rau trộn bọn hắn quyết định nên làm đơn giản nhất, dùng dưa chuột thì tốt rồi, còn lại cái kia quyết định rang xào.

Đến lúc này, thời điểm khảo nghiệm chân chính cho bọn hắn đã đến, hai người đồng dạng không biết nhóm lửa, dẫn đốt nhiều lần đều diệt, trong phòng khói đặc cuồn cuộn, làm hạ nhân bên ngoài phòng bếp xem càng ngày càng nhiều, mấy đầu bếp kia lại càng lo lắng, sợ hai vị gia này đem phòng bếp thiêu đốt.

"Nhị vị công tử, không cần chúng ta hỗ trợ sao?" Quản gia thật sự nhìn không được, đi qua gõ gõ cửa hỏi, bọn hắn đúng là ai cũng chưa được ăn cơm.

"Không cần, đều cút xa cho gia." Nam Cung Tuyết đang đốt lửa, nghe vậy, đối với quản gia mắng trở về.

Hoa Thiên Thần hiện tại đã bị hun thành hắc quỷ, cau mặt nhìn Nam Cung Tuyết đang cố gắng nhóm lửa hỏi: "Ta nhớ hình như là có gió củi này mới có thể, người thử xem."

Nam Cung Tuyết vừa nghe, cũng không do dự, có bệnh loạn chạy chữa, cúi người thổi lên, hắc khói thổi như vậy thật đúng là nóng lên, trên mặt hai người đều xuất hiện vui mừng, cứ như vậy, Nam Cung Tuyết ra sức thổi, Hoa Thiên Thần đi xào rau.

Tuy trong ngày thường dùng bữa biết là cái vị gì, nhưng tại phòng bếp nhiều đồ gia vị như vậy, hẳn làm sao biết để chỗ nào, sau cùng liền đem tất cả đồ gia vị đều thả vào một lần, lại sợ thiếu, mỗi dạng đều thả một muôi lớn.

Cuối cùng đồ ăn cũng xào xong, Nam Cung tuyết thổi lửa thổi đều nhanh tắt thở.

Hoa Thiên Thần khinh bỉ nhìn thoáng qua Nam Cung Tuyết, sau đó ở trong phòng bếp tìm tới một cái mảnh ném vào trong bếp, củi đốt càng mạnh, thiếu chút nữa tức chết Nam Cung Tuyết, vì sao hắc thổi lâu như vậy cũng không nói cho hắc?

Tức thì tức, nhưng đồ ăn vẫn phải làm, nhìn hai con cá trong tay, trong lòng tưởng tượng ra hình ảnh Phượng Nhi kinh hãi, trên mặt đập dờn ra thần sắc say lòng người.

"Phát ngốc cái gì, còn không mau làm."

Nghe được thanh âm Hoa Thiên Thần, Nam Cung Tuyết đã tỉnh lại, sau đó lấy cá trực tiếp ném vào trong nồi, nồi bị thiêu đốt lâu như vậy đã sớm nóng, bởi vì không đổ dầu, vừa bỏ cá vào lập tức dính vào nồi, Nam Cung Tuyết lập tức luống cuống thò tay vào lật, nhưng trong nồi nhiệt độ rất cao lại rút trở về.

Hoa Thiên Thần so với hắc thông minh chút, tìm muôi xào đưa tới, sau đó lại cho thêm một bầu nước hồ, lúc này cá đã cháy.

Hồ!

Sau khi thêm nước vào hai người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo Nam Cung Tuyết cũng giống như Hoa Thiên Thần đem gia vị trong phòng bếp đều hướng bên trong thả một lần.

"Ha ha ha. cười chết ta, tiểu thư, ta thật sự không nín được." Phượng Yêu ôm bụng cười, Nguyên Bích cũng là che miệng cười.

Về mặt Chiến Cảnh Thiên lại càng hưng phấn, rốt cục nhìn đến người chật vật hơn so với hắc, cũng coi như tìm về mặt mũi chuyện lần đầu tiên xuống bếp, Bất Hối đã trải qua chuyện Chiến Cảnh Thiên hỏa thiêu phòng bếp, đã có lực miễn dịch, nhưng vẫn rất buồn cười.

Bốn người các nàng đã tới thật lâu, cửa sổ phòng bếp này mở, cho nên các nàng có thể nhìn rõ ràng động tác hai người bên trong, ngay tại thời điểm Nam Cung Tuyết thổi bay cửa bếp.

Hai người trong phòng có thể là quá mức nhập tâm, căn bản là không phát hiện các nàng.

Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết vừa thấy các nàng đến, không chút nào lưu ý bọn hắc đầy người đều là khói bụi, toét miệng cười đi ra: "Phượng Nhi, mau tới đây nhìn xem ta làm cá cho người."

Bất Hối khéo miệng giật giật, nàng vừa rồi thấy được toàn bộ

Nhìn đến biểu tình Bất Hối, Nam Cung Tuyết nội tâm buồn bực, Phượng Nhi không tin hắc, phản hận trở về, hắc muốn cho cho nàng tận mắt thấy mới được, nhưng vừa mở nồi mới phát hiện hai con cá đã dính thành hỗn độn, hơn nữa còn có mùi nước hồ gay mũi, lập tức đem nắp đóng lại.

Hoa Thiên Thần thấy vậy, vẻ mặt cười nhạt, lấy tới rau xanh hắc rang xào xanh biếc tới, chỉ nhìn bên ngoài, quả thật không tệ: "Yêu Nhi, người tới nếm thử hương vị như thế nào?"

Phượng Yêu nhìn thoáng qua Hoa Thiên Thần vẻ mặt chờ mong, còn có bàn đồ ăn kia, nhìn qua cũng rất được, nhưng này thật sự có thể ăn sao?

Sau cùng bất đắc dĩ kẹp lên một cây rau xanh thả vào trong miệng.

Phi phi.

"Hoa Thiên Thần người không phải muốn mận chết ta."

Nhìn thấy Phượng Yêu như vậy, trên mặt Hoa Thiên Thần biểu tình bi thương, hắc không khó ăn như

vậy chứ? Đồng dạng, chính mình gấp một miếng đồ ăn thả vào trong miệng.

Phi phi.

"Yêu Nhi, ta không phải cố ý, cái này không thể ăn, xem, đây là canh gà ta làm cho người." Hoa Thiên Thần cầm đồ ăn trong tay ném qua một bên, sau đó chạy tới bê canh gà.

Phượng Yêu đã hoàn toàn không tin hẳn, nhưng bất đắc dĩ vẫn đem nồi đất mở ra, sau đó trừng mắt nói: "Đem gà thả vào nước ngâm liền là canh gà?"

Phốc xuy!

Bọn người Bất Hối ở đây cũng nhìn không được, vị gia này rất biết suy nghĩ, chỉ thấy trong nồi đất một con gà vẫn còn chút lông, chết không nhắm mắt ngâm mình ở trong nước, bởi vì thời gian dài, trong nước còn ra hiện chút máu loãng, này.

Khóe miệng Hoa Thiên Thần giật giật, hẳn quên nhóm lửa.

"Được rồi đem món ăn cuối cùng một bưng lại đi." Bất Hối thiệt tình chờ mong món ăn cuối cùng bị hai người bọn hắn làm thành bộ dáng gì.

Nam Cung Tuyệt đã ý thức được bọn hắn làm hư việc, nhưng Bất Hối nói, hắn chỉ có thể đem dưa chuột trộn lẫn cầm tới.

Lần này tới là Nguyên Bích, nhìn đến dưa chuột bình thường, trong lòng sững sốt, không nghĩ tới món ăn này cũng làm thành, vốn đang tính toán cười nhạo hắn, sau cùng chưa từ bỏ ý định lấy ra chiếc đĩa ném một miếng, hi vọng hắn có thể làm mặn, nhưng vừa vào miệng.

Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên, Phượng Yêu, còn Hoa Thiên Thần đều đang chờ Nguyên Bích phản ứng, không nghĩ tới nàng cư nhiên liền như vậy ăn hết? Liền như vậy xong rồi? Không có đến tiếp sau?

Mấy người các nàng cũng không cam lòng, gấp dưa chuột thả vào trong miệng, sau đó đều nuốt vào, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt vốn đã chuẩn bị bị nhục nhã, không nghĩ tới phản ứng có chút ngoài dự đoán, trên mặt lại treo lên tươi cười hỏi: "Hương vị như thế nào?"

Bất Hối đem dưa chuột trong miệng nuốt xuống hỏi: "Người làm là đồ ăn gì?"

"Rau trộn dưa chuột?" Nam Cung Tuyệt trả lời một cách sáng khoái.

"Chẳng lẽ người cho rằng đem dưa chuột chụp cắt nhỏ thả vào liền là rau trộn dưa chuột?"

"Ha ha ha."

Nguyên Bích vừa nói xong, tất cả mọi người nở nụ cười, hai người kia thật sự là thiên tài, Bất Hối cũng thâm sâu cảm thấy được, chủ ý này của nàng không tồi, về sau có thể nhiều thử xem, nói không chừng bọn hắn sẽ mang đến kinh hi lớn hơn nữa.

"Công chúa, Lý công công đã tỉnh, bảo là muốn gặp người." Đúng lúc này, quản gia chạy tới, bất quá tại nhìn thấy phòng bếp vô cùng thâm trầm, tâm lập tức liền chìm xuống, cơm chiều bọn hắn nên làm cái gì bây giờ?

Nghe được hắn bẩm báo, Bất Hối mới nhớ tới Lý công công khẳng định là có việc gấp, vừa định trở về gặp hắn, Lý công công chạy tới, khi hắn phát hiện mình ngủ thoáng cái đã qua buổi trưa bị dọa thiếu chút nữa lại ngất đi, đâu còn dám trì hoãn, lập tức tới ngay, nhìn thấy Bất Hối Bất Hối vừa muốn nói, nhưng nhìn đến chung quanh có nhiều người như vậy lại dừng lại.

"Cứ nói đừng ngại." Bất Hối biết hắn để ý cái gì, bất quá những người này đều là người một nhà, không có gì không thể nghe.

Lý công công thấy Bất Hối không ngại, mở miệng nói: "Công Chúa, tín vật Hiên Viên thái tử cho ngài không thấy nữa!"

Chương 82: Khai trương! Phản kích!

...

"Cái gì? Tín vật bị mất?" Bất Hối kinh hãi, nếu mất đi, như thế thời điểm từ hôn liền không có thể thối lui.

Hiên Viên Thần tuy nói sẽ chủ động từ hôn nhưng chỉ sợ xuất hiện sai lầm, chỉ có trực tiếp trả lại tín vật hãn đưa cho hãn mới được.

"Ngày ấy nô tài trở về bẩm báo, Công Chúa không ở đây, chuyện này liên lụy quá lớn, Hoàng Thượng sai người âm thầm điều tra phát hiện, theo thường lệ hàng năm sẽ rút vài thứ, rất nhiều đều theo tiểu cung nữ, tiểu thái giám ra ngoài."

Lý công công cũng là đầy đầu mồ hôi, trong cung phát hiện chuyện biến thủ này, hãn có trách nhiệm rất lớn, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể niệm tình ngày xưa lưu cho hãn một mạng.

"Chuyện này ta đã biết, ngày mai Bản Công Chúa sẽ tiến cung, Lý công công ở lại quý phủ đi, Bản Công Chúa sai người an bài cho người." Bất Hối nghĩ một chút, ngày đó khi nàng trở về lấy kiểm phổ Duệ Quý Phi lưu cho mình liền thấy mấy tiểu cung nữ lén lút trộm đồ, về sau bởi vì Phượng Yêu gặp chuyện không may nàng liền không để ý tới, xem ra chuyện trộm đồ này đã có từ lâu.

"Nô tài còn phải hồi cung bẩm báo, liền không phiền toái Công Chúa." Lý công công xem hôm nay đều đã tối như vậy, trở về nếu Hoàng Thượng biết mình ngủ mới chậm trễ, nhất định sẽ trách phạt.

Bất Hối nhìn đến hãn không ngừng rơi mồ hôi lạnh, tất nhiên là biết hãn lo lắng cái gì: "Người trở về nói, Bản Công Chúa trở về muộn, có chuyện gì ngày mai tiến cung nói."

Nghe vậy, Lý công công trong lòng vui vẻ, đây là Công Chúa đang giúp hãn, khẩn trương quỳ xuống dập đầu tạ ơn, tiếp theo liền chạy trở về.

"Yên tâm, cho dù là lên trời xuống đất, ta cũng có thể tìm nó ra." Chiến Cảnh Thiên thân thủ san bằng hai hàng lông mày nhú chặt của nàng, cho dù không có tín vật kia cũng sẽ có biện pháp từ hôn.

Bất Hối đối với hãn ôn nhu cười, mặc kệ như thế nào, hôn sự này đều phải lui.

"Phượng Nhi yên tâm đi, ta hiện tại để Lưu Vân ra ngoài truyền tin, tin tưởng nhất định sẽ tìm được." Nam Cung Tuyệt hôm nay nấu ăn thất bại, cho nên hiện tại nhìn đến có cơ hội bổ cứu lập tức nhảy ra.

Bất Hối nhìn thoáng qua bộ dáng của hãn, phốc xuy! Lại không đành chỉ, bật cười.

Náo loạn một ngày như vậy, tất cả mọi người đều mệt mỏi, các nàng vẫn chiếm phòng bếp, bọn hạ nhân đều đã đói bụng, Phủ Hộ Quốc Công Chúa to như vậy, trừ Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ăn no ra, tất cả đều đói bụng.

Sau khi các nàng ly khai, quản gia lập tức sai người tiến vào dọn dẹp, xem lượng công việc này, các nàng cảm thấy xây lại phòng bếp có vẻ dễ dàng hơn. Sau cùng, vội vàng một đêm mới đưa phòng bếp thu thập xong.

Trong nội viện còn có một phòng bếp nhỏ, bên này giữ gìn tốt hơn, về sau nhóm đầu bếp đều ở bên cạnh làm cơm, khi cơm nóng hầm hập bê đến trên bàn, vài người cũng bất chấp rụt rè, cầm lấy đĩa liền ăn.

Phượng Yêu là người bệnh, Nguyên Bích là nữ tử, cho nên các nàng ăn trước, còn lại Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyệt có thể ăn sau, bọn hãn cũng không ngại. Hôm nay tiêu hao quá lớn, lần đầu tiên cảm thấy ăn ngon như vậy.

Chiến Cảnh Thiên vẫn như cũ ở bên ngoài, Hoa Thiên Thần nói cho hãn, thân thể Bất Hối còn cần điều trị một đoạn thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối tiến cung, Phượng Kinh Thiên biết hôm nay các nàng sẽ đến, cho nên sớm hạ triều.

"Bất Hối, tin tưởng Phụ Hoàng, nhất định sẽ mau chóng tra ra tín vật ở đâu." Phượng Kinh Thiên cũng rất tức giận, không nghĩ tới ở dưới mí mắt hãn cư nhiên lại phát sinh loại chuyện này.

Nghe vậy, Bất Hối lông mày nhú lại, nhiều năm như vậy nói dễ hơn làm.

"Phụ Hoàng, tín vật kia đặt ở địa phương nào."

"Để lại tại Chiêu Hoa điện của mẫu phi người, trang sức của nàng cũng bị mất rất nhiều, ngay cả ngọc trầm trăm năm đó tự tay điêu khắc cũng bị những nô tài chết tiết này trộm mất." Vừa nhắc tới, Phượng Kinh Thiên càng thêm tức giận, tại nơi khác trộm đồ còn chưa tính, nhưng đây là nơi ở của Tâm nhi.

Bất Hối biết vì sao nơi đó bị mất đồ, Duệ Quý Phi đã mất, những cái này trong kho phòng Phượng Kinh Thiên đương nhiên sẽ không đi tra, chỉ cần mặt ngoài gì đó còn đang tại là được, còn lại, một lần lấy đi vài kiện sẽ không ai để ý, lần này không phải Bất Hối đi tìm tín vật kia cũng sẽ không có người phát hiện.

"Chỉ có Chiêu Hoa điện của mẫu phi bị trộm sao? Địa phương còn lại thì sao?" Đây mới là nơi mẫu chốt, nếu chỉ có nơi này là có thể thu hẹp được phạm vi.

Phượng Kinh Thiên nghe xong, sắc mặt càng thêm đen, bởi vì quả thật chỉ có Chiêu Hoa điện mất trộm, ban đầu quá mức tức giận không phát hiện, Bất Hối vừa nói như vậy hẳn liền đoán ra được, những cung nữ thái giám này không lớn mật như vậy, sau lưng nên có chủ mưu mới đúng.

"Tiểu Lý Tử, phụng ý chỉ Trẫm, dẫn người đến tẩm cung các nương nương lục soát, mặc kệ là tẩm cung của ai cũng phải lục soát, nếu cãi lời trực tiếp giết không tha." Phượng Kinh Thiên là thật sinh khí, sau khi gặp được Duệ Quý Phi hẳn liền không sủng hạnh những nữ nhân hậu cung, ở nơi đó cũng chỉ là bài trí.

Những nữ nhân này ngày thường tranh đấu lẫn nhau hẳn đều biết, nhưng không muốn đi quản, nhưng hiện giờ động đến Duệ Quý Phi liền không chấp nhận được các nàng làm càn.

Lý công công được chỉ ra, nhưng Bất Hối cảm thấy căn bản sẽ không tìm ra, cho dù là có thể thu được một chút trang sức mất đi, nhưng này cũng chỉ là lông phượng và sừng lân, mục đích chân chính hẳn không giấu ở bên người.

Quả nhiên, một lát sau Lý công công liền trở lại, tổng cộng ở trong phòng ba vị phi tần tìm được trang sức Duệ Quý Phi năm đó, tẩm cung Đức Phi nương nương là năm đó Duệ Quý Phi tặng, hai cái khác chỉ là mỹ nhân, các nàng ngày thường không có khen thưởng gì, cho nên nhìn thấy thái giám, cung nữ bán những thứ trang sức này giá thấp liền mua lại.

Các nàng ngày thường không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng, cho nên cho dù mang theo cũng không ai phát hiện, không nghĩ tới hôm nay lại hội đột nhiên lục soát cung, khi bị phát hiện còn đang mang theo trên đầu.

"Đi đem hai kẻ vô liêm sỉ kia đánh hai mươi đại bản sau đó nhốt vào lãnh cung." Phượng Kinh Thiên cũng hiểu chủ mưu chân chính không thể dễ dàng tóm được như vậy, làm như vậy cũng chỉ là cảnh cáo, có vài người cho dù đã mất, đồ của nàng cũng không thể đụng chạm.

"Cây trầm ngọc Phụ Hoàng tặng cho mẫu phi bộ dáng là Phượng Hoàng, Bất Hối nhớ rõ trước đây mẫu phi mỗi ngày đều mang ở trên đầu."

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên thở dài một hơi, ngồi vào ghế tựa lâm vào giữa hồi ức, bọn hắn lần đầu tiên gặp mặt là ở Phong Thủy hồ, Phong Thủy hồ lại gọi là Phượng Hoàng hồ, đã từng có câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp. Truyền thuyết nói có một vị tiên nữ hạ phàm đến nhân gian, yêu một thư sinh, nhưng thư sinh lại không rõ tâm ý tiên nữ, sau cùng đến ngày tiên nữ phải rời nhân gian, ngày ly biệt ấy nàng hóa thành một Phượng Hoàng mỹ lệ nhảy múa trên Phượng Hồ.

Đó là điệu múa cuối cùng lưu lại cho vị thư sinh kia, mãi đến khi nàng ly khai, thư sinh mới phát hiện hẳn sớm đã yêu nàng, nhưng hắn lại không tìm thấy nàng.

Từ đó về sau, thư sinh liền làm ra rất nhiều trang sức, tất cả đều là hình dạng Phượng Hoàng. Sau cùng Phượng Hoàng thấy được những trang sức này, biết rõ tâm ý thư sinh, cam nguyện bị biến thành phàm nhân cùng thư sinh một chỗ.

Từ đó về sau, nếu thích một cô nương, nam tử sẽ tự tay làm trang sức Phượng Hoàng cho nàng.

Cho nên ngày ấy Phượng Kinh Thiên nhìn thấy Duệ Quý Phi đã tự tay làm một cái ngọc trầm Phượng Hoàng đưa cho nàng.

"Chiếc ngọc trâm Phượng Hoàng này nàng không mang đi, một cái lưu tại Chiêu Hoa điện, nhưng không nghĩ tới." Phượng Kinh Thiên vô cùng hối hận, năm đó lúc nàng đi để hản đáp ứng quên nàng, cũng không được đến Chiêu Hoa điện, chính mình vẫn tuân thủ ước định kia, lúc này mới cho những người đó thời cơ lợi dụng.

Bất Hối cảm thấy cây trâm kia đã nhìn thấy ở nơi nào đó, tuy trên đường cái Phượng Thành rất nhiều nữ tử đều mang theo cây trâm Phượng Hoàng, nhưng Duệ Quý Phi kia không giống, từ khi mở ngọc khí điểm, nàng đi theo Triệu Đình Xương học một chút phương pháp phân biệt ngọc khí.

Triệu Đình Xương đã từng nói qua, ngọc tốt nhất trên thế giới là huyết ngọc Hiên Viên Quốc, loại ngọc thạch này rất đặc biệt, nhưng loại ngọc này không phải đều là huyết sắc, mà trong đó có hoa văn huyết sắc, nếu gặp được người có tay nghề giỏi sẽ tạo ra ra ngọc khí cực phẩm.

Nhưng loại huyết ngọc này, cho dù là ở Hiên Viên Quốc cũng rất ít gặp, Phượng Kinh Thiên đưa cho Duệ Quý Phi là huyết ngọc tạo thành, Hiên Viên Thần đưa cho nàng đính hôn cũng là một khối huyết ngọc, cho nên nàng có chút ấn tượng.

Mà nàng còn nhớ rõ hai mắt Phượng Hoàng trên đầu Duệ Quý Phi, còn có hoa văn trên người đều là huyết ngọc, khi còn nhỏ nàng rất thích.

Hiện tại nếu bị đánh cắp, khẳng định sẽ không ở trong hoàng cung, rất có khả năng ở trên người chủ mưu chuyện này, người lấy khối tín vật này nhất định biết này đại biểu cho cái gì, hản không dễ dàng lấy ra, cho nên hiện tại sốt ruột cũng không có tác dụng.

Bất quá người kia nếu lấy khối ngọc này cũng sẽ không để không, khẳng định có mục đích gì, hôn kỳ của Bất Hối cũng Hiên Viên Thần đã sắp đến, mục đích của nàng rất nhanh sẽ bại lộ.

Hai người liếc mắt một cái, trong lòng liền minh bạch, tiếp theo an ủi Phượng Kinh Thiên liền cáo từ, ngày mai là ngày khai trương quán lẩu, hôm nay có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị.

Cửa hàng Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng có một gian đã trang hoàng hoàn chỉnh, cái này rất đơn giản, trực tiếp khai trương là có thể, tại là gian hàng Nam Cung Tuyết đưa cho nàng kia, tại yêu cầu của hản, nàng quyết định, một nhà là sa hoa tiêu phí, một nhà làm thành tự giúp mình, mặt khác cửa hàng Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đưa kia liền làm thịt nướng điểm.

Còn lại mấy nhà nàng cũng phải nghĩ mở cái gì, nhưng còn cần chút thời gian chuẩn bị, hiện tại tạm thời không thể cùng khai trương.

Trở lại Vương Phủ, Bách Lý Hề tới, hản hôm nay tới là muốn giao khế ước cửa hàng hản cùng Lý Mộc Dương đưa cho Bất Hối, không nghĩ tới phát hiện Phượng Yêu bị thương, liền kiểm tra cho nàng, bởi nàng nói chuyện phiếm, vừa lúc Bất Hối trở về.

Đối với Bách Lý Hề tới, lại vẫn ôn nhu quan tâm nàng như vậy, Phượng Yêu tất nhiên là cao hứng, chỉ là sắc mặt Hoa Thiên Thần bên cạnh không tốt lắm, Bách Lý Hề vừa tới, Phượng Yêu liền không nhìn hản liếc mắt một cái.

"Tiểu thư, người đã về rồi."

"Sư muội."

Nghe được thanh âm Phượng Yêu, Bách Lý Hề quay đầu, hản sở dĩ chờ ở chỗ này cũng là vì muốn gặp Bất Hối, khi nhìn đến Chiến Cảnh Thiên bên cạnh nàng, ánh mắt kinh hỉ lại trầm xuống.

"Sư huynh, ngày mai khai trương quán lẩu, người cùng Mộc Dương nhất định phải tới." Bất Hối vốn đang tính toán đi tìm hản, không nghĩ tới hản lại tới trước.

Trên một đường này Chiến Cảnh Thiên vẫn đều trầm mặc không nói, hiện tại vừa thấy Bách Lý Hề, ý chí chiến đấu lập tức trỗi dậy, toàn thân phòng bị nhìn hản.

Nam Cung Tuyết không biết ở đâu nghe nói Bất Hối trở lại, hản cũng đã đi tới, thương tổn trên đùi đã tốt lên nhiều, cho nên không cần nằm ở trên giường: "Phượng Nhi, ta cũng phải tham gia."

Vừa thấy hản đến, Bất Hối nghĩ ra một kế: "Rất tốt, bất quá ngày mai người cũng không thể nhàn rồi." Để hản đứng ở cửa nhất định có thể thu hút rất nhiều khách nhân.

"Kia đương nhiên, Phượng Nhi có cái gì phân phó cứ việc nói." Nam Cung Tuyết cao hứng, không

thấy tính kế trong mắt Bất Hối, nhất khẩu đáp ứng.

"Tiểu thư, ta cũng có thể giúp người." Đoạn thời gian này Phượng Yêu bị thương, Bất Hối vẫn mang theo Nguyên Bích ra ngoài, cho nên hiện tại Phượng Yêu vừa nghe có việc có thể làm cũng mở miệng nói.

Bất Hối minh bạch tâm ý của nàng, cười nhạt nói: "Thương tổn người còn chưa tốt, chỉ cần nhìn thì tốt rồi."

"Ta liền thay Yêu Nhi đi, chúng ta hai người là một." Hoa Thiên Thần nhìn thấy sắc mặt Phượng Yêu thất vọng, lập tức đứng dậy, thời khắc nhắc nhở Bách Lý Hề, quan hệ của hắn cùng Phượng Yêu không tầm thường.

"Được, tính người một cái." Có người tự nguyện làm việc tội gì không cần, Bất Hối cũng gật đầu đồng ý.

Hoa Thiên Thần vừa nghe, trong lòng vui vẻ, hắn nói hắn cùng Phượng Yêu là một, Bất Hối đáp ứng, kia chẳng phải là nói đã thừa nhận quan hệ bọn hắn sao? Cứ như vậy, chỉ cần lấy lòng Bất Hối là có thể để nàng đem Phượng Yêu gả cho mình.

"Nguyên Bích cô nương ngày mai cũng có thể nhàn rồi, Lưu Vân có thể giúp, bọn hắn cũng là một."

Nghe Hoa Thiên Thần nói như vậy cũng được Bất Hối đồng ý, Nam Cung Tuyết lập tức đem Lưu Vân đẩy ra, tiểu tử này theo đuổi nữ nhân như thế nào không biết chủ động chút? Lại vẫn để hắn tự mình ra mặt.

Nghe vậy, Nguyên Bích liền nổi giận, bất quá nhìn thấy Vương gia cùng tiểu thư cũng chưa mở miệng cũng không ra tiếng, Vương gia lúc này không biểu hiện, trong đó nhất định có cổ quái, xem ra một nam nhân nào đấy vừa muốn xui xẻo.

Bách Lý Hề tự nhiên cũng hiểu Bất Hối, cho nên chỉ cúi đầu cười dùng trà, vẫn chưa tham dự vào.

Sự tình đều đã quyết định, hắn liền đứng dậy cáo lui, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên lại tiếp tục thương lượng chi tiết khai trương.

Hiện tại cái lầu đã không phải vật hiếm lạ, rất nhiều người đã nếm qua ở Chiến quốc trở về tự động quảng cáo ra ngoài, nhưng không biết vì sao Sở Mạc không cho cái lầu vào Bát Tiên Lâu ở Phượng Quốc.

*

Thời gian một đêm rất nhanh liền đi qua, cái lầu cùng thịt nướng điểm cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, mấy người đều cải trang một chút, bất quá Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết muốn dịch dung lại bị Bất Hối ngăn cản, nói bọn hắn hôm nay còn có nhiệm vụ, không thể dịch dung.

Cái lầu thành cùng thịt nướng điểm vẫn đều là bí mật tiến hành, hôm nay đột nhiên nói muốn khai trương lập tức thu hút rất nhiều người chú ý.

Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu cũng rất chú ý, nhưng bọn hắn cũng không lo lắng sẽ có người mở tửu lâu, bởi vì trên con đường này người nào cũng biết, mặc kệ ở trên con đường này mở điểm gì đều có thể buôn bán, nhưng chỉ cần khai tửu lâu không mấy ngày sẽ đóng cửa.

Không phải không có khách nhân, mà là chỉ cần khai trương sẽ xuất hiện đủ loại sự kiện, trùng độc, đánh nhau, giết người, các loại sự kiện thường xuyên phát sinh, nhưng quan phủ điều tra ra kết quả đều là vì chủ quán, lúc này mọi người đều biết, Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu sau lưng có người của triều đình làm chỗ dựa.

Người tụ tập trước cửa càng tới càng nhiều, mà không lâu như vậy mấy cửa hàng lại đồng thời khai trương, lại càng hiếm lạ hết sức, đường phố hơn mấy đội sư tử thay nhau biểu diễn, phi thường náo nhiệt.

"Người nói mấy cửa hàng này rốt cuộc là bán gì gì đó?"

"Mặc kệ nó, dù sao hắn không là tửu lâu, thanh lâu, còn lại mở cái gì cũng không sao cả."

"Ai, nếu là một tửu lâu thì tốt rồi, hai nhà kia nhiều người lắm, nếu muốn có chỗ phải chờ trên một hai canh giờ, nếu không đi bọn hắn thì phải đi lên mấy cái ngã tư."

"Người cũng đừng suy nghĩ, ngay cả mấy ngã tư phụ cận đều không có tửu lâu, huống chi là này."

"Cho dù mở thì phải làm thế nào đây, quá vài ngày còn không phải đóng cửa."

.....

Đám người Bất Hối cũng đứng ở trong đám người, tất nhiên là nghe được những nghị luận này, xem ra

phía sau Túy Bát Tiên cũng không phải đơn giản là một đại thần nào đấy như vậy.

Bốp bốp.

Thời điểm mọi người đang vây xem, pháo trúc đặt ở hai bên cửa tiệm vang lên, thanh âm xông thẳng lên trời.

Những thứ này đều là Chiến Cảnh Thiên an bài, Bát Hối cũng không để ý, theo tiếng pháo trúc vang lên, lụa đỏ vẫn che phía trên ba cửa tiệm chậm rãi trượt xuống, mà diện mục đích thực của hàng cũng hiện ra trước mặt mọi người.

"Long Phượng cái lẩu thành!"

"Long Phượng cái lẩu thành tự trợ điểm!"

Xôn xao.

Theo tên mấy cái điểm này xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong đám người sôi trào, bọn hắn ít nhiều cũng đã nghe được lời đồn về Long Phượng, bọn hắn đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không nghĩ tới quán lẩu Long Phượng khai trương lúc này.

"Này, các người biết không, cửa tiệm cuối phố kia cứ nhiên mở từ lâu, bên này các người mở cái gì." Có vài người là đứng ở cuối phố bên kia, khi nhìn đến cứ nhiên là Long Phượng thịt nướng điểm thập phần chấn kinh, khẩn trương chạy đến bên này, đồng thời cũng rất muốn biết bên này mở cái gì.

Nhưng khi nhìn đến mấy chữ cái lẩu thành, trên mặt ánh mắt khiếp sợ lớn hơn nữa, mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm mấy chữ kia.

"Cái gì? Bên kia mở cũng là từ lâu."

Người tới thờ hồn hển, vỗ vỗ ngực, lúc này mới mở miệng nói: "Kêu Long Phượng thịt nướng điểm, cứ nhiên là một nhà!"

Long Phượng hai chữ mới vừa mở miệng, nhóm người này liền hóa đá, này sau lưng nhân càn người, chẳng những ở trên con đường này mở từ lâu, lại một lúc mở ba quán, trọng yếu nhất là, vừa lúc mở ở đối diện Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu. Này! Hắn là cố ý đi?

Đồng dạng, người của Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu nhìn thấy ba cửa tiệm của Bát Hối, trong lòng đều đã sinh ra cảm giác nguy cơ, nhất là Bát Tiên Lâu, Bát Tiên Lâu ở Chiến quốc bởi vì Long Phượng lẩu cùng Long Phượng thịt nướng điểm đã sắp ngừng kinh doanh, từ khi quán lẩu khai trương liền lâm vào trong trạng thái lỗ vốn, dù sáng dù tối sử dụng không ít phương pháp nhưng toàn bộ không công mà lui.

Hôm nay Long Phượng lại chạy đến nơi này, phải khẩn trương báo cho chủ tử.

Túy Bát Tiên tương đối mà nói tốt một chút, bọn hắn tuy nghe qua chuyện Long Phượng lẩu nhưng dù sao cũng không giao thủ, đều cảm thấy đó là bên ngoài thù địch. Hơn nữa, Túy Bát Tiên tại Phượng Thành là trời, không ai có thể động bọn hắn.

Nhưng hiện tại đã có người dám khiêu khích, bọn hắn không thể không phản kháng, lần trước tiếp đãi đám người Bát Hối trong mắt chương quỳ kia hiện lên một tia khinh thường, đối với tiểu nhị phía dưới nói: "Sai người đem việc này bẩm báo cho chủ tử, mặt khác, để những người đó chuẩn bị tốt, tùy thời xuất thủ."

Tuy vài năm gần đây đã không ai dám ở phụ cận mở từ lâu nhưng những người này còn đang tại, tùy thời đều chuẩn bị.

"Bát Hối, người phải đề phòng chút, trước kia trên đường này mở từ lâu đều gặp chuyện không may." Lý Mộc Dương trong lòng có chút lo lắng, hắn biết những người đó chuyện gì cũng có thể làm được.

Túy Bát Tiên tuy chỉ là một từ lâu, nhưng lợi nhuận mỗi ngày cũng không ít, bởi vì mấy ngã tư phụ cận chỉ có hắn cùng Bát Tiên Lâu hai nhà, cho nên dù đồ ăn đắt tiền cũng có người ăn, trên đường này bất luận điểm gì cũng không kiếm tiền bằng bọn hắn.

Bát Hối điểm hiện tại khai trương, tất ảnh hưởng đến lợi ích những người đó, bọn hắn nhất định sẽ hành động.

"Ta sẽ, người đã chuẩn bị tốt, chỉ cần bọn hắn tới, chắc chắn hoàn lại gấp bội." Bát Hối trong lòng cười lạnh, những tư liệu Nam Cung Tuyết mang cho nàng cũng đã đề cập qua việc này, nàng đã sớm chuẩn

bị.

"Đi thôi, chúng ta đi vào trước, nếu không còn không có người dám tiến vào." Bách Lý Hề hướng chung quanh nhìn nhìn, đối với Bất Hối cười nói.

Bởi vì chuyện trước kia, cho nên trong đám người vây xem đều có chút lo lắng, trước kia đúng là đã chết người, tuy nghe qua tên tuổi quán lâu Long Phượng nhưng vẫn có chút sợ hãi.

"Các người xem, có người đi vào."

"Đúng vậy, giống như không có chuyện gì, bản công tử đối với cái lẩu kia cũng rất tò mò, đợi một lát không có việc gì phát sinh, bản công tử cũng đi vào."

.....

Bất luận là cái lẩu hay là thịt nướng, khi ăn đều sinh ra một lượng nhiệt, Phượng Quốc quanh năm đều là mùa hạ, này nóng lên trong phòng liền không biện pháp, cho nên Bất Hối đem ba cửa tiệm này cải tạo một chút, mở nhiều mấy cái cửa sổ thông gió, hơn nữa lợi dụng chong chóng thổi gió vào trong phòng. Như vậy cho dù bên ngoài nóng bức, trong phòng cũng vô cùng mát mẻ.

Cho nên có người trong nhà bên ngoài cũng thấy rõ ràng, vẫn đều chú ý, rốt cuộc có thể có chuyện gì phát sinh hay không.

"Nhanh mang cái lẩu lên cho gia." Bọn hắn vừa ngồi xuống, Nam Cung Tuyệt lập tức đối với tiểu nhị hô lên, mặc kệ như thế nào hắn coi như là một nửa chủ tử, tự nhiên có tiếng nói.

Những tiểu nhị này vừa nghe, khẩn trương bận việc, còn không đợi hắn nhắc ý, Bất Hối đối hắn nở nụ cười: "Người không phải nói muốn giúp à? Hiện tại đến lúc người xuất lực."

Nam Cung Tuyệt vừa nghe, như thế nào cảm thấy có chút dự cảm bất hảo, lại đến bên người Bất Hối cầu xin nói: "Có thể trước để cho ta ăn cơm hay không, buổi sáng biết sẽ đến ăn lẩu ta cũng chưa ăn cơm, người nghe, bao tử đều đã kêu." Dứt lời, thật đúng là đem bao tử hướng Bất Hối đưa, nhưng Chiến Cảnh Thiên làm sao có thể để hắn như ý, một cước liền đá qua.

"Được, ăn đi, việc cũng không cần giúp." Bất Hối nhìn hắn liếc mắt một cái, nói khê.

Nam Cung Tuyệt lập tức chạy tới ghế ngồi xuống, nhưng nghe được câu thứ hai lại đứng lên, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

"Ta cảm thấy vẫn muốn làm việc trước, không làm việc như thế nào không biết xấu hổ ăn cơm, đúng không Hoa thần y, Chiến Vương gia, Lý tướng quân, Bách Lý hoàng tử."

Hắn không tốt người khác cũng mơ tưởng, cho nên đem tên mấy nam nhân trên bàn đều điểm một lần, hắn cũng không tin bọn hắn có thể ở lại.

Nhưng hắn đã nghĩ sai, Chiến Cảnh Thiên thật đúng là được ở lại, cầm lấy đồ ăn bên người gia nhập một chút phối liệu cẩn thận đưa tới trước mặt Bất Hối: "Việc của ta là chiếu cố nương tử."

Bất Hối nhìn hắn một cái, da mặt nam nhân này càng ngày càng dày, nhưng cho dù hắn muốn làm nàng cũng không đồng ý, nếu để vị gia này đi bồi bàn, có lẽ sẽ đem những cái khách nhân này đều chém bay.

Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề là lần đầu tiên nghe được Chiến Cảnh Thiên kêu Bất Hối nương tử, nhất là nhìn thấy Bất Hối không phản bác, trong lòng giống bị đóng băng, không có một tia nhiệt độ.

"Còn cần làm gì sao, chúng ta cũng đi hỗ trợ." Lý Mộc Dương rốt cục làm không được, đứng dậy muốn ra ngoài.

Bất Hối không biết trong lòng bọn họ, ôn nhu đối với Lý Mộc Dương nói: "Người mau ngồi xuống đi, chỉ có hắn cùng Hoa Thiên Thần còn có Lưu Vân đi là được, đây là bọn hắn ngày hôm qua tự nguyện."

Nam Cung Tuyệt vốn nhìn thấy Lý Mộc Dương đứng dậy trong lòng còn đặc ý, nhưng một câu của Bất Hối giống như hắt một chậu nước lạnh trên đầu hắn, lạnh thấu tâm.

"Người dẫn bọn hắn đi thay y phục." Bất Hối đi tìm tới một người tiểu nhị, hướng về phía ba người kia nói.

Hoa Thiên Thần vẫn trốn ở góc phòng, hắn cũng không muốn để Phượng Yêu ngồi ở bên cạnh Bách Lý Hề, nếu hắn đi lần này.

Không đợi hắn nghĩ phải làm gì, Bất Hối liền điểm đến tên hắn, bất đắc dĩ nhìn Phượng Yêu liếc mắt

một cái, sau đó đứng dậy kéo Nguyên Bích tới, kéo đến vị trí của hần: "Người ngồi nơi này đi, thân thể Yêu Nhi còn chưa tốt, người còn có thể chiều cổ nàng."

Phốc xuy!

Nguyên Bích lập tức bật cười, chút tâm địa gian xảo của hần như thế làm sao có thể nhìn không ra, bất quá niệm giao tình các nàng, việc này liền giúp.

Trong đó xui xẻo nhất là Lưu Vân, này cũng không phải là hần tự nguyện, vốn đang tính khai trương hần cũng trà trộn vào ăn một bữa.

Ba người rất nhanh bị mang vào thay quần áo, tất cả tiểu nhị trong quán lẩu đều mặc y phục có thêu dấu hiệu Long Phượng, các nàng lần này vì muốn thu hút khách nhân, vẫn chưa làm được thuê phòng, trực tiếp ngồi xuống đại sảnh.

Rất nhanh, cái lẩu lô, thịt dê, rau dưa đều đưa lên, những người này biết bên ngoài rất nhiều người nhìn, cũng không khách khí bắt đầu ăn, khi tê cay của lẩu vào miệng, trong lòng cũng ấm lên, không khí cũng dần dần hòa hợp.

Lúc này ba vị kia cũng đổi xong y phục, Bất Hối xoay người vừa thấy, Nam Cung Tuyết thật đúng là thích hợp làm tiếp khách, bộ quần áo này mặc trên người hần lại ra vài phần ý nhị khác, chẳng qua biểu tình ai oán kia có chút không hợp.

Bất Hối đặt chén trong tay xuống, đi đến bên người Nam Cung Tuyết, đánh giá trên dưới nói: "Uh`m, không tệ, bất quá vẻ mặt không được, cười một cái."

Nam Cung Tuyết vừa thấy Bất Hối tới, trong lòng đương nhiên vui vẻ, Phượng Nhi bảo cười như thế nào có thể không cười, lập tức nhếch môi lộ ra tám cái răng, cười một cách sáng lạn.

Khi hần lộ ra tươi cười, Bất Hối nhanh chóng xuất thủ che lại mấy chỗ huyết đạo của hần, lấy khăn lau trong tay hần để lên trên bả vai hần, đối với Hoa Thiên Thần cùng Lưu Vân nói: "Được rồi, mang lên cửa đi thôi."

"Ta tới."

Thời điểm Bất Hối vừa đứng dậy nhìn Nam Cung Tuyết, Chiến Cảnh Thiên trong lòng lại ghen tuông, không nghĩ tới lại điểm huyết hần, trên mặt lập tức nở nụ cười, trực tiếp túm Nam Cung Tuyết kéo tới cửa, ngày ấy Nam Cung Tuyết bị nhốt trong trận pháp, hần kéo đã thành thói quen.

Sau đó đem Nam Cung Tuyết vứt ngoài cửa, quay đầu bước trở về, Hoa Thiên Thần cùng Lưu Vân nhìn đến kết cục của Nam Cung Tuyết, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Bất Hối, hai người bọn hần không muốn bị điểm huyết đạo đứng ở cửa.

"Các người không muốn giống hần, hãy mau ra ngoài chào hỏi khách khứa đi."

Nghe vậy, Hoa Thiên Thần cùng Lưu Vân giống như giống như được đặc xá, khẩn trương biến mất, chỉ có Nam Cung Tuyết đứng ở cửa, trong lòng vô hạn ai oán, trừ Bất Hối, đem trên bàn mỗi người đều nguyên rửa một lần, nhất là Lưu Vân, cứ nhiên nhìn chủ tử ở cửa chịu khổ lại không giúp, trở về nhất định phải hảo hảo dạy bảo hần.

Ngoài phòng những người đó cũng có chút đứng không nổi, bọn hần nhìn thấy đám người Bất Hối đi vào lâu như vậy, cơm đều đã ăn được, việc gì cũng không có, cũng nhin không được động tâm.

Tiếp theo, người vây xem lại nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên đem Nam Cung Tuyết đặt ở cửa, đám người vây xem cho rằng lại phát chuyện gì, nhưng nhìn đến nụ cười rục rờ trên mặt hần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giờ phút này, trong đám người vây xem kìm nén không được, hưởng quán lẩu mà đi, cũng may Hoa Thiên Thần cùng Lưu Vân lúc này ra đón khách mới tránh Nam Cung Tuyết bị những người đó phi lễ.

Đã có người dám vào điểm, như thế còn lại cũng không cố kỵ cái gì, cũng đi theo như ong vỡ tổ tưng tưng, quán lẩu khác cùng thịt nướng điểm cũng đi vào một lượng khách lớn.

*

Xung quanh quán lẩu, Vô Ảnh mang theo một đám người thủ tại chỗ này, chỉ cần có người khả nghi liền lập tức tập trung, đợi cho cái lẩu thành khai trương chừng nửa canh giờ, chung quanh có mười mấy người

hành động quỷ dị xuất hiện.

Dãy phố này ở Phượng Thành là đoạn đường phồn hoa nhất, nhất cái rất ít, bọn hắc là không cho phép xuất hiện, nhưng lại đột nhiên xuất hiện mười mấy người, nhất định có vấn đề. Khi nhìn một bên khác, cũng có mấy nam tử ăn mặc bình thường, nhìn cước bộ bọn hắc đều là qua huấn luyện.

Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng, còn tưởng rằng Túy Bát Tiên lại có động tác gì lớn, không nghĩ tới là diễn trò này, ra lệnh một tiếng, chung quanh xuất hiện vài hắc y nhân, nhanh chóng hướng những cái này xẹt qua.

Những người đó vừa thấy khăn trương động thủ, Vô Ảnh không nghĩ tới bọn hắc công phu cư nhiên cũng đều không tồi, mà còn như là sát thủ, bối cảnh Túy Bát Tiên quả nhiên không tầm thường.

Bất quá những người này lợi hại cũng vô dụng, những người Chiến Cảnh Thiên dạy dỗ ra đều là từ trong muôn vàn sát thủ tuyển ra, cho nên rất nhanh liền đem những người đó chế phục, khi nhìn người nằm trên mặt đất kêu rên, khoe miệng Vô Ảnh gọi lên quét xuống cười tàn nhẫn.

"Cắt đứt gân tay gân chân đưa trở về!"

*

"Sao lại thế này, tại sao lâu như vậy chuyện gì cũng chưa phát sinh."

Vương chưởng quầy trong mật thất Túy Bát Tiên, từ trong cửa sổ vẫn điều tra hướng đi ngoài cửa sổ, mắt thấy nhóm người ngày thường vẫn tới đều đã đến quán lẩu Long Phượng, tức giận phát hỏa với cấp dưới.

Dựa theo trước kia, lúc này những người đó nên động thủ.

"Chưởng quầy, không tốt, người chúng ta phái đi bị đưa trở về, khách nhân trong đại sảnh đều bị dọa chạy." Đúng lúc này, ngoài cửa chạy vào một tiểu nhị lo lắng nói.

Nghe vậy, trong lòng Vương chưởng quầy thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng chạy xuống.

Tuy Long Phượng hôm nay khai trương, nhưng bên trong Túy Bát Tiên vẫn rất nhiều người, trong đại sảnh cho dù là không có cùng vị trí, cũng là ngồi đầy người, nhưng hiện tại hắc xuống lầu vừa thấy, trên chỗ ngồi đều trống không, nhìn trên mặt đất, một chút lưu manh du côn, còn có người giả dạng tiểu khất cái nằm trên đất, trên người mỗi người đều bị trọng thương, hơn nữa huyết nhục mơ hồ, làm cho người ta sợ hãi.

Tàn nhẫn nhất là gân tay gân chân những người này đều bị chặt đứt, cho dù chữa khỏi thương tổn cũng là phế nhân!

"Đây là có chuyện gì?" Vương chưởng quầy mơ hồ cảm thấy cùng quán lẩu Long Phượng đối diện có quan hệ, xem ra chuyện Sở Mạc cũng thua ở trên tay các nàng chưa hẳn là giả.

"Sau khi người của chúng ta giả dạng, tính toán đến trong tiệm nháo, nhưng còn chưa tiếp cận tử lâu đối diện, tự nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân trực tiếp đem người của chúng ta đánh một trận, đánh xong giống như biết là chúng ta phái đi, trực tiếp ném đến nơi này." Nam tử giống khất cái cẩn thận đáp, nếu không bởi vì hắc mặc tiểu phải đi nhà xí, hiện tại cũng đang nằm trên mặt đất.

Vương chưởng quầy chau mày, sau khi nghe trả lời liền hiểu, lần này gặp được đối thủ, lại đi tìm một tiểu nhị tới, thấp giọng phân phó nói: "Người nhanh đi thông tri chủ tử, nói sự tình rất khó giải quyết." Dứt lời, tiểu nhị kia lập tức chạy ra ngoài, sau đó hắc lại đối với tiểu nhị trong điểm nói: "Các người lập tức đem nơi này thu thập, không được ảnh hưởng tới khách nhân trên lầu, mặt khác, để những người đó tiếp tục, bất quá nhất định không thể làm lỗi."

"Vâng"

Tuy những người này đều đã thành phế nhân nhưng vẫn sai người dọn xếp ở hậu viện, bọn hắc xử trí như thế nào cần do chủ tử quyết định.

Tiểu nhị trong Túy Bát Tiên đều là luyện qua, cho nên rất nhanh liền đem đại sảnh thu thập sạch sẽ, trên lầu có người ăn cơm xong đi xuống, cảm giác đại đường không có khách nhân rất kỳ quái, nhưng không thấy cái gì dị thường.

Trong quán lẩu người càng tới càng nhiều, người Phượng Quốc cực kỳ thích ăn cay, cho nên cái lẩu so với ở Chiến quốc vẫn còn được hoan nghênh, đặc biệt sau khi nếm qua toàn thân mồ hôi, cảm giác đặc

biệt thoải mái.

"Bất Hối muội muội, vừa rồi nhìn thấy có người ở bên trong cái lẩu hạ độc."

Mấy người Bất Hối ăn đều đã không sai biệt lắm, hôm nay khai trương cực kỳ thành công, tính toán rời đi, nhưng vừa muốn ly khai, Hoa Thiên Thần liền bu lại, ở bên tai Bất Hối cẩn thận nói.

Nghe vậy, trên người Bất Hối nhiễm một tầng sương lạnh, các nàng mới ngày đầu tiên khai trương, sự tình liền một đợt tiếp theo một đợt, hiện tại cứ nhiên nghĩ tới hạ độc, những người này vì một chút ích lợi như thế ngay cả mạng người cũng không tha.

"Nhìn ra là độc gì sao?"

"Đoạn trường tán, có thể gây chết người, bất quá yên tâm, ta đã bỏ thêm giải dược vào, ăn không có việc gì." Hoa Thiên Thần tuy không phải chuyên độc, nhưng sư huynh hẳn là dược sĩ, hơn nữa rất thích sưu tầm các loại độc dược, bọn hắn cùng nhau lớn lên, hẳn đối độc dược cũng quen thuộc.

"Có dược gì cùng cái này tương tự hay không, nhưng ăn sẽ không chết?" Bất Hối đoán rằng, sau chuyện hạ độc rất nhanh sẽ có âm mưu kế tiếp.

Hoa Thiên Thần không khinh xuất, khéo miệng câu lên, hẳn hiểu ý tứ Bất Hối, tiếp theo cứ tiếp tục bồi bàn.

Bất Hối mày cũng giãn ra, rót một chén nước ô mai, lười biếng ngồi ở ghế tựa, cùng đợi một chuyện phát triển.

Chiến Cảnh Thiên nghe được Hoa Thiên Thần vừa nói, cho nên biết chuyện gì xảy ra, người khác khoảng cách khá xa, nhưng biết có việc phát sinh, cho nên đều đặt chén trong tay xuống, ngồi ở chỗ kia chờ.

"A, bụng của ta đau quá." "Này, này bên trong đồ ăn có độc."

Đúng lúc này, bàn phía trong cùng có một trung niên nam tử ôm bụng ngã xuống, một bàn bọn hắn tổng cộng có ba người, nhìn thấy hán tử kia ngã xuống đều có chút kỳ quái, thuốc bọn hắn rõ ràng hạ ở bên trong nồi đun nước phòng bếp, bọn hắn trước đó đã ăn giải dược, vì sao còn có chuyện?

Những người ăn cơm chung quanh vừa nghe đến có độc, khẩn trương đặt chén trong tay xuống, sắc mặt đều đen, người đang ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất là đau thật.

"Chúng ta cũng sẽ không trúng độc chứ?"

"Ai bảo người tham ăn, muốn tới, hiện tại thì tốt rồi, có người trúng độc."

.....

Những người này đều vẫn lo lắng, cũng không quản chính mình có trúng độc hay không đều oán giận, đồng thời tính toán đứng dậy đi ra ngoài.

"Mọi người yên lặng một chút, đồ ăn trong điểm chúng ta tuyệt đối không có độc, không tin ta ăn cho mọi người xem." Đúng lúc này, chưởng quầy đi ra.

Chưởng quầy của hàng này là Bất Hối hai ngày này tìm đến, hẳn đã từng ở trên con đường này mở từ lâu, nhưng lại bị Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu liên hợp chèn ép, về sau bị người hạ độc xảy ra án mạng, tất cả gia sản của hắn đều góp vào mới đổi về một mạng, thời điểm Bất Hối tìm đến hẳn đã lưu lạc làm một bồi bàn.

Khi Bất Hối nói ra ý đồ người này lập tức đáp ứng, hẳn hận nhất chính là Túy Bát Tiên, cho nên thiệt tình hi vọng Bất Hối có thể đứng lên, hiện tại vừa thấy có người trúng độc lập tức nghĩ đến từ lâu của hắn, trong lòng tràn đầy chua xót, cho nên cảm thấy vô luận như thế nào đều phải giúp Bất Hối qua cửa ải này.

Hắn không chút do dự đem rượu và thức ăn ăn vào trong miệng, xôn xao trong phòng mới hạ một chút.

Đúng lúc này, ngoài phòng lại truyền đến âm ỹ, tiếp theo đi tới một đôi quan sai bao vây quanh quán lẩu, đi đầu là Trương Thị Lang ngày đó Bất Hối đã gặp: "Sao lại thế này, nghe nói nơi này có người trúng độc?"

Từ khi trung niên nam tử kia kêu trúng độc, đến khi Trương Thị Lang tới cơ hồ là cùng một thời gian.

Đồng bọn hán tử kia cũng sửng sốt, vốn lúc này người chung quanh đều nên độc phát, như thế nào chỉ có một người này? Nhưng sự tình còn chưa kịp nghĩ, Trương Thị Lang đã đi tới la lớn: "Đại nhân, người

phải làm chủ cho tiểu đệ đệ, chúng ta hôm nay chẳng qua là muốn tới nếm thử hương vị cái lẩu này, ai biết _____"

Dứt lời, trong khóe mắt lại chảy xuống vài giọt nước mắt, đối với Trương Thị Lang dập đầu.

Hoa Thiên Thần lúc này chạy tới, thu thập sạch sẽ chỗ ngồi cho hần, bất quá thừa dịp người không chú ý, ở trước mặt Trương Thị Lang lung lay một chút, khăn lau run lên, sau đó chạy tới một bên đứng vững.

"Chưởng quầy các người đâu, nhanh ra đây."

Lý chưởng quầy về mặt chính khí đi qua, nhìn thấy Trương Thị Lang quỳ lạy nói: "Đại nhân xin làm rõ, trong điểm này cũng không có độc gì đó, lão phu vừa rồi mỗi đạo đồ ăn đều đã ăn một miếng, hiện tại một điểm dấu hiệu trúng độc đều không có." Kỳ thật, ở trong lòng hần cũng nghi hoặc, vốn tưởng rằng trong điểm này quả thật bị hạ độc, hần ăn hết chẳng qua là vì trấn an khách nhân, chờ tiểu nhị đi báo tin cho chủ tử, nhưng hiện tại lại một điểm dấu hiệu trúng độc cũng không có, trong lòng lo lắng càng giảm.

Hôm nay Bất Hối là dịch dung tới, cho nên Lý chưởng quầy không nhận ra.

"Đại nhân, đệ đệ ta ngay tại nơi này, người xem bộ dáng của hần, nhất định là trúng Đoạn trường tán."

Vừa nói ra Đoạn trường tán, người trong nhà càng thêm sôi trào, bọn họ cũng đều biết độc tính Đoạn trường tán, sau khi ăn hết miệng sẽ sùi bọt mép, môi biến thành màu đen, tiếp theo là hôn mê bất tỉnh, không tới một khắc sẽ bỏ mình.

Khi nhìn đến hán tử trên mặt đất, quả nhiên giống như trúng Đoạn trường tán.

"Giỏi lắm, tặc tử lớn mật, giữa ban ngày ban mặt cứ nhiên dám hạ độc hại người, bắt lấy cho bản đại nhân." Trương Thị Lang đương nhiên cũng là người một nhà, cho nên biết kia khẳng định là Đoạn trường tán, kiểm tra cũng chưa kiểm tra, trực tiếp ra lệnh.

"Chậm đã." Đúng lúc này, Hoa Thiên Thần đi ra, nhìn Trương Thị Lang cũng không quỳ, về mặt vô lại đến trước mặt hần, nói tiếp: "Vị đại nhân này chẳng lẽ liền xử án như vậy, không cần kiểm tra một chút à?"

Trương đại nhân không nghĩ tới lại có người dám mở miệng phản bác, nhưng hiện nay nhiều người ở đây như vậy, trong đó cũng có vài người có thân phận, bất đắc dĩ chỉ có thể mệnh tới khám nghiệm tử thi.

Người khám nghiệm tử thi kia đi đến bên người hán tử trên mặt đất kia tùy ý nhìn nhìn, nhưng trong mắt đột nhiên xuất hiện ánh mắt không thể tin, sau đó cẩn thận kiểm tra một lần, sắc mặt càng ngày càng đen, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh Trương đại nhân, không biết nên nói như thế nào cho phải.

"Nói đi, kết quả như thế nào." Trương đại nhân trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, ngày gần đây hần một mực thay Lục Công Chúa tìm kiếm hai kẻ tặc nhân kia, mắt thấy hai ngày đi qua vẫn không chút tiến triển, công chúa đã cho kỳ hạn ba ngày.

"Bẩm đại nhân, người này cũng không phải là trúng độc, mà là ăn lầm một loại cỏ dại trên núi, chỉ cần ngủ một giấc sau khi tỉnh lại liền không có việc gì." Khám nghiệm tử thi thấy Trương đại nhân hỏi, liền một năm một mười nói ra, hần cảm thấy vừa rồi Hoa Thiên Thần dám ra đây nói là biết rõ người này không trúng độc, cho nên không dám nói dối.

Nghe vậy, người trong nhà đều ngây ngẩn cả người, cứ nhiên không phải trúng độc!

Trên núi có một loại cỏ dại gọi là cỏ đen, sau khi ăn bệnh trạng cùng Đoạn trường tán giống nhau, này cũng không phải chuyện đặc biệt gì, rất nhiều người đều biết đến, bất quá chỉ có trâu bò mới có thể ăn lầm, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có người ăn cái này.

Trương đại nhân nghe bẩm báo xong sắc mặt cũng có tia dị thường, ho khan một tiếng nói: "Nếu là hiểu lầm, như thế liền kết án." Dứt lời, đứng dậy muốn ly khai.

Hoa Thiên Thần há lại cho hần đi như vậy, đi qua ngăn hần lại nói: "Đại nhân, tiểu nhân cảm thấy là có người đang hãm hại Long Phượng lẩu chúng ta, người nào cũng biết, là người không sẽ đi ăn loại cỏ này, người này nhất định là cố ý hãm hại."

Hần vừa nói xong, chung quanh cũng bắt đầu thảo luận, bọn hần cũng minh bạch, đây là có người không muốn quán lẩu khai trương, cùng những tửu lâu trước kia một dạng, đều là bị người hãm hại.

Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên hốt ha hốt hoảng chạy vào một quan sai, thất kinh đối với Trương

Thị Lang nói: "Trương đại nhân, không tốt, có người báo án nói Túy Bát Tiên đã xảy ra án mạng!"

Chương 83: Tương kế tựu kế, Túy Bát Tiên đóng cửa!

...

"Cái gì? Trong Túy Bát Tiên bị đầu độc, nhanh dẫn Bản Đại Nhân qua." Trương Thị Lang biết thân phận chủ tử chân chính sau lưng Túy Bát Tiên, cho dù hôm nay quán lẩu thực xảy ra trúng độc hẳn cũng phải buông tha, nhất định phải bảo vệ Túy Bát Tiên.

Bất Hối thấy bộ dáng hần sốt ruột, mâu trung hiện lên một đạo tinh quang, lúc này Vô Ảnh đi đến bên người nàng nhỏ giọng nói, Bất Hối khước môi giơ lên, đứng dậy hướng Túy Bát Tiên đi đến, nàng cũng muốn nhìn xem hôm nay Túy Bát Tiên như thế nào thoát nạn.

"Các vị khách quan, hôm nay vì chúng ta lơ là, để cho tặc tử có cơ hội lợi dụng, quấy rầy các vị khách quan ăn cơm, như vậy, hôm nay này Long Phượng lẩu chúng ta mời, ai muốn tiếp tục ăn có thể lưu lại, chúng ta sẽ một lần nữa thay đổi đồ ăn, nếu thích xem náo nhiệt có thể đi xem xong rồi trở về, đây là thẻ bài, lát nữa có thể cầm thẻ bài trở về tiếp tục ăn."

Lý chưởng quỹ được Bất Hối bày mưu, đứng lúc đứng ra nói chuyện.

Quán lẩu là bị người hãm hại mọi người đều nhìn thấy, hơn nữa người kia căn bản không trúng độc, nhớ lại những tửu lâu trước kia đều là trúng độc này, nói cách khác, tất cả đều là bị người hãm hại. Nếu không có án mạng gì, cũng không phát sinh chuyện trúng độc, cũng cực kỳ thích cái lẩu này cho nên đa số đều ở lại, nhao nhao cảm thán Lý chưởng quỹ khẳng khái.

Đồng dạng, có một phần là thích xem náo nhiệt, ban đầu vẫn không nỡ bỏ bàn cơm này, hiện tại vừa nghe lập tức lĩnh thẻ bài liền xông ra ngoài.

Hán tử trúng độc trên mặt đất, còn có hai người bên cạnh kia bị Vô Ảnh thừa dịp loạn mang đi, những người này còn có thể sử dụng, Trương Thị Lang cho rằng không ai có thể cạy miệng bọn hần, cho nên yên tâm để bọn họ lưu lại, nhưng hần có biện pháp làm cho bọn họ mở miệng.

Đám người Bất Hối cũng đi theo hướng đối diện, bất quá thời điểm đi tới cửa mới phát hiện Nam Cung tuyệt còn đang đứng ở nơi này, vừa rồi cư nhiên quên mất hần, vội vàng giải huyết đạo cho hần.

Huyết đạo Nam Cung Tuyệt vừa cởi bỏ, vô hạn ủy khuất nhìn Bất Hối, vừa rồi thời khắc trọng yếu như thế, cư nhiên điểm huyết hần.

"Là người nói muốn hỗ trợ, đừng dùng cái ánh mắt này nhìn tiểu thư chúng ta, tin hay không ——" thấy hần như vậy, Nguyên Bích đứng lúc đến trước mặt hần hảo tâm nhắc nhở.

Nghe vậy, Nam Cung Tuyệt lập tức thay đổi sắc mặt, lấy lòng nhìn Bất Hối nói: "Phượng Nhi, chúng ta nhanh đến đối diện đi thôi, thích nhất xem náo nhiệt." Dứt lời, lại vẫn đưa mắt liếc trộm Nguyên Bích một cái, nữ nhân này hần hiện tại đúng là sợ hãi hết sức.

Phụ thân từng nói với hần, nam tử hán đại trượng phu, tuyệt đối không thể đánh nữ nhân, cho nên, hần chỉ có thể chịu, hảo nam bất hòa nữ đấu, chờ người trở thành nương tử Lưu Vân, hừ!

"Lưu Vân, lại đây cho gia." Tuy không dám phát hỏa với Bất Hối, không dám phản kháng Nguyên Bích, nhưng còn có Lưu Vân, nhất định phải hảo hảo thu thập hần.

Người còn lại cũng không để ý hần, theo đám người đi tới Túy Bát Tiên đối diện.

Trong Túy Bát Tiên hiện tại đúng là tiếng người ồn ào, vốn Vương chưởng quầy không cho phép có người vào, nhưng ngại rất nhiều tửu khách bên trong cùng người bên ngoài nhận thức, trong bọn hần tự nhiên nhìn thấy bằng hữu, người nhà chính mình, sau cùng liền rối loạn, mọi người như ong vỡ tổ đều tuôn vào.

Trương Thị Lang vẫn như cũ tìm một vị trí ngồi xuống, nhưng trán phiếm mồ hôi lạnh, cũng không có bộ dáng hung hãn vừa rồi ở quán lẩu, bên này người trúng độc nhiều lắm, hơn nữa còn là trúng Đoạn trường tán.

Tuy nói liều lượng có vẻ nhỏ, nhưng mỗi người đều sợ hãi, tất cả thực khách cùng nhau xuất hiện bệnh trạng này, chuyện hôm nay sợ là không dễ làm.

"Vương chưởng quầy, chúng ta đúng là lão khách hàng, như thế nào có thể hạ độc chúng ta, mà còn đến bây giờ, lang trung đầu, vì sao một cái cũng chưa nhìn đến?" Có một trung niên nam tử ôm nương tử phần hân chất vấn Vương chưởng quầy, tuy nàng chỉ là rất nhỏ đau bụng, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng hiện tại không có lang trung chẩn đoán bệnh, ai biết có thể càng thêm nghiêm trọng hay không.

"Nhanh tìm lang trung trong thành tới." Trương Thị Lang lúc này mới nhìn đến, những người này đều nằm ở nơi này không ai quản.

Vương chưởng quầy mặt lộ vẻ khó xử, sau đó đi đến bên người Trương Thị Lang thì thầm nói: "Trương đại nhân, trên lầu, trên lầu còn có một vị trúng độc, độc tính của hắn rất sâu."

Nghe Vương chưởng quầy nói như vậy, Trương Thị Lang liền biết thân phận vị trên lầu kia không tầm thường, tâm trầm xuống, cau mày nói: "Hắn là ai vậy?"

"Hiên Viên thái tử!" Vương chưởng quầy nói lời này giống như phải dùng tất cả khí lực trên người, đây là nhân vật ngay cả chủ tử bọn hắn cũng không thể trêu vào.

Trương Thị Lang cũng đứng im tại chỗ, lần này xong rồi, rốt cuộc là ai làm, lần này chủ tử nhất định sẽ không tha bọn hắn.

"Hôm nay lang trung trong thành không biết nguyên nhân như thế nào đều ra khỏi thành, còn lại vài vị hiện tại đều ở trên lầu, độc tính đã tạm thời ổn định lại, nhưng giải độc còn cần một thời gian." Vương chưởng quầy hoảng hốt, hiện tại hắn chỉ hi vọng vị trên lầu kia không có chuyện, nếu không người của Hiên Viên Quốc sẽ biến hắn thành thịt nát.

Trương Thị Lang cầm lấy nước trà trên bàn run run uống một ngụm, hi vọng cho chính mình một chút sức lực, sau khi đặt ly trà xuống, đứng dậy: "Mang bản đại nhân đi lên nhìn xem."

Còn không đợi hắn muốn lên lầu, người trên lầu đã đi xuống, đi đầu là Hiên Viên Thần vẻ mặt trắng xanh, bên cạnh hắn cũng có các loại kỳ nhân, trong đó không thiếu người biết giải độc, hiện tại độc tính tuy đã giải nhưng sự tình không thể xong như vậy.

"Hiên Viên thái tử thứ tội, tiểu nhân thực không hạ độc, có thể là có người hãm hại chúng ta, hạ độc ở trong nước chúng ta, cho nên." Vương chưởng quầy khẩn trương quỳ xuống giải thích, hy vọng có thể miễn chết.

"Nói chủ tử các ngươi đến Hiên Viên phủ tìm Bản Thái Tử." Hiên Viên Thần câu nói vừa dứt liền ly khai, tuy công lực hắn rất sâu, nhưng độc này rất mạnh, hiện tại cần phải nhanh chóng trở về điều trị.

Bất Hối trong lòng cười lạnh, tốt nhất độc chết!

Vốn hạ độc Túy Bát Tiên lượng rất nhỏ, nhưng khi biết được Hiên Viên Thần ở đây, cố ý bỏ thêm lượng cho hắn, bất quá kia cũng là hắn tự nguyện ăn hết, nếu không, lấy thông minh lanh lợi của hắn như thế nào có thể trúng độc, xem ra, mục đích của hắn là người sau lưng này.

Nghe Hiên Viên Thần nói, Vương chưởng quầy trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, hắn chỉ hy vọng có thể bỏ qua cho người nhà của hắn.

Trương Thị Lang cũng là mặt xám như tro tàn, nhưng nhìn đến trên mặt đất lại vẫn nằm nhiều người như vậy, còn cần hắn tới xử trí.

Lang trung trên lầu đi xuống lập tức liền kiểm tra cho những người này, bọn hắn quả thật trúng độc không sâu, ăn giải độc vài ngày là tốt.

"Các vị khách quan, thật không phải, hôm nay nhất định là có người hãm hại Túy Bát Tiên chúng ta, các vị đi về trước nghỉ ngơi, tiền chữa bệnh của các ngươi đều do Túy Bát Tiên ra." Nghe được những người này vô sự, Vương chưởng quầy tâm mới phớt hạ một chút, bên trong này đúng là có rất nhiều người chủ tử cực lực mượn sức, đặc tội không nổi.

"Bản công tử ở nơi này ăn cơm, cư nhiên bị hạ độc, các ngươi là mục đích gì?"

"Đúng vậy, người cho là như vậy có thể giải quyết sao?"

"Các ngươi muốn bồi thường."

"Đúng, phải bồi thường!"

.

Những người này đều biết mình trúng độc không sâu, cho nên đều ở lại, nghe được có một người muốn bồi thường đều đi theo hô lên, Túy Bát Tiên đúng là rất có tiền, có thể mượn cơ hội bắt chẹt một bút.

"Vừa rồi chúng ta ở quán lẩu đối diện ăn cơm, cũng có người trúng độc, bất quá đó là giả vờ, người nói hai việc này có thể có liên hệ gì hay không."

"Lúc trước không phải nói cũng trúng Đoạn Trường tán sao?"

.....

Trong người từ quán lẩu tới có người đem hai việc liên hệ với nhau, bên kia khai trương ngày đầu tiên liền xảy ra chuyện có người hãm hại, bên này đúng là chưa từng phát sinh bất luận chuyện gì, hôm nay lại nhiều người cùng trúng độc như vậy, lộ ra cổ quái.

"Nhất định là Long Phượng lẩu hôm nay khai trương, muốn hãm hại chúng ta." Vương chương quỳ nghe xong, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, một mực chắc chắn là quán lẩu làm.

"Người tới, đi bắt chương quỳ Long Phượng lẩu tới đây cho ta, còn có người vừa mới trúng độc kia." Trương Thị Lang cùng Vương chương quỳ là cùng dạng, hơn nữa, người hạ độc hãm hại kia là bọn nó, chỉ cần cho cái ánh mắt là có thể làm cho bọn họ bị cắn ngược lại một cái.

Trương Thị Lang dứt lời, lập tức liền có quan sai ra ngoài bắt người, nhưng mới vừa đi tới cửa liền gặp được Lý chương quỳ quán lẩu tới, phía sau hãnh đi theo mấy tiểu nhị, trong tay tiểu nhị là ba người vừa hạ độc kia.

"Vương chương quỳ, các người là ý tứ gì? Long Phượng lẩu chúng ta hôm nay khai trương, lại tặng cho chúng ta một phần đại lễ như vậy, thật sự là không dám nhận." Lý chương quỳ vừa tiến đến nhìn Vương chương quỳ cùng Trương Thị Lang lớn tiếng gầm lên, tiếp theo, tiểu nhị phía sau theo tới ném người trên mặt đất.

Trong đó người trúng độc kia còn chưa tỉnh lại, hai người khác đều rất ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu. Trên thân bọn họ không có một điểm vết thương, nhưng xem bộ dáng liền biết, nhất định đã cạy mở được miệng bọn họ.

Vương chương quỳ cùng Trương Thị Lang đưa mắt nhìn nhau, không biết phát sinh chuyện gì, hai người đang nhìn quỳ trên mặt đất kia cảm thấy cả kinh thầm kêu không tốt, bọn họ không phải là đều đã khai chứ?

"Không biết vị chương quỳ này xưng hô như thế nào, ta như thế nào nghe không hiểu ý tứ trong lời của người?" Vương chương quỳ bắt buộc chính mình trấn định lại, tin tưởng người của họ tuyệt đối sẽ không phản bội.

Lý chương quỳ gợi lên một tia cười lạnh, lạnh nhạt nói: "Tại hạ họ Lý."

"Lý chương quỳ lời này sao nói?" Vương chương quỳ thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài cửa, mặc kệ mấy người kia trả lời như thế nào đều phải kéo dài tới khi chủ tử đến, nếu không Túy Bát Tiên về sau là rất khó vùng dậy.

"Vương chương quỳ biết còn hỏi, hai người kia đã khai, các người cứ nhiên sai người hạ độc Long Phượng lẩu chúng ta, cũng may bọn họ lấy sai độc được, nếu không hiện tại đã tử thương vô số !" Lý chương quỳ đã từng bị phương pháp này hãm hại, cho nên trong lòng thập phần tức giận, nói cũng vô cùng sắc bén.

Bốp!

Nghe vậy, Vương chương quỳ vẻ mặt kích động, đem ly trà trên bàn hung hăng ném trên mặt đất, thần tình tức giận, quát lớn: "Các người ngấm máu phun người, vừa ăn cướp vừa la làng, hiện tại bị hạ độc là Túy Bát Tiên chúng ta, không phải Long Phượng lẩu các người!"

Người chung quanh vẫn đều vây xem, đối với ai đúng ai sai trong lòng đều rất tò mò, nhưng mặc kệ như thế nào, khẳng định là có một bên cố ý hãm.

Trong lòng bọn họ có vẻ nghiêng về việc Túy Bát Tiên hạ độc, nhưng trong Túy Bát Tiên lại có rất nhiều người trúng độc, nhất là Hiên Viên thái tử cũng trúng độc, chính mình khẳng định không thể hạ độc trong điểm mình?

Trong lúc này trong lòng đều đã mê muội, cẩn thận nghe hai phe biện luận, muốn nhìn một chút ai phải ai trái.

Hoặc là điểm khác hãm hại?

"Hừ! Các người là gieo gió gặt bão, hai người kia đã khai, thời điểm bọn hăn lấy độc được là có hai bao, nhìn qua là một dạng, nhưng độc được hiệu quả không giống nhau, một loại là đoạn trường tán chân chính, một loại là cỏ đen, bọn hăn là muốn cho khách chúng ta ăn Đoạn trường tán, cho chính mình là cỏ đen, như vậy nhìn qua trùng độc giống nhau là có thể vu oan giá họa ." Lý chương quỹ càng nói càng kích động, không nghĩ tới Túy Bát Tiên đề tiện như vậy.

Vương chương quỳ sắc mặt có chút nghi hoặc, rõ ràng chỉ có một loại độc được, làm sao có thể nói là hai loại? Cỏ đen kia hăn biết, sau khi ăn loại cỏ đại này quả thật sẽ sản sinh bệnh trạng giống như Đoạn trường tán, nhưng bọn hăn có Đoạn trường tán còn có thể muốn cái này làm gì.

Hừ!

Nhất định là đối phương căn bản không có chứng cứ, nói hươu nói vượn.

Nghĩ tới đây, Vương chương quỳ trong lòng có chuẩn bị, đối với Lý chương quỹ phản bác trở về: "Lý chương quỹ, nói chuyện phải có chứng cứ, Trương đại nhân ở chỗ này đây, nếu như hôm nay không đem chứng cứ lấy ra, như thế ——"

Ý tứ trong lời của hăn mọi người tự nhiên minh bạch, vu hãm cũng có tội, cho nên đều là vẻ mặt chờ mong nhìn Lý chương quỹ.

Trương Thị Lang đã ở bên cạnh ngồi một hồi, trong lòng cũng đang nghi hoặc, hiện tại nghe Vương chương quỳ nói cũng tính toán giáo huấn Lý chương quỹ một chút, nhưng hăn vừa muốn mở miệng đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, tiếp theo trước mặt bỗng tối sầm, ý thức liền tiêu tán.

"Trương đại nhân! Lang trung mau tới đây nhìn xem"

Vương chương quỳ một mực bên cạnh hăn, thấy hăn ngã xuống, khẩn trương đỡ lấy, vội vàng kêu lang trung tới.

Vài vị lang trung kia vẫn xử lý những người trúng độc trong đại sảnh, mới vừa cho ăn giải độc một lần, liền nghe Vương chương quỳ bên này hô lên. Đây là mệnh quan triều đình, trị không hết sẽ mất đầu, cho nên lập tức chạy tới.

Nhưng vừa thấy bệnh trạng kia, tâm phách chốc trềm xuống, sau khi bắt mạch sắc mặt triệt để đen, khẩn trương lấy thuốc giải độc cho Trương Thị Lang ăn.

"Vương chương quỳ, Trương đại nhân trúng Đoạn trường tán, cần nhanh trị liệu, người dưới lầu quá nhiều, khẩn trương mang lên trên lầu đi thôi." Hiển nhiên, Trương đại nhân trúng độc so với những người trong đại sảnh này trọng hơn.

"Đây là có chuyện gì?" Đi theo Trương đại nhân đến còn có một vị đại nhân, người này thấy thượng cấp của mình cư nhiên bị hạ độc, đầu còn có thể ngồi im được, lập tức đứng ra tra nguyên nhân.

Nghe vậy, mồ hôi lạnh trên trán Vương chương quỳ càng thêm, như thế nào mọi việc cùng xảy đến một lúc, bất quá ngay cả lúc này vẫn không quên hãm hại Long Phượng lấu: "Lý đại nhân, Trương đại nhân vừa rồi là từ Long Phượng lấu tới, nhất định là bọn hăn hạ độc."

Người này đương nhiên biết, bọn hăn là cùng từ bên kia tới, nhưng ở bên kia thứ gì cũng không động đến, ngay cả trà cũng chưa uống một chén, nhưng mà vừa vặn ở trong này uống một ly trà, chẳng lẽ?

"Vị đại nhân này, tại hạ nhìn thấy Trương đại nhân vừa rồi tại Túy Bát Tiên uống vào một ly trà, chỉ cần kiểm tra trong trà kia có độc hay không không phải chân tướng rõ ràng sao?" Bất Hối vẫn đứng trong đám người vây xem lúc này mới xông ra, rất nhiều chuyện để người xem nói càng thêm tin tưởng.

"Đúng vậy, chúng ta cũng từ Long Phượng lấu tới, lúc ở bên kia còn rất tốt, tới bên này uống vào một ly trà liền biến thành như vậy, nhất định là trong trà có độc!"

"Không phải muốn mưu hại mệnh quan triều đình chứ?"

.....

Người chung quanh nghe Bất Hối nói xong cũng bắt đầu thảo luận.

Lý đại nhân vừa thấy, việc đã đến bước này không thể không tra, xem ra đối phương đã có chuẩn bị, trong mắt hiện lên một tia ám mang: "Người tới, lập tức đem nước trà đi điều tra."

"Không cần phiền toái như thế, lấy bạc thử một lần sẽ biết." Chiến Cảnh Thiên lúc này cũng đứng ở bên người Bất Hối, sau đó từ trong lồng ngực móc ra mấy lượng bạc vụn ném tới ly trà, hiện tại trên người hắn đều mang theo bạc, nhất là khi cùng Bất Hối đi trên phố.

Bạc ném tới ly trà Trương Thị Lang vừa mới uống qua lập tức biến thành màu đen, không cần phải nói, tất cả mọi người đều hiểu, là trong nước trà có độc.

Kỳ thật độc trong ly trà nếu để lang trung tra sẽ phát hiện bên trong chỉ có một lượng nhỏ Đoạn trường tán, Trương Thị Lang chân chính trúng độc là ở quán lẩu Hoa Thiên Thần hạ, lúc này vừa lúc độc phát, thời điểm Chiến Cảnh Thiên ném bạc vào cũng đã động tay động chân, cho nên bạc mới có thể lập tức biến đen, hiện tại mặc cho ai cũng tra không ra nguyên nhân chân chính.

"Thì ra thật sự là Túy Bát Tiên tự mình hạ độc?"

"Đúng vậy, cứ nhiên cho Trương Thị Lang uống vào, lần này nhìn thật là náo nhiệt."

.....

Tiếng nghị luận chung quanh càng ngày càng nhiều, Vương chưởng quầy tâm cũng càng ngày càng lạnh, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Đúng lúc này, trước mắt hắn xuất hiện một đạo ánh rạng đông, chỉ thấy ngoài cửa đi tới một đám người, đi đầu là nam tử trẻ tuổi cầm bào hắc sắc, bên hông mang theo một khối ôn ngọc, cả người cao quý, tao nhã.

Nhìn kỹ, khuôn mặt hắn cùng Phượng Kinh Thiên thập phần giống nhau, chẳng qua khí chất quanh thân càng thêm ôn hòa, so với Phượng Kinh Thiên nhìn qua trẻ hơn nhiều.

"Thảo dân khấu kiến Dực vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Wang chưởng quầy vừa cúi đầu làm cho người trong phòng cả kinh, vị này chính là Dực vương?

Dực vương tại Phượng quốc cũng rất có tiếng, hắn là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên hoàng, thời điểm tiên hoàng hơn bốn mươi tuổi đã băng hà. Năm đó vốn định lập hắn làm thái tử nhưng ngại tuổi hắn còn quá nhỏ, Phượng Kinh Thiên lại quá mức xuất sắc, cho nên mới để Phượng Kinh Thiên làm Hoàng Thượng, nhưng hắn tuổi còn nhỏ đã được phong vương, lại đặc biệt chuẩn ở lại Phượng Thành.

Sau khi Phượng Kinh Thiên đăng cơ, Dực vương cũng hỗ trợ giúp một tay, cho nên liên lưu hắn ở bên người phụ tá triều chính.

Dực vương năm nay ba mươi tuổi, tên là Phượng Kinh Thương, so với Phượng Kinh Thiên nhỏ hơn hai mươi tuổi, hắn mấy năm nay cũng vì Phượng quốc xuất không ít lực, Phượng Kinh Thiên không có nhi tử, cho nên rất nhiều người cảm thấy hắn rất có khả năng đăng cơ sau khi Phượng Kinh Thiên trăm tuổi.

Bất Hối lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thúc này, bộ dáng cùng Phượng Kinh Thiên có vài phần tương tự, trên mặt cũng lộ ra chính khí, thấy thế nào cũng không giống người phía sau màn, nhưng nhìn bộ dáng Vương chưởng quầy, hắn chính là chủ tử chân chính.

Dực vương chậm rãi tiến vào đại sảnh, thấy mọi người quỳ lạy, nâng tay ngăn lại nói: "Đều đứng dậy đi." Bất quá trong mắt lại nhìn đám người Bất Hối liếc mắt một cái, bởi vì các nàng bên này không có một ai quỳ lạy.

Nhưng hắn cũng không mở miệng, cần khẩn trương xử lý việc trúng độc mới được, trọng yếu nhất là còn cần đến Hiên Viên Thần kia.

"Vương gia tới vừa lúc, người Long Phượng vu hãm chúng ta đầu độc, mong Vương gia làm chủ, hơn nữa theo dân độc trong Túy Bát Tiên chúng ta là Long Phượng hạ." Khi Vương chưởng quầy nhìn thấy Trương Thị Lang trúng độc liền biết nhất định là có người hạ độc ở trong nước bọn hắn.

Lý chưởng quỹ vừa nghe cũng hướng về Phượng Kinh Thương quỳ xuống lạy: "Vương gia, chúng ta có chứng cứ, ba người này là người hãm hại Long Phượng chúng ta, bọn hắn đã khai."

Nghe vậy, Phượng Kinh Thương cũng có chút ngoài ý muốn, người của hắn hẳn rõ ràng nhất, những người này vô cùng kín miệng, cho dù chết cũng sẽ không khai, lời của Lý chưởng quỹ như thế nào có tin

tường?

"Loạn dân lớn mật, đem chân tướng nói ra cho Bốn Vương!" Phượng Kinh Thương nhìn hai người vắn cúi đầu quỳ trên mặt đất quát lớn, đồng thời cũng là đang cảnh cáo bọn hăn không thể nói lung tung.

Hai người quỳ trên mặt đất kia nghe Dực vương hét lớn mới chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đều là sợ hãi, bọn hăn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua loại hình phạt này, cho dù chết cũng không muốn chịu một lần nữa, cho nên khẩn trương dập đầu nói: "Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân là nhận bạc của Vương chưởng quầy đến Long Phượng hạ độc, nhưng chúng ta kích động lấy nhằm được, cho nên tại quán lâu hạ độc không thành, sau cùng cho Tam đệ ăn cỏ đen, muốn mượn cơ vu hãm."

Hai người kia nói xong liền cúi đầu, trên người không ngừng run rẩy, bọn hăn biết được kết cục đặc tội với chủ tử ra sao, nhưng tình nguyện bị thiên đao vạn quả cũng tốt hơn cái loại khổ hình này.

Phượng Kinh Thương sắc mặt càng ngày càng đen, hăn không nghĩ tới hai người kia cư nhiên thật sự phản cung, nhìn thoáng qua Lý chưởng quầy, lâm vào trầm tư.

Khoảng khắc, nhìn hai người trên mặt đất kia nhướng mày, mặt lạnh tiếp tục hỏi: "Vay vì sao trong nước Túy Bát Tiên bị hạ độc, các người không phải Long Phượng phái tới cố ý vu hãm Túy Bát Tiên." Trong thanh âm mang theo một loại uy nghiêm, dân chúng chung quanh cũng căng thẳng.

Nghe vậy, Bất Hối trong lòng dâng lên một đạo lửa giận, còn tưởng rằng hăn là người tốt, không nghĩ tới không phải thứ gì tốt.

Trong lời nói của hăn mang theo ý tứ cảnh cáo rất sâu, đồng thời cũng là cho hai người trên mặt đất kia một cơ hội sau cùng. Hai người kia đâu thể không biết, nhưng ——

"Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân, chúng tiểu nhân là người của Túy Bát Tiên, thời điểm lấy độc được sau hậu viện khát nước muốn đi uống nước, có thể là lúc đó đoạn trường thảo không cẩn thận rơi vào trong nước."

Bọn hăn dựa theo Vô Ảnh trước đó giao cho bọn họ mà nói, đem sự tình đều đổ lên Túy Bát Tiên, bởi vì khẩn trương, thanh âm run nhè nhẹ, thân thể quỳ trên mặt đất cũng loạng choạng, hiện tại toàn bộ dựa vào sợ hãi trong lòng chống đỡ không ngã xuống.

Dứt lời, Dực vương nhìn quan sai chung quanh liếc mắt một cái, lập tức có người tiến đến điều tra, đồng thời vì tránh bị nghi ngờ nên dẫn theo rất nhiều dân chúng vây xem.

Quả nhiên, khi những người này tới hậu viện, ở trong giếng vét lên một túi giấy, trong bao đã không còn gì, tiếp theo kiểm tra nước giếng, quả nhiên chứa chút ít Đoạn trường tán.

"Vương gia, trong giếng nước quả thật có Đoạn trường tán." Quan sai và người vây xem tra được kết quả liền cùng nhau trở lại, phần hặn nhìn hai người trên mặt đất, bởi vì hai người bọn họ thiếu chút nữa đã chết bao nhiêu người.

Rất nhiều dân chúng quá khích trực tiếp tìm đồ ném tới, trong miệng cũng mắng to, bất quá Phượng Kinh Thương quét mắt một cái đều ngoan ngoãn ngậm miệng, tuy bề ngoài hăn cực kỳ ôn hoà hiền hậu, nhưng có thể sinh tồn trong hoàng thất làm sao có thể giống mặt ngoài như vậy.

Phượng Kinh Thương vừa thấy, xoay chuyển ánh mắt, tiếp tục hỏi: "Các người nói là Túy Bát Tiên cho các người đi hạ độc, nhưng Bốn Vương thấy đây là mưu kế của Long Phượng, nếu không hai người kia làm sao có thể khéo đem được thả vào trong giếng nước Túy Bát Tiên."

Hăn vừa nói như vậy, người chung quanh cũng hiểu được hai người bọn hăn khai quá dễ dàng, lại kiên định nói là Túy Bát Tiên đầu độc, bình thường bị như thế không nên đều bảo hộ chủ tử mình sao? Chẳng lẽ?

"Người biết không, thời điểm buổi sáng trong đại sảnh Túy Bát Tiên đột nhiên xuất hiện rất nhiều Hắc y nhân toàn thân là máu, lúc ấy đang ăn cơm, lập tức nhìn đến tràng diện kia làm cho ta nường tử sợ hãi, chúng ta lúc này mới ly khai."

"Đúng vậy, bản công tử lúc ấy cũng ở nơi này, nếu như không phải vì vậy, chúng ta hiện tại cũng trúng độc."

"Nhưng loại tình huống này trước kia đều chưa từng xuất hiện, vì sao hôm nay Long Phượng lâu vừa

khai trương liền xảy ra nhiều sự tình như vậy?"

.....

Những người này đem một chuỗi chuyện hôm nay liên kết lại, khẳng định là có người ác ý cạnh tranh.

"Dực vương luôn miệng nói hai người kia là Long Phượng chúng ta phải tới, nhưng ta muốn hỏi Dực vương, chứng cứ của người đâu?"

Phượng Kinh Thương không nghĩ tới Lý chương quỹ cư nhiên có can đảm hỏi như vậy, muốn nói chứng cứ, vật chứng là ở trong nước giếng bọn hắn, nhân chứng đã lật lọng, bây giờ thực không lấy được chứng cứ gì.

"Tất cả mọi người biết buổi sáng hôm nay trong đại đường Túy Bát Tiên đột nhiên xuất hiện rất nhiều người bị thương, đây là Long Phượng Lâu chúng ta làm" Thời điểm Phượng Kinh Thương vừa muốn trả lời, Lý chương quỹ chưa cho hắn cơ hội, tiếp tục nói.

Dứt lời, giữa sân lại sôi trào hừng hực, không nghĩ tới hắn lại thừa nhận!

Lý chương quỹ nhìn thấy phản ứng mọi người, tiếp tục mở miệng nói: "Biết vì sao chúng ta phải làm như vậy sao? Bởi vì ta cũng đã từng ở trên con đường này mở một tửu lâu, nhưng ngày khai trương đầu tiên trong điểm lại xảy ra ẩu đả, lúc ấy đã chết người, cho nên chỉ khai trương một ngày đã bị ép đóng cửa, tiền mồ hôi nước mắt ta tần tần khổ khổ cả đời đều dùng để bồi thường, ta không cam tâm, liền âm thầm điều tra."

"Sau khi gian tửu lâu của ta đóng cửa, trên con đường này lại mở một nhà tửu lâu, ngày đầu tiên liền gặp chuyện trúng độc, về sau tửu lâu mấy ngã tư kề bên, hoặc là quán rượu nhỏ, toàn bộ đều vì một vài chuyện bị ép đóng cửa, sau cùng chỉ còn lại Túy Bát Tiên cùng Bát Tiên Lâu, mọi người không biết những thứ này đều có người cố ý hãm hại à?"

Việc này ở Phượng Thành mọi người biết, cũng thấy được kỳ quái, nhưng không có chứng cứ, về sau truyền ra phong thủy có vấn đề, cho nên cũng không có người tiếp tục truy tra. Năm đó những người đó cũng báo quan nhưng quan sai đều qua loa kết án, rất nhiều người mơ hồ biết Túy Bát Tiên bối cảnh rất lớn, càng không ai dám đi náo loạn.

Nhìn thấy phản ứng những người này, Lý chương quỹ tiếp tục mở miệng nói: "Khoảng thời gian trước, người của Long Phượng lâu tìm được ta, muốn để ta tới làm chương quỹ, ta đã đem chuyện vài năm trước nói với chủ tử, e sợ những người đó lại bày trò, cho nên chúng ta đã chuẩn bị trước, không nghĩ tới bên kia chúng ta mới vừa khai trương liền có một đám người tìm tới, chúng ta vì không muốn quấy nhiễu đến các vị khách quan, cho nên đem những người đó ‘đưa’ trở về."

"Kế tiếp, mọi người cũng thấy được, trong Long Phượng lâu xuất hiện chuyện trúng độc, nhưng người bên này mới vừa ngã xuống, Trương đại nhân liền xuất hiện, cho dù có người đi báo quan, hắn lập tức chạy tới cũng cần một chút thời gian, mọi người không biết là có người biết trước chuyện bị trúng độc phát sinh, cho nên mời Trương đại nhân tới trước?"

"Đúng vậy, lúc ấy ta cảm thấy kỳ quái, như thế nào người mới vừa trúng độc ngã xuống quan sai đã tới rồi."

"Cũng không phải sao, ngày thường chúng ta đi báo quan, không cho người chờ trên một canh giờ là không thể gặp được bọn hắn."

.....

Lý chương quỹ vừa nói người chung quanh dần dần đều tin, lúc này hắn đi đến trước mặt Phượng Kinh Thương quỳ xuống: "Vương gia, ta vừa rồi nói những người gây sự đã được ‘đưa’ trở về, hiện tại chỉ cần lục soát Túy Bát Tiên sẽ biết. Hơn nữa, ba người này cũng là tiểu nhị Túy Bát Tiên, chẳng qua là dịch dung mà thôi."

Dứt lời, có người tới cầm khăn ướt ở trên mặt hai người lướt qua, lập tức lộ ra khuôn mặt thật.

"Này không phải Tiểu Hắc tử Túy Bát Tiên sao? Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hắn."

"A, đây là Nhị Tử ở nhà bếp, khi đó ta mang theo sư phụ của ta tới ném qua một lần túy tiên gà, sư phụ cực kỳ thích, muốn gặp đầu bếp bọn hắn, liền là nhị tử này."

"Người trúng độc này ta cũng biết, chính là mặt rỗ."

Ba người này vừa lộ diện, người thường xuyên tới Túy Bát Tiên ăn cơm liền nhận ra, đây chính là bằng chứng như núi, bọn hắn luôn làm việc ở Túy Bát Tiên, hơn nữa giải thích hợp lý nguyên nhân tại sao bọn hắn lại làm rơi đoạn trường tán vào trong giếng nước, nếu đều là người của Túy Bát Tiên, thời điểm làm việc không cần thận ngã xuống về tình có thể tha thứ.

Mặt khác, quan sai ở hậu viện cũng tìm được những người bị thương, nếu Túy Bát Tiên thu lưu bọn hắn, khẳng định là người một nhà.

Tất cả mọi người không nghĩ tới, Túy Bát Tiên cư nhiên là như vậy, trong mắt hiện lên oán hận.

Đúng lúc này, mặt rỗ ăn cỏ đen từ từ tỉnh lại, hiển nhiên hắn còn không biết việc ác của bọn hắn đã bị vạch trần, cho nên vừa mở mắt chuyện đầu tiên là thấp giọng mắng: "Mẹ nó, chúng ta không phải đã ăn giải được sao? Lão Tử như thế nào còn có thể trúng độc?"

Hắn vừa nói xong, mọi người đều đã minh bạch, chính là bọn họ hạ độc.

Mặt rỗ mắng xong mới phát hiện đây là nơi nào, làm sao có thể có nhiều người như vậy, hơn nữa Vương gia lại ở trong này.

"Người tới, bắt toàn bộ người trong Túy Bát Tiên, Túy Bát Tiên tạm thời niêm phong, đợi tra rõ sẽ xử quyết, những người trúng độc Túy Bát Tiên phải bồi thường mỗi người năm ngàn lượng bạc."

Hiện tại tất cả chứng cứ đều quy về Túy Bát Tiên hạ độc, Phượng Kinh Thương cho dù muốn thiên vị cũng không có biện pháp, hiện tại những người trong đại đường có rất nhiều đối thủ, không thể làm cho người ta nắm được điểm yếu.

Vương chương quỳ cùng những tiểu nhị lập tức liên u mê, mãi đến khi bị quan sai mang đi cũng chưa phản ứng kịp, rơi vào trong tay chủ tử còn không bằng trực tiếp chết.

Mọi người bị mang đi, Phượng Kinh Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua Lý chương quỳ quỳ trên mặt đất, Túy Bát Tiên là tâm huyết mấy năm của hắn, hiện tại lập tức không có, thù này nhất định sẽ báo.

Tiếp theo, không lưu lại, xoay người rời đi, vấn đề nơi này đã được giải quyết, khó nhất là Hiên Viên Thần.

Phượng Kinh Thương ly khai, nhóm quan sai áp giải những người trong Túy Bát Tiên ly khai, Trương Thị Lang độc tính ổn định, được người từ trên lầu nâng xuống.

Cứ như vậy, Túy Bát Tiên huy hoàng vài năm liền đóng cửa, về sau cho dù có thể khai trương lại, muốn tại đạt tới huy hoàng cũng là rất khó.

Nhìn nó đóng cửa như vậy, nhiều người ít nhiều có chút cảm khái, nhưng có gì hữu dụng đâu, khi chân tướng đã lộ ra, chuyện thực xấu xí làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sau đó trong người vây xem một lần nữa trở về quán lẩu, quán lẩu lập tức trở nên nhộn nhịp, này cũng biểu thị từ nay về sau bắt đầu quật khởi!

Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương cáo từ rời đi, Chiến Cảnh Thiên mang theo Bất Hối trở lại phủ công chúa, Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết vẫn ở lại quán lẩu làm bồi bàn.

"Còn lại mấy gian hàng muốn mở cái gì?" Trở lại phủ công chúa, Chiến Cảnh Thiên ôm Bất Hối ở trong lòng, hiện tại chân của hắn đã thành ghế chuyên dụng của nàng.

Bất Hối an tâm nằm ở trong lòng hắn, khoe miệng gợi lên quét xuống cười nhạt, đối với hắn thì thầm nói, những cửa hàng này mở cái gì nàng đã sớm nghĩ xong.

Dứt lời, hai người tương đối cười, đồng khởi thảo luận chuyện kế tiếp, toàn bộ đều có vẻ ầm ầm.

"Đúng rồi, hôm qua ta cùng Nguyên Bích phát hiện một mỏ vàng, tuy không biết bên trong có bao nhiêu, nhưng một năm mười vạn lượng bạc để lấy quyền khai thác cũng không quý bằng, ngày mai là ngày ký ước, chúng ta cùng đi đi." Hai ngày này nàng biết Chiến Cảnh Thiên có rất nhiều chuyện phải xử lý, cho nên đều là đơn độc một người ra ngoài, hiện tại chuyện của hắn xử lý không sai biệt lắm, có thể ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên nắm thật chặt thắt lưng của nàng, ở trên mặt của nàng hôn một cái, hai ngày này hắn vội vã xử lý những chuyện này cũng là vì muốn cùng nàng một chỗ.

Hiên Viên phủ không khí thập phần khẩn trương, Hiên Viên Thần trúng độc là chuyện lớn, tuy độc tính đã ổn định nhưng vẫn phải mau chóng đem dư độc bỏ.

Người muốn mạng hãn cũng không ít, nhất là những người ở Hiên Viên Quốc, nhất định sẽ tìm đúng thời cơ ám sát, cho nên bên trong Hiên Viên phủ đề phòng cao độ.

Trong nội viện, Hiên Viên Thần nằm ở trên giường nhìn một bản sách sử, sắc mặt có chút trắng xanh nhưng không nặng như lúc ở Túy Bát Tiên.

"Thái tử, Lục Công Chúa cầu kiến." Vô Tâm lặng yên không một tiếng động đến bên giường, đối với hãn bầm báo.

Vừa nhắc tới Phượng Uyển Tuyết, Hiên Viên Thần mi nhíu lại, hãn thập phần chán ghét cái nữ nhân kia, nhưng suy nghĩ đến đồ vật đó, chỉ có thể ứng phó nàng.

Hãn đã từng phái vô số người đi tra, nhưng nàng giấu rất kỹ, hai năm qua đều không tra được nàng giấu ở địa phương nào, cho nên mới gấp gáp cưới nàng, như vậy nàng mới có thể đem đồ lấy ra.

Đợi đến khi đó.

"Người trở về nói Bản Thái Tử thương thế quá nặng, không tiện gặp khách, để nàng ngày mai trở lại." Nghĩ đến lát nữa khẳng định sẽ có người tới, cho nên liền kêu Vô Tâm đi đuổi nàng.

"Lục Công Chúa, thái y nói Thái Tử hiện tại nên nghỉ ngơi nhiều, không tiện gặp khách, người vẫn nên ngày mai đến đây đi." Vô Tâm chán ghét đến bên người Phượng Uyển Tuyết nói, nhìn khuôn mặt nàng đầy nước mắt, thật sự là rất đẹp, nhưng hãn không thích.

Nghĩ đến Thất công chúa, hãn cảm thấy so với nàng mạnh hơn nhiều.

Phượng Uyển Tuyết không nghĩ tới nàng bị cự tuyệt, khóc càng hung, sau khi nàng đưa cho Hiên Viên Thần bó lỏa nam hoa kia thì chưa từng gặp lại Hiên Viên Thần, bất luận nàng lấy lý do gì đều bị cự tuyệt, hôm nay nghe nói hãn bị thương, trong lòng vô cùng lo lắng, lập tức chạy đến, nhưng vẫn không muốn gặp nàng.

"Hu hu. Ta ở ngoài cửa nhìn một cái không được sao, chỉ cần nhìn thấy hãn bình yên vô sự là được, nhất định sẽ không quấy rầy đến hãn nghỉ ngơi." Phượng Uyển Tuyết cảm thấy Hiên Viên Thần vẫn không tha thứ nàng, rất không dễ dàng cầu được hãn hứa hẹn sẽ lấy mình, cũng không muốn liên như vậy thất bại.

"Lục Công Chúa vẫn nên trở về đi, ngày mai lại đến đây đi." Vô Tâm rất muốn đem nàng trực tiếp ném ra ngoài, nhưng lại không thể làm như vậy, sắc mặt càng ngày càng kém, thái độ cũng càng ngày càng kém.

Phượng Uyển Tuyết bất đắc dĩ, sau cùng chỉ có thể rời đi, vừa ra khỏi cửa lệ trên mặt liền ngừng, quay đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên phủ, trong mắt hiện lên một tia tính kế, nàng biết hãn đáp ứng cưới mình là vì thứ đó, nhưng, thứ kia không phải của nàng, cho nên nhất định phải nhanh giành tới tay mới được.

Ngồi lại xe ngựa, hồi tưởng lại chuyện trước đây, khi đó vốn Phụ Hoàng rất sủng ái mình, nhưng từ khi nữ nhân kia tiến cung cũng sinh một hài tử, Phụ Hoàng liền không nhìn nàng liếc mắt một cái, lúc trước đồ tốt nhất trong cung đều cho mình, nhưng sau cùng ngay cả cung nữ, thái giám cũng dám khi dễ chính mình, còn mẹ đẻ chết cũng cùng nữ nhân kia có quan hệ.

Bắt đầu từ thời điểm kia, trong lòng nàng liền thề, nhất định phải đem tất cả mọi thứ thuộc về nàng toàn bộ giành lại, còn có hài tử nữ nhân kia gì đó cũng đều phải cướp về, trải qua cố gắng mấy năm nay, nàng đã sắp thành công, hiện tại chỉ cần như nguyện gả cho Hiên Viên Thần, mặc kệ phải trả giá gì đều nguyện ý.

"Xa phu, ra khỏi thành đi."

Phượng Uyển Tuyết sau khi rời đi, Phượng Kinh Thương đã tới, hãn vừa đến lập tức được mang tới nội viện, Hiên Viên Thần chờ đợi đã lâu.

"Người sáng không nói lời tối, Hiên Viên thái tử có điều kiện gì sao?" Phượng Kinh Thương đương nhiên hiểu, lấy Hiên Viên Thần cẩn thận làm sao có thể trúng độc, nhất định là có mục đích.

Hiên Viên Thần giờ phút này sắc mặt so với vừa rồi lại trắng xanh vài phần, người cũng có vẻ suy yếu, nhìn thấy Phượng Kinh Thương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cười nhạt nói: "Dực vương quả thực sáng khoái, Bản Thái Tử sở dĩ mời Dực vương tới, kỳ thật là muốn hợp tác."

Nghe vậy, trong mắt Phượng Kinh Thương cũng không ngoài ý muốn, người của Hiên Viên Thần đã từng đi tìm hắn vài lần nhưng đều bị cự tuyệt, cho nên lần này tới trong lòng đã có chuẩn bị, xem ra lần này không thể không hợp tác rồi.

"Không biết Hiên Viên Thái Tử muốn hợp tác như thế nào?"

Hiên Viên Thần khước miệng gọi lên quét xuống cười nhạt, mở miệng nói: "Ta giúp người đi lên ngôi vị Hoàng Đế, trở thành đồng minh với Hiên Viên Quốc."

Phượng Kinh Thương mày hơi chút nhăn, hắn đương nhiên có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, từ nay về sau Phượng quốc phải trở thành nước phụ thuộc Hiên Viên Quốc, đây là chuyện bất kỳ người có dã tâm nào cũng không muốn, nhưng, thiên hạ này sớm muộn gì cũng loạn, lấy thực lực Phượng quốc hiện tại là không có năng lực vấn đĩnh thiên hạ, sớm muộn gì cũng phải xưng thần, nếu hôm nay sớm đứng về một chiến tuyến, có lẽ ngày nào đó cũng sẽ có lợi.

Kỳ thật, hắn đối với quyền lợi cũng không phải thập phần ham thích, làm như vậy đều là vì nữ nhân mình yêu nhất, vì nàng, cho dù là đoạt thiên hạ này hắn đều nguyện ý thử một lần!

Hiên Viên Thần không hề sốt ruột chờ hắn trả lời, bởi vì hắn biết, Phượng Kinh Thương nhất định sẽ đồng ý, quả nhiên, sau một nén nhang, Phượng Kinh Thương mày giãn ra: "Thật vui mừng cùng Hiên Viên Thái Tử hợp tác."

*

Thời gian một ngày rất nhanh liền đi qua, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên sau khi ăn cơm xong, cùng luyện một hồi nội lực, nàng cảm thấy nội lực nàng hiện tại đã thâm hậu rất nhiều, kế tiếp lại cùng Chiến Cảnh Thiên đánh nhau một hồi. Đúng lúc này, Phượng Yêu chạy tới, đối với các nàng kích động nói: "Tiểu thư, mau đi xem một chút, Lưu Vân hướng Nguyên Bích cầu thân!"

Chương 84:

Lưu Vân cầu thân?

Bất Hối ngạc nhiên, đây là chuyện lạ, nhất định là Nam Cung Tuyết muốn làm hoa dạng, bất quá cũng rất tò mò hẳn cầu như thế nào.

Ba người đi tới tiền viện, trong viện đã đứng đầy người, cho tới bây giờ còn chưa có nghe qua nam tử hướng nữ tử cầu thân. Phủ công chúa tuy không có ngoại nhân, nhưng riêng nha hoàn, thái giám có gần trăm người, giờ phút này đều vây quanh ở nơi này xem náo nhiệt.

Này?

Bất Hối vừa đến tiền viện, nhất thời ngẩn người không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ thấy trong viện nguyên bản trống trải lại bày đầy đóa hoa kiều diễm, nhưng này không phải cái gì mẫu đơn, tường vi.

Mà là hoa cúc.

Hoa cúc thật lớn, các loại đều có, rất nhiều chủng loại vô cùng trân quý, nhưng đại đa số vẫn lại là màu vàng, phóng mắt nhìn chỉ ít cũng có mấy ngàn bông, thật không biết Nam Cung Tuyết lấy đâu ra nhiều hoa cúc như vậy.

Một chậu một chậu hoa cúc kim hoàng trong sân bày thành một vòng tròn, giờ phút này trong tay Lưu Vân cũng cầm một bó hoa cúc, trán đều là mồ hôi, không biết là nóng hay là cấp bách, quý một gói trước mặt Nguyên Bích, Nguyên Bích nhắm mắt đứng ở nơi đó trầm mặc không nói.

"Lưu Vân, nhanh lên." Nam Cung Tuyết đứng ở ngoài vòng tròn hưng phấn đối với Lưu Vân kêu lên, hẳn vừa kêu hô như vậy, trên đầu Lưu Vân mồ hôi lưu nhanh hơn.

"Nguyên Bích tiểu thư, xin người, xin người trở thành nương tử của ta đi!" Lưu Vân bất đắc dĩ chỉ có thể kiên trì nói, hiện tại nếu có một cái lỗ hổng nhất định không chút do dự chui vào.

Bất quá trong viện có một người so với hẳn càng muốn đi tìm chết, đó chính là Nguyên Bích, hôm nay vừa ăn cơm chiều vốn muốn trở về phòng xem sách, lúc này Nam Cung Tuyết đến đây, bảo là muốn tìm nàng nói chuyện về việc hôn nhân với Lưu Vân.

Nguyên Bích làm sao đồng ý, trợn mắt nhìn Nam Cung Tuyết, lập tức động thủ, nhưng võ công của nàng không bằng Nam Cung Tuyết, sau cùng bị hẳn điểm huyết, tiếp theo liền đem nàng ôm đến tiền viện.

Khi hẳn ôm nàng vào lòng, Nguyên Bích tâm loạn, chỉ cảm thấy bùm bùm như muốn nhảy ra, suy nghĩ cũng không chịu chính mình khống chế, mà khi nhìn đến cây hoa cúc đầy trong viện, nàng phản ứng gì đều không có, nam nhân chết tiết này nhất định là đang đùa giỡn nàng.

Tiếp theo, Lưu Vân cầm một bó hoa đi ra, đứng ở trước mặt nàng cầu thân, nàng rất muốn rời đi nhưng thân thể không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhắm mắt lại giả chết, đợi giải huyết đạo nhất định đem Nam Cung Tuyết bầm thây vạn đoạn.

"Nam Cung Tuyết, có phải người làm ra hay không." Bất Hối đi đến bên người Nam Cung Tuyết, nhìn hẳn thần tình hưng phấn hỏi.

Nam Cung Tuyết vừa thấy đến là Bất Hối, lập tức xoay người lại đầy mặt tươi cười: "Phượng Nhi cảm thấy chủ ý này như thế nào, đây là ta nghĩ thật lâu, lại tra rất nhiều sách mới tìm được, trong sách nói, có vị nam tử cầu thân một vị cô nương như vậy, sau đó cô nương kia liền gả cho hẳn."

Nghe vậy, Bất Hối trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, tiếp tục hỏi: "Vì cái gì muốn đưa cây hoa cúc?"

"Hoa cúc này nhìn qua càng trân quý, ta đã nghĩ rất nhiều loại hoa, những loại như mẫu đơn, tường vi, hoa sen quá bình thường, ngay cả ven đường cũng mọc, chỉ có cây hoa cúc này tìm không thấy, hao phí thật lớn mới tìm được." Đối với những cây hoa cúc này, Nam Cung Tuyết hết sức kiêu ngạo, hẳn là vận dụng thể lực Âm Ảnh lâu mới làm được.

"Phượng Yêu, người đi mang Nguyên Bích về." Bất Hối cảm thấy Nam Cung Tuyết thật sự có vấn đề, cách nghĩ của hẳn không phải người bình thường có thể lý giải.

Phượng Yêu nhìn không được, nghe Bất Hối phân phó lập tức đi qua.

"Phượng Nhi ——" hắn còn chưa nhìn thấy Nguyên Bích đồng ý, nhất định phải mau chóng để nàng gả cho Lưu Vân mới được.

"Hoa cúc là thương tiếc người chết." Bất Hối bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, ném lại một câu theo Chiến Cảnh Thiên rời đi, tuy hoa cúc cũng có thanh tịnh, cao thượng, ta yêu người, chân tình, khiến người hoài niệm, phẩm cách cao thượng, nhưng đa phần đều là thương tiếc.

Trọng yếu nhất là, nghĩ đến cái ‘cây hoa cúc’ kia.

Người chết?

Nam Cung Tuyệt thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, ngu ngơ một lát sau như là nghĩ đến cái gì, nhanh chóng rời đi.

Phượng Yêu đã giải huyết đạo cho Nguyên Bích, Nguyên Bích phần nộ tìm kiếm bóng dáng Nam Cung Tuyệt bốn phía, sau khi nhìn thấy hắn rời khỏi lại càng phần nộ, đợi sau này nhìn thấy hắn nhất định phải để cho hắn không có dũng khí tới phủ công chúa nữa.

Xoay người nhìn thoáng qua Lưu Vân vẫn như cũ nửa quỳ trên mặt đất, chính chủ đã đi, trước tiên có thể lấy cái này hả giận.

Lưu Vân hiện tại đầu óc đều là vũng hồ hồ, trong miệng vẫn không ngừng nhắc: " Nguyên Bích cô nương, xin người thành thân cùng ta đi." Căn bản là không chú ý tới chủ tử mình đã sớm chạy trốn.

"A!"

"Người, người muốn làm gì?"

Đột nhiên, Lưu Vân cảm thấy trên vai đau xót, tiếp theo người liền bay ra ngoài, thời điểm phản ứng kịp mới nhìn đến Nguyên Bích từng bước một đi về phía hắn đi, lúc này mới nghĩ đến tìm kiếm Nam Cung Tuyệt, nhưng đâu còn tung tích của hắn.

"Làm gì? Người nói đi?" Khóe miệng Nguyên Bích gợi lên một tia cười lạnh, làm gì? Đương nhiên là trút giận.

"Ầm."

"A."

Tiếp theo, trong Phủ Công Chúa xuất hiện tiếng gào thét cực kỳ bi thảm, mãi đến nửa canh giờ sau mới tiêu tán.

Mọi người sau khi rời đi, bọn hạ nhân đem những cây hoa cúc này thu vào, công chúa phân phó những thứ hoa này dễ trồng, sau đó lấy đi bán, giá trị không ít bạc.

Phát tiết qua đi, Nguyên Bích trở lại phòng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, vì Phượng Yêu bị thương, Hoa Thiên Thần vẫn chiếu cố, nàng đã đơn độc chuyển ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời đã nhá nhem, tuy vừa rồi đem Lưu Vân đánh một trận, nhưng trong lòng lại mất hứng, nghĩ lại một khắc kia bị Nam Cung Tuyệt ôm vào trong ngực, trên mặt không tự chủ được nóng lên, tuy nàng chưa từng yêu nhưng đã nhìn đến trên mặt tiểu thư cùng Phượng Yêu xuất hiện loại vẻ mặt này, chẳng lẽ nàng thích hắn?

"Phi!"

Làm sao có thể sẽ thích cái loại nam nhân này? Nam tử nàng thích hắn là giống Vương gia, Nam Cung Tuyệt đâu có chỗ nào tốt, trừ bộ dáng đẹp mắt chút, còn lại căn bản là không thể cùng Vương gia so sánh, đừng nói là Vương gia ngay cả Vô Ảnh cũng hơn hắn.

Mà lúc này trong đầu tất cả đều là bóng dáng của hắn, hắn cười, hắn vô lại, còn có bộ dáng hắn thường xuyên giả vờ vô tội, mỗi một biểu tình đều rõ ràng khắc vào trong đầu. Sau cùng thật sự phiền não, đi đến phía trước cửa sổ, đem cửa sổ mở ra, gió nhẹ mát rượi thổi qua, đem phiền muộn trong lòng thổi tan một chút.

Tiểu thư có Vương gia yêu thương, Phượng Yêu có Hoa thần y quan tâm, ngay cả tiểu Huệ còn có Vô Ảnh ràng buộc, mình thì sao? Trước đây không cảm thấy gì, nhưng vì sao gần đây luôn luôn nhớ tới?

*

Một đêm này cũng có rất nhiều người không thể đi vào giấc ngủ, Nam Cung Tuyệt cúi gập đi tới đi

lui, hăn như thế nào không nghĩ tới đó là đưa cho người chết? Xem ra lần sau nên đi cầu cầu Phượng Nhi mới được.

"Chủ tử, Lưu Vân bị nâng trở lại."

Đúng lúc này, một đạo bóng dáng rơi trước mặt hăn cẩn thận bấm báo, hăn là đánh cuộc thua cuộc mới đến nơi này, hiện tại mọi người trong Âm Ảnh cung không dám tới tìm Nam Cung Tuyệt, vạn nhất bị hăn nhìn tới, cũng hướng cái nữ nhân kia đi cầu hôn thì làm sao bây giờ? Nghĩ đến Lưu Vân nằm ở kia, thật sự là quá thảm.

Nghe vậy, Nam Cung Tuyệt khóe miệng rụt rụt, nâng trở về? Cũng may mình chạy nhanh, nếu không nâng trở về nên là hăn.

"Đi tìm người hảo hảo chữa thương cho hăn, trong vòng 3 ngày nhất định phải chữa khỏi." Chuyện này cũng không thể liên thôi như vậy, lần này bởi vì những hoa này, lần sau nhất định có thể đả động nàng.

Người tới vừa nghe, trong lòng vì Lưu Vân bi ai, nhanh chóng rời đi, sợ chủ tử nghĩ được biện pháp khác.

*

"Tướng quân, Hoàng Thượng đưa mật tín."

Bên trong phủ tướng quân, Lý Mộc Dương đang uống trà, lúc này Lý Thanh đi đến đưa một lá thư cho hăn.

Lý Mộc Dương nhíu mày, khó hiểu Phượng Hoàng làm sao có thể đột nhiên cho hăn thư, chẳng lẽ là về Bất Hối, nghĩ tới đây, khẩn trương đem thư mở ra, nhìn đến nội dung bên trong, mày nhíu lại càng chặt.

Lại có người điều binh trong Phượng Thành, đây là đại sự, đốt cháy thư mới đi thay quần áo mang theo người suốt đêm ra khỏi thành.

Đồng dạng, Bách Lý Hề cũng một người tĩnh lặng, nghĩ đến mấy ngày nữa là tân niên, vốn định làm giống những năm trước, bọn hăn ở cùng một chỗ, nhưng hiện tại, nàng có lẽ đã không cần mình.

"Quan Phi, ngày mai đi đem phong thư này giao cho Thất Công Chúa." Bách Lý Hề tự giấu cười cười, tiếp theo viết một phong thư giao cho Quan Phi, nghĩ đến Phụ Hoàng lại sai người tới thúc giục, nên trở về thôi.

*

Sáng sớm hôm sau, Bất Hối đồng thời nhận được hai phong thư, Lý Mộc Dương nói hăn có việc ly khai, sẽ ở thời điểm tân niên trở về, Bách Lý Hề lại nói hăn trở lại Bách Lý quốc, về sau sẽ tương kiến.

Bất Hối cầm thư trong tay nghĩ nghĩ, không rõ ràng lắm vì sao Bách Lý Hề đột nhiên rời đi, cho dù trở về quá niên, cũng có thời gian nói lời từ biệt, hăn không xảy ra sự tình gì chứ?

"Nghĩ cái gì?" Chiến Cảnh Thiên mang theo bữa sáng vào liền nhìn thấy nàng sững sờ ở nơi đó, khi thấy thư trong tay nàng ánh mắt trầm xuống, thì ra là hai người kia phải đi, đi càng tốt, tốt nhất là không trở lại.

"Một hồi đổi bộ quần áo, chúng ta ra ngoài một chuyến." Bất Hối đem thư thả xuống, mỗi người đều có bí mật của mình, không muốn để nàng biết cũng rất bình thường.

Chiến Cảnh Thiên đâu thể không đồng ý, nhiều ngày nay cạnh nàng vẫn đều có ong bướm, vì không muốn thương tổn nàng, buổi tối cũng không dám ở lại bên cạnh nàng, trong lòng đúng là buồn bực phá hủy, đều là Hoa Thiên Thần vô dụng, điều trị thân thể cần lâu như vậy.

Hai người trải qua một phen cải trang, nghiễm nhiên biến thành một đôi tiểu phu thê ngọt ngào, giống như lúc ở Chiến quốc muốn ra ngoài, chẳng qua lần này không mặc chút áo quần lố lằng.

Hôm nay đấu thầu mở, tự nhiên thu hút rất nhiều người đến, cho dù không có ý mua cũng có thể nhìn xem rốt cuộc là ai chiếm được.

Lần này đấu thầu tổ chức dưới chân núi Phượng Sơn, ngay tại chỗ dựng một cái bình đài, chủ trì là hộ bộ Thị Lang, lần này là quyền khai thác mười năm, trong mười năm này, một năm giao cho triều đình mười vạn lượng bạc, phải một lần mười năm, cũng là một trăm vạn lượng bạc, đồng thời, về sau khai thác có lợi nhuận phải chia cho triều đình hai phần.

Thời điểm Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên xuất hiện, đã vây quanh nhiều người, nàng không nghĩ tới lại có nhiều người tới như vậy, lần trước nhìn thấy bố cáo người cũng không phải rất nhiều.

Chiến Cảnh Thiên biết mục đích lần này của Bất Hối, cho nên mang theo nàng từ trong đám người chen lách đi vào, phía trước có một vị trí trống, xem ra là lưu cho người nào.

"Nhiệm vụ chỉ là tới xem? Hay là tham gia cạnh tranh?" Các nàng mới vừa lách đến phía trước, liền có một vị quan sai đi tới.

Bất Hối cười: "Chúng ta là tới cạnh tranh."

"Nhiệm vụ có thể giao một vạn lượng bạc làm tiền báo danh, sau khi kết thúc nếu cạnh tranh thành, một vạn lượng bạc này sẽ không tại trả, nếu không thành sẽ trả cho hai vị." Tuy vị quan sai này thấy Bất Hối là một nữ tử tiến đến cạnh tranh rất kỳ quái, nhưng vẫn chỉ tiết nói quy tắc.

Hai người tới là mang theo bạc, hiện tại muốn giao một vạn lượng cũng là vì không có người quấy rối, hơn nữa đạt được quyền khai thác này cũng nhất định phải có thực lực kinh tế.

Giao bạc xong, cấp cho bọn hắn một tờ giấy biên nhận, sau đó là có thể đến ghế phía trước ngồi.

Mặt trời điểm điểm lên cao, ánh mặt trời cực kỳ chói trang, bất quá nơi này đã dựng một cái lều, ngồi vào liền mát mẻ hơn, hơn nữa trước mặt mỗi người đều bày hoa quả.

Tổng cộng có trên dưới hai mươi chiếc ghế, hiện tại chỉ có vài người ngồi, các nàng tìm một vị trí ngồi xuống, Chiến Cảnh Thiên lại cầm hoa quả trên bàn cắt khối nhỏ đưa đến trong miệng nàng, hai người thân mật như vậy đúng là ghen chết người ngoài.

Phượng quốc dân phong cởi mở, rất nhiều người đều là tự do yêu đương, nam tử đều rất chiều cố nương tử chính mình, nhưng giống như Chiến Cảnh Thiên cho tới bây giờ lại chưa từng thấy, bình thường đều là nữ tử cầm hoa quả hầu hạ tướng công.

"Thần, chúng ta ngồi ở chỗ này đi."

Thời điểm các nàng vừa vừa chờ bắt đầu, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, nhìn lại, vào cũng là một nam một nữ, tuy dịch dung nhưng Bất Hối vẫn nhận ra, là Hiên Viên thần cùng Phượng Uyển Tuyết.

Nàng ngày ấy gặp được Hiên Viên thần đến xem qua, không nghĩ tới thật đúng là sẽ đến tham gia cạnh tranh, bất quá hẳn cư nhiên tự thân tự ra mặt, cũng thật ngoài ý muốn.

"Nhìn cái gì, hẳn đâu đẹp bằng ta." Giọng điệu chua lèm ở bên tai vang lên, Bất Hối buồn cười nhìn Chiến Cảnh Thiên, như thế nào dấm chua người nào cũng ăn, cho dù nam nhân thiên hạ này đều chết hết nàng cũng sẽ không nhìn tới Hiên Viên Thần.

"Đương nhiên là tướng công anh tuấn nhất, tới, ăn dưa hấu." Bất Hối không để ý tới Hiên Viên thần cùng Phượng Uyển Tuyết, xoay người lại từ trên bàn cầm lấy một khối dưa hấu, cắt xuống một khối nhỏ đưa đến miệng Chiến Cảnh Thiên, lúc này mới an tĩnh lại.

Chiến Cảnh Thiên mãi ý ăn dưa hấu, trong lòng mới trở nên dễ chịu.

Sau khi Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết ngồi xuống, tự nhiên chú ý tới Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối trước mặt bọn họ, bất quá bây giờ còn chưa nhận ra các nàng, Phượng Uyển Tuyết nhìn hình ảnh hai người phía trước ân ái, khi nhìn Hiên Viên Thần bên cạnh, sắc mặt đỏ lên.

Nàng hôm qua bị hắn cự tuyệt, vốn thập phần thương tâm, nhưng nhận được một tin tức, chỗ mỏ này khai thác ra rất nhiều vàng, vội vàng đi nói cho Hiên Viên Thần, không nghĩ tới Hiên Viên Thần chẳng những thấy nàng, còn nói hôm nay có thể mang chính mình cùng tiến đến.

Nhìn cách ăn mặc hai người, nghiêng nhiên cũng là giả dạng một bộ phu thê, trong lòng càng thêm ngọt ngào.

"Thần, người cũng ăn miếng dưa hấu giải nóng." Phượng Uyển Tuyết tuy dịch dung, nhưng nàng là cùng người trong lòng đi, cho nên vẫn là một cách ăn mặc diêm dúa, cùng bộ dáng ban đầu kém cũng không xa.

Một tuyệt sắc mỹ nhân ôn nhu hầu hạ, này có thể để những nam tử chung quanh hâm mộ, bọn hắn chỉ cầu được mỹ nhân cười có thể thỏa mãn.

Hiên Viên Thần tâm tư không đặt trên người nàng, hẳn vẫn chú ý hai người phía trước, hẳn cảm thấy

các nàng rất quen thuộc, nhất là vừa rồi vị nữ tử kia quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt kia vô cùng quen thuộc.

Phượng Uyển Tuyết hưởng thụ ánh mắt thưởng thức cùng hâm mộ của những người bên cạnh, đánh bạo đem dưa hấu đưa đến bên miệng Hiên Viên Thần, khi dưa hấu mát rượi chạm đến đôi môi Hiên Viên Thần, hẳn mới giật mình tỉnh lại, trong mắt lộ vẻ chán ghét, hôm nay mang nàng tới là có mục đích, nhưng không nghĩ tới nàng cư nhiên không biết tốt xấu.

Bốp!

Đẩy dưa hấu đưa đến bên miệng ra, lạnh lùng nói: "Chính ngươi ăn đi, ta không thích ăn."

Phượng Uyển Tuyết trong lòng cả kinh, nàng vừa rồi quên mất, Hiên Viên Thần ghét nhất bị người khác đụng chạm, cho nên khẩn trương cười cười, làm bộ như dưa hấu là không chú ý rơi trên mặt đất, sau đó lại cầm một khối dưa hấu lên chính mình nuốt vào, lấy che dấu xấu hổ của nàng.

"Phi, cái gì nam nhân, mỹ nhân dứt ngươi ăn cư nhiên không biết tốt xấu."

"Cũng không phải sao, cũng không nhìn xem chính mình là cái gì."

"Mỹ nhân, nếu hẳn không thương tiếc ngươi, liền cùng bản công tử đi thôi, nhất định sẽ hảo hảo yêu thương ngươi."

.....

Nam tử chung quanh đều bênh vực Phượng Uyển Tuyết, nhưng bọn hắn càng nói như vậy, trong lòng Phượng Uyển Tuyết lại càng lo lắng, nhìn Hiên Viên Thần đã đen mặt, thành thật ngồi ở một bên không dám nói nhiều.

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tất nhiên nghe được người chung quanh nói cái gì, các nàng tự nhiên ngọt ngào, mặc dù là tới vì quyền khai thác mỏ, nhưng chỉ có hai người ra ngoài du ngoạn một phen cũng không tệ, đã lâu không cùng đi.

Lại quá ước chừng một ly trà nhỏ, ghé tựa lục tục ngồi đầy người, điểm này làm cho Bất Hối rất kỳ quái, một năm mười vạn lượng, một lần phải ký ước mười năm, đó là một trăm vạn lượng bạc, không phải người bình thường có thể thừa nhận.

"Các vị, hôm nay tất cả mọi người tới là vì quyền khai thác quặng này, bởi vì người muốn đạt được quyền khai thác này tương đối nhiều, cho nên lần này sửa lại phương thức, quyền khai thác hàng năm lên giá năm vạn lượng, nếu đồng ý có thể giơ bài cuộc bán đấu giá, giá cao sẽ bán, mười năm này đều phải dựa theo giá này tiến hành."

Sau khi mọi người đến đủ, hộ bộ Thị Lang đứng dậy thông báo, nghe vậy, Bất Hối sửng sốt, không nghĩ tới đây là phương thức bán đấu giá.

Kỳ thật lần này chủ ý cũng là lâm thời thay đổi, bởi vì tin tức kia, người muốn quyền khai thác nhiều hơn, cho nên hộ bộ không thể không cải biến phương thức một chút, biện pháp này cũng là bọn hắn nghe được từ Chiến quốc.

Lời vừa nói ra, trong đám người liền sôi trào lên, đại bộ phận đám người vây xem là muốn tới nhìn xem là người nào coi tiền như rác đạt được quyền khai thác này, không nghĩ tới người tham gia chẳng những rất nhiều, quan phủ còn ra một cái chủ ý như vậy, sẽ có người chụp sao?

Bên trong cũng có một vài thợ mỏ trên núi, tiền công bọn hắn đúng là thiếu đã lâu, liền chờ lần này bán đi phát tiền cho bọn hắn, trong lòng đều chờ mong.

"Nói vậy rất nhiều người không biết tại sao lại tăng nhiều giá như vậy đi, đó là bởi vì, bên trong chỗ quặng này khai thác ra vàng, các vị đều biết điều này có ý nghĩa gì đi?" Hộ bộ Thị Lang đứng lúc đứng dậy.

Chỗ quặng này đã khai thác mười mấy năm, lúc trước cũng là vì đây là mỏ vàng mới khai thác, thế nhưng mười mấy năm qua đi, trừ bỏ vàng linh tinh bên ngoài cũng chưa phát hiện cái gì, tiến vào sâu lại phát hiện rất nhiều vàng, nhưng ngại quặng mấy năm liên tục hao tổn, cho nên không thể không đem quyền khai thác chuyển nhượng.

Nghe vậy, Bất Hối sửng sốt một phen, xem ra mỏ vàng này là sau khi nàng xuống núi mới phát hiện, vốn đang cho rằng có thể được tiện nghi, nhưng hiện tại là không có khả năng.

Những người ngồi đây đều là nghe được tin tức mới tới, bất quá bọn hắn cũng biết, mười mấy năm cũng chưa khai thác ra vàng, tuy lần này phát hiện một chút nhưng rất có khả năng chỉ là một tầng ngoài mà thôi, nhưng mỗi người lại đều cảm thấy chính mình là may mắn, có lẽ thời điểm mình khai thác có thể đào được vàng.

Nhưng dân chúng thật không biết nơi đó xuất hiện vàng, nghe tin tức này xong thốn thức không thôi, nếu thật sự là vàng, như thế giá trị cũng không phải đơn giản là trăm vạn lượng bạc như vậy.

"Hiện tại các vị bắt đầu chuẩn bị cuộc bán đấu giá đi, trước mặt các vị đều có một thủ bài, mỗi lần giơ lên liền tăng giá một vạn lượng, giá cao giả được, hơn nữa, ngân lượng quyền khai thác cần thanh toán một lần."

Cái này cũng là vì ngừa vài người trả giá cao lấy được quyền khai thác, đào khoét một hai năm cái gì cũng không thấy liền trực tiếp bỏ đi, như thế chỗ quặng này lại giống hiện tại.

Sau khi nói ra điều kiện này, những người đợi cuộc bán đấu giá xoa tay, tay nắm thủ bài đều nắm thật chặt, không dám tùy ý ra giá, bọn hắn vốn vẫn còn tính toán, nếu khai thác ra vàng cũng có thể trả dần, hiện tại phải thanh toán một lần, không phải ai cũng có thực lực này.

"Năm vạn lượng!"

Sau khi hộ bộ Thị Lang tuyên bố bắt đầu, có một nam tử hơn năm mươi tuổi giơ thủ bài lên, sau đó hướng về chung quanh mỉm cười, chờ thủ bài của những người khác, hắn bất quá chỉ là tung gạch nhử người mà thôi.

"Sáu vạn lượng!"

Khi hắn hạ thủ bài xuống, một lát sau mới có một vị giơ thủ bài lên, mỗi lần giơ thẻ bài đều là đánh cuộc, nếu thật chỉ là một tảng đá, như thế đời này liền lỗ vốn.

Đồng dạng, sau khi hắn giơ thẻ bài thật lâu cũng không ai giơ, Bất Hối quay đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần, xem ra hắn muốn đợi đến khi trong lòng mọi người không chịu nổi mới ra tay.

Hiên Viên Thần một mực suy nghĩ vừa rồi người kia là ai, vẫn chú ý Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, hiện tại Bất Hối quay đầu khiêu khích nhìn hắn một cái, trong đầu Hiên Viên Thần lập tức biết đó là người nào.

Không nghĩ tới cư nhiên là vị hôn thê của hắn, mà nam nhân bên cạnh nhất định là Chiến Vương, nhìn vừa rồi hai người các nàng hồ động, đau hai mắt của hắn.

Bất Hối là cố ý để hắn nhận ra, như vậy cạnh tranh mới có ý tứ, không phải sao?

"Mười vạn lượng!"

Xôn xao!

Phía trước một vạn thêm một vạn đều mới chỉ có hai người, chỉ cần thêm đến bảy vạn liền không có người tăng giá, nhưng hiện tại lập tức thêm đến mười vạn, lại là nữ nhân, hắn không là kẻ điên đi?

Nghe được Bất Hối tăng giá, ánh mắt Hiên Viên Thần trầm xuống, lạnh giọng nói: "Mười lăm vạn lượng!"

"Đâu tới hai cái kẻ điên, nào có lập tức tăng giá cao như vậy!"

"Bọn hắn hô xong còn có bạc sao?"

"Mười năm, nhiều bạc như vậy, nếu thật sự là tảng đá thì thật lỗ vốn!"

Đám người vây xem chung quanh nhìn thấy các nàng tăng giá như vậy nhao nhao thảo luận, ngay cả những người ngồi ở ghế đều hoảng sợ nhìn các nàng, cuộc bán đấu giá lần này đã không có chuyện của bọn hắn, bất quá ngồi xem cũng không tồi.

Trong đó vui vẻ nhất là hộ bộ Thị Lang, nếu như thả ra giá quyền khai thác mớ như vậy đối với hắn đúng là thập phần có lợi, trong lòng chờ đợi bọn hắn có thể tiếp tục đấu tiếp.

Ông trời nghe được mong đợi của hắn, cho nên sau khi Hiên Viên Thần ra giá, Chiến Cảnh Thiên đồng dạng giơ lên thẻ bài.

"Mười lăm vạn lẻ một lượng!"

"."

Nguyên bản những người vây xem thấy có người tăng giá lại vẫn chờ mong hẵn có thể thêm bao nhiêu, không nghĩ tới cứ nhiên liền hơn một lượng, này không phải là chọc giận sao?

Hiên Viên Thần đương nhiên biết ý tứ Chiến Cảnh Thiên, trong lòng phần nộ, sắc mặt càng thêm đen: "Hai mươi vạn lượng!"

"Hai mươi vạn lẻ một lượng!"

"Hai mươi lăm vạn lượng!"

"Hai mươi lăm vạn lẻ một lượng!"

.....

Kế tiếp, mặc kệ Hiên Viên Thần tăng giá bao nhiêu, Chiến Cảnh Thiên cũng chỉ so với hẵn nhiều một lượng, Hiên Viên Thần tức nghĩ muốn thổ huyết, hẵn lại ở một bên tự nhiên ăn hoa quả Bất Hối đưa qua, nường tử lần đầu tiên ở trước công chúng cùng hẵn thân mật như vậy, trong lòng ngọt ngào còn không vội.

Bọn hẵn càng như vậy, trong lòng Hiên Viên Thần lại càng phần nộ, đó là vị hôn thê của hẵn, tuy song phương đạt thành hiệp nghị, mà lúc này còn chưa tách ra, cứ nhiên ở bên ngoài thông đồng nam nhân như thế.

Phượng Uyển Tuyết cũng nhận thấy phần nộ của Hiên Viên Thần, trong lòng nàng cũng không bình tĩnh. Qua lâu như vậy, nàng cũng nhận ra Bất Hối, không nghĩ tới nàng tìm đến nhanh như vậy, bất quá xem ra vốn là không bằng Hiên Viên Thần.

Lần này Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên dịch dung ra ngoài, cũng không thay đổi toàn bộ khuôn mặt, chẳng qua là dịch dung có vẻ bình thường mà thôi, cho nên nếu là người quen thuộc cũng rất dễ nhận ra.

"Năm mươi vạn lượng!"

"Năm mươi vạn lẻ một lượng!"

Trải qua không ngừng đấu giá, rốt cục kêu ra giá này, người chung quanh đã sớm kinh ngạc quên thảo luận, chỉ là hết sức chăm chú nhìn hai người bên trong, đều đã nhìn ra, hai người kia cũng không phải vì cái quặng kia, vốn là muốn kết thù.

Hộ bộ Thị Lang hiện tại toàn thân đều đổ mồ hôi, hai tay nắm thật chặt, trong lòng bàn tay đều chảy ra nước.

Năm mươi vạn lượng bạc một năm, mười năm là năm trăm vạn lượng? Tuy này đối với nhà giàu mà nói không tính là cái gì, nhưng chỉ là một cái quặng nhỏ như vậy thật đúng là không đáng giá nhiều bạc như vậy, xem ra phương pháp đấu giá này thật không sai, lần sau còn có thể dụng.

Sắc mặt Hiên Viên Thần càng ngày càng đen, hai mắt gắt gao tập trung ở trên người Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên. Số tiền này tuy không ít, đối với hẵn cùng Chiến Cảnh Thiên mà nói không tính là cái gì, nhưng nhìn Bất Hối liếc mắt một cái cười yếu ớt tiếp tục ra giá: "Tám mươi vạn lượng!"

"Tám mươi vạn lẻ một lượng!"

Chiến Cảnh Thiên lại đi theo, Hiên Viên Thần tức giận càng lúc càng lớn, nhưng lại không có chỗ phát tiết, hẵn cũng không thể thua như vậy, nhưng tiếp tục kéo dài lại cảm thấy không đáng giá, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Bất Hối lại quay đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần, khéo miệng gọi lên cười nhạo, khinh thường nhìn hẵn một cái rồi xoay người lại, ôn nhu rúc vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên.

"Một trăm vạn lượng!"

Bị Bất Hối kích thích như vậy, Hiên Viên Thần trực tiếp đem giá thêm đến một trăm vạn, tiếp theo khéo miệng gọi lên mỉm cười không dễ dàng phát giác, chờ Chiến Cảnh Thiên ra giá.

Thời gian từ từ đi qua, Chiến Cảnh Thiên cũng không trực tiếp ra giá, mà thông thả bóc vỏ nho cho Bất Hối, sau đó uy đến trong miệng nàng, ánh mắt sùng nịch thâm tình kia đúng là ghen chết người ngoài, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm các người ân ái, người nhiều như vậy đều đang chờ.

"Một trăm vạn lượng lần một!"

Lại qua ước chừng một ly trà nhỏ, Chiến Cảnh Thiên vẫn không mở miệng, hộ bộ Thị Lang run rẩy lấy ra một cái búa nhỏ đập một cái, mượn đến đây nhắc nhở Chiến Cảnh Thiên.

Người chung quanh tiếp tục nhìn chăm chú vào hai người bọn hăn, bọn hăn hiện tại đã không quan tâm bọn hăn có thể lấy tiền ra hay không, có thể thu hồi phí tổn hay không, cái này như là một hồi đánh giá, chờ mong cuối cùng ai có thể thắng lợi.

"Một trăm vạn lượng lần thứ hai!"

Cây búa của Hộ bộ Thị Lang lại đập một cái, vẫn ánh mắt chờ mong nhìn về phía Chiến Cảnh Thiên.

Rốt cục, Chiến Cảnh Thiên có một tia phản ứng, xoay người quay đầu nhìn Hiên Viên Thần một cái, khoe miệng gọi lên quét xuống tính kế, lớn tiếng cười nói: "Chúc mừng vị công tử này lấy một trăm vạn lượng đạt được quyền khai thác mỏ."

Lời nói của hăn vừa rơi xuống, sắc mặt Hiên Viên Thần triệt để đen lại, vốn hăn cũng tính toán tăng giá đến một trăm vạn đọi Chiến Cảnh Thiên ra giá sẽ buông tha, không nghĩ tới hăn lại đột nhiên buông tha.

"Àm!"

"Một trăm vạn lần ba, chúc mừng quyền khai thác mỏ lần này do vị công tử này đạt được."

Nghe Chiến Cảnh Thiên nói xong, hộ bộ Thị Lang khẩn trương hạ búa trong tay xuống như là sợ Hiên Viên Thần đổi ý.

Cứ như vậy, một hồi cạnh tranh đấu thầu liền lấy một ngàn vạn lượng của Hiên Viên Thần, đám người chung quanh như vừa tỉnh mộng, cuộc bán đấu giá vừa rồi kia thật sự quá đặc sắc, bất quá đồng thời cũng cảm giác Chiến Cảnh Thiên từ lúc bắt đầu tăng giá liền là cố ý đề cao giá, chơi đùa Hiên Viên thần.

"Nương tử, vì phu không lấy được quyền khai thác quặng này, làm sao bây giờ?" Sau khi cuộc bán đấu giá chấm dứt, Chiến Cảnh Thiên ôm eo nhỏ nhắn của Bất Hối đi tới bên cạnh Hiên Viên Thần hỏi.

Bất Hối đương nhiên biết hăn là cố ý, dù hăn không ra tay nài cũng sẽ xuất thủ, không nghĩ tới hai người hiểu nhau như vậy, tiếp theo cũng ôm lấy eo hăn, cười nói: "Tướng công, đây không phải thua, là cơ trí, người nào đầu óc bị lừa đá mới có thể đi bỏ ra nhiều bạc như vậy mua được quyền khai thác kia."

Đây là khiêu khích trắng trợn!

Người ta bỏ một ngàn vạn lượng mua quyền khai thác, cho dù thật sự là mỏ vàng, mười năm cũng mới vừa đủ bù lại tổn thất.

"Người ——" Phượng Uyển Tuyết nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, phản hận muốn đi lên mắng, nhưng nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần vẫn lại là nhịn xuống.

"Vị công tử này, đây là kế ước nơi này." Hộ bộ Thị Lang lúc này đã đi tới, đầy mặt hồng quang cầm một tấm kế ước, chỉ cần ký, tiền đồ của hăn liền sáng lạn.

Hiên Viên Thần không để ý Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, ý bảo Vô Tâm đi ký ước, lần này hăn nhận, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy.

"Công tử, ngày mai là tiểu niên, ở Phong Thủy Hồ mỗi năm đều thi đấu thuyền rồng, nếu công tử có thời gian có thể đi nhìn xem." Hiên Viên Thần hiện tại chính là thần tài, thái độ đối với hăn đương nhiên rất tốt.

"Đúng vậy, phần thưởng hàng năm đều rất lớn, năm nay nghe nói là khối huyết ngọc cực phẩm."

"Cái gì, huyết ngọc, cứ nhiên lấy cái này làm phần thưởng?"

"Ai biết được, năm nay bởi vì khối huyết ngọc này đúng là có rất nhiều người dự thi."

"Các người không biết đi, có một ông chủ xuất một viên hồi sinh đan."

"Năm nay thật đúng là náo nhiệt!"

"Đúng rồi, hai vị công tử anh đừng bất phàm, ngày mai có thể đi tham gia trận đấu thuyền rồng, có thể chân chính độ sức một phen."

"Đúng vậy, chân chính độ sức một phen!"

.....

Những người vây xem chỉ sợ thiên hạ không loạn, đối với Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên ồn ào nói.

Nhìn Bất Hối rúc vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên, Hiên Viên Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, lại thêm hôm nay bị Chiến Cảnh Thiên chọc tức, không muốn từ bỏ ý đồ, xoay người hướng

Chiến Cảnh Thiên đi qua.

"Không biết ý vị công tử này như thế nào?"

Chiến Cảnh Thiên nghe đến mấy người này nói cũng ngừng lại, xoay người nhìn giống Hiên Viên Thần ánh mắt khiêu khích, khoe miệng gọi lên cười trào phúng: "Tiền đặt cược thì sao?"

Hai người bọn hắn đều biết, một khối huyết ngọc hoặc là hồi sinh đan đối với bọn hắn mà nói cũng không có tác dụng, tuy trân quý, nhưng bọn hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu muốn đánh cược không bằng đồ lớn hơn một chút.

"Dịch Thành!"

Dịch Thành là chỗ giao hội Hiên Viên Quốc, Chiến Quốc còn có Yến Quốc, thành này tuy rất nhỏ nhưng dễ thủ khó công, vẫn là địa phương tranh đoạt, đồng thời, cũng là cửa vào Yến Quốc, nếu lấy được nơi đây, như thế chẳng khác nào chiếm được Yến Quốc.

Chiến Quốc cùng Hiên Viên Quốc tranh đoạt mấy chục năm còn đang giằng co, lần này nếu người nào thua, đem nơi này nhường lại, đã có thể không phải đơn giản là một cái thành nhỏ như vậy, tương đương với chiếm được một quốc gia.

"Còn có quyền khai thác mỏ người mới vừa đạt được, cộng thêm Thâm hải minh châu." Đối với vật Bất Hối cần tìm, Chiến Cảnh Thiên tất sẽ vì nàng đạt được, hôm nay Bất Hối cùng hắn vốn là vì quyền khai thác mỏ này mà đến, bất quá khi nhìn thấy Hiên Viên Thần liền thay đổi kế hoạch. Tuy hôm nay tặng cho hắn, nhưng không đại biểu bọn hắn sẽ không cần, nếu Hiên Viên Thần nhanh như vậy đã muốn thổ ra, hắn thuận tiện thu nhận.

Bất Hối nhìn Chiến Cảnh Thiên cuồng vọng, khoe miệng giật giật, Thâm hải minh châu đã đưa cho Phượng Kinh Thiên, hắn đối chính mình thật là có tự tin. Bất quá nàng tin tưởng hắn nhất định sẽ thắng, nàng cũng nghe nói qua Dịch Thành, cho nên mặc kệ dùng biện pháp gì, đều phải giúp hắn thắng được trận đấu lần này.

Đối với điều kiện của Chiến Cảnh Thiên, Hiên Viên Thần hết sức hài lòng, Thâm hải minh châu liên quan đến chuyện buôn bán, hắn đã tìm kiếm ba năm, không nghĩ tới bị Chiến Cảnh Thiên lấy được, hiện tại nếu hắn nguyện ý lấy ra, tự nhiên hết sức vui sướng, cũng cuồng vọng cười: "Tốt, vậy ngày mai gặp ở Phong Thủy Hồ!"

Dứt lời, Hiên Viên Thần rời khỏi nơi này, còn quyền khai thác mỏ sẽ có người đi giao tiền, hắn sẽ không viết tên của hắn.

Sau khi Hiên Viên Thần ly khai, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên cũng ly khai, hai người ở trên Phượng Sơn dạo một vòng, từ khi Chiến Cảnh Thiên biết nàng cùng Nguyên Bích tới đây du ngoạn, trong lòng vẫn tức giận.

Bất Hối buồn cười, hiện tại vị này cũng không chỉ là ăn dấm chua của nam nhân, ngay cả dấm chua nữ nhân cũng đều ăn.

"Người xem, chính là hoa này, ngày ấy Phượng Uyển Tuyết ngắt hai bó thật lớn đi đưa cho Hiên Viên Thần, cười chết ta."

Hai người lại đi tới nơi lửa nam hoa nở, Bất Hối chỉ vào lửa nam hoa cho Chiến Cảnh Thiên xem, trên Phượng Sơn nở rất nhiều loại hoa dại, nhưng chỉ có nơi đây mới có hoa này, trách không được tất cả mọi người tin tưởng truyền thuyết kia.

Chiến Cảnh Thiên nhìn đến hoa kia khoe miệng giật giật, nếu có người đưa cho hắn hoa kia, nhất định sẽ giết nàng, bất quá nếu là Bất Hối thì ngoại lệ, đồ nàng đưa, hắn đều thích.

"Nương tử yên tâm, vì phu đời này, đời sau, đều sẽ không thương tổn ngươi." Ôm nàng ở trong ngực, vô cùng hưởng thụ thời gian chỉ có hai người, có lẽ có một ngày, bọn hắn có thể buông tha toàn bộ, sau đó đi khắp lục quốc, ngao du giang hồ.

Sắc mặt Bất Hối có chút mất tự nhiên, tuy lời này hắn không chỉ nói một lần, nhưng mỗi lần đều có thể làm cho lòng của nàng rung động không thôi, xem ra tình cảm đối với hắn càng ngày càng thâm.

"Đúng rồi, Thâm hải minh châu có khác ý nghĩa gì khác sao?" Nghĩ đến hôm nay Hiên Viên Thần vừa

nghe đến cái này, biểu tình kinh ngạc trên mặt, nàng cảm thấy nhất định còn có tác dụng khác.

Nơi này vị trí có vẻ trống trải, không ai qua lại, Chiến Cảnh Thiên lại ôm nàng đến một cây đại thụ, từ nơi này nhìn Phượng Thành càng thêm rõ ràng xinh đẹp.

"Thâm hải minh châu liên quan đến chuyện vương quốc buôn bán dưới đất, nghe nói đó là chìa khóa mở ra vương quốc buôn bán dưới đất, nếu ai có thể chiếm được vương quốc kia, có thể thống nhất thiên hạ." Chiến Cảnh Thiên tựa đầu khoát lên trên bờ vai nàng, đối với nàng nhẹ giọng giải thích.

Nghe vậy, Bất Hối sửng sốt, trọng yếu như vậy hẳn cư nhiên đưa cho Phượng Kinh Thiên.

"Vì sao không giữ cho mình sử dụng?"

Chiến Cảnh Thiên khóe miệng cười nhạt: "Đó là tín vật đính ước của Mẫu Phi cùng Phụ Hoàng ngươi, Phụ Hoàng so với ta càng cần nó." Đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ, cho dù hiện tại cho Phượng Kinh Thiên lại như thế nào, dù sao về sau hẳn biết tác dụng này, cũng sẽ cho Bất Hối.

Bất Hối trong lòng ấm áp, xoay người lại ôm hẳn, dán sát gò má vào trong ngực của hẳn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hẳn, trong lòng ngẫm thề: "Nhất định vì hẳn tạo ra một vương quốc buôn bán khác."

*

Sau khi Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết ly khai, xe ngựa cũng không trực tiếp trở về nội thành, ngược lại hướng về phương hướng Thanh Phong sơn chạy tới.

"Giết."

Nhưng khi xe ngựa bọn hẳn chạy đến một nửa, tiếng kêu rung trời, vô số hắc y nhân hướng tới phía bọn hẳn.

"Thái Tử!"

Phượng Uyển Tuyết nghe thanh âm chém giết ngoài xe ngựa, vén rèm lên nhìn thoáng qua, không nhìn thì không sao, này vừa thấy khăn trương đem màn kéo xuống, mày gắt gao nhãn lại, nhìn Hiên Viên Thần nói.

Tuy võ công nàng cũng không tệ, nhưng bên ngoài sát thủ thật sự nhiều lắm, nhất định thẳng đến Hiên Viên Thần.

"Đừng lo lắng, những người đó là hướng về Bản Thái Tử, lát nữa để Vô Tâm hộ tống ngươi ra ngoài, bọn hẳn sẽ không làm khó dễ ngươi ." Lòng mày Hiên Viên Thần nhíu lại, nhin xuống ghé tởm trong lòng, đối với nàng ôn nhu nói.

Phượng Uyển Tuyết chưa từng nghe qua giọng điệu Hiên Viên Thần nói chuyện với nàng như vậy, kích động đến đỏ mắt, động tình nói: "Thần, ta không cần ly khai ngươi, chúng ta chết cũng phải cùng một chỗ."

Tâm tình của nàng hiện tại rất hưng phấn, hôm nay Hiên Viên Thần chủ động dẫn nàng tham gia đấu giá quyền khai thác mỏ, lại cho phép mình gọi hẳn Thần, hiện tại lại ôn nhu với mình như vậy, thời khắc mấu chốt còn có thể vì mình suy nghĩ, xem ra hẳn rốt cục bị mình cảm động.

"Chúng ta cùng một chỗ đều phải chết, đáp ứng ta, sau khi thoát được tự mình trốn đi, chỉ cần ngươi còn sống, Bản Thái Tử nhất định sẽ lấy ngươi làm phi." sắc mặt Hiên Viên Thần càng ngày càng kém, sau cùng trực tiếp đem nàng đẩy ra ngoài, tiếp theo để Vô Tâm mang theo nàng ly khai.

Chờ sau khi Phượng Uyển Tuyết rời đi, chung quanh đột nhiên tới rất nhiều người, Hiên Viên Thần cũng từ bên trong xe ngựa đi ra ngoài, nhìn thấy đầu lĩnh hắc y nhân che mặt kia lạnh giọng nói: "Không nghĩ tới Đại tướng quân quả nhiên là người của Hoàng Đế, cư nhiên có thể che dấu lâu như vậy, làm khó ngươi."

Người tới một tay kéo vải đen trên mặt miếng xuống, khóe miệng gợi lên quét xuống tươi cười thê thảm: "Che dấu tốt hơn nữa cũng không bằng Thái Tử, vì dẫn ta tới, cư nhiên lấy thân thử độc, hôm nay ta nhận tội, bất quá ngày sau Nhị hoàng tử nhất định sẽ giết ngươi đi lên ngôi vị Hoàng Đế."

Hiên Viên Thần lần này quả thật cố ý trúng độc, vì để cho người tin tưởng, hẳn quả thật ăn Đoạn trường tán, tiếp theo có rất nhiều người của Hiên Viên Mặc tập trung đến Phượng Thành.

Nhưng tính tình Hiên Viên Mặc hết sức cẩn thận, chậm chạp không dám hành động, mãi đến hôm nay hẳn ra khỏi thành.

Bất quá sở dĩ Hiên Viên Mặc tin tưởng là vì bên người Hiên Viên Thần có nội gian, vừa lúc lần này toàn bộ rõ ràng, ngoài ý muốn nhất là Đại tướng quân vẫn giữ thái độ trung lập cư nhiên là người của Hiên Viên Mặc.

Sau khi nghe Đại tướng quân nói, sắc mặt Hiên Viên Thần sát ý càng đậm, vung tay lên, vô số người vây quanh những hắc y nhân đến ám sát, hai phe kịch liệt chém giết.

Vị trí này cực kỳ hẻo lánh, có rất ít người tới.

Mấy ngày trước Hiên Viên Thần tung lời đồn ra ngoài là trúng độc quá sâu, công lực khó có thể khôi phục, cho nên cần đến Thanh Phong sơn tìm thánh vật, từ ngoài thành đến Thanh Phong sơn, địa thế này thích hợp phục kích nhất, cho nên Hiên Viên Mặc chọn ở trong này động thủ.

Bọn hắc cũng biết Hiên Viên Thần ra khỏi thành sẽ có rất nhiều người đi theo, nhưng đây là thời cơ tốt nhất, không muốn buông tha, vì muốn đạt được mục đích đã phái rất nhiều sát thủ đến.

Mở ra một hồi huyết chiến, trong phút chốc tử thương vô số, sau nửa canh giờ, chiến đấu rốt cục kết thúc, tuy đối phương không sót một người, nhưng Hiên Viên Thần bên này cũng đã chết rất nhiều người.

"Thái Tử, đối phương đã toàn bộ đã giết."

Một bóng đen hạ xuống, ở trước mặt Hiên Viên Thần bẩm báo.

Hiên Viên Thần không lên tiếng, xoay người trở lại bên trong xe ngựa hướng Phượng Thành chạy tới.

Tuy ở Hiên Viên Quốc địa vị của hắc rất chắc chắn, nhưng thế lực Hiên Viên Mặc cũng không thể khinh thường. Thời điểm mấy năm trước, Hiên Viên Mặc vẫn chỉ là một hoàng tử không tiền không quyền, phái người giám thị hắc mười mấy năm cũng không có bất luận khác thường gì.

Nhưng có một ngày, lập tức có rất nhiều người ủng hộ hắc, vốn muốn quét sạch bọn hắc nhưng phát hiện sau lưng hắc như có một thế lực vô cùng thần bí, cho nên mới có thể để hắc lưu đến bây giờ.

"Thái Tử, ta đưa Lục Công Chúa ra ngoài liền lấy cơ ly khai, tiếp theo phát hiện nàng quả thật đi tìm người kia."

Thời điểm xe ngựa Hiên Viên Thần sắp vào thành, Vô Tâm trở lại, đối hắc bẩm báo.

Nghe vậy, khóe miệng Hiên Viên Thần gợi lên quét xuống cười lạnh: "Người kia đối với nàng như thế nào."

"Phái vài người đưa nàng về thành."

"Tốt, sai người tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của nàng."

Hạ màn xuống, trong mắt Hiên Viên Thần hiện lên một tia tính kế, lần này ra ngoài trừ dẫn người của Hiên Viên Mặc ra, còn muốn điều tra Phượng Uyển Tuyết có phải người nơi đó hay không, cho nên mới dẫn nàng theo.

Quả nhiên, thời điểm nàng nguy hiểm đi tìm người kia, mà người kia còn đưa nàng trở về, xem ra có một số việc phải nắm chặt thời gian

Chương 85: Cho dù là thiên hạ này, cũng không bằng nàng!

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hồ, phiểm kim sắc, gió nhẹ lướt qua, mặt hồ nổi lên tầng tầng gợn sóng, trên mặt hồ từng chiếc từng chiếc thuyền hoa an tĩnh chèo, trong đó trên một con thuyền hoa truyền ra một giai điệu động lòng người.

Hôm nay trên hồ thuyền hoa đặc biệt nhiều, lại đặc biệt an tĩnh, một thanh âm nói nhỏ cũng không có, sợ phá giai điệu duyên dáng kia.

Theo tiếng đàn dừng lại, tiếng tiêu cũng ngừng lại, nhưng thanh âm này ở trong đầu mọi người cũng chưa tiêu tán, một lần một lần lặp lại.

Thoáng cái buổi trưa, Bất Hối có chút mệt mỏi, ở giường nhỏ trên thuyền hoa nằm xuống, Chiến Cảnh Thiên cũng cất bích tiêu đi đến bên người nàng nằm xuống, ôm nàng vào trong lòng mình, cùng nhìn cảnh sắc trên mặt hồ.

Buổi chiều hôm nay, Chiến Cảnh Thiên đột nhiên đề xuất muốn tới du hồ, hai người liền thuê một con thuyền du ngoạn, Bất Hối nhất thời hứng khởi đàn cổ cầm, Chiến Cảnh Thiên lại thổi tiêu với nàng, một khúc lại một khúc, bất giác mặt trời đã lặn.

Sau khi hai người lại ở trên thuyền hoa nhìn cảnh trời chiều, mới để người chèo thuyền đem thuyền hoa trở về. Khi trở lại bờ sắc trời đã bắt đầu nhá nhem, nhưng bên cạnh Phượng Hồ người cũng không giảm bớt, tương phản lại vẫn gia tăng rất nhiều, hiện tại sắp cuối năm, cho nên rất nhiều nhóm tình lữ đều tụ tập ở bờ hồ phóng pháo hoa.

Pháo hoa nơi này không đa dạng như hiện đại, cũng không có nhiều màu sắc, cứ việc như vậy, ở trong không trung nổ tung trong nháy mắt cũng rực rỡ vô cùng, đem lại tăng vài phần lãng mạn.

Bởi vì buổi tối nhiều người, cho nên bên hồ cũng thuận theo mở một vài chỗ buôn bán, rất nhiều người bán hàng rong khi trời tối liền tụ tập đến nơi đây, cừu nhi cừu chi liền hình thành một cái chợ đêm, bán các loại tiểu trang sức, pháo hoa, còn có các loại ăn vặt.

Buổi tối là thiên đường của những người yêu nhau, nắm tay bước chậm ở bờ hồ thập phần lãng mạn.

Phượng quốc dân phong cởi mở, đối với nam nữ cùng bước rất bình thường, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối vẫn chưa sốt ruột trở về, mà tìm một cái quán nhỏ ăn vài thứ, tuy không tinh xảo như lầu lâu lam, nhưng hương vị cũng không đến nỗi nào, một hơi ăn mấy quầy hàng.

Ăn cơm xong lại nắm tay tiếp tục đi dạo chợ đêm, tuy mấy thứ này các nàng cũng không cần, nhưng cùng người mình yêu mến cùng một chỗ tản tản bộ cũng rất hạnh phúc.

Chợ đêm hôm nay bán rất nhiều túi phúc, Bất Hối cũng tò mò nhìn một chút, bất quá nhìn qua đều không có gì đặc biệt.

"Vị Tiểu nương tử này mua cho tướng công ngươi túi cầu phúc đi, chỉ cần đem túi này treo trên cây bình an kia sẽ phù hộ hẳn cả đời bình an." Các nàng dạo qua một vòng chợ đêm, bị một bà bà gọi lại.

Trên quầy hàng của nàng có rất nhiều túi phúc, bộ dáng đều cực kỳ tinh mỹ, nhìn rất được, trước mắt Bất Hối sáng lên, lôi kéo Chiến Cảnh Thiên đi tới.

Chung quanh những người bán túi phúc đều khá lớn, bà bà bên trong này tương đối nhỏ, nhưng cực kỳ tinh xảo, màu sắc cũng không giống nhau. Người mua túi phúc đều hi vọng mua lớn một chút, càng lớn càng tốt, có thể treo cao, túi phúc nơi này nhỏ như vậy, trách không được không ai tới mua.

"Vị tỷ tử này, túi phúc này đều là bà bà tự mình làm, so với những cái kia xinh đẹp hơn, mà sau khi treo trên cây cùng những cái này cũng không giống, tỷ tử liền mua cho ca ca một cái đi." Tại bên người bà bà kia còn có một tiểu cô nương, bộ dáng rất lanh lợi, mở to mắt nhìn Bất Hối.

"Bà bà, túi phúc này bán thế nào?" Trễ như vậy, đường tới nơi này lại còn đi xa như vậy, tự nhiên là vô cùng vất vả, túi phúc chẳng qua là ngụ ý, lớn nhỏ đều không sao cả.

Chiến Cảnh Thiên cũng vẻ mặt ý cười nhìn qua, mua cho tướng công? Lời này hẳn thích.

"Chỉ cần hai mươi văn tiền, cô nương nếu muốn, cái này cho người, nhất định sẽ treo đến nhánh cao nhất." Vị bà bà này niên kỷ nhìn qua tuy rất lớn, nhưng gân cốt lại vẫn rất khỏe mạnh, nhìn qua cực kỳ thân thiết, đêm nay nàng một cái phúc túi cũng chưa bán được, hiện tại nhìn thấy Bất Hối đồng ý mua, trên mặt ý cười càng sâu, nhìn xem hai người kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cho nên ở trong một đồng túi phúc tìm kiếm ra một cái cực kỳ tinh mỹ đưa cho Bất Hối.

Bất Hối tiếp nhận túi phúc, ở trong tay thưởng thức một phen, so với túi phúc các quầy khác nặng hơn một chút, phía trên thêu một chữ tượng hình, còn có một Quan Âm, nhìn qua trông rất sống động, làm nàng ngoài ý muốn là, liên hoa dưới thân Quan Âm tọa nhìn qua cư nhiên là thêu nổi.

"Tỷ tỷ, bà bà có phải rất lợi hại hay không, đây chính là túi phúc bà bà mới có." Tiểu cô nương nhìn thấy Bất Hối xem cẩn thận, đi đến bên người nàng giải thích nói.

Bất Hối trong lòng cực kỳ kinh ngạc nói: "Bà bà, đây là chính người thêu sao?"

"Lão bà tử ta lúc tuổi trẻ là tú nương trong tú phường lớn nhất, hiện tại lão đã già, người ta không cần, liền trở về thêu một ít đồ ra đây bán, bộ châm pháp này là ta gần đây mới nghĩ ra, người xem, cái này của người cùng những cái khác bất đồng, vốn đây là lão bà tử ta tính toán treo lên cho tướng công ta, nhưng lớn tuổi, ném không được cao như vậy."

Bất Hối ở trên quầy hàng của nàng cầm lấy mấy cái túi phúc, quả nhiên cái này bất đồng, trong lòng vui vẻ, những cửa hàng còn lại của nàng có một gian vốn định mở tú phường, đang lo tìm không thấy kỹ thuật đặc biệt, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải.

"Bà bà, ta ở Phường Thành cũng mở một tú phường, người có bằng lòng đi hay không, tiền công hàng tháng có thể cho người một trăm lượng bạc." Nàng cảm thấy nếu dùng bộ châm pháp này thêu lên tơ lụa làm y phục, giá có cao cũng có thể bán đi.

Bà bà kia vừa nghe, trực tiếp chết đứng ở nơi đó, một trăm lượng bạc?

Khi nàng còn trẻ ở tú phường kia đúng là tú nương tốt nhất, tiền công một năm bất quá cũng mười hai bạc, hiện tại một tháng liền cho nàng một trăm lượng, nói giỡn sao?

Bất Hối vừa thấy đến bộ dáng của nàng liền biết nàng không tin, bất đắc dĩ cười, nàng tin tưởng nếu nàng cho một lượng hoặc là mười lượng đều đã là rất cao, nhưng kỹ thuật này cũng không giống, nàng không chỉ cần người, còn cần kỹ thuật.

"Bà bà, một trăm lượng bạc này không riêng gì tiền công cho người thêu, người còn cần tìm vài người cho ta, đem châm pháp này truyền thụ ra ngoài, đương nhiên, những người này người có thể tự mình lựa chọn."

Bà bà vừa nghe liền minh bạch ý tứ trong lời Bất Hối, để chính nàng ta chọn người, để cho chính nàng ta tuyển chọn truyền nhân, đến lúc đó có thể giáo hội Tiểu Nha, chờ sau khi nàng mất liền không cần quan tâm nàng.

"Ta xem cô nương cũng là người tốt, lão bà tử ta không cầu nhiều tiền công như vậy, chỉ cầu cô nương có thể để cho Tiểu Nha đi theo bên cạnh ta, trong nhà chỉ còn lại hai người chúng ta, chỉ cần về sau nàng có thể tốt là được."

Bất Hối nhất khẩu đáp ứng, lập tức cho các nàng một chút bạc để các nàng về nhà, hơn nữa cho địa chỉ, ngày mai có thể vào thành đi tìm nàng, những thứ này thì sẽ có người an bài.

Đạt được một nhân tài như vậy, trong lòng Bất Hối hết sức cao hứng, cầm túi phúc cùng Chiến Cảnh Thiên đi tìm cây đại thụ bình an kia.

Cây bình an là ở chân núi Phượng Sơn, chỉ cần đi theo dòng người, rất nhanh có thể tìm được.

Nhưng còn chưa tới nơi đã bị đám người chỉ chút kia hù sợ, gần trăm người vây quanh một cây đại thụ, trong tay mỗi người cầm túi phúc ném lên, hiện tại phía trên đã treo đầy túi phúc.

Cây này cao tới trăm mét, phỏng chừng đã có ngàn năm, phía dưới có rất nhiều túi phúc, nhưng càng lên cao càng ít, cành trên cùng kia một cái phúc túi đều không có.

"Ta nhất định đem phúc túi treo đến nhánh cao nhất." Bất Hối từ trong tay Chiến Cảnh Thiên đi tới, nhìn vị trí cao nhất nóng lòng muốn thử.

Chỗ cầu phúc này đều là nữ tử vì nam tử cầu phúc, nam tử không thể vì nữ tử treo, cho nên dưới tàng cây đều là nữ tử đang cố sức hướng về phía trước ném.

"Thương, túi phúc năm nay nhất định có thể treo đến chỗ cao nhất."

Ngay khi Bất Hối chuẩn bị ném túi phúc lại chen vào tới hai người, hai người quần áo đẹp để quý giá, vừa thấy liền biết không phải là người bình thường, bất quá trên mặt các nàng đều mang theo mặt nạ.

"Ta tin tưởng Tình nhi." Nghe nữ tử nói, trong mắt nam tử đều là sùng nịch, ôn nhu ôm nữ tử vào trong ngực, ở trên trán nàng hôn một cái, sau đó mới nhẹ nhàng buông nàng ra.

Dứt lời, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên liếc nhau một cái, nghe thanh âm nam tử này cư nhiên là Phượng Kinh Thương, Hoàng Thúc của nàng! Không nghĩ tới cư nhiên lại ở chỗ này gặp được hắn, chỉ là không biết vì sao cùng nàng kia đều mang theo mặt nạ.

Khi bọn hắn xuất hiện, nữ tử chung quanh đều ngừng lại, tự động lui về phía sau, đem vị trí nhường lại.

"Vị Tiểu nương tử này lại tới cầu phúc cho tướng công, xem ra năm nay có thể là nàng cao nhất."

"Đúng vậy, hai người thật đúng là ân ái, cũng không biết có thể ném tới nhánh bình an kia hay không?"

"Tiểu nương tử, năm nay nhất định phải ném lên."

.....

Bất Hối nghe người chung quanh bán tán biết rõ, thì ra hai người bọn hắn hàng năm đều tới, mỗi lần vị nữ tử kêu Tình nhi này đều đem phúc túi ném cao nhất, lâu ngày tất cả mọi người đều quen thuộc, cho nên khi bọn hắn tới đều chờ đợi có thể cao hơn so với những năm qua hay không.

Cành cây trên cây cao nhất tên là nhánh bình an, không riêng gì vì nó cao nhất, cũng bởi vì nó là độc nhất vô nhị, vị trí phía trên chỉ có thể treo một túi phúc, hàng năm đều không có người có thể ném túi phúc lên, ngay cả Tình nhi cũng không thể.

Đối với cái này, Bất Hối cảm thấy hào hứng, không quan tâm Phượng Kinh Thương cùng Tình nhi kia, nhìn nhánh bình an chuẩn bị xuất thủ, nàng muốn nhìn một chút công lực của mình có giảm sút hay không. Thời điểm làm đặc công, chính xác là môn bắt buộc, dựa theo độ cao hiện tại, vị trí, còn có công lực tự thân mà nói không phải không có khả năng.

Suy nghĩ túi phúc trong tay một chút, sức nặng cũng đầy đủ, xem ra bà bà kia bên trong cùng túi phúc khác là bất đồng, những cái túi phúc này nàng cũng đã cầm qua, tuy lớn nhưng lại không có nhiều sức nặng.

"Vị cô nương này, có thể mời người trước từ từ hay không, chờ nương tử nhà ta ném xong rồi người lại ném." Ngay lúc Bất Hối chuẩn bị xuất thủ, thanh âm Phượng Kinh Thương đậm mật mang theo mệnh lệnh vang lên bên tai nàng.

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối hiện lên một tia không vui, dựa vào cái gì bảo nàng chờ một chút, hẳn cho rằng hắn là ai, không để ý hắn, nhìn nhánh cây trên cùng kia tính toán góc độ.

"Thương ——" nữ tử rốt cục mở miệng, hiển nhiên đối với hành vi của Bất Hối nàng rất không hài lòng.

Phượng Kinh Thương mềm nhẹ vuốt tóc bên tai nàng an ủi, sau đó không hờn giận hướng Bất Hối đi tới, bộ dáng lai giả bất thiện.

Trong lòng Chiến Cảnh Thiên cũng nổi nóng, há lại cho hắn làm càn, trực tiếp đứng ở trước người Bất Hối, lạnh lùng nhìn Phượng Kinh Thương.

Hai người đều là nhân trung long phượng, mỗi người đều không muốn nhường nhịn, mắt thấy liền muốn đánh nhau, Bất Hối thu hồi túi phúc, đi đến bên người Chiến Cảnh Thiên khẽ cười nói: "Thiên, chúng ta đi ra phía sau đi."

"Được."

Nàng vừa nói, lửa giận trên người Chiến Cảnh Thiên đã bị giội không còn một mảnh, nhìn cũng chưa từng nhìn Phượng Kinh Thương liếc mắt một cái, thối lui đến bên người Bất Hối, hai người cùng nhìn Tình Nhi ném túi phúc.

Tuy bên trong có người đệm vào, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến lòng tin của Tình Nhi, Tình Nhi cùng Phượng Kinh Thương thâm tình liếc mắt nhìn nhau, trên mặt trở nên nghiêm túc, sau đó nhìn cảnh cao nhất hít một hơi, đem lực toàn thân tập trung vào một điểm, dùng lực ném lên trên.

Bảy năm qua, hàng năm nàng ném đều cao hơn một chút so với năm trước, sau khi túi phúc rời tay khẩn trương nhìn, xem tốc độ kia nhất định sẽ ném đến nhánh bình an, song thủ nắm chặt tay Phượng Kinh Thương, gắt gao nhìn chăm chăm túi phúc.

"Thương, ta thành công."

Xem như vậy lần này nhất định treo đến cảnh cao kia không thể nghi ngờ, kích động trong mắt đều đỏ, rúc vào trong lòng Phượng Kinh Thương, trầm thấp nức nở.

Người chung quanh cũng khẩn trương nhìn, mười mấy năm qua vẫn chưa từng có người ném túi phúc lên được.

Mười chín năm trước, có một nữ tử đem phúc túi treo đến nhánh bình an, một lần trở thành giai thoại, về sau mới biết được, đó là Duệ Quý Phi cùng đương kim Hoàng Thượng.

Vù!

Đúng lúc này, từ một góc độ khác lại bay lên một cái túi phúc, túi phúc này tốc độ so với Tình Nhi kia nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh liền vượt qua túi nàng ném, hai cái phúc túi cơ hồ đồng thời hướng nhánh cao nhất bay đi, Bất Hối mơ hồ hơn một chút.

Nhánh bình an rất ngắn, chỉ có thể treo một cái túi phúc, hiện tại hai cái túi phúc đồng thời ném lên, tất có một người bị đánh hạ.

Hai cái túi phúc mắt thấy liền muốn va vào nhau trong không trung, túi phúc của Tình Nhi so với Bất Hối lớn gấp đôi, trong lòng nàng tuy khẩn trương nhưng vẫn cảm thấy nàng có thể treo lên.

"Ầm!"

Ngay khi hai cái phúc túi muốn chạm vào nhau, Phượng Kinh Thương mạnh mẽ ném ra một cái phi tiêu hướng túi phúc của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên một mực phía dưới nhìn, đâu cho hãn cơ hội, tiện tay nhặt được một cục đá hướng phi tiêu của hãn ném đi, một thanh phi tiêu cùng cục đá gặp nhau trong không trung, cục đá cũng không đánh hạ phi tiêu, chỉ là đụng vào nó một chút, làm thay đổi phương hướng, hướng về túi phúc của Tình Nhi bay đi.

Đối với kết quả này, trong lòng Phượng Kinh Thương giật mình, biết mình gặp được đối thủ, vội vàng ném ra ba cái phi tiêu, nhưng đều bị Chiến Cảnh Thiên đánh xuống.

Cuối cùng, phi tiêu cắm thẳng vào túi phúc của Tình Nhi.

Dân chúng vây xem vẫn đều khẩn trương nhìn không trung, này tới tới lui lui vài lần làm cho các nàng sốt ruột, nhìn túi phúc của Tình Nhi bị đánh bay, trong lòng thập phần tiếc nuối, toàn bộ đều chờ mong túi phúc của Bất Hối.

Nhưng nhìn phương hướng túi phúc của Bất Hối rất có khả năng sẽ bay ra ngoài, ngay lúc nhin không được muốn thở dài, ngoài ý muốn xuất hiện.

Chỉ thấy túi phúc của Tình Nhi bị phi tiêu đánh ra ngoài đụng phải túi phúc của Bất Hối, hai cái túi phúc trong không trung gặp nhau, tiếp theo túi phúc của Bất Hối bị thay đổi phương hướng, chuẩn xác treo trên nhánh bình an.

Mà túi phúc của Tình Nhi lại rớt xuống, một cái cành cũng chưa treo lên, đây chính là điềm xấu.

"Treo lên đi?"

"Thật sự treo lên, Tiểu nương tử kia thật tốt vận, ta xem tư thế kia là muốn bay ra ngoài, cư nhiên bị đụng phải liền thay đổi."

"Ta xem là vận may tướng công của nàng, có thể đem phúc túi treo đến nơi cao như vậy, cả đời đều bình an."

.....

Bốp bốp.

Mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả cuối cùng là Bất Hối thắng lợi.

Kỳ thật thời điểm Tình Nhi cùng Phượng Kinh Thương xuất hiện ném túi phúc, Bất Hối cũng không nghĩ tới muốn phá hoại, mặc kệ thân phận bọn hắn như thế nào, đều sẽ không đi phá hoại tình yêu của bọn hắn, nhưng Tình Nhi kia cư nhiên kiêu căng như thế, nàng ném phúc túi lại không cho phép người khác ném, cho nên cảm thấy hỏa lên, cùng Chiến Cảnh Thiên liếc nhau một cái, hai người hiểu ngầm nghĩ tới một kế hoạch.

Thời điểm nàng ném phúc túi là cố ý trật một chút, đã sớm dự đoán được Phượng Kinh Thương sẽ ra tay, cho nên liền lợi dụng phi đao của hắn xóa sạch túi phúc của Tình Nhi, sau đó tại lợi dụng chạm vào nhau để cho túi phúc của mình treo lên.

Quả nhiên cái túi phúc kia không giống bình thường, an ổn treo trên cành, ở dưới ánh trăng phiếm ánh sáng nhu hòa nhân nhật, có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Nhìn thấy kết quả này, Tình Nhi gần như tan vỡ, nàng đợi nhiều năm như vậy, cư nhiên bị một nữ nhân không biết tên phá hủy, trong lòng nổi lên sát ý, từ trong lồng ngực rút ra nhuyễn kiếm hướng Bất Hối đã đâm tới.

Bất Hối tuy đã sớm biết nàng sẽ động thủ, nhưng không nghĩ tới nàng dày đặc sát ý như này, cũng chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy liền muốn giết người? Trong lòng hỏa lên, nhanh chóng đánh trả, xem thân thủ Tình Nhi kia cũng không yếu, vừa lúc thử xem kiếm pháp của nàng.

Sau khi hai người bọn họ giao thủ, Chiến Cảnh Thiên cùng Phượng Kinh Thương cũng bắt đầu đánh, đám người vây xem vừa thấy đánh nhau liền nhao nhao bỏ chạy, nhưng vẫn có một vài người ở lại nhìn.

Bất Hối cùng Tình Nhi giao thủ, Tình Nhi từng bước ép sát, ra chiêu thập phần ngoan độc, kiếm pháp Bất Hối tuy cao siêu nhưng vẫn còn bận tâm những dân chúng chung quanh, cái này cấp cho Tình Nhi thời cơ lợi dụng, cũng không quản sống chết người chung quanh tiếp tục hướng Bất Hối đánh tới.

Tuy Bất Hối đều từng cái né tránh, nhưng người chung quanh liền không tốt vận như vậy, Tình Nhi tàn nhẫn công kích đến bị thương vài cái.

"A."

Người xem tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, thấy vậy trong mắt Bất Hối hiện lên một tia ám trầm, xem ra Tình Nhi này là quyết tâm muốn mệnh của nàng!

Người vây xem sau khi bị thương, đâu còn dám tiếp tục lưu lại, nhanh như chớp tất cả đều chạy, cái này cấp cho Bất Hối không gian thi triển, đã không có trói buộc rất nhanh liền chuyển bại thành thắng.

"Tình Nhi, chúng ta rời đi trước."

Cùng Chiến Cảnh Thiên động thủ Phượng Kinh Thương cũng đã sớm lộ ra thất bại, biết hôm nay bọn hắn không chiếm được chỗ tốt, cho nên lo lắng hướng Tình Nhi hô.

Tình Nhi cắn răng một cái, trong mắt đều là không cam lòng, nhìn thoáng qua Phượng Kinh Thương, hắn đã không chống đỡ nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể thu tay lại, nhưng khi nhìn đến sau lưng Chiến Cảnh Thiên trong mắt hiện lên một tia ác độc, tung ra một hư chiêu với Bất Hối lập tức tập trung hướng Chiến Cảnh Thiên đâm tới.

Nhìn thấy ý đồ của nàng Bất Hối cả kinh, tuy biết Chiến Cảnh Thiên không có việc gì, nhưng vẫn lo lắng, vừa rời đối với Tình Nhi nàng cũng không hạ sát thủ, hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì, chỉ là giáo huấn nàng một chút.

Nhưng nàng cư nhiên nổi lên chủ ý này, trong lòng phẫn nộ, quanh thân sát ý, xuất kiếm trở nên sắc bén, hướng về phương hướng Tình Nhi xuất kiếm.

"Tình Nhi cẩn thận!"

Nhìn thấy ý đồ Tình Nhi, trong lòng Phượng Kinh Thương cũng luống cuống, võ công hai người bọn hắn cũng không phải là đối thủ của bọn họ, tuy không biết vì nguyên nhân gì, nhưng hắn biết Chiến Cảnh Thiên vẫn chưa đem hết toàn lực, cho nên mới nghĩ rời đi trước.

Nhưng Tình Nhi không biết, gặp phải Bất Hối, hiện tại khi hắn nhìn đến sát ý trong mắt Bất Hối lại càng thêm nghĩ không ổn, nhưng nhắc nhở của hắn đã chậm.

Kiểm Bất Hối đã đi tới trước người Tình Nhi, trong mắt sát ý tận lên, không chút do dự từ đầu nàng

chém xuống, Phượng Kinh Thương nội tâm kinh hãi, tung ra một chiêu Chiến Cảnh Thiên hướng về Tình Nhi bay qua, tuy ôm nàng ở trong ngực, cứu được mệnh của nàng, nhưng vẫn không thể đánh tan kiếm khí của Bất Hối.

Kiểm khí từ trán xuống, trên mặt của nàng mang theo một cái mặt nạ, hiện tại mặt nạ đã mở ra hai nửa, máu từ mặt nàng chảy xuống.

Dưới mặt nạ vốn là một tuyệt sắc dung nhan, nhưng giờ phút này dưới một kiếm đã huyết nhục mơ hồ, lộ ra xương trắng, máu chảy đầy mặt, lại thấm vào trong mắt, giống như nữ quỷ bò ra từ trong địa ngục.

"A."

Mỗi một nữ nhân đối với diện mạo đều vô cùng coi trọng, nhất là nữ nhân xinh đẹp, Tình Nhi cảm nhận được đau đớn rét thấu xương trên mặt, còn có máu chảy vào mắt, cái mũi, miệng, mặt, biết chính mình khẳng định đã bị hủy dung, trong nháy mắt đó thống khổ so với da thịt còn mạnh hơn trăm ngàn lần, nhìn Phượng Kinh Thương, che mặt điên cuồng hét chói tai.

Đồng thời, trong lòng đối với Bất Hối hận lại càng đạt tới đỉnh, mang theo hai mắt đầy máu hung hăng nhìn chăm chăm Bất Hối, hận không thể đem nàng rút gân lột da.

"Tình Nhi!"

Phụt!

Nhìn thấy Tình Nhi trong lòng, Phượng Kinh Thương thống khổ gầm hét, nhưng bởi vì hãn vừa rồi cũng bị trọng thương, phun ra một búng máu.

Giờ phút này, chung quanh xuất hiện vô số hắc y nhân, bên người Phượng Kinh Thương cũng mang theo ám vệ, nhưng vì đề phòng bại lộ thân phận, hãn quy định, không được dễ dàng hiện thân, hiện tại hãn có nguy hiểm mới xuất hiện, bao quanh hãn cùng Tình Nhi.

"Thương, báo thù cho ta, giết nữ nhân này!"

Tình Nhi đã bình tĩnh lại, đành chỉ điên cuồng hét chói tai, mắt lộ ra hung quang, cắn răng nói với Phượng Kinh Thương, bất quá hai tay nàng vẫn không từ trên mặt lấy ra.

Trong hai mắt Phượng Kinh Thương tràn ngập thương tiếc, đau lòng nhìn hình nhân trong lòng, nàng đau, hãn cũng đau, hãn cũng muốn giết hai người kia, nhưng người hôm nay bọn hãn mang đến căn bản không phải là đối thủ, hôm nay có thể thuận lợi né tránh đã là may mắn, chỉ cần các nàng còn ở Phượng quốc sẽ có cơ hội báo thù.

Nhưng, hôm nay Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều đã dịch dung, cho dù hãn tìm khắp chân trời góc biển cũng tìm không ra.

Bất Hối sững sờ nhìn hai người trên mặt đất, thời điểm mặt nạ của Tình Nhi vỡ ra nàng rõ ràng thấy được khuôn mặt kia, cư nhiên cùng phượng Kinh Thiên thập phần tương tự, hơn nữa nàng kêu Tình Nhi, Bất Hối nhớ rõ, đại công chúa tên là Phượng Uyển Tình, như thế, Tình Nhi chẳng phải là đại Hoàng Ty của nàng!

Một cái là Hoàng Ty, một cái là Hoàng Thúc, hai người bọn hãn.

Bất quá trước mắt đã không có thời gian suy nghĩ, những ám vệ này đã vây các nàng lại.

Bên cạnh Chiến Cảnh Thiên cùng nàng đều có rất nhiều người, nhưng người chung quanh vây xem quá nhiều, còn có rất nhiều thám tử, cho nên không muốn bại lộ thực lực, hai người đơn độc đánh nhau cùng những ám vệ này.

Thấy Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên đánh nhau cùng ám vệ, Phượng Kinh Thương cúi đầu nhìn thoáng qua gắt Tình Nhi đang gao nhìn chăm chăm Bất Hối, thống khổ kêu một tiếng: "Tình Nhi!"

Nhìn nàng dùng hai tay che mặt, tâm không ngừng đổ máu, nhưng hôm nay không có biện pháp, Tình Nhi giống như cũng không có nghe được hãn kêu gọi, vẫn nhìn chăm chú vào Bất Hối, hi vọng nàng bị ám vệ giết chết, Phượng Kinh Thương bất đắc dĩ, chỉ có thể điểm huyết ngủ của nàng, tiếp theo, thừa cơ hội này mang theo Tình Nhi nhanh chóng ly khai.

Bọn hãn vừa ly khai, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên cũng giải quyết những hắc y nhân này, thật lâu không có vui vẻ quyết đấu như vậy, thân thể sáng khoái hết sức, nhìn Chiến Cảnh Thiên đứng ở bên cạnh,

lộ ra mỉm cười, lập tức bổ nhào trên lưng hăn: "Công ta về."

Một cử động kia của nàng, trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiện lên vô hạn kinh hi, từ khi bọn hăn quen biết đến bây giờ vẫn đều là hăn chủ động, đây là lần đầu tiên nàng chủ động, trong lòng giống ăn mật, hai tay nâng hông đẹp của nàng, nhân cơ hội ăn đậu hủ, cảm giác thật sự là quá tốt!

Bất Hối cũng không để ý, vùi đầu trên lưng hăn, cảm thụ được nhiệt độ của hăn, trong lòng bùm bùm nhảy, chưa bao giờ nghĩ tới nàng cũng sẽ giống một tiểu nữ nhân rơi vào bể tình làm những chuyện ngây thơ này, nhưng hiện tại nhận thấy cảm giác thật tốt.

Chiến Cảnh Thiên cảm thụ được tiểu nhân nhi trên lưng, còn có mềm mại dán trên lưng hăn từng bước một hướng trong thành đi đến. Giờ khắc này, hăn nghĩ cứ đi như vậy, không có tận cùng.

Trên đường trở về thành có rất nhiều người, người tản bộ, người cưỡi ngựa, khi nhìn thấy bọn hăn nhao nhao nhìn qua, chưa từng có nam tử sủng một nữ tử như vậy.

Hai người liền như vậy từ từ hướng trong thành đi đến, cũng không quản bao nhiêu người xem, cũng không quản ngoại nhân nói cái gì, các nàng chỉ đắm chìm trong thế giới hai người.

*

Khi trở lại phủ công chúa, trời đã hoàn toàn đen, đám người Nguyên Bích ra ngoài nghênh đón, nhìn thấy Bất Hối nằm ở trên lưng hăn đã ngủ thiếp đi.

"Uhm? Đến rồi sao?"

Bất Hối đang ngủ say, mơ mơ màng màng cảm giác thấy dừng lại, mở mắt ra vừa thấy, quả nhiên về tới phủ công chúa.

Chiến Cảnh Thiên vốn muốn trực tiếp dẫn nàng đến phòng tiếp tục ngủ, bất quá nàng lại nhảy xuống: "Chuyện trận đấu ngày mai đã điều tra rõ ràng chưa?"

Các nàng vào ban ngày đã đáp ứng Hiên Viên Thần ngày mai sẽ đi tham gia đấu thuyền rồng, lần này nhất định phải hung hăng đá kích hăn! Còn có Dịch Thành, nhất định phải thay Chiến Cảnh Thiên đạt được.

Chuyện trận đấu thời điểm giữa trưa đã sai người đi thăm dò, cho nên sau khi nàng mở miệng, Vô Ảnh từ góc tối đi ra, đấu thuyền rồng là hàng năm đều có, cho nên rất dễ tra.

"Đấu thuyền rồng là tham gia theo nhóm, chia làm cá nhân thi đấu cùng đoàn thể thi đấu, hai trận đấu đạt được thêm, đội cao nhất sẽ chiến thắng."

Nghe vậy, Bất Hối đến là có chút nghi hoặc, còn tưởng rằng giống như hiện đại, người nào nhanh nhất sẽ chiến thắng.

"Cá nhân thi đấu là bên trong tổ phái ra một người thực lực mạnh tham gia, đoàn thể thi đấu là mỗi tổ phái ra tám người, bất quá năm nay nghe nói còn có một chút quy tắc mới, ngày mai mới có thể công bố."

Cá nhân thi đấu bây giờ còn chưa xác định người nào tham gia, nhưng trận đấu hăn không để Chiến Cảnh Thiên lên sân khấu, hăn cùng Hiên Viên Thần đánh giá khẳng định là lưu đến sau cùng, tiếp theo là đoàn thể thi đấu, nhưng lúc này Bách Lý hễ cùng Lý Mộc Dương đều đã ly khai, còn lại vài người, Phượng Yêu bị thương không thể tham gia, còn kém mấy cái, chỉ có thể từ trong người của Chiến Cảnh Thiên chọn ra.

Nguyên bản loại trận đấu này Bất Hối không muốn để Chiến Cảnh Thiên bại lộ thực lực, phải biết rằng, trong loạn thế, tài năng càng sâu, khả năng chiến thắng sau cùng càng lớn.

Tiếp theo vài người lại thảo luận quy tắc trận đấu một chút liền trở về nghỉ ngơi, muốn dùng trạng thái tốt nhất tham gia thi đấu.

*

Thời gian một đêm rất nhanh liền đi qua, sáng sớm ngày thứ hai, vài người ngồi trong xe ngựa chạy ra ngoài thành.

Bởi vì phần thưởng năm nay phong phú, cho nên người tham gia đặc biệt nhiều, xem náo nhiệt cũng nhiều, trên đường nơi nơi đều là xe ngựa, vô cùng chen chúc, hôm nay ra ngoài có vẻ sớm, cho nên cũng không sốt ruột, tùy ý xe ngựa từ từ chạy tới.

Bọn hăn đều không dịch dung, lần này nhất định phải quang minh chính đại dẫm nát Hiên Viên Thần

dưới chân, từ trong tay hần thẳng được Dịch Thành, để lục quốc biết hần vĩnh viễn là bại tướng trong tay Chiến Cảnh Thiên.

Nửa canh giờ sau, đoàn người mới đến Phượng Hồ, giờ phút này Phượng Hồ tụ tập hàng ngàn người, không đơn thuần là người Phượng Thành, còn có rất nhiều người quốc gia khác cũng tới quan sát, mà trận đấu lần này còn có rất nhiều người nước khác tới dự thi.

Thời tiết hôm nay tuy vẫn sáng sủa, nhưng gió lại rất lớn, này đối với trận đấu thuyền rồng cũng không lợi, rất nhiều kẻ dự thi không ngừng oán giận.

"Các người mau nhìn, trận đấu lần này Dực vương cư nhiên đến đây, xem ra hôm nay có đại nhân vật tham gia."

"Dực vương vẫn anh tuấn như vậy, trong phủ lúc này cũng không có phi tử, thật không biết hần thích cái dạng gì?"

"Cái dạng gì, nam nhân, ha ha ha."

.

Nghe những người chung quanh bình luận, khoe miệng Bất Hối câu lên, xem ra Phượng Kinh Thương cũng là nam tử si tình, bất quá này cũng không phải tình yêu bình thường, nhất định là không có kết quả tốt.

"Các người mau nhìn, vị nam tử kia so với Dực vương còn anh tuấn hơn!"

"Nữ tử bên cạnh hần cũng là tuyệt sắc, lão tử cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua nữ nhân ôn nhu như vậy."

"Hừ! Người không biết đó là người nào sao? Kia là Hiên Viên Thái Tử, vị nữ tử bên người kia là đương triều Lục Công Chúa, cẩn thận nghe được muốn đầu chó của người."

"Hiên Viên Thái Tử? Không phải định thân cùng Thất Công Chúa sao? Như thế nào lại cùng Lục Công Chúa một chỗ? Bất quá hai người đứng chung một chỗ thật xứng."

"Chắc! Các người còn không biết đi, Lục Công Chúa quyến rũ mọi phu tương lai chính mình."

"A, vậy Thất Công Chúa làm sao bây giờ, nàng vì Phượng quốc chúng ta ở am ni cô cầu phúc nhiều năm như vậy."

"Không nghe nói sao, Chiến quốc Chiến Vương gia thích Công Chúa chúng ta, đã đến Phượng Thành."

"Thật là Chiến Vương sao? Nghe nói hần là đệ nhất mỹ nam."

"Cũng không phải sao, cũng không biết Thất Công Chúa sẽ chọn người nào, nghe nói trong lòng Thất Công Chúa vẫn có Hiên Viên Thái Tử."

.

Người chung quanh nhìn thấy Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết lập tức liền xông sao, lại thêm vào nhiều ngày Chiến Cảnh Thiên sai người ở trong dân chúng tuyên truyền, thảo luận càng sôi nổi.

Bất Hối nghe nói khoe miệng câu lên, tay khoác lên cánh tay của Chiến Cảnh Thiên, này nhân nam một mực yên lặng vì nàng làm các loại chuyện, tuy hần không nói, nhưng nàng đều biết, muốn không thích cũng không được.

"Các người xem, mấy vị này so với đội ngũ vừa rồi kia càng thêm đẹp mắt."

"A! Nam tử kia là ai, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua nam tử tuấn mỹ như vậy."

"Nàng kia cũng chưa thấy qua, so với Lục Công Chúa vừa rồi càng đẹp hơn!"

"Hần không là Chiến Vương gia cùng Thất Công Chúa đi"

.

Thời điểm Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên bước xuống xe, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, hôm nay hai người đều ăn mặc một chút, Chiến Cảnh Thiên ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, nhất là một đôi con ngươi tử sắc lại càng loá mắt, dáng người to lớn, cầm bào tử sắc, lại càng làm khí phách cùng quý khí của hần thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho người ta nhìn không được muốn cúng bái.

Bất Hối đồng dạng cũng là toàn thân tử sắc, khí chất cao quý cùng tao nhã, một trận gió thổi qua, làm cho người ta một loại cảm giác phiêu dật, trên mặt tuy không thi phấn nhưng làm cho người ta hít thở không thông, giọt lệ dưới khoe mắt kia chẳng những không tổn hại đến dung mạo của nàng, ngược lại tăng thêm

bao nhiêu quyển rũ.

Hai người sóng vai đi cùng một chỗ, giống như thần tiên trên trời đến nhân gian, cao quý bẩm sinh hiển lộ rõ ràng không bỏ sót, cái loại vương giả bề ngể thiên hạ làm dân chúng bên hồ nhao nhao quỳ xuống lạy.

Đám người Nam Cung Tuyệt cũng là tuyệt sắc, nhất là Nam Cung Tuyệt, nhìn thấy người chung quanh nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, trong lòng vô cùng buồn bực, từ nhỏ hấn ghét nhất là Chiến Cảnh Thiên, mỗi ngày hấn đều bị phụ thân treo bên miệng, không nghĩ tới bây giờ vẫn bị so không bằng hấn.

Nguyên Bích tự nhiên chú ý tới sắc mặt của hấn, cố ý khinh bỉ nhìn hấn một cái, điều này làm cho trong lòng hấn càng thêm buồn bực.

"Chúng thần khấu kiến Hộ Quốc Công Chúa! Công Chúa thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

.....

Trận đấu lần này là do quan phủ cử hành, cho nên có rất nhiều đại thần tới quan sát, bọn hấn tự nhiên nhận ra Bất Hối, rất nhiều đại thần ở trong triều đều rất có uy vọng, thời điểm nhìn thấy Lục Công Chúa có thể không quỳ, nhưng thân phận Bất Hối không giống.

Tuy thân phận Hộ Quốc Công Chúa của nàng chưa chiêu cáo thiên hạ, nhưng này cũng là chuyện ván đã đóng thuyền, cho nên vừa thấy nàng đến khẩn trương quỳ xuống.

"Đều miễn lễ bình thân." Khóe miệng Bất Hối chứa ý cười nhạt, đối với mọi người quỳ trên mặt đất khê mở môi son, thanh âm uyển chuyển êm tai làm cho người ta nói không nên lời thoải mái, tại mùa hạ nóng bức như một trận gió thoảng qua, thổi tan phiền nhiệt trong lòng mọi người.

"Tham kiến Chiến Vương gia!"

Các vị đại thần đứng dậy, nhao nhao nhìn về phía bên cạnh Bất Hối, thời điểm Lưu đại nhân nhìn đến Chiến Cảnh Thiên, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, bất quá nghĩ lại, hấn nhận ra Chiến Cảnh Thiên, cho nên đối với này hấn lại quỳ xuống.

Lời vừa nói ra, lại nhắc lên vô số gợn sóng, so với thời điểm vừa rồi nhìn đến Hiên Viên Thần vẫn còn ngoài ý muốn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thật là Chiến thần Vương gia trong truyền văn? Bất quá khi nhìn đến con người tử sắc của hấn là hoàng thất Chiến quốc độc nhất vô nhị liền xác định.

"Tham kiến Chiến Vương gia."

Những đại thần này kịp phản ứng trước, tiếp theo cũng nhao nhao quỳ xuống.

"Khấu kiến Chiến Vương gia."

Dân chúng sững sờ một lát cũng kịp phản ứng, lập tức quỳ xuống, trừ nam tử thiên hạ đệ nhất, ai còn có thể có tao nhả bực này? Trừ Chiến thần, ai còn có thể có khí phách bực này?

Khi dân chúng lại quỳ xuống lạy, Chiến Cảnh Thiên kéo tay Bất Hối, đồng thời nhìn những người đó!

Bọn hấn xuất hiện, làm cho không khí Phong Thủy Hồ tăng vọt, Hiên Viên Thần băng lãnh nhìn chăm chú vào Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, trong trí nhớ hấn đã từng thấy Bất Hối vài lần, nhưng mỗi một lần gặp đều rất hèn mọn, cúi đầu trốn sang một bên, làm cho hấn thập phần chán ghét.

Nhưng, lần này nhìn thấy nàng, một lần lại một lần mang cho hấn kinh hi, nhất là hiện tại, hấn vẫn đều muốn tìm một nữ tử như vậy, có thể cùng hấn dặt tay sóng vai đứng nơi cao nhất thế giới này, cùng quan sát muôn dân, hiện tại tìm được, nàng lại đứng ở bên người khác.

Không cam lòng!

Nếu tìm được, như thế liền nhất định phải đạt được nàng, hưởng chi, nàng vốn thuộc về mình !

Giờ khắc này, hấn thay đổi chủ ý, mặc kệ dùng phương pháp gì, đều phải đạt được nàng!

Phượng Uyển Tuyệt đứng ở bên người hấn, nguyên bản trên mặt tràn ngập đắc ý, nhưng khi nhìn đến ánh mắt nam nhân bên cạnh vẫn đi theo Bất Hối, không ngừng run run lông mi biểu hiện ra không bình tĩnh trong lòng nàng, cái loại ánh mắt nóng cháy này, cái loại ham muốn chiếm hữu bá đạo này, nàng quá mức rõ ràng.

Không được!

Nam nhân này là nàng lao lực thiên tân vạn khổ mới đạt được, nhất định không thể liền như vậy mất đi, song thủ gắt gao nắm chặt, trong mắt một mảnh ác độc.

"Thần, hôm nay để ta và người cùng tham gia thi đấu được không?" Lại ác độc nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Hiên Viên Thần, lúc này trong mắt đã bị thâm tình thay thế.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần mới đưa ánh mắt chuyển trở về, nhìn nữ nhân bên cạnh liếc mắt một cái, hẳn đã nhìn nàng rất nhiều lần, không thể không thừa nhận Phượng Uyển Tuyết cũng coi như là một tuyệt đại giai nhân, nhưng trong lục quốc không thiếu nhất là mỹ nữ, lấy thân phận của hắn, cái dạng gì chưa thấy qua.

Cho nên nữ nhân ở trong mắt hắn đều là một dạng, chỉ có nữ nhân vừa rồi bị hắn vứt bỏ kia là ngoại lệ.

"Được."

Tuy không thích nàng, bất quá hắn biết võ công Phượng Uyển Tuyết, trận đấu lần này phải có nữ tử tham gia, nàng là lựa chọn tốt nhất.

Thấy hắn đồng ý, trên mặt Phượng Uyển Tuyết lộ ra ý cười, ánh mắt kiên định nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người thắng được trận đấu này!" Đến lúc đó chỉ cần Hiên Viên Thần thắng, như thế nhất định sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

"Thì ra là hiền chất, người về nước Hoàng Thúc còn chưa đi thăm người, vị này chính là Chiến Vương gia đi, quả nhiên nhân trung long phượng."

Sau khi tất cả mọi người đứng dậy, Chiến Cảnh Thiên dắt Bất Hối đi tới sân thi đấu, thấy vậy, Phượng Kinh Thương cũng ý cười đầy mặt đi qua.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần, khí chất trên người hắn cũng là thập phần cao nhã, nếu không biết trước hắn là lão bản phía sau Túy Bát Tiên, còn có chuyện đêm qua, Bất Hối suýt nữa bị hắn lừa gạt.

Thời điểm ngày ấy nàng trở lại Phượng quốc, Phượng Kinh Thương không có ở đây, tuy đã gặp hắn hai lần nhưng nàng vẫn đều là dịch dung, cho nên Phượng Kinh Thương đúng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Bất Hối cũng nhẹ nhàng đáp lễ: "Bất Hối tham kiến Hoàng Thúc."

Thấy Phượng Kinh Thương thần tình ấm áp, Bất Hối trong lòng thầm nghĩ, nếu để hắn biết Túy Bát Tiên là bị mình phá đổ, còn nữ nhân hắn yêu thương cũng là bị mình hủy dung, không biết hắn còn có thể bình tĩnh như vậy.

"Dực Vương cũng nhân hậu như trong lời đồn!" Phượng Kinh Thương ở Phượng quốc có tiếng nhân hậu, già giặn, cho nên rất nhiều dân chúng hi vọng hắn có thể sau khi Phượng Kinh Thiên trăm năm đăng cơ.

Chiến Cảnh Thiên chẳng qua là đơn giản lên tiếng chào hỏi, đối với hắn cũng không có cái gì tôn kính, huống hồ buổi tối hôm qua bọn hắn lại kết thù.

"Hoàng chất nữ cùng Chiến Vương đến bên này quan sát đi, nơi này có thể nhìn toàn bộ quá trình trận đấu." Phượng Kinh Thương còn không biết đám người Chiến Cảnh Thiên là cùng Hiên Viên Thần thi đấu, hôm qua Hiên Viên Thần đi tìm hắn hôm nay cùng người đặt cược, nhưng không nói cho hắn là ai, lại thêm buổi tối hôm qua Phượng Uyển Tình bị thương, tâm tư của hắn đều ở trên người nàng.

"Hoàng Thúc không cần khách khí, Bất Hối lần này là tới tham gia trận đấu." Dứt lời, nhìn Hiên Viên Thần liếc mắt một cái.

Nghe vậy, trong mắt Phượng Kinh Thương hiện lên một tia kinh ngạc, khi nhìn Chiến Cảnh Thiên, còn có Hiên Viên Thần đang đi tới, chẳng lẽ hôm nay hai người kia đều dự thi?

Đồng thời đi theo bên cạnh bọn họ còn có rất nhiều đại thần, nghe xong cũng hoảng sợ vạn phần. Hai nam nhân này có thực lực nhất, vốn tưởng rằng bọn hắn sẽ gặp trên chiến trường, không nghĩ tới hôm nay lại tới giao phong trước.

Lúc này Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết cũng đã đi tới, hắn hôm nay cũng không dịch dung,

cũng là vì có thể hưởng lộc quốc tuyên bố hãn so với Chiến Cảnh Thiên mạnh hơn, không để ý đến ánh mắt người chung quanh, ngược lại là nhìn thoáng qua Bất Hối bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, chậm rãi mở miệng nói: "Chúng ta có thể tăng một cái tiền đặt cược?"

"Hiên Viên Thái Tử cùng Chiến Vương gia hạ tiền đặt cược gì sao?" Lúc này, Phượng Kinh Thương đi ra, hai phe vừa thấy mặt liền nộ khí lớn như vậy, cũng rất quan tâm tiền đặt cược là cái gì.

Đồng dạng, người chung quanh cũng cực kỳ quan tâm, mở to hai mắt chờ trả lời.

"Dịch Thành, quyền khai thác mỏ, còn có Thâm hải minh châu, hiện tại Bản Thái Tử muốn thêm nàng vào, không biết Chiến Vương có dám đồng? !" Ánh mắt Hiên Viên Thần vẫn chăm chú vào Bất Hối, trong mắt gợi lên quét xuống tính kế.

Nghe vậy, trong lòng Bất Hối dâng lên căm giận ngút trời, nam nhân này vốn đem nàng vô tình vứt bỏ, hiện tại cư nhiên còn lớn lối lấy nàng làm tiền đặt cược, coi nàng là cái gì? Hàng hóa tùy ý vứt bỏ?

Đồng thời, trong lòng căm tức còn có Chiến Cảnh Thiên, hai hàng lông mày nhíu chặt, quanh thân tản ra vô tận lãnh ý, đối với Hiên Viên Thần lạnh giọng nói: "Chiến Cảnh Thiên ta hôm nay thề với trời, đời này sẽ không lấy nữ nhân của ta ra đặt cược! Lại càng không lợi dụng nữ nhân của ta đi đổi lợi ích gì! Nếu là có người vũ nhục nữ nhân của ta, Bốn Vương chắc chắn sẽ xóa bỏ khỏi thế giới này!"

Đối với lời thề quyết tuyệt của Chiến Cảnh Thiên, lửa giận trong lòng Bất Hối lập tức tiêu thất triệt để, thu lại ánh mắt trên người Hiên Viên Thần, thâm sâu nhìn vào hãn, cầm thật chặt tay hãn, mười ngón giao thoa, kể rõ kích động trong lòng nàng.

Giờ khắc này chấn kinh còn có Hiên Viên Thần, hãn chưa bao giờ nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên sẽ cự tuyệt, nếu lần này đấu thắng, có thể quang minh chính đại đem nàng đi không phải tốt sao?

"Chẳng lẽ Chiến Vương cảm thấy nữ nhân so với giang sơn trọng yếu hơn?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt Bất Hối, khí phách nói: "Giang sơn tính là cái gì, ở trong mắt Bốn Vương, cho dù là thiên hạ này cũng không bằng nàng!" Dứt lời nhìn Hiên Viên Thần cuồng vọng cười: "Huống hồ, giang sơn này một ngày nào đó cũng sẽ thuộc về Bốn Vương!"

Chiến Cảnh Thiên vốn muốn trực tiếp dẫn nàng đến phòng tiếp tục ngủ, bất quá nàng lại nhảy xuống: "Chuyện trận đấu ngày mai đã điều tra rõ ràng chưa?"

Các nàng vào ban ngày đã đáp ứng Hiên Viên Thần ngày mai sẽ đi tham gia đấu thuyền rồng, lần này nhất định phải hung hăng đả kích hãn! Còn có Dịch Thành, nhất định phải thay Chiến Cảnh Thiên đạt được.

Chuyện trận đấu thời điểm giữa trưa đã sai người đi thăm dò, cho nên sau khi nàng mở miệng, Vô Ảnh từ góc tối đi ra, đấu thuyền rồng là hàng năm đều có, cho nên rất dễ tra.

"Đấu thuyền rồng là tham gia theo nhóm, chia làm cá nhân thi đấu cùng đoàn thể thi đấu, hai trận đấu đạt được thêm, đội cao nhất sẽ chiến thắng."

Nghe vậy, Bất Hối đến là có chút nghi hoặc, còn tưởng rằng giống như hiện đại, người nào nhanh nhất sẽ chiến thắng.

"Cá nhân thi đấu là bên trong tổ phái ra một người thực lực mạnh tham gia, đoàn thể thi đấu là mỗi tổ phái ra tám người, bất quá năm nay nghe nói còn có một chút quy tắc mới, ngày mai mới có thể công bố."

Cá nhân thi đấu bây giờ còn chưa xác định người nào tham gia, nhưng trận đầu hãn không để Chiến Cảnh Thiên lên sân khấu, hãn cùng Hiên Viên Thần đánh giá khẳng định là lưu đến sau cùng, tiếp theo là đoàn thể thi đấu, nhưng lúc này Bách Lý hê cùng Lý Mộc Dương đều đã ly khai, còn lại vài người, Phượng Yêu bị thương không thể tham gia, còn kém mấy cái, chỉ có thể từ trong người của Chiến Cảnh Thiên chọn ra.

Nguyên bản loại trận đấu này Bất Hối không muốn để Chiến Cảnh Thiên bại lộ thực lực, phải biết rằng, trong loạn thế, tài năng càng sâu, khả năng chiến thắng sau cùng càng lớn.

Tiếp theo vài người lại thảo luận quy tắc trận đấu một chút liền trở về nghỉ ngơi, muốn dùng trạng thái tốt nhất tham gia thi đấu.

*

Thời gian một đêm rất nhanh liền đi qua, sáng sớm ngày thứ hai, vài người ngồi trong xe ngựa chạy ra

ngoài thành.

Bởi vì phần thưởng năm nay phong phú, cho nên người tham gia đặc biệt nhiều, xem nào nhiệt cũng nhiều, trên đường nơi nơi đều là xe ngựa, vô cùng chen chúc, hôm nay ra ngoài có vẻ sớm, cho nên cũng không sốt ruột, tùy ý xe ngựa từ từ chạy tới.

Bọn hăn đều không dịch dung, lần này nhất định phải quang minh chính đại dẫm nát Hiên Viên Thần dưới chân, từ trong tay hăn thắng được Dịch Thành, để lục quốc biết hăn vĩnh viễn là bại tướng trong tay Chiến Cảnh Thiên.

Nửa canh giờ sau, đoàn người mới đến Phượng Hồ, giờ phút này Phượng Hồ tụ tập hàng ngàn người, không đơn thuần là người Phượng Thành, còn có rất nhiều người quốc gia khác cũng tới quan sát, mà trận đấu lần này còn có rất nhiều người nước khác tới dự thi.

Thời tiết hôm nay tuy vẫn sáng sủa, nhưng gió lại rất lớn, này đối với trận đấu thuyền rồng cũng không lợi, rất nhiều kẻ dự thi không ngừng oán giận.

"Các người mau nhìn, trận đấu lần này Dực vương cư nhiên đến đây, xem ra hôm nay có đại nhân vật tham gia."

"Dực vương vẫn anh tuấn như vậy, trong phủ lúc này cũng không có phi tử, thật không biết hăn thích cái dạng gì?"

"Cái dạng gì, nam nhân, ha ha ha."

.

Nghe những người chung quanh bình luận, khoe miệng Bất Hối câu lên, xem ra Phượng Kinh Thương cũng là nam tử si tình, bất quá này cũng không phải tình yêu bình thường, nhất định là không có kết quả tốt.

"Các người mau nhìn, vị nam tử kia so với Dực vương còn anh tuấn hơn!"

"Nữ tử bên cạnh hăn cũng là tuyệt sắc, lão tử cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua nữ nhân ôn nhu như vậy."

"Hừ! Người không biết đó là người nào sao? Kia là Hiên Viên Thái Tử, vị nữ tử bên người kia là đương triều Lục Công Chúa, cẩn thận nghe được muốn đầu chó của người."

"Hiên Viên Thái Tử? Không phải định thân cùng Thất Công Chúa sao? Như thế nào lại cùng Lục Công Chúa một chỗ? Bất quá hai người đứng chung một chỗ thật xứng."

"Chậc! Các người còn không biết đi, Lục Công Chúa quyến rũ mọi phu tương lai chính mình."

"A, vậy Thất Công Chúa làm sao bây giờ, nàng vì Phượng quốc chúng ta ở am ni cô cầu phúc nhiều năm như vậy."

"Không nghe nói sao, Chiến quốc Chiến Vương gia thích Công Chúa chúng ta, đã đến Phượng Thành."

"Thật là Chiến Vương sao? Nghe nói hăn là đệ nhất mỹ nam."

"Cũng không phải sao, cũng không biết Thất Công Chúa sẽ chọn người nào, nghe nói trong lòng Thất Công Chúa vẫn có Hiên Viên Thái Tử."

.

Người chung quanh nhìn thấy Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết lập tức liền xông vào, lại thêm vào nhiều ngày Chiến Cảnh Thiên sai người ở trong dân chúng tuyên truyền, thảo luận càng sôi nổi.

Bất Hối nghe nói khoe miệng câu lên, tay khoác lên cánh tay của Chiến Cảnh Thiên, này nhân nam một mực yên lặng vì nàng làm các loại chuyện, tuy hăn không nói, nhưng nàng đều biết, muốn không thích cũng không được.

"Các người xem, mấy vị này so với đội ngũ vừa rồi kia càng thêm đẹp mắt."

"A! Nam tử kia là ai, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua nam tử tuấn mỹ như vậy."

"Nàng kia cũng chưa thấy qua, so với Lục Công Chúa vừa rồi càng đẹp hơn!"

"Hăn không là Chiến Vương gia cùng Thất Công Chúa đi"

.

Thời điểm Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên bước xuống xe, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, hôm nay hai người đều ăn mặc một chút, Chiến Cảnh Thiên ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, nhất là một đôi con

người tử sắc lại càng loá mắt, dáng người to lớn, cầm bào tử sắc, lại càng làm khí phách cùng quý khí của hần thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho người ta nhìn không được muốn cúng bái.

Bất Hối đồng dạng cũng là toàn thân tử sắc, khí chất cao quý cùng tao nhã, một trận gió thổi qua, làm cho người ta một loại cảm giác phiêu dật, trên mặt tuy không thi phấn nhưng làm cho người ta hít thở không thông, giọt lệ dưới khóe mắt kia chẳng những không tổn hại đến dung mạo của nàng, ngược lại tăng thêm bao nhiêu quyến rũ.

Hai người sóng vai đi cùng một chỗ, giống như thần tiên trên trời đến nhân gian, cao quý bẩm sinh hiển lộ rõ ràng không bỏ sót, cái loại vương giả bề ngể thiên hạ làm dân chúng bên hồ nhao nhao quỳ xuống lạy.

Đám người Nam Cung Tuyệt cũng là tuyệt sắc, nhất là Nam Cung Tuyệt, nhìn thấy người chung quanh nhìn cũng chưa từng nhìn hần liếc mắt một cái, trong lòng vô cùng buồn bực, từ nhỏ hần ghét nhất là Chiến Cảnh Thiên, mỗi ngày hần đều bị phụ thân treo bên miệng, không nghĩ tới bây giờ vẫn bị so không bằng hần.

Nguyên Bích tự nhiên chú ý tới sắc mặt của hần, cố ý khinh bỉ nhìn hần một cái, điều này làm cho trong lòng hần càng thêm buồn bực.

"Chúng thần khấu kiến Hộ Quốc Công Chúa! Công Chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

.....

Trận đấu lần này là do quan phủ cử hành, cho nên có rất nhiều đại thần tới quan sát, bọn hần tự nhiên nhận ra Bất Hối, rất nhiều đại thần ở trong triều đều rất có uy vọng, thời điểm nhìn thấy Lục Công Chúa có thể không quỳ, nhưng thân phận Bất Hối không giống.

Tuy thân phận Hộ Quốc Công Chúa của nàng chưa chiêu cáo thiên hạ, nhưng này cũng là chuyện ván đã đóng thuyền, cho nên vừa thấy nàng đến khẩn trương quỳ xuống.

"Đều miễn lễ bình thân." Khóe miệng Bất Hối chứa ý cười nhạt, đối với mọi người quỳ trên mặt đất khẽ mở môi son, thanh âm uyển chuyển êm tai làm cho người ta nói không nên lời thoải mái, tại mùa hạ nóng bức như một trận gió thoảng qua, thổi tan phiền nhiệt trong lòng mọi người.

"Tham kiến Chiến Vương gia!"

Các vị đại thần đứng dậy, nhao nhao nhìn về phía bên cạnh Bất Hối, thời điểm Lưu đại nhân nhìn đến Chiến Cảnh Thiên, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, bất quá nghĩ lại, hần nhận ra Chiến Cảnh Thiên, cho nên đối với này hần lại quỳ xuống.

Lời vừa nói ra, lại nhắc lên vô số gợn sóng, so với thời điểm vừa rồi nhìn đến Hiên Viên Thần vẫn còn ngoài ý muốn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thật là Chiến thần Vương gia trong truyền văn? Bất quá khi nhìn đến con người tử sắc của hần là hoàng thất Chiến quốc độc nhất vô nhị liền xác định.

"Tham kiến Chiến Vương gia."

Những đại thần này kịp phản ứng trước, tiếp theo cũng nhao nhao quỳ xuống.

"Khấu kiến Chiến Vương gia."

Dân chúng sững sờ một lát cũng kịp phản ứng, lập tức quỳ xuống, trừ nam tử thiên hạ đệ nhất, ai còn có thể có tao nhã bực này? Trừ Chiến thần, ai còn có thể có khí phách bực này?

Khi dân chúng lại quỳ xuống lạy, Chiến Cảnh Thiên kéo tay Bất Hối, đồng thời nhìn những người đó!

Bọn hần xuất hiện, làm cho không khí Phong Thuỷ Hồ tăng vọt, Hiên Viên Thần bằng lãnh nhìn chăm chú vào Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên, trong trí nhớ hần đã từng thấy Bất Hối vài lần, nhưng mỗi một lần gặp đều rất hèn mọn, cúi đầu trốn sang một bên, làm cho hần thập phần chán ghét.

Nhưng, lần này nhìn thấy nàng, một lần lại một lần mang cho hần kinh hãi, nhất là hiện tại, hần vẫn đều muốn tìm một nữ tử như vậy, có thể cùng hần dắt tay sóng vai đứng nơi cao nhất thế giới này, cùng quan sát muôn dân, hiện tại tìm được, nàng lại đứng ở bên người khác.

Không cam lòng!

Nếu tìm được, như thế liền nhất định phải đạt được nàng, hưởng chi, nàng vốn thuộc về mình !

Giờ khắc này, hãn thay đổi chủ ý, mặc kệ dùng phương pháp gì, đều phải đạt được nòng!

Phượng Uyển Tuyết đứng ở bên người hãn, nguyên bản trên mặt tràn ngập đắc ý, nhưng khi nhìn đến ánh mắt nam nhân bên cạnh vẫn đi theo Bất Hối, không ngừng run run lông mi biểu hiện ra không bình tĩnh trong lòng nòng, cái loại ánh mắt nóng cháy này, cái loại ham muốn chiếm hữu bá đạo này, nòng quá mức rõ ràng.

Không được!

Nam nhân này là nòng lao lực thiên tân vạn khổ mới đạt được, nhất định không thể liền như vậy mất đi, song thủ gắt gao nắm chặt, trong mắt một mảnh ác độc.

"Thần, hôm nay để ta và người cùng tham gia thi đấu được không?" Lại ác độc nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Hiên Viên Thần, lúc này trong mắt đã bị thâm tình thay thế.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần mới đưa ánh mắt chuyển trở về, nhìn nữ nhân bên cạnh liếc mắt một cái, hãn đã nhìn nòng rất nhiều lần, không thể không thừa nhận Phượng Uyển Tuyết cũng coi như là một tuyệt đại giai nhân, nhưng trong lục quốc không thiếu nhất là mỹ nữ, lấy thân phận của hãn, cái dạng gì chưa thấy qua.

Cho nên nữ nhân ở trong mắt hãn đều là một dạng, chỉ có nữ nhân vừa rồi bị hãn vứt bỏ kia là ngoại lệ.

"Được."

Tuy không thích nòng, bất quá hãn biết võ công Phượng Uyển Tuyết, trận đấu lần này phải có nữ tử tham gia, nòng là lựa chọn tốt nhất.

Thấy hãn đồng ý, trên mặt Phượng Uyển Tuyết lộ ra ý cười, ánh mắt kiên định nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người thắng được trận đấu này!" Đến lúc đó, chỉ cần Hiên Viên Thần thắng, như thế nhất định sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

"Thì ra là hiền chất, người về nước Hoàng Thúc còn chưa đi thăm người, vị này chính là Chiến vương gia đi, quả nhiên nhân trong long phượng."

Sau khi tất cả mọi người đứng dậy, Chiến Cảnh Thiên dắt Bất Hối đi tới sân thi đấu, thấy vậy, Phượng Kinh Thương cũng ý cười đẩy mắt đi qua.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần, khí chất trên người hãn cũng là thập phần cao nhã, nếu không biết trước hãn là lão bản phía sau Túy Bát Tiên, còn có chuyện đêm qua, Bất Hối suýt nữa bị hãn lừa gạt.

Thời điểm ngày ấy nòng trở lại Phượng quốc, Phượng Kinh Thương không có ở đây, tuy đã gặp hãn hai lần, nhưng nòng vẫn đều là dịch dung, cho nên Phượng Kinh Thương đúng là lần đầu tiên nhìn thấy nòng. Bất Hối cũng nhẹ nhàng đáp lễ: "Bất Hối tham kiến Hoàng thúc."

Thấy Phượng Kinh Thương thần tình ấm áp, Bất Hối trong lòng thầm nghĩ, nếu để hãn biết Túy Bát Tiên là bị mình phá đổ, còn nữ nhân hãn yêu thương cũng là bị mình hủy dung, không biết hãn còn có thể bình tĩnh như vậy không.

"Dực Vương cũng nhân hậu như trong lời đồn!" Phượng Kinh Thương ở Phượng quốc, có tiếng nhân hậu, già dặn, cho nên rất nhiều dân chúng chỉ hy vọng hãn có thể sau khi Phượng Kinh Thiên trăm năm đăng cơ.

Chiến Cảnh Thiên chẳng qua là đơn giản lên tiếng chào hỏi, đối với hãn cũng không có cái gì tôn kính, huống hồ buổi tối hôm qua bọn hãn lại kết thù.

"Hoàng chất nữ cùng Chiến Vương đến bên này quan sát đi, nơi này có thể nhìn toàn bộ quá trình trận đấu." Phượng Kinh Thương còn không biết đám người Chiến Cảnh Thiên là cùng Hiên Viên Thần thi đấu, hôm qua Hiên Viên Thần đi tìm hãn, hôm nay cùng người đặt cược, nhưng không nói cho hãn là ai, lại thêm buổi tối hôm qua Phượng Uyển Tình bị thương, tâm tư của hãn đều ở trên người nòng.

"Hoàng Thúc không cần khách khí, Bất Hối lần này tới là tham gia trận đấu." Dứt lời, nhìn Hiên Viên Thần liếc mắt một cái.

Nghe vậy, trong mắt Phượng Kinh Thương hiện lên một tia kinh ngạc, khi nhìn Chiến Cảnh Thiên, còn

có Hiên Viên Thần đang đi tới, chẳng lẽ hôm nay hai người kia đều dự thi?

Đồng thời đi theo bên cạnh họ còn có rất nhiều đại thần, nghe xong cũng hoảng sợ vạn phần. Hai nam nhân này có thực lực nhất, vốn tưởng rằng bọn hắn sẽ gặp trên chiến trường, không nghĩ tới hôm nay lại tới giao phong trước.

Lúc này Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyển Tuyết cũng đã đi tới, hẳn hôm nay cũng không dịch dung, cũng là vì có thể hướng lực quốc tuyên bố hẳn so với Chiến Cảnh Thiên mạnh hơn, không để ý đến ánh mắt người xung quanh, ngược lại là nhìn thoáng qua Bất Hối bên cạnh Chiến Cảnh Thiên, chậm rãi mở miệng nói: “Chúng ta có thể tăng một cái tiền đặt cược?”

“Hiên Viên Thái tử cùng Chiến Vương gia hạ tiền đặt cược gì sao?” Lúc này Phượng Kinh Thương đi ra, hai phe vừa thấy mặt liền nộ khí lớn như vậy, cũng rất quan tâm tiền đặt cược là cái gì.

Đồng dạng, người xung quanh cũng cực kỳ quan tâm, mở to hai mắt chờ trả lời.

“Dịch Thành, quyền khai thác mỏ, còn có Thâm Hải minh châu, hiện tại Bản Thái tử muốn thêm nàng vào, không biết Chiến Vương có dám đồng ý?” Ánh mắt Hiên Viên Thần vẫn chăm chú vào Bất Hối, trong mắt gợi lên quét xuống tính kế.

Nghe vậy, trong lòng Bất Hối dâng lên căm giận ngút trời, nam nhân này vốn đem nàng vô tình vứt bỏ, hiện tại cư nhiên còn lớn lối lấy nàng làm tiền cược, coi nàng là cái gì? Hàng hóa tùy ý vứt bỏ?

Đồng thời, trong lòng căm tức còn có Chiến Cảnh Thiên, hai hàng lông mày nhíu chặt, quanh thân tản ra vô tận lãnh ý, được Hiên Viên Thần lạnh giọng nói: “Chiến Cảnh Thiên ta hôm nay thề với trời, đời này sẽ không lấy nữ nhân của ta ra đặt cược! Lại càng không lợi dụng nữ nhân của ta đi đổi lợi ích gì! Nếu là có người vũ nhục nữ nhân của ta, Bốn Vương chắc chắn sẽ xóa bỏ khỏi thế giới này!”

Đối với lời thề quyết tuyệt của Chiến Cảnh Thiên, lửa giận trong lòng Bất Hối lập tức tiêu thất triệt để, thu lại ánh mắt trên người Hiên Viên Thần, thâm sâu nhìn vào hắn, cầm thật chặt tay hắn, mười ngón giao thoa, kể rõ kích động trong lòng nàng.

Giờ khắc này, chấn kinh còn có Hiên Viên Thần, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên sẽ cự tuyệt, nếu lần này đấu thắng, có thể quang minh chính đại đem nàng đi không phải tốt sao?

“Chẳng lẽ Chiến Vương cảm thấy nữ nhân so với giang sơn trọng yếu hơn?”

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt Bất Hối, khí phách nói: “Giang sơn tính là cái gì, ở trong mắt Bốn Vương, cho dù là thiên hạ này cũng không bằng nàng!” Dứt lời nhìn Hiên Viên Thần cuồng vọng cười: “Huống hồ giang sơn này một ngày nào đó cũng sẽ thuộc về Bốn Vương!”

Chương 86: Thi đấu thuyền rồng bắt đầu, gió nổi mây phun

.....

Nghe được Chiến Cảnh Thiên nói, trong mắt Hiên Viên Thần càng ngày càng mờ trầm, khi nhìn Bất Hối bên cạnh hẳn, trong mắt lóe ra càng thêm nóng cháy quang mang, một ngày nào đó hẳn muốn nhìn, Chiến Cảnh Thiên là muốn giang sơn, hay là muốn mỹ nhân!

Lời sau cùng của Chiến Cảnh Thiên là dùng nội lực chuyển ra ngoài, thanh âm cuồng vọng lượn vòng trên không, thật lâu không tiêu tan, đồng thời, cũng ở trong lòng mỗi người thật lâu không tiêu tan.

Trong lòng mỗi người đều nhắc lên cơn sóng gió động trời.

Trong mắt những nam nhân kia, nữ nhân chỉ là loại phụ thuộc, nếu có thể mang đến lợi ích thật lớn cho mình đều có thể hy sinh, chỉ cần có tiền, có quyền, dạng nữ nhân gì không chiếm được?

Nhưng bây giờ nghĩ lại, chính mình đã từng đưa nữ nhân mình yêu ra ngoài, tuy đạt được lợi ích thật lớn, nhưng từ đó về sau tâm liền trống rỗng, cho dù có nhiều nữ nhân cũng không bằng một người kia, hối hận sao? Có lẽ, bất quá kia có năng lực thế nào, nữ nhân nhất định là để đổi lấy lợi ích.

Hôm nay nghe được Chiến Cảnh Thiên nói, trong lòng hỏi lại, thật sự so với cái gì cũng trọng yếu hơn sao?

Nhưng mặc kệ bọn hắn nghĩ gì, hiện tại trong lòng đều là vô cùng bội phục Chiến Cảnh Thiên, thời điểm có ích lợi bọn hắn sẽ đẩy nữ nhân của mình ra, nhưng Bất Hối là Công Chúa Phượng Quốc, há lại cho người nước khác tùy ý đẩy tới đẩy đi.

Muốn nói rung động nhất là nữ nhân đứng ở chỗ này, ai không hy vọng có thể có được một nam nhân yêu mình như vậy, đặc biệt những nữ nhân bởi vì lợi ích bị đưa ra ngoài, vẫn cho là vận mệnh nữ nhân từ xưa, nhưng, Chiến Cảnh Thiên lại cho các nàng hi vọng, có thể có rất nhiều nam nhân cũng như hắn, chẳng qua là các nàng không gặp được mà thôi.

Nhớ tới cảnh ngộ chính mình, cùng đã từng yêu nhau, trong mắt đều nén lệ, nếu mình lúc trước gặp được nam nhân như Chiến Vương.

Ban đầu còn có vài người cảm thấy, nếu Bất Hối cùng Hiên Viên Quốc Thái Tử định thân, hiện tại hôn ước còn chưa giải trừ nên tuân thủ nữ tặc, không nên cùng Chiến Cảnh Thiên cùng một chỗ, nhưng giờ phút này, tất cả đều nghiêng về Chiến Cảnh Thiên, loại nam nhân này, cho dù chết cũng phải nắm chặt.

Trong lòng Phượng Uyển Tuyết lại càng không bình tĩnh, rất không dễ dàng để nàng trở thành hai bàn tay trắng, dựa vào cái gì nàng ra ngoài dạo một vòng có thể đạt được nam nhân tốt như vậy? Khóe miệng gợi lên nụ cười độc ác, nhất định sẽ không để nàng như nguyện.

Giờ phút này, ánh mắt Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần vẫn chăm chú nhìn nhau, hết sức căng thẳng!

Người chung quanh cũng khẩn trương, trong lòng suy đoán, nếu bọn hắn đánh nhau, rốt cuộc là ai mới có thể chiến thắng?

"Ha ha. Bốn Vương thật cao hứng hai vị đều có thể tham gia trận đấu thuyền rồng lần này, nhị vị sao không ở trong trường thi đấu hảo hảo đo sức một phen?" Phượng Kinh Thương thấy hai người kia sắp đánh nhau, đúng lúc xuất hiện làm người hoà giải.

Trận đấu lần này là hẳn phụ trách, không thể xảy ra vấn đề gì, hướng hồ, nghe xong lời vừa rồi kia, đối với Chiến Cảnh Thiên cũng là thập phần khâm phục.

Chính hắn cũng yêu một nữ nhân, nhưng thân phận bọn hắn không thể quang minh chính đại cùng một chỗ, hẳn đối với cái vị trí kia không chút quyến luyến, nhưng vì nàng, vì sau này có thể không cần lén lút, hẳn nguyện ý đi tranh đoạt.

Trải qua Phượng Kinh Thương hòa giải, Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần thu hồi ánh mắt, khóe miệng gợi lên quét xuống cười lạnh, chờ mong trận đấu kế tiếp.

"Cảm ơn người!"

Bất Hối nắm thật chặt tay hắc, ở bên tai hắc nhẹ giọng nói, tuy biết hắc sẽ không lấy mình ra làm tiền đặt cược, nhưng khi nghe hắc nói lời kia vẫn cảm động vạn phần, nam nhân này có thể vì nàng vứt bỏ giang sơn, như thế, nàng cũng có thể hỗ trợ hắc chiếm lấy giang sơn này!

Chiến Cảnh Thiên biết suy nghĩ của nàng, nữ nhân của hắc vốn để sủng, không cần nàng cảm động, chỉ cần nàng vui vẻ là được, cho nên mâu quang nhất chuyển, ở bên tai nàng nói nhỏ nói: "Như vậy không có thành ý, nếu thật sự muốn cảm tạ tướng công hãy mau bồi dưỡng sức khỏe thật tốt, vì phu đã đợi hai mươi mấy năm."

Nghe vậy, Bất Hối đỏ mặt lên, nàng chờ đợi so với hắc còn dài hơn, kiếp trước thêm kiếp này, hơn bốn mươi năm.

Đánh giá nam nhân này từ đầu đến chân, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ vô khuyết, nàng đúng là nhớ đến đã lâu, nếu không, đợi trận đấu kết thúc trở về trực tiếp lao vào?

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng khẳng định sẽ không nói với Chiến Cảnh Thiên như vậy, quay đầu trừng mắt Hoa Thiên Thần, thấp giọng nói: "Lang băm!"

Đối với một cử động kia của nàng, Chiến Cảnh Thiên trong lòng cười trộm, cũng quay đầu nhìn Hoa Thiên Thần liếc mắt một cái, cũng phun ra hai chữ: "Lang băm!"

Hoa Thiên Thần vốn ở phía sau cùng Phượng Yêu nói chuyện, bị hai người bọn hắc danh kỳ diệu mắng mạt, chính mình lại như thế nào trêu chọc đến bọn hắc.

Nam Cung Tuyệt vẫn cúi đầu đi ở phía sau, nghe Chiến Cảnh Thiên nói xong, hắc đột nhiên cảm thấy trong đầu một đạo linh quang hiện ra, lập tức đã nghĩ thông suốt, chấp niệm trong lòng cũng buông xuống, nếu thích nàng, như thế nên hi vọng nàng hạnh phúc, Chiến Cảnh Thiên là nam nhân đáng phó thác, nhất định sẽ cho nàng hạnh phúc.

Như chính mình sao, chỉ cần nhìn thì tốt rồi, đợi sinh nhật nàng đi qua là có thể trở lại trước kia sinh sống, loại cuộc sống tiêu dao tự tại này mới thích hợp với mình.

Bất quá trước khi trở về, nhất định phải giải quyết một chuyện, nếu đã cho Lưu Vân ra mặt thì phải liên quan tới cùng, coi như mình không chiếm được nàng, như thế đem nha hoàn của nàng mang đi cũng được, không tính chịu thiệt!

Chuyện vẫn hoang mang rối cực tháo ra, trong lòng cũng trở nên thoải mái, khoe miệng cao cao kiêu lên, nghĩ đến sau khi nữ nhân hung dữ kia gả cho Lưu Vân thì toàn bộ đều nghe theo mình, bảo nàng nấu cơm nàng phải nấu cơm, bảo nàng tắm chân nàng phải tắm chân, rất thích ý.

Xì!

Nghĩ đến đây vui vẻ bật cười.

"Cười gì vậy?"

Nguyên Bích vẫn theo ở phía sau, Nam Cung Tuyệt ngay ở bên cạnh nàng, thời điểm bắt đầu toàn thân hắc đều đã tản ra dày đặc đau thương, ngay lúc nàng suy nghĩ nên an ủi như thế nào, hắc lại đột nhiên nở nụ cười.

Nghe vậy, Nam Cung Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Nguyên Bích, khoe miệng tươi cười lớn hơn nữa, giống như nàng hiện tại liền cung kính bưng trà đưa nước cho hắc.

"Ngốc tử!"

Bị hắc nhìn như vậy, trong lòng Nguyên Bích mao mao, toàn thân cũng không được tự nhiên, mắng nhỏ một tiếng bước về phía trước.

Thấy nàng đi, Nam Cung Tuyệt cũng bước nhanh đuổi theo, nàng nhanh hắc cũng nhanh, nàng chậm hắc cũng chậm.

"Nam Cung Tuyệt, ngươi tới cùng muốn làm gì?" Nguyên Bích rốt cực phát hỏa, chung quanh rất nhiều người nhìn, bị nam nhân này nhìn chăm chú toàn thân không được tự nhiên, trên mặt càng ngày càng nóng, muốn cách hắc xa một chút cũng không thể như nguyện.

"Ha ha, khi nào thì đồng ý việc hôn nhân này?" Nam Cung Tuyệt mặc kệ nàng thế nào, hắc vẫn là cái tính chuyện muốn làm ai cũng ngăn không được.

Hắn nói vừa xong, mặt Nguyên Bích liền đen, thì ra là vì chuyện này, trong lòng không hiểu vì sao mất mát như vậy, không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Nam Cung Tuyệt hiện tại đúng là đem ánh mắt trên người Bất Hối đều chuyển tới trên thân thể nàng, công lực hắn cũng không phải là người bình thường có thể chống cự : "Này, người còn chưa trả lời ta, việc hôn nhân này người tới cùng có đồng ý hay không?"

"Tiểu nương tử, người liền đồng ý đi."

"Đúng vậy, người ta có thành ý như vậy, bộ đáng lại tốt như vậy, liền gả đi!"

"Gả đi!"

.....

Các nàng theo ở phía sau, bên người có rất nhiều dân chúng, vừa rồi thanh âm nói chuyện không nhỏ, cho nên rất nhiều người nghe được, những đại nương xuất hiện nhao nhao khuyên nhủ Nguyên Bích.

"Sao lại thế này?"

Phía sau nháo như vậy, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên cũng nghe được, đi đến bên cạnh Nguyên Bích cùng Nam Cung Tuyệt bị đoàn người vây vào giữa hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt Nguyên Bích ửng đỏ, vẻ mặt e lệ đứng ở nơi đó, đầu đầy mồ hôi, Nam Cung Tuyệt cười tít mắt đứng ở một bên nhìn nàng, ánh mắt thập phần bì ối.

"Tiểu thư, người mau đuổi hắn đi." Nhìn thấy Bất Hối, Nguyên Bích như nhìn đến cứu tinh lập tức chạy tới, cau gợn nhìn Nam Cung Tuyệt, chẳng lẽ hắn không nhìn ra những người chung quanh hiểu lầm sao?

"Phượng Nhi, người làm cho nàng đồng ý việc hôn nhân này đi." Nam Cung Tuyệt vừa thấy Bất Hối khẩn trương cười đã đi tới, vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm Nguyên Bích.

"Thì ra là người bên người Thất Công Chúa, Công Chúa khiến cho nàng gả đi."

"Đúng vậy, vị công tử này đúng là rất si tình."

"Bộ đáng lại anh tuấn như vậy, công tử, người suy xét cân nhắc ta đi."

.....

Người vây xem biết rõ thân phận Bất Hối, cũng nghe được Chiến Cảnh Thiên vừa mới nói những lời này, hiện tại những người đó đối với tình yêu của các nàng vô cùng hâm mộ, hiện tại lại gặp được một đôi như vậy, đương nhiên hi vọng cũng có thể thành gia quyến.

Mãi đến lúc này, Nam Cung Tuyệt mới hậu tri hậu giác phát hiện, người chung quanh lắm, nhìn Nguyên Bích tức giận đến đỏ mặt, trong lòng cũng hết sức băn khoăn, quan trọng nhất là xin lỗi Lưu Vân.

"Đều ngậm miệng, không được nói ." Phát hiện sai lầm, đương nhiên phải ngăn cản, nhưng hắn không thể nói thẳng, đây là nương tử của thuộc hạ, cho nên chỉ có thể làm cho bọn họ ngậm miệng.

Nhưng hắn vừa nói, người vây xem đều nở nụ cười, tuy ngậm miệng không nói nhưng ái muội trong mắt so với nói cái gì đó càng thêm lực.

Lại là nam nhân sợ vợ!

Nam Cung Tuyệt vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng thở dài một hơi, thôi, sai lầm rồi liền sai lầm đi! Dù sao chỉ cần Lưu Vân hiểu là được.

Bất Hối thấy hắn lại thành thật theo ở phía sau, tiếp tục mang theo vài người hướng bên hồ đi đến, trong lòng ngầm suy nghĩ, biểu tình Nguyên Bích vừa rồi rõ ràng cho thấy đối với Nam Cung Tuyệt hữu ý, nhưng Nam Cung Tuyệt lại vẫn tác hợp cho Lưu Vân, ai, thật sự là rối bòng bong.

Lại qua một ly trà nhỏ, hiện tại đã có rất nhiều người tới nơi này, rất nhiều nam tử đều chỉ mặc một kiện áo ngoài ở nơi đó cùng đợi, vừa thấy liền là tham gia thi đấu.

Hiên Viên Thần đến chậm hơn một chút so với các nàng, hiện tại ngồi ở ghế tựa chờ, phía sau theo mấy nam tử trang phục giống nhau, đồng dạng còn có hai hắc y nữ tử, khuôn mặt băng lãnh đứng ở kia.

Sau khi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đến chỗ, tự nhiên là có người đưa tới ghế dựa, các nàng trực tiếp đi qua ngồi xuống, cùng đợi trận đấu bắt đầu.

"Bên kia là Hắc Ưng tiêu cực, bọn hắn rất có khả năng chiến thắng trận đấu lần này, đầu lĩnh Hắc

Ứng trời sinh thần lực, thời điểm tuổi trẻ được cao nhân chỉ điểm, hiện tại cũng được coi như là cao thủ một phương, về sau sáng lập một cái Hắc Ứng tiêu cục, ở trong Phượng quốc thập phần có danh tiếng."

Hôm qua Bất Hối trở về nói việc này, Nam Cung Tuyệt liền sai người đi góp nhặt tư liệu, sáng sớm tư liệu liền đến tay, hiện tại giới thiệu cho Bất Hối.

"Hơn nữa còn có một tổ thực lực cũng có vẻ mạnh, chính là Hắc Dao môn bên kia, môn phái bọn hắc năm gần đây mới quật khởi. Tuy quật khởi trễ, nhưng trong đó cao thủ nhiều như mây, không ngừng có những nhân vật thành danh ẩn nấp đã lâu trên giang hồ gia nhập, bất quá môn chủ bọn hắc cực kỳ thần bí, cũng không biết thân phận của hắc, Sở Mạc giống như cùng bọn chúng có quan hệ."

Nói tới chỗ này, Nam Cung Tuyệt nhíu nhíu mày, lần trước có người ra bạc để Âm Ảnh Lâu điều tra bối cảnh Phong Thập Tam, về sau Nam Cung Tuyệt cho người đi thăm dò một hồi, đúng là người của Hắc Dao môn, mà chuyện này lại cùng Sở Mạc có quan hệ.

Nhắc tới Hắc Dao môn, Bất Hối không hề xa lạ, từ lần đầu tiên trên đường ngẫu nhiên gặp nhau, cho đến lần cứu Kỳ Vân, sau cùng một lần là ám sát chính mình, mỗi lần tiếp xúc đều khác nhau, nhưng thực lực cũng không phải thượng thừa, còn tưởng rằng là một ít môn phái, không nghĩ tới cư nhiên ẩn tàng sâu như vậy.

Chuyện Nam Cung Tuyệt là lâu chủ thiên hạ đệ nhất tình báo lâu, Chiến Cảnh Thiên đã nói với nàng, ngay cả Âm Ảnh Lâu cũng không thể điều tra ra chủ tử sau lưng, thật đúng là thần bí, khi nhìn Hiên Viên Thần bên kia liếc mắt một cái, chẳng lẽ là người của hắc?

"Người sau này trở về giúp ta tra một chuyện." Tiếp theo ở bên tai Nam Cung Tuyệt nói nhỏ.

Lần trước nàng bị ám sát, 'Hắc Sát' của Chiến Cảnh Thiên đã bị những người đó cầm đi, vẫn chưa lấy lại, lần này nhất định phải nghĩ biện pháp đoạt lại, đồng thời, những kẻ thương tổn người của hắc cũng không thể buông tha, từ sau lúc Thất Bảo bị lấy máu xem ra, Trương Thiết quả rất có khả năng còn sống, lần này liền đích thân giải quyết hắc.

Nhìn thấy Bất Hối cùng Nam Cung Tuyệt dựa vào gần như thế, một nam nhân nào đấy đương nhiên không muốn, một tay kéo nàng trở về bên cạnh mình. Đối với phản ứng của hắc, Bất Hối dờ khóc dờ cười, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắc.

Kế tiếp Nam Cung Tuyệt lại đem mấy tổ dự thi khác giới thiệu một chút, tuy thực lực cũng không tệ, nhưng đối với bọn hắc mà nói vẫn là không đáng xem.

Bất quá trong đó có mấy đội ngũ cũng rất đặc biệt, đội ngũ Mai Thành, tham gia đều là thương nhân Mai Thành, còn có đội Phượng Thành, là nhi tử đại thần trong triều, còn có một vài tiểu đội quốc gia khác tạo thành.

Lại qua một ly trà nhỏ, trận đấu lập tức liền muốn bắt đầu, lúc này Lưu đại nhân đi tới, hắc là chủ trì trận đấu lần này, trước cần tiên tuyên bố quy tắc trận đấu một chút.

"Các vị đều đã biết đến thôi, phương thức trận đấu năm nay không giống những năm qua, bởi vì phần thưởng năm nay rất đặc biệt, cho nên gia tăng độ khó trận đấu. Trừ thi đấu một người cùng thi đấu phân tổ ra, còn thêm vào một trận đấu, bất quá cụ thể đến lúc đó mới có thể tuyên bố."

"Thi đấu cá nhân các vị đều đã rất rõ ràng, chính là phái ra tuyển thủ mạnh nhất trong đội ngũ mình, bởi vì nhiều người tham gia nên sẽ tiến hành một vòng đấu loại, mười ba người đến đích trước sẽ tham gia trận chung kết sau cùng, đấu đội cũng như vậy."

"Đấu cá nhân về nhất được mười điểm, về nhì được tám điểm, thứ ba được sáu điểm, thứ tư được bốn điểm, thứ năm được hai điểm. Đoàn thể thi đấu cũng như vậy, sau cùng cộng tổng điểm mười đội cao nhất được tham gia trận đấu sau cùng."

Những quy tắc này mọi người đến dự thi đều biết, cho nên không có hứng thú gì, lại thêm vào trời nóng, một đám cúi đầu sắp ngủ thiếp đi, thấy vậy, Lưu đại nhân ho nhẹ một tiếng, nói ra nội dung nhóm người đến dự thi quan tâm nhất: "phần thưởng trận đấu Lần này trừ mười vạn lượng bạc ra, còn có một khối huyết ngọc vô giá cùng một viên Hồi sinh đan vô lâm nhân sĩ tha thiết ước mơ."

Khi phần thưởng được nói ra, trong đám người liền sôi trào, vốn đang không có tinh thần liền phấn

chấn dâng lên.

Dân chúng bình thường hưởng phần là vì mười vạn lượng bạc kia, nhóm người thương nhân là vì khối huyết ngọc vô giá kia, võ lâm nhân sĩ tự nhiên là bị hồi sinh đan hấp dẫn.

Nghe nói Hồi sinh đan có công hiệu khởi tử hồi sinh, chỉ cần người còn có một hơi thở, sau khi ăn là có thể nhặt về một cái mạng, xem ra Hắc Dao môn kia rất có khả năng là hưởng về cái này.

"Trận đấu năm nay trừ bỏ những phần thưởng này ra, còn có hai đội ngũ đặc biệt tham gia, là Chiến Vương gia Chiến quốc, cùng Hiên Viên thái tử Hiên Viên Quốc, hai đội ngũ này có thể trực tiếp tiến vào trận chung kết."

Lý đại nhân vừa nói xong, đám người phía dưới liên sôi trào, vừa rồi chỉ là một vài người biết Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần sẽ tham gia thi đấu, ban đầu còn tưởng bọn hắc tới quan sát.

Quan tâm nhất là những đội ngũ dự thi, trong lục quốc người nào chưa từng nghe qua Chiến Vương cùng Hiên Viên Thái Tử, bọn hắc muốn dự thi, mình còn có thể lấy phần thưởng sao?

Nhưng trận đấu này quy định mọi người trong lục quốc đều có thể tham gia, cũng không quy định thân phận gì không thể tham gia, cho nên hiện tại bọn hắc tham gia ai cũng không thể nói gì, đều đã nhận mệnh, hi vọng đạt được hạng ba bốn, lấy ít tiền trở về, coi như là không uổng công.

Bất quá Hắc Dao môn vẫn như cũ không chút sở động, mỗi người đều lạnh nhạt đứng ở nơi đó, giống như chuyện bên ngoài không quan hệ với bọn họ.

"Hoàng Thượng làm sao có thể lấy ra Hồi sinh đan?"

Sau khi Lý đại nhân tuyên bố quy tắc thi đấu, Nguyên Bích nghi ngờ hỏi, bình thường có được loại bảo vật này nên giữ lại chính mình dụng mới đúng.

"Ngu dốt, đương nhiên không phải Hoàng Thượng lấy ra, nghe nói là có một vị tài chủ vô cùng thích trận đấu này, cho nên liền lấy ra Hồi sinh đan ngẫu nhiên đạt được, hắc nói mình là thương nhân không cần cái này, còn không bằng đưa cho người cần."

Trước những thứ này Nam Cung Tuyết đã điều tra rõ ràng, cho nên Nguyên Bích hỏi lập tức đáp.

Tuy giải thích này hợp tình hợp lý, nhưng Bất Hối vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, cho dù là thương nhân không dùng đến, cũng có thể lấy đi bán, hoặc là đổi lấy một nhân tình cũng được.

Bất quá mặc kệ thế nào cũng không mắc mớ tới nàng, nàng chỉ cần trợ giúp Chiến Cảnh Thiên thắng được trận đấu này là được.

Trước là đấu vòng loại, các nàng không cần tham gia, cho nên có thể ngồi ở bờ quan sát.

Nơi các nàng ngồi là vị trí tốt nhất, phía trên là lều che ánh mặt trời, còn có rất nhiều hạ nhân hầu hạ trái cây và điểm tâm, giống như là ra ngoài dạo chơi.

Kế tiếp Phượng Kinh Thương lại đại biểu hoàng thất nói chuyện, chờ hắc lui xuống, trận đấu này mới bắt đầu.

Tham gia lần trận đấu này có hơn trăm đội, những người này cũng không phải lập tức đều nhảy vào trong nước, mà là mấy chục đội một lần. Thông qua bọn xem ra, bình thường đã luyện tập rất nhiều, động tác thành thạo, tốc độ rất nhanh, khoảng cách mỗi đội trong lúc đó rất ít, cạnh tranh hết sức kịch liệt.

Vừa rồi Nam Cung Tuyết giới thiệu tiêu cực Hắc ứng dẫn đầu lên sân khấu, bọn hắc không hổ là người kỳ vọng đứng đầu trận đấu này, công phu tổng tiêu đầu Hắc Ứng rất cao, một con thuyền nhỏ dưới sự chỉ đạo của hắc chèo rất nhanh, một đường dẫn đầu, không chút ngoài ý muốn đạt được hạng nhất.

Những đội ngũ kế tiếp cũng không có kỹ thuật cùng công lực như Hắc Ứng, tốc độ tuy cũng rất nhanh, nhưng không có gì đặc biệt.

Quá chừng nửa canh giờ, chỉ còn lại một tổ sau cùng, trong tổ Hắc Dao môn tham gia trận đấu cá nhân không nghĩ tới là nữ tử, trên mặt nữ tử này không có một tia biểu tình, toàn thân tản ra lãnh khí.

Nàng vừa xuất hiện, làm cho Bất Hối hứng thú, nàng muốn nhìn xem cao thủ Hắc Dao môn là trình độ gì.

Theo tiếng ra lệnh, một tổ thuyền rồng này cũng chạy ra ngoài, rất nhiều người khi nhìn thấy người của Hắc Dao môn là nữ tử, trong lòng thập phần khinh bỉ, một đám vô cùng thoải mái đi qua người nàng.

Thời điểm bắt đầu, vị nữ tử này cũng không phải rất nhanh, chỉ một lát, tất cả đội ngũ đều vượt qua nàng, nhưng ở phía sau, tốc độ của nàng bắt đầu nhanh.

Những nam nhân này trong lòng cũng coi thường nàng, thời điểm thuyền của nàng vượt qua, mấy cái thuyền rồng để ngang không cho nàng đi qua, giờ phút này trên mặt hắc y nữ tử rốt cục có một tia biểu tình, chỉ thấy miệng nàng nhấc lên mỉm cười tàn nhẫn, đột nhiên gia tốc, đâm vào thuyền rồng phía trước.

Vốn thuyền rồng chạm nhau là chuyện bình thường, phía sau muốn đuổi kịp và vượt qua, phía trước ngăn cản nhất định phải đánh, nhưng ngoài ý muốn lại xuất hiện, chỉ thấy thuyền rồng bị nàng đánh lên lập tức bị đâm cho nứt ra, kẻ dự thi cũng từ trên thuyền rồng rớt xuống.

"A!"

Những người này đều biết bơi, rơi xuống cũng không sợ, nhưng đáng sợ nhất là bọn hắc y nữ tử rơi xuống mái chèo của người nữ tử kia liền đến, trực tiếp đưa bọn họ chụp trở lại trong nước, máu lập tức liền từ trong hồ nước lan ra.

"Không xong, giết người!"

Biến hóa này làm cho người ta trở tay không kịp, mọi người vội vàng nghĩ cách cứu kẻ dưới nước, nhưng ở phía sau, thuyền rồng của nàng vẫn tiếp tục, nháy mắt mấy cái thuyền rồng che ở phía trước nàng đều bị đâm nứt ra, mà kẻ dự thi rơi xuống nước trùng hợp đều đánh lên mái chèo của nàng.

Những thuyền rồng dẫn đầu phía trước đã quẹo trở lại, bọn hắc y nữ tử quá mức chuyên chú, căn bản không biết phía sau đã xảy ra chuyện gì, hiện tại xoay người vừa thấy, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Những người tới dự thi này rất nhiều đều là dân chúng tự phát, bọn hắc y nữ tử cũng không phải vì đoạt giải, chẳng qua là muốn cảm thụ lạc thú trong đó mà thôi, nếu phải bỏ mạng thật không đáng giá.

Nhưng bọn hắc y nữ tử cũng không còn kịp rồi, người nữ tử Hắc Dao môn kia chèo thuyền nhất hoành, trực tiếp đem những cái thuyền rồng này ngăn lại, kẻ dự thi nhao nhao bị chụp vào trong hồ, sau cùng tất cả thuyền rồng dự thi đều bị hủy hết, toàn bộ người cũng rơi vào trong nước, chỉ còn lại một mình nàng!

Nhìn Thủy Hồ trong suốt đã bị máu nhiễm thành màu đỏ, nhiều người trực tiếp đứng lên, tiếng gọi ầm ỉ không ngừng, quan sai cùng một vài người dự thi nhao nhao nhảy vào hồ nước cứu người, lúc này, hắc y nữ tử kia cũng chèo thuyền rồng lên bờ.

"Nhị cầu tử."

"Tướng công."

"Người cái này ác ma giết người, ta liều mạng với người."

.

Người nhà những người này nhao nhao chạy đến bên hồ khóc thét lên, đồng thời cũng có rất nhiều người nghĩ tới đi tìm hắc y nữ tử kia liều mạng, nhưng còn chưa đi đến trước mặt nàng, nàng lấy ra một cây đao.

Vốn tưởng rằng nàng lấy đao phản kháng, cho nên người qua tìm nàng liều mạng thối lui trở về, nhưng lúc này, chuyện khiến người chấn kinh đã xảy ra.

Chỉ thấy nàng đem đao hướng về phía cổ chính mình.

Xoẹt!

Máu phun ra, người cũng ngã xuống.

Nàng cứ nhiên tự sát!

.

Trong lúc này bên hồ lặng im không nói, cũng không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra, một người như thế nào giết nhiều người như vậy, tiếp theo lại tự sát?

"Các người mau tới đây giúp đỡ, kêu lang trung tới, những người này cũng chưa chết."

Thời điểm mọi người sững sờ, người vừa mới rơi xuống nước được cứu lên, đi lên dò xét phát hiện, những người này cứ nhiên chưa chết, nhưng cũng đều bị trọng thương, trên thân bọn họ đều bị đao vẽ ra một lỗ hổng thâm sâu, khi nhìn trên mái chèo người nữ tử vừa rồi kia, quả nhiên có một thanh loan đao.

Hơn nữa phía trước thuyền rồng của nàng cũng cài một thanh đại đao sắc bén, trách không được có thể đem thuyền rồng rã chắc như thế va chạm vỡ ra.

Trận đấu thuyền rồng đều là kẻ dự thi tự mình chuẩn bị, cho nên không kiểm tra trước, lúc này mới cho Hắc Dao chỗ trống.

Hiện tại biết người không chết, lập tức có lang trung cùng thái y chạy tới, hàng năm trận đấu hoặc nhiều hoặc ít đều xuất hiện chút ngoài ý muốn, cho nên đã sớm tìm lang trung, còn thái y là được những đại thần mời đến.

Bất Hối hướng về đoàn người bị thương liếc mắt một cái, tiếp theo ý bảo Hoa Thiên Thần qua, dù sao Phượng Quốc là quốc gia của nàng, vì Phượng Kinh Thiên, nàng cũng không hi vọng những người này gặp chuyện không may.

Có Hoa Thiên Thần xuất thủ, tràng diện rất nhanh đã được khống chế, những người bị thương toàn bộ đã được ổn định lại, tiếp theo đều nâng ra ngoài.

Thời điểm Hoa Thiên Thần trở về cau mày nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên nói: "Đao pháp rất tinh chuẩn, mỗi người đều bị vết thương sâu năm tấc trên lưng, tuy thương tổn rất nghiêm trọng, chảy rất nhiều máu, nhưng không đủ mất mạng, hiển nhiên đối phương từ lúc bắt đầu đã không muốn mệnh những người này."

Nghe vậy, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên cũng lâm vào trầm tư, chuyện này quá mức kỳ quái, mục đích đối phương không phải giết người, cũng không phải vì chiến thắng, rốt cuộc là vì cái gì?

Hơn nữa người nữ tử kia cư nhiên khi lên bờ liền tự sát.

"Đại nhân, chúng ta yêu cầu hủy bỏ tư cách thi đấu của Hắc Dao môn."

"Đúng vậy, nếu bọn hắn tham gia, chúng ta liền rời khỏi trận đấu."

.....

Cách làm của Hắc Dao môn làm cho tất cả tuyển thủ đều hoảng sợ vạn phần, tuy những người đó không chết nhưng cũng bị trọng thương, ai biết một hồi có thể mở ra sát giới hay không.

Xảy ra loại chuyện này đầu đầu nhất chính là quan phủ, Phượng Kinh Thương mại cũng gặt gao nhãn lại, Hắc Dao môn là đội ngũ tài chủ góp Hội sinh đàn tiến cử.

"Dực Vương, chúng ta đảm bảo loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xuất hiện, trong trận đấu chạm nhau là chuyện bình thường, nếu ngay từ đầu không phải những người đó muốn dùng thuyền rồng va chạm thuyền rồng Hắc Vũ cũng sẽ không bị nàng va chạm, xuất hiện loại này hậu quả liền tự mình gánh vác, mà những người đó cũng chưa chết, chẳng qua bị chút thương tổn mà thôi."

Ngay lúc Phượng Kinh Thương muốn hạ lệnh, Hắc Dao lại đứng ra một vị Hắc y nhân hướng Phượng Kinh Thương nói, tạm dừng một chút lại tiếp tục nói: "Hơn nữa Hắc Vũ đã lấy cái chết tạ tội, chuyện này có thể coi như chấm dứt!"

Hắn nói không mang theo một tia nhiệt độ, nhưng lại có lý, quả thật là những người đó nhìn thấy Hắc Vũ là nữ nhân, muốn khi dễ nàng, không nghĩ tới chính mình bị đụng phải, mà chết xác thực chỉ có một người, lại là Hắc Dao môn.

Nghe xong Hắc y nhân nói, tiếng gọi ầm ĩ chung quanh ít đi một chút, trong trận đấu loại chuyện hăm hại lẫn nhau quả thật có phát sinh, chẳng qua không tàn nhẫn như vậy.

Phượng Kinh Thương do dự một hồi, nhìn người dự thi trong sân, lại nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên mở miệng nói: "Nếu còn xuất hiện loại chuyện này, đem toàn bộ giam giữ trị tội."

Dứt lời, người chung quanh mặc dù có oán giận, nhưng cũng không mở miệng phản bác, nếu triều đình đã quyết, cự tuyệt thi đấu là vô ích, bọn hắn không tham gia, không có nghĩa là những người khác không tham gia, ngược lại bọn họ giảm bớt đối thủ cạnh tranh, sau cùng dưới lợi ích toàn bộ đều thỏa hiệp.

Sau cùng tổ mỗi đội lại phái ra một người dự thi, khi trận đấu bắt đầu, toàn bộ đều cách người dự thi của Hắc Dao môn rất xa, lần này là trận đấu thật, không có gì ngoài ý muốn xuất hiện, sau cùng Hắc Dao môn đạt được thứ nhất.

Sau khi một người thi đấu kết thúc lại tiến hành trận đấu đoàn thể, một canh giờ sau cũng có kết quả, tổng hợp lại thành tích hai trận đấu tiến vào trận chung kết.

Hắc Ưng tiêu cực cùng Hắc Dao môn đều ở trong đó, kết thúc vòng đấu loại cũng qua một buổi sáng, Bất Hối ban đầu còn có thể nhìn tới vài lần, sau cùng nằm ở trong lòng Chiến Cảnh Thiên ngủ, sớm biết đã không tới sớm như thế.

Vị trí Hiên Viên Thần đối diện vị trí các nàng, nhìn nàng không chút phòng bị ngủ ở trong lòng Chiến Cảnh Thiên, ý lại hằn như thế, trong ngực càng ngày càng buồn bực, làm hắc sắp hít thở không thông, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại.

Mà trong lòng Phượng Uyển Tuyết cũng ghen ghét, vì cái gì mệnh nàng luôn luôn tốt như vậy, đội trận đấu buổi chiều nhất định làm cho nàng đẹp mặt.

Nhìn người khác thi đấu, còn tưởng rằng thuyền rồng rất dễ thao tác, nhưng đội chính mình làm mới biết cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, nhất là đoàn thể thi đấu, cần phối hợp lực đạo, phương hướng cùng đều phải xem trọng.

Rốt cục lợi dụng khoảng thời gian giữa trưa này có thể khống chế thuyền rồng. Hiên Viên Thần bên kia cũng tìm một con thuyền đơn giản tập một chút, các nàng là chân chính tám lạng nửa cân.

Trận đấu buổi chiều rất nhanh liền đi tới, trận đấu lần này quan phủ phái người đặc biệt kiểm tra tất cả thuyền rồng dự thi, để ngừa xuất hiện chuyện buổi sáng.

Sau trận đấu buổi sáng còn mười ba đội ngũ dự thi, thêm Bất Hối bên này cùng Hiên Viên Thần là mười năm.

Tuy những đội ngũ này buổi sáng đã thi đấu một hồi, đối với bọn hắc không công bằng, nhưng ai cũng không dám oán giận, trong lòng bọn họ cũng hiểu, cho dù bọn hắc còn toàn lực vẫn không sánh bằng hai vị kia.

Đầu trận đấu là thi đấu cá nhân, Chiến Cảnh Thiên bên này lên sân khấu là Vô Ảnh, mà Hiên Viên Thần bên kia lên sân khấu là Vô Tâm, quyết định này làm cho tất cả mọi người vạn phần kinh ngạc, chánh chủ cư nhiên đều không lên sân khấu.

Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần nhìn nhau cười lạnh, cuộc đua của bọn hắc là ở sau cùng.

"Sư huynh đã lâu không gặp." Vô Ảnh nhìn Vô Tâm đi tới, khéo miệng nhẹ nhàng giơ lên, lên tiếng chào hỏi.

Vô Tâm ngẩn ra, đem Vô Ảnh cùng tiểu nhân trong trí nhớ kết hợp, không nghĩ tới cư nhiên là hắc, thanh âm hơi kích động nói: "Vô Ảnh sư đệ?"

Hai người bọn họ là đồng môn, về sau Vô Tâm được Hiên Viên Thần chọn đi, mà Vô Ảnh lại theo Chiến Cảnh Thiên, hai người bọn hắc sau khi tách ra đã mười mấy năm không gặp, thời điểm Vô Tâm rời khỏi sư môn niên kỷ Vô Ảnh còn nhỏ, trong lúc này không dám nhận thức lẫn nhau.

Về sau mơ hồ biết bọn hắc đứng ở hai phe đối địch, càng không thể liên hệ.

Vô Ảnh cười, Vô Tâm đương nhiên lý được giải hàm nghĩa hắc cười, tuy biết hai người sớm muộn gì cũng trở thành đối thủ, nhưng không nghĩ tới tới nhanh như vậy, coi như là diễn tập cũng được.

Bởi vì Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần không tham gia trận đấu, cái này cấp cho đội ngũ khác một chút mong đợi.

Theo một tiếng ra lệnh, mười chiếc thuyền rồng đồng thời vào nước, có thể tiến vào trận chung kết đều có chút năng lực, tốc độ vô cùng nhanh, dẫn đầu là Hắc Ưng, tiếp theo là người Hắc Dao môn, bọn hắc chuẩn bị cho trận đấu này đã lâu, cho nên đối với thuyền rồng thao tác rất quen thuộc.

Vô Tâm cùng Vô Ảnh hôm nay đều là lần đầu tiên thao tác thuyền rồng, tuy giữa trưa ở trên hồ đã thử vài lần, nhưng cũng không phải thập phần thuần thục, cho nên vẫn rơi xuống sau cùng.

Nhìn thấy trình độ bọn hắc toàn trường rộ lên, còn tưởng rằng bọn hắc sẽ lập tức dẫn đầu, bất quá người vây xem rất nhanh phát hiện, bọn hắc đều là lần đầu chèo thuyền rồng, có trình độ này đã hết sức kinh người.

Nhưng chuyện kinh người còn đang ở phía sau, chờ bọn hắc thuần thục ưu thế liền từ từ thể hiện ra,

lợi dụng nội lực phối hợp, tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh liền đuổi theo, tiến sát Hắc Ưng cùng Hắc Dao môn.

Người Hắc Ưng cùng Hắc Dao môn tự nhiên biết phía sau có hai thuyền rồng đuổi theo, càng thêm liều mạng chèo, tại thời khắc mấu chốt có thể bộc phát ra lực lượng kinh người, tốc độ kia nhanh hơn rất nhiều thời điểm bọn hắc huấn luyện bình thường.

"Nhanh lên, nhanh lên, cũng sắp đuổi theo."

"Vượt qua, vượt qua, đã chạy song song."

"Trời ạ, này hai người này không phải người, rõ ràng thời điểm bắt đầu cảm thấy bọn hắc đều là sơ học, như thế nào sau một hồi liền vượt qua như vậy."

"Vượt qua, vượt qua Hắc Dao môn, không hổ là người của Chiến Vương!"

"Người của Hiên Viên Thái Tử cũng rất lợi hại, bọn hắc vẫn cùng tiến lên."

.....

Trận đấu buổi chiều này, bởi vì có hai người bọn hắc gia nhập càng thêm kích thích, đám người vây xem đều đứng dậy vì bọn họ tăng sức mạnh, nhất là hi vọng bọn hắc vượt qua người Hắc Dao môn.

Qua một vòng, mắt thấy liền muốn đến chung điểm, Hắc Dao môn đã ở vào vị trí thứ tư, Hắc Ưng vẫn đứng đầu, Vô Ảnh, Vô Tâm song song thứ hai, vẫn gắt gao bám sát thuyền Hắc Ưng không rời, tuy tiến triển rất chậm, nhưng vẫn từ từ đuổi theo.

Vô Ảnh nhìn còn có hơn mười thước liền đến chung điểm, ánh mắt trầm xuống, Vương gia để mình tham gia là tin tưởng mình, làm sao có thể để Vương gia mất mặt, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, sau cùng hít vào một hơi, mạnh mẽ hướng trong nước đánh tới, thừa lực nhanh chóng huy động mái chèo, rột cục vào lúc cuối cùng vượt qua.

Đồng dạng, Vô Tâm cũng dùng phương pháp giống hắc, vẫn như cũ cùng hắc đồng thời đạt tới chung điểm.

Sau khi kết thúc trận đấu, đội ngũ Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần đặt song song đệ nhất, Hắc Ưng thứ hai, Hắc Dao thứ ba.

"Vương gia, Vô Ảnh thỉnh cầu trách phạt." Vô Ảnh vừa lên bờ, liền hướng về Chiến Cảnh Thiên quỳ xuống.

"Đứng lên đi, kết cục phải tận lực."

Chiến Cảnh Thiên nhìn hắc một cái, Vô Ảnh đi theo hắc mười mấy năm, đối với hắc thập phần hiểu biết, vừa rồi hắc có cơ hội thắng, tuy không biết vì sao hắc lại cố ý thả nước, nhưng tin tưởng hắc sẽ không phản bội mình.

Nghe vậy, Vô Ảnh đứng dậy đứng ở phía sau, lúc này trong mắt đã tràn ngập kiên định.

Vừa rồi hắc quả thật có cơ hội thắng, bất quá lúc còn ở sư môn, Vô Tâm vẫn rất chiều cố hắc. Khi đó hắc còn nhỏ, thường xuyên bị người khi dễ, có khi ngay cả cơm cũng không kịp ăn, thời điểm huấn luyện thường xuyên bởi vì quá đói mà té xỉu, khi đó là Vô Tâm cầu tình mới không bỏ quên hắc.

Hơn nữa công phu của hắc đa số cũng đều là Vô Tâm dạy, ở trong lòng hắc Vô Tâm cũng giống như phụ thân. Hắc bây giờ coi như hoàn trả ân tình trước đây, thời điểm về sau ở trên chiến trường giao thủ liền không có băn khoăn.

Trận đấu thứ hai là đoàn thể thi đấu, đoàn thể thi đấu yêu cầu tám tuyển thủ tham gia, trong đó tất phải có ba người là nữ tử, Bất Hối, Nguyên Bích, Phượng Yêu vừa lúc đủ ba người, bất quá Phượng Yêu thụ thương trong người không thể ra lực, chỉ có thể đi lên cho đủ số.

Bên người Chiến Cảnh Thiên cơ hồ đều đã nam tử, trận đấu này là nhất thời nảy lòng tham, cho nên cũng không có thời gian điều người tới.

"Phượng Yêu, lát nữa lên thuyền người cứ ngồi ở bên trong là được, mặc kệ phát sinh sự tình gì cũng không cần tham dự, chỉ cần ngồi là tốt rồi, đây là mệnh lệnh, nhất định phải vâng theo."

Bất Hối lường trước trận đấu nhất định lại có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, thời điểm cá nhân thi đấu cùng Hiên Viên Thần đều đứng nhất, cho nên lần này đoàn thể thi đấu nhất định phải đạt được đệ nhất

mới được.

"Tiểu thư ta ——"

"Dạ!"

Phượng Yêu vốn đang muốn nói gì, bất quá lúc nhìn đến ánh mắt Bất Hối đem lời nói nuốt trở vào, trong lòng thầm hận chính mình giúp không được gì.

"Yên tâm đi, bản thân y nhất định sẽ dùng lực chèo, làm luôn phần của Yêu Nhi nữa." Hoa Thiên Thần đứng lúc trêu chọc nói.

"Lưu Vân, người cũng dùng lực cho gia."

Nam Cung Tuyệt hiện tại rất hăng hái, mặc kệ cái gì đều đem Lưu Vân lôi ra, kỳ thật Chiến Cảnh Thiên không tính toán để Lưu Vân cùng Nam Cung Tuyệt tham gia, nhưng Nam Cung Tuyệt xung phong nhận việc, hơn nữa lại cứng rắn kéo Lưu Vân vào, Lưu Vân đáng thương lại bị chủ tử bán đứng.

Bất quá thấy hãn cùng Hoa Thiên Thần nói như vậy, trong lòng Phượng Yêu cũng thông suốt, nàng tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ thắng.

Trận này Chiến Cảnh Thiên vẫn không tham gia mà lấy người khác thế thân, người này cũng vẫn đi theo bên người Bất Hối, nhưng mỗi lần đều là Vô Ảnh ra mặt, đối hãn ấn tượng không sâu.

"Phương pháp chèo thuyền rồng."

Hiện tại trong những người này, kỹ thuật thuần thục nhất là Vô Ảnh, hãn nói đơn giản phương pháp chèo thuyền cho mọi người

Kỹ xảo đều đã thuộc lòng, trận đấu cũng bắt đầu. Thời điểm buổi sáng Bất Hối để người đi tìm một cái trống lớn, hiện tại di chuyển đến đầu thuyền rồng, nàng lại ngồi ở trước mặt trống, đối với cử động kia của nàng tất cả mọi người đều rất tò mò, nhưng tin tưởng nàng làm như vậy nhất định có lý do.

Buổi sáng hôm nay Bất Hối xem thi thuyền rồng phát hiện thuyền trống rất, ở hiện đại trên thuyền đều có một người đánh trống, lợi dụng tiếng trống cổ động tinh thần mọi người, nhưng nơi này cũng không có, cho nên nàng mới chuẩn bị một cái, có lẽ sẽ phát sinh hiệu quả không tưởng.

Đội bên Hiên Viên Thần kia Bất Hối chỉ nhận ra một người, Phượng Uyển Tuyết, hiện tại cũng thay cả người trang phục hắc sắc, nàng ngày thường nhìn thập phần nhu nhược, hiện tại như thế cảm thấy có một chút tư thế oai hùng, nhưng nàng cho rằng tựa vào cái này có thể thắng sao?

Mười năm đội ngũ đã chuẩn bị tốt chờ bắt đầu, bất quá trước khi bắt đầu, mọi người đối với người trên thuyền Bất Hối thập phần tò mò, phối hợp quá quý dị.

Theo ra lệnh một tiếng, mọi người đều đã ra sức chèo, vẫn như cũ là thuyền rồng Bất Hối cùng Phượng Uyển Tuyết đi phía sau.

Đối với việc các nàng này không quen, tất cả mọi người đều không khinh xuất, có Vô Tâm cùng Vô Ảnh đi trước, đều thời khắc phòng bị, quả nhiên như bọn hãn dự liệu, người trên hai chiếc thuyền rồng này không quá bao lâu liền thuần thục nắm giữ kỹ thuật, tốc độ cũng từ từ đuổi theo.

Nhưng trên thuyền rồng Bất Hối chỉ có sáu người chèo, cho nên lực nhỏ chút, rơi vào vị trí sau cùng

"Đông! Đông! Đông."

Đúng lúc này, Bất Hối khép hờ hai mắt, điều chỉnh cảm xúc, tiếp theo đem nội lực dồn trên hai tay, đập lên mặt trống.

Từng tiếng trống hiên ngang phát ra, tinh thần mọi người trên thuyền rồng chấn động, đột nhiên cảm thấy khí lực hơn vài phần, toàn thân tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tay trống là "Linh hồn" của thuyền rồng, trong trận đấu toàn bộ hành động đều nghe theo nhịp trống dẫn đường. Những người này tuy không được huấn luyện chuyên môn, nhưng rất nhanh liền minh bạch ý tứ Bất Hối, dựa theo tiết tấu nàng gõ tính toán lại.

Bất Hối vốn tinh thông âm luật, lúc này gõ là một khúc trống trận có thể phấn chấn lòng người, hiện tại ở phía sau, nhịp trống càng thêm dày đặc, người trên thuyền rồng cũng theo nhịp trống của nàng nhanh hơn.

Hiện tại ý chí chiến đấu của mọi người đều đã điều động ra, tốc độ nhanh như bay, rất nhanh vượt

qua mấy cái thuyền rồng phía trước, hơn nữa lập tức đuổi tới vị trí thứ hai, ở giữa Hắc Dao môn cùng Phượng Uyển Tuyết.

Phượng Uyển Tuyết vẫn đang đặc ý, cho rằng lần này rốt cục có thể thắng Bất Hối, không nghĩ tới các nàng lại đột nhiên đuổi theo, mà người Hắc Dao môn cũng hết sức kinh ngạc, trong lòng nổi lên ác ý, thuyền rồng đột nhiên thay đổi phương hướng.

Nếu Bất Hối tiếp tục chèo, khẳng định sẽ bị đụng vào, nhưng nếu đổi phương hướng cũng sẽ bị vấp ngăn chặn, đột nhiên, lúc này Phượng Uyển Tuyết cũng mang theo thuyền rồng tính toán trở lại, phương hướng kia đúng là hướng về thuyền rồng các nàng.

Thuyền rồng Bất Hối vừa lúc bị vây ở chính giữa.

Bành!

Tiếp theo, vang lên một tiếng va chạm mãnh liệt.

Chương 87: Quy tắc trận đấu sau cùng

• • •

Thời điểm Bất Hối gõ trống, người trên bờ cũng thập phần xúc động, bởi vì là nàng tự mình thi trận, cho nên Chiến Cảnh Thiên vẫn đứng trên bờ nhìn, khi tiếng trống kia vừa vang lên hẳn liền minh bạch, này cùng đánh trống khi đánh giặc hiệu quả không sai biệt lắm, có thể phấn chấn lòng người, nhìn thuyền rồng không ngừng gia tốc, khóe miệng cao lên.

Không hổ là nữ nhân của hắn!

Hiên Viên Thần cũng là đứng trên bờ quan sát, hẳn nghe nói nàng không biết võ công, quả nhiên như hắn nghĩ, nàng chẳng qua là đi lên góp đủ số, không biết Chiến Cảnh Thiên là rất tin tưởng, hay căn bản là không thèm để ý những tiền đặt cược này.

Nhưng, khi nàng gõ trống, trong mắt hắn lộ ra thần sắc không dám tin, tiếng trống đồng đặc, cùng khi gặp gỡ Chiến Cảnh Thiên ngoài đầu nhìn lại cười, thâm sâu khắc ở trong mắt hắn.

Trên thuyền rồng nàng đứng thẳng người, nhiệt tình già trống, đầy người khí phách, không thua hào khí nam tử, xông thẳng lên trời.

Không phải nói nàng hoàn toàn không biết làm gì, không phải không chút võ công sao, tại sao hiện tại.....?

Chẳng lẽ nàng trước kia vẫn đều là giả trang, vì muốn mình hồi hôn gả cho Chiến Cảnh Thiên?

Trong lòng Hiên Viên Thần cũng không bình tĩnh, bất luận như thế nào cũng sẽ không từ hôn, từ khi vừa mới bắt đầu, nữ nhân này là của hắn, đến cuối cùng cũng là của hắn!

Đám người vây xem cũng vì tiếng trống kia trở nên phấn chấn, kiễng chân nhìn trận đấu, rất nhiều đội ngũ dự thi lại càng hưng phấn, thì ra trống còn có tác dụng này, xem ra lần sau trở về có thể thử xem, đợi trận đấu sang năm tại chiến.

Nhưng mọi người ở đây toàn bộ đều bị nàng mê hoặc, thời điểm nàng dẫn đầu xẹt qua điểm cuối, ngoài ý muốn lại xảy ra.

Bị hai chiếc thuyền rồng đồng thời va chạm vào chắc chắn chìm nghỉm, trong lúc này tâm đều nhắc lên, cầu nguyện kỳ tích phát sinh.

Chiến Cảnh Thiên tâm cũng trùng xuống, những kẻ chết tiệt hỗn đản này, nhất định phải làm bọn họ tan xương nát thịt, bất quá hiện tại hắn sẽ không qua, hắn tin tưởng nàng, nếu nàng nói giúp hắn thắng được trận đấu này, như vậy nhất định sẽ thắng.

"A!"

Trong nháy mắt ba thuyền rồng đụng vào nhau, người vây xem nhin không được hết rầm lên, có vài người thậm chí che mắt không dám nhìn.

Kỳ tích không phát sinh, khi hai thuyền rồng giáp công, thuyền rồng Bất Hối bị đụng vỡ một lỗ, một lượng nước lớn tuôn vào.

Thuyền các nàng nát, lẽ ra Hiên Viên Thần nên cao hứng, như vậy hắn có thể thắng được trận đấu này, nhưng vì sao trong lòng một chút cao hứng cũng không có, ngược lại lại lo lắng cho nàng?

Người trên bờ nghĩ gì Bất Hối không biết, nhưng hiện tại nàng đúng là vô cùng phần nộ.

Tuy thuyền rồng không chịu được hai chiếc thuyền rồng giáp công, nhưng vừa rồi nàng đã tránh va chạm nghiêm trọng nhất, vì sao còn có thể bị va chạm lớn như vậy?

Nhìn nơi bị va chạm kia chính tề, khẳng định là người làm, trách không được Phượng Uyển Tuyết cho người va chạm nơi cứng rắn nhất.

Vừa rồi khi hai thuyền rồng kia va chạm vào, đám người Vô Ảnh nháy mắt ra quyết định, những người này sóng gió gì chưa thấy qua, làm ra đương nhiên là quyết định có lợi nhất, các nàng đem thuyền rồng đổi một cái phương hướng, để thuyền rồng Hắc Dao môn cùng Phượng Uyển Tuyết chạm vào nhau.

Cho dù là bị hai chiếc thuyền rồng đồng thời chạm vào cũng sẽ không bị đụng nát, chỉ cần không bế

vỡ, bọn hăn liền có biện pháp xoay chuyển, hơn nữa bọn hăn âm thầm bỏ thêm nội lực, tin tưởng hai thuyền rồng kia cũng sẽ không dễ chịu.

Quả nhiên sau khi va chạm, thuyền rồng của Hắc Dao môn cùng Phượng Uyển Tuyết cũng chịu tổn hại, tốc độ đều chậm lại, đã bị Hắc Ưng tiêu cực vượt qua.

Nhưng, lúc này chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, phía đuôi thuyền rồng cư nhiên bị thuyền rồng Phượng Uyển Tuyết va chạm ra một cái động lớn!

Xem ra chiếc thuyền rồng này trước đó đã bị người động tay, cho nên mới không chịu nổi một kích như vậy.

Phượng Uyển Tuyết nhìn thuyền rồng Bất Hối bị rỉ nước dần dần chìm xuống, khóe miệng dương cao, không phải nói nàng sợ nước sao, hôm nay tốt nhất chết đuối nàng.

"Phượng Nhi, người nhanh thi triển khinh công ly khai!"

"Chủ tử, người nhanh đến thuyền rồng khác."

Người trên thuyền đều biết Bất Hối sợ nước, cho nên bọn hăn nhao nhao để nàng ly khai, cho dù là đến thuyền rồng khác phá hủy trận đấu cũng không ngại.

Bất Hối nhìn Phượng Uyển Tuyết mắt lộ ra vẻ đắc ý, còn có người Hắc Dao môn, trong lòng cười lạnh, cho rằng như vậy nàng sẽ thua sao?

"Phượng Yêu, người ngồi im trên thuyền, người còn lại xuống nước nâng thuyền rồng lên tiếp tục trận đấu." Dứt lời, đem trống ném xuống giảm bớt sức nặng trên thuyền, sau đó dẫn đầu nhảy xuống.

Nàng vừa nói xong, vài người trên thuyền rồng cũng sờ một phen, bất quá rất nhanh liền hiểu ý tứ của nàng, nhưng nhìn đến nàng nhảy xuống trong lòng kinh ngạc, nàng không phải sợ nước sao?

Nhưng thấy nàng ở trong nước thuần thục bơi lội khi đó mới yên lòng.

Như vậy không còn do dự, trừ Phượng Yêu nhao nhao nhảy xuống thuyền.

Thấy vậy, người trên thuyền rồng khác đều ngây ngẩn cả người, không rõ các nàng đang làm cái gì, nhưng rất nhanh liền biết.

Chỉ thấy sau khi bảy người tiến vào trong nước, Bất Hối ra lệnh một tiếng, bảy người ở dưới nước ra chưởng đánh về hướng thuyền rồng, thuyền rồng cứ như vậy bị một chưởng của các nàng đánh vào bay lên không trung, tiếp theo mấy người đồng thời từ trong nước nhảy ra, dẫm lên gỗ bị vỡ vụn bởi vì va chạm vừa rồi, sau đó từ không trung rơi xuống thuyền rồng.

Từ thuyền rồng bị va chạm rỉ nước, trầm xuống, đến bảy người ở dưới nước xuất chưởng nâng thuyền rồng lên, động tác đều đặn như là đã luyện qua bao nhiêu lần, phối hợp hết sức ăn ý.

Tuyển thủ trên những cái thuyền rồng này đã bao giờ gặp qua loại phương pháp này, lúc này ngây ngẩn cả người, Phượng Uyển Tuyết cũng bất khả tư nghị nhìn, trong lòng hận càng sâu, không nghĩ tới biện pháp này cũng không thể đáp đũa nàng, hơn nữa, xem nàng như vậy đâu sợ nước.

Ngay lúc nàng phản hận suy nghĩ, trên đầu đột nhiên trầm xuống, trên không một đạo nhân ảnh xẹt qua, nhưng này còn chưa xong, liên tiếp bị giẫm lên mấy đá, khi nàng phản ứng kịp, đám người Bất Hối đã nhảy đến phía trước các nàng.

Đầu nàng cư nhiên bị trở thành đá kê chân!

Đám người Bất Hối hành động khi người ta không đề phòng, thời điểm những kẻ dự thi kia không phản ứng kịp dẫm xuống thuyền rồng các nàng, nâng thuyền rồng chính mình chạy trốn ra ngoài, lập tức nhảy đến vị trí thứ ba.

Hiện tại Hắc Ưng tiêu cực dẫn đầu, Hắc Dao thứ hai, các nàng thứ ba, Phượng Uyển Tuyết lại xếp thứ tư.

"Xông lên!"

Phía trước chỉ còn lại hai thuyền rồng, phía trước liền không có vật giẫm, nếu đơn độc một người mà nói, còn có thể băng vào khinh công đi ở trên hồ một khoảng, nhưng hiện tại nâng một vật lớn như vậy khẳng định sẽ rơi xuống nước.

Cũng may hiện tại khoảng cách điểm kết thúc đã gần tới, tại Bất Hối ra lệnh một tiếng, mọi người

cùng dùng lực đem thuyền rồng hung hăng hướng điểm đích ném đi, tiếp theo bảy người cũng chạy trốn ra ngoài, mà Phượng Yêu ở trên thuyền lại tung mấy tấm ván gỗ vào trong hồ, mấy người dẫm xuống tấm ván gỗ nhảy lên đuổi theo thuyền rồng.

Phượng Yêu ở trên thuyền rồng vẫn không biết hỗ trợ như thế nào, nhìn thấy đám người Bất Hối nâng thuyền rồng lên dẫm xuống thuyền rồng những người khác, vừa lúc trên thuyền tìm được tấm ván gỗ bị đung nát, tiếp theo chia làm mấy khối, thời điểm mọi người không có điểm dừng chân thì ném ra ngoài.

Khi thuyền rồng sắp đến bờ, mấy người đã về tới thuyền rồng, thuyền rồng dựa vào dư lực không cần cố sức xông qua vạch đích đến bờ!

Chiến Cảnh Thiên đứng ở trên bờ nhìn toàn bộ, trong mắt tất cả đều là thần sắc tự hào, hẳn biết, nàng tuyệt đối có biện pháp, cho dù là thuyền rồng bị va chạm vỡ tan nàng cũng có thể chiến thắng!

Bất quá cho dù nàng thắng, có vài người cũng không thể buông tha, tuy không tham gia trận đấu, nhưng hẳn biết chuyện thuyền rồng rỉ nước cũng không ngẫu nhiên.

"Nương tử!"

Đội các nàng lên tới bờ, Chiến Cảnh Thiên lập tức chạy tới, ôm nàng gắt gao ở trong lòng mình.

Bất Hối cũng ôm lấy hẳn, tựa vào trong lòng hẳn ngửi hương vị chỉ thuộc về hẳn, rốt cục vì hẳn thắng được trận đấu.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Hiên Viên Thần càng thêm phiền muộn, hẳn vừa rồi cư nhiên lo lắng cho nàng, hơn nữa nàng chiến thắng so với đội ngũ chính mình chiến thắng còn cao hứng hơn, khi nàng vừa lên bờ, trong lòng là vui sướng, nàng quyết đoán, phản ứng bình tĩnh, lại càng làm cho hẳn kinh diễm.

Nhưng khi nhìn thấy trong mắt nàng chỉ có Chiến Cảnh Thiên, vừa lên bờ liền vội vàng đi qua, thâm tình như thế, ôm chặt chẽ như thế.

Nắm thật chặt hai tay, móng tay cắm vào trong thịt cũng không có cảm giác.

Bộp bộp.

Đội sau khi Bất Hối nhào vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên, chung quanh mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một màn vừa rồi kia thật sự là quá rung động, ai nói công chúa nhất định phải dưỡng ở trong thâm cung, công chúa như vậy bọn hẳn càng thích.

Tiếp theo, người Hắc Ưng tiêu cực cũng đạt tới điểm cuối, sau đó là đội ngũ Phượng Uyển Tuyết, Hắc Dao môn chỉ xếp thứ năm, xếp thứ tư là đội Mai Thành.

"Vô Tâm thua, thỉnh Thái Tử trách phạt!"

Trở lại trên bờ, Vô Tâm mặt xanh mét quỳ gối trước Hiên Viên Thần, hẳn đương nhiên biết Dịch Thành có bao nhiêu trọng yếu, hiện tại nhìn đến sắc mặt hẳn âm trầm như vậy, còn tưởng rằng là vì thua trận đấu, cho nên tới nhận trách phạt.

Mãi đến khi thanh âm Vô Tâm truyền đến, Hiên Viên Thần mới thu hồi ánh mắt từ trên người nàng, nhìn thủ hạ liếc mắt một cái, ý bảo hẳn đứng dậy, lạnh giọng nói: "Sai người đi thăm dò tất cả chuyện của nàng mấy năm nay, còn có lời đồn là ai thả ra."

Nghe vậy, Vô Tâm lúc này mới phát hiện, thì ra Hiên Viên Thần vừa rồi vẫn đều nhìn Thất Công Chúa, xem ra Thái Tử đối với nàng nổi lên hứng thú.

Trận đấu này hẳn cũng tham gia, tình cảnh lúc đó hẳn biết rõ, tại thời điểm nguy cấp kia, nàng một điểm cũng không kinh hoảng, bình tĩnh đảo ngược cục diện, khi thuyền rồng các nàng rỉ nước vẫn có thể chuyển bại thành thắng, không phải người nào cũng có thể làm được.

Mà cái loại thực lực này, còn có khí phách đó, hẳn mới chỉ thấy ở trên người Thái Tử.

Nữ nhân này vốn là người của Thái Tử, nhưng hiện tại lại thành người của Chiến Cảnh Thiên, hẳn không cam tâm, hơn nữa, bộ dáng nàng hiện tại đâu giống người nhất gan, yếu đuối, vô tài vô đức?

Nhất định là có người từ trong thâm nội, chỉ cần điều tra ra, Thái Tử có thể không hủy hôn, như thế nàng chỉ có thể là người của Hiên Viên Quốc, tin tưởng có nàng phụ tá, Hiên Viên Quốc nhất định có thể tranh bá thiên hạ.

"Dạ!"

Trong lòng Vô Tâm suy nghĩ kỹ càng, lên tiếng đi xuống, nhất định phải trong thời gian nhanh nhất đem sự tình tra rõ ràng.

"Hoàng Thúc, trận đấu lần này không thể tính các nàng thắng, tuy nàng là Công Chúa Phượng Quốc, kia cũng không có thể phá bỏ quy tắc trận đấu, nào có trận đấu nâng thuyền rồng." Phượng Uyển Tuyết vừa lên bờ liền đi đến trước mặt Phượng Kinh Thương lý luận.

Nàng hiện tại tuy quần áo vẫn bình thường, nhưng tóc đã rối loạn, kia đúng là bị bảy người giẫm qua, lúc ấy cũng đều dùng lực, nhất là Nam Cung Tuyết, ra sức giẫm lên một cước.

Lần này vốn tưởng có thể đạt được đệ nhất, để Hiên Viên Thần nhìn với cặp mắt khác xưa, không nghĩ tới đều bị nữ nhân kia phá hủy.

"Vậy thỉnh Hoàng Tỷ nói cho Bất Hối một quy tắc bên trong chứng minh không được nâng thuyền rồng? Hơn nữa, thời điểm chúng ta đến bờ là chèo trở về, mọi người đều nhìn thấy."

Phượng Kinh Thương còn chưa trả lời, Bất Hối kéo tay Chiến Cảnh Thiên đi tới, nàng biết Phượng Uyển Tuyết nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Chèo thuyền rồng, chèo thuyền rồng, đương nhiên là phải chèo, chẳng lẽ đạo lý đơn giản như vậy Hoàng Muội cũng không hiểu sao?" Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy Bất Hối tới, trong mắt tất cả đều là thần sắc ngoan độc, bất quá chợt lóe lên, lập tức liền khôi phục hình tượng tao nhã.

Phốc xuy!

Nàng vừa nói xong, Bất Hối liền nở nụ cười, không để ý nàng hướng về người chung quanh mở miệng hỏi: "Bản Công Chúa muốn hỏi mọi người một chút, thuyền rồng chúng ta lên bờ như thế nào?"

"Chèo trở lại!"

"Đương nhiên là chèo trở lại."

"Vẫn đều là chèo, cho nên không thể hủy bỏ kết quả trận đấu Thất Công Chúa."

.....

Chung quanh vây quanh rất nhiều người, hiện tại vừa nghe Bất Hối hỏi khẩn trương nhao nhao mở miệng, hơn nữa khinh thường nhìn Phượng Uyển Tuyết, tuy ngoài mặt nói là vì công bằng, nhưng ai không biết trong lòng nàng nghĩ gì.

"Các người, các người ăn nói lung tung, thuyền của nàng rõ ràng là nâng trở về." Phượng Uyển Tuyết không nghĩ tới những người đó cư nhiên đều hướng về Bất Hối, trong lòng càng hận, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng nhu nhược, nói tới chỗ này trong mắt lại hàm chứa nước mắt, làm cho rất nhiều nam nhân trong lòng nổi lên thương tiếc.

"Công chúa, thuyền rồng Thất công Chúa quả thật là chèo trở về."

Ngay lúc này, Tiểu Điệp đã đi tới, sắc mặt có chút do dự, sau cùng vẫn là ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói nhỏ.

"Cái gì?" Phượng Uyển Tuyết trong lòng cả kinh, các nàng ở trong hồ thấy cực kỳ rõ ràng, nhưng hiện tại nha hoàn chính mình đều đã nói như vậy, chẳng lẽ có quỷ?

Nghe vậy, trong mắt Tiểu Điệp cũng hiện lên một tia thần sắc bội phục, dưới tình huống khẩn cấp còn có thể nghĩ biện pháp như vậy, cũng không phải là người bình thường có thể làm, lập tức đối với Phượng Uyển Tuyết nói: "Trên thuyền rồng Thất Công Chúa còn có một người, nàng một mực chèo mái chèo, cho nên xem như chèo trở lại."

Phượng Uyển Tuyết cẩn thận nghĩ một hồi, nâng thuyền rồng xác thực có tám người, bất quá người kia trên thuyền rồng từ vừa mới bắt đầu cũng chỉ ngồi một chỗ, cho nên bị xem nhẹ.

"Hiện tại Hoàng Tỷ biết Bất Hối là chèo trở lại đi." Bất Hối khiêu khích nhìn Phượng Uyển Tuyết liếc mắt một cái, nhìn thấy nàng thần tình không cam lòng lại xoay người nhìn về phía Phượng Kinh Thương: "Bất Hối thỉnh cầu Hoàng Thúc tra rõ, vì sao thuyền rồng chắc chắn cư nhiên va chạm liền bể vỡ, hơn nữa rơi va chạm hư hỏng chính tề như thế, sẽ không là Hoàng Tỷ an bài đi?"

Dứt lời, đám người Vô Ảnh cũng kéo thuyền rồng tới, rất nhiều kẻ dự thi cũng theo qua, nghe Bất Hối nói mọi người cùng nhau nhìn về phía vị trí thuyền rồng rời nước, quả nhiên, chỗ này là bộ phận cứng

nhất trên thân thuyền, hiện tại có một cái lỗ lớn như vậy, vừa thấy liền là có người trước đó ở đây khoét một cái lỗ.

Cái lỗ này chỉ cắt hờ xong lấy thông dán lại, thời điểm ở trong nước sẽ không tổn hại, nhưng khi có người đánh tới vị trí này, sẽ dễ dàng vỡ ra.

Mà đụng vào nơi này là đội ngũ của Phượng Uyển Tuyết, hiện tại trong lòng đều đã minh bạch, vì thắng được trận đấu cử nhiên ngay cả thân tình cũng vứt bỏ.

Phượng Kinh Thương cũng nhìn thoáng qua, hẳn cũng hiểu là có người làm, vì Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần là bất chợt tham gia thi đấu, chính mình đều không có thuyền rồng, cho nên thuyền hai đội ngũ này đều là triều đình chuẩn bị, hơn nữa sau chuyện trên thuyền rồng Hắc Dao môn trang bị đao, tất cả thuyền rồng đều kiểm tra một lần, không có bất luận ám khí gì trên thuyền.

Cho nên muốn tra rõ ràng chuyện này kỳ thật rất dễ dàng, khi nhìn Phượng Uyển Tuyết có chút khẩn trương, lập tức liền minh bạch.

"Kia va chạm thuyền rồng là đội ngũ Hiên Viên Thái Tử, hẳn không là sợ thua cố ý đi?"

"Cái này va chạm rất chính xác, nếu đụng vào nơi còn lại, khẳng định sẽ không hư hỏng như vậy."

"Đúng vậy, chúng ta lúc ấy ở ngay phía sau, xem cực kỳ rõ ràng, thuyền Hiên Viên Quốc trực tiếp đụng vào nơi này, lúc ấy ta còn kỳ quái, nào có gốc tử đi va chạm vào nơi cứng nhất của người ta, thì ra là thế."

"Thất Công Chúa, chúng ta ủng hộ người!"

.....

Nguyên bản dân chúng Phượng Quốc sau khi nghe nói công chúa quốc gia mình bị vứt bỏ, liền cảm thấy Hiên Viên Quốc quá phận, hơn nữa lý do vứt bỏ lại là bởi vì một công chúa khác, ấn tượng mọi người đối với Hiên Viên Thần đều thập phần sai.

Truyền thuyết trên Phượng Sơn là về một người nam nhân phản bội, nghe lâu về sau liền cảm thấy không thể tùy ý phản bội một đoạn cảm tình, nhất là nữ tử, đối với hành vi của Hiên Viên Thần thập phần trơ trẽn, hiện tại đâu còn có thể nói chuyện cho Hiên Viên Thần, trong lòng các nàng đều hi vọng Chiến Cảnh Thiên thắng trận đấu, đây mới là nam nhân chân chính.

"Thành tích của Thất Công Chúa Bản Thái Tử thừa nhận, nhưng chuyện thân thuyền bị phá hư mong Dực vương điều tra rõ ràng, Bản Thái Tử khinh thường dùng loại thủ đoạn ti tiện này!"

Lúc này Hiên Viên Thần cũng đã đi tới, lạnh lùng nhìn thoáng qua Phượng Uyển Tuyết đang cúi đầu, Vô Tâm đã nói với hẳn, lúc ấy là Phượng Uyển Tuyết chủ động thay đổi vị trí va chạm, lập tức có thể đoán được là nàng giở trò quỷ.

Hiên Viên Thần hẳn tuy không phải thứ gì tốt, nhưng loại thủ đoạn ti tiện này hẳn vẫn khinh thường, huống hồ, cho dù là hẳn làm, như thế cũng sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết.

Thấy hẳn đi tới, Chiến Cảnh Thiên chỉ là dùng khóe mắt liếc nhìn hẳn, sau đó không nhìn hẳn, cho dù không phải hẳn làm kia có năng lực như thế nào, Phượng Uyển Tuyết cũng là người của hẳn, ai kêu hẳn mất mặt tìm một nữ nhân như vậy.

"Bốn Vương tuyên bố, trận đấu thứ hai đứng đầu là Chiến Vương, thứ gai là Hắc Ưng tiêu cực, thứ ba là Hiên Viên Thái Tử, thứ tư là Mai Thành, thứ năm là Hắc Dao môn, thứ sáu là Phượng Thành, thứ bảy."

"Hai cuộc tranh tài tổng hợp lại đứng đầu là đội Chiến Vương, hai mươi điểm, thứ hai là đội Hiên Viên Thái Tử cùng Hắc Ưng tiêu cực, đều là mười sáu điểm, thứ ba. Trận đấu kế tiếp chỉ có mười đội có thể tham gia, còn chuyện thuyền rồng, sau khi kết thúc cuộc tranh tài thứ ba nhất định sẽ tra rõ ràng."

Mặt trời đã không chói mắt, thời gian buổi chiều đã qua một nửa, theo lý thuyết cuộc tranh tài thứ ba nên làm vào ngày mai, nhưng vẫn tiếp tục tiến hành, hết sức kỳ quái.

"Quy tắc trận đấu thứ ba các vị đều tò mò đã lâu đi, đây là do vị tằng Hối sinh đan tự mình định ra, ở trên vách núi Phượng Sơn treo một viên minh châu, đội ngũ nào lấy được viên minh châu này liền là người thắng trận đấu lần này!"

Phượng Kinh Thương dứt lời, chân mày Bất Hối cau lại, nói cách khác hai cuộc tỷ thí phía trước chỉ có thể đạt được tư cách dự thi?

Đồng dạng, những người chung quanh cũng nhao nhao bày tỏ bất mãn.

"Tại sao quy tắc này trước khi bắt đầu trận đấu không nói, đợi hai trận kết thúc mới nói?"

"Đúng vậy, nếu không chiếm được viên minh châu kia, sắp xếp như thế nào?"

.....

"Chư vị, quy tắc này cũng là người ra tiền quyết định, quả thật là đã sớm quyết định, nếu không chiếm được minh châu, như thế liên dựa theo thời gian trở về tính điểm." Phượng Kinh Thương trên mặt ý cười giải thích.

Hắn nói xong quy tắc này, đối với Bất Hối là không công bằng, bởi vì hai cuộc tỷ thí này các nàng đều là đứng đầu, hiện tại quả thật người nào đạt được minh châu sẽ là đứng đầu, các nàng một chút ưu thế cũng không có.

Nhưng này cũng không cần khẩn trương, nhất định sẽ dẫn đầu lấy được viên minh châu kia, cho dù không chiếm được, cũng sẽ không để Hiên Viên Thần đạt được, như thế các nàng vẫn là người thắng.

"Nói vậy quy tắc tất cả mọi người đã biết, Bốn Vương nói chi tiết quy tắc, muốn đi chỗ minh châu đó, tất phải đi vào thần động trong Phượng Hồ, từ nơi này đến phía trên vách núi đen sẽ tìm được minh châu."

"Cái gì, đi từ Phượng Hồ?"

"Lại còn đi vào trong thần động?"

"Vì cái gì không thể đi từ Phượng Sơn?"

"Lão Tử không tham gia, này không phải liều mạng sao? Ai chẳng biết không thể tiến vào thần động, hơn nữa hiện tại sắp tối rồi."

"Đúng vậy, chúng ta cũng không tham gia."

"Cũng may chúng ta không thắng."

Lời này vừa nói ra, đám người vây xem lập tức kịch liệt thảo luận, có vài người thậm chí muốn bỏ thi đấu.

Nghe những người chung quanh này nói, Bất Hối có chút nghi hoặc, nàng cũng không nghe được chuyện ở sơn động kia.

"Tiểu thư, có lời đồn thần hồ ở trong thần động, chỉ cần có người tiếp sát, hồ thần sẽ tức giận, đem những người đó ăn luôn, chỉ có một người tới thần động mà sống sót, bất quá người cũng đã điên rồi, gặp người nào đều nói trong động có bao nhiêu đáng sợ, cho nên không ai dám đi vào, nhất là buổi tối, càng không ai dám đi."

Đối với chuyện Phượng Quốc, Phượng Yêu biết nhiều hơn so với Bất Hối một ít, cho nên ở bên tai nàng đơn giản nói.

"Đúng vậy, Công Chúa không nên tham gia, bên trong kia buổi tối thường xuyên bay ra Quỷ Hỏa, người đi vào đều bị ăn chỉ còn lại xương cốt, thập phần nguy hiểm." Lưu đại nhân cùng Bất Hối rất quen thuộc, vừa lúc đứng ở bên cạnh nói với nàng, trong mắt mang theo lo lắng.

"Các người cũng không thể đi, sẽ chọc giận thần hồ, đến lúc đó thần hồ tức giận, lời nguyện sẽ linh nghiệm."

"Đúng vậy, không thể vào."

.....

Dân chúng chung quanh sau khi biết lần này cư nhiên cần tới thần động, nhao nhao quỳ trên mặt đất thỉnh cầu Phượng Kinh Thương thu hồi mệnh lệnh này.

"Nguyên rủa là cái gì?"

Về cái thần động này Bất Hối càng ngày càng hiếu kỳ, nàng đã tới Phong Thủy Hồ du ngoạn hai lần cũng chưa nghe nói qua.

"Những thứ này đều là kẻ điên kia nói ra, hắn nói không thể có người tiến vào thần động, nếu không thần hồ đại nhân sẽ tức giận, như thế toàn bộ cá trong hồ đều biến thành cá ăn thịt người, hơn nữa hồ nước

sẽ bốc cháy, đồng thời còn xuất hiện rất nhiều chuột ăn hoa màu." Lưu đại nhân đối với những thứ này đều biết đến, cho nên tiếp tục giải thích cho Bất Hối.

Đối với điểm thứ nhất, Bất Hối cũng biết, có một loại cá ăn thịt người, nhưng nước trong Phượng Hồ cùng nhiệt độ cũng không thích hợp cá ăn thịt người sinh sống, hiển nhiên không có khả năng tồn tại, còn như hồ nước bốc cháy, đáy nước xuất hiện chuột càng không thể.

Nói vậy trong sơn động kia có bí mật gì không thể bị người phát hiện, cho nên tản ra lời đồn.

"Mọi người yên tâm, những cái này chẳng qua là một kẻ điên nói, căn bản là không tồn tại thần hồ gì." Phượng Kinh Thương đúng lúc đứng dậy, mang theo giọng điệu chân thật đáng tin, những dân chúng nghe vậy tuy vẫn cực kỳ sợ hãi, nhưng không dám đứng ra phản đối.

Tiếp theo Phượng Kinh Thương tiếp tục mở miệng nói: "Đây là quy tắc trận đấu sau cùng, nếu không muốn tham gia, hiện tại có thể buông tha." Hắn cũng hi vọng đám người Bất Hối buông tha, như thế Hiên Viên Thần có thể trực tiếp chiến thắng, bọn hắn hiện tại đứng ở trên cùng một chiếc thuyền.

.....

Tiếp theo sau một hồi thảo luận, chỉ có một đội ngũ rút lui, như vậy tiền mười đội ngũ theo thứ tự là: đội Chiến Vương, đội Hiên Viên Thái Tử, Hắc Ưng tiêu cực, Hắc Dao môn, đội Mai Thành, đội Phượng Thành, đội Xích Viêm, đội Lôi Đình, đội Lan Thành, đội Sơn Môn.

"Từng đội phái ra hai nam hai nữ, bốn người đi vào trong sơn động, mặt khác còn cần bốn người ở trong hồ, nhưng không được chèo thuyền, không thể lên bờ, đợi sau khi người trong sơn động trở về mới có thể lên bờ, nếu không liền coi là thua cuộc."

Tiếp theo lại có một quan viên khác bổ sung quy tắc, không nghĩ tới hạng nhất trận đấu sau cùng quả nhiên khó khăn.

Không nói thần hồ trong động nguy hiểm, chỉ là năng lực lặn xuống nước liền không dễ dàng, từ nơi này đến thần động rồi trở về cũng cần trên dưới một canh giờ, nếu ở bên trong phát sinh tranh đoạt, thời gian lại càng lâu, ở trong hồ nước bơi lâu như vậy là khảo nghiệm tương đối lớn.

Chiến Cảnh Thiên quyết định mang theo Bất Hối, Nguyên Bích, Vô Ảnh tiến vào trong sơn động, kỹ năng bơi của Nam Cung Tuyết cùng Hoa Thiên Thần tốt hơn, bọn hắn mang theo hai người khác ở trong nước chờ bọn hắn trở về.

"Phượng Nhi, người nhất định phải cẩn thận, ta ở chỗ này chờ người trở về." Nam Cung Tuyết lần đầu tiên trịnh trọng nói, hắn biết, có Chiến Cảnh Thiên ở đây sẽ không để Bất Hối gặp nguy hiểm, nếu như ngay cả Chiến Cảnh Thiên cũng bảo hộ không được nàng, vậy thiên hạ này càng không ai có thể làm được.

Bất Hối gật đầu nói: "Bên này giao cho người."

"Yên tâm, gia ở trong nước mấy ngày mấy đêm cũng không có việc gì, cũng không biết người của hắn như thế nào?" Nam Cung Tuyết lại khôi phục bản tính trước kia, đồng thời quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Bích, khóe miệng câu lên, đi về phía nàng: "Người cũng đừng bị thần hồ ăn, như thế Lưu Vân của chúng ta sẽ thương tâm."

"Người ——" hung tợn nhìn hắn một cái, bất quá nhìn thấy quan tâm trong mắt hắn mới đem lời muốn nói nuốt trở vào, không để ý tới hắn.

Thần động kia đã có cái truyền thuyết này, như thế nhất định là nguy hiểm, tuy võ công các nàng cao cường, nhưng chỉ sợ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Sau khi mọi người chuẩn bị tốt, Bất Hối phát hiện, Hiên Viên Thần cư nhiên mang theo Phượng Uyển Tuyết, bất quá vừa lúc, vào trong sơn động xuất hiện cái gì ngoài ý muốn ai cũng tìm không thấy trên đầu nàng.

Mỗi tổ bốn người chèo thuyền rồng hướng Phượng Hồ mà đi, sau đó qua một chỗ ngoặt đến dốc núi Phượng Sơn, lần này tốc độ chèo cũng không nhanh, toàn bộ đều biết nơi đó nguy hiểm, cho nên mười đội ngũ bảo trì nhất trí đi trước.

"Lát nữa vào sơn động nhất định phải đi bên cạnh ta, mọi sự có ta ở đây."

Thuyền rồng do Vô Ảnh cùng Nguyên Bích chèo, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối ngồi ở phía sau, giờ

phút này đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, hưởng thụ khoảng khắc yên ắng, lát nữa sẽ có một hồi đại chiến.

"Được, ta sẽ bảo vệ tốt chính mình." Tại trong ngực hẩn dụi dụi, cái ôm này cảm giác an toàn mười phần.

Hiên Viên Thần vẫn thờ ơ nhìn bọn hẩn, một hồi đến trong động hẩn muốn nhìn Chiến Cảnh Thiên muốn thắng được trận đấu hay là muốn nàng. Trong lòng Phượng Uyển Tuyết cũng có tính kế của mình, người còn lại cũng là một dạng.

Thời gian một phút đồng hồ trôi qua, vách núi phía sau Phượng Sơn cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngọn núi này dốc đứng, cao tới mấy trăm thước, vách đá nhẵn bóng như đao rìu chặt qua, nhìn qua thập phần bóng loáng, hơn nữa phía trên không có một ngọn cỏ, muốn đi lên cũng không có lực điểm.

Hướng về trên vách núi nhìn lại, ở vị trí cao nhất có một cây mộc côn, phía trên treo một cái túi màu đỏ, tuy nhìn không phải rất rõ ràng, nhưng này nhất định là mục tiêu lần này.

Ở phía dưới vách núi có một sơn động, cửa động thập phần tối tăm, thấy không rõ bên trong có cái gì, như vậy càng làm cho người ta có cảm giác áp bách. Chỗ này chính là thần động, đường thông tới vách núi ở ngay bên trong.

Mười chiếc thuyền rồng đều đứng ở cửa động quan sát, không ai muốn vào trước.

"Đi, chúng ta vào trước." Đợi một lát, Bất Hối nói với Chiến Cảnh Thiên, cửa động sẽ không có gì nguy hiểm, nguy hiểm chân chính đều ở bên trong.

Nghe vậy, Vô Ảnh cùng Nguyên Bích chèo thuyền rồng hướng cửa động.

Yêu cầu trận đấu lần này không thể mang đuốc vào, nếu có người sử dụng đuốc là phạm quy, sẽ trực tiếp hủy bỏ tư cách.

Khi thuyền rồng đi vào, quả nhiên như Bất Hối dự đoán, cũng không có nguy hiểm gì, mà trong sơn động cũng không tối như tưởng tượng, ngược lại lại vẫn rất sáng.

Nhìn kỹ, trong sơn động cư nhiên khảm hơn mười viên dạ minh châu, chỉ là những thứ dạ minh châu này là vô giá, xem ra người thiết trí trận đấu lần này nhất định có mục đích khác, nếu không cũng không thể phí khí lực lớn như vậy.

Chín tổ bên ngoài kia nhìn thấy các nàng đi vào, lấy Hiên Viên Thần dẫn đầu cũng tính toán tiến vào, đồng dạng bị Dạ Minh Châu trên tường làm kinh sợ, có vài người hô hấp đã trầm trọng, nhưng không ai ra tay chém giết.

Đi vào trong sơn động, chỉ có một mảnh nhỏ có nước, bên cạnh lại là một khối nham thạch lớn, đám người Bất Hối đã đứng lên trên, sau khi giẫm lên phát ra thanh âm 'không không', xem ra phía dưới rỗng.

Theo khối nham thạch này về phía sau vài bước lại xuất hiện một cái sơn động rộng rãi khác, trên vách tường bốn phía đều khảm Dạ Minh Châu, bên trong này càng thêm, khoảng chừng mấy chục khóa.

Nhìn những thứ nham thạch này, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên liếc nhau một cái, các nàng đều minh bạch, sơn động này là người làm, mà xem ra đã có trăm năm.

Cho tới bây giờ, đều là Bất Hối dẫn đầu, hiện tại những người phía sau cũng theo tiến vào, sau khi tiến vào vừa thấy, bốn phía rỗng tuếch, đâu có đường gì, cũng không có cảm giác nguy hiểm gì, chẳng lẽ là bị người ta lừa?

Bất quá những người này đều là người từng trải, sau khi thấy không có đường nhao nhao gõ trên vách tường, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Vô Ảnh cùng Nguyên Bích cũng gõ vách tường bốn phía tìm kiếm cơ quan, Bất Hối lại cùng Chiến Cảnh Thiên đứng tại chỗ.

Sau khi vào sơn động này, Bất Hối cảm thấy có chút quái dị, hơn nữa trong thân thể nàng cảm nhận được nguy hiểm, giác quan thứ sáu của nàng hết sức chính xác, thời điểm làm đặc công phải dựa vào giác quan thứ sáu tránh né rất nhiều nguy hiểm, lần lượt chuyển nguy thành an.

"Ta cảm thấy trong sơn động này hết sức kỳ quái." Bất Hối cau mày, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Chiến Cảnh Thiên cũng cau mày, cảm giác của hắn cùng Bất Hối giống nhau, mà còn cảm giác tinh chuẩn hơn, đưa mắt nhìn về phía thủy đàm ở giữa động: "Trong nước này có cái gì."

Nghe vậy, Bất Hối hướng trong nước nhìn lại, bên trong thủy đàm rất sâu, không thấy rõ trong nước có cái gì.

Ầm ầm.

Đúng lúc này, đột nhiên ánh sáng một bó buộc chiếu vào, tiếp theo trong sơn động truyền đến tiếng vang ầm ầm, Chiến Cảnh Thiên ôm Bất Hối vào trong lòng, phòng bị nhìn chung quanh.

Lúc này mười tổ đều đã đứng cùng nhau, gắt gao nhìn chăm chăm vách tường đối diện, chuyện tình ngạc nhiên phát sinh, chỉ thấy trên vách tường vừa rồi vẫn bóng loáng đột nhiên tách ra hai bên, tiếp theo một con đường đá xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là đường thông tới vách núi?

Con đường này cùng vị trí hiện tại của các nàng cách nhau là cái thủy đàm ở chính giữa, chỉ cần bơi qua là có thể lên núi.

Thời điểm mật đạo này xuất hiện đã có đội ngũ kìm nén không được, lập tức nhảy vào trong thủy đàm bơi về hướng đối diện. Nhưng khi bọn hắn rơi xuống nước bơi được vài thước đột nhiên truyền ra tiếng thét hoảng sợ.

"A, có cái gì đang cản ——"

Những lời này còn chưa nói xong người liền biến mất tiếp theo chỉ còn lại có hai bộ xương trắng nằm ở mặt nước, nhưng không quá bao lâu, hai bộ xương trắng cũng đã biến mất.

"Nôn."

Trong những người này có một nửa là nữ nhân, lúc này rất nhiều người đã nhịn không được ói ra.

"Ta vừa rồi thấy được một con quái vật vĩ đại bơi lên, tiếp theo đem hai người ăn."

"Chẳng lẽ thần hồ tức giận, nguyên rủa ứng nghiệm?"

"Lần này nên làm cái gì bây giờ, chúng ta đi qua như thế nào?"

Những người trên bờ vẫn nhìn thủy đàm bên trong, đồng thời nhao nhao may mắn chính mình vừa rồi không nhảy xuống.

Không khí ở một khắc này khẩn trương dâng lên, theo hai người tử vong, nguy hiểm tiến đến.

Chiến Cảnh Thiên ngay từ đầu đã nói qua với Bất Hối, đáy nước này có cái gì, cho nên nàng vẫn chú ý, khi hai người kia xuống nước, có một đoàn bóng đen bơi tới, nhanh chóng đem hai người kia ăn luôn.

Nàng biết đoàn bóng đen này không phải một con cá, mà là hàng trăm hàng ngàn con cá ăn thịt người tạo thành, chúng nó sau khi ăn người lại trở lại đáy đầm, không nghĩ tới nơi này lại có cá ăn thịt người!

Rất nhiều người nhìn thấy tràng diện này, trong mắt xuất hiện vẻ hoảng sợ, tiếp theo liền chạy về, trận đấu này bọn hắn từ bỏ.

Ầm ầm.

Nhưng, ngay tại lúc này, lại truyền đến một tiếng nổ lớn, cửa động cư nhiên bị đóng lại!

"Đây là có chuyện gì, Lão Tử muốn ra ngoài."

Ầm.

Trong mắt kẻ dự thi vẻ sợ hãi càng ngày càng đậm, bên trong thủy đàm có cá ăn thịt người không qua được, đường về lại bị phá hỏng, bọn hắn cũng bị vây chết ở chỗ này sao?

Lại lặn qua lặn lại một hồi, mặc kệ dùng biện pháp gì cũng không thể di chuyển cự thạch trước cửa động, hiện tại cũng chỉ còn lại một con đường, đó chính là đi lên, theo Phượng Sơn trở về.

Bất Hối vẫn cẩn thận quan sát chung quanh, xem ra có người từ một nơi bí mật gần đó khống chế cơ quan, chỉ có tìm được người kia, mở ra cơ quan mới có cơ hội ra ngoài.

Mọi người lại trở lại bên cạnh thủy đàm, mỗi người đều suy nghĩ có biện pháp nào có thể đi qua, thủy đàm này rất rộng, khoảng chừng trăm mét, dùng khinh công cũng có thể qua nhưng ở giữa phải có lực điểm.

Mà lúc này trong sơn động căn bản không có cái gì có thể nổi trên mặt nước.

Lúc này, Vô Ảnh đi ra ngoài, không tới một lát, cầm hai cái mái chèo đi tới, tiếp theo đánh nát mái

chèo, cầm lấy một khối gỗ ném vào trong thủy đàm. Nhưng tấm ván gỗ vừa mới rơi vào trong đầm nước, đoàn bóng đen kia lại bơi tới, lập tức liền đem tấm ván gỗ ăn luôn!

Vô Ảnh cũng không cam lòng, đồng thời ném ra mấy tấm ván gỗ, nhưng kết quả đều giống nhau, toàn bộ bị ăn luôn, sau cùng chỉ có thể buông tha biện pháp này.

Mọi người tâm cũng đều trầm xuống, chẳng lẽ bọn hắc không qua được thủy đàm này sao?

"Chiến Vương nghĩ được biện pháp gì có thể đi qua sao? Không bằng chúng ta hợp tác trước thông qua cửa thứ nhất này đi!" Lúc này, Hiên Viên Thần cười đi tới, hiện tại hai đội đều mắc kẹt ở nơi đây, nhưng bởi vì tiền đặt cược kia, nhất định phải thông qua nơi này.

Nghe vậy, Bất Hối đi tới, đối với hắc cười lạnh nói: "Chúng ta đều có biện pháp thông qua, Hiên Viên Thái Tử vẫn nên cẩn thận suy nghĩ đi."

Hiên Viên Thần không nghĩ tới cư nhiên là Bất Hối mở miệng trước, trong mắt hiện lên một tia ám mang, vung ống tay áo trở về.

"Các vị không biết có thể hợp tác qua cửa thứ nhất này?" Hiên Viên Thần ly khai, Bất Hối đi tới trước mặt Hắc Ưng tiêu cục, về tư liệu các đội ngũ sơn động này, Nam Cung Tuyết đều đã nói cho nàng, người của Hắc Ưng tiêu cục có thể tín nhiệm.

Hắc Ưng không nghĩ tới Bất Hối sẽ tới tìm hắc, sững sờ một phen gật đầu, hắc cũng rất khâm phục Chiến Cảnh Thiên, tất nhiên là tin tưởng các nàng.

"Thất Công Chúa có thể để cho chúng ta cũng gia nhập hay không?"

Thấy Hắc Ưng tiêu cục hợp tác với Chiến Cảnh Thiên lại có hai đội ngũ đi tới, một cái là đội Phượng Thành, còn có một cái là đội Mai Thành.

Thông qua tình báo Nam Cung Tuyết cho xem, hai đội ngũ này cũng có thể hợp tác.

Thấy các nàng hợp tác, Hắc Dao môn chủ động tìm tới Hiên Viên Thần, còn lại Xích Viêm đội, Lô Đình đội, Lan Thành đội, Sơn Môn đội cũng gia nhập Hiên Viên Thần bên kia.

Sau khi phân đội, Bất Hối để nam tử trong đội đem đai lưng tháo xuống, còn áo dài phía dưới, đem những mảnh vải này xé nát thành từng sợi, tiếp theo đem những thứ này cột vào nhau, hình thành một sợi dây thừng thật dài.

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu Bất Hối đã nghĩ đến biện pháp này, y phục mùa hạ mặc đều đã thiếu, chỉ là đai lưng bốn người các nàng cũng không đủ, cho nên mới tìm những người đó hợp tác.

Nhìn thấy dây thừng, trước mắt mọi người sáng lên, bọn hắc như thế nào không nghĩ tới theo không trung qua đi.

Nhưng vừa cao hứng được một lát, vấn đề mới lại xuất hiện, dây thừng này có, như thế nào mới có thể đáp ra?

Chương 88: Âm mưu kinh thiên!

• • •

Lúc này, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối tiếp nhận dây thừng, sau đó tìm Hắc Ưng lấy một phi đao, đó là vũ khí của hắn, tiếp theo đem một đầu dây thừng cột chặt vào chuôi đao, hướng về vách tường đối diện ném qua.

Phi đao khảm chặt trên thạch bích, kéo vài cái, thập phần rắn chắc, dùng khinh công đi ở phía trên khẳng định không thành vấn đề, sau khi làm tốt quay đầu cùng Bất Hối nhìn nhau cười.

Ánh mắt Hiên Viên Thần thâm trầm nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, không nghĩ tới nàng nghĩ tới biện pháp này, kỳ thật hắn cũng đã nghĩ đến phương pháp này, vừa rồi tìm bọn hắn hợp tác vốn là muốn đả kích Chiến Cảnh Thiên, nhưng hiện tại.

Chuyển hồi ánh mắt đặt ở trên người nàng, bọn hắn bên này cũng đang làm dây thừng, chỉ có hắn mới có công lực ném phi đao qua, hung hăng ném phi đao ra, giống như đem buồn bực trong lòng cũng văng ra.

Dây thừng dựng hảo, Vô Ảnh đứng dậy, Chiến Cảnh Thiên khẳng định muốn đứng ở bên này, nếu hắn là cái thứ nhất qua đi, người còn lại khẳng định dừng nghĩ đi qua. Hiên Viên Thần cũng không đi ra, mà là phái một người khác, hắn cùng với Vô Ảnh hai người cơ hồ đồng thời giẫm lên dây thừng, cùng đi qua.

Bọn hắn hai cái qua đi, mỗi cái thủ hộ, để ngừa bị đối phương phá hoại.

Những người tham gia thi đấu đều có công phu, khinh công cũng đều không tệ, cho nên mượn sợi dây thừng này có thể dễ dàng đi qua.

Bất Hối, Nguyên Bích cũng đều đi qua, Phượng Thành đội, Mai Thành đội cũng cùng đi qua, hiện tại chỉ còn lại người Hắc Ưng tiêu cục cùng Chiến Cảnh Thiên, mà bên kia cũng chỉ còn lại Hiên Viên Thần cùng Hắc Đao môn.

"Chiến Vương, để ta ở lại bên này, người đi trước đi." Hắc Ưng biết bên này cũng phải lưu lại người có võ công cao cường, hắn tuy không kịp Chiến Cảnh Thiên, nhưng vẫn có thể đề phòng có người tới quấy rối.

"Không cần, các người đi trước đi." Chiến Cảnh Thiên một tay lôi kéo dây, một bên nhìn về phía Hiên Viên Thần, bên kia cũng là hắn lôi kéo dây thừng.

Thấy hắn cự tuyệt, Hắc Ưng cũng không kiên trì, hắn biết đây không phải thời điểm khiêm nhượng, lập tức mang theo người Hắc Ưng tiêu cục vận dụng khinh công hướng đối diện bay vút mà đi.

Sợi dây thừng này chỉ có thể nhận sức nặng một người, cho nên muốn một người một người quá. hai người phía trước đã an toàn đi qua, người thứ 3 cũng lên dây thừng.

Lúc này Hiên Viên Thần lại đột nhiên đi lên dây thừng, nhanh chóng hướng đối diện bay vút đi, sau khi người thứ 3 Hắc Ưng tiêu cục đi qua, Hiên Viên Thần cũng đến chỗ đối diện, lúc này Hắc Ưng cũng bay lên dây thừng, bất ngờ đã xảy ra.

Người Hắc Đao môn đột nhiên công kích, trong tay mang theo đao, mục đích là muốn chém đứt dây thừng.

Bởi vì vài dây thập phần nhỏ mảnh, cần đem công lực trên người tập trung lại, lúc này bị người công kích không hề có lực đánh trả, xem ra người Hắc Đao môn kia là muốn hắn phải chết.

"Tổng tiêu đầu!"

Ba người khác của Hắc Ưng tiêu cục đã an toàn đến bờ bên kia, chỉ còn lại Hắc Ưng, mà bên này còn có Chiến Cảnh Thiên chưa đi, dây thừng vừa đứt, hai người kia toàn bộ không có biện pháp đi qua.

"Ầm!"

Đúng lúc này, Bất Hối, Vô Ảnh, Nguyên Bích đồng khởi hướng Hiên Viên Thần xuất thủ, thì ra hắn

trước tiên qua đây là muốn nhân lúc Chiến Cảnh Thiên chưa sang phá hoại, Bất Hối đã sớm lưu ý, cho nên trực tiếp cầm kiếm giết qua.

Hiên Viên Thần công lực rất cao, nhưng mấy hôm trước hấn trúng độc, tuy suy yếu lúc ấy đều là hấn giả vờ, nhưng vẫn có ảnh hưởng nhất định, khó khăn ngăn cản ba người các nàng hợp lực.

Dây thừng Chiến Cảnh Thiên bên này đã chặt đứt, Hắc Ưng trực tiếp hướng bên trong thủy đàm hạ xuống, trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Chiến Cảnh Thiên xuất thủ, một chưởng hướng người Hắc Dao môn lưu lại trên bờ đánh rớt vào trong nước, vừa lúc rơi xuống dưới chân Hắc Ưng, Hắc Ưng dẫm xuống thân thể đó vươn người nhảy lên an toàn rơi trên mặt đất, lập tức gia nhập cuộc chiến.

Còn một người Hắc Dao môn cũng muốn dẫm xuống trên người đồng bọn bên trong thủy đàm đã bị ăn một nửa, nhưng một đạo chưởng phong mạnh mẽ đánh tới, một búng máu phun ra trực tiếp ngã xuống hồ.

Một chưởng này là Chiến Cảnh Thiên đánh ra, vốn hôm nay cũng không muốn để cho Hắc Dao môn còn sống rời đi, trong trận đấu thuyền rồng khi người của Hắc Dao môn cùng Hiên Viên Thần vọt tới thuyền rồng Bất Hối, hấn vẫn nhớ kỹ, hiện tại lại dám ra đây quấy rối, như thế nào có thể để hấn sống.

Một chưởng đẩy hấn vào nước, dẫm xuống thân thể của hấn bay về phía bờ bên kia.

Giờ phút này nhìn trong hồ hai người Hắc Dao môn kia đã chỉ còn lại xương trắng.

Bên này Bất Hối cùng Hiên Viên Thần bọn hấn cũng đang đánh nhau, Chiến Cảnh Thiên vừa tới lập tức tiến vào, hấn đấu với Hiên Viên Thần, Vô Ảnh đối phó một thủ hạ khác, Bất Hối cùng Phượng Uyển Tuyết, một người khác cũng cùng Nguyên Bích đánh, Hắc Ưng tiêu cực lại đối phó hai người còn lại của Hắc Dao môn.

Võ công đội ngũ còn lại không bằng bọn hấn, hơn nữa này cũng không liên quan đến bọn hấn, đều ở bên cạnh nhìn.

"Chiến Cảnh Thiên, chúng ta ở trong này quyết chiến, làm cho những người khác đắc lợi."

Võ công Hiên Viên Thần ban đầu so với Chiến Cảnh Thiên kém một ít, lại thêm hiện tại trúng độc chưa hoàn toàn khôi phục, đâu phải là đối thủ của Chiến Cảnh Thiên, khi nhìn thấy hấn hạ sát chiêu vội vàng mở miệng nói.

Chiến Cảnh Thiên hừ lạnh một tiếng, người vừa rồi chủ động xuất thủ là hấn, hiện tại tới nói chuyện điều kiện?

Chiêu thức trong tay càng hung hiểm hơn, khiến cho Hiên Viên Thần liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng, Hiên Viên Thần không giữ lại, biết hôm nay nhất định phải quyết một trận thắng bại, chiêu số cũng trở nên sắc bén.

Cùng Bất Hối đứng chung một chỗ nội tâm Phượng Uyển Tuyết cũng giật mình, theo vài lần tiếp xúc, nàng biết Bất Hối võ công, nhưng không nghĩ tới cao như vậy.

Sau khi Bất Hối ăn Hỏa linh quả, nội lực có vẻ cơ bản đã được nâng cao, hiện tại đã gia tăng mười năm nội lực. Cho nên nội lực hai người có thể nói ngang nhau, nhưng kiếp trước Bất Hối là đặc công, góc độ xuất kiếm đều không ngờ đến, khó lòng phòng bị.

"Hoàng Muội, người đây là muốn thí tử sao? Không nhớ tình tử muội sao?" Phượng Uyển Tuyết đã bại lui, nhìn về phía Bất Hối trong mắt có tia khiếp ý, nàng rõ ràng thấy sát ý trong mắt Bất Hối.

Nghe vậy, Bất Hối nội tâm cười lạnh, cái nữ nhân này thật không biết xấu hổ, động tác trong tay không ngừng, mở miệng châm chọc nói: "Lúc trước, thời điểm ngươi thiết kế hãm hại ta như thế nào không để ý niệm tình thân? Thời điểm phái người đuổi giết ta như thế nào không để ý niệm tình tử muội? Thời điểm sau khi trở về lại mọi cách làm khó dễ, ngươi như thế nào nhớ tình tử muội?!"

Nhắc tới những thứ này, Phượng Uyển Tuyết biết hôm nay không có đường sống, trong mắt cũng nhiều tia ngoan độc.

Đồng thời, trong lòng cũng tràn ngập hận ý, cư nhiên làm nhiều việc như vậy thứ cũng chưa giết nàng.

Mắt thấy Bất Hối đâm kiếm tới, vội vàng dùng hết lực toàn thân chống cự, nhưng Bất Hối đã động sát khí, sẽ không cho nàng bất luận cơ hội gì, tuy chống cự kiếm của nàng, nhưng thân thể bất ổn, lập tức

rớt xuống thủy đàm.

"A."

Lúc nàng rơi xuống, nàng rõ ràng thấy được một đám bóng đen bơi tới.

Khi nàng rơi vào thủy đàm, Bất Hối thu hồi kiếm, đi đến bên cạnh thủy đàm nhìn xuống, Phượng Uyển Tuyết ngã xuống bị cá ăn thịt người bao quanh, nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, cá ăn thịt người cũng không ăn nàng, mà là cùng Phượng Uyển Tuyết bơi về phía sâu nhất thủy đàm, trong giây lát không thấy nữa!

Vẫn có rất nhiều người quan sát, hiện tại đều kinh ngạc nhìn thủy đàm, chẳng lẽ cá ăn thịt người này không ăn người? Nhưng vừa rồi lại vẫn ăn luôn hai người Hắc Dao môn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sau khi Bất Hối thu hồi ánh mắt, dưới thủy đàm kia nhất định có cửa ra, xem ra Phượng Uyển Tuyết cùng người phía sau màn này có quan hệ.

Hôm nay mặc dù không thể giết nàng, nhưng còn rất nhiều cơ hội, chỉ cần nàng dám trở về, chắc chắn sẽ không buông tha nàng, hiện tại có vài người càng đáng chết hơn.

Hắc Dao môn còn lại hai người kia công phu rất cao thâm, hai người đánh Hắc Ưng tiêu cực bốn người cư nhiên không có xuất hiện bại cục. Lúc này, Bất Hối mang theo 'Huyền Sương' của nàng cũng gia nhập vào, nàng tập luyện bộ kiếm pháp kia cùng 'huyền sương' thập phần phù hợp, có thể phát huy đến trình độ cao nhất.

Có nàng gia nhập, Hắc Dao môn rốt cuộc xuất hiện bại thế, vừa đánh vừa hướng về bên tường thối lui.

Trong sơn động này nơi chốn lộ ra quỷ dị, chỗ tối nhất định có rất nhiều cơ quan, sau chuyện của Phượng Uyển Tuyết, Bất Hối vẫn chú ý hướng đi của Hắc Dao môn, khi nhìn thấy bọn hắc thối lui về phía vách tường xuất thủ càng hung hiểm hơn, nhưng người Hắc Dao môn cũng là liều mạng phản kháng, song phương nhất thời giằng co bất hạ.

Thời điểm Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên quyết đấu cũng vẫn chú ý bên này, nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết rơi vào thủy đàm mâu quang trầm xuống, hẳn biết Phượng Uyển Tuyết có bí mật, cho nên lần này đến thần động mới mang theo nàng, hiện tại nhìn thấy nàng rơi thủy đàm không bị ăn khẳng định là thoát ra ngoài, suy nghĩ đến nàng cùng mình nói cửa ra kia.

Mâu quang chuyển động, đồng dạng hướng về vách tường bên kia mà đi, như vậy, người Hiên Viên Thần cùng Hắc Dao môn từ từ gom lại cùng nhau, đột nhiên, Hiên Viên Thần đụng vào vách tường, mặc kệ Phượng Uyển Tuyết nói thật hay không, bây giờ đều phải thử.

Hắn vừa va chạm như vậy, vách tường kia đột nhiên vỡ ra một đường, Hiên Viên Thần trực tiếp chui vào, tuy Chiến Cảnh Thiên cũng vẫn đề phòng hắn, nhưng công phu hắn so với mình không kém bao nhiêu, để cho hắn đào tẩu, bất quá hai người hắc mang đến chưa kịp đi vào đã bị chém giết.

Người Hắc Dao môn đồng dạng muốn hướng trong sơn động kia đi, thấy thế, trong mắt Chiến Cảnh Thiên lộ ra hàn quang, một chưởng hướng về cửa động đánh tới.

Ầm!

Hai người còn lại của Hắc Dao môn kia trực tiếp bị chụp chết ở trên vách tường, vách tường cũng hợp lại, lại biến thành vách tường bóng loáng, một điểm dấu vết cũng tìm không được.

Chiến đấu rốt cuộc kết thúc, mọi người ở trên tường tìm cơ quan, nhưng tìm một vòng cũng chưa tìm đến.

"Chúng ta đi lên, đường kia có lẽ cũng thông tới đỉnh núi."

Chiến Cảnh Thiên thấy tìm một hồi không tìm được cơ quan quyết định thật nhanh, mang theo Bất Hối, Vô Ảnh cùng Nguyên Bích theo con đường này đến đỉnh núi.

Khi tiến vào đó cửa bị cự thạch che lại, cho nên những người còn lại cũng chỉ có thể đi theo bọn hắn cùng nhau lên núi, đợi phía trên nhìn xem có thể đi tới Phượng Sơn hay không.

"Chiến Vương, các người đi trước đi, chúng ta theo ở phía sau."

"Như vậy sao được, Chiến Vương, để ta đi trước đi, mạng của Hắc Ưng này là người cứu, để ta đi

dò đường cho người, yên tâm, minh châu kia nhất định là của người."

"Đúng vậy, người khác sợ chúng ta không sợ, để Hắc Ưng tiêu cực chúng ta dẫn đường đi."

.....

Hiện tại trong sơn động xuất hiện nhiều chuyện, mọi người đối với phía trước lộ trần ngập hoảng sợ, cho nên muốn để Chiến Cảnh Thiên dẫn đường. Chỉ có Hắc Ưng tiêu cực đứng dậy, bọn hắn đều vô cùng cảm tạ Chiến Cảnh Thiên cứu Hắc Ưng.

"Cám ơn ý tốt Tổng tiêu đầu, chúng ta vẫn nên dẫn đường đi." Chiến Cảnh Thiên trái lại cảm thấy vừa rồi không uổng công cứu hắn, người này có thể kết giao.

Còn như dẫn đường, chính là để hắn yên tâm, đối với cơ quan trận pháp, hắn cùng với Bất Hối thành thạo nhất.

Hắc Ưng cũng không tiếp tục cãi cọ, mà mang theo người Hắc Ưng tiêu cực theo thật sát bên cạnh bọn họ, để ngừa thời điểm gặp nguy hiểm có thể đúng lúc xuất thủ, Mai Thành đội cùng Phượng Thành đội đi theo sau đó, còn lại theo ở phía sau, bất quá khoảng cách ở giữa rất lớn, sợ phía trước xuất hiện cái gì nguy hiểm có thể đúng lúc chạy trốn.

Con đường này nhìn bình thường, trên đường thứ gì đó không có, nhưng tất cả mọi người không dám kinh xuất, cơ quan nơi này quá nhiều, hơn nữa xuất quỷ nhập thần, thường thường nơi nhìn càng an toàn, nguy hiểm càng lớn.

"Dừng lại."

Mọi người mới vừa đi hơn mười bậc thềm đá Bất Hối đột nhiên ngừng lại, đứng tại chỗ nghe nghe, chau mày, bên trong này luôn thấy một hương vị kỳ quái truyền ra, nhưng khi cẩn thận nghe thấy lại cái gì đều không có.

"Có người được mùi gì hay không?" Bất Hối thấy loại hương vị này lại không có hỏi Chiến Cảnh Thiên bên cạnh.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên lắc lắc đầu, những người khác cũng không ngửi được mùi nào.

Ầm ầm.

Đúng lúc này, lại một lần nữa truyền đến một tiếng nổ lớn, mọi người nhao nhao sợ hãi nhìn qua, này vừa thấy không sao cả, lá gan đều bị dọa phá mật.

Chỉ thấy nơi các nàng vừa mới nán lại, nước bên trong thủy đàm nhanh chóng rút xuống, rất nhanh chỉ thấy đáy, nhưng cũng không nhìn thấy cá ăn thịt người gì, chỉ có một vài bộ xương ở lại nơi đó.

Những con cá này đi đâu vậy?

Ngay khi các nàng suy đoán cá đi đâu, bên trong thủy đàm lại chảy vào lượng nước lớn, nước vừa rồi chảy đi lại trở lại!

"A!"

Nhưng những thứ này cũng không để yên, trên thềm đá cũng đã xảy ra biến hóa, phía dưới đột nhiên sụp đổ, những người đi sau cùng rơi xuống.

Những người này cũng không kịp quay đầu nhìn, liều mạng chạy lên trên, bởi vì thềm đá dưới chân bọn họ đang không ngừng chìm xuống.

Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đi tuốt ở đằng trước, hiện tại cũng chẳng quan tâm có nguy hiểm gì, chỉ có thể mang theo mọi người liều mạng chạy lên trên. Người theo ở phía sau liều mạng đuổi theo, vốn tưởng rằng theo ở phía sau sẽ an toàn, không nghĩ tới phía trước cái gì cũng không có, nguy hiểm ngược lại ở phía sau.

Đường dưới chân từ từ chìm xuống, những người theo ở phía sau không ngừng ngã xuống phát ra tiếng kêu thê thảm.

Thời gian một ly trà nhỏ, mọi người rốt cục chạy tới sơn động phía trên, mà thềm đá dưới chân cũng dừng sụp xuống. Từ ba mươi người, hiện tại chỉ còn lại hai mươi người.

Nhưng bọn hắn chạy đến phía trên cũng không có cửa ra, chỉ có thạch bích thật dày.

"A."

"Nôn."

Vừa rồi mọi người chỉ lo chạy lên trên, căn bản không có thời gian nhìn xuống, hiện tại sau khi dừng lại nhìn xuống dưới, da đầu run lên, tóc đều phải dựng thẳng lên, rất nhiều người trực tiếp ói ra.

Chỉ thấy tảng đá các nàng hiện tại đang dầm lên tùy thời đều có thể ngã xuống, từ trên nhìn xuống, một đoàn đen tuyền, khi nhìn kỹ, chi chít tất cả đều là chuột, giờ phút này xèo xèo kêu không ngừng, giống như đang chờ đợi mỹ vị.

Những người vừa rồi ngã xuống, hiện tại chỉ còn lại có một đồng xương, cứ như vậy, rất nhiều chuột vẫn ở phía trên chạy tới chạy lui, xem như còn muốn.

"Nguyên rửa, nguyên rửa ứng nghiệm, cá ăn thịt người, chuột đều đã xuất hiện."

"Xong rồi, chúng ta chọc giận thần hồ, hôm nay người nào cũng không thể sống rời khỏi đây."

"Là người, đây là hoạt động Phượng Quốc các người cử hành, ta hiện tại muốn giết người trước."

.

Nhìn thấy những con chuột này, mọi người nhao nhao liên tưởng đến những lời đồn, trong đó có người dọa đến phát điên, trong đó đội Xích Viêm là quốc gia khác tới, điên cuồng hướng Bất Hối xông tới.

Chuyện Bất Hối là công chúa Phượng Quốc hiện tại những người này đều biết, cho nên đã quên là ai mang các nàng đi lên, chỉ nghĩ muốn giết người cho hả giận.

Xoạt!

Hắn dám chỉ trích Bất Hối, thật đúng là điên rồi, không đợi người khác động thủ, Nguyên Bích liền trực tiếp xuất kiếm giết hắn, sau đó đá thi thể hắn xuống đám chuột đang đói khát kia.

Xèo xèo!

Nháy mắt lại ăn sạch sẽ.

"Còn có ai muốn chịu chết!"

Nguyên Bích lạnh lùng nhìn chằm chằm những người đó, hiện tại lại chết một người, đều đã tỉnh táo lại.

Nghe được người vừa rồi nói, Bất Hối chau mày, trong mắt hiện lên một đạo ám mang, trận đấu lần này đã bị người lợi dụng!

Trận đấu lần này không chỉ có người Phượng Quốc tham gia, còn có thương nhân Mai Thành, đại thần Phượng Thành, người trên giang hồ, người quốc gia khác, nếu những người này đều chết trong trận đấu, Phượng Quốc nhất định sẽ rối loạn.

Chẳng lẽ là Phượng Kinh Thương giờ trò quỷ?

Nhưng nhìn lại không giống, cũng không phải người Hiên Viên Thần, như thế thì là ai?

Bất quá mặc kệ là ai, chuyện quan trọng nhất chính là phải tìm được cửa rời khỏi nơi này, hiện tại người Mai Thành, Phượng Thành vẫn còn, những tiểu quốc gia bên ngoài chỉ cần trấn an là có thể, nhưng nhất định phải mang những người còn lại này ra ngoài.

"Mọi người cẩn thận, cẩn thận tìm cơ quan, cửa ra nên ở nơi này." Bất Hối suy nghĩ một phen, cảm thấy nơi này nhất định có cửa ra, sau khi nói một câu cũng bắt đầu tìm.

Người còn lại nào dám tùy tiện lộn xộn, sợ rớt xuống, hơn nữa lại sợ va chạm vào cơ quan, để cho này cự thạch duy nhất treo ở giữa không trung cũng ngã xuống, cho nên nhìn thấy Bất Hối tìm cơ quan càng thêm sợ hãi.

Người Hắc Ưng tiêu cực cũng theo tìm cơ quan, không ngừng ở trên vách tường gõ tới gõ lui.

Bất Hối đối với cơ quan là có nghiên cứu, cẩn thận xem xét chung quanh có nơi nào đặc biệt hay không, cơ quan bình thường đều là loại địa phương này.

Trên vách tường tìm một vòng vẫn không thu hoạch được gì, lúc này Bất Hối chú ý tới đá dầm dưới chân, tuy ánh sáng rất mờ, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn ra một chút hoa văn kỳ lạ.

Chiến Cảnh Thiên cũng phát hiện hoa văn này, nhướng mày, loại hoa văn này hắn đã nhìn thấy ở nơi nào rồi, mọi người thấy bọn họ có phát hiện, nhao nhao hướng chung quanh chen lách chen lách, đem vị trí để lại.

Hiện tại vừa thấy, cái hoa văn này vẽ thành một đóa liên hoa nở rộ, mà ở ở giữa tâm liên hoa có một vị trí cỡ ngón tay, màu sắc cùng chung quanh cũng không giống nhau.

Bất Hối nhìn cái hoa văn này, chủ thủ cầm trong tay tính toán đâm xuống lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn trở.

"Chờ một chút."

Chiến Cảnh Thiên rốt cục nhớ tới ở nơi nào nhìn đến cái hoa văn này, thời điểm hần lấy được Thâm hải minh châu cũng là ở trong một cái sơn động, bên trong kia cũng có loại hoa văn này, chẳng qua lúc ấy là vẽ ở trên vách tường, không lớn như cái này.

Sau khi ngăn trở Bất Hối, hần lại ở đây khối màu sắc không đồng dạng bên cạnh nhìn nhìn, lại nhìn lên trên xem, từ trong lồng ngực lấy ra một viên Dạ Minh Châu chiếu về phía trước, phát hiện một vết sâu rất nhỏ.

Chiến Cảnh Thiên cầm Dạ Minh Châu trong tay nhẹ nhàng thả vào trong cái vết sâu kia, lúc này, chuyện kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy Dạ Minh Châu nguyên bản chỉ phát ra ánh sáng nhu hòa, đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng này chiếu vào chính giữa liên hoa trên mặt đất, tiếp theo, thạch bích bóng loáng đột nhiên nứt ra một khe hở, khe hở càng lúc càng lớn, sau cùng hình thành một cái cái động khẩu.

Có chút gió thổi tiến vào, đồng thời trăng trên trời cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này trong lòng mỗi người dâng lên vô hạn vui sướng, bọn hần rốt cục đã ra ngoài.

Nhưng thường thường mọi người đều sẽ bị kinh hãi choáng váng đầu óc, vừa mới bình tĩnh xuống nhìn đến cửa động liền điên cuồng chạy tới.

"A!"

Lại là một tiếng kêu thê thảm truyền đến, cái động khẩu này đúng là ở đỉnh núi, sau khi rời khỏi động khẩu là vách núi đen, hần lúc này hối hận đã không còn kịp rồi, chỉ có thể từ vách núi đen rút xuống.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên nhìn nhìn những người đứng tại chỗ, ôn nhu nói với Bất Hối: "Ở chỗ này chờ ta."

"Cẩn thận chút."

Chỗ động khẩu này nên treo một viên minh châu, lấy được minh châu là có thể chiến thắng.

Chiến Cảnh Thiên cẩn thận ra ngoài, cũng không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, bên vách núi quả nhiên đặt một cây gỗ, đầu phía bên kia là chiếc túi màu đỏ. Cẩn thận cầm cây gỗ vào, mở túi ra, bên trong có một viên Dạ Minh Châu, mặt trên họa một chút hoa văn, lấy cái này phân biệt cùng những viên Dạ Minh Châu khác.

Đạt được Dạ Minh Châu, Chiến Cảnh Thiên thối lui trở về, còn lại là chuyện suy nghĩ rời khỏi nơi này như thế nào, thời điểm bọn hần tới đã ở phía dưới xem qua, khoảng cách nơi này tới đỉnh núi cũng không phải rất xa nên có thể đi lên.

Ầm ầm.

Ngay lúc này, sơn động lại mở ra, khi mọi người cho rằng lại có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, một người bước ra.

Nhìn kỹ, thì ra là Hiên Viên Thần.

Giờ phút này trên người hần có rất nhiều vết kiếm, hơn nữa một chân còn đang chảy máu, xem bộ dáng là bị trọng thương, khi thấy đám người Chiến Cảnh Thiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

"Hiên Viên Thái Tử, hi vọng người có thể sai người đem quyền khai thác mỏ còn có Dịch Thành nhường lại." Bất Hối ở trước mặt Hiên Viên Thần nhắc nhở hần kết quả trận đấu lần này.

Nghe vậy, trong mắt Hiên Viên Thần hiện lên một đạo ám mang, nhưng rất nhanh liền áp xuống, nhìn về phía Chiến Cảnh Thiên nói: "Được, bất quá lần này chúng ta cần hợp tác, nếu không ai cũng ra không được."

Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối liếc nhau, ở trong mắt hần nhìn ra tính nghiêm trọng của sự việc, xem ra hần vừa rồi nhất định là gặp được cái gì đó.

"Đây là một âm mưu." Hiên Viên Thần nhìn về mặt Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, biết đối phương đã tạm thời bỏ qua ân oán trước kia, lập tức trịnh trọng mở miệng.

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên gật gật đầu, các nàng đã biết đây là âm mưu, mục đích không phải các nàng, mà là Phượng Quốc, các nàng chỉ là ngoài ý muốn.

"Ta ở trong chỗ mật đạo kia gặp người thao túng chốt mở, nhân số bọn hắn rất nhiều, tuy ta giết một chút, nhưng rất nhanh bọn hắn sẽ phát hiện, trong sơn động này nơi nơi đều là cơ quan, chỉ có đem cửa vào cơ quan mở ra chúng ta mới có thể ra ngoài."

Vết thương trên người hắn chính là cùng những người đó quyết đấu mà thành, vốn hắn cũng không đến mức bị thua như vậy, chỉ là khi bị Chiến Cảnh Thiên đuổi giết đến mật đạo chân đã bị thương, công lực chỉ còn một nửa ngày thường.

Ầm ầm.

Ầm thanh cửa đá lại truyền đến, tất cả sơn động hiện tại không ngừng lắc lư, tảng đá phía trên ầm ầm rơi xuống.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên che chở Bất Hối hướng sơn động Hiên Viên Thần xuất hiện chui vào, đồng thời Hiên Viên Thần cũng đi vào, mật đạo kia nếu là nơi người phía sau màn nán lại, tạm thời vẫn là nơi an toàn.

Sau khi bọn hắn đi vào, người phía sau cũng nhanh theo sau, trong lòng minh bạch, chỉ có theo chân bọn họ mới có khả năng còn sống ra ngoài.

Khi mọi người tiến vào trong động, cự thạch bọn hắn vừa đứng lại hạ xuống, mà cửa ra vừa rồi lại lần nữa khép lại, nếu chậm một chút, hiện tại cho dù không phải ngã xuống cho chuột ăn cũng sẽ biến thành một bãi thịt nát.

"Những người đó ở nơi nào?" Bất Hối nhìn Hiên Viên Thần hỏi, mật đạo này hắn đã đi qua, nhất định biết vị trí những người đó.

Chân Hiên Viên Thần bị thương, nhưng không hề ảnh hưởng hành động, mật đạo này là hắn lục lọi ra tới, cho nên thập phần quen thuộc, không nói hai lời mang theo đám người Chiến Cảnh Thiên đi xuống.

Kỳ thật mật đạo Phượng Uyển Tuyết nói cho hắn cũng không phải cái này, thời điểm hắn đi đến nửa đường đã xảy ra ngoài ý muốn, thông đạo kia bị phong kín, trong lúc vô ý chạm vào cơ quan lại rơi vào mật đạo này, bởi vậy phát hiện người phía sau màn.

Sơn động vẫn đang không ngừng lay động, giống như sắp sập, tất cả mọi người nơm nớp run run, hơn nữa toàn bộ cao độ cảnh giác, để ngừa đột nhiên có người xuất hiện.

"Có người!"

Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một đám Hắc y nhân hướng bọn hắn đánh tới, những người còn lại này công phu đều không kém, lập tức cùng những người này đánh nhau, nhưng những người này giống như tử sĩ, không chết không ngừng.

Đội Mai Thành bốn người, cùng đội Phượng Thành bốn người công phu tương đối yếu kém, đã không thể địch nổi, Bất Hối giết một Hắc y nhân bên cạnh nàng nhanh chóng chạy qua.

Hiện tại phải bảo vệ mấy người này, không thể để Phượng Thành nào động.

Người phía sau màn thiết lập một mưu kế như vậy, mục đích chính là muốn giết chết những người này, như thế có thể thành công khơi mào rắc rối.

Đột nhiên, Bất Hối nghĩ tới chuyện trận đấu buổi sáng.

Khi đó Hắc Vũ chỉ bởi vì một hồi đấu loại lại làm bị thương nhiều người như vậy, Hoa Thiên Thần nói trên người mỗi người đều chảy rất nhiều máu, lúc ấy vẫn không rõ là nguyên nhân gì, hiện tại đột nhiên nghĩ tới.

Bởi vì cơ quan trong sơn động mở ra, cá ăn thịt người bên trong thủy đàm cũng không thấy, nhất định là bơi tới Phượng Hồ, Phượng Hồ bên kia có mùi máu tươi, những con cá ăn thịt người này nhất định sẽ bơi qua, quy tắc trận đấu là bên kia phải có người ở trong nước, khẳng định không kịp né tránh bị cá ăn thịt người ăn.

Sau đó bên này mở cơ quan trong sơn động để thả chuột ra, lời nguyên liên ứng nghiệm, dân chúng nhất định sẽ đẩy trách nhiệm đến trận đấu lần này, bởi vì chộc giận Thần Hồ mới có lời nguyên này, như thế vị trí Phượng Kinh Thương sẽ dao động, cơ nghiệp Phượng Quốc rất có khả năng bởi vậy mà hủy đi.

Kể sách một vòng rồi một vòng, từ từ dẫn dắt mọi người tới, đến lúc đó chỉ cần người trong sơn động chết hết liền không bại lộ, quả thật rất cao minh.

Như vậy xem ra, Hắc Dao môn nhất định là người phía sau màn, Hắc Vũ sở dĩ chỉ đánh những người đó trọng thương mà chưa giết, mục đích chính là sợ kế hoạch trận đấu không thể thực thi mà thôi.

*

Sắc trời đã tối, một nửa canh giờ đi qua, người trong sơn động một điểm động tĩnh đều không có, người bên cạnh Phượng Hồ đều bắt đầu sốt ruột, nhao nhao suy đoán không phải đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Nhất là Phượng Kinh Thương, Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần cũng tiến vào sơn động, không nói quan hệ hợp tác cùng Hiên Viên Thần, hai người kia cũng không thể xuất hiện ngoài ý muốn.

Nếu như thực chết ở bên trong, Phượng Quốc sẽ bị Hiên Viên Quốc cùng Chiến Quốc liên thủ san bằng.

Ầm ầm.

Đúng lúc này, phương hướng thần động đột nhiên truyền ra âm thanh kịch liệt, bất quá sau một tiếng vang thanh âm liền biến mất.

"Lập tức phái người qua đi tìm kiếm." Phượng Kinh Thương rốt cuộc ngồi không yên, phân phó quan sai chung quanh, tiếp theo lại đối với người đang ngâm mình ở trong hồ nói: "Trận đấu lần này hủy bỏ, đều đi lên đi."

Trong lòng hăn càng ngày càng bất an, mơ hồ cảm thấy trận đấu lần này nơi chốn lộ ra quỷ dị, những người trong hồ này có rất nhiều cao thủ, so với quan sai hữu dụng hơn.

Thời điểm bắt đầu nhìn đến quy tắc trận đấu, quan phủ đã bí mật phái người đến thần động điều tra, nếu thật có nguy hiểm, khẳng định sẽ ngăn cản.

Nhưng quan sai đến trong động cái gì cũng chưa phát hiện, lại vẫn đem túi chứa Dạ Minh Châu treo ở vách núi đen, đến khi trở về cũng cũng không phát sinh chuyện gì, những truyền thuyết ăn thịt người này đều không phát sinh, cho nên hôm nay mới có thể tiến hành trận đấu sau cùng.

Nhưng hôm qua quan sai đến trong động rồi ra ngoài, đi lại cũng mới một canh giờ mà thôi, hiện tại đã hơn một canh giờ, sắc trời đều đã đen, một điểm động tĩnh không có, như thế sự tình liền không tầm thường.

Nam Cung Tuyệt trong hồ cũng rất sốt ruột, lo lắng Bất Hối xảy ra chuyện, nếu không phải Bất Hối bảo hăn ở lại trong hồ, đã sớm chạy đi tìm các nàng.

Hiện tại vừa nghe đến Phượng Kinh Thương nói trận đấu lần này hủy bỏ, lập tức bơi tới bờ, chuẩn bị tìm thuyền qua đi.

"A."

Một phần đã lên bờ, còn một tiểu bộ phận chưa bơi về thuyền ra iếng kêu thê thảm.

Tiếp theo người trên bờ liền nhìn thấy những người còn đang ở trong nước bị thứ gì đó cản, hoảng sợ nhất là, những người đó liền hóa thành xương trắng!

"A. Thần Hồ tức giận, mọi người chạy mau."

Trận đấu lần này còn chưa kết thúc, trên bờ còn có rất nhiều người nán lại chờ kết quả, thời điểm bọn hăn nghe đến tiếng vang thật lớn kia liền sợ hãi, hiện tại nhìn đến những người trong hồ nước bị ăn liền hoảng sợ thét chói tai, nhao nhao chạy bốn phía.

Bởi vì người quá nhiều, rất nhiều người té ngã ở trên mặt đất, người khác liền giẫm lên trên thân bọn họ qua đi, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Quan sai vốn nghĩ muốn duy trì trật tự, nhưng người quá nhiều, sau cùng bất đắc dĩ lại thối lui trở về.

Vốn nhóm quan sai này tính toán đi thần động cứu người, nhưng vừa đến bên cạnh hồ nước liền nhìn đến trong hồ nước đen một mảnh, nước không ngừng quay cuồng, thỉnh thoảng có cá bật lên, kia răng nanh sắc bén trong lòng run sợ.

Nam Cung Tuyệt nhìn cảnh tượng này, trong lòng lại càng không an: "Lưu Vân, đến Âm Ảnh Lâu tìm người tới đây, ta đi trước."

"Chủ tử." Lưu Vân nghe Nam Cung Tuyệt muốn đi qua, trong lòng cả kinh, thời điểm này hẳn như thế nào có thể ly khai.

"Đừng nói nhảm, nhanh đi." Nam Cung Tuyệt cũng mơ hồ biết lần này là một âm mưu, như thế các nàng ở bên kia liền thật sự rất nguy hiểm.

Lưu Vân bất đắc dĩ nhanh trở về tìm người, Âm Ảnh Lâu ở Phượng Quốc cũng có thể lực nhất định, bất quá chủ tử vẫn đều không dùng tới, xem ra Công Chúa ở trong lòng hẳn thật sự rất quan trọng.

Hoa Thiên Thần đã sớm truyền mệnh lệnh ra ngoài, sau khi dàn xếp cho Phượng Yêu liền cùng Nam Cung tuyệt dẫn người nghĩ cách cứu viện, đồng dạng, Vô Tâm cũng mang theo người cùng nhau đi qua.

Bên hồ hiện tại đều là cá ăn thịt người, những thứ này cá có lẽ đói bụng đã lâu, cho nên không ngừng từ trong nước nhảy ra, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

.....
*

Đám người Chiến Cảnh Thiên đã đánh những Hắc y nhân này một thời gian, nhưng nhân số đối phương thật sự là nhiều lắm, hơn nữa không sợ chết, không ngừng tuôn ra ngoài.

Bọn hắn bên này vốn là trải qua trận đấu một ngày, tiếp theo đến trong sơn động lại gặp các loại cơ quan, hiện tại thể lực đã tiêu hao rất nhiều, lại thêm vào trận này ác chiến, càng ngày càng nhiều người không kiên trì nổi, trách không được Hiên Viên Thần lại chủ động tìm bọn hắn hợp tác.

Hiện tại giữa sân trừ Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần võ công cao cường không lộ ra hiện tượng thất bại, người còn lại liền tiếp lui về phía sau.

Vô Ảnh cùng Nguyên Bích vẫn đi theo bên người Bất Hối, còn có người Hắc Ưng tiêu cực cũng ở cạnh nàng, thời điểm biết được nàng muốn bảo hộ những người đó, đưa bọn họ vây quanh ở giữa.

"Người mang theo người đi tìm cơ quan, bất luận như thế nào, nhất định phải ra ngoài."

Cứ tiếp tục như vậy, những người này đều sẽ chết ở chỗ này, cho nên Chiến Cảnh Thiên quyết định thật nhanh, để Bất Hối dẫn người ra ngoài, nơi này chỉ có nàng quen thuộc cơ quan trận pháp. Hơn nữa, hiện tại địch nhân trong núi đều hướng về nơi này, nơi khác sẽ an toàn hơn một chút, này cũng là vì bảo hộ nàng.

Bất Hối đương nhiên hiểu ý tứ của hắn, tuy muốn cùng hắn kề vai chiến đấu, nhưng hiện tại tìm được cửa ra là quan trọng nhất, mang theo Vô Ảnh cùng Nguyên Bích hướng bên kia mật đạo mà đi.

Chiến Cảnh Thiên thì ngăn cản những Hắc y nhân ở phía sau nàng, không sai biệt lắm một kiếm một cái, tuy đã không có Hắc Sát, nhưng kiếm cũng uy lực vô cùng, đem địch nhân sau lưng nàng toàn bộ quét sạch.

Hiên Viên Thần đang chiến đấu đồng thời ánh mắt cũng thường xuyên đặt ở trên thân thể nàng, bắt đầu là bởi vì lo lắng nàng, nhưng về sau phát hiện võ công của nàng không thua Phượng Uyển Tuyệt, trong lòng thập phần rung động, nhưng đa phần là tức giận.

Không phải lời đồn nói nàng căn bản là không biết võ công sao? Xem ra mình bị lừa gạt thật là thảm.

Nếu lúc trước sớm một chút phát hiện chỗ tốt của nàng, nhất định sẽ không từ hôn, sẽ không để nàng có cơ hội đứng ở bên người nam nhân khác.

Hối hận khôn cùng đánh úp lại, tâm cũng bắt đầu đau.

Nhất là nhìn đến nàng cùng Chiến Cảnh Thiên hiểu nhau như thế, chỉ cần một ánh mắt có thể hiểu được ý tứ của đối phương, mà đối với đối phương đều là vô hạn tín nhiệm, vì sao đối với mình đều là lãnh

ngôn tương hưởng, hơn nữa lại vẫn mang theo vô tận hận ý cùng sát ý?

Xoạt!

Tâm tư của hắn đều đặt ở trên người Bất Hối, một lần không chú ý cấp cho đối phương cơ hội lợi dụng, cánh tay bị rách một đường.

Đau đớn trên thân thể rốt cục kéo hắn lại, nhìn Bất Hối đã biến mất, đem toàn bộ tâm tư đều dùng để giết địch, hơn nữa giống như Chiến Cảnh Thiên, bảo vệ cho nàng rời khỏi.

Bất Hối mang theo Vô Ảnh cùng Nguyên Bích ly khai, phía sau không ai đuổi theo, liền biết nhất định là Chiến Cảnh Thiên canh giữ ở nơi đó, nhưng là không dám thả lỏng cảnh giác, nơi này cơ quan nhiều như vậy, không biết người sẽ xuất hiện từ chỗ nào.

Dãy mật đạo này có chút ẩm ướt, còn không ngừng rỉ nước, hắn là vị trí tiếp sát bên hồ.

Có cái phát hiện này, Bất Hối nội tâm vui vẻ, có phải cửa ra cũng ở kề bên này hay không?

"Các người nghĩ được vị nào đó sao?"

Đột nhiên, nàng lại nghĩ thấy được hương vị gay mũi lại quen thuộc kia, giống như, xăng!

Vô Ảnh cùng Nguyên Bích hít hít, chân mày cau lại, lần này bọn hắn cũng nghĩ thấy được cái hương vị này, lập tức gật gật đầu.

"Chúng ta đến bên kia xem." Mùi hương là từ hướng Tây Bắc truyền đến, cho nên mang theo Nguyên Bích cùng Vô Ảnh đi tới.

Đoạn đường này đều không gặp một bóng người, theo các nàng càng chạy càng xa, hương vị cũng càng ngày càng đậm, Bất Hối mơ hồ đã biết đây là cái gì.

Quả nhiên, sau khi ba người đi tới một nơi trống trải, dừng lại vừa thấy, ở dưới chân các nàng có một cái hắc động thật lớn, trong động có chất lỏng màu đen sền sệt xuất hiện, hơn nữa phát ra hương vị gay mũi.

Này cư nhiên là dầu thô!

Dầu thô cũng là dầu mỏ hiện đại, một chỗ này cư nhiên nhiều như thế.

Trách không được vào trong sơn động không được mang theo đuốc, nhiều dầu như vậy gặp lửa nhất định sẽ nổ mạnh.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới lời nguyên kia, cá ăn thịt người, chuột, có thể thiêu đốt hồ nước. Dầu thô này nhất định có thể thiêu đốt hồ nước, những người đó nhất định là muốn đem những thứ này đổ vào trong hồ, như thế bên cạnh nhất định có cửa ra.

"Chúng ta phân công nhau tìm cơ quan."

Lúc này đã không có nhiều thời gian, không biết người phía sau màn dùng biện pháp gì, chỗ dầu thô này không ngừng bốc ra ngoài, rất nhanh liền muốn chảy ra.

Lại qua thời gian một nén nhang, Bất Hối rốt cục tìm được cơ quan, nhưng nàng cũng không lập tức mở ra, nếu mở ra, những thứ dầu thô này liền chảy vào trong hồ, tất cả nước Phượng Hồ đều sẽ bị ô nhiễm, Phượng Quốc rất nhiều địa phương đều ăn nước này, nếu ô nhiễm sẽ không có biện pháp sinh sống.

"Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?"

Nguyên Bích tuy không biết nơi này là cái gì, nhưng nhìn thần sắc Bất Hối liền biết, nhất định là nguy hiểm.

"Các người mang đồ dẫn lửa không?" Nàng rốt cục nghĩ tới một cái biện pháp giải quyết những thứ dầu thô này.

Nghe vậy, Vô Ảnh gật gật đầu, tuy quy định không được đốt lửa, nhưng đối với người như bọn hắn đồ dẫn lửa đều là tùy thân mang theo.

Bất Hối tính toán một chút, khoảng cách nơi này với thềm đá các nàng tới hắn không xa, thời điểm ở bên kia nàng đã nghĩ thấy loại hương vị này, cho nên rất có khả năng chỉ cách một tường.

Nếu nghĩ biện pháp đem bức tường kia mở ra, như thế dầu thô sẽ chảy sang chỗ lũ chuột, đợi các nàng sau khi rời khỏi là có thể phóng một trận lửa, như vậy vấn đề dầu thô giải quyết, vấn đề chuột cũng giải quyết.

Lại tìm chung quanh, trừ cơ quan vừa rồi kia ra cũng không có cơ quan khác, chẳng lẽ liền buông tha như vậy sao?

Nàng không cam lòng, dán sát mặt trên bức tường kia, ngừng thở, cẩn thận nghe.

Xèo xèo.

Cư nhiên thật sự nghe được tiếng chuột kêu.

Như thế nói cách khác, vách tường này rất mỏng, nếu trước đem dầu thô dẫn qua, đến lúc đó mới đốt sẽ đem bức tường này nổ tung thành một lỗ hổng, dầu thô này sẽ chảy vào trong hầm có chuột, như vậy cho dù dầu thô dẫn tới địa phương khác nổ mạnh, cũng sẽ đem những thứ chuột này nổ chết.

Nghĩ tới đây, Bất Hối nói ra kế hoạch, sau đó lấy ra Huyền Sương Kiếm của nàng, nhẹ nhàng chém lên tường, đây là Chiến Cảnh Thiên đưa cho nàng, cơ hồ rất ít sử dụng, nhưng hôm nay lại dùng nó đi chặt đá, tự nhiên là không nở.

Huyền Sương Kiếm là binh khí thượng cổ trên giang hồ tha thiết mơ ước, chém sắt như bùn, hơn nữa thập phần cứng rắn, chờ nàng vận đủ lực bổ về phía tường đá, quả nhiên đá bị chém ra một lỗ hổng, tiếp theo chém mấy kiếm, như vậy, dầu thô sắp tràn ra liền theo phương hướng này chảy sang.

"Đi, chúng ta trở về." Hiện tại chỉ cần đem đám người Chiến Cảnh Thiên mang tới đây là được.

Cùng trở lại địa phương vừa rồi, còn đang chiến đấu, vô số thi thể trên mặt đất, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc làm cho người ta buồn nôn.

"Các người đều tới đây đi." Sau khi các nàng trở về cũng lập tức gia nhập cuộc chiến, tiếp theo đem những người sắp không kiên trì nổi mang tới mật đạo bên này, để bọn họ đi ra ngoài trước, chỗ cửa động lại do Chiến Cảnh Thiên, Hiên Viên Thần còn có Hắc Ưng thủ, võ công ba người bọn hắn cao nhất, những Hắc y nhân này vô pháp thông qua.

"Các người trước tiên lui ra ngoài, chúng ta cản phía sau." Chiến Cảnh Thiên biết được nàng đã tìm được đường ra khéo miệng gợi lên một tia cười nhạt, ra tay càng thêm tàn nhẫn, hiện tại tất cả Hắc y nhân đều do ba người bọn hắn chống đỡ.

Nghe vậy, Bất Hối nhìn hắn cười, nàng tin tưởng hắn, mang theo những người đó trở lại địa phương vừa rồi, dầu thô đã tràn ra rất nhiều, nhưng tất cả đều chảy về hướng sơn động, không hướng về phía Phượng Hồ.

Ầm ầm.

Người vừa tới, cơ quan đã bị mở ra, gió nhẹ, hơi nước, tuyên cáo lần này là thật tìm được cửa ra.

Sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn đen, vị trí này cũng không phải ở vách núi đen, khoảng cách mặt hồ rất gần, nhưng cửa động vừa mở ra vấn đề mới lại xuất hiện, thuyền rồng bọn hắn đều ở cái động bị phong kín cái kia, bọn hắn như thế nào trở về?

"Nếu vừa rồi không quyết đấu mà nói, cũng có thể bơi về."

"Đúng vậy, nhưng Lão Tử hiện tại đến cánh tay cũng nâng không nổi."

.

Bọn hắn vừa mới tiêu hao thật là quá lớn.

Nghe vậy, Bất Hối cũng không nói cái gì mà là nhìn nhìn mặt hồ, lắc lắc đầu, cho dù muốn bơi về cũng không được, trong hồ hiện tại khẳng định rất nhiều cá ăn thịt người, tiến vào trong hồ cũng là muốn chết.

Đúng lúc này, đột nhiên có người chỉ vào ánh lửa phía xa, hưng phấn kêu lên: "Mau nhìn, bên kia có thuyền tới, nhất định là tới cứu chúng ta !"

Chương 89: Nổ lớn. Rốt cục ra ngoài!

...

Theo người nọ chỉ nhìn lại, có mấy chục chiếc thuyền đang tiến tới, bây giờ còn khá xa, chỉ là theo ánh sáng kia xem là tới cứu viện.

"Các người khẩn trương đi xuống, ở trên tảng đá chờ cứu viện, sau đó lên thuyền nhanh chóng rời đi, thiên vạn không cần lưu lại." Bất Hối nhìn nhìn Chiến Cảnh Thiên còn chưa rời khỏi, đối với những người còn lại nói, lát nữa sơn động nàng sẽ cho nổ mạnh, đi càng xa càng tốt, nàng cũng không muốn người mà mình cố sức cứu lại bị nổ chết.

Đến đây bốn mươi người, bây giờ còn không tới một nửa, bỏ mạng có thể nói vô cùng thảm thiết.

Đối với những chiếc thuyền này, Bất Hối tin tưởng khẳng định là tới cứu các nàng, các nàng vào động lâu như vậy, bên kia nhất định phát hiện vấn đề, hơn nữa sơn động lại kịch liệt lay động vài lần.

"Các người khẩn trương đi xuống, ta lưu lại giúp người." Hắc Ưng biết Bất Hối phải đi về tìm Chiến Cảnh Thiên, bên trong này công phu của hắn cao, có thể lưu lại hỗ trợ, Hắc y nhân trong sơn động này thật sự nhiều lắm, hơn nữa công phu cũng thập phần cao.

"Tổng tiêu đầu vẫn nên đi theo bọn hắn đi, tránh bên ngoài gặp cao thủ, những người đó cũng cần bảo hộ." Hiện tại sơn động này không biết còn có bao nhiêu người, nói không chừng sẽ xuất hiện ở đâu đó, cho nên những người đó cũng cần một người có công phu cao bảo hộ.

Hắc Ưng suy nghĩ cũng là đạo lý như thế, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này sẽ có ngày hồi báo.

Hiện tại không phải lúc bọn hắn nhường tới nhường lui, lập tức mang theo những người đó đi ra ngoài, bên ngoài có một tảng đá ngầm, đám người có thể đứng ở phía trên.

Bọn hắn đi ra ngoài, Bất Hối lại mang theo Nguyên Bích cùng Vô Ảnh tiếp tục chuẩn bị chuyện đầu thỏ bên này, chờ Chiến Cảnh Thiên đi ra.

Nhưng, ngay lúc này, âm thanh ầm ầm lại truyền đến.

"Tiểu thư, sơn động bị đóng lại!"

Những người đó còn chưa đi ra ngoài, rõ ràng bị kẹt ở bên trong.

Bất Hối trong lòng cả kinh, nhất định là người phía sau phát hiện có người chạy đi, cho nên mới đem cơ quan mở ra, che lại sơn động.

Đi tới bên cạnh cơ quan mở ra vừa rồi thử thử, nhưng mặc kệ như thế nào lộng, sơn động đều không mở ra.

"Mau trở về."

Nàng đột nhiên có cảm giác xấu, những người đó biết bọn hắn ở trong này, nhất định sẽ nghĩ biện pháp châm lửa, đến lúc đó nơi này nổ mạnh người nào đều chạy không được.

Trở lại nơi vừa rồi quyết đấu, Hắc y nhân đã đã chết hơn phân nửa, nhưng còn lại cho dù là bị trọng thương cũng tiếp tục công kích Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần.

Chiến Cảnh Thiên bây giờ vẫn ổn, không chịu thương tổn gì, nhưng Hiên Viên Thần liền thảm, hắn vốn bị thương, nhất là cái chân kia, hành động không tiện, hiện tại trên người lại càng nhiều vết thương.

Thấy các nàng lại trở lại, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi: "Phát sinh chuyện gì sao?"

"Bọn hắn phát hiện, cửa ra bị phá hỏng, chúng ta cần tìm một đường khác." Ba người Bất Hối vừa tới cũng lập tức gia nhập vào trong chiến đấu, như vậy áp lực Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần liền ít đi một chút.

Hiện tại các nàng phải lập tức giải quyết những người này rồi tìm đường ra.

Đối phương đã chiến thật lâu, đa số mọi người đều bị thương, đợi ba người Bất Hối gia nhập, chết càng nhanh hơn, thời gian một nén nhang, tất cả Hắc y nhân đều bị giết chết.

"Theo nơi này đi, vừa rồi những người đó đều là theo phương hướng này tới." Giải quyết xong những

người đó, có bốn mật đạo, hai cái đã đi qua, còn lại hai cái chọn cái bên trái này, những người đó từ nơi này tới, cho nên từ nơi này đi xuống nhất định sẽ tìm được ngọn nguồn, chỉ có giải quyết toàn bộ những người đó mới có thể tìm được tất cả cơ quan khống chế sơn động.

"Cẩn thận!"

Ngay lúc này, khối đất trống các nàng đứng lại đột nhiên vỡ ra, vừa lúc ở dưới chân Bất Hối, hơn nữa lại có một đám Hắc y nhân xông ra.

Chiến Cảnh Thiên một tay lấy Bất Hối đẩy ra, năm người tiếp tục đánh nhau cùng Hắc y nhân, nhưng giữa các nàng đột nhiên dựng lên một vách tường, ngăn cách Chiến Cảnh Thiên cùng các nàng.

"Chiến Cảnh Thiên!" Bất Hối trong lòng quýnh lên, Hắc y nhân bên kia rất nhiều, hơn nữa chỉ có một mình Chiến Cảnh Thiên.

Kêu vài tiếng đều không có người trả lời, vách tường này nhất định rất dày, ngăn cách tất cả thanh âm.

"Tiểu thư, cẩn thận." Ngay khi nàng điều tra trên vách tường có cơ quan hay không, từ một góc đột nhiên xuất hiện một Hắc y nhân xông tới nàng, tuy Nguyên Bích thấy được, nhưng nhào tới đã không còn kịp rồi.

Được Nguyên Bích nhắc nhở, Bất Hối nhanh chóng xoay người, một kiếm phản đâm trở về, kiếm đối phương cũng đến.

Xì!

Nàng một kiếm này là lưỡng bại câu thương, tuy nàng sẽ bị thương nhưng sẽ không trí mạng, đối phương lại nhất định sống không được, nhưng thời khắc mấu chốt, kiếm Hắc y nhân kia đâm tới không đâm đến trên thân thể nàng, mà bị Hiên Viên Thần đánh bay.

Một kiếm kia bị đẩy ra, kiếm Bất Hối cũng đâm vào ngực Hắc y nhân, xoay người lại không thể tin nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần, hắn làm sao có thể tới cứu mình? Hơn nữa bởi vì vừa rồi tới cứu nàng, chính hắn cũng bị người khác đâm một kiếm.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm suy xét những người này, đối phương đã đánh tới, cho nên đem toàn bộ tinh thần đều dùng để giết địch.

Hiên Viên Thần cũng không để ý vết thương trên cánh tay, từ nhỏ sống ở trong hoàng thất, chuyện ám sát thường xuyên xảy ra, rất nhiều lần đều thiếu chút nữa chết, nhưng trong lòng hắn cũng không bình tĩnh, vừa rồi nhìn thấy nàng lo lắng cho Chiến Cảnh Thiên, trong lòng hết sức ghen tỵ, nhưng thời điểm nhìn đến nàng cũng bị thương, không biết vì cái gì, thân thể không tự chủ được đánh ra sau.

Vì người khác chặn kiếm?

Nói đùa, vào thời điểm mấu chốt không lấy người khác chặn kiếm đã là may lắm rồi, nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, cho nên nội tâm kinh ngạc không thôi.

Bên này Hắc y nhân chỉ có mười mấy người, một khắc sau bốn người rút cục đem những Hắc y nhân này đều giết chết, cảnh giác đứng một hồi, cũng không phát hiện có người xuất hiện, lúc này mới tìm kiếm cơ quan.

Bất Hối, Nguyên Bích, còn có Vô Ảnh đem bên này đều dò xét một lần, cạnh tảng đá cũng không buông tha, nhưng đều không tìm được cơ quan, xem ra cơ quan không ở bên này.

Thời điểm các nàng tìm cơ quan, Hiên Viên Thần cũng không ly khai, mà đứng ở tại chỗ bảo vệ các nàng, để ngừa đột nhiên xuất hiện sát thủ.

Đối với loại này hành vi này, chỉ có thể ở trong lòng nói với chính mình, hoàn toàn là vì chỉ có bốn người các nàng đều còn sống, khả năng thoát đi mới lớn.

"Đi, chúng ta đi theo mật đạo này."

Sau khi tìm một ly trà nhỏ thời gian, Bất Hối buông tha tìm kiếm, đối với Vô Ảnh cùng Nguyên Bích nói.

Hai người gật đầu một cái, Vô Ảnh dẫn đầu tiến nhập mật đạo.

Đối với cái này Hiên Viên Thần cũng thập phần kinh ngạc, còn tưởng nàng sẽ tìm kiếm được cơ quan, tìm Chiến Cảnh Thiên, hoặc là ở tại chỗ chờ hắn trở về tìm nàng. Trong lòng nghi hoặc ngoài miệng cũng

hỏi ra: "Người không tìm hắc sao?" Buông tha dễ dàng như vậy, chẳng lẽ tình cảm không thâm như thế?

Nghe vậy, Bất Hối tạm dừng một chút, nhưng cũng không trả lời, mà là đi theo Vô Ảnh tiến nhập mật đạo.

Không phải không tìm, mà là chờ ở chỗ này còn không bằng chính mình đi tìm cơ hội, nàng không phải là một nữ nhân chỉ biết chờ đợi nam nhân đến cứu, cùng với được cứu, càng thích chính mình chủ động.

Nàng tin tưởng, Chiến Cảnh Thiên cũng sẽ không ở lại, hắc nhất định sẽ nghĩ biện pháp đi tìm, các nàng cùng nhau cố gắng, sẽ nhanh hội hợp hơn.

Hiên Viên Thần thấy nàng không trả lời, cũng không tiếp tục hỏi, vài bước bắt kịp các nàng cùng đi vào trong mật đạo, Bất Hối cũng không đuổi hắc đi, hiện tại các nàng xem như đứng trên cùng một chiếc thuyền, ân oán các nàng, chờ ra ngoài rồi tính.

Mật đạo trong sơn động này rất nhiều, mà thường xuyên còn xuất hiện chỗ rẽ, giống như là mê cung, muốn tìm lối ra chính xác rất khó.

"Chờ một chút." Ngay lúc mấy người đi được một lát, Bất Hối kêu Vô Ảnh ở phía trước ngừng đi, bốn người đều ngừng lại, hướng mặt khác ba người hỏi: "Có cảm thấy được có chỗ nào không đúng hay không?"

Vô Ảnh chau mày, hắc một mực phía trước dẫn đường, mật đạo này thập phần thông thuận, không có lối rẽ, cũng không có sát thủ, quá mức an toàn.

"Chỗ này chúng ta vừa mới đi qua."

Đúng lúc này, Hiên Viên Thần mở miệng nói, hắc vẫn đều lưu ý hai bên mật đạo, chỗ này vừa rồi rõ ràng đi qua, trách không được bọn hắc đi lâu như vậy vẫn chưa đi ra ngoài, theo lý thuyết, lúc này đều có thể đi đến đỉnh núi.

Bất Hối gật gật đầu, nàng cũng hiểu được điểm ấy.

Phát hiện vấn đề, bốn người liền ngừng lại, cẩn thận ở trên mật đạo tìm kiếm cơ quan, các nàng tin tưởng, này khẳng định có đường ra khác.

Quả nhiên, bọn hắc theo mật đạo này đi một vòng liền phát hiện một cái cơ quan, cơ quan mở ra, trước mắt phút chốc trở nên rộng rãi.

Xuất hiện tại trước mặt các nàng cư nhiên là một cái mật thất!

"Giết!"

Trong mật thất còn có mười Hắc y nhân, bốn người cẩn thận, lại bắt đầu đánh nhau.

Chỗ này xem ra là địa phương thao túng tất cả cơ quan trong sơn động, có lẽ những Hắc y nhân này đều đã đi ra ngoài, cho nên bên này cũng không nhiều.

Các nàng bốn người đều đã bị chút thương tổn, thể lực cũng cạn kiệt nghiêm trọng, bất quá may mà không nhiều người, cho nên không tới nửa canh giờ, đem những người này đều giết.

Khi những người đó đều đã chết, các nàng mới cẩn thận đánh giá cái mật thất này, trong mật thất bày rất nhiều cơ quan.

Cơ quan đã tìm được, nhưng vấn đề mới lại tới, nhiều cơ quan như vậy, cụ thể từng cơ quan thao túng nơi nào cũng không biết. Hiện tại có thể đã qua có trên dưới một canh giờ, những người bên ngoài đó khẳng định đã ly khai, bên trong này lại là chỗ đặt cơ quan, cũng cực kỳ an toàn, nhưng cơ quan này vẫn không thể dụng loạn, Chiến Cảnh Thiên còn đang ở bên ngoài.

"Dừng tay!"

Ngay lúc này, Hiên Viên Thần đi tới chỗ đặt cơ quan, muốn thao tác cơ quan tìm đường ra ngoài, ba người Bất Hối đồng thời xuất thủ ngăn hắc lại.

Một kiếm ngăn hắc lại, canh giữ ở bên cạnh cơ quan, nàng tin tưởng lấy thực lực của Chiến Cảnh Thiên khẳng định sẽ tìm được nơi này, đến lúc đó tìm đường ra cũng không muộn.

"Chúng ta nên tìm đường ra ngoài, nơi này ở lâu không tiện, sẽ nhiều một phần nguy hiểm." Hiên Viên Thần chau mày, hắc đương nhiên biết nàng đang lo lắng cái gì.

Nghe vậy, Bất Hối thờ ơ nhìn hần, lạnh giọng nói: "Hiên Viên Thần, đừng tưởng rằng võ công người cao chúng ta sẽ sợ người, hiện tại người đã trọng thương, ba người chúng ta hợp lực, cho dù không thể giết người cũng có thể cho người nửa chết nửa sống."

Hiện tại không cùng hần động thủ là vì các nàng chưa nắm chắc có thể giết hần, hần có thể được vinh dự so sánh cùng Chiến Cảnh Thiên, nhất định sẽ có hậu chiêu, nếu đến thời điểm tử vong mới có thể dụng sử.

Huống hồ trong sơn động này lại vẫn rất nguy hiểm, người phía sau màn không biết khi nào sẽ xuất hiện, đến lúc đó lưỡng bại câu thương sẽ chỉ làm những người khác kiếm tiện nghi, cho nên mới không hướng hần xuất thủ.

"Nếu chúng ta không đợi được hần." Hiên Viên Thần trong lòng càng ngày càng không thoải mái, nàng cứ như thế tin tưởng nam nhân kia có thể tìm tới sao?

"Nếu người muốn tìm đường ra khác ta tuyệt đối sẽ không ngăn người, yên tâm, cơ quan này trước khi hần trở về chúng ta sẽ không đụng chạm, cũng sẽ không để người khác đụng chạm, người có thể an tâm tìm đường ra."

Chỉ cần chỗ cơ quan này bất động, cơ quan bên ngoài liền an toàn, tìm được đường ra cũng không sợ có người đóng lại.

Trong lòng Hiên Viên Thần cũng biết, nhưng hần cũng không đi ra ngoài, mà là tìm một chỗ ngồi xuống chữa thương, này cũng làm cho Bất Hối ngoài ý muốn.

Thấy hần không có ý tứ muốn động cơ quan, ba người Bất Hối cũng ngồi xuống, ba người các nàng tuy không thương tổn trọng như thế, nhưng thể lực tiêu hao quá lớn, hiện tại cần tu dưỡng một phen.

*

"Tìm được cửa vào không?"

Ở bên ngoài sơn động, Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết mang theo một đội tìm kiếm cửa vào, nhưng nửa canh giờ đi qua, một khe nhỏ cũng không tìm được.

Khi bọn hần tới nơi, nhìn thấy những người đó liền cao hứng, nhưng bên trong không phát hiện Chiến Cảnh Thiên, nghe xong bọn hần miêu tả trong lòng càng nóng nảy, nhất là quá lâu như vậy còn chưa ra ngoài, nhất định là lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Phượng Kinh Thương mang theo quan sai từ Phượng Sơn đi, bọn hần muốn thử xem có thể từ vách núi đen tìm được cửa vào hay không, nhưng vẫn không có đạn tín hiệu phát ra, nói vậy cũng không có bất luận tiến triển gì.

"Xem ra cơ quan này là ở bên trong thao tác, chỉ có ở bên trong mới có thể mở ra." Hắc Ưng đã đi tới đối diện Hoa Thiên Thần nói.

Hần cũng không có đi theo những người đó trở về, mà là giữ lại, trong sơn động mặt hần đi qua một lần, nếu là tìm đến nhập khẩu hần khả dĩ dẫn đường, như vậy khả dĩ nhanh hơn tìm đến Bất Hối các nàng.

Thời điểm Vô Tâm biết Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên cùng một chỗ, cũng mang theo người đi theo bọn hần.

Bốn người Chiến Cảnh Thiên đều vẫn còn, mà Hiên Viên Thần bên này cũng chỉ còn lại một mình hần, Vô Tâm càng thêm lo lắng, hơn nữa Thái Tử cùng Chiến Vương lại là quan hệ đối địch, bây giờ còn là tình địch, nếu ở bên trong đánh nhau càng thêm nguy hiểm.

"Không được, chúng ta tìm hỏa dược đem nơi này nổ tung, cũng không tìm không tìm thấy cửa vào."

Tìm lâu như vậy cũng không tìm được cửa vào, tâm Nam Cung Tuyết cũng nóng nảy, Bất Hối cùng Nguyên Bích cũng đều ở bên trong, không biết vì sao, trừ Bất Hối ra, hần cư nhiên còn có chút lo lắng nữ nhân kia.

Lắc đầu, nhất định là thay Lưu Vân lo lắng.

Hắc Ưng vừa nghe, lập tức đi tới, thần sắc khẩn trương nói: "Không thể sử dụng hỏa dược, địa phương chúng ta đi ra kia có rất nhiều dầu thô, nếu dụng hỏa dược, nhất định sẽ nổ mạnh."

Hần đã từng ở trong cổ thư nhìn đến, ở đáy hồ hoặc đáy biển có một loại dầu, có thể thiêu đốt, nếu

quá nhiều còn có thể nỗ mạnh.

Nghe xong hần nói, biện pháp cuối cùng cũng không thể sử dụng, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm cửa vào, tốt nhất là bọn hần có thể từ bên trong ra.

*

Đám người Bất Hối ở trong mật thất lại đợi gần một phút đồng hồ, thể lực đã khôi phục một chút, nhưng Chiến Cảnh Thiên vẫn không xuất hiện, tuy tin tưởng hần, nhưng là trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

"Tiểu thư, ta cùng Vô Ảnh ra ngoài tìm Vương gia." Nguyên Bích cũng thực vội, nàng nhìn Hiên Viên Thần liếc mắt một cái, vừa rồi hần cứu tiểu thư một lần, cho nên sẽ không thương tổn tiểu thư.

Vấn đề này Bất Hối không phải không nghĩ qua, nhưng trong sơn động này quá nguy hiểm, nếu ra ngoài gặp được Hắc y nhân, Nguyên Bích cùng Vô Ảnh không nhất định có thể đánh thắng được, chỉ có cùng một chỗ mới an toàn nhất, nàng cũng không hy vọng các nàng hy sinh.

Công lực Chiến Cảnh Thiên cao thâm, tin tưởng hần nhất định có thể tìm tới, cho nên ở tại chỗ chờ hần là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, hiện tại thời gian trôi qua lâu như vậy, còn chưa xuất hiện, hần không xảy ra chuyện gì đi?

"Đi, chúng ta đi tìm hần."

Các nàng ba người cùng một chỗ, cơ hội chiến thắng sẽ lớn hơn nhiều.

"Nhưng ——" Nguyên Bích nhìn thoáng qua Hiên Viên Thần, các nàng đều đi, sẽ không có ai trông chừng hần.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần cũng không để ý tới nàng, mà nhìn về phía Bất Hối, cau mày nói: "Người có cảm thấy mật thất này chúng ta tìm được quá dễ dàng hay không?"

Nghe hần nói như vậy, Bất Hối vừa muốn đứng dậy ly khai liền ngừng lại, hồi tưởng các nàng cùng Chiến Cảnh Thiên tách ra tại đến tìm tới nơi này, quả thật quá mức dễ dàng, mà địa phương trọng yếu như vậy cư nhiên chỉ có mười mấy Hắc y nhân, quả thật quá mức kỳ quái.

"Hiên Viên Thái Tử là nói nơi này căn bản là không phải địa phương khống chế cơ quan?"

"Đúng, ta nghĩ những cái cơ quan này khẳng định đều là khống chế cửa ra căn mật thất này." Nếu hần là người phía sau màn mà nói, nhất định phải làm như vậy, chính mình làm mình bị nhốt, loại này mới có thể mang đến lạc thú, cũng may vừa rồi động thủ bị nàng ngăn lại, nếu không bọn hần có lẽ đã bị nhốt ở nơi này.

Bất Hối gật gật đầu, nàng cũng tán thành quan điểm này, nếu nơi này không phải mật thất khống chế cơ quan lại càng không cần đợi ở chỗ này.

"Chúng ta đi."

Oanh!

Các nàng mới vừa nói muốn ly khai, mật thất liền xảy ra biến hóa, chỉ thấy nơi các nàng mới vừa đứng lại nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Chạy mau."

Nơi này đang không ngừng sụp xuống, bốn người chạy nhanh ra ngoài.

Sơn động lại bắt đầu lay động, mật đạo không ngừng có tảng đá rơi xuống, rốt cục chạy thời gian một nén nhang mới ngừng lại, các nàng lúc này mới có cơ hội thở.

Khi nhìn địa phương vừa mới sụp xuống, phía dưới xuất hiện một khoảng trống thật lớn, trong động đen kịt tất cả đều là chuột, xem ra căn mật thất vừa rồi kia là phía trên hang chuột, những cơ quan này khẳng định là làm cho cả mật thất rơi xuống.

Hiện tại nhìn những thứ chuột này, nhìn không được hít vào một ngụm lãnh khí, phía dưới sơn động này không phải đều là chuột chứ?

Không biết người nào ở trong này xây dựng một chỗ như vậy, cư nhiên sâu dưới đất như vậy, không có nước.

"Nguyên Bích!"

Đúng lúc này, Nguyên Bích đi theo phía sau đột nhiên ngã xuống, Vô Ảnh ôm cổ nàng, lúc này mới

tránh cho nàng rơi xuống phía dưới sơn động.

Bất Hối chạy qua vừa thấy, chỉ thấy mặt nàng đen lại, ngay cả môi đều đã đen, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Nhưng các nàng luôn ở cùng nhau, như thế nào chỉ một mình nàng trúng độc?

"Có thuốc giải độc hay không?" Trên người Bất Hối chỉ có một chút thuốc chữa thương, chỉ có thể nhìn Vô Ảnh.

Trên người Vô Ảnh có thuốc giải độc, nhưng cho nàng ăn cũng không có chút dụng.

"Chúng ta rời khỏi nơi này trước, nàng là bị nhện độc cắn, các người đều cẩn thận chút." Hiên Viên Thần ở bên cạnh bọn họ nhìn một con nhện, nhanh chóng đánh chết, huyết dịch phun ra, huyết dịch chúng nó cũng có kịch độc, cũng may không bắn trên người hân.

Bất Hối ngẩng đầu vừa thấy, lúc này mới phát hiện, đỉnh mật đạo vốn trống trơn, đột nhiên xuất hiện một đám nhện độc màu đỏ, những con nhện này toàn thân đỏ bừng, lại lớn bằng quả trứng chim nhỏ.

"Chạy mau!"

Loại nhện độc này Bất Hối đã từng thấy trong mộ pharaoh Ai Cập, kịch độc trên người chúng nó vô cùng, đừng nói là cắn, cho dù là tơ nhện chúng nó nhả ra cũng có kịch độc, huyết dịch bên trong cũng đều có, không thể giết, chỉ có thể chạy, đối phó với loại nhện độc này chỉ có một phương pháp, là dùng lửa, nhưng bên kia có đầu thỏ như thế, làm sao có thể đốt lửa.

Vô Ảnh khẩn trương ôm Nguyên Bích, bọn hân lại bắt đầu chạy như điên.

Những con nhện này như muốn truy theo, vẫn theo sát đằng sau các nàng không rời.

Ngay lúc này, đối diện đột nhiên truyền đến tiếng bạo liệt, tiếp theo một cự thạch hình tròn lăn ra, trước có cự thạch, sau có nhện độc, chạy đi đâu đều là chết.

"Bên này."

Vào lúc mấu chốt, Bất Hối đột nhiên phát hiện một cơ quan, sống chết trước mắt cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, nhanh chóng đè xuống, vách tường bên cạnh các nàng thật sự là nứt ra, bốn người rất nhanh chạy vào, lúc này cự thạch đã quay lại đây.

Thình thịch!

Một tiếng bạo liệt chi hậu, cự thạch đột nhiên mắc kẹt.

Các nàng lúc này nhìn, các nàng vừa mới tiến nhập là một cái thạch thất, hơn nữa là một cái thạch thất phong bế, cửa ra duy nhất đã bị chặn lại, nếu muốn ra ngoài, chỉ có thể di chuyển tảng đá lớn kia, nhưng một di chuyển nó, nhện độc sẽ bò vào, các nàng chỉ có thể giam ở bên trong.

"Nguyên Bích."

Hiện tại ra không được chỉ có thể từ từ nghĩ biện pháp, trước mắt quan trọng nhất là độc của Nguyên Bích.

Tuy Nguyên Bích theo nàng không lâu, nhưng đã sớm coi nàng như người một nhà, vị trí nàng ngang với Phượng Yêu, không thể trơ mắt nhìn nàng chết trước mặt mình như vậy.

Trên mặt càng ngày càng đen, lúc này nếu Hoa Thiên Thần ở đây có lẽ còn có biện pháp, nhưng. . . .

"Có biện pháp cứu nàng sao?"

Bất Hối biết lấy thân phận Hiên Viên Thần, trên người khẳng định sẽ mang theo một chút thuốc chữa thương, trị độc, khẳng định so với Vô Ảnh trên người cao cấp hơn nhiều.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần nhíu mày lại, trên người hân quả thật có một viên, đây là năm đó tìm Được Vương cầu tới, thiên hạ chỉ có ba viên, lần trước chính hân trúng độc cũng chưa ăn.

Hiện giờ nếu là Bất Hối trúng độc hân có lẽ sẽ lấy ra, nhưng đây chỉ là tỳ nữ của nàng.

"Cứu nàng, ân oán chúng ta xóa bỏ, nếu không, tại mật thất này, chúng ta cho dù đem toàn lực cũng phải giết người, nếu đợi Chiến Cảnh Thiên đến đây, người vẫn chỉ còn đường chết." Vì mệnh của Nguyên Bích xóa đi ân oán bọn hân cũng đáng được, người hân hại nàng là Phượng Uyển Tuyết.

Hiên Viên Thần nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, tiếp theo từ trong lòng lấy ra một cái hộp, trong hòm

để một viên thuốc, sau khi mở ra mùi thuốc liền tràn ra, tiếp theo đưa tới trước mặt Bất Hối: "Cho nàng ăn đi."

Không phải bởi vì uy hiếp của nàng, cho dù hấn trọng thương, hai người các nàng muốn thương tổn hấn cũng không phải dễ dàng như vậy, chỉ là đối với điều kiện của nàng động tâm, nếu bọn hấn đã không có ân oán, có phải không cần hối hôn hay không?

Biết hấn sẽ không lấy thuốc giả ra, cho nên khẩn trương cho Nguyên Bích ăn vào, quả nhiên, mới vừa ăn vào trên mặt Nguyên Bích liền dần dần chuyển, hô hấp cũng bắt đầu đều đều, xem ra mệnh đã nhật lại, đến lúc này Bất Hối mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hiên Viên Thần nhìn nàng đối với một tỳ nữ đều để ý như thế, vì sao ánh mắt nhìn mình đều là cừu hận?

"Người rất hận ta?"

Trải qua vừa rồi trốn chết, còn có Nguyên Bích trúng độc, Bất Hối vẫn khẩn trương cao độ, hiện tại rốt cục có thể dừng lại thở dốc, nghe Hiên Viên Thần nói, Bất Hối nhú nhú mày.

Hận đối với hấn, bởi vì hấn từ bỏ Bất Hối trước đây, làm cho nàng cảm động lây nghĩ tới chính mình, còn có lần đó hấn thương tổn Phượng Yêu, còn lại cũng không có gì.

"Chén rượu độc kia là người đưa?"

Trong lòng Hiên Viên Thần cực kỳ không yên, vẫn khẩn trương nghe nàng trả lời, thời điểm nghe thế ngây ra một lúc, tiếp theo lắc lắc đầu, hấn không biết có chuyện rượu độc.

Thấy vậy Bất Hối tin tưởng hấn, vào thời điểm này không cần phải nói nói dối, lúc trước khi nàng chỉnh lý trí nhớ của Phượng Bất Hối cũng không tin, nếu muốn giết nàng, ban đầu ở Phượng Thành có thể động thủ, không cần phải bày ra rượu độc, nhất định là Phượng Uyển Tuyết đưa.

"Cũng không phải Phượng Uyển Tuyết." Như là biết nàng suy nghĩ cái gì, Hiên Viên Thần mở miệng nói.

Tuy không biết nàng nói rượu độc là chuyện gì xảy ra, nhưng đại khái có thể nghĩ đến là lần trước từ hôn, nghe nói nàng về sau bị đuổi giết, nhưng khi đó căn bản là hi vọng nàng chết càng tốt, cho nên không lưu ý sự kiện kia.

Kỳ thật lúc ấy hấn biết Phượng Uyển Tuyết đang diễn trò, sở dĩ nói với nàng những lời này, bất quá cũng chỉ là vì từ hôn mà thôi, chính là vào thời điểm kia hận mình à?

Bất Hối nhú mày, hấn không biết chuyện rượu độc, làm sao mà biết không phải Phượng Uyển Tuyết làm.

Nhìn thấy nàng không tin, Hiên Viên Thần tiếp tục giải thích nói: "Lúc ấy thương tổn Phượng Uyển Tuyết rất nghiêm trọng, ở trên giường hôn mê nửa tháng mới tỉnh, không có thời gian đi hạ độc, bất quá người đuổi giết người là nàng an bài trước đó, là người Hắc Dao môn."

Sở dĩ biết chuyện này, cũng là bởi vì nhóm người Hắc Dao, đối với bang phái thần bí mới quật khởi này, bọn hấn đều rất để ý.

Hắc Dao môn là tổ chức sát thủ mới quật khởi, tuy thực lực không cường đại như tổ chức sát thủ Cảnh Tuyệt Cung đệ nhất giang hồ, nhưng bọn hấn cái gì đều tiếp nhận, chỉ cần ra bạc, cho dù giết dân chúng vô tội đều làm.

Nghe vậy, trong đầu Bất Hối rất nhanh chuyển đổi, Phượng Uyển Tuyết rất quen thuộc Bất Hối trước đây, biết nàng khẳng định sẽ trở lại Thanh Phong sơn, như thế trước tiên an bài người truy sát cũng không ngoài ý muốn, nhưng nếu đã an bài người đuổi giết thì không cần cố sức đi hạ độc rượu.

Vậy ly rượu độc này là ai hạ?

Từ thời điểm nàng bị đuổi giết, giống như liền nổi lên một âm mưu to lớn, càng tiếp cận chân tướng lại càng phát hiện âm mưu này rất sâu, ở phía sau Phượng Uyển Tuyết nhất định còn có một người, khả năng chuyện thần động lần này cũng là người kia bày ra.

Hiên Viên Thần thấy nàng đang tự hỏi, cũng không tiếp tục quấy rầy, hấn biết này sau lưng có cái âm mưu gì, bao khuyếch chế tạo lời đồn phá hoại của nàng hình tượng chuyện tình.

Thời gian lại qua trên dưới một khắc đồng hồ, sắc đen trên mặt Nguyên Bích đã lui đi, bất quá người còn chưa tỉnh lại, Bất Hối cũng không suy nghĩ, mà đứng dậy tiếp tục tìm kiếm cơ quan, các nàng không thể bị vây ở chỗ này.

Oanh!

Đúng lúc này, vách tường mật thất đột nhiên vỡ ra.

"Bất Hối!"

"Cảnh thiên!"

Mật thất vừa mở ra, một đạo nhân ảnh liền tiến vào, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực.

Bất Hối trở tay ôm hân, nàng biết hân sẽ tìm tới, trên người hân tràn đầy vết máu, tản ra mùi máu tươi dày đặc, tóc thoáng có chút hỗn độn, nhất định là quá sốt ruột mới có thể như vậy.

"Có bị thương hay không?" Nhìn đến trên người hân nhiều máu như vậy, Bất Hối lo lắng xem xét.

Thời điểm ôm nàng ở trong ngực, tâm Chiến Cảnh Thiên mới ổn định xuống, sau khi bọn hân tách ra, bên kia lại xuất hiện vô số Hắc y nhân, trong lòng lo lắng nàng, cho nên liều mạng chém giết, cuối cùng cũng tìm được nơi cơ quan chân chính, không nghĩ tới nơi đó ở ngay phía trên căn mật thất này, các nàng ở phía dưới nói chuyện hân đều nghe được, cho nên mới tìm tới.

"Ta không sao, nhanh rời khỏi nơi này, những người đó đã phóng hỏa, nơi này quá nguy hiểm."

Bất Hối vừa nghe liền biết này có ý nghĩa gì, nếu không rời khỏi các nàng đều sẽ bị nổ chết.

Cửa ra Chiến Cảnh Thiên đã tìm được, mấy người khẩn trương đứng dậy ly khai, qua ước chừng một ly trà nhỏ thời gian, rốt cục cảm nhận được gió thổi.

"Vương gia!"

"Phượng Nhi!"

"Thái Tử!"

Sau khi mật đạo trong sơn động mở ra, đám người Hoa Thiên Thần lập tức phát hiện, lập tức mang theo người tiến vào, vừa lúc gặp bọn hân.

Nhìn thấy bọn hân đầy người đều là máu tươi, lại bị trọng thương sắc mặt đều thay đổi, bất quá cũng may còn sống ra ngoài.

"Nhanh rời khỏi đây."

Hiện tại không phải lúc để ôn chuyện, nơi này lập tức liền muốn nổ mạnh, nhanh thoát đi mới được.

Nghe vậy, đều biết nhất định có chuyện gì phát sinh, cho nên không nói hai lời nhanh nhảy lên thuyền rồng dừng phía dưới, hướng về phương hướng Phượng Thành chèo đi.

Oanh!

Thuyền rồng mới vừa đi không bao lâu, thần động liền truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếp theo ánh lửa ngập trời xông ra, thấy vậy đều biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, cho nên liều mạng chèo.

Lần này nổ mạnh chẳng qua là bắt đầu, kế tiếp còn nổ lớn hơn nữa.

Quả nhiên, một tiếng tiếp theo một tiếng bạo liệt truyền đến, trên mặt hồ tạo nên sóng gió động trời, tất cả Phượng Sơn bắt đầu run rẩy theo, ngay cả Phượng Thành đều lắc lư, dân chúng đã tiến vào giấc mơ nhao nhao từ trong giấc mộng kinh tỉnh, bất chấp mặc quần áo chạy vào trong viện, hướng về phương hướng Phượng Hồ quỳ xuống, cầu nguyện Thần Hồ tha thứ các nàng.

Khi thấy phương hướng Phượng Hồ truyền ra ánh lửa lại càng quỳ trên mặt đất dập đầu.

Trong Hoàng Cung cũng không yên tĩnh, Phượng Kinh Thiên còn chưa biết chuyện hôm nay đã xảy ra, hôm nay vốn hân nên đến bên hồ xem một chút, nhưng thân thể lại đột nhiên đổ bệnh, thời điểm buổi chiều vẫn mê man, là bị tiếng vang thật lớn vừa mới kia kinh tỉnh.

"Lập tức cho người đi điều tra, nói cho Trẫm chuyện gì xảy ra!"

Khi đợt nổ mạnh truyền đến, đám người Bất Hối đã đến bờ, cho dù đứng ở bên hồ vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng sinh ra từ chỗ nổ kia, hồ nước đều bị lửa thiêu đốt.

Nhìn đại hỏa ngập trời kia, từ nay về sau thần động liền không còn tồn tại, bí mật bên trong cũng sẽ đồng thời bị hủy diệt, tin tưởng những con chuột này cũng sẽ bị nổ chết.

Hồ thần một bên là Phượng Hồ, một bên là Phượng Sơn, hồ nước bên này đã không có chuyện gì, còn kém đại hỏa trên Phượng Sơn, bất quá những cái này liền giao cho quan phủ, đại hỏa rất nhanh cũng sẽ bị dập tắt.

Thông qua lần nổ mạnh này, Bất Hối biết, dầu thô cũng không nhiều như vậy, nếu không nổ mạnh có thể hủy đi tất cả Phượng Thành.

"Trở về thành."

Ra lệnh một tiếng, mọi người ngồi trên xe ngựa hướng Phượng Thành chạy tới.

"Nàng như thế nào?" Nguyên Bích đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, bất quá sắc mặt đã bình thường, Hoa Thiên Thần hiện tại đang xem xét cho nàng.

Nam Cung Tuyệt nhìn Nguyên Bích nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, trong lòng cũng lo lắng, khi hắn nhìn thấy nàng bị Vô Ảnh ôm ra, một khắc kia trong lòng đột nhiên đau một cái, nhưng tốc độ quá nhanh, làm cho hắn còn chưa kịp nghĩ lại bị chuyện nổ mạnh làm lộn xộn.

"Đã không có việc gì, Bất Hối muội muội yên tâm đi, ăn Giải Độc Hoàn của sư huynh độc gì cũng có thể khỏi, qua nửa canh giờ nữa là có thể tỉnh lại." Hoa Thiên Thần kiểm tra cho nàng một lần rồi nói.

Đồng dạng, Bất Hối cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Nam Cung Tuyệt tâm cũng đi hạ xuống.

"Bất quá Bất Hối muội muội làm sao có thể có Thánh Thiên Hoàn?" Hoa Thiên Thần vừa thấy liền biết Nguyên Bích là bị cái gì cứu tỉnh, bị độc vương nhện cắn trừ thuốc của sư huynh, căn bản là không thể cứu, cả chính mình cũng không có biện pháp.

"Đây là Hiên Viên Thần cho."

Hoa Thiên Thần chau mày, không biết Hiên Viên Thần như thế nào đem viên thuốc này lấy ra.

"Có cái gì đặc biệt à?" Bất Hối thấy vẻ mặt hắn liền biết thuốc này không tầm thường.

Hoa Thiên Thần nhìn Chiến Cảnh Thiên liếc mắt một cái, nhìn thần sắc hắn bình thường mới giải thích nói: "Khóa Thánh Thiên Hoàn này là sư huynh dùng thời gian mười năm mới luyện ra, có thể giải bách độc, trên đời chỉ có ba khóa, một viên ở chỗ hắn, một viên ở chỗ ta, còn một viên lại cấp cho Hiên Viên Thần đã cứu hắn một mạng."

Bất Hối không nghĩ tới viên thuốc này cư nhiên trân quý như vậy, bất quá mặc kệ Hiên Viên Thần xuất phát từ mục đích gì, cũng không mắc mớ tới nàng.

Nửa canh giờ sau rốt cục về tới Phủ Công Chúa, mà Nguyên Bích cũng tỉnh lại, trừ thân thể còn có chút yếu kém cũng không có đáng ngại.

Hôm nay quá mức mạo hiểm, mọi người tẩy trừ một phen đều trở về nghỉ ngơi.

*

Trên Phượng Sơn đại hỏa thiêu đốt gần một đêm mới bị dập tắt, mà cũng bởi vì trận nổ mạnh này, chỗ vách núi đen Phượng Sơn bị bùng nổ hủy đi một nửa, thần động đã không còn, vách núi đen lại biến thành một sườn núi vững vàng, cho dù về sau từ Phượng Hồ bên này cũng có thể lên núi.

Bất quá trận nổ mạnh này mang đến rung động quá lớn trong lòng dân chúng, lời đồn đãi cũng ở trong một đêm truyền ra ngoài, cho dù là ban ngày đều không có người dám đi trên đường phố, sợ bị Thần Hồ giận chó đánh mèo.

Trên triều đình Phượng Kinh Thương đem sự tình ngọn nguồn nói một lần, trên người hắn cũng bị thương tổn nhiều chỗ, một khắc thần động nổ mạnh kia hắn đang ở trên Phượng Sơn, nếu không chạy nhanh đã sớm bị nổ chết.

Nghe xong hắn nói, các đại thần nhao nhao thảo luận.

"Hoàng Thượng, hiện tại dân chúng đều tưởng rằng chuyện nguyên rủa đã xảy ra, cho nên chúng thần cho rằng chỉ có đem chân tướng công bố ra ngoài mới có thể trấn an lòng người."

"Đúng vậy Hoàng Thượng, nhất định phải để dân tâm ổn định mới được."

.....

Đối với lời nói của bọn hắn, Phượng Kinh Thiên nhíu nhíu mày, sự tình cũng không phải dễ giải quyết như vậy, hiện tại nói ra chân tướng người nào sẽ tin tưởng? Nhất định sẽ cho rằng quan phủ đang kiểm có

mà thôi.

Bất quá thông qua miêu tả hắn cũng muốn biết âm mưu sau lưng, người phía sau màn thiết kế cái này, nhất định còn có mục đích khác.

"Hoàng Thượng, Hộ Quốc Công Chúa đến."

Nửa đêm hôm qua tin tức liền truyền đến đây, hắn không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên cùng Hiên Viên Thần đánh cuộc, hơn nữa cũng đều đến chỗ sơn động kia.

Chuyện trong sơn động Phượng Kinh Thương tuy vừa nói một lần, nhưng này đều là người ra trước đó nói, khẳng định không biết rõ ràng như Bất Hối.

"Được rồi, các vị ái khanh trở về tiếp tục nghĩ biện pháp, ngày mai lâm triều nhất định phải nghĩ ra biện pháp, bãi triều đi!"

"Bãi triều."

Theo thanh âm tiêm khàn của thái giám truyền ra, Phượng Kinh Thương dẫn đầu rời khỏi đại điện.

Lần này Bất Hối là một người tiến cung, đang ngồi ở ngự thư phòng, Lý công công ở bên cạnh cung kính hầu hạ. Lần trước trong cung đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa lại cùng Duệ Quý Phi có quan hệ, hắn vốn tưởng hắn phải chết không thể nghi ngờ, là Bất Hối cầu tình cho hắn, Phượng Kinh Thiên cũng xem hắn trung thành và tận tâm bỏ qua cho hắn.

"Mau cho Phụ Hoàng nhìn xem có thụ thương hay không." Phượng Kinh Thiên vừa tiến đến lập tức lo lắng kéo Bất Hối qua xem xét.

Đêm hôm qua liền phái người đến Phủ Công Chúa, tuy hỏi báo nàng không có bị thương, nhưng vẫn nhịn không được lo lắng.

Đây là hài tử duy nhất của hắn cùng với Tâm nhi, cũng là người mà hắn chú ý nhất.

Nhìn thấy quan tâm của hắn, trong lòng Bất Hối ấm áp, cười nhạt nói: "Phụ Hoàng yên tâm, Bất Hối không có việc gì."

Bất Hối tự nhiên biết mục đích của Phượng Kinh Thiên, đem chuyện tình trong sơn động nói một lần, bất quá chuyện Phượng Uyển Tuyết bỏ qua chưa nói, chỉ là đem những cơ quan này, âm mưu người phía sau màn nói một lần.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên chau mày, xem ra đây đều là hướng về phía Phượng Quốc, trong đầu suy nghĩ một chút, Phượng Quốc địch nhân không ít, nhưng người chân chính có thể gạt hắn bày ra kế hoạch lâu như vậy mà không bị phát hiện cũng không nhiều.

"Đội Mai Thành, đội Phượng Thành mọi người không có tổn thương, mà bọn hắn cũng biết lần này là một âm mưu, không phải nguyên rủa gì, nói vậy sẽ không tiếp tục truy cứu, hiện tại chỉ còn lại dân chúng trấn an."

Phượng Kinh Thiên cũng nghĩ tới những thứ này, nhưng dân chúng cũng không phải dễ trấn an như vậy, lâm triều những đại thần này đều không nghĩ ra được biện pháp gì.

Nhìn đến thần sắc hắn khó xử, Bất Hối mâu quang nhất chuyển, tiếp tục mở miệng nói: "Bất Hối cũng có một kế."

*

Bên trong sơn trang ngoài thành, trên giường ngủ một vị nữ tử, nàng ngủ không hề an ổn, trong lúc ngủ mơ, mơ thấy rất nhiều cá tới cắn nàng, nàng liều mạng bơi, nhưng như thế nào đều không thoát ra được.

"A!"

Một tiếng thét chói tai đột nhiên truyền ra, người trên giường rốt cục tỉnh lại, nhìn thấy chính mình nằm ở trên giường mới vuốt ve ngực, thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Nhưng sau khi tỉnh lại cảm giác trên mặt ngứa ngứa, thân thủ vừa sờ, cả người hoàn toàn tỉnh lại, không dám tin lại sờ sờ.

Nguyên bản da thịt trơn bóng không thấy nữa, cảm giác chỗ lồi lõm bất thường gồ ghề, hai tay ở trên mặt đều sờ soạng một lần, cư nhiên không có một khối da thịt hoàn hảo!

Lấy tay véo mạnh vào cánh tay, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, nói cho nàng đây cũng không

phải trong mơ.

"Gương đồng, mau đem gương đồng cho Bản Công Chúa."

Nàng tìm một vòng, phòng trong cư nhiên một cái gương đồng đều không có, hoảng sợ đối với ngoài cửa hô.

"A, quý ——"

Nghe được thanh âm của nàng, lập tức chạy vào hai nha hoàn, vừa thấy bộ dáng của nàng dọa hoảng sợ kêu lên, kêu lên một nửa mới kịp phản ứng, khẩn trương quỳ xuống dập đầu: "Lục Công Chúa người đã tỉnh, chúng ta đi bẩm báo chủ tử."

Chương 90: Khấp núi hoàng kim!

...

Hai tiểu nha hoàn cũng không quản Phượng Uyển Tuyết kêu các nàng trở lại, nói một tiếng liền bỏ chạy, bất quá hai chân run lên, vừa ra khỏi cửa trực tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Thời điểm ngày hôm qua cứu người trở về cũng rất đáng sợ, bất quá lúc đó xem không rõ lắm, thêm nữa ban đêm quần băng gạc, không có kinh khủng như vậy, hiện tại lấy ra băng gạc, nhìn đến chân dung thực so với quỷ còn đáng sợ hơn, nếu nửa đêm thấy nhất định sẽ bị hù chết.

"Các người làm sao vậy, hốt ha hốt hoảng."

Lúc này trước cửa lại đi tới một đại nha hoàn, nhìn thấy các nàng răn dạy.

"Tiểu Bình tỷ tỷ, Lục Công Chúa, Lục Công Chúa nàng thức dậy."

Bộ dạng Phượng Uyển Tuyết đích xác ở trong đầu các nàng như thế nào cũng không xóa đi được, hiện tại run rẩy trả lời.

Tiểu Bình nghe, nhú mào, mơ hồ biết chuyện gì xảy ra, đêm qua nàng cũng gặp được, quả thật làm cho người ta sợ hãi, hiện tại người cứu về rồi, cụ thể làm gì vẫn nên để chủ tử định đoạt đi.

Hiện tại trong phòng chỉ có một mình Phượng Uyển Tuyết, theo phản ứng hai tiểu nha hoàn vừa rồi kia liền biết chuyện gì xảy ra, không dám tin một lần lại một lần lần mò mặt mình, gồ ghề đáng sợ.

Nguyên bản nàng vẫn lấy làm tự hào vì da thịt mịn màng như nước, hơn nữa bộ dạng cũng là tuyệt sắc, hiện giờ cái dạng này còn không bằng chết.

Tiếng la khóc thống khổ, thanh âm đập bể đồ, muốn lợi dụng những thứ này quên chuyện bị hủy dung. Cốc cốc!

Rất nhanh truyền đến tiếng đập cửa, Phượng Uyển Tuyết dừng lại khóc kêu hô, trong mắt đều là thần sắc ác độc, sau khi mở cửa ra phần hận nhìn người tới, đều là nàng làm cho chính mình nhảy vào trong thủy đàm, mình bị hủy dung nhất định là nàng làm hại. Ban đầu nàng rơi vào thủy đàm cũng không phải đều là do Bất Hối bức bách, trước khi vào động, có người tới đã nói cho nàng, sau khi vào sơn động có thể từ trong đầm nước chạy trốn, nhưng sau khi nàng đi vào nhìn đến những cái cá ăn thịt người này liền sợ, sau cùng bất đắc dĩ mới nhảy vào.

Người tới trên mặt đeo một miếng lụa mỏng, quần áo màu trắng, nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết cũng không quá mức kinh ngạc, cũng không lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như người đứng ở trước mắt nàng vẫn là bộ dáng ban đầu.

"Lục Công Chúa an tâm một chút chờ vội nóng nảy, trước lại đây ngồi đi." Thanh âm uyển chuyển êm tai như là có ma lực, để cho cảm xúc xao động của Phượng Uyển Tuyết giảm bớt, nghe lời đến một bên ngồi xuống.

"Người không phải cố ý chứ, biết rõ phía dưới kia có loại cá này lại vẫn để cho ta nhảy." Phượng Uyển Tuyết tuy an tĩnh lại, nhưng phần hận trong mắt còn chưa bình ổn.

Người tới không chút ngoài ý muốn khi nàng hỏi như vậy, vươn một đôi cánh tay trắng nõn ung dung rót một ly trà cho chính mình, không chút hoang mang nói: "Được cho người khi đó đã nói qua cho người, vẽ loạn nó về sau liền không thể xóa bỏ, cho nên đây cũng là chính người tạo thành."

Nghe vậy, trong mắt Phượng Uyển Tuyết hận ý càng đậm, trước đó quả thật nhắc đến với nàng, nhưng ngày hôm qua cái loại trận đấu này, như thế nào có thể không trang điểm xinh đẹp tham dự, nếu không Hiên Viên Thần làm sao có thể nhìn chính mình?

"Có thể nói được kia của người không tôta, ta chỉ lau một chút, hơn nữa ở mặt trên đồ thật dày một tầng được, việc hôm nay đều là người chiếu thành, chờ ta trở về bẩm báo Phụ Hoàng, nhất định sẽ giết các người." Phượng Uyển Tuyết hoàn toàn quên đang ở địa bàn của người ta, há mồm uy hiếp nói.

Nàng vừa nói xong, người tới nhẹ cười ra tiếng, để ly trà trong tay xuống nhìn nàng một cái: "Được kia dùng tốt hay không Lục Công Chúa rõ ràng nhất, địa phương còn lại trên thân người như thế nào không

bị cắn, hơn nữa, nếu không tốt, hiện tại mặt của người cũng chỉ còn lại cái đầu lâu."

Kỳ thật trên mặt nàng cũng không phải đều là cá ăn thịt người cắn, loại dược này trộn cùng với phấn, sẽ tổn thương làn da, hơn nữa bởi vậy hủy diệt da thịt, là không thể khôi phục lại, chỉ là lúc trước cũng không nói ra mà thôi.

Phượng Uyển Tuyết cúi đầu vừa thấy, quả nhiên cánh tay của mình, trên người tất cả đều hoàn hảo như lúc ban đầu, trong lòng có tia hồi hận, nhưng cũng không nói ra.

"Lục Công Chúa yên tâm, chỉ cần cho ta thời gian ba ngày, chắc chắn khôi phục dung mạo Công Chúa như lúc ban đầu, ta cảm thấy Công Chúa hiện tại nên làm nhất là trở lại Hoàng Cung, thiên vạn đừng cho người biết việc này cùng người có liên quan, nếu không."

Không cần nàng nói phía sau, Phượng Uyển Tuyết cũng rõ ràng, hiện tại nàng cần trở về giải thích chuyện vì sao rơi vào trong hồ nước lại không bị cá ăn thịt người ăn, hiện tại có khuôn mặt này là có thể giải thích thỏa đáng, hơn nữa còn có thể giá họa cho Phượng Bất Hối.

"Dung mạo của ta quả thật có thể khôi phục?" Đây là vấn đề nàng quan tâm nhất, tuy biết người trước mắt hết sức thần bí, cái gì đều có thể làm được, nhưng vẫn nhìn không được xác định một phen.

Nữ nhân này vào năm năm trước tìm tới mình, khi đó đã cứu mình một mạng, còn bày ra rất nhiều mưu kế trợ giúp mình như thế nào đạt được Hiên Viên Thần, mấy năm nay dựa theo nàng nói quả nhiên làm cho Hiên Viên Thần hủy hôn với Bất Hối, muốn kết hôn với mình. Thời điểm bắt đầu cũng từng hoài nghi động cơ người này, nhưng thời gian dài phát hiện cũng không có tổn hại đến ích lợi bản thân, cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa người này chỉ nói, đợi sau khi xong chuyện cho nàng nhiều bạc chút là được, đối với cái này Phượng Uyển Tuyết không thiếu, nhưng khi đã xong chuyện, hừ, nhất định không thể buông tha nữ nhân này, nàng biết quá nhiều.

"Lục Công Chúa có thể yên tâm, nhưng mấy ngày nay nhất định không nên làm ra chuyện gì, tốt nhất là đợi trong hoàng cung không được ra ngoài, mặt của người trừ Phụ Hoàng người ra, không thể cho bất luận kẻ nào nhìn thấy."

Sở dĩ ban đầu không nói với nàng dùng loại son này sẽ hủy dung mạo, chính là bởi vì muốn nàng trở lại hoàng cung đòi công đạo.

Nhận được bảo đảm, Phượng Uyển Tuyết tâm rất cực để xuống, có thể khôi phục là được, nếu không lấy hiện tại ai dám lấy mình, đừng nói là Hiên Viên Thần, ngay cả quan lại bình thường cũng không dám.

*

Trong Hoàng Cung, Phượng Kinh Thiên nghe được Bất Hối nói trước mặt sáng lên, kích động bắt lấy tay nàng hỏi: "Bất Hối nghĩ ra biện pháp gì?" Nếu không giải quyết mà nói, như thế năm này liền không cần qua.

Bất Hối xảo diệu rút hai tay ra, lấy ra một khối ngọc bội ở trong tay thường thức, đây là phần thưởng trận đấu lần này.

"Nếu hiện tại sai người đi giải thích, không có bất luận kẻ nào tin tưởng, khẳng định đều cho rằng đây là lý do, Bất Hối cảm thấy có thể cho triều đình hạ một đạo hoàng bang, nói mục đích trận đấu lần này kỳ thật là vì tiêu diệt Thần Hồ, để Phượng Quốc càng thêm yên ổn, trận lửa lớn ngày hôm qua kia đã làm Thần Hồ chết cháy, về sau sẽ không còn nguy hại đến dân chúng Phượng Quốc, có thể cho quan binh mang theo dân chúng đi nhìn xem, tốt nhất là Phụ Hoàng tự mình đi, như vậy làm cho dân chúng càng thêm tin tưởng."

Dứt lời, Bất Hối cầm lấy một ly trà uống một ngụm, nếu dân chúng mê tín, liền dùng phương pháp mê tín đối đãi, hơn nữa như vậy có thể cho địa vị Phượng Kinh Thiên ở trong dân chúng càng thêm cao.

Nghe vậy, trong lòng Phượng Kinh Thiên thầm khen, quả nhiên là kế hay, bất quá cần thận suy nghĩ lại có vấn đề mới: "Dân chúng vẫn tôn kính như thần, hiện giờ giết chết Thần Hồ, không phải càng thêm dẫn tới sợ hãi sao?"

Bất Hối mày giơ lên, gợi lên khóe môi nói: "Có thể nói Thanh Phong đạo trưởng nói ra, nơi này cũng không phải Thần Hồ, mà là hồ quái, cho nên mới muốn giết hãm, nào có chuyện thần tiên ăn thịt người."

"Diệu kế!"

Phượng Kinh Thiên chụp cái bàn, nói như vậy liền ngăn được miệng dân chúng, Thanh Phong đạo trưởng ở trong lòng dân chúng lục quốc đều được tôn sùng là tiên nhân, hắn nói tự nhiên có thể tin, Bất Hối là đồ đệ của Thanh Phong đạo trưởng, đến lúc đó Thanh Phong đạo trưởng cũng sẽ không phủ định, chuyện này rốt cục giải quyết.

Đồng dạng từ trên bàn bưng lên một ly trà uống một ngụm, ánh mắt nóng rực nhìn Bất Hối, hắn càng ngày càng cảm thấy Bất Hối có phong phạm đế vương, so với bất luận kẻ nào đều thích hợp ngồi trên vị trí này.

"Nếu sự tình đã giải quyết, Bất Hối cáo lui trước." Bất Hối bị hấn đánh giá trong lòng mao mao, hơn nữa lập tức liền muốn quá niên, tranh thủ đem cửa hàng còn lại đều khai trương ở cuối năm.

"Trẫm ——"

"Hoàng Thượng, ngoài cửa cung có người cầu kiến, nói ở bờ hồ đánh cá cứu được một vị cô nương, là Lục Công Chúa."

Ngay lúc Phượng Kinh Thiên muốn nói cái gì, Lý công công đi tới bẩm báo.

Phượng Kinh Thiên đã biết chuyện Phượng Uyển Tuyết rơi xuống nước, suốt đêm phái người tìm kiếm, không nghĩ tới bây giờ lại được đưa trở về, đây cũng là nữ nhi của hắn, nhiều năm như vậy chỉ có nàng một mực bên người, tự nhiên là có cảm tình.

Tuy biết nàng làm một vài chuyện không đúng, nhưng vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, cho nên thời điểm nàng âm thầm tìm Hiên Viên Thần hấn không ngăn cản, nguyên bản dựa theo ý tứ của hắn, nếu Hiên Viên Thần đồng ý, có thể đem hai nữ nhân đều gả đi.

Bất Hối nghe tìm được Phượng Uyển Tuyết, trong mắt hiện lên một tia ám mang, nàng cũng muốn nhìn xem Phượng Uyển Tuyết lần này nói như thế nào, rơi vào trong thủy đầm còn có thể bình yên trở về, khẳng định là cùng người phía sau màn có liên hệ.

Khi bọn hấn đứng dậy đi ra, Phượng Uyển Tuyết đã được người nâng trở về tẩm cung, Bất Hối lại cùng Phượng Kinh Thiên đến tẩm cung nhìn nàng.

Còn chưa vào liền nghe được tiếng khóc thê lương, Bất Hối nhú mày, thật đúng là biết diễn kịch.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Khấu kiến Công Chúa Điện Hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Cung nữ thái giám bên này khi nhìn thấy Phượng Kinh Thiên cùng Bất Hối nhao nhao quỳ xuống, bọn hấn cũng không để ý, trực tiếp đi vào tẩm điện.

"Uyển Tuyết, người trở lại." Phượng Kinh Thiên vừa thấy bóng dáng nhỏ xinh nằm trên giường, ánh mắt lộ ra vẻ thống khổ, bước đi qua.

"Phụ Hoàng, hu hu. Người thiên vạn không cần tới đây, hu hu."

Phượng Uyển Tuyết vui đầu ở trong chăn, ghé vào trên giường anh anh khóc, Bất Hối đứng ở một bên nhìn, mỗi lần đều là khóc, chẳng lẽ không có cách khác?

Nghe xong lời của nàng, Phượng Kinh Thiên càng thêm lo lắng, trực tiếp đến bên giường ngồi xuống, thân thiết nói: "Mau nói cho Trẫm phát sinh chuyện gì?"

"Phụ Hoàng, người mau đi đi, hu hu. Coi như chưa từng sinh Uyển Tuyết đi, Uyển Tuyết không còn mặt mũi để sống nữa, hu hu." trong lòng Phượng Uyển Tuyết là thật không muốn sống chẳng, hiện tại đều là suy nghĩ chân thực nhất của nàng.

Nghe đến đó, Bất Hối cũng nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ thực phát sinh chuyện gì?

"A!"

Phượng Kinh Thiên nhìn thấy nàng một mực bụm mặt, trong lòng có chút sốt ruột, trực tiếp đỡ nàng dậy, lấy tay của nàng ra, nhưng vừa nhìn thấy mặt Phượng Uyển Tuyết liền bị hoảng sợ.

Bất Hối qua đi xem cũng bị dọa, mà Tiểu Điệp đứng ở một bên thét chói tai.

Nghe được tiếng kêu của Tiểu Điệp, Phượng Uyển Tuyết lại dẩu đầu đi, khóc càng hung.

Bốp.

Một cái tát của Phượng Kinh Thiên đem Tiểu Điệp đánh bay ra ngoài, khóe miệng Tiểu Điệp rỉ ra

máu, nằm ở nơi đó một cử động cũng không dám.

Phượng Kinh Thiên lại đem Phượng Uyển Tuyết từ trong chăn kéo ra ngoài, khi thấy trên mặt nàng lồi lõm lại mang theo vết máu, thống khổ hỏi: "Nhanh nói cho trẫm, rốt cuộc chuyện gì xảy ra."

"Hu hu. Phụ Hoàng." Phượng Uyển Tuyết cũng không trả lời mà tiếp tục khóc, hận không thể đem ủy khuất trong lòng đều khóc ra.

Khóc một thời gian, cảm xúc Phượng Uyển Tuyết mới vũng vàng chút, chỉ là nhỏ giọng nước nỡ, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn đến Bất Hối ở phía sau Phượng Kinh Thiên, A! một tiếng lại không khống chế được.

Nàng vẫn cho là chỉ có một mình Phượng Kinh Thiên ở đây, vội vàng che mặt lại, nàng cũng không nguyện ý để Bất Hối nhìn đến.

"Yên tâm, Trẫm nhất định sẽ tìm người chữa khỏi mặt của ngươi." Nữ nhi mình biến thành như vậy, không có cha mẹ nào là không xót ruột, hiện tại hận không thể lập tức tìm người đến trị liệu cho nàng, nhưng này không được, không thể để người khác biết nàng bị hủy dung, nếu không sau này liền không biện pháp lập gia đình.

"Phụ Hoàng nên làm chủ cho Uyển Tuyết, trong trận đấu hôm qua Uyển Tuyết không cẩn thận đụng vào thuyền rồng Thất Hoàng Muội, bị Thất Hoàng Muội ghen ghét, cho nên đợi trận đấu sau cùng liền đánh Uyển Tuyết tới thủy đàm kia, Hoàng Muội biết rõ trong thủy đàm kia có cá ăn thịt người, vẫn không hạ thủ lưu tình, Uyển Tuyết lại không biết bơi, rơi vào trong thủy đàm khổ sở vùng vẫy, nhưng rất nhanh liền mất đi ý thức, đợi buổi sáng hôm nay thanh tỉnh mới phát hiện, thì ra nữ nhi đại nạn không chết, được người cứu."

"Hu hu. Khi Uyển Tuyết nhìn thấy vết sẹo trên mặt mình vốn định chết đi, nhưng không nỡ xa Phụ Hoàng, muốn trở về tạm biệt Người, như vậy có thể an tâm đi gặp mẫu phi, hu hu."

Trong hai mắt Phượng Uyển Tuyết tràn ngập hận ý, nhưng lúc ngẩng đầu lên đã bị đau thương thay thế. Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên sửng sốt, hẳn chỉ biết Phượng Uyển Tuyết rơi vào trong thủy đàm nhưng cũng không có bất luận kẻ nào nói với hắn là Bất Hối đánh xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Bất Hối lạnh nhạt đứng ở nơi đó, đáy lòng nghi hoặc càng sâu, rốt cuộc chân tướng là cái gì?

Hai người đều là nữ nhi của mình, một bên là nữ nhi một mực bên người mang đến cho mình vui vẻ, một bên là nữ nhi do nữ nhân mình yêu nhất sinh, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, trong lúc này không biết nên lựa chọn như thế nào.

"Bất Hối tin tưởng phụ Hoàng có thể điều tra rõ ràng việc này." Trong lòng nàng rõ ràng, Phượng Uyển Tuyết nhất định sẽ tìm phiền toái, nhưng nàng cũng không sợ.

Nhìn thấy Bất Hối thẳng thắn như vậy, Phượng Kinh Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hẳn cũng không muốn nhìn nữ nhi chính mình tự giết lẫn nhau, năm đó thời điểm hắn đăng cơ quá mức tàn khốc. Khi nhìn Phượng Uyển Tuyết, nàng trừ bỏ trên mặt có thương tích ra địa phương còn lại đều hoàn hảo không tổn hao gì, nếu thật sự là bị cá ăn thịt người cắn, không thể chỉ cắn bộ mặt, trong lòng nghi hoặc, không thể bởi vậy trách lầm Bất Hối.

Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy Bất Hối nói như vậy, trong mắt có một tia lóe ra, bất quá hiện tại nàng là người bị hại tiếp tục khóc lớn lên.

"Phụ Hoàng, Bất Hối cáo lui trước." Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Tuy Phượng Uyển Tuyết mạng lớn không chết, nhưng mặt nàng như vậy so với đã chết còn khổ sở hơn, nàng như vậy Hiên Viên Thần khẳng định sẽ không muốn nàng. Hơn nữa Bất Hối nghe được Vô Ảnh bẩm báo, Hiên Viên Thần giống như một mực ở trên người Phượng Uyển Tuyết tìm cái gì.

Cẩn thận suy nghĩ lại, gần mười năm này Phượng Uyển Tuyết vẫn cùng mình thư từ qua lại, hai người có thể nói thập phần quen thuộc, cũng chưa từng phát hiện trên người nàng có bí mật gì, nếu Hiên Viên Thần biết chân tướng mà nói.

Sau khi Bất Hối rời khỏi hoàng cung lập tức trở về Phủ Công Chúa, khéo miệng nhẹ nhàng giơ lên, hiện tại không chỉ Hiên Viên Thần sẽ tìm Phượng Uyển Tuyết phiền toái, ngay cả Phượng Kinh Thiên cũng

sẽ không buông tha nàng, bởi vì vừa rồi ở trong tấm điện của nàng phát hiện một vài thứ, lần này nàng vô luận như thế nào cũng không trốn được, nàng nợ mình, rất nhanh có thể đòi lại.

*

Trở lại phủ công chúa, Chiến Cảnh Thiên đi ra ngoài, Phượng Yêu đang chăm sóc Nguyên Bích, đêm qua nàng đã tỉnh lại, hiện tại tinh thần đã tốt hơn, chỉ cần dưỡng một hai ngày liền không có chuyện gì.

Nam Cung Tuyệt cùng Lưu Vân cũng không ở đây, Bất Hối để cho hắn đi điều tra Hắc Dao môn, còn có chuyện Trương Thiết quả, phải nhanh lấy lại Hắc Sát của Chiến Cảnh Thiên.

"Công Chúa, Hiên Viên Thái Tử ở ngoài cửa cầu kiến."

Bất Hối mới vừa ngồi xuống, quản gia liền đi tiến vào bẩm báo, nghe vậy, Bất Hối lộ ra kinh ngạc, không biết Hiên Viên Thần tới làm cái gì.

"Mang tới tiền thỉnh đi thôi."

Tiếp theo nàng cũng cùng đi theo ra ngoài, từ khi nàng chuyển vào phủ công chúa rất ít đến tiền viện, đại sảnh này là lần đầu tiên tới, đánh giá chung quanh một phen, tiếp theo có thị nữ rót trà đi lên.

Lúc này Hiên Viên Thần cũng đi vào, hôm qua hắn bị thương rất nặng, hôm nay sắc mặt còn có chút trắng xanh, bất quá tinh thần đã tốt hơn nhiều, trừ một chân đi thoáng có chút lên xuống ra, nhìn không ra là chịu thương tổn quá nặng.

"Hiên Viên Thái Tử tìm Bản Công Chúa có chuyện gì sao?" Thả ly trà trong tay xuống, thờ ơ nhìn Hiên Viên Thần, tuy có thể buông tha ân oán giữa các nàng nhưng không có nghĩa là đối với hắn có hảo cảm gì.

Đối với lạnh nhạt của nàng, trên mặt Hiên Viên Thần vốn có chút ý cười lại rét lạnh xuống, đi đến ghé tựa bên người nàng ngồi, từ trong lòng lấy ra một tờ khế ước đưa tới: "Đây là quyền khai thác mỏ vàng."

Tuy trận đấu ngày hôm qua không tính, nhưng đối với Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên mà nói thắng bại đã phân, thua chính là thua, hắn còn không đến mức chống chế, cho nên hôm nay liền đưa quyền khai thác mỏ vàng tới.

Vốn có thể tùy tiện tìm một người tới, nhưng hắn vẫn tự mình tới, hôm qua trở về một đêm không ngủ, trong mắt đều là bộ dáng của nàng, cho nên tìm một cái lý do tới, nhưng không nghĩ tới nàng lại thờ ơ như vậy.

Bất Hối đem khế ước cầm lên nhìn một lần, xác định không có vấn đề mới thu vào, đạm mạc nói: "Hiên Viên Thái Tử còn có việc sao?" Nàng rất nghi hoặc hắn tại sao lại tự mình tiến đến, theo lý hắn nên hảo hảo dưỡng thương mới đúng.

Hiên Viên Thần nhìn chăm chăm vào nàng, giống như muốn nhìn xuyên qua nàng đang nghĩ cái gì, nửa ngày mới mở miệng nói: "Bản Thái Tử hủy bỏ lời nói lúc trước, hôn ước chúng ta vẫn hữu hiệu như cũ, Chiến Cảnh Thiên có thể cho người, Bản Thái Tử cũng có thể!"

Tựa vào!

Nghe hắn nói xong, Bất Hối hoảng sợ nhìn hắn, đầu óc bị lừa đá sao?

Nếu Phượng Bất Hối trước đây nghe được lời này có lẽ sẽ cao hứng, nhưng hiện tại là nàng, cho dù không có Chiến Cảnh Thiên, loại nam nhân này nàng cũng không muốn.

"Hiên Viên Thái Tử hắn không là đầu óc bị thương đi? Cũng không nên nói lung tung!"

Những lời này Hiên Viên Thần đã suy nghĩ thật lâu, vốn tưởng rằng nàng sẽ cao hứng, nhưng không nghĩ tới không biết phân biệt như vậy, sắc mặt lập tức liền đen, lạnh giọng nói: "Không biết phân biệt."

"Hiên Viên Thái Tử có một vài chuyện hình như chưa rõ ràng, không phải người không cần ta, mà là Bản Công Chúa không cần người, quyền khai thác mỏ này Bản Công Chúa nhận, không có chuyện gì khác Hiên Viên Thái Tử liền trở về đi, quản gia, tiễn khách!"

Bất Hối không muốn cùng hắn chấp nhặt, người như thế đầu óc cũng không bình thường, câu nói vừa dứt liền đứng dậy hướng hậu viện đi đến.

Nghe lời của nàng xong, trong lòng Hiên Viên Thần càng tức giận, hắn không nghĩ tới nàng chẳng những không cảm ơn còn nói là nàng không cần hắn, trong lòng hừ lạnh, sớm muộn gì cũng có một ngày làm

cho nàng yêu mình, đến lúc đó.

Trở lại hậu viện, Bất Hối để Vô Ảnh cầm quyền khai thác đến hộ bộ thay đổi, như vậy mỏ vàng kia chính là của nàng, một phen tiền không lấy lại có được một mỏ vàng, tâm tình lại cực kỳ sung sướng.

Thời điểm buổi chiều tự mình xuống bếp làm vài món ăn, chuẩn bị một chút rượu, có lẽ tối hôm nay có thể cho hẳn.

Thời điểm Chiến Cảnh Thiên trở về nhìn đến một bàn đồ ăn, nghe hương vị liền biết là nàng làm, vốn nghe được có người nói hôm nay Hiên Viên Thần đến đây trong lòng vẫn còn không cao hứng, hiện tại tâm tình lập tức liền tốt lên.

"Nương tử."

Nhìn thấy Bất Hối bưng một món ăn sau cùng tiến vào, vội vàng lấy đồ ăn qua, sau đó ôm nàng vào lòng hôn môi một cái, sau đó mới ngồi vào bàn chuẩn bị ăn cơm.

Một bàn đồ ăn đều là hân thích ăn, khỏi phải nói rất cao hứng.

Nhưng hẳn biết mục đích Bất Hối làm bàn đồ ăn này, nhất định sẽ hưng phấn ngất đi.

Từ khi Hoa Thiên Thần nói thân thể của nàng còn chưa tốt, hẳn liền chuyển đến một gian phòng khác, mỗi tối đều phải ở trước cửa sổ nhìn nàng ngủ mới trở về đi ngủ. Những việc này Bất Hối đều biết, nàng cảm thấy thân thể mình không có việc gì, nhưng hẳn như thế nào cũng không tin tưởng, cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp như vậy, cũng không tin sau khi hẳn quá chén còn có thể phản kháng?

Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, nhìn hẳn còn dám trốn hay không.

Hai người tâm tình cũng không sai, bữa tiệc này ăn cực kỳ hòa hợp, một bàn lớn đồ ăn rất nhanh liền hết một nửa: "Tối, nếm thử hương vị rượu này như thế nào, đây là Điem Tửu nổi tiếng nhất bên trong Phượng Thành."

Điem Tửu là dùng điem quả ủ ra, không những không cay, lại còn mang theo vị ngọt, bất quá cũng không thể xem thường rượu này, cho dù tửu lượng cao uống cũng không được mấy chén.

Bất Hối tự mình đưa rượu đến bên miệng, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, một hơi uống hết, rượu này Bất Hối không thể uống, nàng bị dị ứng với điem quả, cho nên Chiến Cảnh Thiên cũng không cho nàng uống, ý cười đầy mặt chia thức ăn cho nàng.

"Uống ngon không?" Nuốt vào đồ ăn hẳn đưa tới, chờ mong nhìn hẳn.

"Ngon." Cho dù đây là nước trắng, chỉ cần là nàng tự mình rót hẳn đều cảm thấy ngon.

Nghe vậy, Bất Hối gọi lên quét xuống mỉm cười: "Ngon, vậy thì uống thêm một chén."

Cứ như vậy, một bình Điem Tửu đều bị hẳn uống hết, nhưng vị gia này cương quyết một điểm phản ứng đều không có, ánh mắt vẫn trong suốt như cũ.

Bất Hối thất bại nhìn Chiến Cảnh Thiên càng uống càng tỉnh táo, trong lòng cười khổ, xem ra trực tiếp hạ được có vẻ dễ dàng hơn.

Kỳ thật lúc này Chiến Cảnh Thiên là có chút say, nhưng tâm tình thật tốt quá, cho nên không nhìn ra.

"Chủ tử, trên mỏ đã xảy ra chuyện!"

Thời điểm Bất Hối buông tha kế hoạch này tính toán cùng hẳn ra ngoài dạo một vòng, Vô Ảnh trở lại.

"Phát sinh sự tình gì?" Nàng không nghĩ tới mỏ mới vừa tiếp nhận liền ra chuyện, chẳng lẽ là Hiên Viên Thần đổi ý?

Sắc mặt Vô Ảnh có chút trầm trọng, đem chuyện xảy ra hẳn hôm nay đến hộ bộ nói một lần: "Hôm nay ta đến hộ bộ khi đó toàn bộ cũng rất thuận lợi, nhưng sau khi làm tốt tất cả mọi chuyện, hộ bộ Thị Lang mới nói, bởi vì hôm qua Phượng Sơn nổ mạnh, mỏ bị sụp xuống, có một vài thợ mỏ bị chôn ở bên trong, bây giờ còn chưa được cứu ra."

Nghe vậy, Bất Hối biến sắc, hộ bộ kia trước đó không nói chính là sợ các nàng trốn tránh trách nhiệm, cho nên mới đợi làm xong mới nói ra, lập tức mở miệng nói: "Chúng ta lập tức lên núi, mang những người này đi, vô luận như thế nào cũng phải cứu người ra."

Sau khi đến chỗ quặng, mặt trên vây đầy quan sai, còn có rất nhiều người nhà thợ mỏ, giờ phút này đều đang khóc, vốn cho là bán quặng này đi liền có tiền bạc, không nghĩ tới ngày có tiền ngày còn không có

quá, từ tiền còn chưa thấy đâu đã xảy ra việc này.

"Khẩu kiến Thất Công Chúa."

Nhìn thấy Bất Hối đi lên, hộ bộ Thị Lang lập tức đi tới, trận đấu lần này chuyện Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên đánh cược cũng không giấu giếm, cho nên chuyện chủ nhân quặng này là Bất Hối hộ bộ đã biết, hẳn không nghĩ tới hai người phía dưới kêu giá cư nhiên là Hiên Viên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên, trách không được xuất thủ hào phóng như vậy.

"Người cứu ra chưa?" Không để ý đến hẳn, trong lòng quan tâm đều là thợ mỏ bị chôn.

"Công Chúa, người phải cứu tướng công ta, sáu người nhà chúng ta, đều trồng cây vào số tiền hẳn kiếm được trên mỏ nuôi gia đình, nếu hẳn mất, bảo cô nhi quả phụ chúng ta sống như thế nào."

"Hu hu. Nhà chúng ta trên có già, dưới có trẻ, cũng chỉ dựa vào tướng công ta nuôi sống."

"Hai nam nhân nhà chúng ta đều ở trên quặng, nếu bọn hẳn không còn, ta sống còn có ý nghĩa gì, hu hu."

.

Những người nhà này vừa nghe Bất Hối đến đây, khẩn trương vây quanh, hi vọng nàng có thể hạ lệnh cứu những thợ mỏ này.

Trên mỏ đều sẽ phát sinh chuyện, nhưng mỗi lần quan phủ cùng quặng chủ đều không tận lực cứu người, sau cùng không ai được cứu ra.

"Các người yên tâm, Bản Công Chúa nhất định sai người toàn lực cứu bọn họ, chỉ cần có một đường hi vọng đều sẽ không buông tha." Bất Hối có thể hiểu được tâm tình các nàng, thống khổ mất đi người thân nàng cũng thử qua.

"Công Chúa, cửa động phía trước đều bị chặn, những người đó ở bên trong có lẽ đã chết." Hộ bộ Thị Lang nghe Bất Hối nói xong nhỏ giọng ở bên người nàng thì thầm.

Nghe vậy, Bất Hối nhíu mày, hiện tại thời gian không tới một ngày, nếu đào sơn động, khả năng còn sống rất lớn, không rõ hộ bộ Thị Lang vì sao nói như vậy.

Thấy Bất Hối nghi hoặc, hộ bộ Thị Lang tiếp tục mở miệng nói: "Nếu như từ mặt trên lấy thông quặng mỏ đã bị phá hủy như thế, về sau khi đào thông cần thời gian lớn cùng tiền tài, nhưng nếu là từ bên ngoài bắt đầu lấy, bên trong liền không bị phá hỏng, có thể đem tổn thất giảm xuống nhỏ nhất, chẳng qua như vậy thời gian sẽ dài một chút."

Bốp!

Nghe hẳn nói xong, Bất Hối một cái tát quặng qua đi, bởi vì chút tiền như thế có thể vứt bỏ sinh mệnh?

Hộ bộ Thị Lang bị một tát này đánh lờ mờ, không biết mình vì sao bị đánh, nhưng đây là Công Chúa nên khẩn trương quỳ xuống: "Thần biết tội, thỉnh Công Chúa thứ tội."

Đối với những người như thế Bất Hối hận không thể giết cho thống khoái, nhưng nàng hiện tại không có quyền, không thể trị tội của hẳn, chỉ có thể sai người lôi hẳn xuống, sau đó hướng về quan sai trên núi nói: "Mở động từ đỉnh núi, mặc kệ phải trả đại giá gì, đều phải cứu người ra."

Từ một cái tát vừa rồi nàng đánh hộ bộ Thị Lang kia, người trên núi liền ngậy ngấn cả người, hiện tại vừa nghe lời của nàng, lại càng không thể tin. Bất quá trong giây lát liền phản ứng kịp, sắc mặt treo một bên kinh hãi, bọn hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới nàng sẽ vứt bỏ lợi ích cứu người.

"Công Chúa, ta biết bọn họ ở nơi nào, từ nơi này đi vào có thể tìm được bọn họ."

Trên núi cũng có rất nhiều thợ mỏ, bọn hẳn làm việc ở phía ngoài, cho nên mới chạy ra, những người bên trong ở đâu bọn hẳn đều biết, những thứ này đã nói qua cùng quan sai, nhưng muốn từ địa phương kia đi vào cứu người mà nói, khả năng quặng mỏ này sẽ bị phế đi, cho nên hộ bộ Thị Lang không đồng ý.

"Tốt, những người này nghe người chỉ huy, nhất định phải cứu người ra." Bất Hối nhìn hẳn một cái, người này dám đứng ra nhất định là nắm chắc, cho nên giao cho hẳn, khẳng định so với quan sai kia càng thêm hữu dụng.

Nhìn thấy Bất Hối đồng ý, người này mang theo những thợ mỏ còn có một chút quan sai lập tức hướng

một bên khác lách đi qua, đồng thời Vô Ảnh cũng mang theo một vài người vôi vàng đi theo, nếu sơn động mở ra, bọn hắc cửu người sẽ nhanh hơn.

Trong lúc này trong lòng người nhà những thợ mỏ này lại dấy lên hi vọng, cũng thu hồi nước mắt cùng ở một bên chờ, cầu nguyện kỳ tích phát sinh.

Sắc trời dần dần tối xuống, các nàng vẫn chờ ở nơi này, Chiến Cảnh Thiên nhìn nàng đau lòng, ôm nàng trong lòng mình, cùng nàng chờ đợi kết quả.

Một thời giờ đi qua, bên sơn động kia rốt cục mở ra, những thợ mỏ này đi vào dẫn đường, Vô Ảnh dẫn người vôi vàng đi theo, đến bên trong vừa thấy, nhóm người thợ mỏ này quả nhiên còn sống, chỉ là bị chút vết thương nhẹ.

Sau khi cứu được người ra, người nhà nhóm người này khóc chạy tới, sau đó đồng thời hướng Bất Hối quỳ xuống, những thợ mỏ này mới biết, thì ra là Công Chúa hạ lệnh cứu bọn hắc, vốn bọn hắc đều là ô nhiễm hắc phải chết, hiện tại sống lại tự nhiên là cảm kích.

Tuy cái quặng này phế đi, nhưng may mà mọi người đã được cứu, tiếp theo Bất Hối lại sai người cho mỗi thợ mỏ một chút bạc xem bệnh, sau đó trở về với Chiến Cảnh Thiên.

Hai đêm này cũng chưa nghỉ ngơi, vừa trở về liền ngủ thiếp đi, ngủ thẳng trời sáng rõ mới tỉnh lại.

"Tiểu thư, bên ngoài có người chờ gặp người." Phượng Yêu hai ngày này thân thể khôi phục rất tốt, cho nên thay Nguyên Bích hầu hạ Bất Hối, vừa thấy nàng thức dậy khẩn trương chạy tới.

Nghe vậy, Bất Hối nhú mày, hai ngày này người tìm nàng thật nhiều, đuổi lưng mệt mỏi, mở miệng hỏi: "Là ai tìm ta? Vương gia đâu?"

Phượng Yêu cười hắc hắc, tiểu thư cùng Vương gia cảm tình thật sự càng ngày càng tốt, sớm tinh mơ đã bắt đầu tìm.

Kỳ thật ý Bất Hối là những việc này hoàn toàn có thể để Chiến Cảnh Thiên quyết định, vì sao phải chờ nàng.

"Vương gia có chuyện đi ra ngoài, người đến là thợ mỏ trên núi, nói nhất định phải nhìn thấy tiểu thư mới được."

Chiến Cảnh Thiên đã cùng nàng nói qua, Chiến Quốc xảy ra chút việc cần xử lý, người tuy không trở về nhưng vẫn có thể khống chế, còn thợ mỏ này, Bất Hối đến là biết, nhất định là tới cảm tạ nàng, cho nên cũng không sốt ruột, sau khi ăn điểm tâm mới qua đi.

Qua đi vừa thấy, đúng là thợ mỏ đêm qua, nhìn thấy Bất Hối khẩn trương quỳ xuống: "Trương Hải khấu kiến Công Chúa Điện Hạ."

"Lại đây ngồi đi, những người đó đều đã dàn xếp chưa?" Bất Hối tùy ý ngồi xuống, ý bảo Trương Hải cũng ngồi xuống, vừa lúc có thể hỏi hỏi hắc chuyện quặng.

Trương Hải có chút thụ sủng nhược kinh, trong ngày thường ngay cả quan sai bình thường đều đối với bọn hắc gào thét, không nghĩ tới đường đường Hộ Quốc Công Chúa cư nhiên một điểm kiêu ngạo đều không có, nhưng lại tốt như vậy.

Thấy Bất Hối để cho hắc ngồi, nhìn nhìn y phục trên thân mình, tuy thay đổi toàn thân sạch sẽ nhưng vẫn sợ dơ cái ghế, trên mặt có chút nóng lên, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Ta, ta vẫn nên đứng nói đi."

Bất Hối cũng không bắt buộc hắc, biết hắc không được tự nhiên, uống một ngụm trà chờ hắc tiếp tục mở miệng nói.

Trương Hải mở miệng, trong lòng tất nhiên không thể khẩn trương, kế tiếp nói ra mục đích của hắc: "Hôm nay là nhóm người trên quặng để ta dẫn bọn hắc tới cảm ơn Công Chúa, vốn mọi người muốn tự mình tới, nhưng sợ mang đến phiền toái cho Công Chúa, cho nên để một mình ta tới."

"Nói cho bọn họ hảo hảo dưỡng thương, cứu bọn họ là việc nên làm, không cần cảm tạ."

"Trước kia cũng từng phát sinh loại chuyện này, nhưng chưa từng có một người được cứu ra, mạng chúng ta không đáng giá, bọn hắc sẽ không bởi vì chúng ta tổn thất lớn hơn nữa." Ngày hôm qua bọn hắc cũng không hi vọng, cho nên mới càng thêm cảm kích.

Nghe vậy, Bất Hối đứng dậy, nhìn hẩn một cái nói: "Mạng người là vô giá, kỳ thật các người có nghĩ tới hay không, có kết quả này các người cũng có trách nhiệm, nếu sau khi phát sinh chuyện, chỉ cần các người kiên trì đi cứu người, như thế quan phủ dưới áp lực nhất định sẽ cứu, nếu không việc này nháo đến Hoàng Thượng, bọn hẩn cũng không thể dễ chịu."

"Nhưng cũng bởi vì các người không làm như vậy, sợ hãi bọn hẩn, cho nên mới làm cho bọn họ thêm lợi, không đem mạng của các người để vào mắt."

Trương Hải không nghĩ tới Bất Hối sẽ nói như

vậy, trong đầu nhớ lại từng chuyện, thời điểm lần đầu tiên phát sinh sụp xuống quan phủ quả thật cố gắng cứu người, nhưng người còn chưa cứu ra, liền nói đã chết vì tai nạn cho người nhà một chút ngân lượng, sự tình liền không rõ ràng, về sau khi phát sinh những chuyện tương tự, cứu người tất nhiên không thể tích cực, đến sau cùng rõ ràng cứu cũng không cứu, trực tiếp cho chút bạc là xong việc, quả thật là chính bọn hẩn có vấn đề.

"Trương Hải minh bạch, nhưng vẫn cảm ơn Công Chúa" lần này trong mắt hẩn đều là kính nể, tiếp theo quỳ trên mặt đất dập đầu lạy Bất Hối ba cái sau đó đứng dậy nói tiếp: "Hôm nay Trương Hải tới còn có một chuyện khác."

Bất Hối lông mày nhíu lại, ngồi lại ghế tựa, nàng không dự đoán được hẩn lại có chuyện khác.

"Quyền khai thác mỏ hiện tại là Công Chúa sao?" Trương Hải hiện tại đã hoàn toàn khẩn trương, đem mục đích chủ yếu lần này hỏi lên.

Nghe vậy, Bất Hối gật gật đầu.

"Hôm nay mục đích đến tìm Công Chúa chủ yếu là, những thợ mỏ được cứu ra hôm qua nói, bởi vì hôm qua Phượng Sơn nổ mạnh, làm trong quặng cũng sụp xuống, thời điểm bọn hẩn bị vây ở bên trong phát hiện một lượng vàng lớn."

Kỳ thật lúc hẩn tới còn có chút do dự, tuy Bất Hối cứu những người đó, nhưng không biết về sau có thể cũng giống như những quan sai này hay không, nhưng nghe nàng nói xong, mới không chút do dự nói ra bí mật này.

Nghe xong hẩn nói, Bất Hối lông mày nhíu lại, phát hiện một lượng vàng lớn?

Nàng biết, nếu là lượng vàng bình thường, Trương Hải sẽ không cố ý đến phủ công chúa nói cho nàng, nếu chủ động nói, số lượng kia nhất định là rất lớn.

"Khoáng thạch này trước kia đã tồn tại?"

Nghe vậy, Trương Hải sừng sốt một phen, tiếp theo gật gật đầu: "Chỗ mỏ vàng này chúng ta vào năm năm trước liền phát hiện, bất quá bởi vì địa phương ẩn tàng quá sâu, khai thác vô cùng nguy hiểm, cho nên phát hiện mỏ vàng này tất cả mọi người đều chôn ở trong lòng, nếu nói ra, quan phủ nhất định sẽ sai người khai thác, có lẽ sẽ chết càng thêm nhiều người."

"Vậy khi bán đấu giá đó nói phát hiện một lượng vàng lớn cũng là chỉ chỗ này?" Bất Hối nghĩ nghĩ, tiếp theo hỏi.

Trước khi nàng tới đấu giá quyền khai thác mỏ, khi đó vẫn chỉ là quặng đá. Nhưng một ngày trước đấu giá liền tuôn ra chuyện phát hiện mỏ vàng, xem ra cũng là có ý.

"Không phải nơi này, chỉ là bởi vì vài năm nay, quặng thượng càng ngày càng gian khổ, bởi vì không có lợi nhuận, chúng ta đã thật lâu không được phát tiền công, cho nên mọi người liên hợp cùng một chỗ thương thảo một biện pháp, phát ra lời đồn phát hiện mỏ vàng, thu hút người mua quyền khai thác mỏ, đến lúc đó chúng ta cầm tiền công liền cũng không phạm, những người đó cho dù lấy không tới mỏ vàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể nói mỏ vàng này quá ít."

Trương Hải tin tưởng nói thật ra, Bất Hối cũng sẽ không trị tội.

Bất Hối gật gật đầu, đây cũng là một biện pháp tốt, nếu là nàng cũng sẽ làm như vậy.

"Có năm chắc an toàn khai thác vàng ra không?" Nàng biết, nếu Trương Hải hôm nay chủ động cùng nàng nói những thứ này, liền có biện pháp.

"Hiện tại vách núi phía sau Phượng Sơn đã không còn, chúng ta có thể từ bên kia đào một sơn độn,

nơi đó cách mỏ vàng gần nhất, hơn nữa có thể trực tiếp dùng thuyền vận chuyển xuống núi, vô cùng tiện lợi." Trước đây bọn hắc đã biết khai thác như thế nào, bất quá khi đó vách núi kia rất cao, không ai có thể từ bên kia đi vào, lại thêm lời nguyện trong thần động, lại càng không ai dám theo bên kia đi tới. Lần này, Phượng Sơn nỗ lực, đem tất cả mọi chuyện đều giải quyết.

Nghe hắc nói như vậy, Bất Hối cũng có chút động tâm nói: "Mỏ vàng có bao nhiêu?"

Trương Hải lộ ra mỉm cười: "Theo chúng ta quan sát, ít nhất nửa quả núi!"

Nghe đến đó, thần sắc Bất Hối cũng thay đổi, tuy mỏ kia không cao như Phượng Sơn, nhưng cũng không nhỏ, nếu một nửa là mỏ vàng, đừng nói ngàn vạn lượng, cho dù là một triệu cũng không quý.

Bất Hối nhíu mày lại, cười nhìn Trương Hải, người này tuyệt đối là người có thể tin cậy, nếu những thợ mỏ này có thể ủy thác hắc tới đây, liền là tín nhiệm hắc, mà hắc cũng rất thông minh, trầm ổn, nếu không cũng không thể đem bí mật này chôn dấu nhiều năm không bị người phát hiện như vậy, hơn nữa còn có thể trong thời điểm khó khăn nghĩ ra biện pháp tự cứu, nếu sử dụng nhất định được việc.

"Nếu Bản Công Chúa đem mỏ giao cho người quản lý, người có bằng lòng không?"

Trương Hải không dự đoán được Bất Hối sẽ cho hắc cái quyền lợi này, kia đúng là nửa núi vàng, bất luận người nào nghe đều để cho người mà mình tín nhiệm đi, hiện tại để cho hắc quản lý, trong lòng kích động, lập tức quỳ xuống nói: "Trương Hải nhất định không làm... Công chúa thất vọng."

"Tốt, vậy từ hôm nay trở đi, người là quản sự mỏ, tất cả mọi chuyện Bản Công Chúa liền giao cho người phụ trách."

Chương 91: Long Phượng bách hóa lâu!

Bất Hối không nghĩ tới, nàng nhặt được một cái tiện nghi lớn như vậy, nếu để Hiên Viên Thần biết, nhất định sẽ thổ huyết, bỏ ra một trăm vạn lượng bạc, lại cái gì cũng chưa đạt được, quá sung sướng.

Lập tức lại để Vô Ảnh dẫn hần đi chi một chút bạc cho nhóm thợ mỏ, trước đem tiền công phát ra, còn có việc tiền cần dùng bạc, đều đồng thời giao cho hần.

Giải quyết chuyện này xong Chiến Cảnh Thiên cũng trở lại, lập tức nói cùng hần chuyện này, Chiến Cảnh Thiên tự nhiên cũng cao hứng, đây là người tốt hảo báo, nếu trước kia quan phủ đối với nhóm thợ mỏ này tốt hơn một chút, tin tưởng bọn hần cũng sẽ nói ra, bí mật đó cũng không chôn dấu lâu như vậy.

Trong khoảng thời gian này tuy vẫn có chuyện phát sinh, nhưng mấy gian cửa hàng còn lại cũng đã chuẩn bị gần xong, hiện tại tính toán mở một nhà tú phường trước, lập tức quá niên, khẳng định có rất nhiều người chuẩn bị y phục yến hội tân niên.

Lần trước ở phong thủy hồ du ngoạn gặp được bà bà kia đã tìm đến đây, hiện tại đã an bài đến tú phường, bất quá châm pháp kia cực kỳ khó học, tạm thời sẽ không dạy những người khác, cho nên năm nay chỉ có thể chính nàng làm không nghĩ thêm ra một khối vải.

Nhưng chỉ cần một khối như vậy là đủ rồi, vật hiếm có mới là quý, trên quần áo chỉ cần có hoa văn này sẽ trở thành tiêu điểm trong yến hội, tin tưởng những quý tộc này sẽ không keo kiệt giá.

Đồng thời khai trương bách hóa lâu, quá niên nhu cầu rất lớn, tất cả mọi người về nhà quá niên, cửa hàng phần lớn là đóng cửa, mà lúc này nếu tiếp tục buôn bán, lợi nhuận có thể nghĩ, bách hóa lâu tính toán làm giống trong siêu thị, tin tưởng cũng có thể một lần là nổi tiếng.

Ngày thứ hai tỉnh lại, đám người Bất Hối liền giả dạng tính toán tiếp tục lấy thân phận dân chúng đi tham gia nghi thức khai trương tiệm chính mình, nàng đã có quyền khai thác mỏ vàng, nếu bây giờ cho người ta biết nàng lại đồng thời có được rất nhiều cửa hàng, nhất định lại có lời đồn.

Nàng tạo ra vương quốc buôn bán, sẽ lấy thân phận Phong Thập Tam xuất hiện.

"Tiểu thư, lần này mở cái gì? Cư nhiên cả chúng ta cũng không nói." Phượng Yêu đi theo bên người nàng nhỏ giọng tả oán nói.

Lần này Bất Hối không nói cho bất luận kẻ nào mấy cửa hàng còn lại mở là cái gì, chỉ có Chiến Cảnh Thiên thoáng rõ ràng một chút.

Hiện tại nàng đã có một vài người của chính mình, mỗi lần ra ngoài thời điểm gặp được nhân tài sẽ lưu ý một chút, tuy nhiên đa số ra ngoài làm việc vẫn là người của Chiến Cảnh Thiên, nhưng chương quầy bên trong cửa hàng đều là nàng tìm, đều là người đáng tin cậy.

"Lát nữa sẽ biết, nếu biết trước, đâu nào còn kinh hỉ." Bất Hối cười nhéo nhéo mặt nàng, tiểu nha đầu này gần đây bị Hoa Thiên Thần thẩm nhuận, mỗi ngày đều mặt mày hồng hào.

Phượng Yêu né tránh thoát đi ma chương của nàng, bữu môi theo ở phía sau, lúc này Hoa Thiên Thần khẩn trương đi lên an ủi, hơn nữa lại dùng mắt lên án Bất Hối ác độc, bất quá cũng giới hạn trong ánh mắt mà thôi, hần cũng không có năng lực nói gì.

Những cửa hàng này đều ở trên một con phố, hiện tại đã mở hai quán lẩu cùng thịt nướng, bởi vì đồ tươi mới, giá hợp lý, mỗi ngày đều chật ních, nhưng lại có rất nhiều người cùng vị trí.

Phượng Quốc một năm bốn mùa đều là Hạ Thiên, cho nên phương diện cung ứng rau dưa cực kỳ đúng lúc, giá cũng rẻ, cho nên bên này lợi nhuận rất cao.

Túy Bát Tiên vẫn ở vào trạng thái ngừng kinh doanh, sự kiện kia cho dù là Phượng Kinh Thương muốn chu toàn cũng không phải dễ dàng như vậy, chủ yếu là thanh danh Túy Bát Tiên đã thối tha, khai trương lại cũng sẽ không có nhiều người đi, ai biết có thể phát sinh chuyện trúng độc gì hay không.

Hôm nay dãy phố này náo nhiệt như cũ, trước cửa hai cửa hàng muốn khai trương kia đã có rất nhiều biểu diễn, múa rồng múa sư ất không thể thiếu, còn có tạp kỹ thập phần náo nhiệt, ngoài ý muốn nhất là trước cửa Túy Bát Tiên cũng cực kỳ náo nhiệt, cũng có rất nhiều Long sư đội.

"Oa, bọn hăn đây là muốn khai trương một lần nữa sao?"

Hai ngày này các nàng cũng chưa tới bên này, cho nên cũng không biết tình hình gần đây của Túy Bát Tiên.

"Không xem như một lần nữa khai trương, không làm từ lâu, tính toán mở một tú phường, nhưng mời tú nương nổi tiếng nhất trong lục quốc, nghe nói là từ Cẩm Tú phường tới."

"Lúc khai từ lâu cũng không ai dám đến đây, này lập tức quá niên, các cửa hàng đều đang tranh giành, đương nhiên sẽ không tùy ý để cửa hàng không."

"Không nghĩ tới đối diện cũng có hai cửa hàng khai trương, thực náo nhiệt, cũng không biết là làm cái gì, nếu là lại có một tú phường liền náo nhiệt."

"Cũng không phải sao, người nói, Phong Thập Tam đối diện kia có phải cùng người Túy Bát Tiên có cừu oán hay không, cho nên chuyên môn cùng bọn chúng bán một thứ, đả kích bọn hăn."

"Ngày đó người không có nghe Lý chương quỹ quán lâu nói sao, hăn trước kia khai từ lâu bị Túy Bát Tiên hăm hại, lần này ngóc đầu trở lại, ta cảm thấy Phong Thập Tam trước kia nhất định cũng từng bị Túy Bát Tiên đả kích, hiện tại trở về báo thù."

"Nhưng Phong Thập Tam đến từ Chiến quốc, hăn không là bọn hăn đã từng đoạt một nữ nhân đi, hô hô."

.

Bất Hối chỉ là tò mò hỏi một câu, không nghĩ tới những người này càng nói càng thái quá.

Lời đồn bất luận lúc nào đều vô cùng đáng sợ, rất nhiều chuyện truyền ồn ào huyền ảo, rất có khả năng chính là người nào loạn biên một câu nói đùa.

Bất quá không nghĩ tới Túy Bát Tiên lần này cũng mở tú phường, nói như vậy các nàng thật là có hiểu ngầm, nhưng nhất định Túy Bát Tiên lần này sẽ là thảm kịch.

Đùng đoàng.

Giờ lành vừa đến, tiếng pháo nổ đình tai nhức óc liền vang lên, không nghĩ tới Túy Bát Tiên chọn giờ lành cũng giống mình.

Khi tiếng pháo nổ chấm dứt, bảng hiệu trên lầu Túy Bát Tiên lộ ra, Phượng Quốc Tú Phường bốn chữ lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, bốn chữ to rồng bay phượng múa, có vẻ thập phần khí thế, mà tên này cũng khí phách, không dùng Phượng Thành, mà dùng Phượng Quốc, ngụ ý là Phượng Quốc đệ nhất tú phường, khẩu khí thật lớn.

Khi nhìn Bất Hối bên này, vài đồ hạ xuống, Long Phượng Tú Phường mấy chữ cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Bốn chữ trên bảng hiệu không phải khắc vào tấm ván gỗ mà là ở phía trên một dải lụa, trên dải lụa thêu bốn chữ, bên ngoài dng thủy tinh đóng lại, phòng mưa.

Bốn chữ tươi mát xinh đẹp, tú phường sao, không cần làm lớn như vậy, phải có thưởng thức mới được. Sau khi bảng hiệu lộ ra, trong đám người lại sôi trào hừng hực.

"Các người xem, chữ có kia phải đứng hay không?"

"Đúng vậy, Đúng vậy, hình như là muốn từ trong nhảy ra."

"Đó là thêu lên à? Ta xem không giống, cho tới bây giờ chưa thấy qua loại châm pháp này."

.

Bọn hăn còn không biết tranh 3D là cái gì, rất nhiều người ở phía xa xem còn tưởng rằng mình hoa mắt, hướng người bên cạnh hỏi, nhao nhao dụi dụi mắt, nhìn đến vẫn là như vậy liền nhin không được hướng Long Phượng Tú Phường đi đến, trong lúc này, đa số người trên đường vây quanh qua đi, trước cửa Phượng Quốc Tú Phường vừa mới náo nhiệt liền trở nên trống không.

Ngay cả tiểu nhị trong Phượng Quốc Tú Phường đều tò mò đứng ở cửa nhìn xung quanh, quá thần kỳ, kia nếu là tú thành một bộ họa, chẳng phải là càng diệu.

"Tiểu thư, kia, cái kia là làm như thế nào, Phượng Yêu rất thích, cũng dạy ta có được hay không." Phượng Yêu mở to mắt sáng ngời, tò mò nghiên cứu mấy chữ kia, càng ngày càng bội phục tiểu thư, cái

dạng gì mọi người có thể tìm đến.

"Được, vậy bắt đầu từ ngày mai, người liền đến tú phường hỗ trợ đi." Tú phường dù sao vừa mới bắt đầu buôn bán, sẽ có rất nhiều chuyện, những chường quầy tiểu nhị này tuy cũng rất tin cậy, nhưng có người bên cạnh mình vẫn tốt hơn.

Phượng Yêu vừa nghe lập tức hưng phấn gật gật đầu, nữ hài tử đều thích nữ công, có năng lực trợ giúp tiểu thư, có năng lực học được loại thủ pháp này, như thế nào có thể không cao hứng.

Bất quá Hoa Thiên Thần cũng không cao hứng, nhiều ngày này Phượng Yêu mỗi ngày đều cùng hân một chỗ, quan hệ càng ngày càng thân mật, tin tưởng chỉ cần cho hân thời gian nhất định sẽ ôm được mỹ nhân về, lúc này tách ra, như thế cố gắng lúc trước không phải uổng phí sao? Ánh mắt không ngừng chuyển động, tìm kiếm một biện pháp khả thi.

"Tiểu thư, cái này làm sao không mở ngọc khí điểm?" Thân thể Nguyên Bích đã không còn đáng ngại, cho nên cũng đi theo, nàng còn tưởng Bất Hối sẽ đem ngọc khí điểm ở Chiến quốc mở ở đây.

Nghe vậy, Bất Hối nội tâm buồn cười, nàng nếu chỉ biết quán lâu cùng ngọc khí điểm, làm sao sáng tạo để quốc buôn bán.

Nam Cung Tuyệt khinh bỉ nhìn thoáng qua Nguyên Bích, đầu óc Phượng Nhi đương nhiên nghĩ đến không phải mấy cái điểm như thế, nhưng nhìn nhìn một cửa hàng khác, vẫn tò mò hỏi: "Phượng Nhi, một nhà này là làm gì đó? Long Phượng Bách Hóa Lâu, thật kỳ quái, ta thấy thế nào không rõ."

Các cửa hàng khác đều là có thể từ mặt chữ lý giải ra, cái điểm này là làm gì, tuy biết ý tứ bách hóa, nhưng một cửa hàng bán một trăm loại thương phẩm, nói đùa đi?

"Đi thôi, chúng ta liền qua nhìn xem."

Nam Cung Tuyệt vừa hỏi như vậy, tất cả mọi người rất tò mò, vừa rồi bọn hân đều bị chữ trên tấm bảng tú phường kia hấp dẫn, lúc này mới phát hiện.

Đoàn người lại đi tới trước cửa bách hóa lâu, đồng dạng rất nhiều người đều xem không hiểu ý tứ chữ trên bảng hiệu, cho nên vây quanh trước cửa tiệm, tò mò bên trong rốt cuộc là bán cái gì.

Đám người Bất Hối tới cũng không để ý những người đó, trực tiếp đi vào, những người phía sau đó cũng khẩn trương đi vào theo.

Cái bách hóa lâu này bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn thành hình, bởi vì thời gian chuẩn bị quá ngắn, chỉ có thể xem như một siêu thị bách hóa.

Tiến vào bách hóa lâu, mọi người lập tức bị kinh sợ, bởi vì trong điểm thật đúng là cái gì đều có, mũ vớ giày, rau dưa, gạo, thịt, hoa quả, tạp hoá.

Chỉ cần là có thể nghĩ, bên trong này đều có, cho dù là không thể tưởng được bên trong này cũng có.

Kỳ quái nhất là, thứ kia đều đặt hàng loạt trên giá hàng, toàn bộ đều được phân loại, phía trên giá hàng có nhãn, cũng không có tiểu nhị nhìn, trực tiếp đem hàng hóa đặt ở nơi đó.

"Cái này, mua như thế nào?"

Lòng hiếu kỳ càng lúc càng lớn, rốt cục có người nhin không được hỏi lên, mọi người cũng đều vênh tai nghe.

Trong điểm có rất nhiều tiểu nhị, lúc này đưa qua một cái rổ, mỉm cười nói: "Hàng trên giá đều có gì giá, nếu người muốn mua, chỉ cần lấy nó thả vào trong rổ của người là có thể, sau đó có thể tiếp tục chọn mua cái khác, đợi mua xong có thể đến bên kia tính tiền."

Dân chúng nghe xong cũng không động thủ, vẫn ngây người đứng ở nơi đó, mua đồ không cần trả trước?

Lúc này, Bất Hối từ trong tay tiểu nhị tiếp nhận một cái rổ, sau đó trên kệ hàng chọn mấy thứ, lấy đến cửa ra giao cho chường quầy tính tiền, sau đó cầm đồ ra ngoài, chờ nàng biểu diễn xong mọi người mới như ở trong mộng tỉnh lại.

Thì ra như vậy cũng có thể!

Trong lúc này đều cảm thấy mới lạ, vừa lúc quá niên, trong nhà cần mua hàng tết, liền nhìn đến có cần gì đó liền đặt ở trong rổ, phát hiện làm như vậy thật thuận tiện, không cần đi nhiều nơi.

Trước kia mua một cái đầu sợi cần đến tiệm tạp hóa thành đông, sau đó đến Thành Tây mua đồ ăn, nếu là mua những vật khác, vẫn còn nhiều nơi để đi, có đôi khi đồ mua toàn bộ, thời gian một ngày liền không có, lại thêm phí tổn mướn xe ngựa, khó khăn cố sức lại lãng phí tiền bạc.

Hiện tại không nghĩ tới chỉ cần từ giá này hàng đến giá hàng kia, tất cả đều mua được toàn bộ, hơn nữa bọn hắn đều đã nhìn xem, trên giá hàng gì đó đều giống nhau, căn bản là không cần chọn lựa, chất lượng đều rất tốt, cảm là có thể đi tới.

Đội mua đồ xong chạy tới cửa tính tiền, đừng nhìn đồ mua nhiều, nhưng tốc độ tính tiền rất nhanh, cửa có vài tên tiểu nhị phụ trách lấy tiền.

Bốp bốp! Đánh bàn tính một cái, giá lập tức liền tính ra.

Kỳ thật rất nhiều người tại thời điểm lựa chọn đồ đều tính toán trước ở trong lòng, cùng tính ra một phân không kém, này thật sự là thần kỳ.

Trong lúc này mọi người nhao nhao nhặt đồ vào rổ, cũng không quản có cần hay không, dù sao nhìn rất dễ lấy, giống như không tiêu tiền, các nàng vừa lấy đồ lập tức liền có người bổ xung lại, tất cả đều là hàng hóa chất lượng thượng thừa.

Bách hóa lâu này tổng cộng có trên dưới hai tầng, phía trên cùng phía dưới cửa mỗi cái chuẩn bị tám người kết toán, nhưng vẫn không kịp, mọi người cũng không thúc giục, đều cảm thấy tò mò, hưng phấn đợi đến lượt mình.

Hôm nay người làm cũng mệt mỏi, trên giá hàng mới vừa dọn xong lập tức đã bị tranh mua không còn.

Hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên buôn bán, Bất Hối lại chuẩn bị hoạt động rút thưởng ở cửa, nếu mua tổng hàng hóa đạt tới một lượng bạc là có thể tới cửa tiến hành rút thưởng.

Cửa đặt bốn cái bàn lớn, phía trên viết giải thưởng, còn có vật kỷ niệm, tuy vật kỷ niệm chỉ là một chút các loại trang sức không đáng giá, nhưng đây chính là lần đầu tiên, mua đồ còn có thể nhận được phần thưởng.

Tới mua đồ đại bộ phận đều là nữ tử, cho nên đối với những trang sức này cũng đặc biệt yêu thích, đây đều là những thứ trên thị trường không có, cầm trong tay yêu thích không buông tay.

Một lượng bạc có thể lấy một lần, hai lượng bạc được hai lần, năm lượng bạc sáu lần, vì nhiều muốn rút nhiều lần nên liều mạng mua, hơn nữa chỉ cần tổng hàng hóa vượt qua ba lượng bạc sẽ có người đặc biệt phụ trách đưa đồ đến nhà, không lo lãng phí vấn đề di chuyển.

Giải nhất là có thể không phải trả tiền, giải nhì là giảm một nửa, giải ba giảm một lượng, nhưng muốn rút được ba phần thưởng này đúng là quá khó khăn, nhưng không phải hoàn toàn không trúng.

"A, ta lấy được giải nhì, tiếc quá, tại sao ta chỉ mua một lượng bạc, không được, lão nương hôm nay vận khí tốt, lại đi mua thêm."

"Ta lấy ra giải ba, năm lượng bạc cũng chỉ cần phải giao bốn lượng bạc là được, có có thể được năm kiện tiểu trang sức, quá lời."

.....

"Giải nhất, giải nhất."

Mua xong về sau đều đứng lại ở địa phương rút thưởng, có một người vận khí rất tốt, mua ba lượng bạc gì đó, đã lấy được một giải nhì một giải ba, cho nên thời điểm nàng rút lần sau cùng đám người vây xem đều đi theo cổ động nàng, hi vọng nàng có thể lấy ra giải nhất.

"A! Quả nhiên là giải nhất!"

Đám người Bất Hối cũng vây xem ở bên cạnh, nhìn đến người này vận khí quả thật là quá tốt, người đầu tiên trúng giải nhất, miễn đơn, hơn nữa giải nhì, giải ba phía trước có thể giữ lại khi đến mua sắm lần sau, làm nàng vui vẻ, nhiều đồ như vậy lại không tốn tiền, còn có xe đưa trở về.

Lúc này tin tức này liền truyền ra ngoài, tin tức càng truyền càng nhanh, rất nhanh bên trong Phượng Thành liền đều biết, những dân chúng dù ở xa cũng đều chạy tới, dù sao đồ mua nhiều có thể đưa trở về, điều kỳ quái nhất là những phu nhân có tiền này xuất thủ rất hào phóng.

Kỳ thật trong nhà các nàng khi nào thì ra ngoài mua đồ, cần cái gì lập tức liền có hạ nhân đưa đến,

nhưng là vì tham gia rút thưởng, tất cả đều ngồi xe ngựa tự mình đến đây.

Khoan hãy nói, rất nhiều người có tiền vận khí đều rất tốt, mua liền lúc mấy chục lượng lấy ra trúng giải nhất, ngày thường các nàng không để ý mấy chục lượng bạc này, nhưng hôm nay rất cao hứng, cảm thấy này thực đáng giá, lại tiếp tục đi mua một đồng bao lớn bao nhỏ, vài người theo mang theo phía sau, quá xa hoa.

"Quá dọa người, nếu không biết còn tưởng rằng mấy thứ này không cần bạc." Nam Cung Tuyệt ở bên cạnh lúc này nhìn tròn tròn mắt, từ khi bọn hắn bắt đầu đứng ở chỗ này, người vào bách hóa lâu liền không ngừng nghĩ.

"Thực xin lỗi khách quan, có thể mời người đem gì đó trong ngực lấy ra hay không." Ngay lúc này, có một nam tử bị người làm trong điểm bắt được, trong tay nam tử kia cũng cầm mấy thứ đồ, nhìn qua giống khách nhân mua đồ.

"Lấy ra cái gì, người nói cái gì vậy, đang nói gia trộm đồ của các người sao, phi, trong nhà gia có rất nhiều bạc, những thứ rách nát này cho các người, gia không mua."

Người này sau khi bị tiểu nhị cản lại thái độ cực kỳ hung hãn, cầm rõ trong tay ném xuống, muốn đi ra.

Nhưng người làm đầu đồng ý để hắn rời đi, trong lúc này cầm cự được.

Bọn hắn vừa nháo liền hấp dẫn rất nhiều người vây xem, đều đang chờ xem náo nhiệt.

"Đây không phải Chu đại chương quỹ sao? Tiểu nhị, người nhìn lầm rồi đi, Chu đại chương quỹ là chương quỹ ngân hàng tư nhân, làm sao có thể trộm đồ?"

"Đúng vậy, bạc trong nhà hắn có thể mua được nơi này của bọn người."

"Không nên oan uổng người tốt."

.....

Rất nhiều người chung quanh đều nhận ra người này, nhao nhao thay hắn nói chuyện, Chu chương quây kia vừa nghe thái độ càng thêm hung hãn, đem hàng hóa vừa rồi ném xuống đất giẫm lên, xoay người liền rời đi.

"Đứng lại, mặc kệ người là ai, nhưng người quả thật cầm đồ trong điểm, ta nhìn thấy rõ ràng, nếu không chúng ta liền đến nha môn nói chuyện đi."

Tiểu nhị này cũng không sợ hãi, cũng không quản người chung quanh nói cái gì, hắn đúng là nhìn rõ ràng.

"Người tiểu nhị này như thế nào lại chăm chỉ như vậy, nhiều người như vậy, người như thế nào có thể thấy rõ."

"Đúng vậy, ngay cả vừa rồi hài tử bên cạnh ta ta cũng chưa nhìn đến."

"Hô hô."

Dù sao người chung quanh cũng không tin Chu chương quây trộm đồ, nhưng tiểu nhị này vẫn như cũ tin tưởng vững chắc hắn nhìn không sai, lôi kéo Chu chương quây đến nha môn, Chu chương quây kia đầu đồng ý y, hai người liền lôi kéo như vậy, một chiếc lược ngọc liền từ trong ngực Chu chương quây rút ra.

Mọi người vừa thấy, tất cả đều chết đứng ở nơi đó, lược ngọc rơi trên mặt đất vỡ thành hai nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra là đồ trong điểm, hắn thật đúng là trộm đồ.

"Chu chương quây, bây giờ còn cái gì nói, lược ngọc này là từ trong người ngươi rơi ra, hiện tại đã nát, giá gốc là một trăm hai mươi ba lượng bạc, còn có những thứ ngươi vừa mới giẫm hư, tổng cộng là một trăm hai mươi tám lạng sáu lượng, thỉnh người thanh toán bạc đi."

Thấy tiểu nhị như vậy không hề cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó nhìn mấy thứ dưới đất, lập tức tính toán giá lại, một đồng cũng không sai.

"Thứ này nhất định là người vừa thả vào trong ngực bản chương quây, dựa vào cái gì để ta bồi thường."

Trước mắt bao người, trăm ánh mắt nhìn, hắn cư nhiên còn dám nói sạo.

"Chu chương quây này như thế nào là người như thế, lược ngọc kia rõ ràng là từ trong lòng hắn rơi

ra."

"Cũng không phải sao, trong nhà hẵn có bạc như thế, như thế nào vì ít tiền như vậy lại quýt nợ."

"Thật đúng là trộm đồ, không biết bạc ta đặt ở ngân trang có bị trộm hay không."

"Nhanh trả tiền đi."

"Đúng vậy, còn không bồi thường sẽ đưa lên quan phủ, chúng ta đều làm chứng cho người."

.....

Nguyên bản những dân chúng này không tin Chu chương quỳ sẽ trộm đồ, cho nên mới thay hẵn nói chuyện, nhưng hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, lại đều đứng ở bách hóa lâu bên này.

Chu chương quỳ nhìn đến nhiều người như vậy không có một người thay hẵn nói chuyện, trên mặt có chút không nhin được, trừng mắt nhìn tiểu nhị kia, từ trong lồng ngực lấy ra một thỏi vàng, ném tới: "Bản chương quỳ không mang tiền lẻ, các người thối lại cho ta."

Hắn cố ý làm khó dễ, càng làm cho người ta khinh thường, bất quá người tiểu nhị kia cũng không có gì, cầm bạc trả lại cho hẵn.

Bốp bốp.

Hành động của hẵn lập tức liền được dân chúng vỗ tay, đối với Chu chương quỳ càng thêm khinh bỉ.

Chu chương quỳ cầm bạc, hung tợn nhìn chung quanh liếc mắt một cái, sau đó đối với tiểu nhị kia nói: "Từ hôm nay trở đi, ngân trang chúng ta không chào đón các người." Dứt lời, vung tay rời đi.

Tại Phượng Thành tuy không chỉ có một nhà ngân trang bọn hẵn, nhưng là lớn nhất, bách hóa lâu lớn như vậy, những cái bạc này khẳng định phải đổi thành ngân phiếu, khác ngân trang đúng là không có năng lực thu bạc này, đến lúc đó xem chương quỳ bọn hẵn đi cầu hẵn, Chu chương quỳ nghĩ tới đây, cao ngạo ngẩng đầu bước ra ngoài.

Nghe được uy hiếp của hẵn, thần sắc trên mặt người trong bách hóa lâu cũng đổi, không biết có phải gặp rắc rối hay không, dân chúng cũng lộ ra thần sắc đồng tình, bất quá giây lát liền tiếp tục mua đồ.

Nhưng trải qua việc này, không ai dám trộm đồ nữa.

"Không có việc gì, chuyện bạc ta sẽ nghĩ biện pháp." Nhìn thấy một màn kia, Chiến Cảnh Thiên nhìn Chu chương quỳ liếc mắt một cái, sau đó Vô Ảnh theo ra ngoài.

Bất Hối cười nhạt một tiếng: "Không sao cả, chuyện này ta có biện pháp." Nàng chẳng những không tức giận, ngược lại lại vô cùng cảm ơn Chu chương quỳ làm như vậy, xem ra ông trời cũng đang giúp mình.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên cũng không nói gì, hẵn tin tưởng nàng, nàng mỗi lần đều cho mình vô hạn kinh hi, tựa như bách hóa lâu hôm nay, nàng là nghĩ như thế nào ra?

"Phượng Nhi, tiểu nhị kia người tìm ở đâu vậy, thật lợi hại, nhiều người như vậy chỉ trộm một vật nhỏ như vậy đều có thể phát hiện." Nam Cung Tuyệt nhìn hai mắt phát quang, này tuyệt đối là người mới.

Bất Hối nhìn nhìn, cười nhạt không nói.

Những người này sợ dĩ lợi hại như vậy, có thể phát hiện chính xác có người trộm đồ đó là vì bọn hẵn nguyên bản chính là làm nghề này.

Khi nàng nghĩ muốn mở một gian siêu thị, liền đi xem xét một chút, những người này đều là kẻ trộm ngày thường, còn có bị bắt vào trong tù, nàng lấy bạc thuê những người này về đây, để bọn họ đảm đương nhiệm vụ cameras trong điểm.

Những người này ngày thường cũng trộm không được bao nhiêu bạc, mỗi ngày lại bị người đuổi đánh, hiện tại Bất Hối cho bọn hẵn một cơ hội tốt như vậy, đâu thể buông tha.

Làm việc gì cũng được, chỉ cần nhìn người khác có thể trả thù lao kếch xù, nằm mơ cũng phải cười, quan trọng nhất chính là vui vẻ, bình thường bọn hẵn đều thật cẩn thận trộm đồ, phòng bị người khác, hiện tại thì tốt rồi, đường đường chính chính bắt người khác.

Vừa rồi tiểu nhị tóm được Chu chương quỳ trộm đồ kia, khi đó ánh mắt kia đúng là mang theo đặc ý, tiểu nhị khác thấy thế không ngừng hâm mộ, càng thêm ra sức nhìn, rất muốn chính mình cũng tóm được một cái.

"Bất quá Chu chương quây kia có tiền như thế, vì cái gì vẫn còn trộm đồ?" Phượng Yêu vẫn nghi hoặc, dân chúng không có tiền đều phải bỏ tiền ra mua, như thế nào có tiền ngược lại lại trộm đồ?

"Có thể là muốn chiếm một ít tiện nghi." Bất Hối cười mở miệng, rất nhiều người đều thích chiếm tiện nghi, nhìn người trong điểm nhiều như vậy, bọn tiểu nhị đều vội vàng khí thế ngất trời, cảm thấy không ai chú ý bọn hắn, lúc này liền làm chuyện mượn gió bẻ măng.

Lại còn một điểm, loại này cũng kích thích, cho dù hắn không cần cái lược ngọc này, có đôi khi rất có tiền, cuộc sống quá không thú vị liền muốn tìm vài thứ kích thích một chút.

"A..., tiểu thư, chúng ta có thể đi rút thưởng sao? Ta rất thích cái trang sức kia." Phượng Yêu cái hiểu cái không gật gật đầu, việc này nàng không cần quan tâm, nàng quan tâm là những cái phần thưởng này.

Những trang sức này tuy đều làm bằng gỗ, nhưng hoa văn rất được.

"."

Bất Hối hết chỗ nói, này nếu như bị người nghe được còn cho rằng nàng dối xử không tốt với người bên cạnh, bất đắc dĩ cười nói: "Nếu người thích, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, những kiểu dáng này đều là ngọc khí điểm làm, cho nên mới chưa cho các người, chờ làm ra đồ mới, người cùng Nguyên Bích có thể tùy ý chọn lựa."

"Đúng vậy Yêu Nhi, nếu người thích, ta cũng chớ thể tặng người, dù là đưa người một nhà ngọc khí điểm cũng không có vấn đề gì." Hoa Thiên Thần nhìn nhìn nữ nhân bên người, quả nhiên là quá mức sơ sài, trừ lần trước đưa cho nàng đôi vòng tai kia, trang sức gì đều không có.

Bị hai người nói như vậy, Phượng Yêu có điểm xấu hổ, kỳ thật nàng chẳng qua là muốn đi thử tay nghề mà thôi.

Lúc này, Nguyên Bích đứng ra nói: "Tiểu thư, để hai chúng ta qua nhìn xem đi, ta đối với trang sức kia cũng cảm thấy hứng thú." Nàng nhìn những cái này cũng rất thú vị, rất muốn tự mình đi cảm thụ một phen.

Nàng vừa nói xong, Nam Cung tuyệt lập tức nhảy ra: "Nữ nhân, nếu người giả cho Lưu Vân chúng ta, đừng nói những thứ trang sức này, muốn cái gì có cái đó, chỉ cần người muốn, không có thứ gì Âm Ảnh Cung chúng ta tìm không thấy."

Nghe vậy, Nguyên Bích lờm lờm một cái, như thế nào nơi nơi đều có hắn, không để ý hắn, chờ Bất Hối trả lời.

"Đi thôi, các người đã có hứng thú, chúng ta liền qua đi, mỗi người mua chút đồ, đến lúc đó xem ai có thể trúng thưởng." Tuy là chính mình làm ra nhưng thấy nhiều người chơi như vậy, nàng cũng thấy hưng phấn.

Nguyên Bích cùng Phượng Yêu đã sớm tò mò, vừa rồi ở trong bách hóa lâu đi một vòng nhìn đến rất nhiều đồ mới lạ, dẫn đầu hướng về bách hóa lâu chạy tới.

Hiện tại bách hóa lâu cũng không giống lúc các nàng đi vào, người lúc này thực nhiều, qua lâu như vậy, không những không ít đi, còn gia tăng, chen vào đều phải cố sức, xếp hàng tính tiền đều phải qua vài vòng, những tiểu nhị ở cửa mặt đầu đầy mồ hôi, ngay cả chương quây cũng tự thân xuất mã, nhiều người tính tiền có thể nhanh hơn một chút.

Mấy người dùng công phu mới chen lách đi vào, kỳ thật các nàng cũng không có gì muốn mua, chỉ là muốn náo nhiệt mà thôi, nhưng sau khi chen vào mới phát hiện, nàng căn bản là không có gì để mua, bởi vì rất nhiều giá hàng đều trống không.

"Tiểu nhị, bên trong này hết rồi, nhanh tới đây bổ xung, ta còn muốn mua."

"Tiểu nhị, bên này cũng không hết rồi, nhanh qua đây."

"Tiểu nhị."

Một đám người đều đứng ở phía trước giá hàng gọi tiểu nhị, những tiểu nhị này đứng ở nơi đó cả người mồ hôi, y phục đều ướt đẫm, không ngừng lau mồ hôi rơi xuống, mở miệng giải thích nói: "Thực xin lỗi khách quan, kho phòng cũng không còn hàng, chúng ta hôm nay không chuẩn bị nhiều, thật có lỗi, thỉnh người ngày mai trở lại, nếu cần, người có thể lưu lại vật mong muốn, ngày mai bách hóa lâu sẽ đưa tới cửa

cho người."

Những thứ này đều là quy củ Bất Hối định, đối đãi khách nhân nhất định phải nhiệt tình.

"Cái gì, đã hết rồi? Đùa giỡn cái gì, ta còn chưa mua được, như thế nào liền hết rồi."

"Đúng vậy, ta còn chờ đi rút thưởng, không có hàng làm sao bây giờ, không được, các người nhanh nghĩ biện pháp."

.....

Bất Hối khoe miệng giật giật, nàng lường trước đến người hôm nay sẽ phi thường nhiều, cho nên chuẩn bị rất nhiều hàng, những thứ này cũng đủ bán một tháng, cứ nhiên nhanh như vậy liền hết.

Khi nhìn những giá hàng này, ngay cả loại hóa phẩm không tất yếu cũng đã bán hết, những người này quá điên cuồng.

Phượng Yêu cùng Nguyên Bích vốn muốn mua đồ về mặt cũng thất vọng trở lại, đừng nói vài thứ các nàng vừa mới cảm thấy hứng thú kia, muốn mua đồ đều đã khó, cái gì đều không có, giống như gặp được sơn tặc.

Nhìn thấy loại tình huống này, Bất Hối bất đắc dĩ đi đến một bên, kêu chương quây trong điểm tới.

Chương quây kia vừa thấy Bất Hối cũng không nhận ra, sau khi Bất Hối đưa ra tín vật chương quây lập tức cung kính nói: "Chủ tử, người đã tới, tất cả hàng hóa đều đã hết, hiện tại khách nhân đều chờ muốn mua đồ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Muốn ra ngoài mua trước một chút trở về ứng phó hay không."

Bất Hối nhú mày, biện pháp này không phải không nghĩ tới, nhưng bị nàng phủ quyết, một là như thế phí tổn sẽ cao, không có lãi, hơn nữa, ra ngoài mua không dám đảm bảo chất lượng, khẳng định làm hỏng thanh danh chính mình.

"Người như vậy."

Tiếp theo, đem biện pháp nàng nghĩ nói một lần.

"Như vậy có thể chứ?" Chương quây có phần không dám xác định, những người đó đều đang ở kia kêu gào.

"Không có việc gì, người liền chiếu theo ta nói mà làm đi."

Được Bất Hối mệnh lệnh, chương quây lập tức đến chính giữa, sau đó tìm tới một cái ghế giẫm lên, lớn tiếng nói: "Các vị khách quan, đối với chuyện nguồn cung cấp không chuẩn bị đầy đủ là lỗi của bách hóa lâu chúng ta, để tỏ lòng xin lỗi, chúng ta quyết định, ngày mai tiếp tục rút thưởng, từ một ngày biến thành ba ngày. Hơn nữa, phần thưởng ngày mai, bất luận rút được cái gì đều sẽ tặng thêm một đạo đồ ăn mới của Long Phượng lâu hoặc là Long Phượng thịt nướng điểm, không hạn chế số lượng."

Nguyên bản hình thức rút thưởng này chỉ muốn làm một ngày, thời gian dài mọi người sẽ cảm thấy nhàm chán, nhưng nhìn hiện tại náo nhiệt như vậy, là có thể tiếp tục cử hành hai ngày.

"Lời này là thật?"

"Long Phượng Lâu chúng ta tuyệt không nói láo."

Những người này vừa nghe, trong mắt đều hiện lên một đạo kinh hi, ngày mai có thể được một món đồ ăn miễn phí, kia đương nhiên là ngày mai lại tới mua, nhao nhao đùn đẩy rõ ly khai, quán lẩu cùng thịt nướng điểm kia tất cả mọi người không dám ăn, vẫn chưa đi, bây giờ còn đưa đồ ăn miễn phí, đương nhiên tốt.

Kỳ thật các nàng mua nhiều cũng không phải nhu yếu phẩm, cho dù là nhu yếu phẩm cũng không nhất định phải mua hôm nay, phần lớn là vì đồ tươi mới, còn có rút thưởng, cho nên mới dễ dàng đáp ứng như vậy.

Bất Hối làm như vậy cũng không chịu thiệt, tuy nhìn qua là tặng một món ăn, để những người này chiếm tiện nghi rất lớn, nhưng trên thực tế người chiếm tiện nghi là chính nàng ta, người tới quán lẩu hoặc là thịt nướng điểm có thể chỉ ăn một món như thế sao?

Tất nhiên sẽ gọi thêm món, mà nếu cảm thấy ăn ngon, khẳng định về sau còn có thể đến, đây là nhất cử lưỡng tiện.

"Phượng Nhi, người cũng thật giáo hoạt."

Nam Cung Tuyệt khen tặng nói, nàng thật sự là quá thông minh, chỉ cần ngồi trong nhà cũng có người đưa tiền bạc đến.

Bất Hối liếc hẳn một cái, đây là khen ngợi nàng hay là đang mắng nàng.

Chiến Cảnh Thiên thật cao hứng, đây chính là nữ nhân của mình, nên giao hoạt chút, đỡ phải chịu thiệt.

Một lát sau, mọi người trong điểm rời đi, nơi nơi một mảnh bừa bãi, những cái tiểu nhị này hung hăng thở ra một hơi, sau đó mệt mỏi ngồi xuống trên mặt đất, hôm nay thật sự là quá mệt, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua nhiều người như vậy.

"Mọi người hôm nay thu thập nơi này một chút là có thể về nhà, ngày mai tới sớm. Lão bản nói hôm nay tất cả mọi người vất vả, thưởng mỗi người năm lượng bạc!" Khi chương quỳ vừa nói lời này ra, mọi người vừa rồi mệt không còn khí lực lập tức từ trên mặt đất đứng lên.

Khen thưởng mỗi người năm lượng bạc?

Không nghe lầm chứ, đây chính là một tháng tiền công của bọn hắn, huống hồ hôm nay cũng không làm việc bao lâu, lập tức có thêm động lực, nhanh thu dọn.

Hiện tại một tiểu nhị bình thường tiền công hàng tháng chỉ có vài đồng, nhưng những người này đều không giống, mượn chuyện tính tiền hôm nay mà nói những số tiền này cũng đáng.

Hơn nữa thưởng cho bọn họ mới có thể càng thêm ra sức làm việc, nàng cũng không chịu thiệt thòi, nếu người làm trong điểm cũng không nguyện ý làm việc, oán giận không ngừng, như thế buôn bán trong điểm khẳng định sẽ không tốt, cho dù trước mắt rất tốt cũng không đáng kể.

Tiểu nhị thu thập đồ xong, chương quỳ lại mang theo đám người Bất Hối đi tới một gian phòng khác, trong gian phòng chứa rất nhiều rương gỗ, xếp đầy cả gian phòng.

"Chủ tử, đây là thu nhập hôm nay, chúng ta phải mang đến đâu?" Chu chương quỳ bị đắc tội, ngân trang bọn hắn khẳng định không nhận, phụ cận lại không có ngân trang lớn khác, cho nên mới tìm Bất Hối tới thương lượng.

"Này tất cả đều là thu nhập hôm nay?" Nam Cung Tuyệt đứng ở bên cạnh nhìn, tuy này gian phòng không lớn, nhưng đầy mặt một phòng bạc, đều nói Âm Ảnh Lâu bọn hắn kiếm tiền nhanh, nhưng chưa từng thấy qua trong một ngày kiếm được nhiều tiền như vậy.

Những người này cũng không có người ngoài, cho nên Bất Hối cũng không phải giấu diếm, nói thật, nàng cũng rất kinh ngạc, bất quá nếu dựa theo những cái hàng hóa này, quả thật có những thứ này.

"Trước hết để ở chỗ này đi, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Chương quỳ vừa nghe, biết chủ tử có biện pháp cũng không tiếp tục hỏi nhiều, lập tức liền rời đi, nhìn cũng không nhìn những cái này liếc mắt một cái.

Thấy vậy, Bất Hối cũng rất bội phục, nhiều bạc như vậy mặc cho ai cũng đều động tâm, nhưng Lý chương quỳ này lại một điểm cũng không tham niệm, là một người tài có thể sử dụng.

Chương quỳ bách hóa lâu cũng họ Lý, kêu Lý Phúc Hải, là đệ đệ Lý chương quỳ quán lâu, lúc ấy Bất Hối thiếu người, hẳn liền tiến cử tới.

Trước kia nhà bọn họ cũng là buôn bán, về sau toàn bộ tiền bạc đều dùng để khai trên lầu, sau khi bị Túy Bát Tiên hãm hại Lý Phúc Hải liền rời khỏi Phượng Thành, vừa lúc lần này trở về quá niên đã bị tiến cử cho nàng.

sau khi Lý Phúc Hải rời đi, Bất Hối mở một cái rương ra, tiếp theo đám người Nam Cung Tuyệt cũng đem những cái rương khác mở ra, từng rương bạc trắng xuất hiện trước mặt mọi người, còn có hai thùng tiền đồng, sơ bộ xem như thế nào cũng có trăm vạn lượng, đây chính là một cửa hàng kiếm nhiều tiền nhất.

Bất quá có lẽ ngày đầu tiên cảm thấy mới lạ, cho nên bán tốt, những thứ này đúng là dự phòng một tháng, nói cách khác về sau bình thường một tháng có thể có thu nhập trăm vạn lượng, kia cũng là tương đối khả quan, có điểm thu nhập một năm mới nhiều như vậy, thậm chí rất nhiều điểm, cả đời đều kiếm không tới nhiều bạc như vậy.

Đến lúc đó nếu ở trong lục quốc mở nhiều một chút mà nói.

"Đế Vô Ảnh thủ tại chỗ này đi." Chiến Cảnh Thiên cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới lại có nhiều như vậy, nếu không gửi đến ngân hàng tư nhân, khó tránh khỏi sẽ có người đánh chủ ý lên những số tiền này.

"Gia cũng lưu lại, đêm nay gia liền ngủ trên đồng bạc này." Nam Cung Tuyết đi đến phía trên một cái rương, trực tiếp nằm lên, hẳn biết khẳng định sẽ có người tới, hẳn lưu lại sẽ an toàn hơn, hơn nữa hẳn không muốn trở lại phủ công chúa nhìn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên cùng một chỗ, cũng không muốn trở lại chỗ ở của mình, cho nên ở trong này cũng không tệ.

Thấy vậy, Nguyên Bích khinh bỉ nói: "Người cũng không sợ căn nhỏ giọt hoảng."

"Sợ cái gì, bao nhiêu người cũng chưa gặp qua nhiều bạc như vậy, Phượng Nhi, nếu không người cũng để nàng lưu lại đi, nhiều bạc như vậy sẽ có rất nhiều người nhòm ngó." Trong lòng tính toán, đến lúc đó buổi tối sẽ gọi Lưu Vân đến, tốt nhất là khóa hai người lại với nhau.

Sau cùng hẳn dùng chút kế sách, thành công đem Nguyên Bích để lại, đám người Bất Hối trở về, tối hôm nay nàng cũng có việc, cần liên hệ nguồn cung cấp nhiều một chút.

Dãy phố này cách phủ công chúa rất gần, cho nên không tốn nhiều thời gian trở về, sắc trời bây giờ còn chưa tối, muốn ra ngoài dạo một vòng liền gặp Trương Hải, chỉ thấy hắn sắc mặt xanh mét, trên người nhiều chỗ đều có vết thương, hiển nhiên là bị người đánh.

Vừa thấy Bất Hối đến, lập tức quỳ xuống: "Thất Công Chúa, thỉnh người làm chủ cho chúng ta!"

Chương 92: Có liền là người

...

Bất Hối nhướng mày, chẳng lẽ lại xảy ra sụp hầm? Khẩn trương hỏi: "Phát sinh sự tình gì?"

Nghe vậy, Trương Hải quỳ trên mặt đất dập đầu một cái: "Công Chúa, hôm nay đột nhiên có một đội quan binh đến đây, nói chúng ta sử dụng lao động trẻ em phi pháp, bắt bọn hã làm việc, vừa đến chỗ quặng, không nói hai lời, trực tiếp đem chúng ta quyền đâm cước đá đánh một trận, tiếp theo bảo chúng ta giao người ra, hơn nữa lại bảo chúng ta chỉ chứng người."

"Những người ở quặng đều cảm tạ ân cứu mạng của Công Chúa, cho nên không chịu, những người đó liền tiếp tục đánh chúng ta, sau cùng còn tìm ra Tiểu Quế Tử, đánh hã trước mặt chúng ta, thiếu chút nữa đánh chết hã, tiếp theo treo hã ở trên cây, để chúng ta xuống núi tìm Công Chúa, nếu Công Chúa không đi, Tiểu Quế Tử liền bị bọn hã đánh chết."

Nói tới chỗ này, Trương Hải vẽ mặt thống khổ, trong mắt đều là hận ý, vốn hã không muốn tìm Bất Hối, biết những người đó nhất định là nghe được tin tức, cho nên muốn cướp quặng, nhất định sẽ khó xử Công Chúa.

Nhưng Tiểu Quế Tử chỉ là đứa bé, là hài tử của một nhân công trước đây chết đi, người trong nhà cũng không còn, chỉ còn lại mình hã không nơi nương tựa, chỉ có thể đi theo làm việc trên mỏ quặng, hôm nay vốn đã đi trường học, nhưng.

Hơn nữa còn có một chút lời đồn về công chúa, nàng là người Chiến Vương xem trọng, cho nên mới tìm tới.

Giương mắt nhìn người bên cạnh Bất Hối, chỉ là liếc mắt một cái liền khiến người phát run, nhất định là Chiến Vương, hi vọng có thể cứu Tiểu Quế Tử ra.

"Đi, chúng ta lập tức lên núi." Bất Hối biết, đây nhất định là nhằm về phía nàng, những người này đều là bị nàng liên lụy.

"Thất Công Chúa, muốn bẩm báo Hoàng Thượng trước hay không, những người hôm nay là hộ bộ liễu Thượng Thư tự mình mang theo." Nghe Bất Hối nói xong trong lòng Trương Hải thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá vẫn có chút lo lắng, dù sao kia là quan nhất phẩm triều đình.

Bất Hối nhíu mày, liễu Thượng Thư, người này nàng biết, sau khi trở lại Phượng quốc nàng liền đối với chuyện trong triều hiểu một chút.

Liễu Thượng Thư là huynh trưởng đương kim Lệ Quý Phi, năm đó Phượng Kinh Thiên đăng cơ, đúng là có một nửa công lao của Liễu gia, sau khi đăng cơ liền cưới trưởng nữ Liễu gia làm Quý Phi.

thời điểm Phượng Kinh Thiên còn làm hoàng tử đã có hoàng tử phi, cho nên vị trí hoàng hậu không thể cho, nhưng Lệ Quý Phi ở trong hậu cung so với Hoàng Hậu còn hung hãn hơn, từ khi nàng vào cung, trong cung không có một phi tử mang thai, ngay cả Hoàng Hậu đều không có.

Về sau Lệ Quý Phi mang thai long chủng, vốn tưởng rằng sinh nhi tử có thể lên làm thái tử, cuối cùng lại sinh một nữ nhân, từ đó về sau liền không thể sinh.

Mà các phi tử khác cũng đều là nữ nhân, đã từng có một phi tần sinh nhi tử, nhưng vừa sinh ra không lâu liền chết yếu, điều này cũng làm cho Phượng Kinh Thiên hoài nghi là nàng làm, nhưng lại không có chứng cứ, cho nên cũng không xử trí.

Nhưng từ đó trở đi liền không tiến vào tẩm cung của nàng, nhưng vẫn cho nàng quyền lợi, thêm nữa Liễu gia là cự thần ba đời, lại là công thần, cho nên ở trong triều đình vây cánh rất nhiều, toàn bộ đều ủng hộ Đại Công Chúa đăng cơ, bởi vậy Lệ Quý Phi cũng càng hung hãn.

Liễu gia nhiều người làm quan, quan chức lớn nhất trừ đương triều Liễu Thừa tướng ra, nhi tử hã chính là Liễu Thượng Thư, mà một nữ nhi khác lại gả cho Lễ Bộ thị lang Ngụy đại nhân, bất quá Ngụy đại nhân hiện tại xong rồi, trong triều có năng lực nhất là Liễu Thượng Thư.

Bất Hối cảm thấy lần này hã tự mình xuất hiện, ít nhiều là vì chuyện Phượng Uyển Tuyết, chính mình

sau khi trở về thành Hộ Quốc Công Chúa, địa vị không tầm thường, nếu lại có mỏ vàng này, như thế thế sẽ ảnh hưởng đến địa vị Đại Công Chúa.

Hiện tại trong triều, bên ngoài là Đại Công Chúa cùng Phượng Kinh Thương đang tranh đấu, nhưng kì thực đều là một người, nhìn quan hệ của bọn họ, về sau người nào đăng cơ đều như nhau.

"Không cần, Bản Công Chúa cũng muốn nhìn, hắn dựa vào cái gì bắt người!" Dứt lời, dẫn đầu đi ra ngoài cửa, Chiến Cảnh Thiên đương nhiên cũng theo ra ngoài.

Trương Hải vừa thấy Chiến Cảnh Thiên đi theo, trong lòng liền trấn định lại, có hắn ở đây khẳng định sẽ không để cho Công Chúa gặp vấn đề gì, lập tức cũng khẩn trương theo ra ngoài.

Thời điểm tới Phượng Sơn sắc trời đã có chút đen, lần này là từ Phượng Hồ bên này đi lên, khoảng cách có thể gần một chút.

Sau khi đến đỉnh núi, trên núi đứng rất nhiều người, một nửa là thợ mỏ, một nửa còn lại là người quan phủ, song phương liên giăng co như vậy, trong tay bọn họ cầm đuốc, cho nên chung quanh rất sáng, Bất Hối hướng quan phủ bên kia vừa thấy, chỉ thấy một trung niên nam tử trên dưới năm mươi tuổi uy nghiêm ngồi ở phía trước ghế tựa, phía sau đứng đầy quan sai, xem ra không dưới trăm người.

Từ trên thân bọn họ xem qua, đại thụ phía sau đang treo một hài tử, xem ra chính là Tiểu Quế Tử. Trương Hải nói, giờ phút này hai tay vô lực rũ xuống, trên người đều là vết thương.

"Cựu thần khấu kiến Công Chúa Điện Hạ!"

"Khấu kiến Công Chúa Điện Hạ, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Liễu Thượng Thư nhìn thấy Bất Hối đến đây, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nhưng hắn là thần, không thể không quỳ xuống hành lễ.

Bất Hối lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng không để hắn đứng lên, mà đem ánh mắt nhìn về hài tử phía trên cây, lạnh giọng nói: "Thả hắn xuống cho ta!"

Nhóm người quan sai giờ phút này cũng đều đang quỳ, vừa nghe lời của nàng cũng không lập tức hành động, mà là nhìn về phía Liễu Thượng Thư, nhìn thấy hắn gật đầu mới có người đứng dậy để Tiểu Quế Tử xuống.

Thời điểm các nàng tới cũng mang theo lang trung, chạy nhanh qua xem xét cho Tiểu Quế Tử, được một lát đứng dậy lắc lắc đầu, quá muộn, đã không cứu được.

"Tiểu Quế Tử!"

Trương Hải vừa thấy, lập tức nhào tới, ngày thường Tiểu Quế Tử giống như nhi tử hắn, cảm tình rất sâu nặng, ôm thi thể của hắn khóc lên.

Liễu Thượng Thư không hề để ý, hơn nữa thấy Bất Hối không gọi hắn đứng dậy liền tự mình đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Bất Hối nói: "Pháp lệnh Phượng Quốc quy định, khai thác quặng không thể sử dụng lao động trẻ em, đối với điểm này, không biết Công Chúa có gì để nói?"

Sử dụng lao động trẻ em đúng là trọng tội, thậm chí có thể mất đầu, Liễu Thượng Thư đây là uy hiếp Bất Hối, hắn hôm nay sở dĩ tự mình chủ động tới, mục đích chính là vì cướp đoạt quyền khai thác quặng này.

Nghe vậy, Bất Hối mày liễu vừa nhăn, băng lãnh nhìn Liễu Thượng Thư, lạnh giọng nói: "Liễu Thượng Thư có quyền gì chất vấn Bản Công Chúa? Nhưng lại đánh chết người trên quặng, không biết trong luật lệ kia có nói lạm dụng hình phạt phải bị tội gì hay không?"

Liễu Thượng Thư đã biết Bất Hối không dễ chọc, lúc trước vừa về đến khiến cho bọn hắn cùng Trần đại nhân bị chém đầu, tất cả đại thần bị đánh bằng roi, việc này đến bây giờ còn nhớ rõ, nhưng vậy thì làm sao, lần này là tóm được nhược điểm của nàng.

Ngừng một chút, mở miệng nói: "Tên dân đen lớn mật này, biết mục đích Bản Thượng Thư ý đồ chạy trốn, sau khi tóm được lại muốn ám sát Bản Thượng Thư, ám sát mệnh quan triều đình, nên xử trảm! Còn có những bạo dân này, cản trở quan phủ phá án, cũng nên chém!"

"Công Chúa, nên làm chủ cho Tiểu Quế Tử, hắn căn bản là không chạy trốn, càng không đi ám sát Liễu Thượng Thư."

"Là nhóm người quan sai đánh chúng ta trước, chúng ta nào dám đánh trả, chỉ có thể chạy trốn."

"Hơn nữa Tiểu Quế Tử ngày hôm qua không làm việc trên quặng, hôm nay đã đến trường học, chúng ta giải thích không ai tin."

"Đúng vậy, chúng ta nhiều người như vậy đều có thể làm chứng."

.....

Nhóm người thợ mỏ này vừa nghe, khẩn trương quỳ trên mặt đất hướng Bất Hối kêu oan, bọn hăn tin tưởng Công Chúa sẽ vì làm chủ cho bọn hăn.

Nghe đến đó, Liễu Thượng Thư đột nhiên nở nụ cười: "Công Chúa không nên nghe những tên bạo dân này nói, quan sai phía sau cự thần có thể làm chứng cho cự thần, mỗi một câu đều là thật." Đồng thời trong lòng hừ lạnh, hôm nay chẳng những muốn người đem mỏ vàng giao ra đây, hơn nữa còn đem sỉ nhục ngày ấy báo trở về.

Quan sai phía sau kia lập tức gật đầu, nhưng bọn hăn bây giờ còn quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy.

Thấy Bất Hối không nói chuyện, Liễu Thượng Thư tiếp tục nói: "Nghe Lưu Thị Lang nói, ngày ấy Công Chúa lại đánh hăn một cái tát, chẳng lẽ Công Chúa không biết người cũng không có quyền này sao?"

Lưu Thị Lang là biểu đệ phu nhân Liễu Thượng Thư, tự nhiên là người một nhà, hôm nay muốn tính cả cừu của hăn đồng thời báo.

Nhìn Liễu Thượng Thư không biết xấu hổ như vậy, Bất Hối biết, cùng hăn giảng đạo lý khẳng định là vô dụng, nếu hăn sử dụng vũ lực, như thế nàng cũng dụng.

"Ta nghĩ Liễu Thượng Thư có vài chuyện còn chưa làm rõ ràng, đó chính là, Bản Công Chúa là Hộ Quốc Công Chúa do đích thân Phụ Hoàng ngự phong, mặc kệ Bản Công Chúa làm cái gì, người không có quyền can thiệp, hiện tại người chẳng những một vốn một lời bất kính Công Chúa, hơn nữa còn muốn uy hiếp Bản Công Chúa, Bản Công Chúa có thể trị tội của người trước!"

"Bốp!"

Tát cho một cái, trực tiếp đem Liễu Thượng Thư đánh bay ra ngoài, hăn đã năm mươi mấy tuổi, tuy tập công phu nhưng nhiều năm như vậy đã sớm lãng quên, đâu tránh nổi một tát này.

Nhưng này còn chưa xong, sau khi tát cho một cái lại đập hăn một cước, cư nhiên vì tư dục bản thân không để ý tánh mạng dân chúng vô tội, người như thế nên hảo hảo giáo huấn một chút.

Liễu Thượng Thư không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên dám đánh hăn như vậy, hăn ở trong triều đúng là có địa vị, về sau Đại Công Chúa lên ngôi Hoàng Đế, hăn sẽ là dưới một người trên vạn người, có lẽ đến lúc đó Đại Công Chúa đều phải nghe hăn, như thế giang sơn Phụng Quốc này chính là của Liễu gia, hiện tại bị Bất Hối đánh như vậy, ác từ gan mà sinh.

"Các người đem người này bắt lại cho bản Thượng Thư, còn có đám loạn dân này, đồng khởi bắt lại!"

Bất Hối vừa thấy, hăn đây là muốn giết người diệt khẩu!

Trong mắt hiện lên một đạo ám mang, sau đó đối với một gốc cây phía sau bọn họ nháy mắt.

Chiến Cảnh Thiên cũng không cùng nàng xuất hiện, mà là sau khi lên núi liền ẩn thân, hiện tại nhìn thấy ánh mắt nàng lập tức vọt ra, tên hỗn đản không biết xấu hổ này, cư nhiên còn muốn giết người diệt khẩu.

Tuy Nguyên Bích cùng Vô Ảnh không ở bên người, nhưng bên người bọn hăn cũng dẫn theo rất nhiều người, ra lệnh một tiếng từ trong rừng cây xuất hiện mười mấy người, tuy bọn hăn ít người nhưng công phu cao cường, những quan sai này đâu phải là đối thủ của bọn hăn, khoảng khắc đã bị chế phục.

Lúc này Liễu Thượng Thư đã trợn tròn mắt, hăn như thế nào quên còn có Chiến Vương, vừa rồi không thấy hăn, còn tưởng rằng đã trở lại Chiến quốc.

"Không phải nói thợ mỏ đánh quan sai sao? Nếu nói, vậy tọa thực cái tội danh này như thế nào, đánh, đánh cho ta!" Bất Hối lại đem Liễu Thượng Thư đá bay, tiếp theo đối với nhóm thợ mỏ phía sau nói.

Nhưng bọn hăn bình thường bị ức hiếp đã quen, nào dám đi lên đánh quan sai, tuy bọn hăn không có năng lực phản kháng.

Nhóm quan sai này ngày thường ỷ vào thân phận chính mình, ức hiếp dân chúng, hung hãn cực kỳ, hiện tại nhìn đến Bất Hối cư nhiên để những dân đen trong mắt bọn hãn đi đánh bọn hãn, trong mắt đều phun ra hỏa.

"Các huynh đệ, đánh cho ta, các người nhìn Tiểu Quế Tử chết đi, còn có thương tổn trên thân các người." Trương Hải phản ứng kịp, nhìn Tiểu Quế Tử trong ngực mình đã lạnh, đêm qua còn nói, ngày lành của bọn hãn sắp tới.

Tiểu Quế Tử bình thường rất thích đọc sách, tuy biết không nhiều chữ lắm, nhưng vẫn đều cố gắng học tập, bọn hãn lần này được phát tiền công, liền lập tức đưa hãn đến trường học, hi vọng về sau có thể trở nên nổi bật, không cần làm lao động.

Xế chiều hôm nay, Tiểu Quế Tử học xong, chạy đến mỏ cùng đoàn người nói chuyện trong trường học, đang nói đến hưng phấn lại bị những quan binh này tóm lấy ra ngoài đánh một trận.

Hiện tại đã đánh chết người bọn hãn còn không biết tỉnh ngộ, đều đáng chết.

Nghĩ tới đây, hai mắt hãn đỏ đậm, hướng về quan binh trước người đập tới, nhưng này cũng không thể phát tiết hận trong lòng hãn, lại tiếp theo đập tới.

Có hãn dẫn đầu, nhóm thợ mỏ chung quanh lá gan lớn lên cũng tiến lên đánh quan sai một quyền, khi một quyền đánh ra đi, cảm giác cũng không đáng sợ như thế, những người còn lại vừa thấy, những người này ngày thường ức hiếp bọn hãn cũng không dám đánh trả, nhao nhao động thủ.

"Năm kia bởi vì ta nhìn các người liếc mắt một cái, các người đã nói ta tròng các người, đánh mù một con mắt của ta, hôm nay ta không đánh người nhiều lắm, cũng chỉ đánh mù một con mắt của người."

"Cái chân này của ta bị người cắt, hiện tại trời mưa đều đau đớn khó nhìn, hôm nay cũng cho các người thử loại tư vị này."

"Tháng trước cũng vì tâm tình các người không tốt liền đem chúng ta đánh một trận, hiện tại cho các người cảm thụ cảm giác bị người đánh."

"Các người này dám hỗn đản, cường hiếp lão Trương không nói, còn lôi hài tử còn trong bụng nàng ra, chúng ta nên vì hài tử đã chết kia báo thù."

.....

Nghe mấy người này nói, nhìn đến nước mắt trong mắt bọn hãn, trong lòng Bất Hối có chút khổ sở, không nghĩ tới những người này cư nhiên làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, vốn tưởng rằng bọn hãn chẳng qua bị người sai sử đánh những thợ mỏ này, mà lúc này, không phải đánh bọn hãn một trận là có thể giải quyết.

"Quan phủ cũng không đều là người như thế, những thứ này chẳng qua là số nhỏ, chỉ cần khiến trách bọn hãn, những người khác cũng không dám." Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy nàng khổ sở, đi tới an ủi.

Mỗi quốc gia đều có người như thế, cho dù là ở Chiến Quốc hãn cùng Chiến Cảnh Nhân một mực khiến trách những người này, vẫn có, quốc gia lớn, tất sẽ có địa phương quản không tới.

Hơn nữa Phượng Quốc mấy năm qua đều là Phượng Kinh Thương xử lý, hãn cùng với Đại Công Chúa là một giộc, Liễu gia đương nhiên sẽ làm bậy, như thế thủ hạ bọn hãn làm ra loại chuyện này cũng không kỳ quái.

Nếu những người này có nhiều việc ác như vậy, đối đãi dân chúng khăng định cũng sẽ không tốt, cho nên Bất Hối quyết định, những quan sai này toàn bộ xử tử, con Liễu Thượng Thư sao?

Để hãn chết thì tiện nghi cho hãn quá, người như thế nên thân bại danh liệt, điều phổ thị chúng.

Sau một phút đồng hồ, nhóm người thợ mỏ này đã phát tiết đủ, toàn bộ đều ngừng lại, tuy phát tiết một phen nhưng người đã chết không thể sống lại, khi nhớ tới huynh đệ đã chết đi, lệ từ trong mắt chảy ra.

Những quan sai này tuy đều bị ngã xuống đất kêu rên, nhưng còn chưa mất mạng, xem ra những thợ mỏ này không dám đánh chết bọn hãn.

Nhưng Bất Hối đã quyết định không buông tha bọn hãn, cho nên lại sai người giải bọn họ xuống, toàn bộ xử tử, nhưng trước đó còn muốn cho bọn hãn làm chuyện.

"Các người mỗi người đá hãn một cước."

Những quan sai này khó hiểu nhìn Bất Hối, không rõ nàng vì cái gì làm như vậy, Liễu Thượng Thư nằm ở một bên lại ngây ngẩn cả người, hẳn còn muốn sau này trở về báo thù, nếu như bị những người này mỗi người đá một cước, hẳn đâu còn mạng?

Nhưng hẳn biết, nếu Bất Hối đã nói ra nhất định có thể làm, chỉ có thể hung hăng trừng nhóm người ngày thường nịnh bợ hẳn.

"Rắc rắc!"

"A!"

Đúng lúc này, người của Chiến Cảnh Thiên đi tới trước mặt một quan sai, một cước giẫm lên cổ tay hẳn, thanh âm xương cốt gãy vụn, còn có tiếng kêu thống khổ của hẳn, rõ ràng truyền tới trong tai mỗi người.

"Biết nên làm như thế nào chứ?" Bất Hối lại cười nhạt nhìn những người này liếc mắt một cái, nàng tuy đang cười nhưng tươi cười này ở trong mắt những người kia giống như ác ma.

Tuy trên người rất đau, nhưng cũng đều kiên trì đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Liễu Thượng Thư đá một cước, bọn hẳn cũng không dám dùng lực, sợ Liễu đại nhân về sau trả thù bọn hẳn.

Có một người đá, người phía sau cũng vùng vẫy đứng lên, sau đó đi đá hẳn một cước, vốn là nhẹ nhàng đá một cước, nhưng không nghĩ tới vừa đá thương tổn trên thân mình đột nhiên chẳng còn đau nữa, trong lòng cũng thư thái.

Này liễu Thượng Thư trong ngày thường cũng không thiếu hành hạ những người này, trong lòng bọn họ cũng đều mang theo khí.

Người kia đá thêm vài cái mới đi đến một bên ngồi xuống, người phía sau vừa thấy, chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhao nhao đi tới, thời điểm đá chân ra, trong lòng tìm thấy lên khoái cảm.

Cứ như vậy, Liễu Thượng Thư bị vây ở giữa một trận quyền đấm cước đá. Bất quá trên người những quan sai này đều là bị thương, cũng không nhiều khí lực, vẫn chưa đủ đá chết hẳn.

Khi những người đó phát tiết xong lại bị mang đi, bọn hẳn giống như đã dự đoán được có kết cục gì, hồi tưởng lại chính mình khi còn sống, báo ứng đã đến, cũng bởi vì như vậy mới dám đấm đá Liễu Thượng Thư.

Những quan sai này bị mang đi, Bất Hối đi tới trước mặt Liễu Thượng Thư, trên mặt đều là máu, thân thể đều sưng phồng lên, nhưng như vậy hẳn vẫn còn có ý thức, này cũng càng làm cho hẳn thêm thống khổ, nếu chết ngắt thì tốt rồi, tối thiểu không cảm thấy đau.

"Nâng hẳn trở về, nói bị quan sai đánh, sau đó Bản Công Chúa nhìn không được, đem những quan sai này đều xử trí."

Liễu Thượng Thư vừa nghe Bất Hối nói, xì, một búng máu phun ra, chưa thấy qua người âm hiểm như vậy, sau đó đầu vừa lệch, như hẳn mong muốn đã hôn mê.

Hiện tại sắc trời đã hoàn toàn đen, Bất Hối cũng không ở lâu, những thợ mỏ này cũng trở về băng bó miệng vết thương, Trương Hải ôm Tiểu Quế Tử cũng ly khai, chuyện còn lại đều giao cho người của Chiến Cảnh Thiên xử lý, tự nhiên sẽ xử lý tốt.

*

Trong hoàng cung, Lệ Quý Phi nghe người bẩm báo xong, tức giận ném toàn bộ ly trà trên bàn xuống đất.

Rắc rắc!

Lập tức vỡ nát, đây là bộ ấm trà tốt nhất, vô giá, ngày thường dù không châm nước, đều có thể ngâm ra hương vị trà, vẫn là bảo bối của Lệ Quý Phi, nhưng hôm nay lại tự tay ném vỡ hết, có thể thấy được trong lòng nàng bao nhiêu phần nộ.

"Quý phi nương nương bớt giận."

Tiểu thái giám cung nữ chung quanh thấy vậy, tất cả đều quỳ gối trên mặt đất, sợ liên lụy đến các nàng, ngày thường Lệ Quý Phi không thường xuyên phát hỏa, nhưng mỗi lần phát hỏa các nàng liền gặp xui xẻo.

"Công Chúa như thế nào còn chưa tới." Sau khi Lệ Quý Phi ném một bình hoa, nhìn nhìn ngoài cửa hỏi.

Đúng lúc này, Đại Công Chúa trên đầu mang theo lụa mỏng đi đến, mặt nàng bị hủy dung, tâm tình vẫn không vui, cũng may Phượng Kinh Thương không chê, an ủi nàng hai ngày. Hôm nay cậu chạy tới nói cho nàng, muốn đem mỏ vàng kia đoạt cho nàng, tâm tình nàng lúc này mới tốt lên chút, lúc này ở trong phủ công chúa chờ tin tức, lại bị người của Lệ Quý Phi gọi vào trong cung.

Vốn tưởng rằng mỏ vàng tới tay, không nghĩ tới vừa tiến đến liền nhìn đến Lệ Quý Phi đang phát hỏa, trong mắt hiện lên một tia không vui, có chút không kiên nhẫn hỏi: "Mẫu phi, chuyện gì khiến cho người phát hỏa lớn như vậy?"

"Tình Nhi, người đã tới, cậu người, hửn ——" nói tới chỗ này, Lệ Quý Phi chảy ra vài giọt nước mắt, nói không được nữa.

Nghe vậy, chân mày Phượng Uyển Tuyết cau lại, bỏ qua những mảnh nhỏ trong phòng đi tới bên người Lệ Quý Phi: "Cậu làm sao vậy?" Liễu Thượng Thư rất thương yêu nàng, so nữ nhi thân sinh còn tốt hơn, hơn nữa nàng có thể đạt được vị trí kia hay không, toàn bộ dựa vào hửn.

"Các người vẫn còn không lẫn ra cho Bản Quý Phi." Lệ Quý Phi xoa xoa nước mắt, vừa muốn tố khổ lại nhìn đến những các cung nữ còn đang tại, khẩn trương đều chạy ra ngoài.

Thời điểm trong phòng còn lại hai người các nàng, Lệ Quý Phi mới bắt đầu nói ra: "Hu hu. Hôm nay cậu người, hửn vì người đến mỏ."

Kế tiếp liền đem chuyện Liễu Thượng Thư nói một lần, nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy hửn, hửn vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, trên người quần băng thật dày, trong lòng nàng liền đau lợi hại.

Bốp!

Sau khi nghe xong, Phượng Uyển Tuyết một chưởng đánh vào trên bàn, phẫn hận nói: "Nực cười, nàng cư nhiên dám thương tổn cậu, cho dù nàng hiện tại đã được phong làm Hộ Quốc Công Chúa, vậy cũng không có quyền lớn như vậy, huống chi còn chưa tiến hành đại điển sắc phong."

"Cho nên mẫu phi mới tìm người tới, Tình Nhi, ngày mai người để Kinh Thương thay cậu người xả nỗi hận này." Lệ Quý phi biết quan hệ Phượng Uyển Tuyết cùng Phượng Kinh Thương, nhưng nàng vẫn không phản đối, ngược lại vẫn rất ủng hộ.

Đối với điểm này, Phượng Uyển Tuyết cũng là ngoài ý muốn, chẳng những ủng hộ, lại để nàng trợ giúp Phượng Kinh Thương đăng cơ, sau đó ngồi trên vị trí hoàng hậu, chẳng qua Phượng Uyển Tuyết càng thích chính nàng ta ngồi trên cái vị trí kia, hơn nữa cậu cùng Phượng Kinh Thương đều đã ủng hộ nàng.

Nghe vậy, Phượng Uyển Tuyết nhíu mày suy nghĩ, đối với chuyện Phụ Hoàng thích Bất Hối nàng cũng biết, chuyện ngày đó trên đại điện nàng cũng biết, nếu chuyện này xử lý không tốt, cho nàng một cơ hội, có lẽ làm cho mọi chuyện càng thêm phức tạp.

"Được, ta hiện tại liền đi tìm hửn." Rốt cục, Phượng Uyển Tuyết hạ quyết tâm, mặc kệ nói như thế nào, này cũng là một cơ hội, cho dù không thể giết nàng, nhưng là muốn xóa phong hào Hộ Quốc Công Chúa của nàng.

Nghe được nàng đồng ý, trên mặt Lệ Quý Phi mới lộ ra nở nụ cười: "Không uống cậu người thương người, lát nữa đi đường cẩn thận chút, đừng thổi thêm gió, cẩn thận vết thương trên mặt người, yên tâm, mẫu phi nghe nói thần y Hoa Thiên Thần đang ở Phượng Quốc, ta đã cho người đi tìm hửn, tin tưởng có hửn xuất thủ nhất định làm cho người khôi phục dung mạo."

Phượng Uyển Tuyết tự nhiên cũng nghe nói qua y thuật của Hoa Thiên Thần, nhưng hửn là người của Chiến Cảnh Thiên, Chiến Cảnh Thiên lại đứng về phía Bất Hối, nàng sợ hửn không chịu xuất thủ, cũng không cái gì, xoay người rời đi tìm Phượng Kinh Thương.

Rời hoàng cung, nàng cũng không trực tiếp đi tìm Phượng Kinh Thương, mà là đến một khách điểm trong thành, sau đó cho người phát tin tức ra ngoài, đây là cách liên lạc bí mật của các nàng, Phượng Kinh Thương nhận được tin tức rất nhanh sẽ tới.

Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, Phượng Kinh Thương liền đến, vừa tiến đến liền ôm nàng vào

trong lòng, hôn nàng: "Tình Nhi, ta rất nhớ người."

Mấy ngày nay gặp mặt đều là an ủi nàng, cũng chưa thân thiết, đêm nay chủ động tìm hân, đúng là đem hân vui vẻ phá hủy.

"Ừm."

"Uh'm, Thương, trước đừng lại, ta có chính sự." Phượng Uyển Tuyết nhu nhược rúc vào trong lòng hân, tuy ngoài miệng cự tuyệt hân, nhưng thân thể cũng không cự tuyệt, say mê hưởng thụ vuốt ve của hân.

Lại thân thiết một hồi, Phượng Kinh Thương mới dừng lại, khi ánh mắt chạm đến vết thương trên mặt nàng, trong mắt một đạo ám mang xẹt qua, nhiều ngày trôi qua như vậy, vẫn không tìm được hai người ngày ấy thương tổn nàng, xem ra đã rời khỏi Phượng Thành.

"Thương, hôm nay cậu."

Tiếp theo, Phượng Uyển Tuyết lại đem chuyện Liễu Thương Thư nói một lần, đương nhiên, trong đó lại thêm mắm thêm muối một chút, đem trách nhiệm đều đổ cho Bất Hối.

"Vô liêm sỉ, nàng thực cho là có Chiến Cảnh Thiên làm chỗ dựa có thể muốn làm gì thì làm sao?" Phượng Kinh Thương tức giận đến mày đều nhăn lại .

Thấy hân sinh khí, Phượng Uyển Tuyết ở trong lòng hân cọ xát, tiếp tục nói: "Hu hu. Người cần phải trút giận cho cậu, cậu đến mỗ, đều là vì chúng ta."

"Được, ngày mai lâm triều Bốn Vương liền buộc tội nàng, bất quá hiện tại ——" dứt lời, thân thủ nằm lấy mềm mại phía trước người nàng.

Phượng Uyển Tuyết duyên dáng gọi to, cả người đều nằm trong lòng hân: "Tối hôm nay ta nói đến ngủ lại trong cung, đêm nay đều thuộc về người."

Nghe giai nhân nói những lời này, Phượng Kinh Thương lại càng nhiệt tình, rất nhanh, nhiệt độ trong phòng liền tăng lên, mà màn che cũng không ngừng loạn choạng.

*

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Bích trở về phủ công chúa, đêm qua quả nhiên có người muốn tới trộm bạc, đều bị các nàng đánh trở về.

Sau khi bẩm báo cho Bất Hối, liền đen mặt trở về phòng, ngay cả điểm tâm cũng không ăn, Bất Hối vừa thấy liền biết khẳng định lại là vì Nam Cung Tuyết.

"Phượng Nhi, Nguyên Bích trở lại sao?" Nàng chân trước vừa rời đi, Nam Cung Tuyết liền vẻ mặt hưng phấn chạy tiến vào, nhìn Bất Hối đang ăn điểm tâm hỏi, sau đó cũng tự mình cũng cầm lên một cái bánh bắt đầu ăn.

Thấy vậy, Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý hân, bởi vì hân phát hiện, mấy ngày nay ánh mắt Nam Cung Tuyết nhìn Bất Hối bất đồng, điều này làm cho hân yên tâm hơn.

"Trở về phòng, người đã làm gì nàng?" Đối với cái này Bất Hối vẫn rất tò mò, Nguyên Bích bình thường không dễ dàng tức giận, nhưng mỗi lần gặp Nam Cung Tuyết đều bạo phát.

"Ha ha! Không nói cho người, người liền chờ uống rượu mừng đi, Phượng Nhi, lần này không có được người, bắt cóc người của người, bất quá người yên tâm, đến lúc đó ta sẽ bồi thường cho người mấy cái." Nam Cung Tuyết tâm tình quả thật không tệ, đêm qua hân thật sự là quá thông minh.

Nhớ lại hôm qua hân mang theo Vô Ảnh, Nguyên Bích, Lưu Vân cùng nhau uống rượu, sau cùng ba người kia đều đã say khướt, hân liền đem Vô Ảnh dẫn ra ngoài, để Nguyên Bích cùng Lưu Vân khóa bên trong.

Cô nam quả nữ, lại còn uống rượu, buổi sáng lại thấy dấu năm ngón tay trên mặt Lưu Vân, suy nghĩ liền biết chuyện gì xảy ra.

Nếu gạo đã nấu thành cơm, thành thân là chuyện sớm muộn.

Thấy hân như vậy, Bất Hối thật sự không muốn đá kích hân, lấy sắc mặt Nguyên Bích vừa rồi kia, đâu là bộ dáng muốn thành thân, rõ ràng là bộ dáng muốn giết người.

"Thất Công Chúa, Nguyên Bích cô nương có ở đây không?" Ngay lúc này, Lưu Vân cũng tiến vào, khi thấy Nam Cung Tuyết ngồi ở trên bàn ăn cơm, khóe miệng giật giật, không tình nguyện kêu một tiếng: "Chủ

tử."

Bất Hối nhìn thoáng qua vết bàn tay trên mặt Lưu Vân, hảo tâm nhắc nhở: "Nàng ở trong phòng, bất quá tâm tình không tốt lắm, người lúc này không nên tìm nàng."

"Cám ơn Thất Công Chúa, ta qua tìm nàng." Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Phòng Nguyên Bích cũng ở trong hậu viện, ngay bên cạnh gian phòng Bất Hối, khoảng cách sảnh ăn cơm này chỉ cách ba gian phòng, Lưu Vân đi qua gõ gõ cửa, không nghĩ tới cửa lập tức mở, tiếp theo một cái ly trà bay ra, ngay sau đó các loại đồ đập bể xuất hiện.

"Ai ôi!"

"Người như thế nào không né."

Khi Lưu Vân kêu ra tiếng, Nguyên Bích đi ra, nhìn thấy vết xước trên đầu hấn có chút áy náy, khó hiểu hỏi.

"Cho người, nếu người sinh khí đánh ta là được, không cần đập bể đồ, quá đáng tiếc."

Nghe hấn nói như vậy, tâm tình Nguyên Bích tốt lên một chút, từ trong tay hấn tiếp nhận những cái vừa văng ra, quả thật có chút không nữ, rất nhiều đều là dùng thật lâu, có cảm tình.

Thấy nàng không còn sinh khí, Lưu Vân mới dám mở miệng: "Cái kia, Nguyên Bích cô nương, chúng ta có thể nói chuyện sao?"

Nguyên Bích gật gật đầu, còn tiếp tục nháo như vậy quả thật nàng cũng chịu không nổi, tiếp theo hai người từ phủ công chúa bay ra ngoài.

Nam Cung Tuyệt đang nhìn hăng say, hai người liền ly khai, vừa muốn đuổi theo đã bị Bất Hối kéo lại: "Nếu người muốn các nàng cùng một chỗ, cũng đừng đi theo, để các nàng tự mình nói chuyện."

"A...." Nam Cung Tuyệt đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút buồn bực, ngồi ở kia rầu rĩ không vui, nhưng chỉ chốc lát, lại lấy lại tinh thần, lầm bầm: "Gia rốt cục làm một chuyện tốt, chờ bọn hấn thành thân, nhất định phải để các nàng hảo hảo cám ơn ta."

Nghe vậy, Bất Hối thở dài, người Nguyên Bích chân chính để ý là hấn mới đúng, nhưng hấn lại một lòng muốn đẩy nàng cho người khác, trong lòng nhất định rất khổ sở đi.

Bất quá cũng không phải thích là có thể cùng một chỗ, rất nhiều người lúc tuổi trẻ đều thích rất nhiều người, nhưng sau cùng kết hôn không nhất định là người kia, mỗi người đều có duyên phận của mình, tin tưởng Nguyên Bích cũng nhất định sẽ tìm được duyên phận thuộc về nàng.

Một bữa cơm ăn xong, Nguyên Bích cùng Lưu Vân liền trở lại, thần sắc trên mặt các nàng đều thật bình tĩnh, nhìn không ra nội tâm suy nghĩ cái gì, sau khi tiến vào nhìn đến tất cả mọi người ở đây, Nguyên Bích mở miệng nói: "Tiểu thư, ta cùng Lưu Vân đã thương lượng, chúng ta tính toán thành thân!"

Nghe vậy, Bất Hối ngây ngẩn cả người, không biết nàng như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý, nhìn kỹ nàng liếc mắt một cái, trong mắt nàng cũng không thấy cái gì.

"Thật sự, hô hô, Phượng Nhi, người xem, ta đã nói sao, tính toán khi nào thì thành thân, yên tâm, hôn lễ này giao cho ta, nhất định cho các người làm thuận lợi vui vẻ, Âm Ảnh Lâu chính là nhà của người, nhất định sẽ hảo hảo đối đãi người."

Đột nhiên nghe cái tin tức như thế, Nam Cung Tuyệt cũng ngây ngẩn cả người, trong lòng đột nhiên thấy phiền muộn, bất quá lập tức đã bị hấn xem nhẹ, gần đây thường xuyên như vậy, nhất định là luyện công quá nhiều, hảo hảo nghỉ ngơi thì tốt rồi.

Nguyên Bích rốt cục có phản ứng, trong lòng một trận đau đớn, quả nhiên hấn đối với mình một điểm cảm giác đều không có, cũng được, như vậy cũng chặt đứt ý nghĩ chính mình.

"Cái này không nhọc Nam Cung công tử, ta cùng Lưu Vân thương lượng rồi, ta không thể rời khỏi tiểu thư, cho nên nếu hấn muốn cùng ta thành thân, nhất định phải thoát ly Âm Ảnh Lâu, sau này sẽ là người của tiểu thư, cùng Âm Ảnh Lâu không có bất luận quan hệ gì, hấn đã đáp ứng ta." Lần này nàng đối với Nam Cung Tuyệt cũng không dùng thái độ trước kia, thập phần khách khí.

Nàng vừa nói xong, Lưu Vân liền quỳ xuống trước Nam Cung Tuyệt: "Chủ tử, xin thứ cho Lưu Vân không thể đi theo bên cạnh người."

Nam Cung Tuyệt thật là ngán người, không phải là nàng gả vào Âm Ảnh Lâu sao? Như thế nào trái ngược?

"Không được, ta không đồng ý, nếu như vậy liền không cho các người thành thân."

Sau một lát, Nam Cung Tuyệt hô lên, không nghĩ tới hắn vừa thốt ra lời này, cảm giác phiền muộn trong lòng đột nhiên tiêu thất.

"Nam Cung công tử, không phải người vẫn muốn để Lưu Vân cùng ta thành thân sao, vì sao hiện tại lại phản đối? Bất quá hiện tại đã chậm, chúng ta đã không có đường đổi ý." Ngữ khí Nguyên Bích thập phần băng lãnh, Bất Hối có thể nghe ra trong lòng nàng là thống, liếc mắt nhìn Lưu Vân đứng ở một bên, thật tình hi vọng các nàng có thể hạnh phúc.

Nghe vậy, sắc mặt Nam Cung Tuyệt tối sầm lại, đêm qua các nàng nhất định đã phát sinh chuyện gì, nếu không Nguyên Bích nhất định sẽ không đột nhiên thay đổi, nếu thực phát sinh chuyện gì hắn liền không thể phản đối, nhìn thoáng qua Lưu Vân vẫn cúi đầu, thở dài một hơi, xoay người đi ra ngoài.

Kết quả này là hắn hi vọng, hôn sự các nàng cũng là một tay mình thúc đẩy, vì sao trong lòng lại không cao hứng?

Nhất định là vì Lưu Vân phải rời khỏi mình thôi, dù sao đây chính là thủ hạ đắc lực nhất của mình, hắn ly khai khẳng định sẽ thương tâm. Tuy an ủi mình như vậy nhưng trong lòng lại càng ngày càng phiền, rất muốn ra ngoài hét lớn, tiếp theo liền xoay người ly khai.

Sau khi hắn đi, Bất Hối nhìn Nguyên Bích thần sắc thống khổ hỏi: "Người suy nghĩ rõ ràng chưa? Thành thân cũng không phải là trò đùa, nhất định phải nghĩ cho kỹ."

Khóe miệng Nguyên Bích lộ ra tươi cười tự giễu, đối với Bất Hối gật gật đầu: "Cám ơn tiểu thư quan tâm, Nguyên Bích đã cân nhắc kỹ càng, sẽ không hối hận."

"Thất Công Chúa yên tâm, ta sẽ hảo hảo đối Nguyên Bích." Lưu Vân vẫn không hé răng cũng mở miệng với Bất Hối.

Thấy vậy, Bất Hối cũng không hỏi nhiều, nàng đã từng nói qua việc hôn sự những người bên cạnh nàng đều do các nàng tự mình quyết định, chỉ cần các nàng quyết định là được, sau đó đem nơi này để lại cho các nàng, đi theo Chiến Cảnh Thiên ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên thật cao hứng, không hổ là người chính mình đào tạo ra, Lưu Vân sở dĩ có thể đi theo Nam Cung Tuyệt nhất định là người có năng lực, lần này buôn bán lời.

"Công Chúa, người trong cung đến đây, muốn Công Chúa tiến cung một chuyến."

Bất Hối đã sớm chuẩn bị tốt, tối hôm qua sau khi cho người đem Liễu Thượng Thư nâng trở về liền dự đoán được hôm nay Đại Công Chúa hắc không từ bỏ ý đồ.

Sau khi tiến cung cũng không đến ngự thư phòng cùng Phượng Kinh Thiên như những lần trước, mà là bị người mang tới Kim Loan điện. Vừa đi vào, những đại thần đều còn ở đây, bất quá ánh mắt lần này nhìn nàng nhiều sợ hãi hơn, lần đầu tiên chịu thiệt không nói, lần này đường đường đại quan nhất phẩm cũng bị đánh thành như vậy, giết gần trăm quan sai, quá kiêu ngạo.

"Bất Hối tham kiến Phụ Hoàng!"

"Chúng thần tham kiến Công Chúa điện."

Bất Hối đánh giá sắc mặt Phượng Kinh Thiên trên long ý bị tức biến thành màu đen, Lệ Quý Phi khóc thút thít, Phượng Kinh Thương vẻ mặt chính nghĩa, các đại thần cúi đầu không nói, trong lòng không chút để ý, nàng cũng sớm nghĩ được đối sách.

"Bất Hối, Phụ Hoàng hỏi người, chuyện Liễu Thượng Thư có phải người làm hay không?" Buổi sáng Phượng Kinh Thiên nhìn thấy tấu chương của các đại thần vốn không tin, hắc cũng không tin Bất Hối sẽ lỗ mãng đánh đại quan triều đình như thế, nhưng Phượng Kinh Thương cũng thượng tấu, như thế sự tình liền có thể tin.

Lại thêm Lệ Quý Phi ở trên triều khóc không ngừng, cho nên mới sai người mang Bất Hối tới đại điện, hi vọng nàng phủ nhận chuyện này.

"Hồi Phụ Hoàng, là Bất Hối làm." Bất Hối tiến lên phía trước một bước, sau đó nhìn thần sắc các đại

thần trong triều, không nghĩ tới đảng phái Liễu Thượng Thư thật là nhiều, xem ra Phượng Quốc đều là hủ ở trong tay bọn hần.

Vốn Phượng Kinh Thiên cho rằng nàng sẽ cự tuyệt, như thế chuyện này hần có thể hạ lệnh điều tra, sau đó không giải quyết được gì, nhưng nàng vừa thừa nhận, hần thật không biết nên làm như thế nào.

Còn có Lệ Quý Phi, Phượng Kinh Thương, những đại thần này, tất cả đều chuẩn bị tốt chờ vạch trần nàng, nhưng cũng chưa dùng tới, lập tức chết đứng ở nơi đó.

Nhất là Lệ Quý Phi, bộ dáng như gặp quỷ, thời điểm tối hôm qua Liễu Thượng Thư bị đưa trở về, những người đó đã nói Liễu Thượng Thư là bị quan sai dưới tay hần đánh, vì sao hôm nay nàng lại thừa nhận?

Nàng cùng Bất Hối giao đấu một lần, biết nàng không thập phần khó đối phó, lập tức xốc lại mười phần tinh thần.

"Thật là người làm?" Phượng Kinh Thiên không thể tin được lại hỏi một lần, tuy không biết Liễu Thượng Thư bị đánh thành bộ dáng gì, nhưng nghe Lệ Quý Phi miêu tả, như vậy rất thảm.

Bất Hối cười gật gật đầu, lần này cho dù là Phượng Kinh Thiên muốn bảo vệ nàng cũng không được, đánh quan nhất phẩm triều đình, đây là trọng tội, phong hào Hộ Quốc Công Chúa cũng không thể để lại.

Lập tức trong mắt hiện lên trách cứ, tại sao phải thành thực như vậy.

"Hoàng Thượng, người xem đi, Thất Công Chúa cũng đã thừa nhận, lần này tin tưởng nô tì thôi, hu hu. Huynh trưởng đáng thương của ta, năm đó đã vì Hoàng Thượng lập được công lao, hiện tại tuổi tác đã lớn như vậy còn chịu khổ như vậy, hu hu. Để phụ thân thiếu chút nữa người đầu bạc tiễn người đầu xanh."

Lệ Quý Phi đương nhiên hiểu rõ Phượng Kinh Thiên, hần rất bất công, năm đó sau khi Duệ Quý Phi xuất hiện liền sủng nàng lên trời, mặc kệ nàng nói cái gì, làm cái gì đều là đúng, hiện tại nữ nhi của nàng cũng là như vậy, vừa về đến liền đoạt vị trí nữ nhi của mình, nàng không cam lòng, lần này nhất định phải để nàng rơi vào vực sâu vạn trượng.

"Vô liêm sỉ, người như thế nào có thể càn quấy như vậy, đại thần trong triều người có thể đánh sao? Lát nữa theo Trẫm đến Liễu phủ bồi tội." Phượng Kinh Thiên nghĩ một chút, đột nhiên lớn tiếng quở trách.

Lời này tuy nghe ra là quở trách, nhưng người sáng suốt vừa thấy liền biết, Hoàng Thượng đây là đang thiên vị Thất Công Chúa, xem ra Liễu Thượng Thư lần này bị đánh vô ích.

Bất Hối cũng minh bạch ý tứ trong lời của hần, trong lòng hơi cảm động, nhưng nàng nếu dám làm liền dám đảm đương, lông mày nhíu lại, mở miệng nói: "Phụ Hoàng không hỏi một chút Bất Hối tại sao lại đánh hần?"

Chương 93: Thiên hạ đệ nhất lâu!

Lời vừa nói ra, trong lòng những đại thần này đều xuất hiện một loại cảm giác, đó chính là lần này Liễu Thượng Thư khẳng định bị đánh.

Đồng dạng, Lệ Quý Phi cũng đành chỉ tiếng khóc, trong lòng suy nghĩ nên ứng phó như thế nào, sau khi biết nàng đánh người, Phượng Kinh Thiên cũng không muốn trị tội của nàng, hiện tại nếu có lý do lại càng không trị tội nàng.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đánh đại quan trong triều, đây chính là phạm vào luật lệ Phượng Quốc, trên triều nhiều đại thần như vậy, còn có Phượng Kinh Thương ở đây, chỉ cần đều nói chuyện cho Liễu Thượng Thư, Hoàng Thượng dưới áp lực cũng phải trị tội nàng.

"Người giải thích rõ ràng cho Trẫm, chuyện này hôm nay phải điều tra thêm rõ ràng, mặc kệ là lỗi của ai, Trẫm tất phải nghiêm trị không tha!" Phượng Kinh Thiên nghe Bất Hối nói xong, mâu quang nhất chuyển, vừa rồi là hấn quá mức lo lắng, nóng lòng muốn nàng thoát tội, hiện tại xem ra, nàng cũng không phải là một công chúa kiêu căng không biết nặng nhẹ.

Có những lời này của Phượng Kinh Thiên, Bất Hối cũng không biết, đối với Liễu Thượng Thư ngày thường sờ tác sờ vi, Phượng Kinh Thiên ít nhiều là biết chút ít, nếu không cũng sẽ không nói như vậy, xem ra hấn hôm nay không có cơ hội trở mình.

Cho nên tạm dừng một phen, đi đến bên người Lệ Quý Phi lạnh giọng chất vấn: "Lệ Quý Phi, chẳng lẽ Liễu Thượng Thư không nói cùng người, tại sao hấn lại bị Bản Công Chúa đánh sao? Chẳng lẽ đang êm đẹp Bản Công Chúa lại dẫn người đến Thượng Thư phủ đánh hấn?"

Đối với điểm này, Lệ Quý Phi đã sớm nghĩ trả lời như thế nào, gọi lên khoe môi cao giọng nói: "Điểm này đương nhiên nói qua, bởi vì có người bầm báo nói, trên mỏ của Thất Công Chúa sử dụng lao động trẻ em phi pháp, cho nên Liễu Thượng Thư phải đi chấp pháp."

"Cũng bởi vì một lao động trẻ em, phải làm phiền Thượng Thư đại nhân tự mình đi?" Bất Hối cũng không nóng lòng phản bác, tiếp tục mở miệng hỏi.

Lệ Quý Phi không nghĩ tới Bất Hối cũng không phản bác, cho nên chỉ có thể tiếp tục trả lời: "Đó là bởi vì thân phận Công Chúa, nếu người khác đi căn bản là không dám ở trên quặng của Công Chúa bắt người, nhớ rõ ngày đầu tiên công chúa tiếp nhận mỏ liền đánh hộ bộ Lưu Thị Lang một cái tát, còn muốn giam giữ hấn, Bản Quý Phi nhớ rõ một Công Chúa là không có quyền bắt người!"

Việc này đại thần đương triều đương nhiên đều biết, bọn hấn đều là một đảng phái, nghe Lệ Quý Phi nói xong nhao nhao phụ họa, hiện tại người còn đang giam giữ bên trong, liền chờ đồng thời trị tội Bất Hối.

"Bản Công Chúa phải trả lời người vấn đề này, tại sao lại đem Lưu Thị Lang bắt lại." Nhìn thoáng qua Lệ Quý Phi, xoay người hướng Phượng Kinh Thiên nói: "Phụ Hoàng, ngày ấy Bất Hối nghe nói thợ mỏ bị chôn ở sơn động liền đến chỗ mỏ, thời gian trôi qua đã gần một ngày, quan phủ chỉ thông trước cửa quặng, tiếp tục như vậy thợ mỏ bên trong đều mất mạng."

"Lúc này Bản Công Chúa hỏi hấn tình huống trên quặng, hấn còn nói những người đó khả năng đã sớm chết, không thể vì cứu người mà phá hủy quặng mỏ, nếu không sẽ tổn thất rất nhiều bạc. Thử hỏi, một quan phụ mẫu không lấy an nguy dân chúng làm chủ, ngược lại đem bạc đặt ở vị trí đầu tiên, người như thế không nên đánh sao? Không nên bắt sao? Các người cũng biết, nhiều năm qua, bởi vì loại thái độ này của hấn, không ít thợ mỏ vô tội đã chết?"

Chất vấn phía sau là hướng về các đại thần trong triều nói, nhưng bọn hấn cũng không có phản ứng gì, bởi vì ở trong mắt bọn hấn, những người đó đều là tiện mệnh, chết thì chết.

Nhưng lời này nghe vào trong tai Phượng Kinh Thiên liền không như vậy, Hoàng Thượng đương nhiên lấy dân chúng thiên hạ làm trọng, hấn là Hoàng Thượng tốt, là không thể dễ dàng tha thứ chuyện này phát sinh.

"Việc này giao cho Binh bộ nghiêm tra, nếu việc này là thật, Trẫm nhất định sẽ không tha thứ hần." Những lời này là nói cho Bất Hối nghe, cho nàng một cái đảm bảo, để nàng yên tâm, sẽ không bỏ qua những kẻ ăn hối lộ trái pháp luật này.

Bất Hối đối với Phượng Kinh Thiên gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nói với Lệ Quý Phi: "Trở lại vấn đề thứ nhất, chuyện sử dụng lao động trẻ em phi pháp, đối với chuyện này, Bản Công Chúa có cùng thái độ với Liễu Thượng Thư, đối với người như thế, nhất định phải nghiêm trị không tha!"

Lệ Quý Phi đột nhiên cảm thấy hôm nay rất có khả năng không công mà lui, trọng yếu nhất là còn có thể đem sự tình nháo lớn, bắt đầu hối hận, sau đó nhìn Phượng Kinh Thương liếc mắt một cái, ý bảo hần mở miệng.

"Bất Hối nói rất đúng, vậy Hoàng Thúc muốn hỏi, Bất Hối có sử dụng lao động trẻ em hay không?" Phượng Kinh Thương cũng minh bạch, chuyện hôm nay sợ là không có biện pháp xoay chuyển, lại hảo hảo đánh giá một phen chất nữ này, thời điểm trận đấu thuyền rồng ngày ấy liền cảm thấy nàng không tầm thường, hiện tại quả nhiên như thế.

"Bất Hối hi vọng Hoàng Thúc có thể nghiêm tra, trả lại cho Bất Hối một công đạo." Bất Hối nhìn hần một cái, xem ra địa vị Đại Công Chúa ở trong lòng hần rất lớn.

"Nếu không phải lỗi của Bất Hối, chắc chắn sẽ trả lại trong sạch cho người, người tới, mang thợ mỏ trên núi vào." Ngày hôm qua suốt đêm liền phân phó, cho nên những người này đã sớm mang tới trong cung.

"Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến."

Trong số người tới cũng có Trương Hải, nhìn đến Bất Hối bình yên đứng trên đại điện mới thả tâm xuống, bọn hần sợ việc này liên lụy đến nàng.

"Bốn Vương hỏi các người, trên quặng có một người kêu Tiểu Quế Tử?"

"Hồi bẩm Vương gia, có người Tiểu Quế Tử này." Trương Hải cũng không nói dối.

"Vậy hần năm nay bao nhiêu tuổi?" Phượng Kinh Thương cũng không sợ những người thợ mỏ này nói dối, chỉ cần bọn hần thừa nhận là được, về chứng minh hộ tịch Tiểu Quế Tử đều đã chuẩn bị tốt.

"Tiểu Quế Tử năm nay mười tuổi." Nói tới chỗ này, trong lòng Trương Hải một trận quặn đau, hài tử mới mười tuổi đã bị người đánh chết.

Phượng Kinh Thương không nghĩ tới dễ dàng như vậy, chứng cứ chuẩn bị tốt trước đó vô dụng: "Thất Công Chúa, bây giờ còn muốn nói gì?"

Bất Hối cười lạnh, hôm nay để cho bọn hần biết, cái gì gọi là nâng đá đập chân mình.

"Trương Hải, Bản Công Chúa hỏi người, Tiểu Quế Tử là ở quặng thượng làm việc sao?"

Nghe vấn đề của Bất Hối, Phượng Kinh Thiên cười nhạt, chỉ cần thừa nhận có người này là được, chuyện hần làm việc đúng là có rất nhiều người làm chứng.

"Hồi Công Chúa, Tiểu Quế Tử đúng là làm việc trên quặng, hần là hài tử một vị làm việc trên quặng trước kia, về sau người kia bởi vì quặng mỏ sụp xuống bị chôn chết, vốn phải có bạc bồi thường, nhưng lại bị những quan sai này lấy hết, Trương Đại tẩu đi tìm những người đó lý luận, nhưng ——"

Nói tới đây, thanh âm Trương Hải nghẹn ngào, vài vị thợ mỏ còn lại cũng một dạng, trong mắt hàm chứa nước mắt, chờ cảm xúc hần ổn định một chút rồi nói tiếp: "Nhưng những kẻ không bằng cảm thú này thấy Trương tẩu xinh đẹp liền cưỡng hiếp nàng, khi đó trong bụng của nàng lại đang có hài tử, sau cùng lại tàn nhẫn móc hài tử ra, Trương tẩu đáng thương cứ như vậy một thi hai mệnh."

"Sau cùng Trương gia chỉ còn lại một mình Tiểu Quế Tử, chúng ta cũng không dám đem sự thật nói cho hần, vốn chúng ta muốn kiếm tiền nuôi dưỡng hần, nhưng đứa nhỏ này có chí khí, không chịu tiếp nhận ý tốt của chúng ta, muốn tự mình làm việc nuôi sống chính mình, sau khi những quan sai này nghe nói liền trực tiếp dẫn hần lên núi đánh một trận."

"Vô liêm sỉ, đi đem những người đó toàn bộ giam lại cho trẫm, đường đường dưới chân thiên tử, cư nhiên còn có loại phạm pháp này." Phượng Kinh Thiên thật sự nổi giận, Phượng Thành là hoàng thành Phượng Quốc, ở dưới mí mắt của hần cũng có loại chuyện này, huống chi địa phương khác, đột nhiên cảm

thấy mấy năm nay bởi vì hoài niệm đối với Duệ Quý Phi chậm trễ quá nhiều chuyện.

Nàng thích nhất chính là mình được cho một người yêu dân, hiện tại nếu để nàng biết nhất định sẽ thất vọng.

"Phụ Hoàng, những người đó Bất Hối đã hạ lệnh xử trí." Bất Hối ngăn lại, đối với Phượng Kinh Thiên nói.

"Làm rất tốt!" Phượng Kinh Thiên cảm thấy hắc đã khôi phục lại ý chí chiến đấu, Bất Hối rất giống Duệ Quý Phi trước kia, không thể vừa mắt loại chuyện bất bình này.

Trong mắt Phượng Kinh Thương hiện lên một tia âm u, hắc không nghĩ tới những người đó cư nhiên ngay cả loại chuyện súc sinh này đều có thể làm được.

Trong lòng Lệ Quý Phi cũng có một chút kích động, tuy nàng biết những người phía dưới Liễu Thượng Thư ỷ vào tên tuổi của hắc làm xằng làm bậy, lén lút cũng không có gì, để Hoàng Thượng biết liền không được.

Nghĩ vậy, trong lòng càng thêm hối hận, nếu không phải nàng đến đại điện nháo, liền không có cơ hội để những thợ mỏ này nhìn thấy Hoàng Thượng, như thế mặc kệ bọn hắc nói cái gì Hoàng Thượng sẽ không biết.

Sự tình đã đến nước này, đã không có đường quay lại, cho nên Phượng Kinh Thương tiếp tục hỏi: "Những quan sai này quả thật đáng chết, như vậy, Thất Công Chúa cũng không nên sử dụng lao động trẻ em."

Nghe vậy, Bất Hối khéo môi gợi lên cười lạnh, nàng tại sao phải sợ hắc, bất quá khi nàng không mở miệng, Trương Hải tiếp tục nói: "Công Chúa không sử dụng lao động trẻ em, sau khi Công Chúa tiếp quản mỏ, phát ra cho chúng ta một năm tiền công, chúng ta có tiền tự nhiên sẽ không để Tiểu Quế Tử tiếp tục làm việc, chính hắc cũng có tích góp, cho nên tìm một trường học, tính toán hảo hảo học tập, về sau có thể trở nên nổi bật, ngày hôm qua hắc lên núi nói với chúng ta chuyện này, nhưng ——"

Nói đến đây, Trương Hải nhin không được nhắm mắt lại, hai tay trong ống tay áo gắt gao nắm lại thành quả đấm, lấy này mới có thể đem hận trong lòng áp xuống.

"Nhưng hôm qua, Liễu Thượng Thư dẫn người đến không nói hai lời liền bắt hắc lại, bảo chúng ta chỉ chứng Công Chúa sử dụng lao động trẻ em, chúng ta không nguyện nói láo, hắc liền cho người đánh chúng ta, sau đó còn treo Tiểu Quế Tử trên cây, hắc chỉ muốn được đi học, hắc chỉ là một hài tử vừa tròn mười tuổi."

Sau khi nói xong nời này, trong mắt mấy thợ mỏ phía sau kia cũng xuất hiện nước mắt, những người làm quan này quá mức tàn nhẫn.

Chuyện xảy ra hôm qua đều là Liễu Thượng Thư trở về nói, quan sai đi theo hắc đều bị xử tử, còn loại chuyện này hắc không hề cảm thấy có cái gì sai, cũng chưa nói, cho nên Phượng Kinh Thương, Lưu Quý Phi căn bản là không biết.

"Người nói là thực?"

Ngay lúc này, ngoài cửa đi tới một người mặc triều phục, đúng là Liễu Thừa tướng đương triều, cũng là phụ thân Liễu Thượng Thư, hắc hôm nay cũng không vào triều sớm, nhưng hắc sợ Phượng Kinh Thiên sẽ bao che nữ nhi, cho nên mới tiến cung, không nghĩ tới ở ngoài điện nghe được như vậy.

"Đương nhiên là thật, hôm qua Tiểu Quế Tử ở trường đọc Bán thiên thư, bên trong rất nhiều người có thể làm chứng, hắc còn nói, có một hài tử tuổi còn nhỏ bị khi dễ, hắc còn giúp, phụ mẫu hài tử kia cho hắc hai cái bánh bao, lấy tới cho chúng ta xem, việc này điều tra sẽ biết."

Trương Hải trong lòng có chút tức giận, vì sao bọn hắc nói sẽ bị nghi ngờ?

"Nghịch tử, nghịch tử!"

Liễu Thừa tướng hôm qua vốn bởi vì chuyện của con một cổ hỏa, kìm nén một bụng khí, hiện tại lại nghe đến chuyện này, thêm lớn tuổi, lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Phụ thân ——"

"Thừa tướng đại nhân ——"

Người bên cạnh hần nhanh nâng hần dậy, ngay cả Phượng Kinh Thiên cũng đã đứng lên: "Nhanh để ngự y khám chữa bệnh."

Bất Hối cũng đã nghe nói qua, Liễu Thừa tướng tính tình chính trực, cần chính ái dân, hôm nay vừa thấy, xem ra là thật, chỉ là không biết, vì sao con hần cùng hần kém lớn như vậy.

"Phái người xuống tra."

Khi Liễu Thừa tướng bị dẫn đi, Phượng Kinh Thiên quyết định tự mình xử lý việc này, nguyên bản hần cũng đã nghe có người nói Liễu Thượng Thư chuyện làm ác, nhưng ngại Liễu Thừa tướng, hần cũng mở một mắt nhắm một mắt, cho là có phụ thân như vậy có thể hư hỏng đến mức nào?

Nhưng ——

"Hiện tại Bản Công Chúa muốn hỏi Phụ Hoàng một chút, người như thế không nên đánh sao?"

"Đáng đánh, người như thế cho dù đánh chết cũng xứng đáng! Người tới, đến phủ Thừa Tướng bắt hần tới cho trẫm!" Phượng Kinh Thiên là thật sinh khí, lần này nhất định phải nghiêm tra việc này, tuyệt không nuông chiều.

"Hoàng Thượng, huynh trưởng hiện tại toàn thân đều là thương tổn, không thể di động, hơn nữa, cái kia bất quá là một dân đen mà thôi, cho bọn hần thêm chút bạc là được." Lệ Quý Phi nhìn thấy Phượng Kinh Thiên phát hỏa, nàng khẩn trương đứng ra nói, nàng cho rằng, mặc kệ nói như thế nào, Phượng Kinh Thiên đều xem mặt mũi Liễu gia thả cho Liễu Thượng Thư một đường.

"Xin Hoàng Thượng bớt giận."

Những đại thần này rất nhiều đều là đảng phái Liễu gia, tự nhiên là cầu tình cho Liễu Thượng Thư.

Phượng Kinh Thiên nhìn thấy nhiều người cầu tình như vậy, lúc này cũng khó xử, mặc kệ nói như thế nào, Liễu Thừa tướng lúc trước đúng là vì Phượng quốc lập công, hơn nữa hần chỉ có một nhi tử như vậy, không muốn để hần quá mức thương tâm.

Nghe vậy, Bất Hối lông mày nhíu lại, lạnh giọng nói: "Dân đen? Dân đen theo như lời Lệ Quý Phi là ý tứ gì, chẳng lẽ cũng bởi vì hần không có tiền liền là dân đen sao? Vậy xin hỏi, hiện tại Bản Công Chúa so với Quý Phi Nương nương có tiền hơn, vậy Bản Công Chúa có phải cũng có thể gọi người dân đen không?"

"Người ——" Lệ Quý Phi không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên dám ở trước mặt Phượng Kinh Thiên nói nàng là dân đen, lập tức phát hỏa, nhưng Bất Hối không cho nàng cơ hội nói, tiếp tục nói.

"Nói cho người, ở trong mắt Bản Công Chúa, cái các người gọi là dân đen này so với người mạnh hơn nhiều, ít nhất người ta là dựa vào sức lao động của mình kiếm cơm, dựa vào hai tay mình kiếm tiền, nhưng người thì sao, người làm được gì? Nếu không phải do xuất thân tốt hơn, không tiến cung, người còn không bằng các nàng!"

"Lại còn một điểm, người nói Tiểu Quế Tử bị đánh chết trả tiền là có thể, vậy không phải Bản Công Chúa hiện tại đánh người đã chết sau đó cũng bồi người tiền bạc là có thể? Yên tâm, mạng của người Bản Công Chúa tuyệt đối có thể bồi được!"

Bốp!

"Đây là một thỏi vàng, đây là Bản Công Chúa bồi thưởng một cái tát vừa rồi kia."

Một tát này đánh xuống, Lệ Quý Phi bị đánh ngã xuống đất, khóe miệng chảy ra máu, ác độc nhìn Bất Hối.

"Bất Hối!"

Trong giây lát Phượng Kinh Thiên liền phản ứng kịp, cảm thấy Bất Hối có chút quá phận, mặc kệ nói như thế nào, Lệ Quý Phi cũng là nữ nhân của hần, xét bối phận cũng là mẫu phi của Bất Hối, như thế nào có thể tùy ý động thủ, lại còn trước mặt các vị đại thần.

"Làm sao vậy? Phụ hoàng cảm thấy mất mặt sao? Vậy người có nghĩ tới hay không, những người đó ngay cả mạng sống cũng không còn. Huống hồ, đây không phải phương thức như lời vừa rồi của Quý Phi nương nương sao? Đả thương, đánh chết người rồi thưởng tiền là có thể, Bất Hối đã bồi đền nàng một trăm lượng hoàng kim." Đối với biểu hiện vừa rồi của Phượng Kinh Thiên, Bất Hối cũng không tức giận, chẳng lẽ làm ra chuyện thương thiên hại lí như vậy vẫn còn không xử phạt sao?

Nhóm người thợ mỏ này một mực quỳ trên đại điện, nhìn đến Bất Hối một câu một câu chất vấn Hoàng Thượng, đánh Quý Phi vì bọn họ nói chuyện, thiếu chút nữa liền khóc lên, từ khi bọn họ sinh ra đời này nhất định đều bị người khinh thường, cho nên đối với loại vũ nhục này cũng sớm luyện thành thói quen.

Nhưng đến nghe Bất Hối nói mới cảm thấy bọn họ cùng những người trên đại điện này cũng không có gì bất đồng, bọn họ không trộm không cướp, dựa vào chính mình cố gắng kiếm tiền, dựa vào cái gì liền muốn kém một bậc, nhất thời sống lưng cũng thẳng lên.

"Hu hu. Hoàng Thượng, người nên vì nô tì quyết định hu hu." Lệ Quý Phi biết Phượng Kinh Thiên đã tức giận, cho nên tiếp tục khóc nháo, có lẽ như vậy có thể trị tội Bất Hối.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng Bất Hối liền biết ý tứ của nàng, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cho rằng như vậy liền xong sao? Trò hay mới vừa bắt đầu thôi.

"Phụ Hoàng, Bất Hối thứ cho ngài xem."

Dứt lời, từ trong lồng ngực lấy ra một xấp giấy, Lý công công khẩn trương đi tới tiếp nhận, sau đó trình đến trước mặt Phượng Kinh Thiên.

Phượng Kinh Thiên không biết Bất Hối lấy ra là cái gì, tò mò mở ra nhìn một chút, chỉ cần liếc mắt một cái, nộ khí của hắn liền nổi lên, sau đó lật chuyển từng trang, càng nhanh mặt càng đen.

Chỉ thấy phía trên viết tội trạng từ khi Liễu Thượng Thư làm quan, thời gian, địa điểm, sự kiện, đều viết rõ ràng, hắn tin tưởng nếu có thể viết ra những thứ này, khẳng định là có chứng cứ.

Thời điểm vừa mới bắt đầu chẳng qua là nhận bạc một vài quan viên làm một chút việc nhỏ, về sau lòng tham càng lúc càng lớn, thu bạc càng ngày càng nhiều, làm chuyện cũng càng lúc càng lớn, chỉ là vài năm đầu, dân chúng vô tội chết ở trên tay những người đó nhiều không kể xiết.

Gian dân cướp bóc, giết người phóng hỏa, chỉ là trong đó một điều là có thể chém đầu.

"Người tới, sai người đến phủ Thừa Tướng, đem Liễu Thượng Thư trực tiếp giam vào Thiên Lao, không cho bất luận kẻ nào thăm viếng, mặt khác, đưa Lệ Quý Phi về tẩm cung, không được bước ra tẩm cung nửa bước."

Những tội trạng này quá mức kinh hãi, tuy biết đây là sự thật, nhưng còn cần đi chứng thực, này cũng không phải là chuyện một mình Liễu Thượng Thư, liên lụy đến đại thần trong triều, tất phải thận trọng.

Còn như Lệ Quý Phi, nàng ở trong hậu cung sở tác sở vi hắn cũng có nghe thấy, nhưng những nữ nhân hậu cung hắn cũng không để ý, cũng tùy ý nàng, nhưng thông qua chuyện này, nàng khẳng định cũng tham dự vào.

Thánh chỉ vừa ban, không có đường sống vẫn hồi, tuy Lệ Quý Phi không thấy Bất Hối trình lên là cái gì, nhưng ngầm lại liền biết, nhất định là tội trạng của Liễu Thượng Thư, trước mặt bồng tối sầm, tiếp theo liền té xỉu trên đại điện.

Những đại thần này lại càng như vậy, trong bọn họ không có vài người sạch sẽ, xem ý tứ Hoàng Thượng nhất định là muốn tra rõ, trong lòng đều nóng nảy, sau khi tan triều nhất định phải nghĩ tất cả biện pháp, đem chính mình rửa sạch.

Phượng Kinh Thiên lại nhìn thoáng qua Bất Hối, lời nói kia của nàng kỳ thật làm hắn có chút rung động, hơn nữa làm việc vô cùng quả cảm, mạnh mẽ vang dội, cho dù về sau không làm nữ đế, cũng có thể phụ tá đế vương, tiếp theo tuyên bố nói: "Mặt khác, từ nay về sau, Hộ Quốc Công Chúa được hưởng quyền lợi nhất phẩm khâm sai đại thần, từ quan nhất phẩm triều đình, cho tới dân chúng địa phương, chỉ cần có phạm pháp loạn kỷ cương, có thể tiền trạm hậu tấu."

Hắn tin tưởng, sau khi cho Bất Hối quyền này, những đại thần này khẳng định sẽ thu liễm rất nhiều.

Nghe vậy, Bất Hối nhú mày, nàng đương nhiên biết ý tứ Phượng Kinh Thiên, tuy phiền toái nhưng mới phần có lợi, lập tức đi lên phía trước tạ ơn.

Lệ Quý Phi bị người khiêng đi, Phượng Kinh Thiên liền tuyên bố bãi triều, có thể là mệt mỏi, liền trực tiếp trở về nghỉ ngơi.

Bất Hối cũng vội vàng ly khai, hôm nay còn có một cửa hàng muốn khai trương.

"Cái gì, người nói cậu bị nhốt vào Thiên Lao, mẫu phi bị giam cầm? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đêm qua không phải bảo đảm với ta nhất định phải trị tội nàng sao?" Phượng Uyển Tình không dám tin nhìn Phượng Kinh Thương, từ khi Phượng Kinh Thương vào triều, nàng vẫn ở lại khách điểm này chờ tin tức.

Nàng hôm nay cố ý sai người đến Bát Tiên Lâu đặt một bàn tiệc rượu, chờ tin tức Bất Hối bị giam giữ, kết quả lại là tin tức cậu mình cùng mẫu phi bị giam giữ.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thương nhú mày, hẳn thật không nghĩ tới mấy năm nay Liễu Thượng Thư làm nhiều chuyện như vậy, bình thường chỉ biết là hắn thích tham ô, có quan nào không tham, cho nên cũng không để ý, nhưng hiện tại.

"Thương, người nhất định phải nghĩ biện pháp, cậu ngày thường đối đãi chúng ta không tệ, không thể trơ mắt nhìn hắn như vậy." Phượng Uyển Tình thấy Phượng Kinh Thương không nói chuyện, khẩn trương khẩn cầu nói.

Chuyện Liễu Thượng Thư mấy năm nay, rất nhiều nàng đều rõ ràng, nhưng nàng cũng giống Lệ Quý Phi, cảm thấy những người này đều là dân đen, chết thì chết, còn một điểm, trong lòng nàng luôn nói với chính mình, nếu muốn đi lên vị trí kia, hy sinh là khó tránh cho, năm đó Phượng Kinh Thiên chẳng phải dẫm xuống vô số thi cốt lên được sao?

"Người đừng lo lắng, Bốn Vương nhất định sẽ nghĩ biện pháp." Hắn không muốn thấy nhất là nàng khóc, nghĩ lại lúc còn rất nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nhân kia liền thích nàng.

Hắn từ nhỏ đã được chiếu cố rất tốt, vừa sinh hạ đã được tiên hoàng sủng, có thể nói là lớn lên trong hũ mật, nhưng về sau tiên hoàng qua đời, mẫu phi cũng không còn, chỉ còn lại một mình chính hắn, thập phần cô độc.

Những nô tài bên người đều là nịnh bợ mình, tuy cùng Phượng Kinh Thiên quan hệ rất tốt, nhưng hắn luôn vội vàng quốc sự, cho nên càng ngày càng cô độc, mãi đến khi gặp nàng, đáng yêu của nàng, cười khê mang đến vui vẻ cho hắn, sau đó đem những thứ tốt nhất của mình đều cho nàng, sủng nàng, nhìn nàng từ từ lớn lên, sau cùng trưởng thành một đại cô nương.

Không biết từ lúc nào, cái loại quan tâm của hắn trở thành tình yêu, tâm cũng rơi vào tay giặc, về sau nghe nói nàng muốn thành thân, trong lòng hắn thập phần bi thống, đêm đó uống rất nhiều rất nhiều rượu, sau khi say hắn có một giấc mộng, ở trong mộng, chất vấn nàng vì sao phải lập gia đình, vì sao phải thuộc về một nam nhân khác, về sau, hắn phóng túng chính mình, rốt cục chiếm được nàng, đó là giấc mộng đẹp nhất của hắn.

Nhưng hôm sau tỉnh lại nhìn đến nàng nằm bên cạnh mình, hắn mới phát hiện, kia căn bản không phải là mộng, toàn bộ đều là sự thật, hắn cư nhiên cưỡng nàng.

Từ đó về sau, bọn hắn bắt đầu, tuy vẫn lén lút nhưng bọn hắn rất yêu nhau, nhưng, hắn vẫn cảm thấy thực xin lỗi nàng, cũng chỉ có thể đối nàng càng ngày càng tốt, mãi đến khi Lệ Quý Phi phát hiện quan hệ bọn hắn.

Nàng chẳng những không phản đối, lại vẫn ra sức giúp đỡ, hơn nữa còn nói, nếu muốn Tình nhi có ngày lành, liền đi lên cái vị trí kia, như vậy mới có thể quang minh chính đại, cũng là khi đó, hắn dần dần có dã tâm, bắt đầu theo đuổi quyền lực, mục đích chính là vì có thể để nàng hạnh phúc.

Chiếm được đảm bảo của Phượng Kinh Thương, Phượng Uyển Tình lại dựa sát vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, trong lòng cũng kiên định lại.

Kỳ thật, nàng cũng thương hắn, thích từ nhỏ, đến tình yêu lớn lên, tại thời điểm hắn uống say chủ động quyến rũ hắn, để hắn tưởng rằng thua thiệt chính mình, cho nên mới cùng mình cùng một chỗ.

Chẳng qua nhiều năm như vậy, loại phương thức lén lút này đã làm nàng giầy vò đến thở không nổi, cho nên nàng mới hi vọng đạt được quyền lực, chỉ cần có quyền lực, như thế cái gì đều đã có.

Mà quyền lực của nàng, không thể chỉ dựa vào Phượng Kinh Thương, còn cần Liễu Thượng Thư, hắn ở trong triều nhiều năm như vậy, mục đích chính là thu thập quyền lực, cho nên, không thể vào thời điểm mấu chốt thất bại trong gang tấc.

Hai người lại triền miên một hồi Phượng Uyển Tuyết liền ly khai, nói như thế nào nàng hiện tại cũng là người đã có phu gia, cho dù chán ghét nam nhân kia nàng vẫn phải trở về.

Người Phượng Uyển Tuyết gả là đương triều Trấn Quốc Công, lúc trước cũng là vì lợi ích mới gả đi, nhưng nam nhân này thật sự là một kẻ không giúp được gì, không chỉ thường xuyên sinh bệnh, nhưng lại thích cờ bạc, thời gian một tháng có nửa tháng là bệnh ở trên giường, thời gian nửa tháng còn lại là cùng một đoàn người không đứng đắn.

Các nàng thành thân đã mười năm, cho tới bây giờ còn chưa viên phòng.

"Phò mã lại đi ra ngoài sao?" Trở lại phủ công chúa, Phượng Uyển Tình hướng về Liên Nhi hỏi.

Ánh mắt tiểu nha hoàn có chút né tránh, nhưng vẫn mở miệng nói: "Phò mã đã hồi phủ."

"Sao lại thế này?" Phượng Uyển Tình vừa thấy liền biết nàng có chuyện gì gạt mình, lạnh giọng hỏi.

"Phò mã hẩn, hẩn dẫn theo một nữ nhân trở về." Liên Nhi cuối cùng vẫn nói ra, bằng không đợi Đại Công Chúa biết chuyện này sẽ không bỏ qua cho mình.

Nghe vậy, Phượng Uyển Tuyết lập tức đem tất cả đồ trên bàn ném trên mặt đất, vốn hôm nay nàng đã một bụng hỏa không chỗ phát tiết, hiện tại mượn hẩn phát tiết. Nhưng nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, nàng thường xuyên ra ngoài cùng nam nhân khác hẹn hò.

"Lăng Tiêu, người lẩn ra đây cho Bản Công Chúa." Phượng Uyển Tình vừa đi vừa mắng to, nàng tuyệt đối không thể tha thứ tướng công mình ở bên ngoài có nữ nhân khác, tuy bọn hẩn không có cùng phòng.

Trong gian phòng, một nữ tử nhỏ xinh đang cười trên người một nam tử tà mị lười biếng chà lưng cho hẩn, nam tử này một đầu tuyết trắng, ngũ quan lập thể, nhưng sắc mặt có vẻ trắng xanh, vừa thấy liền là bộ dáng quanh năm sinh bệnh. Hai mắt tối đen tuy sáng ngời nhưng không chút tinh thần, phá hủy hình tượng chinh thế, giờ phút này khép hờ hai mắt, hưởng thụ nữ nhân phục vụ.

Nghe tới thanh âm Phượng Uyển Tình, hai người người đều không có phản ứng, giống như không nghe thấy.

"Thế tử gia, tay nghề Tiểu Hồng thế nào a?" Động tác nữ tử trên lưng càng mềm nhẹ, tựa đầu nằm ở bên tai nam tử nói.

Thời điểm Phượng Uyển Tình vào nhìn đến liền là một màn này, nàng không nghĩ tới nam nhân bệnh lao kia còn có năng lực tìm nữ nhân.

"Lăng Tiêu, người ăn ở đều ở địa bàn Bản Công Chúa, hiện tại còn dám đem loại nữ nhân không đứng đắn này về, người nào cho người lá gan lớn như vậy?" Phượng Uyển Tình cầm roi da trong tay, trực tiếp hướng nữ nhân kia quăng qua.

Bốp!

Roi trực tiếp đánh lên người nữ tử kia, y phục trực tiếp vỡ tan, một vết máu hiện ra, còn một phần roi lại mẩu ngẫu nhiên đánh trên người Lăng Tiêu, đến lúc này hẩn mới miễn cưỡng mở mắt.

"Để bản thế tử nhìn xem, nha, thật ác độc, đã đổ máu, đi, chúng ta đi tìm lang trung xem một chút." Lăng Tiêu vẫn không nhìn Phượng Uyển Tình liếc mắt một cái, mà đem ánh mắt phóng tới trên người Tiểu Hồng trốn ở một bên khóc.

"Lăng Tiêu, Bản Công Chúa đang nói chuyện cùng người."

Bốp một cây roi lại vung qua, lúc này Lăng Tiêu mới nhìn nàng liếc mắt một cái, khóe miệng gợi lên cười nhạt nói: "Ôi, Thì ra là Đại Công Chúa đã về rồi, như thế nào không nói trước với bản thế tử một chút, như vậy bản thế tử liền không trở lại."

Tiếp theo, hẩn đứng dậy xuống giường, đi đến bên người Phượng Uyển Tình ngử ngử, trào phúng nói: "Uh~m, có một cổ hương vị nam nhân, còn có hương vị động dục, như thế nào, nam nhân kia không thỏa mãn người, trở về tìm bản thế tử phát tiết sao?"

Nghe vậy, Phượng Uyển Tuyết phút chốc thay đổi, không rõ hẩn vì sao nói như vậy, chẳng lẽ là phát hiện cái gì?

"Người dám vu tội Bản Công Chúa, Bản Công Chúa muốn đi tìm Phụ Hoàng, để chúng ta cùng cách." Phượng Uyển Tình không trả lời trực tiếp mà lại vung một roi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nàng hiện tại rất sợ hãi, nếu như thực bị Lăng Tiêu biết, vậy nàng liền xong rồi, đừng nói là nữ hoàng, Phượng Quốc đều dung không được mình, nhất định sẽ chìm lũng heo.

Sau khi Phượng Uyển Tình rời đi, Lăng Tiêu vừa rời vẫn vẻ mặt vô lại trên mặt tràn một tầng hàn khí, đối với nữ tử góc tường nói: "Theo sau, lần này nhất định phải tóm được người phía sau này."

*

Phượng Uyển Tình rời khỏi phủ công chúa trực tiếp chạy ra ngoài thành, tiếp theo thẳng đến một sơn trang tư nhân chân núi Phượng Sơn.

Người trong sơn trang nhận ra nàng, cho nên trực tiếp mở cửa để nàng đi vào, bắt quá xe ngựa lưu tại cửa, sau khi người vào sơn trang đổi sang một chiếc xe ngựa khác, toàn bộ có vẻ thập phần thần bí.

Bên trong sơn trang tuy nhìn không tới người nào, nhưng Phượng Uyển Tình biết, chỗ tối vẫn có cao thủ hộ vệ, hơn nữa bên trong sơn trang bày rất nhiều cơ quan ám khí, ngoại nhân muốn tiến vào thập phần khó.

Sau khi nàng tới cũng không lập tức nhìn thấy người nàng muốn tìm, chỉ có thể ngồi ở thiên điện chờ, lần này tìm đến nữ nhân này là nàng năm năm trước ngẫu nhiên quen biết, khi đó nàng lên núi dâng hương, bị người hạ thuốc mê, thời khắc mấu chốt là nữ nhân này cứu nàng.

Từ đó trở đi các nàng liền thường xuyên nói chuyện phiếm, từ từ phát hiện, nữ nhân này rất có trí tuệ, lúc trước gặp việc gặp đều là nữ nhân kia giúp giải quyết.

Nhưng thân phận nữ nhân này là gì chính mình cũng không biết, bình thường đều kêu nàng Liên cô, trừ lần đó ra hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả bộ dạng của nàng đều chưa từng thấy.

Đợi chừng nửa canh giờ, khi Phượng Uyển Tình sắp ngủ, cửa mở ra, một nữ tử mang theo khăn che mặt màu trắng đi đến: "Đại Công Chúa hôm nay có việc gấp tìm ta?"

Phượng Uyển Tình như là nhìn thấy cộng rơm cứu mạng, khẩn trương lôi nàng đến bên cạnh ngồi xuống: "Liên cô, lần này ta nên làm cái gì bây giờ. , hơn nữa hẳn có lẽ đã biết chuyện ta cùng Thương."

Nghe vậy, Liên cô nhướn mày, những việc phía trước nàng đều biết, chỉ có chuyện Lăng Tiêu là không dễ làm, qua nhiều năm như vậy Phượng Uyển Tình một mực hạ độc hãm, tuy là độc dược mạn tính nhưng nhiều năm qua như vậy vẫn không việc gì.

Hơn nữa âm thầm cũng không chỉ đối hãm hạ một lần sát thủ, nhưng vào thời điểm mấu chốt, không phải được người cứu, thì là có gì ngoài ý muốn phát sinh bị hãm trốn tránh, chỉ có một lần thương tổn nặng nhất, thiếu chút nữa liền chết, nhưng cuối cùng vẫn là sống lại.

"Chuyện Phò mã chúng ta suy nghĩ nghĩ biện pháp, còn chuyện khác, ta cảm thấy là thời điểm Công Chúa đăng cơ!"

Nghe lời của nàng, Phượng Uyển Tình sửng sốt, đăng cơ? Mà lúc này Phượng Kinh Thiên còn chưa chết, khó hiểu nhìn Liên cô.

"Công Chúa liền không nghĩ tới ——"

Nói đến đây, tại cổ khoa tay múa chân một phen, ý tứ của nàng Phượng Uyển Tình đương nhiên minh bạch.

Phượng Uyển Tình từ trên ghế đứng lên, ở trong phòng qua lại vài bước, mấy năm nay vẫn đều chuẩn bị đăng cơ sau khi Phượng Kinh Thiên chết, kỳ thật nhiều năm trước đã chuẩn bị tốt, nhưng Phượng Kinh Thiên vẫn sống rất tốt, cho nên mới tiếp tục chờ.

Nhưng hiện tại xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật sự còn có thể chờ đợi sao?

Trong mắt hiện lên một tia ám trầm, một đạo ác độc chi sắc hiện lên, nếu hẳn bất nhân, vậy đừng trách mình bất nghĩa.

*

Thời điểm Bất Hối trở lại phủ công chúa đã sắp buổi trưa, hôm nay cửa hàng lập tức liền khai trương, khẩn trương thay đổi y phục ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên cũng không ở phủ công chúa chờ nàng, hẳn có việc khác cần hoàn thành.

Thời điểm đi tới dãy phố buôn bán này, trên đường vẫn có rất nhiều người, thập phần náo nhiệt, gần đây cửa hàng Bất Hối khai trương, mỗi lần đều có thể làm cho người ta kinh hỉ, cho nên nghe nói hôm nay lại có một điểm muốn khai trương, sớm liền chờ ở tại nơi đó.

Bất Hối chạy tới vừa đến giờ lành, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích tới có vẻ sớm. Phượng Yêu các nàng vừa thấy nàng đến, khẩn trương vây quanh.

"Tiểu thư, Hoàng Thượng có làm khó người không?" Phượng Yêu lo lắng nhất chính là sợ nàng tiến cung bị khi dễ, cho nên lo lắng hỏi.

Bất Hối khước môi chứa ý cười: "Này không phải hảo hảo trở lại sao, người không phải muốn biết đối diện khai là điểm gì sao? Lập tức liền biết."

Nàng vừa nói như vậy, Phượng Yêu lập tức chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mà Nguyên Bích lại đứng ở bên người nàng không hề nhúc nhích, tâm tư cũng chưa tại cửa hàng, xem ra vẫn là vì cảm tình sở phiến.

Nhìn trong gian phòng, Hoa Thiên Thần đứng ở bên người Phượng Yêu, Lưu Vân cũng vẻ mặt tò mò đứng ở bên cửa sổ, nhưng Nam Cung Tuyết không thấy nữa.

Đùng đoàng.

Đúng lúc này, tiếng pháo nổ đình tai nhức óc vang lên, cửa hàng đối diện rốt cục khai trương, mà Nguyên Bích cũng bị tiếng pháo nổ kinh tỉnh, nhưng trong mắt vẫn có chút sầu lo, đứng ở nơi đó rầu rĩ không vui.

Dưới lầu dân chúng vây xem tâm tình đều rất vui vẻ, nhìn cửa hàng đối diện bình phẩm từ đầu đến chân.

"Người đoán lần này khai là điểm gì?"

"Bản công tử như thế nào có thể đoán được, Long Phượng Lâu kia mỗi lần khai điểm đều vô cùng mới mẻ, có thể đoán được bản công tử sẽ thành thần tiên."

"Người khoan hãy nói, ta cảm giác Phong Thập Tam kia lại vẫn thần, như thế nào nhiều trò như vậy."

"Mau nhìn, vải đỏ bóc xuống."

Người này vừa nói xong, tất cả mọi người không chớp mắt nhìn bảng hiệu dần dần lộ ra.

Chỉ thấy phía trên viết năm chữ vàng rồng bay phượng múa Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu.

Thiên hạ đệ nhất lâu?

Không phải Long Phượng Lâu sao? Chẳng lẽ nhà này không phải Phong Thập Tam khai?

Dân chúng vây xem đưa mắt nhìn nhau, quá mức ngoài ý muốn, vẫn cho là những cửa tiệm bên này đều là Long Phượng Lâu.

"Tiểu thư, như thế nào không phải Long Phượng Lâu?" Phượng Yêu mơ hồ nghe qua Bất Hối nói qua chuyện thương hiệu gì, nhưng hôm nay như thế nào sửa lại.

Kỳ thật Bất Hối ban đầu quả thật là muốn tạo ra một thương hiệu, nhưng về sau suy nghĩ, cây to đón gió. Nếu đều là một nhà, đến lúc đó cùng thanh danh lớn, tất sẽ ảnh hưởng đến lợi ích một vài người, hiện tại Chiến Cảnh Thiên còn chưa chưởng quản thiên hạ, cho nên các quốc gia vẫn có hoàng quyền, cho nên liền quyết định đồng thời sáng tạo mấy cái thương hiệu, dù sao đều là chính mình, gọi là gì đều không sao cả.

"Tên này không ổn sao? Sai sai, làm cái gì vậy?" Bất Hối cũng đi tới bên cửa, nhìn cửa hàng đối diện, tuy vội vàng, nhưng chính thể nhìn không sai.

Nghe vậy, Phượng Yêu hưng trí, trong đầu nghĩ lại nhiều cửa hàng, nhưng cùng tên này đều không giống: "Tiểu thư, Phượng Yêu đoán không được."

Bất Hối cười nhạt không nói, rất nhanh liền muốn công bố đáp án.

"Ngân trang lớn nhất lục quốc, thiên hạ đệ nhất lâu hôm nay khai trương tại Phượng Thành, hi vọng các vị chiếu cố nhiều hơn!" sau khi bảng hiệu để lộ, chương quây từ trong điểm đi ra, mở miệng đem nghi vấn trong lòng mọi người nói ra.

Thì ra là ngân trang!

Trong Phượng Thành là có mấy nhà ngân trang, nhà lớn nhất chính là Đại Thông ngân trang Chu chương quây chương quán, đại thần trong triều, thương nhân, dân chúng phổ thông có tiền bạc đều để vào nơi đó, chủ yếu là bởi vì trong lúc quốc chỗ nào cũng có, đến đâu cũng có thể đổi bạc.

Hiện tại mở một nhà ngân trang mới, tuy nói thật dễ nghe, thiên hạ đệ nhất lâu, nhưng ai biết có thể cuốn bạc chạy hay không, cho nên ngân trang mới cũng không hảo can.

"Các người nói, sẽ có người đem bạc tới nơi này sao?"

"Ta cũng không dám, ai biết có phải lừa đảo hay không, vẫn là mang đến Đại Thông ngân trang đi, ít nhất những kẻ có tiền bạc này đều đặt ở nơi đó."

"Đúng vậy, ta cũng không dám đem bạc để tại nơi này, trừ phi là có đại nhân vật nào lưu giữ trong này."

.....

Đối với ngân trang Bất Hối, những người vây xem nhao nhao nghị luận, nhưng suy nghĩ đều không sai biệt lắm, không dám đem bạc chính mình để tại nơi này.

Ngay lúc này, từ đầu đường chậm rãi đi tới một đám người, người cầm đầu mang theo mặt nạ, phía sau đi theo một đoàn người nâng nâng thùng, khi đi đến trước cửa tiệm Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu liền ngừng lại.

" Phong Thập Tam tới gửi bạc!"

Chương 94: Cướp đưa tiền bạc

Phong Thập Tam hiện tại là nhân vật đứng đầu, tại Phượng Thành có thể nói nổi tiếng, người tới hô lên những lời này, dân chúng vây xem nhao nhao mở to hai mắt nhìn về phía người nam tử mang mặt nạ, chẳng lẽ đây là Phong Thập Tam?

Toàn thân cẩm bào màu tím, dáng người vĩ ngạn, quanh thân tản ra khí chất cao quý, tao nhã, tuy mặt bị che lại nhưng vẫn không mất đi ánh sáng rực rỡ của hắn.

"Phong Thập Tam, thật là Phong Thập Tam!"

"Phong Thập Tam."

Những nữ tử chung quanh sau khi nhìn thấy hắn toàn bộ hò hét, Phong Thập Tam từ khi xuất hiện liền thập phần thần bí, tuy tên hắn tất cả mọi người nghe qua, nhưng cơ hồ chưa ai gặp được hắn.

Mặt khác, hắn đến Phượng Thành, ngày đầu tiên khai trương liền đánh bại Túy Bát Tiên, tiếp theo mở ra Long Phượng tú phường, kỹ xảo độc đáo kia lại càng thu hút được tiểu thư quý tộc, các phu nhân hoan nghênh, điên nhất cuồng chính là Bách hóa lâu, mỗi ngày đều giống như cướp bóc, mặc kệ chuẩn bị nhiều hàng thế nào, khẳng định đều bị lấy sạch.

Bất Hối nhìn đến tràng diện điên cuồng dưới lầu, khoe miệng giật giật, nàng không nên để Chiến Cảnh Thiên ra mặt.

Ngày hôm qua nàng nói muốn dùng biện pháp này để dân chúng tin tưởng thực lực Đệ Nhất Lâu, mà lại không muốn bại lộ chính mình, để Chiến Cảnh Thiên giúp chính mình tìm một thể thân, nhưng không nghĩ tới hắn lại tự mình ra trận.

Kỳ thật, ý tứ Chiến Cảnh Thiên là như vậy mới có thể biểu hiện ra hai người các nàng là một nhà.

Đời tiếng gọi ầm ĩ trong đám người ít đi một chút, Chiến Cảnh Thiên một ý bảo, người nâng rương phía sau trực tiếp đặt xuống, chỉ một thoáng từng rương vàng, bạc trắng liền bại lộ ở trước mặt mọi người.

Người ở đây hô hấp lập tức trở nên dồn dập, bọn hắn cả đời này cũng chưa từng thấy nhiều bạc như vậy.

Mười rương phía trước đều là hoàng kim kim quang lóng lánh, phía sau đi theo năm mươi rương bạc trắng, tất cả đều là thỏi một trăm lượng, này rất nhiều tiền bạc.

"Cám ơn Thập Tam gia tín nhiệm Đệ Nhất Lâu chúng ta, bạc gửi tại nơi này chúng ta, người cứ yên tâm." Tiếp theo, chưởng quầy vung tay lên, lập tức có người xuất hiện trợ giúp nâng bạc .

Nhưng ngay tại lúc này đột nhiên có một đám Hắc y nhân xông ra, muốn cướp bạc, cũng chưa cần người Chiến Cảnh Thiên mang đến động thủ, người làm của Đệ Nhất Lâu liền đem bọn hắn đánh lùi, đừng nhìn bọn hắn chỉ là người làm bình thường, nhưng xuất thủ bất phàm.

Sau khi đánh đuổi được đám Hắc y nhân, nâng từng rương vàng bạc đi vào.

Những bạc này cũng không phải toàn bộ của Bất Hối, sau khi Long Phượng cái lầu thành, Thập nương điểm, Tú Phường, Bách hóa lâu khai trương, tất cả bạc đều không tồn đến ngân trang, trừ Bách hóa lâu đặt ở trong tiệm mình ra, còn lại bạc đã sớm đưa tới Đệ Nhất Lâu, nếu không có bạc, ai sẽ tin tưởng thực lực Đệ Nhất Lâu.

Nhưng này còn chưa xong, vừa vặn như vậy cũng không thể tiêu trừ nghi ngờ của dân chúng, tiếp theo, lại tới một đám người nữa, dẫn đầu là quản gia phủ công chúa.

"Phượng Quốc Thất Công Chúa tiến đến gửi bạc!"

Tại Phượng Quốc, trừ Phong Thập Tam ra, còn có một người đang nổi bật nữa, chính là Bất Hối.

Trước là lời đồn khi về nước, tiếp theo là cùng Hiên Viên Thần từ hôn, tái đến trận đấu thuyền rồng ở Phượng Hồ, mỗi một lần đều là nhân vật đứng đầu, nhất là ngày ấy Chiến Cảnh Thiên chân tình nói, lại càng làm cho nàng trở thành đối tượng hâm mộ trong lòng muôn vàn nữ nhân.

Thần động nổ lớn, công lao này cũng coi như đến chỗ nàng, kế tiếp kinh bạo nhất chính là trên mô phát hiện lượng vàng lớn, kia đúng là từng rương hoàng kim!

Phượng Quốc cũng không quy định hoàng thất không thể buôn bán, cho nên rất nhiều công chúa tại Phượng Thành đều có cửa hàng chính mình, Phượng Uyển Tình có nhiều nhất, nhưng hiện tại đều bị nàng so cho không bằng.

Thất Công Chúa cũng tới gửi tiền, sẽ không đều là hoàng kim đi?

Lúc trước có những rương bạc này kích thích, bọn hắn càng hi vọng nhìn đến từng rương hoàng kim.

Nhưng phía sau quản gia cũng không đi theo bất luận kẻ nào, mà trong tay hắn cũng chỉ cầm một cái rương nhỏ, đây là?

Đáp án rất nhanh công bố, Vương quản gia mở hòm trong lòng hắn ra, bên trong quả thật là hoàng kim, nhưng, đây cũng quá ít đi.

Nhìn thấy cái này, đám người vây xem nghị luận không thôi, chương quỳ Đệ Nhất Lâu khóe miệng cũng rút rút, không rõ Thất Công Chúa này rốt cuộc là ý tứ gì.

Wương quản gia vẫn chưa để ý, mà tiếp tục mở miệng nói: "Thất Công Chúa có lệnh, về sau vàng khai thác ra, toàn bộ đều gửi vào Đệ Nhất Lâu!"

Lời này vừa nói ra, mọi người mới hiểu được có ý tứ gì, lập tức lại sôi trào, thì ra những thứ này chỉ là lời dẫn, nếu sau này bạc đều gửi tại nơi này, kia đúng là rất nhiều hoàng kim, ít nhất cũng có thể đem mua được Phượng Thành.

Bởi vì mỏ Bất Hối mới vừa tiếp nhận, cho dù khai thác ra mỏ vàng, nhưng này cũng không thể lập tức biến thành nguyên bảo, vẫn cần tinh luyện.

Nếu lúc này liền mang đến từng rương vàng, kia không hiện thực, lúc ấy có lẽ sẽ vô cùng chấn động, nhưng qua đi mọi người đều có thể nghĩ đến đó là giả.

Có hai đại tài chủ này gửi vào thiên hạ đệ nhất lâu, dân chúng triệt để yên tâm, chỉ là tiền bạc hai nhà các nàng có thể so với bạc của mọi người.

Tiếp theo, vì cầu tốt, hoặc là vì người mình sùng bái, rất nhiều dân chúng cũng bắt đầu gửi bạc, về sau rõ ràng chạy tới Đại Thông ngân trang lấy bạc của mình ra gửi vào Đệ Nhất Lâu.

Bất Hối sớm đã có tính toán khai ngân trang, cửa hàng của nàng sẽ càng ngày càng nhiều, đem bạc gửi đến ngân trang người khác, sẽ rơi rớt tài sản thực tế của nàng, chỉ có tồn đến ngân trang chính mình mới an tâm, nhưng không phải đều tồn tại nơi này, còn có thể đem một phần bạc tồn đến địa phương khác.

Mà kế tiếp còn tiếp mở cửa hàng trong lục quốc, trong khoảng thời gian này cần lượng tiền vốn lớn, lúc trước sở dĩ không khai nhanh như vậy, là nàng không hy vọng dùng bạc của Chiến Cảnh Thiên, hiện tại có mỏ vàng cùng ngân trang, vấn đề tiền vốn liền giải quyết.

Quản lý ngân trang Bất Hối sử dụng một chút khái niệm ngân hàng hiện đại, lúc này tại ngân trang gửi bạc là không có lợi tức, nhưng nàng lại đánh ra tới, gửi vào một năm trở lên là có thể thêm bạc, càng thêm kích thích dân chúng gửi bạc, kế tiếp, những thứ bạc này đều tạm thời dùng để nàng mở tiệm.

Khi Đệ Nhất Lâu buôn bán ổn, Bất Hối lại tính toán đem ngọc khí điểm tới đây, hơn nữa, vẫn còn cần mở một nhà thanh lâu, bất quá cô nương trong thanh lâu có thể chỉ bán nghệ không bán thân, cùng quán bar hiện đại tương kết hợp, như vậy về sau những cô nương này vẫn có thể lập gia đình.

*

"Người nói cái gì, những lời đồn này đều là Phượng Uyển Tuyết thả ra?" Hiên Viên Thần hai ngày này tâm tình hết sức phiền muộn, không rõ vì sao Bất Hối lại nhiều lần cự tuyệt hắn. Luân địa vị, hắn là thái tử, về sau sớm hay muộn cũng sẽ đi lên ngôi vị hoàng đế, mà Chiến Cảnh Thiên chẳng qua là một Vương gia, lấy quan hệ hắn cùng với Chiến Cảnh Nhân, vô luận như thế nào cũng sẽ không đoạt vị, như thế nàng tối đa chỉ có thể là Vương Phi, mà theo chính mình là đứng đầu hậu cung.

Hơn nữa, không phải nói nàng thích mình gần mười năm sao, thời điểm trước kia bọn hắn gặp mặt, ái mộ trong mắt nàng không làm giả được. Cùng Chiến Cảnh Thiên mới chỉ nhận thức nửa năm, thời gian ngắn vậy liền so với mười năm yêu say đắm vẫn còn khắc sâu sao?

"Vô Tâm đã điều tra xong, Thất công chúa từ nhỏ cũng không phải lớn lên trong am ni cô, mà là bị Phượng Hoàng đưa đến Thanh Phong sơn, cho nên nàng mới có thể biết võ công, còn như phương diện tài

nghe, cái này không phải rất rõ ràng, nhưng nghe người ta nói, Thất công chúa đã từng ở trên thọ yến Thái Hoàng Thái Hậu ở Chiến quốc biểu diễn một khúc kinh người."

Vô Tâm đem kết quả điều tra tường tận hướng Hiên Viên Thần nói một lần, hắn không nghĩ tới, thì ra Thất công chúa cư nhiên là người có tài như vậy, bất luận là mưu kế, hay là công phu, đều có thực lực đứng ở bên người thái tử, nhưng bị một nữ nhân khác phá hủy.

"Rắc rắc!"

Nghe vậy, ly trà Hiên Viên Thần cầm trong tay trực tiếp bị bóp nát thành phấn, máu trực tiếp chảy ra, nhưng hắn một chút cũng không cảm thấy đau, trong lòng chỉ có vô hạn phẫn nộ cùng hối hận.

Hồi tưởng lại những lời đồn về nàng, đa phần đều là nghe được ở Phượng Quốc, còn có một chút là Phượng Uyển Tuyết nói cho hắn nghe, tuy không thềm để ý nhưng thường xuyên nghe được lời đồn không tốt về nàng, thế tất sẽ ở trong tiềm thức chán ghét nàng.

Cho nên khi nhìn thấy nàng liền trực tiếp phán định nàng là nữ tử vô tài vô đức yếu đuối.

Nhìn thấy bộ dáng Hiên Viên Thần, trong lòng Vô Tâm cũng thập phần tức giận, đều là nữ nhân chết tiệt kia làm, nếu nàng không phải người Thái Tử muốn tìm, như thế nhất định sẽ không để nàng có kết cục tốt.

"Thái Tử, đưa tay bằng bó đi." Tiếp theo, đưa tới một lọ kim sang được, Hiên Viên Thần nhìn thoáng qua cũng không tiếp nhận, giống như chỉ có đau đớn trên thân thể mới có thể giảm bớt hối hận của hắn.

"Còn có cái gì tiếp tục nói đi." Nhìn thấy vẻ mặt Vô Tâm do dự, Hiên Viên Thần biết, hắn lại điều tra ra chuyện khác.

Thần sắc Vô Tâm có chút khó xử, hắn sợ nói ra chủ tử sẽ không chịu nổi.

Sau cùng bất đắc dĩ, vẫn là nói sự việc ra: "Thất công chúa quả thật đã từng yêu Thái Tử, nàng hàng năm đều từ Thanh Phong sơn chạy về một lần, mục đích chính là gặp mặt chủ tử, nhưng mỗi lần đều bị Phượng Uyển Tuyết thiết kế, để thái tử nhìn đến là một mặt nàng không chịu nổi."

Sau khi nói xong, ánh mắt tập trung trên người Hiên Viên Thần, sợ hắn làm ra chuyện gì.

Hiên Viên Thần sau khi nghe, phiền muộn trong lòng đột nhiên không thấy nữa, nàng thật sự từng yêu mình, như thế, mình còn có cơ hội không phải sao?

Nháy mắt kinh hi làm cho hắn nhảy dựng lên, nhất định còn có cơ hội, đợi ngày cung yến tân niên. . .

..

Thấy hắn không có việc gì, Vô Tâm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá giây lát lại mày mỉa: "Thái Tử, Lục công chúa nên xử trí như thế nào?"

Nghe vậy, sắc mặt Hiên Viên Thần lại tối sầm xuống, này toàn bộ cư nhiên đều là nữ nhân này giở trò quỷ, nhất định sẽ không bỏ qua nàng: "Đợi đi, xác định thân phận của nàng sẽ động thủ."

*

Trong hoàng cung, Phượng Uyển Tuyết lười biếng nằm ở trên giường, trong mắt tất cả là ác độc, nhìn Tiểu Điệp quỳ gối trên mảnh sứ vỡ, mặt đã bị hủy dung, trong lòng thập phần vui sướng.

Ngày đó tiện tì này cư nhiên dám kêu sợ hãi, quả thực là muốn chết.

"Công chúa, nàng đã hôn mê rồi."

Trên mặt đất có hai ma ma vẫn hành hạ Tiểu Điệp, vẻ mặt hung dữ, mà khóe miệng lại vẫn treo một nụ cười tàn nhẫn.

Nhìn Tiểu Điệp không một mảnh vải quỳ trên mặt đất, trên người đều là miệng vết thương, da thịt tuyết trắng đã bị máu nhiễm đỏ, vốn là quỳ gối trên đồ sứ vỡ, hiện tại ngất đi trực tiếp ngã xuống phía trên, máu chảy lên đồ sứ trắng tinh, nhìn thấy ghê người.

Mà trên mặt của nàng bị vài đạo lỗ hổng thật dài, có miệng vết thương máu đã ngưng kết, có chút lại vẫn chảy ra ngoài, thập phần thê thảm.

"Trương công công không phải thích nàng sao, liền đem nàng đưa cho Trương công công kia đi." Trong mắt Phượng Uyển Tuyết không có một tia thương tiếc, có chỉ có oán hận.

Hai ma ma vừa nghe, tà ác nở nụ cười, Trương công công đúng là có một sở thích, chính là thích hành

hạ Tiểu cô nương, thủ đoạn kia mới gọi là tàn nhẫn, bởi vì hãn là tâm phúc bên người Lê Quý Phi nên không ai dám làm gì hãn, hơn nữa, việc hậu cung này Hoàng Thượng không quản, lại càng để cho Trương công công càng nghiêm trọng.

Kỳ thật Tiểu Điệp vừa mới thanh tỉnh, tuy nàng rất muốn ngất đi, trên người không có một chỗ không đau, sau khi tỉnh lại nghe được chính là câu nói tàn nhẫn kia của Phượng Uyển Tuyết.

Nghĩ lại nàng mười một tuổi liền đi theo Phượng Uyển Tuyết, nhiều năm qua vậy như, cũng đã vì nàng làm không ít chuyện, nhưng, Phượng Uyển Tuyết một chút cũng không nhớ tình xưa, trong lòng tất cả đều là hối hận.

Nàng cũng đã từng đối đãi với các cung nữ thái giám khác như vậy, có phải báo ứng đến hay không? Ánh mắt vừa đóng, chảy theo dòng ra hai hàng huyết lệ.

Sau khi Tiểu Điệp bị mang đi, lại có mấy cung nữ tới quét sạch sẽ phòng, trước kia loại chuyện này cũng thường xuyên phát sinh, từ sợ hãi, đến bây giờ đã luyện thành thói quen, chỉ hy vọng mình đừng xui xẻo bị nhìn trúng là được.

Tuy bên ngoài Phượng Uyển Tuyết biểu hiện ôn nhu nhã nhặn lịch sự, nhưng nô tài tẩm điện bên này đều biết, công chúa này nhìn qua vô hại kỳ thật chính là mười phần ác ma, nhưng bọn hãn vì mạng sống, không ai dám nói ra ngoài.

"Công Chúa, có một vị tự xưng là người của Liên cô đưa tới cho người một phong thư." Một tiểu cung nữ run rẩy tới truyền tin, sợ Phượng Uyển Tuyết làm gì nàng.

Phượng Uyển Tuyết vừa nghe là Liên cô, trong lòng lập tức hưng phấn lên, bởi vì bị hủy dung, hai ngày này chỉ có thể nằm ở trên giường kia cũng không thể đi, đúng là buồn bực phá hủy, hiện tại chỉ cần Liên cô chữa khỏi mặt mình, cũng có thể đi tìm Hiên Viên Thần, ngày thi đấu thuyền rồng ấy, ánh mắt hãn nhìn về phía Bất Hối làm trong lòng nàng thập phần sợ hãi.

Phượng Kinh Thiên vốn là muốn tìm người chữa trị cho nàng, nhưng đều bị nàng cự tuyệt, nói đã tìm được thần y, lúc này cầm lấy lựa mông chuẩn bị trước đó đội trên đầu, tiếp theo liền đi ra ngoài.

Một canh giờ cuối cùng cũng đã đi tới sơn trang của Liên cô, người bên trong sơn trang sau khi nhìn thấy nàng khẩn trương mở cửa trang ra để nàng đi vào, đồng thời, âm thầm cũng có hai đạo nhân ảnh nhân cơ hội đi vào theo.

"Liên cô, tìm được biện pháp trị liệu dung mạo bản công chúa sao?" Phượng Uyển Tuyết hưng phấn chạy vào trong phòng, đối với Liên cô đang thưởng thức trà hỏi.

Liên cô nhẹ nhàng để ly trà trong tay xuống, đối với Phượng Uyển Tuyết gật gật đầu, nhưng khóe miệng giấu ở dưới khăn che mặt cũng lộ ra ý cười trào phúng.

"Công Chúa, biện pháp trị liệu triệt để còn cần một thời gian, bởi vì có một loại thuốc còn chưa tìm được, cái này có thể tạm thời giúp công chúa khôi phục dung mạo." Tiếp theo, lấy ra một cái hộp đưa tới.

Khi Phượng Uyển Tuyết nghe được phía trước nàng nói, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, nhưng thời điểm nghe đến phía sau lại lộ ra tươi cười, khẩn trương nhận lấy cái hộp, vội vàng mở ra, này vừa thấy, bên trong cũng không phải linh đan diệu dược gì, mà là một khối mặt nạ da người!

"Người để bản công chúa mang cái này?"

Đối với mặt nạ da người, Phượng Uyển Tuyết không hề xa lạ, tuy thập phần trân quý nhưng sẽ thay đổi diện mạo.

"Công Chúa yên tâm, mặt nạ da người này là căn cứ bộ dạng công chúa làm thành." Đối mặt Phượng Uyển Tuyết chất vấn, Liên cô mặt không đổi sắc nói.

Nghe vậy, Phượng Uyển Tuyết cầm mặt nạ da người lên, sau đó đi đến trước gương đồng, đeo mặt nạ trên mặt, quả nhiên là dựa theo hình dạng mặt nàng ra, hoàn toàn dán sát trên da thịt.

Lúc này, chuyện thần kỳ xuất hiện, nguyên bản da thịt gồ ghề không thấy nữa, trở thành da thịt trơn bóng, so với da thịt trước đây càng thêm mềm nhẵn, hơn nữa bộ dạng cũng cùng trước đây giống hệt nhau, không dám tin sờ sờ, cảm xúc nhẩn nhai, bóng loáng, ánh mắt lộ ra kinh hãi!

Nhìn thấy biểu tình Phượng Uyển Tuyết, Liên cô đã sớm liệu đến, cho nên cũng không có bất luận cái

gì ngoài ý muốn, tiếp tục uống trà.

"Vậy được còn có bao lâu có thể hoàn thành? Còn cần cái gì? Bản công chúa sẽ nghĩ biện pháp." Phụng Uyển Tuyết thu hồi ý cười trên mặt, tuy mặt nạ da người này bên ngoài rất tốt, nhưng không thể mang cả đời, vẫn là khôi phục dung mạo chính mình là tốt nhất.

Liên cô lúc này mới lộ ra mỉm cười, bỏ ra khí lực lớn như vậy, chờ đợi chính là những lời này: "Còn cần."

Nghe vậy, Phụng Uyển Tuyết lộ ra biểu tình hoảng sợ, thuốc này ——

"Quả thật cần vị thuốc này sao? Dùng những vật khác thay thế có thể chứ?"

"Không thể, Công Chúa cũng biết, thương tổn trên mặt người—— cho nên, thuốc này vô cùng trọng yếu." Liên cô trả lời trảm đinh chặt sắt, điều này làm cho Phụng Uyển Tuyết lộ vẻ do dự.

"Được, Bản công chúa nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy đến." Sờ sờ mặt, loại cảm giác này thật sự là quá tốt, hai ngày này nằm mơ đều đã nghĩ đến có thể khôi phục dung mạo, cho nên cho dù có nguy hiểm cũng không tính cái gì.

*

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên trở lại phủ công chúa, tính toán như thế nào dùng biện pháp nhanh nhất đem Đế Nhất Lâu chạy đến lục quốc, mà không thể mở một nhà, như vậy quá chậm, tốt nhất là đồng thời mở.

Nhưng khai ngân trang cần tiền vốn quá mức khổng lồ, cho dù là bạc những cửa hàng này đều lấy đi cũng không đủ dùng.

"Vẫn chờ thêm năm đi, khi đó vàng trên quảng liên tinh luyện ra, vấn đề tiền bạc liền giải quyết." Bất Hối càng nghĩ, chỉ có biện pháp này.

"được, nếu có cần liền cùng ta nói." Vốn Chiến Cảnh Thiên muốn ra bạc, nhưng Bất Hối cự tuyệt, Chiến Cảnh Thiên mặc dù có tiền bạc, nhưng này nhất định là hữu dụng, hiện tại thời cuộc loạn như vậy, biến thiên là chuyện sớm hay muộn, cho nên, bạc của hắn không thể động.

Bất Hối gật gật đầu, cũng không kém mấy ngày nay, bất quá không mở được ngân trang, cũng có thể mở điểm khác, cái lâu thành, bách hóa lâu đều có thể mở đi.

"Thất công chúa, đây là thư chủ tử đưa cho người."

Ngay lúc này, Lưu Vân đi đến, tuy hắn nói muốn thoát ly Âm Ảnh Lâu, nhưng không thể lập tức liền ly khai, hơn nữa Nam Cung Tuyết cũng không chấp thuận hắn ly khai.

"Người đâu?" Bất Hối cầm lấy thư, từ khi Nguyên Bích quyết định cùng Lưu Vân thành thân, Nam Cung Tuyết liền không thấy xuất hiện.

Nghe vậy, Lưu Vân nhú nhú mày, hắn cũng không biết chủ tử đi đâu, đây là Nam Cung tuyết bắt đầu điều tra trước, thư hôm nay cũng không phải là Nam Cung Tuyết tự tay cho hắn, mà là để người khác chuyển giao.

"Ta hai ngày cũng không nhìn thấy chủ tử." Đồng dạng, trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, không biết làm đúng hay không, dù sao chủ tử đối với mình có ân cứu mạng.

"Được rồi, ta biết rõ, lui xuống đi, Nguyên Bích ở trong phòng." Bất Hối đối hắn cười cười, kỳ thật Lưu Vân cũng không tệ, bộ dáng tuy không tính là xuất chúng, nhưng cũng là anh tuấn, hơn nữa rất có năng lực, tin tưởng sẽ cho Nguyên Bích hạnh phúc.

Tuy hiện tại không có cảm tình, nhưng có thể từ từ bồi dưỡng.

Lưu Vân nói một tiếng cảm tạ liền ly khai, nhưng xuất môn cũng không đi đến phòng Nguyên Bích, ngược lại là xuất phủ, hắn muốn đi tìm chủ tử, nếu thật sự không đồng ý hắn ly khai, vậy hắn liền không ly khai.

Trong phòng bên cạnh, Nguyên Bích đang ở trong phòng vẽ tranh, sau khi đi theo Bất Hối cũng không có nhiều việc cần hoàn thành như trước, cho nên liền tìm mấy thứ mình yêu thích.

Tuy trình độ của nàng không cao, nhưng họa rất giống thật, một bút một bút cẩn thận mô tả, tuy chỉ có hình dáng nhưng vẫn có thể nhìn ra tư thế xuất chúng của người trong tranh, sau nửa canh giờ, rốt cục họa

xong.

Nhìn đến khuôn mặt quen thuộc trên giấy, trong mắt không khỏi xẹt qua một giọt nước, tiếp theo, cẩn thận cầm lấy họa quan sát một lần, phảng phất như muốn đem người trên giấy khắc vào trong đầu, sau một lúc lâu liền gấp lại lấy ra đồ dẫn lửa, không chút do dự đốt đi.

Nhìn họa từ từ thiêu đốt hầu như không còn, đau khổ trong lòng không những không giảm, ngược lại càng thêm khắc sâu.

Mà lúc này, dưới một gốc cây trong viện, một người khuôn mặt tiêu tụy nhìn người trong nhà, khóe miệng gợi lên tự giễu, đây đều là tự tìm không phải sao?

Tiếp theo, cầm rượu trong tay mạnh rót vào trong miệng. Thật lâu sau phát hiện rượu trong tay đã hết, lại đứng dậy bay ra ngoài.

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ngồi ở trong phòng khách, nhìn thư Nam Cung Tuyệt đưa tới một lần, không nghĩ tới Sở Mạc cư nhiên đang âm thầm tạo ra cái lẩu lô, xem ra hẳn muốn cho cửa hàng Bát Tiên Lâu đều gia nhập món lẩu.

"Chúng ta cũng mở, tốt nhất đuổi tại trước mặt hẳn, như vậy thời điểm Bát Tiên Lâu đưa ra lẩu liền không có ưu thế."

Kỳ thật cách làm lẩu rất đơn giản, chỉ cần có cái lẩu lô, đều có thể mở, hiện tại so sánh chính là tốc độ, xem ai trước mở, như thế có thể đi đầu chiếm đoạt thị trường.

Chiến Cảnh Thiên gật gật đầu, quán lẩu không cần nhiều tiền vốn như vậy, mà cũng rất dễ kiếm tiền, trước khai cái này cũng có thể.

"Người yên tâm, chuyện cái lẩu lô giao cho ta, nhất định sẽ nhanh hơn so với Sở Mạc." Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng câu lên, rốt cục có thể vì nàng làm chút gì.

Nhưng Bất Hối không cho hẳn cơ hội này, lông mày nhíu lại: "Người quên chúng ta lần trước thu mua rất nhiều cái lẩu lô sao, hiện tại chỉ cần lấy đến là có thể khai trương."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên mới nhớ tới, thời điểm ở Chiến quốc Sở Mạc vì đả kích Long Phượng lẩu đã bán ra một số lớn cái lẩu lô giá thấp, tính chất đều là thượng phẩm, về sau hơn phân nửa đều bị Bất Hối mua, xem ra lần này vừa muốn để Sở Mạc thổ huyết.

Kỳ thật chuyện này hẳn cũng biết, chẳng qua hiện tại thực lực Bất Hối càng ngày càng mạnh, chuyện hẳn có thể giúp đỡ càng ngày càng ít, cho nên gặp cơ hội mới vội vã nói ra.

Hai người lại thương thảo một phen, Chiến Cảnh Thiên lập tức cho người đi làm, nếu tại lục quốc đồng thời mở quán lẩu, cũng chỉ có hẳn mới có thể làm được. Bất Hối lần này không cự tuyệt, đây chính là hiệp ước bọn hắn ký lúc trước, hai người hợp tác mở tiệm, lợi nhuận hẳn muốn một nửa.

*

Trong Bát Tiên Lâu ở Phượng Thành, Sở Mạc nghe thuộc hạ hồi báo, không nghĩ tới Phong Thập Tam nhanh như vậy đã đứng vững chân ngay tại Phượng Quốc.

Ban đầu ở trong Bát Tiên Lâu trang bị thêm cái lẩu hẳn không phải không nghĩ tới, chỉ là cảm thấy Phượng Quốc nóng như thế, ai sẽ đi ăn đồ nóng như thế, liền đem một cơ hội buông tha, không nghĩ tới để Phong Thập Tam bắt được.

Lần này quyết định, nhất định phải đem tất cả Bát Tiên Lâu trong lục quốc, cùng một ngày gia nhập cái lẩu, xem về sau Phong Thập Tam như thế nào cạnh tranh.

"Những cái lô cụ này còn cần bao lâu có thể tạo ra?" Đã mấy ngày, một điểm động tĩnh đều không có.

Cấp dưới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, sau cùng nổi lên dũng khí nói: "Lần trước chúng ta tạo ra quá nhiều cái lẩu lô, thời điểm kết toán cũng không dựa theo kết toán trước đây, cho nên bây giờ, bọn hắn yêu cầu, trả cả lần trước lẫn lần này mới có thể bắt đầu làm."

Bốp!

Sở Mạc vỗ trên bàn, nhắc tới chuyện lần trước liền phát hỏa, lần trước vốn hi vọng người tạo ra bột xén nguyên liệu, dùng những vật khác thay thế đồng, nhưng cuối cùng tạo ra đều là thuần đồng, hơn nữa chất lượng đều tối thượng thừa, cái này dẫn đến gia tăng phí tổn, cho nên Bát Tiên Lâu cự tuyệt trả tiền.

Những cái cái lâu lô này toàn bộ đều bán giá thấp, không sai biệt lắm chính là tặng không, nếu trả toàn bộ bạc phải bù vào không ít tiền bạc.

"Lúc trước bản công tử đã cùng bọn chúng nói rõ ràng, là bọn hắc hoàn thành không dựa theo yêu cầu."

Người tới nghe xong, mồ hôi lạnh trên trán lưu nhanh hơn: "Thuộc hạ đã cùng bọn hắc nói, nhưng bọn hắc nói, là người chúng ta bên này phân phó, lại là tự mình đi qua."

"Là ai?" Sở Mạc thật không biết chuyện này, hắc chỉ là ở thời điểm trả tiền liền trực tiếp cự tuyệt.

"Là Dương chương quỳ."

Vừa nhắc tới Dương Phi cùng Dương San, Sở Mạc liền tức giận, hai người kia lại được xưng là đồ đệ của truyền nhân vương quốc buôn bán, nhưng đến đây nửa năm căn bản không mang đến lợi nhuận gì, ngược lại lại phải bồi vào không ít tiền bạc.

"Vậy tìm một nhà khác, cũng không tin trừ bọn họ ra, địa phương khác không tạo ra được." Tuy đối với Dương Phi, Dương San bất mãn, nhưng bây giờ cũng không phải lúc cùng bọn hắc trở mặt, dù sao vẫn còn từ trong miệng bọn họ tìm hiểu chuyện vương quốc buôn bán.

Người tới do dự một chút mới nói tiếp: "Quả thật còn có một nhà khác có thể làm, nhưng thanh danh nhà bọn họ không tốt lắm."

"Nói cái lâu lô này là ta muốn, nếu dám bớt xén nguyên liệu, hừ." Hắc vẫn không muốn trả cho nhà kia, chẳng qua về sau liền không hợp tác.

"Vâng, còn có, đây là mật hàm Phượng Quốc Đại Công Chúa đưa tới." Tiếp theo, đưa một lá thư tới.

Thời điểm Sở Mạc khai Bát Tiên Lô ở Phượng Quốc đã muốn lật đổ Túc Bát Tiên, nhưng khi biết kia cư nhiên là Đại Công Chúa khai, liền áp dụng phương thức chung sống hoà bình

Hắc cũng không phải chỉ khai tửu lâu, còn lại tú phường, bố trang, tiệm tạp hóa, lương điểm đều có đề cập, chẳng qua những cái này đều là dùng tên khác, mà trong lục quốc nổi danh nhất chính là Bát Tiên Lô, điều này cũng làm cho rất nhiều người vừa nhắc tới Bát Tiên Lô đã nghĩ đến Sở Mạc, cửu nhi cửu chi, còn tưởng rằng hắc chỉ mở Bát Tiên Lô.

Nhanh chóng xem thư, sau đó cầm lấy giấy bút viết một phong thư, mặt trên chỉ có mấy chữ: "Sở mở nhất định toàn lực ủng hộ Đại công chúa." Sau đó người tới đưa thư ra ngoài.

*

Lại qua hai ngày, đã tiếp cận cửa ải cuối năm, còn ba ngày liền quá niên, bên trong Phượng Thành khai mấy cửa hàng này cũng đều đi vào quỹ đạo, buôn bán hết sức sôi động, hôm nay còn lại là ngày khai trương ngọc khí điểm.

Đồng dạng là mời các phu nhân trong thành, còn có những thiên kim tiểu thư tiến đến, cũng giống như lúc ở Chiến quốc, mỗi người tặng một phần lễ vật, nhưng không quý trọng như ở Chiến quốc.

Long Phượng Lô tại Phượng Quốc hiện tại đã có danh tiếng, cho nên chỉ cần hơi tuyên truyền liền có rất nhiều người đến đây.

Ngày khai trương cực kỳ náo nhiệt, có lần kinh nghiệm trước hàng hóa bị cướp đoạt, lần này đem giá cả tăng cao hơn, hơn nữa làm ra nhiều vật phẩm trang sức ngọc khí, đã tăng giá cả, nhưng như vậy vẫn bị tranh mua không còn.

Những hình dáng này đều là Bát Hối khoảng thời gian trước suốt đêm vẽ ra, cũng không cần cố sức nghĩ, chỉ cần đem trong trí nhớ thêm chút thay đổi là được, không nghĩ tới được hoan nghênh như vậy.

Ngọc khí điểm thành công khai trương, kế tiếp chính là Long Phượng tú phường, từ khi khai trương liền có rất nhiều người tìm hiểu theo pháp trên bảng hiệu.

Cho nên, Bát Hối quyết định làm một lần đấu giá, năm trước chỉ có thể làm ra một khối vải kia, tự nhiên là giá cao giá được.

Đấu giá liền định ở buổi chiều, ăn cơm trưa xong vài người liền sớm đi tới một quảng trường nhỏ, lần này cử hành ngay tại nơi này, cũng là vì tăng danh tiếng, để cho càng thêm người biết Long Phượng tú phường.

Thời tiết gần đây đều rất tốt, cũng không thất phần nóng bức, trên quảng trường sớm đáp bình đài, phía dưới bình đài lại bày hàng loạt ghế dựa, đều là chuẩn bị cho cuộc bán đấu giá.

Muốn tới tham gia đấu giá tất phải giao đủ một ngàn lượng bạc, nếu không là không có tư cách.

Một ngàn lượng bạc mua một khối vải, nói ra đúng là giá trên trời, nhưng vẫn hấp dẫn rất nhiều người tiến đến, vị trí chuẩn bị trước đó cũng chưa đủ, sau cùng bất đắc dĩ lại bỏ thêm một chút.

Lần này người chủ trì là Phượng Yêu, tiểu nha đầu hiện tại một mực giúp đỡ Bất Hối xử lý tú phường, nghe nói muốn cử hành đấu giá, hưng phấn phá hủy.

Hiện tại thay đổi trang ohục một chút liền đứng trên đài, người đến thực sự rất đông, bất quá nàng cũng là dịch dung, nếu không nàng vẫn đi theo bên người Bất Hối, sẽ làm cho người ta biết Long Phượng Lâu cùng Bất Hối có quan hệ.

"Hoan nghênh các vị đến tham gia lần đấu giá này. , Được rồi, hiện tại vải chỉ có một khối này, nhưng tuyệt đối đủ làm một kiện y phục, tin tưởng ngày tân niên người mặc nó vào nhất định hội trở thành."

Dứt lời, phía dưới có người đem khối vải này dẫn đi lên triển lãm trước mặt mọi người, lập tức liền dẫn tới oanh động, chỉ là một khối vải trên bảng hiệu tú phường kia đủ làm cho người ta rung động, không nghĩ tới lại có một khối lớn như vậy.

Chỉ thấy phía trên thêu một đóa mẫu đơn kiều diễm, tuy chỉ có một đóa, nhưng rất thật, thật giống như đang nở trên vải, khẽ vươn tay có thể hái được nó.

Thành công dẫn tới hứng thú của mọi người, đấu giá hội bắt đầu, giá thấp là một ngàn lượng, nhưng lập tức liền có người bắt đầu tăng giá, đừng nói là một ngàn lượng, một vạn lượng cũng mua, đây là độc nhất vô nhị, lần này nhất định phải ở trong yến hội làm náo động.

Trong đó kêu giá cao nhất có hai nhóm người, nhưng hai nhóm người này đều dùng khăn che mặt che khuất dung nhan, nhìn không được thân phận các nàng.

"Một vạn lượng!"

Khi một vạn lượng kêu ra, Bất Hối theo tiếng nhìn lại, vừa nghe thanh âm kia, cư nhiên là Phượng Uyển Tình.

"Một vạn một ngàn lượng!"

Các nàng hô xong, một phường khác cũng không lép vế, lập tức liền đem giá nói ra, Bất Hối vừa nghe, là Phượng Uyển Tuyết, nhìn thấy là nàng cũng có chút ngoài ý muốn.

Theo lý thuyết nàng bị hủy dung, nên trốn đi mới đúng, chụp vải này làm cái gì, chẳng lẽ còn muốn đi tham gia cung yến?

Năm nay bởi vì Bất Hối trở lại, Hiên Viên Thần, Chiến Cảnh Thiên đều ở đây, cho nên Phượng Kinh Thiên quyết định tổ chức một lần cung yến, cũng ngày hôm đó sắc phong phong hào cho Bất Hối.

Tham gia cung yến này, người nào cũng hi vọng mình có thể trở thành tiêu điểm, nhất là những thiên kim chưa lấy chồng lại càng hi vọng mình có thể thu hút sự chú ý, bất quá một vạn lượng để mua một khối vải, quả thật quá quý, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Cho nên thời điểm phía sau, không có vài người đấu giá.

Phượng Uyển Tuyết đối với khối vải này là tình thế bắt buộc, nàng tin tưởng chính mình mặc này khối vải làm thành y phục, nhất định có thể hấp dẫn ánh mắt Hiên Viên Thần, hôm qua đi tìm hãn, cư nhiên lại bị từ chối ngoài cửa.

Đồng dạng, khối vải này Phượng Uyển Tình cũng cực kỳ thích, nhưng cũng không phải vì cung yến, là muốn đưa cho Lệ Quý Phi, hiện tại cậu bị nhốt lại, có thể dựa vào cũng chỉ còn lại Phượng Kinh Thương cùng Lệ Quý Phi.

Tuy Lệ Quý Phi bị cấm đoán, nhưng tin tưởng nàng vẫn có biện pháp ra ngoài, hơn nữa rất nhiều đại thần trong triều đều chỉ nghe lời nàng, lần này mua khối vải này lấy lòng nàng một chút.

Nhưng rất nhanh may liền nhú lại, không nghĩ tới bên kia có một kẻ đuôi mù như thế.

Phượng Uyển Tình cơ hồ rất ít tiến cung, cho dù tiến cung cũng chỉ là đến thăm cung Lệ Quý Phi, tuy

cùng ở tại Phượng Thành, nhưng cùng Phượng Uyên Tuyết một năm cũng không gặp mặt được mấy lần, cho nên cũng không biết người bên kia hô giá là nàg.

Hai người đều là người có tiền, lại đều là người hung hãn, cho tới bây giờ đều không nhường cho người khác, cho nên hiện tại đều không nhường nhịn, tiếp tục tranh đoạt, giá đã thêm đến hai vạn lượng bạc.

Phượng Uyên Tuyết nhìn khối vải kia, tuy không muốn tha, nhưng nàg vẫn buông tha, nàg mặc dù có chút bạc nhưng còn có chỗ dùng, không thể loạn hoa, cho nên buông tha.

Phượng Uyên Tình sau cùng bỏ hai vạn sáu ngàn lượng bạc ra mua.

"Chúc mừng vị tiểu thư này đạt được trấn điểm chi bảo của Long Phượng chúng ta, tuy trấn điểm chi bảo đã không còn, nhưng chúng ta còn có thứ khác muốn bán đấu giá."

Phượng Yêu đúng lúc đem cây búa gõ xuống, tuyên bố kết quả vẫn chưa kết thúc, ngược lại lúc này mới chỉ là bắt đầu.

Hai vạn sáu ngàn lượng bạc, tuy không ít, nhưng cũng không đáng phí khí lực lớn như vậy tổ chức lần đấu giá này, cái này chỉ là lời dẫn, chân chính còn đang ở phía sau.

Quả nhiên, sau khi nàg nói xong những thiên kim phu nhân phải rời khỏi lại dấy lên hưng trí, vừa rời khỏi vải kia không lấy được thật đáng tiếc, nhao nhao chờ kể tiếp lại có kinh hỉ gì.

Phượng Uyên Tình cầm vải cũng không ly khai, đồng dạng chờ mong chuyện kể tiếp này, tuy bỏ ra những thứ bạc này cực kỳ đau lòng, nhưng nàg tin tưởng, chỉ cần qua hôm nay, Long Phượng Lâu toàn bộ sớm muộn gì đều là của nàg, cho nên hiện tại tuy tốn bạc, nhưng cũng như là cho mình.

Thấy mọi người chờ mong chuyện kể tiếp, Phượng Yêu đối với sau đài ý bảo một phen, tiếp theo một đám thiếu nữ nối đuôi nhau đi ra, trong tay từng thiếu nữ đều ôm một công tử.

Những thứ này đều là gối ôm, sau khi Bất Hối vẽ ra, người tú phường theo lên, tạo hình đều có vẻ đơn giản, những cái này bộ dáng đáng yêu, những thứ công tử này vừa lấy ra lập tức liền dẫn tới oanh động, rất nhiều thiên kim đều đứng lên, chen chúc hướng bên bàn chen lách đi, muốn nhìn gần xem bộ dáng, tốt nhất là có thể ôm vào trong ngực.

"Đây là cái gì, quá đáng yêu, bán thế nào, bốn tiểu thư muốn một cái."

"Ta cũng muốn, có bao nhiêu, đều đưa tới cho bốn tiểu thư."

"Các người có bao nhiêu, bốn tiểu thư đều lấy hết."

.

Những người đó giống như điên rồi, nếu không ai ngăn cản nhất định sẽ lên đài đoạt.

Phượng Yêu ngậm cứng lưỡi, những người này thật sự đáng sợ, bất quá công tử trong miệng tiểu thư thật sự là quá đẹp, nàg cũng là yêu thích không buông tay, đem những cái này đều ôm ở trong lòng, hiện tại buổi tối đi ngủ vẫn còn ôm một cái.

Đồng dạng những thiếu nữ mang cái này lên triển lãm, cũng đều gặt gao ôm ở trong lòng, biết những thứ này rất nhanh liền không thuộc về các nàg, cho nên nhân cơ hội này ôm nhiều một chút.

Phượng Uyên Tuyết cùng Phượng Uyên Tình cũng thấy hưng phấn, các nàg đúng là có công phu, xô đẩy đám người liền đi đến phía trước, hai mắt phát quang nhìn những công tử này.

Nữ hài tử đều thích đồ đáng yêu, chủ ý này cũng là Bất Hối đột nhiên nghĩ đến, ngày đó nàg cùng Chiến Cảnh Thiên ăn cơm xong rảnh rỗi không việc làm, tính toán cao nhả vẽ một bức tranh, Chiến Cảnh Thiên liền nhắc tới bức họa lúc trước tại Chiến quốc họa cho hã, Bất Hối hưng phấn liền vẽ mấy tấm.

Lúc này Phượng Yêu đi ra, nhìn đến họa này yêu thích không buông tay, cái này làm cho nàg bắt đầu nghĩ làm một lượng lớn, lập tức nàg liền thiết kế một cái lấy đến tú phường giao cho tú nương, không nghĩ tới các nàg cũng thập phần thích, không đến hồi lâu liền làm ra.

Như vậy Bất Hối lại vẽ mấy khoản, lấy đi giao cho những tú nương này, bởi vì có kinh nghiệm, cho nên lần này tốc độ đặc biệt nhanh, nhưng hai ngày cũng chỉ làm được mười cái, Phượng Yêu, Nguyên Bích, tiểu nha mỗi người một cái, chỉ còn lại bảy, hôm nay đều đã đem ra.

Chỉ cần hôm nay đem này quảng cáo ra, tin tưởng về sau đây ra nhất định có rất nhiều người mua,

đương nhiên, giá cả cũng cần phải sang quý một chút.

"Thỉnh mọi người im lặng, những thứ này là Long Phượng tú phường chúng ta mới làm ra, nếu mọi người thích, chúng ta còn có thể tiếp tục làm, hi vọng về sau mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn."

"Khi nào thì mới có thể có bán, bốn tiểu thư chờ không kịp ."

"Trước đem những thứ hôm nay bán đi, mau nói cho ta biết bao nhiêu tiền?"

.....

Nghe đến mấy người này nói, Phượng Yêu xem như đối Bất Hối triệt để bội phục, tiểu thư mỗi lần nghĩ ra chủ ý đều có thể làm cho người ta cướp đưa tiền bạc.

Sau cùng này bảy cái này mỗi cái một ngàn lượng bạc bán đấu giá ra ngoài, điều này làm cho khoe miệng Bất Hối rút gân, nếu những con búp bê hiện đại đều mang tới cổ đại chẳng phải là phát tài.

Chuyện này liền chấm dứt như vậy, mà Long Phượng tú phường cũng triệt để nổi tiếng tại Phượng Thành, trở thành đề tài trọng tâm hấp dẫn nhất cả khuê các tiểu thư.

Phượng Uyển Tình sau cùng cũng lấy được một cái, nhưng nàng không hề thỏa mãn, từ trận bán đấu giá hôm nay nàng nhìn thấy tài phú vô tận, cho nên, nhất định phải đem Long Phượng Lâu biến thành của mình!

Chương 95: Ác ý cạnh tranh, sắc phong Hộ Quốc Công Chúa!

Bây giờ công tử đẩy ra, tú phường liền phát hỏa, mà Phượng Quốc tú phường thật là không người hỏi thăm, trước cửa lãnh lãnh thanh thanh, chỉ có vài người đến tiệm chuyển một vòng, nhưng nhìn đến những mặt hàng này cùng giá, vẫn quyết định tới Long Phượng tú phường đối diện mua, nơi đó hình thức mới mẻ độc đáo, giá hợp lý, mà chất lượng cũng rất tốt.

Lại có một điểm, Túy Bát Tiên trước đây đúng là ở trong này đầu độc quá, những người đó đều bị chém đầu, cho nên rất nhiều người không dám ở trong này mua đồ.

Phượng Uyển Tình hôm qua đạt được khối vải cùng công tử kia, liền lấy đến tú phường, để những tú nương này chiếu theo, nhưng châm pháp hết sức phức tạp, cho dù là cầm tay dạy đều khó có khả năng học được.

Mặt khác, những công tử này tuy nhìn đơn giản nhưng này cũng không phải dễ dàng bắt chước như vậy, dù sao kia là khái niệm hiện đại, không có Bát Hối ở bên chỉ đạo, là không thể dễ dàng làm ra.

Một đêm đi qua, bắt chước cũng chưa bắt chước được, cảnh này khiến Phượng Uyển Tình càng thêm tức giận, từ khi Long Phượng Lâu khai trương, tất cả sản nghiệp của nàng đều chịu ảnh hưởng, vốn tưởng rằng hiện tại sắp quá niên, buôn bán sẽ đặc biệt hảo, nhưng Long Phượng bách hóa lâu vừa khai trương, tất cả mọi người đều qua đó.

"Truyền lệnh xuống cho Bản công chúa, tất cả cửa hàng bên trong Phượng Thành chúng ta toàn bộ đều hạ giá, cũng không tin mọi người còn có thể đến Long Phượng Lâu mua." Phượng Uyển Tình bên này là có người thay nàng truyền lời cho cửa hàng phía dưới, nàng sẽ không tự mình ra mặt.

Người này vừa nghe, trước mắt sáng lên, này vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, lập tức hỏi: "Chúng ta muốn hạ thấp bao nhiêu?"

"Tất cả điểm toàn bộ hạ thấp hai thành!"

Giáng xuống hai thành, như thế lợi nhuận liền thiếu, bất quá chí ít là có người mua, khẩn trương liền đem mệnh lệnh ban xuống.

Cho nên, ngày sáng sớm hôm đó, tất cả sản nghiệp Phượng Uyển Tình bên này, còn có cửa hàng Sở Mặc liền hợp hạ giá, hơn nữa ở trước cửa tiệm thét to. Các dân chúng vừa nghe, lại có tốt chuyện như vậy, qua năm mới hạ giá, quả thực là bánh thịt trên trời rơi xuống, nhao nhao hướng bên kia chạy tới.

Thời điểm quá niên đồ đều là tăng giá, khẳng định sẽ cực kỳ nóng nẩy, cho nên bách hóa lâu từ ngày đầu tiên khai trương, lần đầu tiên lạnh như thế.

Bên trong Phượng Thành cửa hàng khác hoặc nhiều hoặc ít cũng chịu ảnh hưởng, hiện tại nhìn đến cái này có hiệu quả, nhao nhao noi theo, trong lúc này bên trong Phượng Thành mở ra hừng hực khí thế phong trào hạ giá.

"Tiểu thư, chúng ta muốn hạ giá sao? Hiện tại tất cả mọi người chạy đến địa phương khác mua, hơn nữa các nàng cũng làm hoạt động rút thưởng, phần thưởng càng tốt." Phượng Yêu là một mực giúp đỡ xử lý tú phường, cho nên nhìn thấy những người đó đều hạ giá khẩn trương trở về bẩm báo.

Không đợi Bát Hối trả lời, Nguyên Bích cũng trở lại, đồng dạng cũng là vấn đề này, bách hóa lâu nàng xử lý, hiện tại không ai mua, tự nhiên là trở về xin chỉ thị.

Nghe các nàng nói xong, Bát Hối chân mày cau lại, hạ giá là một biện pháp, nhưng không thể đối phương hạ giá bên mình liền hạ giá, đây là cạnh tranh buôn bán ác ý, sau cùng cũng không có lợi nhuận gì.

Bát quá.

"Tú phường đẩy ra một lượng lớn công tử, nhưng không cần hạ giá, bách hóa lâu các người làm một hoạt động, tìm một chút thương phẩm không hút hàng, mua một tặng một, tỷ như mua một bộ bát đĩa, tặng một bộ bát đĩa, hoặc là cái khác, giá cả không hạ xuống."

Bát Hối nói vừa xong, trước mắt Nguyên Bích sáng lên, chủ ý tốt như vậy nàng như thế nào không nghĩ ra, lập tức đi ra ngoài.

Khi Long Phượng bách hóa lâu đưa ra hoạt động mua một tăng một, dân chúng lại bị chủ ý mới lạ này hấp dẫn, lưu lượng khách lại phân qua một lượng lớn. Lại thêm bên trong Phượng Thành rất nhiều thương gia đều hạ giá khuyến mãi, cho nên cửa hàng của Phượng Uyển Tình vẫn không có khởi sắc gì, chỉ là thời điểm vừa hạ giá phát hỏa một phen, rất nhanh lại khôi phục đến bộ dáng ban đầu.

"Đại công chúa, này?" Chương quỳ đúng là sẽ lo lắng, ban đầu còn tưởng rằng tình huống sẽ chuyển biến tốt đẹp, không nghĩ tới lại là một dạng, cho nên khẩn trương tới bẩm báo cho Phượng Uyển Tình.

"Tiếp tục hạ giá, Bản công chúa cũng không tin đâu không lại Long Phượng Lâu!"

Lần này giá cả lại hạ xuống hai thành, hiện tại giá này bán đi căn bản là không lãi một đồng, Bất Hối nghe xong trong lòng cười lạnh, tiếp theo đối Nguyên Bích nói: "Chúng ta cũng hạ giá, hạ xuống tám chiết, vẫn tặng đồ."

Các nàng như vậy cũng cũng chỉ thiếu một chút lợi nhuận.

Nhưng lần này song phương hạ giá, dân chúng không điên cuồng cướp đoạt, giá cả một hồi biến đổi, một hồi so với một hồi thấp, ai biết hiện tại mục đích không phải giá cả thấp nhất, nếu hiện tại mua, giá sẽ hạ thêm thì làm sao bây giờ? Cho nên đều dừng lại xem xét, muốn đợi đến thời điểm giá thấp nhất.

"Tiếp tục hạ xuống hai thành!" Phượng Uyển Tình biết được tình huống, cắn chặt răng, lại đi giảm xuống hai thành, cũng không tin còn không có người đến mua.

"Hạ xuống một thành." Bất Hối cũng cười phân phó đến, bấy phần đã là giá phí tổn, không thể thấp hơn.

Các nàng bên này vừa ra giá, những dân chúng này không muốn, như thế nào hạ xuống ít như vậy, còn tưởng rằng hội giáng xuống càng thấp, cho nên vẫn không ai đi mua.

Cửa hàng bên trong Phượng Thành đều đi theo hạ giá, người trên đường càng ngày càng nhiều, một đám đều cầm mấy túi lớn tại kia chờ, liền chờ hạ giá xuống đến thấp nhất đi mua.

Phượng Uyển Tình giờ phút này liền đứng ở trong phòng Bát Tiên Lâu, nhìn dân chúng dưới lầu không tới điểm mình mua, cũng không đến Long Phượng lâu đối diện, trong mắt hiện lên một tia đen tối, không cam lòng nói: "Tiếp tục hạ xuống một thành!"

Nàng này đã hạ xuống bấy phần, căn bản chính là thâm hụt tiền mua bán. Phí tổn nên là trên dưới bấy phần, hiện tại chỉ cần có người mua, nàng liền thường tiền.

"Tiểu thư, đối diện lại hạ xuống một thành, chỉ còn lại ba thành, chúng ta còn hạ xuống sao?" Đối với Phượng Uyển Tình bên kia điên cuồng hạ giá như vậy, Nguyên Bích cũng thổ huyết, quá dọa người.

Nhưng, như vậy dân chúng còn chưa xuất động, liền chờ Long Phượng Lâu quyết định.

Nghe vậy, khóe miệng Bất Hối gợi lên một tia cười lạnh: "Phân phó xuống, đem tất cả tiền bạc chúng ta lấy ra, âm thầm đi thu mua hàng hóa các nàng, nếu không bạc đủ, mượn cái này đi, một kiện hàng hóa cũng không lưu lại cho nàng."

Dứt lời, Bất Hối lấy ra một khối ngọc bội, đây là thu nhập cửa hàng của nàng tại Chiến quốc, bởi vì Chiến quốc còn chưa mở ngân trang, cho nên bạc bên kia tạm thời cũng đều được lưu giữ trong Đại Thông ngân trang.

Tiền bạc gửi tại nơi đó tùy thời đều có thể lấy.

Nguyên Bích tiếp nhận ngọc bội khó hiểu nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, không rõ nàng là ý tứ gì, lúc này không phải nên tiếp tục hạ giá cướp đoạt khách nhân sao? Vì sao còn muốn đi thu mua hàng hóa người đối diện?

"Mau đi đi!" Bất Hối buồn cười nhìn nàng một cái, nếu không nhanh sẽ bị cướp sạch, ba thành a! So với phí tổn thấp hơn nhiều như vậy, chỉ cần mua về, cho dù bán đi với giá bấy phần, tin tưởng đều có thể kiếm lớn.

Bất Hối lại thúc giục một phen, Nguyên Bích liền phản ứng kịp, đối với Bất Hối bội phục sát đất, lần này đối thủ nên điên rồi.

Nguyên Bích là Chiến Cảnh Thiên mang tới, làm việc quyết đoán, hết sức nhanh chóng, trong chớp mắt liền đem người an bài hảo, Ngay sau đó, tại những cửa hàng của Phượng Uyển Tình đột nhiên có rất

nhiều người tới mua

Vì đề phòng người của Phượng Uyển Tình phát hiện manh mối, cho nên không dám mua nhiều, một người chỉ mua một hai túi lớn, nhưng túi này rất lớn, mua về liền đến chỗ chỉ định vị trí đem hàng hóa giao cho Nguyên Bích.

Kỳ thật những người này cũng không phải đều là người của các nàng, rất nhiều đều là dân chúng, còn có một vài người làm việc tốn sức, bọn hắn chỉ cần lấy bạc đi mua đồ liền cho bọn hắn tiền, chuyện tốt này đi đâu tìm được.

Cho nên bên ngoài tuy hàng loạt dân chúng ủa vào cửa hàng Phượng Uyển Tình, nhưng mua đồ sau cùng đều giao cho Bất Hối.

Đứng ở cửa sổ Bát Tiên Lâu, Phượng Uyển Tình nhìn nhiều người như vậy ủa vào cửa hàng mình mua đồ, khoe miệng rất cực giơ lên, nhìn Long Phượng Lâu đối diện cổng và sân quanh quẽ , trào phúng nói: "Cho các người cùng Bản công chúa đấu!"

Nàng tại Phượng Thành có hai mươi mấy gian cửa hàng, nhưng chiếm cứ một nửa dãy phố này, còn có một vài cửa hàng của Sở Mặc, cộng lại hơn bốn mươi gian, trong phút chốc đều bị mua hết.

"Chủ tử, chúng ta không còn hàng, tất cả trong cửa hàng, ngay cả hàng trữ đều đã bán xong rồi." Chưởng quầy đầu dãy mồ hôi chạy tới, những người phía dưới đều đang chờ mua hàng.

Nghe vậy, Phượng Uyển Tình nở nụ cười, cư nhiên bán nhanh như vậy: "Vậy khẩn trương đi bổ xung hàng đi, còn đứng đấy nhìn Bản công chúa làm gì."

Chưởng quầy nghe Phượng Uyển Tình nói xong, lau mồ hôi, nói tiếp: "Chúng ta bán đi hàng hóa mười hai bạc, liền phải bồi vào mười hai lượng, nếu tiếp tục bán chúng ta phải bù vào nhiều lắm." Hắn rất cực nhọc không được, tiếp tục như vậy, những cửa hàng bên trong thành này đều phải đóng cửa .

"Cái gì?" Phượng Uyển Tình hoảng sợ hét lớn, đây là có chuyện gì?

Tuy trước kia Phượng Uyển Tình cũng xử lý cửa hàng, cũng có một chút đối thủ cạnh tranh, nhưng đều bị nàng lợi dụng quyền lợi cùng âm mưu chèn ép, nhưng lại có Phượng Kinh Thương hỗ trợ, vẫn xuôi cèo mát mái, hôm nay bại thảm như vậy, trong lúc này khó có thể tiếp thu.

"Phí tổn hàng hóa đại khái trên dưới bảy phần, chúng ta hiện tại đã hạ xuống đến ba thành, vẫn đều là bù vào." Chưởng quầy mặt như ăn mướp đắng, chẳng lẽ công chúa cũng chưa phát hiện sao?

Phượng Uyển Tình lúc này mới phản ứng kịp, vừa rồi chỉ lo đả bại Long Phượng Lâu hoàn toàn quên giá này, hiện tại phản ứng kịp, nổi gân xanh: "Phân phó xuống, hôm nay tất cả cửa hàng đều tạm thời đóng cửa."

Trong thời gian này vốn không hài lòng, hiện tại lại tổn thất nhiều bạc như vậy, một cỗ hỏa lập tức liền lên đây.

Nhưng này còn chưa kết thúc, ngay lúc nàng tính toán đi tìm Phượng Kinh Thương, trên đường đột nhiên xuất hiện từng chiếc xe ngựa, mà trên xe xếp từng túi hàng hóa, sau đó đều kéo đến bên trong Long Phượng Lâu.

"Công chúa, này, đây là hàng hóa chúng ta mới vừa bán đi." Chưởng quầy kia hoảng sợ chỉ vào những cái túi lớn này, hắn đều nhận thức, vừa rồi những người đó chính là cầm những túi lớn này tới mua đồ.

"Phụt!"

Tức giận công tâm, Phượng Uyển Tình phun ra một búng máu, nàng như thế nào cũng chưa nghĩ đến, cư nhiên bị Long Phượng Lâu tính kế.

"Công chúa!" Chưởng quầy cũng quản không Long Phượng Lâu đối diện, vội vàng đỡ lấy Phượng Uyển Tình, sau đó sai người đỡ nàng lên kiệu về phủ công chúa.

Trong phủ hộ quốc công chúa, Nguyên Bích hưng phấn nói chuyện đã trải qua cho Bất Hối, không nghĩ tới tiểu thư quá thần, xem thế này đúng là phát tài.

"Tiểu thư, những hàng hóa này xử lý như thế nào?"

Nghe được vấn đề của Nguyên Bích, nàng nghĩ nghĩ, trong khoảng thời gian này sức mua rõ ràng giảm xuống, rất nhiều người đã sớm chuẩn bị tốt quá niên, cho dù là tiện nghi cũng sẽ không mua, cho nên không

muốn tiếp tục bán.

"Trừ bỏ một chút rau dưa, hoa quả cùng không thể gửi gì đó, toàn bộ nhập thương khố, mấy tháng tiếp theo chúng ta đều có thể bán những thứ này, bất quá chất lượng nhất định phải nghiêm tra, không tốt liền ném đi, còn như hoa quả cùng giá thấp bán ra thôi."

Nguyên Bích gật gật đầu, hiện tại hoàn toàn tin tưởng Bất Hối, mà thông qua sự tình hôm nay, tâm tình của nàng cũng không buồn bực như thế, tin tưởng thời gian sẽ hòa tan toàn bộ.

Giờ ngọ đến, còn có một tin tức tốt truyền đến, chính là Long Phượng lầu trong lục quốc đã mở ba mươi bốn cửa tiệm, bởi vì thời gian có vẻ gấp gáp, chỉ mở tiệm tại một vài thành phố lớn.

Lầu lô bọn hắn đều có sẵn, cho nên đặc biệt nhanh, nhưng Bát Tiên Lâu lại không được, trong vòng ba ngày chỉ làm ra một lượng nhỏ cái lầu lô, chỉ đủ mấy cửa hàng.

*

"Chủ tử, lúc quốc đột nhiên mở ba mươi mấy cửa hàng Long Phượng lầu." Người tới cúi đầu hướng Sở Mạc bẩm báo, không nghĩ tới chuyện này lại làm hỏng, bị phạt là khó tránh khỏi.

Sở Mạc vốn đang tính toán lợi nhuận năm nay, tuy Bát Tiên Lâu ở Hoàng Thành Chiến quốc nửa năm nay không có lợi nhuận, nhưng cửa hàng ở quốc gia khác đều buôn bán lời rất nhiều bạc. Nhớ lại nếu trong Bát Tiên Lâu đều thêm vào món lầu nhất định sẽ càng đông khách, nhưng không nghĩ tới cư nhiên nghe được một tin tức như vậy.

"Chúng ta có bao nhiêu cửa hàng có món lầu?" Nhượng mày, hắn đột nhiên có dự cảm không tốt.

"Bởi vì cái lầu lô chỉ làm ra được một phần, cho nên chúng ta chỉ có mười cửa hàng gia tăng món lầu." Người tới cũng không nghĩ tới, Long Phượng lầu cư nhiên nhanh chóng như vậy, xem ra bọn hắn sớm đã có chuẩn bị.

Kỳ thật này đến là thật, bởi vì Bất Hối đã từng nói qua, muốn đem quán lầu chạy đến các quốc gia, cho nên Chiến Cảnh Thiên mấy tháng trước đã cho người đi chuẩn bị, về sau Bất Hối mua những cái cái lầu lô này giá thấp, trực tiếp đưa đến cửa hàng các quốc gia.

Sở dĩ vẫn không khai trương, là muốn chờ Bất Hối tự mình đi, nhưng hiện tại đã không còn kịp rồi, cho nên ra lệnh một tiếng, đồng thời khai trương.

Thành thị!

Sở Mạc nghe xong, một chương đánh hắn bay ra ngoài, hắn liền dưỡng một đám người như vậy sao? Ngay cả chuyện người ta đã chuẩn bị lâu như vậy cũng không phát hiện?

Người tới không dám phản kháng, cho nên chỉ có thể chịu một chương này, hung hăng nện trên tường, sau đó từ trên vách tường rơi xuống, ừ! Hộc ra một búng máu, tiếp theo đứng lên lại quỳ xuống.

"Thời điểm các nàng làm cái lầu lô không có phát hiện sao?" Đánh một chương xong trong lòng dễ chịu chút, ngồi trở lại ghế dựa tiếp tục hỏi.

Nghe vấn đề thế, sắc mặt người kia lại tối sầm xuống, vẻ hoảng sợ trong mắt càng đậm, nhưng lại không dám không nói: "Những cái lầu lô này đã điều tra xong, chính là chúng ta ban đầu ở bán ra Chiến Quốc, đều bị các nàng mua lại." Ngay cả hắn đều cảm thấy người của Long Phượng Lâu quá khó đối phó.

Nghe vậy, Sở Mạc lại kích động đứng lên, cư nhiên là hắn nghĩ ra bán những cái này.

Những cái cái lầu lô này hắn đương nhiên biết, kia như là tặng không, mà chất lượng lại tốt, đồng nghĩa là hắn đem tiền cho đối phương khai điểm, trong lòng tức giận có thể nghĩ.

Thành thị!

Lại là một chương đánh ra, người rất không dễ dàng mới đứng lên lại bay ra ngoài, bất quá lần này rớt xuống đất động cũng chưa động, hiển nhiên đã chết.

Sự tình đã xảy ra, gấp cũng không thể dùng, may mà đã gia nhập món lầu vào mười cửa hàng Bát Tiên Lâu, còn lại tốc độ chỉ cần nhanh một chút, như thế cùng Long Phượng lầu kém cũng không quá xa.

"Chủ tử, Phượng Thành truyền đến tin tức." Ngay lúc này, ngoài cửa lại một Hắc y nhân đi đến, nhưng khi nhìn thấy đồng bạn chết trên mặt đất, trong mắt xuất hiện vẻ hoảng sợ, hắn muốn nói này cũng không phải tin tức tốt.

Nhìn thấy sắc mặt của hắc, hai hàng lông mày Sở Mạc vừa mới giãn ra lại gắt gao nhú lại, lạnh giọng nói: "Nói."

Người tới đem thân thể tận lực cách xa Sở Mạc, đứng ở phía ngoài cùng, sau đó mới mở miệng nói: "Cửa hàng bên trong Phượng Thành hao tổn trăm vạn lượng bạc trắng." Đây là lợi nhuận buôn bán mấy tháng những cửa hàng này, lập tức đều đã bồi đền đi vào.

"Sao lại thế này?" Sở Mạc vẫn không thể tin được, làm sao có thể trong một ngày phải bù nhiều bạc như vậy?

Nghe vậy, Hắc y nhân đem chuyện Phượng Quốc nói một lần, bởi vì trong mật hàm Sở Mạc cho Phượng Uyển Tình, bên trong viết sản nghiệp của hắc ở Phượng Thành, quyền lợi giúp đỡ nàng, cho nên lần này cùng cửa hành của Phượng Uyển Tình đồng thời hạ giá, tổn thất thảm trọng, cũng may chương quầy mấy cửa hàng để lại tâm nhãn, sau khi bán hết đồ trong cửa hàng liền không lấy từ trong kho ra.

"Nữ nhân ngu xuẩn!" Nghe thuộc hạ đem sự tình nói xong, Sở Mạc hét lớn một tiếng, những cửa hàng ở Phượng Quốc này vẫn kiếm được rất nhiều tiền, còn tưởng rằng có thể bù lại tổn thất về cái lâu lô, nhưng lại đáp đi vào.

"Đi chuẩn bị xe ngựa, bản công tử cần tới Phượng Thành."

Tổn thất bên kia nhiều bạc như vậy, nhất định phải đi xử lý một chút.

Nhưng không đợi hắc đi ra ngoài, lại có một Hắc y nhân tiến vào, sắc mặt nhìn cũng không tốt, hơn nữa lại vẫn thực vội, sau khi nhìn thấy Sở Mạc khẩn trương quỳ xuống: "Chủ tử, Bát Tiên Lâu đã xảy ra chuyện."

Sở Mạc vừa nâng chân lên lại để xuống, trong lòng dự cảm bất hảo càng ngày càng mãnh liệt.

Thấy Sở Mạc không nói chuyện, người tới tiếp tục nói: "Cái lâu lô đột nhiên nứt ra, bị phỏng rất nhiều khách nhân, vài cửa tiệm đều xảy ra loại chuyện này, tại cửa tiệm Sở quốc kia bị phỏng là Sở Thái Tử, còn có Thái Tử Phi hắc vừa cưới!"

Phụt!

Cổ họng ngẹn ngọt, một búng máu dâng lên.

Một chuyện so với một chuyện đều phiền toái, hai việc trước chỉ cần bồi đền chút bạc là có thể giải quyết, nhưng việc sau cùng này.

"Lập tức hồi Sở quốc."

*

Khoảng cách tân niên còn có hai ngày, bên trong Phượng Thành những cửa hàng này khai không sai biệt lắm, còn lại phải chờ tới năm sau tiếp tục mở, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa về nhà quá niên, cho nên hiện tại trên đường có chút quạnh quẽ, chỉ có Long Phượng bách hóa lâu vẫn mở. Đương nhiên, làm việc lúc quá niên có thể nhận được thù lao xứng đáng, dù sao buổi tối có thể về nhà ăn cơm tất niên, làm việc ban ngày cũng không sao cả.

Khoảng thời gian này vẫn bề bộn nhiều việc, rất không dễ dàng rảnh rỗi, Bất Hối lại cùng Chiến Cảnh Thiên ra ngoài du ngoạn, tuyển chọn thứ nhất đương nhiên là Phượng Hồ, sau đó lại thuận tiện đến quảng nhìn xem.

Trên bầu trời mặt trời vẫn nóng bỏng như cũ, Chiến Cảnh Thiên cầm một cái dù cùng Bất Hối đi ở bên hồ, vốn là muốn thuê một con thuyền, không nghĩ tới một cái cũng không có, hướng về trên mặt hồ vừa thấy, chỉ chút đều là thuyền hoa.

"Hôm nay như thế nào nhiều người như vậy?"

Chiến Cảnh Thiên ôm eo Bất Hối, trong mắt hiện lên một tia không vui, nhỏ giọng oán giận.

Bất Hối nhìn hắc đen mặt, khóe miệng câu lên, kỳ thật, chỉ cần hai người cùng một chỗ, ở nơi nào đều vui vẻ.

Bất quá hôm nay nhiều người như vậy, vẫn dẫn tới lòng hiếu kỳ của nàng, hướng về trên mặt hồ nhìn kỹ, người trong những thuyền hoa này đang từ trong hồ nước vớt cái gì.

"Bọn hắc là đang làm cái gì?" Dù sao cũng là nhàn rỗi, không bằng đi qua xem náo nhiệt.

Thấy nàng cảm thấy hứng thú, Chiến Cảnh Thiên cũng không cự tuyệt, mang theo nàng hướng bên hồ đi đến, vừa đến bên hồ mới phát hiện, thì ra trên hồ rất nhiều cá chết, mà trên thuyền những người đó thì tại vớt những con cá chết này.

Xem bộ dáng cá kia, còn có răng nanh sắc bén kia, đúng là cá ăn thịt người!

Thì ra cá ăn thịt người trong thần động đều sinh hoạt tại thủy đầm, là người chuyên môn thuần dưỡng, thủy chất nơi đó cùng Phượng Hồ bất đồng, cho nên không quá hai ngày, những cá ăn thịt người này liền chết, trên mặt hồ dải một tầng.

Quan phủ là đã thông cáo, Thần Hồ không phải hồ thần mà là hồ quái, hồ quái đã bị giết chết, vấn đề còn lại chính là giải quyết những cá ăn thịt người này.

Vừa lúc này, cá ăn thịt người đều đã chết, dân chúng vừa thấy, hưng phấn, thì ra hồ quái thật sự đã chết, nếu không những thứ cá ăn thịt người này làm sao có thể chết theo? Lúc trước đúng là rất nhiều người nhìn thấy chúng nó ăn thịt người.

Cho nên nhao nhao tự động đi tới Phượng Hồ rửa sạch những thứ cá chết này, hơn nữa quan phủ cũng hạ thông cáo, chỉ cần trợ giúp rửa sạch những thứ cá ăn thịt người này còn có thể khen thưởng bạc, có sao mà không làm.

Bất Hối nhìn về sau, tin tưởng khẳng định còn có cá ăn thịt người sống sót, những thứ cá ăn thịt người này sẽ từ từ thích ứng với nước trong Phượng Hồ, về sau sẽ sinh hoạt tại nơi này, từ từ sinh sôi nảy nở, như thế Phượng Hồ liền không biện pháp xuống nước.

"Lưu đại nhân." Không nghĩ tới phụ trách rửa sạch cá chết cư nhiên là Lưu đại nhân, này cũng là một đại thần Bất Hối quen thuộc nhất.

Lưu đại nhân vốn đang bận về việc chỉ huy, nghe được có người gọi hần vốn là không kiên nhẫn, nhưng thấy đến là Bất Hối lập tức chạy tới, vẻ mặt tươi cười nói: "Công chúa như thế nào đến đây, có gì phân phó sao?"

Hần cũng coi là một thanh quan, chẳng qua là người đọc sách, còn có thân cao tự đại, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Bất Hối mới cuống vọng như vậy, nhưng chinh thể mà nói vẫn là quan tốt.

Tại Phượng Quốc, người giống hần như thế cũng không nhiều, chỉ có mấy cái, bọn hần thuộc loại trung lập, thế lực phương nào cũng không nhập, ngày thường mấy đại thần tự cùng một chỗ mảng những tham quan ô lại này. Hiện tại cư nhiên bởi vì Bất Hối xuất hiện, những người đó cũng bị tra rõ, đương nhiên là cao hứng, cho nên nhìn thấy Bất Hối đặc biệt nhiệt tình.

"Bản công chúa chỉ là tới du ngoạn, bất quá nhìn đến những thứ cá ăn thịt người này có chút tò mò." Bất Hối tuy không dịch dung, bất quá trên đầu mang theo một tầng lụa mỏng, có thể vừa che dung mạo vừa che ánh mặt trời.

Loại ăn mặc này ở bờ hồ cực kỳ thông thường, cho nên cũng không có người chú ý tới, nàng cũng không muốn để Lưu đại nhân lộ ra ngoài.

Lưu đại nhân vừa nghe, lập tức minh bạch ý tứ của nàng, sau đó mang theo Bất Hối đến vị trí chuẩn bị tốt bên kia, bắt đầu giải đáp cho nàng: "Những loại cá này có lẽ không thích ứng nước này, cho nên đều đã chết, tin tưởng chỉ cần đem thi thể trên mặt hồ rửa sạch, Phượng Hồ có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Nghe vậy, Bất Hối thầm nghĩ cũng may mình đến đây, lập tức trịnh trọng nói: "Vậy trong nước khẳng định còn có một chút không chết, nếu hiện tại không giải quyết, về sau sinh sôi nảy nở Phượng Hồ cũng sẽ bị bọn nó chiếm lĩnh. Sau khi rửa sạch thi thể cá, sai người lấy một chút thịt tới, tốt nhất thịt tươi, sau đó phóng tới Phượng Hồ, cá ăn thịt người còn sống tự nhiên bị mùi máu tươi hấp dẫn, như vậy liên tục một đoạn thời gian là có thể đem cá ăn thịt người còn lại rửa sạch sẽ."

Nàng vừa nói xong, Lưu đại nhân lập tức liền minh bạch, sắc mặt càng thay đổi, cũng may hôm nay gặp được công chúa, nếu không rửa sạch sẽ, hần liền gặp đại họa.

"Cựu thần đa tạ Công Chúa nhắc nhở, lập tức liền sai người đi làm."

"Nếu thật muốn cảm ơn Bản công chúa, liền đi tìm một chiếc thuyền nhỏ đến đây đi, chúng ta cần tới quặng một chuyến." Bất Hối cũng không phải là vì hần, dù sao Phượng Hồ là Phượng Quốc, mà nàng cũng

rất thích, tự nhiên không hy vọng về sau trong hồ nước trong suốt này toàn là cá ăn thịt người.

Hiện tại tất cả mọi người biết mỏ vàng kia là của Bất Hối, cho nên nghe xong lời của nàng nhanh tìm một thuyền tới.

Sau khi chinh lý hảo, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên ngồi lên, lần này cũng không tìm những người khác chèo thuyền, mà là các nàng tự mình chèo, có một phen lạc thú khác.

Cá chết trên mặt hồ hiện tại đã bị rửa sạch không sai biệt lắm, chỉ có nơi xa còn một chút, đã có người qua rửa sạch.

Các nàng cũng không lưu lại trên hồ, mà là chèo thuyền trực tiếp đến quặng. Sau chuyện lần trước, không ai dám tới đây quấy rối, nhóm thợ mỏ cũng từ Phượng Hồ bên này thông một cái quặng mỏ, không nghĩ tới mỏ vàng phân bố so với bọn hắn dự đoán còn lớn hơn, không lấy vài thước liền nhìn đến mỏ vàng.

Những người này đều thập phần cảm tạ Bất Hối, cứ việc muốn quá niên, vẫn không ai rời đi, tất cả liều mạng làm việc, hiện tại tiền công đã trả đủ, hơn nữa lại gia tăng gấp bội, chủ tử lại tốt, nhiều người nguyện ý đến quặng làm việc.

Trương Hải quả thật cũng có năng lực quản lý, vì có thể mau chóng để Bất Hối kiếm được tiền bạc, hẳn để cho những thợ mỏ này chia làm mấy nhóm thay phiên làm việc, như vậy một ngày mười hai canh giờ đều khởi công, đã khai thác ra đại lượng vàng, bên này cách bờ hồ cũng rất gần, trực tiếp vận đến dưới chân núi, sau đó tại thông qua thuyền lớn chở đi.

"Công chúa, ngài đã tới." Trương Hải đang chỉ huy những người đó làm việc, vừa thấy là Bất Hối đến đây, khẩn trương chạy tới.

Bất Hối nhìn quặng gọn gàng ngăn nắp gật gật đầu, nghĩ lại lần đầu tiên tới những người thợ mỏ này đều ở bên ngoài đánh bài, nói chuyện phiếm, xem ra Trương Hải rất có năng lực quản lý.

"Không cần phải để ý chúng ta, chúng ta chỉ là lên đi dạo." Bất Hối cười đáp, nàng quả thật là đi lên chạy một vòng, lát nữa sẽ cùng Chiến Cảnh Thiên du lãm Phượng Sơn.

"Công chúa, ngày hôm qua mỏ lại tới một lượng lớn thợ mỏ nữa, bên trong có mấy người không tệ, có thể trọng dụng." Trương Hải hiện tại là toàn tâm toàn ý vì Bất Hối làm việc, phát hiện người có năng lực tự nhiên muốn tiến cử.

Tiếp theo, hắn dẫn theo mấy người kia tới, Bất Hối hỏi mấy vấn đề, quả thật đều là người tài có thể sử dụng, liền ở lại hỗ trợ bên người Trương Hải, nếu không một quặng lớn như vậy chỉ dựa vào chính hắn mà nói khẳng định bận không qua nổi.

Bên này có hắn quản, Bất Hối thập phần yên tâm, tiếp theo lại cùng Chiến Cảnh Thiên đến Phượng Sơn du ngoạn một vòng, sau cùng từ bên kia Phượng Sơn trở về, đi lâu như vậy, hai người đều đã đói bụng, cho nên liền đi xuống núi tính toán trở về thành ăn cơm.

Bất quá thuyền hoa kia còn đang ở chân núi Phượng Sơn, phải cùng Lưu đại nhân nói một tiếng, để hắn sai người đi lấy về, đợi khi đi đến bờ Phượng Hồ nhìn đến rất nhiều quan sai cùng dân chúng cầm thịt gà, heo mới vừa giết chờ ở hồ nước, thực câu được không ít cá ăn thịt người, xem như vậy, nếu muốn bắt sạch còn cần một đoạn thời gian, hơn nữa về sau tốt nhất mỗi tuần đều tiến hành một lần, để ngừa có cá lọt lưới.

Trở lại phủ công chúa, Nguyên Bích cùng Phượng Yêu cũng không ở đây, Hoa Thiên Thần thái độ khác thường ở trong phủ, nếu không bình thường đã sớm đi tìm Phượng Yêu.

"Người hôm nay không đi tìm Phượng Yêu?" Nhìn hắn đầy mặt đặc ý, khẳng định là có chuyện tốt.

Hoa Thiên Thần ở trong phủ chờ đã lâu, rốt cục nhìn thấy các nàng trở lại, vừa nghe Bất Hối mà nói lập tức liền bu lại, thần bí nói: "Các người đoán xem hôm nay ai tìm ta?"

"Lệ Quý Phi."

Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối hai người cùng lúc nói ra đáp án, đại công chúa bị hủy dung, khẳng định là muốn tìm thần y trị liệu, Hoa Thiên Thần danh tiếng lẫy lừng trong lục quốc tại đây, đâu có thể buông tha? Bất quá Bất Hối cảm thấy Lệ Quý Phi cũng không đơn giản như vậy, nếu không một người bị giam kín như thế nào có thể gặp Hoa Thiên Thần?

Hoa Thiên Thần không nghĩ tới các nàng lập tức liền đoán được, không tin tiếp theo hỏi: "Vậy người các người biết nàng tìm ta làm gì sao?"

Nghe vậy, Bất Hối gợi lên một tia mỉm cười: "Trị liệu vết thương trên mặt cho Đại hoàng tử ta."

"A, người làm sao biết, hẳn không là ——" Nghe Bất Hối nói xong, Hoa Thiên Thần kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó nhìn đến tươi cười trên mặt Bất Hối, trong lòng xác định suy đoán này quả nhiên là các nàng làm.

Ngẫm lại hôm nay nhìn đến diện mạo Đại công chúa, kia kêu một cái dọa người, một khuôn mặt xinh đẹp bị chém thành hai nửa, bởi vì những lang trung này không dùng được, cho nên miệng vết thương đã nhiễm trùng, nếu tiếp tục không trị liệu mặt sẽ thối nát hết.

"Vậy bản thân y không trị cho nàng, ra ngoài tìm Yêu Nhi đi." Nếu là Bất Hối thương tổn, vậy nhất định có chỗ nào đặc tội nàng, nếu là địch nhân, đương nhiên không trị.

"Điều kiện để người chữa là gì?" Bất Hối thấy hẳn đi, lại kéo hẳn lại, cười hỏi.

Hoa Thiên Thần biết nàng lại nghĩ đến cái gì, lập tức hung phấn, lại ngồi xuống giảng đạo: "Nàng nói nếu bản thân y chịu ra tay, bạc bao nhiêu cũng tùy ý."

Nghe vậy, Bất Hối nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý: "Vậy người đáp ứng nàng, còn như tiền chẩn bệnh sao? Liền muốn những cái cửa hàng của Phượng Uyển Tình trong Phượng Thành, coi như sính lễ người cưới Yêu Nhi."

Nhìn thấy Bất Hối cười đến híp mắt lại, mặt Hoa Thiên Thần suy sụp xuống đến nơi, mới mở miệng đã là hai mươi mấy gian hàng làm sính lễ, cũng quá công phu sư tử ngoạm thôi.

Bất quá suy nghĩ đến nữ nhân gốc kia, nghe lời nhất chính là nữ nhân hồ ly trước mắt này, cho nên muốn ôm được mỹ nhân về tất phải nghe lời nàng, đừng nói là cửa hàng, cho dù muốn trăng trên trời cũng phải lấy ra.

"Nói như vậy là người đồng ý đem Yêu Nhi gả cho ta." Dù sao những cửa hàng này cũng không phải của hẳn, không đau lòng, hơn nữa còn có thể cưới được mỹ nhân, cứ sao không làm?

Nhìn thấy Hoa Thiên Thần cao hứng, Bất Hối nhìn không được lại hắt cho hẳn chậu nước lạnh: "Ta đồng ý, bất quá người có thể để Phượng Yêu đáp ứng gả cho người hay không, vậy cần nhờ bản lĩnh của người, ta đã sớm cùng các nàng nói qua, việc hôn sự của các nàng ta không quan dự."

Nghe xong lời của nàng, Hoa Thiên Thần cũng không nói gì, hẳn tin tưởng đã nhiều ngày, Phượng Yêu khẳng định sẽ gả cho chính mình.

"Vật thực trị mặt cho nàng?"

Bất Hối không trả lời hẳn, mà còn hỏi ngược lại: "Người có bản lĩnh khôi phục dung mạo cho nàng?"

Hoa Thiên Thần lắc lắc đầu, hẳn chỉ có thể đảm bảo những miệng vết thương này mau đóng vảy, không tiếp tục khuếch tán, cũng không có bản lĩnh khôi phục dung mạo kia, vết đao sâu như thế, xương cốt đều lộ ra, cho dù là hợp cùng một chỗ, về sau cũng sẽ có sẹo.

"Dù sao cũng không cho người khôi phục dung mạo, có thể từ từ trị." Bất Hối đương nhiên biết hẳn trị không hết, nếu là ở hiện đại dùng kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ là được, lúc này, ngay cả khâu lại miệng vết thương cũng không biết.

Nghe Bất Hối nói xong, khoe miệng Hoa Thiên Thần giật giật, đặc tội người nào cũng đừng bao giờ đặc tội nàng, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Sự tình giải quyết xong hẳn liền ly khai, tuy trong tú phường đa phần đều là nữ nhân, nhưng cũng có nam tử tới, ngày đó hẳn liền thấy một người đối với Phượng Yêu không có hảo ý, phải khẩn trương đi nhìn.

Sau khi hẳn rời khỏi, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối vốn tính toán muốn chơi cờ, nhưng ngoài cửa đột nhiên đến hai người.

Hiện tại trong hậu viện bày trận pháp, tuy không mở ra trận pháp cao cấp nhất nhưng người có thể thông qua cũng không có mấy người, hiện tại lại đột nhiên có người vào được, cảm thấy cả kinh, nhưng ra ngoài vừa thấy, sắc mặt lập tức đen lại.

Thì ra là Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương.

"Tam hoàng tử không phải về nước quá niên sao, như thế nào lại xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ không có tiền về nước? Bốn vương có thể cho người chút."

Bách Lý Hề là đệ tử Thanh Phong đạo trưởng đặc ý nhất, cho nên trận pháp này hẳn đương nhiên có thể thông qua, còn tưởng rằng tiến vào có thể nhìn thấy Bất Hối, không nghĩ tới cư nhiên là Chiến Cảnh Thiên, nhưng trên mặt vẫn treo ý cười ôn hòa: "Sư muội đâu?"

"Sư huynh, Mộc Dương, các người đều về rồi." Tiếng nói chuyện bọn hắn bên ngoài Bất Hối nghe được, cho nên vội vàng từ trong nhà chạy ra.

Nhìn thấy nàng, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề mới lộ ra mỉm cười thiết tình.

Bách Lý Hề vốn tính toán hồi Bách Lý Quốc, nhưng đi được một nửa đột nhiên đổi ý, hẳn cảm thấy cho dù nàng có người yêu, có thể làm bạn bên người nàng cũng rất tốt, Phượng Quốc hiện tại nhiều người muốn hại nàng như vậy, như thế nào có thể rời đi? Cho nên, cho Bách Lý Hoàng một phong thư lại chạy trở về.

Lý Mộc Dương lại là dùng tốc độ nhanh nhất đem chuyện Phượng Kinh Thiên giao cho hắn xong xuôi, sau đó cũng ngày đêm chạy trở về, cũng là vì bảo hộ nàng, nhưng còn có một điểm, chính là hi vọng có thể nhìn thấy nàng.

Thấy Bất Hối xuất hiện, Chiến Cảnh Thiên tự nhiên cũng không thể ngăn đón, chỉ có thể đen mặt dẫn bọn hắn vào, sau đó đem Bất Hối ôm vào trong lòng tuyên thệ quyền sở hữu của hắn.

Hiện tại cách tân niên còn có hơn một ngày, cho nên sau khi bọn hắn đi tới Bất Hối vừa chuẩn bị một chút về yến hội gì đó.

Phượng Yêu cùng Nguyên Bích giống như quản lý thành nghị, vẫn đều ở trong tiệm không trở về.

Thời gian rất nhanh liền đi qua, nháy mắt liền đến ngày tân niên, trong ngày này, Phượng Kinh Thiên tại hoàng cung thiết yến, vào ban ngày trước tiến hành đại điển sắc phong cho Bất Hối, đây là cần đến hoàng lăng tế tổ, thời điểm buổi tối mới là yến hội.

Bất Hối tại Chiến quốc đã tham gia một lần cung yến, cảm thấy nhàm chán hết sức, đều là một đám người đối trá ngồi cùng một chỗ ăn cơm, sau đó là những thiên kim biểu diễn quyến rũ nam nhân, một chút mới mẻ đều không có, còn không bằng ở nhà cùng thân nhân bằng hữu ăn bữa cơm đoàn viên.

Nhưng Hoàng Thượng lại thích loại đối trá này, bởi vì này có thể xây dựng một loại hài hòa, biểu hiện quốc gia hưng vong giả dối, những đại thần này tự nhiên cũng sẽ không buông tha cơ hội biểu hiện này.

Một ngày này, sau khi nếm qua điểm tâm, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tiến cung, nghi thức tế tổ cử hành buổi sáng, cho dù không thích cũng phải đi.

Trong hoàng cung nàng đã tới rất nhiều lần, bất quá nhìn đến hiện tại hoàng cung đối mới hoàn toàn vẫn cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Bởi vì quá niên, trên tường trong cung, trên cửa, đều dán lụa đỏ, thập phần vui mừng.

Những cung nữ cũng thay y phục vui mừng, một đám ăn mặc như những đóa hoa, đứng ở cửa cung nghênh đón đại thần lui tới.

Buổi sáng tiên tiến hành là nghi thức sắc phong Bất Hối, cho nên các đại thần vẫn phải mặc triều phục, gia quyến còn lại là lúc xế chiều mới có thể tiến cung.

Để tỏ vẻ trịnh trọng, Bất Hối cũng thay đổi toàn thân hoa phục, đây là Phượng Kinh Thiên đặc biệt chuẩn bị cho nàng, cung trang đồ thẩm, cao quý mà lại nghiêm túc, tóc cao buộc lên, có vẻ thập phần trang trọng.

Bất Hối cơ hồ chưa từng mặc y phục chính thức như vậy, cho nên hôm nay xem ra đặc biệt có khí thế, khi nàng tới đại điện nhao nhao nhìn lại, khẩn trương quỳ trên mặt đất lễ bái.

Sau khi người đến đông đủ sẽ đến hoàng lăng.

Hoàng lăng cách hoàng cung cũng không phải rất xa, cho nên chỉ cần đi bộ, đương nhiên, có địa vị quyền thế là ngồi kiệu đi, lần này ngay cả Lê Quý Phi cũng tạm thời được phóng xuất.

Đoàn người đi đại khái một phút đồng hồ thời gian liền đến, không nghĩ tới địa phương tế tổ cư nhiên

là một bên khác Phượng Sơn, tế tổ kỳ thật cũng không phải tất cả mọi người cần tới hoàng lăng, mà là cử hành ở tế đàn bên ngoài.

Quá trình tuy rất nhiều, nhưng cũng không phải cực kỳ phức tạp, chủ yếu là tế tổ, tế thiên, từ chỗ này đến chỗ kia, sau cùng tại một cái thiên đàn, Phượng Kinh Thiên tự mình chủ trì, niệm một đồng lớn cảm tạ tổ tông, còn có ca công tụng đức Bất Hối. Bất Hối cúi đầu ở một bên nghe, mặt trời rất nắng, lại thêm toàn thân y phục không được tự nhiên, làm cho nàng buồn bực đến muốn chết, sau cùng, khi nàng sắp kiên trì không nổi liền đến phần kết thúc.

"Trẫm tuyên bố, Thất công chúa Phượng Bất Hối, trở thành Phượng Quốc Hộ Quốc Công Chúa!"

Chương 96: Cung yến, cầu thân

Khi Phượng Kinh Thiên vừa hạ thánh chỉ, Bất Hối hiện tại liền chính thức trở thành Phượng Quốc Hộ Quốc Công Chúa, đồng thời cũng sẽ chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố thân phận của nàng.

Bất Hối hiện tại cũng không có cảm giác gì, chỉ là cảm thấy mệt chết đi, rốt cục giải thoát rồi.

Thời gian một ngày đã qua một nửa, thời điểm giữa trưa mọi người có thể du ngoạn trong hoàng cung, thời điểm buổi chiều những quý phu nhân, thiên kim tiểu thư sẽ tiến cung.

Mọi người ngồi nhuyến kiều trở lại cung, Bất Hối lại đi thay đổi toàn thân y phục thanh sảng, sau đó tìm một chút đồ ăn, lẫn qua lẫn lại một ngày như vậy đã sớm đói bụng.

"Tối, nếm thử cái này ăn cũng rất ngon, nếu không đợi buổi tối càng đói bụng." Chiến Cảnh Thiên cầm một khối điểm tâm đưa đến bên miệng nàng, Bất Hối há mồm ăn hết, sau đó nàng cũng cầm một khối điểm tâm lên uy đến trong miệng hẳn.

Hiện tại trong cung còn chưa có người nào tiến vào, chỉ có những đại thần này, hôm nay quá niên, cũng đều tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm ăn điểm tâm, nếu không buổi tối đều sẽ bị đói chết, nhưng khi nhìn đến Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên dưới cây kia, vẫn lại là nhỏ giọng nghị luận.

Tuy Phượng Quốc dân phong mở ra, nhưng trước mặt người khác tình chàng ý thiếp thật đúng là không có.

"Thất hoàng muội, đây là ta lấy ra từ ngự thiện phòng, ngươi nếm thử đi, đừng chỉ ăn điểm tâm, buổi chiều sẽ đói." Khi Bất Hối ăn điểm tâm cảm thấy phát ngấy, một thanh âm nhu hòa xuất hiện.

Bất Hối ngẩng đầu vừa thấy, một vị nữ tử mặc sa y tử sắc dẫn theo một cái giỏ đi tới, trên vai khoác một áo nhẹ màu lam nhạt, một trận gió nhẹ lướt qua, làm cho người ta một loại cảm giác thập phần phiêu dật.

Một đầu tóc dài đen tuyền, rời rạc búi ra sau đầu, có vẻ kiều mỹ xinh đẹp, trên làn da trắng tinh cũng không dùng son phấn, thập phần sạch sẽ, mắt to sạch sẽ trong suốt, không chứa một tia tạp chất, chính thể làm cho người ta cảm giác hết sức điềm tĩnh, trong suốt.

Người này Bất Hối không nhận thức, nhưng nhìn kỹ diện dung đại khái có thể đoán được, nhất định là một vị hoàng tỷ nào đó của nàng, xét thấy tiếp xúc ba vị hoàng tỷ ẩn tượng cũng không quá tốt, đối với người tới cũng không đứng dậy.

Thời điểm vừa rồi tế tổ những người này tuy đều đã tham gia nhưng toàn bộ đều theo phu gia đứng chung một chỗ, cho nên Bất Hối cũng không nhìn đến các nàng.

"Hoàng muội không nhận ra ta, ta là Nhị hoàng tỷ, lúc còn nhỏ Duệ Quý Phi đối ta giống như là mẫu phi, đối với chúng ta nhưng vẫn chưa từng gặp mặt, hôm nay rốt cục gặp được." Người tới chính là Phượng Quốc Nhị công chúa Phượng Uyển Nhan, bộ dạng của nàng tuy không tính là xuất sắc, nhưng thập phần điềm tĩnh, làm cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

Thấy nàng nhắc tới Duệ Quý Phi, Bất Hối cũng muốn dâng lên, lần trước vượt khi mất đồ, ở trong cung có ba vị phi tần tìm được trang sức của Duệ Quý Phi, trong đó có một cái ở chỗ Đức Phi là Duệ Quý Phi đưa, nói vậy chính là mẫu phi Phượng Uyển Nhan.

"Nhị hoàng tỷ đừng ghét bỏ ngồi xuống đây đi." Đối phương bảo trì nụ cười thản nhiên, nàng cũng không khó xử, nàng cùng Chiến Cảnh Thiên tùy ý ngồi dưới một thân cây, tuy đệm lót một khối vải, nhưng rất nhiều thiên kim coi thường, các nàng cho rằng như vậy sẽ hạ thấp thân phận các nàng.

Nghe vậy, Phượng Uyển Nhan cũng không ghét bỏ, thẳng thắn ngồi xuống, này làm cho Bất Hối đối nàng hảo cảm gia tăng một chút.

"Vị này chính là Chiến Vương đi, quả nhiên như trong truyền thuyết, Thấy hoàng muội thật phúc khí." Vừa rồi Phượng Uyển Nhan vẫn cùng Bất Hối nói chuyện, hiện tại mới thật sự đánh giá Chiến Cảnh Thiên, nhìn ánh mắt hẳn nhìn về phía Bất Hối, trong mắt đều là hâm mộ, nhưng cũng không có ý tứ khác.

Chiến Cảnh Thiên gật gật đầu, đối nàng trả lời, hẳn đối với những tỷ muội này của Bất Hối cũng

không có ấn tượng tốt.

"Đại hoàng tử cùng những hoàng muội khác đều trở lại tắm điện ăn trưa, mẫu phi lo lắng Thất hoàng muội một người trở lại Chiêu Hoa điện quá mức nhàm chán, vốn là để cho ta đi kêu Thất hoàng muội cùng tới, không nghĩ tới ở nơi đó không tìm được người, nghe bọn hắc nói người không trở về, ta liền đến ngự thiện phòng hỏi thăm, quả nhiên đồ bọn hắc chuẩn bị cho người không đưa ra ngoài, cho nên ta liền trực tiếp mang tới cho Hoàng Muội."

Thanh âm Phượng Uyển Nhan vẫn đều là ôn nhu, thấy Bất Hối nhìn nàng mang đồ tới nghi hoặc, cho nên liền giải thích một phen.

Nghe nàng nói xong khoe miệng Bất Hối giật giật, nàng còn tưởng rằng mọi người đều phải đợi buổi tối mới có thể ăn, không nghĩ tới là chính nàng không biết, xem ra Đức Phi cũng là người cẩn thận, biết nàng không tham gia, cho nên mới để Phượng Uyển Nhan đưa tới.

"Cám ơn Nhị hoàng tử." Mặc kệ nói như thế nào, phân tâm ý này nàng nhận.

Nghe vậy, Phượng Uyển Nhan cười mở hộp đựng thức ăn ra, trên dưới tổng cộng bốn tầng, bên trong bốn đạo đồ ăn, còn có hai chén cơm, từng cái đặt trước mặt Bất Hối.

Bất Hối vừa thấy, tuy bốn đạo đồ ăn này cũng không phải sơn trân hải vị gì, nhưng có mặn có chay, phối hợp rất tốt, hơn nữa có hai chén cơm, hai đôi đũa, xem ra cũng chuẩn bị cho Chiến Cảnh Thiên.

"Hoàng muội nhìn hợp miệng không, nếu không thích, có thể để ngự thiện phòng làm lại." Nàng biết Bất Hối sẽ không để ý tại đây ăn cơm, cho nên chỉ hỏi hỏi đồ ăn.

Đối với Bất Hối nàng cũng không quen thuộc, bất quá cũng cực kỳ thích Duệ Quý Phi, trước đây cũng thường đến Chiêu Hoa điện, Duệ Quý Phi sẽ thân tự làm rất nhiều ăn ngon cho nàng, về sau Duệ Quý Phi có thau, hậu cung cũng không thể đến Chiêu Hoa điện, khi đó nàng mỗi ngày đều khóc.

Sau khi Bất Hối sinh ra, nàng đã bị đưa đến thư viện học tập, chờ nàng trở lại hoàng cung, Duệ Quý Phi đã mất, Bất Hối cũng bị Phượng Kinh Thiên cất bước, khi đó cũng rất muốn gặp hoàng muội này, nhưng về sau nàng trở về vài lần chính mình cũng không ở đây, vẫn sai mở.

Cùng Bất Hối lần này trở lại Phượng Quốc, Phượng Uyển Nhan cũng muốn đi gặp nàng, nhưng nàng thân bất do kỷ, nghĩ tới đây, trong mắt tràn ngập đau thương.

Bất Hối không biết nàng nghĩ tới cái gì, bất quá đối với người lần đầu tiên gặp nàng cũng không cần quan tâm, chỉ có thể cười nói: "Những đồ ăn này Bất Hối đều rất thích, cám ơn Nhị hoàng tử."

Không phải lời khách sáo, những đồ ăn này quả thật đều là nàng thích.

Nghe được lời của, Phượng Uyển Nhan từ trong đau xót đi ra, cười nói: "Kỳ thật ta cũng không biết người thích ăn gì, những thứ này đều là đồ ăn mẫu phi người thích ăn, ta nghĩ khẩu vị hai người nên không sai biệt lắm, cho nên liền chọn mấy thứ này."

Bất Hối cũng không nghĩ tới điểm này, mà đối Duệ Quý Phi bắt đầu tò mò, tuy đã từng có rất nhiều người đề cập với nàng, nhưng bọn họ không có gì hứng thú, Bất Hối trước kia đối với Duệ Quý Phi cũng không có quá nhiều hoài niệm, mà nàng càng không có cảm tình gì.

"Mẫu phi là dạng người gì?" Bất Hối cầm lấy chiếc đũa, kẹp lên một miếng đồ ăn muốn ném thử hương vị.

Nhưng lại bị Chiến Cảnh Thiên ngăn cản, lúc đó hắc từ trong lồng ngực lấy ra một cây ngân châm, bên trong mỗi đồ ăn đều thử một phen, ngân châm không đổi sắc mới thu ngân châm lại, ý bảo nàng có thể ăn, bất quá chính hắc cũng không ăn.

Đối với hành vi của hắc, Phượng Uyển Nhan cũng không để ý, trong cung này bất kể chuyện gì đều có thể phát sinh, cẩn thận một chút là tốt.

Bất Hối thấy nàng không để ý, cũng không nói gì, nàng vừa rồi thật là bị những cái điểm tâm này làm ngấy, nghĩ được hương vị đồ ăn này đã sớm muốn ăn, lập tức liền bắt đầu ăn.

"Duệ Quý Phi là người ta sùng kính nhất, ở trong hoàng cung, mẫu phi không có địa vị gì, cho nên thường xuyên bị người khi dễ, có một lần chọc tới Lệ Quý Phi bị nàng lôi ra đánh, ta cực kỳ sợ hãi, vốn định đi tìm Phụ Hoàng, nhưng không tìm được, lúc ta ngồi trên mặt đất khóc, vừa lúc gặp Duệ Quý Phi, về

sau nàng cứu mẫu phi ra, lúc ấy đúng là cùng Lệ Quý Phi thiếu chút nữa đánh nhau."

"Từ đó về sau, Lệ Quý Phi cũng không dám khi dễ mẫu phi, về sau, mẫu phi mang theo ta đi tạ nàng, cư nhiên nhìn đến nàng chữa bệnh cho một tiểu cung nữ, trong mắt không có kỳ thị, ân cần như thế, nhìn thấy ta cùng mẫu phi đến đây cũng không ghét bỏ chúng ta, hơn nữa nói cho mẫu phi, về sau có khó khăn gì có thể đến tìm nàng."

"Khi đó giữa hậu cung đều là lấy Lệ Quý Phi cầm đầu, nàng thường xuyên tìm nhóm người tần phi phiến toái, đều là Duệ Quý Phi xuất thủ, nàng đối Hoàng Hậu cũng rất tốt, về sau nàng cùng mẫu phi, Hoàng hậu nương nương kết bái thành tỷ muội."

Bất Hối vừa hỏi Phượng Uyển chuyện Nhan Duệ Quý Phi, nàng tại Bất Hối ăn cơm chậm rãi nói.

Nghe vậy, Bất Hối cũng sững sốt, không nghĩ tới cùng hoàng hậu kết bái kim lan, nàng còn tưởng rằng năm đó Duệ Quý Phi bỏ đi là vì hoàng hậu, xem ra cũng không phải như vậy .

"Thì ra Nhị hoàng tỷ đã mang đồ đến cho Thất hoàng muội." Đúng lúc này, Phượng Uyển Đình đi tới, bên người nàng đi theo một tiểu nha hoàn, trong tay cũng mang theo một hộp đựng thức ăn.

Từ lần trước tại Túy Bát Tiên ăn cơm, Phượng Uyển Đình liền không đến phủ công chúa đi tìm Bất Hối.

"Tam Hoàng muội." Phượng Uyển Nhan đối Phượng Uyển Đình nở nụ cười, xem như vậy, các nàng là thường xuyên gặp mặt.

"Bất Hối cũng cảm ơn Tam Hoàng tỷ." Đối với Phượng Uyển Đình, Bất Hối không thể nói thích, cũng không thể nói chán ghét, lập tức khách khí nói.

Phượng Uyển Đình cũng không quản Bất Hối, lập tức ngồi xuống, sau đó đem hộp đựng thức ăn mở ra, bên trong cũng có bốn đạo đồ ăn, cũng là Bất Hối thích ăn, khéo miệng Bất Hối gật gật, xem ra tất cả mọi người rất hiểu nàng.

"Nếu Thất hoàng muội còn chưa ăn cơm, nếm thử vài đạo đồ ăn này đi."

Bất Hối vừa rồi chỉ ăn vài miếng, cũng chưa ăn xong, thấy những thứ này cũng là nàng thích ăn, cho nên Chiến Cảnh Thiên vẫn lấy ngân châm thử thử có độc hay không, thấy không có độc mới phóng tâm để nàng ăn.

Phượng Uyển Đình thấy thế, trong mắt hiện lên một tia không vui, tuy nàng che dấu rất tốt, nhưng vẫn bị Chiến Cảnh Thiên thấy được, bất quá bây giờ còn không nhìn ra nàng có ý muốn hại người gì.

"Ta đến bên kia một chút." Nhìn thấy các nàng đến đây, thế giới hai người bọn hắn khẳng định không còn, cho nên Chiến Cảnh Thiên quyết định đến bên Phượng Kinh Thiên, lấy thân thủ Bất Hối hiện tại, không ai có thể thương tổn nàng, hơn nữa thân phận của nàng là Hộ Quốc Công Chúa, cũng không ai dám cho nàng sắc mặt.

Sau khi Chiến Cảnh Thiên rời đi, ba người các nàng liền tùy ý hơn, hiện tại có ba bộ bát đĩa, cho nên Phượng Uyển Nhan cùng Phượng Uyển Đình cũng cùng Bất Hối bắt đầu ăn. Đồng thời các nàng thay nhau nói chuyện Duệ Quý Phi cho Bất Hối, nhưng lúc đó các nàng cũng còn nhỏ, nhớ cũng không phải rất rõ ràng.

Ăn cơm xong, tự nhiên là có người tới thu thập, sau đó ba người các nàng quyết định đi dạo trong hậu hoa một chút, lần này cùng ngày Bất Hối hồi cung hoàn toàn bất đồng, trên đường gặp được tiểu thái giám tiểu cung nữ, nhìn đến nàng đều vội vàng quỳ xuống.

Sau cùng ba người đi đến một chòi nghỉ mát ngừng lại, ở nơi đó ngồi ngắm hoa, kỳ thật chính là giết thời gian.

Hiện tại đã đến buổi chiều, có rất nhiều quý phu nhân tiến cung, cũng có thiên kim trang điểm xinh đẹp, tất cả đều là tuổi thanh xuân, vô cùng kiều diễm.

Bất Hối nhàm chán, bàn luận tiểu thư nhà kia xinh đẹp nhất, đúng lúc này nhìn thấy Phượng Uyển Tuyết đi tới, nàng hôm nay mặc quần lụa mỏng đỏ thắm phía dưới làn váy có vẻ thập phần quý khí, tóc cũng chải thật sự tinh xảo, đầu nâng cao, kiêu ngạo như khổng tước.

Làm cho Bất Hối ngoài ý muốn là mặt nàng, ngày ấy rõ ràng bị hủy dung, làm sao có thể khôi phục nhanh

như vậy? Chẳng lẽ lại là giả vờ?

Phượng Uyên Tuyết hiển nhiên cũng nhìn thấy ba người các nàng, trong mắt hiện lên một tia ác độc, thân phận mẫu phi ba nữ nhân này đều rất cao, một là hoàng hậu, một là quý phi, còn có một là phi tử, chỉ có nàng là một tài tử sinh, tuy sau khi chết tấn thăng làm phi tử nhưng nàng vẫn lại kém một bậc.

Bất quá vậy có năng lực thế nào, chính mình lập tức liền trở thành người trên người, về sau lại có thể là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này, nghĩ tới đây, nàng lại đắc ý.

Tiếp theo, cho lui nha hoàn bên người, sau đó đi tới, trào phúng mở miệng nói: "Hai vị hoàng tử nhanh như vậy liền cùng Hộ Quốc Công Chúa chúng ta đặt quan hệ."

Ở trong mắt nàng là xem thường Phượng Uyên Nhan cùng Phượng Uyên Đình, các nàng gả cũng không tốt, Phượng Uyên Nhan chẳng qua gả cho một tham tướng, tuy là người Đại công chúa bên kia, nhưng quan chức quá thấp, lại thường xuyên đánh chửi nàng.

Phượng Uyên Đình càng không cần phải nói, nam nhân của nàng đã chết nhiều năm.

Mãi đến khi nàng đi vào, Bất Hối mới phát hiện, biểu tình trên mặt nàng có chút cứng ngắc, cũng không tự nhiên, xem ra là mặt nạ da người. Sau khi nghe Phượng Uyên Tuyết nói, nàng cũng không để ý tới, chẳng lẽ bị chó cắn lại cắn lại sao?

"Lục hoàng muội đúng là càng ngày càng động lòng người, bất quá cũng không biết, đoạt hôn phu hoàng muội mình, nửa đêm không gặp ác mộng sao?" Phượng Uyên Đình nghe xong lời của nàng, trào phúng nói.

Chuyện Phượng Uyên Tuyết đoạt vị hôn phu của Bất Hối đều đã truyền khắp Phượng Quốc, đều đối với hành vi của nàng bày tỏ trơ trẽn.

"Người ——" Trong mắt Phượng Uyên Tuyết hiện lên hận ý, đây là chuyện nàng chú ý nhất, hiện tại bất luận đi tới chỗ nào, đều bị người nghị luận.

"Lục hoàng muội nếu như có thể nhận được sủng ái của Hiên Viên thái tử, vậy cũng là phúc khí của Lục hoàng muội, hiện tại Thất hoàng muội đã có Chiến Vương, Hiên Viên thái tử liền không xem như vị hôn phu Thất hoàng muội." Phượng Uyên Nhan vẫn không tức giận, nhàn nhạt đáp, trong lời nói còn có ý tứ chúc phúc.

Bất Hối phát hiện, tính tình của nàng cũng thật tốt, nếu không phải ngụy trang, cũng có thể giao thiệp.

"Đó là đương nhiên, không giống một vài người, muốn để cho người yêu cũng khó." Nghe xong Phượng Uyên Nhan nói, sắc mặt Phượng Uyên Tuyết mới tốt chút, tiếp theo trào phúng Phượng Uyên Đình một câu liền ly khai.

Nghe trào phúng của nàng xong, trong mắt Phượng Uyên Đình hiện lên một tia oán hận, nhìn bóng lưng Phượng Uyên Tuyết, gọi lên tính kế.

Sau khi Phượng Uyên Tuyết đi tới, còn có thời gian rất dài mới đến yến hội, Bất Hối thật sự cảm thấy quá nhàm chán liền cáo biệt hai người kia về Chiêu Hoa điện, hiện tại nơi này đã trở thành tấm điện trong cung của nàng.

Đến Chiêu Hoa điện không bao lâu, Chiến Cảnh Thiên cũng tìm tới, hai người lại cùng nhau ngủ một hồi.

Thời điểm tỉnh lại, sắc trời đã tối, trong hoàng cung đốt lên đèn lồng đỏ thắm, nơi chốn vui vẻ.

Bất Hối duỗi cái lưng mệt mỏi mới đứng dậy, cảm giác ngủ hết sức thoải mái, thật lâu cũng chưa nằm ở trong lòng hắn, hôm nay hắn cảm thấy dưới tình huống như vậy, khẳng định làm không được cái gì, lúc này mới ôm nàng ngủ, cũng vô cùng thoải mái.

Hai người đứng dậy mặc quần áo tử tế, lúc này ngoài cửa đã có người tới thúc dục, nói cung yến bên kia đã muốn bắt đầu.

Lần này cung yến tổ chức ở ngự hoa viên, hiện tại thời tiết buổi tối thật lạnh, cho nên ở bên ngoài tổ chức yến hội cực kỳ thích hợp.

Chung quanh ngự hoa viên đốt hàng loạt đèn lồng, đem trọn vườn hoa chiếu như ban ngày, ở giữa hoa viên có một khoảng đất trống, chung quanh bày những cái bàn, trên bàn đều có hoa quả điểm tâm.

Địa phương chính giữa hiện tại đã trải lên thảm đỏ, mọi người hiện tại đều đã tụ ở mặt trên.

Các đại thần đã đổi triều phục, ít đi vài phần câu nệ, không khí đến cũng cực kỳ hòa hợp.

Những quý phu nhân này cũng là như vậy, ngày thường rất ít gặp mặt, hiện tại quần tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm, cùng đợi yến hội bắt đầu, lúc này vô cùng thích hợp thiết lập quan hệ, quen thân làm chuyện gì cũng thuận tiện.

Nhóm người thiên kim lại thẹn thùng tụ cùng một chỗ, nhìn đại thần cùng công tử, suy nghĩ người nào sẽ trở thành phu quân của các nàng sau này, toàn bộ đều thập phần hài hòa.

Trong đó dẫn chú ý nhất là Hiên Viên Thần, địa vị của hắn cao quý, người lại anh tuấn, mặc dù có vị hôn thê nhưng còn có thể gả vào làm thiếp, cho dù là thiếp của hắn, kia cũng so với phu nhân tôn quý hơn.

Còn một điểm, hiện tại đều đã truyền ra hắn đã cùng Bất Hối từ hôn, như thế vị trí Thái Tử Phi lại để không, nếu thực được hắn nhìn trúng, vậy sẽ bay lên ngọn cây.

Bất quá sắc mặt Hiên Viên Thần cũng không tốt lắm, toàn thân cũng tản ra khí tức băng lãnh, ánh mắt trong đám người tìm kiếm, cũng không phát hiện người muốn tìm. Nếu nhóm người thiên kim nhìn hắn, hắn lại thờ ơ xem trở về, sợ tới mức những thiên kim này vội vàng nhìn chỗ khác.

Trừ hắn ra, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề cũng thu hút sự chú ý của người khác, một người là Đại tướng quân Phượng Quốc, anh tuấn tiêu sái, mặc kệ là người nào đều rất có lễ phép.

Một người là Tam hoàng tử Bách Lý quốc, khí chất hắn cùng với Lý Mộc Dương rất giống, quần áo trắng giống như trích tiên, nếu có người nhìn hắn, hắn lại mỉm cười.

Bọn hắn hiện tại đều là người chưa có thê thiếp, chỉ cần gả đi, khẳng định là chính thê, hơn nữa Bách Lý Hề tương lai cũng rất có cơ hội trở thành hoàng thượng, Bách Lý Quốc tuy không lớn, nhưng thập phần mỹ lệ, cũng rất giàu có đông đúc, trở thành hoàng tử phi của hắn là lựa chọn tốt nhất.

Bất quá có một chút, hai người bọn họ cũng trong đám người tìm kiếm một người, khi bóng dáng quen thuộc chiếu vào mắt, kích động nghênh đón.

"Bất Hối, Chiến Vương."

"Sư muội, Chiến Vương."

Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương buổi trưa đều tìm Bất Hối, nhưng cũng chưa nhìn thấy nàng ở đâu, sau cùng thời điểm tìm đến Chiêu Hoa điện được cho hay các nàng đang nghỉ ngơi, trở về ngự hoa viên đợi, rốt cục đợi các nàng đến đây.

Nghe được thanh âm hai người bọn hắn, mọi người trong hoa viên đều nhìn qua, này vừa thấy chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, cho tới bây giờ chưa từng thấy người tuyệt sắc như vậy, khiến cho đèn lồng chung quanh hoa viên đều tối vài phần, mặc kệ nam nữ, tất cả đều si mê nhìn hai người.

Mà các nàng cư nhiên xuất hiện thành đôi như thế, xem ra ngày lành sắp tới, cũng không biết Hiên Viên Thần bên kia nghĩ như thế nào, đúng là khi đem ánh mắt nhìn về phía hắn, lại bị hàn khí quanh thân hắn hù sợ.

"Chúng thần tham kiến Hộ Quốc Công Chúa, Công Chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Đứng lên đi!"

Hôm nay các nàng chỉ là ăn mặc đơn giản, không nghĩ tới lại dẫn tới sự chú ý của mọi người, đối với người chung quanh nở nụ cười liếc mắt một cái sau đó hướng về Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đi tới.

"Mộc Dương, sư huynh." Thời điểm buổi sáng tế tổ là nhìn thấy Lý Mộc Dương, bất quá về sau hắn bị những đại thần khác lôi đi, nàng cũng không tìm hắn.

Còn Bách Lý Hề là buổi chiều tiến cung, Phượng Kinh Thiên biết hắn ở trong này, đương nhiên là muốn mời hắn tiến cung, bất quá thời điểm kia Bất Hối đã hồi Chiêu Hoa điện.

Mấy người đều là người quen, đề tài cũng nhiều, tìm một vị trí ngồi xuống trò chuyện, đương nhiên, Bất Hối vẫn bị Chiến Cảnh Thiên ngăn cách cùng hai người kia. Nhưng các nàng vừa mới nói mấy câu, Hiên Viên Thần liền đi tới.

Thời điểm nàng tiến vào bên này, vốn tưởng rằng nàng sẽ chủ động tới nói chuyện, không nghĩ tới lại đi cùng hai nam nhân kia. Đợi một hồi, nàng hướng bên mình nhìn một cái đều không có, cho nên chỉ có thể

tự mình đã đi tới.

"Bất Hối, đây là tặng cho người." Hắc vừa đi tới liền đưa qua một cái hộp, điều này làm cho Bất Hối thập phần tò mò, không biết hắc có mục đích gì, cho nên cũng không tiếp nhận.

Thấy vậy, Hiên Viên Thần không hề sinh khí, mà cười nói: "Chúc mừng người trở thành Hộ Quốc Công Chúa." Sau đó mở hòm ra, bên trong là một khối vòng ngọc phiếm lam quang.

Bất Hối tuy đổi vòng tay này rất tò mò, còn không có thân thủ đi tiếp, quan hệ các nàng còn chưa đến cái loại tình trạng này, hơn nữa bên người còn có một nam nhân tỏa ra lãnh khí, nàng u mê mới có thể nhận.

"Bốn vương thay nương tử nhận, cảm ơn Hiên Viên thái tử đưa hạ lễ thành thân cho chúng ta." Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy Hiên Viên Thần sắc mặt liền tối sầm xuống, hắc cư nhiên còn dám tới xum xoe?

Bất quá nhìn đến kia vòng tay sắc mặt liền thay đổi, sau đó thân thủ cầm lấy, cũng không đưa cho Bất Hối, trực tiếp thu vào trong lòng hắc.

Nhìn thấy hắc thu vòng tay lại, sắc mặt Hiên Viên Thần cũng rất khó xem, nhưng đồ đã cho ra ngoài không thể đổi ý, dù sao về sau vòng tay kia cũng là tặng cho Bất Hối: "Chiến Vương hình như lầm, đó là lễ vật Bản thái tử đưa cho vị hôn thê Bản thái tử."

Hắc vừa nói ra lời này, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đồng thời không thể tin nhìn hắc, đây là ý tứ gì? Không phải nói giúp hắc đạt được Phượng Uyển Tuyết à?

Hiên Viên Thần cũng không cho các nàng cơ hội phản bác, lập tức đi về hướng khác, vừa lúc ngược lại đám người Bất Hối.

"Vòng tay kia có gì đặc biệt sao?" Thấy hắc đi tới Bất Hối cũng không để ý, mà là hướng Chiến Cảnh Thiên hỏi chuyện vòng tay, nếu chỉ là vòng ngọc bình thường, hắc sẽ không nhận lấy.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên âm trầm nhìn nàng, kỳ quái nói: "Nương tử rất muốn cái vòng tay kia sao?"

Bất Hối vừa nghe liền biết bình dấm chua vị gia này lại đánh nghiêng, lập tức ôm lấy tay hắc, cười nói: "Đương nhiên không phải, chẳng qua là tò mò hỏi một chút."

Buồn cười, nàng u mê mới có thể nói muốn.

Nhìn thấy nàng như vậy, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên mới tốt chút, lập tức kéo nàng vào trong ngực mình, bá đạo tuyên thệ quyền sở hữu của hắc.

Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề vẫn ngồi bên cạnh các nàng, trong lòng đều chua xót, xem ra bọn hắc nên buông tha, có đôi khi yêu nàng, không nhất định phải có được, ít nhất bọn hắc hiện tại là bằng hữu, ở trong lòng nàng cũng có địa vị nhất định.

Bọn hắc tin tưởng, nếu bọn hắc gặp khó khăn, nàng nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Chỉ chốc lát, Phượng Uyển Tuyết cũng đi tới, vừa vào, tự nhiên là hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, cảnh này khiến nàng càng thêm đắc ý.

Buổi trưa hôm nay nàng tìm Hiên Viên Thần, rất không dễ dàng tìm được, lại gặp chút sự tình, hiện tại mới tới, vừa tới lập tức liền thẳng đến Hiên Viên Thần, bất quá Hiên Viên Thần cũng không để ý tới nàng, mà nhìn chăm chăm vào Bất Hối.

Rất nhanh, Phượng Kinh Thương cũng đến, sau đó Phượng Uyển Tình cũng đến, trên mặt của nàng vẫn treo một tầng lụa mỏng, trên người mặc khối vải lấy được từ Long Phượng tú phượng, quả nhiên làm y phục thập phần đẹp để quý giá cao nhã, lại vô cùng đặc biệt, trong đám người độc nhất vô nhị, lập tức liền dẫn tới chú ý của mọi người, mà thiên kim ngày đó tham gia đấu giá lại toàn thân mồ hôi lạnh, các nàng cư nhiên cùng Đại công chúa đấu giá, này không phải muốn chết sao?

Cho nên sau khi nhìn thấy Phượng Uyển Tình, chạy nhanh qua khen tặng, hi vọng nàng không tìm mình phiền toái.

Phượng Uyển Tuyết cũng thấy bộ y phục trên người nàng, nàng đương nhiên nhớ rõ, trong mắt hiện lên một tia đen tối, y phục kia nếu là mặc trên thân mình nhất định sẽ càng đẹp mắt, như vậy có phải có thể bắt lấy ánh mắt Hiên Viên Thần hay không?

Cùng Phượng Uyển Tình đi tới là Lăng Tiêu, vẫn một bộ tiêu tụy vì bệnh, đứng ở nơi đó giống như

không xương cốt, cũng không để ý Phượng Uyên Tình, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nằm hoa quả trên bàn bắt đầu ăn.

Trong Phượng Quốc, rất nhiều người đều nhận ra hắc, trước kia Trấn Quốc Công khi còn tại thế đúng là uy phong lẫm liệt, địa vị không thua gì phủ Thừa Tướng, nhưng, sau khi Trấn Quốc Công chết, Lăng Tiêu giống như là không đứng dậy nổi, mỗi ngày chơi bời lêu lổng, rất nhanh trấn quốc phủ liền rơi xuống, sau cùng ngay cả nhà đều bị hắc thua bạc, chỉ có thể chuyển đến phủ Đại công chúa sinh hoạt, rất nhiều người đều đồng tình với Phượng Uyên Tình.

"Không nghĩ tới hắc còn có mặt mũi tới, nếu là bản công tử đã sớm tìm cùng dây thừng thắt cổ."

"Cũng không phải sao, một người đưa vào nữ nhân sinh hoạt cư nhiên còn dám ra ngoài gặp người."

"Đại công chúa thật sự là mệnh khổ, thời điểm lúc trước các nàng thành thân bao nhiêu người hâm mộ, nhưng hiện tại. Ai."

Những đại thần này, quý phu nhân đều ở một bên nhỏ giọng nghị luận, nhưng Lăng Tiêu làm như không nghe thấy, vẫn vui vẻ ăn, giống như chưa thấy qua đồ ăn tốt như vậy, bất quá xem ánh sáng trong hai mắt kia lại ở trong yến hội tìm kiếm cái gì.

Kế tiếp Nhị công chúa, Tam công chúa đều đi theo phu gia vào, đối với Bất Hối nở nụ cười rồi đến chỗ ngồi của mình, Tứ công chúa và Ngũ công chúa là gả đến quốc gia khác, cũng không có ở Phượng quốc, cho nên trên yến hội cũng không xuất hiện.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Thanh âm khàn khàn truyền đến, Phượng Kinh Thiên chậm rãi đi tới ngự hoa viên, đi theo phía sau hắc là nhóm phi tần ăn mặc thập phần tinh xảo, Lệ Quý Phi bị cấm cửa, cho nên nàng không thể xuất hiện, đi đầu là một phụ nhân xinh đẹp trên dưới bốn mươi tuổi, thập phần điềm tĩnh, bộ dáng cùng Phượng Uyên Nhan thập phần tương tự.

Này nhất định là Đức Phi, xem ra Phượng Uyên Nhan nhất định là di truyền khí chất từ nàng, thật sự là dạng mẫu thân gì sinh ra dạng hài tử đó, Lệ Quý Phi là loại nữ nhân ngoan độc, sinh ra hài tử cũng ngoan độc.

Những phi tần phía sau Bất Hối cũng không nhận thức, địa vị cũng đều không cao, ánh mắt các nàng đều đặt ở trên người Phượng Kinh Thiên, một năm mới nhìn thấy một lần, đều hi vọng hắc có thể nhìn các nàng vài lần, nhưng trong mắt Phượng Kinh Thiên các nàng giống như là một đám bài trí không trọng yếu, nhìn cũng chưa từng nhìn.

"Chúng thần khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Khấu kiến Đức Phi nương nương."

"Các vị ái khanh bình thân, hôm nay là tân niên, mọi người không cần câu nệ, đều ngồi xuống đi, " Phượng Kinh Thiên tâm tình cũng không tệ, đi đến vị trí cao nhất ngồi, những phi tần phía sau cũng ngồi xuống.

"Yến hội bắt đầu!"

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lý công công lại hô.

Theo của hắc nói truyền ra ngoài, một đám cung nữ thái giám bê đồ đi tới, đồng thời chung quanh vang lên tiếng nhạc, sân ở giữa cũng đi tới một đám vũ cơ khiêu vũ.

Những đại thần này đúng là đói bụng từ trưa, cho nên nhìn thấy đồ ăn lập tức bắt đầu ăn, yến hội coi như chính thức bắt đầu.

Tất cả cung yến đều giống nhau, sau khi những vũ cơ kia nhảy một hồi, còn lại là các vị thiên kim đi lên biểu diễn, nữ tử Phượng Quốc nhỏ xinh nhu nhược, nhảy múa thập phần mềm nhẹ, có một phen ý nhị khác.

Lần này bởi vì chuyện Liễu Thượng Thư, trên triều lòng người hoảng sợ, cho nên rất nhiều đại thần để nữ nhi mình ra sức biểu diễn, nếu như được Phượng Kinh Thiên nhìn tới, có bảo hộ của hắc tự nhiên là không có việc gì, hoặc là được đại thần nào nhìn tới, khả năng cũng sẽ bảo trụ cái mệnh kia của mình, cho nên, những thiên kim này đều ra sức biểu diễn.

Giữa trưa ăn tương đối nhiều, hiện tại Bất Hối cũng không thấy đói, cho nên chuyên tâm thưởng thức.

"Uyển Tuyết muốn vì Hiên Viên thái tử dâng lên một đoạn vũ, hi vọng Phụ Hoàng đồng ý." Sau khi nhóm thiên kim biểu diễn xong, Phượng Uyển Tuyết đi tới, hướng Phượng Kinh Thiên đề nghị.

Nàng đã cùng Phượng Kinh Thiên nói, nếu Bất Hối có Chiến Cảnh Thiên, như thế nàng là có thể thay thế Bất Hối gả cho Hiên Viên Thần.

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên gật gật đầu, Phượng Uyển Tuyết đối hắc nói, Hiên Viên Thần cũng có ý cùng nàng, hơn nữa cũng đã nghe Bất Hối nói, nếu hai người đều có ý, hắc cũng không phản đối.

Bất Hối trong lòng cười lạnh, nàng ngang nhiên nói ra như vậy, thật đúng là không biết xấu hổ. Đường nhiên, rất nhiều người cũng có cách nghĩ giống nàng, đối với loại hành vi này của nàng thập phần khinh thường.

Nhưng Phượng Uyển Tuyết cũng không thèm để ý, đi đến ở giữa nhảy múa, không thể không nói, thân thể của nàng mềm mại, còn có công phu, dáng múa thập phần uyển chuyển. Hiện tại là giữa mùa hạ, hoa trong hoa viên đều đã nở rộ, một trận gió thổi qua, đóa hoa theo gió bay lượn, phiêu lạc đến trên người Phượng Uyển Tuyết, như mộng như ảo.

Việc này Phượng Uyển Tuyết đều biết đến, vũ đạo của nàng có thể tạo ra một trận gió, cho nên những đóa hoa này đều hướng về nàng phiêu qua, đây là cũng là nguyên nhân nàng vứt bỏ đánh đàn thành khiêu vũ.

Một khúc kết thúc, mọi người vẫn say mê trong dáng múa động lòng người kia, mà Phượng Uyển Tuyết lại là vẻ mặt đắc ý, sau đó thẹn thùng nhìn Hiên Viên Thần, nhưng này vừa thấy, phát hiện ánh mắt của hắc căn bản là không có ở trên thân thể nàng, trong mắt lập tức hiện ra vô hạn ủy khuất, không phải nói muốn kết hôn với mình sao? Vì sao hiện tại nhìn cũng không nhìn chính mình liếc mắt một cái?

Khi phát hiện nguyên nhân hắc không nhìn nàng càng thêm tức giận, bởi vì ánh mắt hắc đều ở trên người Bất Hối.

Bộp bộp.

Một trận vỗ tay nhiệt liệt truyền đến, chẳng những không để cho sắc mặt Phượng Uyển Tuyết chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng làm cho nàng phẫn hận, lập tức xoay người nhìn Bất Hối nói: "Thất hoàng muội không vì Chiến Vương khảy một thủ khúc sao?"

Nàng hôm nay đã nghĩ để cho Bất Hối không chịu nổi, các nàng tại thuyền hoa du ngoạn, đúng là nghe được nàng đàn một khúc, quả thực có thể dùng ma âm để hình dung.

"Đúng vậy, nghe nói Thất hoàng muội cầm nghệ song tuyệt, không bằng để cho chúng ta mở tầm mắt đi." Phượng Uyển Tình vẫn không ra tiếng, mãi đến Phượng Uyển Tuyết ngẩng đầu lên nàng mới mở miệng nói.

Phượng Uyển Tình cũng là nghe nói qua lời đồn về Bất Hối, nàng đúng là thập phần oán hận Bất Hối, nếu không bởi vì Bất Hối, Liễu Thượng Thư liền không bị nhốt vào thiên lao, Lệ Quý Phi cũng sẽ không bị giam.

Bất Hối không nói gì, tuy biết hôm nay lại có mấy người đui mù muốn làm khó xử, nhưng là không nghĩ tới nhanh như vậy, thấp giọng thở dài, cũng không nói gì.

"Chẳng lẽ Thất công chúa không thích Chiến Vương? Không muốn vì Chiến Vương biểu diễn sao?"

Lúc này, Hiên Viên Thần cũng mở miệng, ngày ấy hắc nghe Vô Tâm bẩm báo, cũng rất muốn nghe tiếng đàn của nàng, bởi vì hắc vẫn cảm thấy, người khảy thủ khúc tại Phượng Sơn kia nhất định là nàng.

Nghe Hiên Viên Thần nói xong, nàng mới có phản ứng, tuy nhên biết đó là phép khích tướng, nhưng nàng không thể không đối mặt, liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, hắc vẫn chưa để ý, trong mắt chỉ có thâm sâu sùng nịch.

"Ta biết nương tử thích ta là được." Chiến Cảnh Thiên tự nhiên biết nàng suy nghĩ cái gì, theo như lời hắc, tình cảm của nàng hắc biết là được, không cần người khác bình phẩm.

Nghe vậy, Bất Hối mày giơ lên, khoe miệng cao cao kiêu lên, đứng dậy đi tới chính giữa, hướng về Phượng Kinh Thiên nói: "Phụ hoàng, Bất Hối muốn múa một đoạn."

Nhìn thấy nàng đứng ở giữa, mọi người còn tưởng rằng nàng muốn đánh đàn, không nghĩ tới nàng cư nhiên khiêu vũ.

Bách Lý Hề là người quen thuộc nàng nhất, trên núi Thanh Phong nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nàng nhảy múa, Lý Mộc Dương cũng là lòng tràn đầy chờ mong, hẳn ngày ấy nghe được tiếng đàn của nàng, tự nhiên biết cầm kỹ của nàng cao siêu bao nhiêu, cho nên đối với dáng múa của nàng hẳn tin tưởng cũng nhất định là tốt nhất.

"Chuẩn" Phượng Kinh Thiên hôm nay hưng trí rất cao, mấy người nữ nhi của mình đều rất có tài, vừa rồi Phượng Uyển Tuyết múa đã hết sức xuất sắc, không biết nàng có thể vượt qua hay không.

Sau khi Phượng Kinh Thiên nói xong, Bất Hối đối với Lý công công phân phó một chút, để cho hắn đi chuẩn bị vài thứ, tiếp theo, nàng cũng đi theo Lý công công rời đi, một lát sau thay đổi toàn thân lam sắc trở về, đặc biệt nhất là trên xiêm ý mỏng có hai tay áo thật dài.

Không để ý ánh mắt đánh giá chung quanh mà hướng trước mặt Chiến Cảnh Thiên ngồi ở chỗ kia nhìn nàng, thâm tình nhìn hẳn: "Ta múa chỉ vì người mà nhảy."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên mâu quang càng thêm lóng lánh, kinh hỉ nhìn nàng, cho tới nay đều là hẳn quán nàng, đơn phương thổ lộ, nàng cho tới bây giờ đều không đáp lại, hiện tại cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy nói tới, tâm hưng hăng nhảy lên.

Đồng thời, giữa sân còn có vài người tâm đều nổi lên sóng gió, nhất là Hiên Viên Thần, sau khi hắn nói câu nói kia, trong lòng hi vọng nàng không đáp ứng, cũng không nghĩ đến nàng lại đồng ý, hơn nữa cư nhiên còn nói là vì một mình hắn nhảy múa.

Mười năm ái mộ kia thật sự là một đi không trở lại sao?

Lý công công lúc này đã trở lại, đem nàng muốn gì đó đều đã chuẩn bị tốt, chỉ thấy ở giữa sân xuất hiện thêm một khối vải trắng, còn có mực nước đặt ở bên cạnh, hết sức kỳ lạ, khiêu vũ còn cần chuẩn bị nhiều đồ như vậy sao?

Trong lúc này trong lòng nhao nhao suy đoán sử dụng những cái này, sau đó tò mò nhìn nàng, chờ mong nàng biểu diễn không giống người thường.

Bất Hối thu hồi ánh mắt nhìn Chiến Cảnh Thiên, chậm rãi đi đến giữa sân, nhìn thoáng qua vài thứ kia, khóe miệng gợi lên mỉm cười, chậm rãi đóng hai mắt lại, ở trong lòng hiện lên một bức ngàn dặm giang sơn.

Đông!

Theo tiếng trống vang lên, hai mắt khép hờ phút chốc mở ra, mũi chân dẫm lên mực nước, sau đó phi thân đến khối vải trắng đã để sẵn.

Hiện tại vải vẽ đã bày ra trên mặt đất, khi nàng vút lên đi dáng múa mạnh mẽ, không giống vũ đạo nhu nhược của Phượng Uyển Tuyết, điệu múa của nàng thập phần có lực, làm cho người ta thấy nhiệt huyết sôi trào.

Theo vũ đạo của nàng, trên vải vẽ cũng xuất hiện từng đạo dấu vết, tuy ban đêm, nhưng bởi vì ánh sáng từ đèn lồng vẫn có thể nhìn ra dấu vết phía trên. Bây giờ còn chưa nhìn ra nàng nói là cái gì, bất quá tất cả mọi người biết rõ, thì ra nàng vừa khiêu vũ vừa vẽ tranh.

Đây là chuyện chưa từng thấy, ở trong đầu của bọn hắn, vẽ tranh là phải cầm bút vẽ từng chút một, loại này có thể vẽ ra cái gì? Hơn nữa nàng căn bản không nhìn vải vẽ trên mặt đất, hẳn không là vẽ loạn đi?

Một ly trà nhỏ thời gian trôi qua, Bất Hối múa càng lúc càng nhanh, càng ngày càng có lực độ, làm cho người trên không khỏi xem ngây ngốc.

Đột nhiên, vũ đạo của nàng chậm lại, bắt đầu trở nên hết sức uyển chuyển, sau đó có bốn cung nữ đi tới, đem vải vẽ dựng thẳng lên. Lúc này, hai tay áo thật dài của nàng mạnh mẽ quăng ra ngoài, dính một chút mực nước chuẩn xác đập lên trên vải vẽ.

Mỗi lần vung tay áo, trên vải vẽ liền hiện một đạo dấu vết, lúc này, hình ảnh đã dần dần hiện ra, cư nhiên là một bộ sơn thủy đồ!

Bá!

Khi lần vung sau cùng đi ra, Bất Hối rốt cục ngừng lại, mà cảnh sắc trên vải vẽ cũng xuất hiện rõ ràng trước mặt mọi người.

Chỉ thấy phía trên vẽ một bức tú lệ giang sơn hoàn chỉnh, nước trong bức họa dưới ánh đèn lồng phát ra nhàn nhạt ánh huỳnh quang, giống như đang chảy, nhánh cây cũng theo gió lay động.

Tranh này cứ nhiên đang động!

Thán phục!

Ngay cả Phượng Uyển Tuyết

cùng Phượng Uyển Tình trong lòng đều chỉ còn lại thán phục, đừng nói vừa khiêu vũ vừa họa, cho dù là cầm bút miêu tả đều không được, thần kì nhất là những cái nước cùng cây này là động như thế nào?

Bất Hối không để ý đến ánh mắt những người đó, mà đi đến bên người Chiến Cảnh Thiên, cởi tay áo bên ngoài ra ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chiến Cảnh Thiên mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực, lấy đây kể rõ kích động trong lòng hắn, quá rung động. Bất Hối trở tay ôm lấy hắn, vùi đầu ở trên ngực của hắn, lấy đây nói địa vị hắn trong lòng mình.

Hiên Viên Thần gật gao nhìn chăm chăm hai người thâm tình ôm cùng một chỗ kia, càng thêm kiên định.

“Mau nhìn, mặt trên xuất hiện chữ.”

“Đúng vậy, mau nhìn viết cái gì?”

“Nhất thống gian sơn!”

“Chẳng lẽ....”

Thời điểm nhìn đến bốn chữ này đột nhiên xuất hiện ở trong họa, giữa sân sôi trào lên, đây là viết như thế nào?

Ngay cả Chiến Cảnh Thiên nhìn đến bốn chữ này cũng ngây ngẩn cả người, kinh hi nhìn nữ nhân trong lòng, nàng là làm như thế nào?

Bất Hối nhìn hắn cười, kỳ thật những cái nước cùng bóng cây phát sáng đều là vì nàng cho thêm Dạ Minh Châu mài thành bột phấn vào trong mực nước, cho nên mới lộ ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, lại thêm chiếu sáng vào, còn có gió nhẹ.

Còn như kia mấy chữ sao, là nàng dùng nước thuốc viết lên, khi cùng Lý công công lui xuống đã viết, thời điểm loại nước thuốc này gặp nhiệt sẽ hiện ra, hiện tại đứng ở nơi đó lâu như vậy, đèn lồng chung quanh chiếu lên, đương nhiên lập tức liền hiện ra.

Những đại thần còn đang nhao nhao nghị luận bốn chữ kia, bức họa này là Bất Hối nói đưa cho Chiến Cảnh Thiên, như thế hiện tại phía trên xuất hiện bốn chữ này, có phải đại biểu cho cái gì hay không, về sau người nhất thống giang sơn là Chiến Cảnh Thiên?

Hiên Viên Thần đương nhiên biết chữ kia không phải tự nhiên xuất hiện mà là nàng viết, càng là phát hiện tài hoa của nàng, hắn lại càng không muốn buông tay.

Nhất thống giang sơn!

Có phải đại biểu cho ai hay không, ai có thể có được nàng? Bốn chữ này là đưa cho người nào?

“Phượng Hoàng, Bản thái tử muốn hướng nữ nhi người cầu thân.” Chợt đột nhiên, Hiên Viên Thần đứng dậy, đi tới trước mặt Phượng Kinh Thương nói.

Hắn vừa nói ra, không khí trong sân lập tức sôi trào hừng hực, tò mò hắn rốt cuộc hướng người nào cầu thân, mà trong lòng Phượng Uyển Tuyết lại là bùm bùm nhảy, hắn đã từng nói với mình sẽ ở ngày này cầu thân, vốn cho là hắn muốn đổi ý, không nghĩ tới.....

Phượng Kinh Thương cũng từ trong chấn kinh phản ứng lại, hắn đột nhiên cảm thấy Hiên Viên Thần nhất định không phải hướng Phượng Uyển Tuyết cầu thân.

“Không biết Hiên Viên thái tử muốn hướng người nào cầu thân?”

Nghe vậy, Hiên Viên Thần cũng không trả lời, mà bước đi đến trước mặt Bất Hối, từ trong lòng móc ra một khối huyết ngọc, đưa đến trước mặt nàng: “Đây là chu sai do huyết ngọc thượng cổ tạo thành, nhận

nó nàng sẽ trở thành nữ nhân cao quý nhất!”

Hắn vừa nói, tâm Phượng Uyển Tuyết vừa dấy lên trực tiếp bị một chậu nước lạnh dập tắt, vì sao đối tượng cầu thân đổi thành Phượng Bất Hối?

Bất Hối cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị, không rõ vì sao là nàng.

Nhưng giữa sân rất nhiều người đều minh bạch, nếu bọn hắn có thực lực kia, cũng sẽ muốn đem nàng giam cầm tại bên người.

Sau khi nhìn nàng biểu hiện, trong lòng Bách Lý Hề đã minh bạch, hắn không có một tia hi vọng, nhưng vẫn từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến trước mặt nàng: “Đây là tín vật của hàng Bách Lý Quốc khắp thiên hạ, thu nó người sẽ trở thành nữ nhân giàu có nhất!”

Cầu thân, chỉ là muốn chặt đứt một tia ý niệm cuối cùng.

Đối với Bách Lý Hề đột nhiên cầu thân, Bất Hối lại càng không dự đoán được.

Đồng dạng, Lý Mộc Dương cũng đứng dậy, vẫn là biểu tình tao nhã: “Đây là lệnh bài điều động quân đội Lý gia ta, nhận nó ta sẽ cho người trở thành nữ nhân có quyền thế nhất thiên hạ!”

Hắn cùng với Bách Lý Hề là giống nhau, chỉ muốn đem một tia ý niệm sau cùng cắt đứt, đồng thời, còn muốn hướng mọi người tuyên bố, nàng là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, cũng là để cho Chiến Cảnh Thiên có thể hảo hảo quý trọng nàng.

Nhìn thấy ánh mắt hắn cùng với Bách Lý Hề, Bất Hối giật mình minh bạch ý tứ bọn hắn, khóe miệng chứa ý cười, xoay người nhìn về phía nam nhân bên cạnh: “Ừ, cũng không tệ, Chiến Vương gia, của người đâu?”

Mặc dù có nhiều tình địch như vậy cùng cầu thân, nhưng Chiến Cảnh Thiên không chút để ý, tối nay là đêm hắn cao hứng nhất, hiện tại đã thâm sâu minh bạch tâm ý của nàng, còn có gì để ý?

Bất quá nhiều người cầu thân như vậy, như thế nào có thể hiểu hắn, lập tức cũng đi đến trước mặt nàng: “Bốn vương là nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ, nhận ta, ta sẽ đem người trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời, hơn nữa --”

Tuấn mi nhíu lại, cuồng vọng cười nói: “Những thứ bọn hắn đưa cho người, Bốn vương đều có!”

Chương 97: Ta nguyện ý vì người sinh hài tử

Đối với Chiến Cảnh Thiên mà nói, tâm Bất Hối hung hăng rung động, không phải bởi vì những cái vật chất này, mà bởi vì trong lòng hắc, hắc quả thật là nam nhân hoàn mỹ, là quan trọng nhất, bởi vì câu nói kia, nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời!

Nàng tin tưởng, hiện tại chính mình đã là nữ nhân hạnh phúc nhất.
Kỳ thật nữ nhân muốn cũng không nhiều, cho dù nam nhân này không có tiền, cái gì đều không có, nhưng chỉ cần có thể cho nữ nhân hạnh phúc, nữ nhân này sẽ quyết một lòng đi theo hắc.
Chiến Cảnh Thiên vừa nói, lại dẫn tới khát vọng tình yêu của các nữ nhân trong điện, đồng thời thập phần hâm mộ Bất Hối, có thể gặp được nam nhân tốt như vậy, xem ra, hôm nay nàng nhất định sẽ gả cho Chiến Cảnh Thiên .

"Công Chúa đồng ý thôi."
"Đúng vậy, Công Chúa, nhanh tiếp nhận Chiến Vương gia đi."

.....
Đối với những người đó, phần lớn hi vọng Bất Hối gả cho Chiến Cảnh Thiên, trong mắt Hiên Viên Thần hiện lên một tia đen tối, chẳng lẽ cho nàng quyền lợi còn chưa đủ sao? Nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, kia đúng là chuyện bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương, bọn hắc là rốt cục đã chết tâm, bọn hắc cho rằng, bọn hắc đem đồ quan trọng nhất của mình cho nàng, chính là đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, nhưng nghe Chiến Cảnh Thiên nói mới biết được, bọn hắc quan trọng nhất là có thể cho nữ nhân mình yêu hạnh phúc.
Bây giờ, bọn hắc thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa không thể không thừa nhận, trên đời này chỉ có Chiến Cảnh Thiên mới có thể làm cho nàng hạnh phúc.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều chúc phúc bọn hắc, trong mắt Phượng Uyển Tuyết che kín sát ý, hận không thể đi lên lăng trì Bất Hối, dựa vào cái gì Hiên Viên Thần lại vứt bỏ mình lựa chọn nàng? Nhất định là dùng thủ đoạn quyến rũ Hiên Viên Thần.

Trong lòng Phượng Uyển Tình cũng nghĩ như vậy, nàng chẳng những nhận được phong hào Hộ Quốc Công Chúa, bây giờ còn có nhiều nam tử ưu tú nhất thiên hạ cầu hôn nàng như vậy, chính mình lại chỉ có thể gả cho một nam nhân nửa chết nửa sống, cùng người mình yêu chỉ có thể lén lút.

Nàng không cam lòng, nhất định phải mau chóng hành động, đến lúc đó, muốn tự tay đem toàn bộ của nàng đều đã hủy đi!

"Bất Hối, người nguyện ý tiếp thu cầu thân người nào?" Phượng Kinh Thiên hôm nay vẫn đều cực kỳ hưng phấn, hiện tại nhìn đến nhiều nam nhân đều hướng nữ nhi mình cầu thân như vậy lại càng vui vẻ, nếu để Tâm nhi biết, cũng sẽ rất vui mừng.

Nghe vậy, Bất Hối nhìn bốn nam nhân kia liếc mắt một cái, khéo miệng gợi lên ý cười: "Hồi bẩm Phụ Hoàng, Bất Hối bây giờ còn không muốn lập gia đình!"

Cái gì?
Cư nhiên cự tuyệt?
Mặc kệ là ai, đều là tình nhân trong mộng trong lòng vô số nữ nhân, cư nhiên một cái cũng không đồng ý? Ngay cả Chiến Vương cũng không gả?

Lời của nàng vừa ra, toàn trường chấn kinh, không biết nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào.
Nghe nói như thế, trong lòng Hiên Viên Thần nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần nàng còn không thành thân, chính mình liền còn có cơ hội, nếu trước kia hắc làm chuyện thương tổn nàng, như thế sau này có thể bù đắp, tin tưởng nàng sẽ tha thứ cho mình.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắc lui trở lại chỗ ngồi của mình, sắc mặt đã không có âm trầm như thế.
Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương sững sờ khoảng khắc, bất quá lập tức hiểu rõ, nàng làm như vậy khả năng cũng là không muốn làm cho bọn họ quá mức không chịu nổi đi, vẫn như cũ đối Bất Hối nở nụ cười,

về tới vị trí của mình.

Bất Hối cũng không để ý biểu tình bọn hăn, mà nói xong vẫn khẩn trương nhìn chăm chú vào phản ứng Chiến Cảnh Thiên, sợ hãi hăn có thể trực tiếp bỏ đi hay không.

Nhưng trong mắt Chiến Cảnh Thiên một tia trách cứ cũng không có, bước đi đến trước mặt nàng, nắm tay nàng cùng về chỗ ngồi.

Khi tay hăn nắm tay nàng, tâm nàng khẩn trương mới để xuống, nàng sợ hăn phần nộ xoay người rời đi.

Đối với phản ứng của hăn, những người trong sân lại càng mờ mẩn không rõ, bọn hăn sao lại thế này? Quan hệ tốt như vậy, như thế nào còn có thể cự tuyệt?

Không khí trong sân lập tức lạnh xuống, mọi người trong lúc này không biết nói cái gì cho phải, Phượng Kinh Thiên cũng rất kỳ quái tâm nữ nhi chính mình, lúc nhìn đến bọn hăn vẫn như cũ thân mật ngồi cùng một chỗ, hăn càng thêm nghi hoặc.

Sắc trời đã càng ngày càng đen, rất nhanh liền muốn đến giờ tỵ, trên trời đột nhiên nổ vô số pháo hoa, chiếu sáng cả một vùng trời.

Đồng thời, bởi vì khói trắng hấp dẫn, không khí trên yến hội cũng dịu đi một chút, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời, ưng thuận nguyện vọng trong lòng mình.

Bất Hối cũng thích pháo hoa, tuy chỉ có một cái chớp mắt, nhưng ít ra cũng nở rộ, nhân sinh kỳ thật rất giống pháo hoa, chỉ cần nở rộ ngăn ngừa một cái chớp mắt liền không hối hận.

Đồng thời, nàng cũng hiểu được, tuy một cái chớp mắt kia cực kỳ ngắn ngủi, nhưng vẻ đẹp của nó vĩnh viễn sẽ khắc vào trong lòng.

Pháo hoa hạ xuống, yến hội lần này cũng gần kết thúc, thời gian còn lại liền là thời gian tự do hoạt động, có thể tiếp tục lưu lại ăn cơm, cũng có thể rời đi một chút.

Vừa rời ở trong yến hội rất nhiều thiên kim đều đã biểu diễn, nếu có nam tử đối với các nàng cảm thấy hứng thú, sẽ mời nàng đến hoa viên đi dạo, sau đó hai người sẽ tiến thêm một bước nói chuyện với nhau, nếu thật sự là người mình thích, tùy ý là có thể để bà mối đi cầu thân.

Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy Bất Hối vẫn rầu rĩ không vui, cũng dắt tay nàng rời khỏi chỗ ngồi, trong hoàng cung bọn hăn có thể tùy ý đi lại, cho nên tìm một chỗ không có ai, dẫn nàng đến một cây đại thụ, ôm nàng ở trong ngực, cùng nhau thưởng thức bầu trời đầy sao.

Người hương vị quen thuộc trên người hăn, cảm thụ được hăn ôm ấp ấm áp, Bất Hối nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hăn, nàng không biết, chính mình để ý hăn như thế, sợ hăn không để ý tới mình, nghĩ đến chuyện vừa rồi, vẻ mặt áy náy: "Thực xin lỗi."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên ôm nàng càng chặt, hăn biết nàng yêu mình, nhưng không rõ vì sao nàng vẫn cự tuyệt gả cho mình.

Thời điểm ở Chiến Quốc hăn đã nhận ra, nàng giống như đặc biệt bài xích thành thân, trong lòng giống như có bế tắc, trước đây còn tưởng rằng là vì Hiên Viên Thần, nhưng khi nhìn thấy thái độ nàng đối Hiên Viên Thần liền biết không phải hăn, rốt cuộc là vì cái gì?

Mặc kệ là vì cái gì, kia nhất định đối nàng chiếu thành thương tổn rất sâu, nếu để hăn tra được, nhất định sẽ không bỏ qua người kia.

"Không cần giải thích, ta sẽ chờ ngươi, chờ ngươi tiếp nhận ta mới thôi." Trong mắt hiện lên một tia đau lòng, ôm nàng ở trong lòng, sau đó tại bên tai nàng kiên định nói.

Nghe được hăn nói, Bất Hối đột nhiên rất muốn khóc, rất muốn lớn tiếng nói với hăn, nàng đã sớm tiếp thu hăn.

Hôm nay sở dĩ cự hôn là vì nàng hiện tại cùng Hiên Viên Thần còn có hôn ước, tín vật kia bây giờ còn chưa tìm thấy, cho nên không thể từ hôn, nếu hiện tại gả cho Chiến Cảnh Thiên mà nói, nhất định sẽ cho Hiên Viên Quốc có tấn công Chiến quốc, nàng không muốn hăn khó xử.

Điểm thứ hai, nàng cũng không muốn làm tổn thương Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề, bọn hăn cũng là bằng hữu nàng để ý.

Quan trọng nhất là nàng sợ mất hân, sợ giống như đời trước. Chính vì thương hân, quá mức để ý hân, cho nên nàng càng thêm không dám gả cho hân, nàng không chịu nổi nếu hân phản bội.

Rốt cục, lệ trong mắt chảy ra, hung hăng ôm lấy hân, vì sao phải đối nàng tốt như vậy, chỉ cần hân ích kỷ một chút, nàng có thể gả cho hân, đến lúc đó cho dù là bị từ bỏ, cũng có thể cao ngạo xoay người.

Nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ trên tay hân, giống như rơi vào trong lòng hân, hân không muốn nhìn thấy nhất là nàng thương tâm, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên khóe mắt nàng, vội vàng nói sang chuyện khác: "Nếu không muốn thành thân, vậy trước sinh con cho Bốn vương, như thế nào?"

Nghe xong hân nói, nước mắt Bất Hối rốt cục ngừng, giương mắt nhìn nam nhân của chính mình, trừng mắt nhìn.

Nhìn thấy nàng như vậy, Chiến Cảnh Thiên còn tưởng rằng nàng mất hứng, khẩn trương nói: "Chờ chúng ta thành thân rồi muốn hài tử cũng được."

Bất Hối biết hân hiểu lầm cái gì, lập tức cũng không muốn giải thích, mà dùng hành động nói cho hân, nàng nguyện ý.

Hai tay ôm lấy cổ của hân, hung hăng hôn lên môi của hân, tựa hồ phóng thích cảm tình mãnh liệt trong lòng.

Đối với nhiệt tình của nàng, Chiến Cảnh Thiên là bất ngờ, sững sờ một chút liền hôn trở về, nụ hôn của hân mang theo phát tiết, mang theo giữ lấy, từ từ xâm chiếm môi nàng.

Sau một lúc lâu, hai người hơi thở dồn dập ôm nhau, qua một hồi lâu, Bất Hối rốt cục dịu đi, sau đó lôi kéo Chiến Cảnh Thiên từ trên cây nhảy xuống, vội vã đi ra ngoài cung.

Đối với hành động của nàng, Chiến Cảnh Thiên càng thêm khó hiểu, lập tức hỏi: "Chúng ta đây là đi đâu?"

Nghe vậy, Bất Hối lúc này mới ngừng lại, nghi hoặc nói: "Đương nhiên là trở về sinh hài tử? Chẳng lẽ ngươi muốn ở trong này?"

Oanh!

Một đạo sấm rền nổ tung trong đầu Chiến Cảnh Thiên, nàng nói cái gì? Sinh hài tử?

Nàng nguyện ý vì mình sinh hài tử sao?

Nháy mắt kinh hỉ trào lên trong lòng, nhưng vẫn không dám tin hỏi: "Ngươi nguyện ý sinh hài tử cho ta?"

Bất Hối vẫn như cũ sững sờ nhìn hân: "Này không phải ngươi nói ra sao? Chẳng lẽ muốn đổi ý? Hả?" Nói sau cùng, ánh mắt tối sầm xuống, muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi, bất kể như thế nào, nhất định phải sinh con cho hân trước.

Kỳ thật, thời điểm nghe thế nàng quả thật rất tức giận, đó là giận mình vì sao không nghĩ ra một chút sớm, giận hân vì sao không sớm chút nói ra.

Hân đã hai mươi sáu tuổi, bình thường ở tuổi này đã là phụ thân vãi đũa bé rồi.

Hiện tại hân vì mình không cưới nữ nhân khác, chính mình nếu không gả cho hân, hân như thế nào có thể không sốt ruột, cho nên sinh đứa bé cho hân trước, như vậy đối bọn hân đều tốt.

Nghe được nàng xác định, Chiến Cảnh Thiên rốt cuộc không khống chế nổi vui sướng, ôm chầm lấy nàng.

Vốn Bất Hối muốn cự tuyệt, nhưng thấy hân cao hứng như vậy liền thuận theo, dù sao bên này cũng không ai, muốn ở trong này làm, ngay tại nơi này làm đi.

Chiến Cảnh Thiên đương nhiên không phải ý tứ này, hân bất quá chỉ là cao hứng mà thôi, cảm nhận được nữ nhân trong lòng nhiệt tình, hân đột nhiên tỉnh táo lại, nơi này là hoa viên hoàng cung, cho dù hiện tại không ai, nhưng không thể khẳng định không có người tới, kia chẳng phải là phá hủy thanh danh của nàng.

Cho nên, vội vàng buông ra, ôm nàng hướng ngoài cung chạy vội mà đi.

Từ hoàng cung đến phủ công chúa, trên một đường này hân thi triển khinh công đến cực hạn, tuy mang theo một người, nhưng tốc độ vẫn không giảm. Bất Hối chỉ cảm thấy gió thổi qua bên tai, cảnh sắc chung

quanh nhanh chóng lui về phía sau, không tới một phút đồng hồ thời gian liền đến phủ công chúa, sau đó như một trận gió thẳng đến phòng các nàng.

Đoạn đường này cho dù là ngồi xe ngựa cũng phải đi chừng nửa canh giờ, có thể thấy được hẳn có bao nhiêu nóng vội.

Sau khi vào nhà, trực tiếp đặt nàng trên giường, sau đó đè người lên, lại triền miên hôn. Thấy về tới phòng mình, Bất Hối cũng không lo lắng vấn đề có người tới, lập tức nhiệt tình đáp lại, trở tay đem y phục trên thân các nàng rút đi, giờ khắc này nàng cũng đợi thật lâu.

Nụ hôn của hắn từ môi của nàng một đường xuống phía dưới, xẹt qua xương quai xanh của nàng, thẳng đến chỗ mềm mại của nàng.

Lúc này cũng không vội vàng như lúc bắt đầu, mà là từ từ nhắm nháp, bọn hắn không phải chưa từng tới tình trạng này, nhưng mỗi lần cũng không mãnh liệt muốn nàng như lần này.

"Người thật sự chuẩn bị xong?"

Mãi đến lúc này, hắn vẫn còn muốn xác định một lần, không muốn nàng vì nhất thời kích thích cho mình.

Bất Hối không đáp lại, mà dùng hành động thực tế chứng minh nàng nguyện ý, đem một kiện y phục cuối cùng trên người cởi ra, hai người lần đầu tiên thẳng thắn thành khẩn đối đãi nằm cùng nhau, dựa vào gần như thế, chặt chẽ như thế.

Thời điểm trước kia tuy cởi y phục, nhưng vẫn lưu lại một tầng sau cùng.

Trên trời tuy không có ánh trăng, nhưng bởi vì quá niên, trong phủ cũng đốt rất nhiều đèn lồng, hai người có thể rõ ràng thấy đây đó.

Tiến hành đến đây, mặt Bất Hối đột nhiên đỏ lên.

Hơn nữa, nàng đã trải qua hai kiếp, này cũng lần đầu, trong lòng không khỏi khẩn trương, nhưng lại thập phần chờ mong, đều nói lần đầu tiên rất đau, không biết có đau nhiều không.

Cảm giác được người dưới thân run nhẹ, Chiến Cảnh Thiên cũng là một đầu mồ hôi, tuy đã làm đến bước này, nhưng hắn cũng không biết nên tiến hành như thế nào.

Trước khi gặp được Bất Hối hắn vẫn đều ở biên cương, nữ nhân đều rất ít tiếp xúc, bất quá Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân đã từng cho hắn xem một chút đồ, nhưng đều bị mình ném đi, hiện tại mới thấy hối hận, nếu không, hiện tại cũng không cần xấu hổ như vậy.

Thấy người phía trên đột nhiên ngừng lại, Bất Hối nghi hoặc mở hai mắt nhìn về phía hắn, nhìn thấy hắn nhíu chặt mi cùng thần tình hối hận, đột nhiên càng thêm khẩn trương, chẳng lẽ hắn không muốn mình? Nhưng vừa vặn như vậy đều chứng minh hắn muốn.

Chẳng lẽ lo lắng thân thể mình? Lại ôm chặt eo của hắn: "Yên tâm đi, thân thể ta không có việc gì." Còn tiếp tục như vậy, nàng liền thật sự có việc.

Đối với hành động của nàng, hắn bởi vì ần ần, mồ hôi trên đầu càng thêm, trực tiếp nhỏ xuống thân thể nàng.

Thấy vậy, Bất Hối trong lòng cả kinh, hắn không có bệnh gì không tiện nói ra đi? Trách không được trước kia mỗi lần đến lúc mấu chốt hắn đều có thể nhẫn nại.

Nghĩ tới đây, trong lòng một trận khổ sở, nhưng nàng sẽ không rời khỏi hắn, sẽ tìm người giúp hắn chữa khỏi, cho dù trị không hết, đời này cũng cùng định hắn, dù không làm việc này cũng có thể sống, không phải sao?

Nếu hắn thích hài tử, hai người về sau hoàn toàn có thể nhận nuôi mấy cái.

Vỗ nhẹ lưng của hắn: "Yên tâm, chúng ta ngày mai đi tìm Hoa Thiên Thần nhìn xem, nhất định sẽ chữa khỏi."

Ách!

Bất Hối vừa nói xong, mặt Chiến Cảnh Thiên triệt để đen lại, trong lòng biết nàng nhất định là hiểu lầm cái gì, lập tức vội vàng giải thích nói: "Không phải, là vì, bởi vì ta không biết tiếp làm như thế nào."

Tựa vào!

Nghe hần nói xong, Bất Hối thiếu chút nữa nháy dựng lên, hần lại còn nói không biết làm như thế nào?

Thật sự trên mặt hần nhìn nhìn, quả thật không giống như là nói dối.

Hần hần không thật sự ngây thơ như vậy đi!

Lúc này, Bất Hối dở khóc dở cười, nhưng sự tình đã đến trình độ này, như thế nào cũng phải tiến hành, trên mặt lại đỏ hồng: "Ta dạy ngươi."

Sau khi nói lời này, nàng thật muốn đi tìm chết, kỳ thật nàng cũng chưa làm qua, chẳng qua trước kia nhìn thấy trong TV, hơn nữa cũng chỉ có chút chuyện như thế, từ từ liền quen.

Chiến Cảnh Thiên hiện tại muốn tìm một cái lỗ để chui vào, bất quá rất nhanh liền bình tĩnh lại, nữ nhân mình sợ gì.

Sau đó hai người cũng chậm chậm mò mẫm tiến hành, khi tay nàng chậm rãi trượt xuống, thân thể hai người giống như điện giật, sau đó.

Cốc cốc!

.

"Vương gia!"

Gõ một lần, phòng trong cũng không có bất luận âm thanh gì, Vô Ảnh chưa từ bỏ ý định lại gõ vài cái, sau đó đối với trong phòng kêu lên.

Tối hôm nay hần rõ ràng thấy Vương gia mang theo tiểu thư trở lại, hần một mực ở trên nóc nhà, cũng không có người ra ngoài?

Bởi vì trước kia Chiến Cảnh Thiên cũng vẫn ở tại gian phòng Bất Hối, nhưng cũng không làm chuyện gì, cho nên Vô Ảnh cũng không sợ quấy rầy đến việc tốt của Chiến Cảnh Thiên, nhưng hần tuyệt đối không nghĩ tới hôm nay hai người kia.

"Vương gia, biên quan có cấp báo."

Hai người trong phòng hiện tại trong mắt đều là một bộ muốn giết người, các nàng vừa tiến hành đến thời khắc mấu chốt, Chiến Cảnh Thiên vừa mới tìm được địa phương, nhưng ở trong tích tắc đấy, lại chết tiệt bị ngắt lời.

Hai người hiện tại toàn thân dục hỏa không thể nào phát tiết, nghe Vô Ảnh một lần một lần kêu khi đó nghiêng răng nghiêng lợi.

Bất quá nghe đến biên quan cấp báo, Chiến Cảnh Thiên nhin không được nhíu mi, trong khoảng thời gian này quả thật đã xảy ra một chuyện, không thể coi thường.

Bất Hối nhìn thấy vẻ mặt của hần, biết tính nghiêm trọng của vấn đề, buông lỏng hai tay ra, ý bảo hần ra ngoài nhìn xem.

"Chờ."

Bất đắc dĩ, Chiến Cảnh Thiên chỉ có thể không cam nguyện đứng dậy, ở trên người tùy ý khoác một kiện y phục, dù sao lát nữa vẫn phải cời.

"Lấy ra."

Chiến Cảnh Thiên vừa ra tới, vội vàng đóng cửa lại, tuy biết Vô Ảnh căn bản không dám nín trong phòng, nhưng vẫn đề phòng.

Thấy hần xuất hiện, Vô Ảnh rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đang nghe đến nội khí trong lời nói của Chiến Cảnh Thiên, tâm lại nói ra đi lên, sau đó cúi đầu. Rốt cuộc biết phát sinh chuyện gì.

Lần này xong rồi, Vương gia nhất định hận chết mình.

Không để ý hần, Chiến Cảnh Thiên mở ra mật thư, mượn ánh sáng nhìn, mới vừa nhìn cau mày, mắt trở nên sắc bén, Yến quốc cư nhiên tiếp cận mười vạn đại quân.

Yến quốc chẳng qua là tiểu quốc, tuy giàu có nhưng địa phương nhỏ, nhân khẩu ít, cũng không có binh lực gì, cho nên không dám trêu chọc bất luận kẻ nào, xem ra nhất định là có người sai sử.

Mà người kia, rất có thể là Hiên Viên Thần, nếu thật sự là hần, nhất định phải tới biên quan, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi xem xong thư, xoay người về phòng, nhìn Bất Hối đã phủ thêm y phục ngồi ở bên giường, khẩn trương đi tới, vẻ mặt xin lỗi nói: "Ta cần ly khai vài ngày."

Khi nghe Vô Ảnh gõ cửa nói biên quan có mật hàm, Bất Hối liền biết nhất định là xảy ra đại sự, nếu không Vô Ảnh cũng sẽ không nửa đêm xuất hiện. Nhìn thấy thần sắc Chiến Cảnh Thiên, nàng mảy cũng nhíu lại, lo lắng hỏi: "Chuyện gì xảy ra sao? Khi nào thì đi? Ta cùng với người cùng đi."

Nhìn nàng lo lắng xuống giường, Chiến Cảnh Thiên ngăn nàng xuống, ôm vào trong ngực mạnh mẽ hôn một cái: "Nương tử, vì phu hôm nay thật cao hứng, chờ ta trở lại rồi tiếp tục."

Hôm nay hắn rốt cục xác định tâm ý của nàng, mà vừa rồi nói muốn bồi hãn, hãn là kích động, trước kia tuy biết nàng thích mình nhưng vẫn có chỗ giữ lại, giờ khắc này mới là chân chính tiếp nhận chính mình.

"Nhất định phải cẩn thận, ta chờ người." Tuy không tha, nhưng vẫn phải tách ra, rõ ràng lần trước từ Chiến quốc trở về cũng không nhớ như vậy, vì sao hắn vừa nói muốn ly khai đã bắt đầu nhớ?

Bất quá nàng tin tưởng, hãn không mang theo mình đi nhất định có lý do của hãn, nàng liền ở lại nơi này chờ hãn trở về.

"Ừ, nhất định sẽ trở về trước sinh nhật người." Nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, đắp kín mền, ở trên trán nàng hôn một cái, sau đó xoay người rời đi.

Sinh nhật của nàng là vào ngày nguyên tiêu, từ nơi này đến biên quan cần hai mươi ngày lộ trình, không thể tiếp tục trì hoãn.

Sau khi hãn rời đi, Bất Hối cũng không thể vào giấc ngủ, nghĩ lại bọn hãn quen biết từng chút từng chút, nam nhân này vẫn vô hạn bao dung chính mình, yêu mình, thực sợ có một ngày hãn không thích, mình sẽ thế nào.

Mơ mơ màng màng nhớ lại, bất tri bất giác sắc trời liền muốn sáng, mãi đến lúc này nàng mới có bối rối, khẩn trương nhắm mắt lại ngủ, mừng một đầu năm đúng là cần tới cung chúc tết, có vôi vàng.

Nàng bị Phượng Yêu đánh thức, mở mắt ra nhìn đến nàng cùng Nguyên Bích ái muội nhìn mình, liền biết, hai đứa hài tử này lại hiểu lầm, tuy các nàng ngày hôm qua là muốn tới, nhưng thời khắc mấu chốt bị ngắt lời, nghĩ tới liền buồn bực, có phải ông trời đang trêu đùa mình không.

Nguyên Bích cùng Phượng Yêu nhìn hôn ngân trên cổ Bất Hối, đôi môi thoáng sừng đỏ, hơn nữa áo trong cũng không mặc! Xem ra Vương gia rốt cục tu thành chính quả.

"Cười cái gì, còn cười tiền mừng tuổi năm nay liền không có." Sắc mặt Bất Hối khế biến thành nóng lên, nàng đêm qua sốt ruột, cho nên liền tùy ý khoác lên một kiện y phục, về sau Chiến Cảnh Thiên trở về trực tiếp ôm nàng đến giường, cũng không mặc thêm.

Lúc lơ đãng nhìn đến hôn ngân kín toàn thân, khó trách sẽ bị người hiểu lầm.

"Tiểu thư, người đây là thẹn quá thành giận." Trong lòng Phượng Yêu là cao hứng, Vương gia đối với tiểu thư tốt như vậy, không rõ vì sao tiểu thư vẫn còn không gả đi, bọn họ cũng thấy sốt ruột.

"Hừ, hai người các người rất nhanh cũng sẽ có phu quân, xem bốn tiểu thư đến lúc đó đi cười nhạo các người không." Nghĩ đến các nàng đều là người sắp lập gia đình, nàng lại cao hứng, đợi khi đó nhất định phải nửa đêm đi gõ cửa, một nén nhang gõ một lần, cho các nàng biết tư vị cái gì cũng chưa làm lại bị người cười.

Vừa nhắc tới lập gia đình, sắc mặt Phượng Yêu đỏ lên, Hoa Thiên Thần quả thật hướng nàng cầu thân, nhưng nàng không đáp ứng, nàng tuy không chán ghét hãn nhưng nghĩ đến phải gả cho hãn vẫn là khó tiếp thụ.

Còn Nguyên Bích, tươi cười trực tiếp cương ở trên mặt, Đúng vậy, hôn sự của nàng cũng sắp đến, nhưng gả cho người mình không thích, như thế nào có thể cao hứng?

"Nguyên Bích, thành thân là chuyện cả đời, thiên vận không cần miễn cưỡng chính mình, nếu không sẽ không hạnh phúc, hơn nữa, hãn cũng sẽ không hạnh phúc." Tuy cổ đại hôn nhân phần lớn là không có tình yêu, nhưng nàng vẫn hi vọng Nguyên Bích cùng Phượng Yêu đều có thể tìm được hạnh phúc chân chính.

"Nguyên Bích biết, như đã quyết định, ta sẽ thử thương hãn." Có vài người không phải nàng có thể

đụng vào đạt được, không bằng chôn hãm xuống đáy lòng, theo đuổi hạnh phúc chính mình.

Thấy nàng như vậy, Bất Hối cũng không nói cái gì, đứng lên liền tiến cung, Phượng Kinh Thiên đã đợi thật lâu, mấy nữ nhi còn lại đều đã tới, còn thiếu Bất Hối, hẳn vẫn muốn hỏi nàng một chút rốt cuộc là nghĩ như thế nào, tới cùng thích người nào.

"Phụ Hoàng, tân niên vui vẻ!" Bất Hối nhìn thấy Phượng Kinh Thiên nhẹ nhàng bái xuống, nhưng cũng không quỳ xuống.

Thấy thế, Phượng Kinh Thiên khẩn trương hỏi nàng đến bên cạnh: "Mau cùng Phụ Hoàng nói một chút, hôm qua tại sao lại cự hôn, người không phải thích Chiến Vương sao?"

Nghe vậy, khóe miệng Bất Hối giật giật, như thế nào tất cả mọi người lại nhiều chuyện như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cùng với Hiên Viên thái tử còn chưa từ hôn, cho nên bây giờ còn không thể lập gia đình."

Nghe nàng nói xong, Phượng Kinh Thiên mới nghĩ tới, trước đây Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều nói Hiên Viên Thần sẽ chủ động từ hôn, nhưng ngày hôm qua hẳn cư nhiên đứng ra cầu hôn, có thể thấy được là thay đổi chủ ý, như thế sự tình liền khó làm.

Đều do những kẻ chết tiệt này, cư nhiên dám ở hoàng cung trộm đồ, nhưng tra xét lâu như vậy, một chút dấu vết đều không có, sinh nhật Bất Hối lập tức liền đến, nếu đến lúc đó không có tín vật, vậy cũng thật là phiền toái.

Bất Hối cũng không phải cực kỳ lo lắng, tín vật kia nàng đã biết đang ở chỗ người nào, hai ngày nữa sẽ tới tay, đợi thời điểm sinh nhật sẽ trực tiếp từ hôn là có thể.

Kế tiếp lại ngồi một hồi, Phượng Kinh Thiên liền tiếp ngập, xem ra nghỉ ngơi không tốt, Bất Hối liền đứng dậy cáo lui.

Hôm nay là ngày đầu tiên tân niên, trên đường vô cùng náo nhiệt, mọi người đều đến từng nhà chúc tết, trên đường đụng phải đều nói Cát Tường, điều này làm cho Bất Hối cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Khi ở hiện đại, quan hệ mọi người càng lúc càng mờ nhạt, chúc tết sắp trở thành chuyện lạ.

Trở lại phủ công chúa đã sắp buổi trưa, vốn tính toán hôm nay cùng Chiến Cảnh Thiên ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng hẳn lại ly khai, hi vọng thời điểm sang năm các nàng cùng một chỗ, tốt nhất là có đứa bé, một nhà ba người.

Nghĩ đến hài tử, khóe miệng tràn ra một tia ngọt ngào, việc này cũng không thể trì hoãn.

"Công chúa, người trở lại, Hiên Viên thái tử ở tiền thính chờ người." Nàng vừa vào cửa, quản gia liền đi tới cung kính nói.

Bất Hối vừa nghe, nhú mày, không rõ Hiên Viên Thần suy nghĩ cái gì, vừa lúc cũng có chuyện hỏi hắn, lập tức đi tới.

Hiên Viên Thần nhìn đến Bất Hối đi tới, trong mắt khó có được lộ ra ý cười: "Người trở lại."

"Hiên Viên thái tử tìm Bản công chúa chuyện gì?" Bất Hối không để ý hắn, đi đến ghế ngồi, đạm mạc nói.

Đối với lạnh nhạt của nàng, Hiên Viên Thần có chút khổ sở, bất quá nghĩ đến hôm nay là tới giải hòa, cho nên đem nộ khí đè ép xuống: "Bản thái tử biết trước kia thương tổn người quá sâu, hiện tại người muốn cái gì, Bản thái tử đều thỏa mãn người."

Hắn vừa nói xong, Bất Hối nở nụ cười, qua năm mới hẳn lại tiêu khiển chính mình đi?

"Hiên Viên thái tử là tới giải thích sao?"

Hiên Viên Thần vốn tưởng rằng Bất Hối sẽ vui vẻ đồng ý, hứa hẹn của hắn cho tới bây giờ chưa từng cho bất luận kẻ nào. Đến như giải thích sao? Quả thật, bất quá hẳn sẽ không nói ra, đường đường thái tử một quốc gia, làm sao có thể cùng một nữ tử giải thích?

"Bản thái tử là tới trao đổi việc hôn sự của chúng ta." Hiên Viên Thần tự mình đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống, sau đó tự châm một ly trà, hoàn toàn coi nơi này như nhà hắn.

Đối với hành động của hắn, Bất Hối thật sự chịu đựng không nổi: "Hiên Viên Thần, người nghe kỹ cho ta, Phượng Bất Hối ta đời này cho dù không ai lấy cũng tuyệt đối không gả cho người, phủ công chúa

của ta quá nhỏ dung không được tôn đại phật người, nhanh đi đi."

Nếu hẳn thực tới giải thích, Bất Hối có lẽ sẽ không so đo, nhưng hẳn lại có thái độ này, không mắng hẳn là nể mặt hẳn.

"Phượng Nhi, Bản thái tử đều biết, đều là vì Phượng Uyển Tuyết ở bên trong phá rối, cho nên giữa chúng ta sản sinh một chút hiểu lầm." Nhìn thấy thái độ Bất Hối đối với hẳn cũng không tức giận, mà là nóng lòng giải thích.

"Cút!"

Xảy ra chuyện lại đổ cho người khác, Bất Hối thập phần khinh bỉ, sau cùng trực tiếp sai người đuổi Hiên Viên Thần ra ngoài. Nghĩ lại lời hẳn nói, xem ra đã biết Phượng Uyển Tuyết châm ngòi, tin tưởng Phượng Uyển Tuyết rất nhanh liền xong rồi.

*

"Thiếu chủ, chúng ta đã ở nơi này cùng ba ngày, vẫn còn tiếp tục chờ sao?"

Trong Long Phượng lâu, một người phong thần tuấn lãng, hướng về một nam tử khác mang theo mặt nạ ngân sắc nhỏ giọng oán giận.

Hai người bọn hẳn cũng không thuê phòng, an vị ở trong đại sảnh đã ba ngày, mỗi lần đều gọi một đồng ăn nhưng ăn lại không nhiều, giống như đang đợi người nào.

Bởi vì bọn họ, quán lâu ba ngày nay cũng rất nhiều người, nam tử anh tuấn như thế chỉ là cấp dưới, như thế, giấu ở dưới mặt nạ nên tuyệt sắc như thế nào?

Còn một điểm, bọn hẳn ở chỗ này chờ người, rốt cuộc là ai có thể để hẳn không tiếc lãng phí thời gian cùng tiền tài ở chỗ này như vậy?

"Khách quan, người muốn phu thê phối phối đến đây."

Hai khách nhân này tiểu nhị đều đã quen thuộc, mỗi ngày tới đều gọi rất nhiều món ăn, trong quán lâu cũng không chỉ có cái lẩu, vì có thể sừng sừng không ngã, Bất Hối lại vẫn làm ra rất nhiều thực đơn, hơn nữa mỗi tháng đều đã đồ ăn mới.

Hai người bọn hẳn tuy ăn không nhiều lắm, nhưng mỗi dạng đồ ăn đều ăn một chút, sau đó lại bình phẩm một chút, những người chung quanh thấy bọn họ không dám ăn, lập tức đều gọi mấy thứ như thế, làm cho quán lâu buôn bán tăng rất nhiều, cho nên tiểu nhị, chưởng quầy đều coi bọn hẳn như thần tài.

"Tốt, đồ ăn để ở chỗ này, người có thể lui xuống."

Người này tuy vẫn oán giận, nhưng đối với đồ ăn trong quán lâu lại là cực kỳ thích, hẳn cho tới bây giờ chưa từng ăn tốt như vậy, hơn nữa những thứ này hình thức cũng thập phần mới mẻ độc đáo, tại bọn hẳn kia đều không có, này cũng làm hẳn ba ngày chỉ là nhỏ giọng oán giận mà thôi.

"Nam Phong!"

Đối với bộ dáng thô lỗ của thuộc hạ, nam tử theo mặt nạ nhẹ giọng nhắc nhở.

Nam Phong nghe xong, trên mặt có một chút ai oán, như thế nào mới có thể ăn tao nhã?

Nhưng giương mắt nhìn chủ tử mình, quả nhiên động tác tao nhã, bất quá trên mặt hẳn mang mặt nạ, không thấy rõ vẻ mặt của hẳn, không biết dưới mặt nạ có phải cũng không đổi sắc hay không? Nhưng hẳn đoán nhất định là như vậy, không có chuyện gì có thể để Thiếu chủ động dung.

"Thiếu chủ, năm nay A Nương để cho ta bồi nàng quá niên, nhưng lại ở trong này bồi người cùng Phong Thập Tam kia, người phải bồi thường ta."

Khóe miệng nam tử mang mặt nạ vẫn chứa mỉm cười, gật đầu nói: "Được, trở về để Nguyệt nhi cùng người thành thân."

"Cám ơn Thiếu chủ." Nam Phong vừa nghe, khóe miệng lập tức kiêu khởi lai, trong mắt tất cả ức chế không nổi vui sướng, hẳn thích Nguyệt nhi thật lâu, bất quá Nguyệt nhi đối hẳn vẫn ôn hoà, nếu là Thiếu chủ mở miệng, Nguyệt nhi nhất định hội gả cho chính mình.

"Bất quá Thiếu chủ, Phong Thập Tam thật là người chúng ta muốn tìm sao? Hẳn không nghĩ sai rồi đi, như vậy ta đợi sẽ uống phí."

Đối với mục đích lần này, Nam Phong vẫn cực kỳ nghi hoặc, rõ ràng là có thể cho người khác tới, vì

sao chủ tử lại tự thân tiến đến? Hơn nữa còn nguyện ý lãng phí thời gian ngồi ở chỗ này?

"Cho dù không phải người chúng ta muốn tìm, nhưng có thể có đầu óc buôn bán như này cũng là nhân tài hiếm có." Nam tử mang mặt nạ đó chậm rãi đáp.

Nam Phong cũng nhanh gấp một chút vào trong chén mình, Thiếu chủ vẫn đều tích tài, hi vọng Phong Thập Tam này đừng làm cho bọn hắn thất vọng.

"Bất quá Thiếu chủ, chúng ta cũng chưa từng gặp nàng, cho dù nàng đến đây chúng ta cũng không nhận ra?" Đây cũng là vấn đề hắc nghi hoặc, có lẽ người ta đã đến đây vài lần bọn hắn cũng chưa nhận ra được đi.

Nam tử mang mặt nạ cũng không trả lời hắn, mà tiếp tục tao nhã nhắm nháp thức ăn trên bàn, nếu Phong Thập Tam đúng như truyền thuyết, làm sao có thể không nhận ra?

"Thiếu chủ, mặt hàm tộc trưởng."

Đúng lúc này, ngoài cửa tiến vào một vị nam tử, bộ dáng cũng là thượng đẳng, làm cho người ta không khỏi đoán, vị Thiếu chủ này không có cái gì đặc biệt mê đi?

Nam tử tiếp nhận mặt hàm nhìn thoáng qua, trong mắt rốt cục có một tia dị dạng, sau đó thu hồi mặt hàm đứng lên đi ra ngoài cửa.

Nam Phong từ trong ngực lấy ra một thỏi vàng ném trên bàn, sau đó cũng theo ra ngoài, xem ra trong tộc nhất định là đã xảy ra đại sự.

*

Lại qua đi hai ngày, hai ngày này Bất Hối vẫn đều đợi tại phủ công chúa, hôm nay đã sơ tam, nàng nên ra ngoài đi dạo, hai ngày nữa liền mừng năm, suy nghĩ tốt nhất là đem cửa hàng còn lại khai trương.

Đường phố vẫn tấp nập người, mà buôn bán trong Long Phượng bách hóa lâu cũng thập phần sôi động, quả nhiên như nàng suy nghĩ, thời điểm quá niên sức mua rất thịnh vượng, cho dù trước quá niên chuẩn bị rất nhiều đồ, nhưng vẫn sẽ có người mua.

Trên đường dạo qua một vòng, mang theo Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đi tới quán lẩu, các nàng hôm nay quyết định ăn cơm trưa tại nơi này.

Nhưng vừa vào đến quán lẩu, phát hiện bên trong cư nhiên ngồi đầy người, ngày thường cũng không nhiều người như vậy ?

"Các người nói, hai vị công tử vừa rồi đang đợi người nào?"

"Còn có thể cùng người nào, đương nhiên là người trong lòng."

"Ta xem không nhất định, nói không chừng là Thập Tam gia, nếu không như thế nào lại đợi bên trong quán lẩu?"

"Quán hắn đợi người nào, người không phát hiện sao, nam tử mang mặt nạ vừa rồi ăn vài miếng mao máu vụng kia, nhất định ăn ngon, tiểu nhị, cho ta một phần."

"Được rồi, bất quá khách quan cần đợi một chút, người kêu món ăn này nhiều lắm."

"Không có việc gì, chỉ cần làm là tốt ăn."

.....

Nghe những người đó nói chuyện, Bất Hối có chút nghi hoặc, sau đó mang theo Nguyên Bích cùng Phượng Yêu lên thẳng lầu hai, nơi đó cũng có phòng riêng của nàng.

Đến phòng, Phượng Yêu liền đi gọi Lý chương quý tới, Lý chương quý đã từng gặp Bất Hối, nhưng mỗi lần cũng không cùng một bộ dáng, xoa xoa mồ hôi trên đầu, chủ tử mình thật đúng là thích dịch dung.

"Chủ tử, ngài đã tới, có cái gì phân phó?" Lý chương quý rất bồi phục Bất Hối, nhìn thấy nàng cung kính hỏi.

"Vừa rồi dưới lầu đàm luận hai người kia là ai?" Bọn hắn ném qua gì đó người khác đều ăn theo, hắn không là mỹ thực gia đi?

Lý chương quý vừa nghe, thì ra là hỏi hai người kia, hai ngày này hắn cũng âm thầm quan sát rất lâu, khẩn trương đối Bất Hối nói: "Hai vị khách quan kia hình như là đang đợi người nào, bất quá bọn hắn cũng không nói gì, mỗi ngày cứ tới đây, ngồi đến khi đóng cửa mới rời đi, vốn tưởng rằng sẽ tiếp tục chờ, nhưng

hôm nay không biết xảy ra chuyện gì lại đột nhiên rời đi, người nếu vào sớm một chút, có thể nhìn đến bọn hắn."

Sau khi nghe xong, Bất Hối không có phản ứng gì, chỉ cần không phải người nguy hại quán lâu là được.

Thấy Bất Hối không thèm để ý, Lý chương quỹ cười nói: "Kỳ thật hai người kia mỗi ngày tới cũng tốt, thu hút rất nhiều người, hơn nữa đồ bọn hắn ăn, khách nhân khác đều sẽ gọi, hai ngày này buôn bán chúng ta dĩ thường nóng nãy."

Lý chương quỹ vừa nói như vậy, Bất Hối có chút minh bạch, những người ngồi dưới lầu phần lớn là thiên kim.

Chuyện này liền chấm dứt, Lý chương quỹ lại bấm báo chuyện trong khoảng thời gian này trong điểm, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Chờ hắn đi xuống, đám người Bất Hối kêu một chút món ăn, vừa ăn vừa nhìn phong cảnh dưới lầu, hiện tại quá niên, người đến người đi thập phần náo nhiệt.

"Người nữ nhân không biết xấu hổ này, còn dám quán Lão Tử, nhanh chút trở về."

"Cầu người, đừng đi tìm hắn có được hay không, đều là ta sai, người liền đánh ta đi."

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, một cái trung niên nam tử vung roi đánh một nữ tử, mà nàng kia Bất Hối nhận ra, là nhị hoàng tử của nàng, Phượng Uyển Nhan.

Nam tử kia nhất định là trượng phu của nàng Lôi Tường, Lôi Tường là tham tướng trong quân, vô cùng dũng mãnh thiện chiến, bất quá nhân phẩm không tốt, ăn nhậu đi điểm cờ bạc mọi thứ đều biết, hắn cũng là người của Phượng Uyển Tình.

Nhìn thấy là nàng, Bất Hối nhanh đứng dậy, ấn tượng Phượng Uyển Nhan cho nàng rất tốt, hơn nữa Đức Phi cùng Duệ Quý Phi cũng nhận ra, cho nên tuyệt đối không thể để nàng chịu khi dễ, lập tức từ cửa sổ nhảy xuống.

"Dừng tay!"

Chương 98: Hoàng thương

Người trên đường phố rất nhiều, chung quanh vây quanh rất nhiều dân chúng, người bọn hắn tuy không nhận biết nhưng từ trên quần áo xem, khẳng định là người nhà giàu.

Trong nhà giàu loại chuyện này cực kỳ bình thường, xem tiểu nương tử kia nhu nhu nhược nhược, khóc vô cùng thâm, nhao nhao đối nam tử kia chỉ trích, nhưng cũng không có một người dám lên tiếng, làm không tốt sẽ rước họa vào thân.

Đúng lúc này, Bất Hối từ trên trời nhảy xuống, đồng loạt bắt được roi của Lôi Tường, trở tay quăng trở về, sau đó nâng Phượng Uyển Nhan dậy.

Phượng Uyển Nhan vẫn quỳ trên mặt đất ôm ống quần Lôi Tường, bị kéo thật lâu, y phục mỏng manh đã bị mài lộ, da thịt non mịn cũng đều chảy ra máu, trên người còn có từng đạo vết roi, mắt khóc đến sưng phồng lên.

Hiện tại nhìn thấy có người xuất thủ, trên mặt treo một bên cảm kích còn có lo lắng: "Vị công tử này, cảm ơn hảo ý của người, bất quá đều là ta sai, không trách tướng công, người nhanh rời đi thôi."

Nàng rất hiểu Lôi Tường, sợ bởi vì mình làm cho người hảo tâm chịu liên lụy, cho nên mới đem Bất Hối đẩy ra ngoài.

Bất Hối hôm nay ra ngoài vẫn là dịch dung thành dáng vẻ nam tử, cho nên Phượng Uyển Nhan không nhận ra nàng cũng không kỳ quái, bất quá nàng thực tò mò, Phượng Uyển Nhan đường đường là công chúa một quốc gia, làm sao có thể bị ức hiếp đến nông nỗi như thế này?

Đối với loại tính cách yếu đuối này nàng không vui, nhưng lại không có biện pháp mặc kệ, lôi nàng đến bên cạnh, nhỏ giọng nói một câu: "Ta là Bất Hối."

Nghe vậy, Phượng Uyển Nhan sửng sốt một phen, bất quá giây lát trong mắt liền tràn ngập kinh hi, có lẽ là vì thời điểm trước kia Đức Phi chịu khi dễ chính là Duệ Quý Phi hỗ trợ, cho nên nàng đối Bất Hối cũng tràn ngập tin tưởng. Còn một điểm, thân phận Bất Hối hiện tại là Hộ Quốc Công Chúa, chỉ cần nói rõ thân phận, Lôi Tường khẳng định không dám làm càn.

"Giỏi lắm, tiện nữ nhân, lại đáp thương một cái, nói, người tới cùng cho ta đội bao nhiêu cái nón xanh?" Lôi Tường cũng không nhận ra Bất Hối, nhìn đến nàng vẻ mặt khinh thường mắng lên, nhưng cũng không tiếp tục động thủ, bởi vì lực độ Bất Hối mới vừa quăng roi trở về làm cho hắn kinh hãi.

"Trối hẳn lại."

Bất Hối không để ý đến hắn, mà là để cho Nguyên Bích cùng Phượng Yêu ra tay, hai nha đầu này thời gian trước bị thương, trúng độc, cho nên mấy ngày nay chuyện gì cũng chưa làm cho bọn họ xuất thủ, hiện tại vừa nghe, khẩn trương hưng phấn đi ra, đã lâu không động thủ, tay đều đã ngứa.

Lôi Tường làm tham tướng, hẳn tự nhiên có công phu cao thâm, nhưng công phu Nguyên Bích cùng Phượng Yêu cũng là nhất lưu, hơn nữa các nàng là hai người, cho nên đánh không lâu, Lôi Tường đã bị đánh nằm trên đất.

Lúc này, Vô Ảnh đột nhiên xuất hiện, sau đó cầm dây thừng nhanh chóng trói Lôi Tường lại mang đi, kia kêu một cái tốc độ.

Kỳ thật hẳn là không dám gặp Bất Hối, vẫn trốn tránh, từ ngày quấy rầy chuyện tốt của Vương gia hẳn liền đem chính mình dấu đi, sợ Bất Hối tìm hắn tính sổ, hôm nay xuất hiện cũng là bất đắc dĩ, cho nên mới giải quyết bằng tốc độ nhanh nhất, hi vọng chủ tử có thể thấy mình hữu dụng không so đo.

Đối với phản ứng của hắn, Bất Hối hiểu rõ, nàng hiện tại mới không tìm hắn phiền toái, cùng lắm là chờ lúc hắn thành thân, tìm người mỗi ngày nửa đêm đi gõ cửa phòng hắn.

Phượng Uyển Nhan không nghĩ tới sự tình liên kết thúc như vậy, sững sờ nhìn Bất Hối, không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhìn nàng toàn thân vết thương, Bất Hối bất đắc dĩ, lôi kéo ống tay áo của nàng hướng quán lâu đi đến, vẫn là phải khẩn trương băng bó mới được.

Mà người chung quanh thấy không chuyện gì cũng nhao nhao bỏ đi, bất quá trong miệng vẫn mắng Lôi Tường xứng đáng.

Kỳ thật Bất Hối sở dĩ giải quyết như vậy là không muốn bại lộ thân phận Phượng Uyển Nhan, nếu như bị dân chúng biết, nàng về sau liền không dám gặp người, hoàng thất mất mặt.

Thời điểm bắt đầu, Lôi Tường cũng không nói ra thân phận bọn hắn, cũng là sợ bị dân chúng biết, đến lúc đó khẳng định cũng bị phạt.

Trở lại phòng thuê, Bất Hối sai người đi chuẩn bị đồ băng bó gì đó, lại để tiểu nhị mang tới một chậu nước, Phượng Yêu lại trở về lấy y phục.

Nước vừa mang lên, Nguyên Bích cẩn thận giúp Phượng Uyển Nhan lau miệng vết thương, cho tới giờ khắc này nàng mới biết được, thì ra Nguyên Bích cũng là nữ nhân, lập tức yên tâm, bất quá giây lát lại lo lắng: "Thất hoàng muội, lần này thật sự cảm ơn người, bất quá làm như vậy có thể mang đến phiền toái gì cho người hay không?"

Nghe vậy, Bất Hối bất đắc dĩ thở dài: "Sẽ không, trước bôi thuốc đi, nếu không sẽ lưu lại sẹo."

Khi lau sạch sẽ miệng vết thương trên người Phượng Uyển Nhan, Bất Hối cho nàng một chút kim sang được, được trên người nàng đều là Hoa Thiên Thần làm ra, ngàn vàng khó cầu, thời điểm thuốc mỡ xoa vào miệng vết thương, từng trận mát rượi truyền đến, làm cho thần sắc trên mặt Phượng Uyển Nhan tốt lên vài phần.

Bất Hối nhất cử nhất động, làm cho nàng không tự chủ được nhớ tới Duệ Quý Phi trước đây, khi đó cũng là giúp mẫu phi như vậy, xem ra nàng cùng mẫu phi nhất định là phải chịu ơn các nàng.

Bất Hối bôi thuốc cho nàng cũng không có chú ý thần sắc của nàng, bởi vì ánh mắt của nàng đều đặt ở trên người Phượng Uyển Nhan, chỉ thấy trên người nàng vô số vết thương lớn nhỏ, vết thương cũ mới đều có, xem ra ngày thường thường xuyên bị đánh.

Thấy vậy, chân mày Bất Hối cau lại, nhìn Phượng Uyển Nhan nói: "Nhị hoàng tỷ đường đường là công chúa, tại sao lại bị ngược đãi như vậy, hơn nữa đều đã như vậy thế nào lại vẫn cùng hắn cùng một chỗ? Không nghĩ tới nói cho Phụ Hoàng để các người cùng cách sao?"

Ngay lúc Phượng Uyển Nhan muốn nói gì, Phượng Yêu mang y phục về đến đây, được trên người nàng cũng đều xoa sát quá, sau đó thay đổi toàn thân y phục, nhìn thoáng qua Phượng Yêu cùng Nguyên Bích, sau khi các nàng rời đi, thở dài một hơi.

Sau một lúc lâu, đối với Bất Hối mở miệng nói: "Chuyện này nói thì dài dòng, ta cho tới bây giờ không cùng người nói qua, vẫn kìm nén dưới đáy lòng rất khó chịu, hôm nay liền cùng hoàng muội nói một chút đi."

Nghe vậy, Bất Hối tìm một vị trí ngồi xuống, nàng cũng rất tò mò, tại sao Phượng Uyển Nhan lại trở nên hèn mọn như vậy.

"Khi ta còn đang đọc sách tại thư viện, khi đó ta cũng có sức sống giống Hoàng Muội, mà còn thích bênh vực kẻ yếu, không nhìn được có người khi dễ kẻ yếu, có một lần ta nhìn thấy một bạn học cùng trường bị khi dễ, trong lòng nổi lên nộ khí, không nói hai lời liền ra tay, hung hăng giáo huấn kẻ khi dễ người."

"Khi đó lại vẫn dương dương đắc ý, nhưng sau có người nói cho ta biết, người ta cứu kia là kẻ trộm, bởi vì trộm đồ mới bị đánh. Ta vừa nghe, cảm thấy liền nóng nảy, sau đó lo lắng tìm kiếm người bị ta giáo huấn, muốn giải thích với hắn, chưa từng nghĩ, thật đúng là bị ta tìm được, thì ra hắn cũng là bạn học cùng trường, sau khi ta nói rõ ý đồ muốn đến, chờ tiếp thu trừng phạt."

Nói tới chỗ này, Phượng Uyển Nhan ngừng lại, giống như lâm vào trong hồi ức, mặt đỏ lên, một lát sau mới nói tiếp.

"Người kia nói với ta, hắn không tức giận, hắn thật lâu trước đây đã thích ta, nhưng chưa dám mở miệng, lần này hết sức cảm tạ ta đánh hắn. Từ đó về sau, hắn thường xuyên tới tìm ta, đưa cho ta một chút lễ vật, còn có đồ ăn, hơn nữa đồng ý sau khi lớn nhất định sẽ cưới ta. Khi đó rất vui vẻ, mỗi ngày đều ngóng trông sớm ngày trưởng thành, ngày như vậy qua rất nhanh, chớp mắt chúng ta đều đã lớn, đến tuổi đàm hôn luận gả."

Thần sắc trên mặt Phượng Uyên Nhan đột nhiên trở nên thống khổ, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống.

"Ngày đó, hắc hừng phấn chạy tới nói cho ta biết, rốt cục có thể lấy ta làm vợ, ta cũng thật cao hứng, sau khi trở lại cung vẫn đợi tin tức hắc cầu thân, nhưng, một ngày đi qua, nửa tháng đi qua, vẫn không có bất luận tin tức gì. Ngay lúc ta nhin không được muốn đi tìm hắc lại đột nhiên truyền đến tin tức hắc muốn thành thân."

"Một khắc kia, ta thật sự nghĩ tới đi tìm chết, nhưng ta không cam tâm, hắc đối với ta đều là sự thật, tại sao lại đột nhiên cưới người khác? Cho nên thời điểm buổi tối ta vụng trộm chạy tới nhà bọn họ tìm hắc, khi thấy hắc ta liền không có tâm tư đi trách cứ, bởi vì lúc đó hắc nằm ở trên giường, chỉ còn lại nửa cái mạng."

"Thì ra, người nhà của hắc đã vì hắc an bài một hôn sự khác, hắc không đồng ý liền phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn là vô dụng, kia căn bản là không phải hắc tự nguyện. Hắc nhìn thấy ta đến, ôm ta khóc, hắc nói cho ta biết, trong lòng hắc chỉ có một mình ta, cả đời này cũng chỉ yêu ta một người, cho dù thành thân cũng sẽ không đụng vào nữ nhân đó, sẽ có một ngày, nhất định sẽ đến cưới ta."

"Kỳ thật khi nhìn thấy hắc ta liền minh bạch, cho nên nhanh đáp ứng hắc. Ta nguyện ý chờ hắc, bất luận bao nhiêu năm, cho dù cả đời này ta cũng nguyện ý chờ."

"Nhưng vận mệnh của ta căn bản là không phải ta có thể làm chủ, khi đó đã đến tuổi thành hôn, có rất nhiều người đến cầu thân, ta đều từng cái cự tuyệt, tuổi của ta cũng càng lúc càng lớn, người cầu thân cũng càng ngày càng ít, Phụ Hoàng cùng mẫu phi nhin đều thực vội, sau cùng Đại hoàng tử giật dây, ta gả cho Lôi Tường."

"Ngày thành thân, trong tay của ta chuẩn bị một cây chủy thủ, muốn ngày hôm đó kết thúc sinh mệnh mình, cho dù chết cũng không thể phản bội lời thề chúng ta. Thời điểm chủy thủ sắp cắm vào ngực hắc lại xuất hiện, hắc nói cho ta biết, hắc không ngại ta lập gia đình, cũng sẽ không trách ta phản bội lời thề. Nếu phu quân của ta tốt với ta, hắc hi vọng ta sống tốt, chỉ cần ta hạnh phúc là được, nếu đối ta không tốt, như thế liền chờ hắc, đến lúc đó liền mang ta cao chạy xa bay."

"Tối hôm đó ta rốt cuộc kìm nén không nổi cảm tình của mình, giao mình cho hắc, cũng là muốn chứng minh với hắc tâm của ta đều chỉ thuộc về một mình hắc. Sau khi hắc rời đi Lôi Tường liền trở lại, ta nói cho hắc, ta không thích hắc, hơn nữa đã là nữ nhân của người khác. Hắc cực kỳ phẫn nộ, muốn giết ta, nhưng hắc không dám, như vậy sẽ hủy đi đường làm quan của hắc, cho nên chỉ có thể nhin, lập tức liền bỏ đi."

"Sau khi hắc đi, trái tim của ta mới để xuống, nhưng chủy thủ vẫn không rời khỏi người, chỉ cần Lôi Tường dám đụng vào ta, ta liền tự sát. Từ đó về sau, ta mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng không ra, mà Lôi Tường lại nạp thiếp vào phủ, ra ngoài tìm nữ nhân, về sau có mấy lần hắc muốn chạm ta, đều bị ta lấy cái chết uy hiếp, hắc rốt cục đã chết phân tâm kia."

"Bất quá tuy hắc không đụng chạm ta, nhưng không muốn buông tha ta, chỉ cần hắc không cao hứng sẽ tới lấy ta ra trút giận, ta cảm thấy thua thiệt hắc, cũng tùy ý hắc phát tiết, này cũng là nguyên nhân vì sao ta không phản kháng."

Bất Hối một mực nghe nàng nói, không biết có nên tức giận hay không, vì nam nhân kia đáng sao? Nhiều tuổi qua như vậy, có lẽ nam nhân kia đã sớm quên ước định lúc trước.

"Ta biết hắc vẫn chưa quên, cho nên ta sẽ tiếp tục chờ hắc." Nhìn thấy bộ dáng Bất Hối liền biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, cho nên khẩn trương giải thích nói.

Nhìn thấy thần sắc hạnh phúc trên mặt nàng khi nhắc tới nam nhân kia, Bất Hối liền biết, tình yêu các nàng lúc trước nhất định cực kỳ thâm. Nếu nam nhân kia vẫn chưa quên ước định này, vẫn vì phân ước định này cố gắng, nàng nguyện ý hỗ trợ.

"Hắc là ai vậy, có lẽ ta có thể giúp các người."

Thân phận Phượng Uyên Nhan đặc biệt, cho nên chuyện này rất khó, nhưng nàng vẫn nguyện ý hỗ trợ. Nghe vậy, trong mắt Phượng Uyên Nhan giống như thấy được hi vọng, nhưng suy nghĩ đến thân phận

đối phương nàng lại khó xử: "Cám ơn ý tốt hoàng muội, ta còn cho rằng hoàng muội sẽ coi thường ta."

Đối với loại hành vi này, không phải người nào cũng có thể tiếp thu.

"Nếu hắn cố gắng cả đời cũng không có biện pháp thoát khỏi cái nhà kia? Các người liền như vậy cả đời sao?" Bất Hối biết, thân phận đối phương nhất định không thấp, thân phận càng cao chuyện này lại càng khó, nếu không cũng sẽ không nhiều năm như vậy vẫn một điểm tin tức đều không có.

Nghe xong Bất Hối nói, trong mắt Phượng Uyển Nhan có một tia động dung, trong lòng nàng tin tưởng Bất Hối, cũng biết nàng rất có năng lực, suy nghĩ một lát chậm rãi nói: "Hắn là con của rấn Quốc Công, cũng là phò mã Đại hoàng tử hiện tại."

Con của Trấn Quốc Công?

Phò mã Phượng Uyển Tình?

Trên mặt Bất Hối lộ ra một tia kinh ngạc, thân phận này thật đúng là đủ lớn!

Đối với người Phượng Uyển Tình gả, Bất Hối là có nghe thấy, đó là một nam nhân không học vấn không nghề nghiệp, cờ bạc thành tánh, ma ốm, cư nhiên là người yêu Phượng Uyển Nhan, xem ra hắn nhất định không đơn giản như bề ngoài.

Cư nhiên có thể giấu diếm được người của Phượng Uyển Tình, xem ra hắn cũng là nhân vật, mà làm như vậy, nhất định là cố gắng vì ước định kia, xem ra Phượng Uyển Nhan là thành công.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Bất Hối, ánh mắt Phượng Uyển Nhan tối sầm xuống, ôn hòa nói với Bất Hối: "Chuyện này người không giúp được cũng không sao, ta tin tưởng hắn nhất định có thể làm được, tối hôm đó hắn tới tìm ta nói, tin tưởng không bao lâu nữa, hắn liền có biện pháp để Đại hoàng tử từ hôn, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi Phượng Quốc, tìm một chỗ ẩn cư."

Tối hôm cùng yến đó, Lăng Tiêu tìm Phượng Uyển Nhan, nói với nàng, nguyện vọng bọn hắn rất nhanh có thể thực hiện, lúc ấy các nàng cao hứng liền ôm ở một chỗ, vừa lúc bị một đại thần trong triều thấy được, hôm nay lâm triều bởi vì Lôi Tường chọc tới đại thần kia, sẽ đem chuyện kia nói ra.

Lôi Tường lúc ấy phản bác, nhưng về phủ thấy Phượng Uyển Nhan liền biết chuyện kia nhất định là thật, không nghĩ tới gian phu kia cư nhiên là tên ma ốm kia.

Hắn cư nhiên liền một tên ma ốm cũng không bằng? Điều này làm cho hắn thập phần bất bình, lại thêm Phượng Uyển Tình cũng không để ý Lăng Tiêu, ngược lại lại rất muốn giết hắn, cho nên hôm nay hắn mới có thể đi tìm Lăng Tiêu tính sổ.

Phượng Uyển Nhan biết đương nhiên lo lắng, một mực cầu hắn, sau đó liền có một màn trên đường kia.

"Yên tâm, chuyện này ta nhất định giúp người." Bất Hối sau khi sững sờ liền phản ứng kịp, nếu Lăng Tiêu nói như vậy, nhất định chuẩn bị không sai biệt lắm, hơn nữa Phượng Uyển Tình cũng không phải thứ gì tốt, cho nên nàng nhất định giúp.

"Hoàng muội thật sự nguyện ý giúp ta? Người có biện pháp?" Phượng Uyển Nhan lại thấy được hi vọng, kích động bắt lấy tay Bất Hối hỏi.

Bất Hối gật gật đầu, xem ra nàng có thể sai người đi liên hệ Lăng Tiêu một chút.

*

Trong gian phòng đối diện quán lẩu, Lăng Tiêu thống khổ nhìn quán lẩu đối diện.

Mấy ngày nay hắn đều hết sức vui vẻ, bởi vì sự tình rốt cục muốn thành, cho nên hôm nay ra uống trà, không nghĩ tới lại thấy được một màn như thế.

Hắn đã từng đi tìm nàng, mỗi lần nàng đều nói mình sống rất tốt, bảo hắn không cần qua tìm nàng, đợi sự tình hoàn thành lại đi, thì ra là nàng sợ mình thấy thương tâm.

Mình có tài đức gì, có thể cho nàng vì mình trả giá nhiều như vậy, hai tay nắm thật chặt, trong mắt một mảnh ngoan độc, hắn quyết định phải sớm ngày hành động.

Khi nhìn quán lẩu đối diện, không biết nàng được người nào cứu, người kia có mục đích gì hay không? Có thể thương tổn nàng hay không?

Thời điểm hắn vừa nhìn thấy Phượng Uyển Nhan bị đánh, ngay lập tức muốn đi xuống, cho dù là bại

lộ cũng không sợ, không nghĩ tới Bất Hối ra tay trước, cho nên liền một mực trong phòng này chờ Phượng Uyển Nhan ra ngoài.

Nhưng thời gian từ từ qua đi, đã nửa canh giờ nàng còn chưa đi ra, trong lòng nhin không được lo lắng: "Hồng Lăng, người đi điều tra thân phận người hôm nay."

Hồng Lăng là ảnh vệ Lăng Tiêu bên người, vẫn đều đi theo bên cạnh hắn, nghe xong mệnh lệnh lập tức ra ngoài.

Đúng lúc này, hắn rốt cục nhìn thấy Phượng Uyển Nhan xuất hiện, là được nam tử vừa mới cứu nàng đưa ra, sau khi thấy nàng ngồi xe ngựa rời đi, người cũng bay ra ngoài.

*

Sai khi Bất Hối tiễn Phượng Uyển Nhan trở lại phủ công chúa, ở trong nhà xem xét sổ sách mấy cửa hàng, Chiến Cảnh Thiên đã đi ba ngày, một phong thư cũng không có, xem ra chuyện lần này quả thật rất khó giải quyết, trong đầu đều là bộ dáng của hắn, chuyện gì cũng làm không vào.

"Tiểu thư, nhận được một tin tức, Phượng Quốc sẽ tại ngày mồng năm chiêu mộ hoàng thương." Nguyên Bích xử lý xong chuyện Lôi Tường chạy trở về, đồng thời mang về một tin tức.

"Hoàng thương?" Bất Hối cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tin tức này.

Hoàng thương là chuyên môn cùng hoàng thất buôn bán, hàng năm trong cung cần gì đó đều rất nhiều, vì đảm bảo số lượng cùng chất lượng, cần phải có người cố định làm.

Mà hiện tại hoàng thương không chỉ có riêng điểm tốt như vậy, trừ lần đó ra, còn có thể tiếp quản sản nghiệp lương thực cùng muối của Phượng Quốc, hai thứ này đều là món lãi kếp sù, không biết vì sao không đem những thứ này khống chế trong tay mình, ngược lại để ra ngoài.

Bất quá nếu nhượng lại, nàng liền nhất định phải nắm chắc cơ hội này, thực lấy đến thân phận hoàng thương, mạch máu kinh tế Phượng Quốc liền nắm giữ ở trong tay mình.

"Nguyên bản hoàng thương lần này còn thời gian ba năm mới tới kỳ, nhưng hắn liên lụy đến chuyện của Liễu Thượng Thư, đã bị chém đầu, cho nên mới lấy ra mục tiêu cạnh tranh, hoàng bảng vừa mới dán ra."

Nguyên Bích nhìn thấy hoàng bảng này, lập tức liền chạy về, nàng cũng biết hoàng thương có ý nghĩa gì.

"Lần này quy tắc là gì?" Cạnh tranh Hoàng thương cũng không phải người nào bạc nhiều là có thể, còn có rất nhiều yêu cầu.

"Người tham gia cần dân chúng đề cử, hơn nữa phải có hai mươi gian cửa hàng trở lên, tại Phượng Thành không có vài người có thể đạt được, cụ thể lựa chọn như thế nào phải đợi đến lúc đấy mới tuyên bố." Trên hoàng bảng chỉ viết đơn giản một chút quy tắc, cho nên Nguyên Bích cũng chỉ biết như vậy.

"Hai mươi gian cửa hàng trở lên?" Đối với điểm này, Bất Hối có chút nghi hoặc, nàng ở bên trong Phượng Thành chỉ có mười gian cửa hàng.

Nguyên Bích tự nhiên biết nàng lo lắng cái gì, khẩn trương đáp: "Cửa hàng này không nhất định là phải ở Phượng Thành, trong lục quốc đều có thể, nhưng Phượng Thành nhất định phải có cửa hàng, chỉ có thể là người Phượng Quốc, cho nên hiện tại có thực lực cạnh tranh chỉ có tiểu thư cùng Đại công chúa."

Nghe vậy, khloe môi Bất Hối nhẹ nhàng gợi lên, xem ra năm trước đem quán lẩu chạy đến cả nước vẫn là lựa chọn chính xác, hoàng thương này nhất định là chuẩn bị cho mình.

Có tin tức này, Bất Hối liền chuẩn bị một chút, tính toán tại mừng bốn khai trương thanh lâu, mồng năm đi tranh đoạt hoàng thương, nếu đạt được sẽ khống chế tất cả kinh tế Phượng Quốc, có mỏ vàng làm hậu thuẫn, đem cửa hàng phân bố đến lục quốc liền dễ dàng hơn.

Nghĩ tới đây, nàng vẫn cảm thấy thiếu nhân tài, người có thể tin lại có thể dùng thật sự là quá ít.

*

Khoảng thời gian này, Bất Hối tìm rất nhiều nữ tử số khổ, còn có các trong khách điểm xướng tiểu khúc, những người này vừa nghe Bất Hối đều cực kỳ kinh ngạc, rất nhiều người không nguyện ý đến thanh lâu, mặc kệ nói như thế nào, ở trong mắt các nàng, nữ tử thanh lâu đều không sạch sẽ.

Bất quá có một vài người quả thật quá khổ, vì cuộc sống, cho dù là bán mình đều đồng ý, nếu điều kiện Bất Hối cho nàng là thật, như thế cho dù là khổ tận cam lai, nếu là giả cũng không cần lo lắng, vốn các nàng đã tính toán tìm thanh lâu dựa vào.

Những người này cũng không có nhiều, chỉ có hơn mười người, cho dù thanh lâu bình thường đều so với những người này nhiều hơn, nhưng Bất Hối cảm thấy vậy là đủ rồi, nàng muốn chất lượng mà không phải số lượng, tin tưởng chỉ cần tiết mục tốt, nhất định sẽ lập tức nóng lên.

Nàng thiết kế mấy tiết mục, để cho nhóm người này mỗi ngày tập luyện, các nàng cũng đều có căn bản, cho nên tập luyện cũng thập phần dễ dàng.

Chỉ chớp mắt đã qua nửa tháng, hôm nay đã mừng bốn, là lúc kiểm nghiệm thành quả.

Trên đường vẫn phi thường náo nhiệt, người ta tấp nập, bởi vì ở trên con đường này, xưa nay chưa từng mở một thanh lâu —— Phượng Hoàng lâu.

Sở dĩ kêu tên này, là vì Bất Hối cảm thấy, về sau tất cả nữ tử trong lâu đều bay lên ngọn cây thành Phượng Hoàng, cũng không nhất định là phải tiến cung, gả cho những nhà giàu này cũng được, muốn cho cô nương trong lâu trở thành nữ nhân nam tử muốn cưới nhất trong thiên hạ.

Thanh lâu cổ đại cũng có cấm kỵ, tuy rất nhiều quan viên đều thích đi dạo thanh lâu, nhưng vẫn không được phép chạy đến đường phố phồn hoa, từng thành thị đều có khu vực chuyên dùng để mở thanh lâu, cho nên lần này mới có thể oanh động như vậy.

Nhà thanh lâu này của Bất Hối không phải thanh lâu truyền thống, càng như là kết hợp quán bar cùng sàn diễn, cho nên quan phủ không có quyền can thiệp.

Ngày khai trương, mười mấy cô nương trong lâu kia cũng rất khẩn trương, đây là lần đầu tiên biểu diễn, cũng là thời khắc quyết định vận mệnh sau này.

Bốp bốp bốp.

Tiếng pháo nổ bùng, tiếp theo, trước cửa Phượng Hoàng lâu hình thành một đạo sương khói mỏng nhạt, đây là Bất Hối lợi dụng hóa học kiếp trước nghiên cứu chế tạo thành. Này vụ khí vừa xuất hiện, kinh hãi rất nhiều người tản ra phía ngoài, sợ xuất hiện nguy hiểm gì.

Chờ bọn hăn xác định sương khói không có nguy hiểm lại đi lên, sau đó trên đài lại đột nhiên xuất hiện một chút bọt khí, bị ánh mặt trời chiếu lên, chiếu ra các loại sắc thái, như mộng như ảo.

Trong lúc mọi người say mê cảnh sắc thần kỳ đột nhiên từ trên trời giáng xuống một đám cô nương, trên mặt mỗi người mang theo một tầng sa mỏng, thân thể xinh đẹp, mềm mại không xương. Khi những cô nương này vừa xuất hiện, nam tử dưới đài lại phát ra thanh âm hút không khí.

"Đây là tiên nữ trên trời sao?"

"Nhất định là, đẳng vân giá vũ tới, không sai được."

"Bản công tử cư nhiên tại có phúc nhìn thấy tiên nữ, thật sự là không sống uống phỉ."

"Các nàng đi tới trên đài, sẽ không là cô nương trong Phượng Hoàng lâu đi?"

"Mau nhìn, mau nhìn, các nàng đã bắt đầu biểu diễn, đây là ca khúc gì, ta như thế nào cho tới bây giờ chưa từng nghe qua?"

"Vũ đạo kia cũng thực ôn nhu, thật đẹp, không được, tối hôm nay nhất định phải đến Phượng Hoàng lâu tìm tiên nữ, Lão Tử nếu có thể ngủ với tiên nữ, có chết cũng nguyện ý."

"Phi, mau đóng miệng thú của ngươi lại, cô nương Phượng Hoàng lâu người ta chỉ bán nghệ không bán thân, Thập Tam gia đã lên tiếng, nếu ai dám bắt buộc cô nương trong lâu, nàng tuyệt không tha thứ."

"Cái gì, người nói Phượng Hoàng lâu này cũng là Thập Tam gia?"

.

Mọi người vừa xem biểu diễn, vừa đàm luận về chuyện Phượng Hoàng lâu, nhưng không đến một lát, mỗi người cũng không mở miệng, bởi vì biểu diễn thật sự là quá đặc sắc, toàn bộ đều đã hấp nhập trong biểu diễn.

Nhưng lúc này mới chỉ là bắt đầu, các cô nương này nhảy một đoạn múa, xướng một bài hát liền tiến vào trong Phượng Hoàng lâu, những người đó lại càng muốn theo vào. Bất quá Phượng Hoàng lâu là thu vé

vào cửa, mỗi người hai lạng bạc, trở ra có thể cho một ấm trà, rượu đương nhiên là tính khác.

Những người đó sau khi nhìn thấy biểu diễn, đâu còn để ý điểm bạc ấy, khẩn trương mua vé đi vào, đi vào vừa thấy, quả nhiên những cô nương này đã ở trên đài biểu diễn, khẩn trương tìm chỗ ngồi xuống, lúc này sẽ có tiểu nhị đi lên hỏi muốn uống rượu hay không.

Rượu trong Phượng Hoàng lâu cũng bị thay đổi, tìm một người Chiến Cảnh Thiên bên kia, chỉ cho hãn phương pháp ủ rượu, bởi vì Bất Hối chỉ biết mấy khoản rượu cock tai, cho nên hình thức cũng không nhiều, nhưng này cũng đủ dẫn tới oanh động.

Mỗi một khoản rượu đều có tên dễ nghe, câu truyện động lòng người, lại thêm vào màu sắc thập phần xinh đẹp, uống đến trong miệng còn có nhàn nhạt hương vị quả, những khách nhân này đều cực kỳ thích, bất quá loại rượu này có vẻ quý, cũng không phải mỗi người đều có thể uống.

Trong Phượng Hoàng lâu toàn bộ đều là mới mẻ độc đáo, mà những người này phát hiện, mời hảo hữu tới đây ngồi một hồi, xem biểu diễn uống chút rượu, so với đến thanh lâu làm chuyện đó mạnh hơn nhiều, còn có một chút văn nhân mặc khách lại càng thích loại nhạc điệu này.

Còn có một ưu điểm lớn nhất, chính là nữ nhân cũng không lo lắng nam nhân mình đến nơi đây tìm nữ nhân nhiễm bệnh gì, hoặc là đem tiền bạc đều bị hố đi vào.

Huống hồ, Phượng Hoàng lâu cũng cho phép nữ nhân vào.

Thời điểm bắt đầu quả thật không có nữ tử dám vào, bất quá Bất Hối tìm một vài người tới, khi những người này tiến vào, những nhóm người thiên kim này liền dám, sau khi tiến vào phát hiện, nơi này không dung tục lại vẫn rất cao nhã, lập tức thích nơi này.

Phượng Hoàng lâu vừa vận khai trương ngày đầu tiên liền nhận được hoan nghênh của tất cả dân chúng trong Phượng Thành, đương nhiên, ngoại trừ những đối thủ cạnh tranh.

"Tiểu thư, rượu này uống ngon thật, thật ngọt, so với Điềm Tửu uống ngon hơn." Phượng Yêu cùng Nguyên Bích mỗi người cầm một ly cocktail, vài ngụm liền uống hết một ly, điều này làm cho Bất Hối xem ngẫm cứng lưỡi, quả nhiên là nữ trung hào kiệt.

Khoản rượu này là đặc biệt dành cho nữ tử, cồn rất thấp, nhưng uống nhiều cũng sẽ say, nhưng hai người kia uống vào vài chén chuyện gì cũng không có.

Bất Hối cũng cầm lấy một ly nếm một ngụm, hương vị quả thật không tệ, không nghĩ tới người làm rượu kia rất có thiên phú, từ phương pháp của mình lại thêm vào thay đổi một chút, lại nhiều vài khoản rượu, mấy người uống vào một lát lúc này mới cảm thấy có chút choáng váng đầu, cũng may phủ công chúa gần đây, trở về có thể ngủ.

Ngày mai là mồng năm, là ngày tranh đoạt hoàng thương, đồng thời cũng là ngày khai trương cửa hàng cuối cùng của Bất Hối, nàng tính toán tại cửa tiệm kia khai một gian đồ phở, này cũng là bởi vì chuyện thanh lâu nghĩ đến, nếu đem cách chơi hiện đại lấy đến cổ đại, tin tưởng cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều người.

Thời gian một ngày qua cực kỳ nhanh, buổi sáng Bất Hối thức dậy vốn là luyện một hồi công phu, sau đó nếm qua điểm tâm một chút rồi ra ngoài.

Thứ sáu là ngày thương gia làm lại khai trương, sớm tinh mơ tiếng pháo nổ không ngừng, những cửa hàng đóng cửa đều bắt đầu buôn bán, rất náo nhiệt.

Địa phương cạnh tranh hoàng thương ngay tại một cái quảng trường trong Phượng Thành, dựng một cái bình đài, bên cạnh bình đài lập một cái cột cao cao, nhìn qua hết sức kỳ lạ. Lần này người chủ trì cư nhiên là Phượng Kinh Thiên, xem ra hẳn đối với các đại thần trong triều đều cảm thấy thất vọng rồi.

Bởi vì Phượng Kinh Thiên xuất hiện, dân chúng đâu nào gặp qua hoàng thượng, cho nên nhao nhao chạy tới triều bái, trong ba tầng ngoài ba tầng, đem một cái quảng trường to như vậy chen lách đến tràn đầy.

Sau khi Bất Hối tới, nhìn thấy Phượng Kinh Thiên cũng có chút ngoài ý muốn, xem ra hôm nay nàng không thể tự mình xuất thủ, mặc kệ dịch dung thuật của nàng có cao minh cũng có thể bị phát hiện, loại liên hệ giữa huyết thống thân nhân vô cùng kỳ diệu.

"Nguyên Bích, lát nữa người đại biểu Long Phượng Lâu ra mặt."

"Vâng."

Nguyên Bích tự nhiên biết ý tứ Bất Hối, công phu của nàng so với Phượng Yêu cao hơn một chút, năng lực cũng cần phải mạnh một chút, đệ nhất thích hợp.

Lần này chủ trì trừu Phượng Kinh Thiên ra, Lưu đại nhân cũng có mặt, đồng thời còn có rất nhiều đại thần, Phượng Kinh Thương cũng ở đây, đủ để chứng minh Phượng Quốc đối với chuyện này rất coi trọng.

Lại quá một phút đồng hồ thời gian, Lưu đại nhân đứng dậy, đi tới trên bàn, vốn là nói một chút quy định, sau đó là một chút báo danh danh sách thương hộ, dân chúng sẽ ở trong đó tiến cử ra vài vị tiến hành chọn lựa.

Thời điểm nói ra Long Phượng Lâu, toàn trường rộ lên.

Long Phượng lâu quật khởi sớm nhất là ở Chiến quốc, sau đó mới đến Phượng Quốc, tuy Phượng là quốc tính Phượng quốc, nhưng không có nghĩa là quốc gia khác không có dòng họ này, cho nên vẫn cho Phong Thập Tam là nhân tài Chiến quốc.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện trong danh sách tranh cử hoàng thương, vậy nhất định là người Phượng Quốc. Lúc trước quan phủ nhận được đơn đăng ký của Long Phượng Lâu cũng hoảng sợ, sau cùng xác định, Phong Thập Tam là người Phượng Quốc.

Kỳ thật thân phận kia là Bất Hối bịa ra, cũng là thật lâu trước liền chuẩn bị tốt, cho nên tra không ra bất luận sơ hở gì.

Có Long Phượng Lâu tham gia, mọi người đương nhiên đều là ủng hộ Long Phượng Lâu, vốn Bất Hối vẫn lo lắng muốn hay không chính mình tìm chút.

Vài người tham dự khác Bất Hối cũng không để ý, chỉ có Phượng Uyển Tình mới có chút tư cách cạnh tranh, nàng không chỉ là người Phượng Quốc mà bên trong Phượng Thành có cửa hàng, Phượng Quốc rất nhiều địa phương đều có, Sở Mạc bởi vì không phải người Phượng Quốc, cho nên cũng không tham gia.

Khi người đề cử được chọn ra, Phượng Kinh Thiên đứng dậy, lần này ra đề mục là hãn ra.

"Hoàng Thương vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bình thân!"

Dân chúng vừa thấy Phượng Kinh Thiên đứng dậy, lập tức liền quỳ xuống lạy, Phượng Kinh Thiên ý bảo đứng lên, hưng phấn nhìn chăm chăm Phượng Kinh Thiên, rất muốn biết rốt cuộc là phương thức lựa chọn gì.

Phượng Kinh Thiên ho khan một tiếng, khoe môi gọi lên cười nhạt, chỉ chỉ cây gỗ cao cao bên cạnh kia: "Tất cả mọi người nhìn thấy gốc cây này chứ, Trẫm sai người đem tín vật hoàng thương lần này phóng tới phía trên, yêu cầu không thể dùng khinh công, không thể leo lên, không thể lay động cây gỗ, cũng không thể cưa cây gỗ, càng không thể phá hoại tín vật phía trên. Các vị chưởng quầy phía dưới, ai có thể có biện pháp lấy được tín vật, như thế mười năm hoàng thương này sẽ thuộc về người đó."

Hãn vừa nói xong, trong đầu mọi người đều bắt đầu nghĩ biện pháp, cho dù bọn hãn không tham dự cũng bị mấy vấn đề này hấp dẫn.

Phượng Uyển Tình mang theo cái khăn che mặt giấu ở trong đám người, ác độc nhìn chăm chăm Phượng Kinh Thiên, biết rõ thân phận mình, vì sao không trực tiếp đem hoàng thương cho mình? Vẫn còn muốn làm những thứ này?

Kỳ thật Phượng Uyển Tình đã đi tìm Phượng Kinh Thiên, nhưng vừa nói được vài câu đã bị Phượng Kinh Thiên cự tuyệt, nói với nàng, nếu có bản lĩnh liền chính mình đi tranh đoạt. Nhưng, ngay cả đề khảo cũng không nói cho nàng trước, điều này làm cho nàng càng thêm phẫn hận.

Phượng Kinh Thương nhìn Phượng Uyển Tình trong đám người, trong lòng cũng thực vội, lần này hai mươi mấy cửa hàng kia tổn thất quá nghiêm trọng, cho nên hãn nhất định phải giúp Phượng Uyển Tình lấy được hoàng thương này.

Bất Hối cũng cúi đầu suy nghĩ biện pháp, kỳ thật muốn bắt tín vật trên cây gỗ kia hết sức dễ dàng, nhưng bị những cái điều kiện này hạn chế liền không dễ dàng, nhưng nàng tin tưởng nhất định có biện pháp.

Lại quá một nén nhang thời gian, mắt Phượng Kinh Thương đột nhiên sáng lên, sau đó phân phó người

bên cạnh đi báo tin cho Phượng Uyên Tình, Phượng Uyên Tình vừa nghe, trong mắt cũng xuất hiện một tia vui sướng, sau đó sai người đi chuẩn bị.

Nhìn bộ dáng nàng tràn đầy tự tin, Bất Hối cũng thấy hưng trí, rất muốn nhìn xem nàng dùng biện pháp gì.

Không bao lâu, tại đầu đường khác vừa đi tới vài người, trên chân bọn hắn dẫm lên cà kheo thật dài, đám người nhao nhao kinh ngạc nhìn, sau đó để cho một con đường, rất muốn xem bọn hắn có thể lấy được khóa tín vật kia hay không.

Nhưng Phượng Kinh Thiên sai người chuẩn bị cây gỗ thật sự rất cao, khoảng chừng hơn mười thước, là dùng hai gốc cây tiếp cùng một chỗ, cà kheo này tuy dài nhưng vẫn không cao như vậy.

Đi tới tổng cộng có ba người, bọn hắn tính toán đem ba người hợp lại với nhau, nhưng dưới chân bất ổn, trực tiếp từ trên té xuống.

Bình Bạch!

Người trên cà kheo hung hăng nện trên mặt đất, phương pháp này thất bại, người chung quanh nhao nhao thầm nghĩ đáng tiếc.

Phượng Uyên Tình lại càng tức giận đến dậm chân, thầm mắng biện pháp tốt như vậy cứ nhiên bị đoàn heo này làm hư hại.

Sau khi người của Phượng Uyên Tình thất bại, lại có chưởng quầy khác đi lên, giương mắt nhìn cây gỗ hơn mười thước kia hận chính mình vẫn thông minh lanh lợi hôm nay như thế nào hồ đồ, dùng tay bắt lấy cây gỗ nhìn xem mình có thể nghĩ được biện pháp gì hay không.

Nhưng trong đầu vẫn là trống rỗng, phần hận rung cây gỗ, muốn đem tín vật phía trên rơi xuống, nhưng lập tức liền có quan sai xuất hiện ngăn lại, là cấm rung cây gỗ.

Tiếp theo, hắn không cam lòng muốn leo lên, nhưng lại bị ngăn lại, là cấm leo lên, bất quá nhìn thế trọng hắn kia, cho dù có thể leo, hắn cũng không leo lên trên được, ngược lại trêu chọc đám người một trận cười vang.

"Đề này quá khó, căn bản là không thể nghĩ được biện pháp."

"Đúng vậy, này không phải định làm khó người ta sao, ta cũng hiểu không ai có thể làm được."

"Nếu không chúng ta tới đánh cuộc như thế nào, nghe nói hôm nay có một nhà đồ phở khai trương, màn này Hậu chưởng quầy trước tiên dùng cái này mở một ván, rất nhiều người đều đi đặt, chúng ta cũng đi thử xem đi."

"Thật sự? Đồ liền đồ, Lão Tử liền đồ không ai có thể làm được."

"Hô hô, Long Phượng Lâu còn chưa thử, ta cá Long Phượng Lâu có thể làm được, ta tin tưởng Thập Tam gia."

"Đúng vậy, ta cũng tin tưởng Thập Tam gia."

.....

Đám người đều đang nhao nhao suy đoán kết quả lần này, cho nên Bất Hối nhanh trí để cho người bố trí một ván bài, phải biết rằng, dân chúng bên trong Phượng Thành vừa thấy phong thái Phượng Kinh Thiên, tất cả đều xuất động.

Nếu hiện tại mọi người đánh bạc mà nói, kia đã có thể phát tài, cho dù kiếm không ra nhiều bạc như vậy cũng không cần căng thẳng, bởi vì quảng cáo, một truyền mười truyền trăm, hiện tại tất cả mọi người biết buổi chiều lại có một nhà đồ phở khai trương, đây mới là thu hoạch lớn nhất.

Nhìn thấy không ai đi thử, Bất Hối tìm Vô Ảnh tới, sau đó ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu.

Vốn tính toán để Nguyên Bích ra mặt, nhưng hiện tại chỉ có Vô Ảnh mới có thể làm được.

Kỳ thật Bất Hối đã sớm nghĩ ra, nhưng vì để tuyên truyền sòng bạc khai trương hiệu quả hơn, vẫn kéo dài tới hiện tại.

Vô Ảnh vẫn đều đi theo Bất Hối, hắn đương nhiên cũng nghe đến quy tắc này, đang trốn ở nóc nhà nghĩ biện pháp, nghe được Bất Hối gọi, lập tức tới ngay, vừa nghe đến chủ ý của nàng, trước mắt sáng lên, hắn như thế nào không nghĩ được chủ ý tốt như vậy.

Lập tức, hưng phấn chạy ra ngoài: "Để Long Phượng Lâu chúng ta tới thử một lần."

Lời này vừa nói ra, đám người vỗ tay như sấm, ở trong mắt bọn hắc, Phong Thập Tam như là thần, lại thêm hiện tại biết nàng là người Phượng Quốc lại càng kiêu ngạo.

Vô Ảnh bị nhiều người chú ý như vậy vẫn là lần đầu tiên, trước đây vẫn đều là từ một nơi bí mật gần đó, cho nên có chút không được tự nhiên, may mà trên mặt hắc cũng dịch dung, không ai nhận ra hắc.

Chỉ thấy hắc đi tới bên cạnh cây gỗ, khước miệng nhẹ nhàng câu lên, hai tay cầm thật chặt cây gỗ.

Nhìn thấy hắc xuất hiện, người chung quanh tất cả đều mở to hai mắt nhìn chăm chú, nhưng khi nhìn thấy hắc đem hai tay nắm ở cây gỗ đều tròn tròn mắt.

"Này, không thể lay động cây gỗ."

Vô Ảnh buồn cười: "Ta không lay động cây gỗ."

"Cũng không thể leo lên."

Vô Ảnh lại lắc đầu, hắc cũng không phải Hầu Tử, mới không trèo.

Người vây xem đem mấy điều kiện đều nói một lần, Vô Ảnh đều lắc đầu, ngay lúc những người đó muốn nói cái gì, hắc đột nhiên nâng cây gỗ lên, ôm vào trong ngực chạy ra ngoài thành.

Chương 99: Thắng được hoàng thương. Đêm mưa kinh hồn

Hắn vừa chạy, nhưng làm cho mọi người kinh hoảng, tất cả đang nhìn hắn như thế nào lấy được tín vật phía trên, như thế nào bỏ chạy?

Vừa mới bắt đầu dân chúng không phản ứng kịp, để cho hắn chạy ra ngoài, thời điểm phản ứng kịp tất cả đều đi theo.

Công phu Vô Ảnh cao, cước bộ rất nhanh, vẫn chạy dẫn đầu phía trước, nhưng này cũng không làm cho người khác buông tha, vì muốn được chứng nhận, Vô Ảnh cũng không đem hết toàn lực.

Chỗ này cũng gần Phượng Hồ, trên dưới một phút đồng hồ, Vô Ảnh chạy đến Phượng Hồ, điều này làm cho mọi người càng thêm nghi hoặc, đến Phượng Hồ làm cái gì?

Vô Ảnh đến Phượng Hồ cũng không lập tức dừng lại, ngược lại nhảy lên một chiếc thuyền, cho người chèo thuyền một thỏi bạc đi tới giữa hồ nước. Người chèo thuyền này không biết chuyện gì xảy ra, người tới trên tay ôm một cây gỗ quả thật kỳ quái, nhưng vẫn dựa theo mệnh lệnh của hắn làm.

Khi thuyền chèo ra hơn mười thước, hồ nước đã rất sâu, lúc này Vô Ảnh mới cho người chèo thuyền ngừng lại, sau đó cầm cây gỗ trong tay thả xuống nước, từ từ chìm xuống, mãi đến khi cây gỗ hoàn toàn biến mất vào trong nước, lúc này, hắn dễ dàng lấy được tín vật để chỗ cao nhất trên cây gỗ.

Sau khi dễ dàng lấy xuống, vươn người bay trở về bờ: "Long Phượng Lâu Chúng ta xin chư vị làm chứng, chứng minh ta không trái với bất luận quy định gì lấy được tín vật này."

Bộp bộp.

Hắn vừa nói xong, tiếng vỗ tay kéo dài không dứt truyền đến, nhao nhao nguyện ý làm chứng, không hổ là Long Phượng Lâu, quá thông minh.

Thời điểm Vô Ảnh trở lại hội trường, trong tay không chỉ cầm tín vật, còn có gốc cây kia, đây chính là chứng cứ hắn không hủy hoại cây gỗ.

"Long Phượng Lâu lấy được tín vật, lần này Long Phượng Lâu thắng."

"Đúng vậy, Long Phượng Lâu thực như danh, cư nhiên thật sự làm được."

.

Những người chung quanh đều đã đáp ứng Vô Ảnh làm chứng cho hắn, cho nên sau khi trở về nhao nhao mở miệng nói.

Nghe bọn hắn nói, Phượng Uyển Tình cảm thấy không cam lòng, trong mắt đều là ghen tị, vì sao biện pháp đơn giản như vậy nàng thật không ngờ?

Kỳ thật thời điểm Vô Ảnh ôm cây gỗ chạy đi, các thế lực đều phái người ra ngoài, bọn hắn cũng vô cùng tò mò chuyện này rốt cuộc như thế nào mới có thể làm được.

Hiện tại nghe thuộc hạ trở về bẩm báo, trong lòng là bội phục, biện pháp tuy đơn giản nhưng bọn hắn cũng chưa nghĩ đến.

Cứ như vậy, Bất Hối thuận lý thành chương trở thành hoàng thương, quả nhiên hôm nay Phượng Kinh Thiên xuất hiện là chính xác, nếu không ai dám cùng Phượng Uyển Tình cướp đoạt.

Chuyện Hoàng thương giải quyết xong, mấy người Bất Hối liền trở về, hiện tại đồ phùng sắp khai trương, hơn nữa thời điểm buổi sáng tiến hành một lần cá cược như thế, đương nhiên hấp dẫn rất nhiều người tiến đến.

Lần này rất nhiều người đều cược Long Phượng Lâu có thể làm được, cho nên đồ phùng không có thu nhập gì.

Cứ như vậy, mục đích của Bất Hối đã đạt được, tất cả mọi người đã biết đến sòng bạc tồn tại, trong sòng bạc có đủ loại kiểu chơi mới lạ, lập tức khiến cho các nàng dấy lên hứng thú.

Cứ như vậy, trong hai ngày nàng mở hai cửa hàng, lại trở thành hoàng thương, tâm tình tự nhiên rất tốt.

"Tiểu thư, người, người xem cái này." Khi Bất Hối chuẩn bị rời đi, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đi vào, sau đó trong tay hai người cầm một cái rổ, rổ bị vải che, nhìn không ra bên trong có cái gì.

Hơn nữa, mặt hai người đỏ bừng rất đỏ, này làm cho Bất Hối cảm thấy tò mò nhìn qua.

"Này ——"

Khi Bất Hối để lộ vài phía trên rõ ra, nàng cũng đứng im ngay tại chỗ, bởi vì trong rõ quá mức tà ác, nhìn qua cứ nhiên như là —— ngực nữ nhân.

Nhìn kỹ, thì ra là một loại đồ ăn, bộ dáng này cũng quá kì quái.

"Các người ở nơi nào có được?" Bất Hối cũng sờ một chút liền thấy hưng phấn, đem từ trong rõ này ra, sau đó cẩn thận quan sát, rốt cuộc là cái gì?

Thấy vậy, sắc mặt Nguyên Bích cùng Phượng Yêu càng đỏ, các nàng cũng hiểu được đồ như vậy quá kỳ lạ, cho nên lập tức hướng Bất Hối nói: "Là một lão nông hôm nay mang đến, hẳn nói đây là bọn hắn trong đất nhà ra, không đơn giản một viên, mà là vài khóa."

Hạt giống này là lúc mùa xuân có người nước khác đến bán, có một lão nông mua, không nghĩ tới trồng ra loại này, vốn tính toán ném đi nhưng đây chính là chính mình tận tâm khổ công trồng ra, không muốn lãng phí như vậy. Hơn nữa, năm nay liền chờ vào cái này thu bạc nuôi gia đình, cho nên nghe nghe thấy Long Phượng Lâu tìm tới.

Hắn tin tưởng Long Phượng Lâu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, vừa lúc hắn tới bị Phượng Yêu cùng Nguyên Bích gặp, nhìn kỳ lạ, lấy bạc ra mua.

Nói đến đây, Nguyên Bích lại tiếp tục mở miệng nói: "Lão nông kia còn nói, dưa này sinh trưởng trên tường nhà mình, đến buổi tối rất nhiều người tới trộm."

Bất Hối nhìn nhìn dưa này, đương nhiên biết là vì cái gì.

"Trước nhận lấy đi, nếu hắn có liền thu, bất quá nhất định phải giữ bí mật, cũng nói với hắn về sau không cần tiếp tục gieo trồng, loại này không có biện pháp ăn." Bất Hối nhìn đến những thứ dưa này, cảm thấy tươi mới, muốn lưu lại cho Chiến Cảnh Thiên nhìn xem, như thế nào có thể có hình dạng như vậy, nếu buổi tối ở trên tường nhìn đến cái này, thật đúng là câu người.

Sau khi thu dưa lại, Bất Hối cũng không để ý, dù sao cái này cũng chỉ giữ lại cho Chiến Cảnh Thiên xem, xem xong liền ném đi, nghĩ lại Chiến Cảnh Thiên đã rời đi năm ngày, không biết chuyện của hắn có làm tốt hay không, ngày sinh nhật nàng có thể trở về hay không.

Từ Phượng Thành đến biên quan Chiến Quốc phải đi trên dưới hai mươi ngày, lại thêm vào xử lý những chuyện này, xem ra là không kịp về, nghĩ tới đây, trong lòng càng tưởng niệm, lập tức đi lấy giấy bút, kể rõ tường niệm của nàng.

*

Trên đường đến biên quan, Chiến Cảnh Thiên vẫn đều ra roi thúc ngựa, đồng thời từ biên quan truyền tới một cấp báo, hắn cũng truyền ra ngoài một phong mật hàm.

Vừa vận qua năm ngày, người Chiến Cảnh Thiên liền gầy đi, đây người phong trần mệt mỏi, nếu lúc này có người nhìn thấy hẳn nhất định không nhận ra.

"Vương gia, đây là đơn đặt hàng cửa hàng chúng ta mới vừa nhận được, phải đáp ứng sao?"

Ngay lúc chạy chết một con ngựa, Chiến Cảnh Thiên rốt cục không thể không dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng, chỉ trong chốc lát như vậy liền có một mật hàm truyền tới, vừa mới xử lý tốt một phong lại đi tới một người.

Chiến Cảnh Thiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn người tới, hắn trong sáu quốc cũng có cửa hàng thuộc về mình, bình thường những cửa hàng này đều có người đặc biệt xử lý, hàng năm chỉ hướng hắn bẩm báo một lần, thời điểm năm trước vừa mới xử lý xong, không biết hiện tại lại xảy ra chuyện gì?

"Là cửa hàng sản xuất pháo hoa pháo ở Phượng Thành đột nhiên nhận được ba đơn đặt hàng đặc biệt, một cái là Phượng Quốc Đại tướng quân Lý Mộc Dương, một cái là Bách Lý Quốc Tam hoàng tử Bách Lý Hề, còn có một cái là Hiên Viên Quốc thái tử Hiên Viên Thần." Người tới nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên nghi hoặc, lập tức giải thích nói.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên chân mày cau lại, ba người này đặt lượng pháo không lớn không cần nói cũng biết là đang làm gì, đáng chết, hắn vừa mới đi, những người đó liền vội vàng xum xoe.

Nhìn thấy thần sắc Chiến Cảnh Thiên bất thiện, người tới đề nghị nói: "Chúng ta trở về đi."

"Không cần, toàn bộ tiếp tục, nhưng nói cho bọn hăn, bởi vì nhu cầu lớn, giá cả sẽ cao một chút, nếu đồng ý làm sẽ tăng giá gấp đôi, Hiên Viên Thần tăng giá gấp hai mươi." Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên câu lên, xem các người tới cùng có bao nhiêu thành ý, nguyện ý ra bao nhiêu bạc, đối với loại bạc đưa lên cửa này, không lấy là kẻ ngốc.

Người tới khóe miệng giật giật, Vương gia thật đúng là lòng dạ hiểm độc, ở bên trong Phượng Thành chỉ có cửa hàng bọn hăn mới có thể trong thời gian ngắn vậy như vậy làm ra nhiều pháo hoa như vậy, Vương gia này tuyên bố là giựt tiền.

Bất quá ba vị kia đúng là có tiền.

"Chờ một chút, trừ ba phân này ra, chuẩn bị nhiều ra một phần." Nếu nàng thích pháo hoa, đương nhiên là chính mình đưa cho nàng.

Người tới gật gật đầu, nhiều pháo hoa như vậy, thời gian có chút gấp gáp, cần nắm chặt thời gian mới được.

"Đúng rồi, người sai người đi chuẩn bị một chút. Mấy thứ này nhất định phải chuẩn bị tốt, mặc kệ Bốn vương có thể trở về hay không, nhất định phải tiến hành, chuyện này người tự mình đi làm." Thời điểm người tới phải rời khỏi lại bị Chiến Cảnh Thiên gọi lại, sau đó phân phó một lần.

Người này chất phác gật gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi, trong lòng suy nghĩ, đắc tội người nào cũng không được đắc tội Vương gia, nếu không nhất định sẽ thổ huyết.

*

Trong một khách điểm bên trong Phượng Thành, Phượng Uyển Tình đang ở trong lòng Phượng Kinh Thương kể ra ủy khuất, không làm được hoàng thương lại tổn thất nhiều bạc như vậy, hiện tại mặt lại bị hủy dung, nàng thật sự tâm muốn chết đều có.

Hai ngày này vết thương trên mặt nhiễm trùng càng ngày càng nghiêm trọng, nàng rất sợ hãi tiếp tục như vậy tất cả mặt đều sẽ bị hủy.

"Lệ Quý Phi không phải tìm được Hoa Thiên Thần cho người sao? Chẳng lẽ hăn cũng không có biện pháp?" Phượng Kinh Thương nhìn Phượng Uyển Tình bị mảnh sa ngăn trở mặt, trong lòng tràn ngập đau lòng, hăn đã hi vọng thương tổn kia ở trên mặt hăn, nghĩ tới đây, đối với hai người ngày đó hành hung càng thêm oán hận.

Nhắc tới Hoa Thiên Thần, oán hận trong mắt Phượng Uyển Tình càng đậm, cư nhiên công phu sư tử ngọam muốn cửa hàng của nàng.

"Thương, hăn muốn tất cả cửa hàng của ta trong Phượng Thành, nếu không liền không trị cho ta." Đem thân thể hướng hăn hoa lệ cọ xát, thấp giọng tả oán nói.

Phượng Kinh Thương vừa nghe, trong mắt hiện lên một tia đen tối, nhưng này là người của Chiến Cảnh Thiên, hăn không động được: "Người đáp ứng yêu cầu của hăn, dù sao những cửa hàng này hiện tại cũng không kiếm được tiền, ta sẽ tại địa phương khác bồi thường cho người, hơn nữa chỉ cần chúng ta chiếm được Phượng Quốc, đến lúc đó muốn cái gì, còn không phải một câu?"

Vốn Phượng Uyển Tình nghe Phượng Kinh Thương bảo nàng đem cửa hàng đưa ra ngoài vẫn mất hứng, nhưng nghe được hăn nói phía sau, tâm tình lại thoải mái, gật đầu nói: "Vẫn là Thương đối ta tốt nhất."

Cốc cốc!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, chỗ này vô cùng bí ẩn, biết bọn hăn ở trong này chỉ có mấy người, hiện tại nghe được tiếng đập cửa, nhất định là có chuyện gì quan trọng.

Phượng Uyển Tình khẩn trương mặc lại y phục, sau đó đi vào trong nội thất, Phượng Kinh Thương lúc này mới kêu người tiến vào.

"Vương gia, hai người ngày ấy đã điều tra xong, là Phong Thập Tam gây nên, nàng kia nhất định là nương tử của hăn." Sau khi người tới đi vào, mắt không hề dám nhìn chung quanh, mà vẫn nhìn dưới đất, sau đó cung kính nói.

Vừa nghe tìm được hai tặc nhân kia, Phượng Kinh Thương lập tức liền kích động, mà Phượng Uyển Tình nghe đến chuyện này cũng kích động đứng lên.

"Xác định sao?" Phượng Kinh Thương vẫn có chút nghi hoặc, thân phận Phong Thập Tam này quá mức bất thường, không dễ đắc tội.

"Đã xác định, túi phúc treo trên nhánh bình an kia, châm pháp phía trên cùng châm pháp trên bảng hiệu Long Phượng tú phường là hoàn toàn một dạng, loại châm pháp này chỉ có Long Phượng Lâu mới có, hơn nữa châm pháp cực kỳ độc đáo, căn bản không bắt chước được."

Nói tới đây, Phượng Kinh Thương hoàn toàn xác định, trách không được hung hãn như vậy, mà hẳn tìm lâu như vậy đều không tìm được, hiện tại tại Phượng Thành, chỉ có Phong Thập Tam mới có bản lĩnh này.

"Thời khắc chú ý hành tung Phong Thập Tam, sau khi phát hiện bản!" Nhìn thoáng qua nữ nhân trong nội thất, đều là vì Phong Thập Tam mới biến thành như vậy, nhất định phải thiên đao vạn quả mới được.

"Thương, hu hu." Người tới vừa rời đi, Phượng Uyển Tình trực tiếp bổ nhào vào trong lòng Phượng Kinh Thương khóc lên, trong lòng, trong mắt nàng đều là sát ý, nhưng nàng không biểu hiện ra, bởi vì chỉ có khóc mới có thể để Phượng Kinh Thương càng thêm để ý nàng.

Đợi hôm nay trở về, liền đi tìm Hoa Thiên Thần trị liệu vết thương trên mặt, lần này nàng không sợ, những cửa hàng rộng này nếu Hoa Thiên Thần nguyện ý muốn liền cho hẳn, sau khi giết Phong Thập Tam, như thế Long Phượng Lâu liền là của mình.

Trong lòng tính toán, càng nghĩ càng cảm thấy Long Phượng Lâu đã ở trong tay nàng ta, cho nên tâm tình đặc biệt tốt, cùng Phượng Kinh Thương điên loạn đảo phường mới lưu luyến trở về, nam nhân này vẫn có thể làm nàng thỏa mãn.

*

Sáng sớm hôm sau Bất Hối mang theo Nguyên Bích cùng Phượng Yêu ra ngoài tuần điểm, đồng thời cũng phải đến đồ phường xem, nghe nói Lăng Tiêu ở bên kia muốn âm thầm quan sát hẳn rốt cuộc là ai.

Trên đường phố xe cộ đi lại tấp nập, người bán hàng rong đều bày quầy, nơi chốn tràn đầy cảnh tượng hòa bình thịnh thế, nhưng Bất Hối biết, những thứ này đều là bề ngoài, có lẽ Phượng Quốc rất nhanh liền náo động.

Ngay lúc sắp đến đồ phường, nàng đột nhiên cảm thấy bị người theo dõi, khóe miệng chứa cười lạnh, xem ra có người rất cực muốn động thủ, nếu như vậy, liền cùng các nàng hảo hảo chơi đùa.

"Ta đột nhiên muốn đến Phượng Hồ du ngoạn một chút, hôm nay chúng ta liền không đi sông bạc." Bất Hối dừng bước, đối với Nguyên Bích cùng Phượng Yêu vẫn đi theo phía sai nói, đồng thời âm thầm ra hiệu bằng mắt.

"Chủ tử, ta rất muốn đến sông bạc, nếu không các người đi thôi." Nguyên Bích minh bạch ý tứ Bất Hối, hướng phường hướng đồ phường nhìn nhìn, làm bộ như cực kỳ hướng tới.

"Người a, không đối được tặc xấu cờ bạc chả ra gì này." Làm bộ oán trách một phen, mang theo Phượng Yêu hướng phường hướng Phượng Hồ mà đi.

Nguyên Bích lại đi tới sông bạc, sau đó từ cửa sau chạy ra ngoài.

Ra khỏi thành đến bên cạnh Phượng Hồ, Bất Hối cũng không dừng lại du ngoạn, ngược lại hướng về Phượng Sơn đi, điều này làm cho người đang âm thầm đi theo vui mừng, tìm một người tiếp tục theo dõi, hẳn lại trở lại bên trong thành.

"Vương gia, chúng ta tìm được Phong Thập Tam, hẳn đến Phượng Sơn du ngoạn."

Nghe vậy, trong mắt Phượng Kinh Thương hiện lên một tia ngoan độc, lạnh giọng nói: "Vô công Phong Thập Tam cao cường, mang nhiều người chết, nhất định phải giết hẳn."

Phượng Kinh Thương đã cùng Chiến Cảnh Thiên giao thủ, hẳn cho rằng Chiến Cảnh Thiên chính là Phong Thập Tam, hôm nay lại không gặp trực tiếp, cho nên đặc biệt coi trọng.

Những Hắc y nhân này sở dĩ cảm thấy Bất Hối chính là Phong Thập Tam cũng là suy đoán, sau khi nàng xuất hiện trong Long Phượng Lâu, bọn hắn liền gặp được Bất Hối, tuy nàng mỗi lần xuất hiện đều dịch

dung, nhưng đáng người không sai biệt lắm, lưu tâm quan sát mà nói vẫn có thể điều tra ra.

Cho nên hôm nay thời điểm Bất Hối xuất hiện, bọn hắc lập tức phái người đi theo.

"Vâng"

Hắc y nhân sau khi tiếp nhận mệnh lệnh xoay người rời đi, trong lời nói mang theo ước chế không nổi vui sướng, lần trước trong số những Hắc y nhân bị Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên giết có một người là thân đệ đệ hắc, cho nên vẫn muốn tìm Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên báo thù, hôm nay rốt cục có cơ hội, có thể nào mất hứng: "Đệ đệ, hôm nay nhất định báo thù cho người!"

Bất Hối cùng Phượng Yêu tiếp tục đi lên Phượng Sơn, bắt đầu còn có thể gặp được vài người, không qua bao lâu người nào cũng không nhìn tới, hai người lại tìm một tảng đá ngồi xuống, làm bộ như thưởng thức phong cảnh, kỳ thật là ở nơi này âm thầm chờ người.

Sau khi các nàng tu luyện bộ kiếm pháp Duệ Quý Phi lưu lại, công lực về bản chất đã có tăng vọt, nhất là Bất Hối, trong cơ thể nàng còn có linh quả, nội lực cũng đột nhiên tăng mạnh.

Bá!

Một phút đồng hồ sau, những người đó rốt cục xuất hiện, không nói hai lời liền hướng hai người Bất Hối cùng Phượng Yêu đâm tới, nhưng, Bất Hối động cũng chưa động, hoàn toàn không đem bọn hắc để ở trong mắt.

Ngay lúc kiếm đâm đến Bất Hối cùng Phượng Yêu, chung quanh đột nhiên xuất hiện một đám người, nhân số càng thêm, trong chớp mắt liền lao vào nhau.

Trận chiến này quả thực là đơn phương đồ sát, đem người Phượng Kinh Thương phái tới toàn bộ tiêu diệt.

"Chủ tử, là người của Phượng Kinh Thương." Sau khi xử lý xong những người đó, Vô Ảnh nhảy xuống đối với Bất Hối nói. Khi đối phương trở về tìm Phượng Kinh Thương, hắc liền đi theo.

Bất Hối gật gù đầu, nàng đại khái đã có thể đoán được, cho dù bọn hắc tới thì thế nào, tới một người giết một người.

Vô Ảnh kiểm tra từng thi thể, xác định không còn sống đoàn người mới rời đi, đem thi thể này ném ở nơi này, tin tưởng người của Phượng Kinh Thương rất nhanh sẽ phát hiện.

Trở lại phủ công chúa, Hoa Thiên Thần đang ở đại đường chờ các nàng, vừa thấy các nàng trở về, vội vàng đón chào, lo lắng dò hỏi: "Yêu Nhi, người có sao không?" Đồng thời ở trên người nàng kiểm tra một lần.

"Ta không sao, cũng chưa cần ta cùng tiểu thư xuất thủ." Phượng Yêu e lệ gạt tay hắc ra, nhiều người nhìn như vậy.

"Phượng Nhi, người không sao chứ?" Đồng thời còn có một người tới, cư nhiên là Nam Cung Tuyệt nhiều ngày không thấy, sau khi thấy Bất Hối cười lắc lắc đầu đưa mắt nhìn sang Nguyên Bích bên cạnh, trong mắt có một loại cảm xúc khó nói.

Khoảng thời gian này trong lòng hắc rất loạn, chính mình trốn đi suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không nghĩ rõ ràng, vốn tính toán trở lại tổng bộ Âm Ảnh Lâu một thời gian, nhưng lại nghe chuyện có người ám sát Bất Hối, lúc ấy tự nhiên nghĩ tới Nguyên Bích, lập tức liền chạy tới, nhìn thấy nàng vô sự trái tim vẫn thấp thỏm mới để xuống.

"Lưu Vân, về sau người liền đi theo Phượng Nhi."

Lưu Vân chạy tới bên cạnh Nguyên Bích, đang muốn hỏi nàng có thụ thương hay không nghe được Nam Cung Tuyệt nói, trong mắt có một tia kinh ngạc, bất quá vẫn gật đầu, nếu chủ tử mệnh lệnh như vậy, là đồng ý hắc thoát ly Âm Ảnh Lâu.

Nguyên Bích nhìn nam nhân mỗi ngày đêm đều xuất hiện trong mộng của mình, hắc dạo này gây rất nhiều, người cũng thập phần tiêu tụy, trong lòng có một tia đau lòng, bất quá giây lát đã bị chính mình áp xuống, cùng Lưu Vân nói một hồi liền ly khai.

Nhìn đến hai người các nàng, Nam Cung Tuyệt chỉ cảm thấy tâm bị đè nén đến không thở nổi, đến lúc này hắc rốt cục hiểu được lòng mình, nhưng đã chậm, không phải sao?

Đối với ánh mắt Nam Cung Tuyết, phản ứng của Nguyên Bích, Bất Hối đều xem ở trong mắt, rõ ràng Nam Cung Tuyết đối Nguyên Bích cũng có ý, hai người kia thật đúng là có thể lần qua lần lại.

"Thời gian này người đi nơi nào?" Bất quá loại chuyện cảm tình này, vẫn là đương sự tự mình giải quyết mới tốt, xoay người đi đến ghế tựa ngồi, nhìn Nam Cung Tuyết hỏi.

Nghe vậy, Nam Cung Tuyết đem ánh mắt thu trở về, lại khôi phục bộ dáng không đứng đắn, cầm lấy ly trà trên bàn tự mình rót một chén, uống một ngụm mới nói: "Gần đây ta đang nghiên cứu thần công, Phượng Nhi có nhớ ta hay không?"

Nhìn thấy hần như vậy, Bất Hối cũng không hỏi nhiều, lại nói chuyện phiếm vài câu Nam Cung Tuyết liền ly khai, bất quá hần lần này cũng không đi mà lưu lại phủ công chúa, nói sợ có người tới ám sát Bất Hối.

Nghe hần nói xong, Bất Hối cũng không vạch trần, lưu lại cũng được, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Hôm nay đi một ngày nàng cũng có chút mệt mỏi, quyết định trở về nghỉ ngơi một chút lại bị Hoa Thiên Thần gọi lại: "Hôm nay Phượng Uyển Tình sai người tới tìm ta, nói là đồng ý yêu cầu của ta."

Hoa Thiên Thần cười kia kêu một cái đặc ý, đây là hai mươi mấy gian cửa hàng, lấy được không cần tốn nhiều sức, hơn nữa chỉ cần Phượng Yêu gật đầu là có thể ôm được mỹ nhân về.

Bất Hối nghe vậy đột nhiên nghĩ tới một chủ ý, khoe miệng gọi lên cười quý dị, lập tức đối Hoa Thiên Thần phân phó.

Hoa Thiên Thần vừa nghe, trong mắt hiện lên hưng phấn, việc này hần thích, Phượng Yêu ở bên nhìn hai người, rất muốn biết, lại không ai nói cho nàng, chỉ có thể rầu rĩ không vui trở về.

Sau khi Bất Hối cùng Hoa Thiên Thần thương lượng xong, tính toán đêm nay hành động được

*

Thời tiết tối nay thập phần oi bức, mây đen trên trời dày đặc.

Tuy trời vừa tối, nhưng người trên đường phố càng ngày càng ít, quán nhỏ bên đường cũng đều thu thập chuẩn bị về nhà, trong miệng nhao nhao oán giận thời tiết này gặp quỷ, trước đây đều có thể mở tới nửa đêm, thiếu buôn bán lời không ít bạc.

Đương nhiên, cũng có một vài quầy hàng còn đang kiên trì, cho dù chỉ có một người đi qua cũng có thể kiếm thêm chút tiền.

Bất Hối dịch dung thành một gã sai vặt, lưng đeo hòm thuốc đi theo Hoa Thiên Thần, hướng về một tòa nhà trong thành đi đến.

Phượng Uyển Tình ở bên trong Phượng Thành còn có nơi khác, cho nên lần này liền ở tại nơi đó, nàng không muốn để chuyện nàng hủy dung bị quá nhiều người biết.

Trước Cửa tòa nhà, Liên Nhi lo lắng đi lại, hôm nay đã tối như vậy người như thế nào còn chưa tới, lát nữa trời mưa, Đại công chúa sẽ không về được.

Rốt cục, tại góc đường đi tới hai người, vừa thấy nàng liền biết là Hoa Thiên Thần, vội vàng nghênh đón: "Hoa thần y, Công Chúa nhà ta chờ đã lâu."

Hoa Thiên Thần nở nụ cười, dẫn đầu hướng bên trong đi đến, lại bị Liên Nhi ngăn lại: "Hoa thần y, vị này là? Người có biết, chủ tử chúng ta không muốn quá nhiều người biết."

"Đây là người sai vặt của bản thân y, chữa bệnh đương nhiên phải dẫn hần theo, nếu không người hỗ trợ cho ta, bản thân y cũng không có thói quen chuyện gì cũng tự mình động thủ." Hoa Thiên Thần vừa nghe, lập tức liền nói lại.

Liên Nhi vừa nghe, sợ Hoa Thiên Thần mất hứng trực tiếp rời đi, đều nói Hoa thần y tính cách cổ quái, xem bệnh toàn tùy tâm tình, nếu đắc tội hần, công chúa nhất định sẽ giết nàng, lập tức mời Bất Hối đi vào.

Phượng Uyển Tình ở trong nhà cũng rất lo âu, hôm nay Phượng Kinh Thương tới nói với nàng ám sát thất bại, lại tổn thất rất nhiều người. Nhưng không giết được Phong Thập Tam, Long Phượng Lâu này liền không thể nói là của nàng, nàng đã đáp ứng đem hai mươi mấy gian cửa hàng của mình kia cho ra ngoài,

hiện tại lại có chút không ổn.

Sau khi đi tới, đứng dậy mở cửa sổ ra, nhưng một chút gió cũng không có, vẫn cảm thấy oi bức vô cùng.

"Chủ tử, Hoa thần y đến."

Liên Nhi vừa gõ cửa, trong mắt Phượng Uyển Tình rất cực xuất hiện vui mừng, khẩn trương mở cửa ra, nhưng khi nhìn đến Bất Hối lại đổi sắc, bất quá tiếp thụ ý bảo của Liên Nhi mới yên lòng.

"Hoa thần y rất cực đã đến, Bản cung, bốn tiểu thư chờ đã lâu." Phượng Uyển Tình thu hồi toàn thân cả vú lấp miệng em, ôn nhu nói.

Thời điểm Lê Quý Phi cùng Phượng Uyển Tình tìm Hoa Thiên Thần đều không bại lộ thân phận mình, cho nên bây giờ còn đang nguy trang, hoàn toàn không biết, ở lần đầu tiên gặp mặt Hoa Thiên Thần cũng đã biết thân phận các nàng.

Hoa Thiên Thần không để ý đến nàng, một bộ đại gia tiến vào, sau đó đi đến ghế tựa chính giữa ngồi xuống, Bất Hối cũng vội vàng đi theo.

Đối với thái độ hung hãn của hắn, trong lòng Phượng Uyển Tình thập phần khó chịu, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, cũng cười vội vàng đi theo, dò hỏi: "Hoa thần y, chúng ta khi nào thì bắt đầu?"

Hoa Thiên Thần vừa nghe, quay đầu nhìn về phía nàng: "Tiểu thư có phải có chuyện gì quên hay không, bản thần y nói qua, muốn bản thần y xuất thủ, cần trả tiền chẩn bệnh trước."

Phượng Uyển Tình vừa nghe, trong mắt không muốn, không cam lòng hỏi: "Bốn tiểu thư cũng không biết Hoa thần y có thể chữa khỏi hay không, cho nên Bốn tiểu thư cũng chỉ có thể giao trước một nửa, đợi thương thế trên mặt tốt lên sẽ đem cửa hàng còn lại chuyển nhượng cho người, ngoài ra còn có thưởng lớn hơn."

Thình thịch!

"Người không phải đang đùa đùa Bản thần y, nếu không có thành ý như vậy phái người tìm ta làm gì? Không biết Bản thần y bề bộn nhiều việc sao? Thiên hạ có nhiều người đều cầm bạc đưa cho Bản thần y như vậy, nếu không phải mẫu thân người ngàn cầu vạn cầu, cho dù người đem Phượng Thành này cho Bản thần y, Bản thần y cũng không ngoảnh lại nhìn."

Tay Hoa Thiên Thần chụp trên bàn, chỉ vào Phượng Uyển Tình mắng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn thấy hắn cả người đầy khí, Phượng Uyển Tình lập tức luống cuống, nàng đương nhiên biết Hoa Thiên Thần cũng không phải người nào cũng trị, khẩn trương đi ra phía trước nhận lỗi: "Hoa thần y thiên vạn bỏ qua cho, Bốn tiểu thư lập tức liền đem tất cả cửa hàng chuyển nhượng cho người."

Nàng tìm rất nhiều người nhưng không ai có thể chữa khỏi thương tổn trên mặt, hơn nữa vết thương hiện tại trên mặt bởi vì thời tiết quá nóng, mỗi ngày đều nhiễm trùng thối rữa, càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc Liên Nhi nhìn thấy Hoa Thiên Thần đứng dậy liền ngăn trước mặt hắn, lại thêm Hoa Thiên Thần cũng không muốn đi, cho nên chỉ đi vài bước liền ngừng lại, hiện tại nghe được Phượng Uyển Tình nói, cười xoay người lại.

"Xấu hổ, hiện tại Bản thần y tâm tình không tốt, không muốn trị, cửa hàng này người lấy về làm quan tài đi." Dứt lời, lại động cước bộ đi ra ngoài.

Bất Hối vẫn đi theo phía sau hắn, khéo miệng giật giật, giả vờ thật là giống, xem ra Phượng Uyển Tình phải xuất huyết nhiều.

Phượng Uyển Tình cả kinh, nghe Hoa Thiên Thần nói để nàng chuẩn bị quan tài liền sốt ruột, nàng còn chưa sống đủ, nữ hoàng cũng chưa lên làm, như thế nào có thể chết? Không nghĩ tới bây giờ cửa hàng đều đã đưa ra ngoài cũng không được, ngậm hối hận, sớm biết vừa rồi liền trực tiếp đem cửa hàng cho ra ngoài thì tốt rồi.

"Hoa thần y, chỉ cần người chịu ra tay, điều kiện gì tùy ý người."

Nghe thế, Hoa Thiên Thần cuối cùng ngừng lại, sau đó lại đi trở về chỗ ngồi, nói ra một đồng lớn điều kiện, muốn rất nhiều bạc cùng châu báu, những thứ này đều là chuẩn bị cho Yêu Nhi, lần trước nhìn thấy trên người nàng không có trang sức gì, trong lòng vẫn nhớ đến.

Hôm nay có cơ hội bắt chẹt đường nhiên không thể bỏ qua, trong hoàng cung đều là thứ tốt, rất nhiều thứ có tiền bạc cũng không mua nổi.

Tuy Phượng Uyển Tình thịt đau, nhưng vẫn đáp ứng, sợ một hồi Hoa Thiên Thần lại đổi ý, như thế nàng liền tổn thất càng thêm, mấy thứ này đều là khi đến khám bệnh sẽ lấy, cho nên hôm nay chỉ lấy đến quyền chuyển nhượng tất cả cửa hàng của Phượng Uyển Tình.

Sau khi hai bên đề xuống thủ ấn, Hoa Thiên Thần đem giao kèo giao cho Bất Hối, trong lòng cũng vô cùng buồn bực.

Tiền khám bệnh đều đã thu đủ, cho nên kế tiếp chính là trị vết thương trên mặt Phượng Uyển Tình.

Thời điểm gỡ lụa mỏng trên mặt xuống, miệng vết thương kinh sợ xuất hiện trước mặt mọi người, tay Hoa Thiên Thần khẽ run rẩy, mặt đều đã thành như vậy còn để ý những cửa hàng này, thật sự là muốn tiền không muốn mạng.

Bất Hối cũng nhìn qua trên mặt nàng, này vừa thấy, buổi tối ăn gì đều ở trong dạ dày làm ầm ĩ.

Nơi này vẫn là mặt sao, huyết nhục mơ hồ, so với mặt Phượng Uyển Tuyết lúc trước vẫn còn làm cho người ta sợ hãi. Nguyên bản một đao kia là từ chính giữa vạch xuống, nếu lúc ấy gặp được thần y như Hoa Thiên Thần trị liệu mà nói có lẽ cũng chỉ lưu lại một vết sẹo nhàn nhạt.

Nếu gặp lang trung bình thường, hoặc là thái y trong cung sẽ lưu lại một vài vết sẹo, nhưng không đến mức giống hiện tại.

Nhất định là Phượng Uyển Tình không muốn để cho người khác biết chuyện mặt nàng bị hủy dung, chậm trễ trị liệu, lại thêm hiện tại trời nóng nực, rất nhanh liền nhiễm trùng, đợi lúc này tìm lang trung cũng đã muộn.

Hoa Thiên Thần nhìn một hồi, cau mày, điều này làm cho tâm Phượng Uyển Tình cũng se lại, khẩn trương hỏi: "Hoa thần y cũng không có biện pháp sao?" Nếu như vậy, bạc của nàng không phải mất trắng sao?

"Biện pháp cũng có, bất quá thời gian chậm một chút, Bản thần y trước giải quyết bệnh trạng nhiễm trùng trên mặt người, nhưng có lẽ sẽ đau chút."

Phượng Uyển Tình vừa nghe, trong mắt đều là vui mừng, chỉ cần có thể trị là được, chịu nhiều khổ, nhiều đau đều được, nàng đã chịu đủ mỗi ngày mang theo cái khăn che mặt, khẩn trương gật gật đầu.

Trên mặt nàng bởi vì nhiễm trùng, rất nhiều thịt đều đã hư thối, đã mở rộng đến hai má, hiện tại cần phải làm là loại bỏ những khối thịt thối này, bất quá chuyện ghê tởm như vậy Hoa Thiên Thần đương nhiên sẽ không làm: "Nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên thương tổn trên mặt tiểu thư vẫn cho tỳ nữ của người đến đây đi, bản thần y sẽ ở bên cạnh chỉ đạo."

Phượng Uyển Tình đâu để ý chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng thấy Hoa Thiên Thần không muốn, chỉ có thể để Liên Nhi động thủ.

Liên Nhi là tâm phúc của Phượng Uyển Tình, thời gian này được trên mặt nàng cũng là Liên Nhi đổi, nàng đã từ lúc ban đầu sợ hãi đến hoàn toàn thích ứng, bất quá hiện tại muốn lấy đao đem những cái thịt này lấy xuống vẫn cực kỳ sợ hãi, nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể làm như vậy.

Tay cầm đao không ngừng run rẩy, sợ lấy cả những khối thịt hoàn hảo, nhưng nàng càng khẩn trương càng làm lỗi, thật đúng là lấy xuống không ít thịt tốt, nhưng Phượng Uyển Tình không cảm giác được, trên mặt nàng đã không cảm giác.

Khi tất cả thịt thối đều đã loại bỏ, mặt Phượng Uyển Tình đều là máu, sau khi Liên Nhi cẩn thận lau sạch những vết máu này, người đã hư thoát, đặt mộng ngồi xuống trên mặt đất. Hoa Thiên Thần lúc này mới đi tới, bôi lên mặt Phượng Uyển Tình một chút thuốc mỡ, Bất Hối lại đi tới băng bó một chút.

"Về sau mỗi buổi tối Bản thần y sẽ tới đổi dược cho người, băng gạc trên mặt người không thể lấy đi, chỉ có thời điểm đổi dược mới có thể tháo ra, nếu không cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu được người." Hoa Thiên Thần nhìn Phượng Uyển Tình bị bao thành bánh chưng phân phó nói.

Phượng Uyển Tình hiện tại đúng là rất nghe lời, khi Hoa Thiên Thần vừa mới bôi thuốc mỡ cho nàng, cái loại cảm giác sáng khoái mát rượi này, càng làm cho nàng tin tưởng, Hoa Thiên Thần nhất định có thể

chữa khỏi mặt nàg.

Kỳ thật Hoa Thiên Thần sở dĩ cho nàg dùng được, trị liệu, hoàn toàn là vì chỉ có như vậy mới có thể lừa gạt tín nhiệm của nàg, lừa càng thêm tiền bạc, dù sao khuôn mặt kia của nàg cho dù trị cũng sẽ ở bên trong thiếu hụt một khối, thịt bị lấy đi không có biện pháp mọc ra.

"Cám ơn Hoa thần y, người yên tâm, vài thứ kia tối ngày mai người tới đảm bảo người có thể nhìn đến." Phượng Uyển Tình đem tất cả hi vọng đều ký thác trên người Hoa Thiên Thần, sợ hãi mất hứng đối ý.

Nghe thế, sắc mặt Hoa Thiên Thần cũng lộ ra tươi cười: "Tòa nhà này chỉ có tiểu thư cùng tỳ nữ người ở sao? Nhưng nhất định phải cẩn thận, nghe nói kể bên này xuất hiện một ác ma giết người, chắc chắn, thật sự là tàn nhẫn, cư nhiên cưỡng gian nữ tử rồi giết chết, còn lấy bộ phận trên cơ thể của nàg, nhất là ——." Nói tới chỗ này, trong mắt xuất hiện một tia hoảng sợ, không tiếp tục nói.

Phượng Uyển Tình vẫn thật cao hứng, nhưng nghe được lời này của hắn trong mắt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, những thứ này nàg như thế nào chưa từng nghe qua? Tòa nhà này kỳ thật vốn có rất nhiều người, nhưng nàg vì phòng ngừa bại lộ, cho nên đều đuổi những người đó ra xa, hiện tại trong lòng có chút hối hận, sớm biết đã lưu những người này, hoặc là để Phượng Kinh Thương phái người tới bảo hộ mình cũng được.

"Nhất là cái gì?" Liên Nhi cũng sợ hãi, công chúa hiện tại bị hủy dung, nếu gặp được ác ma biến thái này, đối tượng xuống tay nhất định là mình.

Bất Hối nhìn đến hiệu quả, đi tới bên tai nàg nhẹ giọng nói: "Nhất là ngực nữ tử, trực tiếp cắt bỏ ăn luôn."

"A!"

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên đánh một tiếng sấm, Liên Nhi sợ tới mức kêu lên. Phượng Uyển Tình cũng sợ hãi, tuy Bất Hối vừa rồi là cùng Liên Nhi nói, nhưng nỗ lực của nàg vẫn có thể nghe được.

"Được rồi, hai vị tiểu thư giữ cửa cho tốt, chúng ta rời đi trước." Dứt lời, Hoa Thiên Thần mang theo Bất Hối liền ly khai.

Phượng Uyển Tình cùng Liên Nhi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy hoảng sợ, cho nên sau khi Hoa Thiên Thần cùng Bất Hối rời khỏi cũng khẩn trương ly khai, hiện tại xem ra vẫn là phủ công chúa có vẻ an toàn.

Các nàg ngồi lên xe ngựa, trong đầu đều là câu nói sau cùng của Bất Hối kia, trong lòng đều có một loại cảm giác xấu.

Ào ào.

Gió nổi lên cả đêm rốt cục dừng lại, mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, hơn nữa lại vẫn kèm thêm tiếng sấm đình tai nhức óc, làm cho người trong lòng ta nhin không được bắt đầu run rẩy theo.

"Cứu mạng."

Đột nhiên, xe ngựa đi được một nửa, từ phía trước truyền đến tiếng kêu cứu mạng thê thảm, lập tức khiến cho Phượng Uyển Tình cùng Liên Nhi khẩn trương, vốn là muốn để cho xa phu dừng lại, nhưng vén rèm lên mới phát hiện xe ngựa cư nhiên tự mình chạy như điên tới trước, đâu có tung tích xa phu?

"Công, công chúa, xa phu không thấy nữa!" Liên Nhi run rẩy hướng Phượng Uyển Tình nói, nàg theo màn hình vừa thấy, quả nhiên phía trước xe không có một bóng người.

Thanh âm kêu cứu cách các nàg càng ngày càng gần, Liên Nhi bị dọa cũng chẳng quan tâm mưa to, khẩn trương kéo xe ngựa ngừng lại, nhưng ngựa này không biết vì sao vẫn chạy như điên tới trước, căn bản là không dừng lại được.

"Nhanh, nhanh để xe ngựa dừng lại." Thanh âm Phượng Uyển Tình cũng bắt đầu run rẩy theo, ngữ điệu đều thay đổi, tiếp theo, cũng chẳng quan tâm trên mặt bị thương, người cũng chui ra ngoài, sau đó cùng Liên Nhi nắm chặt cương ngựa.

Nhưng mặc kệ các nàg cố gắng như thế nào, ngựa kia vẫn liều chết chạy như điên tới trước.

Trên đường phố những người bán hàng rong cũng đã sớm rời đi, ngày thường dãy phố này có rất nhiều người, nhưng hiện tại ngay cả nhân ảnh đều không nhìn tới.

"A!"

Đột nhiên một tiếng thét thê thảm chói tai phá ngang bầu trời, mà lúc này xe ngựa cũng ngừng lại, mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, lại mang theo cuồng phong, màn xe đều bị thổi mở, mưa cũng hắt vào.

Đúng lúc này lại truyền đến một trận cười to, ngay sau đó trong một góc đường xuất hiện một bóng đen, Phượng Uyển Tình cùng Liên Nhi gắt gao ôm nhau, hoảng sợ nhìn bóng người kia đi tới phía các nàng. Rắc rắc!

Một tia chớp xẹt qua trên bầu trời, chiếu sáng chung quanh, tất cả cảnh sắc đều xem nhứt thanh nhĩ sở.

Đúng lúc này, Phượng Uyển Tình cùng Liên Nhi thấy rõ người trên đường phía trước kia, hẩn y mặc phục bạch sắc, râu quai nón, tóc hỗn độn rối tung, chỉ thấy trong tay hẩn cầm ngực nữ nhân, đang ăn!

Mưa mang theo máu tươi từ khóe miệng của hẩn trượt xuống, đem y phục bạch sắc đều nhuộm thành màu đỏ, còn có ánh mắt hẩn đặc biệt sáng ngời đang hưng phấn nhìn hai người.

Hai người các nàng muốn chạy trốn, nhưng hai chân như nhũn ra, trên người không có một tia khí lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng người phía trước cuồng tiếu đi tới.

Một bước, hai bước, khoảng cách càng ngày càng gần, mà tâm các nàng cũng run rẩy.

"A!"

Tia chớp xẹt qua, chung quanh lại lâm vào trong bóng tối, mà Phượng Uyển Tình cùng Liên Nhi cũng bị dọa ngất đi.

Chương 100: Tình địch, Chiến Cảnh Thiên kinh hi!

Khi các nàng té xỉu, ác ma giết người trên đường phố kia rốt cục đi tới trước mặt các nàng, nhìn đến hai người đều đã chết ngất, cầm dưa đặt ở bên miệng xuống, sau đó thu vào.

"Chắc chắc, cứ nhiên sợ thành như vậy, lập tức liền chết ngất, chơi không vui."

Hoa Thiên Thần khinh bỉ nhìn các nàng, sau đó đem râu quai nón trên mặt cũng tháo xuống, mang lên thực không thoải mái.

Bất Hối cũng từ một bên đi tới, nàng đúng là vẫn nhìn hai người trên mã xa kia, nhìn đến bộ dáng các nàng kinh hoảng bất lực thực hết giận.

"Các nàng làm sao bây giờ?" Nhìn thấy nàng tới, Hoa Thiên Thần hỏi, lúc này y phục hai người bọn hắn cũng đều ẩm ướt, trên trời mưa còn đang rơi xuống, rất muốn nhanh về thay quần áo, sau đó hảo hảo ngủ một giấc.

"Tìm người đưa về trước cửa phủ công chúa đi." Bất Hối hiện tại không muốn giết nàng, nếu giết nàng, đám người Lệ Quý Phi kia nhất định sẽ hành động, bây giờ còn chưa an bài tốt, cần đợi một thời gian nữa.

Rất nhanh đã tới một người, sau đó điều khiển xe ngựa hướng phủ Đại công chúa chạy tới, mà Bất Hối cùng Hoa Thiên Thần cũng ngồi trên một chiếc xe ngựa khác hồi phủ.

"Bất Hối muội muội, người ở nơi nào tìm được thứ này, chắc chắc, nhìn thực dọa người." Hoa Thiên Thần nhìn dưa, khoe miệng giật giật, quá hình tượng.

Thời điểm ban ngày Bất Hối nói với hắn, bảo hắn giúp diễn tuồng, dọa Phượng Uyển Tình, cho nên thời điểm hắn chữa bệnh cho Phượng Uyển Tình, ở trong nhà vậy một loại dược vật, loại thuốc bột này có thể cho tinh thần rối loạn, sinh ra ảo giác, sau đó lúc rời đi, Bất Hối lại dùng tâm lý ám chỉ đem chuyện ác ma giết người nói lại cho Liên Nhi cùng Phượng Uyển Tình.

Thêm thời tiết gần đây, không khí cũng đặc biệt tốt, các nàng ra ngoài, nghe được tiếng kêu cứu mạng, tự nhiên sẽ liên tưởng đến ác ma giết người, lại thêm xa phu lý kỳ biến mất, xe ngựa như thế nào cũng không dừng lại được, còn có tiếng thét chói tai, trong đầu các nàng liền hình thành đầy đủ chuyện giết người bầm thây.

Lúc này Hoa Thiên Thần đang giả bộ phần thành ác ma giết người xuất hiện, đem một đạo phòng tuyến sau cùng trong lòng các nàng kích phá, cho nên căn bản là nhìn không ra đó là dưa. Đương nhiên trên thân các nàng cũng bị hạ nhục cân tán, cho nên động như thế nào đều không động được.

Nếu bình thường các nàng nhất định có thể phát hiện, nhưng hiện tại trong đầu đã không thể nghĩ được nhiều như vậy, sau cùng rốt cục dọa ngất đi, nhưng chỉ là bắt đầu, phía sau sẽ có thêm chờ các nàng.

Bất Hối không trả lời vấn đề Hiên Viên Thần, mà trong đầu nghĩ chuyện khác, chỉ chốc lát liền đến phủ công chúa, hai người thay y phục liền đi ngủ, buổi tối ngày mai còn phải đi chữa thương cho Phượng Uyển Tình.

*

"A!"

Một tiếng thét chói tai từ trong tấm điện Phượng Uyển Tình truyền ra ngoài, nha hoàn canh giữ ở bên ngoài khẩn trương chạy vào, nửa đêm ngày hôm qua trước cửa phủ công chúa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, bên trong có hai người đã hôn mê, vốn không muốn để ý, nhưng người trong phủ lại nhận ra Liên Nhi, khi nhìn đến người bên cạnh nàng mặt đều bị bao lại, thông qua y phục đoán được là Phượng Uyển Tình.

Người trong phủ vừa thấy, khẩn trương nâng các nàng tiến vào, hiện tại đã giữa trưa, Phượng Uyển Tình mới tỉnh lại.

Bất quá lúc này ý thức của nàng vẫn dừng lại một màn đêm qua kia, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ, trốn ở trong mặt run run.

"Công chúa, Đại công chúa, người làm sao vậy, muốn kêu thái y tới hay không." Hai tiểu nha hoàn kinh hoảng nhìn Phượng Uyển Tình, nếu nàng xảy ra chuyện gì, các nàng cũng sẽ chôn cùng.

Nghe được thanh âm có người, Phượng Uyển Tình mới chậm rãi thanh tỉnh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái người đứng ở trước mặt mình, không phải ác ma giết người mà là nha hoàn trong phủ, trong đầu nghi hoặc, chẳng lẽ là mình nằm mơ?

Thân thủ sờ sờ trên mặt, băng gạc vẫn còn, vậy không phải mộng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Bản công chúa đêm qua trở về như thế nào, Liên Nhi đâu?"

Hai tiểu nha hoàn vừa nghe, một năm một mười nói ra: "Đêm qua có chiếc xe ngựa dừng trước phủ công chúa, thời điểm cùng thị vệ ra ngoài xem, trên xe chỉ có Công Chúa và Liên Nhi cô nương, hiện tại nàng đã được đưa về phòng."

Nghe vậy, Phượng Uyển Tình càng nghi hoặc, chẳng lẽ có người cứu mình? Nhưng vì sao không hiện thân, chuyện này càng ngày càng nghi hoặc.

Nhưng có một chút có thể khẳng định, chuyện tối ngày hôm qua nhất định là sự thật, nghĩ tới đây lại sợ hãi.

Liên Nhi cũng tỉnh lại như nàng, cũng hoảng sợ kêu lên, sau khi phản ứng kịp lập tức chạy đến tìm Phượng Uyển Tình, hai người vừa thấy nhau đều biết chuyện tối ngày hôm qua là chân thật.

"Đêm qua bên trong Phượng Thành phát sinh sự tình gì sao?"

Hai tiểu nha hoàn vừa nghe đồng thời lắc lắc đầu, các nàng không hề xuất phủ, cho nên chuyện ngoài phủ cũng không rõ ràng.

Phượng Uyển Tình cũng không hỏi nhiều, nếu xuất hiện loại chuyện này, quan sai sẽ rõ ràng hơn, ngày này bọn ta nằm ở trên giường, đợi sắc trời gần tối Liên Nhi mới tới thúc giục, đến lúc đó đi tìm Hoa Thiên Thần đối dượt.

Bất quá nàng thật sự là quá sợ hãi, không muốn xuất phủ, nhưng vì không muốn bại lộ thân phận, không có biện pháp, nàng vẫn phải ra ngoài, lần này ra ngoài không phải là nàng cùng Liên Nhi, mà là tìm một đám hộ vệ đi theo.

Hoa Thiên Thần cùng Bất Hối cũng đúng giờ xuất hiện trong tòa nhà ngày hôm qua, đối dượt cho nàng, lúc muốn rời đi, thần bí hỏi: "Hai vị tiểu thư ngày hôm qua không có việc gì chứ, ta nghe nói đêm qua lại xảy ra chuyện, bên trong Phượng Thành lại mất tích mấy vị thiếu nữ, nghe nói lúc tìm được thi thể, lại bị phân giải."

Sau khi thành công thấy được sợ hãi trong mắt Phượng Uyển Tình, hai người mới cáo từ.

Liên tiếp vài ngày Hoa Thiên Thần đều đi đối dượt cho Phượng Uyển Tình, bất quá Bất Hối đã không đi theo.

Đồng thời, được Hoa Thiên Thần trị liệu, bệnh trạng nhiễm trùng trên mặt Phượng Uyển Tình đã biến mất, miệng vết thương bắt đầu từ từ đóng vảy, điều này làm cho nàng thật cao hứng, cho Hoa Thiên Thần rất nhiều bảo vật, bất quá sau khi nàng trải qua kinh nghiệm lần trước kia, thường xuyên xuất hiện vẻ mặt hoảng hốt, mỗi tối cũng đều nằm mơ thấy một màn kia.

"Thương, vết thương trên mặt ta đã bắt đầu khép lại, tin tưởng rất nhanh sẽ tốt lên." Đây cũng là chuyện Phượng Uyển Tình vui vẻ nhất nhiều ngày nay, vì buổi tối bôi thuốc cũng không tìm đến Phượng Kinh Thương, hôm nay rốt cục có thể vài ngày đối mặt một lần, cho nên nàng khẩn trương tìm đến đây.

Phượng Kinh Thương nhiều ngày đều bề bộn nhiều việc, buổi tối nàng lại không thể ra, hiện tại vừa nàng tự nhiên là cao hứng.

"Người yên tâm, việc kia đã chuẩn bị không sai biệt lắm, người liền hảo hảo dưỡng thương đi."

Liên tiếp đều là chuyện tốt, làm cho thần kinh hai người buộc chặt rất lâu dịu xuống, kể tiếp không có chuyện gì khác, đương nhiên liền muốn làm một chút nên làm.

Phượng Kinh Thương đúng là chịu áp lực thật lâu, hiện tại mỹ nhân trong ngực, lập tức khẩn cấp hôn lên từ bên tai nàng, Phượng Uyển Tình duyên dáng hô to một tiếng, nhiệt tình đáp lại Phượng Kinh Thương rốt cuộc không khống chế nổi, đem bàn tay ra ngoài, nhưng, ngay lúc mới vừa xoa trước ngực

nàng, Phượng Uyên Tình đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

"A. Không được tới đây."

Đối với phản ứng của nàng, tay Phượng Kinh Thương vươn ra liền chết đứng ở nơi đó, không biết chuyện gì xảy ra, muốn đi an ủi Phượng Uyên Tình, nhưng nàng kêu càng thêm thảm.

Mãi đến nửa canh giờ sau, Phượng Uyên Tình mới an tĩnh lại, nhìn đến người trước mắt là Phượng Kinh Thương trong mắt có áy náy còn có sợ hãi, kế tiếp đem sự tình cùng Phượng Kinh Thương nói một lần.

Sau khi nói xong, Phượng Kinh Thương chỉ có thể an ủi nàng, bất quá loại sự tình này là làm không xong.

*

Lại qua hai ngày, đã đến tết Nguyên Tiêu, ngày này là sinh nhật Bất Hối, nhưng Chiến Cảnh Thiên vẫn không trở về, ngay cả một phong thơ cũng không viết lại, điều này làm cho trong lòng nàng càng ngày càng lo lắng.

Bất quá Vô Ảnh nói với nàng, Chiến Cảnh Thiên chuyện gì cũng không có, chẳng qua là có chút khó giải quyết.

Đã không có Chiến Cảnh Thiên, sinh nhật của nàng cũng trở nên không thú vị, làm gì cũng không có tinh thần.

Nguyên bản ngày sinh nhật nàng chính là ngày thành hôn của nàng cùng Hiên Viên Thần, bất quá Hiên Viên Thần đã trả lại tín vật, hiện tại hắn không lấy được tín vật, tự nhiên là không có biện pháp thành thân.

Mà tín vật hắn đưa cho Bất Hối, Bất Hối cũng còn chưa tìm được, cho nên chỉ có thể kéo dài, Phượng Kinh Thiên biết rõ chuyện này, hủy bỏ một ngày cung yến này, chỉ gọi Bất Hối cùng mấy Công Chúa vào cung ăn một bữa cơm.

Sau khi từ trong hoàng cung ra ngoài, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề tìm tới, ước hẹn buổi tối đến Phượng Hồ du ngoạn.

Tuy Bất Hối không vui vẻ gì nhưng vẫn đáp ứng, đi theo còn có Phượng Uyên Nhan cùng Phượng Uyên Đình, đám người Hoa Thiên Thần còn lại là tự mình đi chơi.

Năm người các nàng vừa muốn xuất môn, gặp Hiên Viên Thần, hắn cũng là tới mời Bất Hối ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy nhiều người như vậy, chỉ có thể đi theo các nàng, Bất Hối cự tuyệt hắn nhưng vô ích, sau cùng không để ý, ai đi theo liền đi theo đi.

Ngày này so với buổi tối tân niên còn náo nhiệt hơn, tết Nguyên Tiêu cũng là tiết nguyên tiêu hiện đại, ngày này trên đường có rất nhiều biểu diễn các loại hoa đăng, nhóm người nữ hài tử lại trang điểm một chút lên trên đường phố, cùng ý trung nhân mình xem hoa đăng, thập phần lãng mạn.

Các nàng đã ở trên đường đi dạo một hồi lâu, Bất Hối cũng dần dần bị những hoa đăng thiết kế tinh mỹ này hấp dẫn, phiền muộn trong lòng rốt cục xua tan một chút. Chơi một hồi về sau, sáu người các nàng hướng ngoài thành đi đến.

Phượng Hồ hôm nay buổi tối người cũng thập phần nhiều, cũng may Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đã dự định thuyền hoa trước đó.

Trong thuyền hoa trên mặt hồ phần lớn đều là hai người yêu nhau, cùng ngồi ở mũi thuyền ăn hoa quả, uống mỹ tửu, ngắm trăng. Người trên thuyền Bất Hối này hơi nhiều, mà bởi vì có Hiên Viên Thần cùng Phượng Uyên Nhan, Phượng Uyên Đình gia nhập, không khí có chút canggung.

"Lý tướng quân, người ném thử cái này, hương vị rất ngon." ánh mắt Phượng Uyên Đình vẫn như cũ đặt ở trên người Lý Mộc Dương, ngày ấy nàng nghe được hắn hướng Bất Hối cầu thân, đúng là chộc tức, may mà Bất Hối cự tuyệt, điều này làm cho lòng của nàng lại sống lại.

Lý Mộc Dương gật gật đầu, khách khí lấy một quả nho ném một chút, tiếp theo liền không ăn.

Bất Hối phát hiện hắn tối hôm nay có chút không yên lòng, ánh mắt nhìn thẳng về phía bờ nơi xa, Bách Lý Hề cũng vậy, không biết đang nhìn cái gì.

Phượng Uyên Nhan hôm nay tâm tình cũng không tệ, khoảng thời gian này Lôi Tường cũng không đi

tìm nàng phiến toái, mà buổi tối hôm nay nàng nói muốn ra ngoài, hẳn cứ nhiên đồng ý, lần đầu tiên cảm thấy tự do.

Mấy người ở trên hồ du ngoạn một phen, Lý Mộc Dương đột nhiên có chút hưng phấn quay đầu lại: "Bất Hối, sinh nhật vui vẻ!"

"Cám ơn." Đối với bọn hắn chúc phúc, Bất Hối đều là thật tình cảm tạ, nhưng hắn hôm nay rõ ràng đã nói một lần, vì sao hiện tại lại nói một lần?

Lý Mộc Dương vẫn gắt gao nhìn chăm chú vào nàng, muốn nhìn rõ biểu tình trên mặt nàng, nhưng một lát sau hắn phát hiện không thích hợp, rõ ràng vừa rồi Lý Thanh cho hắn ám hiệu, vì sao bây giờ một điểm động tĩnh cũng không có?

Một nén nhang thời gian trôi qua, vẫn không phản ứng, cảnh này khiến chân mày hắn cau lại.

"Mộc Dương có chuyện gì sao?" Nhìn thấy phản ứng của hắn, Bất Hối ân cần hỏi han.

Lý Mộc Dương lắc lắc đầu, vẫn là dừng nói nữa, vốn tính toán cho nàng kinh hỉ, xem ra là không có biện pháp.

"Sư muội, sinh nhật vui vẻ!" Lúc này, Bách Lý Hề cũng đem ánh mắt nhìn tới, cùng Bất Hối nói cùng một câu.

"Cám ơn sư huynh." Trong lòng Bất Hối càng thêm nghi hoặc, không biết bọn hắn đang làm gì.

Nhưng một nén nhang thời gian trôi qua, vẫn là chuyện gì đều không phát sinh, điều này làm trong lòng Bách Lý Hề cũng nói thầm, hắn cũng chuẩn bị kinh hỉ, cái gì cũng không phát sinh.

Buổi tối hôm nay Hiên Viên Thần nói không nhiều lắm, hắn nhìn nàng cùng Bách Lý Hề, Lý Mộc Dương thân cận như thế, trong lòng thật không dễ chịu, vốn hôm nay nên là ngày đại hôn của bọn hắn, lúc này là thời khắc động phòng, nhưng tất cả đều bị mình làm hỏng.

Nếu không trả lại lễ vật định thân cho nàng thì tốt rồi, toàn bộ đều có thể thay đổi.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, bây giờ không có biện pháp, chỉ hy vọng mình có thể đả động nàng, nhớ lại biểu tình nàng vào ngày tân niên nhìn thấy pháo hoa đầy trời, khóe miệng nhẹ nhàng cười lên, tối hôm nay chuẩn bị kinh hỉ cho nàng, nàng nhất định sẽ thích.

Lại nhìn thoáng qua Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương đang nhíu chặt hai hàng lông mày, trực giác nói cho hắn, hai người kia đều chuẩn bị lễ vật giống hắn, nhưng đều không thành công, nhất định là xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Nghĩ tới đây, hắn không biết muốn tiếp tục hay không, lúc này, Vô Tâm cũng truyền đến ám hiệu cho hắn, giơ mắt nhìn nhìn Bất Hối, đến bên miệng mà vẫn không nói ra.

Thành thật!

Đột nhiên, trên bầu trời bùng nổ một đóa pháo hoa, Hiên Viên Thần trước mắt sáng lên, biết Vô Tâm đã bắt đầu thả, hơn nữa không có gì ngoài ý muốn, vội vàng đối với Bất Hối nói: "Bất Hối, sinh nhật vui vẻ, đây là lễ vật ta tặng cho ngươi!"

Bất Hối sửng sốt, không nghĩ tới hắn lại chuẩn bị lễ vật, lại là pháo hoa!

Tuy không dám tin, nhưng nàng vẫn khách khí nói: "Cám ơn Hiên Viên thái tử."

Nghe được nàng cảm tạ, tâm tình Hiên Viên Thần đột nhiên tốt lên, sau đó đợi biểu tình nàng xem pháo hoa đầy trời kia.

Nhưng, thời gian một ly trà nhỏ trôi qua, lại một ly trà nhỏ thời gian trôi qua, trên bầu trời cái gì cũng không xuất hiện.

Hiên Viên Thần không dám tin nhìn trời, vừa rồi rõ ràng nổ một đóa pháo hoa, tại sao có thể như vậy?

Phốc xuy!

"Lễ vật Hiên Viên thái tử hẳn không phải là một đóa pháo hoa này đi, chắc chắn, thật sự là để cho bốn vương nhìn với cặp mắt khác xưa."

Ngay lúc Hiên Viên Thần nghi hoặc, đột nhiên trên thuyền hoa thêm một người, đối với Hiên Viên Thần trào phúng nói.

Thanh âm quen thuộc! Hương vị quen thuộc!

Trong mắt Bất Hối hiện ra vô hạn kinh hãi, hẳn thật sự gặp trở về.

"Nương tử, ta đã trở về." Ngay sau đó, Bất Hối liền rơi vào một cái ôm ấm áp, hai tay gắt gao ôm lấy hắn, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Chiến Cảnh Thiên đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người trong thuyền hoa kinh sợ, bọn hắn đều biết hẳn đến biên quan, qua lại cũng cần phải trên dưới hai mươi ngày, không nghĩ tới hắn cư nhiên chạy về.

Tiếp theo, không đợi bọn hắn kịp phản ứng, hai người trước mắt đột nhiên biến mất, Chiến Cảnh Thiên đã ôm Bất Hối bay vút đến trên bờ.

Sau khi đến bờ, Chiến Cảnh Thiên cũng không mang theo Bất Hối trở về thành, ngược lại mang lên Phượng Sơn, Bất Hối cái gì cũng không nghĩ, tùy ý hắn ôm, mặc kệ đi đâu, có hắn ở đây nàng liền đặc biệt an tâm, từ nay về sau, nàng cũng không rời xa hắn.

Một đường leo lên đến đỉnh Phượng Sơn Chiến Cảnh Thiên mới ngừng lại, sau đó mang Bất Hối tới một cái cây: "Người xem."

Chiến Cảnh Thiên đem nàng cố định vào trong ngực về sau, chỉ vào dưới chân núi nói, Bất Hối theo hắn chỉ phương hướng nhìn lại, lập tức liền sợ ngây người.

Trên Phượng Sơn có thể nhìn thấy tất cả cảnh sắc Phượng Thành, không nghĩ tới buổi tối càng xinh đẹp, bởi vì hôm nay là tết Nguyên Tiêu, cho nên từng nhà đều treo một đèn lồng, trên đường phố cũng vậy, hiện tại vừa thấy, Phượng Thành giống như mặc vào một chiếc xiêm y có thể phát quang.

Khi ngẩng đầu nhìn trên trời, trăng tròn treo đã nhô lên cao, không khí thế giới này cũng không bị ô nhiễm, trên bầu trời vô cùng trong sáng, thật sự là một bức tranh hoàn mỹ.

Ầm

Đột nhiên, ở trong không trung nổ tung từng đóa pháo hoa, pháo hoa bây giờ khác biệt với cái Bất Hối nhìn thấy trước kia, không phải chỉ là một màu, lại mang theo màu sắc khác nhau, hồng, lục, kim, ở trong không trung hoà lẫn.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Thời điểm nghe những lời này của hắn, Bất Hối liền biết đây đều là hắn chuẩn bị, nước mắt cũng không khống chế nổi chảy xuống.

Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, sau đó hôn xuống.

Lưỡi của hắn thuần thực vươn vào trong miệng nàng, truy đuổi cái lưỡi của nàng, đầu lưỡi quấn quanh cùng một chỗ, kể rõ tình yêu cùng tưởng niệm.

Pháo hoa còn đang nổ rộ trên bầu trời, hai người cũng nhiệt tình ôm hôn, hình ảnh này duy mỹ lại lãng mạn.

"Yêu Nhi, những pháo hoa này không phải đều đưa cho Bất Hối muội muội, còn có một chút là ta tặng cho người, thích không?"

Đối diện sườn núi Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên vẫn ngồi một vài người, giờ phút này Hoa Thiên Thần lại đưa tới cho Phượng Yêu một quả nho nói.

Phượng Yêu nhìn hai người trên cây phía xa kia, cảm động khóc nức nở, Vương gia thật sự là quá lãng mạn, nếu có nam nhân đối với nàng như vậy, nàng chết cũng nguyện ý.

Ngay lúc trong lòng nàng cảm thán, nghe được thanh âm Hoa Thiên Thần, giương mắt nhìn hắn, đột nhiên cũng rất muốn hôn lên, thời điểm nàng muốn hành động lại bị lộn xộn.

"Người như thế nào lại khóc, ta nói là thật sự, đây là pháo hoa ta cùng Chiến Cảnh Thiên cùng chuẩn bị, hẳn không cho ta phóng trước, cho nên chỉ có thể cùng hắn thả, thực không lừa người."

Nhìn Phượng Yêu rơi lệ, Hoa Thiên Thần không biết làm sao, khẩn trương lấy ra khăn giấy giúp nàng lau nước mắt, nhưng hắn không lau thì không sao, càng lau Phượng Yêu khóc càng hung.

Bên cạnh các nàng vẫn ngồi vài người, Nguyên Bích nhìn Phượng Yêu khóc, nàng đương nhiên biết đó là vì cái gì, giương mắt nhìn pháo hoa trên trời, đem lệ trong mắt đè ép lại.

Nam Cung Tuyệt nằm ở trên một tảng đá khác, ánh mắt đều nhắm ngay phía sau lưng của nàng, có thể là bị hai người trên cây bên kia cuốn hút, hắn cũng đột nhiên muốn ôm nữ nhân trước mặt vào trong ngực.

Lưu Vân ngồi ở bên cạnh Nam Cung Tuyết, nhìn ánh mắt chủ tử, hẳn đương nhiên có thể nhìn ra đó là có ý gì, một kế hoạch ở trong đầu từ từ hình thành.

Đồng dạng vô cùng đáng thương còn có Vô Ảnh, nhìn mỗi người đều ra vào một đôi, trong lòng thập phần phiền táo, rõ ràng là nữ nhân kia tới trêu chọc mình trước, vì sao khi mình tính toán tiếp thu nàng lại chạy mất?

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển!

Cảm khái một phen lại uống một ngụm rượu, chính mình một người cũng không tệ.

Một đêm này pháo hoa thả ước chừng hai canh giờ, nhưng làm những thợ mỏ trên quảng mệ muốn chết, một ngày trước, Hoa Thiên Thần cùng Vô Ảnh tìm được bọn hắn, nói là Chiến Cảnh Thiên cho Bất Hối một kinh hi, cần bọn hắn hỗ trợ.

Những người này vừa nghe, lập tức hưng phấn, nghĩ bất dung từ đáp ứng, sau đó một đêm này đem lão bà hài tử trong nhà tìm khắp đến đây, cùng thả pháo hoa một đêm.

Đồng dạng, dân chúng bên trong Phượng Thành cũng bị pháo hoa có một không hai này hấp dẫn, quên đi ngủ, ở bên ngoài nhìn, mãi về sau pháo hoa mất đi vẫn không muốn trở về.

*

"Tướng quân, những pháo hoa này chúng ta rõ ràng đều đã kiểm tra qua, đã bày tốt chờ đốt, nhưng không biết vì sao, trên trời đột nhiên nổi mưa to, sau đó đem những pháo hoa này toàn bộ đều dập tắt, mà pháo hoa này gặp nước thế nào cũng không có biện pháp đốt lần hai."

Lý Thanh nghi hoặc nhìn trời đầy sao, còn có pháo hoa nổ tung, nghi hoặc đối Lý Mộc Dương nói, trời đang êm đẹp làm sao có thể mưa?

Lý Mộc Dương đi qua, nhìn pháo hoa trên mặt đất bị ướt nước, tự giễu cười, không cần nghĩ cũng biết là ai làm, xem ra hắn đã sớm có chuẩn bị.

Một bên khác, đồng dạng tiến hành đối thoại tương đồng: "Tam hoàng tử, này thực không liên quan tới ta, con mẹ nó, cứ nhiên tại thời điểm mấu chốt kia mưa, hiện tại cũng không hạ."

Quan Phi tức giận dầm xuống những pháo hoa ẩm ướt này, miệng thấp giọng mắng, đây là tìm giá thật cao mới mua tới, những thương gia này thực lòng dạ hiểm độc, nhiều bỏ ra nhiều bạc như vậy hắn cũng cảm thấy đau lòng, mà lúc này lại không phóng thành, phí phạm bạc.

Bách Lý hề buồn cười nhìn hắn, đâu có mưa gì, khẳng định đều là Chiến Cảnh Thiên làm, bất quá nếu hắn trở lại, đó chính là lễ vật tốt nhất cho Bất Hối, chỉ cần nàng vui vẻ là được, lúc chính mình đưa nàng lễ vật chẳng phải vì để cho nàng vui vẻ sao?

Đồng dạng, tại một bên khác cũng là như vậy: "Thái tử, chúng ta châm một cái pháo hoa, đột nhiên bên này nổi lên mưa to, ta cảm thấy là có người làm, nhưng đi tìm người nào cũng chưa phát hiện, xem ra đối phương đã mai phục tại nơi này trước."

Vô Tâm nhíu nhíu mày, đều do hắn, sự tình cứ nhiên bị làm hư hại.

Hiên Viên Thần cái gì cũng không nói, hắn tính kế Chiến Cảnh Thiên một lần, lại bị Chiến Cảnh Thiên tính kế một lần.

Nhìn kinh hi trong mắt nàng hôm nay, trong lòng đau lợi hại: "Đi, bồi Bản thái tử uống một chén."

Sau khi ba nhóm người bên này đều rời đi, từ góc tối đi ra một người cười hắc hắc, Vương gia thật sự là mưu kế hay.

Ngày ấy hắn bẩm báo ba người này đều chuẩn bị pháo hoa, Chiến Cảnh Thiên liền mệnh hắn đi chuẩn bị một vài khẩu súng bắn nước, nơi này gần Phượng Hồ, lấy nước thập phần dễ dàng, cho nên khi đối phương chuẩn bị châm ngòi liền dùng súng nước đem những pháo hoa này dập tắt.

Thời điểm đến Hiên Viên Thần, biết hắn trời sinh tính đa nghi, cho nên để cho người của hắn thả trước một viên pháo hoa mới động thủ đem những pháo hoa này đều xối, mà này cũng là cố ý đòi công đạo cho Chiến Cảnh Thiên, mục đích chính là muốn trào phúng hắn.

Quả nhiên, Hiên Viên Thần nhìn thấy một viên pháo hoa này mới thả lỏng xuống, lập tức liền đối với Bất Hối xum xoe, sau đó Chiến Cảnh Thiên mới xuất hiện.

*

Đợi Chiến Cảnh Thiên đem tường niệm mấy ngày này kể rõ mới cùng Bất Hối trở lại phủ công chúa, sau đó trực tiếp ngã xuống giường.

Bất Hối nhìn thấy hân đột nhiên té xỉu, trong lòng cả kinh, lập tức đi qua kiểm tra, phát hiện hân chỉ là ngủ thiếp đi.

Cho đến lúc này, nàng mới đánh giá cẩn thận hân, thời gian gần gần nửa tháng hân liên gầy rất nhiều, trên cằm đã xuất hiện râu, trên người coi như thanh sảng, y phục cũng sạch sẽ, xem ra là sợ nàng lo lắng, trở về liền tắm qua.

Đưa tay chạm vào mặt hân, sờ râu có phần cứng rắn, sau một lúc lâu mới cởi áo ngoài cùng vớ giày của hân, sau đó chính mình cũng rút đi áo nằm ở trong lòng hân ngủ. Trong lúc ngủ mơ Chiến Cảnh Thiên giống như cảm giác được, thân thủ ôm nàng vào trong ngực, vùi đầu tại cổ của nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng, khoe môi gợi lên, ngủ say sưa.

Thời điểm tỉnh ngủ sắc trời đã sáng, Bất Hối đã sớm tỉnh, nhưng không muốn dậy, vẫn rúc trong lòng hân nhìn hân, Chiến Cảnh Thiên là bị ánh mắt nóng bỏng của nàng nhìn tỉnh, mở mắt liền nhìn thấy người trong lòng, khoe miệng cao cao kiêu lên, thời gian này suốt đêm chạy đi đáng giá.

"Nương tử, dậy sớm như vậy, có phải đang chờ vi phu hay không?" Chiến Cảnh Thiên lại đem nàng hướng trong lòng ngực mình nhích lại gần, hôn lên môi nàng.

Lần này Bất Hối thay đổi nhiệt tình trước kia, mà là trốn tránh nói: "Đợi một chút, ta đến đây." Trong lòng Bất Hối cũng buồn bực, hai người cùng một chỗ sao khó như thế.

Nàng vừa nói xong, Chiến Cảnh Thiên cũng thất bại, nhưng vẫn không thể thiếu đòi hỏi chút phúc lợi, lập tức đối với nàng hôn qua.

Hân chuyên chọn địa phương nàng có vẻ miễn cảm hôn lên, làm hại Bất Hối luân phiên né tránh, trang phục cũng đều tản ra, đột nhiên Chiến Cảnh Thiên ngừng lại.

Bất Hối nghi hoặc nhìn hân, khi thấy ánh mắt của hân vẫn đặt ở trên vai mình, cũng quay đầu nhìn qua, này vừa thấy, nàng cũng ngây ngẩn cả người, trên vai nàng tại sao lại xuất hiện một hình xăm?

Mà còn là hình xăm Phượng Hoàng?

Nhìn hình xăm phượng hoàng này, Chiến Cảnh Thiên nhíu nhíu mày, hân biết đây là ý tứ gì, trong mắt hiện lên một tia ám trầm, biết hình xăm Phượng Hoàng này xuất hiện, thiên hạ rất nhanh liền muốn rối loạn.

"Không được cùng bất luận kẻ nào nhắc tới việc này, ngay cả Phượng Yêu cùng Nguyên Bích cũng không được."

Nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên nghiêm túc như vậy, Bất Hối cũng nhíu mày: "Người nhận ra hình vẽ này sao?" Nàng biết, hình xăm này nhất định không đơn giản, mà trước kia trên vai một tia dấu vết đều không có, hiện tại đột nhiên xuất hiện thập phần quỷ dị.

Thấy nàng cũng khẩn trương, Chiến Cảnh Thiên giãn mày ra, an ủi: "Có ta ở đây, không có việc gì." Hân tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng.

Nghe hân nói xong, Bất Hối cũng không tiếp tục truy vấn, nàng tin tưởng hân.

Hai người lại náo một lát mới đứng dậy, sau khi ra ngoài vài người khác tự nhiên là vẻ mặt ái muội nhìn các nàng, các nàng đương nhiên là không coi ai ra gì, Chiến Cảnh Thiên hai ngày này cũng chưa ra ngoài, vẫn đều cùng Bất Hối ở một chỗ.

"Công chúa, bên ngoài có một vị nữ tử tìm Chiến Vương gia."

Ngày hôm đó các nàng tính toán tiếp tục ngọt ngào , quản gia tiến vào bẩm báo nói.

Vừa nghe đến một vị nữ tử, tâm Bất Hối lập tức khẩn trương, hân không là tình địch đi?

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên cau mày, trừ Bất Hối, hân cũng không tiếp xúc nữ nhân gì: "Để nàng đi đi, nhất định là tìm lầm người." Hân mới không thể để cho a miêu a câu phá hoại cảm tình hai người bọn hân.

"Vương gia, nàng nói nàng là vị hôn thê của người!"

Chiến Cảnh Thiên vẫn ở trong phủ công chúa, tình cảm của hân đối với Bất Hối quản gia tự nhiên là

xem ở trong mắt, nhưng hôm nay lại đột nhiên xuất hiện vị hôn thê, thái độ đối với Chiến Cảnh Thiên cũng trở nên lạnh nhạt.

Vị hôn thê?

Tâm Bất Hối càng thêm khẩn trương, rất muốn để Chiến Cảnh Thiên phủ nhận, nhưng hắn vẫn nhủ chặt hai hàng lông mày cái gì cũng chưa nói.

"Người chờ ta một lát, ta ra ngoài nhìn xem." Chiến Cảnh Thiên nghĩ một chút, xoay người đối với Bất Hối nói.

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối tối sầm xuống: "Thật là vị hôn thê người?"

Nhìn thấy nàng như vậy, Chiến Cảnh Thiên đột nhiên nở nụ cười, thì ra là nàng ghen tị, ngày thường đều là chính mình ghen, hiện tại nhìn thấy bộ dạng nàng ghen thật đúng là đáng yêu, lập tức ôm nàng vào trong ngực: "Nương tử của ta chỉ có một, từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình người."

Nghe xong lời này, trong lòng Bất Hối mới thư thái, trên mặt có chút rõ ràng, vì sao mình biến thành như vậy, cư nhiên hoài nghi hắn, nàng có vị hôn phu hắn cũng chưa hoài nghi chính mình: "Ta chờ người."

"Đi thôi, vạn nhất nếu là nữ nhân nào muốn quyến rũ vi phu, người cần phải coi chừng vi phu." Chiến Cảnh Thiên một tay kéo Bất Hối đang xoay người rời đi, có một số việc vẫn là trước mặt nàng nói rõ ràng là tốt, hắn không muốn bởi vì hiểu lầm ảnh hưởng đến cảm tình hai người.

Hơn nữa, chuyện này nàng có quyền biết.

Thời điểm đi đến cửa phủ công chúa, một vị nữ tử mặc váy dài màu hồng phấn xuất hiện trước mắt Bất Hối, nàng nhìn đặc biệt yêu thích hồng nhạt, từ trên xuống dưới, tất cả đều đều là hồng nhạt, ngay cả đầu lụa mỏng cùng giày đều vậy.

"Chiến Vương."

Người tới liếc thấy nam tử từ trong viện đi ra, giống như trong trí nhớ, mà vì hắn thành thực, càng thêm mê người.

Thanh âm động tình của nàng kia, Bất Hối vừa nghe thần kinh lại căng thẳng lên, nữ nhân này cùng Chiến Cảnh Thiên nhất định từng có quen biết.

"Vân cô nương!"

Chiến Cảnh Thiên vẫn như cũ không buông Bất Hối ra, nhìn thoáng qua nữ tử trước mắt, đạm mạc nói.

Đối với giọng điệu của Chiến Cảnh Thiên, người tới ngẩn ra, không dám tin nhìn hắn: "Vương gia, ta tới thực hiện ước định của chúng ta."

Nàng vẫn thâm tình nhìn Chiến Cảnh Thiên, cũng không để ý đến Bất Hối đang được Chiến Cảnh Thiên ôm vào trong ngực, đem nàng coi như triệt để không có, đối với Chiến Cảnh Thiên nói: "Nàng là ai?"

"Vân Yên." Chiến Cảnh Thiên nắm thật chặt tay nàng, lấy này kể rõ trong sạch của hắn. Sau đó quay đầu đối với Vân Yên nói: "Vân cô nương, Bốn vương đã thành thân, cho nên ước định trước kia coi như không tính."

Nghe vậy, Vân Yên lui về sau một bước, xốc khăn che mặt lên, không dám tin nhìn Chiến Cảnh Thiên: "Vương gia, nếu người không muốn cưới Vân Yên không sao cả, nhưng không thể dùng loại lời nói dối này lừa gạt Vân Yên."

Dung mạo của nàng lộ ra, Bất Hối cả kinh, đó là một khuôn mặt như thế nào, tuy nàng cảm thấy mình đã xem như khuynh quốc khuynh thành, nhưng khuôn mặt này cư nhiên càng sâu, đẹp làm người kinh sợ!

Đạm tao nga mi nhãn hàm xuân, làn da nhẵn mịn như ôn ngọc, hai sợi tóc theo gió mềm nhẹ lướt qua mặt thêm vài phần mê người, toàn thân váy dài hồng nhạt, thắt lưng không dây năm tay, đẹp không tỳ vết, không nhuốm chút khói lửa nhân gian.

Mà đối với tên của nàng, Bất Hối cũng nghe nói qua, nàng cư nhiên là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Chiến Cảnh Thiên không hề giận nhử nhử mày, đối với bộ dáng của nàng không có phản ứng gì, nói tiếp: "Vị này chính là nương tử của ta, tuy chúng ta chưa đại hôn, nhưng nàng là nương tử duy nhất Bốn vương đời này nhận định, còn ân cứu mạng của Vân cô nương, Bốn vương sẽ bồi thường người."

Vân Yên kỳ thật nghe nói qua chuyện của Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, không riêng gì Chiến Quốc, Phượng Quốc, thiên hạ đều có lời đồn về các nàng, nhưng nàng vẫn không muốn tin tưởng, trong lòng cảm thấy nhất định là nàng không xuất hiện, cho nên Chiến Cảnh Thiên mới có nữ nhân khác.

Huống hồ, ở trong mắt nàng, trên đời này có thể xứng đôi với hãn chỉ có mình.

Không cam nguyện đem ánh mắt từ trên người Chiến Cảnh Thiên dời về phía Bất Hối bên cạnh hãn, đánh giá Bất Hối từ trên xuống dưới, tuy khuynh quốc khuynh thành nhưng vẫn không bằng mình. Hơn nữa, luận thân phận địa vị, mình cũng không kém nàng, quen biết Chiến Cảnh Thiên cũng trước nàng, vì sao Chiến Cảnh Thiên lại vứt bỏ mình chọn nàng?

Đối với ánh mắt của nàng, trong lòng Bất Hối thập phần không thích, nhưng vừa rồi nghe Chiến Cảnh Thiên nói có ân cứu mạng, lại không biết rõ ràng chân tướng của sự tình, nàng chỉ có thể áp trụ nộ khí trong lòng.

Như quyết định cái gì, Vân Yên chậm rãi mở miệng nói: "Cứu Vương gia là chuyện Vân Yên cam tâm tình nguyện, không cần Vương gia bồi thường gì, Vân Yên chỉ cầu có thể ở lại nơi đây làm bạn với Chiến Vương một tháng."

Trong lòng nàng suy nghĩ, chỉ cần nàng bồi bên cạnh hãn, hãn nhất định sẽ phát hiện mình tốt.

Tựa vào!

Bất Hối trong lòng muốn mắng nường, nữ nhân không biết xấu hổ này, luôn mồm nói không cần bồi thường gì, vậy vì sao hiện tại lại nói ra điều kiện?

"Bản công chúa đồng ý."

Ngay lúc Chiến Cảnh Thiên muốn mở miệng cự tuyệt, Bất Hối mở miệng nói, sau đó nhìn Vân Yên liếc mắt một cái, khoắc khuỷu tay Chiến Cảnh Thiên tiến vào trong viện, nàng trước muốn biết rõ ràng tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhìn hai người thân mật đi cùng một chỗ, trong mắt Vân Yên đều là đau xót cùng khuất nhục, nhưng nàng không thể lùi bước, tiếp theo cũng hướng phủ công chúa đi đến.

Nàng vừa tới tự nhiên là nhắc lên gợn sóng trong phủ, vốn nàng là mỹ nhân, sau đó là danh phận vị hôn thê của Chiến Cảnh Thiên, lập tức trở thành đề tài đàm luận trong phủ của bọn hạ nhân.

Sau khi Bất Hối mang theo Chiến Cảnh Thiên vào phòng, ngồi xuống trước mặt hãn, chu miệng lên nhìn hãn, giống như muốn từ trên mặt hãn tìm ra manh mối gì.

Thấy thế, Chiến Cảnh Thiên khẩn trương ôm nàng trong ngực nói: "Sự tình không giống người nghĩ đâu."

"Đó là cái dạng gì?" Tuy nói mình nhất định phải tin tưởng hãn, nhưng nàng vẫn nhịn không được ghen tị, bọn hãn quen biết sớm như thế, còn có ân cứu mạng, còn có ước định, nàng chết tiệt để ý.

"Khoảng tám năm trước, ta bị quân đội ba quốc gia vây quanh, trận chiến ấy vô cùng thảm thiết, sau khi bị vây quanh ta hạ lệnh phá vây, nhưng người phía đối phương rất nhiều, ta cũng bị trọng thương, là được tham tướng Tần Phong của ta công ra, mà năm vạn nhân mã ta mang đến toàn bộ đều bị tiêu diệt. Khi đó hai người chúng ta đều đã bị thương, nhưng hãn gắng gượng đem ta bị trọng thương bỏ ra ngoài mấy chục dặm."

Nói tới chỗ này, trong mắt Chiến Cảnh Thiên đều là đau xót, đó là lần duy nhất hãn mang binh bị đánh bại, một lần kia hãn vĩnh viễn không quên được, mất đi tất cả tướng lĩnh, cũng mất đi huynh đệ sinh tử.

"Có thể là mệnh ta không tuyệt, được Vân Yên xuống núi hái thuốc thấy được, nàng cứu chúng ta lên núi, nhưng vì Tần Phong bị thương nặng không cứu được. Sau khi ta tỉnh lại bên người cái gì đều không có, không biết nên báo đáp nàng như thế nào, nhận lời nàng chờ ta trở lại Chiến Quốc, nhất định cho nàng vàng bạc châu báu. Nàng lắc đầu nói, nói không muốn những cái này, nàng muốn gả cho ta."

"Khi đó ta còn chưa gặp được người, cũng không thích nữ tử, cho nên liền đồng ý, nhưng lúc đó ta còn muốn báo thù, mà tuổi của nàng cũng rất nhỏ, chúng ta liền ước định, chờ nàng đến mười tám tuổi có thể xuống núi, nếu ta còn chưa thành thân nàng sẽ gả cho ta, sau đó ta trở về Chiến Quốc."

"Đã từng cho rằng nàng khi đó vẫn là đứa bé, lớn lên sẽ gặp rất nhiều người, cho nên cũng không để

ý, về sau liền đem việc này quên mất, mãi đến vừa rồi nhìn đến nàng mới nhớ tới, cũng không phải cố ý giấu diếm người."

Chiến Cảnh Thiên sau khi nói xong, vẫn nhìn chăm chú vào mắt Bất Hối, sợ nàng sẽ sinh khí, nếu lúc ấy hần biết tương lai sẽ gặp nàng, cho dù chết cũng sẽ không đáp ứng.

Nghe xong, Bất Hối chủ động ôm lấy hần, trong mắt cũng đều là đau xót, nàng không thèm để ý ước định của hần cùng Vân Yên, nàng để ý là khi đó hần bị đánh bại, mất đi huynh đệ của mình, nhất định vô cùng thống khổ.

Nàng cũng biết cảm giác mất đi nhất huynh đệ này, so với nam nhân phản bội nàng còn đau triệt nội tâm. Nàng chẳng những không trách bọn hần ước định, nàng vẫn còn cảm tạ Vân Yên, cảm tạ nàng cứu hần.

"Khi đó nhất định rất khổ sở, có phải cũng là vì Tần Phong, cho nên lúc trước người mới có thể cứu ta cùng Phượng Yêu hay không."

Bất Hối đã từng hỏi Chiến Cảnh Thiên tại sao lại cứu các nàng, hần chỉ nói là bởi vì Phượng Yêu, nàng vẫn không rõ, mãi đến khi nghe hần nói chuyện này mới hiểu được, nhất định là Phượng Yêu cùng Tần Phong đã chết kia rất giống, cho nên mới xuất thủ.

Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, lập tức gật gật đầu, quả thật là vì nhìn đến Phượng Yêu cũng Bất Hối chạy trốn, nghĩ tới Tần Phong đã từng cũng hần chạy trốn, cũng vì như vậy mới có cơ hội nhận thức nàng, cùng nàng yêu nhau.

"Tam quốc kia là tam quốc nào?" Nghĩ tới đây, Bất Hối trong mắt che kín sát ý.

"Những người đó về sau đều bị ta giết." Chiến Cảnh Thiên biết nàng muốn làm cái gì, khẩn trương giải thích, nhìn sát ý trong mắt nàng từ từ tan hết hỏi: "Người không ngại ta cùng Vân Yên ước định sao?"

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười: "Đương nhiên để ý, nhưng ta cũng có một vị hôn phu, cho nên việc này liền tính huề nhau, nhưng về sau nếu còn có vị hôn thê nào xuất hiện, hừ!"

Nghe được lời của nàng, lo lắng trong lòng Chiến Cảnh Thiên cũng không thấy, khẩn trương ôm nàng vào lòng: "Không có, mà ta cũng không thích nàng, người có biết, trong mắt ta chỉ có người, cả đời này cũng chỉ có một mình người."

"Vậy nếu ta biến thành lão thái bà thì sao? Răng đều mất sạch, lại nằm liệt trên giường, người còn có thể thích ta sao?"

"Ta so với người lớn hơn nhiều như vậy, đương nhiên là ta biến già trước, cho nên người nhất định không thể ghét bỏ ta trước."

"Nếu người nằm liệt trên giường, như thế ta liền ôm người, ôm người đi khắp thiên hạ, xem cảnh đẹp khắp thiên hạ."

"Nếu răng người đều mất sạch ——"

"Ta liền mớm đồ ăn cho người."

.....

Chương 101: Chiến Cảnh Thiên, cười ta được không!

Hai người nằm ở trên giường, nói lời tâm tình, sau cùng Bất Hối nằm trong lòng Chiến Cảnh Thiên ngủ thiếp đi.

Sáng ngày thứ hai, Chiến Cảnh Thiên ở trong một mảnh mát rượi tỉnh lại, mở to mắt nhìn Bất Hối nằm ở trong ngực mình hướng trên thân mình xoa gì đó, nghi hoặc nói: "Người bôi thuốc cho ta sao?" Hắn cũng không bị thương?

"Ngoan, rất nhanh thì tốt rồi, người đang ngủ mà." Tiếp theo không để ý tới Chiến Cảnh Thiên, tiếp tục cố gắng, từ từ xoa sát thập phần nghiêm túc.

Chiến Cảnh Thiên nào có tâm tình ngủ, vẫn nhìn nàng, tìm tòi nghiên cứu nàng đang làm cái gì.

"Được rồi!" Bất Hối rốt cục xoa xong,满眼 nhìn thành quả của mình, đối với Chiến Cảnh Thiên cười nói.

Này ——

Chiến Cảnh Thiên tuy không thấy cổ mình, nhưng hắn rốt cục thấy rõ gì đó trên tay nàng, là thuốc mỡ Hoa Thiên Thần mới nghiên cứu chế tạo ra, có thể lưu lại dấu vết trên người, trách không được nàng đem qua hôn mình nhiệt tình như thế, nhất là trên cổ cùng trước ngực.

"Không được tìm Hoa Thiên Thần lấy giải dược, không được lau." Đây là nàng suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra được, nếu Vân Yên là ân nhân của Chiến Cảnh Thiên liền không thể sử dụng phương thức đối đãi địch nhân đối đãi nàng, vậy để cho nàng hết hy vọng, tự mình ngoan ngoãn rời đi thôi.

"Được, nhất định không xóa đi, nhưng chỉ có một mình vì phu không hề công bằng, hai người chúng ta đều phải có." Tiếp theo, liền hướng nàng hôn tới, nhưng Bất Hối sớm có chuẩn bị, lập tức tránh ra.

Lần trước nàng bôi cái này này thiếu chút nữa một tháng, lần này mới không cần.

Đợi hai người rời giường ra ngoài ăn cơm, thành công dẫn tới chú ý mọi người, ái muội nhìn Chiến Cảnh Thiên, thì ra hắn là ở phía dưới.

Nguyên Bích cùng Phượng Yêu nhìn đến, trong lòng oán trách Bất Hối, tiểu thư như thế nào không biết khắc chế.

Đây là hiệu quả Bất Hối muốn, lúc trước nàng bị bao nhiêu người thấy, mỗi ngày đều mang theo cái này ra ngoài.

"Vương gia!"

Thanh âm êm ái truyền đến, thành công hấp dẫn mọi người, mấy người trên bàn ăn cơm đồng thời giương mắt nhìn qua, chỉ thấy ngoài cửa tiến vào một nữ tử toàn thân y phục hồng nhạt, hai mắt chăm chú khóa trên người Chiến Cảnh Thiên, nhưng khi nhìn đến dấu hôn ngân lộ ở bên ngoài, thành công thay đổi ánh mắt.

Ngày hôm qua nàng ở phủ công chúa, nói bóng nói gió hỏi thăm quan hệ Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên một chút, biết được bọn hắn vẫn đều ở cùng một chỗ vẫn bắt chính mình không tin tưởng, cho dù ở cùng một chỗ cũng không đại biểu cái gì, không phải sao?

Nhưng khi nhìn đến những dấu hôn ngân này, lòng của nàng không khống chế nổi đau, nước mắt từ khóe mắt chảy thành dòng, mạnh mẽ xoay người rời đi.

Lúc này mọi người mới minh bạch, vì sao cổ áo y phục hôm nay của Chiến Cảnh Thiên thấp như vậy, dấu vết trên cổ rõ ràng như vậy, thì ra là tình địch xuất hiện.

Thời điểm bọn hắn xuất hiện, Hoa Thiên Thần đã ngửi được mùi thuốc, xem ra hắn cũng phải ngấm lại ở trên người nữ nhân nào đấy để lại chút dấu vết, có lẽ đến lúc đó sẽ gả cho mình, nghĩ tới đây, nhìn Phượng Yêu nở nụ cười, tươi cười kia kêu một cái bì ổi.

Ăn cơm xong, Bất Hối chủ động tìm Vân Yên, nàng muốn hảo hảo cùng nàng nói chuyện, để nàng sớm ngày buông tay, nam nhân của nàng không cho phép người khác tranh chấp.

"Vân cô nương."

Vân Yên lúc này còn đang khóc trong phòng, mắt khóc đến sưng lên, nghe được có thanh âm truyền đến còn tưởng rằng là Chiến Cảnh Thiên, mới vừa kinh hỉ ngẩng đầu, lại nhìn đến là Bất Hối, ánh mắt lập tức tối sầm xuống.

"Thất công chúa, cầu người có thể cũng cho ta xuất giá hay không, ta không cần làm Vương Phi, chỉ cần có thể đi theo bên cạnh hã là được, cho dù là làm thiếp ta cũng đều cam tâm tình nguyện." Thời điểm này nàng cũng đã điều tra xong tất cả mọi chuyện đã, tự nhiên biết Bất Hối tại Chiến quốc tuyên thệ nói nam nhân của nàng chỉ có thể cưới nàng một người.

Trong mắt Bất Hối xuất hiện một mảnh đen tối, xem ra Vân Yên này cũng không nhu nhược như nhìn qua, cùng Yến Tâm Nhu kia rất giống nhau.

"Thực xin lỗi, người cứu hã ta vô cùng cảm tạ người, nhưng, ta cũng không thể nhường hã cho người." Nói xong một câu, Bất Hối xoay người rời đi, nguyên bản nàng còn muốn cùng nàng hảo hảo nói chuyện, nhưng hiện tại biết, mặc kệ mình nói như thế nào, Vân Yên đều sẽ không có bất luận thay đổi gì.

Nhìn thấy Bất Hối ly khai, Vân Yên vội vàng đuổi theo: "Thất công chúa, người có thể đảm bảo cả đời này Chiến Vương chỉ yêu một mình người, sẽ không yêu người khác sao? Có rất nhiều nữ tử đều vô cùng hiền lành, nếu hã thích nữ tử hiền lành thì sao? Người nguyện ý vì hã thay đổi sao? Nếu hã thích nữ tử đẹp hơn người, vậy người làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, Bất Hối cười lạnh: "Nếu hã yêu người khác, ta liền giết người kia, hã vẫn là của một mình ta. Nếu thích hiền lành, ta liền đem nàng trở nên không hiền lành, nếu thích so với ta xinh đẹp hơn, ta sẽ phá hủy khuôn mặt kia của nàng!"

"Người ——" Vân Yên không nghĩ tới Bất Hối cư nhiên trả lời như vậy, vẫn không biết như thế nào cho phải, hơn nữa khi nghe đến lời sau cùng hủy đi khuôn mặt kia, không tự chủ được lùi lại.

Chung quanh có rất nhiều người vụng trộm quan sát, rất muốn biết Công chúa đối phó nữ nhân tìm tới cửa như thế nào, tuy Chiến Vương rất hấp dẫn người, mà lúc này bọn hã còn chưa thành thân, liền có người muốn đưa lên cửa làm thiếp, trong lòng các nàng cũng thập phần chán ghét.

Hiện tại nghe Bất Hối nói xong, tuy cảm thấy ác độc chút, nhưng vẫn là chán ghét, đối với loại nữ nhân ti tiện này nên tàn nhẫn một chút.

Nói hết lời, Bất Hối xoay người rời đi, nàng nguyện ý ở lại phủ công chúa thì cứ ở đi, cũng không phải không nuôi nổi một người này, hơn nữa nàng tin tưởng Chiến Cảnh Thiên sẽ không yêu bất luận kẻ nào.

Thích hiền lành?

Thật nực cười, nếu hã thích hiền lành, lúc trước trong Chiến Vương Phủ có rất nhiều loại nữ nhân này.

Mỹ mạo?

Nàng đúng là nhớ rõ ngày hôm qua mỗi nam nhân nhìn cũng chưa từng nhìn mỹ nhân liếc mắt một cái.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình vô cùng may mắn, như thế nào liền vào mắt của hã, vừa mới một bụng hờn dỗi tất cả đều không thấy nữa, ngâm một tiểu khúc về tới hậu viện, nhìn đến Chiến Cảnh Thiên, trực tiếp chạy tới hôn hã một cái, sau đó xoay người đi làm chuyện của mình.

Đối với hành động của nàng, Chiến Cảnh Thiên mặc danh kỳ diệu, chẳng lẽ nàng đã thuyết phục được Vân Yên?

"Nương tử, cái này tặng cho người." Nghĩ một lát hậu, trong lòng cũng cao hứng, sau đó xoay người đuổi theo nàng, cầm cây trầm trong tay đưa tới, đây là ngày sinh nhật nàng muốn tặng cho nàng, bất quá bởi vì thời gian trước bận quá, vẫn không điều khắc tốt, vừa mới hoàn thành.

Bất Hối tiếp nhận cây trầm hã đưa qua, giành tới tay vừa thấy, lập tức liền thích, này cư nhiên là một cái kim trầm Phượng Hoàng, mà thân Phượng Hoàng cư nhiên là dùng ngọc lam sắc hợp lại mà thành, dưới ánh mặt trời chiếu lên phỉếm ánh huỳnh quang nhu hòa.

"Đeo cho ta."

Nhìn thấy nàng thích, Chiến Cảnh Thiên cũng cao hứng, lập tức đeo lên trên đầu cho nàng.

Ngọc băng lam này là dùng vòng tay Hiên Viên Thần đưa cho làm ra, ngọc băng lam cũng rất trân quý, quanh năm đeo nó có thể ôn nhuận thân thể, nhất là thân thể sợ hàn giống như Bất Hối.

Nếu đưa vòng tay cho Bất Hối, hẳn đúng là không muốn, sau khi trở lại Chiến Quốc sai người đi tìm một vài thứ tới, tự mình vì nàng tạo ra một cái vòng tay.

Khi Chiến Cảnh Thiên đem cây trâm cài lên trên đầu Bất Hối, trong lòng nàng suy nghĩ, giống như mình chưa từng tặng hẳn thứ gì, xem ra phải nắm chặt thời gian làm một cái.

"Công chúa, Lý công công ở ngoài cửa cầu kiến."

Đột nhiên, quân gia kích động chạy vào, Bất Hối vừa thấy, nhất định là trong cung phát sinh chuyện gì, nhưng thời gian này vì đề phòng Phượng Uyển Tình làm loạn, đã chuẩn bị chu đáo, như thế nào còn có thể gặp chuyện không may?

"Công chúa, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đột nhiên ngất xỉu, hôn mê bất tỉnh, tất cả thái y trong cung đều vô sách." Lý công công biết, những người hiện tại trong cung, còn có mấy nữ nhi của Phượng Kinh Thiên, chỉ có Bất Hối mới có thể tin tưởng.

"Chúng ta mang Hoa Thiên Thần theo." Chiến Cảnh Thiên cũng biết Phượng Quốc gần đây có dị động, hiện tại lúc này ngất xỉu, khẳng định là trúng độc.

Lập tức hai người bọn họ mang theo Hoa Thiên Thần vội vàng vào cung, hiện tại áp khí trong cung rất thấp, rất nhiều người vây quanh bên ngoài tấm điện Phượng Kinh Thiên, phi tử đại thần quý trên đất, Phượng Kinh Thiên bây giờ còn chưa lập di chiếu, rất có khả năng sẽ phát sinh náo động.

Phượng Uyển Tình các nàng cũng quỳ gối nơi đó, thời điểm nhìn thấy Bất Hối trong mắt hiện lên một tia đen tối, nhất là Hiên Viên Thần bên cạnh, sợ hãi cứu được Phượng Kinh Thiên, bất quá suy nghĩ đến tất cả thái y đều không tra được, có lẽ Hoa Thiên Thần cũng không tra ra.

Bất Hối không để ý các nàng, trực tiếp mang theo Hoa Thiên Thần vào nội điện, thân phận Chiến Cảnh Thiên không nên đi vào, vạn nhất Phượng Kinh Thiên thực xảy ra gì ngoài ý muốn, vậy nói không rõ.

Đến nội điện, sắc mặt Phượng Kinh Thiên tái nhợt nằm ở nơi đó, một điểm sinh khí đều không có, mấy thái y bắt mạch, xem xét một chút đều lắc đầu đi tới một bên.

Thấy vậy, Hoa Thiên Thần lập tức đi tới, nhưng hẳn kiểm tra một phen, phát hiện trong cơ thể hẳn tra không ra hiện tượng trúng độc, nhưng mạch đập lại rất kỳ quái, trong lúc này tra không ra là nguyên nhân gì.

"Tình huống như thế nào, là trúng độc sao?" Bất Hối thấy hẳn nhíu mày, đi qua dò hỏi.

Phượng Kinh Thiên không tính là là người cha tốt, nhưng cũng không xấu, có thể là vì chuyện Duệ Quý Phi, hẳn vẫn cảm thấy áy náy, cho nên những năm gần đây từ từ xao nhãng chuyện triều chính, đối với những sai phạm của người đó cũng lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hẳn dù sao cũng là phụ thân thân thể này, nàng hy vọng có thể cứu hẳn trở về.

"Thời gian này thân thể Phụ Hoàng như thế nào, có bệnh trạng đặc biệt hay không?" Bất Hối biết Lý công công là người thân cận bên người Phượng Kinh Thiên, có lẽ có thể thông qua tình hình hằng ngày điều tra ra bệnh trạng.

"Thân thể Hoàng Thượng thời gian này cũng không tốt, thường xuyên ăn cơm xong bắt đầu nôn mửa, có đôi khi lại đau bụng, nghiêm trọng nhất là hậu tiện ra máu. Hôm nay hẳn ăn cơm xong lại ói ra, tiếp theo liền toàn thân giật giật, lập tức liền hôn mê."

Lý công công nghĩ lại thân thể Phượng Hoàng thời gian này, trong mắt hiện lên đau xót, vẫn tìm thái y xem xét, nhưng cái gì cũng nhìn không ra, nếu sớm một chút nói cho Công chúa thì tốt rồi, có thể sớm một chút mang theo thần y tiến vào.

Nghe vậy, trong đầu Bất Hối đột nhiên nghĩ tới cái gì, hi vọng không phải là loại tình huống này.

"Phụ hoàng mỗi ngày đều ăn cái gì mới bắt đầu nôn mửa?"

"Đồ ăn Hoàng Thượng rất đơn giản, cũng mấy thứ như thế, thích nhất ăn chính là nấm, nhưng, Hoàng Thượng thường xuyên ăn nấm, thời điểm chưa đăng cơ cũng rất thích." Lý công công nghĩ lại một chút, cũng không có gì đặc biệt.

Bất Hối nhíu mày, nàng đại khái có thể đoán được nguyên nhân gì, lập tức tiếp tục hỏi: "Nấm là từ đâu đưa đến?"

"Ngay tại hậu hoa viên, bởi vì Hoàng Thượng đặc biệt thích ăn nấm, cho nên trong cung có một địa phương chuyên trồng nấm, còn có rất nhiều là Hoàng Thượng tự mình dưỡng." Lý công công mơ hồ từ lời nói của Bất Hối nghĩ tới nấm có vấn đề, nhưng vẫn đều lấy ở nơi đó, hôm qua Hoàng Thượng lại vẫn nhìn qua, cũng không phát hiện vấn đề gì.

Lập tức Bất Hối để Lý công công mang nàng đến địa phương trồng nấm nhìn một chút, chủ yếu là bình nấm cùng nấm hương, một mảnh rất lớn, bộ dáng đặc biệt thịnh vượng, nàng ngồi xuống, tại gần đây ngắt lấy nấm nhìn nhìn, cau mày, quả nhiên như nàng dự đoán.

Trúng độc kim loại nặng!

Không nghĩ tới thế giới này còn có người biết những thứ này, nấm là rất thích kim loại nặng, khu vực này đã bị ô nhiễm kim loại nặng, ăn nấm nơi này cũng từ từ ăn vào kim loại nặng trong nấm, tuy lượng không nhiều lắm, nhưng kim loại nặng không thể bài trừ ra khỏi cơ thể, Phượng Kinh Thiên quanh năm đều ăn, khẳng định sẽ càng tích lũy càng nhiều, những bệnh trạng này của hắn đều là bệnh trạng trúng độc kim loại nặng.

"Đi chuẩn bị một chút sữa tới." Bất Hối kiểm tra những thứ này xong đã tìm được nguyên nhân bệnh, chỉ có thể xem biện pháp này có thể được hay không.

Nàng nhớ rõ đã từng nhìn đến, trong sữa là bao gồm lòng trắng trứng chất có thể trị, thủy ngân là chất không thể hòa tan, bao gồm can - xi có thể ngăn cản hấp thu kim loại nặng, đối với cấp tính thì, trúng độc thủy ngân tất nhiên có tác dụng. (cái này mình cũng chả hiểu gì nên để nguyên đấy)

Phượng Kinh Thiên không thích uống sữa, cho nên trong cung không có mấy thứ này, chỉ có thể tìm ngoài cung, sau cùng rốt cục tìm được một con trâu vừa sinh, vắt lấy sữa lập tức chạy về.

Bất quá những thứ này đều là âm thầm tiến hành, Bất Hối mang theo Hoa Thiên Thần cùng Lý công công trở lại tắm điện, đuổi tất cả thái y ra ngoài, nàng tin tưởng, Phượng Kinh Thiên trúng độc nhất định không phải ngẫu nhiên, mà là mưu đồ đã lâu. Chỉ cần hắn bất tỉnh, những người đó sẽ có hành động tiếp theo.

Rất nhanh, sữa đã được cầm vào, Bất Hối cùng Lý công công mạnh mẽ rót vào cho Phượng Kinh Thiên, sau khi rót hết tất cả sữa, Phượng Kinh Thiên vẫn không tỉnh lại, nhưng các nàng có thể làm đều đã làm, cho dù là ở hiện đại, trúng độc kim loại nặng đều rất khó cứu.

Lúc này đã qua một canh giờ, đại thần cùng các phi tử quỳ bên ngoài đã rục rịch, lâu như vậy còn chưa tỉnh lại, nhất định là lành ít dữ nhiều, rất nhiều chuyện muốn bắt đầu tiến hành.

"Các người dựa vào cái gì ngăn cản Bản quý phi, Bản quý phi muốn đi gặp Hoàng thượng." Trong mắt Lệ Quý Phi tất cả đều là thần sắc ác độc, trong lòng nàng cũng vô cùng khẩn trương, sợ Bất Hối cứu được Phượng Kinh Thiên, như thế sẽ kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ.

"Đúng vậy, dựa vào cái gì nàng có thể đi vào chúng ta lại không thể, đó là Phụ Hoàng chúng ta, nhanh tránh ra, Bản công chúa là Đại công chúa, tất cả toàn bộ đều phải nghe Bản công chúa."

Phượng Uyển Tình vẫn mang theo khăn che mặt, nhưng khuôn mặt dưới khăn che kia cũng vắn vẹo theo.

Hộ vệ trước cửa đều là người của Phượng Kinh Thiên, không có mệnh lệnh của Phượng Kinh Thiên ai nói cũng không nghe, sau khi Bất Hối về nước được thụ phong thành Hộ Quốc Công Chúa, những người này cũng nghe mệnh lệnh Bất Hối, vừa rồi bọn hắn nhận được mệnh lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

Tuy Lệ Quý Phi cùng Đại công chúa đều có võ công, nhưng các nàng không dám sử dụng, chỉ có thể ỷ vào thân phận mình xông vào.

Các nàng vừa nháo như vậy, những đại thần này cũng đều mạnh mẽ theo, phải vào gặp Hoàng thượng, địa vị Phượng Kinh Thiên cao nhất, võ công lại cao, tự nhiên là đứng mũi chịu sào.

Chiến Cảnh Thiên thờ ơ đứng ở một bên, những người này nguyện ý nháo liên nháo, đợi những thị vệ

này ngăn không được hăn mới có thể xuất thủ.

Ngay lúc đám người Phượng Kinh Thương muốn mạnh mẽ đột phá, Lý công công đột nhiên từ trong điện chạy ra, la lớn: "Hoàng Thượng tỉnh dậy, tuyên Dực vương, Liễu Thừa tướng yết kiến, những người còn lại lui ra đi, không cần âm ỉ Hoàng Thượng nghỉ ngơi."

Lý công công vừa nói, người chung quanh đều chết đứng ở nơi đó, nhất là Lệ Quý Phi cùng Phượng Uyển Tình, trong mắt hiện lên một mảnh kinh ngạc, người kia không phải nói, loại độc này thái y không tra được, nhưng không có thuốc nào cứu được sao? Làm sao có thể tỉnh lại?

Bất quá nhìn thấy Phượng Kinh Thiên kêu Phượng Kinh Thương đi vào, tin tưởng liền biết chân tướng, do dự một hồi liền trở về.

Còn các đại thần khác, thời điểm nghe Phượng Kinh Thiên tỉnh lại, có hưng phấn, cũng có không cam lòng, nhưng vô luận như thế nào, chỉ cần Phượng Kinh Thiên một ngày ngồi ở vị trí Hoàng Thượng, bọn hăn liền không thể không nghe hăn.

"Thần khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Hoàng huynh, thân thể người như thế nào?"

Phượng Kinh Thương cùng Liễu Thừa tướng tiến vào, khẩn trương đi ra phía trước.

Bất Hối cùng Hoa Thiên Thần một mực đứng bên cạnh Phượng Kinh Thiên, hăn bây giờ còn rất yếu, tùy thời đều có thể ngắt xiu, vừa rồi là bị những người đó đánh thức, hiện tại Phượng Kinh Thương để bọn hăn tiến vào, chẳng qua là muốn trấn an quần thần một chút, đỡ người có tâm nháo sự.

"Trẫm cho các người tới, là muốn truyền di chiếu cho các người, thánh chỉ đã viết xong, hiện tại giao cho Liễu Thừa tướng bảo quản, ví như trẫm có gì bất trắc sẽ đem thánh chỉ mở ra." Phượng Kinh Thiên dùng hết khí lực mới nói xong lời này, dứt lời, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Lý công công lấy một đạo thánh chỉ tới đưa cho Liễu Thừa tướng, Liễu Thừa tướng cung kính nhận thánh chỉ cất vào trong ống tay áo, trong mắt che kín nước mắt.

Thời gian này hăn vẫn cáo ốm ở nhà, không phải thật sự bị bệnh, mà là cảm thấy nghịch tử mình làm ra chuyện kia không còn mặt mũi nào gặp Phượng Kinh Thiên, không nghĩ tới Phượng Kinh Thiên chẳng những không trách tội hăn, lại vẫn tín nhiệm hăn như vậy, lại càng cảm động vạn phần.

"Phụ Hoàng mới vừa tỉnh lại, Liễu Thừa tướng, Hoàng Thúc trước hết ly khai đi." Bất Hối thấy Phượng Kinh Thiên chống đỡ không nổi, lập tức đuổi người đi.

Phượng Kinh Thương nhìn thánh chỉ trong tay Liễu Thừa tướng, trong mắt hiện lên một tia đen tối.

Tuy Liễu Thừa tướng là phụ thân Lệ Quý Phi cùng Liễu Thượng Thư, nhưng hăn sẽ không làm ra chuyện tổn hại tới hoàng gia, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được thánh chỉ.

Chờ hai người bọn hăn ly khai, Phượng Kinh Thiên lại ngắt đi, bất quá hiện tại đã không có nguy hiểm gì lớn, chỉ là thân thể quá yếu mà thôi. Bò sữa ngoài cung kia đã bí mật đưa vào cung, về sau mỗi ngày đều phải cho Phượng Kinh Thiên uống sữa tươi, đồng thời còn có rong biển, lá trà đều có thể giúp bài xuất kim loại nặng ra khỏi cơ thể, những thứ này cần ăn nhiều.

Người trong cung đa số đều là người của Lệ Quý Phi, cho nên Bất Hối chỉ có thể ở lại trong cung, Chiến Cảnh Thiên không tiện ở tại chỗ này, cho nên hăn về phủ công chúa, thời điểm buổi tối sẽ bí mật vào cung.

Bất quá hăn mặc dù không ở, nhưng phái rất nhiều người âm thầm bảo hộ Bất Hối, trong cung hiện tại là thời buổi rối loạn, nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Thời gian ba ngày trôi qua, Phượng Kinh Thiên vẫn không có chuyển biến tốt đẹp gì, chuyện triều đình đều là Liễu Thừa tướng cùng Phượng Kinh Thương xử lý, mà Bất Hối lại ở tại Chiêu Hoa điện, trừ mỗi ngày tự mình kiểm tra đồ ăn của Phượng Kinh Thiên cùng sữa ra, còn lại đều là thời gian tự do.

Cửa hàng bên trong Phượng Thành đã ổn định, còn có Phượng Yêu cùng Nguyên Bích giúp đỡ xử lý, gần đây đã không có chuyện gì.

Tuy Chiến Cảnh Thiên ở trong hoàng cung không tiện, nhưng hăn mỗi ngày đều tới, buổi sáng liền tiến vào, sau đó bồi bên người Bất Hối, buổi tối rời đi, sau đó tại bí mật ẩn vào, bởi vì hăn không muốn trở lại

phủ công chúa, nơi đó còn có một Vân Yên, cũng không thể để Bất Hối hiểu lầm.

Vân Yên tại phủ công chúa đợi ba ngày, vốn tưởng rằng Bất Hối vào hoàng cung sẽ cho nàng cơ hội, hiện tại đừng nói cơ hội, ngay cả bóng dáng Chiến Cảnh Thiên cũng chưa nhìn đến. Trong ba ngày này, nàng bị người chỉ chỉ chỏ chỏ, trong lòng thập phần phiền muộn.

"Nguyên Bích cô nương, Vương gia còn chưa trở về sao?"

Một sáng sớm, nàng lại theo lệ thường đến hậu viện tìm kiếm Chiến Cảnh Thiên, nếu không phải vì trận pháp kia ngăn cản, nàng nhất định sẽ trực tiếp xông vào.

Đối với Vân Yên, Nguyên Bích thập phần khinh thường, nữ nhân này sớm mỗi ngày tới tìm một lần, buổi tối vẫn còn tới một lần, lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết.

"Vương gia thời gian này đều không trở về, Vân cô nương vẫn nhanh chóng rời đi đi."

Nguyên Bích mỗi ngày đều nói như vậy, nhưng Vân Yên luôn thờ ở, bất quá hôm nay nàng đến có chút khác thường, bởi vì nghe Nguyên Bích nói xong, nàng cư nhiên rời khỏi phủ công chúa.

*

"Vân cô nương thật sự là rất khó tìm, Bản công chúa lần trước trở về phái rất nhiều người đi tìm Vân cô nương, muốn làm cảm ơn ân cứu mạng của người." Phượng Uyển Tuyết kinh hỉ nhìn Vân Yên, lần trước nàng rơi vào Phượng Hồ, chính là Vân Yên cứu nàng.

Nhưng sau khi nàng trở lại hoàng cung, phái người tìm nàng rất nhiều lần cũng không tìm được, không biết lần này nàng tại sao lại đến cung.

"Ta chỉ là tới nhìn thân thể công chúa thế nào, nếu không có việc gì là được. Mấy hôm trước trong nhà xảy ra chút việc, cũng không ở Phượng Thành." Vân Yên tuy cùng Phượng Uyển Tuyết nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn thẳng phía ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra thần sắc âm mị: "Tầm điện Công chúa thật xinh đẹp, bồn hoa bên ngoài cũng xinh đẹp."

Nghe vậy, trên mặt Phượng Uyển Tuyết nảy lên một tia đắc ý, này đều là chính nàng ta bố trí: "Vân cô nương nếu thích mà nói, đến ngụ ở nơi này đi, dù sao người trong cung rất ít, Bản công chúa vẫn rất muốn tìm một người đến."

Trong mắt Vân Yên có một tia kinh hỉ, ra vẻ kinh ngạc nói: "Vân Yên thật sự có thể ở trong này sao?"

Lời của nàng lại càng làm cho Phượng Uyển Tuyết có cảm giác thỏa mãn, lập tức gật đầu, như vậy Vân Yên rốt cục như nguyện lưu tại cung.

Hai người nhàn thoại cho tới trưa, Phượng Uyển Tuyết tính toán buổi chiều mang Vân Yên đi dạo trong cung, bắt đầu chỉ là trong hoa viên đi một chút, về sau Vân Yên đề nghị đến địa phương khác, hai người lại đi ra ngoài.

Cảnh sắc trong hoàng cung, địa phương xinh đẹp nhất đương nhiên là Chiêu Hoa điện, theo cảnh sắc bất tri bất giác đi qua.

"Vương gia, Thất công chúa."

Đột nhiên, Vân Yên thấy Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, tiếp theo lập tức chạy tới, nhiệt tình chào hỏi.

Bất Hối nhú mày, không biết Vân Yên làm sao có vào cung, nhìn Phượng Uyển Tuyết liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia không hờn giận: "Nhị hoàng tử chẳng lẽ không biết, Chiêu Hoa điện cấm ngoại nhân tiến vào sao?"

Từ ngày đi tìm Vân Yên, Bất Hối đối nàng một điểm ấn tượng tốt đều không có, cho nên căn bản không để ý tới nàng, Chiến Cảnh Thiên cũng chỉ là gật đầu tượng trưng, liền đem ánh mắt phóng tới trên người Bất Hối.

Phượng Uyển Tuyết không nghĩ tới Vân Yên cư nhiên nhận thức Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, trong mắt có chút kinh ngạc cùng bất mãn, nhất là thái độ Bất Hối lại càng làm cho nàng khó chịu, nhưng hiện tại Phượng Uyển Tuyết vẫn bị ố, chuyện trong cung đều là do Bất Hối quyết định, nàng cũng không dám phản bác, lập tức lùi kéo Vân Yên rời đi.

"Vân cô nương cùng với Thất hoàng muội cùng Chiến Vương nhận thức?" Thái độ Phượng Uyển Tuyết

đã không thân thiện như buổi sáng, chất vấn lạnh như băng, nếu nhận thức các nàng, đó chính là địch nhân của mình.

Nghe vậy, trong mắt Vân Yên hiện lên một tia bi thương: "Vân Yên vốn là."

Lập tức, Vân Yên đem nàng như thế nào quen biết Chiến Cảnh Thiên, đến ước định cùng Chiến Cảnh Thiên, ngàn dặm tìm phu, Bất Hối ngăn cản đều nói một lần.

"Bành!"

"Nàng cư nhiên không biết xấu hổ như vậy, yên tâm, chuyện này có thể đi tìm Phụ Hoàng, để hắn vì người quyết định, bất quá người phải đợi mấy ngày, Phụ Hoàng hiện tại chỉ nghe lời nữ nhân kia."

Phượng Uyển Tuyết nghe Vân Yên nói xong thập phần tức giận, cảm thấy rất giống nàng ta, đều bị Bất Hối đoạt nam nhân.

"Cám ơn Nhị công chúa, Vân Yên chỉ là muốn đi theo bên cạnh Chiến Vương mà thôi, nhưng, Thất công chúa nàng, nàng cư nhiên muốn hủy mặt Vân Yên." Vân Yên lại khóc đem Bất Hối ngày ấy nói nói một lần, vừa nói đến hủy mặt, lại càng làm cho Phượng Uyển Tuyết sinh lòng ghét hận, khuôn mặt của nàng này đến bây giờ còn chưa chữa khỏi.

"Không bằng như vậy."

Tiếp theo thoáng cái buổi trưa, hai người đều tại tắm điện mưu đồ bí mật.

*

Buổi tối hôm nay, Chiến Cảnh Thiên bồi Bất Hối ăn cơm xong lại ra cung, hẳn mỗi buổi tối đều là lúc này rời đi, sau đó đợi tối rồi lại ẩn vào.

Nhưng hôm nay trời tối hẳn vừa muốn tiến cung lại đột nhiên bị một đám người vây công, công phu đối phương không kém, thêm nhân số rất nhiều trong lúc này giằng co không thôi, ngay lúc Chiến Cảnh Thiên muốn đại khai sát giới, người đối phương đột nhiên chạy ra.

Sau khi người chạy Chiến Cảnh Thiên cũng không để ý tới, hẳn cảm thấy tối hôm nay có chuyện gì muốn phát sinh, cho nên tiếp theo hướng trong cung đi đến, nhưng đột nhiên có người hướng hẳn bẩm báo, phủ công chúa bị người vây công, Hoa Thiên Thần cùng Phượng Yêu đều bị thương.

Vừa nghe đến tin tức này, hẳn lập tức liền hướng phủ công chúa chạy tới, tuy bên kia có trận pháp, nhưng bên ngoài còn có rất nhiều hạ nhân, Hoa Thiên Thần bọn hắn nhất định là vì bảo hộ những hạ nhân này mới thụ thương, hơn nữa bọn người Vô Ảnh đều ở trong cung, phủ công chúa liền càng nguy hiểm.

*

Bất Hối buổi tối ngồi ở trong Chiêu Hoa điện, trong lòng vẫn bùm bùm nhảy, cảm thấy bất an, trước kia lúc này Chiến Cảnh Thiên cũng đã sớm đến, vì sao hôm nay còn chưa tới, có phải xảy ra chuyện gì hay không? Cho nên mới hoảng sợ?

"Vô Ảnh, ta muốn xuất cung một chuyến, người đi cùng ta, người còn lại ở lại chỗ này bảo hộ Phụ Hoàng." Nàng quyết định không tiếp tục chờ đợi, nhất định phải nhìn thấy hắn bình an vô sự mới được.

Thời điểm các nàng phải rời khỏi, đột nhiên truyền ra thanh âm bắt thích khách, tiếp theo Bất Hối lại mang theo Vô Ảnh chạy qua đi, nhưng nửa đường lại bị một cung nữ ngăn lại: "Thất công chúa, nhanh đi cứu Đức Phi nương nương, nàng, nàng ——"

Vừa nhắc tới Đức Phi, Bất Hối đã nghĩ đến Nhị công chúa, lập tức cùng tiểu cung nữ kia hướng tắm điện Đức Phi chạy tới.

Bá!

Ngay lúc nửa đường, tiểu cung nữ kia đột nhiên xoay người hướng nàng đâm tới một kiếm.

Chuyện đêm nay đều quá mức quỷ dị, cho nên Bất Hối vẫn cao độ cảnh giác, thời điểm tiểu cung nữ đâm tới nàng lập tức rút ra huyền sương kiếm của nàng phản kháng, lúc này chung quanh lại xuất hiện vài hắc y nhân, Bất Hối vừa thấy, xem ra mục tiêu đêm nay là nàng, cũng không biết là người của ai.

Công phu những Hắc y nhân này không kém, vốn dĩ người giả cung nữ kia công phu cao nhất, trong lúc này giằng co bất hạ, đột nhiên, từ bên kia bay tới một thanh ám khí, khi nàng nghênh kiếm bổ tới, liền cho cung nữ giả kia cơ hội, một kiếm đâm vào vai trái của nàng.

Sau khi đối phương đâm một kiếm, cũng không tiếp tục đâm giết Bất Hối, mà lập tức bỏ đi.

Sau khi rời các nàng đi, Bất Hối cũng không tiếp tục hướng về tấm điện Đức Phi, bên kia không truyền đến tiếng đánh nhau, cho nên không có việc gì, nàng hiện tại cần trở về điều trị miệng vết thương.

Đợi nàng trở lại Chiêu Hoa điện, đám người Vô Ảnh cũng trở lại, trong hoàng cung tối hôm nay xuất hiện lượng thích khách lớn, vì bảo hộ Phượng Kinh Thiên, bọn hắn đều đã xuất động .

"Chủ tử, người bị thương? A Hải cùng A Thanh đâu?"

Vô Ảnh nhìn Bất Hối thụ thương trong lòng giật mình, ở bên cạnh Bất Hối trừ hắn ra, còn có hai ám vệ, công phu hai người kia không dưới hắn, trên giang hồ rất ít có địch thủ, cho nên hắn mới dẫn người đi bảo hộ Phượng Kinh Thiên.

Nghe vậy, Bất Hối thập phần nghi hoặc, nàng không hề nhận ra hai người kia, vừa rồi thời điểm nàng bị vây công cũng không có bất luận kẻ nào xuất hiện.

Vô Ảnh kêu một tiếng A Hải, A Thanh cũng không trả lời, thầm nghĩ bọn hắn nhất định đã xảy ra chuyện, quả nhiên, trong một góc hoàng cung tìm được thi thể bọn hắn.

Nhìn đến thi thể bọn hắn, Vô Ảnh thập phần kinh ngạc, hai người kia liên thủ, cho dù là Chiến Cảnh Thiên cũng rất khó nhanh chóng giết chết bọn họ, thực lực bọn hắn cùng đối phương kém quá nhiều, cũng may không phải muốn mệnh Bất Hối.

Rất nhanh, thị vệ trong cung tóm được một vài thích khách, những người đó toàn bộ uống thuốc độc tự sát.

Bất Hối trở lại tấm điện bồi thuốc, cũng may trên vai chỉ là bị thương ngoài da, xoa chút được thì tốt rồi, bởi vì Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đều ở ngoài cung giúp nàng xử lý Long Phượng Lâu cũng không theo vào cung.

"Hu hu."

"Phượng Bất Hối, người ra đây cho Bản công chúa."

Đúng lúc này, Phượng Uyển Tuyết đột nhiên ở bên ngoài hô, không sai đồng thời, còn có tiếng khóc Vân Yên.

Nghe được thanh âm các nàng, Bất Hối nhíu mày, không biết Phượng Uyển Tuyết đang đùa cái gì, trên người khoác một kiện y phục đi ra ngoài.

"Bất Hối!"

Nàng mới vừa ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên cũng chạy vào, hắn trở lại phủ công chúa, những người đó liền tán đi, hắn lúc này mới minh bạch, mình nhất định là trung kế điều hổ ly sơn, lập tức hướng tới trong cung, vừa nghe trong cung gặp thích khách, tâm lại càng khẩn trương, lập tức chạy tới Triều Hoa điện, khi nhìn thấy Bất Hối đứng ở nơi đó, tâm của hắn mới để xuống.

"Hu hu. , Vương gia ——"

Vân Yên vừa thấy Chiến Cảnh Thiên đến, khóc lên, thanh âm thập phần bi thiết, nhưng Chiến Cảnh Thiên liền nhìn cũng chưa liếc nhìn nàng một cái.

"Hoàng muội, vừa rồi trong tấm điện Bản cung gặp thích khách, đem làm bị thương mặt Vân Yên muội muội, có người nhìn thấy thích khách hướng đến Chiêu Hoa điện, hơn nữa tấm lưng kia, cùng Hoàng muội hoàn toàn giống nhau."

Sau khi Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên đến đây, khẩn trương mở miệng nói.

Nghe vậy, Bất Hối cười lạnh, thì ra náo loạn một vòng như vậy là bày ra cái này, nhưng nàng nghĩ cũng quá ngây thơ thôi, chẳng lẽ nói mấy câu là có thể làm cho người ta tin tưởng?

"Chẳng lẽ cùng Bản công chúa giống liền nhất định là Bản công chúa? Vậy Bản công chúa nói vừa rồi có người đi ám sát Phụ Hoàng, tấm lưng kia cùng Nhị hoàng tỷ rất giống."

Nghe Bất Hối nói xong, Phượng Uyển Tuyết hừ lạnh một tiếng, thật sự là không thấy quan tài không đổ lệ, chứng cứ vô cùng xác thực xem nàng chống chế như thế nào.

Đồng thời, trong lòng nàng đặc ý suy nghĩ, vốn tối hôm nay Phượng Uyển Tuyết cùng Vân Yên chuẩn bị diễn một tuồng kịch, không nghĩ tới cư nhiên trò của nàng còn chưa trình diễn liền xảy ra chuyện lớn như

vậy, xem ra Phượng Bất Hối không thể giữ Vân Yên lại.

"Bản công chúa đương nhiên có chứng cứ, bởi vì trên người thích khách bị Bản công chúa đâm một kiếm, vết thương kia ngay trên vai trái thích khách." Nói tới chỗ này, nàng lại càng đặc ý, nàng cũng cứu Vân Yên một mạng.

Nói tới chỗ này, trong mắt Bất Hối có một tia động dung, thì ra tối hôm nay an bài toàn bộ đều là vì oan uổng mình.

"Như thế nào, Thất hoàng muội không nói? Người dám cho người nhìn vai trái người có bị thương hay không!" Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy thời điểm Bất Hối ra ngoài vai trái cứng ngắc, nhất định là bị thương.

"Trên vai trái Bản công chúa có thương tổn, nhưng đây là bị thích khách đâm bị thương." Không biết vì sao, trong lòng Bất Hối càng ngày càng phiền muộn, cảnh tượng này cùng cảnh tượng trong đầu từ từ kết hợp, dữ dội giống nhau, giương mắt nhìn Chiến Cảnh Thiên nhú mày, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Phượng Uyển Tuyết nghe vậy, đêm này trở thành là Bất Hối nói dối, nói tiếp: "Trên vai trái thích khách kia còn có một ấn ký Phượng Hoàng."

Thốt ra lời này, mắt Bất Hối lộ ra thần sắc không dám tin, người biết trên người nàng có ấn ký Phượng Hoàng chỉ có mình nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, Phượng Uyển Tuyết làm sao mà biết được?

Mà thời điểm nàng bị thương, căn bản không ai có thể nhìn đến, hơn nữa, thời điểm đối thuốc, cũng chỉ có một mình mình ở đây, hơn nữa lúc này Phượng Uyển Tuyết cùng Vân Yên đã xuất hiện bên ngoài.

Chiến Cảnh Thiên nghe những lời này, mày nhú lại càng sâu, nghi hoặc nhìn chăm chăm Vân Yên.

Nhìn thấy biểu tình của Bất Hối, Phượng Uyển Tuyết liền biết khẳng định là nàng, lập tức tiếp tục nói: "Chiến Vương, Bất Hối tuy là hoàng muội của ta, nhưng Bản công chúa vẫn không thể thiên vị nàng, bởi vì nàng——hủy dung Vân cô nương!"

Nói tới chỗ này, nàng đột nhiên đẩy Vân Yên vắn cúi đầu mang khăn che mặt ra, sau đó kéo cái khăn che mặt trên mặt nàng, trên dung nhan vốn tuyệt thế, liên tiếp bị hai đạo lỗ hổng phá hủy.

Khi nhìn vết đao kia, đã sắp nhìn đến xương cốt!

Tối hôm nay phát hiện thích khách, Phượng Uyển Tuyết cũng tưởng là Vân Yên làm, nhưng nhìn đến hai vết đao trên mặt nàng liền phủ nhận, không ai lại nhẫn tâm như thế, khắc lên trên mặt mình lỗ hổng sâu như vậy.

Hơn nữa Vân Yên là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, càng so với những người khác lại càng yêu quý dung mạo mình.

Bất Hối nhìn đến hai vết đao kia, trong lòng trầm xuống, xem ra hôm nay nàng có miệng cũng nói không rõ, khi nhìn liếc mắt nhìn ánh mắt Chiến Cảnh Thiên đặt ở trên người Vân Yên, chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

"Hoàng muội cũng đã nói muốn ở trên mặt Vân cô nương đâm chọc hai đao, thật sự là ngoan độc." Nhìn thấy bộ dáng Bất Hối sợ hãi, trong lòng Phượng Uyển Tuyết thập phần cao hứng, nàng chờ mong nhìn nàng bị Chiến Cảnh Thiên từ bỏ.

"Vương gia —— hu hu." Sau khi Vân Yên lộ ra dung mạo của nàng khóc càng hung, nhất là thời điểm phát hiện Chiến Cảnh Thiên nhìn nàng, lập tức lấy tay che vết thương trên mặt tại, không muốn để hân nhìn thấy nàng.

"Không phải ta, người tin sao?" Trí nhớ thống khổ giống thủy triều bùng lên, Bất Hối dùng hết khí lực toàn thân hướng Chiến Cảnh Thiên hỏi ra mấy chữ này, hai mắt gắt gao nhìn hân.

Hân, sẽ tin sao?

"Phong Thập Tam, không nghĩ tới người là nữ nhân ác độc như vậy, hôm nay ta mới nhìn rõ, Tiểu Nhu đơn thuần như thế, đối với người tốt như vậy, người cũng hạ thủ được."

"Phong Thập Tam, người biết rõ trong lòng ta yêu là người, đời này chỉ nguyện ý cưới một mình người, nhưng người như thế nào vẫn còn thương tổn Tiểu Nhu?"

"Phong Thập Tam, lễ cưới này chính người kết thúc đi, ta vĩnh viễn sẽ không cưới người."

"Phong Thập Tam, đời này chuyện ta hối hận nhất chính là yêu người."

.....

Một câu một câu chất vấn ép Bất Hối sắp không thở nổi, đó là trí nhớ kiếp trước của nàng, khi nàng vì hãn thoát ly tổ chức muốn an tâm làm thê tử hãn lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân.

Người nữ nhân kia là thanh mai trúc mã của hãn, hãn đối với nàng rất tốt, chính mình phi thường để ý, nhưng hãn mỗi lần đều nói, người hãn yêu là mình, tình cảm với Tiểu Nhu chỉ là muội muội, mình tuy khổ sở nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng hãn.

Nhưng, vào ngày các nàng kết hôn, Tiểu Nhu kia đầy người máu tươi xuất hiện.....

Toàn bộ chứng cứ đều chứng minh là mình làm, nhưng nàng thật sự cái gì cũng chưa làm, thời điểm kia cũng giống như hiện tại, chỉ nói ba chữ: "Không phải ta!"

Buồn cười, hãn làm sao có thể tin tưởng.

Một khắc hãn nhìn đến Tiểu Nhu kia liền lựa chọn tin Tiểu Nhu, không phải sao? Mình từ đầu đến cuối đều là người trong tổ chức, đều là người ác độc.

Nàng vì hãn hy sinh sinh mệnh rất nhiều huynh đệ mới đổi được kết quả thoát ly tổ chức, nhưng không nghĩ tới vẫn không đổi được tín nhiệm của hãn. Khi nam nhân kia thống khổ rời đi là lúc Tiểu Nhu tìm tới mình: "Phong Thập Tam, biết Lâm Phong chết như thế nào sao? Đều là bởi vì người, là nàng dùng mệnh của nàng đổi lấy tự do của người."

Đến một khắc kia mình mới biết được nguyên nhân chân chính Lâm Phong chết, mà kẻ chủ mưu toàn bộ phía sau màn cư nhiên là Tiểu Nhu, tuy cuối cùng giết nàng cùng nam nhân kia, nhưng toàn bộ cũng không thể quay đầu.

Một đoạn trí nhớ này, Bất Hối sống lại, mỗi tối đều mơ tới, mãi đến khi gặp Chiến Cảnh Thiên mộng kia mới biến mất, nàng cho rằng nàng đã sớm quên, không nghĩ tới lại vẫn nhớ rõ như vậy.

Đồng thời, cảnh tượng khi Phượng Bất Hối bị Hiên Viên Thần chỉ trích giết Phượng Uyển Tuyết cũng xuất hiện.....

Lại nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên đang nhìn chằm chằm Vân Yên, một khắc này, hãn cũng chọn tin tưởng Vân Yên phải không?

Thực buồn cười, nàng còn tưởng rằng bây giờ sẽ bất đồng.

Tự giễu xoay người, nước mắt cũng nhịn không được rơi xuống, từng bước một hướng về Chiêu Hoa, tâm cũng từng điểm từng điểm vỡ ra.....

"Bất Hối."

Sau khi Chiến Cảnh Thiên tiến cung, nghe Phượng Uyển Tuyết nói, còn có chuyện tối hôm nay, hãn cảm thấy có chỗ nào bị hãn bỏ quên, tìm được điểm này, nhất định có thể lấy lại trong sạch cho Bất Hối.

Khi thấy vết thương trên mặt Vân Yên, một đạo ánh sáng từ trong đầu xẹt qua, nhưng quá nhanh không bắt được, hãn vẫn đứng ở nơi đó suy nghĩ, không nghe được Bất Hối vừa nói.

Mãi đến khi thấy nàng đầy người đau thương kinh tởm, khí tức bị thương như thế, làm cho người ta sắp hít thở không thông.

Bất Hối đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không nghe được âm thanh bên ngoài, vào lúc này nàng rơi vào một cái ôm ấm áp, kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn đến vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên lo lắng nhìn mình.

"Ta tin tưởng, ta tin tưởng người....." Hãn rốt cục nghe được Vô Ảnh nhắc nhở bên cạnh, biết nàng vì sao biến thành như vậy, chẳng lẽ mình không đáng nàng tín nhiệm như thế sao?

Chiến Cảnh Thiên ở bên tai nàng không ngừng nói, khí tức vừa rồi của nàng làm cho hãn sợ hãi, giống như muốn bay đi, vẫn gặt gao ôm nàng, sợ hãn vừa buông tay nàng sẽ không thấy tăm hơi.

Ta tin tưởng người!

Trong đầu Bất Hối cũng chỉ còn lại một câu này của hãn, hãn thật sự tin tưởng mình sao?

"Người, thật sự tin tưởng?"

"Ừm....."

Chiến Cảnh Thiên không trả lời nàng, mà trực tiếp dụng môi che môi của nàng lại, mang theo trừng phạt, hung hăng hôn nàng.

Vừa hôn, Chiến Cảnh Thiên trực tiếp mang theo nàng bay ra khỏi hoàng cung, một đường chạy như điên, mãi đến Phượng Sơn mới dừng lại.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, ngồi ở thân cây kia, nhìn Phượng Thành lóe ra ngọn đèn dầu, cảm thụ được khí tức nữ nhân trong lòng từ từ bình tĩnh lại mới mở miệng nói: "Ta vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc có từng thật tình yêu ta? Ta đối với việc ngươi làm ngươi không nhìn ra sao? Ta không đáng tin nhiệm như thế sao?"

Tâm Bất Hối đã từ từ bình tĩnh lại, đau thương trên người đã không thấy nữa, toàn thân bao phủ vui sướng khi hắn nói tin nhiệm mình, nhưng không rõ hắn tại sao lại hỏi như vậy.

Nhìn nàng một cái, Chiến Cảnh Thiên bất đắc dĩ thở dài nói tiếp: "Biết vì sao ta cùng Hoàng huynh đều chán ghét nữ nhân không?"

Nghe vậy, Bất Hối lắc lắc đầu, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy cùng Tĩnh phi trước kia có quan hệ.

"Phụ Hoàng đã từng rất phong lưu, hậu cung giai lệ ba nghìn, nhưng hắn vẫn không thỏa mãn, một mực ngoài cung tìm kiếm mỹ nhân, mãi đến khi gặp mẫu phi. Khi đó mẫu phi được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có nam nhân mình yêu, nhưng lại bị phụ hoàng mạnh mẽ bắt vào cung, mẫu phi tiến cung, được Phụ Hoàng độc sủng, nhưng nàng cũng không vui vẻ."

"Nhưng theo ta dần dần lớn lên, tươi cười trên mặt nàng cũng dần dần nhiều hơn, lúc ấy ta không rõ vì cái gì, nhưng ta hiện tại đã hiểu, nhất định là nàng bị Phụ Hoàng cảm động, yêu Phụ Hoàng, cho nên mới vui vẻ. Nhưng Phụ Hoàng không hiểu, hắn cho rằng mẫu phi vẫn yêu nam nhân ngoài cung kia, vẫn đều đau thương, cảm thấy thực xin lỗi mẫu phi, bởi vậy, hắn càng thêm sủng mẫu phi."

"Tình yêu của hắn tuy làm cho mẫu phi càng ngày càng thích hắn, đồng thời cũng làm cho các phi tử khác trong cung ghen tị, rốt cục, các nàng trù hoạch một kế hoạch, để phụ hoàng cho rằng mẫu phi cùng nam tử trước kia yêu nhau kia tư thông. Ngày đó ta liền trốn ở trong phòng, nhìn mẫu phi một lần một lần giải thích nàng không làm như vậy, hơn nữa người nàng yêu là Phụ Hoàng, nhưng Phụ Hoàng không tin, hắn _____"

Nói tới đây, Chiến Cảnh Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận được bị thương trên người hắn, Bất Hối gắt gao ôm hắn, thật lâu sau, hắn mới tiếp tục nói.

"Giết mẫu phi!"

"Sau khi giết mẫu phi, hắn cũng như là nổi điên chạy ra ngoài, ta khóc leo đến bên người mẫu phi, không nghĩ tới nàng còn có một hơi, nàng nói với ta, không được hận Phụ Hoàng, Phụ Hoàng cũng là bị lừa gạt, hơn nữa nói cho ta biết, về sau có người trong lòng, nhất định phải toàn tâm toàn ý yêu nàng, tin tưởng nàng, bởi vì, tình yêu không chịu được nghi kỵ, tất cả hiểu lầm đều là thành lập trên cơ sở không tin nhiệm, chỉ có hai người tin nhiệm tình yêu mới có thể lâu dài."

"Về sau, Phụ Hoàng rốt cục điều tra ra chân tướng, hắn quỳ trước linh vị mẫu phi sám hối, ta đi đến trước mặt hắn, nói cho hắn lời mẫu phi nói trước khi lâm chung, hắn đột nhiên nở nụ cười, nói cho ta biết, về sau hắn không thể tiếp tục yêu ta, nói ta sau này làm một Hoàng Thượng tốt."

"Khi đó ta hận hắn, không để ý hắn, trực tiếp xuất cung, mãi đến ngày hôm sau trở về mới biết được đã xảy ra chuyện, Phụ Hoàng giết tất cả nữ nhân hậu cung cùng hài tử, sau đó hắn cũng tự sát. Trừ ta, Đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh ra, mọi người đều bị giết, mà nhị hoàng huynh cũng bị lưu đầy đến quan ngoại, bởi vì tất cả mọi người trong hậu cung đều tham dự vào việc thiết kế mẫu phi."

"Bởi vì chuyện này, ta thống hận vị trí kia, thống hận nữ nhân, nhưng nước không thể một ngày không có vua, hoàng tổ mẫu cho Đại hoàng huynh lên vị trí kia, ta lại đến ngoài cung."

Bất Hối không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên trước đây cư nhiên trải qua những thứ này, tận mắt nhìn thấy Phụ Hoàng mình giết mẫu phi mình, sau đó Phụ Hoàng cũng tự sát, nếu là mình không biết sống sót như thế nào, cùng so sánh với hắn, chuyện mình trải qua căn bản không tính là gì.

"Thực xin lỗi!"

Nàng rốt cục hiểu hẳn tại sao lại khổ sở, nàng không tin tưởng hẳn, vì sao phải yêu cầu hẳn tin mình?

Từ trước đến nay nàng vẫn cho là mình yêu hẳn, yêu đến khắc cốt ghi tâm, nhưng hiện tại vừa thấy, căn bản ngay cả một điểm hẳn yêu mình cũng so ra kém.

Đột nhiên nghĩ đến câu nói của Tĩnh phi kia: "Tình yêu chịu không được nghi kỵ, tất cả hiểu lầm đều thành lập trên cơ sở không tín nhiệm, chỉ có hai người tín nhiệm, tình yêu mới có thể lâu dài."

Nếu hai người không thể tín nhiệm, có phải liền không đủ yêu hay không.

Nàng đã từng trách nam nhân kia không tin tưởng mình, bây giờ nghĩ lại, lúc trước mình cũng không tin hẳn, không phải sao? Thời điểm phát sinh sự tình, chỉ muốn đến địa phương tệ nhất, trong lòng vẫn đều hoài nghi hẳn, xem ra khi đó chỉ là ham muốn cảm giác yên ổn hẳn mang đến cho mình.

Nàng thật cảm tạ nàng có thể gặp được Chiến Cảnh Thiên, nam nhân này từ đầu đến cuối đều yêu mình, tin tưởng mình, mình lại hoài nghi hẳn.

"Biết sai là được, về sau không được như vậy, cầu người thời điểm phát sinh chuyện gì cần thận nghĩ một chút, không cần nhanh như vậy liền từ bỏ ta."

"Thực xin lỗi, từ hôm nay trở đi, ta sẽ yêu người giống như người yêu ta, tin người, cho dù người giết ta, ta cũng tin tưởng người." Mắt Bất Hối đã khóc đến sưng lên, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình thật ích kỉ.

"Đứa ngốc, ta làm sao có thể giết người? Yêu người còn không kịp, hơn nữa, cũng không cần người yêu ta như vậy, chỉ cần ta yêu người là có thể, ta muốn cho người làm nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời. . . ."

Nước mắt không ngừng chảy xuống, gắt gao ôm chặt hẳn: "Chiến Cảnh Thiên, cưới ta được không!"

Chương 102: Kết cục của Phượng Uyển Tuyết, từ hôn

"Chiến Cảnh Thiên, cưới ta được không!" Trong lòng có chút khẩn trương, gương mặt nhìn hẩn về mặt ý cười, lại hỏi một lần.

Trong lòng Chiến Cảnh Thiên hiện tại đều vui vẻ nở hoa rồi, đợi nàng đồng ý gả cho mình thật không dễ dàng, trong lúc này quên trả lời.

Thấy hẩn không trả lời, trong lòng Bất Hối có chút xoắn xuýt, âm thầm khinh bỉ chính mình, người ta trước kia cầu hôn vì cái gì không gả, nếu không cũng sẽ không xấu hổ như vậy, nếu hẩn không cưới thì làm sao bây giờ?

Không cưới cũng gả!

Nam nhân tốt như vậy đi đâu tìm, cho dù mặt dày cũng phải gả.

"Cái này, đây là tặng cho người, lớn nhỏ người xem có thích hợp không?" Tiếp theo, nàng từ trong lòng lấy ra một cái nhẫn, đây là nàng mấy ngày nay làm, vốn muốn làm bằng ngọc, về sau thật sự mài không được liền đổi thành kim.

Trong hoàng cung mấy ngày nay, nàng mỗi ngày đều làm cái này, vừa lúc hiện tại lấy ra cầu hôn.

Thấy vậy, trong mắt Chiến Cảnh Thiên có chút sửng sờ, hẩn không nghĩ tới nàng còn có lễ vật đưa cho mình, đây là lần đầu tiên, mừng như điên nhận lấy, nhưng nàng lại không buông tay.

"Duỗi tay ra." Nhìn thấy hẩn thích, trong lòng nàng càng cao hứng.

Chiến Cảnh Thiên theo lời đem bàn tay ra ngoài, tiếp theo Bất Hối đem nhẫn đeo vào ngón áp út của hẩn, lớn nhỏ phù hợp.

"Từ nay về sau người liền là người của ta." Cho tới giờ khắc này, khoe miệng của nàng cao kiêu lên, tiếp nhận nhẫn của mình, cho dù là đồng ý mình cầu thân.

"Ừ, cả đời này, đời tiếp theo, đời đời kiếp kiếp, ta đều là người của người, người của ta, trái tim của ta, đều là của người, chỉ thuộc về một mình người!"

Lời này người khác nói Bất Hối không tin, nhưng Chiến Cảnh Thiên nói nàng tin.

Nàng tin tưởng, chỉ cần hẩn nói, đời sau nhất định có thể tìm được mình, bất quá mình cũng sẽ cố gắng tìm hẩn, các nàng muốn đời đời kiếp kiếp đều cùng một chỗ.

Đột nhiên nhớ tới truyền thuyết về nốt ruồi hình giọt lệ kia, nốt ruồi giọt lệ là bộ dáng nước mắt ngưng kết lại, là vì khi kiếp trước chết, vợ ôm hẩn khóc, nước mắt rơi xuống trên mặt do đó hình thành ấn ký, lấy này làm ký hiệu tam sinh gặp lại nhau.

Một khi người có nốt ruồi hình giọt lệ, gặp phải người mệnh trung chú định, bọn hẩn sẽ cả đời phân không ra, mãi đến khi thể xác và tinh thần mất đi. Mà hẩn cũng sẽ vì đối phương hoàn lại nước mắt kiếp trước! Nốt ruồi hình giọt lệ, ấn ký khắc trên đá tam sinh, chuyển thế đều không xóa mất dấu vết.

Nàng trọng sinh chính là vì gặp gỡ Chiến Cảnh Thiên, các nàng nhất định đời đời kiếp kiếp cũng không tách ra.

Ở trong lòng hẩn lại cọ xát, nhẹ nhàng cắn khoe môi của hẩn, không cam lòng hỏi: "Vậy người đã đáp ứng cưới ta, chúng ta khi nào thì thành thân?" Nàng hiện tại rất muốn lập tức gả cho hẩn, tuyên bố với toàn bộ thế giới, hẩn là nam nhân của nàng.

"Đợi xử trí xong những người Phượng Quốc này, sau đó chúng ta sẽ lập tức khởi hành trở lại Chiến Quốc, sau này trở về sẽ thành thân, lần này, người rút cuộc trốn không được" Chiến Cảnh Thiên biết, tuy nàng đối với Phượng Quốc cực kỳ hờ hững, nhưng Phượng Quốc thật gặp chuyện không may, nàng nhất định sẽ lo lắng, cho nên mau chóng đem vấn đề bên này xử lý tốt mới có thể an tâm trở về thành thân.

"Chiến Cảnh Thiên."

"Uh`m!"

"Người vì sao đối ta tốt như vậy?"

"Cảm động có phải không, muốn báo đáp ta như thế nào?"

"Chúng ta trở về sinh hài tử có được không?" Vốn thời điểm hần từ biên quan trở về đã muốn hạ gục hần, nhưng mấy ngày nay nhiều chuyện quá, bây giờ nghĩ lại, những chuyện này liên quan gì tới nàng.

Lần này nhất định phải tìm chỗ không người tới quấy rầy, nhất định sẽ ăn thịt hần.

Dùng râu vừa mới dài ra cọ xát trên mặt nàng, hần mới phát hiện, nữ nhân này so với hần còn gấp hơn, trước kia còn tưởng rằng nàng không có biện pháp giả cho chính mình, hiện tại xem ra, là thật sốt ruột, hần lần đầu tiên cảm thấy bộ dáng mình đẹp mắt cũng không tệ.

"Đợi đến khi chúng ta động phòng." Tuy hiện tại rất muốn nàng, bất quá hần không muốn không chịu trách nhiệm như thế, hần muốn để lần đầu tiên của bọn hần càng thêm hoàn mỹ, trước kia là vì nàng không muốn giả cho mình, cho nên mới muốn nàng, như vậy sẽ không chạy mất, nếu hiện tại đã xác định là người của mình, nhất định phải đợi thời khắc đẹp nhất kia.

Nghe vậy, Bất Hối vẻ mặt thất bại nhìn hần, hần không là vì sợ hãi đi? Nếu không là thẹn thùng?

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng muốn thất thân như thế nào khó như thế, nam nhân này không thể ích kỷ một chút sao?

"Cứ như vậy gấp gáp muốn lên giường của ta?" Chiến Cảnh Thiên buồn cười nhìn nàng, lại xác định nữ nhân này thực vội.

Bất Hối lườm hần một cái, đã sớm leo lên có được hay không, nhưng chỉ bò lên giường thì có lợi ích gì, nàng muốn không chỉ đơn thuần là ôm nhau ngủ!

.....

Cảm giác cởi bỏ khúc mắc thật tốt, đêm nay hai người không trở lại hoàng cung, cũng không trở lại phủ công chúa, liền một mực ngồi trên cây như vậy, nói lời tâm tình, nói chuyện tương lai.

Nghĩ đến về sau sẽ trở thành nữ nhân của hần, mang thêm dòng họ của hần, vì hần sinh hài tử, sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chẳng bao lâu sau, những thứ này đều bị nàng chẳng thèm ngó tới, hiện tại lại chú ý như thế.

"Đúng rồi, người có biết chuyện đêm nay là ai làm không?" Bất Hối đột nhiên nghĩ đến, vẻ mặt nghi hoặc lúc ấy của Chiến Cảnh Thiên, nhất định là có manh mối.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên mày lại nhú lại: "Nếu đoán không sai, hần là người của thiên hạ đệ nhất trang." Chỉ có bọn hần mới có thực lực này, cư nhiên có thể giết A Thanh cùng A Hải.

Nói đến thiên hạ đệ nhất trang, trong đầu Bất Hối đột nhiên xuất hiện một người, nhớ lúc còn ở Chiến Quốc nàng cùng Bách Lý Hề lên núi săn thú, trên đường về gặp một người bị đuổi giết, lúc ấy người bị đuổi giết chính là trang chủ thiên hạ đệ nhất trang Kỳ Vân.

Lúc ấy Kỳ Vân bị hạ được, bị một đám cao thủ vây công, khi đó nàng cũng là nghe được tên tuổi thiên hạ đệ nhất trang mới cứu hần, còn cho hần một khối thẻ bài của mình.

"Đừng lo lắng, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra ra." Chiến Cảnh Thiên còn tưởng nàng lo lắng, nhẹ giọng an ủi.

"Vân Yên cùng thiên hạ đệ nhất trang có quan hệ gì?" Bất Hối vừa đoán liền biết chuyện này cùng Vân Yên nhất định có quan hệ, nhưng kỳ quái nhất là ấn ký Phượng Hoàng trên thân mình là như thế nào tiết lộ ra ngoài? Đây chính là vừa mới xuất hiện.

"Vân Yên là người thiên hạ đệ nhất trang, hơn nữa, thiên hạ đệ nhất trang cùng ấn tộc có quan hệ." Ấn tộc vẫn đều là địa phương thập phần thần bí, trong hoàng cung tuy có ghi lại ấn tộc, nhưng rất ít.

Ấn tộc?

Nghe xong Bất Hối càng thêm nghi hoặc, nàng xem quá rất nhiều ghi chép, đều chỉ ghi lại là có sáu quốc gia tạo thành thế giới này? Như thế nào còn có Ấn tộc.

"Đây là một địa phương thập phần thần bí, đến nay không ai biết Ấn tộc ở nơi nào, mà người nơi đó cũng chưa từng lộ diện, chỉ là tại mười bốn năm trước, Ấn tộc đột nhiên xuất hiện tại Phượng Quốc, về sau đều đã biến mất. Có lời đồn nói thiên hạ đệ nhất trang chính là Ấn tộc, cũng có lời đồn nói, thiên hạ đệ nhất trang chỉ là một tiểu bộ lạc bên ngoài của Ấn tộc mà thôi."

Dừng một chút, Chiến Cảnh Thiên mới tiếp tục nói: "Bất luận nói như thế nào, Ấn tộc đều vô cùng

cường đại, cho dù là thiên hạ đệ nhất trang đều có thể vượt qua một tiểu quốc." Đây cũng là địa phương hân lo lắng nhất, không biết Ấn tộc xuất hiện lúc nào, có thể đem thiên hạ này quấy đến càng loạn hay không.

Nghe hẳn nói xong, Bất Hối mới biết được, mình đối với thế giới này vẫn là hiểu biết quá ít.

"Ta sẽ bồi bên cạnh ngươi."

Trong mắt Bất Hối hiện lên một tia ám mang, nếu đối phương cường đại, như thế nàng liền muốn làm ra gì đó càng cường đại hơn, đợi trở lại Chiến quốc, tìm địa phương thành lập một xưởng chế tạo vũ khí, cũng không tin những người đó bom nổ không chết.

.....

Trời từ từ sáng lên, hướng phương hướng Phượng Hồ xem qua, mặt trời một vòng màu đỏ từ chân trời nhảy ra, đem toàn bộ đều nhuộm thành màu đỏ.

Hai người xem mặt trời mọc xong liền trực tiếp trở lại phủ công chúa, cũng không đến hoàng cung, bên kia có Vô Ảnh, bọn hắn đều có thể yên tâm.

Trở lại phủ công chúa, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích lập tức vây quanh, chuyện trong cung đều nghe nói, vô cùng lo lắng Bất Hối xảy ra chuyện gì, nhìn thấy hai người vẻ mặt ý cười trở về mới yên tâm.

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Phượng Yêu đi đến bên cạnh Bất Hối, vụng trộm nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, chuyện đêm qua hiện tại đã truyền khắp Phượng Quốc ồn ào huyên náo.

Hộ Quốc Công Chúa ám sát vị hôn thê của Chiến Vương gia, hủy dung người này, bị Chiến Vương vứt bỏ, hai người rạn nứt.

"Không có việc gì, còn các ngươi, thương tổn như thế nào, có nghiêm trọng không?" Bất Hối nghe được Chiến Cảnh Thiên đem chuyện ngoài cung nói một lần, đối với các nàng cũng là lo lắng.

Nhìn thấy thần sắc Bất Hối chưa biến, ngược lại cùng Chiến Cảnh Thiên càng thêm thân mật, Phượng Yêu mới yên lòng, xem ra những lời đồn bên ngoài này đều là cố ý bôi nhọ tiểu thư cùng Vương gia.

"Chúng ta không việc gì, chỉ là một chút vết thương nhẹ, đã trị lành."

Nghe được các nàng vô sự, Bất Hối an tâm lại, một đêm này không ngủ, hiện tại có chút mệt mỏi, liền cùng Chiến Cảnh Thiên trở về phòng ngủ.

Đợi Bất Hối tỉnh lại Chiến Cảnh Thiên đã không thấy nữa, suy nghĩ liền biết hẳn đâu, vừa muốn tiến cung tìm hắn, hắn liền trở lại.

"Sự tình đã điều tra xong, đêm qua Vô Ảnh ở ngoài thành tìm được một khối thi thể, trên vai trái bị thương, đồng thời y phục cũng bị tổn hại, có thể rõ ràng nhìn đến ấn ký Phượng Hoàng phía trên, cái kia bất quá là lấy mực vẽ lên, mang vào cung cho Cấp Phượng Uyển Tuyết nhận dạng, nàng nói đó là người thích khách ám sát nàng, bởi vì kiếm của nàng cùng người khác bất đồng, là cùng ám khí hợp cùng một chỗ, cho nên bên cạnh vết thương kia còn có một vết thương khác."

Chiến Cảnh Thiên cảm thấy chuyện này hiển nhiên đối phương cũng không dự đoán được, bọn hắn đem thi thể ném tới ngoài thành, mục đích chính là muốn để người tìm thấy, xem như vậy, khẳng định là muốn nói Bất Hối tìm thể thân muốn thoát tội, nhưng hiện tại lại bởi vì bí mật trên kiếm của Phượng Uyển Tuyết làm hỏng.

"Vân Yên, ta để cho nàng ly khai, thực xin lỗi, để ngươi chịu ủy khuất." Chiến Cảnh Thiên biết, chuyện này cùng Vân Yên nhất định có quan hệ, nhưng vẫn thả nàng, coi như là hồi báo ân cứu mạng lúc trước, hi vọng nàng tự giải quyết cho tốt, nếu có lần sau, nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.

Bất Hối đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, đi thì đi thôi, cũng hi vọng nàng vĩnh viễn không trở lại.

Mà chuyện này cũng không nhất định là nàng làm, bởi vì không có một nữ nhân vì hãm hại người khác lại hủy dung mình, thương tổn trên mặt nàng thập phần nghiêm trọng, có lẽ sau này sẽ không khôi phục được, nhìn cách nàng thích Chiến Cảnh Thiên là tuyệt đối sẽ không phá hoại bộ dáng mình.

Bởi vì nàng muốn Chiến Cảnh Thiên còn có thể thích nàng, xem ra chuyện này đều là thiên hạ đệ nhất trang làm, càng có thể là âm mưu của Ấn tộc, cũng không biết mục đích của bọn hắn là cái gì.

Thời điểm buổi tối Bất Hối lại tiến cung, Phượng Kinh Thiên vẫn hôn mê, trong cung đã xảy ra

chuyện lớn như vậy hãn cư nhiên không biết.

Chiến Cảnh Thiên lần này cũng vào cung, để bảo hộ bên người nàng.

Bất Hối quyết định gả cho Chiến Cảnh Thiên, nàng liền muốn mau chóng từ hôn, khối tìn vật Hiên Viên Thần đưa kia ở trên người Phượng Uyển Tuyết, đây là lần nàng đến tắm điện Phượng Uyển Tuyết nhìn thấy.

Biết Phượng Uyển Tuyết trộm miếng tìn vật này, nhất định là muốn để chính mình gả cho Hiên Viên Thần, mà hiện tại biết mình muốn từ hôn vẫn không lấy ra, nàng còn có mục đích khác, cho nên Bất Hối liền làm một cái giếng hết, thời điểm buổi tối trao đổi với cái của Phượng Uyển Tuyết.

*

"Thái tử, đã đã điều tra xong, Lục công chúa không phải người chúng ta muốn tìm, hình xăm trên vai nàng không có biến hóa." Vô Tâm cau mày hướng Hiên Viên Thần bẩm báo, không nghĩ tới bọn hãn nhiều năm như vậy đều bị Phượng Uyển Tuyết lừa gạt.

Bành!

Hiên Viên Thần một chưởng đánh về phía một cây đại thụ ngoài cửa, cây đại thụ một người ôm không hết cứ như thế bị đánh thành hai đoạn, có thể thấy được nội khí trong lòng hãn lớn bao nhiêu.

Vì nữ nhân này, hãn không tiếc cùng vị hôn thê của mình hồi hôn, nhưng, nàng cư nhiên lừa gạt mình nhiều năm như vậy.

Nghĩ lại trước đây đã từng hỏi về chuyện hình xăm trên vai nàng, nàng nói, đó là bớt của nàng, từ nhỏ liền có, còn có thể theo niên kỷ to lên.

Chết tiệt!

Lúc trước làm sao có thể tin tưởng nàng là người kia.

Về người mang ấn ký này hãn tìm thật lâu, biết là trên người một trong những nữ nhi của Phượng Kinh Thiên, nhưng trừ trên người Phượng Uyển Tuyết, trên người người nào đều không có, cho nên mới khẳng định là nàng.

Vô Tâm đương nhiên biết Hiên Viên Thần tức cái gì, hãn hiện tại cũng muốn đi giết nữ nhân kia, chỉ cần Thái Tử ra lệnh một tiếng, hãn lập tức tiến cung.

"Thái Tử, nàng ——"

"Thái tử, Lục công chúa sai người đưa tới một phong thư."

Thời điểm Vô Tâm muốn hỏi Hiên Viên Thần xử trí Phượng Uyển Tuyết như thế nào, quản gia từ ngoài cửa đi đến, cung kính đưa qua một phong mật hàm.

Nghe vậy, Hiên Viên Thần hừ lạnh một tiếng, hãn còn chưa tìm nàng tính sổ, cư nhiên đưa lên cửa.

"Thần, trên tay ta có thứ người muốn tìm, còn có tìn vật người đưa cho Thất hoàng muội, ta tại Bát Tiên Lô chờ người."

Chỉ có mấy chữ ngắn ngủn, liếc thấy, trên mặt Hiên Viên Thần tất cả sát ý, cư nhiên còn tiếp tục lừa gạt hãn nói có thứ hãn muốn tìm, nữ nhân này thật sự đáng chết.

Bất quá khi thấy có tìn vật hãn đưa cho Bất Hối, này cũng làm cho hãn động tâm, hãn biết tìn vật kia bị mất trong cung, cho nên Bất Hối không có biện pháp từ hôn, hãn tin tưởng tìn vật này ở chỗ Phượng Uyển Tuyết, nếu mình lấy được tìn vật này, có phải nàng liền vĩnh viễn không có biện pháp từ hôn hay không?

Nghĩ tới đây, hãn đứng dậy, quyết định tự mình đi một chuyến.

*

Trong phòng Bát Tiên Lô, Phượng Uyển Tuyết ăn mặc trang điểm xinh đẹp, vì sợ Hiên Viên Thần nhìn ra nàng mang mặt nạ da người, cố ý bôi rất nhiều phấn, không yên ngồi ở ghế mân côi, có chút khẩn trương chuyện sắp xảy ra.

Trong phương thuốc Liên cô cho nàng trị liệu vết thương trên mặt, lại một vị cư nhiên là máu Hiên Viên Thần, tuy không cần nhiều, nhưng nếu nàng đi tìm hãn trực tiếp muốn, nhất định sẽ không cho nàng.

Huống hồ nếu hãn hỏi mình làm gì, cũng không thể nói là trị vết thương trên mặt?

Cũng muốn quá ám sát, nhưng nàng đã từng gặp chuyện Hiên Viên Thần bị nhiều Hắc y nhân ám sát như vậy còn có thể bình yên vô sự trở về, cho nên việc này cũng không được.

Như thế hiện tại chỉ có một con đường, liền hạ được hắn, xuyên được!

Chờ hắn trúng xuyên được, nàng sẽ giao mình cho hắn, khi đó các nàng liền là người một nhà, khẳng định sẽ cho mình chút máu. Hơn nữa, như vậy hắn khẳng định sẽ lấy mình, tuy chưa thành thân đã làm chuyện này đối với khuê dự không tốt, nhưng nàng đã không có lựa chọn khác.

Mặt mình hiện tại hủy dung, Hiên Viên Thần lại đối Bất Hối động tình, rất có khả năng kết quả mình là công dã tràng, cái gì cũng không có.

Trong tay nắm thật chặt miếng huyết ngọc điêu khắc thành ngọc bội kia, đây là nàng từ nhỏ mua lại trong tay thái giám, tiểu thái giám, cung nữ trong cung thường xuyên trộm vài thứ, mấy năm nay nàng mua không ít.

Hình dáng tấm ngọc bội này, Bất Hối đã từng nói với Phượng Uyển Tuyết, cho nên nàng mới có thể lập tức nhận ra. Lúc ấy giữ lại tấm ngọc bội này chính là nghĩ có một ngày có thể cho Bất Hối không thể gả cho Hiên Viên Thần, không nghĩ tới các nàng quả nhiên không thành thân, hôm nay còn có tác dụng này.

Lại hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, nàng đã ở đây nửa canh giờ, hắn không là không đến đây đi?

Ngâm lắc lắc đầu, Hiên Viên Thần đã từng tìm đồ như vậy đối với hắn rất quan trọng, hắn sẽ không không cần, mà tấm ngọc bội trong tay này hắn cũng muốn muốn.

Lại qua một phút đồng hồ thời gian, Hiên Viên Thần còn chưa tới, trên trán Phượng Uyển Tuyết đều gấp đến chảy mồ hôi, vì có thể để Hiên Viên Thần cười mình, nàng đã tìm rất nhiều người đến bắt kẻ thông dâm, nếu những người đó đến trước thì làm sao bây giờ?

Cốc cốc!

Rốt cục, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Phượng Uyển Tuyết lập tức đi mở cửa, quả nhiên là Hiên Viên Thần đến.

"Thần, người đã đến rồi, trời bên ngoài rất nóng, nhanh tới uống nước ô mai giải nhiệt." Lo lắng trên mặt Phượng Uyển Tuyết cũng không thấy, hiện tại đây mặt đều là thần sắc quan tâm, đồng thời vẫn nhìn nước ô mai trong tay.

Hiên Viên Thần nhìn nước ô mai cũng không tiếp nhận, nhìn bộ dáng Phượng Uyển Tuyết để ý như thế, nhất định là bên trong bỏ thêm cái gì, cho nên trực tiếp đi tới ghế tựa: "Vật Bản thái tử muốn đầu?"

Thấy hắn không uống, trong lòng Phượng Uyển Tuyết bắt đầu khẩn trương, nước ô mai cầm trong tay đều là mồ hôi lạnh, nếu hắn không uống thì làm sao bây giờ?

"Người xem, ngọc bội ở nơi này, người trước đêm này uống vào, đây chính là người ta tự mình làm." Phượng Uyển Tuyết vẻ mặt hờn dỗi đi qua, sau đó đưa nước ô mai trong tay tới, đồng thời còn khoát khoát ngọc bội trong tay.

Lúc này ngoài cửa sổ hiện lên một đạo nhân ảnh, là Vô Tâm, đối với Hiên Viên Thần gật gật đầu, chứng minh nước ô mai không có vấn đề.

Hiên Viên Thần thấy rõ, sau đó nhìn thoáng qua ngọc bội kia, quả nhiên là tín vật mình đưa cho Bất Hối, lập tức tiếp nhận nước ô mai trong tay Phượng Uyển Tuyết.

Khi thấy hắn uống xong, trong lòng Phượng Uyển Tuyết vui vẻ, lại rót cho Hiên Viên Thần một chén, đồng thời chính nàng cũng uống hai chén, như vậy sau này nàng có thể nói là người khác hạ được.

Thời gian từ từ qua đi, Phượng Uyển Tuyết chỉ cảm thấy trên người khô nóng khó chịu, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt trong người, không tự giác cởi bỏ quần áo, dù sao lát nữa hai người cũng sẽ làm chuyện kia, cho nên cũng không kiêng kị.

Một kiện y phục cởi ra, lại một kiện y phục cởi xuống, sau cùng trên người chỉ mặc một cái yếm, cả vườn xuân sắc đều lộ ra.

Lúc này ý thức của nàng vẫn thanh tỉnh, nhìn đến Hiên Viên Thần ngồi ở chỗ kia uống nước ô mai thập phần nghi hoặc, vì sao hắn một điểm phản ứng cũng không có?

"Lục công chúa, hiện tại có thể đưa tín vật cho ta chứ?" Để cái chén trong tay xuống, Hiên Viên Thần

không nhanh không chậm nói.

Phượng Uyên Tuyết rút cuộc không kiên trì nổi, đứng dậy đi về phía Hiên Viên Thần, trong tay cầm ngọc bội, người cũng đi lên: "Thần, người không nóng sao, muốn ta giúp người cởi quần áo hay không."

Nhìn thấy Phượng Uyên Tuyết dựa qua đây, trong lòng Hiên Viên Thần thập phần ghê tởm, thân thủ túm lấy ngọc bội trong tay nàng, người lại né tránh, ngay cái góc áo cũng không để cho nàng đụng tới.

Nhưng ngay khi hắn cầm ngọc bội trong tay, sắc mặt càng thêm đen, này căn bản không phải là khối hắc đưa cho Bát Hối kia.

Tuy hai khối ngọc bội nhìn không sai biệt lắm, nhưng ở chính giữa miếng kia có huyền cơ, nhưng cái này cái gì đều không có.

Bốp!

Ngọc bội hung hăng nện trên mặt đất, rơi đập nát, cũng không quay đầu lại bỏ đi, tin tưởng trò hay lập tức liền muốn lên sân khấu.

Sau khi Hiên Viên Thần rời khỏi, Bát Tiên Lâu lại có thêm mấy nam tử, vừa thấy liền là khát cái bên đường, quần áo thối nát, đầy người dơ bẩn.

Mấy khát cái này tâm tình không tệ, trong mắt mang theo ý cười, hôm nay lại có người muốn mời bọn hắn đến Bát Tiên Lâu ăn một bữa cơm, đây là thịt trên trời rơi xuống! Đầy mặt hưng phấn tiến vào, tiểu nhị lập tức nhiệt tình chiêu đãi, điều này làm cho bọn hắn đặc biệt có mặt mũi, trước đây ngay cả cửa Bát Tiên Lâu cũng không thể tiếp sát.

Chờ bọn hắn mở cửa đi vào, lập tức liền ngậy đại.

Không phải nói mời bọn hắn ăn cơm sao? Vì sao ngay cả một món ăn cũng không có?

Mà phòng trong chỉ có một mỹ nhân không một mảnh vải?

Đối với bọn hắn mà nói, đây so với một bàn mỹ vị càng thêm có lực hấp dẫn.

Bất quá bọn hắn cũng không phải ngốc tử, nào có chuyện tốt như vậy rơi trên đầu bọn họ, thường thường loại này đều là cạm bẫy, cho nên cước bộ chần chờ đứng ở cửa, nhưng ánh mắt vẫn tham lam nhìn Phượng Uyên Tuyết, cho dù phải rời khỏi cũng phải nhìn đủ.

Phượng Uyên Tuyết cảm giác thân thể của nàng sắp nổ tung, miệng khô lưỡi đắng, nhưng ý thức lại thanh tỉnh, nàng rất rõ nếu hiện tại ra ngoài, hậu quả là cái gì, cho nên vẫn đợi tại trong phòng, ý đồ có thể nhẫn nại qua.

Mà khi cửa phòng mở ra, thời điểm nhìn đến mấy khát cái kia, nàng rút cuộc không chịu đựng nổi, trực tiếp lao đến.

Đột nhiên mát mẻ àm cho nàng vô cùng thoải mái, tuy trong lòng minh bạch, nhưng căn bản là không khống chế nổi thân thể của mình.

Những khát cái này vừa muốn ly khai lại bị Phượng Uyên Tuyết kéo vào, khi thân thể tuyết trắng kia vừa tựa vào, lý trí gì đều không có.

Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!

Thượng một mỹ nhân như vậy, cho dù chết cũng cam nguyện, tiếp theo không áp lực, còn lại chỉ có chen lẫn, lúc này thanh âm làm cho người ta cảm thấy thẹn từ trong phòng tràn ra.

Cửa Bát Tiên Lâu tiến vào mấy người quần áo hoa lệ, xem khí thế kia khẳng định không phải người bình thường, tiểu nhị khẩn trương nhiệt tình tiếp đón.

Mấy người này vừa chạm mặt, trong mắt đều hiện lên một tia đen tối, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Thất muội, người như thế nào cũng đến đây?" Phượng Uyên Nhan nhìn đến Bát Hối, lập tức nhiệt tình đi tới, lôi kéo tay nàng nghi ngờ hỏi, đồng thời cũng rất kỳ quái cư nhiên thấy được mấy vị công chúa khác.

Bát Hối vừa thấy, mấy vị công chúa tại Phượng Quốc này đều đã đến đông đủ, Phượng Uyên Tình, Phượng Uyên Nhan, Phượng Uyên Đình, còn có Phượng Kinh Thương đều ở đây, xem ra đều là Phượng Uyên Tuyết mời đến.

Hôm nay nàng đột nhiên nhận được thư mời của Phượng Uyên Tuyết, bảo là muốn mời nàng đến Bát

Tiên Lôu ăn cơm, là về tín vật Hiên Viên Thần cho nàng, nói mình nhất định phải tới.

Kỳ thật tín vật kia nàng hai ngày trước liền sai người đổi lại, không biết Phượng Uyển Tuyết hôm nay làm sao có thể đột nhiên nhắc tới, nhưng vẫn quyết định qua nhìn xem, không nghĩ tới thấy được vài vị kia.

Phượng Uyển Tình cùng Phượng Kinh Thương liếc mắt một cái, các nàng cũng là được Phượng Uyển Tuyết mời tới, nói là chuyện về ngôi vị hoàng đế, Phượng Uyển Nhan cùng Phượng Uyển Đình cũng như vậy, hiện tại vừa thấy, mơ hồ đoán được đây là ý đồ của Phượng Uyển Tuyết.

"Ta nghĩ, mục đích của ta cùng Nhị tỷ là như nhau." Trong mấy người này, Bất Hối cùng Phượng Uyển Nhan là thân cận nhất, cho nên cười đối nàng nói.

"Ta tìm người trong Bát Tiên các." Phượng Uyển Tình nhìn đám người Bất Hối liếc mắt một cái, đối với tiểu nhị vừa rồi nói.

Bát tiên các là gian phòng tốt nhất trong Bát Tiên Lôu, không phải người nào cũng có thể bao, tiểu nhị kia vừa nghe, trong mắt có chút hoang mang, Bát Tiên các kia rốt cuộc là ai? Như thế nào nhiều người đến tìm nàng như vậy.

Buổi sáng hôm nay, một nữ tử đến đây mang theo khăn che mặt, vừa ra tay liền bao cả lầu trên, nói là muốn mở tiệc chiêu đãi khách nhân, không muốn có người quấy rầy, chỉ cần người tới tìm nàng liền mang tới Bát Tiên các.

Nhưng nữ nhân kia đi vào cho tới trưa cũng không thấy gọi món ăn, vốn là đi vào một nam tử, nam tử kia lại đi rồi đi vào một đám khách cái, hiện tại lại là những người này, quả thật kỳ quái, bất quá kỳ quái như thế nào cũng không liên quan tới hắn, hắn chỉ muốn mang người theo là được, có thể được thưởng rất nhiều bạc.

"Mấy vị khách quan trên lầu, thỉnh."

Nghe được mấy người này đều nói tới Bát Tiên các, tiểu nhị vẻ mặt ý cười dẫn bọn hắn trên lầu.

Hôm nay lầu trên đều bị Phượng Uyển Tuyết bao, cũng không người khác, cho nên có vẻ rất an tĩnh, nhưng an tĩnh này lại không hài hòa với thanh âm phát ra.

Vừa nghe thanh âm này, trên mặt mấy người nổi lên vẻ giận dữ, Phượng Uyển Tuyết đây là ý tứ gì?

Tiểu nhị kia nghe thế trên mặt biến sắc, hắn biết trong phòng hiện tại là người nào, trừ vị nữ tử thần bí kia ra, vừa rồi chỉ có mấy khách cái đi lên, này.

Làm cho hắn hoảng sợ là mấy người này cũng là tìm vị nữ tử kia, hắn không các nàng đều có cái gì đặc biệt mê đi? Lập tức khẩn trương xoay người xuống lầu, xem mặc các nàng đều không phải người bình thường, làm không tốt liền rước họa vào thân.

Nghe được thanh âm hoan ái trong phòng, Phượng Uyển Tình cũng nhìn không được, một cước đá văng cửa phòng ra, sau đó, cảnh tượng trong phòng liền bại lộ trước mặt các nàng.

Này ——

Mấy khách cái trong phòng kia cảm giác lần này thật sự là so với thần tiên lại vẫn sáng, đang hưng phấn, không nghĩ tới cửa lại bị đá văng ra, lúc này đều ngừng lại, nhưng Phượng Uyển Tuyết cũng không để ý, cái loại tuyệt mỹ này làm nàng quên tất cả toàn bộ, một khắc cũng không muốn dừng lại.

"Uh`m. Mau, tới nhanh." Khẩn cầu duyên đáng gọi to từ trong miệng nàng tràn ra, tuyệt không cảm thấy thẹn.

Khất cái kia nhìn thấy ngoài cửa nhiều người như vậy, mặt mũi trắng bệch, chân run lên liền xui lơ trên mặt đất, hiện tại bị Phượng Uyển Tuyết đột nhiên hợp lại như vậy, theo bản năng ngăn lại, nhưng lại ngoài ý muốn đổ lên một người khác.

Mấy người hiện tại đều cùng một chỗ, này giật mình lập tức náo nhiệt, cũng không biết là ai chạm vào mặt Phượng Uyển Tuyết.

A!

Chỉ thấy vừa chạm vào, một lớp da rớt xuống, dọa nhanh ném ra ngoài, cũng không để ý y phục trên người còn chưa mặc, trực tiếp từ cửa sổ lộn ra ngoài.

Bùm!

Hung hăng nện ở trên mặt đất, từ nơi cao như vậy ngã xuống, không chết cũng bị thương nặng. Mà những người khác theo bản năng nhìn về phía Phượng Uyển Tuyết.

A.

Lần này hoảng sợ so với vừa rồi càng sâu, kia đâu phải tiên nữ vừa rồi, so với quỷ đều dọa người, cả mặt sưng đỏ, gồ ghề, còn có rất nhiều vết thương hung dữ làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Bất Hối ở ngoài cửa cũng là hoảng sợ, nàng biết Phượng Uyển Tuyết hủ dung, nhưng không nghiêm trọng như hiện tại, xem ra người nọ dùng cũng là có thể ăn mòn da thịt.

Bá!

Đối với kinh biến này, Bất Hối cùng Phượng Kinh Thương đồng thời xuất thủ, giết hết những khất cái trong phòng, bọn hắc hăng định không thể sống.

Phượng Uyển Tuyết ý thức kỳ thật vẫn thanh tỉnh, vừa rồi là bị cảm giác trên người mất đi, hiện tại người cũng dần dần tỉnh lại, được lực cũng không sai biệt lắm rút đi. Từ mắt chảy hai hàng huyết lệ, toàn bộ nàng đương nhiên biết là ai làm, không nghĩ tới mình lại rơi vào kết cục như vậy.

Nhìn những người trước mắt, đều là chính nàng tìm tới, thật sự là tự tạo nghiệt không thể sống.

Nàng giống như không còn cảm thấy then, vùng vẫy từ trên mặt đất bò lên, giờ khắc này nàng rất hận, hận những cái này từng mang đến cho nàng sung sướng quyền lợi cùng tiền tài, nếu nàng chỉ là nữ nhi của một gia đình bình thường, có phải sẽ không có kết cục này hay không?

"Ta hận các ngươi, nguyên rủa các ngươi đều không có kết cục tốt, ha ha."

Dứt lời, trực tiếp lao tới vách tường, máu tươi từ trán nàng chảy xuống, rơi xuống trên đất cũng không nhúc nhích.

Nhìn thấy kết cục của nàng, trong lòng Bất Hối cũng không có đồng tình gì, này toàn bộ đều là nàng tự chuốc lấy, nếu không phải nàng muốn tính kế người khác trước, làm sao có thể đem chính mình đẩy vào? Lại có một điểm, nàng đến chết cũng không tỉnh ngộ, chỉ hy vọng nàng kiếp sau có thể đầu thai vào một người trong sạch.

Phượng Uyển Nhan là người thiện lương nhất trong này, tuy quan hệ cùng Phượng Uyển Tuyết không tốt lắm, nhưng nói như thế nào cũng là muội muội mình, nàng không biết Phượng Uyển Tuyết từng làm cái gì, nhào vào trên người Bất Hối khóc lên.

Sau khi Phượng Uyển Tuyết chết, khóe miệng Phượng Uyển Tình gợi lên một tia cười lạnh, chết mới tốt, như vậy liền không có người cùng nàng tranh ngôi vị hoàng đế, cao hứng nhất là mặt nàng cư nhiên cũng bị hủ dung, nàng chẳng những không buồn, ngược lại lại cực kỳ hưng phấn.

Phượng Kinh Thương cùng Phượng Uyển Đình cái gì cũng chưa nói, tiếp theo vài người đều xoay người rời đi, sau cùng Bất Hối nhìn nàng thật sự đáng thương, tìm người mặc quần áo tử tế an táng cho nàng, mặc kệ nàng có tỉnh ngộ hay không, khẳng định là không hi vọng được chôn cất trong hoàng lăng.

Đối với kết cục của Phượng Uyển Tuyết, Bất Hối đại khái có thể đoán được là ai làm, bởi vì nàng trên mặt đất thấy được mảnh nhỏ của miếng ngọc bội giả kia, xem ra nàng cũng nên đi từ hôn.

*

Một ngày thời gian rất nhanh liền qua, Bất Hối cho người ta mời Hiên Viên Thần tới.

Thời điểm Hiên Viên Thần nhận được tin tức, trong mắt xuất hiện một tia kinh hi, đây là lần đầu tiên nàng tìm mình.

Hiện tại trong Phượng Thành lưu truyền chuyện Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên rạn nứt, xem ra rất có khả năng không phải tin đồn vô căn cứ.

"Hiên Viên thái tử mời ngồi!"

Lần này Bất Hối đối Hiên Viên Thần cũng không lãnh ngôn, cảnh này khiến trong lòng Hiên Viên Thần lại càng mừng như điên.

"Không biết Bất Hối tìm Bản thái tử đến làm cái gì?" Tuy trong lòng cao hứng, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nghe được xưng hô của hắc, Bất Hối nhú nhú mày, các nàng cũng không có quan hệ thân mật như

thế?

Nhưng hôm nay không phải thời điểm nói chuyện này, lập tức nói tiếp: "Bản công chúa hôm nay muốn tìm Hiên Viên thái tử đến từ hôn, tín vật Bản công chúa tặng cho người cũng sớm đã trả lại cho nên hiện tại Bản công chúa cũng trả lại tín vật cho người, chúng ta ký lên cái này, về sau hôn sự mỗi người không liên quan gì."

Dứt lời, Bất Hối lấy ra một phần hiệp ước, đưa tới trước mặt Hiên Viên Thần.

Nghe vậy, trong mắt Hiên Viên Thần đều là thần sắc không dám tin, không phải giải hòa sao? Như thế nào biến thành từ hôn?

Khi thấy ngọc bội trong tay Bất Hối, trong mắt hiện lên một đạo ám mang, thì ra ngọc bội đã sớm bị nàng lấy đến, xem ra Phượng Uyển Tuyết đến chết cũng không biết trong tay nàng kia là giả.

Cúi đầu nhìn thư từ hôn trên bàn, trong lòng càng thêm phiền muộn, giương mắt nhìn nàng: "Nếu người thu hồi những thứ này, Bản thái tử có thể không nhắc chuyện cũ, người vẫn là Thái Tử Phi của Bản thái tử, tương lai Bản thái tử đăng cơ, người chính là hoàng hậu."

Bất Hối nhướng mày, hần chẳng lẽ không muốn ký?

Hôm nay Chiến Cảnh Thiên vốn tính toán cùng tới, nhưng đề phòng kích động Hiên Viên Thần, hần không chịu ký, cho nên mới tự mình đơn độc gặp hần.

"Hiên Viên thái tử có nghe qua cái gì là ời nói ra như nước tạt ra ngoài hay không,. Lúc ấy nói từ hôn trước là người, hơn nữa người lại nói Bản công chúa giúp người cưới Lục hoàng tử, không biết bây giờ lời này là ý tứ gì?"

Nghe đến đó, Hiên Viên Thần mới biết được, nàng là quyết tâm muốn từ hôn, nhìn biểu tình nàng quyết tuyệt, lấy quá bút viết tên của hần trên giấy, sau đó đem hiệp ước đưa tới.

Bất Hối tuy không biết hần vì sao lại đột nhiên thoải mái ký, nhưng này không liên quan, đem hiệp ước thu lại, đem ngọc bội cũng đưa tới, về sau các nàng không còn quan hệ hôn ước.

Cầm ngọc bội trong tay nắm thật chặt, quả nhiên khối này mới là thật, lại nhìn thoáng qua Bất Hối hơi vui mừng, xoay người rời đi, tuy hôm nay từ hôn, nhưng không có nghĩa là hần về sau liền buông tha nàng.

Hần tại Phượng Quốc trì hoãn đã lâu, hiện tại phải nhanh trở lại Hiên Viên Quốc đăng cơ một chút, đợi thiên hạ này đều là của mình, còn sợ nàng sẽ chạy trốn sao?

*

A!

Mưa tố cùng gió mạnh ban đêm, ác ma giết người ăn thân thể nữ tử, tiếng cười khủng bố kia, y phục nhuộm màu máu, tất cả cảnh tượng một lần một lần hiện lên trong đầu Phượng Uyển Tình.

Nàng đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy mơ thấy cảnh tượng này, tuy thái y đã viết đơn thuốc, nhưng một điểm cũng không giảm bớt.

"Đại công chúa!"

Tiểu Liên ngoài cửa nghe đến tiếng kêu của Phượng Uyển Tình lập tức xông vào, chuyện ngày đó tình tuy nàng cũng rất sợ hãi, nhưng cũng đã quên gần hết, không biết vì sao công chúa mỗi ngày đều bị ác mộng kinh tỉnh.

Nghe được thanh âm, Phượng Uyển Tình hướng người tới nhìn qua đi, vừa thấy không sao cả, cư nhiên là ác ma giết người miệng đầy máu tươi!

Vẻ hoảng sợ trong mắt càng ngày càng đậm, từ từ lui vào trong giường, nhưng ác ma giết người kia liền từng bước một tiến tới, cùng cảnh tượng kia hoàn toàn một dạng, nhất định là tới giết mình, nên làm cái gì bây giờ?

Đúng rồi, mình là có võ công, cùng hần liều mạng.

Nghĩ tới đây, nàng từ bên giường rút ra một thanh chủy thủ, thời điểm người tới đi đến trước mặt nàng mạnh mẽ đâm tới.

"Cho người tới giết Bản công chúa, cho người tới giết Bản công chúa."

Tiếng vang trong phòng rất nhanh quấy nhiễu đến những người khác, cho rằng đã xảy ra chuyện, lập

tức chạy vào, nhưng vừa thấy, những người nhát gan bị dọa oa oa khóc lớn, trong miệng không ngừng thét chói tai.

Chỉ thấy Phượng Uyển Tình cầm chủy thủ, biểu tình hung ác đâm vào trên người Tiểu Liên, một đao lại một đao.

Tiểu Liên sớm đã huyết nhục mơ hồ, nhưng Phượng Uyển Tình vẫn không dừng tay. Nhìn thấy tình cảnh này, ai cũng không dám đi lên kéo Phượng Uyển Tình xuống, nhưng lại không dám rời đi, sợ Phượng Uyển Tình bị thương chính mình, trong lúc này cương ngay tại chỗ.

Sau cùng, có thể là mệt mỏi, Phượng Uyển Tình rốt cục ngừng lại, sau đó người cũng ngã xuống giường không nhúc nhích.

Tuy nàng ngã xuống, nhưng nha hoàn cùng thị vệ này vẫn không dám đi ra phía trước, sợ nàng đột nhiên nhảy dựng lên lấy đao bổ về phía mình.

Nửa canh giờ đi qua, Phượng Uyển Tình giống như ngủ thiếp đi, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới có hai thị vệ công phu cao nhất đi ra phía trước, nhưng vì đề phòng Phượng Uyển Tình đột nhiên ngồi dậy, cho nên điểm huyết đạo toàn thân nàng, như vậy mới có người tiến lên đem Tiểu Liên ra ngoài.

Trên giường trong phòng, trên màn che, trên giường nơi nơi đều là máu, nhóm người tiểu nha hoàn sợ Phượng Uyển Tình thức dậy trách phạt các nàng, run rẩy đem khăn trải giường đệm chăn đều thay đổi một lần, còn có y phục Phượng Uyển Tình cũng đều thay đổi, vết máu chung quanh cũng lau sạch sẽ, chờ thu thập sạch sẽ những thứ này, một đêm liền đi qua.

Sáng sớm, thị vệ đi vào giải khai huyết đạo cho Phượng Uyển Tình, mọi người đều chạy ra ngoài, chỉ để lại Phượng Uyển Tình.

Phượng Uyển Tình một đêm này ngủ rất say, trong mộng nàng giết chết ác ma kia, mình rốt cục giải thoát rồi. Chậm rãi mở hai mắt nhìn bên ngoài, ánh mặt trời đã chiếu vào, chiếu trên người thật thoải mái.

Nhưng không biết vì cái gì, nàng cảm thấy thân thể đặc biệt mệt mỏi, trong phòng còn có mùi máu tanh, làm cho nàng nhìn không được nhú mi: "Tiểu Liên, vào giúp Bản công chúa rời giường."

Kêu một tiếng cũng không có người đáp lại, điều này làm cho biểu tình trên mặt nàng càng thêm khó coi, Tiểu Liên này càng ngày càng làm càn, xem ra ngày nào đó nên giáo huấn nàng một chút.

"Tiểu Liên."

Lần này trong thanh âm mang theo lửa giận, người bên ngoài vừa nghe, nhìn thoáng qua nhau, sau cùng bất đắc dĩ đẩy cửa đi vào.

"Bản công chúa gọi Tiểu Liên tiến vào, các người tiến vào làm cái gì?" Phượng Uyển Tình càng thêm mất hứng, người trong phủ đúng là càng ngày càng không có quy củ.

Vừa nghe lời của nàng, hai nha hoàn vừa vào lập tức quỳ xuống: "Hồi bẩm Công chúa, Tiểu Liên nàng ——" Các nàng lúc này không biết nói như thế nào, chẳng lẽ chuyện đêm qua công chúa không nhớ sao?

"Tiểu Liên làm sao vậy, không nói Bản công chúa sẽ xử trí các người." Phượng Uyển Tình lấy ly trà trên bàn bên giường ném ra ngoài, trực tiếp ném vào trán một nha hoàn, máu trực tiếp chảy ra.

"A! Công chúa không nên, công chúa không nên."

Vừa thấy máu, hai nha hoàn kia nghĩ đến chuyện đêm qua, điên cuồng đập đầu, các nàng còn chưa muốn chết.

"Người tới, đem hai nha hoàn này dẫn đi mỗi cái phạt hai mươi đại bản, sau đó tìm Tiểu Liên tới cho Bản công chúa." Phượng Uyển Tình không để ý tới hai nha hoàn này, đối với ngoài phòng nói.

Rất nhanh liền tiến vào hai thị vệ, nhìn thấy máu trên đầu nha hoàn kia, trong lòng cũng có chút hoảng sợ, khẩn trương dẫn hai nha hoàn này xuống. Mãi đến khi rời khỏi gian phòng, hai tiểu nha hoàn kia mới nhẹ nhàng thở ra, tuy hai mươi đại bản cũng là trừng phạt nghiêm trọng, nhưng so với mệnh mà nói, này không coi là cái gì.

Hai thị vệ mang theo hai nha hoàn xuống, lại tiến vào một người, vừa tiến đến liền khẩn trương quỳ xuống: "Đại công chúa, Tiểu Liên tỷ tỷ đã mất."

Nàng vừa rồi nghe được đối thoại trong phòng, không muốn bị phạt, lập tức nói ra.

Nàng vừa nói xong, Phượng Uyển Tình ngẩng ngấn cả người, mắt? Đã chết? Đêm qua không phải vẫn hạo hạo hạo hạ mình đi ngủ sao? Như thế nào trong một đêm liền chết?

"Sao lại thế này? Lập tức nói cho Bản công chúa nghe." Phượng Uyển Tình mơ hồ đoán được chuyện này có quan hệ tới mình, nếu không hôm nay những người này không thể hoảng sợ nhìn mình như thế.

Hơn nữa thời điểm nàng tỉnh lại trong phòng có mùi máu tươi, nhất là trên giường, áo ngủ trên thân mình cũng đã bị đổi, chẳng lẽ tối hôm qua mình giết không phải ác ma giết người, mà là Tiểu Liên?

Tiểu nha hoàn vừa nghe, khẩn trương dập đầu: "Tiểu Liên tỷ tỷ tối hôm qua đi ngoài không cẩn thận rớt vào trong giếng nước chết đuối."

Nàng ở bên cạnh Phượng Uyển Tình đã nhiều năm, đương nhiên minh bạch, nếu nàng đem chân tướng nói ra, Phượng Uyển Tình nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu.

Nghe được tiểu nha hoàn nói, khóe miệng Phượng Uyển Tình gợi lên ý cười, nha hoàn này cũng rất thông minh, không tiếp tục hỏi tới, nói tiếp: "Người tên là gì, về sau liền đi theo Bản công chúa hầu hạ đi."

Trước đây nếu có loại chuyện này, những tiểu nha hoàn này nhất định vui vẻ điên rồi, nhưng hiện tại còn lại chỉ có sợ hãi, nhưng lại không thể cãi lệnh, khẩn trương đáp: "Nô tỳ gọi Tiểu Phương, tạ công chúa đề bạt."

"Ừ, người coi như cơ trí, tới đây hầu hạ Bản công chúa mặc quần áo đi."

Tuy Tiểu Phương rất sợ hãi, nhưng nhìn thấy Phượng Uyển Tình bây giờ nói chuyện bình thường liền đi tới, mãi đến khi Phượng Uyển Tình có việc xuất môn nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến về sau đều phải đi theo Phượng Uyển Tình, trong mắt che kín vẻ hoảng sợ, nếu cũng giống như Tiểu Liên thì làm sao bây giờ?

Mâu quang nhất chuyển, xem ra không thể tiếp tục ở bên cạnh Công chúa, Hương Hạ bà bà phái người mang thư đến cho mình, nói là có một mối hôn sự, trước kia vẫn không nguyện ý, hiện tại có thể cảm nhận được đó là một kết quả tốt.

Đồng thời, trong phủ công chúa rất nhiều người đợi sau khi Phượng Uyển Tình rời khỏi khẩn trương thu thập đồ, nhất định phải thoát đi sớm một chút mới được.

*

"Thương, Hoa thần y nói thương tổn trên mặt ta mấy ngày nữa sẽ tốt, đến lúc đó là có thể tháo những thứ băng gạc này xuống." Phượng Uyển Tình hưng phấn rúc vào trong lòng, Phượng Kinh Thương nàng thật sự rất cao hứng.

Nghĩ đến khôi phục dung mạo mình, sau đó đi lên vị trí kia, vạn người triều bái, lúc lơ đãng cười thành tiếng.

Phượng Kinh Thương gật gật đầu, nhưng không cao hứng như nàng, bởi vì mấy lần này, mỗi lần hân hoan hoan ái đều bị nàng cự tuyệt.

"Thương, người chờ một chút, đêm qua ta lại gặp ác mộng, tin tưởng rất nhanh có thể tốt lên."

Nghe vậy, sắc mặt Phượng Kinh Thương mới tốt chút, đem nàng hướng trong lòng ngực mình thật lâu: "Người chúng ta đã chuẩn bị tốt, ba ngày sau có thể hành động."

Chương 103: Giải quyết Phượng Uyển Tình

Ba ngày sau, Chiến quốc náo động, Chiến Cảnh Thiên về nước.

Một ngày sau, Phượng Kinh Thiên bệnh nặng. Trong tấm điện, đại thần cùng phi tần quỳ trên đất, Liễu Thừa tướng, Phượng Kinh Thương, đám người Bất Hối thì ở trong nội điện trông chừng Phượng Kinh Thiên.

Phượng Kinh Thiên xương gò má lồi ra, đôi má lõm sâu vào, sắc mặt biến thành màu đen nằm ở nơi đó không nhúc nhích, sau cùng một tia dấu hiệu sinh mệnh cũng lập tức liền muốn biến mất.

"Liễu Thừa tướng, Hoàng Thượng vừa mới phân phó, nói sau khi ngài tới là có thể tuyên bố di chiếu." Lý công công xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, bi thống đối Liễu Thừa tướng nói.

Nghe vậy, Liễu Thừa tướng đôi mắt cũng đỏ, Hoàng Thượng đây là vô lực hồi thiên, cư nhiên lại rời đi trước hân, ngẫm lại nhiều năm như vậy, ai, thờ dài một hơi, sau đó từ trong lòng lấy ra một hộp gấm màu đỏ, nhẹ nhàng mở ra, bản di chiếu Phượng Kinh Thiên cho hân kia lộ ra.

Phượng Uyển Tuyết đã chết, Phượng Thành hiện tại chỉ còn lại bốn vị công chúa.

Nghe được di chiếu, Phượng Uyển Nhan đã sớm khóc thành một người lệ, tuy Phượng Kinh Thiên không quan tâm nàng, nhưng dù sao cũng là phụ thân nàng, Phượng Uyển Đình cũng nhỏ giọng ở bên nước nỡ, nhưng có bao nhiêu thật bao nhiêu giả liền không rõ.

Mặt Phượng Uyển Tình vẫn bị một thành lụa mỏng ngăn lại, cho nên nhìn không ra biểu tình của nàng, nhưng Bất Hối cảm thấy nàng hân là đang cười, Lệ Quý Phi cùng Phượng Kinh Thương cũng đứng ở một bên, trong mắt không có bao nhiêu thần sắc bi thương, tương phản hơn bao nhiêu chờ mong.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Trẫm quyết định, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hộ Quốc Công Chúa Phượng Bất Hối!"

Liễu Thừa tướng vừa đọc xong thánh chỉ, bi thương nằm úp sấp trên người Phượng Kinh Thiên gào khóc, di chiếu vừa công bố, liền chứng minh thay vua đổi chúa.

Đối với di chiếu, Bất Hối cũng không có phản ứng gì, nhưng ba người Phượng Kinh Thương lại kinh ngạc không ngậm được miệng.

Hôm qua di chiếu không phải đã sửa sao? Như thế nào còn có thể là kết quả này?

Bọn hân không muốn trực tiếp đoạt vị, dù sao danh bất chính ngôn bất thuận, không thể làm cho người ta thần phục, cũng sẽ lưu lại rất nhiều vấn đề, cho nên hôm qua bọn hân rốt cục tìm được di chiếu Phượng Kinh Thiên lưu cho Liễu Thừa tướng, âm thầm thay đổi di chiếu, xác định nhiều lần là truyền ngôi cho Phượng Uyển Tình, như thế nào còn có thể sai.

Không dám tin đoạt lấy di chiếu, quả nhiên phía trên viết rõ ràng, truyền ngôi cho Bất Hối.

"Lệ Quý Phi, đây là di chiếu Tiên hoàng, người không thể động." Liễu Thừa tướng đang khóc lại cảm thấy thánh chỉ trong tay bị nữ nhi mình giật lấy, trong lòng cáu giận, hân minh bạch nàng vì cái gì lại như vậy.

Nhưng khoảng thời gian này hân quan sát, ngoại tôn nữ của mình căn bản không thích hợp ngôi trên vị trí Hoàng Thượng, hơn nữa nghịch tử mình nhiều năm qua làm nhiều chuyện như vậy, hân cũng từ từ điều tra rõ ràng, càng thêm không thể cho bọn họ chưởng quản Phượng Quốc, như vậy hội sẽ hủy đi Phượng Quốc.

"Đem di chiếu cho ta, ta muốn ra bên ngoài tuyên bố." Liễu Thừa tướng nhìn Lệ Quý Phi run rẩy cầm di chiếu cùng Phượng Uyển Tình nói.

Nghe vậy, trong mắt Lệ Quý Phi xuất hiện thần sắc ác độc, chỉ vào Bất Hối nói: "Trên di chiếu này rõ ràng viết Tình nhi kế thừa ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể biến thành Phượng Bất Hối, nhất định là người, là người thay đổi di chiếu."

Khóe miệng Bất Hối gợi lên ý cười, nàng bị chính phụ thân nàng tính kế cũng không biết.

Thời điểm Liễu Thừa tướng lấy di chiếu, vì đề phòng có người sẽ trộm đổi nội dung, cho nên chuẩn

bị một phần giả, mà người của Lệ Quý Phi lại là sửa chữa di chiếu giả kia, thật sự vẫn đều ở trên người Liễu Thừa tướng.

"Hỗn trưởng, đây là Hoàng Thượng tự tay giao cho bản Thừa tướng, làm sao có thể là giả." Liễu Thừa tướng tức giận đến tay cũng run rẩy, nhi tử mình vô dụng, nữ nhi cũng như vậy, nghĩ hằn cả đời trung lương, như thế nào sinh ra hai người như vậy.

"Ô hô. Bản quý phi nói nó là giả thì chính là giả, người tới, bắt lão thất phu, còn có mấy người này, tất cả đều bắt lại." Lệ Quý Phi cười to vài tiếng, kể này không thành, vậy đừng trách nàng dùng vũ lực.

"Người, người muốn làm phản!" Liễu Thừa tướng mở to hai mắt, gắt gao chờ Lệ Quý Phi nói, có thể là phát tật cũ, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, được Lý công công đỡ đến một bên ngồi: "Dực vương, lão phu cầu người giúp lão phu xử trí nghịch nữ bất trung bất hiếu này."

Liễu Thừa tướng bây giờ còn không biết Phượng Kinh Thương cùng các nàng là một người, đem tất cả hi vọng đều ký thác vào hăn.

Nghe vậy, khoe miệng Phượng Kinh Thương gọi lên mỉm cười không để phát giác: "Liễu Thừa tướng lớn tuổi, đã không thích hợp ở lại triều đình, vẫn nên hồi hương dưỡng lão đi."

"Dực vương người ——"

Lúc này trong tấm điện đã vào một nhóm người, nhanh chóng ép trụ Liễu Thừa tướng, Lý công công cùng Bất Hối, Bất Hối không phản kháng, tùy ý bọn hăn trói chặt.

Sau khi khống chế được mấy người các nàng, trong mắt Lệ Quý Phi cùng Phượng Uyển Tình rốt cục lộ ra thần sắc vui sướng, sau đó đem cửa tấm điện mở ra, đối với cả triều văn võ cùng hậu cung tần phi tuyên đọc di chiếu: "Phụng thiên thừa vận. trường công chúa Phượng Uyển Tình kế thừa đại thống! Lệ Quý Phi phong làm Hoàng thái hậu, cùng Dực vương đồng thời phụ tá triều chính."

Đám người Bất Hối bị đao đặt phía sau, cho nên ngoài điện nhìn không ra các nàng bị cưỡng ép.

Di chiếu vừa tuyên đọc, những đại thần quỳ bên ngoài hơn phân nửa là mừng rỡ như điên, bọn hăn đều là đứng về phía Phượng Uyển Tình, nàng đăng cơ tự nhiên vinh hoa phú quý của bọn hăn đã tới, mặt khác một số nhỏ trong mắt lại tràn ngập lo lắng, Phượng Quốc vong rồi.

"Trên di chiếu Trẫm rõ ràng viết là Hộ Quốc Công Chúa Phượng Bất Hối kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, khi nào thì biến thành Đại công chúa Phượng Uyển Tình?" Đúng lúc này, Phượng Kinh Thiên vẫn nằm ở trên giường sắp chết đột nhiên ngồi dậy, đối với đám người Lệ Quý Phi đang đặc ý nói.

Phượng Kinh Thiên vẫn nằm ở trên giường, tất cả mọi người cho rằng hăn sắp chết, xem nhẹ hăn. Hiện tại hăn ngồi dậy làm cho rất nhiều người hoảng sợ, Lệ Quý Phi lại càng không dám tin nhìn hăn, không rõ người sắp chết như thế nào đột nhiên sống lại?

Sắc mặt hăn tuy trắng xanh, hốc mắt biến thành màu đen, nhưng tinh thần cũng rất tốt, đầu như một người sắp chết.

Đến giờ phút này Phượng Kinh Thương mới hiểu được, vì sao mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, thời điểm Phượng Bất Hối vừa rồi bị bắt cư nhiên không phản kháng.

Liễu Thừa tướng vốn đang áy náy rơi lệ, hiện tại vừa thấy Phượng Kinh Thiên tỉnh lại, trong mắt kìm nén không nổi kinh hãi: "Hoàng thượng, người đã tỉnh lại, cữu thần xin lỗi người."

Phượng Kinh Thiên nhìn hăn một cái, vừa rồi bọn hăn đối thoại hăn đều nghe được, đồng dạng không rõ vì sao hăn lại sinh ra hai nghịch tử như vậy.

"Các vị các đại thần, Lệ Quý Phi cùng Phượng Kinh Thương muốn mưu triều đoạt vị, phía trên di chiếu kia viết căn bản không phải để cho Đại công chúa Phượng Uyển Tình kế thừa đại thống, các người vừa thấy sẽ biết." Liễu Thừa tướng thấy Phượng Kinh Thiên tỉnh lại, lập tức nói ra chân tướng, vừa rồi không nói là sợ bọn họ thương tổn Bất Hối cùng Phượng Kinh Thiên, nhưng hiện tại nhìn thấy Phượng Kinh Thiên tỉnh lại liền biết hăn có phòng bị, tự trách trong mắt lúc này mới ít đi một chút.

Áy náy lại lưu luyến nhìn Phượng Kinh Thiên liếc mắt một cái, tiếp theo hướng Lệ Quý Phi đánh tới, hăn muốn tự tay giết cái nghịch nữ này.

Xì!

Hắn vừa động, người phía sau trực tiếp đâm vào ngực của hắn, đao bị rút ra, máu văng khắp tấm điện. Cho đến giờ phút này, mắt Liễu Thừa tướng mới đóng lại, hắn chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

Đối với kinh biến này, những đại thần cùng tần phi bên ngoài đều sợ tới mức lui về phía sau vài bước, đương nhiên, cũng có một vài người hưng phấn, hôm nay bất luận như thế nào, đều phải để Phượng Uyển Tình đăng cơ.

"Kính Thương, người cũng phản bội Trẫm sao?" Phượng Kinh Thiên khổ sở nhất là Phượng Kinh Thương phản bội, năm đó hắn đã giúp đỡ mình đoạt được giang sơn.

Đối với ánh mắt chất vấn của Phượng Kinh Thiên, Phượng Kinh Thương cũng không đáp lại, hắn cũng sớm đã không có đường quay về, thời điểm uống say cường chấu gái ruột của mình đã không có đường quay về.

"Hoàng Thượng, nô tì cảm thấy Hoàng Thượng vẫn nên đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tình nhi, bảo dưỡng tuổi thọ là tốt, ngày còn lại, nhất định cho người thỏa mái dễ chịu." Lệ Quý Phi nhìn thấy thế cục đã không chế được, thần tình đặc ý, co dù Phượng Kinh Thiên tỉnh lại lại như thế nào? Hắn đã không thể cải biến.

"Chẳng lẽ để nữ nhân cùng Hoàng Thúc mình thông dâm lên ngôi vị hoàng đế sao? Sẽ không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng?"

Đúng lúc này, Lăng Tiêu từ trong đám người đứng dậy, đi về phía trước, trào phúng nhìn Phượng Kinh Thương cùng Phượng Uyển Tình.

Hắn nguyên bản trong đám người người nào cũng chưa chú ý tới, hiện tại đứng ra những đại thần này mới phát hiện, ngu ngơ nhìn hắn, lời này là ý tứ gì? Hắn là Phò mã của Đại công chúa!

Phượng Uyển Tình nghe Lăng Tiêu nói lập tức hoảng sợ run rẩy, thì ra Lăng Tiêu thật sự biết rõ chuyện của nàng, nghi hoặc nhìn thoáng qua Phượng Kinh Thương, không phải nói phái người đi giết hắn sao? Như thế nào còn có thể đứng ở chỗ này?

Phượng Kinh Thương cũng cực kỳ nghi hoặc, mà hiện tại trên người Lăng Tiêu một điểm bộ dáng sinh bệnh cũng không nhìn ra, chẳng lẽ bọn hắn trước kia đều bị hắn lừa gạt?

"Các người, khụ khụ khụ." Phượng Kinh Thiên vừa nghe Lăng Tiêu nói không ngừng ho lên, khó có thể tiếp thu chuyện này, bọn hắn như thế nào có thể làm ra loại chuyện trái ngược đạo lý này?

"Khách điểm Thiên Long ngoài thành chính là nơi các người tư hội đi? Muốn tìm chứng cứ cũng không khó." Lăng Tiêu nhìn Phượng Kinh Thương muốn phản bác tiếp tục nói, nhân chứng vật chứng đều đã có.

Thốt ra lời này, sắc mặt Phượng Kinh Thương cùng Phượng Uyển Tình đều thay đổi, các đại thần bên ngoài vừa thấy cũng đều thay đổi thần sắc, nếu đây là sự thật, như thế không thể để Phượng Uyển Tình thượng vị, lời này nếu là truyền ra, Phượng Quốc sẽ trở thành trò cười trong lục quốc, mà dân chúng cũng sẽ không cho phép một Hoàng Thượng như vậy tồn tại.

"Hừ, cho dù Tình Nhi cùng Thương Nhi cùng một chỗ lại có thể thế nào, Tình nhi căn bản không phải là nữ nhi của Phượng Kinh Thiên, cho nên cùng Phượng Kinh Thương không có một điểm quan hệ." Lệ Quý Phi thấy sự tình bại lộ, lập tức đi ra, đối với đại thần bên ngoài nói.

Nàng vừa nói ra lại càng hù dọa ngàn thành, Phượng Uyển Tình không phải nữ nhi của Phượng Kinh Thiên?

Bất Hối cũng không nghĩ tới điểm này, nhưng xem thần sắc Lệ Quý Phi không giống như là lấy cớ.

Phượng Kinh Thiên chịu không được một kích này, lại ngã xuống giường, nữ nhi mình dưỡng nhiều năm như vậy cư nhiên là người khác? Hắn bị đội nón xanh nhiều năm như vậy cư nhiên không biết?

"Vậy nàng là hài tử của ai?" Không cam lòng hỏi lên, hắn đột nhiên cảm thấy cả đời cực kỳ thất bại, có phải mình nửa đời trước giết chóc quá nhiều báo ứng đến đây hay không?

Phượng Uyển Tình cùng Phượng Kinh Thương cũng nhìn chằm chằm Lệ Quý Phi. Phượng Uyển Tình không hy vọng đây là sự thật, nàng kiêu hãnh nhất chính là thân phận Công chúa của mình, nếu không phải

nữ nhi của Phượng Kinh Thiên, vậy nàng như thế nào đi lên ngôi vị hoàng đế?

Phượng Kinh Thương cũng có chút chờ mong, nếu thật sự không phải nữ nhi của Hoàng huynh, như thế mình là có thể danh chính ngôn thuận cưới nàng.

"Là nữ nhi Bản Thượng Thư."

Đúng lúc này, từ ngoài điện đi tới một người, đúng là bị nhốt tại Thiên Lao Liễu Thượng Thư.

Đối với xuất hiện của hắn, những đại thần này đã không ngoài ý, bọn hắn rất nhiều đều là người của Liễu Thượng Thư, dám người Lê Quý Phi sở dĩ dám mưu phản, đều là dựa vào hắn.

Phía sau Liễu Thượng Thư đi theo một đội nhân mã, dẫn đầu là Lôi Tường, sau đó bao vây quanh những đại thần này.

Thốt ra lời này, những đại thần này đã không có biểu tình gì, hôm nay bị đá kích nhiều lắm, nếu lát nữa nói hắn không phải nhi tử Liễu Thừa tướng, bọn hắn cũng tin tưởng.

Phượng Uyển Tình thấy Liễu Thượng Thư dẫn người tới vẫn thật cao hứng, nhưng nghe hắn nói mình là nữ nhi hắn sắc mặt liền thay đổi, như thế nào người cậu vẫn yêu thương mình lại biến thành phụ thân mình? Như thế nàng chẳng phải là con riêng địa vị hèn mọn? Mà còn là bí mật sinh ra?

"A!"

Nghĩ tới đây, Phượng Uyển Tình tại cũng không chịu nổi, biến cố hôm nay là đá kích quá lớn đối với nàng, đứng tại chỗ diên cuồng kêu lên.

"Tình Nhi."

Phượng Kinh Thương thấy thế, lập tức đi ôm nàng vào trong lòng mình an ủi, nhưng Phượng Uyển Tình vẫn không thể tĩnh lại.

Liễu Thượng Thư cùng Lê Quý Phi cũng thập phần sốt ruột, sau cùng Phượng Kinh Thương chỉ có thể điểm huyệt ngủ của Phượng Uyển Tình.

"Bản quý phi căn bản không phải là nữ nhi Liễu Thừa tướng, cho nên Bản quý phi cùng ca ca không có một chút quan hệ huyết thống. Lúc trước chúng ta yêu nhau, vốn tưởng rằng khi ta trưởng thành có thể gả cho ca ca, nhưng lại bị lão già kia đưa vào cung, lúc trước ta cũng muốn thỏa hiệp, đều là nam nhân này, hắn căn bản là không thích ta, lại chia rẽ ta cùng ca ca."

"Phượng Kinh Thiên, hậu quả hôm nay tất cả đều là người chiếu thành." Lê Quý Phi càng nói càng kích động, nhớ ngày đó nàng cũng chờ đợi cuộc sống hạnh phúc, nhưng đều bị bọn hắn phá hủy.

Sau khi vào cung, nàng thử qua buông tha Liễu Thượng Thư, nhưng Phượng Kinh Thiên căn bản nhìn cũng không nhìn nàng một cái, cho dù thời điểm sủng hạnh cũng là qua loa cho xong. Dần dần, nàng mất đi tất cả hi vọng, sau đó bắt đầu thích quyền lợi, chỉ có vị trí cao cao tại thượng kia mới có thể àm cho nàng được vui vẻ.

Vì muốn sinh nhi tử kế thừa ngôi vị hoàng đế, nàng giết hại tử của rất nhiều người, nhưng vì Phượng Kinh Thiên không thường qua bên này, nàng cũng không có biện pháp mang thai. Sau cùng một lần, khi Liễu Thượng Thư tiến cung thăm nàng, nàng quyến rũ hắn, từ đó về sau, một kế hoạch bắt đầu hình thành.

Bất Hối nghe đoạn bí mật này, thấp giọng thở dài, có lẽ lúc trước đều là người đơn thuần, có người khi gặp chuyện không công bằng sẽ từ từ để cho mình kiên cường, đấu tranh cùng vận mệnh, nhưng có người lại cực đoan lạc lối.

Nếu năm đó Lê Quý Phi cùng Liễu Thừa tướng nói ra chân tướng, Liễu Thừa tướng khẳng định sẽ không cho nàng tiến cung, nàng sở dĩ không nói, có lẽ cũng là tham luyện quyền vị cùng vinh hoa kia, nhưng khi mong chờ đều tan vỡ bắt đầu oán trời trách đất.

Liễu Thượng Thư cũng như vậy, nếu yêu nhau, vì sao không đi tranh thủ, thời điểm biết người kia không phải công chúa vẫn muốn nâng nàng lên vị, nhất định là muốn giang sơn Phượng Quốc này.

"Trẫm cho các người một cơ hội, nếu hiện tại thu tay lại, Trẫm chỉ giết một nhà ba người các người, sẽ không liên lụy cửu tộc." Phượng Kinh Thiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, hôm nay đá kích thật sự quá lớn, có cục diện ngày hôm nay hắn cũng nguyên nhân có nhất định.

Nghe vậy, Lê Quý Phi cười ha hả: "Thu tay lại? Phượng Kinh Thiên, người hồ đồ sao, hiện tại người

nên tới khẩn cầu Bản quý phi." Nàng chờ đợi ngày này đã đợi hai mươi mấy năm, hiện tại sẽ lập tức thành công, làm sao có thể thu tay lại.

"Bản Thượng Thư đề cử Dực vương trở thành tân hoàng Phượng quốc." Liễu Thượng Thư cũng cảm thấy Phượng Kinh Thiên thực buồn cười, hiện tại hoàng cung đã bị người của hãn bao vây.

Bất quá hiện tại khẳng định không thể để Phượng Uyển Tình đăng cơ, nàng không có huyết thống hoàng thất, khẳng định sẽ không ứng thuận, nếu Phượng Kinh Thương đăng cơ, như thế Phượng Uyển Tình nhất định sẽ làm hậu.

Phượng Kinh Thương nhìn Phượng Kinh Thiên đang nhắm mắt, còn có Bất Hối vẫn an tĩnh đứng ở một bên, cảm thấy sự tình hôm nay sẽ không thuận lợi như vậy, tuy Chiến Cảnh Thiên ly khai, nhưng vẫn cảm thấy Bất Hối quá mức an tĩnh.

Từ trước kia tiếp xúc, nàng sẽ không thỏa hiệp như vậy.

"Dực vương đăng cơ!"

"Dực vương đăng cơ!"

.....

Các đại thần phía dưới, mặc kệ là đảng phái Dực vương hay là Liễu Thượng Thư, toàn bộ đều ủng hộ Dực vương đăng cơ, kỳ thật hãn mới là người thích hợp nhất kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, thân phận, huyết thống hay là năng lực đều là người tốt nhất, mà thanh danh bên ngoài cũng rất tốt, dân chúng cũng sẽ tiếp thu, còn một số nhỏ người đã bị Lôi Tường dẫn người khống chế, kéo sang một bên, bọn hãn rất muốn mắng, nhưng lại bị điểm huyết đạo không phản kháng được.

Phượng Kinh Thiên lại thở dài, phút chốc Long mục mở ra, trong mắt đã một mảnh thanh minh, trong lúc giật mình lại thấy được Hoàng Thượng giết chóc quả cảm năm đó.

"Người tới, đem đoàn phản tặc này bắt lại."

Dứt lời, từ bốn phía đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, những thứ này mới đúng là ám vệ chân chính của hãn, những người bên ngoài chẳng qua là mê hoặc mọi người mà thôi, làm Hoàng Thượng đều có bảo mệnh phù.

Nhìn thấy những người này, đám người Lê Quý Phi cùng Liễu Thượng Thư có chút luống cuống, các nàng chỉ khống chế những người bên ngoài, nhưng những thứ này cũng không biết, nhưng nhìn số lượng cùng bên mình kém rất nhiều lại yên lòng.

Một hồi quyết đấu triển khai, nhân mã hai phe lập tức đánh vào.

Liễu Thượng Thư cùng Lê Quý Phi không có võ công, chỉ có thể mang theo Phượng Uyển Tình đang hôn mê lui về phía sau, mà Phượng Kinh Thương lại muốn đi bắt Phượng Kinh Thiên, nhưng trong điện đột nhiên xuất hiện biến hóa, Phượng Kinh Thiên nguyên bản nằm ở trên giường đột nhiên không thấy nữa!

Bất Hối lúc này cũng thoát ra được, sau đó hướng đám người Lê Quý Phi đi đến.

Phượng Kinh Thương thấy thế, lập tức hướng Bất Hối giết tới, nhưng Chiến Cảnh Thiên đột nhiên xuất hiện, trực tiếp ngăn hãn lại.

Nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên đột nhiên xuất hiện, tâm Phượng Kinh Thương trực tiếp chìm xuống đáy cốc, hãn rốt cuộc biết, thì ra này bất quá là cạm bẫy Phượng Kinh Thiên bố trí, có lẽ từ khi Liễu Thượng Thư bị bắt đã bắt đầu bố trí, có lẽ sớm hơn trước đã bắt đầu phòng bị, một người đi lên từ trong máu tươi, như thế nào có thể không đề phòng những thứ này.

Bất Hối đi tới bên người Lê Quý Phi cùng Liễu Thượng Thư, hai người kia ôm Phượng Uyển Tình không ngừng lui về phía sau, Lê Quý Phi khẩn cầu nói: "Phượng Bất Hối, đây là Hoàng tử của người, người không thể tới đây."

Nghe vậy, Bất Hối đột nhiên rất muốn cười, vừa rồi là ai luôn miệng nói Phượng Uyển Tình là nữ nhi người khác.

Không để ý đến các nàng, trực tiếp điểm huyết đạo các nàng, sau đó đi tới bên người Phượng Uyển Tình, cởi bỏ huyết đạo của nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Ác ma giết người chính là người kia, giết hãn, liền không tiếp tục quấy rầy người."

Trong mắt Phượng Uyên Tình đột nhiên si dại, gắt gao tập trung trên người Phượng Kinh Thương, cầm lấy trường kiếm Bất Hối đưa cho, đứng dậy hướng Phượng Kinh Thương đi đến.

Đây là ác ma giết người mỗi tối đều tìm nàng, giết hẳn liền an toàn.

Trong lòng không ngừng nhớ kỹ những lời này, từng bước một hướng Phượng Kinh Thương đi đến.

Phượng Kinh Thương hiện tại toàn bộ tâm tư đều ở trên người Chiến Cảnh Thiên, thông qua giao thủ hẳn rất cục nhận ra, người này chính là Phong Thập Tam giao thủ cùng hắn ở Phượng Hồ, như thế Bất Hối nhất định là người hủy dung Phượng Uyên Tình.

Hắn không nghĩ tới hai người kia tàng sâu như vậy, mà chuyện hắn cùng Phượng Uyên Tình nhất định là bọn hắn nói ra.

"Ác ma, ta muốn giết ngươi."

Đột nhiên hắn cảm thấy sau lưng truyền đến nguy hiểm, vội vàng ngăn kiếm Chiến Cảnh Thiên đâm tới, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện, cư nhiên là Phượng Uyên Tình.

"Hoàng thúc, ta muốn y phục xinh đẹp nhất, người tặng cho ta được không."

"Hoàng thúc, ta muốn làm công chúa xinh đẹp nhất thiên hạ."

"Hoàng thúc, ta muốn người tặng cho ta một kim trâm Phượng Hoàng."

"Hoàng thúc, người đối ta thật tốt."

.....

"Hoàng thúc, nếu người không phải là Hoàng thúc của ta thì thật tốt, như thế lớn lên ta sẽ gả cho người, làm tân nương xinh đẹp nhất."

Từng màn thời niên thiếu xuất hiện trước mắt, nếu quan hệ bọn hắn vẫn dừng lại trong một khắc kia thì thật tốt.

Xì!

Kiếm thẳng tắp cắm vào trái tim Phượng Kinh Thương, tiếp theo, người ngã xuống, trước khi chết một khắc, khóe miệng của hắn hàm chứa cười, lúc trước là mình thực xin lỗi nàng, hiện tại nàng giết mình, rốt cục giải thoát rồi.

Chiến Cảnh Thiên đi tới bên người Bất Hối, ôm nàng vào trong ngực, kỳ thật hắn có rất nhiều cơ hội giết Phượng Kinh Thương, nhưng không làm, để hắn chết trong tay người mình yêu thương có lẽ là kết cục tốt nhất.

Khi Phượng Kinh Thương nằm xuống, Phượng Uyên Tình ngược lên điên cuồng cười to, nàng rất cục giết ác ma giết người, nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng mỗi tối đều phải giết một người mới có thể ngủ, dọa nha hoàn trong phủ đều chạy trốn.

Hiện tại thì tốt rồi, về sau không cần giết người mới có thể ngủ an giấc, cũng có thể cùng Thương một chỗ.

Sau khi cười xong, trong đám người tìm bóng dáng Phượng Kinh Thương, nàng muốn lập tức nói cho hắn tin tức này, nhưng như thế nào tìm tìm khắp cũng không thấy.

"Thương."

Vì sao Phượng Kinh Thương không thấy nữa, chung quanh lại đột nhiên nhiều ác ma giết người như vậy?

"A. Không được qua đây, không được qua đây, không nên."

Phượng Uyên Tình hoảng sợ nhìn những người chung quanh, điên cuồng ngồi trên mặt đất kêu, nhưng không có người nào giúp nàng, từ từ những ác ma giết người này đều đi về phía nàng, trong tay mỗi người đều cầm ngực nữ nhân ăn, sau đó hai tay đuổi về phía nàng.

"A."

Nàng rất cục sụp đổ, nhặt trường kiếm ném trên mặt đất lên, mạnh mẽ hướng trước ngực mình đâm xuống.

Máu tươi văng khắp nơi, nhưng nàng lại cười lớn: "Hiện tại rốt cục không ai giết được ta, không ai giết được ta."

Lệ Quý Phi cùng Liễu Thượng Thư bị điểm huyết nhục nhích cũng chẳng được, trơ mắt nhìn Phượng Uyển Tình giết Phượng Kinh Thương, sau đó tạt đầm vào ngực mình, hiện tại giống như điên chạy ra ngoài, các nàng chợt đột nhiên hối hận, nhưng toàn bộ đều không hữu dụng, từ thời điểm lúc các nàng vì ngôi vị Hoàng Đế giết người, cũng không còn đường về.

Phượng Uyển Tình ở giữa sân không ngừng chạy, những người đó nhìn thấy hành động vừa rồi của nàng đều vô cùng sợ hãi, không ngừng né tránh, nhưng Phượng Uyển Tình vẫn đuổi theo bọn hắn kêu to, rốt cục có một người sợ hãi, cầm kiếm giết Phượng Uyển Tình.

Rất nhanh phản tặc trong sân đều bị khống chế, hai người đi lên giải huyết đạo cho Liễu Thượng Thư cùng Lệ Quý Phi, sau đó đem các nàng trói lại giao cho Hoàng Thượng xử trí.

"Lôi Tường, giết hết những người đó."

Sau khi cởi bỏ huyết đạo Liễu Thượng Thư như phát điên, trơ mắt nhìn nữ nhi chết trước mặt mình, hắn rất muốn tự mình báo thù, cho nên đối với Lôi Tường đứng ở một bên khống chế những đại thần này nói.

Nghe vậy, những đại thần này mặt xám như tro tàn, chờ đợi nhìn Bất Hối, hi vọng nàng tới cứu bọn hắn.

Nhưng Lôi Tường lại đột nhiên xuất thủ, xoát.

Mỗi lần nâng kiếm đều có một người ngã vào vũng máu, nhưng chết cũng không phải những đại thần này mà tiếp tục chống lại bọn sát thủ.

Thấy một màn như vậy, Liễu Thượng Thư thật là điên rồi, Lôi Tường chính là thủ hạ trung thành nhất của hắn, như thế nào có thể phản bội mình?

Nhưng đáp án rất nhanh liền giải khai, chỉ thấy Lôi Tường đưa tay lên mặt, mặt nạ da người đã bị kéo xuống, căn bản không phải là Lôi Tường, sau đó đi đến trước người Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối cung kính nói: "Phản tặc trong quân đã toàn bộ giao cho Lý tướng quân giải quyết."

Người này là thủ hạ của Chiến Cảnh Thiên, ngày đó Bất Hối sai người tóm lấy Lôi Tường trên đường liền tra tấn một trận, sau đó đều nói tất cả mọi chuyện, sau đó cho người dịch dung thành bộ dáng của hắn, kế hoạch mấy ngày này của đám người Liễu Thượng Thư, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đã sớm biết.

Tất cả phản tặc giữa sân đều bị giết, còn lại một vài đại thần giao cho Phượng Kinh Thiên xử trí.

Lúc này Phượng Kinh Thiên lại xuất hiện trước mặt mọi người, tấm điện này có cơ quan, hắn vẫn trốn ở chỗ tối nhìn những biến hóa này.

Ngày ấy sau khi hắn trúng độc tỉnh lại liền biết những người đó muốn phản, cho nên liền cùng Bất Hối tương kế tựu kế, lợi dụng chuyện di chiếu bức bọn họ ra.

Mấy ngày nay độc của hắn đã từ từ giải trừ, bất quá vì che dấu tai mắt, vẫn đều giả chết mà thôi, hôm nay biết Phượng Kinh Thương muốn động thủ liền có một màn lúc trước kia.

"Liễu Thượng Thư cùng Lệ Quý Phi diễu hành trên đường nửa ngày sau chém đầu, tịch thu gia sản cả nhà Liễu gia, giết kẻ phạm tội."

Liễu Thừa tướng đã chết, cho nên Liễu gia cũng không còn bao nhiêu người, cứ như vậy, gia tộc lớn nhất Phượng Quốc biến mất, những đại thần còn lại cũng toàn bộ xử tử, hành vi phạm tội nghiêm trọng cũng đều giết cả nhà, triều đình Phượng Quốc một lần đại thanh tẩy, ít đi hai phần ba người, những người còn lại trải qua một ngày kinh tâm động phách vui mừng về nhà, những người đó rốt cục chết sạch.

Rất nhiều nhóm người hậu cung phi tần tham dự vào cũng đều xử tử, còn lại cũng không bao nhiêu, Phượng Uyển Nhan cùng Phượng Uyển Đình bị sợ hãi đều được người đưa trở về nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Lý Mộc Dương đi đến, sắc mặt có chút khó coi, hôm nay hắn chủ yếu là chặn giết bọn người Liễu Thượng Thư ở bên ngoài, quét sạch nội gian bên trong quân đội, sau đó dẫn người đến sơn trang thần bí ngoài thành bắt người sau màn, nhưng hắn đến nơi đó chỉ còn lại có mấy cỗ thi thể, xem ra đối phương đã sớm nhận được tin tức.

Hồng Lăng mang theo Lý Mộc Dương cùng đi, sơn trang kia nàng ẩn nấp rất nhiều ngày, nhưng căn bản là không tiếp cận được Liên cô. Hôm nay đến sơn trang, một người khác giữ bên trong đã bị giết.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, những người đó đều đã chạy trốn." Lý Mộc Dương nhìn thi thể chung quanh liền biết nơi này trải qua một hồi chiến đấu như thế nào. Lần này nếu không phải Bất Hối cùng Lăng Tiêu trợ giúp, bằng vào hãn cùng Phượng Kinh Thiên rất có khả năng đã thực hiện được.

Bọn hãn vẫn đều cho rằng Phượng Kinh Thương cùng Liễu Thượng Thư là hai nhóm người, thời điểm trước khi hết năm đã nhận ra người Phượng Kinh Thương có dị động, khi đó đều không phát hiện bọn hãn là một, kế hoạch trước đây là làm cho hai phe bọn họ tranh đấu một phen rồi ngư ông đắc lợi.

Phượng Kinh Thiên nhíu mày, người phía sau cũng là Lăng Tiêu nói cho hãn, hãn liên tưởng đến những người thiết kế lần thi đấu thuyền rồng trước đó là một người, nhưng vẫn để cho bọn họ chạy thoát.

Tuy các nàng chạy thoát, nhưng lần này cung biến chiến thắng, hiện tại cần khẩn trương chỉnh lý triều đình, cần một lượng lớn tân huyết dịch gia nhập vào.

"Lăng ái khanh, lần này ngươi lập công lớn, có nghĩ tới muốn vào triều làm quan?" Phượng Kinh Thiên nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, không nghĩ tới hãn đều bị người này lừa gạt, vẫn đều cho rằng hãn là kẻ ăn chơi trác táng

Lăng Tiêu lắc đầu, hãn làm toàn bộ đều là vì Phượng Uyển Nhan, hiện tại chỉ muốn cùng nàng ẩn cư núi rừng, rời xa những thứ âm mưu quỷ kế này.

"Lăng Tiêu làm như vậy đều là vì Uyển Nhan, có thể thỉnh cầu Hoàng Thượng đem Nhị công chúa gả cho ta hay không."

Phượng Uyển Tình cùng Lôi Tường đều đã chết, hiện tại hai người bọn hãn đều đơn độc, chỉ cần Phượng Kinh Thiên đồng ý, hãn có thể mang theo Phượng Uyển Nhan rời đi.

Phượng Kinh Thiên vừa nghe, kinh nghi nhìn hãn, vì Phượng Uyển Nhan?

"Chuyện này vẫn nên chờ ổn định lại hãy nói đi, cũng phải hỏi ý tứ Nhị hoàng tử một chút, không phải sao?" Bất Hối nhìn thấy Phượng Kinh Thiên nghi hoặc, lập tức đứng ra nói, hiện tại nhiều người, không tiện nói ra những thứ này, hôm nay hoàng thất đã có rất nhiều gièm pha.

Lăng Tiêu nghe Bất Hối nói, hãn biết Bất Hối đang giúp Phượng Uyển Nhan, hãn tin tưởng sau này mình có thể cùng Phượng Uyển Nhan cùng một chỗ hay không đều phải xem Bất Hối nói như thế nào cùng Phượng Kinh Thiên.

Phượng Kinh Thiên tự nhiên cũng không tiếp tục hỏi, chuyện xảy ra hôm nay nhiều lắm, hãn muốn yên lặng một chút, mà hãn tin tưởng Bất Hối nhất định biết việc này, có thể hỏi nàng xử trí như thế nào.

Chuyện còn lại thì sẽ có người xử lý, cho nên Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên về tới phủ công chúa, các nàng tính toán đợi vài ngày liền khởi hành trở lại Chiến quốc thành thân.

*

Nửa ngày sau, Liễu Thượng Thư cùng Lê Quý Phi bị nhốt trong xe chở tù đi điều hành, cơ hồ tất cả dân chúng Phượng Thành đều xuất động, trong tay mỗi người đều cầm rau quả có mùi, trứng thối vứt lên người bọn hãn.

Liễu Thượng Thư ở bên trong Phượng Thành vẫn làm xằng làm bậy, một tay che trời, hiện tại hãn cũng bị xử trảm, dân chúng như thế nào có thể không hoan hô nhảy nhót, còn kém đốt pháo ăn mừng.

Lê Quý Phi vẫn không nhúc nhích treo trên xe chở tù, đầy người dơ bẩn cùng vết máu, nhìn như nửa chết nửa sống. Liễu Thượng Thư lại là vẻ mặt ý cười đứng ở trên xe chở tù, nhìn dân chúng đầy đường cười, không để ý tới đồ ném tới, trong miệng thì thào tự nói: "Ái khanh bình thân." Đến chết vẫn trong mộng hoàng đế của hãn, có lẽ, nâng đỡ Phượng Uyển tình đăng cơ, mục đích cuối cùng là hãn muốn làm Hoàng đế đi.

Cuối cùng, trên đường điều hành một vòng đến Ngộ môn trăm thú!

*

"Nhị hoàng tử thật sự tính toán cùng Lăng Tiêu ẩn cư núi rừng? Người cũng biết, nếu nói như vậy các người cả đời đều không nhận ra người, cho dù các người không ngại, như thế hài tử của các người thì sao? Cũng phải ẩn cư cả đời sao?"

Ngày này Phượng Uyển Nhan đến chào từ biệt Bất Hối, Phượng Kinh Thiên đã đồng ý nàng cùng Lăng

Tiêu rời tới, nhưng quan hệ bọn hãn không thể bại lộ, phải buông tha hết thủy ấn cư núi rừng.

Trong mắt Phượng Uyển Nhan hiện lên một tia do dự, nàng cũng muốn muốn quang minh chính đại cùng Lăng Tiêu một chỗ, nhưng ——

"Như vậy đi, ta tiến cung nói một câu cùng Phụ Hoàng, hi vọng có chuyển cơ." Bất Hối thở dài, có lẽ hôm nay Phượng Uyển Nhan đến tìm nàng chính là vì cái này.

Nghe vậy, trong mắt Phượng Uyển Nhan có tia kinh hãi, nhưng lại có chút áy náy: "Cám ơn Hoàng muội." Nàng muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu này, nàng xem như nợ Bất Hối, về sau có cơ hội sẽ báo đáp.

Sau khi tiễn nàng đi, Bất Hối liền trực tiếp tiến cung đi, trong cung đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cho nên có vẻ tiêu điều, nhưng nàng vẫn cảm giác là lạ, đã qua nhiều ngày như vậy, như thế nào những cung nữ cùng thái giám này vẫn là thần sắc kích động, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

"Bất Hối bá kiến Phụ Hoàng!"

Phượng Kinh Thiên đang xử lý tấu chương, khoảng thời gian này nhân thủ trong triều không đủ, chuyện lại nhiều, hãn mỗi ngày đều trừ vào triều, thời gian còn lại đều dùng để xử lý quốc sự.

"Như thế nào, nàng đi tìm người sao?" Nhìn thấy là Bất Hối, Phượng Kinh Thiên buông tấu chương trong tay ra cười hỏi.

Khóe miệng Bất Hối gợi lên một tia mỉm cười, quả nhiên là lão hồ ly: "Nàng đã đến, kế tiếp liền muốn xem địa vị nàng trong lòng Lăng Tiêu có bao lớn."

Kỳ thật ngày ấy nàng đem chuyện Phượng Uyển Nhan cùng Lăng Tiêu nói cho Phượng Kinh Thiên nghe, Phượng Kinh Thiên liền đồng ý. Thời điểm hãn sinh bệnh, Phượng Uyển Nhan vẫn ở trong cung chiếu cố mình, mà khi biết mình bệnh nặng chỉ có nàng mới là thật tâm khổ sở, cho nên hãn hi vọng nàng có thể có được hạnh phúc.

Nếu Lăng Tiêu vì nàng ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, nhất định có thể đối đãi nàng tốt, nhưng hiện tại trong triều thiếu người, Lăng Tiêu là nhân tài, hãn hi vọng Lăng Tiêu lưu lại, nhưng không có biện pháp chỉ có thể nghĩ tới chủ ý này.

"Nhưng nếu các nàng lưu lại, chỉ sợ những lời đồn đãi này ——" Phượng Kinh Thiên nở nụ cười lại sâu muộn, lời đồn đãi là chuyện rất đáng sợ.

Khóe môi Bất Hối giương nhẹ: "Phụ Hoàng yên tâm, Bất Hối đã nghĩ được biện pháp."

Nghe nàng nói xong, trong mắt Phượng Kinh Thiên cũng lộ ra một tia kinh hãi, lập tức cười nói: "Quả nhiên thông minh như mẫu phi người, người thật sự không suy xét tiếp nhận vị trí Phụ Hoàng sao?"

Những nữ nhi cùng đại thân trong triều này, chỉ có Bất Hối thích hợp làm Nữ Hoàng nhất, mà hãn tin tưởng Bất Hối sẽ là vị Hoàng Đế tốt.

Nghe vậy, Bất Hối cũng không lập tức trả lời, mấy ngày nay về vấn đề này nàng đã suy xét thật lâu, tuy nàng rất bài xích vị trí này, nhưng về sau Chiến Cảnh Thiên muốn thống nhất thiên hạ, nàng nhất định phải ngồi trên vị trí này, chỉ có như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận đưa Phượng Quốc cho Chiến Cảnh Thiên, cũng chỉ có như vậy mới có thể để cho Phượng Quốc bình yên vô sự, nói vậy Phượng Kinh Thiên vẫn muốn để mình đăng cơ, cũng là nguyên nhân này đi.

"Hiện tại thân thể Phụ hoàng vẫn rất tốt, vị trí này người trước hết thay nữ nhi ngồi đi." Nàng quyết định tiếp nhận vị trí này, vì Chiến Cảnh Thiên, nàng cái gì cũng nguyện ý làm, huống chi chẳng qua là danh nghĩa mà thôi, về sau hợp cùng một chỗ vẫn là hãn quản.

Phượng Kinh Thiên vừa nghe, trong mắt ý cười càng sâu, nàng như vậy nghĩa là đáp ứng.

"Người cùng Chiến Cảnh Thiên tính toán khi nào thì thành thân?" Hai người mỗi ngày ân ái như thế, tiếp tục không thành thân nói không chừng ngày nào đó hài tử chạy đến trước.

Trên mặt Bất Hối nở lên một tia ngọt ngào, nàng có chút khẩn cấp gả cho hãn: "Chúng ta tính toán năm ngày sau hồi Chiến quốc thành thân."

Tin tưởng trong năm ngày, Phượng Quốc sẽ chân chính ổn định lại, mà Phượng Kinh Thiên có Lăng Tiêu cùng Lý Mộc Dương phụ tá, Phượng Quốc cũng rất nhanh sẽ hưng thịnh.

"Tốt Tốt, Phụ hoàng liền đem Phượng quốc làm của hồi môn tặng cho người, hiện tại trước thay người bảo quản, chỉ cần người muốn, tùy thời đều có thể lấy đi, mà nếu chịu ủy khuất gì, còn có Phượng Quốc làm chỗ dựa cho người." Phượng Kinh Thiên nhiều ngày trôi qua như vậy, rốt cục nghe được một chuyện cao hứng, không biết cái gì làm cho Bất Hối chuyển biến, nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc vui vẻ là được.

"Đúng rồi, thời điểm ta vừa tới nhìn cung nữ thái giám trong cung thần sắc kích động, chẳng lẽ lại phát sinh chuyện gì sao?"

Phượng Quốc hiện tại không chịu được bất luận đả kích gì, còn có bàn tay đen ở phía sau màn từ một nơi bí mật gần đó, cho nên nàng đặc biệt quan tâm.

Phượng Kinh Thiên mỗi ngày đều xử lý quốc sự, căn bản là không để ý những chuyện này, lập tức kêu Lý công công tiến vào.

"Hồi bẩm Công chúa, đoạn thời gian này trong cung mỗi tối đều có một hai cung nữ hoặc là thái giám biến mất, nô tài đã sai người đi thăm dò, sợ quấy rầy Hoàng Thượng cho nên chưa nói." Trên trán Lý công công chảy một tầng mồ hôi, hiện tại trong cung lòng người hoảng sợ, hắn lại không dám nói cho Phượng Kinh Thiên, hiện tại hắn một ngày mới ngủ một hai canh giờ, không muốn hắn vì việc này phiền lòng.

"Phụ hoàng, chuyện này liền giao cho Bất Hối làm đi." Bất Hối nghĩ nghĩ, cảm thấy này nhất định không đơn giản, cho nên nàng quyết định tự mình tra.

Phượng Kinh Thiên đương nhiên đồng ý, hắn hiện tại trăm phần trăm tin tưởng Bất Hối.

Lại cùng Phượng Kinh Thiên hàn huyên vài câu, nàng trở về phủ công chúa, sau đó truyền tin cho Phượng Uyển Nhan, để cho nàng tới một chuyến.

"Phụ Hoàng thật sự đồng ý?" Nghe được tin tức Bất Hối mang về, Phượng Uyển Nhan kích động bắt lấy hai tay Bất Hối.

Bất Hối nhẹ nhàng rút tay ra, nói tiếp: "Phụ hoàng tuy đồng ý các người không cần ẩn cư, nhưng hắn lại muốn Lăng Tiêu đáp ứng một điều kiện, đó là để hắn vào triều làm quan. Người có biết, chỉ có địa vị của hắn càng ngày càng cao, mới có thể bảo hộ người, cũng có thể trấn áp những người đó."

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Phượng Uyển Nhan cứng lại, Lăng Tiêu không thích chức vị nàng cũng biết, nhưng đây đã là giới hạn cuối cùng của Phụ Hoàng.

Nếu mình cùng hắn ẩn cư nàng vô cùng nguyện ý, cũng thập phần hướng cuộc sống này, nhưng dù sao các nàng về sau phải có hài tử, nàng không hy vọng hài tử mình vừa sinh ra liền lưng đeo danh cha mẹ danh không chánh ngôn bất thuận.

"Ta trở về khuyên nhủ hắn, lần này thật rất cảm tạ Hoàng muội."

"Đây cũng là chuyện cuối cùng ta có thể làm cho các người, mấy ngày nữa ta liền hồi Chiến Quốc, về sau chúng ta gặp nhau sẽ khó khăn, không bằng như vậy đi, Nhị hoàng tử cùng Bất Hối tiến cung đi bồi bồi Phụ Hoàng, mà ta còn chưa thấy qua Đức Phi."

Bất Hối muốn điều tra chuyện nữ ly mất tích trong cung thì phải tiến cung, vì đề phòng đả thảo kinh xà, nàng quyết định để Phượng Uyển Nhan bồi nàng cùng đi.

"Được, Mẫu phi cũng vẫn rất muốn gặp mặt Hoàng muội, vừa lúc Tam Hoàng muội cũng ở trong cung, chúng ta có thể hảo hảo gặp nhau mấy ngày, nếu Lăng Tiêu không đồng ý, có lẽ chúng ta liền không có mấy ngày gặp nhau."

Phượng Uyển Nhan là một người cực kỳ cảm tính, nói tới chỗ này lại nhịn không được muốn khóc, Bất Hối trấn an nàng một chút.

Đến sáng ngày thứ hai, Phượng Uyển Nhan tới phủ công chúa tìm Bất Hối, nói Lăng Tiêu đáp ứng sẽ cẩn thận suy xét, xem ra hắn cũng không hi vọng về sau hài tử không danh không phận.

Chỉ cần hắn đồng ý suy xét, việc này còn kém không nhiều lắm, cho nên hai người thu thập vài thứ liền tiến cung, không nghĩ tới vừa vào cung đã được cho biết, đêm qua cư nhiên chết năm cung nhân!

Chương 104: Kẻ chủ mưu phía sau, chuốc say Nguyễn Bích

"Công chúa, trừ những cung nhân này ra, đồ trong Chiêu Hoa điện lại mất, nô tài điều tra ra, những người biến mất này trước đó đều tiến vào Chiêu Hoa điện."

Lý công công vừa thấy Bất Hối vào cung liền khẩn trương nói với nàng, rất nhiều người đều nói chuyện trong Chiêu Hoa điện là quỷ hồn làm, cho nên hiện tại cũng không dám đến Chiêu Hoa điện.

Còn như Quý Hồn vừa nói là chỉ chuyện mười mấy năm trước, khi đó trong cung chết rất nhiều người, đều là tại Chiêu Hoa điện, mà Duệ Quý Phi cũng mất tích trong Chiêu Hoa điện, những cung nhân lúc trước cũng sớm đã chết, hiện tại những cung nữ này cũng không biết, nhưng không biết tại sao lại đột nhiên truyền ra lời đồn này.

Sau khi nghe Lý công công nói Bất Hối cẩn thận nghĩ, nàng vốn cho là chuyện Chiêu Hoa điện mất đồ là Phượng Uyển Tuyết sai sử, vì tại nơi của nàng chẳng những tìm được tìn vật Hiên Viên thần đưa, còn có rất nhiều vật khác, ngay cả phượng cây trâm Phượng Hoàng Kinh Thiên đưa cho Duệ Quý Phi đều có.

Bất quá Phượng Uyển Tuyết đã chết, Phượng Kinh Thiên liền không tiếp tục truy cứu, nhưng không nghĩ tới đồ lại bắt đầu mất.

"Hôm nay Bản Công chúa sẽ ở nơi này, nơi này cũng không cần người nào hầu hạ, đều lui xuống đi." Bất Hối quyết định mang Phượng Yêu cùng Nguyễn Bích vào, hai người các nàng có vó công, làm chuyện càng thêm dễ dàng.

Lý công công vốn muốn kiên trì gì đó, nhưng thấy Bất Hối nắm chắc cũng không dám nói, chỉ hy vọng nhanh giải quyết chuyện trong cung, như vậy mới có thể được an bình tĩnh.

Phượng Uyển Nhan nghe nói đã xảy ra chuyện, quyết định ở lại cùng Bất Hối, sai người đi tìm Phượng Uyển Đình, lại bị cho biết nàng đã xuất cung.

Bất Hối sai người ra ngoài đón Nguyễn Bích cùng Phượng Yêu đến, sau đó cùng Phượng Uyển Nhan đi gặp Đức Phi, Đức Phi quả nhiên ôn nhu hiền lương như Phượng Uyển Nhan, đối nàng thật nhiệt tình, lại nói rất nhiều chuyện trước kia.

"Người rất giống Mẫu phi người. Tâm Lam tỷ tỷ tuy thực ôn nhu, nhưng vô cùng uy nghiêm, mà ta cảm giác Hoàng Hậu rất sợ Tâm Lam tỷ tỷ, tuy vị trí nàng rất cao nhưng là đối với Tâm Lam tỷ tỷ lại vô cùng cung kính."

Thời điểm Đức Phi nhắc tới Duệ Quý Phi vẻ mặt kiêu ngạo, khuê danh Duệ Quý Phi là Tâm Lam, trong cung chỉ có một mình nàng được cho phép kêu tên kiêng kị, ngay cả Hoàng Hậu cũng không được, Bất Hối cũng rất kinh ngạc, Hoàng Hậu tuy không được sủng ái như Duệ Quý Phi nhưng không có khả năng sẽ e ngại Duệ Quý Phi, còn có ẩn tình gì sao?

"Hài tử Uyển Đình kia không tới, ngày thường cũng thường xuyên đến thăm ta, nàng đúng là càng ngày càng đẹp, nhớ rõ mới trước đây là người rất mập mạp, không biết khi nào thì bắt đầu đột nhiên gầy xuống, nàng đúng là càng lúc càng giống Hoàng Hậu."

Đức Phi hôm nay thật cao hứng, nàng nghe chuyện Phượng Uyển Nhan trở về cùng Bất Hối, tự nhiên cũng thập phần cảm tạ nàng.

Nghe đến đó, Bất Hối cũng cười, trong trí nhớ của nàng Phượng Uyển Đình cũng là một người béo, lúc trước trở về cũng chưa thấy nàng xuất hiện, nếu không phải chính nàng ta nói, khẳng định không biết là nàng.

"Bộ dáng người cũng vô cùng giống Mẫu phi của người, chỉ có Uyển Nhan giống Hoàng Thượng, nhưng tính cách lại không giống Hoàng Thượng nhất." Đức Phi nhìn thoáng qua Phượng Uyển Nhan, nếu tính cách của nàng không giống mình thì tốt rồi, quá mức nhu nhược, cho nên mới bị khi dễ.

"Hoàng Hậu kia là tính cách gì?" Đối với vị Hoàng Hậu này Bất Hối cũng có chút tò mò, trong cung nhắc tới nàng cũng không có nhiều người, mà năm đó Duệ Quý Phi biến mất, cùng Hoàng Hậu cũng có quan hệ.

Đức Phi uống một ngụm trà nói: "Tính cách Hoàng hậu nương nương rất an tĩnh, không thích nói chuyện, có đôi khi một quyển sách có thể làm một ngày, Uyển Đình lại rất hoạt bát, này có vẻ giống nha hoàn bên cạnh Hoàng Hậu."

"Vậy năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Mẫu phi lại đột nhiên không thấy nữa, mà Hoàng Hậu nương nương các nàng cũng không ở tại?" Bất Hối rốt cục đem chuyện này hỏi lên, hiện tại người biết chân tướng năm đó rất ít.

Nghe vậy, trong mắt Đức Phi cũng hiện lên một tia đau xót, lắc lắc đầu: "Năm đó ta đến miếu dâng hương, sau đó ở lại am ni cô một đoạn thời gian, thời điểm trở về mới biết được chuyện này." Khi đó nàng khóc đến chết ngất nhiều lần, trong cung này rất không dễ tìm được hai người tán gẫu, lại một người mất tích một người đã chết, trong lúc này khó có thể tiếp thu.

Nhất là Duệ Quý Phi mất tích, đối với nàng đả kích lớn hơn nữa, nàng vẫn đều xem Duệ Quý Phi trở thành ân nhân của mình, sớm biết lúc trước đã lôi kéo nàng cùng đi dâng hương.

Bất Hối không nghĩ tới Đức Phi cư nhiên cũng không biết, xem ra chỉ có thể hỏi Phượng Kinh Thiên, nhưng hiện tại hẳn khẳng định không nói cho mình.

Vài người lại hàn huyên một hồi, Phượng Uyển Đình lại tiến cung, sau khi nhìn thấy Bất Hối cùng Phượng Uyển Nhan cũng thật cao hứng, lập tức cũng ở lại Chiêu Hoa điện, dù sao phu quân của nàng đã chết, có trở về hay không đều không sao cả, trước kia đều thường xuyên ở lại trong cung.

Đêm nay Bất Hối ở lại Chiêu Hoa điện, cho nên bình an vô sự, cái gì cũng không phát sinh, này làm cho những cung nhân này thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngày hôm sau, Bất Hối đang cùng Chiến Cảnh Thiên chơi cờ, Phượng Uyển Nhan ra ngoài tìm Lăng Tiêu, mà Phượng Uyển Đình nói muốn đi dạo bên ngoài Chiêu Hoa điện một chút.

Ngay lúc này, trong tay Lý công công cầm một viên minh châu đi đến: "Công chúa, nhiều ngày nay trong cung phát hiện rất nhiều chuột, thời điểm hôm nay xử lý những con chuột này, trong bao tử chúng nó phát hiện một chút châu báu, cư nhiên là những vật bị mất trong Chiêu Hoa điện, những châu báu bị mất gần đây có thể là những thứ chuột này tha đi hay không?" Trong bao tử chuột phát hiện rất nhiều châu báu.

Vừa nhắc tới chuột, Bất Hối liền cảm thấy có phần ghê tởm, nghĩ tới chuyện lúc trong thần động.

"Nếu không tối hôm nay ta lưu lại bồi người đi." Tuy Chiến Cảnh Thiên nói muốn đợi đến đêm động phòng mới muốn nàng, nhưng mỗi ngày cùng nhau ngủ cũng được, cùng nàng tách ra hẳn buổi tối sẽ mất ngủ.

Bất Hối buồn cười nhìn hẳn một cái, nàng cũng rất muốn để hẳn tiến vào, bất quá hiện tại Phượng Uyển Nhan cùng Phượng Uyển Đình đều ở đây, rất bất tiện.

"Đợi chút đi, ba ngày nữa chúng ta trở về." Nàng hiện tại mỗi ngày đều đếm ngày, nghĩ đến tuổi của nàng cùng Chiến Cảnh Thiên cũng không nhỏ, thành thân phải khẩn trương có hài tử.

Nghĩ đến về sau cùng hẳn lại xuất hiện hài tử, nàng liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nghĩ lại trước kia vô cùng chán ghét trẻ con, không biết hiện tại tại sao lại chờ đợi như thế.

Chiến Cảnh Thiên so với nàng càng muốn về Chiến quốc, tuy ba ngày nữa sẽ ly khai, nhưng cảm thấy một ngày bằng một năm.

Nhìn thấy bộ dáng các nàng, Lý công công lập tức đi ra, đem không gian để lại cho bọn hắn.

"Nương tử, hiện tại chỉ có hai người chúng ta." Chiến Cảnh Thiên ném quân cờ trong tay, bây giờ nào có tâm tình chơi cờ, trực tiếp ôm nàng vào lòng hôn lên.

Bất Hối tự nhiên biết hẳn nghĩ cái gì, chủ động đem môi tới gần, triền miên hôn một lúc mới dừng lại, Chiến Cảnh Thiên tự nhiên cười đến đuôi cũng phải vểnh lên trời, hiện tại Bất Hối so với trước kia đúng là nhiệt tình quá nhiều.

"Hoàng muội, Lăng Tiêu đáp ứng lưu lại."

Ngay lúc hẳn muốn tiếp tục thân thiết, Phượng Uyển Nhan từ ngoài cửa chạy vào, vừa thấy bộ dáng hai người kia lập tức chạy ra ngoài.

Nguyên bản bên này chỉ có ba người các nàng, ban ngày Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đều phải xuất

cung, buổi tối mới trở về, không nghĩ tới hôm nay Chiến Cảnh Thiên lại đến đây, mà bọn hắn còn đang làm cái loại chuyện này, lập tức không chịu nổi.

"Nhị hoàng tử." Bất Hối thấy nàng chạy đi lập tức đuổi theo, một điểm cũng không phát hiện bộ dáng thẹn thùng, tương phản Phượng Uyển Nhan đầy mặt đỏ bừng.

"Cái kia, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta không biết các người đang ——" nàng cùng Lăng Tiêu cũng chỉ có một lần, sau liền không cùng một chỗ, tuy hiện tại hai người đã xác định cùng một chỗ, nhưng chưa thành thân, nàng vẫn không cho Lăng Tiêu đụng chạm.

"Nhị hoàng tử vừa rồi nói Lăng Tiêu đồng ý sao?" Bất Hối khẩn trương chuyển đề tài, kỳ thật nàng cùng Chiến Cảnh Thiên cũng vô cùng thuần khiết.

Vừa nhắc tới chuyện này, trong mắt Phượng Uyển Nhan đều là ý cười, ra sức gật đầu: "Hắn nói chỉ cần Phụ Hoàng đồng ý chúng ta thành thân, hắn liền lưu lại."

Lăng Tiêu là con của Trấn Quốc Công, thời niên thiếu tự nhiên cũng muốn báo ân triều đình, nhưng năm đó vì củng cố địa vị trấn quốc phủ, bắt hắn cưới Phượng Uyển Tình, hắn bắt đầu chán ghét triều đình, lại thêm trong triều gian thần lộng quyền lại càng làm cho hắn mất đi tin tưởng.

Mà trấn quốc phủ cũng là trong kế hoạch của hắn, từ từ diệt vong, cho nên hiện tại hắn không muốn làm quan, không muốn để trấn quốc phủ trở lại huy hoàng.

Nhưng vì nàng, hắn nguyện ý vào triều làm quan, mà những nhóm người gian thần này đều đã quét sạch, triều đình cũng cần người, cho nên hắn suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Bất Hối lập tức đem tin tức này nói cho Phượng Kinh Thiên, sau đó để Phượng Kinh Thiên ban bố chiếu thư, phong thưởng cho Lăng Tiêu.

Tin tức Phượng Uyển Tình không phải chỉ nữ hoàng thất đã truyền ra ngoài cung, tuy chuyện ngày đó giữ bí mật nghiêm ngặt, nhưng vẫn có tin tức truyền ra, cho nên Bất Hối đề nghị Phượng Kinh Thiên thẳng thắn trực tiếp nói chuyện này ra ngoài, so với những người này suy đoán thì tốt hơn.

Phượng Kinh Thiên cảm thấy cũng đúng, lập tức truyền chỉ xuống, đại ý là, con trai Trấn Quốc Công, Lăng Tiêu trà trộn vào Liễu gia, mục đích là điều tra sự thật, sau đó đem Liễu gia một lưới bắt hết, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, điều tra rõ mọi chuyện, thời điểm Liễu gia phản loạn lập được công lớn, trực tiếp tấn thăng làm Trấn Quốc Công.

Sau đó lại phong thưởng một vài người, đề bạt một vài người có tài hoa, còn có Phượng Uyển Nhan lúc trước cũng là hy sinh hạnh phúc của mình, vì an bình Phượng Quốc mới gả cho Lôi Tường

Người Liễu gia bình thường làm nhiều việc ác, cho nên dân chúng cùng nhau vỗ tay bảo hay.

Đồng thời còn đào ra thời điểm năm Lăng Tiêu tại thư viện bao nhiêu nổi tiếng, còn có người mình thích, không nghĩ tới cư nhiên vì Phượng Quốc hy sinh hạnh phúc của mình.

Tiếp theo, lại có người đào ra người Lăng Tiêu yêu năm đó cư nhiên là đương triều Nhị công chúa Phượng Uyển Nhan, thêm phía trước nói Phượng Uyển Nhan cũng là vì nước hy sinh hạnh phúc chính mình, tất cả mọi người liên tưởng đến, nàng làm như vậy có phải cũng là vì trợ giúp Lăng Tiêu hay không, sau đó dân chúng đều hi vọng hai người bọn hắn có thể phá thế tục cùng một chỗ.

Đương nhiên trong đó đều là Bất Hối sai người ở trong đó trợ giúp, hiện tại nếu Lăng Tiêu không cưới Phượng Uyển Nhan, đó chính là sai lầm của hắn rồi.

Đây chính là làm cho Lăng Tiêu cùng Phượng Uyển Nhan đối với Bất Hối là cảm tạ lại cảm tạ, bất quá Bất Hối đề nghị các nàng không nên thành thân nhanh như vậy, nếu không mục đích quá rõ ràng, tốt nhất là đợi một thời gian, sau đó làm ra điểm dư luận khác, lúc này thành thân liền là chuyện thuận lợi thành chương.

Nhoáng một cái thời gian đã qua ba ngày, ba ngày này Bất Hối ở trong cung chuyện gì cũng không phát sinh, mà chuyện mất đồ trong Chiêu Hoa cũng đã kết án, là vì bị chuột trộm đi, cho nên không tiếp tục điều tra.

Còn như những cung nhân đã chết này đều là người đã trộm đồ, khẳng định là lương tâm khiến trách tự sát, chuyện náo loạn vài ngày này rốt cục kết thúc, những cung nhân này cũng đều yên lòng, chỉ có vài

người trộm đồ buổi tối còn có thể gặp ác mộng.

Mà việc này đã giải quyết, Bất Hối cũng tính toán cùng Chiến Cảnh Thiên hồi Chiến quốc, Phượng Kinh Thiên mở một bàn tiệc rượu tiễn các nàng, tất cả mọi người thật cao hứng.

*

Nam Cung Tuyệt nhiều ngày tuy vẫn ở phủ công chúa, nhưng nhìn thời điểm thấy Nguyên Bích cũng không nhiều, Nguyên Bích ban ngày đều tại bách hóa lâu hỗ trợ, thời điểm buổi tối lại tiễn cung bồi Bất Hối, chỉ là ngẫu nhiên vào giữa trưa trở về ăn cơm, hoặc là lấy cái gì.

Hai người mỗi lần gặp mặt, Nguyên Bích đối với Nam Cung Tuyệt đều thập phần khách khí, giọng điệu đậm mạc như là đối đãi người xa lạ, mà mở miệng đều là Nam Cung công tử, điều này làm cho Nam Cung Tuyệt càng ngày càng phiền muộn.

Hắn đã từng có bao nhiêu lần muốn để nàng gọi mình cung kính như vậy, nhưng hiện tại một chút cũng không nguyện ý để nàng như vậy, thật hi vọng trở lại trước kia nàng trừng mắt với hắn, uy hiếp hắn, cho dù bị nàng đánh cũng được.

"Chủ tử, Lưu Vân ngày mai sẽ theo Thất công chúa cùng đi Chiến Quốc, hi vọng người bảo trọng thân thể."

Buổi tối trước ngày rời đi, Lưu Vân tìm được Nam Cung Tuyệt, tuy là cáo biệt, nhưng trong lời nói không kìm nén nổi vui sướng.

Nhìn thấy Lưu Vân, nhất là nụ cười hạnh phúc trên mặt hắn, lại càng làm cho tâm Nam Cung Tuyệt đau đớn, đã nhiều ngày mỗi lần nhìn đến Lưu Vân, hắn đều thập phần hạnh phúc, xem ra Nguyên Bích đối đãi rất tốt, đã dần dần yêu hắn thôi.

"Đi thôi, qua tối hôm nay, người sẽ không còn là người Âm Ảnh Lâu, cho nên đêm nay theo giúp ta uống một chén đi." khoảng thời gian này Nam Cung Tuyệt ham mê uống rượu, cơ hồ mỗi tối đều phải tìm người bồi hắn uống rượu.

Thời điểm bắt đầu Vô Ảnh vẫn cực kỳ nguyện ý bồi hắn, nhưng về sau liền chạy mất, hắn uống nhiều rượu về sau sẽ đùa giỡn, thần kinh không bình thường, mọi người trong Âm Ảnh Lâu không ai dám lại gần hắn.

Thường ngày Lưu Vân cũng không muốn đi, nhưng nghĩ đến sắp phải ly khai, trong lòng cũng là không nỡ, cho nên ở lại bồi hắn uống rượu.

Hai người cũng không ra ngoài, ngay tại phủ công chúa, cho người làm làm một bàn rượu và thức ăn, Lưu Vân tự mình đi mua vài hũ rượu ngon.

"Chủ tử, tối hôm nay Lưu Vân bồi người uống tận hứng."

Đối với hành động của Lưu Vân, Nam Cung Tuyệt cảm giác có phần khác thường, nhưng không để ý, có thể là hắn cảm thấy ngày mai phải đi, cho nên mới muốn uống rượu đi, dù sao Lưu Vân từ nhỏ đã đi theo bên cạnh mình, bọn hắn có thể nói là cùng nhau lớn lên.

Nam Cung Tuyệt cảm thấy rượu tối hôm nay đặc biệt mỹ vị, uống vào một chén lại một chén, Lưu Vân cũng như vậy, rất nhanh vài hũ rượu trên bàn đã bị uống sạch.

"Ô hô, không nghĩ tới tiểu tử người tửu lượng tốt như vậy, về sau hảo hảo đối đãi nường tử người, nàng là nữ nhân tốt, nếu để cho gia biết người đối đãi nàng không tốt, cẩn thận lột da của người ra." Lại uống một ly rượu, Nam Cung Tuyệt triệt để say, nhìn Lưu Vân đối diện mặt cũng không đỏ mở miệng nói.

"Ta nào dám, nàng hung dữ như thế, không khi dễ ta đã tốt lắm rồi." Lưu Vân cũng bưng lên một ly rượu uống vào, sau đó nhỏ giọng oán giận.

Nam Cung Tuyệt lắc lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý: "Nữ nhân, cho dù có hung cỡ nào, chỉ là ở bên ngoài nhìn đến mà thôi, sau khi thành thân, trở thành người của người, còn không ngoan ngoãn nghe lời người."

"Nhưng ta thích ôn nhu, loại nường tử nhu tình như nước, Nguyên Bích nếu ôn nhu một nửa các nàng thì tốt rồi ——"

Bốp!

Lưu Vân nghĩ đến loại nữ tử ôn nhu này, ánh mắt lộ ra thần sắc hâm mộ, nhưng không đợi hắn nói xong đã bị Nam Cung Tuyệt ngắt lời, cầm chiếc đĩa hung hăng gõ trên đầu hắn một cái.

"Gia nói, Nguyên Bích là nữ tử tốt, sau khi cưới nàng người không được nghĩ đến nữ tử khác, Chiến Cảnh Thiên có thể chỉ cưới một mình Phượng Nhi, người vì cái gì không thể, nếu để cho gia biết người dám ở bên ngoài làm bậy, nhất định thiên người." Nam Cung Tuyệt nghe Lưu Vân nói xong đúng là chọc tức, đây là điển hình đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

Lưu Vân bị đánh một cái thần tình ủy khuất: "Chủ tử, lúc trước người để cho ta cưới nàng không phải là vì để ta hảo hảo dạy dỗ nàng sao, vì sao hiện tại lại đổi ý? Còn nói nàng là nữ tử tốt, người cũng đừng quên lúc trước nàng đánh hai người chúng ta như thế nào."

"Đánh người đó là vì tốt cho người, giống như mẫu thân người, đánh người tự nhiên là vì người đã làm sai, đây là giúp người thay đổi." Nam Cung Tuyệt hiện tại cả đầu đều là bóng dáng Nguyên Bích, thời điểm nữ nhân kia cười cũng rất ôn nhu, lại thật đáng yêu, cho dù thời điểm nổi giận đánh người đều động lòng người như thế, nữ tử bình thường đều thập phần ra vẻ, ngay thẳng như nàng cũng không thấy nhiều.

Có đôi khi thích một người, cho dù là khuyết điểm của nàng, ở trong mắt mình đều có thể biến thành ưu điểm.

"Chủ tử, người vì nàng nói chuyện như vậy, hẳn không là thích nàng chứ?" Lưu Vân rốt cục đem nghi vấn hỏi ra miệng.

Nghe vậy, trong mắt Nam Cung Tuyệt hiện lên một tia dị dạng, thích nàng?

Đúng vậy, không biết khi nào bắt đầu, thích cái nữ nhân này, nhưng hiện tại đã chậm quá không phải sao?

"Tới, chúng ta tiếp tục uống." Thông qua ánh mắt của hắn, Lưu Vân đã nhìn ra, Nam Cung Tuyệt nhất định là thích Nguyên Bích, trong lòng vụng trộm cao hứng.

Hai người lại uống nửa canh giờ, Nam Cung Tuyệt rốt cục hoàn toàn say, sau đó người cũng trở nên thập phần không bình thường, trong sân một hồi múa kiếm, một hồi trèo cây, tinh lực vô cùng dồi dào.

Thừa dịp hắn điên cuồng, Lưu Vân lặng lẽ bỏ đi.

"Nguyên Bích cô nương, chủ tử uống say rồi, người giúp ta chiếu cố hắn một chút đi, ta đau thấy đau bụng."

Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối ở trong cung tham gia cung yến, cho nên Nguyên Bích cùng Phượng Yêu trở về phủ công chúa, chuẩn bị ngày hôm sau hồi Chiến quốc.

Những người khác cũng sớm đã ngủ, nhưng Nguyên Bích như thế nào đều không ngủ được, nghĩ đến sau khi trở lại Chiến quốc rất nhanh liền phải gả cho Lưu Vân đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hiện tại vừa nghe đến thanh âm của hắn lại càng hoảng sợ, bất quá vẫn lập tức mở cửa.

Lưu Vân vẫn ôm bụng đứng ở nơi đó, nhìn thấy nàng xuất hiện khẩn trương nói: "Chủ tử một mình ở bên kia, không được rồi, ta phải đi tìm lang trung xem một chút."

Dứt lời, Lưu Vân liền xoay người bay vút ra ngoài, thấy hắn ly khai, Nguyên Bích vội vàng hướng về Nam Cung Tuyệt trong sân đi đến, đợi thời điểm tới cửa đột nhiên ngừng lại, không biết vì sao, nàng rất sợ nhìn thấy hắn, rất không dễ dàng mới hạ quyết tâm gả cho Lưu Vân, sợ nhìn đến hắn sẽ lại dao động.

"Nguyên Bích, chỉ là chiếu cố hắn một chút, sợ cái gì, người đã là người phải lập gia đình, tương công tương lai nhờ người làm chút việc ấy cũng không được sao?" Trong lòng ám chỉ cho mình, nàng mới nổi lên dũng khí mở cửa đi vào.

Nam Cung Tuyệt đang ở trong viện nháo, rượu trên bàn cùng đồ ăn ném khắp nơi, còn có rất nhiều đồ xuống hồ cho cá ăn: "Tới, chúng ta cùng ăn."

Nguyên Bích vừa thấy, dở khóc dở cười, khẩn trương đi qua cướp rượu trong tay hắn, con cá này là tiểu thư nuôi, uống rượu không phải đều chết sao. Nhưng vừa lấy được vò rượu liền sửng sốt, vì sao trên người Nam Cung Tuyệt mùi rượu lớn như vậy, vò rượu này một chút mùi rượu cũng không có?

Vừa nghĩ, thật sự không có mùi vị, uống thử một chút, này cư nhiên là nước trắng!

Nam Cung Tuyệt không phải lừa gạt mình đi, lập tức trong lòng đầy nộ khí, đẩy hắn sang một bên.

Hắn bị Nguyên Bích đẩy như vậy mới phát hiện người bên cạnh không phải Lưu Vân, mà là nữ nhân trong đầu kia, bất quá vì sao sắc mặt của nàng vẫn thối như vậy.

"Tới, cười với gia một cái, mặt như là gia nợ người bạc." Nam Cung Tuyết vừa nói vừa nhéo nhéo mặt nàng, cảm giác thật tốt, lập tức liền không buông lỏng.

Nhìn thấy hành động của hắn, Nguyên Bích biết, hắn thật sự uống say, đẩy tay hắn đang sờ loạn ra: "Nam Cung công tử uống say, ta đỡ người vào nghỉ ngơi."

Nàng vừa nói như vậy, Nam Cung Tuyết cũng không vui, lại gọi hắn Nam Cung công tử? Trong mắt không vui: "Không cho người kêu như vậy, đối xứng hô."

Nguyên Bích bất đắc dĩ, nàng không thể cùng một con ma men chấp nhặt đi?

"Nam Cung cung chủ." Lần này được chưa.

"Không được, tiếp tục đổi một cái, kêu ta Tuyết, tới, kêu một tiếng cho gia nghe một chút." Nam Cung Tuyết uống rượu thần chí không thanh tỉnh, còn tưởng rằng đây là trong mộng của mình, cho nên không kiêng dè gì.

Tuyết?

Đã từng, trong mộng của mình bao nhiêu lần đều gọi hắn như vậy, nhưng hiện tại nàng không thể kêu như vậy.

"Nam Cung Tuyết người còn như vậy đừng trách ta không khách khí." Trong lòng nàng có chút giận, giọng điệu lại lạnh vài phần.

Nam Cung Tuyết vừa nghe càng thêm tức giận, như thế nào nữ nhân này liền cùng mình đối nghịch? Lưu Vân nói quả nhiên chính xác, nữ nhân này thật sự là quá hung dữ.

"Ngoan ngoãn nghe lời cho gia, cẩn thận gia thu thập người."

Thực cho rằng nàng ta lợi hại? Trước đây đều là hắn nam nhân không đánh nữ nhân có được hay không, nhưng hôm nay cũng không thể tiếp tục nhường nhịn nàng, dù sao này cũng là mộng, không thể trong mộng cũng bị khi dễ.

"Nam Cung Tuyết người cút vào ngủ cho ta." Một tiếng hà đông hống truyền ra, làm cho rất nhiều hạ nhân trong phủ đã ngủ say đều kinh tỉnh.

Nhìn đến nàng vì sinh khí, sắc mặt đỏ lên, ở dưới ánh trăng có vẻ đặc biệt mê người, trong lòng có thanh âm kêu gào, hôn đi.

Hắn cũng thật làm như vậy, ngay lúc Nguyên Bích tính toán mạnh mẽ mang hắn vào phòng, Nam Cung Tuyết đột nhiên một tay kéo lấy nàng vào trong lòng mình, sau đó đối với đôi môi mình khát vọng đã lâu kia hôn lên.

Cảm giác lạnh lạnh, thật ngọt, thật mềm mại, làm cho hắn lập tức thích, không ngừng gặm cắn, muốn hút càng thêm ngọt ngào.

Đối với nụ hôn bất ngờ của hắn, Nguyên Bích sợ ngây người, trong lúc này quên phản kháng, tùy ý hắn đòi lấy, mãi đến trên môi truyền đến đau mới làm nàng giật mình tỉnh lại, vừa xấu hổ, Lưu Vân có lẽ rất nhanh liền trở lại, nếu để hắn nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Một tay đẩy Nam Cung Tuyết ra, hai mắt tức giận nén lệ theo dõi hắn, hắn tới cùng muốn thế nào.

Ôm ấp không còn, môi ngọt ngào cũng không có, làm cho Nam Cung Tuyết thập phần phiền táo, nhìn Nguyên Bích đứng trước mặt nhìn mình, lại xông đến.

Lần này Nguyên Bích sớm có chuẩn bị, trực tiếp né tránh, tính toán trực tiếp rời đi, không thêm quản hắn.

Nam Cung Tuyết thấy nàng né tránh, trong lòng lại tức giận, cứ nhiên nổi lên tiểu tính tình đùa giỡn cùng hắn, cũng không tin hôm nay không trị được nàng.

Công phu của hắn so với Nguyên Bích cao hơn rất nhiều, tuy hiện tại uống rượu nhưng công phu vẫn còn, trực tiếp nhảy đến bên cạnh Nguyên Bích. Nguyên Bích vừa thấy, xoay tay liền muốn đánh hắn, nhưng tay mới vừa vươn ra đã bị Nam Cung Tuyết cầm giữ.

Tiếp theo người bay lên trời, nàng cứ nhiên bị Nam Cung Tuyết khóa ở trên vai!

"Nam Cung Tuyết, người tên hồn đản, nhanh thả ta xuống."

"Đừng quên ta là vị hôn thê của Lưu Vân, người không thể đối với ta như vậy."

.....

Trong thanh âm của nàng mang theo tiếng khóc, bắt đầu là chất vấn, về sau là cầu xin, nhưng Nam Cung Tuyết giống như không nghe thấy, hần cảm thấy trong lòng hiện tại có một đoàn hỏa, mà nữ nhân trên vai này có thể dập xuống.

Nghe nàng kêu phiền, trực tiếp điểm huyết đạo của nàng, nghe được nàng không nói chuyện, ngây ngốc nở nụ cười, sau đó khiêng nàng vào phòng, trực tiếp vứt nàng trên giường.

"Xem người còn dám cùng gia đối nghịch? Nói cho người, gia trước kia là nhường người, người còn không nghe lời, xem gia như thế nào hành hạ người." Nam Cung Tuyết vốn là uống rượu say, lại nháo một hồi như vậy cảm giác có chút mệt mỏi, trực tiếp nằm úp sấp trên người nàng, thân thể này thực mềm mại, so với cái gì đều thoải mái, làm cho hần không tự giác cọ sát.

Nhìn thấy Nguyên Bích không nói gì lại cao hứng, nhất định là nàng sợ hãi.

Nhìn nữ nhân dưới thân, trong mắt hàm chứa nước mắt ủy khuất, môi son thoáng sừng đỏ, nhớ lại cảm giác ngọt ngào vừa rồi, lại một lần nữa hôn xuống.

Hần cũng chưa từng hôn, chỉ là đơn thuần thích loại cảm giác này, muốn có được mà thôi.

Nguyên Bích vốn là khóc, nhưng bị hần đặt ở dưới thân hôn như vậy, thân thể tự nhiên có phản ứng, toàn thân bủn rủn vô lực, tùy ý hần hôn.

Có thể là bởi vì mùi rượu trong miệng hần cảm nhiễm, nàng cũng say, ý thức dần dần mơ hồ, nhiệt tình hôn trả.

Không khí trong phòng càng ngày càng cao, hai người cũng càng ngày càng nóng, y phục từng kiện từng kiện cởi ra, nhưng vẫn chưa đủ, trong cơ thể như là bốc cháy một đoàn hỏa, muốn tìm cái gì để phát tiết.

A!

Bất ngờ xảy ra đau đớn dữ dội làm cho Nguyên Bích nhin không được hô lên, nàng lúc này mới phát hiện huyết đạo trên thân mình đã sớm giải.

Nhìn nam nhân trên thân mình thỏa mãn lên xuống, dung nhan say lòng người kia làm cho ý thức của nàng lại rối loạn, không biết khi nào thì đau đớn từ từ biến mất, tương phản là vô tận khoái hoạt, tiếp theo cùng hần thể nghiệm sung sướng cực hạn kia.

.....

Trên mái tường ngoài phòng, Lưu Vân cười ngồi ở chỗ kia, hần đây là làm chuyện tốt, không nghĩ tới chủ tử cũng ngang ngược như thế, trực tiếp khiêng vào, tin tưởng là nữ nhân đều bị chinh phục đi, khi nghe được thanh âm khiến người mặt đỏ tim đập trong phòng kia, sắc mặt cũng đỏ hồng, lần này nhất định phải để chủ tử tìm cho mình nương tử ôn nhu.

*

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên trong cung sau khi cơm nước xong cũng không trở lại phủ công chúa, mà ở lại hoàng cung, sáng sớm ngày thứ hai liền cùng đám người Hoa Thiên Thần hội hợp ly khai, bất quá ngoài dự kiến là không thấy Nguyên Bích, nàng để lại thư nói mình có một số việc về Chiến Quốc trước.

Thân thủ Nguyên Bích ở trên giang hồ cũng không có bao nhiêu địch thủ, cho nên Bất Hối cũng không để ý, Lưu Vân cũng không ở đây, có lẽ hai người muốn đơn độc đi bồi dưỡng cảm tình.

Tối hôm các nàng chuẩn bị ly khai, người ẩn nấp rất lâu trong hoàng cung lại xuất hiện, một đạo nhân ảnh khiêng một người, bay nhanh hướng Chiêu Hoa điện, đối với bố cục trong Chiêu Hoa điện, người này thập phần quen thuộc, lên xuống liền đến tẩm điện, sau đó mới thả người trên vai xuống, sau đó tại tẩm điện lật chuyển.

Xoạt!

Đột nhiên trong lúc đó, ánh sáng trong tẩm điện đều bị dẫn đốt, chung quanh xuất hiện rất nhiều người, Phượng Kinh Thiên, Bất Hối, Phượng Uyển Nhan, Chiến Cảnh Thiên đều ở đây.

Khi tấm điện sáng lên, người tới cũng bại lộ trước mặt mọi người, trên mặt của nàng cũng không mang theo khăn che mặt, cư nhiên là Phượng Uyển Đình!

"Uyển Đình, người ——"

Phượng Kinh Thiên vẻ mặt đau xót chỉ vào Phượng Uyển Đình, mấy nữ nhi này từng bước từng bước lần lượt làm ra loại chuyện này, làm cho lòng hân đau xót.

Phượng Uyển Đình vừa thấy những người này lập tức liền biết mình bại lộ, lập tức quỳ gối trước mặt Phượng Kinh Thiên, nước mắt trượt xuống: "Phụ hoàng, nữ nhi sai rồi, cầu người tha thứ ta đi, ta không dám nữa."

Nàng biết trong lòng Phượng Kinh Thiên đối với nàng là áy náy, cho nên không ngừng khóc.

Bất Hối thờ ơ nhìn nàng, hôm nay các nàng cố ý bố trí kế sách này, mục đích chính là vì để cho thủ phạm phía sau sa lưới.

Trong cung trước kia bị mất rất nhiều đồ, lần này trong những người chết đó cũng có một vài người đã từng trộm đồ, lúc trước truyền ra tin tức nói những người đó bị lương tâm cắn rứt nên tự sát, chỉ cần không trộm đồ liền không có việc.

Những cung nhân không trộm đồ đương nhiên yên tâm, nhưng những người từng trộm quá đồ sẽ có tội giết mình, sợ những người đó tìm bọn hân, cho nên thời điểm buổi tối hội vụng trộm hoá vàng mã tế bái những người đó, Bất Hối tìm những người này hỏi ra người xui khiến, cư nhiên là Phượng Uyển Đình.

Bởi vì phu quân Phượng Uyển Đình đã chết, cho nên nhiều khi đều ở lại hoàng cung, muốn làm việc này hết sức dễ dàng, mà từ trong miệng những thái giám này biết được, kỳ thật ban đầu Phượng Uyển Đình chẳng qua là cho bọn họ tìm một bộ kiếm phổ, nhưng bọn hân nhìn đến những châu báu trang sức này mới xuất hiện tà tâm, liền trộm một chút, về sau bị Phượng Uyển Đình phát hiện, thấy không ai phát hiện cũng ngầm đồng ý.

Bọn hân trừ giúp Phượng Uyển Đình tìm kiếm phổ kia ra, trộm được đồ cũng giao cho Phượng Uyển Đình một chút, sau đó càng ngày càng nhiều người làm chuyện này, rốt cục bởi vì chuyện tén vật bại lộ, bọn hân từ đó về sau cũng không dám trộm.

Nhất là trong cung xuất hiện rất nhiều người chết, bọn hân lại càng sợ hãi, không ai dám trộm, nhưng kiếm phổ Phượng Uyển Đình còn chưa lấy được, nhất định sẽ không thu tay lại, chỉ có thể tự mình động thủ, cho nên Bất Hối thiết kế cái kế hoạch này, quả nhiên vừa vặn bắt được Phượng Uyển Đình.

Đối với kiếm phổ cũng làm cho Bất Hối sinh lòng nghi ngờ, đó là Duệ Quý Phi lưu cho mình, không rõ vì sao Phượng Uyển Đình lại biết?

Phượng Uyển Đình mấy hôm trước bởi vì Bất Hối ở bên cạnh, cho nên không có biện pháp động thủ, đã bị thúc giục nóng nảy, cho nên hôm nay sau khi đám người Bất Hối rời đi, nàng lập tức hành động.

"Nếu người có khó khăn, có thể trực tiếp nói với Trẫm, vì sao phải đến đây trộm đồ?" Nếu là trộm địa phương khác cũng không có việc gì, chỉ nơi này không được.

"Phụ hoàng, đều do nữ nhi nhất thời nổi lòng tham, cầu người tha thứ ta, Thất hoàng muội, cầu người tha thứ ta." Nàng không ngừng hướng Bất Hối cùng Phượng Kinh Thiên cầu xin tha thứ, khóc vô cùng thảm.

"Phụ hoàng, xem phân thượng Mẫu hậu liền tha thứ nữ nhi đi, Mẫu hậu cũng là vì Duệ Quý Phi mới chết, tin tưởng Duệ Quý Phi biết cũng sẽ tha thứ ta." Phượng Uyển Đình nhìn thấy ánh mắt Phượng Kinh Thiên dịu đi một chút, tiếp tục nói.

Nàng vừa nói xong, Bất Hối sững sốt, Hoàng Hậu là vì Duệ Quý Phi mới chết?

Khi nhìn thần sắc Phượng Kinh Thiên liền biết Phượng Uyển Đình nói nhất định là sự thật, năm đó tới cùng chuyện gì xảy ra, làm cho nàng càng thêm hiếu kỳ.

"Bất Hối, Hoàng Hậu đối với người cùng Mẫu phi người đều có ân, cho nên ——" Lời nàng tuy chưa nói xong, nhưng Bất Hối biết khẳng định là hi vọng mình tha thứ Phượng Uyển Đình.

Nếu thật sự chỉ là vì trộm đồ, nàng căn bản sẽ không để ý, nhưng nàng làm những chuyện này, nàng không có biện pháp tha thứ, lập tức lạnh lùng mở miệng: "Chuyện trộm đồ ta có thể tha thứ, nhưng Phụ

Hoàng, người này nếu là Liên cô phía sau màn sai sử, người vẫn muốn Bất Hối tha thứ sao?"

Nàng nói vừa xong, Phượng Uyển Đình cùng Phượng Kinh Thiên đều ngây ngẩn cả người, Phượng Kinh Thiên đương nhiên biết Liên cô là ai, Phượng Uyển Tình chết, Phượng Uyển Tuyết chết, đều cùng Liên cô có quan hệ, các nàng làm những chuyện này cũng đều là Liên cô sai sử.

Phượng Uyển Đình cũng là ngoài ý muốn, vì sao Bất Hối biết, nhưng nàng biết rõ, Bất Hối nhất định nắm giữ đầy đủ chứng cứ, lúc này không biết nên như thế nào cho phải.

Kỳ thật chuyện biết nàng là Liên cô cũng là hai ngày này mới phát hiện, ở bên trong sơn trang thần bí ngoài thành kia, người của Chiến Cảnh Thiên cũng trà trộn vào, sau khi vớt người đi liền trở lại, hai ngày trước đến hoàng cung hướng Chiến Cảnh Thiên bẩm báo sự tình, trong lúc vô tình gặp Phượng Uyển Đình.

Mùi trên thân các nàng giống nhau, mà dáng người, võ công đều giống, tiếp tục thăm dò một chút, phát hiện quả nhiên nàng chính là Liên cô.

Thời điểm thần động, Phượng Uyển Tuyết là được người phía sau màn cứu đi, mà mặt nạ da người trên mặt nàng sau khi bị hủy dung cũng là người phía sau màn cho.

Mà Phượng Uyển Tình cũng thường xuyên đến sơn trang này, người của Lăng Tiêu vẫn đều đi theo, sau khi Bất Hối cùng Lăng Tiêu hợp tác, lập tức liền biết, Phượng Quốc phát sinh nhiều chuyện như vậy đều là người kêu Liên cô này gây ra.

Nhưng vẫn đều không rõ, vì sao nàng hận Phượng Quốc như vậy, hận Phượng Kinh Thiên, ngay tại hai ngày trước, bọn họ liền minh bạch.

"Phụ hoàng, người có thể xem phân thượng Mẫu hậu bỏ qua cho nữ nhi không, Mẫu hậu năm đó chết thảm như thế. Người không nhớ lời nói sau cùng của nàng sao?"

"Nàng nói, đời này theo người là chuyện hạnh phúc nhất của nàng, nàng hi vọng người có thể hảo hảo đối đãi ta."

Phượng Uyển Đình hiện tại chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng ký thác vào Phượng Kinh Thiên, cho nên không ngừng kể rõ Hoàng Hậu từng chút từng chút.

Phượng Kinh Thiên nhớ lại nữ nhân kia, đó là nữ nhân đầu tiên của mình, cũng đã từng yêu nàng, mà nữ nhân kia vẫn đều dịu dàng như lan, mặc kệ mình làm cái gì cũng không âm ỉ không nháo, vì mình đã làm rất nhiều chuyện.

Nhất là sau cùng, nàng vì cứu Tâm Nhi mới chết, trước khi nàng chết chỉ cầu mình hảo hảo chiếu cố Phượng Uyển Đình, cho nên hẳn không hạ thủ giết nàng.

Nhìn thấy Phượng Kinh Thiên do dự, khóe miệng Bất Hối gọi lên khinh thường, Phượng Uyển Đình thật đúng là bắt được điểm yếu của Phượng Kinh Thiên.

"Bất Hối nhớ rõ trước đây Tam Hoàng tỷ thập phần mập mạp, như thế nào đột nhiên liền gầy xuống? Người bình thường làm không được đi? Mà tính cách cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hẳn không phải một người đi?"

Nghe vậy, Phượng Kinh Thiên mạnh mẽ nhìn về phía Bất Hối, nàng lời này là ý tứ gì, chẳng lẽ người này cũng không phải nữ nhi mình?

Trong mắt Phượng Uyển Đình hiện lên một tia ám mang, ác độc nhìn về phía Bất Hối.

"Có thể biết toàn bộ chuyện về Tam Hoàng tỷ, hơn nữa biết rõ toàn bộ chuyện trong cung, cũng biết chuyện năm đó, người là nha hoàn bên người Tam Hoàng tỷ đi." Ngày đó thời điểm cùng Đức Phi nói chuyện phiếm, Đức Phi nói tính cách Phượng Uyển Đình rất giống tỷ nữ bên cạnh Hoàng Hậu trước kia.

Nha hoàn kia cư nhiên từng tư thông cùng thị vệ trong cung sinh hạ một nữ nhi, nữ nhi này được dưỡng bên cạnh, cùng lớn lên với Phượng Uyển Đình, ngày ấy Bất Hối biết được Phượng Uyển Đình là người phía sau màn hạ độc thủ, cẩn thận quan sát nàng, phát hiện nàng cũng là dịch dung.

"Ô hô. Không nghĩ tới cư nhiên bị người phát hiện, nhưng người có năng lực làm gì ta, hoàng cung này căn bản là trời không được ta." Phượng Uyển Đình giả cười lớn một tiếng, tiếp theo muốn bay ra ngoài, Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đồng thời xuất thủ, nhưng Phượng Uyển Đình cư nhiên không thấy nữa.

Biến mất như hư không trước mặt mọi người.

"Trong phòng này nhất định có cơ quan, khẩn trương tìm, đừng cho nàng chạy."

Rốt cục, sau một phút đồng hồ, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên tìm được cơ quan, đập vào cơ quan, vách tường đột nhiên nứt ra, mọi người đi vào mật đạo trong cơ quan, ở phía dưới phát hiện một không gian thật lớn, không biết đây là như thế nào hình thành.

Mà Phượng Uyển Đình giả chẳng những không chạy, ngược lại an vị ở ở nơi đó, nhưng trên người bị thương rất nặng, khi nhìn thấy đám người Bất Hối đi xuống, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong mắt không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

"Người đã làm gì nữ nhi Trầm?" Phượng Kinh Thiên không nghĩ tới nàng thật sự không phải nữ nhi mình, người một lòng yêu thương nhiều năm qua như vậy cư nhiên là ma quỷ.

Khóe miệng Phượng Uyển Đình giả gợi lên cười nhạt: "Nữ nhân ngu xuẩn kia đương nhiên là bị ta giết, hôm nay ta rơi vào trong tay của các người, muốn giết cứ giết, dù sao lúc trước mẫu thân của ta cũng là bị các người vô tình giết chết, không phải sao?"

Chính là bởi vì biết rõ bí mật kia, thấy được chân tướng kia, khi nàng đảm bảo không nói sau khi rời khỏi đây, vẫn tàn nhẫn sát hại, cho nên nàng hận, hận mọi người trong hoàng cung, muốn để mọi người trong hoàng cung chôn cùng, muốn Phượng Quốc diệt vong.

Xèo xèo.

Trong mật thất đột nhiên phát ra thanh âm khiến người sờn gai ốc, đối với thanh âm này Bất Hối không hề xa lạ, đây là thanh âm của chuột, nhưng lại không phải chỉ một hai con.

Xem ra những người chết trong cung, rất có khả năng đều bị Phượng Uyển Đình lấy ra cho chuột ăn, lạ nhất là trong mật thất này làm sao có thể có nhiều chuột như vậy?

Quả nhiên, nhìn về phía sau Phượng Uyển Đình, có một cái hầm vĩ đại, bên trong đen kịt đều là chuột, đã đến thời gian bọn chúng ăn, hưng phấn hướng phía trên nhìn.

Bất Hối nhìn thoáng qua Phượng Uyển Đình giả, nếu nàng thích những con chuột này như thế, để cho nàng đi bón những cái chuột này ăn đi.

Phượng Uyển Đình thấy thế, trong lòng hoảng sợ, cho dù chết nàng cũng không muốn chết như vậy, nhưng bản thân nàng ta bị trọng thương trốn chỗ nào.

Thình thịch!

Xèo xèo.

Nhìn thấy nàng cũng không có giá trị lợi dụng gì, Bất Hối một cước đá nàng xuống, rất nhanh đã bị ăn thành một đồng bạc cốt.

Chương 105: Trở lại Chiến quốc

Sau khi Phượng Uyển Đình giả chết, Phượng Quốc trong khoảng thời gian ngắn không có gì nguy hại, Bất Hối tiếp quản tất cả cửa hàng Phượng Uyển Tình tại Phượng Quốc, hơn nữa trở thành hoàng thượng duy nhất tại Phượng Quốc, nắm trong tay muối cùng lương thực Phượng Quốc, thể thân Sở Mạc trở thành thương nhân lớn nhất Phượng Quốc.

"Chuyện Phượng Quốc quá nhiều, cho nên Phụ Hoàng không thể tự mình tham gia đại hôn các người, chỉ hy vọng các người mau chóng báo cho Trẫm ngoại tôn, đến lúc đó trẫm nhất định tự mình tiến đến." Phượng Kinh Thiên tiễn Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đến ngoài Phượng Thành, Phượng Quốc ở phía sau trăm việc đợi làm, hẳn phải lưu lại trấn mới được.

Đảng phái Liễu Thượng Thư, Phượng Kinh Thương còn sót lại chút thế lực, thỉnh thoảng xảy ra rắc rối, cho nên nhất định phải tiêu diệt bọn họ mới được.

Phượng Uyển Nhan cùng Lăng Tiêu cũng về mặt không nỡ đưa Bất Hối ra khỏi thành, các nàng có thể quang minh chính đại cùng một chỗ, tiếp nhận chúc phúc của tất cả dân chúng Phượng Quốc đều là công lao của Bất Hối.

"Được rồi, Phụ Hoàng nhanh trở về đi, người cũng chú ý thân thể." Bất Hối tuy rất cảm tạ những người này tiễn nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, nhưng cũng không có kiểu đưa này, nửa ngày mới từ hoàng cung đi tới ngoài Phượng Thành, dựa theo tốc độ này, một năm cũng không đến được Chiến Quốc.

Kỳ thật Bất Hối sở dĩ không muốn để Phượng Kinh Thiên đi Chiến Quốc là vì nàng biết Phượng Uyển Đình cũng không phải người phía sau màn hạ độc thủ, bằng vào một mình nàng ta căn bản là không có biện pháp bày ra âm mưu lớn như vậy, sau lưng nhất định còn có người cường đại hơn.

Ngày đó Phượng Uyển Đình đến mật thất bị đánh thành trọng thương, nhất định là bị người phía sau màn vứt bỏ. Nhưng tại căn mật thất kia tìm thật lâu, căn bản là không có cửa ra khác, sau cùng chỉ có thể đem trọn căn mật thất đều che lại.

Những người này ẩn nấp vô cùng bí ẩn, rất có khả năng còn có thể xuất hiện, cho nên nhất định phải cẩn thận gấp bội mới được.

"Hoàng thượng yên tâm đi, Mộc Dương nhất định đưa Công chúa an toàn đến Chiến Quốc." Tuy Phượng Kinh Thiên không thể tự mình đến Chiến Quốc, nhưng vẫn phái Lý Mộc Dương thay thế Phượng Quốc đi trước, đồng thời Bách Lý Hề sẽ đại biểu Bách Lý Quốc tham gia đại hôn các nàng.

Tiền quân ngàn dặm cũng phải từ biệt, rốt cục cáo biệt đám người Phượng Kinh Thiên, bắt đầu hướng Chiến Quốc toàn lực xuất phát .

*

Thời điểm Nam Cung Tuyệt tỉnh lại đã là ba ngày sau, đầu óc choáng váng, thân thể thập phần cứng ngắc, hoạt động hoạt động gân cốt nghĩ lại chuyện trong mộng, không nghĩ tới hẳn cư nhiên làm một hồi mộng xuân, đối tượng lại là Nguyên Bích.

Khóe miệng gợi lên ý cười tự giễu, nàng lập tức liền trở lại Chiến Quốc, nhất định sẽ nhanh chóng thành hôn cùng Lưu Vân, mình cũng nên trở lại Âm Ảnh Lâu, thiên hạ lập tức liền muốn rối loạn, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Xốc chần lên tính toán rời giường, nhưng đột nhiên cảm giác mát lạnh làm hẳn cả kinh, trên người hẳn cư nhiên một kiện y phục đều không có, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm bất hảo, nhìn về phía chiếc chăn đơn tuyết trắng có màu đỏ tươi chói mắt.

Nụ hôn triền miên, nhiệt tình quần giao, những cảnh tượng này một lần một lần hiện lại trước mắt, chẳng lẽ này không phải mộng?

Có phát hiện này về sau vừa vui vừa sợ, vui là kia không phải một giấc mộng, thật là nàng! Kinh hãi là mình hủy đi trong sạch của nàng, như thế Lưu Vân làm sao bây giờ?

Không đúng!

Nghĩ tới đây Nam Cung Tuyệt lại mâu thuẫn, lần trước tại Bách hóa lâu nàng không phải cùng Lưu Vân một đêm sao? Đêm hôm đó nếu cái gì cũng chưa phát sinh, tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý gả cho Lưu Vân?

Trong đầu đột nhiên hỗn độn, rất nhiều nghi hoặc muốn cởi bỏ, vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài cửa, muốn tìm nàng hỏi rõ ràng, nhưng vì sao phủ công chúa đột nhiên trở nên im lặng như thế?

"Công chúa các người đâu? Nguyên Bích cô nương đâu?" Nam Cung Tuyệt rốt cục tìm được quản gia, lập tức bắt lại hỏi.

Quản gia nhìn Nam Cung Tuyệt đột nhiên xuất hiện, sửng sốt sau đó nói: "Công chúa cùng Chiến Vương trở lại Chiến Quốc thành thân, Nguyên Bích cô nương cũng theo trở về, hiện tại phủ công chúa chỉ có một mình công tử, còn lại đều trở lại Chiến Quốc."

Nguyên Bích lúc đi cố ý phân phó, không cho người tới quấy rầy Nam Cung Tuyệt, mà Bất Hối mấy ngày nay cũng chưa hỏi phủ công chúa, cho rằng hắn đã đi, cho nên không ai biết hắn vẫn ngủ ba ngày.

Nghe vậy, Nam Cung Tuyệt ngây ngẩn cả người, đều đã đi?

Trách không được thân thể mình cảm thấy mệt mỏi, nhất định là Nguyên Bích điểm huyết đạo mình, nhưng tại sao nàng lại làm như vậy.

Trong lòng đột nhiên dấy lên một cỗ nộ khí, cứ nhiên liền như vậy cho xong việc? Xem hắn là người nào? Lần này vô luận như thế nào đều phải tìm nàng nói chuyện rõ ràng, nhất định phải trối lại nàng bên cạnh mình!

Nếu nàng không cùng Lưu Vân phát sinh qua quan hệ, như thế liền tìm cho Lưu Vân một người khác, cho thêm hắn chút bồi thường, không được liền đem Âm Ảnh Lâu đưa cho hắn.

Sau khi nghĩ tốt, Nam Cung Tuyệt về nơi liên lạc Âm Ảnh Lâu tại Phượng Thành: "Lập tức phái người ra ngoài đuổi theo Nguyên Bích, tin tức liên quan đến nàng toàn bộ báo cho ta."

Nữ nhân, lần này nhìn người chạy đâu!

*

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên thân thiết ngồi trong xe ngựa, hai người tuy chưa đi đến bước cuối cùng, nhưng mỗi ngày đều tình chàng ý thiếp, chung quanh đi theo coi như không thấy gì.

Quan hệ Phượng Yêu cùng Hoa Thiên Thần còn đang giằng co, mặc kệ làm như thế nào, Phượng Yêu cũng không chịu gật đầu đồng ý gả cho hắn, điều này làm cho hắn thập phần phát hỏa.

"Tiểu thư, người mặc thêm nhiều y phục chút, thời tiết bên này vẫn thật lạnh."

Thời gian lại đi qua hai mươi mấy ngày, rất nhanh liền tới Hoàng Thành Chiến Quốc, Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần có việc rời đi trước, Bất Hối lúc này mới có thể tự do đi lại trên đất, khoảng thời gian này mỗi ngày trong xe ngựa đúng là cho nàng nín hổng.

Chiến Quốc hiện tại đã là mùa xuân, không cần mặc áo bông, chỉ cần mặc thêm chút y phục là có thể, cây cỏ trên núi đã nảy mầm, các loại hoa cũng nở rộ, xuân ý dạt dào, hít lấy không khí trong lành cả người đều thanh sáng.

Hiện tại thời tiết vừa đẹp, không oi bức như Phượng Quốc, cực kỳ sáng khoái, nhưng vẫn có phần lạnh, cho nên Chiến Cảnh Thiên vẫn coi nàng như động vật quý hiếm mà bảo hộ, chiếu cố thân thể, sinh con trai cho hắn.

Hiện tại Chiến Cảnh Thiên không có ở đây, nhiệm vụ này tự nhiên liền rơi vào trên người Phượng Yêu, làm cho Bất Hối bất đắc dĩ cực điểm, nàng không mạnh mai như vậy có được hay không!

"Người xem người, ra ngoài như thế nào không khoác thêm áo choàng." Ngay lúc Bất Hối muốn phản bác Phượng Yêu, Chiến Cảnh Thiên trở lại, lập tức ôm nàng vào trong lòng mình, tiếp nhận áo choàng trong tay Phượng Yêu vây quanh trên người cho nàng.

Bất Hối muốn phản kháng nhưng vẫn là nhịn, hôn hắn một cái, hai người tiếp tục trở lại bên trong xe ngựa thảo luận chuyện đại hôn.

Khóe miệng Phượng Yêu giật giật, từ khi tiểu thư đáp ứng gả cho Vương gia nàng liền trở thành một người nhàn rỗi, tất cả công việc chiếu cố Bất Hối toàn bộ bị Chiến Cảnh Thiên tiếp nhận, thờ dài, thanh

nhân chút cũng được, có thể tiếp tục theo, châm pháp độc đáo tại Long Phượng tú phường kia nàng đã học được, đợi Chiến Quốc dần xếp xong cũng sẽ khai một gian tú phường, đến lúc đó vẫn là nàng quản lý.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Phượng Yêu gợi lên ý cười, không nghĩ tới quản lý cửa hàng ngoạn chơi tốt như vậy.

Lại đi được một ngày lộ trình, đoàn người rốt cục tới Hoàng Thành.

Mới vừa đến cửa Hoàng Thành, xa xa liền thấy một đám nhân mã, lấy Chiến Nguyên cùng Tiểu Huệ cầm đầu, vừa thấy Bất Hối trở về, Tiểu Huệ lập tức ủy khuất chạy tới, Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đều đi đến Phượng Quốc, liền đem nàng một người ném lại Chiến Quốc, rất ủy khuất.

"Tiểu thư, người rốt cục trở lại, còn không trở lại Tiểu Huệ liền đến Phượng quốc tìm người." Tiểu Huệ khóc kia kêu một cái ủy khuất, thấy Bất Hối miệng rút rút, không biết còn tưởng rằng nàng làm chuyện gì bội tình bạc nghĩa.

Khoảng thời gian này tiểu nha đầu này vẫn đều hỗ trợ quán lâu, nhìn qua thành thực giỏi giang rất nhiều, khuôn mặt mập mạp trước đây có phần trẻ con, hiện tại cũng biến thành mặt trái xoan, cũng là một mỹ nhân, bất quá vẫn là cực kỳ mạnh, rất muốn làm cho người ta chà đạp.

Chiến Cảnh Thiên cũng không kéo nàng ra, hần cần lập tức tiến cung một chuyến, lần này đi lâu như vậy, có rất nhiều việc cần hoàn thành. Vốn Bất Hối cũng muốn đi theo, nhưng Chiến Cảnh Thiên để cho nàng nghỉ ngơi trước một ngày, ngồi xe ngựa lâu như vậy, nhất định mệt mỏi chết rồi.

Cho nên sau khi vào thành Chiến Cảnh Thiên đi hoàng cung, Bất Hối trở về Vương Phủ, điều này làm cho dân chúng nhao nhao tò mò nhìn xung quanh, rốt cuộc là đại nhân vật gì, xuất hành lớn như vậy.

Về tới Chiến Vương phủ nàng ở tại Thính Vũ các, cũng như trước đây vừa tiến đến liền cảm thấy thập phần thân thiết, đây là cảm giác tại phủ công chúa vô pháp tìm đến.

Nàng tới thế giới này liền ở Chiến Vương phủ, cho nên đối với nơi này đặc biệt thân thiết, hơn nữa nơi này chính là nhà hần, về sau cũng là nhà của mình, nghĩ tới đây, cảm thấy càng thêm thân thiết.

"Tiểu Huệ, đây là tặng cho người, có thích không." Phượng Yêu nhìn thấy Tiểu Huệ cũng thật cao hứng, các nàng trước đây đều ở cùng một chỗ, cảm tình rất tốt, từ trong lồng ngực móc ra khăn gấm giống như hiến vật quý đưa tới.

Nhìn thấy là khăn gấm, miệng Tiểu Huệ chu ra: "Như thế nào nhỏ mọn như vậy, đưa người ta cái này." Bất quá vẫn nhận lấy.

Phượng Yêu cũng không để ý tới oán giận của nàng, vẻ mặt chờ mong nói: "Người xem họa tiết theo phía trên thích không, đây là ta tự mình theo."

Kỳ thật Tiểu Huệ chẳng qua là nói đùa, nàng từ khi theo Bất Hối đã gần thành một tiểu phú bà, khen thưởng không nói, chính là tiền công trong khoảng thời gian này tại quán lâu có rất nhiều.

"A! Đây là theo như thế nào, người phải dạy ta." Tiểu Huệ mở khăn gấm ra vừa thấy, hoa sen phía phía trên kia như đang nở trước mắt, yêu thích không buông tay, đồng loạt bắt được Phượng Yêu hưng phấn kêu lên.

Nhìn thấy các nàng líu ríu không ngừng, Bất Hối không nói gì, vì sao nàng đối với những cái này một điểm cảm giác đều không có, nhìn qua không sai biệt lắm? Nghĩ đến lễ vật mình tính toán đưa cho nàng, đột nhiên cảm thấy không bản lĩnh.

"Đúng rồi, như thế nào không thấy Nguyên Bích? Nàng không phải về trước sao?" Bất Hối đột nhiên nghĩ tới Nguyên Bích nói về trước, hần không đến bây giờ vẫn cùng Lưu Vân ở bên ngoài du ngoạn đi.

Nhắc tới Nguyên Bích, Tiểu Huệ chớp chớp mắt, lắc lắc đầu: "Nguyên Bích còn chưa trở về, bất quá ngày hôm qua có một vị công tử rất kỳ quái đến đây tìm nàng, về sau thấy nàng không trở về liền đi."

Công tử rất kỳ quái? Hần không là Lưu Vân đi, chẳng lẽ hai người kia cãi nhau?

"Bộ đáng công tử kia như thế nào?" Bất Hối tiếp tục truy vấn.

"Tiểu thư, nhất định là cùng Lưu Vân cãi nhau." Phượng Yêu cũng bu lại, vẻ mặt ái muội cười nói, hai người có thể cùng rời đi, đương nhiên cảm tình rất tốt.

Tiểu Huệ càng ngày càng nghe không hiểu, xem ra nhất định là người thích Nguyên Bích, thực vì nàng

cao hứng, lập tức giảng đạo: "Vị công tử kia là nam tử anh tuấn nhất mà Tiểu Huệ đã từng thấy trừ Vương gia, cho tới bây giờ chưa thấy qua nam tử đẹp như thế, bất quá bộ dáng của hắn cực kỳ hung dữ, đã thương rất nhiều thị vệ trong phủ, xem ra nhất định là cùng Nguyên Bích sinh khí." Nàng cảm thấy người kia nhất định là Lưu Vân các nàng nói.

Nam tử rất đẹp?

Tựa vào!

Này không phải Nam Cung Tuyệt sao?

Lưu Vân tuy rất anh tuấn, nhưng không có biện pháp cùng Chiến Cảnh Thiên so sánh, chỉ có Nam Cung Tuyệt yêu nghiệt kia mới có thể so với.

"Hắn tìm Nguyên Bích, có nói cái gì hay không?" Bất Hối nghi hoặc, theo lý thuyết Nam Cung Tuyệt nên là rời đi, như thế nào còn có thể đơn độc tìm Nguyên Bích, lại phát hỏa lớn, nàng đột nhiên nghe được một hương vị bất thường.

Phượng Yêu cũng cực kỳ nghi hoặc, chờ Tiểu Huệ giải đáp.

"Vị công tử kia cái gì cũng chưa nói, chỉ là trong Vương Phủ tìm người, sau đó thị vệ ngăn cản hắn liên đánh, xem ra cực kỳ hung dữ, giống như Nguyên Bích cùng hắn có cừu lớn." Tiểu Huệ tiếp tục nói, cũng là vì hắn hung dữ lại không phân rõ phải trái, cho nên thị vệ mới cùng hắn đánh nhau, bất quá võ công hắn thật tốt.

Bất Hối cũng không đoán được Nam Cung Tuyệt lại đột nhiên nổi điên cái gì, xem ra việc này chỉ có thể hỏi người trong cuộc, cũng không biết người chạy đi nơi nào.

Ba người lại hàn huyên một hồi, sau đó Bất Hối liền đi nghỉ ngơi, ngày mai phải tiến cung thăm Thái Hoàng Thái Hậu.

Thời điểm buổi tối Chiến Cảnh Thiên liền trở lại, nhìn thấy nàng đã ngủ liền nhẹ nhàng bỏ đi y phục nằm ở cạnh nàng, nghĩ đến mấy ngày nữa nàng sẽ là Vương Phi của mình, trong lòng như là ăn mật.

"Người trở lại."

Bất Hối nhận thấy được hương vị quen thuộc, tiếp theo liền rơi vào một bờ ngực quen thuộc.

Nàng kỳ thật vẫn chưa ngủ, trong lòng có chút khẩn trương, nghĩ đến ngày mai tiến cung, nếu Thái Hoàng Thái Hậu an bài trắc phi cho Chiến Cảnh Thiên thì làm sao bây giờ, trong lòng nàng không muốn tổn thương vị lão nhân hiền lành kia, cho nên sau khi Chiến Cảnh Thiên trở về lập tức hỏi.

"Ừ, như thế nào vẫn chưa ngủ, không phải không có vị phu trong lòng không ngủ được?" Dứt lời, tại trên môi nàng lại hôn một chút, mãi đến hai người đều thở hỗn hển mới thôi, đương nhiên chịu khổ cũng là hắn, nhằn đến khó chịu, thật sự là vừa thống cũng vừa khoái hoạt.

"Hoàng tổ mẫu cùng Chiến Cảnh Nhân có cùng người nói cái gì hay không?"

Chiến Cảnh Thiên buồn cười nhìn tiểu nữ nhân trong ngực: "Yên tâm đi, ta sẽ không cưới bất luận nữ nhân nào, mà Hoàng huynh cùng Hoàng tổ mẫu cũng đồng ý ta chỉ cưới một mình người."

Nghe vậy, khoe môi Bất Hối gợi lên ý cười, tuy không biết tại sao Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu lại đột nhiên chuyển biến, nhưng nàng quả thật cao hứng.

"Người cũng không cần trách bọn họ, Phụ hoàng đã từng nghĩ tới đuổi tất cả nữ nhân hậu cung chỉ chừa một mình Mẫu phi, nhưng lại bị mọi người trên triều đình phản đối, cho nên những người đó mới có thể thiết kế hãm hại Mẫu phi, các nàng làm như vậy chỉ là sợ giảm lên vết xe đổ mà thôi." Chiến Cảnh Thiên suy nghĩ đến chuyện Tĩnh phi lúc trước, trong lòng thập phần thương tâm.

Nhưng hắn sẽ không để Bất Hối giống Tĩnh phi, vốn là hắn hiện tại chỉ có một mình Bất Hối, hơn nữa, hắn không đi lên vị trí kia cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Bất Hối đương nhiên biết những đại thần này tại sao lại phản đối, phi tử Hoàng Thượng đều là nữ nhi những đại thần này, nếu hậu cung chỉ có một người sẽ ảnh hưởng đến lợi ích bao nhiêu người.

Nhưng mình tuyệt đối sẽ không tùy ý bọn hắn muốn làm gì thì làm, nếu có người phản đối, như thế khiến cho hắn trước giao ra đại giá.

Chuyện này giải quyết xong Bất Hối liền an tâm ngủ một giấc, ngày hôm sau tỉnh lại chải chuốt một

phen liền theo Chiến Cảnh Thiên tiến cung.

Thái Hoàng Thái Hậu so với thời điểm nàng ly khai tinh thần tốt hơn rất nhiều, vừa thấy nàng đến lập tức ý cười đầy mặt đứng lên, lôi nàng đến cạnh mình nói: "Nha đầu ngươi cư nhiên giấu diếm Ai gia lâu như vậy, nếu Cảnh Thiên không nói với Ai gia, đến bây giờ còn không biết thân phận của ngươi."

"Hoàng tổ mẫu, Bất Hối sai rồi." Bất Hối nhu thuận nói một câu, cũng không giải thích gì, lúc trước nàng là người có hôn ước, hơn nữa thời điểm kia còn chưa nghĩ tới cùng Chiến Cảnh Thiên thành thân, tự nhiên không nói gì.

"Biết sai là được, sớm một chút sinh nhi tử cho Cảnh Thiên, vào tuổi của hắc cũng đã sớm làm phụ thân." Thái Hoàng Thái Hậu nguyên bản nhìn Bất Hối cũng rất thích, hiện tại là càng thích, xem tôn nhi mình cũng là thiết tình thích nàng như vậy, nàng hi vọng hai người cả đời này đều có thể hạnh phúc.

Sắc mặt Bất Hối có chút khó xử: "Chúng ta nhất định sẽ cố gắng." Nàng đã sớm muốn sinh hài tử cho hắc, nhưng nam nhân nào đó không được động, nàng một người cũng không có biện pháp sinh.

Phốc xuy!

Thái Hoàng Thái Hậu bật cười, xem ra rất nhanh liền có chắt trai ôm.

Ngay lúc này, Chiến Cảnh Nhân cùng Chiến Cảnh Thiên cũng đi đến: "Hoàng tổ mẫu hôm nay như thế nào cao hứng như vậy, ôi, thì ra là Hộ Quốc Công Chúa ở đây, như thế nào nhìn thấy Trẫm cũng không hành lễ."

Chiến Cảnh Nhân bộ dáng muốn đánh đòn ngồi xuống đối diện Bất Hối, cẩn thận nhìn chăm chăm nàng, sau khi nàng rời khỏi, hắc rốt cục nghĩ ra vì sao nhìn nàng quen thuộc như thế.

Nàng cư nhiên là Phong Thập Tam!

Đến bây giờ, rốt cục minh bạch vì sao mình tìm Phong Thập Tam lâu như vậy đều không tìm được, thì ra là nữ nhân của Hoàng đệ.

Đã nhiều năm, rốt cục gặp được một nữ nhân thấy hứng thú nhưng lại là của người khác, trong lòng giận dữ đã lâu, bất quá cũng là người trong nhà, nhìn Hoàng đệ hạnh phúc hắc cũng vui vẻ.

Bất Hối lờm hắc một cái, xem ra ngày nào đó phải đánh cho hắc một trận, quá đáng đánh đòn.

"Hoàng tổ mẫu vừa cùng Bất Hối nói chuyện sinh hài tử cho Cảnh Thiên." Bất Hối không đợi Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng, dẫn đầu nói ra.

Điều này làm cho Chiến Cảnh Thiên đi đến bên người nàng vui vẻ phá hủy, tiếp theo cũng không quản có người ở đây hay không, liền ôm nàng vào trong lòng mình, tuyên bố quyền sở hữu của hắc, nơi này còn có một người hứng thú với nương tử nhà mình.

Vừa rời ánh mắt Chiến Cảnh Nhân nhìn Bất Hối, hắc đúng là xem nhất thanh nhị sở.

Chiến Cảnh Nhân hoàn toàn không dự đoán được nàng cư nhiên hào phóng như vậy đem chuyện này nói ra, thời điểm nữ hài tử nói loại chuyện này không phải là thẹn thùng à?

Còn có bộ dáng Chiến Cảnh Thiên giữ lấy kia làm cho hắc nổi lên ý trêu cợt: "Cảnh Thiên quả thật tuổi tác đã lớn, rất nhiều người vào tuổi của hắc đã là phụ thân vài đứa bé, muốn cho hoàng gia chúng ta có thể càng khai chi tán diệp, Trẫm quyết định nạp cho Hoàng đệ vài vị trắc phi, như vậy tỷ lệ lớn hơn chút nữa."

Hắc nói vừa xong, Chiến Cảnh Thiên liền nổi giận, này không phải cố ý tìm phiền toái cho hắc, vừa muốn phản bác đã bị Bất Hối kéo xuống: "Bất Hối muốn hỏi Hoàng Thượng, tuổi người so với Cảnh Thiên còn lớn hơn đi? Vì sao bây giờ còn chưa có Hoàng Tử?"

Vừa nhắc tới cái này, thần sắc chế giễu trên mặt Chiến Cảnh Nhân không thấy nữa, tương phản nhìn có phần sợ hãi, này cũng làm cho Bất Hối rất kỳ quái, nhưng không cần bao lâu nàng liền hiểu được.

"Đúng vậy, Cảnh Nhân, người cũng không thể Hoàng đệ người có hài tử trước, người đã đáp ứng với Ai gia, khi Cảnh Thiên thành thân sẽ để cho ai gia ẵm chắt trai, nếu hai phi tử trong cung người không thích, có thể tiếp tục tuyển tú nữ, vừa lúc còn chưa có Hoàng Hậu."

Nửa canh giờ kế tiếp đều là Thái Hoàng Thái Hậu khuyên nhủ Chiến Cảnh Nhân, Bất Hối nhìn hắc đứng ngồi không yên, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng ngầm suy đoán, hắc hắc không là không gần

nữ sắc đi? Nếu không chính là không được?

Theo lý thuyết trong cung là có hai vị phi tử, nhiều tuổi như vậy, không có hậu duệ quả thật rất kỳ quái.

Sau cùng Thái Hoàng Thái Hậu lại lôi kéo nàng cùng Chiến Cảnh Thiên ăn cơm xong mới rời đi, trở lại Vương Phủ Chiến Cảnh Thiên lại ra ngoài, thời gian này hẳn đặc biệt vội vàng.

Về phủ, Tiểu Huệ đã đến quán lẩu, nàng lại mang theo Phượng Yêu ra ngoài tuần tra một chút, rất nhiều sản nghiệp tại Phượng Quốc đều có thể mở tại đây.

*

Bất Hối cùng Phượng Yêu tới quán lẩu nhìn Tiểu Huệ, tiểu nha đầu này làm việc càng ngày càng thuần thục rồi, xem ra nàng để cho nàng ra ngoài rèn luyện là đúng.

Tiếp theo lại đến thịt nướng điểm cùng ngọc khí điểm nhìn nhìn, hai địa phương này có Triệu Đình Xương cùng Phượng Thanh giúp đỡ xử lý, Phượng Thanh không hổ là nữ nhi thủ phủ Mai Thành, hai nhà điểm này hiện tại buôn bán thập phần náo nhiệt, hơn nữa đều mở chi nhánh tại Chiến Quốc.

"Tiểu thư, người đã tới." Ngày Bất Hối trở về Phượng Thanh liền biết, nhưng nàng không dám đi, những người này đều là người bên cạnh Bất Hối, nàng sợ Bất Hối sẽ chán ghét nàng, cũng không nghĩ đến hôm nay Bất Hối tới đây, trên mặt cực kỳ hưng phấn.

Mệnh của nàng là Bất Hối cứu trở về, hiện tại thập phần cố gắng làm việc chính là muốn báo đáp nàng.

Nhìn thấy Phượng Thanh, Bất Hối tự nhiên nhớ tới Vạn lão gia ở Mai Thành, bất quá nàng bây giờ còn không dám nói với nàng, phải đợi Hoa Thiên Thần kiểm tra cho nàng một lần mới được.

"Làm không tệ, thời gian này cảm ơn người." Bất Hối cũng không xem nàng như hạ nhân, cứu nàng cũng không phải vì hôm nay boc lột nàng.

Vừa nghe Bất Hối nói, tươi cười trên mặt Phượng Thanh càng sâu, nàng phát hiện nàng đặc biệt thích buôn bán, nhất định phải giúp Bất Hối đem những cửa hàng này điểm đến lục quốc.

Mấy người lại hàn huyên một phen, Phượng Thanh nói nàng phải rời khỏi một thời gian, bởi vì lượng mua sắm các nàng rất lớn, cho nên nguyên liệu ngọc khí có chút vấn đề, đã không đủ, sẽ không dự được đại hôn của Bất Hối.

"Người nghe nói không, Hạ Lam kia nghe nói Chiến Vương muốn thành hôn, lại bắt đầu náo loạn."

"Có gì kỳ quái, nàng không phải mỗi ngày nháo đi, thứ kia không phải đều bị Chu công tử giáo huấn thành thành thật thật."

"Đúng vậy, không nghĩ tới Chu công tử cường hãn như thế, ngay cả thiên kim Hữu tướng cũng dám giáo huấn."

Bất Hối tính toán cùng Phượng Yêu ly khai lại đột nhiên nghe được chuyện về Hạ Lam, nhớ lại thời điểm mình rời khỏi Chiến Quốc, Chiến Cảnh Thiên hạ lệnh nàng trong vòng ba tháng phải lập gia đình, xem ra đã thành thân, cũng không biết Chu công tử là người ra sao.

"Hạ Lam gả đến nhà nào?" Bất Hối tò mò hướng Phượng Thanh hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Phượng Thanh gợi lên ý cười: "Gả cho công tử tả tướng Chu Bình Hiên, lúc trước Chu công tử đã đánh bại tất cả đối thủ ôm được mỹ nhân về, sau khi hẳn cưới Hạ tiểu thư về, Hạ tiểu thư mỗi ngày nháo, mà Chu công tử cũng là người tính khí nóng nảy, mỗi ngày đều phải ngược đãi nàng, để cho nàng đến đường lớn học chó sủa, mang nàng đi dạo thanh lâu, hoặc là trên mặt nàng họa chút kỳ kỳ quái quái, tóm lại không có một ngày yên tĩnh, Hạ tiểu thư trở thành trò cười của tất cả nữ tử trong Hoàng Thành."

Bất Hối vừa nghe, khóe miệng giật giật, Chu Bình Hiên là nữ nhân, cư nhiên dám cưới vợ, lại cưới nữ nhi Hữu tướng, quả thật có can đảm.

"Vậy Hữu tướng liền không quan tâm nữ nhi mình sao?" Phượng Yêu nghe xong cũng rất kỳ quái, lập tức hỏi lên.

"Thời điểm Bắt đầu Hữu tướng buộc tội Tả tướng vài lần, Hoàng Thượng cũng đi tìm Chu công tử,

nhưng mỗi lần hẳn đều nói có lý, làm cho Hữu tướng hết cách với hẳn, sau cùng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt."

Bất Hối không nghĩ tới, Yến Tâm Nhu cứ nhiên gả cho Nhị hoàng tử Chiến Cảnh Hiên, hiện tại đã trở lại đất phong cùng Chiến Cảnh Hiên, mà nửa giang sơn kia cũng để cho Chiến Cảnh Hiên mang đi.

*

Lưu Vân tối hôm đó tính kể Nguyên Bích cùng Nam Cung Tuyết, trong lòng hết sức cao hứng, sau đó để lại cho Nam Cung Tuyết một phong thư, nói muốn ra ngoài giải sầu, hẳn hoàn toàn không dự đoán được, Nam Cung Tuyết buổi sáng tỉnh lại kinh hách quá độ, hoàn toàn không thấy được lá thư này.

Hẳn tại Phượng Quốc du ngoạn một vòng, quyết định đến Chiến Quốc, chủ tử cùng Nguyên Bích nhất định sẽ tới Chiến Quốc tham gia đại hôn của Chiến Vương cùng Thất công chúa! Trong lòng nhớ lại cho Nam Cung Tuyết cùng Nguyên Bích một kinh hi, cho nên đoạn đường này vẫn dịch dung.

Trên đường hẳn phát hiện rất nhiều người trong Âm Ảnh Lâu đều đang tìm hẳn, hẳn đúng là phí nhiều công sức mới trốn hết, cho nên đến bây giờ mới đến.

"Tiểu nhị, nhanh mang thức ăn cùng rượu ngon lên cho gia." Chuyện đầu tiên hẳn đến Chiến Quốc chính là vào quán lẩu, phải có một bữa cơm no đủ, bồi thường cho mình.

"Tới đây, khách quan đây là gà xé cay người muốn." Nhưng tiểu nhị kia bê nhiều thứ quá không chú ý đồ lên người hẳn, tiểu nhị khẩn trương giải thích: "Khách quan, thực xin lỗi."

"Sao lại thế này."

Kỳ thật Lưu Vân rất tức giận, nhưng cũng không dám phát hỏa, hẳn cũng biết đây là điểm của ai, bất quá đúng lúc này, truyền đến một thanh âm ôn nhu, sau đó liền thấy một nữ tử y phục hồng phấn, một đôi mắt thật to, đôi má có hai cái má lúm đồng tiền, hoàn toàn giống nữ tử trong lòng hẳn chờ đợi.

Tiếp theo, người này liền đi đến trước mặt hẳn, lấy ra khăn gấm, cẩn thận lau dơ bẩn trên người hẳn, nghiêm túc như thế, ôn nhu như thế, làm cho hẳn lúc này quên phản ứng.

"Khách quan, thực xin lỗi, y phục người Long Phượng lẩu chúng ta sẽ bồi thường." Tiểu Huệ nhìn Lưu Vân trước mắt đang nhìn chăm chăm mình, trấn định nói, bất quá trong lòng nàng có chút sợ hãi, nhìn mình như vậy, hẳn không là lưu manh đi?

Nghe đến đó, Lưu Vân mới phản ứng kịp, chặn lại nói: "Không sao cả, gia không thiếu kiện y phục này, làm dơ khăn gấm của người, ta đền cho người cái khác."

Đây là Nam Cung Tuyết nói với hẳn, phải thường tặng đồ cho nữ hài tử, để cho nàng vui vẻ.

Mặt Tiểu Huệ đỏ lên, đem khăn gấm thu vào, trong lòng suy nghĩ, người này như thế nào như vậy, tiểu thư nói qua, loại nam nhân này nhất định là có ý đồ, phải trốn xa một chút.

Lưu Vân vừa thấy bộ dáng nàng then thùng, nhả tình trọn trắng, đây mới là nương tử ôn nhu hiền thực, cảm thấy tác hợp Nguyên Bích cùng chủ tử là chuyện hẳn đời này làm chính xác nhất.

Nhưng hẳn như vậy, trong mắt Tiểu Huệ mười phần là dê xôm, dọa khẩn trương chạy.

Lưu Vân vốn tính toán đuổi theo nhưng là nhìn thấy y phục trên thân mình, còn có bộ dáng phong trần mệt mỏi, quả thật kỳ cục, cho nên liền giữ lại, nhìn bộ dáng nàng nhất định là Long Phượng Lâu, hẳn mỗi ngày ở chỗ này chờ thì tốt rồi.

Đồ ăn bị đổ, tiểu nhị cũng một lần nữa lên đây, thu thập xong Lưu Vân bắt lấy tiểu nhị hỏi: "Vị cô nương vừa rời tên gọi là gì, nàng ở trong này là làm gì, ngụ ở chỗ nào?"

Một hơi hỏi vài vấn đề, trả cho tiểu nhị một thỏi vàng.

Tiểu nhị này nhìn thấy vàng, lòng tràn đầy vui mừng, sau khi Tiểu Huệ cô nương đến đây bọn hẳn cũng kiếm thêm rất nhiều thu nhập: "Nàng kêu Tiểu Huệ, là quản sự nơi này, còn ngụ ở chỗ nào sao?"

Cố ý ngập ngừng, sau đó mới từ từ mở miệng: "Ngụ ở Chiến Vương phủ, là đại nha hoàn bên người Vương Phi tương lai. Gia, nếu người có ý, có thể tìm người đến Chiến Vương phủ cầu thân."

Tiểu nhị trong lòng khinh bỉ, Chiến Vương phủ, ai dám đi?

Kỳ thật thời điểm Tiểu Huệ vừa đến quán lẩu, rất nhiều người làm cũng hứng thú với nàng, nhưng biết được thân phận của nàng liền không ai dám có tâm tư này.

Tại quán lẩu ăn cơm đều là quan lại quyền quý, đối với Tiểu Huệ ôn nhu khả ái đều muốn cưới về làm thiếp, nưng vừa nghe đến là Chiến Vương phủ, lại là đại nha hoàn bên người Vương Phi tương lai, ai còn dám đi?

Bọn hã bắt quá cũng chỉ muốn vui đùa mà thôi, đâu sẽ lấy đại gia này về.

Tiểu nhị này cho rằng Lưu Vân cũng sẽ sợ hãi, không nghĩ tới Lưu Vân cư nhiên nở nụ cười, cư nhiên giống Nguyên Bích, cũng là người của Thất công chúa, vậy hã càng dễ xuống tay.

Thấy hã vẫn ngây ngô cười, còn tưởng rằng hã u mê, lập tức không nói chuyện, liền lui ra ngoài.

Lưu Vân bữa tiệc này ăn kê một cái mỹ, hã quyết định mấy ngày nay đều ở lại quán lẩu, đợi sau khi chủ tử cùng Nguyên Bích cô nương trở về liền đi tìm bọn hã, sau đó.

Buổi tối Tiểu Huệ trở lại Vương Phủ cảm thấy trên đường bị người đi theo, trong lòng run rẩy, cũng may sắc trời còn chưa tối, vừa thấy bóng dáng Vương Phủ lập tức chạy vào.

"Tiểu thư, hôm nay lúc ta trở về cảm thấy phía sau có người đi theo ta."

Bất Hối cùng Phượng Yêu cũng trở lại, Tiểu Huệ vừa thấy các nàng bắt đầu tố khổ, còn có trong điểm mặt gặp được người kỳ quái kia, thật sự là hù chết nàng.

Nghe vậy, Bất Hối nở nụ cười, đứa nhỏ này càng ngày càng đẹp, bị người nhớ đến cũng rất bình thường: "Nếu không như vậy đi, ngày mai bắt đầu để Vô Ảnh đưa ngươi, thời điểm buổi tối sẽ đón ngươi trở về." Dù sao Vô Ảnh cũng không có chuyện gì, hơn nữa Tiểu Huệ đã từng thích hã, nói không chừng hai người còn có thể sản sinh điểm hỏa hoa.

Vừa nhắc tới Vô Ảnh, mặt Tiểu Huệ lập tức xụ xuống, sau khi Bất Hối trở về nàng lưu ý nhiều lần, nhưng ngay cả bóng dáng của hã cũng chưa nhìn đến, trước kia hã một mực nóc nhà, nhất định là giận mình.

"Tiểu thư, Tiểu Huệ vẫn là tự mình đi thôi, không phiền toái hã, có thể là ta nhìn lầm rồi."

Bất Hối còn tưởng nàng then thùng, lập tức nói: "Vậy ngươi hai ngày này cũng đừng đi, ở trong phủ giúp ta chuẩn bị đồ thành thân."

"Vâng." Tiểu Huệ vừa nghe, nhất khẩu đồng ý, nàng cũng quên mất tiểu thư đại hôn cần phải chuẩn bị tốt.

Vài người lại hàn huyên một hồi, sau đó Phượng Yêu bị Hoa Thiên Thần kéo đi, Bất Hối vừa muốn đi nghỉ ngơi lại bị Tiểu Huệ túm chặt, tiếp theo hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, xác định không ai mới đóng cửa sổ lại, thập phần thần bí.

"Tiểu thư, người, người có thể giúp ta nhìn xem phía trên này viết cái gì hay không?"

Sau khi nàng đóng chặt cửa sổ, lấy ra một cái bao bố, sau đó từng tầng từng tầng mở ra, bên trong cư nhiên đựng vài phong thư.

Bất Hối ngạc nhiên nhìn những thứ này, còn có tiểu nha đầu đỏ mặt, bên trong hã không là thư tình đi?

"Ai đưa cho ngươi vậy?" Bất Hối lấy tới nhìn một chút, phía trên cũng không viết tên.

Nghe vậy, mặt Tiểu Huệ càng đỏ hơn, ngượng ngập nói: "Khi các ngươi đến Phượng Quốc, Vô Ảnh sai người truyền tới, bắt quá ta không biết chữ, không biết phía trên viết cái gì."

Nàng vốn muốn gặp mặt hỏi Vô Ảnh, nhưng nàng ngay cả mặt Vô Ảnh cũng chưa nhìn đến, cho nên chỉ có thể để Bất Hối giúp.

Bất Hối vừa nghe, lập tức hưng phấn, này nhất định là thư tình, không nghĩ tới Vô Ảnh là nam nhân thâm trầm cũng sẽ viết thư tình!

Lúc trước Hoa Thiên Thần viết thư cho Phượng Yêu nàng liền hiếu kỳ, không nghĩ tới đều bị Phượng Yêu đốt, cho nên hiện tại.

"Ngươi yên tâm, tiểu thư sẽ không nói với bất luận kẻ nào." Dứt lời, vội vàng cầm một phong thư lên nhìn, mới vừa nhìn thoáng qua, mặt lập tức sáng lên.

"Tiểu thư hôm nay gặp Sở Mạc, sau đó đánh cho hã một trận, người không thấy được, mặt của hã đều sưng phồng lên. Về sau ta đem người Sở Mạc đuổi giết chúng ta, tất cả đều đánh thành bộ dáng

giống hăn rồi tiền trở về, có phải rất buồn cười hay không."

"Hôm nay tiểu thư ăn diêm quả, nàng cư nhiên không biết mình không ăn được cái kia, sau đó trên mặt nổi lên rất nhiều mẩn đỏ, còn có một người tên là Nam Cung Tuyệt vẫn đi theo chủ tử, ăn cái kia mặt đều sưng thành đầu heo, tuy rất đồng tình bọn hăn nhưng vẫn cảm thấy buồn cười."

.

"Sắp đến tân niên, không biết người có nhớ ta hay không, vì sao một phong thư cũng không cho ta? Chẳng lẽ chuyện người nói ngày đó cũng không phải thật tâm?"

"Lần trước người nói thích ta, ta đã suy nghĩ kỹ, ta cảm thấy ta đối với người cũng có hảo cảm, cho nên nếu người nguyện ý, ta muốn cưới người."

Tổng cộng hơn mười phong thư, Bất Hối mất một phút đồng hồ thời gian liền xem xong, không nghĩ tới Vô Ảnh cư nhiên là người cẩn thận, mỗi ngày đều nói cho nàng một chút chuyện thú vị, bất quá, hăn cư nhiên dám cười nhạo mình! Nhất định không thể để hăn dễ dàng có được Tiểu Huệ như vậy.

"Hăn ở trên thư nói, người đã nói với hăn cái gì?" Bất Hối hiện tại rất tò mò cái này, sẽ không là thổ lộ chưa?

Tiểu Huệ một mực đợi tiểu thư đọc nội dung thư cho mình, nhưng tiểu thư lại một phong một phong tự mình xem, cười lại bĩ ối như thế, nàng có chút hối hận.

Hiện tại vừa nghe Bất Hối hỏi vấn đề này càng thêm hối hận, mặt cúi xuống gần sát đến ngực, sau một lúc lâu mới đỏ mặt nói: "Ngày đó ta vốn không muốn sống, sau đó trước khi chết ta đột nhiên nghĩ tới hăn, cũng không biết làm sao liền đi tìm hăn, sau đó, sau đó liền cùng hăn nói."

Tựa vào!

Bất Hối trong lòng chửi má nó, cư nhiên thật sự thông báo!

Mà chuyện đã sớm đã xảy ra như thế, nàng cư nhiên không biết!

Kỳ thật lúc trước Tiểu Huệ được Vô Ảnh cứu về chính là bởi vì nàng thông báo. Ngày đó nàng tìm Vô Ảnh nói, sau đó rời phủ, khi Vô Ảnh phản ứng kịp cảm thấy có chút kỳ quái liền theo ra ngoài, không nghĩ tới nàng cư nhiên đi tự sát, lập tức liền nhảy xuống hồ cứu nàng lên.

Từ khi Vô Ảnh theo Bất Hối vẫn đều ở trên nóc nhà, nhàn rỗi lưu ý đến Tiểu Huệ, nàng vẫn ngây ngốc, lại đơn thuần, thường xuyên gây ra một vài truyện cười, nhưng hăn chỉ cảm thấy thú vị, cũng không thích, nhưng khi nghe nàng thổ lộ, cảm giác với nàng từ từ liền thay đổi.

Sau khi theo Bất Hối đi Phượng Quốc, mỗi ngày không thấy được nàng, trong lòng cảm thấy vắng vẻ, lúc này mới phát hiện có lẽ đã thích nàng, về sau nhìn thấy Hoa Thiên Thần cùng Chiến Cảnh Thiên đều viết thư, mà bộ dáng Bất Hối cùng Phượng Yêu nhận được thư đều vui vẻ, làm cho hăn cũng bắt đầu sinh ý nghĩ viết thư.

Thời điểm bắt đầu, mỗi ngày đều viết một lá, nhưng theo thời gian trôi qua, hăn một phong thư cũng không nhận được, trong một phong thư sau cùng viết, nếu đối hăn hữu ý thì trong thư hồi âm viết rõ một chút, nếu không sẽ không cần đáp lại.

Hăn cư nhiên thật sự không thấy hồi âm, hăn đã từng sợ nàng không nhận được thư, cố ý hỏi người truyền tin, nói cho hăn đã giao tận tay, hăn vẫn không nghĩ tới khả năng này, rõ ràng là nàng thổ lộ trước, làm sao có thể cự tuyệt?

Cho nên sau khi trở về, vì đề phòng gặp mặt xấu hổ, hăn cố ý nấp đi.

Bất Hối hiểu hết chuyện, lại đem tất cả thư đều đọc cho Tiểu Huệ nghe một lần, đương nhiên, chuyện hồi âm sau cùng không nói.

Vô Ảnh đã đắc tội với mình, lần này nhất định phải hảo hảo chinh hăn một phen, mặt khác, Hoa Thiên Thần muốn kết hôn với Phượng Yêu đã cho mình hai mươi mấy gian cửa hàng, cho nên nàng phải hảo hảo xảo trá Vô Ảnh một phen, nghe Chiến Cảnh Thiên nói, những người dưới tay hăn đều rất có tiền.

Tiểu Huệ nghe nội dung mấy bức thư này xong, ngây ngốc nở nụ cười, nàng không nghĩ tới Vô Ảnh sẽ cùng nàng nói những thứ này, nhưng cao hứng được một lát nàng liền xoắn xuýt: "Tiểu thư, người nói ta vẫn không hồi âm cho hăn, hăn có tức giận không?"

Bất Hối vừa nghe, lập tức lừa gạt nói: "Nếu hãn vì chuyện này liền sinh khí, không cần cũng được, nam nhân như thế nào ngay cả điểm độ lượng ấy cũng không có? Mà hãn viết thư cho người trước phải biết người biết chữ hay không chữ, thế này chỉ có thể trách hãn, không thể trách người. Nghe ta, chờ hãn tới giải thích người mới được tha thứ hãn."

Tiểu Huệ chớp chớp mắt, không phải lỗi của mình sao? Tiểu thư nói rất có đạo lý, dù sao tiểu thư sẽ không hại mình, nghe tiểu thư không sai.

Nghĩ thông suốt, nàng liền cười hề hề ra ngoài, hiện tại nàng không tới hỗ trợ quán lâu liền có thời gian học viết chữ, về sau nhất định phải biết chữ mới được.

Thấy nàng rời đi, Bất Hối nở nụ cười, vừa lúc Chiến Cảnh Thiên trở lại, nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy lập tức đi tới: "Nương tử, có phải biết chúng ta sắp thành thân nên cao hứng hay không?"

Bất Hối ý cười đầy mặt đi qua, sau đó đem chuyện Vô Ảnh nói một lần, quả nhiên trên mặt Chiến Cảnh Thiên cũng lộ ra ý cười.

"Người nhất định phải hảo hảo xảo trá hãn một chút, hãn mấy năm nay đúng là vất vả không ít bạc ." Chiến Cảnh Thiên cũng nhớ kỹ chuyện hãn nửa đêm gõ cửa.

Vô Ảnh ngồi ở nóc nhà đột nhiên cảm thấy một trận rét thấu xương, cảm thấy sắp phát sinh chuyện không tốt, lập tức cảnh giác.

"Nương tử, người mỗi ngày đều quan tâm chuyện các nàng, như thế nào không quan tâm chính người" Nghe vậy, Bất Hối nghi hoặc nhìn hãn một cái, như thế nào kêu không quan tâm chính mình?

"Ta không phải đang chờ lập gia đình đó sao? Còn quan tâm cái gì sao?" Niên đại này thành thân cũng không cần chuẩn bị lễ cưới, nhà mẹ đẻ lại không ở bên cạnh, nàng không có chuyện gì.

Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên giật giật: "Chẳng lẽ nương tử liền không quan tâm ngày cùng ta thành thân sao?"

Nghe đến đó, Bất Hối mới phản ứng kịp, đúng vậy, ngày các nàng còn chưa định, nàng cao hứng quên mất cái này, bất quá nghe hãn nói như vậy, nhất định là chọn được ngày, lập tức hỏi: "Tướng công, ngày nào chúng ta thành thân?"

Chiến Cảnh Thiên vốn đang muốn gạt nàng vài ngày, nhưng vừa nghe làm nũng nàng như vậy, xương cốt liền nhuyễn, lập tức mở miệng nói: "Năm ngày sau là ngày hoàng đạo, người tốt cực có thể chính thức trở thành nữ nhân của ta."

Năm ngày?

"Nhanh như vậy?" Nàng cho rằng niên đại thành này cái thân như thế nào cũng cần chuẩn bị mấy tháng, vẫn không sốt ruột, xem ra ngày mai phải nắm chặt thời gian chuẩn bị.

"Ta muốn người hiện tại trở thành tân nương của ta!" Hãn đúng là một điểm cũng không cảm thấy nhanh, ngày mai lập tức thành thân mới tốt, Chiến Nguyên đã chuẩn bị mấy tháng, tùy thời đều có thể thành thân.

*

Ngày qua rất nhanh, trong nháy mắt đã qua ba ngày, hai ngày nữa nàng liền gả cho Chiến Cảnh Thiên, hai ngày này vẫn đều cực kỳ khẩn trương, tuy nàng cái gì cũng không cần làm, nhưng vẫn vội vàng tới vội vàng đi, có lẽ tân nương tử trước ngày thành thân đều có loại tâm tính này. Ngày hôm đó nàng đang suy nghĩ ngày đại hôn có nên gia nhập một chút hiện đại vào không thì một đạo nhân ảnh lo lắng vọt tiến vào: "Tiểu thư, người để cho ta trốn, lát nữa mặc kệ ai tìm ta người đều nói ta chưa trở về có được không."

Bất Hối vừa thấy, người tới cư nhiên là Nguyên Bích biến mất mấy ngày này, chỉ thấy nàng đầy đầu mồ hôi, lo lắng ở trong phòng tìm chỗ ẩn thân.

"Người tới trước tới bên trong này."

Trong phòng có một cái bàn lớn, trên bàn hiện tại đều là vài vốc đồ phẩm, giấu người vào căn bản nhìn không ra, Nguyên Bích cũng chẳng quan tâm giải thích, lập tức chui vào, không nghĩ tới nam nhân kia cư nhiên tìm đến nàng.

Nàng sau khi từ Phượng Quốc rời đi, cũng không trực tiếp trở lại Vương Phủ, mà đến Cảnh Tuyệt

cung trốn tránh vài ngày, khi nghe Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên hôn kỳ mới gấp trở về, không nghĩ tới nàng mới vừa xuất hiện đã bị người theo dõi, nàng tự nhiên biết là người nào, cho nên liền dùng tất cả biện pháp thoát khỏi, nhưng vẫn không thể né tránh.

Nguyên Bích mới vừa trốn xong, ngoài cửa lại xông vào một đạo nhân ảnh, nhìn thấy Bất Hối ở trong nhà, sắc mặt mới dịu đi chút: "Phượng Nhi, chúc mừng ngươi."

Nam Cung Tuyết cười hì hì ngồi xuống cạnh bàn, bất quá hai mắt không chớp nhìn bốn phía, hẳn rõ ràng nhìn thấy nữ nhân kia vào đây.

"Nam Cung cung chủ chỉ dùng miệng chúc mừng sao?" Đúng lúc này, Chiến Cảnh Thiên từ ngoài cửa đi vào, hẳn nghe nói Nam Cung Tuyết lo lắng chạy tới lập tức theo tới, đây đã từng là tình địch của mình, trước đại hôn nhất định phải đề phòng.

"Yên tâm, lễ vật đã sớm chuẩn bị tốt cho ngươi." Hắn bây giờ đối với Bất Hối đã không có cảm giác, tự nhiên sẽ không để ý Chiến Cảnh Thiên nói.

Nghe đến đó, Chiến Cảnh Thiên mới nở nụ cười, chỉ cần đối với nương tử nhà mình không có ý đồ là được.

"Ra đây." Đột nhiên, Nam Cung Tuyết xốc vải trên bàn lên, quả nhiên thấy Nguyên Bích đang ngồi xổm dưới bàn.

Tuy Nguyên Bích che lại khí tức, nhưng Chiến Cảnh Thiên vừa tiến vào, nàng không tự giác khẩn trương, cho nên Nam Cung Tuyết lập tức liền phát hiện.

Nguyên Bích thấy không có biện pháp lẩn trốn mới từ phía dưới bàn chui ra, sau đó né tránh sang bên Bất Hối: "Khéo như vậy, Nam Cung công tử."

Vừa nghe lời này, Nam Cung Tuyết lập tức liền nổi giận, lúc này còn dám xưng hô hắn như vậy?

"Nam Cung Tuyết, Nguyên Bích đắc tội ngươi như thế nào? Nàng là người của ta." Bất Hối nhìn Nguyên Bích là thật sợ hãi, khẩn trương kéo nàng lại.

Nghe vậy, khóe miệng Nam Cung Tuyết nhẹ nhàng câu lên: "Làm sao? Ngươi nên hỏi nàng một chút, ngủ với gia xong muốn bỏ mặc sao?"

Chương 106: Thịnh thế đại hôn! Động phòng hoa chúc!

Ngủ?

Nam Cung Tuyệt vừa nói xong, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều kinh ngạc nhìn Nguyên Bích, ngủ cùng Nam Cung Tuyệt?

Thành công nhìn sắc mặt Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, khoe miệng Nam Cung Tuyệt kiêu rất cao, xem nàng chạy đi đâu.

Sắc mặt Nguyên Bích một hồi đỏ một hồi trắng, tức nghiến răng nghiến lợi, nàng cứ nhiên coi trọng hân? Thật sự mù mắt!

"Người cầm mõm, rõ ràng là người uống rượu cường bạo ta, người bị hại cũng là ta." Khả năng là bị chọc tức, cho nên mới mở miệng, trực tiếp nói ra ngoài, cho đến lúc này nàng mới ý thức được mình nói cái gì, vội vàng che miệng lại.

"Rõ ràng là người thừa dịp gia uống say ngủ cùng ta." Nam Cung Tuyệt da mặt đúng là dày, một bộ lộn chết không sợ nước sôi.

Nguyên Bích tức đến chảy nước mắt, lần này làm sao bây giờ, lại không ai biết.

"Tiểu thư, người làm chủ cho Nguyên Bích, ngày đó là Lưu Vân đi tìm ta, nói ta chiếu cố hân một chút, ai biết, hân, hân nhân cơ hội khi dễ ta." Nàng đem tất cả hi vọng đặt ở trên người Bất Hối, chờ đợi nhìn nàng.

Tựa vào!

Bất Hối trong lòng chửi má nó, mặc kệ nói như thế nào, các nàng trên giường khẳng định là cứ nhiên chuyện lớn như vậy, nàng hiện tại mới biết.

Nhìn nhìn Nam Cung Tuyệt vẻ mặt vẻ đắc ý, còn có Nguyên Bích thần tình ủy khuất, nói như thế nào cũng là Nguyên Bích bị khi dễ, nàng cũng không tin Nguyên Bích sẽ chủ động quyến rũ hân.

Khụ!

Nhẹ nhàng khụ một cái, chuyện này là lần đầu tiên gặp được, nhìn bộ dạng Nguyên Bích khẳng định là thích Nam Cung Tuyệt, mà Nam Cung Tuyệt cũng thích nàng, hiện tại cũng không biết như thế nào cùng một chỗ mà thôi.

"Nam Cung Tuyệt, Nguyên Bích là người của ta, ta cũng không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ nàng." Chiến Cảnh Thiên nghe Bất Hối nói xong, ở bên cạnh cũng gật gật đầu, người Chiến Vương phủ hân cũng không thể bị người khi dễ.

"Phượng Nhi, ta làm sao có thể khi dễ nàng, nàng hung dữ như thế, mỗi lần đều đánh ta, người phải tin tưởng, là nàng khi dễ ta." Nam Cung Tuyệt cũng biết, nữ nhân trước mắt so với Nguyên Bích lợi hại hơn gấp trăm lần, Nguyên Bích chẳng qua ở bên ngoài có vẻ hung dữ, Bất Hối lại là từ ngoài vào trong đều thật cường hân!

Nghe vậy, trong lòng Nguyên Bích vừa giận, vừa muốn động thủ, bị Bất Hối ngăn lại.

"Cho dù là Nguyên Bích ngủ cùng người, người muốn thế nào? Để nàng phụ trách?" Bất Hối phượng mâu nhất chuyển, nảy ra ý hay, đối với Nam Cung Tuyệt cười nói.

Nam Cung Tuyệt không nghĩ tới Bất Hối sẽ tin tưởng, càng ngày càng cao hứng, hân sở dĩ làm như vậy, chẳng qua có một mục đích mà thôi, chính là cưới nàng. Hân bắt đầu tìm Nguyên Bích là muốn phụ trách với nàng, nhưng Nguyên Bích trực tiếp cự tuyệt hân, trực tiếp chạy về Chiến Vương phủ, cho nên hiện tại hân mới thay đổi sách lược.

"Gia cho tới bây giờ chưa từng đi tìm nữ nhân, hiện tại ta đã là người của nàng, nàng đương nhiên phải phụ trách, tất phải gả cho ta." Lời này nói đúng lý hợp tình .

Nghe vậy, nếu trong miệng Bất Hối có nước nhất định sẽ phun ra.

Như thế nào nàng gặp được những người này đều thuần khiết như vậy, vị này xem ra cũng trưởng thành thôi, cứ nhiên cũng là đồng nam ngây thơ.

"Để cho nàng phụ trách cũng được, bất quá không phải gả cho người, mà là người gả cho nàng, yên tâm đi, chờ hôn sự ta kết thúc sẽ tới Âm Ảnh Lâu đưa sính lễ, sính lễ nhất định không tổn hại thân phận người." Bất Hối trong lòng đều là tính kế, Âm Ảnh Lâu rất có tiền, lần này có thể hảo hảo kiểm soát một chút.

Nam Cung Tuyệt nghe được câu nói đầu tiên, trong lòng lập tức hưng phấn, nhưng vừa nghe đến phía sau, sắc mặt lập tức liền đen lại: "Gia là nam nhân, như thế nào có thể gả, phải gả cũng là gả cho ta."

"Không phải người nói nàng khi dễ người, để Nguyên Bích phụ trách sao, như thế nào? Người hiện tại không thừa nhận? Giỏi lắm, có phải người khi dễ Nguyên Bích hay không, người Chiến Vương phủ chúng ta cũng dám khi dễ, hả?" Sắc mặt Bất Hối cũng tối sầm xuống, ngồi vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên, khinh bỉ nhìn Nam Cung Tuyệt, nếu hắn là dám thừa nhận, để tướng công mình thu thập hắn.

Nguyên Bích hiện tại trốn ở phía sau Bất Hối, trong lòng thống khoái hơn, nam nhân chết tiệt này, phải để tiểu thư thu thập hắn.

"Phượng Nhi, chúng ta có chuyện hảo thương lượng, ta đã chuẩn bị hạ lễ rất lớn cho các người." Nam Cung Tuyệt lập tức dịu dàng, lấy tiền tài ra dụ.

"Nếu người tham gia đại hôn của ta, vậy người liền lưu lại đi, còn vấn đề của người cùng Nguyên Bích sao? Không có đường sống quay lại!" Dứt lời, trực tiếp đuổi Nam Cung Tuyệt ra ngoài, sau đó cũng đẩy Chiến Cảnh Thiên ra ngoài.

Trong phòng hiện tại chỉ còn lại nàng cùng Nguyên Bích, nhìn nàng đã tỉnh táo lại hỏi: "Người nói với ta một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Nguyên Bích hiện tại đều là quần bách, vừa rồi thật sự là quá giận nên mới có thể nói ra, hiện tại sao dám nói, mắc cỡ ngại ngùng đem chuyện nói với Bất Hối một lần.

"Vậy người hiện tại muốn làm sao bây giờ? Có nghĩ tới gả cho hắn hay không?" Bất Hối rót cho nàng một chén nước, chậm rãi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Nguyên Bích thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm: "Tiểu thư, người biết ta cùng Lưu Vân đã quyết định thành thân, tuy chúng ta chưa thành thân, nhưng không thể gả cho nam nhân khác, huống chi lại là Nam Cung Tuyệt. Mấy ngày nay ta nghĩ rất nhiều, đợi nhìn đến Lưu Vân, liền cùng hắn nói rõ ràng, sau đó đời này ta cũng không lập gia đình."

Bất Hối vừa nghe, thì ra mấu chốt là Lưu Vân kia, nghe Nguyên Bích miêu tả, nàng cảm thấy chuyện này nhất định cùng Lưu Vân có quan hệ, còn có thể là hắn bày ra, nguyên bản hắn thập phần không muốn cưới Nguyên Bích.

"Như vậy đi, người trước ở lại trong phủ, đợi khi tìm được Lưu Vân lại nói. Còn nữa, đây là hạnh phúc cả đời người, nhất định phải bắt lấy, ta tin tưởng Lưu Vân sẽ hiểu, hắn về sau cũng sẽ gặp được cô nương tốt."

Nguyên Bích gật gật đầu, trong lòng nàng hiện tại rất loạn, chỉ có thể đợi Lưu Vân trở lại, hiện tại Bất Hối sắp thành hôn, nàng nên đem toàn bộ tâm tư đặt ở việc hôn sự thượng tiểu thư cùng Vương gia mới được.

Còn có hai ngày liền muốn thành thân, cũng bắt đầu bận rộn.

Chiến Cảnh Thiên vốn chuẩn bị rất nhiều sính lễ giao cho Lý Mộc Dương, để hắn thời điểm về nước mang về, nguyên bản trước khi đám cưới nên đặt sính lễ trước, nhưng hiện tại hôn kỳ quá gấp, rất nhiều quy củ chỉ có thể sửa lại.

Lý Mộc Dương mấy ngày nay một mực vội vàng trong trạm dịch, thời gian đi tìm Bất Hối cũng không có, đương nhiên, việc này đều là Chiến Cảnh Thiên dặn dò.

Rất không dễ dàng đem những cái này giải quyết, Chiến Cảnh Thiên đột nhiên sai người đưa tới sính lễ.

Từng rương từng rương từ Chiến Vương phủ mang lên trạm dịch, trên đường dẫn tới oanh động rất lớn, thời điểm người thứ nhất nâng thùng đến trạm dịch, người sau cùng còn chưa xuất phát, có thể thấy được này có bao nhiêu sính lễ.

Khi mang toàn bộ những sính lễ này đến trạm dịch, Lý Mộc Dương sợ hãi, mười vạn cân hoàng kim, hơn mười rương châu báu, vài vóc cùng lễ vật khác liền không cần nói, trạm dịch to như vậy đều bị chứa đầy.

"Đây là sính lễ?" Lý Mộc Dương không dám tin hỏi, theo lý thuyết này không phải nên đưa đến Phượng Quốc sao? Đưa cho hắn làm gì? Còn nữa, đây cũng quá nhiều đi, cho dù là sính lễ Hoàng Đế cũng không phô trương như này.

"Vương gia nói, Hộ Quốc Công Chúa ở trong lòng hắn là vô giá, chỉ chút đồ như vậy tính là cái gì, hắn vẫn cảm thấy làm nhục Công chúa." Ngoài miệng Chiến Nguyên tuy nói như vậy, nhưng đầu nâng cao, tin tưởng sính lễ này nhất định là thiên hạ độc nhất.

Vương gia bọn hắn chính là muốn để cho thiên hạ này đều biết, Vương Phi tương lai của bọn hắn là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này.

Lời này Lý Mộc Dương thích, ở trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy, cho nên rất nhanh ký nhận sính lễ.

Sau khi thu sính lễ vẫn đề mới lại tới, nhiều sính lễ như vậy, nếu không phải chính hắn hộ tống, nào dám làm cho người ta chở về Phượng Quốc, có bao nhiêu người đánh chủ ý sính lễ này.

Nhưng nếu hắn tự mình đưa về liền không tham dự hôn lễ, sau cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể đợi hôn sự xong rồi mang về, nhưng như vậy hắn đều phải ở trong trạm dịch trông chừng. Chiến Cảnh Thiên đại hôn, lục quốc đều phái người tới, người trong trạm dịch hỗn tạp, khó tránh khỏi có chút không lâu mắt gì đó, hắn hiện tại rốt cục minh bạch Chiến Cảnh Thiên tại sao lại đưa sính lễ đến hôm nay, nhất định là không muốn để mình gặp Bất Hối.

Lại một ngày đi qua, sứ thần các quốc gia đều đã tụ tập đến Chiến Quốc, Bách Lý Hề cũng chạy đến, đồng tình với Lý Mộc Dương, sau đó đến Chiến Vương phủ thăm Bất Hối, không nghĩ tới bị người đuổi về, nói tân nương tử trước ngày thành thân không thể gặp khách, này là điềm xấu.

Làm cho người ngoài ý muốn nhất là Hiên Viên thần cư nhiên không tới, Chiến Cảnh Thiên vẫn cho là hắn sẽ tự thân đến, bất quá như vậy cũng được, tránh xuất hiện ngoài ý muốn.

"Ngày mai nhất định không thể xuất hiện bất luận sơ xuất gì." trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiếm có nghiêm túc, hắn cảm thấy hôn lễ này nhất định sẽ không thuận lợi như vậy.

Buổi tối trước hôn lễ, tân nương không thể gặp mặt tân lang, cho nên Bất Hối một mình ở trong phòng đi tới đi lui, nàng hiện tại thật sự vô cùng khẩn trương, qua tối hôm nay nàng liền gả cho hắn, hoàn toàn không có tâm tư đi ngủ.

"Tiểu thư, người nhanh ngủ đi, ngày mai phải dậy rất sớm." Phượng Yêu nhìn Bất Hối đi tới đi lui, khẩn trương khuyên.

"Đúng vậy, tiểu thư, ngày mai còn có hành trình một ngày."

Tiểu Huệ cùng Nguyên Bích cũng đi đến khuyên nàng, nhưng Bất Hối là ngủ không được, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại đều là bóng dáng của hắn, nàng phát hiện, không có ôm ấp của hắn nàng thật không ngủ được.

"Nghĩ cái gì, có phải nhớ vi phu hay không." Đột nhiên, nàng rơi vào một cái ôm quen thuộc, giọng điệu trêu chọc vang lên bên tai.

Nghe vậy, Bất Hối cả kinh: "Sao người lại tới đây?"

"Yên tâm đi, hiện tại đã qua giờ tý, là ngày mới, sẽ không là điềm xấu, người nhất định sẽ thuận lợi trở thành nương tử của ta." Chiến Cảnh Thiên thấy nàng khẩn trương, ôn nhu giải thích, không có nàng ở đây, hắn cũng không ngủ được, cho nên đợi qua giờ tý, lập tức tới đây.

"Ừ, ta mệt nhọc, nhanh ngủ đi." Nằm ở trong lòng hắn, lòng của nàng rốt cục yên tĩnh, chỉ cần bình minh, nàng liền chính thức trở thành nữ nhân của hắn.

Chiến Cảnh Thiên cũng kích động, còn có một ngày, hắn liền không cần tiếp tục nhịn.

Hai người đều có tâm tư, rất nhanh liền tiến nhập giấc mơ.

Buổi sáng Phượng Yêu, Nguyên Bích, Tiểu Huệ vào phát hiện Chiến Cảnh Thiên cư nhiên ở đây, đúng là cho ba người các nàng sợ hãi, lúc này không biết có nên vào hay không.

"Các người vào đi." Chiến Cảnh Thiên một đêm này ngủ cũng không say, thời điểm các nàng tiến vào hẳn liền nghe được, chẳng qua là không muốn rời khỏi Bất Hối mà thôi, nhưng sợ chậm trễ giờ lành, vẫn là đứng dậy ly khai.

Bất Hối một đêm này ngủ rất ngon, tuy chỉ ngủ hơn một canh giờ, tinh thần đã thoải mái hơn rất nhiều, thức dậy liền tắm rửa, sau đó là thay quần áo trang điểm.

Giá y đỏ thắm, tinh xảo, dung mạo của nàng trước kia đã là thượng thừa, cơ hồ không cần thi phấn trang điểm, cho nên hiện tại vừa vẽ ra càng thêm kinh diễm. Nếu nói trước đây là bách hợp thuần khiết, hiện tại chính là mẫu đơn kiều diễm, mỗi người mỗi vẻ.

Nhìn dung mạo của nàng, vài người đứng chung quanh đều xem ngây người, nhất là ma ma trang điểm cho nàng đều kinh sợ, các nàng đã trang điểm cho rất nhiều tân nương nhưng không có một người nào kinh tâm động phách như nàng.

Mà trên mặt vẫn dào dạt hưng phấn, lại càng cho nàng thêm bao nhiêu quyến rũ.

"Vương Phi, người đúng là tân nương xinh đẹp nhất lão thân từng thấy."

"Tiểu thư, người thật đẹp."

"Nhanh mang mũ phượng này."

Trong tay Phượng Yêu cầm mũ phượng sáng hôm nay Chiến Cảnh Thiên cho người đưa tới.

Trên mũ phượng này có sáu con rồng ba con phượng, rồng ở hai đầu, miệng ngậm hạt châu, tựa như muốn hấp dẫn sự chú ý của phượng. Chính diện có ba Phượng Hoàng giương cánh, phía dưới mũ hậu trái phải có ba phiến bác tóc mai, mở rộng giống như đuôi phượng ngũ sắc rực rỡ.

Đây là mũ phượng Hoàng Hậu mới có thể mang, còn mũ phượng Hoàng phi, Công chúa, Thái Tử Phi cửu huy tứ phượng. Huy là có chim trĩ ngũ sắc, nhất phẩm đến thất phẩm mệnh phụ mũ phượng không có phượng, chỉ theo số lượng trĩ khác nhau.

Theo lý, thân phận Bất Hối chỉ có thể có cửu huy tứ phượng, nhưng Chiến Cảnh Thiên toàn bộ đều phải để cho nàng dùng thứ tốt nhất, hơn nữa, Thái Hoàng Thái Hậu, Chiến Cảnh Nhân đều không phản đối.

Hai ma ma bên cạnh trang điểm đương nhiên biết đây là ý tứ gì, nhưng không dám nhiều lời, cẩn thận mang tới trên đầu cho Bất Hối.

Mũ phượng này tuy Chiến Cảnh Thiên sai người tỉ mỉ tạo ra, so với mũ phượng trước đây nhẹ rất nhiều, nhưng phía trên nhiều vàng cùng minh châu như vậy, có thể nhẹ bao nhiêu, đầu nàng lập tức bị đè ép xuống, nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy hôn lễ hiện đại thật tốt, áo cưới bao nhiêu nhẹ nhàng.

Toàn bộ thu thập thỏa đáng, sắc trời đã sáng rồi, đội ngũ Chiến Cảnh Thiên đón dâu đã đi tới cửa.

Vừa nghe đến thanh âm, Bất Hối nhẹ nhàng vén bức rèm che trước mặt mũ phượng ra, tràn đầy hạnh phúc mỉm cười nhìn về phía vào người kia. Toàn thân hỉ bào đỏ thắm, khoe môi vẫn giơ lên, thu lại bằng lãnh quanh thân hẳn, nhiệt tình như lửa.

Hắn ngày thường chỉ mặc một sắc đen, ngẫu nhiên sẽ mặc chút y phục màu xanh ngọc, không nghĩ tới khi hắn mặc màu đỏ vào yêu nghiệt như vậy, làm mọi người nhìn ngây ngốc.

Khi Chiến Cảnh Thiên đẩy cửa tiến vào, nhìn đến Bất Hối lộ ra dung mạo ngồi ở bàn trang điểm, trong mắt hiện lên vô hạn kinh diễm, đã vô số lần từng nghĩ tới bộ dáng nàng mặc giá y, đã đoán được sẽ vô cùng hoàn mỹ, nhưng không nghĩ tới sẽ kinh tâm như vậy.

"Nương tử." Kể từ hôm nay, nàng sẽ thật là nương tử của mình.

Bị hắn nhìn như vậy, trên mặt Bất Hối có chút khó xử, lập tức đem bức rèm che để xuống, trước kia hẳn cũng kêu như vậy, nhưng hôm nay nghe qua đặc biệt bất đồng.

Những người khác trong phòng cúi đầu cười, Vương gia quá sốt ruột, còn chưa có bái đường.

Trong mắt Chiến Cảnh Thiên đã không có gì khác, thâm tình ngóng nhìn nàng, từng bước một đi về phía nàng, tiếp theo một tay ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Sau khi bị hắn ôm ra cửa Bất Hối mới phát hiện Chiến Vương phủ trong một đêm đều bị màu đỏ bao trùm, toàn bộ đều là màu đỏ vui mừng. Chung quanh dán đầy chữ hỉ, câu đối đỏ thắm.

Ở trước cửa có đại kiệu tám người nâng, chung quanh cổ kiệu cắm đầy nụ hoa mẫu đơn sắp nở, vô

cùng lãng mạn. Cổ kiệu cực kỳ độc đáo, cũng không hoàn toàn che lại, tương phản đem cái nắp phía trên đều đã lấy đi, ngồi ở phía trên có thể rõ ràng nhìn cảnh vật chung quanh, cũng có thể cho người xung quanh rõ ràng nhìn đến dáng người các nàng.

Hai bên cổ kiệu còn đứng hai đội ngũ đón dâu thật dài, từ bên này nhìn qua, căn bản nhìn không tới tận cùng, còn có các thiếu nữ trong tay cầm rỗi, tất cả đều vẻ mặt kinh diễm nhìn Bất Hối được Chiến Cảnh Thiên ôm ra, cho dù diện dung của nàng bị bức rèm che lại, nhưng lại càng thêm hấp dẫn.

Bất Hối hiện tại ở tại Nam Uyển, Chiến Cảnh Thiên ở là Đông Uyển, hai địa phương này đúng là rất gần, Bất Hối không rõ vì sao vẫn còn chuẩn bị những thứ này.

Nhưng nàng rất nhanh liền minh bạch, chỉ thấy nhuyễn kiệu cũng không trực tiếp mang lên Đông Uyển, mà hướng về ngoài phủ đi đến.

Ra khỏi đại môn Vương Phủ, trên đường phố vây đầy người xem náo nhiệt, Chiến thần trong lòng các nàng rốt cục thành thân, đây so với Hoàng Thượng đại hôn còn làm cho người ta tò mò. Bất quá bên đường tuy đầy ắp người nhưng giữa đường đều không có ai, tư lụa đỏ thắm trải lên trọn con đường.

Đội ngũ đón dâu thối khúc vui mừng, phía trước đội ngũ vẫn nổ pháo, còn có thanh âm chúc phúc của dân chúng, thập phần náo nhiệt.

Chiến Cảnh Thiên cũng không có kỳ mã, mà ôm lấy Bất Hối cùng ngồi trên nhuyễn kiệu, đối với dân chúng chung quanh mỉm cười, hẳn hôm nay muốn cho tất cả mọi người biết, nàng là nữ nhân của hắn! Nâng kiệu đều là cao thủ, cho nên bọn hắn nâng cũng rất thoải mái.

Cảm xúc dân chúng lại càng tăng vọt nhìn hai người trên cổ kiệu, hôm nay Chiến Vương đặc biệt anh tuấn, nụ cười hạnh phúc kia, thần sắc sùng nịch, say lòng người. Tuy nhìn không thấy dung nhan Vương Phi, nhưng này nhất định cũng là tuyệt mỹ, nhìn nàng đầy người tao nhã không thua ở cạnh Chiến Vương, đồng dạng làm cho người ta si mê.

Chiến Quốc là đại quốc, Hoàng Thành lại càng thập phần rộng lớn, ước chừng lớn như ba cái Phượng Thành, mà Chiến Cảnh Thiên cư nhiên đem trọn đường phố Hoàng Thành tất cả đều trải lên lụa đỏ, đội ngũ đón dâu mỗi con đường đều đi tới một lần.

Càng thêm ngạc nhiên là mặc kệ đội ngũ các nàng đi đến địa phương nào, trên bầu trời đều phiêu xuống những đóa hoa tiên diễm, như một trận mưa hoa, thập phần lãng mạn. Đồng thời hai bên cạnh đội ngũ có rất nhiều nữ tử mặc lụa mỏng, rỗi trong tay các nàng đầy vàng bạc châu báu, đi trước đội ngũ, đem những thứ vàng bạc châu báu này tung ra hướng về phía hai bên cạnh.

Dân chúng Hoàng Thành cơ hồ đều đã khuynh sào xuất động, vốn có thể nhìn đến dung mạo Chiến Vương cùng Chiến Vương Phi cũng đã vô cùng hưng phấn, không nghĩ tới còn có nhiều tiền tài như vậy, rất nhiều người cả đời cũng chưa thấy qua nhiều tiền bạc như vậy.

Nhưng dân chúng này cũng không tranh nhau, nhặt được liền tự động hướng về Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đã đi qua quỳ lạy, đem vị trí nhường lại cho người chưa nhặt được vàng, toàn bộ đều ngay ngắn trật tự.

"Thái tử, chúng ta muốn động thủ sao?" Tửu quán hai bên đường phố, trong trà lâu cũng đều đứng đầy người, giờ phút này, một người mặc cẩm bào màu đen, dung mạo bình thường, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chú vào đội ngũ đón dâu.

Nàng quả nhiên kinh diễm như tưởng tượng, thậm chí còn đẹp hơn, tuy trên mặt bị bức rèm che chặn, nhưng hắn vẫn có thể nhìn đến khóe miệng của nàng chứa nụ cười hạnh phúc.

Khóe môi Hiên Viên Thần gợi lên cười tự giễu, nếu không thối hôn, có phải hôm nay ngồi ở bên cạnh nàng chính là mình hay không, vậy nàng còn có thể cười vui vẻ như vậy sao?

Sau khi hắn rời khỏi Phượng Quốc cũng không trở lại Hiên Viên Quốc, mà trực tiếp dịch dung tiềm nhập Chiến Quốc, hắn biết bọn họ nhất định sẽ trở về thành hôn, vốn tính toán trước ngày bọn hắn thành thân liền động thủ, nhưng hắn rất muốn tại ngày bọn hắn thành thân sẽ động thủ.

Muốn thời điểm bọn hắn bái đường đoạt nàng lại về tay mình, nhưng hiện tại, hắn không xác định làm như vậy có đúng hay không.

"Cho người trở về đi." Không biết vì sao, hắc không muốn phá hoại tươi cười trên mặt nàng, cho dù kia không phải vì mình cười, hắc cũng không muốn phá hoại.

Hôm nay Chiến Cảnh Thiên cho rằng Hiên Viên thần sẽ ra tay, không nghĩ tới trên đường phố Hoàng Thành đều đã du tẩu một lần vẫn thập phần thuận lợi. Âm thầm có một tiểu bộ phận rối loạn, nhưng lập tức đã bị Vô Ảnh bắt lại.

Sau khi thuận lợi dạo phố, Chiến Cảnh Thiên mới cho người nâng kiệu về Chiến Vương phủ.

Trong Vương Phủ hiện tại đã vây đầy tân khách, các đại thần trong triều, sứ thần các quốc gia, còn có Chiến Cảnh Nhân, Thái Hoàng Thái Hậu đều đã đến, một mực kiểng chân chờ hai người bọn hắc trở về.

"Trở lại, nhanh nã pháo." Những tân khách chờ trong phủ, Chiến Nguyên lại mang theo người ra ngoài phủ, vừa thấy đội ngũ đón dâu xuất hiện lập tức đốt pháo.

Tiếng pháo nổ vừa vang, rất nhiều tân khách bên trong phủ liền ra đón, nhưng đội ngũ đón dâu quá dài, quá ước chừng một phút đồng hồ thời gian, mới nhìn thấy nhuyễn kiệu Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối ngồi xuất hiện.

"Chúc mừng Chiến Vương."

Vừa thấy bọn hắc, nhao nhao lễ bái chúc mừng, Chiến Cảnh Thiên hôm nay hết sức cao hứng, khó có được cùng những người đó hàn huyên một chút, sắc mặt của hắc trước đây vẫn đều là âm trầm, nhưng hôm nay vẫn treo một bên ấm áp cười, trái lại làm cho những người tiến đến chúc mừng hoảng sợ.

Lần này chủ trì hôn lễ là Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu, hiện tại sau khi hai người bọn hắc trở về tự nhiên là tế bái thiên địa, hành hợp hoan chi lễ, đưa vào động phòng .

"Nhất bái thiên địa!"

Chiến Cảnh Thiên nắm tay Bất Hối, hướng bốn phía bái một phen.

"Nhị bái cao đường!"

Phượng Kinh Thiên không ở đây, cao đường tự nhiên chỉ có Thái Hoàng Thái Hậu, hai người cũng cao hứng bái xuống, còn thiếu một bái, bọn hắc sẽ chân chính là phu thê.

"Phu thê ——"

Toàn bộ tiến hành quá mức thuận lợi, nhưng thường thường quá mức thuận lợi đều báo hiệu nguy cơ lớn hơn nữa.

Ngay lúc một bái cuối cùng, đột nhiên xảy ra kinh biến, Lễ bộ Thượng thư vừa mới kêu gọi bị giết!

Không khí hòa hợp phút chốc trở nên căng thẳng, một đám Hắc y nhân từ bốn phương tám hướng Vương Phủ tiến vào. Chiến Cảnh Thiên thu hồi tươi cười trên mặt, ánh mắt ngoan lệ nhìn những người đó.

Trong Vương Phủ cũng mai phục một đám cao thủ, lập tức bảo vệ những đại thần này, mà Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu cũng được bảo hộ, Chiến Cảnh Thiên đã sớm dự đoán được sẽ có người đến Vương Phủ ám sát, cho nên trước đó đã chuẩn bị tốt.

Sân bãi cũng không vì các đại thần rời đi mà trở nên trống rỗng, tương phản càng thêm chen chúc.

"Chiến Vương gia, chủ tử chúng ta chỉ cần Thất công chúa, không muốn cùng người giao chiến."

Những người này sau khi giết Lễ bộ Thượng thư cũng không xuất thủ thương tổn bất luận kẻ nào, tương phản đứng ra nói điều kiện cùng Chiến Cảnh Thiên.

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối bị Chiến Cảnh Thiên ôm vào trong ngực hiện lên một tia ám mang, tìm nàng, chẳng lẽ là người của Hiên Viên Thần ?

Bất quá, mặc kệ người hôm nay tới là ai, phá hủy hôn lễ của mình nhất định phải chuẩn bị tốt để chết.

Nghe xong đối phương nói, khí tức trên người Chiến Cảnh Thiên càng ngày càng lạnh, muốn nữ nhân của hắc, có thực lực kia mới được: "Động thủ!"

Trong mắt đối phương cũng hiện lên một tia sắc bén, bọn hắc không muốn đối địch cùng Chiến Cảnh Thiên, nhưng không có biện pháp.

Song phương lập tức liền song lên, người của Chiến Cảnh Thiên bên này thực lực rõ ràng cao hơn những người xuất hiện kia, mà đối phương cũng không đơn giản, trong lúc này khó có thể phân ra cao thấp.

Rất nhanh Bất Hối liền phát hiện một vấn đề, người đối phương không phải người bình thường!

Bọn hăn giống như không có ý thức, cho dù là bị chặt một cánh tay, một chân, cho dù thương tổn tánh mạng, sắc mặt cũng không thay đổi.

Những người này là tử sĩ!

Chiến Cảnh Thiên cũng không dự đoán được đối phương cư nhiên phái tới nhiều tử sĩ như vậy, cho dù là trong tay Chiến Cảnh Nhân cũng không có nhiều tử sĩ như vậy, xem ra thế lực người phía sau thập phần cường đại.

Lại giao thủ một hồi, đột nhiên phát hiện, những thứ này tử sĩ xem ra thập phần đặc biệt, giống như không có linh hồn, càng như là hoạt tử nhân!

Bất Hối nhìn kỹ trong mắt những người này, không có tiêu cự, trong mắt chỉ có giết chóc không có cái khác, rất có thể là bị dược vật khống chế.

"Cảnh Thiên, người đi giết người đầu lĩnh kia." Bất Hối phát hiện, trong những người này chỉ có người vừa mới nói chuyện kia là có biểu tình biến hóa, còn lại đều là vô cảm.

Chiến Cảnh Thiên đã sớm nhìn ra người kia bất đồng, nhưng bên cạnh Bất Hối không ai bảo hộ quá mức nguy hiểm, không biết khi nào sẽ xuất hiện nhóm người khác. Những tử sĩ này rất khó giết chết, mà công lực đối phương rất cao, không giống như là người của Hiên Viên Thần.

"Chúng ta cùng nhau đi qua." Chỉ có dẫn nàng bên cạnh mới an toàn nhất.

Bất Hối minh bạch ý tứ của hăn. Hai người một bên tranh đấu một bên hướng phía chính giữa dời qua, người đầu lĩnh kia tuy võ công cao cường nhưng người Chiến Cảnh Thiên bên này cũng không yếu, mà nhân số rất nhiều, vài người vây công người này, làm cho hăn khó có thể tránh né.

Bành!

Đúng lúc này, Chiến Cảnh Thiên một chương đánh qua, người kia vốn đã bị thương, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, sau khi đánh vào cột đá rơi xuống tử vong.

Thấy hăn đã chết, Bất Hối rốt cục yên tâm, những người còn lại không ai khống chế, rất nhanh có thể giải quyết.

Không đúng!

Nàng đột nhiên cảm thấy một đạo nguy hiểm hướng mình đánh úp lại, ngay phía sau mình, trong lòng cả kinh, lập tức làm ra phản ứng.

Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề cũng nhận ra, đồng thời hướng phía bên nàng đánh tới.

Bành!

Lại là một chương đánh ra ngoài, thời điểm người kia ở trên ngựa tiếp cận Bất Hối bị Chiến Cảnh Thiên đánh bay ra ngoài.

Chiến Cảnh Thiên vẫn đều lưu ý những tử sĩ này, tuy người vừa rồi ra nói chuyện rất khác những tử sĩ này, nhưng để tránh có chút quá đơn giản, cho nên hăn cố ý đem lực chú ý đặt ở trên người của người kia, như vậy mới đưa người khống chế chân chính dẫn ra.

Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề cũng chạy tới, nhìn thấy Bất Hối không có việc gì tiếp tục gia nhập chiến đấu.

Tử sĩ còn lại tuy võ công rất cao, nhưng bọn hăn không có ý thức, giết bây giờ so với trước đây dễ dàng một chút, mà giết những người này chỉ cần chém đứt đầu bọn hăn là có thể.

Trong phút chốc, Vương Phủ vốn là một mảnh màu đỏ, càng thêm đỏ tươi, trên mặt đất toàn bộ bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

Rốt cục, khi tử sĩ cuối cùng ngã xuống, trận chiến này kết thúc.

"Có thụ thương hay không?" Sau khi kết thúc, Chiến Cảnh Thiên lo lắng hỏi nàng đến trước người kiểm tra một phen.

Bất Hối lắc lắc đầu, đi theo bên người Chiến Cảnh Thiên, bọn hăn như thế nào xuất thủ.

"Sư muội, này ——" Bách Lý Hề cùng Lý Mộc Dương cũng nhíu mày đi tới, đại hôn thấy máu là điềm xấu.

"Màu đỏ là màu đại cát, ta cảm tạ những người đó còn không kịp, đi thôi, tế bái thiên địa còn chưa

hoàn thành." Bất Hối lòng tràn đầy chờ mong, còn thiếu thủ tục cuối cùng, nàng chính là thể tử hắc.

Khỏe môi Chiến Cảnh Thiên lại câu lên, lôi kéo nàng hưởng phượng hưởng khác đi đến.

Nguyên bản hắc đã nghĩ đến sẽ có một hồi chặn giết, cho nên đã chuẩn bị hai lối đường, hiện tại bên này không thể dùng, có thể đến một bên khác.

Những đại thần giờ phút này đã được mang tới bên này, khi thấy Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối đi tới mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bọn hắc vừa rồi lập tức bị dời đi, cho nên không thấy được một màn huyết tinh kia, không biết vừa rồi trải qua hung hiểm như thế nào, mà Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên mặc đều là hỉ bào màu đỏ, cho nên dù có dính máu cũng nhìn không ra, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề lại đi xuống thay đổi toàn thân y phục.

"Phu thể giao bái!"

Lần này Chiến Cảnh Nhân tự mình chủ trì, khi những lời này hô xong, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên nhìn nhau cười, ôn nhu bái xuống, bây giờ, các nàng hiện tại chính là phu thể chân chính.

Tuy vừa rồi thập phần mạo hiểm, nhưng mọi người đều tin tưởng Chiến Cảnh Thiên, hiện tại nhao nhao chúc mừng.

Tươi cười trên khỏe miệng Thái Hoàng Thái Hậu càng ngày càng thâm, chậm rãi đóng lại hai mắt, khỏe mắt chảy ra một giọt nước mắt vui sướng, Cảnh Thiên cũng rốt cục thành thân, trong ba tôn nhi còn lại, mệnh của hắc khổ nhất, nhìn thấy hắc hiện tại hạnh phúc thật tốt.

Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề nhìn Bất Hối cười kiêu diễm như vậy, trong lòng tuy chua xót nhưng vẫn vì nàng cao hứng, về sau bọn hắc chính là bằng hữu, là thân nhân!

Trong mắt Chiến Cảnh Nhân âm đạm một chút, hôm nay hắc cũng thật cao hứng, nhưng lại có vài phần phiền muộn, bất quá nghĩ lại liền đem vẻ u sầu bỏ qua, Hoàng đệ đại hôn, tin tưởng công xiềng trên người hắc cũng rất nhanh có thể trừ bỏ.

*

"Trang chủ, người chúng ta một cái cũng không trở về."

Trong một quán rượu nhỏ không ai để mắt bên trong Hoàng Thành, một nam tử toàn thân áo trắng, bộ dạng hết sức bình thường, cho dù y phục đẹp để quý giá mặc trên người hắc vẫn cảm thấy không đáng giá.

Nghe vậy, người này nhíu nhíu mày, xem ra mình đã xem thường thực lực của Chiến Cảnh Thiên, một trăm ba mươi hai tử sĩ, cư nhiên toàn bộ đều đã chết.

Những tử sĩ này là bỏ ra đại lượng bạc cùng tinh lực mới tạo ra, lần này trở về, khó tránh khỏi sẽ phải chịu trừng phạt.

"Đi thôi, chúng ta đã không có cơ hội." Những tử sĩ này là cơ hội cuối cùng, hiện tại bỏ lỡ, chỉ có thể đợi tiếp theo.

Trong nháy mắt, hai người đồng thời biến mất trong quán rượu nhỏ, mà người chung quanh cũng không nhận thấy được, giống như bọn hắc hai vốn không tồn tại.

*

Bất Hối lúc này đang ngồi trong tấm điện của Chiến Cảnh Thiên, nơi này không phải lần đầu tiên tới, nhưng hiện tại lại có điểm khác biệt.

Trên cửa đã dán lên chữ hỉ đỏ thắm, cạnh cửa còn có hai câu đối vui mừng, trong phòng cũng đều là đỏ thắm sắc, toàn bộ nhìn qua đều vui sướng.

Trước giường treo một bên "Bách tử tướng", trái lên "Bách tử bị", nhìn phía trên thêu một trăm tiểu hài tử thần thái khác nhau, trong lòng dâng lên hạnh phúc.

Nhìn trên bàn trước mặt, bày rất nhiều đậu phộng, táo đỏ các loại, ngụ ý sớm sinh quý tử, còn có hai cái ly rượu, nhất định là uống rượu giao bôi.

Nhìn những rượu và thức ăn này, nàng đột nhiên cảm thấy hơi đói, bất quá trong tấm điện còn có mấy người sẵn sàng dâu nhìn, chính là để phòng nàng ăn vụng, thông thường thành thân cổ đại, tân lang sẽ ở bên ngoài kính tửu, mà tân nương thì đợi trong phòng cho đến khi bầu trời tối đen, đợi sau khi chú rể trở về vén

khăn của nàng ra mới có thể ăn.

Bất quá nàng thành thân đúng là rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa đều bị phá hủy, cũng không thiếu cái này, Chiến Cảnh Thiên ở bên ngoài uống rượu ăn thịt, nàng cũng phải như vậy.

Mấy người săn sóc dâu Kia đâu có thể ngăn được nàng, nhìn thấy nàng ăn cũng không khuyên can, Bất Hối uống rượu trên bàn, mùi vị không tệ, trong lúc này không dừng lại được.

Chiến Cảnh Thiên vẫn ở bên ngoài chiêu đãi tân khách, khuôn mặt tươi cười treo một ngày rốt cục không thấy nữa, sắc mặt càng ngày càng đen, Bất Hối còn đang chờ hân động phòng, hân lại bị những người này kéo lại.

"Chiến vương, Bản tướng quân thay Hoàng Thượng kính người một ly." Lý Mộc Dương treo một nụ cười ôn hòa đưa tới một ly rượu tràn đầy, đây là Phượng Kinh Thiên lúc gần đi phân phó, vui vẻ nghe theo.

Nhạc phụ kính rượu như thế nào có thể không uống, bưng ly rượu lên một hơi uống hết.

"Một chén này là ta thay sư phụ kính người, về sau phải hảo hảo đối đãi sư muội, nếu không Thanh Phong môn sẽ không bỏ qua cho người." Bách Lý Hề cũng mang đến một ly rượu.

Thanh Phong sơn là sư môn của nàng, rượu này nên uống, một hơi lại hết.

"Hoàng đệ, Hoàng huynh cùng người uống một chén."

Khi Chiến Cảnh Thiên uống rượu của Bách Lý Hề xong, Chiến Cảnh Nhân lại chạy tới, này đã không biết là mấy chén, tóm lại hân vô cùng buồn bực, nữ nhân mình nhìn tới lại thành đệ muội, hân phát tiết còn không được sao?

Trợn mắt nhìn hân, bất đắc dĩ tiếp nhận ly rượu uống vào, không nói một lời, trên mặt càng thêm đen, trong lòng tính toán, những người đều chưa đại hôn, đến lúc đó.

Lại qua một phút đồng hồ, Thái Hoàng Thái Hậu hồi cung nghỉ ngơi, các đại thần còn lại nhìn đến sắc mặt Chiến Cảnh Thiên kia cũng không dám qua đi kính rượu, cho nên Chiến Cảnh Thiên rốt cục có thể trở về.

"Hoàng đệ ——"

Hân vừa muốn đi, Chiến Cảnh Nhân kéo hân lại, Chiến Cảnh Thiên thật sự không thể nhịn được nữa, ánh mắt sắc bén nhìn qua, khiến cho Chiến Cảnh Nhân cảm thấy khắp người phát lạnh, khẩn trương cười nịnh nói: "Hoàng đệ phải chú ý thân thể."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên không để ý hân, đi nhanh tới tắm điện.

Đêm động phòng hoa chúc, lâu sớm gặp mưa lành, tha hương ngộ cố tri, đây là tam đại chuyện vui của nhân sinh.

Hiện tại phải làm là đêm động phòng hoa chúc, so với hai chuyện kia vẫn còn hưng phấn, khoe miệng Chiến Cảnh Thiên đều phải vênh lên trời.

Nhanh chóng trở lại tắm điện, lo lắng mở cửa phòng ra, nàng nhất định sốt ruột chờ, hân đúng là nhớ rõ nữ nhân này so với hân còn gấp hơn.

Nhưng vừa vào cửa hân nhận thấy được có chút không đúng, những người săn sóc dâu nhìn thấy hân lập tức đều quỳ xuống.

Chiến Cảnh Thiên trong lòng cả kinh, hân không xảy ra chuyện gì đi, vừa thấy, tâm liền buông lỏng xuống, thì ra là bản thân tiểu nữ nhân kia đang ăn uống.

Bất Hối đang uống cao hứng, nhìn đến Chiến Cảnh Thiên tiến vào lập tức vui vẻ: "Tướng công, tới nhanh giúp ta uống rượu, mùi rượu này thật không tệ, so lần trước trong hầm rượu người uống không tệ."

Bất quá nàng hiện tại đều đã lâng lâng, dưới chân bất ổn gục xuống, Chiến Cảnh Thiên lập tức đi qua ôm nàng đã say khướt ở trong lòng.

"Các người lui xuống đi."

Thân thể mềm mại vào lòng, thân thể lập tức có phản ứng, ánh mắt tối sầm lại, đuổi người săn sóc dâu quỳ trên mặt đất ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn hân, Chiến Cảnh Thiên ôm nàng đến bên cạnh bàn, rót vào hai

ly rượu, đưa cho nàng một ly: "Tối, uống rượu giao bôi."

Vừa nghe đến uống rượu, Bất Hối tự nhiên cảm thấy hưng trí, khẩn trương nhận lấy, cầm liền muốn đưa vào miệng, nhưng Chiến Cảnh Thiên lập tức đoạt lấy, lôi kéo nàng xem như uống rượu giao bôi, còn lại liền là động phòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bởi vì say rượu hơi hơi đỏ lên, mị nhãn như tơ, so với ngày thường càng thêm hấp dẫn, nhìn nàng đôi môi mê người, trong mắt ám trầm xuống, rốt cuộc khổng chế không nổi hôn lên.

Thời điểm bắt đầu là tình tế triền miên, nhưng như vậy không đủ, hoàn toàn không bình phục được tâm tình hẩn, rất nhanh liền đoạt lấy bắt đầu gặm cắn.

Bất Hối tuy say, nhưng thân thể vẫn có phản ứng, so với bình thường càng thêm mãnh cảm, hai tay đặt lên cổ của hẩn, ôm sát hẩn dùng lực hôn trả.

Nhưng một nụ hôn hoàn toàn không đủ, các nàng muốn càng thêm.

Xoạt!

Hỉ bào đỏ thắm quăng ra ngoài, hai người dựa vào gần, lại từng kiện y phục ném đi, gắt gao dán sát ở một chỗ.

Dục hỏa trong hai mắt Chiến Cảnh Thiên càng ngày càng vượng, giống như muốn thiêu đốt nàng không còn một mảnh, tiếp theo, trên vách tường đột nhiên hé ra một khe hở, lập tức ôm nàng lách vào, sau đó lại khôi phục yên lặng, có người trong nhà cũng không thấy.

Phòng này là có mật thất, chỉ có vài người biết, vài người này khẳng định sẽ không nói ra ngoài, cho nên ở trong này đủ yên tĩnh, hẩn cũng không muốn vào thời điểm mấu chốt lại bị cắt ngang.

Quần áo hai người rất cục cởi sạch sẽ, đây đó gắt gao quần quanh cùng một chỗ, tương hồ dùng lực ôm, giống như muốn dung nhập vào xương thịt.

"Nương tử, ta muốn ngươi." Thân thể Chiến Cảnh Thiên đã đạt tới đỉnh, nhìn người ý loạn tình mê, như là tuyên thệ, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Bất Hối hiện tại đầu óc choáng váng, thân thể giống như bị thiêu đốt, một mực khát cầu cái gì, nghe được hẩn nói, theo bản năng đáp ứng.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Chiến Cảnh Thiên rốt cục không tiếp tục ẩn nhẫn, tiến về địa phương hẩn vẫn hướng tới...

"A!"

Đột nhiên cảm giác đau đớn làm cho Bất Hối hét ầm lên, ôm chặt lấy người phía trên, mắt chảy xuống một giọt nước mắt, há mồm cắn lên bờ vai của hẩn.

Biết nữ nhân lần đầu tiên sẽ đau, cho nên hẩn cố gắng nhẹ nhàng, trên trán đã dày lên một tầng mồ hôi lạnh, hiện tại muốn tùy tâm sở dục, khi nàng cắn trên vai mình, đau đớn trên thân thể càng thêm thích phát dục vọng của hẩn, cuối cùng trầm luân xuống...

Lần lượt tiến công, lần lượt đoạt lấy, làm cho hẩn lần lượt đi lên khoái hoạt...

"Các ngươi, hai tên hỗn đản, cứ nhiên trợ giúp nam nhân kia, nhanh tránh ra cho Trầm."

Chiến Cảnh Nhân thân thể loạng choạng, mang theo Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề, ỷ vào thân phận xuyên qua tầng tầng trở ngại, rốt cuộc đi tới cửa phòng, mục đích lớn nhất hôm nay của hẩn là tới nháo động phòng.

Nhưng đại môn lại bị hai gia hỏa không sợ chết chặn lại. Hai người kia là Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyệt, nhìn thấy bọn hẩn, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề đi tới, trách không được hôm nay không thấy bọn hẩn, thì ra là ở chỗ này.

"Các ngươi có phải cũng tới nháo động phòng hay không? Tối so với chúng ta còn sớm hơn, chúng ta cùng đi vào." Lý Mộc Dương hoàn toàn không còn ôn hòa trong ngày thường, đầu lưỡi đánh nhau, vỗ bả vai Nam Cung Tuyệt nói, bọn hẩn đều trên cùng một chiến tuyến.

Nam Cung Tuyệt mặt đau khổ, hẩn cũng muốn vào có được hay không, nhưng chẳng những không thể,

còn phải lưu lại giúp Chiến Cảnh Thiên ngăn cửa. Nam nhân phúc hắc đáng chết kia cư nhiên uy hiếp hắn, nói Nguyên Bích là thuộc hạ của hắn, nếu muốn thành thân rời khỏi Chiến vương phủ, tất phải có hắn đồng ý mới được, nếu không, Nguyên Bích cho dù chết cũng sẽ không ly khai.

Nữ nhân kia cứng đầu như thế, nhất định sẽ nghe Chiến Cảnh Thiên, cho nên hắn cũng chỉ có thể ở trước cửa này ngồi một ngày, đến bây giờ ngay cả cơm cũng chưa ăn, chết đói!

Sắc mặt Hoa Thiên Thần cũng không khó coi như thế, ngược lại còn có điểm hưng phấn, bởi vì Chiến Cảnh Thiên đáp ứng hắn, chỉ cần coi chừng cánh cửa này, liền có biện pháp để cho hắn trong vòng ba tháng cưới được Phượng Yêu.

Nghĩ đến mỹ nhân, đừng nói một ngày không ăn cơm, một tháng không ăn cũng được.

“Đi, đừng lồi kéo làm quen, nói cho các người, hôm nay có chúng ta đứng ở chỗ này, ai cũng đừng nghĩ đi vào.” Thân phận bọn hắn tự nhiên không cần sợ Tướng quân, Hoàng tử, Hoàng thượng gì, công phu cũng không thấp, cho nên Chiến Cảnh Thiên mới có thể tìm bọn hắn.

Chiến Cảnh Nhân vừa nghe, lập tức liền nổi giận, hướng về Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề nói: “Cùng tiến lên cho Trẫm, cũng không tin các người có thể ngăn được.”

Nói vừa xong, lập tức động thủ, Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề tự nhiên cũng không thiếu, bất quá ba người bọn hắn đều uống không ít rượu, Nam Cung Tuyết cùng Hoa Thiên Thần lại thanh tỉnh, cho nên cho dù là ba đánh hai cũng không xuống thế hạ phong.

Trong giây lát, mấy trăm chiêu đi qua, song phương vẫn đánh thành ngang tay.

“Dừng tay.”

Đúng lúc này, Chiến Nguyên đột nhiên đi ra, hô to một tiếng, thành công để năm người ngừng lại, bất quá từng đạo ánh mắt âm trầm kia làm cho lòng hắn nắm thật chặt, Vương gia giao nhiệm vụ này cho mình thật đúng là gian khổ.

“Hoàng thượng, có thể kiếm một chỗ nói chuyện hay không. Vương gia có chuyện để cho nô tài truyền cho người.”

Chiến Cảnh Nhân thấy sự tình làm cho thần bí như vậy, liền vội vàng đi theo, nhìn xem cuối cùng là chuyện gì.

“Hoàng thượng, Vương gia nói, hắn có biện pháp để Thái Hoàng Thái Hậu không bức người sinh Hoàng tử.” Đây là bí mật trong cung đình, không thể để cho người khác nghe được, cho nên đè âm thanh thật thấp.

Nghe vậy, trong mắt Chiến Cảnh Nhân hiện lên một tia kinh hãi, nhìn Nam Cung Tuyết cùng Hoa Thiên Thần liếc mắt một cái, tiếp tục đánh hắn cũng không phải đối thủ, hiện tại lúc này đã sớm động phòng, nháo cũng không có ý nghĩa, vẫn là thay đổi điều kiện thích hợp: “Thành giao!”

“Chiến Nguyên, đầu Trẫm thực choáng váng, mau đỡ Trẫm đi nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Tiếp theo, Chiến Cảnh Nhân liền theo Chiến Nguyên nghênh ngang rời đi.

Còn lại Lý Mộc Dương cùng Bách Lý Hề đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn đúng là bị hắn kéo tới, hắn đi trước, bọn hắn còn đánh nữa hay không?

“Tướng quân, trong trạm dịch phát hiện nhân vật khả nghi, đã bắt được hau người, nên xử lý thế nào?” Lý Thanh rốt cuộc tìm được Lý Mộc Dương, khẩn trương ghé vào lỗ tai hắn nói, những sinh lễ này cũng không thể xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Lý Mộc Dương vừa nghe liền tỉnh rượu hơn phân nửa, lập tức liền theo Lý Thanh đi.

Sau cùng chỉ lại Bách Lý Hề, hắn khẳng định là đánh không lại hai người kia liên thủ, bất đắc dĩ, đuổi theo Lý Mộc Dương.

Chờ bọn hắn rời đi, Hoa Thiên Thần cùng Nam Cung Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đi thôi, chúng ta cùng đi uống rượu mừng.”

Chương 107: Mệnh trung chú định!

Bất Hối ngày thứ hai tỉnh lại, thân thể giống như bị xe nghiền quá, không có một chỗ không đau, xoa xoa huyết thái dương, đầu cũng hỗn loạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên trong lúc đó, nàng phát hiện trên người nàng khoác một cánh tay, trong nháy mắt điện lưu xẹt qua toàn thân, người lập tức tỉnh táo lại.

Đêm qua là đêm động phòng hoa chúc của nàng!
Nàng cư nhiên uống say, một điểm ấn tượng đều không có.

Khi nhìn thân thể mình, quả nhiên không mặc y phục, mà nam nhân ôm mình kia ngủ thập phần thỏa mãn, cũng không mặc gì, còn có hôn ngân kín toàn thân, nơi nào đó kịch liệt đau đớn, đều nói cho nàng, lần đầu tiên của nàng liền mất như vậy!

Lắc đầu, cẩn thận nghĩ lại, trừ đau vẫn là không có cảm giác gì, đáng chết, vì sao ngày hôm qua lại uống rượu, lần đầu tiên không nên như vậy !

"Uhm, nương tử." Nàng vừa động, làm Chiến Cảnh Thiên ôm nàng chân mày cau lại, bất mãn ôm nàng càng chặt, tiếp theo, chân thon dài của hắn cũng gác lên, đem nàng gắt gao giam cầm trong ngực.

Hắn vừa gác, sắc mặt Bất Hối phút chốc đỏ, rõ ràng cảm nhận được biến hóa của hắn, sau khi có phát hiện này, vội vàng không nhúc nhích nằm ở nơi đó, đêm qua phát sinh cũng không có cảm giác gì, cho nên, nàng bây giờ vẫn rất thẹn thùng.

Lại một lát sau, thân thể nàng càng cứng ngắc, cũng càng ngày càng đau, rốt cục nhịn không được muốn tránh thoát.

"Nương tử." Nàng vừa động, Chiến Cảnh Thiên cũng thức dậy, thần tình thoả mãn nhìn nàng thần tình ủy khuất, cảm giác đêm qua thật sự là quá tốt, bất quá nàng là lần đầu tiên, cho nên hắn vẫn áp lực một chút, nhưng hiện tại nàng lại có biểu tình này?

"Nương tử."

"Hu hu. Chiến Cảnh Thiên, người tên hỗn đản, lần đầu tiên liền mất như vậy, vì sao một điểm cảm giác đều không có, không được, lần này ta phải ở phía trên." Bất Hối cả đầu ảo não, cảm nhận được dục vọng của hắn, đứng dậy liền muốn trở lại một lần.

Đối với phản ứng của Bất Hối, Chiến Cảnh Thiên sừng sốt một phen lòng tràn đầy vui mừng cùng chờ mong, tiếp theo tay cũng bắt đầu hành động.

Nhưng ——
"A!"

Toàn bộ kết thúc trong tiếng kêu đau của nàng, thân thể nàng bây giờ còn chưa cho phép, khẽ đụng liền đau kinh hô ra tiếng.

Nhìn thấy nàng nhú chặt mi, còn có vẻ mặt thống khổ, Chiến Cảnh Thiên lập tức liền biết nguyên nhân gì, trong lòng thầm mắng mình đáng chết, lập tức để nàng lại.

"Vẫn nên đợi một chút." Bất Hối chủ động ôm lấy eo của hắn, trong lòng vô cùng buồn bực, vì sao chuyện nàng mong đợi lâu như vậy, vẫn phải chờ một chút.

Bên ngoài mặt trời đã sắp lên đỉnh, bọn hắn còn đang nằm trên giường chưa chịu dậy, tuy không thể làm, nhưng vẫn thích cảm giác ôm nhau, sau cùng hai người là bị đói.

Vốn hôm nay nên tiến cung kính trà cho Thái Hoàng Thái Hậu, bất quá Thái Hoàng Thái Hậu đã sớm sai người nói, mấy ngày nay đều không cần tiến cung, ôm chặt trai mới là chuyện trọng yếu nhất.

Hôm qua ám sát sân bãi đã rửa sạch sẽ, trong Vương Phủ chỉ còn lại những chữ hỉ vui mừng, hạ nhân cũng đều mặt mày hớn hở, Vương gia rốt cục thành thân, tin tưởng Vương Phủ này rất nhanh liền có tiểu vương gia.

"Tiểu thư, mau ăn đi."
Bất Hối hiện tại vừa động toàn thân đều đau, cho nên Chiến Cảnh Thiên không để cho nàng ra ngoài,

hắn vừa ly khai, Phượng Yêu liền bưng đồ ăn tiến vào, bởi vì đã quen nhìn thấy những vết xanh tím trên người nàng, cho nên cũng không quá mức thẹn thùng.

Ăn cơm xong lại ngủ, tiêu hao sức lực quá lớn, cứ như vậy, ở trên giường nằm hai ngày mới có thể đứng dậy, đây là kết quả sau khi ăn rất nhiều dược, có thể thấy Chiến Cảnh Thiên có bao nhiêu dũng mãnh.

Kỳ thật cũng không thể trách Chiến Cảnh Thiên, hắn cấm dục lâu như vậy, ngày đầu tiên động phòng hoa chúc lại uống rượu, tiểu nữ nhân kia lại phối hợp như thế, như thế nào có thể không quá độ, hai ngày này tinh thần hắn vẫn đều rất tốt.

"Tiểu thư, Vương gia nói, người nên nghỉ ngơi thật nhiều." Nguyên Bích bưng chậu rửa mặt vào, đối với Bất Hối định xuống giường trên chộc.

Nàng cũng hiểu kia có bao nhiêu đau, lần đầu tiên của nàng tuy chỉ có một lần, thân thể cũng so với Bất Hối cường tráng hơn, nhưng vẫn phải trốn ở khách điểm nghỉ ngơi một ngày.

Khóe miệng Bất Hối giật giật, nam nhân kia muốn nàng nhanh dưỡng hảo hảo để tiếp tục đi, hai ngày này ánh mắt nhìn hắn đều phun lửa.

Nàng cảm thấy thân thể thực không có vấn đề gì, rời giường ăn cơm, sau đó ra ngoài phơi nắng, nếu không người cũng sắp mốc rồi.

"Tiểu thư, người đừng dậy, mau ngồi xuống." Phượng Yêu nhìn thấy Bất Hối định xuống giường, lập tức lấy một ghế dài tới, nhìn thấy bộ dáng của nàng, Bất Hối thật muốn giết người.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, nụ hoa trong bồn hoa đều đã nở rộ, toàn bộ đều thập phần xinh đẹp.

"Tiểu thư, có, có lưu manh."

Thời điểm Bất Hối đuổi đuổi lưng tính toán luyện công, Tiểu Huệ từ bên ngoài lo lắng chạy vào, thần sắc kích động, trong mắt che kín vẻ hoảng sợ.

"Ở nơi nào? Người như thế nào? Có bị khi dễ hay không?" Ngay lúc Bất Hối mới vừa đi về Tiểu Huệ, một đạo nhân ảnh nhẹ nhàng tiến tới, đồng loạt bắt được tay Tiểu Huệ bắt đầu xem xét.

Tiểu Huệ nhìn Vô Ảnh vẻ mặt lo lắng, gần người không biết phản ứng như thế nào.

Khoảng thời gian này Vô Ảnh vẫn đều trốn nàng, nàng tìm nhiều lần đều không tìm được, lại thêm tiểu thư nói, hắn không giải thích không thể tha thứ hắn, cho nên nàng cũng không tiếp tục tìm hắn.

Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, lại quan tâm mình như vậy, đây là đang giải thích sao?

"Tiểu Huệ cô nương, người mau ra đây nghe ta giải thích, Thất công chúa, người để cho bọn họ dừng tay, Nguyên Bích."

Bên ngoài sân lại truyền đến tiếng ồn ào cùng tiếng đánh nhau, còn có tiếng quát tháo lo lắng của Lưu Vân, Chiến Vương phủ này thực không dễ xong vào, còn không ai cứu hắn, hắn liền bị thương nặng.

Vừa nghe đến thanh âm này, Bất Hối lập tức liền biết là ai, Nguyên Bích càng thêm rõ ràng, có phải hiểu lầm cái gì hay không? Nàng hiện tại cảm thấy mình thực xin lỗi Lưu Vân, muốn tìm hắn giải thích, không nghĩ tới hắn cư nhiên đến Chiến Vương phủ, hắn không là tìm mình tính sổ đi?

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên không dám đi ra ngoài.

"Dừng tay, để hắn tiến vào."

Bất Hối vừa nói, những hộ vệ này mở đường cho Lưu Vân, bọn hắn sợ dĩ không hạ sát thủ cũng là vì Lưu Vân nói nhận thức Vương Phi.

Sau khi Lưu Vân được buông ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng chạy vào, nhìn đến tất cả mọi người ở đây, vừa muốn chào hỏi, lại thấy Vô Ảnh đang cầm tay Tiểu Huệ, mà thần sắc Tiểu Huệ làm cho lòng hắn căng thẳng, lập tức đánh tới Vô Ảnh: "Người tên hỗn đản này, nhan buông tay ra cho gia!"

Vô Ảnh bị hắn kêu như vậy mới phát hiện mình vừa rồi sốt ruột nắm tay nàng, khẩn trương buông ra, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Huệ hoảng sợ nhìn Lưu Vân lập tức minh bạch, lưu manh kia chính là Lưu Vân, trong lòng một bụng hỏa, lập tức nghênh đón.

Lưu Vân đã đánh một hồi, thể lực cạn kiệt, mấy chiêu đã bị Vô Ảnh đánh ngã.

"Vô Ảnh, dừng tay!" Bất Hối khẩn trương động thủ ngăn Vô Ảnh lại, nhất định là có hiểu lầm gì.

"Lưu Vân!" sau khi Vô Ảnh dừng lại, Nam Cung Tuyết cũng chạy tới, khoảng thời gian này Âm Ảnh Lâu một mực tìm Lưu Vân cũng chưa tìm được, không nghĩ tới hắn lại chủ động tìm đến đây.

"Chủ tử, ta có thể tính tìm đến ngươi." Nhìn thấy Nam Cung Tuyết, Lưu Vân đúng là thật cao hứng, rốt cục có người phân xử cho hắn.

"Tiểu Huệ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?" Bất Hối đi tới bên người Tiểu Huệ vẫn ngây ngốc nhìn Vô Ảnh hỏi, đứa nhỏ này tiếp tục như vậy, bạc của nàng có thể không còn.

Nghe vậy, Tiểu Huệ phản ứng kịp, nhìn thoáng qua cùng Nam Cung Tuyết đứng chung một chỗ với Lưu Vân, còn có tiểu thư cũng không cho người bắt hắn, hắn không là thật nhận thức đi?

"Cái kia, ta hôm nay trên đường, hắn, hắn đột nhiên xông ra, bắt lấy ta nói, hắn cùng với tiểu thư nhận thức, muốn ta gả, gả cho hắn." Sắc mặt Tiểu Huệ đỏ hồng, rốt cục đem sự tình ngọn nguồn nói ra.

Lúc ấy làm cho nàng sợ hãi, trên đường mặc danh kỳ diệu bị người giữ chặt, nói muốn gả cho hắn, nhưng lại không nhận biết hắn, cho nên liều mạng đẩy hắn ra chạy về Chiến Vương phủ, không nghĩ tới nam nhân kia cứ nhiên lại theo vào đây.

Nghe được Tiểu Huệ nói, Lưu Vân gãi gãi đầu, ngày đó tại quán lẩu nhìn thấy Tiểu Huệ hắn đã muốn cưới nàng, sau đó mỗi ngày quán lẩu vừa mở cửa, hắn đều an vị ở nơi đó, nhưng đợi mấy ngày đều không thấy.

Chiến vương cùng Bất Hối đại hôn, hắn cũng không dám đến, vẫn như cũ đợi tại quán lẩu, hôm nay hắn muốn buông tha đến Chiến Vương phủ lại đột nhiên trên đường thấy được Tiểu Huệ, lập tức hưng phấn chạy qua, sợ nàng tại biến mất.

Vốn muốn cùng nàng nói, mình cùng Bất Hối cùng Chiến Vương nhận thức, nhưng nói đến miệng lại biến thành cầu hôn, đều là Nam Cung Tuyết làm hại, hắn lúc trước truy Nguyên Bích mỗi lần gặp mặt đều phải nói những lời này.

Nam Cung Tuyết nhìn thấy Lưu Vân vốn là cao hứng, hiện tại nghe được Tiểu Huệ nói lập tức tránh xa Lưu Vân: "Dọa người!" Nào có truy nữ hài tử như vậy.

"Người hỗn đản này, không phải cùng Nguyên Bích đính hôn sao?" Vô Ảnh vừa nghe, trong lòng càng phát hỏa, Nguyên Bích còn chưa xuất giá, hắn cứ nhiên liền trêu hoa ghẹo nguyệt, về sau thành thân không phải càng kỳ quái hơn? Huống hồ đối tượng là người hắn xem trọng!

"Được rồi, chuyện này ta biết rõ, có thể là hiểu lầm, Vô Ảnh ngươi đi xuống trước đi, Tiểu Huệ, Phượng Yêu các ngươi theo ta." Bất Hối có lẽ đã hiểu, hiện tại cho ba người này lưu lại hảo hảo nói chuyện.

Vô Ảnh có chút kinh ngạc, tiểu thư không phải luôn bảo vệ người bên cạnh sao? Như thế nào không giáo huấn Lưu Vân?

Chuyện Nguyên Bích, Lưu Vân còn có Nam Cung Tuyết, hiện tại người khác cũng đều không biết, Nam Cung Tuyết nhiều ngày nay vẫn đều ngoan ngoãn ở Chiến Vương phủ, cũng không làm gì Nguyên Bích, sợ nàng chạy.

"Đừng lo lắng, chúng ta đều nhận thức, nhất định là có hiểu lầm, Lưu Vân là người tốt." Sau khi trở lại phòng, Bất Hối nhìn Tiểu Huệ kinh hồn chưa định giải thích.

Phượng Yêu cũng ở một bên giúp đỡ Lưu Vân nói tốt, Tiểu Huệ mới không còn sợ hãi.

Bất Hối không nghĩ tới, tiểu nha đầu này có giá như vậy, đào hoa như vậy, xem ra Vô Ảnh lần này thảm!

*

"Lưu Vân, ngươi thời gian này đi nơi nào?" Nguyên Bích kéo Lưu Vân đến chỗ mình ở, đưa tới cho hắn một chén nước, đồng thời lấy kim sang được giúp hắn chữa thương.

Có thể là cảm thấy nàng nợ Lưu Vân, cho nên động tác đặc biệt ôn nhu.

Hành động của nàng làm cho Lưu Vân u mê, đây là ý tứ gì, nàng sẽ không đến bây giờ còn chờ mình đi?

Nam Cung Tuyết vừa rồi bị Nguyên Bích nhốt ngoài cửa, giờ phút này đang ở ngoài cửa sổ phiến nào

đi lại, cô nam quả nữ ở trong một phòng, lại là người có hôn ước, nghĩ vậy, trong lòng hẳn liền nhin không được bốc hỏa.

Nhìn thấy Nguyên Bích châm trà cho hẳn, băng bó vết thương cho hẳn, nộ khí lớn hơn nữa : "Lưu Vân chết tiết này, không biết giữ khoảng cách sao?"

Hắn mấy ngày nay tại Chiến Vương phủ cẩn thận hồi tưởng chuyện ngày đó, hẳn uống rượu, Lưu Vân lại có thể thanh tỉnh đi tìm Nguyên Bích tới chiếu cố mình, này nhất định là âm mưu, lại là Lưu Vân bày ra, khả năng trong rượu kia cũng hạ chút dược, nếu không cho dù uống nhiều cũng sẽ không làm ra cái loại chuyện này.

Nếu là hẳn thiết kế, nhất định là không có cảm tình với Nguyên Bích, vốn đang nghĩ hảo hảo tưởng thưởng hẳn một chút, nhưng hiện tại!

"Ta, một mình ta đi chung quanh, còn người, cùng chủ tử tính toán khi nào thì thành thân?" Lưu Vân đột nhiên cảm thấy lãnh khí, nhìn thấy Nguyên Bích dựa vào mình gần như thể lập tức liền biết phát sinh chuyện gì, vội vàng lấy thuốc tự mình xoa sát.

Nghe vậy, Nguyên Bích ngậy ngẩn cả người, hẳn đây là ý tứ gì?

"Kỳ thật, chuyện ngày đó người cùng chủ tử ta đều thấy được, sau khi ta đi gặp lang trung trở về ——, người yên tâm, ta không trách người, trước đây chúng ta quyết định thành thân không phải là đã nói sao, nếu gặp được người mình thích, hôn sự kia liền không cần giữ."

Lúc trước Lưu Vân cầu thân Nguyên Bích đều là Nam Cung Tuyệt bức bách, sau cùng Nguyên Bích có thể là thương tâm, hay là bị phiền, liền đồng ý thành thân, nhưng hai người đã ước định, sau khi các nàng thành thân trước khi yêu sẽ không đồng phòng.

"Ta." Nguyên Bích vừa nghe hẳn nói ngày đó đều thấy được càng thêm quần bách, cảm thấy mình thương tổn hẳn.

"Nếu người cảm thấy thua thiệt ta liền giới thiệu ta cho Tiểu Huệ đi, hôm nay nàng nhất định hiểu lầm, người giúp ta giải thích một chút đi, còn có, Vô Ảnh kia cùng Tiểu Huệ là quan hệ gì."

Thấy trong mắt Nguyên Bích có áy náy, Lưu Vân lập tức phấn chấn tinh thần, một hơi hỏi một đồng.

Nguyên Bích trừng mắt nhìn, hẳn thực không trách mình, lập tức hưng phấn lên, tảng đá đặt trong lòng mấy ngày này rốt cục rơi xuống, mà hiện tại Lưu Vân cư nhiên thích Tiểu Huệ, này càng tốt!

"Không thành vấn đề, để ta tìm nàng giải thích rõ ràng, con người Tiểu Huệ rất tốt, lại ôn nhu, đơn thuần."

Tiếp theo, nàng lại khen ngợi Tiểu Huệ một phen, thấy trong mắt Lưu Vân phát ra ánh sáng. "Bất quá Tiểu Huệ đã từng thích Vô Ảnh, bây giờ còn thích hay không ta cũng không biết, bất quá người yên tâm, ta sẽ giúp người." Nguyên Bích hiện tại một lòng đều nghĩ đến bồi thường Lưu Vân, chỉ có thể thực xin lỗi Vô Ảnh, mà nàng cũng không biết Vô Ảnh có thích Tiểu Huệ hay không, hay chỉ là Tiểu Huệ tương tư đơn phương.

Phượng Yêu trước kia vẫn thích Bách Lý Hề, bây giờ còn không phải bị Hoa Thiên Thần cảm động sao.

Nghe đến đó, Lưu Vân rốt cuộc biết Vô Ảnh vừa rời tại sao lại khẩn trương như thế, thì ra là tình địch, xem ra phải nắm chặt thời gian.

Băng bó vết thương trên người hẳn xong, cùng Nguyên Bích nói chuyện, vẻ mặt vui mừng ra ngoài, không đợi hẳn đặc ý đã bị Nam Cung Tuyệt vẻ mặt âm trầm bắt đi.

Cư nhiên cùng nữ nhân của hẳn trong phòng lâu như vậy, nếu không giải thích hợp lý, xem như thế nào thu thập hẳn.

"Như thế nào, nhìn thấy gia liền trưng ra khuôn mặt khổ sở này, tâm tình không phải rất tốt sao?" Nam Cung Tuyệt ngồi ở ghế chính giữa, nhìn Lưu Vân đang cúi đầu nói.

Trán Lưu Vân chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, chủ tử hẳn không là ghen tị đi?

"Chủ tử, ta cùng Nguyên Bích cô nương đã nói chuyện xong, hôn sự của chúng ta hủy bỏ."

Khi hẳn thốt ra lời này, cổ hàn ý trên người kia lập tức biến mất một nửa, rốt cục có thể thở r.

"Lại đây ngồi đi, hảo hảo nói chuyện." Nam Cung Tuyệt nghe đến tin tức này sắc mặt lập tức liền sáng

như ánh mặt trời, hẳn chẳng phải là có thể quang minh chính đại truy nòng ?

Lưu Vân về mặt chân chó đi qua, sau đó đưa chuyện hẳn cùng Nguyên Bích không có cảm tình, vì sao thành thân giải thích một lần, hẳn càng nói khỏe miệng Nam Cung Tuyệt ý cười càng sâu.

"Nghe người nói như vậy, nòng cùng người thành thân không phải vì tối hôm đó ta nhốt hai người các người lại? Nói cho ta biết, tối hôm đó các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nghĩ tới đây, sắc mặt Nam Cung Tuyệt lại tối sầm xuống, hẳn nhớ rõ lúc trước ngày hôm sau trên mặt Lưu Vân nhìn đến dấu bàn tay, chẳng lẽ là Lưu Vân muốn bắt buộc Nguyên Bích?

Vừa nghe đến chuyện này, Lưu Vân liền cảm thấy thập phần ủy khuất, ngày đó bọn hẳn cái gì cũng chưa làm, hai người đều uống rượu, sau đó nằm trên thùng ngủ thiếp đi, sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, Nguyên Bích biết là Nam Cung Tuyệt làm tức giận cho nên liền đánh Lưu Vân.

Một cái tát kia, hẳn hoàn toàn là thay Nam Cung Tuyệt ai!

Cũng là bởi vì chuyện này, Nguyên Bích triệt để hết hy vọng, nếu Nam Cung Tuyệt hi vọng nòng gả cho Lưu Vân như thế, nòng liền gả cho.

Cho nên mới có việc phía sau.

Khi tất cả sự tình đều đã giải thích rõ ràng, Nam Cung Tuyệt xem như yên tâm, vỗ vỗ bả vai Lưu Vân: "Yên tâm, gia nhất định tìm nương tử ôn nhu hiền lành cho người."

Nghe đến đó, mắt Lưu Vân lập tức phát sáng lên, hẳn rốt cục đợi được lời này.

"Chủ tử, Lưu Vân đã có người trong lòng, chính là Tiểu Huệ cô nương bên người Thất công chúa, người giúp ta đi cầu hôn đi!" Lưu Vân về mặt hưng phấn chờ mong, chỉ cần Thất công chúa đồng ý, hẳn có thể ôm được mỹ nhân về.

Nghe vậy, khỏe miệng Nam Cung Tuyệt giật giật: "Cầu hôn cũng có thể, bất quá người muốn lấy người bên cạnh Phượng Nhi, phải có đủ lễ hỏi mới được." Nghĩ lại mấy ngày nay hẳn bị phu thê vô lương kia cướp đoạt bao nhiêu bảo bối.

Bạc Lưu Vân có, nhưng cũng không nhiều, nhìn thấy sắc mặt Nam Cung Tuyệt, trong lòng trở nên sầu muộn, xem ra vẫn cần để Nguyên Bích ra mặt.

*

Thời điểm buổi chiều Chiến Cảnh Thiên trở về tâm tình rất tốt, bởi vì hẳn nhìn thấy Bất Hối cư nhiên tản bộ trong sân, nói cách khác, buổi tối.

"Nương tử." Nhẹ nhàng từ phía sau ôm chặt nòng, cũng không quản có người hay không, lập tức hôn môi.

Bất Hối khẩn trương kéo tay hẳn ra, hai ngày này người trong Vương Phủ quá nhiều, nơi này thường xuyên có người đi qua, vội vàng kéo hẳn đến vào trong phòng.

"Nhanh đi tắm rửa." Ba ngày, nòng cũng chờ không kịp, này có thể tính là lần đầu tiên chân chính!

Nghe mùi thơm ngát trên người nòng liền biết nòng đã chuẩn bị tốt, Chiến Cảnh Thiên lập tức cởi áo đi đến phía sau bình phong, nhưng vừa đi vào liền thấy không có nước tắm, lúc này mới thanh tỉnh, cư nhiên quên chuyện mức nước.

Hiện tại sắc trời cũng chưa tối, cho nên hạ nhân cùng sẽ không chuẩn bị nước tắm, nếu bây giờ chuẩn bị không biết đợi đến khi nào.

Bất Hối vừa thấy, nở nụ cười, từ sau lưng ôm lấy hẳn chủ động hôn lên, để hẳn tắm rửa, chẳng qua là nòng còn có điểm khẩn trương mà thôi.

Đối với nhiệt tình của nòng, toàn thân Chiến Cảnh Thiên đều căng thẳng, từ khi có lần đầu tiên, hẳn không có lúc nào là không nhớ tới cảm giác tuyệt mỹ kia.

Bất Hối cảm giác được phản ứng của hẳn, trong lòng chờ mong, hô hấp trở nên dồn dập.

Đột nhiên, Chiến Cảnh Thiên ngừng lại, sau đó nhặt áo trên mặt đất lên mặc lên người, cũng nhặt áo vừa cởi ra trên người nòng lên.

Một cử động của hẳn làm cho Bất Hối đứng ở nơi trợn tròn mắt, như thế nào đến thời khắc mấu chốt lại mắc kẹt?

"Chúng ta đi tắm rửa." Hắc Hối vừa nói xong, Bất Hối đã bị hắc ôm ở trong lòng, sau đó theo cửa sổ nhảy ra ngoài, chạy về phía ôn tuyền trong phủ.

Trận pháp nơi này đã sửa lại, cho dù là Hoa Thiên Thần cũng không thể đi vào, hoàn toàn không sợ bị người quấy rầy, hơn nữa hai người có thể cùng nhau tắm. Nghĩ tới đây, tốc độ Chiến Cảnh Thiên nhanh hơn, trong chớp mắt liền đến ôn tuyền.

Đến nơi này, Bất Hối rốt cục minh bạch, sắc mặt lập tức đỏ lên, trước kia tuy cùng hắc nhưng đều là trời tối, hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, hai người như vậy, trong lòng nàng càng thêm khẩn trương.

Nhưng Chiến Cảnh Thiên không cho nàng cơ hội đổi ý, trực tiếp lôi kéo nàng nhảy vào ôn tuyền, người cũng đè ép qua, đem thân thể của nàng cố định trước ngực mình, nhiệt tình hôn.

Nước trong ôn tuyền càng ngày càng nóng, trên người hai người đều dâng lên một mảnh màu đỏ, y phục từng kiện rời khỏi thân thể, thân mật dán lại một chỗ.

Bây giờ Chiến Cảnh Thiên rất có kinh nghiệm, hắc biết rõ từng điểm mẫn cảm trên người nàng, rất nhanh liền làm cho nàng xụi lơ trong lòng hắc.

"Uh`m!"

Một đạo tiếng kêu thoải mái của nữ tử thâm truyền ra, làm cho hai người cùng tiến nhập trạng thái mỹ diệu nhất.

"Thiên."

Bất Hối ôm chặt lấy eo của hắc, lần lượt hô tên của hắc, giống như vậy mới có thể nói ra tình yêu của nàng.

.

Sắc trời dần dần tối lại, nhưng hai người trong ôn tuyền hoàn toàn không biết mệt mỏi một lần lại một lần.

Rốt cục, sau khi vui sướng cực hạn, hai người ngừng lại, Bất Hối nằm trước ngực hắc thở hổn hển, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, trên mặt càng nóng, hai người cứ nhiên ở trong này lâu như vậy.

Trên mặt Chiến Cảnh Thiên vẫn treo ý cười thỏa mãn, ôm nàng đến chỗ sâu nhất rửa sạch thân thể cho nàng, Bất Hối hiện tại một chút khí lực cũng không có, tùy ý hắc tắm rửa cho nàng, sau đó mặc quần áo, người lại được mang về tắm điện.

Sau khi hai người nằm xuống, Chiến Cảnh Thiên cũng không liền buông tha nàng như vậy, vừa thấy nàng, thật giống như không biết mệt mỏi, người lại đè ép xuống.

Màn che đỏ thắm ở dưới ánh trăng không ngừng đong đưa, trên giường âm thanh động lòng người, một đêm không ngừng nghỉ.

Hôm sau Bất Hối tỉnh lại Chiến Cảnh Thiên vẫn vẻ mặt ham muốn nhìn nàng, vừa thấy biểu tình này nghĩ lại thời khắc tối hôm qua, sắc mặt Bất Hối hồng nhuận, cứ nhiên ở nơi đó.

Không đúng!

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, bắt đầu rõ ràng muốn mình ở phía trên, như thế nào lại bị đè ép!

Ai, thở dài một hơi, nàng hoàn toàn bị hắc khống chế.

Bất quá nghĩ tới đây, sắc mặt Bất Hối lại đen lại, nhớ rõ có một lần tại Phượng Quốc sở dĩ không làm thành là vì hắc hoàn toàn không biết gì, tại sao lần này có kinh nghiệm như vậy?

"Chiến Cảnh Thiên, nói, tìm nữ nhân nào luyện tập sao!"

Chiến Cảnh Thiên vốn nhìn nàng khó xử sinh lòng ác ý, muốn tiếp tục, vừa nghe lời này sửng sốt một phen, lập tức liền phản ứng kịp.

"Người không thích?" Lập tức lại giở trò.

"Người ——" không đợi Bất Hối trả lời, một vòng mới lại tới, mãi đến khi hai người đều đã thỏa mãn mới dừng lại.

Ôm tiểu nữ nhân trong lòng, Chiến Cảnh Thiên nghĩ lại những động tác trên sách, còn rất nhiều kiểu chưa thử, rất nhiều cái xem đều không tệ.

Hai người lại ở trên giường nằm một lúc, Chiến Cảnh Thiên mới lưu luyến rời đi, hắc rời khỏi Chiến

Quốc lâu như vậy, rất nhiều chuyện phải xử lý. Thời điểm Bất Hối thức dậy ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ, mặt trời đã sắp xuống núi, xem ra đây có thể trực tiếp ăn cơm tối.

"Tiểu thư."

Bất Hối mặc quần áo tử tế xuống giường, đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, đầu choáng váng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, cũng may được Phượng Yêu đỡ.

Trong lòng bất đắc dĩ, khối thân thể này quá nhu nhược, mới một đêm mà thôi, Chiến Cảnh Thiên là người xuất lực còn có thể làm việc, mình như thế nào ngay cả đứng cũng không yên.

"Đem đồ ăn lấy đi vào đi." Nếu thân thể vô lực, nàng dứt khoát về giường, đây là tân hôn, phóng túng vài ngày đi.

Ăn cơm xong cảm thấy thân thể đặc biệt mệt mỏi, lại ngủ đến buổi trưa, mãi đến sắc trời đen mới tỉnh lại, lúc này Chiến Cảnh Thiên cũng trở lại, ăn cơm xong tự nhiên sớm trở lại phòng, bắt đầu một vòng vận động mới.

Liên tiếp qua năm ngày, nàng cảm thấy thân thể càng ngày càng kém, mơ hồ cảm thấy có phần không bình thường, muốn đi tìm Hoa Thiên Thần nhìn một cái, nhưng còn chưa ra khỏi cửa phòng người đã hôn mê bất tỉnh.

*

"Nàng thế nào, đã hôn mê ba ngày, như thế nào còn chưa tỉnh lại." Chiến Cảnh Thiên ba ngày nay đều bồi bên người nàng, thăm mắng mình không nên ham mê nhất thời hưởng lạc, thân thể của nàng vừa tốt lên, như thế nào có thể chịu được lần qua lần lại như vậy.

Hoa Thiên Thần chau mày, hẳn bây giờ còn chưa tra được tình trạng thân thể nàng, nhưng vẫn bất tỉnh.

"Nàng có thể là trúng độc, cho nên mới vẫn hôn mê bất tỉnh."

Nếu nàng trúng độc, độc này quá thần bí, chỉ có mới sư huynh rời núi.

Vừa nhắc tới trúng độc, trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiện lên một tia sát ý, nếu thật sự là trúng độc, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua người hạ độc.

"Vương gia, bên ngoài một lão khất cái đến tìm Vương Phi." Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm thông báo.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhíu mi, không biết lúc này người nào trở về tìm Bất Hối: "Bảo hẳn đi đi." Hẳn nghĩ một chút, Bất Hối thời gian này đều không tiếp xúc với người nào, hẳn là không biết.

"Này, người này như thế nào có thể nói lão phu là lão khất cái, rõ ràng là tiên phong đạo cốt." Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm có chút tức giận lại có chút phát điên.

Hạ nhân kia vừa nghe, há hốc miệng, người nọ là vào bằng cách nào, thủ vệ Vương Phủ sâm nghiêm, nhất là Đông Uyển lại càng có rất nhiều người thủ hộ.

Chiến Cảnh Thiên cũng biết người tới công phu không thấp, tuyệt đối không phải người bình thường.

Nhưng sau khi nói xong thanh âm kia cũng không nhìn thấy bóng người, thiên lý truyền âm!

Hắn không nghĩ tới lại có người biết công phu trong truyền thuyết này, phải có tu vi rất cao, hơn nữa, trên giang hồ có công phu này chỉ có một người, Thanh Phong đạo trưởng.

Suy nghĩ đến là hẳn, Chiến Cảnh Thiên mày rít cục giãn ra một chút, hẳn nhất định có biện pháp cứu Bất Hối, lập tức hướng về cửa chạy vội ra ngoài.

"Thanh Phong đạo trưởng."

Cửa hiện tại chỉ đứng một lão nhân, toàn thân y phục cũ nát, phía trên lại vá mấy miếng, may mà bộ quần áo này coi như sạch sẽ, đang ở cửa phủ đi lại.

Nghe vậy, lão nhân ngẩng đầu lên, nhìn Chiến Cảnh Thiên trước mắt, sờ sờ chòm râu dê hoa râu: "Không tệ, so với Hiên Viên tiểu tử kia tốt hơn nhiều, xem ra bản lĩnh nhà đầu kia rất tốt."

Hắn vừa nói như vậy, không thể nghi ngờ thừa nhận thân phận của hắn, Chiến Cảnh Thiên cũng chưa thấy qua hắn, nghe đồn, Thanh Phong đạo trưởng đã ba mươi năm không rời Thanh Phong sơn.

"Sư thúc, Bất Hối hiện tại hôn mê, người xem là nguyên nhân gì." Chiến Cảnh Thiên vừa nói, sắc mặt Thanh Phong đạo trưởng càng thay đổi, không phải bởi vì Bất Hối hôn mê, mà là bởi vì câu nói sư thúc

kia.

"Người là đồ đệ của lão đạo kia?" Hắc cũng có sư môn, sư môn chỉ có hai người sư huynh đệ, mà Chiến Cảnh Thiên kêu như vậy, rất có khả năng là đồ đệ sư huynh hắc.

"Sư thúc sau này Cảnh Thiên sẽ nói với người, người mau vào." Trong lòng Chiến Cảnh Thiên có chút sốt ruột, Bất Hối nằm đã lâu như vậy, cái người làm sư phụ này không sốt ruột sao?

Thanh Phong đạo trưởng cẩn thận đánh giá Chiến Cảnh Thiên, chân mày cau lại, hắc ba mươi năm không xuống núi, tự nhiên cùng sư huynh hắc không có liên hệ, nhưng hiện tại đệ tử sư huynh lấy đệ tử của hắc, mà Chiến Cảnh Thiên rõ ràng so với hai tên đồ đệ của hắc kia lợi hại hơn, trong lòng bất bình.

"Đi thôi, mang lão phu nhìn xem nàng đi." Thanh Phong đạo trưởng nghĩ một lát, rốt cục không tiếp tục xoắn xuýt, cùng Chiến Cảnh Thiên vào Đông Uyển.

Thanh Phong đạo trưởng vừa tiến đến liền thấy Bất Hối hôn mê, cau mày, thần tốc đi tới cạnh nàng, sau đó bắt mạch cho nàng.

Hắc lần này xuống núi chính là vì Bất Hối, đây là trong mệnh kiếp nàng, trốn cũng trốn không thoát.

"Trong cơ thể nàng trung hai loại độc." Sau khi Thanh Phong đạo trưởng bắt mạch, mày nhíu lại càng chặt.

Nghe vậy, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên lập tức trầm xuống, thật sự là trúng độc.

"Đem viên thuốc cho nàng ăn." Nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên âm trầm, không nhanh không chậm từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ.

Hoa Thiên Thần vì đề phòng ngừa hắc nói dối, cố ý đi tiếp nhận bình sứ, lấy viên thuốc ra kiểm tra một chút.

"Đây là Thiên Sơn tuyết liên hoàn?" tiếp nhận viên thuốc vừa gửi, Hoa Thiên Thần kinh ngạc hỏi.

Thiên Sơn tuyết liên hoàn đúng là thuốc tiên giải độc, vô cùng khó tìm, Thanh Phong đạo trưởng ngẫu nhiên có được một cây, đem chế thành thánh dược giải độc, Thiên Sơn tuyết liên hoàn trên đời chỉ có hai khóa, nhưng trong bình này hắc không đều là đi.

"Xem như người biết phân biệt hàng tốt xấu, đây là lão phu gần đây mới luyện ra, bên trong bỏ thêm thành phần khác, nhưng so với trước tốt hơn nhiều." Về mặt Thanh Phong đạo trưởng đặc ý, kỳ thật mỗi lần hắc đều luyện ra một đồng, nhưng thế nhân biết đến chỉ có mấy khóa như thế, nếu không như thế nào có thể trân quý như vậy.

Việc này ngay cả hai tên đồ đệ của hắc cũng không biết!

Kiểm tra Thiên Sơn tuyết liên hoàn xong, Chiến Cảnh Thiên lập tức lấy bình tới, đổ ra hai hạt cho Bất Hối ăn, lập tức bị Thanh Phong đạo trưởng ngăn cản: "Này, người muốn nàng ăn chết sao, cho nàng nửa viên là được."

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên tuy không biết nguyên nhân gì nhưng vẫn chia viên thuốc làm hai nửa, cho Bất Hối ăn vào.

"Còn lại trả cho lão phu." Tuy luyện ra rất nhiều, nhưng hắc cũng không nỡ cho, đây là chuẩn bị cho đồ tôn mình, thời điểm vài năm trước nhàm chán đã bắt đầu chuẩn bị các loại bảo bối, nhưng hai tên đồ đệ kia không tốt, ai cũng không sinh đứa bé cho hắc chơi đùa.

"Thất lễ." Ánh mắt Chiến Cảnh Thiên vẫn đặt ở trên người Bất Hối, nhìn cũng chưa từng nhìn Thanh Phong đạo trưởng liếc mắt một cái, tự nhiên sắp sửa thu vào, vạn nhất không hiệu quả còn phải lưu lại cho Bất Hối.

Thanh Phong đạo trưởng về mặt đau lòng đứng ở chỗ đó, sớm biết đã không lấy ra.

Nửa canh giờ đi qua, Chiến Cảnh Thiên cùng Hoa Thiên Thần vẫn canh giữ ở bên người Bất Hối, Thanh Phong đạo trưởng lại là nhàm chán tìm cái ghế ngủ thiếp đi. Ngay lúc Chiến Cảnh Thiên muốn gọi Thanh Phong đạo trưởng dậy, đột nhiên cảm thấy người trên giường động một cái.

"Nương tử."

Tuy nàng hôn mê ba ngày nhưng hắc cảm thấy giống như qua vài năm, hiện tại nhìn thấy nàng thức dậy, trong lòng tràn ngập kinh hỉ, thanh âm khống chế không nổi run rẩy.

"Cảnh Thiên."

Bất Hối nhìn thấy vẻ mặt Chiến Cảnh Thiên tiều tụy ngồi ở cạnh mình, trong mắt có chút nghi hoặc, nghĩ lại lúc trước mình ngất xỉu, chẳng lẽ mình ngất xỉu thật lâu.

"Người cảm thấy như thế nào, có chỗ nào không thoải mái hay không." Chiến Cảnh Thiên nhìn thấy nàng thật sự tỉnh lại, khẩn trương hỏi.

Nghe vậy, Bất Hối nhìn xuống thân thể của mình, cũng không có phản ứng gì dị thường: "Ta rất tốt, phát sinh chuyện gì sao? Oa, lão nhân như thế nào ở trong này?"

Nàng mới vừa nói xong, đột nhiên phát hiện Thanh Phong đạo trưởng ngồi ở ghế đối diện ngủ.

"Sư thúc."

"Lão nhân."

Kêu hai tiếng Thanh Phong đạo trưởng cũng chưa để ý tới, ngủ kia kêu một cái hương.

"Ăn cơm!"

Bất Hối liếc mắt, quay đầu nhỏ giọng nói.

Nàng vừa nói xong, Thanh Phong đạo trưởng đang ngủ mơ lập tức từ trên ghế nhảy xuống: "A, ăn cơm, nhanh như vậy, trách không được mơ thấy thịt nướng." Tiếp theo chung quanh tìm ăn, nhưng tìm một vòng cái gì cũng không phát hiện.

"Người làm sao có thể đột nhiên xuất hiện?" Bất Hối biết, Thanh Phong đạo trưởng đã từng thề sẽ không hạ sơn, đã ba mươi năm không rời khỏi Thanh Phong sơn, lần này xuất hiện nhất định là có đại sự.

Nghe vậy, Thanh Phong đạo trưởng mới biết hẳn là bị lừa, bất đắc dĩ đi đến bên người Bất Hối nhìn mấy lần.

Điều này làm cho Bất Hối có cảm giác bị nhìn thấu, cảm giác ánh mắt Thanh Phong đạo trưởng cùng bình thường không tầm thường.

"Vì sư tính ra người có kiếp nạn, cho nên liền hạ sơn, đều là vì người, lại còn không cảm kích." Đánh giá một phen, Thanh Phong đạo trưởng đem gạt Hoa Thiên Thần ra, ngồi xuống bên người Bất Hối.

Bất đắc dĩ, Hoa Thiên Thần chỉ có thể rời đi, hẳn trước kia vẫn hết sức sùng bái Thanh Phong đạo trưởng, không nghĩ tới cư nhiên là cái dạng này.

"Tửu lâu bên trong thành tùy người chọn." Bất Hối hiểu rõ hẳn, nếu không hối lộ một chút, khẳng định sẽ không nói.

Nghe Bất Hối nói xong, trên mặt Thanh Phong đạo trưởng lập tức hiện ra tươi cười, nói tiếp: "Cũng không có gì lớn, chính là hàn độc trong thân thể người phát tác, cho nên người mới có thể đột nhiên té xỉu."

Vừa nghe đến cái này, Chiến Cảnh Thiên lập tức kích động, nàng thật sự là trúng độc? Nhưng lại chưa từng phát hiện, chẳng qua so với người bình thường sợ lạnh hơn mà thôi.

"Độc này giải được không? Có gì nguy hại sao?" Chiến Cảnh Thiên bắt lấy Thanh Phong đạo trưởng hỏi hai vấn đề, Bất Hối vừa mới ăn nửa viên Tuyết Liên hoàn liền tỉnh lại, có phải chỉ cần tiếp tục ăn liền không vấn đề hay không?

Thanh Phong đạo trưởng lờ mờ hăm một cái, đồ nhi ngoan của mình độc phát đều là vì hắn: "Loại độc này là nàng từ cơ thể mẹ truyền sang, không nguy cấp đến tính mạng, chỉ là có phần sợ lạnh mà thôi. Bất quá sau khi trúng độc này nhất định phải cấm dục, nếu cùng nam tử phát sinh quan hệ sẽ độc phát, ba năm sau sẽ chết."

Tựa vào!

Bất Hối vừa nghe xong, người nào thiếu đạo đức hạ độc nàng như vậy, này không phải để nàng làm ni cô sao?

Chiến Cảnh Thiên cũng ngây ngẩn cả người, là vì lỗi của mình sao?

"Theo lý thuyết độc này không phát tác sớm như vậy, là vì trong cơ thể nàng còn có một loại độc khác, cho nên lần này mới có thể đột nhiên ngất xỉu." Thanh Phong đạo trưởng cẩn thận dò xét mạch đập Bất Hối, hiện tại loại độc này cũng chưa tra ra, chỉ có thể nói này hai loại độc này đã trung hoà trong cơ thể nàng.

Nhưng này không có nghĩa là độc tính biến mất, mà ngưng kết thành một loại độc mới trong người, bạo phát sẽ càng thêm hung mãnh.

"Một loại độc khác?" Bất Hối đột nhiên nghĩ đến, nàng đã từng uống một ly rượu độc, ly rượu độc kia là Phượng Uyển Đình giả dạng thành Liên cô hạ, không biết có phải độc kia hay không?

"Người ước chừng nửa năm trước đã trúng một loại độc, kia cũng là kịch độc, vốn không có thuốc nào cứu được, nhưng bởi vì trong cơ thể người nguyên bản có hàn độc, sau khi trung hoà cho nên người mới có thể sống sót."

Thanh Phong đạo trưởng cũng biết, nhất định là lần cuối cùng nàng xuống núi.

Nghe hẳn nói như vậy, Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên mới biết được, trách không được kịch độc trong cơ thể nàng lúc trước không đợi Hoa Thiên Thần trị liệu liền biến mất như kì tích.

"Thế nào mới có thể giải độc?" Đây là chuyện Chiến Cảnh Thiên quan tâm nhất, hẳn có thể cả đời không đụng vào nàng, nhưng vẫn không thể dễ dàng giải hai loại kịch độc trong cơ thể nàng, vạn nhất có một ngày xuất hiện vấn đề gì, bạo phát.

Thanh Phong đạo trưởng sờ sờ râu, tiếp tục nói: "Biện pháp cũng không phải không có, bìnhThiên Sơn tuyết liên hoàn vừa rồi người thu lại kia, mỗi ngày cho nàng ăn nửa viên, sau đó trong ba tháng tìm được giải dược của hàn độc, cho nàng ăn vào thì tốt rồi."

Vừa nghe có thể giải, Chiến Cảnh Thiên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vô luận như thế nào đều phải lấy được giải dược: "Giải dược hàn độc kia ở địa phương nào?"

"Ẩn tộc!" Thanh Phong đạo trưởng không hề nghĩ ngợi nói ra, giống như một mực chờ Chiến Cảnh Thiên hỏi.

Bất Hối lại một lần nữa nghe được Ẩn tộc, địa phương thần bí cường đại kia, trên thân mình làm sao có thể bị những người đó hạ độc?

"Mong sư thúc đem cửa vào Ẩn tộc nói cho ta biết." Chiến Cảnh Thiên cũng minh bạch, Thanh Phong đạo trưởng xuống núi nhất định là bởi vì chuyện này, hơn nữa khẳng định biết đường vào Ẩn tộc, nếu không sẽ không nói.

"Người đi ra ngoài trước, ta cùng đồ nhi ngoan của ta nói nói mấy câu sẽ nói cho người." Thanh Phong đạo trưởng thấy hẳn đồng ý liền đuổi hẳn ra ngoài, sau đó vẻ mặt ý cười ngồi ở trước mặt Bất Hối.

"Quả nhiên so với đồ nhi đoán mệnh kia của ta thuận mắt hơn." Chiến Cảnh Thiên rời đi, Thanh Phong đạo trưởng đột nhiên chuyển đề tài.

Bất Hối cũng không ngoài ý muốn, vừa rồi Thanh Phong đạo trưởng nhìn nàng, nàng liền nhận ra: "Người đã sớm biết ta sẽ tới, nhưng cũng biết trước nàng sẽ chết?" Nàng biết Thanh Phong đạo trưởng không có ác ý, nếu không đã sớm nói ra.

"Mẫu phi người đã từng đưa nàng đến Thanh Phong sơn, chính là hi vọng nàng có thể tránh một kiếp kia, nếu nàng tại Thanh Phong sơn đợi đến mười tám tuổi xuống núi, liền không có gì xảy ra, nhưng những thứ này đều là kiếp số, không thể thay đổi, của người đi tới, cũng nhất định!"

"Vậy vì sao biết trong cơ thể ta có hàn độc, vì sao không nói cho ta biết trước." Nếu nói, nhất định sẽ lấy giải dược trước khi cùng phòng.

Trên mặt Thanh Phong đạo trưởng tươi cười cao thâm: "Này cũng là kiếp số trong mệnh người, có thể hóa giải hay không đều dựa vào hẳn!"

Chương 108: Ấn tộc

Đối với tươi cười của Thanh Phong đạo trưởng, Bất Hối cảm thấy có thâm ý khác, khi hỏi tiếp hẳn cái gì cũng không nói.

"Thân thể ta thực không có việc gì, chúng ta cùng đi có được không." Bất Hối ở trong lòng Chiến Cảnh Thiên làm nũng, Ấn tộc không những quá mức thần bí, mà còn thập phần cường đại, Chiến Cảnh Thiên một người đi nàng sẽ lo lắng.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ bình an khỏe mạnh trở về, đến lúc đó người có thể sinh hài tử cho ta, ta muốn một nữ nhi giống như ngươi, cả đời này ta đều sủng các ngươi, chiếu cố các ngươi." Trước kia Bất Hối nói cái gì Chiến Cảnh Thiên đều đáp ứng, nhưng lần này không được, hẳn cũng biết Ấn tộc có bao nhiêu nguy hiểm, ngay cả cửa vào kia đều thập phần nguy hiểm.

Cửa vào kia cư nhiên giữa hoang mạc vô tận, cũng là địa phương ở trong truyền thuyết có tiên nhân xuất hiện, không nghĩ tới nơi đó thông hướng Ấn tộc. Cũng may Thanh Phong đạo trưởng chỉ nói những thứ này với hẳn, không nói cho Bất Hối.

"Nhất định phải bình an trở về, cho dù không có giải được cũng không quan hệ, sẽ có biện pháp khác, dù thật sự không chiếm được, ta đời này cũng đều là nữ nhân của ngươi." Bất Hối biết chuyện hẳn đã quyết định là không có biện pháp thay đổi, lần đầu tiên hận võ công mình không đủ cao như vậy.

"Ừ, giải được khẳng định sẽ lấy được, ta còn muốn ngươi sinh hài tử cho ta." Chiến Cảnh Thiên lại hôn nàng một cái, ngày mai liền khởi hành, có một đoạn thời gian rất dài sẽ không nhìn thấy nàng.

"Được, không chỉ sinh nữ nhi cho ngươi, sẽ sinh nhi tử cho ngươi, cũng y như ngươi, có thể cùng bảo hộ ta cùng nữ nhi chúng ta, không được, hai cái không đủ, ta muốn sinh cho ngươi rất nhiều rất nhiều hài tử." Nghĩ đến hẳn sắp rời đi, trong lòng liền nhịn không được đau, hiện tại có thể chống đỡ nàng, chỉ có tương lai tốt đẹp.

*

Chiến Cảnh Thiên đã rời khỏi hai mươi ngày, một điểm tin tức đều không có, thời điểm bắt đầu còn có thể truyền lại một chút tin tức trở về, có lẽ hiện tại đã tiến vào Ấn tộc.

Trong hai mươi ngày này, Thanh Phong đạo trưởng cũng không rời đi, mà là lưu lại Chiến quốc, thời điểm biết được quán lẩu cùng thịt nướng điểm của Bất Hối nổi trận lôi đình, chỉ vào Bách Lý Hề cùng Phượng Yêu cư nhiên không trở về Thanh Phong sơn thông tri hẳn.

Đương nhiên, Bất Hối thời gian này cũng từ chỗ Thanh Phong đạo trưởng kiếm được rất nhiều bảo vật, kiếm pháp, linh dược có thể gia tăng nội lực, thuốc giải độc, mà dược hiệu hỏa linh quả trong cơ thể nàng đã hoàn toàn hấp thu, hiện tại công lực đã gần bằng Bách Lý Hề, điều này làm cho Thanh Phong đạo trưởng ngạc nhiên không thôi.

Kỳ thật chỉ có nàng biết, nàng mấy ngày này đem toàn bộ tâm tư đều dùng để tu luyện, nếu không sẽ kiếm chế không nổi nhớ hẳn.

"Vương Phi, Phượng quốc gửi tới mật hàm."

Chiến Nguyên cầm mật hàm tiến vào, Phượng Quốc nhất định là có đại sự xảy ra.

Bất Hối khẩn trương cầm tới, mở ra vừa thấy, phía trên chỉ có ngắn ngủn mấy chữ: "Hoàng Thượng bị bắt, mau trở về!"

Phượng Kinh Thiên bị bắt?

Bất Hối nội tâm cả kinh, đây là mật hàm Lăng Tiêu đưa tới, các nàng trước đã từng hợp tác, cho nên nhận ra bút tích của hẳn.

Lý Mộc Dương hiện tại còn chưa tới Phượng Quốc, như thế Phượng Quốc đều dựa vào Lăng Tiêu chống đỡ, Phượng Kinh Thiên nếu thực là bị bắt, như thế liền nguy cấp, nàng nhất định phải chạy trở về một chuyến.

"Nhanh thu thập đồ, chúng ta hồi Phượng Quốc."

Vừa thấy thần sắc Bất Hối, Phượng Yêu liền biết nhất định đã xảy ra đại sự, lập tức trở về thu thập đồ, Nguyên Bích tự nhiên là đi theo, mật hàm, Hoa Thiên Thần, Nam Cung Tuyệt hiện tại đều ở Chiến Vương phủ, đương nhiên cũng là muốn đi theo, mà Thanh Phong đạo trưởng cũng cùng theo một lúc trở về.

Chiến Cảnh Nhân biết được Bất Hối phải rời khỏi, lập tức phái rất nhiều người hộ tống, hơn nữa nói với nàng, quân đội Chiến Quốc có thể giúp đỡ Phượng Quốc, nhưng bị Bất Hối cự tuyệt, việc này phát sinh quá mức đột ngột, rất có thể là người phía sau màn tỉ mỉ bày ra, vạn nhất vận dụng quân đội Chiến Quốc làm cho Chiến Quốc lâm vào nguy, nàng sẽ áy náy cả đời, đây là hãn dùng thời gian nửa đời mới đánh tới.

Bây giờ những người này công phu đều cao cường, lộ trình một tháng dùng hai mươi ngày liền đến.

"Nhị hoàng tử, Phụ Hoàng đâu, còn chưa cứu về sao?" Từ ngày đó thu được mật hàm của Lăng Tiêu, Bất Hối liền cùng Phượng Quốc mất đi liên hệ, ngay cả Lý Mộc Dương cũng không liên hệ được, bỏ câu phái ra, mật thám toàn bộ đều biến mất, Phượng Thành giống như chặt đứt liên hệ cùng ngoại giới.

Bất quá thời điểm hôm nay nàng trở lại Phượng Thành cũng không gặp cản trở gì, hiện tại đang ở trong phủ công chúa của Phượng Uyển Nhan, nàng đã chuyển ra ngoài cung.

"Hoàng muội, Phụ hoàng đã mất tích một tháng, Lăng Tiêu đã áp chế không nổi đại thần trong triều, nếu không phải thời khắc mấu chốt Lý tướng quân gấp trở về, liền bị những người đó cướp đoạt."

Phượng Uyển Nhan nắm chặt tay Bất Hối, trong mắt nén lệ, nguyên bản Phượng Quốc đã trải qua một hồi hao kiệt, hiện tại Phượng Kinh Thiên mất tích lại càng dả kích.

Thời điểm bắt đầu các đại thần còn lại trong triều còn có thể nghĩ biện pháp nghĩ cách cứu Phượng Kinh Thiên, nhưng tìm vài ngày căn bản là không biết Phượng Kinh Thiên ở đâu, đối phương chỉ cần cầu cho Bất Hối mau chóng về nước, cho nên Lăng Tiêu mới truyền mật hàm cho Bất Hối.

Nhưng thời gian đã qua lâu, những đại thần này bắt đầu hoảng sợ, nước không thể một ngày không vua, cho nên muốn lập tân hoàng, lại thêm bộ phận còn sót lại của Liễu Thượng Thư cùng Phượng Kinh Thương tác loạn, Phượng Thành thập phần nguy cấp.

"Lăng Tiêu đâu? Mang ta đi tìm hắn." Hiện tại chuyện Phượng Quốc Lăng Tiêu sẽ rõ ràng hơn, tin tưởng sẽ có rất nhiều chuyện Phượng Uyển Nhan không biết.

Phượng Uyển Nhan cũng hiểu, lập tức mang Bất Hối tiến cung, hiện tại những đại thần này mỗi ngày đều ở trong đại điện nghị sự, dù sao vẫn có một vài thần tử trung thành, hy vọng có thể ổn định Phượng Quốc, chờ Phượng Kinh Thiên trở về, hoặc là Tân hoàng đăng cơ.

"Thất công chúa, người rốt cục đã về rồi." Sau khi Bất Hối đến cung, những đại thần này lập tức nhìn đến nàng, nàng là người thừa kế ngôi vị hoàng đế Phượng Kinh Thiên chỉ định, tuy hiện tại đã lập gia đình nhưng không ai so với nàng thích hợp với vị trí này.

Bất Hối đối với những đại thần này ý bảo một phen, lập tức tiến vào, ở vị trí chính giữa ngai xuống, sau đó đem những chuyện trong khoảng thời gian này tìm hiểu một lần. Vài đạo mệnh lệnh truyền xuống, lại đơn độc giữ Lăng Tiêu cùng Lý Mộc Dương lại.

"Chiến Vương không cùng người trở về sao?"

Sau ngày Bất Hối thành thân Lý Mộc Dương liền áp giải những sính lễ này hồi Phượng Quốc, cho nên cũng không biết chuyện Bất Hối bị trúng độc, chuyện bây giờ có chút khó giải quyết, nếu Chiến Cảnh Thiên ở đây mà nói, sẽ dễ làm một chút.

"Ta tự trở về, có chuyện gì nói thẳng đi." Nàng biết nhất định còn có chuyện những đại thần này không biết.

"Ta mang người đi gặp một người." Lăng Tiêu nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, không biết mở miệng như thế nào, mà người kia biết một chuyện.

Người kia là tổng quản thái giám trong cung mười mấy năm trước, lúc trước là theo Duệ Quý Phi cùng chết, không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện tại hoàng cung. Hắn biết một chuyện, nói nhất định phải nói với Bất Hối, cho nên những người khác cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Đi tới thiên điện trong Chiêu Hoa điện, hiện tại đã bị đổi thành một Phật đường nhỏ, một lão hòa thượng đang nhắm mắt gõ mõ, nghe được có người đến đây mới mở mắt, khi nhìn thấy Bất Hối, cảm xúc

kích động dâng lên.

"Bần tăng tham kiến Hộ Quốc Công Chúa."

"Nhanh đứng lên, nghe nói người có chuyện muốn nói cùng ta?" Bất Hối đánh giá người này một chút, công lực của hắn tuyệt đối không dưới nàng, kỳ quái, vì sao người có công phu cao cường như vậy cư nhiên ở trong cung làm thái giám, mà hiện tại lại xuất gia.

"Công chúa và Mẫu phi người thật sự rất giống!" Người này cảm khái một phen, hắn không cần xác nhận liền biết Bất Hối là nữ nhi của Duệ Quý Phi.

"Người là người của Mẫu phi?" Nghe được giọng điệu hắn nói chuyện, Bất Hối cảm thấy người này nhất định là người của Duệ Quý Phi.

Người tới thở dài một hơi, trong mắt có chút đau xót: "Bần tăng pháp danh Hồng Trần, công chúa liền kêu ta Hồng Trần đi, người hiện tại đã trưởng thành, có một số việc nên nói cho người."

Bất Hối biết, nhất định là chuyện về Duệ Quý Phi, không nghĩ tới bây giờ rốt cục có người nói ra, lập tức tìm địa phương ngồi xuống, nghe Hồng Trần nói sự tình trước kia.

"Sự tình từ hai mươi một năm trước, lúc trước có một địa phương thập phần thần bí, người bên trong thập phần hòa thuận hạnh phúc, tự canh tự măn, ngày qua cực kỳ khoái hoạt, trong tộc có tộc trưởng, Thánh nữ, còn có Đại Tế Ti. Quyền lợi lớn nhất là tộc trưởng, cho nên mọi người phải nghe hắn, sau đó là Thánh nữ, nàng là người nhóm người đó tin tưởng, đương nhiên, Đại Tế Ti cũng có quyền lực rất lớn."

"Người trong tộc không cho phép ra ngoài, có một ngày, lại chạy một tiểu nha đầu, người này là nha hoàn bên người Thánh nữ, khi đó Thánh nữ đang bế quan, không ai dám quấy rầy nàng, mãi đến hai năm sau Thánh nữ xuất quan mới biết được tiểu nha hoàn bên cạnh mình cư nhiên trái với quy định chạy ra ngoài, dưới cơn giận dữ quyết định tự mình ra ngoài bắt người trái với quy tộc trở về giao cho người trong tộc khiển trách."

"Lúc trước mọi người nghe Thánh nữ muốn ra ngoài đều phản đối, nhưng chủ ý Thánh nữ đã định, mang theo hộ pháp trong tộc liền ly khai. Kỳ thật Thánh nữ cũng vẫn hiếu kỳ về thế giới bên ngoài, cho nên mới nhân cơ hội này đi ra, sau khi ra ngoài cũng không gấp gáp tìm nha hoàn kia, mà một đường du ngoạn, sau cùng biết được nha hoàn kia cư nhiên thành Hoàng hậu Phượng Quốc, Thánh nữ liền mang theo hộ pháp đến Phượng Thành."

Hồng Trần nói tới chỗ này Bất Hối liền biết, Thánh nữ nhất định là Mẫu phi mình, mà Hồng Trần lại là người hộ pháp kia.

Nhìn thấy Bất Hối mới xuất lai, Hồng Trần gật gật đầu, tiếp tục nói: "Thánh nữ đại nhân chính là Mẫu phi của người Duệ Quý Phi, mà ta chính là hộ pháp kia. Lúc trước Thánh nữ muốn tìm Hoàng Thượng đòi người, nhưng sau khi Hoàng Thượng nhìn thấy Thánh nữ liền động tình, mà Thánh nữ cũng yêu Hoàng Thượng, nàng biết rõ giữa các nàng không khả năng, nhưng đạo nghĩa không thể cản được tình yêu."

"Về sau Thánh nữ vì có thể cùng Hoàng Thượng cùng một chỗ, thiết kế một cuộc ám sát, nàng giả chết, sau đó tiến cung thành Duệ Quý Phi, đồng thời cũng gặp được tỳ nữ của nàng, chính là Hoàng hậu nương nương lúc đó, Thánh nữ đại nhân cũng không xử trí Hoàng hậu, mà là cùng nàng ở chung hòa thuận, điều này làm cho Hoàng hậu thụ sủng nhược kinh, lại thập phần sợ hãi, bởi vì người Ân tộc nhất định còn có thể phái người tới, đồng thời trong lòng cũng ngầm lo lắng an nguy của Thánh nữ, cùng ta trù tính mới có thể bảo hộ Thánh nữ đại nhân không bị Ân tộc phát hiện."

"Thánh nữ cũng có thể lực của mình, chúng ta cố gắng, cư nhiên qua năm năm cũng không bị Ân tộc tìm đến, nhưng, ngay lúc chúng ta cho rằng Ân tộc đã buông tha, bọn hắn lại đột nhiên xuất hiện."

"Thân phận Thánh nữ chỉ có thể giả cho tộc trưởng, cho nên khi biết Thánh nữ giả cho Hoàng Thượng, còn có một nữ nhi thì vô cùng tức giận, muốn giết Hoàng Thượng, sau cùng dưới sự uy hiếp của Thánh nữ, những người đó buông tha Hoàng Thượng, nhưng cũng không thể buông tha hài tử kia."

"Đối với ngày này, ta cùng Hoàng Hậu đã sớm dự liệu tới, cho nên đã sớm âm thầm chuẩn bị thể thân, đem tất cả manh mối đều hướng về phía một hài tử khác, sau khi người Ân tộc nhìn thấy hài tử kia cũng không giết nàng, mà lại đem nàng cùng Thánh nữ về Ân tộc, mà ta bị xử trí ngay tại chỗ, đối với người

mệnh không tuyệt, lại được người cứu về, cho nên mới có thể đứng ở trong này đem sự tình nói cho người."

Nghe đến đó, Bất Hối đại khái biết rõ chuyện lúc ban đầu, nhưng có vài nghi vấn: "Những người đó như thế nào tin tưởng hài tử kia là của Mẫu phi? Mà ta như thế nào còn có thể lấy thân phận công chúa Duệ Quý phi sống sót, Hoàng Hậu lại chết như thế nào?"

Nghe vậy, Hồng Trần tạm dừng một chút tiếp tục nói: "Kỳ thật, hài tử kia là hài tử của Hoàng Hậu, sau khi Thánh nữ mang thai người, ta cùng Hoàng Hậu bắt đầu chuẩn bị, hài tử kia hoặc là giống Thánh nữ đại nhân, hoặc là giống hoàng thượng, nếu không nhất định sẽ bại lộ, cho nên Hoàng Hậu hạ được cho Hoàng Thượng, vụng trộm hoài một hài tử."

"Về sau, Hoàng Hậu liền lấy lý do vào am cầu phúc, rời khỏi hoàng cung, ngay thời điểm người sinh ra, lợi dụng một chút bí pháp, đồng thời sanh ra hài tử, cũng là một nữ hài."

"Vì sự tình rất thật, chúng ta tại thời điểm người sinh ra, truyền ra một chút tin tức, nói Duệ Quý Phi sinh là một tử thai, vì sợ thất sủng, âm thầm động tay động chân, bởi vì có người nhìn thấy ôm hài tử kia ra cung, lại có một hài tử bị ôm tiến vào, đợi sau khi Duệ Quý Phi tỉnh lại, tử thai kia liền sống lại."

"Bởi vì Hoàng Thượng đối với Thánh nữ đại nhân sủng ái, chuyện này bị đè ép xuống, đợi tới thời điểm người Ấn tộc tới, tự nhiên điều tra được chuyện năm đó, bọn hắn cảm thấy, Thánh nữ đại nhân sẽ không đem hài tử dưỡng tại bên người, người nhất định dùng thể thân, mà hài tử kia đã sớm bị giấu đến địa phương bí mật khác, chuyện tử thai lúc ấy, nhất định là âm thầm đánh tráo."

"Cho nên những người này bắt đầu tìm kiếm, sau cùng tra được trên người Hoàng Hậu, biết được nàng cư nhiên là cung nữ bên người Thánh nữ, mà mấy năm nay một mực âm thầm nuôi nấng một tiểu cô nương, thông qua ngày sinh tháng đẻ còn có diện mạo biết được, nữ hài kia mới chân chính là hài tử Thánh nữ, cho nên dẫn nàng đi, mà Hoàng Hậu vì đề phòng bọn hắn nghi ngờ, liệu mạng che chở hài tử kia, vì hài tử kia đã chết."

"Phụ hoàng cùng mẫu hậu biết việc này sao?"

Phượng Kinh Thiên đã từng nói qua, nói các nàng đều nợ Hoàng Hậu, hẳn là biết đi.

Hồng Trần gật gật đầu: "Sau khi Hoàng hậu sinh hạ nữ hài kia liền nói cùng Thánh nữ đại nhân, Thánh nữ đại nhân vốn phản đối nhưng bất đắc dĩ chuyện cũng đã xảy ra, chỉ có thể đem sự tình làm hoàn mỹ một chút, nàng cũng âm thầm đi xem qua nữ hài kia vài lần, trên hình xăm người người là dùng nước thuốc giấu đi, cho nên người Ấn tộc mới tin tưởng người không phải hài tử kia. Về sau ta được cứu trở lại, cũng nói cùng Hoàng Thượng, để hắn chặt đứt ý niệm tìm kiếm Thánh nữ đại nhân"

"Là hình xăm Phượng Hoàng kia sao?" Bất Hối vẫn nghi hoặc, vì sao trên người nàng lại đột nhiên xuất hiện hình xăm.

"Đây là dấu hiệu trên người Thánh nữ, đến mười tám tuổi, trên vai trái Thánh nữ sẽ xuất hiện một hình vẽ Phượng Hoàng. Mà hình vẽ trên người hài tử bị ôm đi kia nhất định không có biến hóa, khi đó bọn hắn sẽ biết sai lầm năm đó, người mới là hài tử kia, cho nên Thánh nữ đại nhân để Hoàng Thượng đem người định thân cùng thái tử quốc gia lớn nhất lúc ấy, chỉ cần người tại thời điểm mười tám tuổi gả cho hắn, như thế Ấn tộc cũng không dám mạnh mẽ đòi người."

Bất Hối nghe xong hắn nói, rốt cục minh bạch vì sao sau khi Duệ Quý Phi mình lại bị đưa lên Thanh Phong sơn, cũng biết vì sao định thân cùng Hiên Viên Thần sớm như thế. Nhưng có một chút vẫn kỳ quái, vì sao nhất định phải đợi mười tám tuổi? Nếu sớm một chút gả cho Hiên Viên Thần, chẳng phải càng dễ bảo hộ mình sao?

Nhìn nhìn Hồng Trần liếc mắt một cái, chuyện này chắc hẳn cũng không biết, chỉ có thể về sau nhìn thấy Duệ Quý Phi hỏi lại.

Đồng thời, cũng biết vì sao người lúc trước ám sát trong cung biết được trên vai nàng có hình vẽ Phượng Hoàng, những người đó nếu là người Ấn tộc, tự nhiên biết rõ, bởi vì dung mạo mình cùng Duệ Quý Phi quá giống, khẳng định có thể đoán được.

Như thế thời điểm cùng Chiến Cảnh Thiên đại hôn gặp phải ám sát, cũng nhất định là Ấn tộc làm,

những người đó biết lúc trước ôm đi là Thánh nữ giả, tự nhiên phải tới tìm mình.

Nhưng không nghĩ tới không thành công, cho nên mới đem chủ ý đánh trên người Phượng Kinh Thiên, thừa dịp Chiến Cảnh Thiên không ở đây bắt lấy Phượng Kinh Thiên, bức bách mình trở lại Ấn tộc.

"Người tại sao lại muốn đến hôm nay nói cho ta biết việc này?" Đây cũng là vấn đề Bất Hối nghi hoặc, vì sao không ở lần trước nàng hỏi Phượng Quốc nói mà chờ tới bây giờ.

Nghe vậy, Hồng Trần nói tiếp: "Đây là Thánh nữ đại nhân dặn dò, nếu người không gả cho Hiên Viên Thần sẽ nói những việc này cho người, cụ thể làm như thế nào đều do người, đây đều là mệnh số."

Lại là mệnh số!

Bất Hối nhú mày, vì sao cảm thấy càng tiếp cận chân tướng mọi chuyện lại càng khó hiểu.

"Vây ——"

Nàng vừa muốn tiếp tục hỏi một chút, nhưng nhìn lại, Hồng Trần cư nhiên tọa hóa (chỉ Hoà thượng ngồi chết).

Tâm tình có phần trầm trọng, việc này cần hảo hảo suy nghĩ một chút, mới có thể tìm đến giải quyết mấu chốt của vấn đề.

"Công chúa."

Nàng vừa ra, Lý Mộc Dương cùng Lăng Tiêu lập tức cùng tới, bọn hăn sợ Bất Hối có gì nguy hiểm, một mực bên ngoài chờ .

"Cùng ta nói chuyện Phụ Hoàng bị bắt đi."

Ánh mắt Lăng Tiêu tối sầm, tạm dừng một chút mới tiếp tục nói: "Đối phương nói, nhất định phải dùng Công chúa đổi Hoàng Thượng mới được, chỉ cần Công chúa đi theo bọn chúng là có thể thả Hoàng Thượng."

Nghe vậy, Bất Hối biết, những người đó nhất định là người Ấn tộc.

Sau khi Chiến Cảnh Thiên đến Ấn tộc, đã trên dưới bốn mươi ngày, đến bây giờ vẫn là bất vô âm tín, cho nên Ấn tộc nàng nhất định phải đi, vừa lúc có thể đổi Phượng Kinh Thiên về.

"Truyền tin cho những người đó, nói ta nguyện ý trao đổi Phụ Hoàng." Nàng biết, đối phương nhất định để lại phương pháp liên lạc cho Lăng Tiêu.

"Bất Hối." Lý Mộc Dương vừa nghe, lập tức nóng nảy, hăn không thể để nàng đi làm việc này.

"Yên tâm, ta không có việc gì." Tiếp theo lại khuyên bảo Lý Mộc Dương một phen, Lăng Tiêu ra ngoài liên lạc cùng những người đó.

Vào ban đêm có được tin tức, nói mau chóng tiến hành trao đổi, nhưng đối phương đề xuất, chỉ có thể một mình Bất Hối xuất hiện, nếu không sẽ giết Phượng Kinh Thiên.

Thời điểm trao đổi, đám người Hoa Thiên Thần, Bách Lý Hề muốn đi theo, bị Bất Hối ngăn cản, người Ấn tộc tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng, nếu thật muốn giết nàng, lúc trước cũng không cần đem thể thân kia về Ấn tộc, nhất định là có bí mật.

*

Chiến Cảnh Thiên rời khỏi Chiến quốc, dùng thời gian mười ngày chạy tới giữa hoang mạc, Thanh Phong đạo trưởng chỉ cho phương hướng đại khái, vị trí cụ thể cần tự hăn tìm kiếm.

Sau khi đến giữa hoang mạc, rất dễ bị mất phương hướng, đi tới mười ngày đều không tìm được đường vào Ấn tộc, lúc này nước đã uống hết, nếu không quay về rất có khả năng sẽ chết ở chỗ này.

Tại thời điểm mấu chốt, hăn nhớ Bất Hối từng nói với hăn trong sa mạc có thực vật gì có thể tìm thấy nước, dựa vào những thứ này hăn lại kiên trì thêm năm ngày.

Mặt trời càng ngày càng nắng gắt, bởi vì thiếu nước, môi đều khô nứt, người đi cùng hăn đã chết mấy cái, còn tiếp tục như vậy tất cả mọi người sẽ chết, đúng lúc này, bọn hăn đột nhiên thấy được bóng người.

Chiến Cảnh Thiên cảm thấy những người này rất có khả năng là người Ấn tộc, cho nhanh chóng giấu người vào trong cát, dựa vào thanh âm cảm nhận phương hướng những người này, không nghĩ tới những người này đến chỗ trước bọn họ lại đột nhiên mất đi thanh âm.

Lại quá một phút đồng hồ, bọn hăn mới chui ra từ trong đồng cát nóng bỏng, quả nhiên bốn phía một

người đều không có, như thế chỗ này nhất định là của vào Ấn tộc. Rốt cục, đến tối Chiến Cảnh Thiên tìm được cửa vào, bất quá hẳn quyết định tự hẳn đi vào, nếu không người đi vào quá nhiều sẽ đã thảo kinh xà .

Có lẽ bởi vì thiếu nước nghiêm trọng, mấy ngày này một mực đi trên sa mạc, thể lực bị mất nghiêm trọng, sau khi hẳn đi vào liền mất đi tri giác.

"Tiểu thư, bên này có người hôn mê."

Sau khi Vân Yên bị Chiến Cảnh Thiên đuổi đi, ở ngoài trần trọc mấy ngày, hôm nay mới trở lại Ấn tộc, nhưng không nghĩ tới, mới vừa tiến vào, liền phát hiện một ngoại nhân, người này lại là Chiến Cảnh Thiên.

"Vương gia?" Không dám tin kêu một tiếng, thấy Chiến Cảnh Thiên không có phản ứng, ngồi xổm xuống mới phát hiện hẳn đã ngất đi, lập tức sai người cứu hẳn về.

*

Sau khi Bất Hối đáp ứng trao đổi, những người đó đúng hẹn thả Phượng Kinh Thiên, mà nàng bị người Ấn tộc che kín hai mắt mang đi.

Đi đại khái mười ngày thời gian rốt cục ngừng lại, tuy bị mất, nhưng Bất Hối biết, nơi này cũng không phải hoang mạc, vậy nhất định là thiên hạ đệ nhất trang, này cũng là đường vào Ấn tộc.

"Người mang về đến đây."

"Dẫn nàng hồi tộc."

Tiếp theo, Bất Hối không có tri giác, đợi thời điểm nàng tỉnh lại đã đặt mình trong một chiếc xe ngựa, vải che trên mắt cũng đã bỏ đi, thân thể trừ bỏ không có khí lực ra, cũng không có chỗ không khoẻ khác.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, bên trong xe cũng không có người khác, nàng xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, này vừa thấy, ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin.

Núi rừng Xanh miết, hoa đào nở rộ, hồ nước trong suốt, nơi xa còn có đồng ruộng, bộ dáng hoa màu trong vườn thập phần tươi tốt, có vài người miệng mặt lại xướng sơn ca động lòng người, nơi này quả thực giống như thế ngoại đào nguyên, xem ra, đây là Ấn tộc hồng trần miêu tả.

Hu!

Khi Bất Hối đang tò mò quan sát, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, tiếp theo cửa xe bị mở ra, hai nữ tử ăn mặc tuyệt sắc đi tới: "Thánh nữ, đã đến."

Đối với cái xưng hô này, Bất Hối nhú nhú mày, nàng không thích cách xưng hô này, bất quá vẫn xuống xe ngựa.

"Thánh nữ, ta gọi là Nguyệt Nhi, nàng là Linh Nhi, về sau chúng ta là tỳ nữ bên người của ngươi." nữ tử mặc y phục màu lam nhạt này thần sắc có chút băng lãnh, khách khí giới thiệu cho Bất Hối.

Mà Linh Nhi đứng ở một bên, xem ra thập phần linh động, cảm giác rất giống Tiểu Huệ, mắt mở to tò mò nhìn Bất Hối.

"Nguyệt Nhi, ngươi đã về rồi."

Đúng lúc này, một vị nam tử thập phần anh tuấn chạy tới, cũng không để ý tới Bất Hối, mà hướng Nguyệt Nhi chạy tới, bất quá sắc mặt Nguyệt Nhi vẫn không có biến đổi, vẫn là lạnh như băng.

Nhưng người này không hề tức giận, cười nói: "Nguyệt Nhi, Thiếu chủ tìm ngươi tới một chuyện."

Nghe vậy, Nguyệt Nhi mới có phản ứng, cung kính chào Bất Hối mới hướng phương hướng người tới đi đến.

Người này cũng thấy Bất Hối, khi thấy dung mạo của nàng kinh ngạc một chút, tiếp theo liền cùng Nguyệt Nhi rời đi.

"Thánh nữ, Linh Nhi mang ngươi đi vào nghỉ ngơi." Sau khi Nguyệt Nhi đi, Linh Nhi thân thiện đến bên người Bất Hối, lôi kéo nàng vào trong nhà.

Gian phòng này cũng không lớn lắm, nhưng bố trí rất lịch sự tao nhã, mà còn đồ trang trí đều thập phần trân quý, xem ra cũng là tử mĩ chuẩn bị.

"Thánh nữ, muốn chuẩn bị nước không?" Linh Nhi thấy Bất Hối không nói chuyện, cũng không để ý, tiếp theo cười nói.

Bất Hối thu hồi ánh mắt đánh giá, lại nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái, lắc lắc đầu: "Người đi xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi người."

Nghe Bất Hối nói xong, Linh Nhi cũng không tiếp tục kiên trì, cung kính lui ra ngoài.

Sau khi nàng ra ngoài, Bất Hối một mình đi đến cạnh giường, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, nơi này chính là Ân tộc, không biết hẳn có tìm đến hay không? Có phải ở trong này hay không? Còn bình an hay không?

Bất tri bất giác chia tay đã sắp hai tháng, trong mắt che kín vô tận tưởng niệm, nếu hẳn cũng ở nơi này, nhất định sẽ gặp mặt.

Đứng cạnh cửa sổ một lúc, thân thể có chút mệt mỏi, cho nên trở về trên giường nghỉ ngơi, có thể là bị hạ dược, nàng gần đây cảm thấy mệt chết đi.

"Thánh nữ, nên ăn cơm chiều."

Chờ nàng đã tỉnh lại, sắc trời đã nhá nhem, Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi đều đã trở lại, trong tay bưng bàn ăn đứng ở trước mặt nàng.

"Để xuống đi." Ngủ một giấc nàng cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều, nhìn đến đồ ăn quả thật cảm thấy đói bụng, trực tiếp ngồi xuống bàn bắt đầu ăn, món ăn đều rất loãng, cũng hợp khẩu vị, có lẽ thật sự đói bụng, ăn hai chén liên tiếp.

"Thánh nữ đại nhân, người vừa về đến, liền có hai việc vui, Nguyệt Nhi cùng nữ nhi Đại Tế Ti, Vân Yên tiểu thư đều phải thành thân." Đợi Bất Hối ăn xong, Linh Nhi vừa thu thập đồ vừa nói.

Thời điểm nhắc tới Nguyệt Nhi thành thân, nàng đang chỉnh lý giường thân thể cứng ngắc một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục.

Thời điểm Bất Hối nghe đến Vân Yên rốt cục có một tia phản ứng, nàng quả thật là người trong Ân tộc, nhưng không phải một lòng muốn gả cho Chiến Cảnh Thiên sao, tại sao lại đột nhiên thành thân?

Nghĩ đến Chiến Cảnh Thiên, trong lòng nàng có một tia dự cảm bất hảo.

"Vân Yên tiểu thư là nữ tử đẹp nhất trong tộc chúng ta, có rất nhiều người theo đuổi nàng, không nghĩ tới lại gả cho một ngoại nhân, tuy người kia cũng thực anh tuấn, nhưng nói như thế nào cũng không phải là người trong tộc chúng ta, địa vị rất thấp."

Linh Nhi vẫn quan sát phản ứng Bất Hối, đem dao động trong mắt nàng toàn bộ xem ở trong mắt.

Bất Hối cũng không mở miệng, nàng cảm thấy Linh Nhi có mục đích, cố ý đem tin tức này nói ra.

"Nhiều ngày rất nhiều người đều hướng người kia khiêu chiến, không nghĩ tới võ công hẳn thật đúng là cao cường, đem vũ sĩ anh dũng nhất trong tộc chúng ta đều đánh bại."

"Đúng rồi, quên nói, nghe nói hẳn là Vương gia một quốc gia bên ngoài."

.....

Nghe đến đây, trong mắt Bất Hối liền khôi phục lại bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nhắc lên gợn sóng, Chiến Cảnh Thiên cư nhiên đáp ứng thành thân với Vân Yên, có phải bị uy hiếp hay không? Hay là nghĩ muốn lấy này đổi lấy giải dược?

Linh Nhi còn nói một hồi, trên bàn gì đó đã thu thập xong, cho Bất Hối một ly trà, nhìn đi tới Nguyệt nhi nói: "Nguyệt nhi, không nghĩ tới Nam Phong hộ pháp cư nhiên cầu hôn người, lại là Thiếu chủ tự mình nói, thật có phúc khí! Rất nhanh người có thể không cần ở bên cạnh làm việc."

Trong lời của nàng mang theo tia ghen tuông, Nam Phong là người đắc lực nhất bên cạnh Thiếu chủ, tuổi còn trẻ đã lên được vị trí hộ pháp, gả cho hẳn nhất định hưởng thụ vinh hoa bất tận.

Nghe vậy, mâm cầm trong tay Nguyệt Nhi run lên, trong mắt có một tia đau xót.

Bất Hối đem ly trà đưa đến bên miệng uống một ngụm, trong mắt hiện lên một tia tính kế, xem ra hai nha hoàn này cũng không phải một lòng.

*

Ngày lại qua vài ngày, Bất Hối vẫn đợi trong phòng, không ai đến thăm nàng, nàng cũng không đi ra ngoài, bên người chỉ có Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi, Nguyệt Nhi tính tình rất lạnh nhạt, cơ hồ rất ít mở miệng, mà Linh Nhi lại thích lúi rúi nói không ngừng.

Hôm nay là ai chiếm được thứ gì đó, ngày mai là người nào thần công đại thành, còn có hôn sự Vân Yên, không ngừng nói, cho dù Bất Hối không ra ngoài cũng có thể biết chuyện gần đây trong ẩn tộc.

"Thánh nữ đại nhân, hôm nay thời tiết rất tốt, muốn xuất môn đi một chút sao?" Đây là chuyện Linh Nhi mỗi ngày đều phải hỏi, bình thường Bất Hối vẫn không có tâm tình gì, nhưng hôm nay lại đột nhiên cảm thấy hưng trí.

"Người đi chuẩn bị cho ta một cái khăn lụa mỏng."

Mặt nàng cùng Duệ Quý Phi thật sự quá giống, nếu cứ như vậy ra ngoài, nhất định sẽ rước lấy sự chú ý của rất nhiều người, này đối với nàng thập phần bất lợi.

Vừa nghe nàng nguyện ý ra ngoài, Linh Nhi lập tức vui vẻ chạy ra ngoài, không đến một lát mang đến lụa mỏng, sau khi Bất Hối mang tốt cùng Nguyệt Nhi, Bất Hối ra ngoài tản bộ, cũng giới thiệu cảnh sắc chung quanh cho nàng.

Ẩn tộc cũng không lớn, địa phương cư trú cũng gần bằng Hoàng Thành Chiến Quốc, trên đường phố cũng có một chút rao hàng, nơi này cũng sử dụng bạc, cùng sinh hoạt bên ngoài không sai biệt lắm.

Bất quá trên mặt người nơi này đều mang theo tươi cười hiền lành, gặp mặt đều ân cần thăm hỏi. Trên đường rất nhiều nữ tử đều mang theo khăn che mặt, cho nên Bất Hối không hề thu hút ánh nhìn, xuyên qua đám người, thuộc lòng đường đi qua.

Còn có một điểm, nàng phát hiện mọi người nơi này đều có công phu, ngay cả hài tử vài tuổi đều có, hơn nữa võ công không thấp, trách không được Ẩn tộc cường đại, bồi dưỡng từ nhỏ có quan hệ nhất định.

Đột nhiên trong lúc đó, Bất Hối cảm thấy tâm mãnh liệt nhảy một cái, nàng cảm giác được khí tức của Chiến Cảnh Thiên!

Hắn nhất định ở gần đây, hưng phấn hướng bốn phía tìm.

Ngay lúc này, Linh Nhi vẫn đi theo bên người nàng chỉ về một đám người phía trước kêu lên: "Mau nhìn, bên kia là Vân Yên tiểu thư cùng vị hôn phu của nàng."

Nghe vậy, Bất Hối lập tức nhìn qua, dáng người quen thuộc, dung nhan quen thuộc lập tức hiện ra trước mặt nàng, trong lòng kìm chế không nổi vui sướng truyền đến, chân lụa mỏng ngăn trở hai mắt chảy ra một dòng nước mắt.

Hai tháng, rốt cục nhìn thấy hắn.

Linh Nhi giống như không nhìn thấy phản ứng của Bất Hối, thân thiện lôi kéo nàng hướng đám người này đi đến: "Là phát bánh hỉ, chúng ta cũng đi lấy một khối đi, lấy chút không khí vui mừng."

Một bước, hai bước, khoảng cách càng ngày càng gần, lòng của nàng nhảy càng ngày càng kịch liệt.

Nhưng khi đi đến trước mặt nàng lại ngây ngẩn cả người, vì sao hắn một điểm phản ứng cũng không có?

Cho dù không thấy mặt mình, nhưng dựa vào sự ăn ý giữa các nàng, làm sao có thể không cảm nhận được mình tồn tại?

"Vân Yên tiểu thư, chúc mừng người thành hôn, ta cũng tới thỉnh cầu một phần không khí vui mừng." Linh Nhi vài cái liền mang theo Bất Hối lách đến, đi đến trước mặt Vân Yên nói.

Vân Yên đang hạnh phúc phát bánh hỉ, nghe được Linh Nhi nói theo từ trong rõ lấy ra một phần bánh hỉ đưa tới, nhưng lại đột nhiên phát hiện Bất Hối đứng ở bên cạnh Linh Nhi.

Cho dù Bất Hối đeo khăn che mặt, nàng vẫn lập tức nhận ra, tay run lên, bánh hỉ rớt trên đất.

"Người xem người, một như vậy, ta đã nói thứ này nên để cho hạ nhân tới phát, người càng muốn mình tới, người đi nghỉ ngơi, để cho ta tới phát đi."

Chiến Cảnh Thiên đứng ở bên người Vân Yên ân cần trách cứ, tự mình ngồi xuống nhặt rõ lên, sau đó đem bánh hỉ còn lại trong rõ tiếp tục chia cho người chung quanh.

Đám người vây xem nhìn Vân Yên vẻ mặt thẹn thùng đều che miệng cười, đồng thời cũng chúc phúc, xem ra vị nam tử này đối với nàng rất tốt.

Bất Hối không dám tin nhìn Chiến Cảnh Thiên xa lạ trước mắt, hắn không những không nhận ra mình, lại ôn nhu nói chuyện cùng Vân Yên như thế.

Không phải hẳn đã từng nói, hẳn cả đời này đều không nhìn nữ nhân khác liếc mắt một cái sao? Cả đời này chỉ có nàng một nữ nhân sao? Chẳng lẽ những cái này hẳn đều đã quên sao?

"Tiểu thư, hỉ bánh của người."

Ngay lúc nàng sững sờ, ánh sáng trước mắt bị bóng dáng cao lớn chặn, bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, tiếp theo, trong tay hơn hai khối hỉ bánh.

Khoảng cách gần như vậy, lòng của nàng nhảy nhanh hơn, theo bản năng muốn bắt lấy bàn tay to lớn ấy, nhưng chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc một chút, hẳn lại nhanh chóng rút về.

Xúc cảm trên đầu ngón tay chân thật như thế, tim đập mãnh liệt như thế, khi hẳn đụng tới đầu ngón tay của nàng, Bất Hối rõ ràng cảm giác được hẳn run rẩy, nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

"Đã phát xong, chúng ta về thôi." Chiến Cảnh Thiên đi đến trước mặt Vân Yên ôn nhu nói, tiếp theo Vân Yên đứng lên, hai người song song rời đi.

Mãi đến khi bọn hẳn đi xa, Bất Hối mới phản ứng kịp, hẳn rõ ràng đã nhận ra mình, tại sao lại một điểm phản ứng đều không có? Chẳng lẽ thật sự bị uy hiếp? !

*

Trong một góc phòng u ám, hai tay Chiến Cảnh Thiên ôm chặt lấy ngực, trong lòng lần lượt gọi tên Bất Hối.

Không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy nàng, đứng ở trước mặt mình gần như thế, thiếu chút nữa chạy đến ôm nàng.

Nhưng bây giờ còn không thể làm như vậy, vừa rồi trong lòng nàng nhất định rất khổ sở đi, có thể hiểu lầm mình hay không? Có thể hận mình hay không? Có thể về sau sẽ không tha thứ cho mình hay không?

Tâm hung hăng co rút đau đớn, ngón tay nắm chặt dầm thật sâu vào da thịt, giống như chỉ có như vậy mới có thể kiềm chế mình không chạy ra ôm nàng vào lòng.

Hồi tưởng lại dáng người vừa mới nhìn đến, ngăn ngụt hai tháng thời gian, nàng liền gầy yếu thành như vậy, nàng nhất định không tốt.

Đáng chết!

Đều do mình không thể lập tức tìm được giải dược, nếu mình sớm một chút ra ngoài, có phải nàng không đến chỗ này hay không?

Cốc cốc!

"Vương gia, phụ thân tìm người qua một chuyến."

Ngoài cửa Vân Yên nhìn Chiến Cảnh Thiên trốn ở trong góc tối, trong lòng cũng thập phần khổ sở, nàng biết hẳn vì cái gì lại như vậy, nhưng không có biện pháp, không có lựa chọn.

Nhìn thấy người tới, Chiến Cảnh Thiên thu hồi đau thương trên người, còn có thống ý trong mắt, trừ tay đang rỉ máu ra, giống như cái gì cũng chưa phát sinh: "Đi thôi."

*

Bất Hối không biết mình là đi về phòng như thế nào, đợi đến phòng lập tức ngã xuống giường, thân thể giống như bị hút hết sinh lực, một điểm khí lực đều không sử dụng được.

"Các người lui xuống đi, ta muốn yên lặng một chút."

"Vâng"

Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi đáp một tiếng liền lui ra ngoài, bất quá trong thanh âm Linh Nhi tràn ngập vui sướng, vừa ra khỏi cửa liền xoay người hướng một phương hướng khác đi đến.

Bất Hối vô lực nằm trên giường, hồi tưởng vừa rồi nhìn thấy bộ dáng của hẳn, trong lòng nhin không được đau đớn, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, càng lúc càng nhanh, sau cùng nhỏ giọng khóc lên.

"Người đây là tội gì, hẳn không đáng để người như vậy."

Cửa đột nhiên bị mở ra, một đạo thanh âm ôn hòa truyền đến, tiếp theo, đi tới một vị nam tử mặc áo trắng.

Nghe vậy, khóe miệng Bất Hối gợi lên một tia cười lạnh, rốt cục đợi được người phía sau màn xuất hiện, xoa xoa nước mắt, ngừng khóc, nhú mày nhìn về phía người tới, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm,

nàng đã từng gặp qua Nam Cung Tuyết yêu nghiệt, Lý Mộc Dương nho nhã, Bách Lý Hề ôn hòa, Hiên Viên Thần lãnh diễm, nhưng chỉ có người này làm cho nàng kinh diễm, cũng chỉ có dung mạo người này mới có thể so sánh với Chiến Cảnh Thiên.

Thông qua quần áo của hắn, còn có dung mạo kia, hắn nhất định là Thiếu chủ ẩn tộc Đế Không Minh.

"Ta nghĩ Thiếu chủ hao tổn tâm cơ dẫn ta tới, không chỉ là vì để ta xem một màn vừa rồi kia đi?" Trong mắt Bất Hối khôi phục bình tĩnh, nàng biết, Linh Nhi nhất định là Đế Không Minh phái tới, mà hôm nay ra ngoài nhìn thấy Chiến Cảnh Thiên cùng Vân Yên cùng một chỗ, cũng là cố ý.

Đế Không Minh không nghĩ tới Bất Hối khôi phục nhanh như vậy, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, nhìn nàng chậm rãi nói: "Chẳng lẽ Hồng Trần không nói cùng ngươi sao, Thánh nữ Ẩn tộc đều phải gả cho Tộc trưởng, mà ngươi, chính là Tộc trưởng phu nhân tương lai của Đế Không Minh ta!"

Chương 109: Đế Lam Tâm

Tộc trưởng phu nhân tương lai?

Bất Hối nội tâm cười nhạo, từ trên giường đi xuống, đối với Đế Không Minh cười nhạo nói: "Chẳng lẽ Thiếu chủ không biết ta đã thành thân sao?"

Nghe vậy, trong mắt Đế Không Minh đen tối, nguyên bản vẫn cho là người trong tộc này mới Thánh nữ, nhưng về sau mới phát hiện, nàng mới là Thánh nữ chân chính, mà thông qua điều tra nàng biết được, nàng càng không phải hàng giả kia có thể so sánh, nếu có thể có được nàng ——

Bất quá không ngờ tới, hơn một tử sĩ cũng không thể cướp nàng từ trong tay Chiến Cảnh Thiên.

"Nhưng nam nhân kia lập tức liền muốn cưới nữ nhân khác, người không phải nói, nam nhân của người chỉ có người một nữ nhân sao? Mà Bản thiếu chủ có thể cho người cái người muốn!" Trong mắt Đế Không Minh ý cười tao nhã, ôn nhu nói.

Nam nhân này bất luận làm cái gì đều tao nhã, nhưng phân tao nhã này làm cho Bất Hối một điểm cũng không có hảo cảm, có lẽ sớm đã thói quen mỗi nam mặt đen thôi.

"Đó là thành thân trước, chẳng lẽ Thiếu chủ chưa từng nghe qua những lời lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó sao? Hiện tại ta đã gả cho hã, bất luận hã như thế nào, ta đều là Vương Phi của hã, đây là chuyện không thể thay đổi." Bất Hối xoay người đi đến trước bàn, tự mình rót một ly trà, cười lạnh nhìn Đế Không Minh.

Đế Không Minh không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, nguyên bản hã cho rằng khi nàng biết Chiến Cảnh Thiên sẽ kết hôn với nữ nhân khác nhất định sẽ có yêu mới có hận, hã có thể cưỡng ép cưới nàng, nhưng hã càng nguyện ý đạt được lòng của nàng, đó là một thách thức rất khó không phải sao?

Nhưng hã thích loại thách thức này!

"Bản thiếu chủ tin tưởng, có một ngày, người nhất định sẽ yêu ta, nguyện ý gả cho ta!" Đế Không Minh ôn nhu cười ngồi vào cạnh nàng, tự nhiên lấy trà trong tay nàng, đột nhiên cảm thấy trà này sau khi qua tay nàng càng thêm tinh khiết và thơm.

Thời gian kế tiếp Đế Không Minh lại nói cho nàng một chút chuyện trong tộc, đồng thời nói cho nàng, mười ngày sau sẽ cử hành nghi thức tiếp nhận Thánh nữ cho nàng.

Đế Không Minh rời đi, Bất Hối lâm vào trầm tư, nàng không biết vì sao Đế Không Minh nhất định phải cưới mình, còn có chuyện Chiến Cảnh Thiên, nhất định là Đế Không Minh thiết kế, không biết hã có thể có gì nguy hiểm hay không.

Hôm nay tại Ấn tộc đi một chuyến mới phát hiện, bằng vào hai người nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, căn bản là không có biện pháp ra ngoài.

Lại qua ba ngày, trong ba ngày này Bất Hối không đi bất luận địa phương gì, vẫn đều đợi trong phòng, Linh Nhi vẫn nói chuyện Chiến Cảnh Thiên cho nàng, nói hã đối với Vân Yên có bao nhiêu hảo, có bao nhiêu sủng nịch.

Nghe vậy, Bất Hối mặt ngoài ra vẻ thông khổ, nhưng trong lòng lại cười lạnh, ngày đó Chiến Cảnh Thiên cùng Vân Yên ly khai, tuy là song song đi cùng một chỗ, nhưng giữa hai người vẫn có một khoảng cách.

Tuy nhìn qua thân mật, nhưng nàng biết, hã nhất định vẫn đều giữ khoảng cách cùng Vân Yên, hơn nữa, nam nhân của nàng, làm sao có thể nhanh như vậy liền yêu nữ nhân khác? Nếu những người này muốn nhìn thấy mình thương tâm, liền thương tâm cho các nàng xem.

"Được rồi Linh Nhi, đừng nói nữa, người không phải nói từ Thiếu chủ có chuyện gì sao, như thế nào vẫn còn không đi." Nguyệt Nhi rốt cục nhìn không được, cho dù nàng không quen Bất Hối, nhưng mấy ngày nay nàng cũng đã nhìn ra, Thánh nữ đại nhân cùng vị hôn phu của Vân Yên là nhận thức, hơn nữa còn là yêu nhau.

Trước kia Linh Nhi tuy nhiều lời, nhưng không nhiều chuyện như vậy, nhất định là cố ý, nàng không

thấy Thánh nữ đã rất thương tâm sao. Trong mắt Linh Nhi hiện lên một tia không vui, nhưng rất nhanh áp xuống, tuy hai người cùng là nha hoàn, nhưng thân phận Nguyệt Nhi vẫn cao hơn nàng, hơn nữa rất nhanh liền gả cho hộ pháp đại nhân.

"Cái này cho người." Sau khi Linh Nhi rời đi, Bất Hối cũng không lập tức đình chỉ khóc, vẫn như cũ nhỏ giọng nức nở, Nguyệt nhi không biết cách an ủi người khác, xấu hổ đứng một hồi, sau đó đưa qua một khối khăn gấm.

Bất Hối tiếp nhận tới lau nước mắt, sau đó xoay người nhìn về phía Nguyệt nhi: "Người có người yêu sao?"

Nguyệt Nhi không biết Bất Hối vì cái gì đột nhiên hỏi nàng cái này, yêu? Nàng không biết, mờ mịt lắc đầu.

"Ta đã lập gia đình, có một tướng công thập phần yêu nhau, nhưng bởi vì ta trúng độc, hắn ra ngoài tìm thuốc giải cho ta, không nghĩ tới đi tới hai tháng cũng không trở về, mà ta cũng bởi vì một chuyện bị bắt đến nơi này, không nghĩ tới lại ở trong này gặp được hắn, còn nghe được hắn muốn kết hôn hôn, ta ——"

Nói tới đây, khóe mắt Bất Hối lại chảy ra vài giọt nước mắt.

"Chính là người Vân Yên tiểu thư muốn gả sao?" Ngày đó nàng đã nhìn ra, Thánh nữ đại nhân khi nhìn đến nam nhân kia, ánh mắt là bất đồng.

Bất Hối gật gật đầu: "Hắn đã từng nói với ta, cả đời này chỉ yêu ta một người, cũng chỉ cưới một mình ta, không biết vì sao lại lấy nữ nhân khác."

"Người, người đừng thương tâm, ta nghe người ta nói, người kia là Vân Yên tiểu thư cứu về tới, thời điểm cứu về tới đã hấp hối, hơn nữa đầu bị thương, tể ti đại nhân dùng rất nhiều phương pháp mới cứu hắn trở về, nhưng hắn cũng không nhớ rõ chuyện trước kia, về sau không biết vì sao liền truyền ra tin tức định thân cùng Vân Yên tiểu thư, ta nghĩ hắn nhất định là vì mất trí nhớ mới quên ước định của các người."

Nguyệt Nhi lần đầu tiên nói nhiều như vậy, nói có phần cấp, nàng kỳ thật thích Bất Hối, nàng cùng Thánh nữ trước kia đều làm cho người ta cảm thấy thập phần thân cận.

Nghe được lời của nàng, Bất Hối nhú mày, Nguyệt Nhi không giống như Linh Nhi, nói những lời này đều là cố ý, nàng là muốn an ủi mình, chẳng lẽ Chiến Cảnh Thiên thật sự mất trí nhớ?

"Không nói những chuyện không vui này, người rất nhanh liền muốn xuất giá, rất khẩn trương đi, lúc trước ta thành thân khẩn trương vài ngày cũng không ngủ ngon." Bất Hối quay đầu đối nàng cười nói, nàng một người cũng không thể tán gẫu, có thể tìm người nói chuyện phiếm, nhưng nhất định không phải Linh Nhi cùng Đế Không Minh.

Nghe vậy, chân mày Nguyệt Nhi cau lại, đều nói hai người thành thân phải yêu nhau mới được, nhưng nàng không hề yêu Nam Phong, nhiều nhất cũng chỉ là không chán ghét, nhưng suy nghĩ đến những ngày về sau đều phải thân mật cùng một chỗ, nàng liền cảm thấy trong lòng hoảng sợ.

"Người không thích hắn?" Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Bất Hối liền biết nàng đối với hộ pháp kia nhất định không có ý tứ gì, mấy ngày này mỗi lần Linh Nhi nhắc tới việc hôn sự của nàng nàng liền không vui.

"Ta cũng không biết, ta không chán ghét hắn, nhưng nghĩ đến gả cho hắn trong lòng ta liền thập phần phiền muộn, giống như đè một tảng đá." Có thể là Bất Hối vừa nói chuyện Chiến Cảnh Thiên cho nàng, cho nên Nguyệt Nhi đem suy nghĩ trong nói ra cùng Bất Hối.

"Vậy người là không yêu hắn, có đôi khi hai người yêu nhau, cũng không phải lúc ban đầu sẽ yêu, nhiều khi là cần tiếp xúc, từ từ mới có thể sản sinh tình cảm, có lẽ sau khi các người thành thân, người sẽ phát hiện chỗ tốt của hắn." Giống như nàng cùng Chiến Cảnh Thiên, tiếp xúc với nhau, bất tri bất giác liền yêu hắn.

Nghe Bất Hối mà nói, Nguyệt Nhi cúi đầu nghĩ nghĩ, là như vậy sao?

Nhưng nàng cùng Nam Phong lúc còn rất nhỏ liền nhận thức, cũng có thể coi là thanh mai trúc mã, Nam Phong từ lúc còn rất nhỏ đã nói muốn thú với mình, đối với mình cũng rất tốt, nhưng vẫn không yêu hắn.

"Thôi, không nói chuyện của ta, người có thể nói cho ta một chút thế giới bên ngoài sao? Ta nghe người ta từ bên ngoài trở về nói, thế giới bên ngoài rất lớn, rất đẹp." Trọng yếu nhất là, cực kỳ tự do.

Kế tiếp Bất Hối nói cho nàng rất nhiều chuyện hay việc lạ trong lục quốc, đương nhiên, cũng có một vài người xấu, thế giới bên ngoài cũng không tốt đẹp như thế.

Kỳ thật khi nàng đến, cuộc sống nơi này cũng rất tốt, bất luận dân phong hay là hoàn cảnh đều so với bên ngoài tốt hơn nhiều lắm, có thể là người không trải qua đều có lòng hiếu kỳ đi, hoàng hậu trước kia, cùng mẫu phi mình đều là vì đối với ngoại giới tràn ngập tò mò mới có thể ra ngoài.

Linh Nhi vẫn ngồi bên ngoài, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, không nghĩ tới Nguyệt Nhi âm hiểm như thế, để cho mình ly khai để làm thân cùng Thánh nữ đại nhân, bất quá nàng cũng biết một chuyện, đó chính là Nguyệt Nhi cư nhiên không thích Nam Phong hộ pháp.

Nghe đến phía sau không có gì để lợi dụng liền xoay người rời đi, nàng phải đi báo cáo một chút mới được.

Sau khi khí tức yếu ớt bên ngoài kia rời khỏi, khóe miệng Bất Hối gợi lên cười lạnh, Linh Nhi cho rằng nàng ẩn tàng rất kỹ, nhưng Bất Hối vẫn nhận ra, sau khi thấy nàng rời khỏi, Bất Hối đối với Nguyệt Nhi hỏi: "Trước khi ta tới, nơi này vẫn không có Thánh nữ sao?"

Nghe vậy, Nguyệt Nhi sững sờ một phen, vẫn nói cho Bất Hối: "Thánh nữ nơi này vẫn đều là Lam Tâm Thánh nữ, nhưng nàng vi phạm tộc quy, vẫn bị nhốt lại, chỉ có hàng năm Tế Tự hoặc là phát sinh chuyện gì trong tộc nàng mới được ra, nhưng có một Thánh nữ được đề cử, là nữ nhi của Lam Tâm Thánh nữ, nhưng không biết vì sao, thời điểm nàng mười tám tuổi có thể trở thành Thánh nữ lại bị phát hiện nàng là giả, cũng bị nhốt lại."

Chuyện trước kia của Lam Tâm, thế hệ các nàng cũng không biết, mà cũng không dám hỏi nhiều, Bất Hối hỏi, nàng liền đem những chuyện mình biết nói một lần.

.....

"Nguyệt Nhi, chẳng lẽ người không biết tộc quy sao?" Ngay lúc Nguyệt Nhi nói cho Bất Hối, Linh Nhi đột nhiên đẩy cửa vào, đi cùng nàng tới còn có Nam Phong.

Nghe được Linh Nhi nói, sắc mặt Nguyệt Nhi càng thay đổi, tộc quy quy định không có thể nói chuyện Lam Tâm Thánh nữ, nhất là với ngoại nhân.

"Được rồi, Nguyệt Nhi cũng không nói với ngoại nhân, đây là tân Thánh nữ đại nhân của chúng ta, lại là nữ nhi của Lam Tâm Thánh nữ, đối với chuyện mẫu thân mình tò mò cũng là phải." Nam Phong nhìn thấy Linh Nhi nói Nguyệt Nhi, trong mắt lộ vẻ không vui, ngay cả hăn bình thường đều không nỡ đối Nguyệt Nhi lớn tiếng nói chuyện.

"Là lỗi của Nguyệt Nhi." Nguyệt Nhi cũng không bởi vậy mà cảm tạ Nam Phong, cúi đầu nhỏ giọng nhận sai.

Bất Hối xem phản ứng của nàng ở trong mắt, xem ra đối với Nam Phong là thật không có cảm giác gì.

"Thánh nữ đại nhân, Thiếu chủ để cho ta tới mời người qua dùng cơm." Nam Phong lại nhìn Nguyệt Nhi liếc mắt một cái, sau đó mới xoay đầu lại hướng Bất Hối nói, đó là một cuộc gặp mặt thập phần trọng yếu, tộc trưởng cũng sẽ tham gia, xem ra Thiếu chủ là thật tâm muốn thú nàng.

"Thân thể ta không thoải mái, vẫn nên cho người đem bữa tối đến nơi này đi."

Bất Hối cũng không để ý tới Nam Phong, mà quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, không biết khi nào thì mới có thể rời khỏi nơi này.

Nam Phong không ngờ Bất Hối sẽ cự tuyệt, Thiếu chủ đã rất nể mặt nàng, nữ nhân nào nghe được mà không cao hứng, nữ nhân này thực không biết điều, lập tức sắc mặt cũng lạnh xuống: "Thiếu chủ chúng ta đã mời Tộc trưởng cùng tham gia, chẳng lẽ Thánh nữ đại nhân không biết ý nghĩa này là cái gì sao?"

"Ý nghĩa gì?" Bất Hối thờ ơ liếc mắt nhìn hăn, thần sắc cũng lạnh.

"Thánh nữ đại nhân, Thiếu chủ đây là muốn thú người, đây là chuyện nữ tử trong tộc đều tha thiết mơ ước." Linh Nhi thấy sắc mặt Bất Hối cùng Nam Phong cũng không tốt lắm, lập tức đi đến bên người Bất Hối cười nói.

Nghe vậy, Bất Hối chợt nhú mày, tha thiết mơ ước?

Phi!

"Chẳng lẽ các người không biết ta đã thành thân sao, phu quân của ta là Chiến quốc Chiến Vương gia, cả đời này đều chỉ có một vị phu quân là hần!"

"Người ——"

Nam Phong không dự đoán được nữ nhân này thật không biết tốt xấu như vậy, lập tức vung ống tay áo xoay người ra ngoài, nhất định phải nói cho Thiếu chủ, loại nữ nhân này không cần cũng được.

Sau khi hần rời khỏi, sắc mặt Linh Nhi cũng rất kém, xoay người cùng theo ra ngoài, Nguyệt Nhi có chút lo lắng nhìn Bất Hối: "Thánh nữ đại nhân, trong tộc quy định, Thánh nữ nhất định phải gả cho Tộc trưởng, người như vậy về sau ——"

Tuy Nguyệt Nhi không nói rõ, nhưng Bất Hối biết là có ý tứ gì, nhưng nàng sẽ không gả cho Đế Không Minh, nhất định phải tìm cơ hội gặp mặt Chiến Cảnh Thiên, thương lượng kế sách rời khỏi đây, có lẽ người trước mắt có thể dùng.

"Nguyệt Nhi bái kiến Thiếu chủ."

Ngay lúc Bất Hối đang tính toán, Đế Không Minh từ bên ngoài đi vào, đối với Nguyệt Nhi khoát tay, Nguyệt Nhi liền lui ra.

"Vừa rồi Nam Phong chọc người sinh khí, ta thay hần nhận lỗi với người." Đế Không Minh đi đến ghế tựa trước người Bất Hối ngồi xuống, vẻ mặt ôn hòa nói với Bất Hối.

Nghe vậy, Bất Hối nhú mày: "Thiếu chủ chỉ là tới nói chuyện này sao?"

"Hôm nay ta muốn giới thiệu người cho phụ chủ, nếu người không muốn, vậy không miễn cưỡng người. Ta biết người cùng Chiến Cảnh Thiên đã từng yêu nhau, ta sẽ cho người thời gian, đợi người yêu ta mới thôi." thái độ Đế Không Minh đối với Bất Hối không chút để ý, giống như không có chuyện gì có thể làm cho hần tức giận.

Bất Hối nhìn lại hần một cái, bất luận bề ngoài, thân phận đều là xuất chúng, nhưng nàng chính là vui không nổi, nàng tin tưởng, cho dù không có Chiến Cảnh Thiên cũng sẽ không yêu hần.

"Bất quá có một việc nhất định phải nhanh chóng, ngày mai ta sẽ an bài người cùng Lam Tâm Thánh nữ gặp mặt, cần cùng nàng học tập vài thứ, sau đó người sẽ từ trong tay nàng tiếp nhận vị trí Thánh nữ." Đế Không Minh thấy Bất Hối không nói gì, tiếp tục nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, trong mắt Bất Hối hiện lên một tia kinh ngạc, Lam Tâm Thánh nữ!

Này không phải là Mẫu phi mình sao?

Đế Không Minh cư nhiên cho nàng gặp mặt Đế Lam Tâm.

"Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai ta lại đến xem người." Đế Không Minh cũng không ở lâu, nói một câu liền xoay người ly khai.

Sau khi hần đi Bất Hối có chút kích động, nhưng lại có

chút sợ hãi, nếu Đế Lam Tâm biết mình không phải hài tử của nàng thì làm sao bây giờ?

Một đêm này nàng suy nghĩ rất nhiều chuyện, cho nên ngủ không hề an ổn, buổi sáng rất sớm liền tỉnh giấc, vận thử nội lực, vẫn lại là trống rỗng, một điểm nội lực đều không có.

"Thánh nữ đại nhân, Nguyệt Nhi mang người qua cùng học tập chúc phúc chi thuật cùng Lam Tâm Thánh nữ."

Thánh nữ Ân tộc hàng năm đều chúc phúc cho tộc nhân, ngụ ý tộc nhân có thể bình an, khỏe mạnh, cho nên đây là chuyện mỗi thế hệ Thánh nữ nhất định phải biết.

Bất Hối tâm tình đã bình phục lại, đi theo Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi ra ngoài, có thể là vì Bất Hối hôm qua nói Linh Nhi, hôm nay nàng nói rất ít, cơ hồ đều không mở miệng.

Đế Lam Tâm cũng không bị nhốt trong đại lao, mà là tại ở địa phương phía bắc cách nơi Bất Hối ở mấy trăm mét, tuy chỗ này không phải đại lao, nhưng cũng tựa như đại lao, Bất Hối dò xét một phen, chung quanh có rất nhiều cao thủ, công phu không thua gì Nam Phong, mặt khác nơi này lại bố trí các loại trận pháp, muốn ra ngoài vô cùng khó khăn.

Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi mang Bất Hối đến địa phương, cửa có hai thủ vệ, sau khi dò xét tin vật mới thả mấy người đi vào, đồng thời bịt mắt ba người lại, lúc này mới dẫn bọn hắn đi qua vài trận pháp phức tạp

Bất quá Bất Hối đối với trận pháp thập phần tinh thông, cho nên dù không nhìn thấy, đi một lần cũng biết trận pháp này phá giải như thế nào.

Thông qua trận pháp trong viện, tới một tiểu viện khác, trong sân trồng một chút rau dưa, còn có một chút thảo dược, thu thập rất sạch sẽ, tuy gian phòng này cũng không tốt, nhưng nhìn cực kỳ ấm áp.

"Chúng ta vào đi thôi." Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi vẫn theo bên cạnh Bất Hối giám thị, đề phòng Bất Hối cùng Đế Lam Tâm nói bí mật gì.

Cước bộ Bất Hối hơi nặng nề, từng bước một đi vào trong nhà.

"Phượng Nhi!"

Không đợi Bất Hối đi vào, phòng trong liền truyền đến thanh âm kinh hỉ lại kích động, tiếp theo một vị nữ tử mặc váy áo bạch sắc chạy ra, nhìn qua chỉ có bộ dáng hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt cùng Bất Hối chín phần tương đồng, mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng năm tháng cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt nàng.

Khi Đế Lam Tâm nhìn thấy Bất Hối, hốc mắt đỏ lên, đứng ở cửa nhìn Bất Hối, mà Bất Hối cũng có chút khẩn trương nhìn nàng, có thể là mẹ con liên tâm, nàng cảm thấy nhìn thấy Đế Lam Tâm cảm giác vô cùng thân thiết.

"Mẫu phi."

Sau một lúc lâu, Bất Hối rốt cục đem hai chữ này kêu lên, lo lắng Đế Lam Tâm có thể nhận ra nàng không phải nữ nhi của nàng hay không.

"Phượng Nhi!"

Bất Hối kêu lên một tiếng Mẫu phi, Đế Lam Tâm rốt cuộc đè nén không nổi, lập tức chạy đến ôm Bất Hối trong lòng mình, nước mắt cũng chảy xuống.

Hai người ôm thật lâu mới từ từ tách ra, nhìn kỹ nhau: "Nhanh vào trong phòng đi."

Trên mặt Đế Lam Tâm khôi phục bình tĩnh, sau đó mang Bất Hối vào trong phòng.

Phòng cũng không quá lớn, chỉ có một chiếc giường, còn có một bộ ghế dựa, sắp xếp rất đơn giản, nhưng cực kỳ sạch sẽ, có vẻ thập phần ấm áp.

Ở bên giường ngồi xuống, Bất Hối mới cẩn thận đánh giá Đế Lam Tâm, Phượng Kinh Thiên đã từng nói qua, nàng cùng Đế Lam Tâm khác nhau lớn nhất là tính cách, Đế Lam Tâm càng thêm hoạt bát nhiệt tình một chút, nhưng hiện tại nhìn đến nàng, có lẽ vì trải qua năm tháng thử thách, thành thực bình tĩnh rất nhiều.

"Phượng Nhi, vì nương mấy năm nay mỗi ngày đều nhớ tới ngươi." Nhìn khuôn mặt này tương đồng với mình, ánh mắt Đế Lam Tâm lại trở nên dịu dàng.

Nghe được nàng nói như vậy, Bất Hối có chút không dám nói rõ chân tướng cho nàng, cảm giác như vậy sẽ rất tàn nhẫn.

Hai người ngồi cùng một chỗ, nói một hồi cũ, điều này làm cho sắc mặt Linh Nhi đi theo tối sầm, không kiên nhẫn thúc giục nói: "Lâm Tâm Thánh nữ, Thiếu chủ là để cho tân Thánh nữ cùng người học tập chúc phúc chi thuật."

Nàng vừa nói xong, ánh mắt Bất Hối sắc bén lập tức nhìn về phía nàng, lập tức làm cho Linh Nhi ngậm miệng.

"Nương đã quên, ngươi chính là tân Thánh nữ, kế tiếp liền chỉ ngươi chúc phúc chi thuật đi." Đế Lam Tâm vẫn không để ý Linh Nhi nói, mà cười đối Bất Hối nói.

"Tới, cùng ta ngồi ở trên giường, sau đó đem hai tay giao cho ta, ta sẽ đem chúc phúc chi thuật truyền cho ngươi."

Nghe vậy, Bất Hối có chút tò mò, cái này giống như truyền công sao?

Nghe được Đế Lam Tâm nói, trong mắt Linh Nhi cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, nguyên bản nàng hôm nay cho rằng có thể học được chúc phúc chi thuật của Thánh nữ, không nghĩ tới cư nhiên là dùng

phương thức truyền thụ này, trách không được sau khi Thánh nữ trước kia truyền thụ cho tân Thánh nữ chúc phúc chi thuật, chính nàng ta liền không còn.

Khi Bất Hồi đem hai tay giao cho Đế Lam Tâm, cảm thấy kỳ lạ, nàng cùng Đế Lam Tâm dường như giống có một chút liên hệ, hết sức kỳ quái.

Chương 110: Truyền nhân đế quốc buôn bán

"Phượng Nhi, cái gì cũng không được nói, nghe ta cùng người nói."

"Uh`m?"

Ngay lúc Bất Hối nghi hoặc, chuyện càng thêm thần kỳ xuất hiện, bởi vì nàng đột nhiên nghe được thanh âm của Đế Lam Tâm, thật giống như nói chuyện bên tai nàng.

Nhưng hiện tại hai người đều đã nhắm mắt, bên ngoài ai cũng nhìn không ra kinh ngạc trong mắt nàng.

"Có phải rất kinh ngạc ta vì sao có thể nói chuyện cùng người hay không? Kỳ thật, đây là vì người cùng ta tập nội công tâm pháp tương đồng, đợi công lực đạt tới trình độ nhất định là có thể tâm ý tương thông."

Đế Lam Tâm sợ Bất Hối sợ hãi, trước cùng nàng giải thích, nghe vậy, Bất Hối cảm thấy càng thêm ngạc nhiên, nhưng nàng muốn nói chuyện lại nói không được.

Đế Lam Tâm nhận thấy suy nghĩ của nàng, tiếp tục mở miệng nói: "Bình tâm tĩnh khí, đem lời người muốn nói." Tiếp theo, nàng đem phương pháp nói một lần cùng Bất Hối.

Bất Hối cảm thấy thực ngạc nhiên, lập tức thử nói: "Mẫu thân."

Thanh âm tuy rất nhẹ, nhưng Đế Lam Tâm vẫn nhận ra.

"Tin tưởng người có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, không nên gấp gáp, mấy ngày này người đều có thể đến chỗ ta, có vấn đề có thể từ từ hỏi."

"Được."

Bất Hối lên tiếng, Đế Lam Tâm nói tiếp, tin tưởng nàng cũng có rất nhiều lời muốn nói.

"Người có thể tới nơi này ta cũng sớm đã tính được, hài tử Lạc Ninh khi đến mười tám tuổi cũng sẽ bị phát hiện không phải Thánh nữ, khi đó nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp tìm được người, không nghĩ tới người vẫn chưa gả cho Hiên Viên Thần, này có lẽ chính là số mạng không thể thay đổi!"

Đế Lam Tâm tự than thở dài một hơi, trong giọng nói có chút đau thương.

Nghe đến đó, Bất Hối cảm giác, Đế Lam Tâm hình như cũng biết thân phận của nàng.

"Kỳ thật, ta biết người đã không phải Phượng Nhi trước đây, thời điểm nàng sinh ra ta đã tính được, trước khi nàng mười tám tuổi sẽ có một kiếp nạn, biện pháp hóa giải duy nhất chính là ở lại Thanh Phong sơn đến mười tám tuổi mới có thể xuống núi, nhưng nàng vẫn xuống núi, cho nên người mới có thể tới, đây cũng là chuyện mệnh trung chú định."

Nghe vậy, trong lòng Bất Hối cũng có chút khổ sở, nàng có thể minh bạch tâm Đế Lam Tâm hiện tại: "Thực xin lỗi."

Trừ cái này, nàng không biết nên nói gì.

"Đứa ngốc, cái này làm sao có thể trách người, kia đều là mệnh số của nàng, hơn nữa, người tiếp nhận thân thể của nàng cùng trí nhớ, chính là nữ nhi của ta, các người tuy hai mà một."

Tuy không quá minh bạch ý tứ Đế Lam Tâm, nhưng nàng biết, Đế Lam Tâm thừa nhận mình là nữ nhi của nàng.

Nàng đã từng rất muốn có một mẫu thân, không nghĩ tới bây giờ thật sự có: "Mẫu thân, về sau người chính là mẫu thân của ta."

"Được, Được." Đế Lam Tâm liên tiếp đáp ứng, trong lòng nàng cũng hết sức cao hứng.

"Chuyện trước đây Hồng Trần đã từng nói cùng người, ta sẽ nói với người chút chuyện hãn không biết, này còn nói từ Thiên Long vương triều mấy trăm năm trước."

"Tại mấy trăm năm trước, lục quốc còn chưa phân liệt, khi đó chỉ có một quốc gia, chính là Thiên Long vương triều. Khi Thiên Long vương triều trải qua mấy triều đại, xuất hiện một vị buôn bán kỳ tài, nàng nắm trong tay tất mạch máu kinh tế cả quốc gia, tài phú của nàng không đơn thuần là phú khả địch quốc có thể hình dung, cho dù là mấy cái quốc khổ đều không nhiều bằng tài phú của nàng."

"Khi đó Đế Vương tên là Đế Thích Thiên, hãn chẳng những không chèn ép người buôn bán kỳ tài này,

tương phản lại vẫn thật thường thức nàng, dần dần hai người trở thành bằng hữu, đồng thời đem Thiên Long vương triều đẩy về đỉnh phong. Nhưng, về sau đều bởi vì một nữ nhân mà thay đổi, Đế Thích Thiên yêu một vị nữ tử, hơn nữa muốn vì nữ tử này bỏ đi hậu cung, nhưng rước lấy phản đối của tất cả triều đình."

"Đế Thích Thiên vẫn kiên trì như cũ, muốn phong quang thú người nữ tử kia vào cung, nhưng trước khi thú lại phát sinh một đại sự, những đại thần này liên hợp bắt cóc người nữ tử kia, lấy đến uy hiếp Đế Thích Thiên. Về sau song phương giao thủ, Đế Thích Thiên vì bận tâm tánh mạng nàng kia liền thất bại, sau cùng chết trận, về sau, Thiên Long vương triều bị sáu gã thần tử kia chia cắt, bọn hãn chính là tổ tiên lục quốc hiện tại."

"Sau khi Đế Thích Thiên chết, vị buôn bán kỳ tài kia cũng biến mất theo, nhưng nghe đồn, vị buôn bán kỳ tài này chẳng qua đem đế quốc buôn bán của hãn ẩn xuống đất, hơn nữa truyền lại cho từng hệ thế hệ, đợi đến một ngày hậu nhân của Đế Thích Thiên xuất hiện, đem tài phú này phục quốc."

Bất Hối nghe Đế Lam Tâm nói đến nơi đây, trở nên càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ Ấn tộc cùng buôn bán kỳ tài lúc trước có quan hệ?

Bất quá đáp án lập tức liền biết, Đế Lam Tâm tạm dừng một lúc sau tiếp tục nói.

"Kỳ thật, vị buôn bán kỳ tài kia chính là nữ nhân Đế Thích Thiên yêu thương, sau khi Đế Thích Thiên được cứu ra ngoài, hơn nửa, thời điểm đó nàng đã có thai, bảo vệ được huyết mạch của Đế Thích Thiên."

Nghe đến đó, Bất Hối mơ hồ minh bạch, Đế Không Minh, Đế Thích Thiên.

"Đế Không Minh chính là hậu duệ của Đế Thích Thiên lúc trước?"

Nghe vậy, Đế Lam Tâm lắc lắc đầu: "Hãn không phải, người mới là hậu nhân của Đế Thích Thiên, cũng là truyền nhân của thế hệ vương quốc buôn bán này."

Uh`m?

Bất Hối còn tưởng rằng Đế Không Minh mới là hậu nhân của Đế Thích Thiên, như thế nào biến thành nàng.

"Vậy Đế Không Minh?"

"Hãn bất quá chỉ là nhất mạch thần tử lúc trước đã cứu tổ tiên chúng ta, vì có thể đảm bảo huyết mạch thuần khiết, cho nên hài tử Tổ tiên chúng ta sinh hạ sẽ cùng hài tử của vị đại thần kia thành thân, nếu sau khi bọn hãn thành thân sinh hạ là nam hài, như thế sẽ là tộc trưởng kế nhiệm, tiếp theo sẽ từ trong huyết mạch của vị thần tử kia tìm ra một vị nữ tử, đề cử làm Thánh nữ, cùng nàng thành thân."

"Nếu sinh hạ toàn nữ tử, như thế liền là Thánh nữ, sau đó sẽ tiếp tục tại tìm ra một vị nam tử khác trong huyết mạch vị thần tử kia, đề cử làm Tộc trưởng, sau đó thành thân, nhưng người được đề cử làm Tộc trưởng này nhất định phải sửa họ, họ Đế mới được. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Thánh nữ Ấn tộc tất phải gả cho Tộc trưởng."

"Đến chỗ ta này nhất mạch, ta nên là gả cho vị Tộc trưởng trước, nhưng ta lại chạy ra ngoài, cùng người Phụ Hoàng yêu nhau có người, cho nên những người đó mới có thể tức giận, nhưng ta lấy tánh mạng cùng bí mật kia ra uy hiếp, bọn hãn mới buông tha người Phụ Hoàng, sau đó dẫn ta trở về giam lỏng."

"Nguyên bản Tộc trưởng muốn bức bách ta tiếp tục gả cho hãn sinh một hài tử, nhưng bị dùng cái chết để bức bách, hãn chỉ có thể từ bỏ, sau cùng cưới nữ nhi Đại Tế Tì tiên nhiệm sanh ra Đế Không Minh, mà bọn hãn lại đem hài tử Lạc Ninh về, cho rằng là huyết mạch của ta, về sau gả cho Đế Không Minh cũng như nhau, nhưng đến ngày nàng mười tám tuổi, sự tình liền bại lộ."

Nói tới chỗ này, Đế Lam Tâm thập phần khổ sở, hài tử kia từ mười tám tuổi đã không thấy tăm hơi, không biết có phải bị bọn hãn sát hại hay không.

"Sau khi bọn hãn biết được chân tướng liền đến ngoại giới tìm người, sau khi người trở về, để người gả cho Đế Không Minh, vẫn có thể đảm bảo truyền thừa huyết mạch."

Đế Lam Tâm nói đến nơi đây, Bất Hối đại khái minh bạch, đại thần trước kia thật là biến thái.

Hãn làm như vậy, mục đích chính là để huyết mạch của Đế Thích Thiên và huyết mạch của hãn dung hợp, về sau nếu như có thể khôi phục Thiên Long vương triều, nhất mạch bọn hãn cũng quật khởi.

"Vậy trong tộc này đều là hậu nhân của đại thần kia cùng Đế Thích Thiên?"

"Không phải, lúc trước tránh né vào còn có rất nhiều tướng lĩnh cùng quan binh, những người đó đều là đời sau của bọn hãn, khi đó còn có một tướng lãnh khác, đời sau bọn hãn chính là tế ti trong tộc, cũng được hưởng quyền lợi nhất định."

Nói tới chỗ này, Đế Lam Tâm buông Bất Hối ra: "Được rồi, hôm nay liền đến nơi này đi, ngày mai người lại đến đây đi."

Bất Hối hướng ra phía ngoài vừa thấy, sắc trời đã tối, mà Linh Nhi cùng Nguyệt Nhi nhìn đến các nàng đứng lên lại mang theo Bất Hối ly khai.

Thời điểm ly khai Bất Hối cảm giác được trận pháp khi tiến vào bị cải biến, xem ra người nơi này quả nhiên hết sức cẩn thận, chờ nàng trở lại chỗ ở của mình, Linh Nhi liền bỏ đi, mà Nguyệt Nhi lại đi bê tới đồ ăn cho nàng.

Nhưng không biết vì sao, Bất Hối hôm nay cũng không có khẩu vị, nhìn thức ăn ngày xưa cực kỳ thích, đột nhiên cảm thấy khó có thể nuốt xuống, hơn nữa còn buồn nôn.

"Nôn."

Cuối cùng nàng nhịn không được, chạy đến một bên ới ra, nhưng lại cảm thấy cái gì đều phun không ra, sắc mặt tái nhợt.

"Thánh nữ đại nhân, người không có việc gì chứ." Nguyệt Nhi nhìn nàng như vậy có chút lo lắng, mang một chén nước đưa cho nàng.

Bất Hối uống nước xong mới tốt lên chút: "Không có việc gì, có thể là hôm nay có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là khỏe." Lập tức liền thu thập đồ đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bất Hối liền đến chỗ ở của Đế Lam Tâm, hai người cũng giống ngày hôm qua, bắt đầu bí mật nói chuyện với nhau.

"Phượng Nhi, người không gả cho Hiên Viên Thần, gả cho người nào?"

Đế Lam Tâm hôm qua đã muốn hỏi, nhưng mãi nhẩn nhủ, chưa kịp hỏi.

Lập tức Bất Hối đem Chiến Cảnh Thiên cùng Chiến Quốc nói một lần, lúc Đế Lam Tâm rời đi vẫn là Hiên Viên Quốc lớn nhất, nhưng hiện tại Chiến Quốc đã vùng lên, sánh vai cùng Hiên Viên Quốc.

"Kia người an tâm, kế tiếp ta sẽ nói với người một chuyện. Nếu Cảnh Thiên có thể để Chiến Quốc trong thời gian mười mấy năm đạt tới địa vị ngang Hiên Viên Quốc, đó chính là có thực lực vấn đỉnh thiên hạ, nếu hãn thiết tình yêu người, người có thể trợ giúp hãn thống nhất lục quốc, đạt được thiên hạ này!"

Đế Lam Tâm vừa nói xong, Bất Hối có chút kinh ngạc, theo lý thuyết Đế Lam Tâm là hậu nhân của Đế Thích Thiên, vậy không phải là cùng người lúc trước chia cắt thiên hạ kia là cừu nhân sao? Như thế nào còn có thể để mình trợ giúp Chiến Cảnh Thiên?

"Nương biết người có nghi hoặc, nhưng chuyện này quan hệ quá lớn, còn chưa đến thời điểm nói cho người, này cũng là một lần nương ngẫu nhiên mới biết được, khi thời cơ đến thì sẽ nói cho người."

"Nương hôm qua đã nói với người, người là truyền nhân của thế hệ đế quốc buôn bán, nhưng hiện tại đế quốc buôn bán đã không còn huy hoàng như trước nữa, bởi vì chúng ta nhiều năm sinh hoạt tại Ấn tộc, cho nên cùng ngoại giới mất đi liên hệ, khả năng rất nhiều người đã quên tổ huấn, còn có một chút, Tộc trưởng hiện tại lúc trước không cưới được ta, ở bên ngoài thành lập một thiên hạ đệ nhất trang, thông qua bọn hãn biết được bí mật, âm thầm nắm khống chế đế quốc buôn bán."

"Cho nên, hiện tại đế quốc buôn bán đã có một nửa trong tay bọn họ, người phải làm, chính là đem một nửa khác tranh thủ tới tay, như vậy mới có thể trợ giúp Chiến Cảnh Thiên cùng bọn chúng đối kháng. Ấn tộc ngủ đông mấy trăm năm đã phải có hành động, tổ huấn nơi này chính là khôi phục Thiên Long vương triều, cho nên mỗi thế hệ từ vừa sinh ra đã học võ, nơi này người ngoại giới đến đều là tướng lãnh chi tài, thập phần có thực lực."

Nghe Đế Lam Tâm nói xong, Bất Hối mới biết được, thì ra mục đích của Ấn tộc là toàn bộ thiên hạ.

"Mỗi thế hệ truyền nhân của đế quốc buôn bán đều phụng người có hình xăm Phượng Hoàng trên vai trái làm chủ tử, đây là tượng trưng cho huyết mạch, mặt khác, còn có một tín vật, chính là Thâm hải minh châu, bất quá năm đó ta sợ bị người Ấn tộc tìm được, lại bị ta đánh mất, người nhất định phải tìm về, mà

bản đồ tìm kiếm những vương quốc buôn bán bí mật này ngay tại bản kiểm phổ ta để lại cho người kia."

Bất Hối không nghĩ tới, lại có bí mật lớn như vậy, xem ra giả Phượng Uyển Đình chính là vì Ấn tộc tìm kiếm kiểm phổ, mà nàng cũng là quân cờ của Ấn tộc, chuyện Phượng Quốc kia, toàn bộ đều là Ấn tộc làm!

"Thâm hải minh châu hiện tại ở chỗ Phụ Hoàng, chờ chúng ta ra ngoài có thể tìm hắc lấy, kiểm phổ ở chỗ ta, ta nhất định sẽ thu hồi để quốc buôn bán còn lại." Có đế quốc buôn bán này, còn có những cửa hàng của nàng, tin tưởng nhất định có thể giúp Chiến Cảnh Thiên đối kháng cùng Ấn tộc.

Tiếp theo, Bất Hối lại đem chuyện Phượng Uyển Đình nói một lần, cũng là muốn mượn cơ hội hỏi một chút, mục đích Ấn tộc.

"Thì ra Ấn tộc có hai cái cửa ra thông với ngoại giới, một chỗ là trong sa mạc, còn một chỗ chính là Phượng Sơn tại Phượng Quốc, mà cửa ra trên Phượng Sơn kia lại cùng tẩm cung trong hoàng cung của ta tương liên, tin tưởng nhóm người hắc vì sợ người phát hiện, mới phá hủy nơi đó. Hiện tại trừ thông đạo trong sa mạc kia, còn có thông đạo thiên hạ đệ nhất trang để liên hệ cùng ngoại giới."

Bất Hối hiện tại rất cực minh bạch người phía sau màn này vì sao đối với Phượng Quốc giống như có cừu hận, lại vì sao bày ra những chuyện này.

"Mẫu thân, ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài." Bất Hối biết, nếu nàng đào tẩu, những người đó nhất định sẽ đối phó Đế Lam Tâm.

Đế Lam Tâm không để ý Bất Hối, mà là trịnh trọng nói: "Nếu có cơ hội, người phải nhanh chóng rời khỏi Ấn tộc, nếu không những người đó nhất định sẽ đối phó với người."

Bất Hối có chút sững sờ, không biết ý Đế Lam Tâm.

"Người hiện tại đã có bầu hơn hai tháng, nếu bị bọn hắc phát hiện, nhất định sẽ không bỏ qua cho người, bọn hắc tuyệt đối sẽ không cho phép thể hệ huyết mạch này bị ngoại giới pha trộn."

Mang thai?

Bất Hối chỉ nghe được những lời phía trước Đế Lam Tâm nói, trong bụng của nàng đã có hài tử của Chiến Cảnh Thiên.

Trong lòng có vô hạn kinh hãi, nàng còn tưởng rằng phải chờ tới ăn xong giải dược mới cùng hắc cố gắng, tin tưởng sau khi hắc biết nhất định sẽ cực kỳ hưng phấn.

Nàng hiện tại rất muốn đem tin tức này nói cho hắc, nhưng đột nhiên nghĩ đến, bọn hắc hiện tại đều bị vây ở nơi này, nhất định phải nghĩ biện pháp ra ngoài mới được.

"Mẫu thân, người có giải dược hàn độc sao?"

Chỉ cần lấy được giải dược là có thể cùng Chiến Cảnh Thiên mang theo Đế Lam Tâm đồng khởi ly khai.

Nghe vậy, thần sắc Đế Lam Tâm đang thay Bất Hối vui vẻ lại tối sầm xuống: "Không nghĩ tới độc kia thật sự tới trên thân người, nguyên bản đó là thời điểm ta rời khỏi Ấn tộc, bọn hắc vì đề phòng ta bị nam tử ngoại giới hấp dẫn đã hạ cho ta, về sau ta tìm được một chút phương pháp có thể kéo dài thời gian độc phát, cũng không nghĩ đến sau khi sinh hạ người, hàn độc kia đột nhiên không có, lúc ấy còn tưởng rằng đã giải, không nghĩ tới đến trên thân người."

"Giải dược hàn độc chỉ có Đại Tế Ti mới có, nhưng hắc cùng Tộc trưởng là một bọn, sẽ không lấy ra giải dược, trừ phi người gả cho Đế Không Minh." Thời điểm Đế Lam Tâm bắt đầu cũng không chú ý tới độc trong cơ thể Bất Hối.

Nhưng Bất Hối hiện tại đã cùng phòng với Chiến Cảnh Thiên, hỏi giải dược nhất định là đã độc phát một lần, như thế phải mau chóng lấy giải dược.

Bất Hối nghe được giải dược chỉ có Đại Tế Ti mới có, liền minh bạch Chiến Cảnh Thiên vì sao cùng Vân Yên cùng một chỗ, Vân Yên là nữ nhi của Đại Tế Ti, nhất định là muốn thông qua nàng lấy giải dược.

Hai người nói xong những thứ này, sắc trời lại tối, Bất Hối liền ly khai.

Hôm nay tâm tình của nàng đặc biệt tốt, không nghĩ tới nàng mang thai, vẫn đắm chìm trong vui vẻ.

Thời điểm buổi tối Đế Không Minh lại tới, cùng nàng nói một hồi, nhưng Bất Hối không dám lộ ra

chuyện mang thai, sợ bọn họ tổn thương hài tử của nàng.

Thời điểm Đế Không Minh đi đã đêm khuya, Nguyệt Nhi cùng Linh Nhi trải giường cho nàng xong cũng ly khai, mà khi nàng ngủ thẳng nửa đêm, đột nhiên cảm thấy trong phòng có hơn một đạo khí tức.

"Sư muội là ta."

Ngay lúc Bất Hối lấy ra chủy thủ muốn phòng bị, đối phương mở miệng nói.

Bất Hối trong lòng vui vẻ, cư nhiên là Bách Lý Hề!

"Chỉ một mình người sao?"

"Hoa Thiên Thần bọn hăn đi liên hệ Chiến Cảnh Thiên, người nơi này canh phòng quá nhiều, chỉ có một mình ta tới, người còn lại ẩn ở lối vào." Bách Lý Hề cũng không nghĩ tới, bên trong này lại có nhiều cao thủ như vậy.

Sau khi bọn hăn biết Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên đều biến mất, đoán được là Ẩn tộc gây nên, liền đến sa mạc tìm kiếm lối vào Ẩn tộc, vừa lúc đụng tới những người đi cùng Chiến Cảnh Thiên, sau đó tìm được vị trí tiến vào, dùng mấy ngày mới từ lối vào đi vào bên trong.

Nhưng tìm mấy ngày đều không tìm được Bất Hối, lại tìm được Chiến Cảnh Thiên, Chiến Cảnh Thiên nói cho bọn hăn vị trí Bất Hối, Bách Lý Hề lúc này mới tìm tới.

Nghe đến mấy mọi người đến đây, Bất Hối rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, có thể rời khỏi nơi này.

Chương 111: Chiến Cảnh Thiên trở lại

Hai người ước định địa điểm liên lạc xong Bách Lý Hề liền rời đi, nơi này quá mức nguy hiểm, nếu đợi trời sáng, nhất định sẽ bị phát hiện.

Ngày thứ hai Bất Hối đến chỗ Đế Lam Tâm, nói cho nàng có biện pháp rời đi, nhưng Đế Lam Tâm cự tuyệt, mang theo nàng mà nói rất khó chạy đi, Bất Hối hiện tại có bầu nhất định phải an toàn rời đi.

Sau cùng Bất Hối chỉ có thể ước định, chờ ngày nàng cùng Chiến Cảnh Thiên đánh tới nơi này sẽ cứu nàng ra ngoài.

"Lát nữa ta sẽ cho người một tín vật, nghĩ biện pháp tránh Linh Nhi, đưa cho Nguyệt Nhi, nàng sẽ nghĩ biện pháp hỗ trợ người."

Sau khi một ngày truyền thừa chấm dứt, Đế Lam Tâm âm thầm đem một khối ngọc bội thả vào tay Bất Hối, trở lại chỗ ở của nàng, Bất Hối cố ý nói một chút chuyện kỳ quái, Linh Nhi lập tức liền bỏ đi.

Hiện tại trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Nguyệt Nhi, Bất Hối nhìn Nguyệt Nhi, không nghĩ tới nàng cư nhiên là nữ nhi của Hồng Trần, lập tức đem đồ Đế Lam Tâm giao cho nàng đưa tới trước mặt Nguyệt Nhi.

"Này ——"

Nguyệt Nhi không dám tin nhìn tấm ngọc bội này, cùng khối đeo trên người nàng kia hoàn toàn một dạng, nhớ trước đây mẫu thân nói với nàng, đó là tín vật mẫu thân cùng phụ thân đính ước, về sau phụ thân có việc rời khỏi Ấn tộc, ba năm sau mẫu thân bị chọn đến thiên hạ đệ nhất trang, ở bên ngoài gặp phụ thân, hai người có nàng, nhưng phụ thân từ đó liền biến mất.

Thời điểm Mẫu thân sắp chết nói với nàng, về sau nếu có người lấy khối ngọc bội giống của mình này tìm nàng, nhất định chính là phụ thân, nhưng không nghĩ tới cư nhiên là Bất Hối.

Bất Hối cũng không giấu diếm, nói chuyện Hồng Trần cho nàng, nhưng không nói về chuyện Đế Lam Tâm, chỉ là nói với nàng, khối ngọc bội này là Hồng Trần giao cho nàng.

Nguyệt Nhi không nghĩ tới phụ thân đã nhiều năm vẫn muốn gặp đã không còn nữa, trong lòng thập phần đau xót, nhưng nàng biết, Bất Hối lấy ra khối ngọc bội này nhất định là có chuyện gì.

Nhìn thấy nàng thương tâm, Bất Hối âm thầm thở dài một tiếng, có lẽ Hồng Trần đến chết cũng không biết Nguyệt Nhi tồn tại đi.

"Ta muốn người giúp ta rời khỏi nơi này."

Thông qua mấy ngày nay quan sát, Bất Hối biết, Nguyệt Nhi có thể tin được, nếu muốn rời khỏi mà nói, phải có một người thập phần quen thuộc Ấn tộc, mà địa vị cũng không thể thấp, Nguyệt Nhi là lựa chọn tốt nhất.

Nguyệt Nhi sửng sốt, bất quá giây lát nhớ tới chuyện Bất Hối đã lập gia đình, nếu nàng cũng rời đi, lập tức gật gật đầu: "Thánh nữ đại nhân, người có thể mang theo ta cùng đi sao?"

Nàng thập phần hướng ra cuộc sống ngoại giới, muốn nhìn một chút địa phương phụ thân cùng mẫu thân đã từng đi qua, quan trọng nhất là nàng không muốn gả cho Nam Phong.

"Được."

Lập tức hai người lại bày ra lộ tuyến chạy trốn, Nguyệt Nhi càng thêm giật mình là lại có ngoại giới đi vào Ấn tộc.

Lại qua hai ngày, Bất Hối đã không cần đến chỗ Đế Lam Tâm, còn một ngày nữa sẽ tiến hành nghi thức Thánh nữ kế nhiệm, sau đó Thánh nữ sẽ phải gả cho Đế Không Minh, mà khi đó cũng sẽ phát hiện chuyện nàng mang thai, cho nên nàng quyết định buổi tối hôm nay ly khai.

Nguyệt Nhi âm thầm tiếp xúc với đám người Bách Lý Hề, sau đó nói kế hoạch của Bất Hối, biết buổi tối hôm nay sẽ ly khai, cho nên trước đó chuẩn bị kỹ càng.

Buổi tối hôm nay, Bất Hối ăn cơm xong liền nghỉ ngơi sớm, Linh Nhi theo thường lệ đi về phía Đế

Không Minh hồi báo tình hình của Bất Hối, đợi khi nàng trở về, Nguyệt Nhi còn chưa ngủ, các nàng hai cái ở cùng một chỗ trông coi Bất Hối.

"Ôi, Nguyệt nhi tỷ tỷ đây là nghĩ đến Nam hộ pháp sao?" Linh Nhi vẻ mặt hâm mộ nhìn Nguyệt Nhi, trong miệng ê ẩm nói.

"Ta lập tức sẽ gả cho Nam Phong, cho nên mấy thứ này lưu lại cũng vô dụng, ta không có người thân gì, đã muốn tặng cho người." Khóe miệng Nguyệt Nhi lộ ra mỉm cười, từ bên trong bàn lấy ra một bọc, bên trong là một chút xiêm y, lại là mới.

Sau khi thành thân tự nhiên là không thể mặc những y phục cô nương này, lý do này hợp tình hợp lý.

Linh Nhi vừa thấy, mắt lập tức phát sáng lên, những cái này đều là tơ lụa tốt nhất, lập tức đi tới, yêu thích không buông tay: "Những thứ này thật sự là cho ——"

Không đợi nàng nói xong, người liền hôn mê bất tỉnh, trên quần áo này Hoa Thiên Thần đã hạ mê hương bí chế.

Linh Nhi ngất đi, Bất Hối âm thầm xuất hiện, cùng Nguyệt Nhi mang Linh Nhi tới gian phòng của nàng.

Hai nơi này trong phòng là có cửa ngầm, cũng là vì thuận tiện giám thị Bất Hối, hiện tại vừa lúc để các nàng tránh né cao thủ theo dõi bên ngoài.

Tiếp theo Bất Hối thay y phục của Linh Nhi, cùng Nguyệt Nhi trở lại phòng các nàng.

"Thích không? Ta bên kia còn có một chút trang sức, Nam Phong chuẩn bị cho ta rất nhiều, cho nên cũng tặng cho người, sáng sớm ngày mai người có thể theo ta qua lấy."

"Ngày mai làm cái gì, hiện tại liền đi đi, Thánh nữ đại nhân đã ngủ, không có việc gì."

"Nhưng ——"

"Không có nhưng gì, nhanh lên đi, nếu không người ta tối hôm nay liền không ngủ được."

Bất Hối phát hiện, Nguyệt Nhi còn học người ta bốn lãnh giả giọng, học thanh âm Linh Nhi giống như đúc, tiếp theo hai người liền đi ra ngoài.

Hiện tại sắc trời đã nhá nhem, Bất Hối mặc y phục Linh Nhi cũng không bị phát hiện, mà trong phòng Bất Hối còn có tiếng hít thở đều đều, cho nên bọn hắn cũng không để ý.

Nguyệt Nhi từ nhỏ đã lớn lên ở Ấn tộc, cho nên đối với nơi này thập phần quen thuộc, lập tức mang theo Bất Hối rất nhanh đi tới lối ra.

"Cảnh Thiên."

"Bất Hối."

Nàng mới vừa đến nơi, liếc thấy bóng dáng quen thuộc, ánh mắt đau xót lập tức chạy tới, lần trước gặp mặt đã muốn làm như vậy, hiện tại rốt cục ôm được hân.

Mà Chiến Cảnh Thiên lại càng kích động, ôm chặt lấy nàng, giống như là muốn nàng cùng mình hòa làm một.

"Chúng ta nhanh đi thôi, muộn e sẽ cho có biến."

Bách Lý Hề nhìn hai người ôm nhau nhắc nhở, mà Nam Cung Tuyệt, Hoa Thiên Thần, Lý Mộc Dương cũng là vẻ mặt cảnh giác nhìn bốn phía, thủ vệ lối vào bị bọn hắn giết, nếu còn không đi, khả năng sẽ bị những người đó phát hiện.

Nghe được thanh âm Bách Lý Hề, Chiến Cảnh Thiên mới buông Bất Hối ra: "Người cùng bọn họ rời đi trước, ta còn có một số việc chưa làm xong, đây là giải dược, ở Vương Phủ chờ ta trở về."

Bất Hối nghi hoặc tiếp nhận giải dược, đã lấy được, như thế nào còn không đi, chẳng lẽ là bởi vì Vân Yên?

"Yên tâm đi, ta sẽ không cưới nàng, ta đáp ứng người, đời này trừ người ra sẽ không cưới bất luận kẻ nào, cho dù là giả cũng sẽ không, chẳng qua còn có chút việc, giải quyết xong sẽ trở về tìm người." Khóe miệng Chiến Cảnh Thiên nhẹ nhàng câu lên, khẩn trương giải thích, không muốn để nàng nghĩ nhiều, ngày đó nhìn đến thần sắc thống khổ trong mắt nàng, hắn càng thêm thống khổ.

"Nhất định phải bình an trở về."

Nghe hẳn nói như vậy, liền biết nhất định là chuyện thập phần trọng yếu, Bất Hối không tiếp tục kiên trì, nài tin tưởng hẳn sẽ trở về.

"Ta ——" ngay lúc Bất Hối vừa muốn nói với hẳn, nàng có hài tử của bọn hẳn, đột nhiên có rất nhiều cao thủ hướng bên này đi tới, mọi người cả kinh, nhất định là người Ấn tộc phát hiện.

"Khẩn trương đi, bên này giao cho ta."

Dứt lời, Chiến Cảnh Thiên trực tiếp đẩy Bất Hối về cửa ra, tiếp theo những người đó cũng lần lượt ly khai, sau khi đoàn người ra ngoài cũng không lập tức dừng lại, mà không ngừng nghỉ hướng ngoài sa mạc đi đến, bây giờ còn trong sa mạc, bọn hẳn không phải đối thủ Ấn tộc.

Mọi người vẫn chạy ra đại mạc, cũng không nhìn thấy người Ấn tộc đuổi theo, xem ra những người đó đã bị Chiến Cảnh Thiên chặn giết.

Xác định an toàn, Bất Hối quay đầu nhìn hoang mạc vô tận kia, trong mắt hiện lên một tia đau xót, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại, phụ tử Đế Không Minh nằm trong tay vương quốc buôn bán bí mật vài thập niên, nàng phải lập tức đem bộ phận còn lại kia khống chế trong tay mới được.

Nhưng lại có một việc, từ chuyện Phượng quốc trông được, Ấn tộc có lẽ từ lúc kiến tộc vẫn không quên thống nhất lục quốc, hiện tại đột nhiên xuất hiện trước mắt người đời, nhất định là phải chuẩn bị tốt.

Thời điểm ở Phượng Quốc có Phượng Uyển Đình Phượng Kinh Thương cùng vì Ấn tộc bán mạng, nếu bọn hẳn chiếm được ngôi vị hoàng đế, vậy tương đương với âm thầm khống chế một quốc gia, tin tưởng tại các quốc gia khác đều có người như thế, hiện tại phải chạy về đem những người này quét sạch.

*

Đoàn người Bất Hối cũng không đến Phượng Quốc mà trực tiếp về Chiến Quốc, hiện tại đã trở về đã mười ngày, vẫn không có tin tức của Chiến Cảnh Thiên. Nguyệt Nhi cùng nàng trở về, một mình một người đến Phượng Quốc, nàng nói muốn nhìn địa phương Hồng Trần nán lại, Bất Hối cũng không ngăn cản, chỉ nói với nàng về sau không còn nơi nào để đi, có thể đến Chiến Quốc tìm nàng.

Bụng dưới của nàng hiện tại đã hơi hơi hờ ra, mỗi ngày đều phun rất lợi hại, mà loại nôn nghén này liên tục hơn mười ngày.

Ngày hôm đó nàng lại ới nửa canh giờ, vô lực trở lại phòng nằm, tuy Hoa Thiên Thần cùng thái y kê rất nhiều dược, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì.

May mà Chiến Cảnh Thiên lấy được thuốc giải độc rất hữu dụng, nàng ăn mấy ngày độc tính đã giải, hơn nữa sau khi Thanh Phong đạo trưởng biết nàng mang thai liền lưu lại, mỗi ngày cho nàng ăn các loại thuốc, mục đích là tạo ra một tuyệt thế bảo bảo.

Bất Hối cũng không chờ mong thiên tài Bảo Bảo gì, nàng chỉ mong độc trong cơ thể nàng không truyền tới Bảo Bảo là được, cho nên mặc kệ Thanh Phong đạo trưởng cho nàng cái gì đều ăn hết, dù sao cũng sẽ không hại nàng.

Thái Hoàng Thái Hậu cách hai ba ngày sẽ tới thăm nàng một lần, vốn muốn nàng tiến cung nhưng Bất Hối cự tuyệt, khoảng thời gian này chuyện quá nhiều, nàng đã đem cửa hàng Phượng Quốc cùng Chiến Quốc chạy đến các quốc gia khác, thiên hạ đệ nhất lâu chuẩn bị lâu như vậy cũng mở hơn hai mươi chi nhánh, doanh thu mỏ vàng Phượng Quốc cũng rất tốt, điều này làm cho nàng cực kỳ vui mừng.

Đồng thời tại Chiến quốc vẫn mở loại hình thanh lâu tương đồng cùng Phượng quốc, bất quá thanh lâu này có một chút bất đồng, quy mô bên này càng thêm khổng lồ, hơn nữa có một vài người có thể tự nguyện chọn bán thân hay không, dù sao nam nhân cũng đều là nửa người dưới động vật, muốn nở thanh lâu thu thập tình báo, đây là ắt không thể thiếu.

Trừ cô nương bán mình ra, bên trong cũng có thêm Tiểu Quan, cũng thập phần được hoan nghênh.

"Vương Phi, Vương gia đã về rồi."

Ngay lúc nàng tính toán chỉnh lý kế hoạch buôn bán một chút, Chiến Nguyên hưng phấn từ bên ngoài chạy vào.

Bốp!

Sổ sách trong tay nàng liền rơi xuống đất, cũng không để ý Hoa Thiên Thần nói nàng không thể vận động kịch liệt, hưng phấn chạy ra ngoài.

"Vương Phi, người, người phải chuẩn bị tâm lý, Vương gia hân ——"

"Hân làm sao vậy?"

Bất Hối đi đến bên ngoài gian phòng Chiến Cảnh Thiên đang ở ngừng lại, chỉnh lý quần áo, thời điểm muốn đi vào, Chiến Nguyên từ bên ngoài chạy đến đây.

Vừa nghe đến chuyện Chiến Cảnh Thiên, Bất Hối cũng rất kích động, thiên vận không cần nói cho nàng Chiến Cảnh Thiên bị thương.

"Vương gia hân mất trí nhớ, người nào cũng không nhớ."

Oanh!

Đầu óc giống như có một đạo sấm sét nổ vang.

Hân không nhớ? Cả mình cũng không nhớ sao?

Nàng không tin, cho dù chết, hân đều sẽ nhớ mình.

Có chút sợ hãi, có chút không yên đẩy cửa phòng ra, gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, nhưng trong hai tròng mắt tử sắc kia như đang đánh giá người xa lạ nhìn nàng, làm cho tâm Bất Hối trầm xuống.

Hân thật sự không nhận ra mình.

"Cảnh Thiên!"

"Người là?"

Thâm tình kêu gọi lại đổi lấy một câu nghi vấn của hân, làm cho tâm Bất Hối lại càng rơi xuống đáy cốc.

"Vương gia, nàng là Vương Phi! Vương Phi người yêu nhất!"

Chiến Nguyên đã cùng Chiến Cảnh Thiên tiếp xúc, cho nên Chiến Cảnh Thiên hiện tại nhận ra hân.

"Vương Phi? Người là Vương Phi của ta?" Trong mắt Chiến Cảnh Thiên vẫn thập phần xa lạ, nhưng lại dâng lên vui mừng, giây lát liền đi tới, mở ra song chường liền muốn ôm Bất Hối vào trong lòng.

"Nôn!"

Ngay lúc Chiến Cảnh Thiên đi đến trước người Bất Hối, dạ dày Bất Hối đột nhiên bốc lên, chạy ra bên ngoài ới.

Trong mắt Chiến Cảnh Thiên hiện lên một tia lãnh ý, cư nhiên ở trước mặt hân ới?

"Vương gia, Vương Phi đã có cốt nhục của các người, rất nhanh Vương Phủ sẽ có thêm một Tiểu vương gia." Chiến Nguyên nhìn Chiến Cảnh Thiên trên mặt có chút mất hứng nói.

Nghe đến đó, thần sắc trên mặt Chiến Cảnh Thiên mới hòa hoãn lại.

"Cảnh Thiên!"

"Hoàng đệ!"

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân, các nàng cũng vẫn lo lắng Chiến Cảnh Thiên.

"Vương gia, đây là Thái Hoàng Thái Hậu, vị này là Hoàng Thượng." Sau khi Chiến Nguyên đối với Thái Hoàng Thái Hậu quỳ lạy, ở bên người Chiến Cảnh Thiên nhỏ giọng nói một câu.

Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân cũng nhìn Chiến Cảnh Thiên xa lạ có chút nghi hoặc, vì sao giống như không nhận ra bọn hân?

Đánh giá cẩn thận Chiến Cảnh Thiên một lần, hoàn toàn không có bất luận khác biệt gì, cũng không phải giả mạo, bởi vì cặp tử sắc kia, chỉ có hoàng thất Chiến Quốc mới có.

"Hoàng tổ mẫu, Cảnh Thiên hân mất trí nhớ, không nhớ chúng ta."

Bất Hối cũng nôn mửa xong trở lại, ôm cánh tay Thái Hoàng Thái Hậu nhỏ giọng nức nở.

Nghe vậy, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân trực tiếp chết đứng tại chỗ, mất trí nhớ?

Tiếp theo, mọi người ngồi trong đại sảnh, Chiến Cảnh Thiên giải thích chuyện hân một lần.

Hân nói hân tỉnh lại giữa hoang mạc, cũng may được thương đội đi qua cứu, sau đó liền theo

những người này về Chiến Quốc, lúc đến biên quan được người nhận ra, liền đưa hắc về Chiến Vương phủ.

Thời điểm hắc tỉnh lại đầu đã bị trọng thương, cho nên mới mất trí nhớ. Hoa Thiên Thần xem qua, trong đầu quả nhiên có một khối máu, cùng đầu Phượng Thanh lúc trước cực kỳ giống, chỉ cần từ từ trừ bỏ khối máu thì tốt rồi, vẫn có thể khôi phục trí nhớ.

Tuy hắc không nhớ, nhưng người bình an trở về là được, lại hàn huyên một lúc sau, Hoa Thiên Thần nói Chiến Cảnh Thiên nên đi nghỉ ngơi liền đem hắc mang đi, mà Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân cũng hồi cung, Bất Hối một mình một người về Đông Uyển.

Thân thể Chiến Cảnh Thiên thụ thương, mỗi ngày đều phải trị liệu, cho nên Hoa Thiên Thần đề nghị hắc đến Tây Uyển, nơi đó càng thêm an tĩnh không ai quấy rầy, Chiến Cảnh Thiên cũng đồng ý.

Ngày lại đi qua vài ngày, mấy ngày nay Bất Hối cũng đi thăm Chiến Cảnh Thiên, khí sắc của hắc đã khôi phục không sai biệt lắm, trừ không nhớ chuyện trước kia ra, đều đã khôi phục bình thường, nhưng mỗi lần hắc muốn tới ôm ấp Bất Hối, Bất Hối đều nôn mửa, điều này làm cho nàng trêu ghẹo nói, Bảo Bảo trong bụng bây giờ còn chưa quen Phụ Vương.

"Tiểu thư."

Ngày hôm đó Bất Hối đang ở trong sân phơi nắng, Tiểu Huệ thở phì phì tiến vào, quá đáng giận, tiểu thư dạy hư hài tử, như thế nào có thể làm ra loại chuyện này.

"Làm sao vậy, tức giận lớn như vậy, là vì Lưu Vân hay là Vô Ảnh?"

Bất Hối buồn cười nhìn nàng, Vô Ảnh hiện tại mỗi ngày đều nhìn nàng cực kỳ khẩn căng, cho dù là một mình đơn độc xuất phủ cũng không được, mà Lưu Vân mỗi ngày nghĩ tất cả các loại biện pháp hướng tiểu Huệ xum xoe.

"Không phải các nàng, đều là ——"

"Tiểu Huệ, người như thế nào vẫn ngồi ở chỗ này, Lưu Vân tới."

Ngay lúc tiểu Huệ muốn nói gì, Phượng Yêu từ bên ngoài đi vào, sau đó trêu chọc nàng nói.

Tiểu Huệ hiện tại sợ nhất chính là Lưu Vân, vừa thấy hắc đến liền bỏ chạy, hiện tại nghe Phượng Yêu vừa nói, thần sắc lập tức bối rối, hướng về trong phòng liền trốn tránh vào.

Cùng Phượng Yêu tới còn có Nguyên Bích, hai người hiện tại mỗi ngày được tình yêu thấm nhuần càng đẹp ra.

"Nói đi, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

Bất Hối vừa thấy biểu tình của Phượng Yêu cùng Nguyên Bích liền biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa còn là cùng mình có quan hệ, nếu không cũng không thể tại lúc Tiểu Huệ muốn nói ra cường chế nàng đi đời.

"Nào có chuyện gì, còn không phải Vô Ảnh lại trêu chọc Tiểu Huệ sinh khí sao, nàng hôm nay muốn đến quán lẩu lại bị Vô Ảnh ngăn cản, đùa giỡn tiểu tính tình." Phượng Yêu đi tới đứng ở trước mặt Bất Hối, khoác lên cho nàng một kiện y phục, tuy thời tiết đã không lạnh nhưng sợ Bảo Bảo bị gió thổi tới, hiện tại tất cả mọi người đều thập phần chờ mong Bảo Bảo này.

"Đồ đệ ngoan, hôm nay đồ tôn ta có nháo người hay không?" hiện tại mỗi ngày việc Thanh Phong đạo trưởng thích làm nhất chính là đến chỗ Bất Hối, sau đó nhìn hài tử trong bụng Bất Hối lăn qua lăn lại chết đi sống lại, hắc sẽ thập phần hưng phấn, nói tiểu tử này lớn lên nhất định rất có tiền đồ, có thể thành vật báu.

Bất Hối đã cùng hắc thảo luận, nàng cảm thấy trong bụng là nữ hài tử, bởi vì Chiến Cảnh Thiên muốn nữ nhi, nhưng Thanh Phong đạo trưởng nói là con trai, hai người đã cãi nhau nhiều lần.

"Không có, nữ nhi của ta đương nhiên là nghe lời."

"Cái gì nữ nhi, nhất định là nam hài, sư phụ người ta đã sớm tính ra." Thanh Phong đạo trưởng tức râu đều dựng lên, nếu là nữ hài tử, không thích võ công thì làm sao bây giờ? Cho nên nhất định phải là nam hài.

"Đây là hài tử của ta, ta nói nàng là nữ hài chính là nữ hài." Bất Hối một bộ hài tử của ta ta quyết

định, lại càng làm cho Thanh Phong đạo trưởng sinh khí.

"Hừ, trách không được tiểu tử kia muốn kết hôn với nữ nhân khác, người hung dữ như vậy, người nào sẽ muốn người?" Thanh Phong đạo trưởng tự bưng lên một ly trà uống vào.

"Cưới nữ nhân khác?" Bất Hối nhú mày, nàng tự nhiên biết Thanh Phong đạo trưởng nói tới ai, lập tức đối với Phượng Yêu cùng Nguyên Bích đứng ở một bên lạnh giọng nói: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Nguyên Bích cùng Phượng Yêu vừa nghe, biết giấu diếm không xong, lúc này mới tức giận nói: "Vương gia nói trong phủ chỉ có một mình Vương Phi, quá mức quạnh quẽ, hẳn muốn nạp phi!"

Chương 112: ta yêu người!

Thời điểm Chiến Cảnh Thiên trở lại các nàng đến biết, trước kia rõ ràng đã nói chỉ cưới một mình tiểu thư, lúc này mới thành thân bao lâu, cư nhiên lập tức liền muốn nạp phi, ngay cả Hoàng Thượng cùng Thái Hoàng Thái Hậu phản đối cũng không có tác dụng.

Sau khi nghe xong, Bất Hối mới biết Tiểu Huệ vừa rồi tức cái gì, thì ra là vì chuyện này.
"Hắn muốn nạp thiên kim nhà nào?"

Bất Hối cũng rất tò mò, hắn nhìn trúng người nào.
Đối với Bất Hối phản ứng bình tĩnh như vậy, Nguyên Bích cùng Phượng Yêu đều ngây ngẩn cả người, không dám tin nhìn Bất Hối, thái độ tiểu thư như vậy là đồng ý sao?

"Bây giờ còn chưa quyết định định, bất quá các đại thần trong triều đều thật cao hứng, trong nhà có nữ nhân chưa lập gia đình đều đã đem bức họa tới, hiện tại Tây Uyển bên kia cực kỳ náo nhiệt."

Phượng Yêu càng nói càng cảm thấy tức giận, Hoa Thiên Thần chết tiệt kia cư nhiên cũng không khuyên bảo, ngược lại còn giúp Chiến Cảnh Thiên chọn thiên kim nhà kia đẹp, này càng làm cho nàng sinh khí.

Bất quá Bất Hối vẫn không để ý, tiếp tục nằm ở ghế phơi nắng, đều nói phụ nữ có thai không thể dao động cảm xúc quá lớn, nếu không đối hài tử không tốt.

Ngày lại như vậy qua ba ngày, trong Vương Phủ bắt đầu náo nhiệt, Chiến Cảnh Thiên đã chọn được mấy mỹ nhân, sau ba ngày liền muốn cưới vào phủ, không nghĩ tới cư nhiên còn có Hạ Lam ở bên trong.

Chu Bình Hiên là nữ tử, tự nhiên không thể cùng Hạ Lam cùng phòng, cho nên nàng vẫn là thân thanh bạch, sau khi nghe được Chiến Cảnh Thiên muốn nạp thiếp, lập tức nghĩ biện pháp để Chu Bình Hiên bỏ nàng, nghe nói bỏ ra không ít bảo bối.

Tiếp theo nàng chạy đến Vương Phủ, vén ống tay áo lên, tự mình hướng Chiến Cảnh Thiên thấy nàng vẫn là thân thanh bạch, lập tức được định ra đến đây, hai người khác cũng đều là nữ nhi của đại thần cùng Hữu tướng quan hệ rất tốt, nghe nói đều thập phần mỹ mạo.

Bất Hối cảm bức họa ba vị nữ tử kia nhìn, gật gật đầu: "Không tệ, rất có mắt."
"Tiểu thư, người không sinh khí sao?"

Phượng Yêu cùng Nguyên Bích như thế nào đều không rõ, tiểu thư không phải một mực cùng các nàng nói, nếu hai người yêu nhau là dung không được người thứ ba, vì sao hiện tại lại như vậy? Chẳng lẽ không yêu sao?

"Vì sao phải sinh khí, các nàng vào phủ sẽ mang đến không ít đồ cưới, sau đó các người đều chuyển đến Đông Uyển cho ta, nói các nàng nếu muốn gả tiến vào Chiến Vương phủ, tất phải đem đồ cưới cho Bốn vương phi, nếu không Bốn vương phi sẽ không đồng ý."

Đối với Bất Hối phản ứng, lại càng làm cho Phượng Yêu cùng Nguyên Bích giật mình, tiểu thư hiện tại vì bạc, ngay cả hạnh phúc cũng không cần sao?

Tuy các nàng sinh khí, nhưng vẫn dựa theo Bất Hối nói đi làm, ba người kia vì có thể gả vào Chiến Vương phủ, đừng nói là điểm đồ cưới như vậy, cho dù là nhiều bạc, các nàng đều nghĩ biện pháp hồi môn.

Thời gian ba ngày rất nhanh liền đi qua, ba vị kia như nguyện gả vào Chiến Vương phủ.

Tuy nam nhân cổ đại có thể thú rất nhiều nữ nhân, nhưng mặc kệ là Hoàng Thượng hay là dân chúng, mỗi người chỉ có thể có một chính thê, nói cách khác, trừ chính thê, những người khác đều là thiếp.

Ba người này tuy là trắc phi, cũng coi như là thiếp, thiếp là không thể đi cửa chính, chỉ có thể từ cửa sau lấy kiệu nâng vào, cứ như vậy các nàng vẫn thật cao hứng.

Bởi vì Thái Hoàng Thái Hậu cùng Chiến Cảnh Nhân đều phản đối, cho nên cũng không dám làm

lớn, mang tới phủ liền tính xong việc, đương nhiên, Vương Phủ không tốn một phân tiền sinh lễ, những cái đồ cưới này cũng cất vào túi Bất Hối, thật là nhiều bạc, để Bất Hối cười đến toe toét.

Buổi tối ngày thành thân, nghe nói Chiến Cảnh Thiên đem ba nữ nhân kia cùng vào phòng, bốn người cùng động phòng, cả đêm cũng không ngừng nghỉ, thập phần náo nhiệt.

Ngày thứ hai ba người kia muốn tới kính trà cho Bất Hối, chỉ cần nàng uống cốc trà này vào, ba người kia mới tính chân chính gả vào Vương Phủ.

Mấy ngày nay phản ứng ghen của nàng đã tốt hơn nhiều, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, bữa sáng ăn không ít đồ ăn, nàng mới vừa ăn xong, ngoài cửa liền truyền đến thông báo, nói ba vị trắc phi tới kính trà.

Nghe vậy, Bất Hối cười lạnh một tiếng, sau đó để Phượng Yêu cùng Nguyên Bích nâng đến đại sảnh, này mới cho ba nữ nhân kia tiến vào.

Vẫn như cũ là Hạ Lam cầm đầu, có thể là nguyện vọng cả đời rốt cục thực hiện, trên mặt đều là hạnh phúc.

"Ai nha!"

Ngay lúc ba nữ nhân kia sắp đi đến trước mặt Bất Hối, Hạ Lam đột nhiên ngã sấp xuống.

"Vương Phi tỷ tỷ thứ tội, đều là Vương gia hấn đêm qua quá dũng mãnh, cho nên thân thể có chút không chịu nổi."

Hạ Lam e lệ cúi đầu, tuy là miệng giải thích, nhưng bộ dáng này rõ ràng là tới khiêu khích. Hai nữ tử khác vừa nghe, sắc mặt cũng đều đỏ lên, cả đêm nhiều hoa dạng như vậy, cũng không bận tâm các nàng đều là lần đầu tiên, xương cốt đều phải tan, toàn thân đều đau, nếu không vì phải tới kính trà, đều ở trên giường nằm.

Ba người này hôm nay mặc y phục rất mỏng, có thể nhìn rõ dấu vết trên thân các nàng, không chỉ có hôn ngân, còn có dấu vết khác, xem ra đêm nay chơi đùa hết sức điên cuồng.

"Nếu chịu không nổi, vậy Bốn vương phi liền đi nói cho Vương gia, để Hạ Lam tiểu thư hảo hảo nghỉ ngơi." Bất Hối uống một ngụm nước, đây đều là bổ thân thể, nàng từ sáng đến tối các loại thuốc bổ không ngừng, Hoa Thiên Thần kê, trong cung đưa, Thanh Phong đạo trưởng dặn dò, toàn bộ đều phải ăn hết.

May mà những thứ này thuốc đều là Phượng Yêu các nàng thay đổi thành mỹ thực, như vậy ăn cũng không đắng.

Hạ Lam nguyên bản còn muốn nhìn thấy Bất Hối tức giận, cư nhiên nàng một điểm phản ứng đều không có, nàng trước đây không phải rất để ý Chiến Cảnh Thiên sao? Không cho hấn cưới người khác sao? Hiện tại không chỉ cưới, lại còn viên phòng, nàng như thế nào một điểm phản ứng cũng không có?

"Muội muội cảm ơn tỷ tỷ, bất quá hầu hạ Vương gia là việc chúng ta phải làm, tỷ muội chúng ta đều muốn sớm ngày được như Vương Phi tỷ tỷ, có thể vì Vương gia sinh con trai." Hạ Lam có chút hâm mộ nhìn bụng Bất Hối đang nhô ra, nàng tin tưởng, nàng rất nhanh cũng sẽ có hài tử.

Thời điểm Hữu tướng tới đã dặn nàng, lần này nhất định phải nắm chặt Chiến Cảnh Thiên, sinh đứa con trai.

"Vậy chúc các người sớm ngày thành công."

Một hơi uống hết thuốc, trên mặt Bất Hối cũng lộ ra tươi cười, nàng cũng thật chán ghét ăn đồ ngọt.

"Vương Phi tỷ tỷ, Lam Nhi kính trà cho người." Hạ Lam cảm thấy, có thể là các nàng đều đã trở thành nữ nhân của Chiến Cảnh Thiên, cho nên Bất Hối mới có thể đột nhiên chuyển biến thái độ đi. Lúc này hạ nhân mang tới một ly trà, chỉ cần Bất Hối uống vào là được.

Bất Hối nhìn Hạ Lam bưng ly trà, cũng không tiếp nhận, vẻ mặt bất đắc dĩ cười nói: "Làm sao bây giờ? Hoa thần y nói Bốn vương phi không thể dùng trà, đối với hài tử không tốt."

Nàng thốt ra lời này, đám người Hạ Lam sắc mặt liền thay đổi, đây là ý tứ gì? Phản đối nữa sao?

"Vương Phi tỷ tỷ chỉ cần uống một ngụm nhỏ là được." Hạ Lam chưa từ bỏ ý định lại nói một lần, hai người khác cũng gật đầu phụ họa.

"Cho dù là một ngụm nhỏ, nhưng ba người các người cộng lại liền lớn, chẳng lẽ để Bốn vương phi chỉ uống một mình người? Được rồi, nếu như vậy, cũng chỉ uống một mình người đi." Bất Hối thở dài một hơi, thân thủ muốn tiếp nhận ly trà Hạ Lam.

Hạ Lam trong lòng vui vẻ, lập tức đem ly trà đưa tới, nhưng hai người kia làm sao có thể đồng ý, không uống trà các nàng, vậy đại biểu Bất Hối không đồng ý thân phận bọn hắn, về sau chẳng phải là làm truyện cười cho người ta.

Nghĩ tới đây, trong mắt tối sầm lại, làm bộ như không cần thận đụng phải Hạ Lam, tiếp theo ly trà ba người các nàng đều ném vỡ trên mặt đất.

"Thực xin lỗi Vương Phi, chúng ta cũng là tối hôm qua tiêu hao quá độ, cho nên ——"

Tuy lời này là cùng Bất Hối nói, nhưng là thành công ngăn miệng Hạ Lam, khi nàng tiến vào vấp ngã liền là giải thích như vậy.

Này là chọc tức Hạ Lam, rõ ràng chính là ghen tị nàng, trong lòng suy nghĩ trở về như thế nào thu thập hai nữ nhân này.

Sau khi nàng gả cho Chu Bình Hiên đã sớm bị hành hạ không biết xấu hổ, cho nên hiện tại cũng không cần ngại trang, mất hứng lập tức liền bày ra trên mặt.

Ba người này vốn nói muốn làm lại nhưng bị Bất Hối cự tuyệt, vừa lúc một phần cháo thuốc khác đến, cho nên sau cùng ba người kia chỉ có thể lấy cháo thay trà kính nàng, thập phần quý dị.

Sau khi ba nữ nhân kia rời khỏi liền không tìm đến đây nữa, nghe nói bên kia mỗi tối đều rất sôi động, các nàng căn bản không có kia khí lực bò sang đây.

Một đêm này, Bất Hối một người nằm ở trên giường, trong tay cầm sổ sách nhìn, mấy ngày nay sinh ý càng ngày càng tốt, mà các cửa hàng mở tại các quốc gia khác cũng đều rất tốt, đồng thời còn mở rất nhiều cửa hàng, chỉ cần không có bất ngờ xảy ra, thời gian mấy năm nàng có thể trở thành người giàu có nhất thiên hạ.

Hiện tại đã là mùa hạ, thời tiết càng ngày càng nóng, cửa sổ đều mở ra, gió nhẹ nhàng thổi vào, mang đến một trận mát rượi, làm cho người ta hết sức thoải mái, bất tri bất giác, Bất Hối nằm ở ngủ trên giường, sổ sách trong tay từ từ rơi xuống.

Ngay khi sổ sách muốn rơi trên mặt đất đột nhiên bị người tiếp được, người tới nhìn Bất Hối trong lúc ngủ mơ còn đang nhú mày, than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng vuốt lên mày đang nhú chặt của nàng, sau đó vẽ hình dáng khuôn mặt nàng.

Bởi vì nàng mang thai, ăn lại nhiều, cho nên mấy ngày nay béo chút, này cũng làm cho người tới vui mừng chút.

"Cảnh Thiên!"

Đột nhiên, trong lúc ngủ mơ Bất Hối tỉnh lại, đồng loạt bắt được tay hắn đang đặt ở trên mặt, vui sướng kêu lên.

Nàng nắm chặt như thế, giống như nàng vừa buông tay người trước mắt sẽ không thấy nữa.

"Nương tử." Thanh âm có chút run rẩy trầm thấp từ trong miệng Chiến Cảnh Thiên truyền ra, có thể thấy được trong lòng hắn bao nhiêu kích động, rốt cuộc khổng chế không nổi chính mình, gặt gao ôm nàng trong lòng.

Khi Bất Hối cảm nhận được hương vị quen thuộc kia, cái ôm ấm áp, mới biết được đây không phải mộng!

Là thật, hắn thật sự trở lại!

"Cảnh Thiên."

"Ta đã trở về."

Nghe được hắn nói những lời này, Bất Hối cũng áp chế không nổi kích động trong lòng, ôm hắn hưng hăng hôn lên, phảng phất muốn đem tất cả tưởng niệm đều hóa thành cái hôn này.

Chiến Cảnh Thiên đã bao nhiêu lần ở trong mộng mơ thấy giờ khắc này, tự nhiên nhiệt tình hôn trả lại, bất quá trước mắt chỉ một nụ hôn là không đủ, bàn tay luồn vào trong y phục của nàng, xoa bóp miên

nhuyễn trước người nàng, giống như so với thời điểm hãn ly khai lớn hơn rất nhiều.

"Uh~m!"

Một đạo nhiệt lưu xẹt qua toàn thân, Bất Hối ức chế không nổi ngân một tiếng, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp.

"Cảnh Thiên, không được."

Chiến Cảnh Thiên vừa muốn bỏ đi y phục, vừa nghe đến thanh âm của nàng, lập tức ngừng lại, khó hiểu nhìn nàng: "Ta là thật."

Phốc xuy!

Hãn vừa nói xong, Bất Hối lập tức liền nở nụ cười, nàng đương nhiên biết hãn là thật.

"Hiện tại không được."

"Người cái kia đến đây?" Chiến Cảnh Thiên đầu đầy hắc tuyến, hãn trở về thực không phải lúc.

Nghe vậy, khoe miệng Bất Hối gọi lên ý cười, lắc đầu.

Vừa thấy nàng lắc đầu, Chiến Cảnh Thiên lập tức khẩn trương lên: "Được kia giải là giả?"

Bất Hối lại lắc đầu, vẻ mặt ý cười nhìn hãn.

"Chẳng lẽ thân thể người không thoải mái, nhanh cho ta xem." Thấy nàng vẫn lắc đầu, Chiến Cảnh Thiên thật sự nóng nảy, lập tức kiểm tra.

Nhìn thấy hãn như vậy, tươi cười trên mặt Bất Hối càng sâu, đây mới là Cảnh Thiên của nàng, cùng với kẻ giả mạo kia sao có thể so với. Nhẹ nhàng ôm lấy cổ hãn, ở bên tai hãn nói: "Người phải làm phụ thân."

Vừa nói xong, nàng lập tức buông Chiến Cảnh Thiên ra, chăm chú nhìn phản ứng của hãn, thật muốn biết hãn sẽ có phản ứng gì.

Nhưng ——

Một ly trà nhỏ thời gian trôi qua.

Một nén nhang thời gian trôi qua.

.....

Hãn vẫn sững sờ nhìn Bất Hối, một điểm phản ứng đều không có.

"Chiến Cảnh Thiên!" Bất Hối nhẹ nhàng kêu một tiếng, hãn hãn không là không thích đi?

Rốt cục, tại nàng lúc đó Chiến Cảnh Thiên phản ứng kịp, kích động! Mừng như điên! Hưng phấn!

Hiện tại cũng không biết phải hình dung nội tâm hãn như thế nào, hãn phải làm phụ thân! Trong bụng của nàng có hài tử bọn hãn!

Lại ôm nàng vào trong ngực, nhưng lại đột nhiên buông ra, nhìn thần sắc muốn ôm nàng, đôi tay đặt ở không trung, không biết nên làm như thế nào.

Nhìn đến phản ứng của hãn, Bất Hối mới biết được, thì ra là hãn cao hứng quá mức.

Thân thủ bắt lấy tay của hãn, sau đó xốc chân lên, đem tay hãn đặt ở phía trên bụng: "Đây là con của chúng ta, qua vài ngày nữa sẽ động."

Trên mặt Bất Hối tràn đầy hạnh phúc, còn có sự dịu dàng của người sắp làm mẹ, nàng vẫn khát vọng tình thương của mẹ, nhưng kiếp trước cùng đời này cũng chưa đạt được, cho nên nàng nhất định phải thập phần yêu hài tử của nàng, đem phân yêu thương kia của nàng cũng bổ sung.

Tay Chiến Cảnh Thiên trên bụng của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, trong này chính là hài tử bọn họ sao, nghĩ đến sắp có người kêu mình phụ thân liền cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

"Ta yêu người!"

Đây là lần đầu tiên hãn đối nàng nói ba chữ kia, trước kia vẫn xấu hổ không dám nói ra miệng, nhưng hiện tại cũng rất muốn lớn tiếng nói ra, để cho nữ nhân vì hãn thai nghén một sinh mệnh này biết, hãn có bao nhiêu yêu nàng.

"Ta cũng yêu người!"

Chính là vì yêu đến mức tận cùng, mới có thể nguyện ý vì hãn sinh con dưng cái.

Chiến Cảnh Thiên cởi bỏ áo ngoài, sau đó nằm xuống cạnh nàng, ôm nàng trong lòng mình, giờ

khắc này tâm mới từ từ kiên định lại.

"Người nói, trong bụng là nam hài hay nữ hài."

Sau khi nằm, Bất Hối ngẩng đầu nhìn hăn, hăn muốn cái gì, nàng liền vì hăn sinh cái đó.

"Nam hài hay nữ hài ta đều thích, nếu là nữ hài, ta liền bảo hộ hai người các người, nếu là nam hài, sẽ cùng ta bảo hộ người." Chiến Cảnh Thiên ở bên tai nàng nói lời tâm tình như vậy, nói xong chuyện tương lai, Bất Hối cũng chậm chậm ngủ thiếp đi, khoảng thời gian này vẫn cảnh giác Chiến Cảnh Thiên giả trong phủ kia, cho tới bây giờ mới an ổn xuống.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Phượng Yêu, Nguyên Bích còn có Tiểu Huệ cau mày tỉnh lại, như thế nào cảm giác thân thể mỗi một như thế, toàn thân cứng ngắc, giống như bị điểm huyết đạo.

Đột nhiên, các nàng thanh tỉnh, nhất định là bị người điểm huyết, quay ra nhìn nhau, khẩn trương hướng phòng Bất Hối chạy tới: "Tiểu thư!"

"Các người tới rồi." Bất Hối hôm nay tinh thần rất tốt, sáng sớm liền thức dậy, hiện tại đang ngồi trước bàn ăn bữa sáng.

Nhìn thấy nàng không có việc gì, mấy người Phượng Yêu mới yên lòng, nhưng lập tức nổi lên nghi ngờ, các nàng mới vừa dậy, bữa sáng Bất Hối từ nơi nào tới.

"Tới, ăn cái này chút, đây là sư thúc mới vừa cho ta."

"Vương gia?"

Đám người Phượng Yêu kỳ quái nhìn Chiến Cảnh Thiên bưng một bát cháo đi đến, ngạc nhiên kêu lên, lúc này không phải đang ở trên giường ba trắc phi Tây Uyển kia sao? Làm sao có thể chạy đến nơi đây? Mà đáng vẻ tiểu thư lại cực kỳ hạnh phúc.

"Uh, đều lui xuống đi." Chiến Cảnh Thiên tươi cười vĩnh viễn đều chỉ vì Bất Hối, vừa thấy ba người này đến sắc mặt lại trầm xuống, cư nhiên bị người điểm huyết cũng không biết, cũng may tới là hăn, nếu là người khác, Bất Hối đã sớm gặp nguy hiểm, xem ra cần phải ở bên cạnh bố trí vài trận pháp.

Ba người Phượng Yêu thập phần nghi hoặc, nhưng thấy Bất Hối không nói chuyện, các nàng chỉ có thể lui xuống.

Vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào: "Để Phượng Bất Hối nhanh ra đây gặp Bốn vương!"

Nghe thanh âm thế, Chiến Cảnh Thiên toàn thân tản ra hàn ý, cư nhiên còn dám tìm tới cửa, cháo cầm trong tay thả xuống bàn, xoay người đi ra ngoài.

Đám người Phượng Yêu vừa thấy, lúc này mới đều hiểu ra, thì ra Chiến Cảnh Thiên kia là giả mạo!

Khi nhìn Bất Hối vẻ mặt bình tĩnh, thì ra tiểu thư đã sớm biết, trách không được khi Vương gia cười trắc phi một điểm cũng không tức giận.

Bất Hối thấy Chiến Cảnh Thiên đi ra ngoài, lau miệng, cũng cùng đi theo.

Chỉ thấy bên ngoài đã bắt đầu đánh nhau, kẻ giả mạo kia đâu phải là đối thủ của Chiến Cảnh Thiên, vài chiêu đã bị bắt hết.

Lúc này trong mắt hăn có tia sợ hãi, hăn chỉ nghe nói tối hôm qua có nam nhân tiến vào Đông Uyển, vào phòng Bất Hối, nhưng không biết người kia chính là Chiến Cảnh Thiên, nếu không đã sớm chạy, hiện tại muốn chạy cũng chạy không được.

"Vương gia."

Ngay lúc Chiến Cảnh Thiên muốn xử lý kẻ giả mạo này, bên ngoài lại đi tới ba người, đúng là mấy người Hạ Lam.

Các nàng buổi sáng hôm nay nhận được tin tức, Bất Hối lại có dã nam nhân, đều là tới xem náo nhiệt, không nghĩ tới trong sân lại thấy được hai Chiến Cảnh Thiên, trong lúc này phân không rõ cái nào là thực cái nào là giả.

"Đây là có chuyện gì?"

Hạ Lam nhìn Bất Hối bình tĩnh đi tới, trong lòng đột nhiên có dự cảm bất hảo.

Chương 113: Đại kết cục

"Người tới, đem mấy người nữ nhân này bắt lại cho Bốn vương." Chiến Cảnh Thiên vừa thấy ba nữ nhân kia đến, trong mắt tất cả đều là vẻ chán ghét, cư nhiên còn có người dám không biết xấu hổ gả vào, không cho các nàng chút giáo huấn là không được.

"Các người buông Bản trắc phi ra, nếu không Vương gia sẽ không tha cho các người." Ngay lúc những thị vệ này đi bắt ba người kia, một người trong đó như phát điên hét chói tai, đến bây giờ mộng đẹp còn chưa tỉnh.

Bất Hối cười lạnh nhìn những người này: "Bốn vương phi không biết Vương gia khi nào thì thú các người vào cửa ? Thân phận Trắc phi đúng là không thể loạn nhận."

"Người ——, người đã uống trà chúng ta kính!"

Trong đó một người chỉ vào Bất Hối nói, cho dù người kia là giả mạo, nhưng các nàng đã vào cửa này chính là Trắc phi.

Nghe vậy, Bất Hối cảm thấy hết sức buồn cười, đối với người kia đáp: "Bốn vương phi chỉ nhớ đã uống cháo các người kính, cũng chưa từng uống trà gì, thái y nói, dùng trà đối với Bảo Bảo cũng không tốt."

Nghe Bất Hối nói, Hạ Lam mới hiểu được, trách không được mấy người cùng nhau gả vào chiến Vương Phủ nàng thờ ơ như vậy, tì ra nàng đã sớm biết đây là kẻ giả mạo, xem ra hôm nay vô luận như thế nào Bất Hối đều sẽ không thừa nhận thân phận các nàng, trong lòng không khỏi dâng lên bi thương.

Phần hận nhìn người trên mặt đất kia, thân thanh bạch của nàng đều đã cho hắn, hơn nữa vì có được sủng ái, mỗi tối đều phải khuất nhục cùng mấy người nữ nhân hầu hạ một người nam nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng nổi lên hận ý, rút ra cây trâm trên đầu, giống như phát điên đâm hướng kẻ giả mạo trên mặt đất.

Xoạt!

Một cây trâm này trực tiếp cắm vào yết hầu người trên mặt đất, nhưng này vẫn chưa đủ để nàng phát tiết phần hận trong lòng, giống như phát điên hướng yết hầu người nọ đâm tới, đến khi hắn chết.

Đối với biến cố này, Bất Hối nhíu nhíu mày, không rõ vì sao Chiến Cảnh Thiên không ngăn cản?

Đợi người trên mặt đất đã chết, Chiến Cảnh Thiên mới đứng dậy, lãnh mạc lộ mặt nạ da người kẻ giả mạo chết trên mặt đất ra, lộ ra một khuôn mặt trắng xanh, nhưng lại thập phần quen thuộc.

Cư nhiên là Chiến Cảnh Hiên!

Chiến Cảnh Hiên tại thọ thần của Thái Hoàng Thái Hậu đã từng trở về, cho nên bọn người Hạ Lam nhận ra hắn, nhìn đến là hắn ném cây trâm trong tay xuống, không dám tin nhìn.

Sát hại Vương gia, kia là tử tội liên lụy cửu tộc!

Giương mắt nhìn thoáng qua Chiến Cảnh Thiên, hắn nhất định đã sớm biết, nhưng cũng không nói, chính là muốn mình phạm tử tội sao?

Hai hàng lệ từ trong mắt chảy xuống, nàng hi vọng cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn.

Đối với người trên mặt đất, Bất Hối nhíu mày, nàng đã sớm đoán được người kia là Chiến Cảnh Hiên, bởi vì tử sắc con người kia cũng không dễ làm giả.

Hạ Lam giết Chiến Cảnh Hiên, lập tức bị bắt đến đại lao, còn hai người khác lại lập tức bỏ đi, cùng hộ tống thi thể Chiến Cảnh Hiên đất phong.

"Người kia thật là Chiến Cảnh Hiên sao?" Bất Hối cảm thấy kỳ quái, hắn bày ra lâu như vậy, cư nhiên liền chết như vậy.

"Không phải, Chiến Cảnh Hiên là người của Đế Không Minh, khi ta rời khỏi Ân tộc, tin tưởng hắn phải có được tin tức, sau đó lưu lại một thể thân ở trong này, người đã sớm bỏ đi." Chiến Cảnh Thiên đỡ Bất Hối về phòng, ôm sau khi nàng đến giường mới nói.

Khóe miệng Bất Hối giật giật, sau khi Chiến Cảnh Thiên biết nàng mang thai, ngay cả đường cũng

không cho nàng đi, cho dù là rời giường mặc quần áo cũng không cho nàng tự mặc, nàng cảm thấy hiện tại chỉ còn thiếu chút nàng ăn cơm.

nhưng vừa nghĩ đến đây, Phượng Yêu liền mang tiến vào một phần cháo được làm nóng, Chiến Cảnh Thiên tiếp nhận một muỗng thổi nguội đưa đến bên miệng nàng: "Tới, uống cháo."

"Tự ta ta uống đi." Nàng thật sự suy sụp, còn tiếp tục như vậy nàng sẽ trở thành phế nhân.

Chiến Cảnh Thiên thế nào cho phép, vạn nhất mệt thì làm sao bây giờ, vẫn kiên trì uy nàng.

Kế tiếp Chiến Cảnh Thiên nói cho nàng một chút chuyện Ân tộc, sau khi hẩn đến Ân tộc, Vân Yên mang hẩn đến chỗ Đại Tế Ti, hẩn nói muốn giải dược, Đại Tế Ti lại để hẩn cứu Vân Yên.

Thì ra Đại Tế Ti này vẫn đều là bị uy hiếp, hẩn đã sớm trở thành con rối của Tộc trưởng, cho bọn họ làm cái gì nhất định phải làm cái đó. Trước đây hẩn cũng nhận mệnh, nhưng hẩn không có nhi tử, muốn truyền Đại Tế Ti vị cho Vân Yên.

Tộc trưởng vì khống chế hẩn, vẫn cho hẩn ăn một loại độc dược, loại độc này từng tháng đều phát tác một lần, làm cho người ta sống không bằng chết, nếu hẩn muốn tự sát, sẽ giết Vân Yên, cho nên hẩn vẫn đều gắng gượng.

Nhưng nếu truyền cho Vân Yên, nàng từng tháng sẽ phải chịu loại đau đớn này, hẩn chỉ có một nữ nhi như vậy, tự nhiên là hi vọng nàng tốt.

Cho nên, Chiến Cảnh Thiên vì lấy được giải dược, đáp ứng hẩn, làm bộ như mất trí nhớ lưu tại Ân tộc, hơn nữa đồng ý dùng phương pháp giả thành thân, cứu Vân Yên ra.

Hơn nữa hẩn còn biết, lúc trước Vân Yên cứu hẩn, để hẩn đáp ứng thú nàng cũng là âm mưu của Ân tộc, người Ân tộc hàng năm đều trong hoàng thất lục quốc chọn ra người ưu tú nhất, hoặc là đại thần trong triều, dùng các loại biện pháp khống chế những người này, đến lúc đó trợ giúp bọn hẩn tranh đấu giành thiên hạ.

Chiến Cảnh Thiên khi đó tuy không có danh tiếng như hiện tại, nhưng năng lực hẩn đã biểu hiện ra, tự nhiên làm cho Ân tộc liệt vào đối tượng bồi dưỡng, nhưng không nghĩ tới Chiến Cảnh Thiên căn bản không gần nữ sắc, nhưng lại yêu Bất Hối, Vân Yên liền trở thành phế vật.

Kết cục của phế vật chỉ có hai, một là chết, hai là trở thành quân cờ khác, sau cùng bọn hẩn vẫn chọn cái sau.

"Cứu nàng ra sao?" Bất Hối biết, Vân Yên có lẽ cũng không thích Chiến Cảnh Thiên, sở dĩ quân hẩn, có một mặt là Ân tộc bức bách, một mặt khác cũng là hi vọng Chiến Cảnh Thiên có thể giải thoát nàng khỏi bàn cờ kia.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên nhìn nàng một cái, thấy biểu tình nàng không ghen mới tiếp tục nói: "Đã cứu ra, còn có mẫu phi của người, hiện tại các nàng đều cực kỳ an toàn."

Bất Hối vừa nghe, mở to hai mắt nhìn hẩn, hẩn cư nhiên cũng cứu Đế Lam tâm ra.

"Có phải thực cảm tạ ta hay không." Chiến Cảnh Thiên nhìn thần sắc hưng phấn trên mặt tiểu nữ nhân trên đùi.

"Uh~m." Bất Hối gật gật đầu, hơn nữa chủ động hôn lên hẩn: "Dùng cái này báo đáp, như thế nào?"

Nhìn thân thể nàng bởi vì mang thai càng thêm đầy đặn, cổ họng Chiến Cảnh Thiên khẽ nhúc nhích, hẩn đột nhiên cảm thấy nàng mang thai một lần là được rồi, nếu không chịu khổ cũng là hẩn.

*

Xế chiều hôm đó, Chiến Cảnh Thiên mang theo Bất Hối tiến cung một chuyến, đem sự tình cùng Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu nói, hai người biết hẩn bình yên vô sự, tự nhiên là cao hứng.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến thông báo, nói Hữu tướng mang theo một vài đại thần đến tìm Hoàng Thượng phân xử.

Bất Hối biết, tự nhiên là vì chuyện Hạ Lam, bất quá cũng không biết, hẩn dùng lý do gì phân xử.

Chiến Cảnh Thiên cùng Chiến Cảnh Nhân sau khi nghe được, nhìn nhau cười, cho người đưa Thái Hoàng Thái Hậu trở về, ba người cùng hướng Kim Loan điện đi đến.

Trước cửa ngự thư phòng đứng rất nhiều đại thần, rất nhiều người là đồng đảng Hữu tướng, còn có một vài người còn lại là Chiến Cảnh Nhân tìm tới, có chút sổ sách nên tính toán một chút.

"Chúng thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Chúng thần khấu kiến Vương gia, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

.....

Người Hữu tướng mang đến nhìn thấy nhiều đại thần như vậy, trong mắt có chút nghi hoặc, không biết Chiến Cảnh Nhân muốn làm cái gì.

"Hạ ái khanh hôm nay tìm trăm phân xử, không biết là cái gì?" Chiến Cảnh Nhân ngồi trên long ý, cười đối Hữu tướng nói.

Đồng thời cũng thưởng cho Bất Hối một chỗ ngồi, nàng bây giờ không riêng gì Chiến Cảnh Thiên sủng, Thái Hoàng Thái Hậu cũng yêu thương, mà đây là hài tử đầu tiên của hoàng thất, những đại thần này cũng đều chờ đợi, hy vọng có thể thành nam đỉnh.

"Cựu thần cáo trạng Vương Phi, biết trong Vương Phủ không phải Chiến Vương gia nhưng không vạch trần, mà để cho tiểu nữ gả cho Vương gia giả mạo kia, hủy đi danh tiết của tiểu nữ." Kỳ thật hắc bất quá chỉ muốn đổ lỗi lên hoàng gia, như vậy có thể miễn tội liên lụy cửu tộc.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân gật gật đầu, ngược lại hướng Bất Hối hỏi: "Chiến Vương Phi là vào thời điểm nào biết Hoàng đệ bị người giả mạo?"

Kỳ thật lúc ấy hắc cũng thay Bất Hối sốt ruột, không nghĩ tới người kia là hàng giả, xem ra nàng thật là từ lúc vừa mới bắt đầu liền biết.

"Đương nhiên là thời điểm tối hôm qua Vương gia trở về, nếu sớm biết người kia là kẻ giả mạo đã sớm cho bắt lại." Bất Hối không hề nghĩ ngợi nói, vẻ mặt đúng lý hợp tình.

Các nàng đã cùng Chiến Cảnh Nhân cùng Thái Hoàng Thái Hậu nói qua đó là Chiến Cảnh Hiên giả dạng, nhưng đám người Hữu tướng vẫn không biết.

"Người nói vậy, nếu người không biết, vì sao không cùng Vương gia đồng phòng? Vì sao phải đồng ý người khác gả cho Chiến Vương? Vì sao không uống trà tiểu nữ kính."

Hữu tướng vừa nghe rốt cuộc nhin không nổi, đây là chuyện liên quan đến hơn trăm mạng người trong Hữu tướng phủ, tự nhiên miệng không dẫn đo.

Chiến Cảnh Thiên vừa muốn phát bác lại bị Bất Hối ngăn lại, nhìn Hữu tướng nói: "Bốn vương phi hiện tại đang có mang, tự nhiên không thể đồng phòng, mà thái y đã từng nói qua, phụ nữ có thai dùng trà đối với hài tử không tốt, còn nữa, ta đã từng nói muốn uống trà Hạ tiểu thư kính, là bị hai người khác dụng ngã không có biện pháp mới ăn cháo. Còn vì sao đồng ý Vương gia thú phi, vậy càng đơn giản, sau khi Bốn vương phi gả cho Vương gia, đương nhiên là Vương gia nói cái gì là cái đó, hắc muốn thú phi, ta làm sao dám ngăn cản?"

Lời của nàng vừa nói xong, đem đám người Hữu tướng run rẩy, nàng rõ ràng là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, nhưng không có bất luận chứng cứ gì phản bác.

"Hạ ái khanh còn có gì muốn nói?" Chiến Cảnh Nhân nhìn Hữu tướng bị tức thành như vậy, trong lòng thập phần sáng khoái.

Ngày thường luôn ý là nguyên lão hai triều cùng mình đối nghịch, vẫn đều hết cách với hắc, bây giờ lại bị Bất Hối chinh một câu cũng nói không nên lời, thực hết giận.

"Cựu thần không lời nào để nói, mong Hoàng Thượng có thể xem cựu thần cả đời trung tâm vì nước, tha cựu thần một nhà."

Dứt lời, Hữu tướng hướng Chiến Cảnh Nhân quỳ xuống, bất quá cúi đầu trong mắt tất cả đều là ác độc chi sắc, chỉ cần đợi mấy ngày, chính là lúc công thành.

"Trung tâm?" Chiến Cảnh Nhân cười lạnh: "Hạ ái khanh có thể là quên cái gì thôi, người tới, mang Lâm tướng quân lên điện."

Chiến Cảnh Nhân vừa nói xong, các đại thần phía dưới ngậy ngấn cả người, có ý tứ gì? Lâm tướng quân? Lâm tướng quân nào?

Khi Lâm Thành đứng trước mặt mọi người, những đại thần này một bộ như gặp quỷ nhìn hắn, hắn không phải đã bị xử trảm sao? Như thế nào còn sống? Khi nhìn Hữu tướng quỳ trên mặt đất, rất nhiều người mơ hồ đoán được cái gì.

Vừa thấy Lâm Thành, trong mắt Hữu tướng hiện lên một tia ám mang, hắn cư nhiên còn sống.

"Hữu tướng đại nhân, trung tâm của người không phải vì Chiến quốc chúng ta đi?" Lâm Thành cười lạnh đối với Hữu tướng trên mặt đất nói, không nghĩ tới hắn âm thầm điều tra ra nhiều bí mật như vậy.

Lúc ấy hắn bị hãm hại liền cảm thấy kỳ quái, vốn tưởng rằng Chiến Cảnh Nhân cảm thấy hắn công cao hơn chủ, nhưng về sau nghĩ rất không có khả năng, quả nhiên sau khi hắn được cứu ra Chiến Cảnh Nhân tìm hắn, để cho hắn âm thầm điều tra chuyện Hữu tướng.

Hắn vừa nói xong, những người trên điện đều kinh ngạc nhìn hắn, chờ hắn giải đáp.

Hữu tướng quỳ trên mặt đất, trong đầu suy nghĩ như thế nào thoát thân, nhưng hiển nhiên hôm nay Lâm Thành cùng Chiến Cảnh Nhân là có chuẩn bị.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần đã điều tra rõ, Hữu tướng là huynh trưởng Hiên Viên Quốc Đại tướng quân, thời điểm tám tuổi, phụng mệnh của Hoàng Thượng Hiên Viên Quốc, tiềm nhập Chiến Quốc, thành công vào triều làm quan, vì có một ngày xâm lược Chiến quốc ta."

Sau khi Lâm Thành nói xong, lập tức có người mang tới tới một đồng chứng cứ, có thư Hữu tướng cùng Hiên Viên Mặc lui tới, còn có chứng minh xuất sinh, bằng chứng như núi, làm cho hắn không thể nào phản bác.

Mà những người ngày thường cùng Hữu tướng kết đảng cũng không nghĩ tới, hắn cư nhiên không phải người Chiến Quốc, lập tức đều trở nên hoảng sợ.

Nguyên bản Chiến Cảnh Nhân cùng Chiến Cảnh Thiên chỉ biết Hữu tướng âm thầm cùng người Hiên Viên Quốc cấu kết, cho nên mới trù hoạch để Lâm Thành âm thầm điều tra, không nghĩ tới kết quả lại là như vậy.

Lâm Thành chứng cứ vô cùng xác thực, lập tức liền định tội Hữu tướng, Chiến Cảnh Nhân phán hắn tịch thu tài sản giết cả nhà, tùy ý xử quyết.

Thánh chỉ vừa hạ, Hữu tướng cũng không sợ hãi, thần tình lơ đãng, mãi đến khi hắn sắp bị chặt đầu, hắn mới bắt đầu hoảng, vẫn cho là Hiên Viên Quốc sẽ phái người tới cứu hắn, nhưng kết quả là một người cũng không có.

Theo Lâm Thành điều tra biết được, Sở Mặc cùng Hữu tướng cũng có cấu kết, này cũng là vì sao Bất Hối tại khai trương ngày đầu tiên không phải người Sở Mặc phái tới ám sát, mà là người Hiên Viên Mặc.

Quan trọng hơn là Chiến Cảnh Hiên cư nhiên cùng Hữu tướng một phe, mật đạo phía dưới ngọc khí điểm của Bất Hối, chính là Chiến Cảnh Hiên phái người làm, mục đích chính là vì có một ngày có thể giành ngôi vị Hoàng đế.

Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên suy đoán, những người này rất có khả năng đều là quân cờ của Ân tộc, nếu không sẽ không đợi đến cùng đi.

Chuyện Chiến Cảnh Hiên bại lộ, Chiến Cảnh Nhân phái người thu hồi đất phong của Chiến Cảnh Hiên, hơn nữa những người nhà này toàn bộ xử trảm.

Dùng năm ngày thời gian, sự tình cũng đã giải quyết không sai biệt lắm, bất quá khó khăn duy nhất chính là Yến Tâm Nhu, nàng là người Yến Quốc, cho nên nhất định phải cho Yến Quốc một công đạo.

Khi Bất Hối gặp lại Yến Tâm Nhu liền thấy hoảng sợ, công chúa tuyệt sắc ngày xưa bây giờ thật giống như lệ quỷ trong ngục, đã sớm bị hành hạ không thành hình người, hơn nữa cả người cũng là điên, xem ra trong khoảng thời gian này nàng cũng không tốt lắm.

Bất Hối đem Linh Nhi lúc trước bị Yến Tâm Nhu hạ độc giao cho Chiến Cảnh Nhân, Linh Nhi biết rất nhiều chuyện về Yến Tâm Nhu, cho nên nàng cũng bị xử quyết.

*

"Phượng Nhi, đồ người muốn đã tìm được."

Một ngày này sau khi Chiến Cảnh Thiên ra ngoài, Nam Cung Tuyệt hưng phấn chạy tới, tin tưởng có

tin tức này, nhất định có thể cho Bất Hối đem Nguyên Bích gả cho mình thôi.

"Ở đâu?"

Bất Hối đương nhiên biết là cái gì.

Tại Phượng quốc nàng đã từng để Nam Cung Tuyệt đi tìm hắc sát của Chiến Cảnh Thiên bị lấy đi, còn có tin tức Trương Thiết Quả, không nghĩ tới bây giờ mới tìm được.

"Ngay tại Mai Thành, người cùng kiếm đều ở đây." Nam Cung Tuyệt thần tình đặc ý, chỉ Âm Ảnh Lâu mới có thể tìm được, hẳn biết Chiến Cảnh Thiên cũng âm thầm phái người tìm, nhưng vẫn đều không có tin tức.

Những người đó ẩn tàng quá sâu, hẳn đã xuất động toàn bộ nhân tài Âm Ảnh Lâu tìm đến.

"Làm không tồi."

Bất Hối tự nhiên biết cái này rất khó tìm, nếu không cũng không cần tìm hẳn.

"Phượng Nhi, chỉ có một câu này sao?" Sắc mặt Nam Cung Tuyệt tối sầm xuống, thần tình ủy khuất nói.

Nghe vậy, Bất Hối cười cười: "Đợi sự chuyện thành, tự nhiên có thể được thứ người muốn." Nguyên Bích thời gian này tâm đã sớm bị câu đi, cũng xảo trá không ít, đợi chuyện này giải quyết xong để hẳn cùng Nguyên Bích thành hôn đi.

Nhưng nàng muốn tự mình đi lấy lại hắc sát, có thể cho Chiến Cảnh Thiên một kinh hỉ.

Có câu nói của Bất Hối, Nam Cung Tuyệt lập tức hưng phấn, vui vẻ hơn hờ ra ngoài chuẩn bị, lập tức liền muốn đại hôn, nhất định phải làm thuận lợi vui vẻ.

Thời điểm Chiến Cảnh Thiên trở về vừa hay nhìn thấy vẻ mặt ý cười của Nam Cung Tuyệt, cư nhiên từ trong phòng nương tử hẳn ra, lập tức ghen tuông: "Người cùng hẳn nói cái gì, hẳn cao hứng như vậy?"

Bất Hối buồn cười nhìn hẳn: "Đương nhiên là chuyện Nguyên Bích, nếu không ai còn có thể để cho hẳn vui vẻ như thế."

Nghe thế, sắc mặt Chiến Cảnh Thiên mới dịu lại, sau đó ôm Bất Hối ở trong lòng, tay vuốt ve bụng nàng: "Về sau cách hẳn xa một chút, nhìn bộ dáng hẳn không đứng đắn kia, đừng phá hủy con của chúng ta."

Phốc xuy!

Bất Hối nhin không được bật cười, hẳn có thể tìm lý do nào tốt hơn hay không?

"Được, ta đáp ứng người, bất quá người cũng phải đáp ứng ta một chuyện." Bất Hối xoay người lại ôm lấy cổ hẳn, ở bên tai hẳn thổi nhiệt.

Vừa thấy động tác của nàng, Chiến Cảnh Thiên lập tức cảnh giác, mỗi lần nàng chủ động như vậy đều có mục đích, hiện tại nàng có bầu, cũng không thể để nàng chạy khắp nơi.

"Không được, chuyện lớn nhất hiện tại chính là người hảo hảo dưỡng thân thể."

Bất Hối cũng không cam lòng, tiếp tục cọ xát lên người hẳn: "Người còn chưa nghe ta nói là chuyện gì?"

"Chuyện gì?" Chiến Cảnh Thiên dịch thân thể ra xa một chút, tiểu nữ nhân này không biết làm như vậy sẽ đùa chết hẳn sao?

"Phượng Thanh đã trở lại, ta hỏi qua Hoa Thiên Thần, hẳn nói thân thể Phượng Thanh đã không đáng ngại, cho nên ta tính toán bồi nàng hồi Mai Thành thăm người thân, nàng có quyền biết thân thể của mình." Bất Hối vẫn không dừng lại, tự nhiên cảm giác được thân thể Chiến Cảnh Thiên càng ngày càng gấp.

"Vậy để chính nàng trở về, nếu người là lo lắng, ta tìm người âm thầm bảo hộ nàng!"

Trong mắt Chiến Cảnh Thiên che kín dự vọng, thanh âm trầm thấp nói, hẳn lập tức liền không kiên trì nổi.

Nhìn thấy hẳn còn tiếp tục kiên trì, Bất Hối chớp mắt, chủ động đưa tay hẳn phóng tới mềm mại trước người mình, nàng rõ ràng cảm nhận được thân thể Chiến Cảnh Thiên lại cứng ngắt, mà tay hẳn cũng bắt đầu hành động.

Đồng thời, Bất Hối đem tay nàng từ ngực hẳn từ từ trượt xuống, vuốt ve cơ bụng rắn chắc của hẳn một đường xuống phía dưới, lập tức cầm.

"Ta muốn đi Mai Thành giải sầu, giống như ăn Hỏa linh quả, người đáp ứng được không?" Thanh âm của nàng càng thêm mỉa mai, tay đồng thời cũng không đình chỉ, từ từ giải tỏa giúp hắn.

"Người —— uh'm!"

Chiến Cảnh Thiên không nghĩ tới Bất Hối lại làm như vậy, hắn muốn cự tuyệt, nhưng chết tiệt thích, tay nàng như là có ma lực, làm cho hắn thoải mái hết sức.

"Đáp ứng ta, có được không." Trong tay lại dùng thêm chút lực, thành công nghe được Chiến Cảnh Thiên kêu rên mới tiếp tục hỏi.

Suy nghĩ Chiến Cảnh Thiên hiện tại đã sớm rối loạn, đâu còn có thể chịu được nàng khiêu khích, lập tức đáp: "Được, bất quá ta phải cùng đi."

"Được." Bất Hối biết đây là nhân nhượng cuối cùng của hắn, khẩn trương đồng ý.

Nhìn hắn vẻ mặt hưởng thụ, đối với hắn hôn qua, sau đó từ xương quai xanh của hắn, một đường hôn xuống phía dưới, vẫn chưa dừng lại, mãi đến địa phương phía dưới, làm cho hắn đạt tới vui thích lớn nhất.

.....

*

Hai mươi ngày sau đó, đoàn người chậm rãi tới Mai Thành.

Bất Hối đã có bầu hơn bốn tháng, cho dù là y phục dài rộng cũng không che được, Chiến Cảnh Thiên đúng là coi nàng như bảo vật dễ vỡ, tuy đi xe mệt nhọc, nhưng Bất Hối không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Lần này nàng tới Phượng thành còn có chuyện khác, nàng điều tra ra trong sản nghiệp đế quốc buôn bán cũng có tại Mai Thành, mà cư nhiên là Vạn gia trang, này cũng là nguyên nhân nàng tự mình tiến đến.

Bất Hối đã nói cho Phượng Thanh thân thể của nàng, cho nên nàng cũng có chút khẩn trương, nàng không có trí nhớ, không biết lúc trước tại sao lại rời khỏi nơi này, sợ Vạn lão gia tử không tiếp thu nàng.

"Yên tâm đi, ta sẽ giải quyết cho người." Bất Hối đương nhiên minh bạch trong lòng nàng, cho nên an ủi.

Phượng Thanh gật đầu, nàng thật sự không biết cảm tạ Bất Hối như thế nào, chẳng những cứu nàng, còn giúp nàng tìm được người nhà, hiện tại mặc kệ người nhà của mình có tiếp thụ mình hay không, nàng vẫn sẽ đi theo Bất Hối báo đáp nàng.

"Tiểu Phượng?" Đúng lúc này, phía sau Bất Hối truyền đến một thanh âm không dám tin, nàng nhìn lại, cư nhiên là một người quen, Lý Hạo.

"Lý công tử." Bất Hối đối ấn tượng của hắn cũng không tệ, cũng kêu hắn một tiếng.

Nhưng nàng vừa mới mở miệng, nam nhân bên cạnh ngay lập tức không đồng ý, lại nam nhân từ đâu xuất hiện?

"Thật là người? Ta vừa rời ở phía sau nhìn thoáng qua, còn không dám xác định, người lần này cũng là đi ngang qua sao?" Lý Hạo vừa thấy Bất Hối còn nhớ hắn, lập tức hưng phấn đi tới, bất quá khi nhìn đến phía bụng dưới của Bất Hối, còn có Chiến Cảnh Thiên đen mặt đứng ở bên cạnh nàng, nhiệt tình trên mặt ít đi vài phần, thì ra nàng đã thành thân.

"Đây là phu quân của người sao? Xin chào, ta gọi là Lý Hạo."

Chiến Cảnh Thiên gật gật đầu xem như đáp lại hắn, điều này làm cho Lý Hạo hơi chút xấu hổ, bất quá khi hắn biết vị này chính là Chiến thần Vương gia trong truyền thuyết liền không xấu hổ, hắn có thể gật đầu với hắn đã là nể mặt hắn.

"Chúng ta lần này đến tìm Vạn trang chủ, có lẽ sẽ ở lại chỗ này một đoạn thời gian." Bất Hối cũng không gạt hắn, hắn là con của thành thủ Mai Thành, về sau khẳng định có chỗ cần dùng đến.

Nghe vậy, Lý Hạo nhíu nhíu mày: "Các người còn không biết sao? Vạn gia trang đã xảy ra chuyện, Vạn lão gia tử bị người ám sát, mà cửa hàng phía dưới hắn cũng bị người đoạt đi rất nhiều rồi."

"Người nói cái gì?"

Hắn mới vừa nói xong, Phượng Thanh liền kích động, nàng vừa mới tìm được thân nhân, như thế nào liền truyền đến tin dữ.

Lý Hạo lúc này mới nhìn đến Phượng Thanh, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Người là Vạn Đại tiểu thư?"

Nhị tiểu thư gả đến Sở Quốc, này nhất định là Đại tiểu thư.

"Người nói mau phụ thân hă làm sao vậy?" Có lẽ là máu mủ tình thâm, trong lòng Phụng Thanh hiện tại thập phần lo lắng.

"Vừa lúc ta cũng cần đến Vạn gia trang, chúng ta trên đường rồi nói sau."

Mấy người lên xe ngựa, Lý Hạo đem chuyện Vạn gia trang nói một lần: "Đại khái là một tháng trước, Vạn gia trang xuất hiện một lượng khách nhân lớn, Vạn lão gia tử đối những người đó cực kỳ cung kính, lại giới thiệu cho cha ta bọn hă, nhưng, chỉ được vài ngày, Vạn lão gia tử đột nhiên cùng những người đó trở mặt, những những người đến đây cũng không ít, có rất nhiều tiền, sau khi trở mặt liền điên cuồng thu mua sản nghiệp Vạn gia trang tại Mai Thành."

"Vạn lão gia tử thành danh nhiều năm như vậy, tự nhiên là có biện pháp, những người đó một kế bất thành, đã nghĩ đến độc kế, âm thầm phái người đi ám sát Vạn lão gia tử, mạng của hă tuy được cứu về, nhưng vẫn nằm trên giường không dậy nổi, không có tâm tình đi quản những cửa hàng này, cho nên bị những người đó đoạt đi rất nhiều."

"Nguyên bản thành thủ lục quốc đều phải bảo hộ Mai Thành, nhưng không biết những người đó cho những thành thủ này ưu đãi gì, bọn hă cư nhiên ngồi yên không để ý, phụ thân cũng bị những người đó lấy lòng, ta tức giận, cho nên tính toán tự mình đi giúp Vạn lão gia tử."

Lý Hạo nói tới chỗ này, trên mặt đều là phần hận, nhìn trong mắt Phụng Thanh cũng có chút áy náy, không rõ nhóm người thành chủ này vì sao vì ít tiền, không hỗ trợ người trong thành, ngược lại giúp đỡ ngoại nhân.

Nghe xong hă nói, Bất Hối cảm thấy những người đó rất có thể là người Ân tộc, khi biết Vạn lão gia tử cũng là người trong đế quốc buôn bán, muốn đoạt làm của riêng, thời điểm bắt đầu Vạn lão gia tử nhất định cho rằng truyền nhân tới, nhưng về sau phát hiện là giả mới trở mặt.

Rất nhanh xe ngựa liền đến Vạn gia trang, hiện giờ Vạn gia trang đã sớm không huy hoàng như lần trước, cửa lãnh lãnh thanh thanh, ngay cả hạ nhân cũng không nhìn tới, thời điểm mấy người muốn đi vào mới xuất hiện một lão nhân tuổi già.

"Các người là người nào?" Người này vẻ mặt phòng bị nhìn đám người Bất Hối, hiện tại Vạn gia trang đúng là chịu không được đả kích nào nữa.

"Chúng ta là tới tìm Vạn lão gia tử ." Bất Hối biết hă vì sao phòng bị như vậy, âm thầm đẩy Phụng Thanh ra.

"Người là, Đại tiểu thư?" Người tới vừa thấy Phụng Thanh lập tức nhận ra: "Đại tiểu thư, người đã trở lại, lão gia vẫn nhắc tới người, người hiện tại trở về vừa lúc, còn có thể nhìn hă lần cuối."

"Lê thúc, mau dẫn ta đi gặp phụ thân." Phụng Thanh chỉ cảm thấy trong đầu rất đau, có rất nhiều đoạn ngắn hiện lên, nhưng nàng hiện tại không quản những cái này, chỉ muốn nhìn thấy Vạn lão gia tử, nghe thấy hă nói gặp mặt lần cuối càng thêm sốt ruột.

"Những người này đều là bằng hữu của ta." Phụng Thanh biết Lê thúc đang lo lắng cái gì, lập tức mở miệng nói.

Thời điểm đoàn người nhìn thấy Vạn lão gia tử hă an tĩnh nằm trên giường, sắc mặt trắng xanh, chỉ còn lại một hơi thở.

"Phụ thân." Thời điểm Phụng Thanh nhìn thấy hă, cái gì cũng muốn dâng lên, lập tức gục trên thân hă khóc.

Nghe một tiếng phụ thân, mắt Vạn lão gia tử đột nhiên mở ra, kích động nhìn Phụng Thanh, nhưng trong miệng nói không ra lời.

Hoa Thiên Thần ngay lập tức tiến lên cho hă ăn một viên dược, sau đó bắt mạch, sau cùng buông lỏng ra: "Có chuyện gì nhanh nói đi." Thân thể hă đã đến cực hạn, không có biện pháp vãn hồi.

Nghe vậy, Phụng Thanh khóc càng hung.

"Mai nhi." Thân thể Vạn lão gia tử có chút khí lực, vùng vẫy ngồi dậy, vuốt ve mặt Phụng Thanh kêu lên.

"Phụ thân."

Nhìn thấy hai người bọn hắn nhận thức lẫn nhau, đám người Bất Hối liền lui ra ngoài, đem không gian để lại cho bọn hắn.

Một canh giờ sau, Phượng Thanh đầy mặt nước mắt ra ngoài, từ biểu tình trên mặt nàng biết được, Vạn lão gia tử đã đi.

"Khóc đi, khóc ra sẽ tốt." Bất Hối cũng không biết an ủi người như thế nào, vừa tìm được thân nhân liền mất đi, trong lòng nhất định rất đau khổ.

"Tiểu thư, hu hu." Phượng Thanh nghe Bất Hối nói, ôm nàng liền khóc lên, sau cùng trực tiếp ngất xỉu trong lòng nàng.

Bởi vì nàng trở lại, chuyện Vạn gia trang tự nhiên đều giao cho nàng, mọi người giúp nàng tổ chức tang lễ cho Vạn lão gia tử, sau khi xử lý tốt mọi chuyện, Phượng Thanh tìm Bất Hối: "Tiểu thư, cầu người báo thù cho phụ thân, sau này Mai nhi sẽ dùng cả đời này để báo đáp người."

"Cừu ta sẽ giúp người báo, hiện tại có manh mối gì sao?" Bất Hối hiện tại không biết mở miệng như thế nào nói với Phượng Thanh chuyện đế quốc buôn bán, nhưng nếu Vạn gia trang là người trong đế quốc buôn bán, tự nhiên cũng là người của nàng, không cần Phượng Thanh nói, nàng cũng sẽ báo thù cho Vạn lão gia tử.

Lập tức Phượng Thanh đem lời Vạn lão gia tử lúc sắp chết nói ra: "Kỳ thật Vạn gia trang cũng không phải chân chính thuộc về Vạn gia chúng ta, chúng ta đời đời thế thế đều giữ một bí mật, giúp đỡ chủ tử xử lý Vạn gia trang, đợi một ngày chủ tử trở về. Tháng trước phụ thân rốt cục đợi được, hắn thực vui vẻ, nhưng không nghĩ tới, những người đó cư nhiên là giả mạo, sau khi phụ thân biết được, bọn hắn cư nhiên hạ độc thủ."

Nói tới chỗ này, nàng bắt đầu khóc, nếu lúc trước không phải nàng tùy hứng như thế, vì nam nhân kia rời nhà trốn đi, có lẽ sẽ không phát sinh chuyện này.

Bất Hối không nghĩ tới Phượng Thanh cư nhiên biết chuyện này, như vậy liền dễ làm hơn.

Chần chờ một chút mới nói: "Ta muốn nói với người, ta chính là người các người muốn tìm, người tin sao?"

Nghe vậy, Phượng Thanh ngừng tiếng khóc, kinh ngạc nhìn Bất Hối, nàng tin tưởng Bất Hối sẽ không lừa gạt nàng, chẳng lẽ thật là người kia.

"Người xem." Thâm hải minh châu bây giờ còn không ở trên người nàng, tất cả chỉ có ấn ký phượng hoàng trên vai trái có thể chứng minh thân phận của nàng.

"Vạn Mai Nhi bá kiến chủ tử." Nàng đương nhiên biết ấn ký phượng hoàng kia đại biểu cho cái gì, đó là các nàng đều phải ghi tạc trong đầu, nàng từ nhỏ cùng Vạn lão gia tử học tập buôn bán, cho nên Vạn lão gia tử đã sớm coi nàng như người nối nghiệp mà bồi dưỡng, tự nhiên để nàng trước bài vị tổ tông phát thệ.

"Đứng lên đi, cho nên người yên tâm, thù này ta nhất định sẽ báo, nhưng trước hết nên đem sản nghiệp Vạn gia trang mất đi tìm trở về, những người đó bất quá cũng chỉ là quân cờ, người chân chính phía sau thập phần cường đại, chúng ta nhất định phải càng cường đại hơn mới được." Những người đó nhất định là người Ân tộc, muốn giết bọn hắn cũng không dễ dàng.

"Chủ tử, về sau người vẫn gọi ta Phượng Thanh đi, dựa theo tổ huấn, Phượng Thanh hiện tại đem tất cả sản nghiệp Vạn gia trang đều giao cho người." Nàng quyết định, về sau vẫn dùng tên này, về sau không có Vạn Mai Nhi, chỉ có Phượng Thanh.

Bất Hối tự nhiên biết nàng là ý tứ gì, nàng tới Mai Thành mục đích chủ yếu là này. Trước kia rất nhiều sản nghiệp Vạn gia trang đều là Phượng Thanh xử lý, cho nên nàng thập phần quen thuộc, thông qua nàng miêu tả Bất Hối mới biết được, thì ra Vạn gia trang so với bề ngoài nhìn đến vẫn còn khổng lồ.

Việc này cùng Chiến Cảnh Thiên nói sau, hắn tự nhiên cũng toàn lực ủng hộ Bất Hối, những người đó bây giờ còn đang ở Mai Thành, muốn từ trên tay bọn hắn lấy lại cửa hàng đã mất, sau đó hết giết bọn hắn tế Vạn lão gia tử.

Chuyện đoạt lại cửa hàng toàn bộ đều là Phượng Thanh làm , chỉ dùng mười ngày liền đoạt lại, điều này cũng làm cho Bất Hối thấy được thực lực của nàng, những người còn lại bị người của Chiến Cảnh Thiên giết, chuyện này rốt cục giải quyết.

Tới Mai Thành cũng còn lại một chuyện sau cùng, đó chính là giết Trương Thiết Quả, lấy lại hắc sát của Chiến Cảnh Thiên.

Hôm nay Chiến Cảnh Thiên ra ngoài làm việc, Bất Hối lại âm thầm mang theo người của Nam Cung Tuyệt dẫn dắt tìm được nơi Trương Thiết Quả đang ẩn trốn, không nghĩ tới hắn trốn ở trong Bát Tiên Lâu, tại phòng bếp hỗ trợ.

Chờ hắn nhìn thấy Bất Hối lập tức biết nàng là vì cái gì mà đến.

Bát Tiên Lâu cũng có rất nhiều cao thủ, những người đó tự nhiên có người Nam Cung Tuyệt đi đối phó, Phượng Yêu, Nguyên Bích, Phượng Thanh vây quanh bên người Bất Hối, xem võ công mấy người, đối phó Trương Thiết Quả có thừa.

"Hắc sát của Chiến Cảnh Thiên đâu?" Bất Hối nhìn người trước mắt, trong mắt che kín hận ý, đã từng, hắn thiếu chút nữa đã giết Chiến Cảnh Thiên, nếu không vì có máu Thất Bảo, Chiến Cảnh Thiên đã sớm chết.

"Không nghĩ tới người tiểu nữ oa này tiến bộ không nhỏ, bất quá muốn mệnh lão phu cũng không dễ dàng như vậy."

Chân hắn vốn vẫn tốt, hiện tại ném thiết quả trốn ở nơi này tự nhiên là rất khó bị tìm được.

Bất Hối cũng không nhiều lời, rút nhuyễn kiếm ra hướng Trương Thiết Quả giết tới, tuy bụng nàng lớn, nhưng này không hề gây trở ngại cho nàng, thời điểm tại Ấn tộc, thông qua nói chuyện cùng với Đế Lam Lòng, nàng rốt cục hiểu thấu một tầng sau cùng của bản kiếm phổ kia, công lực hôm nay đã sớm không thể sánh nổi.

Trương Thiết Quả chỉ nhìn ra nội lực Bất Hối cao một chút, nhưng không nghĩ tới võ công của nàng cũng tăng nhiều như vậy. Hắn lần trước thụ thương, tuy nhụt về một cái mạng, nhưng công lực đã giảm bớt, hiện tại đâu phải đối thủ của Bất Hối.

Bất Hối bên này lại thêm vào đám người Phượng Yêu hỗ trợ, bức hắn bại lui, rốt cục, kiếm cầm trong tay Bất Hối đâm ra.

Phụt!

Theo bạt kiếm, máu tươi từ trước ngực hắn phun ra, hắn lần này thật sự chết.

Người Âm Ảnh Lâu đã sớm tìm được hắc sát ở đâu, hiện tại Trương Thiết Quả đã chết, rất dễ dàng lấy ra, Bất Hối hưng phấn chạm vào vỏ kiếm, nghĩ đến về mặt Chiến Cảnh Thiên khi đưa cho hắn.

Nhưng đúng lúc này, Bất Hối đột nhiên cảm thấy từng trận hàn ý từ phía sau truyền đến, đám người Phượng Yêu vừa thấy người đến, đồng tình nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, lập tức liền bỏ đi, trong lòng cầu nguyện cho Bất Hối, hi vọng nàng có thể bình an vô sự.

"Thiên."

Bất Hối không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai, xem tư thế này, nàng muốn toàn thân cũng khó.

"Nương tử đây là đang tản bộ sao?" Sắc mặt Chiến Cảnh Thiên càng ngày càng đen, hắn hôm nay trở lại chỗ ở không thấy nàng ở đây, hỏi thăm người nói nàng đến bên cạnh tản bộ, hắn lập tức tìm qua, nhưng là đâu có bóng dáng của nàng.

Nghĩ lại nàng nhiều ngày luôn thần thần bí bí liền biết nàng nhất định có chuyện gì gạt mình, sau cùng tra khảo người đi theo nàng mới biết, nàng cứ nhiên tự mình chạy đến tìm Trương Thiết Quả tính sổ, dám can đảm gạt hắn.

"Tướng công, người xem, ta tìm được hắc sát." Bất Hối vẻ mặt ý cười đi về phía hắn, biết hắn lo lắng nàng, nhưng nàng thật sự không có việc gì.

Chiến Cảnh Thiên thấy hắc sắc mặt dịu đi chút, nhưng vẫn không thể buông tha nàng như vậy, nếu không lần sau không biết nàng sẽ làm ra cái gì, lúc trước không nên đồng ý nàng tới Mai Thành.

"Tướng công."

"Biết sai rồi sao?"

"Biết, ta không nên một mình ra ngoài làm người lo lắng, ta đảm bảo với người, về sau có chuyện nguy hiểm nhất định không làm." Bất Hối đi đến bên cạnh hần, chủ động vượt qua cánh tay của hần, lần này trở lại Chiến Quốc liền an tâm dưỡng thai.

"Đi về trước rồi nói." Chiến Cảnh Thiên trực tiếp bế nàng lên, sau lần nàng làm đó, hần liền nghiệm, một Bất Hối buổi sáng khí lực bùng phát cũng không có.

"A!"

Bất Hối cảm thấy bụng đột nhiên động một phát, kinh ngạc kêu một tiếng.

Nàng lúc đó thành công dẫn tới chú ý của Chiến Cảnh Thiên: "Làm sao vậy? Có phải động thai khí hay không, nhanh trở về để Hoa Thiên Thần nhìn xem."

"Không phải, là hần đá ta một cái." Nàng là lần đầu tiên cảm giác được sinh mệnh trong cơ thể vận động, quá thần kỳ.

Nàng vừa nói như vậy, Chiến Cảnh Thiên cũng cả thấy hưng trí, đặt nàng trên đất dán sát mặt vào, quả nhiên cảm giác được bụng nàng động một phát, lại trực tiếp ngốc tại nơi đó.

Tiếp theo ôm Bất Hối trở về, hiện tại hần thật sự là rất cao hứng, đâu còn nhớ trở về phải trừng phạt nàng.

Sau khi trở lại Vạn gia trang, những người đó thập phần bội phục nhìn Bất Hối, quá mạnh mẽ, chẳng những hoàn hảo không tổn hao gì trở về, lại còn làm cho Chiến Cảnh Thiên ý cười đầy mặt, thật lợi hại.

"Tới, ném thử cái này, người không phải nói muốn ăn sao." Sau khi trở về, Chiến Cảnh Thiên bưng tới một bồn trái cây hồng hồng đưa tới trước mặt Bất Hối.

Bất Hối vừa thấy, trực tiếp ngây ngẩn cả người: "Ta không ăn được Địch quả."

"Đứa ngốc, đương nhiên biết người không ăn được địch quả, yên tâm đi, đây đều là Hỏa linh quả, người có thể ăn." Chiến Cảnh Thiên vẻ mặt sủng nịch đem Hỏa linh quả đưa tới bên miệng nàng cười nói.

Bất Hối ngây ngốc nhìn một bồn Hỏa linh quả này, không phải nói thứ này mười năm mới kết trái một lần thập phần trân quý sao? Như thế nào đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy.

"Vừa lúc ta hôm nay lên núi thấy được, liền hái một chút cho người."

Nghe vậy, Bất Hối cảm động lệ đều phải chảy xuống, nàng nói muốn ăn Hỏa linh quả chẳng qua là lấy cớ, nhưng hần lại đặt ở trong lòng. Hỏa linh quả kia có bao nhiêu khó tìm, nàng đều biết, trách không được mấy ngày nay hần vẫn chạy ra ngoài, thì ra là vì vậy.

Nàng tin tưởng, cho dù nàng hiện tại muốn sao trên trời, hần đều sẽ vì nàng hái xuống.

*

Sau khi trở lại Chiến Quốc, Bất Hối liền an tâm ở Vương Phủ dưỡng thai, ngày của nàng hiện tại quả thực là quá nhàn chán.

Mỗi ngày buổi sáng ngủ thẳng đến lúc tỉnh, thức dậy Chiến Cảnh Thiên sẽ mặc y phục cho nàng, lấy nước cho nàng rửa mặt, sau đó uy nàng ăn cơm, việc này hần không cho phép người khác làm, mỗi ngày làm không biết mệt, làm xong những thứ này hần sẽ ra ngoài làm việc, cho dù có vội, giữa trưa cũng phải bồi nàng ăn cơm.

Ăn cơm xong là thời gian ngủ trưa của Bất Hối, buổi chiều thức dậy sẽ tản bộ, phơi nắng, buổi tối Chiến Cảnh Thiên trở về cùng ăn cơm.

Cái này cũng chưa tính, lúc Chiến Cảnh Thiên không ở đây cũng sẽ an bài người hầu hạ bên cạnh nàng, mà lúc đó có loại hoa quả gì thì sẽ có người đưa tới, lại ra lệnh, nếu nàng không ăn, những người đó sẽ bị phạt, cho nên những người đó mỗi ngày đều đổi hoa dạng đùa nàng vui vẻ.

Nếu nàng muốn ăn cái gì, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ muốn ăn cái gì, Chiến Cảnh Thiên đều có biện pháp làm ra cho nàng, những người trong Vương Phủ, mặc kệ là hạ nhân Vương Phủ, hay là bọn Nam Cung Tuyệt đều được an bài việc làm, mỗi người cũng không được oán giận, nếu không Chiến Cảnh Thiên có rất nhiều biện pháp hành hạ bọn hần.

Bọn hần mỗi ngày chỉ nghĩ đến duy nhất một chuyện, chính là vị đại gia này nhanh sinh đi, đến lúc đó mới có thể giải thoát.

Những ngày này nàng giống như thần tiên, tất sẽ khiến cho một vài bất mãn.

"Người có biết không, bởi vì người, Hoàng đế mỗi ngày đều mất hồn mất vía, mỗi ngày đều là người cuối cùng vào triều." Chiến Cảnh Nhân thật sự nhin không nổi nữa, Chiến Cảnh Thiên trước đây có quá nhiều việc, hiện tại toàn bộ đều ném cho hần, hần muốn để Thái Hoàng Thái Hậu đi quản Chiến Cảnh Thiên, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu lại nói làm là tốt, ra chủ ý cho Chiến Cảnh Thiên.

"Sao? Cảnh Thiên không phải không cần vào triều sao?" Bất Hối vừa ăn anh đào, mồm miệng không rõ nói.

Nghe vậy, Chiến Cảnh Nhân trong lòng kìm nén một bụng oán khí, hần chỉ là so sánh có được hay không, huống hồ hần hôm nay mới phát hiện, nữ nhân này không lớn không nhỏ, không quy củ, chưa từng gọi hần Hoàng huynh, cũng không quỳ lạy.

"Hừ, người nếu là còn tiếp tục như vậy, ngày mai Trẫm liền chỉ hôn cho Hoàng đế, đến lúc đó mấy phi tử đồng thời mang thai, xem Hoàng đế còn có thời gian quản người không."

Sau khi Chiến Cảnh Nhân nói xong, còn tưởng Bất Hối sẽ sợ hãi, không nghĩ tới Bất Hối nhìn cũng chưa từng nhìn hần liếc mắt một cái, tiếp tục cùng anh đào chiến đấu hăng hái, thừ nói ăn anh đào đối với Bảo Bảo rất tốt.

Sau cùng Chiến Cảnh Nhân bất đắc dĩ lại lên án một lúc rồi hồi cung, trong lòng lúc này mới cảm thấy sảng khoái chút, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, ác mộng của hần lúc này mới bắt đầu.

Buổi tối trong tay Chiến Cảnh Thiên bưng một chút hoa quả nàng thích nhất, cao hứng trở lại phòng, Hoa Thiên Thần nói, thai nhi trong cơ thể nàng đã ổn định, cho nên hần có thể tiến hành chút vận động.

"Nương tử, những thứ này đều là người thích ăn nhất."

Nhìn thấy hần trở về, Bất Hối đen mặt nói: "Mang đi, không phải nói người muốn nạp phi sao, như thế nào còn xuất hiện tại nơi này của ta." Đều nói cảm xúc nữ nhân mang thai rất không ổn định, thể hiện trên người nàng vô cùng nhuần nhuyễn.

Nghe nàng vừa nói như vậy, Chiến Cảnh Thiên lông mày nhíu lại, quát lớn: "Nói bậy! Bốn vương chỉ có một mình nương tử, ai dám bịa đặt, Bốn vương thiên hần."

Hần vừa nói xong, Bất Hối liền nở nụ cười, chủ động ngồi xuống lòng hần: "Vậy cũng không cần, Di Hồng Lô nhà chúng ta vẫn thiếu một tiểu quán để cho hần đi đi." Di Hồng Lô là một kỹ viện Bất Hối vừa mở, cùng Phượng Hoàng lâu có chút khác nhau.

Chiến Cảnh Thiên nghe xong, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chỉ điểm yêu cầu như vậy, vẫn còn không dễ dàng: "Người tới, nhanh đưa người kia đi."

Vô Ảnh tiến vào lĩnh mệnh khéo miệng giật giật, cẩn thận nhắc nhở: "Vương gia, người kia là Hoàng Thượng."

Vô Ảnh vừa nói xong, Chiến Cảnh Thiên sửng sốt một phen, nhưng vừa thấy tiểu nữ nhân trong lòng ngực mình, cắn răng một cái, Hoàng huynh, người trêu chọc ai không trêu, lại đi trêu chọc nàng, chỉ có thể thực xin lỗi người.

"Âm thầm tìm người trối hần đi, đừng để cho người điều tra ra là chúng ta làm."

Nghe vậy, Vô Ảnh thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hần vốn cho là Vương gia trầm tư một chút sẽ buông tha, không nghĩ tới ——, nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, hần vẫn nên khẩn trương đi xuống, bằng không trêu chọc nàng mất hứng, mình liền gặp xui.

"Nương tử, hiện tại miễn ý sao?" Chiến Cảnh Thiên không thể không thực xin lỗi Chiến Cảnh Nhân, hiện tại cả đầu đều là hình ảnh nàng ở dưới thân hần, bọn hần thật sự đã lâu không làm.

Bất Hối tự nhiên cũng nghe Hoa Thiên Thần nói, nàng rốt cục có thể giải phóng hai tay, lập tức liền đẩy hần lên giường, hiện tại đang mang thai, có thể quang minh chính đại ở trên

*

Đêm không trăng không gió, là lúc thuận lợi giết người phóng hỏa.

Lúc này trong hoàng cung, Chiến Cảnh Nhân đang treo đèn đọc tấu chương, chuyện gần đây nhiều lắm, Chiến Cảnh Thiên trong lòng chỉ có nữ nhân kia, đem tất cả mọi chuyện đều ném cho hần, nghĩ tới đây liền thập phần buồn bực, nghĩ đến ngày nào đó nhất định phải vụng trộm chạy trốn, đem vị trí này trả lại cho Chiến Cảnh Thiên.

Nghĩ lại mình thay hần ngồi cái vị trí này đã mười mấy năm, trong lòng một lòng chỉ muốn tiêu dao giang hồ, lại bị vây ở nơi này.

Ai!

Thấp giọng thở dài một hơi, nếu là lúc này có người bắt cóc mình thì tốt nhất, như vậy có phải liền không cần vào triều hay không?

"Người nào?"

Đúng lúc này, đột nhiên nhận thấy có rất nhiều cao thủ hướng hoàng cung, khoe miệng giật giật, hần không thật sự là tới bắt mình đi?

Rất nhanh liền chứng thực đáp án này, chỉ thấy những cao thủ biết rõ vị trí trong hoàng cung, càng biết địa điểm thì vẻ ẩn nấp, ngay cả ám vệ ở nơi nào đều biết, một đường thông suốt đến ngự thư phòng.

"Hoàng Thượng, theo chúng ta đi một chuyến đi."

Người tới nhìn Chiến Cảnh Nhân cười đến thập phần bì ối.

"Đi đâu?" Chiến Cảnh Nhân không những không sợ, lại vẫn ngây ngốc hỏi, nghĩ thầm, có phải lão thiên gia thực nghe được cầu nguyện của hần hay không?

"Mang đi."

Những người đó nhìn đến bộ dáng Chiến Cảnh Nhân cũng rất bất đắc dĩ, Vương gia nhà mình bức Hoàng thượng thành dạng gì, cứ nhiên phối hợp với bọn cướp như vậy.

Sau khi Chiến Cảnh Nhân bị mang tới Di Hồng Lâu vừa mở, khoe miệng vui đến vênh lên trời, nơi này ăn ngon, chuyện gì cũng không cần làm, giống như thần tiên.

Trong nháy mắt lại qua nửa tháng, Mã công công trong cung đã tới vài chuyến: "Hoàng Thượng, lão tổ tông hỏi người khi nào thì hồi cung."

Chiến Cảnh Nhân nhìn cũng chưa từng nhìn hần liếc mắt một cái, miệng cắn hạt dưa, bộ dáng thập phần hưởng thụ, kẻ ngốc mới trở về.

Lý công công bất đắc dĩ, xem ra chỉ có Vương gia mới có thể để Hoàng thượng hồi cung. Lý công công đi rồi, Chiến Cảnh Nhân tính toán đến trong lâu chạy một vòng, tuy hần hiện tại trên danh nghĩa là tiểu quan, nhưng không ai dám chơi hần, nếu hần nhìn ai không vừa mắt còn có thể động thủ đánh người.

Phượng Thanh từ Mai Thành tách ra cùng Bất Hối, liền đi Sở quốc một chuyến, không nghĩ tới nam nhân kia cứ nhiên vô sỉ như thế, muốn để nàng cùng chính muội muội mình cùng nhau gả cho hần. Làm nàng đau lòng chính là muội muội, nàng chuyện gì cũng cùng nàng nói, tín nhiệm nàng như thế, lại thừa dịp mình không ở đây đoạt nam nhân của mình.

Lúc trước nàng tại Mai Thành gặp Thái Tử Sở Quốc, hơn nữa đáp ứng sẽ lấy nàng, nhưng Vạn lão gia tử không đồng ý, muốn để mình tìm người gả vào, nàng đem vài chuyện nói cùng muội muội mình, nàng ra chủ ý cho mình, để rời nhà sẽ xuất thủ, thì ra từ thời điểm kia các nàng cũng đã thông đồng.

Một ly rượu lại uống vào, nước mắt theo khoe mắt chảy xuống, là mệnh mình quá khổ sao?

"Chưởng quầy, người cũng đừng uống nữa." Cấp dưới nhìn đến Phượng Thanh uống hết một vò rượu vội vàng khuyên nhủ.

"Đi, tìm tiểu quan tới cho ta." Nàng hiện tại đã thần chí không rõ, trong lòng giống như có một đoàn hỏa.

Hạ nhân kia nào dám đi tìm, nói dối ra ngoài tìm người, kỳ thật đi tìm được tình rượu.

Một phút đồng hồ thời gian trôi qua, Phượng Thanh lại uống vài ly rượu, còn chưa thấy người kia trở về, trong mắt có chút mất hứng, chính mình vùng vẫy đứng lên, các người không tìm cho ta, tự ta tìm.

"Này, người, chính là người, tới đây cho ta."

Chiến Cảnh Nhân đang đi dạo cao hứng trong lâu lại bị một nữ nhân uống say gọi lại, trong mắt có

chút không vui, không phản ứng nằng, tiếp tục đi dạo.

Phượng Thanh vừa thấy, trong lòng hỏa lớn hơn nữa, người này mới tới, cả mình cũng không nhận ra, lập tức từ phía sau túm chặt Chiến Cảnh Nhân: "Tới đây bồi ta uống rượu."

Đầu nằng có chút choáng quáng, trước mắt cũng lơ mờ, nhưng quán không được những thứ này, quá khó tiếp thu rồi, không có khí lực ra ngoài tìm người, tóm được một cái là một cái.

Chiến Cảnh Nhân trong lòng không vui, muốn bỏ ra nằng, nhưng Phượng Thanh lực đặc biệt lớn, nằng cũng có luyện công.

Cứ lôi kéo như vậy, kéo Chiến Cảnh Nhân vào phòng, ném một ly rượu đi, nhưng Chiến Cảnh Nhân không tiếp, ngồi ở chỗ kia.

Hừ!

Phượng Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, cho rằng như vậy mình liền không có biện pháp sao?

Lại mở ra một vò rượu, đổ đầy chén, sau đó lão đảo đến bên miệng Chiến Cảnh Nhân: "Tới, chúng ta uống."

Khụ khụ!

Chiến Cảnh Nhân né tránh không kịp, bị nằng đẩy ngã đầy người rượu, trong lòng phát hỏa, thân thủ giữ lấy Phượng Thanh, tuy hấn không đánh nữ nhân, nhưng không thể để nằng muốn làm gì thì làm như vậy.

Người nào thấy mình không phải cung kính, cũng chỉ có Bất Hối dám cùng hấn đối mặt, hiện tại lại nhiều ra một nữ nhân như vậy.

Nhìn thấy Chiến Cảnh Nhân phản kháng, Phượng Thanh cũng phát cáu, quay người liền hướng Chiến Cảnh Nhân đánh tới, hai người ở trong phòng liền đánh nhau.

A!

Phượng Thanh hiện tại thần chí không rõ, đâu phải là đối thủ của Chiến Cảnh Nhân, một cái không chú ý, trọng tâm bất ổn liền té xuống đất.

Trên mặt đất đều là đồ sứ đã vỡ, nếu ngã vào nhất định sẽ bị hủy dung, Chiến Cảnh Nhân tuy sinh khí, nhưng vẫn không nhẫn tâm để nằng ngã xuống, lập tức vươn tay kéo nằng, nhưng Phượng Thanh lực rơi quá lớn, cũng kéo hấn xuống, ngay lúc hai người sắp ngã vào mảnh nhỏ, Chiến Cảnh Nhân một tay chống xuống đất mượn lực bật người lên.

Tuy không ngã vào mảnh sứ trên đất nhưng lại ngã xuống giường, lại là Phượng Thanh ở trên.

Phượng Thanh trừng mắt nhìn, híp mắt nhìn Chiến Cảnh Nhân dưới thân, nhiều như vậy nữ nhân đều tìm được khoái hoạt, hiện tại nằng không vui, có phải cũng có thể tìm việc vui hay không? Dù sao nam nhân dưới thân này cũng là bán, lập tức hôn lên.

Đối với động tác của Phượng Thanh, Chiến Cảnh Nhân ngây ngẩn cả người, sững sờ nhìn nằng.

Da thịt trắng nõn bởi vì say rượu nhuộm thành màu đỏ, trong mắt thật to có vô tận đau thương, làm cho người ta muốn hảo hảo bảo vệ nằng, còn có miệng nhỏ mê người, hiện tại đối lại thành hấn hôn.

Không né tránh, tùy ý nằng hôn mình, mang theo mùi rượu, còn có một tia say nồng, cảm giác mềm nhũn lập tức khiến hấn yêu thích.

Uh`m?

Nhưng, ngay lúc hấn tham luyện hương vị này, thân thể mềm mại nằm ở trên thân mình đột nhiên bất động, ngẩng đầu vừa thấy, nằng cư nhiên ngủ thiếp đi!

Nhìn đến đây, Chiến Cảnh Nhân nổi lên nộ khí, tùy tiện đốt lửa rồi muốn mặc kệ sao?

Từ khi còn nhỏ nhìn thấy Phụ Hoàng mình giết tất cả tàn phi, hấn liền chán ghét nữ nhân, tuy trong cung có hai vị phi tử, nhưng căn bản là làm không nổi, cũng đã từng tìm thái y xem qua, nhưng nhưng không có bệnh, có thể là ẩn tượng lúc trước quá sâu, trong lòng xảy ra vấn đề.

Nhưng nữ nhân trước mắt này cư nhiên có thể dễ dàng khơi mào dục vọng mình như vậy, trong lòng đột nhiên có chút vui vẻ, dù sao cũng là nằng tới trêu chọc mình trước, trong mắt tối sầm lại, quay người đè nằng xuống.

Tay cởi bỏ quần áo của nằng, nhìn da thịt nhuộm thành màu hồng phấn, cổ họng vừa động, giơ tay sờ

soạng lên.

Chỉ là một cái đụng chạm, khiến cho thân thể hần bắt đầu kêu gào, làm cho hần muốn càng thêm, từ da thịt của nàng từ từ vạch đến trước thân nàng.

Uh`m!

Cảm giác mềm mại kia làm cho tâm Chiến Cảnh Nhân đều phải nhảy ra ngoài, mà Phượng Thanh trong lúc đó bị hần xoa nắn như vậy khê hừ một tiếng, tiếng rên rĩ không tự giác này càng thêm kích thích Chiến Cảnh Nhân, làm cho hần lập tức hóa thành sắc lang.

*

"Người ngày mai bắt hần đi." Bất Hối một bên hưởng thụ hoa quả Chiến Cảnh Thiên đưa đến, một bên oán giận.

Từ khi Chiến Cảnh Nhân đến Di Hồng Lâu, mỗi ngày chẳng những không làm gì, lại còn sai bảo người làm của nàng, đuổi khách nhân của nàng. Tuy những người đó không thích hần, nhưng ngại thân phận hần rất cao, những người đó không dám.

"Được, nương tử nói cái gì chính là cái đó." Chiến Cảnh Thiên lại đưa tới cho nàng một ly nước anh đào cười nói.

Chiến Cảnh Nhân đã tiêu dao nửa tháng, nên hồi cung.

"Uh`m, tối hôm nay cho người ở trên." Bất Hối tâm tình cao hứng, đối với Chiến Cảnh Thiên nói.

Chiến Cảnh Thiên vừa nghe, đúng là vui vẻ phá hủy, thời gian này đều là nàng ở trên, tuy hần cũng cực kỳ sáng, nhưng vẫn thích cảm giác ở phía trên: "Nương tử, tối rồi, chúng ta nên nghỉ ngơi."

Bất Hối ngẩng đầu nhìn mặt trời chói mắt, khoe miệng giật giật, không đợi nàng phản ứng kịp, người đã bị ném trên giường, y phục đều đã cởi.

*

Thời điểm Chiến Cảnh Nhân tỉnh lại khoe miệng vẫn mang theo ý cười, nhìn thoáng qua nữ nhân trong lòng, cảm giác đêm qua thật sự quá tốt, thì ra thân thể nữ nhân so với nam nhân mềm mại hơn nhiều, nhìn Phượng Thanh ngủ say, nhin không được hôn lên.

"Ủm."

Phượng Thanh là bị ngạt thở tỉnh, ngủ vừa đủ, đột nhiên cảm thấy không thể hô hấp, không kiên nhẫn mở mắt nhìn một cái, người liền u mê, nam nhân nằm ở trên thân mình này là ai?

A!

Nàng đột nhiên phản ứng kịp, nhất bả đẩy Chiến Cảnh Nhân đang động thủ động cước ở trên người nàng ra, hoảng sợ kêu.

Ai có thể nói cho nàng chuyện gì xảy ra, vì sao trên giường nàng lại xuất hiện một nam nhân?

Mà còn ——

Các nàng hai cái cũng đều không mặc y phục!

Trọng yếu nhất là, nàng vừa động như vậy, toàn thân đau nhức đã nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra, nàng cư nhiên bị nam nhân xâm phạm!

Chiến Cảnh Nhân buồn cười nhìn sắc mặt nữ nhân trước mắt đối tới đối lui, đột nhiên cảm thấy thân thể nàng thật chọc người.

"Người, người là ai? Như thế nào ở trong này?" Phượng Thanh làm bộ trấn định, nhất định là nam nhân này thừa dịp mình uống rượu cường đoạt mình.

Nghe vậy, khoe miệng Chiến Cảnh Nhân gọi lên cười quỷ dị, khoảng cách hai người gần hơn, ở bên tai nàng nói: "Đêm qua là người chủ động quyến rũ ta, hơn nữa còn là người cường ta."

Hô hấp ấm áp toàn bộ đánh vào bên tai Phượng Thanh, ngứa, trong lòng cũng ngứa, da thịt lại đỏ lên, trong đầu hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua, nhưng một chút ấn tượng cũng không có.

Nhìn bộ dáng nàng ngây ngốc, Chiến Cảnh Nhân tâm tình thật tốt, bởi vì hai người hiện tại gắt gao dán chặt, hần lại nổi lên dục hỏa, không tự chủ được đè lên nàng.

Cốc cốc!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

"Chủ tử!"

Vừa nghe thanh âm này, Chiến Cảnh Nhân nhú mày, Vô Ảnh chết tiệt, cư nhiên ở phía sau gõ cửa!

Nghe ra là thanh âm Vô Ảnh, đương nhiên biết là Chiến Cảnh Thiên có chuyện tìm hắc, bất đắc dĩ chỉ có thể đứng dậy mặc quần áo.

Phượng Thanh vẫn không nhúc nhích nằm trong chăn, đem thân thể đều núp ở trong chăn, đến bây giờ còn đang xoắn xuýt đêm qua tới cùng là ai quyến rũ người nào.

Mơ hồ nàng nhớ rõ, trong lòng mình phiền muộn, muốn tìm chút việc vui, sau đó liền hôn qua nam nhân dưới thân, về sau liền một điểm ấn tượng cũng không có.

Nghĩ như vậy, mặt càng đỏ hơn, thật là mình cường hãn.

"Ngoan, chờ ta tới đón ngươi." Chiến Cảnh Nhân chớp chớp đào hoa nhãn của hắc, ở trên trán Phượng Thanh hôn một cái, tiếp theo xoay người ly khai.

Chờ hắc rời đi, Phượng Thanh tài thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhớ lại câu nói lúc hắc ly khai, suy nghĩ kế tiếp nên như thế nào đối mặt.

Mà thời điểm Vô Ảnh nhìn đến Chiến Cảnh Nhân lại càng nghi hoặc, lần này nói hắc trở về, hắc thống khoái đáp ứng, mà trên mặt lại treo một bên tươi cười.

*

Thời điểm Phượng Thanh thức dậy, sắc trời đã sáng, đem toàn bộ đều thu thập xong về sau mới dám ra ngoài, nàng muốn tìm nam tử kia nói chuyện, nàng nguyện ý vì hắc chuộc thân gả cho hắc, nhưng ở trong lầu tìm vài vòng cũng không tìm được hắc, sau cùng khi nghe ngóng mới biết thân phận của hắc.

Người đêm qua cư nhiên là Hoàng Thượng đương triều.

Vừa nghe đến đây lập tức kinh sợ, hoàng cung kia đều là nơi ăn tươi nuốt sống, nhiều nữ nhân cùng chia sẻ một người nam nhân, sau khi bị Bất Hối giáo huấn tư tưởng nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nàng đâu nguyện ý.

Cho nên, nàng làm một quyết định trọng đại.

Chương 1: Đỉnh hôn

Một năm sau, Mai Thành!

"Nương tử, tối hôm nay thử chiêu thức kia xem, như thế nào?" trong đầu Chiến Cảnh Thiên nghĩ lại những chiêu thức vừa xem được trong xuân cung đồ, tất cả đều làm cho hân hưng phấn, so với những cái trước đây, những cái này tốt hơn nhiều lắm, là Nam Cung Tuyệt thu thập tình báo mới có thể lấy đến, đúng là phí nhiều công sức mới đoạt được.

Lông mày Bất Hối nhíu lại, chiêu thức đêm qua đã sắp hành hạ nàng chết, tối hôm nay vô luận như thế nào mình cũng phải chủ động, lập tức cự tuyệt nói: "Không được, đêm qua người nói tối hôm nay để ta ở trên, nhanh ngoan ngoãn nằm xuống cho ta."

"Nhưng. Ừm. !" Không đợi Chiến Cảnh Thiên nói xong, Bất Hối đã đè ép lên, đôi môi mềm mại hôn lên, tất cả lời phản đối đều nuốt trở về.

"Lúc này mới đúng, để nương tử hảo hảo hầu hạ người, nhanh." Cảm nhận được phản ứng của hân, Bất Hối thực hưng phấn, áp đảo hân đúng là không dễ dàng, phải nắm chặt cơ hội này.

"Uh`m. A. !"

"A. !"

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, hai người đồng thời kêu lên.

"Hạo Nhi, các người làm sao có thể ở trong này?" Bất Hối khẩn trương che tại thân thể hai người, không có gì so với vào thời điểm mấu chốt bị chính hài tử mình cắt ngang.

"Mẫu thân, người không phải nói ngủ cùng Hạo Nhi sao? Làm sao có thể chạy đến trên giường phụ thân? Hu hu." Dật Hạo nhìn mẫu thân thần tình kinh ngạc khóc càng lớn, Nam Cung thúc thúc nói, nếu muốn để mẫu thân càng yêu thương mình thì phải khóc như vậy, tuy nói một nam tử hán không nên như vậy, nhưng vì về sau có thể cùng mẫu thân cùng một chỗ, liền hy sinh bây giờ thôi.

Chiến Cảnh Thiên đầu đầy hắc tuyến, có trời mới biết hân hiện tại có bao nhiêu muốn giết người, mà đối tượng muốn giết lại là nhi tử mình.

Chẳng lẽ không thể đợi thêm một ly trà nhỏ thời gian nữa rồi tiến vào sao?

Hoặc là, chỉ mượn một chút nữa cũng được.

"Hạo Nhi, người là nam tử hán, không thể ngủ cùng mẫu thân." Chiến Cảnh Thiên đè nén lửa giận, quyết định dùng giọng điệu ôn nhu nhất nói, tiểu hài tử có lẽ lừa một chút là được.

Dật Hạo đình chỉ tiếng khóc, chớp mắt vô tội nhìn Chiến Cảnh Thiên: "Nhưng Hoa thúc thúc nói, cho dù là ngủ cùng mẫu thân cũng là nam tử hán?"

Nghe vậy, Chiến Cảnh Thiên cuối cùng biết vấn đề ở đâu, nhất định là mấy tên đáng chết kia còn đang vì chuyện lúc trước đem ba hài tử ném cho bọn họ mà ghi hận, cho nên muốn nghĩ cách hành hạ mình.

"Hạo Nhi, chẳng lẽ người không phát hiện Hoa thúc thúc đang lừa người sao? Người xem Tiểu Ngư Nhi, Lạc Thịnh, ngay cả Nam Nam cũng không ngủ cùng mẫu thân." Chiến Cảnh Thiên tìm được vấn đề, nghĩ nhất định phải chặt đứt cái ý nghĩ này của nhi tử từ ban đầu, về sau thiên vạn không thể nghe bọn hân.

Dật Hạo cúi đầu nghĩ một lát, cảm thấy phụ thân nói có đạo lý, trách không được Nam Nam cùng Tiểu Ngư Nhi mấy ngày nay như vậy, nhất định là vì mình vẫn ngủ cùng mẫu thân, nàng cảm thấy mình không phải nam tử hán, Tiểu Ngư Nhi chết tiệt, cư nhiên cùng phụ thân hân lừa gạt mình, xem ngày mai không hảo thu thập hân.

"Hạo Nhi là nam tử hán, sẽ không ngủ cùng mẫu thân." Dật Hạo nghĩ thông suốt, trên mặt lộ ra tươi cười, nhưng ngay lúc Chiến Cảnh Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi lại quay đầu nhìn về phía hân: "Bất quá phụ thân tại sao lại ngủ cùng mẫu thân, chẳng lẽ phụ thân không phải nam tử hán?"

Chiến Cảnh Thiên thiếu chút nữa phun ra một búng máu: "Nhanh ra ngoài, nghĩ như thế nào phản kích địch nhân đi, đừng cho Lão Tử mất mặt!" Rốt cục, hân cũng nhận không được, từ trên giường nhảy dựng lên, một tay ném Bảo Bảo tò mò ra ngoài.

Bất Hối nhìn nhi tử bay ra ngoài thành đường pa-ra-bôn, trong lòng lo lắng, mãi đến khi nhìn thấy hắc vũng vàng rơi vào cây mới để tâm xuống.

"Nương tử, chúng ta cũng không cần hài tử nữa." Chiến Cảnh Thiên nhìn mắt Bất Hối đều ở ngoài cửa vô lực nói, hắc cảm thấy, đời này sai lầm lớn nhất chính là sinh mấy hài tử này.

"Người nha, kia là nhi tử người, bình thường các người không phải rất tốt sao?" Bất Hối cười nhìn Chiến Cảnh Thiên thần tình tức giận.

Sắc mặt Chiến Cảnh Thiên đen xì, đó là ban ngày có được không, nào có nhi tử mỗi đêm cắt ngang chuyện tốt của Lão Tử, từ khi ba hài tử này ra đời, hắc liền không có một buổi tối có thể tận hưởng, xem ra phải tìm một cơ hội tổng bọn họ đi.

"Nương tử, vừa rồi còn chưa xong, chúng ta tiếp tục." Trong đầu có chủ ý, hắc lại hưng trí, lập tức bổ nhào vào trên giường, đem Bất Hối áp đảo dưới thân, ném vật che trên người đi.

"Mẫu thân!"

"Phụ thân!"

Ngay lúc hắc muốn đi vào, cửa lại bị mở ra, rõ ràng vừa rồi đã đóng cửa cẩn thận nhưng vẫn vô dụng, thất bại nhìn hai vật nhỏ đi tới, Chiến Cảnh Thiên thật sự phát điên.

Rất không dễ dàng giải quyết một đại địch, như thế nào lại chạy đến hai tiểu địch?

"Dật Trần, Dật Hình, hai người các người như thế nào không ngủ được chạy đến chỗ mẫu thân?" Bất Hối lần này cũng không thể không quản, hai hài tử này mới hai tuổi.

Nhưng, nàng mới vừa xuống giường, thân thể lập tức bị nhắc lên.

"Mặc quần áo." Chiến Cảnh Thiên lung tung lấy y phục không bị xé nát quần chặt lấy nàng. Thân thể nữ nhân của mình, cho dù là nhi tử cũng không thể nhìn, cho nên ba hài tử này trừ Dật Hình ra, đều là uống sữa vũ mẫu lớn lên.

Khóe miệng Bất Hối giật giật, Dật Trần mới hai tuổi, bất quá nàng cũng không cùng hắc so đo, tối hôm nay nộ khí của hắc xem như không thể phát.

"Muội muội muốn nghe chuyện xưa, ca ca nói đến tìm mẫu thân." Tuy Dật Trần tuổi không lớn, nhưng nói thập phần rõ ràng, mà đầu óc cực kỳ thông minh, làm chuyện gì cũng sẽ tìm được một lá chắn, tựa như hiện tại, rõ ràng là hắc muốn tìm Bất Hối ngủ lại lấy Dật Hình làm lá chắn.

"Tỷ tỷ." Dật Hình cũng không để ý đến hắc, hưởng về Chiến Cảnh Thiên bên cạnh bò qua, nhưng trong miệng vẫn cường điệu chuyện là tỷ tỷ mình, tuy không biết tỷ tỷ muội muội là ý tứ gì, nhưng nhìn Nam Nam tỷ tỷ răn dạy Dật Trần thấy là uy phong, cho nên hắc phải làm tỷ tỷ.

Chiến Cảnh Thiên đối đãi Dật Hình cũng không như đối đãi Dật Trần cùng Dật Hạo, chỉ có một nữ nhi như vậy, bộ dáng lại giống Bất Hối, bảo bối ngoan: "Dật Hình ngoan, muốn nghe chuyện xưa sao, phụ thân kể cho người." Lập tức ôm nàng vào lòng nằm ở trên giường nói về cổ sự.

Nhìn đến bộ dáng hắc đối đãi nữ nhi mình, nói thật Bất Hối vẫn có chút ghen, mình như thế nào không có một phụ thân như vậy.

Như là đã không thể tiếp tục kể chuyện, dứt khoát phái người đi gọi Dật Hạo, một nhà năm người cùng nằm ngủ.

Nhưng lại bị cho biết, Dật Hạo nói hắc đã trưởng thành, không thể ngủ cùng mẫu thân, này cũng làm cho Chiến Cảnh Thiên cao hứng một chút.

Bất quá rất nhanh, chuyện làm cho hắc càng cao hứng đã xảy ra.

"A. Chiến Dật Hạo! Xem Lão Tử ngày mai không lột da người ra." Nghe tiếng gầm gừ bất mãn của Hoa Thiên Thần muốn tìm Chiến Dật Hạo, trong lòng Chiến Cảnh Thiên rất cực thoải mái.

*

"Chiến Cảnh Thiên, có phải người cho nhi tử người nửa đêm ném Tiểu Ngư Nhi vào phòng ta hay không?"

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Thần mắt phun lửa tiến vào, đối với Chiến Cảnh Thiên nhắm mắt suy tư gầm thét nói.

Chiến Cảnh Thiên vừa nghe, trong lòng thầm khen nhi tử mình, phản kích này không tệ!

"Hừ, người tin hay không tối hôm nay ta đem nhi tử ngươi ném tới trong nhà ngươi." Hoa Thiên Thần thấy Chiến Cảnh Thiên không nói lời nào càng thêm tức giận, vốn hẳn muốn mang Phượng Yêu trở lại Dược Vương Cốc ẩn cư, nhưng Phượng Yêu nói thế nào cũng phải ở cùng một chỗ với Bất Hối, sau cùng bất đắc dĩ, một nhà ba người cũng chuyển đến Mai Thành.

Vạn gia trang hiện tại đã do Bất Hối tiếp nhận, cải tạo thành đại bản doanh của mọi người, Tiểu Huệ cùng Vô Ảnh khẳng định là ở đây, ngay cả Nguyên Bích cùng Nam Cung Tuyệt cũng vậy.

Bất Hối cho Nguyên Bích tự do, nhưng Nguyên Bích lại muốn đi theo, sau cùng Nam Cung Tuyệt chỉ có thể thỏa hiệp, ai bảo hai nữ nhân bên cạnh hẳn đều không thể tách rời một nhà Bất Hối.

Trong một năm này cuộc sống mọi người cực kỳ hạnh phúc mỹ mãn, quá vô ưu vô lự sinh hoạt, mỗi tối tản bộ bên hồ, hoặc là hẹn câu cá, leo núi, trừ buổi tối, mấy nam nhân kia đều bị hài tử mình hành hạ cho điên rồi.

Cho nên hiện tại trừ Chiến Cảnh Thiên cùng Bất Hối, mấy đôi còn lại đều chỉ có một hài tử, kiên quyết không sinh tiếp.

"Mấy ngày nay ta nghĩ muốn hồi cung một chuyến, hoàng tổ mẫu đã gửi đến vài phong thư, nói muốn gặp mặt mấy hài tử này." Chiến Cảnh Thiên buông thư trong tay ra đối với Hoa Thiên Thần nói.

Hoa Thiên Thần vừa nghe, lửa giận trong mắt lập tức bốc đi một nửa, hai mắt phiếm tình quang nhìn Chiến Cảnh Thiên: "Thái Hoàng Thái Hậu có nói muốn gặp Tiểu Ngư Nhi nhà chúng ta hay không?"

Lúc trước mấy hài tử này cũng ở trong cung một đoạn thời gian, Thái Hoàng Thái Hậu thích tiểu hài tử, mấy hài tử này đều đặc biệt thích, Hoa Thiên Thần nhớ lại, nếu đều đưa vào cung thì tốt rồi.

"Ta tin tưởng nhất định cũng muốn Nam Nam nhà chúng ta." Ngay lúc này, Nam Cung Tuyệt từ bên ngoài đi vào, nguyên bản hẳn cũng muốn tìm Chiến Cảnh Thiên tính sổ, vừa nghe đến lời này, lập tức đem mục đích trước đó áp xuống.

Quý mới biết hẳn đã bỏ ra mấy tháng thời gian mới thuyết phục được nữ nhi nhà mình không nên ngủ cùng Nguyên Bích, nhưng vì một câu của Chiến Dật Hạo lập tức liền thay đổi chủ ý, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp cất bước mới được, như vậy có thể có mấy ngày thế giới hai người.

"Thịnh Nhi cũng rất thích Thái Hoàng Thái Hậu." Sau khi Nam Cung Tuyệt nói xong, trên nóc nhà lại truyền đến thanh âm của Vô Ảnh.

Tiếp theo, mấy nam nhân này vì mục đích cuối cùng, cùng một chỗ thương lượng thoả cái buổi trưa, quyết định vài kế hoạch, sau cùng quyết định, tùy ý liền đứng dậy trở lại Hoàng Thành, bọn hắn hoàn toàn không bận tâm trong cung còn có một nam nhân nào đó cũng đang hoang mang.

*

Hai tháng sau, đám người Bất Hối du sơn ngoạn thủy rồi cục tới Hoàng Thành.

"Tới, để lão tổ tông nhìn xem." Sau khi Thái Hoàng Thái Hậu nhận được hồi âm của Chiến Cảnh Thiên liền một mực chờ, nhưng đợi lâu như vậy mới đợi được những người này, nàng thực bội phục những người này, như thế nào đem hai mươi ngày lộ trình có thể đi tới hai tháng.

"Lão tổ tông, Hạo Nhi mang lễ vật đến cho ngươi." Tiểu tử kia giống như hiến vật quý lấy ra một đồng linh dược, đây là hẳn một năm tại Mai Thành làm ra, có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

"Tốt, tốt!" Thái Hoàng Thái Hậu lập tức ôm hẳn vào trong lòng.

"Lão tổ tông, Nam Nam cũng có lễ vật cho ngươi." Nàng cũng đã nghe mẫu thân mình nói, nếu muốn gả cho Dật Hạo, phải làm cho người nhà của hắn đều thích mới được.

"Còn có ta."

.....

Trong hoàng cung vẫn quanh quẩn, lập tức nhiều hài tử như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu đương nhiên cao hứng, vui vẻ không ngậm được miệng, nhất là nhìn thấy Dật Hình cùng Dật Trần lại càng vui vẻ, lúc trước hai đứa hài tử này ly khai vẫn còn chưa biết nói, không nghĩ tới bây giờ lớn như vậy, cũng không trách đám người Chiến Cảnh Thiên, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người hài tử.

Bất Hối, Phượng Yêu gặp lại Phượng Thanh tự nhiên cũng vui vẻ, Phượng Thanh hiện tại bị thẩm nhận lại đầy đà một chút, trên mặt cũng không lạnh như vậy, ôn hòa không ít, bất quá Bất Hối nhìn đến sắc mặt của nàng cũng không tốt lắm.

Đầu đầu nhất chính là Chiến Cảnh Nhân, nguyên bản Chiến Cảnh Thiên vốn phải làm Hoàng đế, cuối cùng lại ném cho hã, hiện tại bị vây ở trong lồng giam không thấy mặt trời này, đều phải ghen chết, nguyên bản có Phượng Thanh ở cùng vẫn rất tốt, nhưng gần đây xảy ra chút việc, đã lâu không thân thiết, vừa nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Chiến Cảnh Thiên càng nóng bỏng.

"Nói đi, xảy ra chuyện gì?" Chiến Cảnh Thiên tìm một cơ hội, kêu Chiến Cảnh Nhân lên, nếu Long Phượng vương triều xảy ra chuyện gì, hã vẫn phải quản.

Chiến Cảnh Nhân trợn mắt nhìn hã, phẫn hận nói: "Còn không phải vì ngươi, đem vị trí này ném cho ta, đại thần trong triều lại nhét cho ta bao nhiêu nữ nhân, nguyên bản còn có thể lấy cơ mới vừa thống nhất lục quốc, có quốc sự vội vàng từ chối, nhưng hiện tại thật sự đẩy không ra."

Hiện tại mỗi ngày vừa lên triều, những đại thần này chuyện thứ nhất chính là để hã chọn phi, phiên muốn chết.

Chiến Cảnh Thiên là cực kỳ đồng tình với hã, lục quốc xác nhập cùng một chỗ, chỉ có một Hoàng đế như vậy, đương nhiên đều muốn đem nữ nhi chính mình đưa vào cung.

"Nếu không, ngươi liền chọn phi đi?"

Trước đây trong cung còn có hai phi tử, bất quá Chiến Cảnh Nhân vẫn không sủng hạnh các nàng, thời điểm hã đem ngôi vị Hoàng đế ném cho Chiến Cảnh Thiên, hai nữ nhân kia cũng phân phát, trong cung cũng chỉ còn lại Phượng Thanh, đối với một Hoàng đế mà nói quả thật rất ít.

Bất quá bị Bất Hối tẩy não với chế độ một vợ một chồng, Phượng Thanh làm sao có thể cùng nữ nhân khác hầu một phu, mà trong lòng Chiến Cảnh Nhân cũng không có nữ nhân khác, hã đúng là sủng Phượng Thanh đến lên trời.

Phượng Thanh sinh cho Chiến Cảnh Nhân một hoàng tử, cho nên Thái Hoàng Thái Hậu cũng không thúc giục, có hài tử làm bạn với nàng cũng rất tốt, nàng cũng không muốn bị kích phát sinh trên người cháu mình.

"Ngươi nếu dám không giúp ta, Trẫm nhất định sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn." Chiến Cảnh Nhân trừng mắt uy hiếp nhìn Chiến Cảnh Thiên.

"Như vậy đi, buổi tối ta tìm Bất Hối thương lượng, xem nàng có biện pháp nào không." Chiến Cảnh Thiên thật đúng là sợ hã bỏ trốn, mà Bất Hối vì Phượng Thanh cũng nhất định không cho phép Chiến Cảnh Nhân nạp phi.

Có Chiến Cảnh Thiên đảm bảo, Chiến Cảnh Nhân mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến rất nhanh mình liền không cần ngủ một mình, tâm tình đặc biệt tốt.

Buổi tối trở lại Vương Phủ, Bất Hối tự nhiên biết chuyện này, đã bắt đầu nghĩ biện pháp, còn mấy hài tử kia, tự nhiên bị Thái Hoàng Thái Hậu lưu lại cung, đúng là để cho mấy nam nhân này vui vẻ phá hủy.

Ngày hôm sau, Bất Hối đã nghĩ được biện pháp, nàng tính toán cử hành một lần tương thân hội, để cho những đại thần này đem con mình vào cung, sau đó giới thiệu với nhau, như vậy liền không đem ánh mắt đặt ở trên người Chiến Cảnh Nhân.

Kỳ thật những đại thần này cũng đều biết, để nữ nhi mình tiến cung cũng không nhất định sẽ hạnh phúc, mà sau tiền lệ của Chiến Cảnh Thiên, tỷ lệ Chiến Cảnh Nhân nạp phi cũng không lớn, cho nên rất nhanh liền tiếp nhận chuyện tương thân hội.

Ở trong mắt bọn hã, Bất Hối hiện tại tồn tại như là thần thánh, do nàng tự mình tổ chức hoạt động tương thân hội, khẳng định so với bà mối kia đáng tin hơn.

Tương thân hội lần này đúng là đến không ít người, còn có rất nhiều từ ngoại thành chạy tới.

Bất Hối chuẩn bị một chút trò chơi cổ động, để những thiên kim khuê các này cùng các công tử thiếu gia hào hào tiếp xúc, khẳng định sẽ va chạm ra rất nhiều tia lửa.

Ngoài ý muốn nhất là Bất Hối thấy Lý Mộc Dương.

"Mộc Dương!"

Các nàng đúng là lão giao tình, Lý Mộc Dương ở lại trong triều tiếp tục làm quan, cho nên cũng không đến Mai Thành cùng Bất Hối, một năm này Lý Mộc Dương đều ở bên ngoài lòng bất loạn đảng Đế Không Minh lưu lại, cũng vừa mới trở lại Hoàng Thành.

"Bất Hối."

Lý Mộc Dương tự nhiên cũng nhớ Bất Hối, hẳn cũng nghe nói Bất Hối trở lại, cho nên mới tiến cung.

"Lý tướng quân cũng là tới tham gia tương thân hội? Có nhìn trúng tiểu thư nào hay không, Bốn vương làm chủ cho người, yên tâm, chỉ cần người xem trọng, mặc kệ là nhà ai, Bốn vương đều làm chủ cho người." Chiến Cảnh Thiên kéo Bất Hối vào trong lòng mình, phòng bị nhìn Lý Mộc Dương nói.

Sau khi Chiến Cảnh Thiên đăng cơ Bách Lý Hề liền ly khai, hẳn nói muốn ngao du thiên hạ, mà Hiên Viên Thần gần đây bị Chiến Cảnh Nhân ném tới Yến thành, cho nên tình địch còn lại trong Hoàng Thành chỉ người này.

"Mộc Dương đa tạ Chiến Vương, bất quá nam nhi chí ở bốn phương, bây giờ thiên hạ mặc dù bình định, nhưng còn có một chút dư nghiệt thương tổn dân chúng, trước khi quét sạch bọn họ, Mộc Dương sẽ không suy xét đến chuyện nữ nhân." Lý Mộc Dương nhìn Bất Hối liếc mắt một cái, tuy trong lòng đã sớm buông tha nàng, nhưng không có nghĩa là có thể hoàn toàn quên nàng.

Hắn cũng thử thích nữ tử khác, nhưng vừa thấy những nữ tử dáng vẻ kịch cỡm dối trá, trong lòng liền chán ghét, tự nhiên vui không nổi.

"Người dám, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải tìm con dâu cho lão phu, nếu không liền hạ được người ném tới kỹ viện một tháng."

Ngay sau khi Lý Mộc Dương nói xong, phía sau lập tức truyền đến một thanh âm nóng nảy, mà nội dung trong lời nói càng kinh bạo.

Bất Hối xuyên thấu qua Lý Mộc Dương vừa thấy, một đại hán khôi ngô đã đi tới, bên người lại có một nữ tử ôn nhu nhã nhặn lịch sự dựa sát vào nhau. Vừa thấy bọn hắn, Bất Hối lập tức liền đoán được, khẳng định là phụ mẫu Lý Mộc Dương.

Đối với Lý Thành bư hân như thế, Bất Hối thiết tình bi ai cho Lý mạn Mộc Dương, bọn hắn hai cái thật đúng là một điểm tương đồng đều không có, xem ra nho nhã của hắn đều di truyền từ mẫu thân hắn.

"Phụ thân, nương." Lý Mộc Dương đầu đầu kêu một tiếng, trong lòng suy nghĩ kế sách đối phó, bởi vì hắn biết, nếu hắn không nghe theo mà nói, Lý Thành thật sự sẽ ném hắn đến kỹ viện.

Chiến Cảnh Thiên nghe Lý Thành nói cũng thật cao hứng: "Lão tướng quân, người yên tâm, hôm nay nhất định sẽ tìm được mỹ kiều nương cho Mộc Dương huynh."

"Vậy lão phu liền đa tạ Chiến Vương, lão phu cùng phu nhân thật đúng là xem xét một người, chính là thiên kim của Chu Thừa tướng, chúng ta quan sát thời gian rất lâu, bất luận là tư sắc hay là cách ăn nói, giáo dưỡng đều là thượng thừa, nếu làm con dâu chúng ta liền không còn gì tốt hơn."

Lý Thành đã không để ý tới Lý Mộc Dương, giao phu nhân cho Bất Hối, sau đó lôi kéo Chiến Cảnh Thiên hướng một phương hướng khác chỉ qua, hoàn toàn coi như không có Lý Mộc Dương.

Chiến Cảnh Thiên theo phương hướng hắn chỉ nhìn qua, chỉ thấy trong một góc, một vị nữ tử đôi má phỉm hồng, xấu hổ, bộ dạng tuy không phải tuyệt sắc, nhưng bộ dáng tiểu gia bích ngọc này hấp dẫn rất nhiều người, mặc kệ là ai đi qua đều lễ phép gật đầu, trên mặt vẫn treo một bên mỉm cười nhân nhật, thập phần thân thiết.

Không riêng gì những thứ này, thời điểm nàng ăn cái gì cũng rất tao nhã, từ trên xuống dưới đều lộ ra dịu dàng, tự nhiên là con dâu tha thiết ước mơ trong lòng rất nhiều người.

Bất Hối đã từng nghe người ta nói qua về phụ mẫu Lý Mộc Dương, yêu cầu kia kêu một cái cao, nữ nhân bọn hắn nhìn tới cảm thấy chút tò mò, nhưng vừa nhìn qua, khéo miệng giật giật, như thế nào cảm thấy người nữ tử kia rất quen mặt!

Chiến Cảnh Thiên đồng dạng nhíu mày, theo hắn biết, Chu Thừa tướng đúng là chỉ có một vị công tử, lại thập phần bất hảo, khi nào thì có một nữ nhi ôn nhu hiền thực như vậy?

Bất quá mặc kệ như thế nào, có thể để Lý Mộc Dương thành thân là tốt nhất, lập tức mang theo Lý Thành đi qua: "Lão tướng quân, vị này chính là Chu Thừa tướng."

Tả tướng vừa thấy Chiến Cảnh Thiên lập tức vẻ mặt ý cười đi tới, nhìn đến Lý Thành bên cạnh hẳn, tươi cười trên mặt càng sâu, vừa thấy liền biết là nguyên nhân gì, tối hôm nay đúng là rất nhiều người hướng nữ nhi mình cầu thân.

"Cựu thần tham kiến Chiến Vương, Lý tướng quân hạnh ngộ hạnh ngộ." Thái độ Tả tướng thập phần thân thiết, Lý Thành trước đây cũng là chiến tướng nổi danh Phụng quốc, sớm đã nghe thấy, nhất là hẳn có thể có một vị nhi tử ưu tú.

"Chu Thừa tướng, không nói gạt người, lão phu là thay khuyến tử hướng lệnh ái cầu thân, không biết chúng ta có cơ hội trở thành thân gia hay không?" Lý Thành đúng là tính tình ngay thẳng, thời điểm hẳn quan sát đã nhìn thấy rất nhiều người tìm Chu Thừa tướng, cho nên trực tiếp đề xuất mục đích.

Nghe vậy, trong lòng Tả tướng đẹp hơn, nữ nhi làm cho mình đau đầu rất cực có thể gả ra ngoài.

Lúc trước Chu Bình Hiên bị dưỡng thành nam nhi đúng là bất đắc dĩ, hiện tại đến tuổi gả chồng, cũng không thể để cho nàng làm bừa. Lần trước bốc đồng cưới Hạ Lam làm cho hẳn lo lắng để phòng thật lâu, vì đề phòng nàng không có loại tư tưởng này, cho nên quyết định để nàng khôi phục thân phận nữ nhi.

Bất quá khôi phục thân phận nữ nhi cũng không dễ dàng như vậy, sau cùng chỉ có thể nghĩ một biện pháp, nói mình ở bên ngoài còn có một nữ nhi, là muội muội sinh đôi với Chu Bình Hiên, lúc trước bởi vì nguyên nhân nào đó dưỡng ở bên ngoài, hiện tại mới đón về.

Sau đó cho Chu Bình Hiên ăn mặc thành bộ dáng nữ hài tử, cải danh tự thành Chu Hân Di, nhưng Chu Bình Hiên quá mức bất hảo, dẫn đến rất nhiều người đều cho rằng nữ nhi của hẳn cũng sẽ như vậy, vẫn không ai tới cửa cầu thân, lần này tương thân yển đúng là bức nàng thật lâu mới nghe lời như vậy, không nghĩ tới hiệu quả cũng không tệ.

Khi nhìn Lý Thành, còn có Lý Mộc Dương một bên khác, Tả tướng đúng là hết sức hài lòng, lập tức hào sảng cười: "Đã có Chiến Vương đảm bảo, lão phu đương nhiên yên tâm giao tiểu nữ cho Mộc Dương nhà các người."

Cứ như vậy, đương sự còn không biết tình huống, cửa hôn sự này liền quyết định như vậy.

Chương 2: Động phòng hoa chúc khác loại

Đối với cửa hôn sự này, Chiến Cảnh Thiên tự nhiên là cao hứng, không nghĩ tới dễ dàng giải quyết Lý Mộc Dương như vậy.

Chu Bình Hiên nhìn cha mình cười bỉ ổi như thế, trong lòng có dự cảm bất hảo, hôm nay nàng cũng là bị ép buộc bất đắc dĩ, không phải nàng muốn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, mà nữ trang trên người này thật sự mặc không quen, như thế nào đều cảm thấy không được tự nhiên, cho nên mới ngồi bất động như vậy.

Mà người chung quanh rất nhiều, lại vừa uống vào mấy chén, trên mặt mới có thể đỏ bừng, còn cười với những người đó, hô hô, đó là cười nhạo có được không.

Những công tử này trước đây cái nào không bị nàng đánh, khi thấy nàng nam trang, một đám ngoan ngoãn như con, sau lưng còn tìm người tới thu thập mình, nhưng khi mình mặc nữ trang, không những không nhận ra, lại còn chạy tới xum xoe, xem bộ dáng đối trá kia, thật sự là quá buồn cười.

"Chu tiểu thư, ta là Hàn Phi, có thể cùng ta tham gia trò chơi kia sao?" Ngay lúc Chu Bình Hiên đang cười trộm, lại đi tới một công tử nhìn qua hào hoa phong nhã thập phần có phong độ.

Lúc trước, Bất Hối đế Long Phượng Lâu tổ chức một tiểu hình thực nữ(trường dạy tán gái), tuy học phí thu cực kỳ cao, nhưng cực kỳ nóng nảy, mà Hàn Phi chính là học ở nơi này, chiêu thứ nhất, đối đãi nữ sinh phải hết sức có lễ phép.

Chu Bình Hiên sững sờ một phen, đây là người xuất ngày cùng nàng ngoạn chơi, đi dạo kỹ viện, đánh bạc, đánh nhau, đùa giỡn con gái nhà lành, miệng đầy thô tục Hàn Phi sao?

"Chu tiểu thư là sợ ta không phải người tốt sao? Người yên tâm, ta và huynh trưởng ngươi là bạn thân, đương nhiên, nếu người nguyện ý mà nói, hắn sau này sẽ là huynh trưởng ta." Hàn Phi nhìn Chu Bình Hiên trước mắt thập phần thực nữ, trong mắt có một chút sợ hãi, lại có chút kinh hi, thật sự là mê chết người.

Đồng thời, trong lòng hắn lên án Chu Bình Hiên, cư nhiên đem muội muội tang sâu như vậy, bọn hắn đã cùng nhau lớn lên, cho tới bây giờ cũng chưa nghe hắn nói đến.

Chu Bình Hiên rốt cục từ trong chấn kinh phản ứng kịp, hiện tại việc nàng muốn nhất là cho Hàn Phi một quyền, sau đó nói cho hắn chân tướng, nhìn biểu tình hắn như vừa giảm lên phân chó, nhưng một thanh âm khác nói cho nàng, phải nắm chặt cơ hội này, hảo hảo trêu đùa hắn một phen.

"Ca ca cùng ta nói qua, hắn có một người bạn hữu, bất quá ca ca nói, nhất định phải cách hắn xa một chút, tính tình của hắn không tốt, thích bài bạc, thích tìm nữ nhân." Chu Bình Hiên một bên nhỏ giọng nói, một bên mở to hai mắt, đem mỗi một biểu tình của Hàn Phi đều thu ở trong mắt, thật sự là quá sung sướng.

Mồ hôi trên trán Hàn Phi theo thái dương chảy xuống, thật sự là không cẩn thận!

"Cái kia, kỳ thật kia đều là bị ca ca ngươi lừa dối, người cũng nên biết, ca ca ngươi thích đi đánh bạc, lại thích đi loại địa phương đó, đều là hắn bắt ta đi, nếu người nguyện ý cùng ta thành thân, ta đảm bảo về sau tuyệt đối không đi loại địa phương đó."

Không đợi Chu Bình Hiên nói xong, Hàn Phi liền vội vã giải thích, trong lòng đem Chu Bình Hiên mắng to một trận, quá không đáng mặt bằng hữu, như thế nào có thể nói mình như vậy, đem hình tượng mình rất không dễ dàng thành lập lên phá hủy.

Chu Bình Hiên trong lòng nộ khí vẫn không ngừng tỏa ra ngoài, nam nhân chết tiệt, xem ngày mai không cắt ngang chân chó của hắn, về sau đừng nghĩ cầu mình dẫn hắn đi chơi.

"Chu tiểu thư, người nguyện ý sao?"

Nhìn trong mắt Chu Bình Hiên không ngừng hiện lên tức giận, Hàn Phi thay một khuôn mặt tươi cười cẩn thận hỏi.

"Không muốn!"

Không đợi hắn nói xong, đã bị một thanh âm to ngắt lời, tiếp theo liền nhìn thấy Lý Thành cầm lấy Lý Mộc Dương đi tới.

"Đây là con dâu Lý gia chúng ta, sẽ không cùng người khác có bất luận quan hệ gì." Lý Thành hưng hăng trừng mắt Hàn Phi, cũng may có Chiến Vương hỗ trợ, lập tức đem việc hôn sự này định ra, nếu không đã bị người khác nhanh chân đến trước, khi nhìn nhi tử không tốt bên cạnh, tìm vợ còn để phụ thân mình xuất mã.

Nhớ năm đó mình bao nhiêu uy phong, Phượng Thành một cành hoa, nhiều người truy như vậy, sau cùng còn không phải theo mình, nhi tử này như thế nào liền không di truyền ưu điểm của mình?

"Xin chào." Dưới áp bức của phụ thân đại nhân, Lý Mộc Dương bất đắc dĩ tới cùng Chu Bình Hiên nói một câu, sau đó liền đứng ở nơi đó bất động.

Hàn Phi cũng thừa dịp Lý Thành đem ánh mắt đều đặt ở trên người Lý Mộc Dương chạy ra, thật sự là quá dọa người.

Chu Bình Hiên nhìn thoáng qua Lý Mộc Dương, nam nhân này nàng đã từng gặp, thời điểm tấn công Thiên Long quốc, bọn hắn đã từng cùng hợp tác, trong lòng vẫn bội phục hắn, nhưng từ khi đó đã biết trong lòng hắn có người, như thế nào hiện tại lại cùng mình liên quan đến nhau.

Lý Mộc Dương cũng đánh giá Chu Bình Hiên, thập phần đoan trang, xem ra cũng rất có giáo dưỡng, là nữ nhân trong lòng rất nhiều nam nhân muốn, nhưng lại không phải hắn muốn, xem ra một điểm sức sống cũng không có, chau mày, trong lòng phiền chán.

"Y lão phu xem, hai người các người cũng không chán ghét đối phương, cứ như vậy đi, ba ngày sau thành thân."

Lý Thành nhìn con dâu tương lai đúng là càng nhìn càng cao hứng, lại gần càng thêm mãn ý, Lý phu nhân cũng đã đi tới, đối với con dâu này cũng cực kỳ mãn ý, chỉ là không rõ vì cái gì nhi tử nhìn qua không phải cực kỳ nguyện ý.

"Mộc Dương, người không muốn sao?" Tuy nữ tử này nàng xem vừa ý, nhưng suy nghĩ của nhi tử cũng quan trọng.

Nghe vậy, Lý Mộc Dương ngẩng đầu cười nói: "Toàn bộ nghe theo phụ thân cùng mẫu thân an bài." Tuy biết nếu mình không muốn, mẫu thân khẳng định có thể thuyết phục phụ thân thay đổi chủ ý, nhưng nghe Bất Hối vừa rồi ra chủ ý, hắn muốn trước đáp ứng.

Bất Hối nhìn Lý Mộc Dương thỏa hiệp, rúc vào trong lòng Chiến Cảnh Thiên cười kia kêu một cái bỉ ổi.

Nàng đã từng gặp Chu Bình Hiên vài lần, nữ nhân này cũng không giống như hiện tại, tin tưởng cùng Lý Mộc Dương thập phần xứng, cho nên đã nghĩ biện pháp đưa bọn họ cùng một chỗ.

Vừa rồi nàng nói cho Lý Mộc Dương, nếu muốn thoát khỏi trong nhà bức hôn, cũng chỉ có thể tìm một người thành thân, người này phải giống Chu tiểu thư ôn nhu nghe lời, sau khi thành thân có thể cùng nàng ký kết một phần hiệp nghị, chính là giúp đỡ không can thiệp, đến lúc đó người nào tìm được người trong lòng là có thể cùng cách.

Lý Mộc Dương nguyên bản không muốn làm như vậy, nhưng nghĩ một chút, có lẽ thật sự có thể thử một lần, đến lúc đó chỉ cần bồi thường nhiều chút là có thể, còn có thể để đối phương nói cùng cách trước, như thế về sau nàng còn có thể lập gia đình.

Nữ nhân bình thường có lẽ sẽ không đồng ý, nhưng nữ tử ôn nhu như Chu Bình Hiên nhất định sẽ nghe lời.

Tiếp theo Lý Thành đem không gian lưu lại cho Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên phát triển cảm tình, sau đó Lý Mộc Dương sẽ đem cái hiệp ước nói ra trước.

Chu Bình Hiên bắt đầu là giật mình, bất quá lập tức cao hứng trở lại, nàng cũng không muốn thành thân, sau đó lại giúp chồng dạy con sinh hoạt, nếu Lý Mộc Dương có suy nghĩ này, thật sự là quá hợp nàng ý, như vậy sau khi lập gia đình còn có thể sinh hoạt giống hiện tại như vậy, thật tốt quá.

Nàng biết trong lòng Lý Mộc Dương có người khác, cho nên tin tưởng vững chắc hắn sẽ không yêu mình, cứ như vậy, hai người ăn ý với nhau, lại thảo luận nội dung một chút mới hài lòng rời đi.

Lý Mộc Dương tâm tình không tệ, không nghĩ tới đối phương cũng có người trong lòng, như vậy mình

liền không cần áy náy.

Lý Thành cùng Lý phu nhân cũng là mẫn ý, bọn hần rốt cục có thể có cháu ôm, mà Tả tướng lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, còn sợ Lý Mộc Dương phát hiện cái gì, nhưng thấy hai người vẫn đều là khuôn mặt tươi cười, hiển nhiên nói chuyện cực kỳ hợp ý.

Hôn kỳ cứ dựa theo Lý Thành nói, định ba ngày sau, dù sao Bất Hối cùng Chiến Cảnh Thiên hiện tại cũng không có chuyện gì, liền quyết định ở lại Hoàng Thành một đoạn thời gian, nàng đúng là rất tò mò cuộc sống hai người kia hậu hôn.

Còn Chiến Cảnh Thiên cũng thật cao hứng, mấy hài tử kia từ khi đến Hoàng Thành vẫn đều ở trong cung, làm cho hần mỗi tối đều vô cùng tận hứng!

Ngày hôn lễ, Chiến Cảnh Thiên cùng Chiến Cảnh Nhân cũng tham gia, đây là cho Lý gia cùng Chu gia mặt mũi.

Kỳ thật Chiến Cảnh Nhân là hiếu kỳ mà thôi, đồng dạng, Bất Hối cũng rất tò mò, các nàng đều biết diện mạo vốn có của Chu Bình Hiên.

Nhưng ngoài ý muốn là hôn lễ tiến hành cực kỳ thuận lợi, Chu Bình Hiên biểu hiện nho nhã lễ độ, cũng không phát tác, này cũng làm cho các nàng tiếc nuối.

"Nội dung đã viết xong, người xem lại đi, nếu không có vấn đề gì chúng ta liền ký thôi."

Trong động phòng hoa chúc lãng mạn nhất, Chu Bình Hiên từ trong lồng ngực lấy ra hai tấm hiệp nghị đưa tới trước mặt Lý Mộc Dương, chỉ cần ký cái này, nàng có thể coi là tự do.

Lý Mộc Dương lấy tới vừa thấy, trong lòng đối với chữ Chu Bình Hiên khen một chút, không nghĩ tới nàng nhìn nhu nhu nhược nhược, chữ cũng rất cuồng vọng khí phách.

Khi nhìn nội dung phía dưới, cũng không có vấn đề gì, nguyên bản còn sợ Chu Bình Hiên sẽ đổi ý, không nghĩ tới thuận lợi như vậy, sau khi ký đưa cho nàng một phần, chính mình giữ lại một phần, hai người nhìn nhau cười.

"Tối hôm nay người ngủ ở nơi này, ta ra ngoài tìm địa phương ngủ, đợi cha mẹ đi khỏi là được, đến lúc đó người liền tự do, mấy ngày nay vẫn nên giả bộ một chút." Lý Mộc Dương đứng ở trong phòng, chung quanh đều là đỏ thắm sắc, hai người không nói gì, hết sức khó xử, không khí càng ngày càng quỷ dị, cho nên hần nghĩ ra đi đi dạo.

Nghe vậy, lo lắng sau cùng của Chu Bình Hiên cũng tiêu trừ, còn tưởng rằng phải động phòng, hù chết nàng, lập tức gật gật đầu, hơn nữa hảo tâm nhắc nhở: "Đừng đi cửa phòng, Lý tướng quân cùng Lý phu nhân ở bên ngoài." Nàng đã sớm điều tra đường chạy trốn.

Lý Mộc Dương đang đi tới cửa ngưỡng lại, tạm dừng một chút liền theo cửa sổ lộn ra ngoài, qua ước chừng một phút đồng hồ thời gian hậu, cửa sổ lại mở ra: "Huynh đệ, người đã mang đến."

Lúc này Chu Bình Hiên đã đổi về toàn thân nam trang, lưu manh nhìn nam nữ trên giường, đối với người trước mặt mẫn ý gật gật đầu: "Ta thay mặt muội muội cảm ơn người, yên tâm, về sau nhất định thay người ở trước mặt muội muội nói tốt vài câu."

Hàn Phi vừa nghe, trong mắt quang mang càng sáng.

Nguyên bản hần còn đang vì giai nhân giả cho Lý Mộc Dương tình thần chán nản, không nghĩ tới Chu Bình Hiên nói cho hần, muội muội nàng đều là bị trong nhà bức bách, hơn nữa Lý Mộc Dương không được, cho nên thời điểm động phòng cần làm giả, sau đó hần đợi Lý Mộc Dương ly khai liền khiêng hai người tiến vào, hai người kia đều là đã hạ được, nhất định làm cho nhị lão ngoài cửa nghe lén hết sức hài lòng.

"Đi, chúng ta ra ngoài uống một chén đi."

Nhiệm vụ hoàn thành, Hàn Phi cầm lấy Chu Bình Hiên muốn từ cửa sổ nhảy ra lại bị Chu Bình Hiên cản lại: "Hàn huynh, người phải ở đây thay muội muội ta canh chừng, nếu xảy ra chuyện gì, nàng có thể không có biện pháp đối phó, người nhất định không đành lòng nhìn nàng đi lên tuyệt lộ đi?"

Chu Bình Hiên vừa nói xong, trong đầu Hàn Phi đều là khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở động lòng người của Chu Bình Hiên kia, suy nghĩ đến bộ dáng nàng thương tâm, căng thẳng trong lòng: "Người yên tâm đi,

ta thủ tại chỗ này, nhất định sẽ không xuất hiện bất luận vấn đề gì."

Có Hàn Phi bảo chứng, trong mắt Chu Bình Hiên mới lộ ra ý cười, vỗ vỗ hấn bả vai, trực tiếp theo cửa sổ bay ra ngoài, sau khi nàng ly khai không lâu, trong phòng truyền ra thanh âm làm cho người ta mặt hồng tim đập, điều này làm cho Lý Thành chờ ở ngoài hết sức hài lòng, nghe nghe, cũng cảm thấy nóng người, sau đó mang theo kiều thê mình vội vã trở về phòng.

Chu Bình Hiên ngồi ở trong Phượng Hoàng lâu, bên người ngồi hai cô nương trẻ tuổi hầu hạ nàng uống rượu.

Trước kia có Tả tướng xem chừng, buổi tối nàng rất khó trốn ra, không nghĩ tới thành thân về sau dễ dàng bỏ chạy ra như vậy, xem ra lựa chọn này không sai.

"Oa, này không phải Chu huynh sao? Ban ngày như thế nào không thấy được người, lại tính toán cùng người uống mấy chén." Lý Thanh nhìn đến Chu Bình Hiên, lập tức đi tới, bọn hấn ở trên chiến trường đều đã nhận thức, thập phần hữu hảo, mà cũng cực kỳ thích tính cách Chu Bình Hiên, vốn tính toán trong hôn lễ cùng nàng uống vài chén, không nghĩ tới nàng cả hôn lễ chính muội muội mình cũng không tham gia.

Chu Bình Hiên không nghĩ tới khéo như vậy, đụng phải hấn, lập tức cười nói: "Này không phải mới từ bên ngoài gấp trở về sao, không uống được rượu mừng, cho nên tự mình đến chỗ này uống một chén, bất quá hôm nay như thế nào người đều phải mời ta, coi người như Lý gia bồi thường rượu mừng ta."

"Không thành vấn đề, hôm nay chúng ta không say không về, người không biết, lần trước sau khi cùng người tách ra, ta không gặp qua đối thủ." Lý Thanh rót hai ly rượu, đưa tới cho nàng một ly, hai người lập tức tựu giữ.

"Lý Thanh."

Ngay lúc các nàng uống đang vui vẻ, truyền đến thanh âm Lý Mộc Dương.

Hấn tối hôm nay sau khi ra ngoài, trên đường dạo qua một vòng, phát hiện không có nơi nào có thể đi, bằng hữu mình đều biết mình thành thân, nếu đột nhiên xuất hiện, kia cũng không được, cho nên dịch dung, tính toán cùng Lý Thanh uống vài chén, không nghĩ tới thực ở trong này tìm thấy hấn.

Vừa nghe đến thanh âm, trong lòng Chu Bình Hiên cả kinh, có chút khẩn trương, như thế nào ở trong này đụng tới Lý Mộc Dương, nàng vẫn là cố ý tìm nơi Lý Mộc Dương không hay tới.

"Tướng, Khương huynh, người xem ta đụng tới người nào." Lý Thanh vốn muốn gọi tướng quân, khi nhìn thấy Lý Mộc Dương là dịch dung liền chữa lại.

Lý Mộc Dương vừa thấy Chu Bình Hiên cũng là sửng sốt, hấn vẫn cực kỳ thích Lý cái bằng hữu này, nhưng nếu để cho nàng biết đêm động phòng hoa chúc đem muội muội nàng ném ở trong nhà, chính mình lại chạy đến thanh lâu, nhất định sẽ thập phần tức giận, do dự nên ở lại hay là nên ly khai.

"Vị này là?" Nhìn đến biểu tình của Lý Mộc Dương, hiển nhiên là không nhận ra mình, điều này làm cho Chu Bình Hiên yên lòng, tiếp theo lại khôi phục hình tượng lưu manh.

"Ta giới thiệu cho người, vị này chính là Khương huynh, chúng ta là huynh đệ tốt." Lý Thanh lúc này cũng minh bạch, tuyệt đối không thể để Chu Bình Hiên biết thân phận Lý Mộc Dương.

Khóe môi Chu Bình Hiên gợi lên ý cười: "Thì ra là Khương huynh, tới đây uống một chén, đây là rượu mừng muội muội ta." Đang vui vẻ tại rượu hai chữ càng thêm trọng, quả nhiên thấy thần sắc Lý Thanh cùng Lý Mộc Dương thay đổi.

"Vậy Khương mỗ liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Cứ như vậy, hai người vốn nên đang động phòng hoa chúc lại chạy tới Phượng hoàng lâu uống rượu một đêm.

"Chu huynh, cùng người uống rượu thực vui vẻ, chúng ta ngày mai lại tới uống." Trong mắt Lý Mộc Dương nhiễm lên một tia men say, đầu lưỡi đã bắt đầu đánh cuộn, hấn hôm nay tâm tình cũng không tốt, cho nên uống không ít.

Chu Bình Hiên tinh thần vẫn như cũ, nàng được xưng ngàn chén không say, đối với Lý Mộc Dương mời, nàng cười gật gật đầu, mỗi tối đều có người mời cũng không tệ, như vậy còn có thể lừa gạt Lý Mộc Dương ra ngoài, nếu không nàng buổi tối cũng không có biện pháp trốn đi.

"Ta khuyên Khương huynh nên tìm tằm lâu ngủ một lát cho tỉnh rượu, tránh về nhà bị tẩu tử trách phạt." Nàng cũng không thể để Lý Mộc Dương đi về trước.

Lý Mộc Dương vừa nghe, lúc này mới nhớ tới mình hiện tại đã thành thân, không thể trở về như vậy, nếu không Lý Thành nhất định sẽ chém mình, sau khi nói lời từ biệt liền tìm khách điểm tỉnh rượu.

Thời điểm Chu Bình Hiên trở về, hai người trong phòng kia đã cất bước, chỉ còn lại Hàn Phi, sau khi cũng đuổi hẩn đi, rửa sạch gian phòng một phen, sau đó đối y phục nằm nghỉ ngơi.

Thời điểm tỉnh lại liền thấy Lý Mộc Dương toàn thân thanh sáng ngồi bên cửa sổ, trong lòng thầm ngạc nhiên, không biết hẩn dùng biện pháp gì nhanh như vậy liền tỉnh rượu, xem ra buổi tối gặp mặt có thể tìm hiểu một chút.

"Người thức dậy, ta gọi người tiến vào hầu hạ người rời giường." Lý Mộc Dương vẫn như cũ một bộ thân hòa, sau đó cho người mang nước tiến vào, khi Chu Bình Hiên đứng dậy, lặng lẽ đi đến bên giường, ở trên khăn gấm bạch sắc nhỏ một giọt máu, hôm nay có thể lấy cái này đối phó cha mẹ.

Chu Bình Hiên làm bộ không được, rửa mặt cong liền theo hẩn ra ngoài.

Vợ chồng Lý Thành ý cười đầy mặt nhìn nhi tử con dâu đi ra, tin tưởng một đoạn thời gian nữa là có thể âm tôn tử.

Lý Mộc Dương nhìn cha mẹ có chút nghi hoặc, nguyên bản chuẩn bị rất nhiều lí do thoái thác, không nghĩ tới dễ giải quyết như vậy, trong lòng cũng thật cao hứng, xem ra rất nhanh bọn hẩn sẽ hồi Phượng Thành, như vậy mình liền tự do.

Nhưng không như mong muốn, qua hai tháng vợ chồng Lý Thành một điểm ý tứ ly khai đều không có, mỗi ngày cho Chu Bình Hiên các loại thuốc bổ: "Hàn Di, Mộc Dương từ nhỏ lớn lên trên chiến trường, cho nên hẩn không biết yêu thương nữ hài tử, người đừng để ý, tới, đem bát thuốc bổ này ăn."

Lý phu nhân thần tình hiền lành nhìn Chu Bình Hiên, trong lòng tính toán ngày tháng, đã hai tháng, mỗi tối đều kịch liệt như thế, nên có động tĩnh.

Chu Bình Hiên ở bên ngoài tuy đang cười, nhưng trong lòng đều muốn khóc, thật sự không chịu nổi, nếu đã ký hiệp ước thì phải tiếp tục giả vờ, vô lực cầm bát, đem gì đó bên trong uống vào: "Mẫu thân, đầu ta choáng quá, đi vào trước nghỉ ngơi." Dứt lời, lập tức liền tránh về phòng.

Nhưng Lý phu đang lo không có lý do gì để lang trung tới thăm khám, cho nên Chu Bình Hiên mới vừa nằm xuống, Lý phu nhân liền mang theo lang trung đi đến: "Nương tử lang trung tới xem cho người, cũng không thể bị bệnh, nếu không ông thông gia sẽ nói chúng ta không đối tốt với người."

Nghe xong Lý phu nhân nói, Chu Bình Hiên thật đau đầu, nằm ở nơi đó chờ lang trung xem xét.

Lang trung bắt mạch xong, đối với Lý phu nhân vẻ mặt chờ mong lắc lắc đầu, tiếp theo hai người đồng khởi ly khai.

"A, còn tiếp tục như vậy sẽ điên mất, nhất định phải muốn biện pháp." Chu Bình Hiên nằm ở trên giường giận dữ nói.

Hai tháng này, mỗi tối đều phải ra ngoài cùng Lý Mộc Dương uống rượu, ban ngày trở về vừa phải đối mặt với công công bà bà trong nhà, một ngày cũng không có mấy thời giờ để ngủ, thật không biết Lý Mộc Dương vì cái gì tinh thần như thế.

Lý Mộc Dương trong lòng cũng thực phiền, cha mẹ ở đây rất tốt, lại không thể đuổi đi, chỉ có thể mỗi ngày buổi tối ra ngoài uống rượu, nhưng này cũng không phải biện pháp, cho nên hôm nay đến Chiến Vương Phủ, muốn để Bất Hối ngấm lại biện pháp cho hẩn.

Bất Hối hai tháng này quá thắm nhuần, nhưng cực kỳ nhàm chán, hai tháng bên kia còn không có một điểm động tĩnh, xem ra nàng phải thêm chút lửa.

"Vương Phi, Lý tướng quân cầu kiến." Bất Hối đang nghĩ ngợi cần tới tướng quân phủ, không nghĩ tới Lý Mộc Dương lại đến: "Khẩn trương mang tới đây, không, mang tới tiền thỉnh đi."

Nếu mang tới hậu viện, Chiến Cảnh Thiên sẽ lại ghen tị, mà nàng vẫn còn phải chuẩn bị chút đồ, sau khi hạ nhân rời đi nàng liền đi tìm Hoa Thiên Thần.

"Mộc Dương." Nhìn đến Lý Mộc Dương vẻ mặt u sầu, Bất Hối cười chào hỏi, đồng thời liếc Phượng

Yêu một cái.

Nguyên bản nàng không tính toán trực tiếp hạ được, nhưng hiện tại xem ra, hẳn thật đúng là cần.

"Bất Hối." Lý Mộc Dương nghĩ tới mục đích hôm nay tới, cảm thấy có phần xấu hổ, những người hẳn quen biết đều là người thô kệch, cũng không có chủ ý gì, chỉ có thể thỉnh giáo Bất Hối.

Nhìn đến hẳn như vậy, Bất Hối cố ý trêu chọc nói: "Như thế nào, cuộc sống hậu hôn còn vui vẻ?"

Nghe vậy, Lý Mộc Dương thở dài một hơi: "Người có biết chúng ta là phu thê hữu danh vô thực." Hẳn thật hâm mộ Chiến Cảnh Thiên, có thể có một vị thê tử đáng yêu như vậy, đừng nói Chiến Cảnh Thiên, hẳn ngay cả Vô Ảnh cũng không bằng.

"Như thế nào sắc mặt kém như vậy, không phải nói sinh hoạt cùng người rất tốt sao?" Bất Hối dẫn lại tính tình từ từ dẫn đường.

"Không phải nguyên nhân của nàng, nàng rất tốt, là cha mẹ ta, người có biết." Tiếp theo, liền đem khó xử nói một lần, sau đó vẻ mặt chờ mong nhìn Bất Hối.

Bất Hối đương nhiên biết là nguyên nhân gì, lão nhân đối với hài tử chờ mong đúng là lớn hơn toàn bộ, cho nên nàng tin tưởng, trước khi Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên sinh hài tử, Lý Thành sẽ không ly khai.

"Ta thấy Chu Hân Di cũng không tệ, người không bằng trực tiếp cùng nàng sinh đứa bé hảo."

Nghe Bất Hối nói xong, Lý Mộc Dương đã nghĩ đến Chu Bình Hiên, nương tử này quả thật rất tốt, biểu hiện trước mặt phụ mẫu cũng rất tốt, nhưng chính là vui không nổi.

Bất đắc dĩ thở dài, mình vẫn nên trở về nghĩ biện pháp đi, tiếp theo lại cùng Bất Hối hàn huyên một hồi, ăn chút điểm tâm mới trở về.

Thời điểm buổi tối Lý Thành có phần mất hứng, lôi kéo hẳn uống rượu cả đêm.

Chu Bình Hiên mỗi tối đều là đợi sau khi Lý Mộc Dương rời khỏi mới trốn đi, nàng cũng không muốn lộ dấu vết trước mặt Lý Mộc Dương, nhưng buổi tối hôm nay ngồi chờ lại không đợi được Lý Mộc Dương ra ngoài, trong lòng phiền táo cực kỳ, tối hôm nay vốn cùng Hàn Phi ước hảo đi sông bạc, nghe nói Phong Thập Tam đêm nay sẽ xuất hiện, kia mới là người trong lòng nàng.

"Người, người còn chưa ngủ?" Ngay lúc nàng lo lắng, Lý Mộc Dương lung lay thân mình từ ngoài cửa đi vào, mồm miệng không nói rõ.

Nhìn thấy bộ dáng hẳn say khướt, Chu Bình Hiên nhú mày, nhìn dáng vẻ của hẳn tối nay là ra không được, lát nữa phải điểm huyết đạo hẳn mới được.

"Tướng công, ta đỡ người nghỉ ngơi." Trong lòng có chủ ý, mỉm cười hướng Lý Mộc Dương đi qua.

Trên thân thể nàng mang theo hương thơm hoa cỏ mới vừa tắm rửa xong, Lý Mộc Dương không chán ghét, nhưng không có nghĩa là hẳn thích, trên người hẳn càng ngày càng nóng, người cũng càng ngày càng phiền táo, nhìn nàng đi tới vốn định tránh sang một bên, nhưng vô tâm đụng chạm, làm cho thân thể không nóng của hẳn lập tức mát mẻ, nhịn không được muốn ôm nàng ở trong ngực.

Chương 3: Trò hay vừa mới bắt đầu

Chu Bình Hiên trước kia là giả dạng nam tử, cũng là cùng nam tử lớn lên, ngày thường đều là bạn hữu, kẻ vai sát cánh thập phần bình thường, cho nên tới đỡ Lý Mộc Dương nghỉ ngơi cũng không cảm thấy có gì không ổn, các nàng hai cái tại Phượng Hoàng lâu uống rượu cũng thường xuyên va chạm vào đây đó.

Nhưng không biết vì sao, mới vừa đụng tới Lý Mộc Dương đã bị nhiệt độ trên người hấn dọa trở lại. Lý Mộc Dương rất không dễ dàng tìm được cảm giác lạnh lẽo, như thế nào có thể để chạy, nhất bả tay nàng lại, quả nhiên, tay nàng giống như có ma lực, làm cho nhiệt độ của hấn thấp chút.

"Uh`m, thật thoải mái."

Nhìn đến hấn như vậy, Chu Bình Hiên nhú mày, thời điểm các nàng cùng nhau uống rượu cũng uống rất nhiều, vì sao hôm nay cảm thấy hấn bất đồng? Tay mình còn bị hấn nắm trong lòng bàn tay, dùng khí lực muốn tránh thoát.

Nhưng Lý Mộc Dương như thế nào có thể cho nàng cơ hội này, nàng càng muốn tránh, hấn nắm lại càng khẩn căng, nhất là nhiệt độ trên người nàng lại càng làm cho hấn thích.

Chu Bình Hiên tuy cũng có công phu, nhưng đâu cao bằng Lý Mộc Dương, hiện tại liền biến thành cừ non mặc cho người xâu xé.

"Lý Mộc Dương, hôm nay nếu người là dám đụng vào lão nương, lão nương nhất định thiến người."

"Người đừng tới đây, cắt cho ta."

"Tựa vào, cách Lão Tử xa một chút."

"Ừm.!"

Gần sát trên thân thể nàng cảm giác được mát rượi, Lý Mộc Dương vẫn còn chưa thỏa mãn, hấn muốn càng thêm, nhìn đôi môi trước mắt khi đóng khi mở mê người, hấn cũng nhìn không được, há mồm hôn lên.

Cảm giác lành lạnh làm cho hấn hết sức thoải mái, mà còn cực kỳ ngọt, để cho hấn lập tức nghiện, quên mục đích trước mắt, không ngừng gặm cắn.

Tâm Chu Bình Hiên thùng thùng nhảy dựng, tuy nàng bình thường tiếp xúc rất nhiều nam nhân, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng bị người ôm qua, càng đừng nói hôn môi, mà đối với hương vị trên người hấn, còn có đụng chạm của hấn không hề chán ghét.

"Chẳng lẽ đây là cảm giác hôn môi trong truyền thuyết sao?"

Nàng thường xuyên đi dạo kỹ viện, tuy mình không tìm, nhưng bằng hữu đi cùng nàng đều tìm nữ nhân, nàng xem được người khác hôn môi, cho dù là chuyện tiếp theo đều đã nhìn qua, vẫn đều rất tò mò là cảm giác gì.

Hiện tại đến trên thân mình, tuy tim đập không bình thường, nhưng tổng thể cảm giác không tệ, cho nên cũng học bình thường nhìn đến những cái này, từ từ hôn trả.

Đối với Chu Bình Hiên chủ động, Lý Mộc Dương càng thêm hưng phấn, y phục trên người cũng dần dần rút đi, tiếp theo y phục Chu Bình Hiên trên người cũng cởi đi, quả nhiên ôm như vậy càng thêm mát mẻ.

Chu Bình Hiên lúc này mới phản ứng kịp, quần áo của nàng tại sao lại bị cởi, ngay lúc nàng vừa muốn phản kháng, ôm ấp nóng bỏng đột nhiên không có, nhưng ngay lúc muốn buông lỏng một hơi, người đã bị ném lên giường, tiếp theo một thân hình hùng hùng đề ép lên.

"Lý Mộc Dương, người, a.!"

Theo một tiếng thét chói tai, không khí trong phòng càng thêm nóng.

*

Sáng ngày thứ hai Lý Mộc Dương tỉnh lại cảm thấy đầu đặc biệt đau, trước kia cũng uống rất nhiều, nhưng cũng không có cảm giác gì, không biết vì cái gì lần này lại khó chịu như vậy.

Nhưng này cũng chưa tính là gì, kế tiếp nhìn đến càng thêm rung động, chính mình cư nhiên bị cột trên giường, hơn nữa trên người còn không mặc y phục.

Này ——

Ngay lúc hần liêu mạng nghĩ lại phát sinh sự tình gì, Chu Bình Hiên từ phía sau bình phong đi tới, nàng vừa mới tắm qua, tóc vẫn nhỏ nước xuống phía dưới, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhuộm thành màu hồng, nói không nên lời mê người.

"Người ——"

Lý Mộc Dương nhìn đến đây, còn có tràng diện nhiệt tình trong đầu làm cho hần ý thức được một chuyện thực, mình đêm qua cùng nương mình tử viên phòng!

"Người cái rắm người, Lý Mộc Dương, người tên hỗn đản, lão nương vẫn cho là người là quân tử, không nghĩ tới cư nhiên chiếm tiện nghi ta." Chu Bình Hiên biểu tình có chút thống khổ đến bên giường ngồi xuống, phía dưới rất đau, không nghĩ tới nam nhân này nhìn qua nhã nhặn, thời điểm làm cái loại chuyện này lại là cầm thú.

Nghe được Chu Bình Hiên nói, Lý Mộc Dương ngây ngẩn cả người, nữ nhân thô tục lưu manh vô lại này là kiều thê ôn nhu hiền lương kia của hần sao?

"Người là?"

Trong đầu nghi hoặc, cho nên ngoài miệng liền hỏi ra.

Chu Bình Hiên vừa nghe càng thêm tức giận, cư nhiên còn dám cùng nàng thà chết không nhận.

"Lão nương là ai không sao cả, bất quá có cái sổ sách chúng ta nên hảo hảo tính thôi, đêm qua ta đã cảnh cáo người, nếu người dám làm lão nương, ta liền thiến người, xem chúng ta là phu thê, cho nên ta cố ý đợi người tỉnh lại cùng người nói một tiếng rồi mới động thủ." Dứt lời, từ dưới gối rút ra một thanh chủy thủ, đây chính là ngày nàng động phòng đã chuẩn bị tốt.

Thời điểm đêm qua vốn muốn dùng, nhưng không biết vì sao về sau liền quên.

Nhìn đến Chu Bình Hiên cười thập phần âm trầm, trong đầu Lý Mộc Dương trở nên rõ ràng, nhất định là phụ thân mình đã biết lâu như vậy cũng chưa đồng phòng, cho nên hạ được trong rượu, sau đó.

"Đêm qua là ta uống hơn, người yên tâm, ta sẽ phụ trách với người, nếu chúng ta đã viên phòng, về sau người chính là nương tử Lý Mộc Dương ta." Hần không phải sợ Chu Bình Hiên, mà cảm thấy đây là trách nhiệm một người nam nhân nên nhận.

Nhưng Chu Bình Hiên cũng mặc kệ những thứ này, nàng sở dĩ đáp ứng việc hôn sự này hoàn toàn là vì cái hiệp nghị kia, không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, chính mình lại là bị cưỡng, càng làm cho nàng bất bình.

"Hiện tại ta liền giúp người trừ đi mầm tai họa này, yên tâm, cho dù người biến thành thái giám ta cũng sẽ không bỏ người, như thế nào, có thực cảm tạ ta hay không." Chu Bình Hiên hoàn toàn coi như không nghe thấy hần nói, cầm chủy thủ dùng đầu lưỡi liếm một cái, thập phần gợi cảm, Lý Mộc Dương lại có phản ứng.

Nhưng xấu hổ nhất không phải cái này, mà là Chu Bình Hiên xốc chăn lên, tiếp theo hần liền hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Nhìn nơi nào đó không ngừng biến hóa, Chu Bình Hiên cũng trợn to hai mắt tò mò nhìn, cái này, thật thần kỳ.

"Người, người như thế nào không biết xấu hổ." Lý Mộc Dương quấy người một cái, muốn đem thân thể giấu đi nhưng tay chân đều đã trói lại, như thế nào đều tránh không thoát, khi nhìn đến tiểu nữ nhân ngồi ở bên người tò mò quan sát, mặt hần đều đã hồng dâng lên, thân thể đều đã đỏ.

Nghe được Lý Mộc Dương nói, Chu Bình Hiên mới phản ứng kịp, bất quá một chút cảm thấy thẹn cũng không có, cũng không phải lần đầu tiên xem, chẳng qua nhìn đến hần đang biến hóa mới kỳ quái.

"Đừng tránh, lão nương nói chuyện chưa từng có không tính toán gì hết, cho nên —— ha ha!"

Chu Bình Hiên tà ác cười, đao trong tay xẹt xuống phía dưới.

"Cốc cốc! Tướng quân, phu nhân mời các người qua ăn cơm."

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, cắt ngang kế hoạch của Chu Bình Hiên, cau mày tính toán, nếu hiện tại thiến Lý Mộc Dương cơ hội chạy trốn có bao lớn.

"Tướng quân!"

Nhà hoàn ngoài cửa lại gọi một tiếng làm Chu Bình Hiên càng phiền: "Người nói cho mẫu thân biết, buổi sáng hôm nay chúng ta không ăn cơm."

Sau khi nàng nói xong, rốt cục yên tĩnh trở lại, sau đó cầm đao lại chuyển đổi sang, đang do dự muốn tiếp tục hay không, đột nhiên Lý Mộc Dương nằm ở trên giường xoay người ngồi dậy, sau đó đem chủy thủ trong tay nàng đánh rớt, ấn nàng đến trên giường.

"Nói, người tới cùng là ai?" Lý Mộc Dương vừa hỏi vừa ở trên mặt nàng xoa xoa, nhưng cũng không phát hiện mặt nạ da người hoặc là dịch dung, mày nhíu lại càng chặt.

"Lý Mộc Dương, người cút xuống cho lão nương."

Nàng vừa kêu hô như vậy, Lý Mộc Dương mới phát hiện hai người hiện tại có bao nhiêu ái muội, Chu Bình Hiên đang bị hắt đặt ở dưới thân, mà trên người hắt hiện tại không một mảnh vải, càng thêm khác thường là hắt cảm thấy dè nàng rất thoải mái, nhìn qua không có bao nhiêu thịt, ôm lấy lại thực mềm mại.

"Lý Mộc Dương, không nghe được lời mẹ người sao?" Chu Bình Hiên thật là bị buộc nóng nảy, chờ nàng dậy được nhất định không nương tay cắt hắt.

"Người là, Chu Bình Hiên?" Nghe khẩu khí nàng nói chuyện, còn có khi tức giận nhếch mày lên, cùng Chu Bình Hiên hoàn toàn một dạng.

Nhưng Chu Bình Hiên là nam nhân, mỗi ngày lại cùng mình uống rượu, người dưới thân hắt không là nam nhân đi?

Nghĩ tới đây, Lý Mộc Dương vừa cẩn thận xem xét người dưới thân, cũng không có hầu kết, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, cùng nam nhân một điểm cũng không liên hệ, nhưng này cũng không đại biểu nàng là nữ nhân, trừ phi ——

"Lý Mộc Dương, người muốn làm gì?" Nhìn ánh mắt hắt trên dưới đánh giá, trong lòng đột nhiên có chút sợ, hắt không là ở muốn làm chuyện đêm qua đi?

Lý Mộc Dương không để ý nàng, trong lòng suy nghĩ, nếu hai người hiện tại đã chân chính là phu thê, cho dù là mình làm như vậy cũng không có gì, nếu không biết rõ ràng, hắt sẽ điên mất, cho nên đưa tay tìm được trên y phục nàng.

Nàng buổi sáng thức dậy đúng là đã tắm một trận, cho nên mặc trên người cũng không nhiều, thậm chí bên trong cũng chưa mặc y phục gì, bởi vì tưvs giận da thịt phiem hồng, bộ ngực sữa lên xuống trên dưới, sau đó còn có.

Sau khi Lý Mộc Dương cởi y phục nàng, nhìn đến liền là một mỹ cảnh như vậy, nhân tình trợn trắng, tuy hắt không gần nữ sắc nhưng vẫn bị hấp dẫn .

"Người ——"

Lần này đổi thành Chu Bình Hiên chán nản, nam nhân này như thế nào vô sỉ như vậy!

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận đến đỏ lên, Lý Mộc Dương đột nhiên cảm thấy nàng như vậy thật đáng yêu, đây là nữ nhân đầu tiên trừ Bất Hối ra hắt muốn thân cận.

Nhẹ nhàng mặc lại y phục cho nàng, không thể tiếp tục bại lộ như vậy, nếu không một hồi nhất định sẽ hóa thành sắc lang.

"Về sau ta sẽ đối tốt với người." Dứt lời, điểm huyết đạo nàng, sau đó đặt ở trên giường, hắt cũng biết, trước mắt này cũng không phải là con cừu nhỏ, đây chân chính là cạp mẹ.

Nghĩ tới đây, tâm tình càng thấy vui vẻ, xoay người đi đến phía sau bình phong, nhìn đến nước nàng đã tắm qua, cũng không ghét bỏ, liền dùng nước kia rửa sạch chính mình, tâm tình thư sướng mặc y phục ra ngoài, hôm nay quân doanh còn có chuyện, không thể trì hoãn.

Mãi đến buổi chiều, huyết đạo trên người Chu Bình Hiên mới giải khai, phần hận ra ngoài dạo một vòng, muốn tìm Lý Mộc Dương liêu mạng, Nhưng bóng người cũng chưa nhìn đến, chẳng những hắt, ngay cả vợ chồng Lý Thành cũng không ở đây, thất bại trở lại phòng, suy nghĩ về sau nên làm gì bây giờ.

Thời điểm buổi sáng Lý Mộc Dương nói muốn đổi mình phụ trách, nhưng nàng căn bản là không muốn hắt phụ trách, không được, nàng cũng không thể bị trói trong nhà làm một nữ nhân ngồi nhà kim khâu hoa.

Nghĩ tới đây, thu thập vài thứ, sau đó thay đổi nam trang theo mái tường chạy ra ngoài.

Sau khi ra ngoài nàng cũng không dám về nhà, mà đến sông bạc Long Phượng, đêm qua đúng là ngày Phong Thập Tam tới, tới thử thời vận, nhìn xem có thể nhìn thấy hắc hay không.

"Chu công tử, người đã tới chậm, đêm qua Thập Tam gia đúng là đến đây, lại tự mình đổ vài cái, lúc đi lại để lại cách chơi mới, người có muốn thử một chút hay không?"

Chu Bình Hiên thường xuyên đến sông bạc, xuất thủ lại hào phóng, cùng người nơi này rất quen thuộc.

Vừa nghe đến có cách chơi mới, nàng lập tức đem chuyện Lý Mộc Dương ném ra sau đầu, hưng phấn đi qua ngồi, sau đó chơi tiếp, này một ngoạn chơi liền thoáng cái buổi trưa, đợi nàng chơi chán đứng dậy mới phát hiện bên ngoài đã đen, ra khỏi thành là không có khả năng, suy tư buổi tối nên đến đâu ở một đêm.

"Thập Tam gia đến đây, mau nhìn, Thập Tam gia lại tới nữa!"

Ngay thời điểm nàng xoắn xuýt, mọi người bên cạnh sôi trào hừng hực, nhìn ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Bất Hối đi đến, toàn thân hắc sắc cấm bào, chân giẫm lên giày bó màu đen, tóc cao cao buộc lên, tay cầm chiết phiến, thập phần anh tuấn tiêu sái.

Tựa vào!

Trong lòng Chu Bình Hiên mắng một tiếng, đã biết vận khí cũng quá tốt.

"Thập Tam gia!" Đẩy đám người ra, lách đến trước người Bất Hối, người chung quanh cũng không ngăn cản, người nào cũng biết, Hoàng Thành này sùng bái nhất chính là Phong Thập Tam.

Bất Hối nhìn nàng một cái, nàng đúng là nhận tin tức được nàng ở trong này nên mới tới, đêm qua nàng không tới, chắc là bị Lý Mộc Dương đắc thủ, cho nên hôm nay cố ý tới nhiều chuyện.

"Vị này là Chu công tử đi, nghe danh đã lâu, nghe bọn hắc nói người đồ kỹ rất tốt, không bằng chúng ta đi vào làm một ván?"

Vừa nghe Bất Hối kêu tên của nàng, Chu Bình Hiên càng hưng phấn, nghe đến về sau, trực tiếp ôm bả vai Bất Hối liền hướng một gian nhà đi đến, Chiến Cảnh Thiên dịch dung đi theo phía sau, sắc mặt đúng là hắc tới cùng, nếu không phải biết trước nàng là nữ nhân, lại là nữ nhân Bất Hối cảm thấy hứng thú, nhất định sẽ chặt đứt tay nàng.

Đến mật thất, Bất Hối cũng không lập tức cùng nàng bài bạc, mà đánh giá từ đầu đến chân một phen, nam trang cùng nữ trang sai biệt đúng là quá lớn.

Nhìn ánh mắt trần trụi của Bất Hối, Chu Bình Hiên nắm thật chặt y phục, như thế nào cảm thấy nàng hiện tại như là đã cởi hết đứng ở trước mặt nàng, đều nói nàng lưu manh, vị trước mắt này càng lưu manh đi.

"Thập Tam gia muốn cùng ta cá là cái gì?"

Nàng rốt cục chịu không nổi ánh mắt Bất Hối, dẫn đầu mở miệng nói.

"Chu công tử muốn ngoạn chơi cái gì liền ngoạn chơi cái đó, Phong mỗ tự nhiên phụng bồi tới cùng." Bất Hối lông mày nhíu lại, nữ nhân này nàng thích.

Kế tiếp hai người đồ mấy thứ, bất quá mỗi lần đều là Bất Hối thắng, nàng không những không buồn bực, đối Bất Hối càng thêm sùng bái.

"Thập Tam gia có hứng thú đi uống một chén hay không." Chu Bình Hiên hiện tại đúng là thập phần hưng phấn, nếu có thể uống rượu một lần, liền thật tốt quá.

Bất Hối nghĩ một chút, hiện tại bên ngoài tối rồi, nếu đoán không sai, Lý Mộc Dương khẳng định sẽ tìm tới, nàng cũng không muốn để hắc biết mình tham dự trong việc này, vậy chơi không vui.

"Hà tất phải ra ngoài, ta cho người chuẩn bị, chúng ta ngay tại nơi này uống." Bất Hối cũng cảm thấy thích thú, nàng đúng là thật lâu không uống, mỗi lần đều bị Chiến Cảnh Thiên trông chừng gắt gao, hiện tại có cơ hội như thế nào có thể bỏ qua.

Rượu và thức ăn rất nhanh liền lên đây, hai người an vị ở trong này uống rượu, tửu lượng Bất Hối cũng không tốt như vậy, tửu lượng Chu Bình Hiên cũng không phải người nào cũng có thể so với , nhưng hôm nay hưng trí, cũng thoáng có men say.

"Phong Thập Tam, người là người ta từ nhỏ đến lớn bội phục nhất, từ ngày nhìn thấy người, ta liền thích người." Chu Bình Hiên bất tri bất giác chạy tới bên người Bất Hối, sau đó ôm nàng nói.

Nghe vậy, Bất Hối sửng sốt một phen, đây là tình huống gì?

"Hô hô, Chu huynh nói đùa đi, chúng ta đều là nam nhân." Nàng kiên quyết không thể cướp đoạt nữ nhân cùng Lý Mộc Dương, rất xin lỗi bằng hữu.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên cũng cười: "Người đừng giả vờ, ta biết người là nữ nhân."

Nàng tại lần đầu tiên nhìn thấy Bất Hối liền bắt đầu quan sát.

Nghe được nàng lời này, Bất Hối thanh tỉnh vài phần, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng: "Ta biết người cũng là nữ nhân."

"Vậy thì như thế nào, vẫn không thể ngăn cản ta thích người." Chu Bình Hiên nói xong, còn ở trên mặt Bất Hối hôn một cái.

Đối với động tác này của nàng dọa hòng Bất Hối, xem xét mọi nơi, cũng may Chiến Cảnh Thiên không theo vào, nếu không sau này mình đừng nghĩ ra ngoài chơi.

"Ta đã lập gia đình." Bất Hối hướng bên cạnh ngồi, cách xa nàng một chút.

Nghe Bất Hối nói xong, Chu Bình Hiên lại uống vào một ly rượu, sau đó nói: "Lập gia đình tính cái gì, lão nương cũng lập gia đình."

"A...? Người cũng lập gia đình?" Bất Hối nhìn thấy nàng rốt cục hơi say, bắt đầu lời nói khách sáo hành động.

"Đừng nói đến chuyện kia nữa, tối hôm nay chúng ta liền uống rượu." Nghĩ đến Lý Mộc Dương, Chu Bình Hiên liền cảm thấy đau đầu, không biết nên như thế nào đối mặt, loại thời điểm này, không nghĩ nữa là tốt nhất.

Bất Hối cũng không bức nàng, hai người lại hàn huyên cái khác, nàng thế mới biết, thì ra Chu Bình Hiên lần đầu tiên nhìn thấy mình là ở kỹ viện, lần nàng cùng Sở Mạc tranh đoạt Phượng Thanh, chính mình xướng một bài hát, làm cho Chu Bình Hiên cảm thấy hứng thú, bởi vì chính nàng ta cũng là nữ giả nam trang, cho nên rất dễ nhận ra Bất Hối cũng là nữ nhân.

Từ đó về sau, nàng nhiều mặt hỏi thăm, rốt cuộc biết Bất Hối là Phong Thập Tam, nghe được những cổ sự của nàng, liền đối nàng càng thêm có hứng thú.

Chu Bình Hiên từ nhỏ dường như nam nhân, vẫn cảm thấy mình cực kỳ cố chấp, nhưng gặp được Bất Hối nữ phần nam trang, mới phát hiện có người so với nàng càng cố chấp hơn, từ đó về sau Bất Hối liền thành người nàng sùng bái nhất.

"Người này bằng hữu không sai, ta thích, từ nay về sau, người liền là bằng hữu của Phong Thập Tam ta."

"Phong Thập Tam người cũng là bằng hữu tốt nhất của Chu Bình Hiên ta, tới, uống một chén." Nàng hôm nay bởi vì chuyện Lý Mộc Dương phiền lòng, lại bởi vì có được Bất Hối bằng hữu nên cao hứng, cho nên phá lệ uống rượu.

Bất Hối vì chính sự, về sau đúng là không uống, nhìn đến hiện tại Chu Bình Hiên, thời cơ vừa lúc, nói tiếp: "Vừa rồi muội muội nói đến người thành thân có chút mất hứng, có phải nam nhân người đối với người bất hảo hay không, người cùng tỷ tỷ nói một chút, tỷ làm chủ cho người."

Nghe vậy, Chu Bình Hiên lại xoắn xuýt, nàng cũng không biết Lý Mộc Dương đối nàng là tốt hay là xấu, suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ thông, sau cùng rõ ràng đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho Bất Hối một lần.

Bất Hối nghe xong kinh ngạc không ngậm được miệng, không nghĩ tới Lý Mộc Dương ngày thường tao nhã như thế, cư nhiên còn có một mặt khác, quả nhiên nam nhân khi ở trên giường đều là cầm thú.

"Thực không tưởng tượng nổi, cư nhiên dám khi dễ muội muội, chẳng lẽ Chu muội muội liền tính toán bỏ đi như vậy, buông tha nam nhân kia?" Bất Hối dụ đi một chút, thu hồi kinh ngạc trong lòng, lòng đầy cảm phần nói.

Nghe Bất Hối nói, Chu Bình Hiên tựa đầu thấp xuống, giận dữ nói: "Ta nguyên bản muốn thiến hẳn,

nhưng không có cơ hội, hiện tại ta lại đánh không lại hãn, còn có thể làm sao bây giờ."

Tựa vào!

Bất Hối trong lòng chửi má nó, vị này mới đúng là nóng nảy, cư nhiên muốn thiến Lý Mộc Dương.

"Kỳ thật, muốn báo thù cũng không nhất định phải thiến hãn, còn có biện pháp khác." Bất Hối lông mày nhíu lại, một mưu kế hình thành trong đầu, nhìn Chu Bình Hiên say dụ dỗ nói.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên lập tức thấy hưng trí, vội vàng hỏi: "Còn có biện pháp gì?"

Bất Hối trong lòng muốn vui vẻ lật chuyển, con cá rốt cục mắc câu.

"Ta muốn nói, người hãy cưỡng hãn, nhưng không thể một lần, muốn hai lần ba lần thậm chí càng thêm, như vậy mới có thể giải hận trong lòng!"

Nghe Bất Hối nói, Chu Bình Hiên chớp chớp nhãn tình, vì sao nàng có chút không rõ.

Giống như thấy được nghi hoặc trong lòng nàng, Bất Hối tiếp tục giải thích nói: "Người nghĩ xem, nam nhân đều là lòng tự trọng rất cao, từ xưa đều là bọn hãn đùa bỡn nữ nhân, cưỡng bạo nữ nhân, nào có bị nữ nhân cưỡng, cho nên nếu người cưỡng hãn, nhất định làm cho thể diện hãn mất sạch, đối với người cúi đầu, trên tinh thần đả bại hãn, này so với hành hạ càng tốt hơn."

Nghe đến đó, Chu Bình Hiên suy tư một phen, sau đó gật gật đầu, nàng cảm thấy Bất Hối nói có lý, càng nghĩ càng cảm thấy sự tình khả thi, nghĩ đến hãn giống nữ nhân nằm ở dưới thân mình, sau đó sáng ngày thứ hai tỉnh lại khóc thét cũng rất sáng khoái, hận không thể lập tức trở lại cưỡng hãn.

"Biện pháp này không tệ, liền làm như vậy, đêm nay ta trở về liền cưỡng hãn, tỷ tỷ chờ tin tức tốt." Chu Bình Hiên đã quên chuyện phải rời khỏi, hiện tại trong lòng nghĩ đến đều là trở về cưỡng Lý Mộc Dương.

Nghe được lời của nàng, Bất Hối rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may nàng đơn thuần, việc nàng làm cho Lý Mộc Dương cũng nhiều như vậy.

"Vậy tỷ tỷ ngay tại nơi này chờ tin tức tốt của người."

Kế tiếp Bất Hối để lại một chỗ cho nàng, sau đó trở về, Chiến Cảnh Thiên đã sớm sốt ruột chờ, mà Chu Bình Hiên cũng hưng phấn hồi Tướng quân phủ.

Lý Mộc Dương buổi tối trở lại tướng quân phủ cảm thấy có chút quạnh quẽ, trước đây lúc này tất cả mọi người đang chờ hãn ăn cơm, như thế nào hôm nay một người đều không có, vừa hỏi mới biết, thì ra Lý Thành hôm nay mang Lý phu nhân lên núi dâng hương, mấy ngày nữa cũng không trở về.

Có được tin tức này, trong lòng không biết như thế nào có chút hưng phấn, sau đó hướng hậu viện đi đến, nhớ lại huyết đạo của nàng đã giải, nên hảo hảo cùng nàng nói chuyện, nhưng lại phát hiện tìm khắp nào cũng không thấy nàng.

Phát hiện nàng không ở đây, Lý Mộc Dương liền nóng nảy, bắt đầu chung quanh tìm nàng, thậm chí vận dụng lực lượng bí mật, lại để cho một vài người ra khỏi thành tìm, cũng không nghĩ đến trên đường đụng phải nàng lung lay đi về, vừa thấy như vậy liền uống không ít rượu, hãn cũng không ngay lập tức tiến lên, mà đi theo phía sau.

Một cái nữ trang, một cái nam trang, diện mạo hai người từ từ hợp lại, quả nhiên nàng chính là Chu Bình Hiên, khéo miệng gợi lên cân nhắc cười, cư nhiên lừa bao lâu, vừa lúc gần đây không có chuyện gì, liền cùng nàng hảo hảo chơi đùa!

Chương 4: Vô đến

Nghĩ đến mình mỗi tối ra ngoài tìm Chu Bình Hiên uống rượu, cũng rất buồn bực, nữ nhân kia đã sớm phát hiện thân phận mình đi, tàng cũng thật thâm.

Chu Bình Hiên hiện tại trong lòng cực kỳ hưng phấn, hoàn toàn không chú ý tới người phía sau. Đi dạo từ từ đến tướng quân phủ, trực tiếp từ trên tường lật chuyển vào, sau đó trở lại chính phòng mình chờ Lý Mộc Dương trở về.

Nhìn đến tư thế nàng lưu loát thuần thực trèo tường, Lý Mộc Dương có chút nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu nữ nhân này cư nhiên mỗi ngày đều là cùng mình tại một chỗ ra ngoài, trách không được mỗi buổi sáng lại nói mình đi khách điểm chờ tỉnh rượu rồi mới trở về, thì ra là nàng sợ vạch trần nàng.

Sau khi Chu Bình Hiên trở lại phòng cũng không đổi y phục, nghênh ngang ngồi ở ghế tựa chờ Lý Mộc Dương trở về, nàng muốn cho hắn bị một người nam nhân cường bạo, như vậy cảm giác khẳng định sẽ càng sáng.

"Ôi, này không phải Chu huynh sao, làm sao có thể ở trong phòng Mộc Dương, lệnh muội đâu?" Lý Mộc Dương nhìn nàng say khướt cố ý hỏi.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên giương mắt nhìn nhìn hắn: " Lý Mộc Dương người đừng giả vờ cùng lão nương, thời điểm buổi sáng người chẳng phải đã biết là ta sao?"

Nghe được nàng tuôn ra miệng, Lý Mộc Dương nhú nhú mày, xem ra mình phải dạy nàng cái gì là người làm vợ nên làm, nếu không để phụ thân nghe được có thể nguy.

"Tửu lượng của người không phải rất tốt sao, như thế nào say thành cái dạng này, nhanh lên giường nghỉ ngơi." Tuy muốn dạy dỗ nàng, nhưng rõ ràng hiện tại không phải lúc, hắn cũng không cùng con ma men thảo luận sự tình.

Nghe xong hắn nói, Chu Bình Hiên mới nhớ tới mục đích mình trở về, phải nắm chặt thời gian làm, sau đó mới có thể tiêu bỏ đi.

Nàng tuyệt đối là người phá hoại hành động, nghĩ là làm, cho nên khi Lý Mộc Dương mới vừa đi đến bên người nàng, lập tức liền đứng lên, học bộ dáng hắn tối hôm qua, vốn là giữ chặt tay hắn, sau đó ôm vào trong ngực, dùng lực hôn qua.

Đối với bất thành linh, thân thể Lý Mộc Dương lập tức có phản ứng, sững sờ một phen, hóa bị động thành chủ động, dùng lực hôn trở về.

Chu Bình Hiên nào cho phép hắn chủ động, lập tức bắt đầu phản kháng, sau đó đẩy hắn đến trên giường, người liền đè ép qua, nhìn Lý Mộc Dương vẻ mặt chờ mong cười hắc hắc: " Lý Mộc Dương, đêm nay lão nương liền cường người."

Vừa nghe những lời này của nàng, mặt Lý Mộc Dương liền đen, hắn thật muốn nhìn xem trong đầu nàng rốt cuộc nghĩ cái gì, như thế nào có thể tùy ý nói ra.

Sau cùng quy kết thành nàng uống rượu, không muốn giống đêm qua, dưới tình huống một người không thanh tỉnh phát sinh quan hệ, sau đó điểm huyết đạo nàng, cởi hết y phục xuống, chính mình đi tắm một lát cũng trở lại giường đồng khởi nằm ngủ.

Ngày hôm sau Chu Bình Hiên là ở trong lòng Lý Mộc Dương tỉnh lại, nghĩ nghĩ chuyện đã xảy ra đêm qua, mình không phải muốn cưỡng hắn sao, như thế nào không thành công.

Nhìn Lý Mộc Dương vẫn còn ngủ say, lông mày nhíu lại, tuy thừa dịp hư mà vào có phần tiện, nhưng ai kêu mình tài nghệ không bằng người, chỉ có thể như vậy.

Nghĩ xong, trực tiếp xoay người đặt ở Lý Mộc Dương phía dưới, bắt đầu cởi y phục cho hắn.

Thời điểm nàng tỉnh lại Lý Mộc Dương cũng đã thức dậy, vẫn giả bộ ngủ muốn nhìn một chút nàng có phản ứng gì, cũng không nghĩ kinh bạo như vậy.

Sáng sớm đúng là thời khắc tinh lực nam nhân thịnh vượng nhất, đâu thể chống lại kích thích như vậy, mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn đến Chu Bình Hiên ngồi ở trên thân mình, ánh mắt trầm xuống, xoay người liền

đem nạng đặt ở dưới thân.

Đối với Lý Mộc Dương đột nhiên phản ứng, Chu Bình Hiên nóng nảy, hẳn là nàng cường hãn, như thế nào có thể bị hãn áp, lập tức vùng vẫy.

Cứ như vậy, hai người ở trên giường vì chuyện người nào ở trên mà bắt đầu tranh đoạt.

"Lý Mộc Dương, lão nương muốn cường người, người nên ở phía dưới." Chu Bình Hiên đánh không lại hãn, lại không cam lòng, ngoài miệng mắng lên.

Nghe vậy, Lý Mộc Dương cảm thấy nàng có phần không thích hợp, đêm qua uống rượu trở về cũng nói những lời này, hiện tại như thế nào lại dẫn ra, căn cứ hiểu biết của hãn về Chu Bình Hiên, làm như vậy khẳng định là có mục đích.

Nghĩ tới đây, hãn đột nhiên cảm thấy hứng thú, muốn nhìn bộ dáng nàng phát điên.

"Đừng náo loạn, ra ngoài ăn cơm đi."

Từ chuyện đã xảy ra hôm qua, hãn nhận thấy Chu Bình Hiên là muốn đòi đào tẩu, tuy không biết vì nguyên nhân gì mà trở về, nhưng hãn cảm thấy cùng chuyện cường bạo này có quan hệ, cho nên nhất định không thể để nàng dễ dàng thực hiện được.

Nhìn Lý Mộc Dương đứng dậy ly khai, Chu Bình Hiên thầm rửa một câu, sau đó không cam lòng ra ngoài ăn cơm, nhất định là mình chưa ăn no cho nên mới không còn khí lực, trước hết để hãn tiêu dao hai ngày đi.

Hai người tương đối an tĩnh ăn cơm, sau đó Lý Mộc Dương liền ly khai đi quân doanh, bất quá âm thầm phái người theo dõi Chu Bình Hiên, không thể để nàng vụng trộm chạy.

Cứ như vậy, Chu Bình Hiên liền ở lại, sau đó mỗi tối đều nghĩ biện pháp cường bạo Lý Mộc Dương, đều không thực hiện được.

Lại qua ba ngày, Chu Bình Hiên thật sự không có cách, tính toán ra ngoài tìm Bất Hối thương lượng một chút, nàng nhất định có thể nghĩ được biện pháp.

Nàng chân trước mới vừa rời khỏi tướng quân phủ, người phía sau liền đi bẩm báo Lý Mộc Dương, Lý Mộc Dương vừa nghe đến nàng ra ngoài gặp người, lại là gặp một người nam nhân, trong lòng đột nhiên cảm thấy phiền muộn, buông chuyện trong tay ra liền hướng địa phương Chu Bình Hiên đang ở chạy đi.

Trên một đường này, trong đầu hãn đều là hình ảnh Chu Bình Hiên cùng nam nhân nàng từng nói thích kia triền miên, hoàn toàn quên bộn hãn chẳng qua là phu thê giả có tình một đêm.

Chu Bình Hiên đến địa chỉ Bất Hối lưu lại, không đợi bao lâu Bất Hối xuất hiện, nàng hai ngày này cũng chờ sốt ruột, rất muốn nghiệm thu kết quả, nhưng nhìn đến thần sắc Chu Bình Hiên cảm thấy bộ dáng không cao hứng lắm.

"Chu muội muội làm sao vậy, làm như vậy còn không có biện pháp cho người vui vẻ sao?" Bất Hối ngồi vào ghế, rót một ly trà cho Chu Bình Hiên vẻ mặt uể oải hỏi.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên nghĩ một chút, vô lực nói: "Ta đánh không lại hãn, cho nên còn không có thành công."

Xì!

Bất Hối một ngụm nước phun ra, này thật sự là quá buồn cười, bất quá xem tại thần sắc Chu Bình Hiên thống khổ, lập tức nghiêm túc hỏi: "Nói cụ thể cho ta một chút, có lẽ ta có thể giúp người."

Tiếp theo, Chu Bình Hiên liền đem chuyện ba ngày nay cùng Bất Hối nói một lần.

"Cái gì? Người nói người muốn cường hãn thời khắc mấu chốt đều bị hãn điểm huyết?" Bất Hối mở to hai mắt kinh ngạc hỏi, Lý Mộc Dương định lực cũng quá tốt đi.

"Đúng vậy, cho nên ta mới muốn tìm người giúp ta ngấm lại biện pháp, hoặc là, chúng ta tìm người có võ công cao hơn hãn, đánh hãn hôn mê?" Đây là biện pháp nàng suy nghĩ ba ngày mới nghĩ ra được.

Bất Hối trán bắt đầu chảy mồ hôi, cách nghĩ của nàng quả nhiên thực khác người.

"Người cùng ta nói một chút, hãn có phản ứng hay không?"

Chu Bình Hiên nghe xong nghi hoặc ngẩng đầu, nàng không biết phản ứng gì.

"Chính là hãn cái kia, có cái gì phản ứng hay không?" Nàng thật sự muốn thổ huyết, cùng một nữ nhân

thảo luận phản ứng tương công hãm, quá mức quỷ dị.

Lần này Chu Bình Hiên rốt cục hiểu được, sau đó hồi tưởng chuyện đã trải qua, muốn nói phản ứng, hãm là có biến hóa, nàng có thể cảm giác được, cho nên gật gật đầu.

Nhìn thấy nàng gật đầu Bất Hối mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần Lý Mộc Dương cũng có tính thú là được, nàng cảm thấy có thể là hãm phát hiện cái gì, cho nên mới không để Chu Bình Hiên thực hiện được, hoặc là hãm đã đoán được Chu Bình Hiên có quyết định bỏ trốn.

"Nếu như vậy, ta sẽ dạy người mấy biện pháp, đảm bảo người có thể thành công." Bất Hối trong lòng bắt đầu tính toán các loại kế hoạch tác chiến, mỗi lần nàng sử dụng đều có thể đầy đủ để cho Chiến Cảnh Thiên tước vũ khí đầu hàng.

Nghe Bất Hối đảm bảo, Chu Bình Hiên mới lộ ra tươi cười, hiện tại trong đầu nàng đều là tràng diện nàng cường Lý Mộc Dương.

Hai người lại cụ thể nghiên cứu một phen, Chu Bình Hiên mới vội vàng li khai.

"Được rồi, người có thể trở về."

Sau khi nàng rời khỏi, Chiến Cảnh Thiên cùng Lý Mộc Dương từ trong góc đi ra, mãi đến lúc này Lý Mộc Dương mới biết được đây đều là chủ ý của Bất Hối, vốn nên cảm thấy tức giận, nhưng không biết vì sao biến thành chờ mong, hãm rất muốn biết Chu Bình Hiên tính toán làm như thế nào, cho nên lập tức liền ly khai.

Buổi tối hai người vẫn hòa bình ăn cơm tối, sau đó trở về phòng, này đã thành đề tài buôn chuyện của đám hạ nhân trong phủ.

Sau khi trở lại phòng, Lý Mộc Dương không để ý nàng, tự động đến giường nằm, hiện tại bọn hãm buổi tối đều cùng một chỗ, sau đó cầm một quyển sách, làm bộ như đọc sách.

"Uh~m, người có cảm thấy tối hôm nay rất nóng hay không." Chu Bình Hiên nhớ lại động tác Bất Hối dạy cho nàng, bắt đầu diễn luyện.

Lý Mộc Dương tuy cầm sách, nhưng trong lòng vẫn đều chờ mong, nghe được lời của nàng nhú nhú mày, tối hôm nay không trực tiếp dùng sức mạnh sao?

"Nóng thì đi tắm một cái." Cúi đầu không để ý nàng, ấp úng nói.

"Nhưng ta vừa mới tắm rồi, vẫn cảm thấy nóng, có thể là mặc nhiều y phục." Nàng đúng là lần đầu tiên dùng loại biện pháp này quyến rũ nam nhân, cho nên trong lòng rất khẩn trương, nhưng rất chờ mong, bởi vì Bất Hối cùng nàng nói, cái này khẳng định có thể đảm bảo thành công, vì có thể đánh thắng hãm về mặt tinh thần, nàng liều mạng.

Lý Mộc Dương lần này không để ý nàng, vẫn như cũ làm bộ lật chuyển sách.

Chu Bình Hiên cắn chặt răng, tiếp theo đi tới bên giường, nhìn Lý Mộc Dương ‘chuyên tâm đọc sách’ thiếp qua đi: "Tướng công, người giúp ta quạt gió có được không?"

Đây là thanh âm nhu nhược khêu gợi nhất nàng có thể nghĩ ra được, nhưng Lý Mộc Dương nghe vào trong tai lại nổi lên toàn thân da gà.

Nếu nàng muốn diễn trò, hãm liền cùng nàng, xem nàng tới cùng muốn làm gì, sau đó để sách trong tay sang một bên, lấy một cái quạt tới quạt cho nàng vài cái. Có lẽ hai người đều quá mức khẩn trương, hoàn toàn không chú ý tới sách Lý Mộc Dương vừa cầm ngược.

"Uh~m! Làm sao bây giờ, vẫn cảm thấy rất nóng, hay là tại cởi thêm một kiện y phục đi." Dứt lời, đem áo trên người ném xuống, bên trong chỉ còn một cái cái yếm cùng quần lót, da thịt tuyết trắng cùng bắp đùi thon dài trắng tinh đều lộ ra ngoài.

Nhìn thân hình bại lộ ngay trước mắt, thân thể Lý Mộc Dương tự nhiên lại có phản ứng, thời điểm trước kia chưa phát sinh kia hãm đúng là thanh tâm quả dục, cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình cũng có một ngày khát vọng một nữ nhân như vậy.

"Tướng công, vẫn rất nóng, làm sao bây giờ, người tới giúp ta đem cái này cởi đi." Chu Bình Hiên dựa theo kế hoạch Bất Hối, đem dây lưng phía trên cái yếm cột thành nút dải rút, chỉ cần lôi kéo sẽ tuột ra, cái yếm sẽ rơi xuống, lúc này là có thể đem Lý Mộc Dương gục.

Nhưng kế hoạch lại xuất hiện ngoài ý muốn, chỉ thấy nàng dùng lực túm vài cái dây yếm, lại như thế nào cũng không tháo được, nường mảy, muốn dùng lực đem này kéo đứt, lại phát hiện rất chặt.

"Tựa vào, mặc kệ, lão nương muốn cưỡng người." Dứt lời, cũng không xoắn xuýt sợi dây kia, trực tiếp đề lên người Lý Mộc Dương, tiếp tục chuyện mỗi tối.

Khi Lý Mộc Dương nhìn đến tay nàng đặt lên sợi dây kia, trong lòng đúng là vẫn chờ mong hình ảnh hoạt sắc sinh hương, lại biến thành một màn này.

Tuy hẳn hiện tại có kích thích, nhưng vẫn nhìn xuống, cùng kết quả mỗi tối, điểm huyết đạo nàng ném lên giường, bất quá có một chút bất đồng, hẳn chạy ra ngoài tắm nước lạnh, lúc này mới trở về ôm nàng ở trong ngực đi ngủ, phát hiện ôm nàng đi ngủ cũng không tệ.

Ngày hôm sau Chu Bình Hiên bắt đắ dĩ lại đi tìm Bất Hối: "Thật sự là tức chết ta, ngày hôm qua rõ ràng tiến hành rất tốt, đều do cái dây lưng chết tiệt kia."

Bất Hối nghe được đến là nồng nhiệt, này có thể sánh bằng Tiểu Huệ cùng Vô Ảnh sống về đêm phong phú hơn.

"Như vậy, tối hôm nay đổi một chiêu khác."

Nghe Bất Hối nói xong, Chu Bình Hiên suy nghĩ một phen, chuyện đêm qua đã là cực hạn, hôm nay này ——

"Dùng chủ ý đêm qua không được sao, tối hôm nay ta nhất định sẽ chuẩn bị tốt."

"Đương nhiên không được, người vừa nói nóng, hẳn sẽ phát hiện trực tiếp điểm huyết đạo người." Bất Hối tuy biết biện pháp đêm qua rất có khả năng hiệu quả, nhưng nàng còn muốn nhìn Chu Bình Hiên dùng loại nào có thể công chiếm Lý Mộc Dương.

Chu Bình Hiên nghĩ một lát, sau cùng khó xử nói: "Được rồi, buổi tối ta trở về thử xem."

"Cho, đồ ta đều đã chuẩn bị tốt." Thấy nàng đồng ý, Bất Hối lập tức từ bên mình lấy ra một cái túi lớn, đúng là Chiến Cảnh Thiên thích nhất gì đó, theo Phượng Yêu Nguyên Bích nói, Hoa Thiên Thần bọn hắn cũng cực kỳ thích.

Sau khi Chu Bình Hiên cầm đồ trở về, đối với chúng nó ngồi thoáng cái buổi trưa, buổi tối cũng không ra ngoài ăn cơm, ngay tại phòng chuẩn bị cái này .

Lý Mộc Dương hôm nay trở về cũng rất sớm, hẳn nghe nói Chu Bình Hiên lại đi tìm Bất Hối, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, muốn nhìn một chút buổi tối lại có gì kinh hi.

"Người như thế nào không ra ngoài ăn cơm, ta cho người chuẩn bị cho người, tới đây ăn đi." Lý Mộc Dương nhìn Chu Bình Hiên toàn thân đều quần ở trong chăn nói, tuy rất chờ mong, nhưng muốn cho nàng ăn cơm trước.

"Người nhắm mắt lại." Chu Bình Hiên đem chăn trên người nắm lại thật chặt, mặc bộ quần áo này trên người quả thật cần dừng khí, cho dù để nàng tỏa thể cũng được, nhưng này ——

Lý Mộc Dương ngạc nhiên nhìn Chu Bình Hiên, tối hôm nay rốt cuộc là kinh hi gì, cư nhiên làm cho nàng đỏ mặt, nghe xong lời của nàng, có chút chờ mong nhắm mắt lại.

Nhìn thấy hẳn nhắm mắt lại, Chu Bình Hiên hít sâu một hơi, cho chính mình dừng khí, một tay xốc chăn lên, cầm lấy bên người gì đó, nổi lên dừng khí hướng Lý Mộc Dương đi đến.

Bốp!

Đi đến bên cạnh hẳn, cầm lấy tiểu roi trong tay đối với hẳn liên quát lên. Nguyên bản nghe xong chủ ý của Bất Hối, Chu Bình Hiên vẫn có chút chần chờ, không nghĩ tới một roi này ra ngoài, cảm giác thật thoải mái.

Bốp! Lại quát một roi, đương nhiên, khí lực cũng lớn vài phần.

Lý Mộc Dương chịu roi thứ nhất cũng không mở to mắt, dù sao cũng không đau, để cho nàng phát tiết cũng được, không nghĩ tới lại quát một roi, này không phải ngoạn chơi hẳn đi, nguyên bản vẫn nhắm mắt chờ đợi kinh hi, liền chờ đến cái này.

"Người ——"

Nhưng chờ hẳn mở mắt nhìn đến Chu Bình Hiên trước mắt, thật là kinh hãi nói không nên lời.

Chỉ thấy trên người nàng chỉ mặc một bộ áo da màu đen bó sát người, phía dưới là quần đùi màu đen, đem trước bộ ngực nàng cùng cái mông đều nổi bật lên, thập phần sinh động, càng thêm nóng nảy là trước ngực cùng mảnh đất tam giác thần bí phía dưới cũng không phải da, mà là sa mỏng trong suốt, cảnh sắc bên trong như ẩn như hiện, chết tiệt câu nhân.

Bốp!

Nhìn thấy hấn ngấn người, Chu Bình Hiên như là đánh thành nghiện, lại đối với hấn quất một roi, dựa theo Bất Hối bày cho nàng, lè lưỡi liếm liếm môi, trêu chọc mỗi một dây thần kinh của Lý Mộc Dương.

Lý Mộc Dương cảm thấy hô hấp càng phát ra dồn dập, cảnh sắc trước mắt chọc người, còn có cảm giác đau đớn khi roi của nàng quất ở trên người càng thêm kích thích.

Bốp!

"Đến giường nằm xuống cho ta." Chu Bình Hiên thật sự là càng ngày càng nghiện, lại rút một cây roi, đem Lý Mộc Dương đang ngây ngốc đẩy ngã trên giường, sau đó người cũng ngồi lên.

Nếu y phục trên người này đã cho hấn xem, cho nên cũng không có gì thẹn thùng, cười ở trên người hấn cầm roi từng phát từng phát quất trên người hấn.

"Người có biết người đang làm cái gì sao?" Lý Mộc Dương toàn thân căng thẳng, đã đến tình trạng hết sức căng thẳng, thanh âm âm khàn khàn hỏi nàng.

Chu Bình Hiên có chút kỳ quái, nàng đương nhiên biết mình đang làm cái gì, kia cần hấn hỏi.

Bốp!

"Hiện tại là lão nương cường người, thành thật chút cho ta, cái gì nói nhiều như vậy." Nàng lời này nói kêu một cái thuận lý thành chương.

Nghe đến đó, Lý Mộc Dương rốt cục hiểu, mặc kệ là nàng cường hấn cũng được, hay là hấn cường nàng, dù sao hấn hiện tại nhìn không được, đây chính là hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên có dự vọng mãnh liệt như vậy.

Tư thế nữ nhân trước mắt này, nếu chờ nàng tiếp tục, không biết đợi cho tới khi nào, cho nên lập tức hóa bị động thành chủ động, xoay người đè nàng ở dưới thân, lập tức, y phục trên người nàng cũng theo bàn tay của hấn bay ra ngoài.

Đã có kinh nghiệm lần trước, cho nên lần này làm có thể nói ngựa quen đường cũ, rất nhanh tìm được chỗ cần thiết, công chiếm nàng.

Khi hấn thực hiện được Chu Bình Hiên mới phản ứng kịp, tiếp theo bộc phát ra tiếng rống giận dữ: "Lý Mộc Dương người tên hỗn đản, phải là lão nương cường bạo người."

*

Ngày hôm sau tâm tình Lý Mộc Dương đều phải sáng ngất trời, lần đầu tiên là uống rượu lại uống thuốc, cho nên không có cảm giác gì, lần này cũng không một dạng, cảm giác rõ ràng như thế, tuyệt mỹ như thế, lập tức làm cho hấn nghiện, nhìn bên ngoài mặt trời đã rất cao, chỉ có thể đứng dậy ra ngoài đến quán doanh.

Hấn vừa ly khai, Chu Bình Hiên cũng tỉnh lại, nàng không biết hiện tại chính mình là cái tâm tình gì, thiết tưởng buổi sáng sẽ nhìn thấy hấn ở bên cạnh mình khóc lóc, sau đó cười nhạo hấn, nhưng vì sao biến thành cái dạng này.

"Hay là đi tìm Phượng tỷ tỷ hỏi một chút đi." Thấp giọng thở dài, dù sao nàng là lộng không hiểu, phải tìm người biết cố vấn.

Nhưng nàng vừa động, toàn thân đều đau, cổ nén đau trên người xuống đất, lần đầu tiên ngồi nhuyển kiệu xuất môn.

Bất Hối vừa thấy nàng đến liền biết đêm qua chuyện gì đã xảy ra, vết hôn ngân trên cổ chứng minh đêm qua hết sức kịch liệt, nàng đã nói sao, áo da nàng cái tiến không có nam nhân nào có thể chống cự, lúc ấy Chiến Cảnh Thiên thấy nàng đúng là ba ngày không xuống giường.

"Đêm qua như thế nào, có cường hấn hay không?" Bất Hối đây là biết rõ còn cố hỏi, vừa thấy bộ dáng của nàng liền biết là ai chủ động.

Nghe vậy, mặt Chu Bình Hiên lại buông thông xuống: "Lúc bắt đầu đều rất tốt, nhưng về sau. Phượng tỷ tỷ, kế tiếp làm sao bây giờ? Ta xem ta hay là buông tha rồi khỏi đây, chúng ta cùng ngao du giang hồ đi."

Khỏe miệng Bất Hối giật giật, vị này thật đúng là cái cảm tình ngu ngốc, so với chính mình lại vẫn chất phác.

"Chẳng lẽ muội muội muốn buông tha như vậy sao?" Nàng không trả lời mà hỏi lại nàng, về sau phải vợ vết tài sản của Lý Mộc Dương một chút, vì hẳn đúng là vắt hết óc.

"Không buông tay thì có năng lực làm sao bây giờ, võ công của ta căn bản là không cao bằng hẳn." Chu Bình Hiên thở dài, không phải nàng muốn buông tha, mà trong lòng rất loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ, bởi vì nàng phát hiện, đối với chuyện đêm qua, nàng chẳng những không chán ghét, lại vẫn cực kỳ thích.

"Người đêm qua cảm giác như thế nào?" Bất Hối hiện tại đã là nương của ba hài tử, cho nên hỏi ra vấn đề này không hề thấy thẹn thùng.

Chu Bình Hiên vốn là người tùy tiện, cầu thả, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nghĩ một chút đáp: "Cảm giác không tệ."

"Vậy không phải thành, người trở về tiếp tục tìm cơ hội, cho dù không có cơ hội, người cũng rất thoải mái, cũng không chịu thiệt." Bất Hối hiện tại đúng là các loại tẩy não cho nàng, nàng cảm thấy mình rất giống bộ dáng một tú bà.

Nghe được Bất Hối nói, Chu Bình Hiên nghĩ nghĩ, tại hồi tưởng cảm thụ đêm qua, quả thật không chán ghét, so với lần đầu tiên sáng hơn.

"Cám ơn Phượng tỷ tỷ, ta tin tưởng một ngày nào đó sẽ thành công." Cứ như vậy, nàng một tia ý nghĩ muốn ly khai sau cùng đều không có.

Cứ như vậy, sau này trở về, mỗi tối tận sức nghĩ cách áp đảo Lý Mộc Dương dưới thân, nhưng mỗi tối kết quả đều là bị hấn áp, nàng chẳng những không buông tha, tương phản càng bị áp chế lại càng hăng, mỗi tối chuyện thứ nhất chính là trở về phòng tiến hành đánh giá.

Thời điểm bắt đầu bọn hạ nhân nghe được đều cảm thấy có chút e lệ, đến sau cùng đều đã thành quen.

Bảy ngày sau, Chu Bình Hiên toàn thân nam trang dạo chơi trên đường, nàng đã bị nín hổng, mấy ngày này vẫn khiêu chiến Lý Mộc Dương cũng không có một lần thành công, trong lòng phiền táo, cho nên ra ngoài đi dạo.

"Chu huynh, đã lâu không thấy người." Nàng vừa muốn đến Phượng Hoàng lâu uống rượu, nghênh diện gặp Hàn Phi.

Phượng Hoàng lâu không hẳn là thanh lâu, cho nên ban ngày cũng buôn bán, người cũng thập phần nhiều.

Chu Bình Hiên nhìn đến lão bằng hữu, cũng thực thân thiết, vừa lúc có thể cùng nhau uống một chén.

"Khoảng thời gian này ta phải đi nơi khác một chuyến, hôm nay vừa trở về, đi, gia mời người uống một chén." Tiếp theo, kéo Hàn Phi hưởng thanh lâu đi đến.

Hàn Phi đúng là tìm hẳn mấy ngày, lúc bắt đầu mỗi tối đều dẫn người đến tướng quân phủ, nhưng một tháng trước liền không cần, hẳn đúng là lo lắng tiểu mỹ nhân kia, hẳn không bị Lý Mộc Dương ăn rồi đi, hôm nay phải hỏi một chút.

"Chu huynh, lệnh muội dạo này có khỏe không, nàng cùng Lý tướng quân?" Mới vừa ngồi xuống, Hàn Phi liền đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên nhíu nhíu mày, nàng hiện tại vừa nghe đến Lý Mộc Dương liền phiền: "Người yên tâm, muội muội ta rất nhanh sẽ rời khỏi."

Nghe được đáp án, trong lòng Hàn Phi bắt đầu cao hứng, tiếp theo hai người lại giống như trước uống rượu, thời điểm thích thú lại tính toán mấy quyền.

"Tướng quân, phu nhân cùng công tử Hàn đại nhân uống rượu tại Phượng Hoàng lâu!"

Lý Mộc Dương sợ Chu Bình Hiên chạy trốn, cho nên phái người giám sát nàng, có tình huống gì đều

cùng hẩn báo một lần, hôm nay hiển nhiên là tình huống không bình thường.

Vừa nghe đến uống rượu, Lý Mộc Dương nhú mày, hẩn cũng biết thời điểm nàng uống rượu là đức hạnh gì: "Có phải cùng cái kia nam nhân kề vai sát cánh hay không?"

Người tới nghe được tức giận trong lời nói của Lý Mộc Dương, nhưng vẫn là gật gật đầu. Nhận được xác định, Lý Mộc Dương đập lên bàn, lập tức liền ly khai.

*

Vợ chồng Lý Thành ở trên núi đã nửa tháng, Lý phu nhân thật cao hứng, lần này cầu được là thể tốt nhất, tin tưởng mình rất nhanh có thể ẵm tôn tử, cho nên lập tức chạy trở về, vừa về đến cửa thấy được nhi tử mình.

"Mộc Dương."

"Nương, các người trở lại?" Lý Mộc Dương hôm nay tâm tình có phần phiền muộn, đang muốn đi tìm Chu Bình Hiên tính sổ, không nghĩ tới tại cửa thấy được vợ chồng Lý thành.

"Người tên hẩn tiểu tử, giọng điệu gì nói chuyện cùng nương người, chúng ta trở về người mất hứng sao?" Lý Thành trợn mắt nhìn hẩn, sau đó đem phu nhân mình ôm xuống xe ngựa, tuy đã là vợ chồng già nhưng hẩn vẫn thích sủng nàng.

Lý phu nhân cũng thành quen, sau khi xuống xe đi đến bên người Lý Mộc Dương: "Mau vào đi thôi, Hân Di mấy ngày nay tốt không?"

Vừa nghe hỏi đến Chu Bình Hiên, khóe miệng Lý Mộc Dương gật gật, tính cách của nàng kia chỉ sợ cha khẳng định sẽ bất mãn, cần phải nghĩ biện pháp đem cha mẹ cất bước, về sau sinh hài tử sẽ mang về.

"Nương yên tâm đi, chúng ta đều rất tốt, người cùng phụ thân nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

Sau khi đưa hai người trở về, Lý Mộc Dương về tới phòng, nhìn đến Chu Bình Hiên bắt chéo hai chân ngồi ở ghế tựa ăn hạt dưa, vừa ăn vừa phun, trên mặt đất đều là vỏ hạt dưa.

"Chu Bình Hiên, hôm nay người không phải đi ra ngoài sao?"

Nghe vậy, Chu Bình Hiên ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Lý Mộc Dương hỏi: "Là đi ra ngoài, làm sao vậy?"

"Người đừng quên người đã gả cho người, cư nhiên cùng nam nhân khác câu kiên đáp bồi." Xem bộ dáng nàng không biết hối cải, Lý Mộc Dương càng khí.

Tựa vào!

Chu Bình Hiên vừa nghe, trong lòng đầy nộ khí, cư nhiên còn dám quản nàng: "Người quản lão nương thế nào, lão nương cứ đi, như thế nào!"

"Người ——" Lý Mộc Dương không nghĩ tới nàng cư nhiên không biết hối cải.

"Người cái gì người, chúng ta đã ký hiệp nghị, ai cũng không thể quấy rầy người khác." Chu Bình Hiên cầm hạt dưa trong tay ném xuống, trong lòng buồn bực, tính toán ra ngoài dạo một vòng, cũng không nghĩ đến bị Lý Mộc Dương ngăn lại.

"Người đi nơi nào?"

Quay đầu trợn mắt nhìn hẩn, đi nơi nào cần hẩn quản sao, bất quá vừa muốn tiếp tục đi, đột nhiên phát hiện một chuyện, hẩn làm sao biết mình cùng Hàn Phi cùng một chỗ?

Sau khi vợ chồng Lý Thành trở lại phòng, Lý phu nhân nào có tâm tư nằm, không tọa một hồi liền đứng dậy đi ra ngoài: "Ta đi gặp Hân Di, đem tin tức tốt này nói cho nàng."

"Ta và người cùng đi." Lý Thành cũng muốn nhìn nhi tử mình cùng con dâu thế nào, nói không chừng hiện tại đã có.

Nhưng bọn hẩn mới vừa đi đến sân của Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên ở, liền nghe được tiếng tranh cãi kịch liệt, tiếp theo truyền ra một tiếng gầm thét: "Lý Mộc Dương người tên hẩn đản, cư nhiên tìm người giám thị lão nương!"

Chương 5: Kết cục hạnh phúc

Phu phụ Lý Thành ngoài cửa trực tiếp chết đứng ở nơi đó, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thanh âm vừa rồi kia là nữ nhân nào vọng lại, chẳng lẽ nhi tử mình mấy ngày nay lại tìm một nữ nhân?

Trong lòng có vô số nghi vấn, nghi hoặc nhất chính là, vì cái gì cảm thấy thanh âm kia như thế nào rất giống thanh âm dịu dàng của nhi tức mình?

"Đi, chúng ta đi vào." Sắc mặt Lý Thành hoàn toàn đen.

Lý phu nhân có chút do dự, dù sao cũng là phu thê cãi nhau, các nàng tham dự vào cũng không tốt lắm: "Thành ca, chúng ta vẫn nên trở về đi, đợi lát nữa hỏi Mộc Dương."

Trong lòng Lý Thành đều là cảm giác bị lường gạt, đâu có thể nghe khuyên, lập tức một cước liền đá văng cửa ra, tiếp theo chuyện càng thêm xấu hổ đã xảy ra.

Bởi vì hắn nhìn thấy Lý Mộc Dương đang đặt Chu Bình Hiên ở dưới thân.

Hai người trong phòng tự nhiên cũng nghe được thanh âm đá cửa, kinh ngạc nhìn về cha mẹ phía cửa, này ——

"Lý Mộc Dương, ngươi đứng lên cho ta." Trong lòng Chu Bình Hiên cũng phiền táo, rõ ràng hai người đang cãi nhau, như thế nào ầm ĩ liên ầm ĩ đến giường, nếu không bị cắt ngang, chính mình lại bị hắn thương.

Lý Mộc Dương cũng không đứng dậy mà với chần ché kín hai người, nữ nhân dưới thân này chẳng lẽ không ý thức được y phục nàng đã bị rút đi một nửa sao?

Nhìn thấy nhi tử mình quay đầu, Lý Thành mới biết được hắn đã cắt ngang chuyện gì, nét mặt già nua đỏ lên, nhi tử như vậy mới có uy phong của mình năm đó, cũng không quản vừa rồi nghe được cái gì, trực tiếp lui ra ngoài, sau đó lại mang theo cửa phòng lung lay sắp đổ.

Lý phu nhân lại càng xấu hổ, trong lòng ngậm trách cứ chính mình, nếu không phải mình kiên trì tới, cũng sẽ không gặp phải một màn này.

"Người!"

Bọn hắn vừa ly khai, Chu Bình Hiên thấy Lý Mộc Dương còn không chịu đứng lên, trực tiếp cắn lên tay hắn, đây chính là dùng hết khí lực, hận không thể đem toàn bộ oán hận trong lòng phát tiết ra.

Lý Mộc Dương chịu đựng đau đớn trên cánh tay, tùy ý nàng phát tiết, nhưng cũng không dậy.

"Hiên tại có thể hảo hảo nói chuyện chưa?"

Chu Bình Hiên cắn một hồi, phát hiện người phía trên một điểm phản ứng đều không có, cảm thấy có phần nhàm chán, lúc này mới buông ra, cũng không biết bộ dáng cánh tay của hắn như thế nào, như thế nào cứng rắn như thế.

"Người tại sao lại giám thị ta?" Chuyện này cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Nghe vậy, Lý Mộc Dương nhíu mày, hắn cũng không thể thừa nhận, tuy hắn chưa từng nói dối, nhưng lần này phải nói một lần.

"Là ta trên đường nhìn thấy."

Nghe hắn trả lời, Chu Bình Hiên nhíu mày, trong lòng suy tư thực giả về lời của hắn, sau một lúc lâu, tiếp tục hỏi: "Vậy vì sao không trực tiếp vạch trần ta ở trên đường?"

"Thân phận của ngươi có thể vạch trần sao?"

Chu Bình Hiên suy nghĩ một chút, hắn là tướng quân một quốc gia, tự nhiên muốn thể diện, mà bí mật nàng chôn dấu mười mấy năm cũng sẽ lộ tẩy, Tả tướng càng không có biện pháp giải thích.

"Cho dù ngươi không giám thị ta, vậy cũng không được quản ta, đừng quên chúng ta đã ký hiệp ước, không có quyền can thiệp chuyện đối phương." Chu Bình Hiên cũng không muốn cho qua như vậy, nàng còn cần tự do, thế giới bên ngoài xinh đẹp như thế, không thể sống uống.

Nhắc tới hiệp ước, Lý Mộc Dương mày cũng nhíu lại, hắn như thế nào quên chuyện này, xem ra phải mau chóng tiêu hủy.

"Trên hiệp ước viết ở trước mặt phụ mẫu ta người vẫn phải đóng kịch, nhưng người vừa mới mắng ta, ngày mai phụ thân nhất định sẽ tra tới cùng." Lý Mộc Dương hiện tại đúng là một mực nằm trên người nàng, tiểu nữ nhân phía dưới không ngừng chuyển động, làm cho dục vọng của hắn càng thêm mãnh liệt.

Nhắc tới chỗ này, sắc mặt Chu Bình Hiên lại suy sụp xuống, thiếu chút nữa quên cha mẹ Lý Mộc Dương vẫn ở nơi này, xem ra vẫn còn phải tiếp tục giả bộ.

"Người, ưm.!"

Không đợi nàng nghĩ xong, môi son lại bị chặn, tiếp theo trong phòng trình diễn một màn tình cảm mãnh liệt.

*

Sáng ngày thứ hai, Lý Mộc Dương cũng không rời đi trước, mà đợi cho nàng tỉnh lại, hai người đi ra gặp cha mẹ.

Đối với buổi sáng nhìn đến mỗ nam nhân bên cạnh, Chu Bình Hiên cũng chưa kịp thích ứng, tuy làm cũng đã làm, nhưng nhìn đến hắn ôm mình như vậy vẫn thấy rất quý dị, đẩy hai tay của hắn ra, trốn ra đằng sau bình phong mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn nàng như vậy, trên mặt Lý Mộc Dương không tự giác lộ ra tươi cười, xem ra sau này mỗi ngày đều phải rời giường cùng nàng.

Thu thập xong, Chu Bình Hiên lại giả dạng làm Chu Hân Di ôn nhu hiền lương, mặc váy làm cho nàng không được tự nhiên, bước nhỏ tao nhã đến tiền sảnh.

Phụ phụ Lý Thành chờ đã lâu, bọn hắn tin tưởng đêm qua nghe được là thanh âm Chu Bình Hiên, cho nên hôm nay tính toán hưng sư vấn tội.

"Phụ thân, nương." Chu Bình Hiên đối với phụ phụ Lý Thành điềm tĩnh cười, cùng thường ngày một dạng.

Lý phu nhân nghe được lời của nàng lập tức cho gọi vào bên người, nàng tin tưởng lần này cầu thê, tin tưởng rất nhanh có thể sinh cháu cho nàng.

"Hân Di, đêm qua chúng ta đến phòng người nghe được một câu, là người nói sao?" Lý Thành có chút nghi ngờ hỏi, tuy hiện tại biểu hiện Chu Bình Hiên cực kỳ thành thạo, nhưng hắn vẫn không tin.

Nghe vậy, Chu Bình Hiên nhú mày, nhìn Lý Mộc Dương, không biết trả lời như thế nào.

"Phụ thân, đó là chúng ta đùa giỡn, người cũng đừng quản." Hắn hiện tại biết được tính cách nóng nảy của nữ nhân trước mắt này, tính cách phụ thân nhà mình cũng nóng nảy, nếu tại tiếp tục kéo dài, khẳng định sẽ đánh nhau.

Lý Thành vừa nghe Lý Mộc Dương lời này liền không hài lòng, cái gì gọi là đừng quản, hắn lại vẫn thiên quân thượng.

"Nhi tức nhà chúng ta nhất định phải hiền lương thực đức, cho nên, về sau không được để cho ta nghe nói như thế." Lý Thành nhìn sắc mặt Lý phu nhân, bất đắc dĩ áp chế nộ khí trong lòng.

"Được, ta sẽ tận lực." Chu Bình Hiên lơ đãng, nàng chỉ có thể ở trước mặt bọn họ giả vờ giả vịt, sau khi ra ngoài khẳng định không thể như vậy, sẽ ghen chết.

Nhưng Lý Thành nghe được nàng lời này, lập tức không vừa ý : "Người nói cái gì? Tận lực?" Hắn đã cho nàng cơ hội, không phải nên mang ơn sao?

Nghe vậy, Chu Bình Hiên thập phần bất đắc dĩ thở dài: "Ta đảm bảo về sau đều là bộ dáng hiền lương thực đức." Xem mặt mũi Lý Mộc Dương, nàng thỏa hiệp một lần.

"Cùng trưởng bối nói chuyện là cái thái độ này sao? Nương người không dạy người cái gì là giáo dưỡng sao?" Đối với thái độ của Chu Bình Hiên, Lý Thành càng ngày càng không vừa ý.

Chu Bình Hiên tuy có vẻ vô lại, người cũng rất lưu manh, không để ý người khác nói cái gì, nhưng có một việc ai cũng không thể nói, đó chính là mẫu thân của nàng, mẫu thân của nàng khi sinh nàng liền chết, cho nên nàng vẫn đều khát vọng yêu thương của mẫu thân, Tả tướng vẫn đều cùng nàng nói mẹ nàng là nữ nhân tốt nhất trên đời, cho nên nàng chưa bao giờ cho phép bất luận kẻ nào nói đến mẹ nàng thân.

Lý Thành vừa mới nói, hiển nhiên dẫm lên bãi mìn của nàng.

"Nương ta làm sao vậy? Mà người nào quy định nữ tử nhất định phải hiền lương thực đức? Còn có, ta cũng không muốn gả đến nhà các người, là các người chủ động cầu thân, nếu không thích ta, như thế có thể cho nhi tử người hưu ta." Chu Bình Hiên là thật sinh khí, cho nên cũng không tiếp tục giả bộ, trực tiếp đem lời trong lòng nói ra.

Lý Mộc Dương vừa thấy nàng ngay cả hưu thê cũng nói ra, biết nàng thật sự sinh khí, cho nên vội vàng lôi kéo nàng muốn đi về.

"Kéo ta cái gì, người có biết ta là tính cách gì, hiện tại ta không muốn gả vờ nữa, loại này ta cũng chịu đủ rồi, người lập tức viết một phong hưu thư cho ta, ta lập tức rời Lý gia các người." khoảng thời gian này Chu Bình Hiên vẫn đều áp lực, hiện tại lập tức bạo phát, người nào cũng ngăn không được.

Lý Thành nghe được lời này, nộ khí lập tức liền lên đây, không nghĩ tới hăn lần này nhìn nhầm, nhiều danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư như vậy, chọn nhiều năm như vậy, liền chọn một người như vậy, như thế nào có thể không khí.

"Mộc Dương, người hiện tại liền đi viết hưu thư cho nàng, Lý gia chúng ta không cho phép có loại nhi tử này."

Nếu là trước kia hăn sẽ nghe Lý Thành nói, hưu Chu Bình Hiên, nhưng từ sau đêm hôm đó liền không tồn tại cái khả năng này.

Nếu điều tiết không được, hăn liền không cần điều tiết, tính cách Chu Bình Hiên vốn là là như thế này, nếu bình thường giả bộ lại vẫn được, nhưng dù sao về sau người một nhà muốn sinh hoạt cả đời, sớm một chút để lộ là tốt.

"Nương, người cùng phụ thân đi về nghỉ ngơi đi, tối nay ta sẽ cùng các người giải thích." Dứt lời, trực tiếp khiêng Chu Bình Hiên thần tình hỏa khí về phòng, mà Lý Thành cũng dưới sự uy hiếp của Lý phu nhân rời đi.

"Người liền như thế muốn ta bỏ người sao?" Tuy cảm thấy Lý Thành nói có chút quá phận, nhưng hăn cũng hiểu được Chu Bình Hiên cũng rất quá phận, hai người đều đã phát sinh quan hệ, chẳng lẽ một chút lưu luyến cũng không có sao?

"Đây là cha người cho người hưu ta, người không phải rất nghe lời sao, thống khoái chút." Chu Bình Hiên cũng không trực tiếp trả lời hăn, nghe được hăn hỏi như thế, nàng cũng có chút lưu luyến.

Lý Mộc Dương đem nàng để ở trên cửa, nâng đầu nàng lên, để cho mắt của nàng nhìn mắt của hăn, gần từng tiếng hỏi: "Người thật muốn để ta bỏ người?"

Hăn hiện tại cùng dĩ vãng hoàn toàn bất đồng, trước kia mặc kệ thế nào thì hăn đều là nho nhã, nhưng hiện tại ánh mắt lại như là dã thú, giống như nàng trả lời không đúng, có thể trực tiếp xé nát nàng.

"Ta ——" nhìn ánh mắt hăn, câu nói kia như thế nào đều không mở miệng được.

"Ừm.!"

Nhìn do dự trong mắt nàng, tâm Lý Mộc Dương mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng như vậy rõ ràng cho thấy trong lòng có hăn, cho nên hung hăng hôn qua, giống như phát tiết, dùng lực gặm cắn.

Nụ hôn lần này không có triền miên như trước, nhưng càng thêm động lòng người, Chu Bình Hiên chỉ cảm thấy trong lòng như nổi lên từng tiếng trống, thùng thùng vang không ngừng.

"Về sau không được tùy ý nói ra những lời này, ta nói rồi, người đời này đều là nương tử của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, chuyện phụ thân ta sẽ tìm hăn nói." Vừa hôn kết thúc, Lý Mộc Dương đối với Chu Bình Hiên xui lơ trong ngực hăn nói.

Lời này giống như có ma lực, làm cho Chu Bình Hiên không tìm thấy lý do cự tuyệt, theo bản năng gật gật đầu.

Chuyện hai người bọn hăn giải quyết cũng không đại biểu vấn đề Lý Thành được giải quyết, Lý phu nhân hiện tại rõ ràng cảm giác được Lý Mộc Dương đối Chu Bình Hiên bất đồng, cho nên dùng hết phương pháp khuyên Lý Thành, Lý Thành tuy đáp ứng không cho Lý Mộc Dương hưu thê, nhưng chuyện này liền không thể từ bỏ như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên đã bị Lý Thành gọi qua: "Hôm nay gọi

các người tới là nói cho người, ta và nương người đã thương lượng hảo, vì hương khói Lý gia, cho nên tính toán nạp mấy phòng thiếp cho người."

Từ đầu đến cuối, mắt Lý Thành đều không nhìn Chu Bình Hiên liếc mắt một cái, mà Chu Bình Hiên cũng không phản ứng đến hần, nếu sự tình đã đến mức này, nàng hoàn toàn không cần tiếp tục giả trang.

"Ta không đồng ý." Lý Mộc Dương nghe xong hần nói lập tức liền phản bác, hần cùng Chu Bình Hiên hiện tại vừa mới bắt đầu có tiến triển, nếu nạp thiếp, chẳng phải là tất cả đều mất hết sao.

"Ta không trưng cầu ý kiến của người, chuyện này liền định như vậy, ngày mai liền chọn cho người." Mãi đến lúc này, Lý Thành mới nhìn phản ứng của Chu Bình Hiên, nhưng không nghĩ tới nàng một điểm phản ứng đều không có, nghênh ngang ngồi ở một bên, nhất điểm tọa tướng đều không có.

Lý Mộc Dương quyết định không để ý tới hần, trực tiếp mang theo Chu Bình Hiên ly khai, sau khi trở lại phòng câu nói đầu tiên liền là: "Đời này ta sẽ không nạp thiếp."

Tuy Chu Bình Hiên ở mặt ngoài không thêm để ý, nhưng nàng biết, thời điểm vừa nghe được câu nói kia, trong lòng nàng là không thoải mái, hiện tại nghe Lý Mộc Dương bảo chứng, không hiểu bắt đầu vui vẻ.

Lý Mộc Dương nói một câu liền ly khai, chuyện Lý Thành quyết định, cơ hồ không ai có thể thay đổi, cho nên muốn đi tìm Bất Hối thương lượng, nhìn xem có biện pháp gì hay không, không được liền trực tiếp tìm Chiến Cảnh Nhân, để hần hạ thánh chỉ.

Bất Hối hai ngày này nhận được tin tức, nghe nói Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên quan hệ rất tốt, đang vì mưu kế mình dương dương đắc ý, không nghĩ tới Lý Mộc Dương thần tình u sầu tìm tới, chẳng lẽ Chu Bình Hiên lại có biến hóa?

"Mộc Dương hôm nay như thế nào có thời gian tới đây." Bất Hối cho hần tới hoa viên, đương nhiên Chiến Cảnh Thiên cũng đi theo, mấy ngày nay trong đầu Bất Hối đều là chuyện Lý Mộc Dương cùng Chu Bình Hiên, làm cho hần ghen tỵ.

Nghe được Bất Hối nói, Lý Mộc Dương thở dài một hơi, sau đó đem sự tình trải qua nói một lần, đồng thời nhìn về phía Chiến Cảnh Thiên, lúc trước hần cũng tham dự vào.

Bất Hối nghe xong, nhíu mày nghĩ nghĩ, đối với Lý Thành cố chấp, nàng đúng là nghe nói qua, ban đầu ở Phượng Quốc, ngay cả mệnh lệnh của Phượng Hoàng có đôi khi cũng không nghe.

"Không có biện pháp sao?" Sắc mặt Lý Mộc Dương càng ngày càng khó coi, nếu là Bất Hối cũng không có biện pháp, hần thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Biện pháp cũng không phải không có, liền nhìn người có thể mời được vị kia hay không." Rốt cục đến lúc nàng thu lợi tức.

"Người nói, mặc kệ nhiều khó khăn, ta đều nghĩ biện pháp làm được."

Nghe vậy, Bất Hối biết hần là thật sự đối với Chu Bình Hiên cảm thấy hứng thú, lập tức cũng không cất giấu, đem kế hoạch nói một lần, Lý Mộc Dương suy nghĩ thật lâu rốt cục đáp ứng.

Thời điểm hần trở lại tướng quân phủ, Lý Thành đang cầm một vài bức họa chọn lựa, xem kia nhếch lên mày, liền biết cũng không quá vẹn toàn.

"Phụ thân, nạp thiếp ta đồng ý, nhưng chọn người nào phải để bản thân ta quyết định." Lý Mộc Dương nhìn thoáng qua những bức họa này, trong lòng nhin không được muốn nôn, một điểm hứng thú đều không có.

Đối với Lý Mộc Dương mà nói, Lý Thành có chút ngoài ý muốn, tính cách Lý Mộc Dương bướng bỉnh đúng là di truyền từ hần, lần này như thế nào nhanh như vậy liền đồng ý?

"Được, nhưng điều kiện phải là ôn nhu hiền thực."

"Được."

"Không được kéo dài, trong vòng một tháng tất phải nạp thiếp."

"Được."

.....

Tiếp theo Lý Thành lại bỏ thêm mấy điều kiện, Lý Mộc Dương đều đồng ý, cho nên những bức họa

trong tay Lý Thành lại trả trở về.

Chỉ dùng ba ngày thời gian, Lý Mộc Dương liền từ bên ngoài mang tới tới ba cái kiện, đây là hẩn nạp thiếp, làm cho Lý Thành cùng Lý phu nhân đều thập phần tò mò, mới vừa hạ kiện liền đi tới.

Ba nữ tử kia sau khi rời khỏi kiện kiện mang theo khăn voan đỏ quy củ đứng ở một bên, cũng không sốt ruột động phòng, đứng ở nơi đó chờ Lý Thành xem xét.

"Thôi, hôm nay các người động phòng trước, buổi sáng ngày mai kính trà lại nhìn." Lý Thành nhìn bộ dáng ba người, tuy rất cao, nhưng nhìn vẫn là có giáo dưỡng, hẩn tin tưởng Lý Mộc Dương nhất định sẽ không vi phạm hẩn nói.

Lý Mộc Dương hiện tại rất nghe lời, ngoan ngoãn mang theo ba người trở về động phòng.

Đợi sáng ngày thứ hai tỉnh lại hướng Lý Thành kính trà, trò hay mới bắt đầu trình diễn, vừa thấy ba người thiếp thất này, Lý Thành trực tiếp chết đứng ở nơi đó.

"Đây là người nạp thiếp?"

Lý Mộc Dương gật gật đầu: "Tất cả đều là dựa theo phụ thân yêu cầu."

Nghe được hẩn nói, Lý Mộc Dương trả lại cho ba vị mỹ thiếp một ly trà.

Lý Thành hoảng sợ nhìn Lý Mộc Dương cùng ba người hồ động, tròn mắt đều phải trừng lớn, ba vị này thấy thế nào cũng không như là nữ nhân.

Kỳ thật hẩn không nhìn lầm, ba mỹ nữ đối diện là Nam Cung tuyệt, Hoa Thiên Thần cùng Vô Ảnh giả dạng, bọn hẩn đúng là để Lý Mộc Dương đáp ứng chăm sóc hài tử một năm, vì tính phúc một năm này, mặc nữ trang tính cái gì.

Này cũng là kế sách của Bất Hối, không có ai nam phần nữ trang so với ba người này thích hợp hơn, cùng ba cái cực phẩm bọn chúng so sánh, Chu Bình Hiên thật sự là đẹp nhiều lắm.

Lý Thành từ từ tiêu hóa ba vị này, trong lòng mặc niệm, chỉ cần dịu dàng hiền thực là được, lớn lên thế nào không hề trọng yếu.

"Phụ thân, người dùng trà." Nam Cung tuyệt cầm lấy một ly trà đưa tới, đồng thời còn làm bộ như then thùng, cúi đầu vò vò khăn gấm, nhưng động tác để cho hẩn làm quả thật cực kỳ quý dị.

Lý Mộc Dương xoay người đối với hẩn ôn nhu cười, đồng thời còn vỗ vỗ tay hẩn, xem ra ân ái cực kỳ.

Nhưng một màn này, xem trong mắt Lý Thành, như thế nào liền cảm thấy buồn nôn?

Nhưng chuyện càng thêm buồn nôn còn đang ở phía sau, chỉ thấy Vô Ảnh diện mạo đàn ông nhất đá lông nheo với Lý Mộc Dương, sau đó e lệ căn môi đẩy Lý Mộc Dương một cái: "Tướng công."

Tiếng nói khàn đục kia, nghe vào trong lỗ tai Lý Thành, nổi lên toàn thân nổi da gà.

Thời gian kế tiếp, ba người này dùng các loại trình bày cái gì là dịu dàng hiền thực, sau cùng trực tiếp dọa chạy Lý Thành.

Nhưng này cũng chưa xong, vài ngày sau, Hoa Thiên Thần cho Lý Thành thưởng thức trù nghệ 'cao siêu' của hẩn, Nam Cung Tuyệt để cho hẩn thấy được nữ công khác loại, Vô Ảnh lại không lúc nào không khiêu khích thần kinh thị giác của hẩn.

Lý Thành quá thảm, nhưng Chu Bình Hiên cũng rất khoái hoạt, mỗi ngày muốn ăn tì ăn, muốn ngủ thì ngủ, còn có thể đi chơi mấy giờ, thành thoi cực kỳ.

Một ngày này, ba người Nam Cung Tuyệt lại vây quanh Lý Thành bắt đầu triển lãm, Lý Thành chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong bụng trống trơn, vô lực, rất muốn đào thoát, lúc này mới nghĩ đến, các nàng so sánh với Chu Bình Hiên, đúng là kém nhiều lắm.

Thời điểm hẩn shuy nghĩ, trùng hợp thấy Chu Bình Hiên, đây mới là giai nhân dịu dàng, đột nhiên phát hiện, nữ tử cũng không nhất định dịu dàng là tốt, tính cách Chu Bình Hiên cũng không quá xấu như thế, cùng mình năm đó đúng là rất giống, hẩn vẫn đều muốn nhi tử tính cách nóng nảy, hiện tại rốt cục tìm được, hẩn còn có cái gì ý bất mãn?

"Các người cam miệng cho ta, từ hôm nay trở đi, các người bị hưu, từ đầu đến tì trở về đó đi." Một câu này Lý Thành không sai biệt lắm là hét lên, cứ như vậy, chuyện nạp thiếp cùng tính cách Chu Bình Hiên

rốt cục giải quyết.

"Từ hôm nay trở đi, chuyện người cùng Mộc Dương ta không tham dự." Sau khi nhìn Chu Bình Hiên đi tới, Lý Thành không được tự nhiên nói một câu, tiếp theo liền ly khai.

Chu Bình Hiên mặc dù có chút mạo danh kỳ diệu, nhưng cũng minh bạch hẳn có ý tứ gì, nhìn mắt ba người trước mặt, khoe miệng giật giật, không biết Lý Mộc Dương từ nơi nào tìm tới ba cái kỳ hoa này, nam phần nữ trang cũng quá không giống đi.

Mà trọng yếu nhất là, lão nhân ngoan cố kia cư nhiên tin, nhìn bộ dáng hẳn vừa rồi dựng râu, thật sự là quá đáng yêu.

Ba người này chỉ mong sao nhanh hưu bọn họ, bọn hắn phải tranh thủ trước khi mấy hài tử kia phát hiện rời khỏi Hoàng Thành, chuyện còn lại liền giao cho Lý Mộc Dương.

Thời điểm buổi tối, Lý Mộc Dương ôm ấp kiều thê, chỉ cần cho Lý Thành vài ngày, tin tưởng rất nhanh liền tiếp thu nàng.

Bảy ngày sau, vào lúc Chu Bình Hiên ăn cơm, đột nhiên nôn mửa liên tục, được lang trung xem xét, chứng minh nàng đã có thai hai tháng, tin tức này lập tức để cho tướng quân phủ sôi trào lên, mà địa vị Chu Bình Hiên lại càng nước lên thì thuyền lên, lập tức nhảy lên vị trí đệ nhất, Lý Thành mỗi ngày lại càng lo trong lo ngoài, sợ nàng xảy ra sơ xuất gì.

Mà buổi tối, nàng cũng rốt cục có lý do áp đảo một nam nhân nào đấy, mà lúc này mang thai vẫn chưa ổn định, cho nên chỉ có thể hoãn chuyện này, nhưng trước đó, nàng còn có một nghi vấn.

"Tướng công, chủ ý lần trước là ai ra?" Thật sự là quá tuyệt.

"Là Vương Phi."

Nghe vậy, Chu Bình Hiên cong lên khoe môi: "Ngày nào đó người dẫn ta đi bái kiến nàng một chút đi, ta muốn gặp mặt cám ơn nàng." Bởi vì nàng nghe nói người Lý Mộc Dương đã từng thích chính là Chiến Vương Phi, nàng rất tò mò đó là dạng nữ tử gì.

Lý Mộc Dương cũng cười: "Các người không phải là bạn rất tốt sao?"

"Rất tốt?"

"Đúng vậy, nàng không phải tỷ tỷ người sao? Bất quá cũng thật nên hảo hảo cảm tạ nàng, chúng ta có thể cùng nhau đều phải cảm tạ nàng." Lý Mộc Dương còn tưởng Chu Bình Hiên đã sớm biết thân phận Bất Hối, cho nên cũng không cố kỵ.

Nghe đến đó, Chu Bình Hiên cuối cùng cũng hiểu, thì ra Phong Thập Tam chính là Phượng Bất Hối, như thế mình chẳng phải là bị nàng biến thành khi đùa giỡn? Nổi giận dùng dùng hương vương phủ chạy tới, nhưng đến nơi mới biết đám người Bất Hối đã sớm ly khai, sau cùng chỉ còn lại một mình nàng, còn có một câu phần nộ gầm thét: "Phong Thập Tam, người chờ đó cho lão nương!"

Chương 6: Lâm Phong cùng Hiên Viên Thần

"Lâm Ngữ Yên, người cái đồ không biết xấu hổ, cũng dám quyến rũ vị hôn phu ta, xem bốn tiểu thư không đánh chết người."

"A, không cần, ta sai rồi, cũng không dám."

Yến Thành đang trình diễn một tiết mục chính thể đánh tiểu tam, chung quanh vây rất nhiều người quan sát, nhưng không ai xuất thủ ngăn cản, lại vẫn nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

"Loại nữ nhân này nên đánh, lần trước vậy mà quyến rũ tướng công nhà ta."

"Đúng vậy, ngay cả công công ta đều bị nàng quyến rũ."

"Thành thủ đại nhân làm sao có thể sinh ra nữ nhi không biết xấu hổ như vậy, quả nhiên cùng mẹ nàng một dạng, đều là hồ ly tinh."

"Hồ ly tinh có ích lợi gì, còn không phải bị bỏ rơi."

.....

Người chung quanh chỉ trở, càng làm cho nữ nhân đứng ở một bên kiêu ngạo hung hãn, nữ nhi thành thủ tính cái gì, nàng là nữ nhi tổng chương quây Long Phượng Lâu ở Yến Thành, hiện tại thiên hạ ai chẳng biết đại danh Long Phượng Lâu, ngay cả triều đình đều kiêng kỵ vài phần.

Nữ Nhân bị xô đẩy trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt nhưng như vậy có vẻ càng thêm kiêu my, nam nhân chung quanh nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy.

Nàng là nữ nhi của tiểu thiếp Yến thành thành thủ, tiểu thiếp trước kia là cô nương thanh lâu, về sau trên đường trình diễn một màn chắn trước xe, làm cho thành thủ đối nàng động tình, thu nhận làm tiểu thiếp, nhưng về sau không biết như thế nào, thành thủ kia không sủng ái nàng, ngay cả nữ nhi nàng sinh hạ cũng không quản không hỏi, tùy ở trong phủ tự sinh tự diệt.

Rất nhiều người đều nói, hài tử kia căn bản không phải là nữ nhi thành thủ, cho nên mới như vậy, nhưng chân tướng ai cũng không biết.

Bộ dạng Lâm Ngữ Yên không giống thành thủ, cũng không giống mẹ nàng, bộ dạng càng thêm xuất chúng, là đệ nhất mỹ nhân Yến Thành, bất quá nàng không ăn ăn xinh đẹp, nhưng nam nhân thích chính là cái bề ngoài này.

Bên trong thành rất nhiều người đều muốn cưới nàng về làm thiếp, mỗi ngày đều nghĩ các loại biện pháp cho nương nàng tiền bạc, cho nên chuyện quyến rũ đều là vấn đề những nam nhân này, nhưng nàng nói ra lại không ai tin, ai kêu nàng có khuôn mặt quyến rũ này.

"Lam tỷ tỷ, cầu người, ta không dám nữa, buông tha ta đi." Lâm Ngữ Yên vừa khóc vừa cầu xin tha thứ, nàng cũng không nghĩ ra được, nhưng không có biện pháp.

"Tha người? Người nằm mơ đi, đánh, đánh cho ta." Dứt lời, lập tức xuất hiện rất nhiều hạ nhân quyền đấm cước đá với Lâm Ngữ Yên.

Loại tràng diện này thường xuyên xảy ra, lúc bắt đầu mọi người vẫn kiêng kỵ nàng là nữ nhi thành thủ, nhưng về sau phát hiện thành thủ căn bản mặc kệ nàng, cho nên càng lớn mật, ngay cả chuyện đánh người cũng có thể làm được.

Bây giờ người nàng đắc tội quá lớn, cho nên bị đánh ước chừng nửa canh giờ, thời điểm bắt đầu còn có thể nghe được tiếng cầu xin tha thứ, tiếng khóc, nhưng về sau, thanh âm gì cũng không nghe được.

"Được rồi, lần này buông tha nàng đi."

Nghe được nữ tử họ Lam nói mọi người mới dừng tay, nhưng lúc này mới phát hiện, người bị vây ở bên trong không nhích chút nào, lúc này mới phát hiện sự tình không ổn, trong đó một người lấy này ngón tay để trên mũi nàng, cư nhiên không có khí tức.

Này ——

Nếu chỉ là đánh vài cái, thành thủ cũng sẽ không nói gì, nhưng nếu đánh chết, vậy tuyệt đối không thể không quản không hỏi.

"Sao lại thế này?"

"Đại tiểu thư, nàng, nàng bị đánh chết."

"Nhanh tìm lang trung tới."

Hiện tại người nào cũng không muốn gặp quan, toàn bộ đều trở nên sốt ruột, lập tức liền có người tìm lang trung, còn có dọa chạy, tràn diện rồi thành một núi.

"Uh`m!"

Ngay lúc những người đó vội vã đi tìm lang trung, người nằm trên đất đột nhiên phát ra một tiếng ưm, làm cho mọi người kinh ngạc nhìn nàng.

Lâm Phong là bị thanh âm ồn ào chung quanh đánh thức, thời điểm nàng ngủ ghét nhất là bị quấy rầy, rốt cuộc là ai không có mắt như vậy, nhưng nàng mở mắt ra vừa thấy như vậy, trong mắt có một tia hoang mang, đây là địa phương nào? Phim trường một bộ phim cổ trang? Hay là trong tiểu bộ lạc không biết gì?

Không đúng!

Nàng đột nhiên phản ứng kịp, nàng không phải đã chết sao, rõ ràng nhớ ngày đó vì bằng hữu tốt nhất Phong Thập Tam rời khỏi tổ chức bị người tính kế, sau cùng nổ chết chính mình trong biệt thự, như thế nào lại tỉnh lại? Chẳng lẽ là có người cứu mình?

Đúng lúc này, trong đầu lại xuất hiện một loạt trí nhớ không thuộc về mình, là một nữ nhân khi còn sống, trí nhớ cuối cùng dừng lại là nữ nhân trước mắt hoảng sợ nhìn mình, nữ nhân này là nữ nhi tổng chương quỳ Long Phượng Lâu tại Yến Thành, kêu Lam Nhất Hoa, vừa mới sai người đánh chết mình.

Không phải mình, là chủ nhân trước đây của thân thể này, mãi đến lúc này nàng mới biết rõ sự thực, nàng cư nhiên không chết, mà là ly kỳ tá thi hoàn hồn!

"Tất cả im miệng cho ta." Thanh âm nhu nhược từ trong miệng truyền ra, điều này làm cho Lâm Phong nhúu mày, cùng thanh âm mình trước đây khác nhiều lắm, mà nàng vừa động như vậy, toàn thân đều đau, có thể thấy vừa rồi bị đánh không ít.

Lời của nàng vừa ra, đúng là làm cho người chung quanh càng thêm hoảng sợ, Lâm Ngữ Yên này hẳn không là bị đánh thành ngu chữ, cư nhiên có thể nói ra loại này.

Lam Nhất Hoa nghe được, lập tức từ trong chuyện nàng bị đánh chết phản ứng kịp, nữ nhân này cư nhiên dám cùng mình nói như vậy: "Người đồ hồ ly tinh, nói một câu thử xem, tin ta đánh chết người hay không."

Lâm Phong nghe được nàng nói, cảm thấy rất buồn cười, khi nào thì nàng lưu lạc đến nông nổi bị người khi dễ?

Hoạt động thân thể, từ trên mặt đất đứng lên, đúng lúc này, nàng kinh ngạc phát hiện, trong thân thể này, cư nhiên ẩn chứa sức mạnh vô cùng, nếu không sai mà nói, rất có khả năng chính là nội lực trong truyền thuyết.

Có phát hiện này, để cho nàng hưng phấn dị thường, hôm nay liền dễ giáo huấn những người này.

"Theo ta được biết, là người không quản được nam nhân của người, để cho hắn chạy đến quyến rũ ta, là người chính mình không có sức quyến rũ, ngay cả nam nhân đều không trông giữ được, còn sống làm gì?" Lâm Phong càng ngày càng hài lòng với thân thể này, tuy nhỏ xinh, nhưng rất mềm dẻo, có lẽ là bị đánh dài ngày, bắp thịt, khung xương đều cực kỳ rắn chắc.

Lam Nhất Hoa vừa nghe, lập tức giận, căn bản không để ý tới Lâm Ngữ Yên biến hóa có bao nhiêu sao khác thường, trực tiếp hướng Lâm Ngữ Yên tiến lên, chỉ là lần này đứng trước mặt nàng không còn là Lâm Ngữ Yên mặc cho người khi dễ kia.

Bốp!

Lâm Phong rất ít khi đánh nữ nhân, nhưng nếu gặp tiện nữ nhân, nàng vẫn sẽ có.

Một cái tát rơi xuống, đám người chung quanh liền nổ tung, đây là tiểu hài tử đều có thể tùy tiện khi dễ Lâm Ngữ Yên sao?

Lam Nhất Hoa còn tưởng rằng đầu óc của nàng bị đánh u mê, cho nên sững sờ một phen lại vọt tới, nàng cũng học qua một chút quyền cước công phu, cũng không sợ Lâm Phong.

Thân thể Lâm Phong vừa mới khôi phục, vẫn có chút không phối hợp, nhưng không hề cản trở nàng đối phó với một nữ nhân ái chỉ học vài ngày, nàng đã từng là đệ nhất trong tổ chức, mặc dù có một nữ nhân khác thập phần không phục.

Ầm!

Lần này nàng trực tiếp một cước đá qua, Lam Nhất Hoa còn chưa tới bên người nàng đã bị một cước đá ra ngoài, hung hăng nện ở trên mặt đất phun ra một búng máu, tiếp theo mà bắt đầu khóc kinh thiên động địa.

Nhưng này không tính xong, bọn nha hoàn vừa rồi tới cùng Lam Nhất Hoa đều đánh nàng, mà xuống tay thập phần trọng, nếu không chủ nhân thân thể này cũng sẽ không bị đánh chết.

Cho nên thời gian kế tiếp nàng trực tiếp đem những người đó, người vây xem tìm việc toàn bộ đều cho nằm trên mặt đất dậy không nổi, coi như là báo thù cho chủ nhân thân thể này, về sau mình có thể an tâm chiếm dụng thân thể này.

"Nói vậy các người đều biết ta ngụ ở chỗ nào, về sau muốn báo thù cứ việc đi tìm ta." Nhìn những người liên can nằm trên mặt đất kêu rên, Lâm Phong tiêu dao hướng cái nhà kia đi đến, nơi đó cũng còn có vài người chờ thu thập.

Trên người nàng cũng bị đánh rất nhiều, cho nên có chút chật vật, khắp khiêng trở lại quý phủ, bọn hạ nhân chẳng những không đi tìm lang trung cho nàng coi bệnh, cư nhiên còn dám chế ngạo nàng, điều này cũng làm cho nàng hiểu biết, cuộc sống chủ nhân thân thể này có bao nhiêu thâm khổ.

Bất quá càng như vậy nàng lại càng có hứng thú, nhớ năm đó cũng là bởi vì nguyên nhân này mới vào tổ chức, khi đó một người trên đường lưu lạc, bị lừa bán đến địa phương đó, nhìn sinh hoạt không dễ dàng, cho nên liền giữ lại, thích nhất chính là khiêu chiến.

"Ôi, người xem kia là ai, không phải Tam tiểu thư của chúng ta sao?" Thủ vệ cửa phủ nhìn nàng trào phúng, bất quá trong mắt lại vẫn hàm chứa một tia đùa giỡn, trước đây nàng đều đi cửa sau, không cơ hội đùa giỡn, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên dám từ cửa chính vào.

Đương nhiên, những người này rất nhanh liền hối hận, bất quá khoảng khắc liền có từng tiếng kêu rên từ cửa truyền ra ngoài.

Lâm Phong trở lại chỗ ở trước đây, địa phương rất tệ, nhưng nàng không ngại, dù sao hoàn cảnh kém hơn đều đã sinh tồn, tương phản là mẫu thân cái thân thể này cực kỳ ngoài ý muốn, đồng dạng, lại đối nàng khoa tay múa chân một phen, sau cùng bị nàng đuổi ra ngoài.

Nàng ở trong phòng ba ngày, chỉnh lý lại trí nhớ, hiện tại phải làm chính là nghĩ biện pháp lộng một khoản tiền, sau đó rời khỏi chỗ này, thành lập một vương quốc buôn bán, đó là mộng tưởng của nàng cùng Phong Thập Tam. Các nàng đã từng nói chuyện, nếu không làm đặc công sẽ mở công ty, hiện tại chỉ có thể tự mình thực hiện cái mục tiêu này.

"Người như thế nào lại vẫn trốn ở chỗ này, nhanh đứng dậy, Yển thành đến một đại nhân vật, nghe nói trước kia đã từng làm Hoàng Thượng, đang nghị sự cùng cha người ở tiền đình, lát nữa ăn mặc xinh đẹp, mẫu thân mang người qua, nếu có thể để hân nhìn trúng, chúng ta có thể gặp may." Ngũ di nương nhìn Lâm Phong vẫn ru rú trên giường, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Nghe vậy, Lâm Phong nhíu nhíu mày, căn cứ trí nhớ thân thể này, trước kia là có sáu quốc gia, bất quá cụ thể như thế nào diệt vong, người nào sống sót, thế giới bên ngoài phát sinh sự tình gì, chủ nhân thân thể này căn bản là không biết.

Nàng mười mấy năm nay, vẫn đều sinh hoạt trong hậu viện, ngẫu nhiên bị Ngũ di nương bắt ra ngoài tìm nam nhân, nhưng cũng không biết nhiều, cho nên nàng tính toán ra ngoài một chuyến, nhìn thế giới bên ngoài.

Nhất là đối với Hoàng Thượng cảm thấy rất hứng thú, thật muốn nhìn xem cái loại này là nhân vật. ừ

"Người ra ngoài đi, ta lát nữa sẽ qua."

Tuy không hài lòng đối với thái độ của nàng, nhưng xem nàng nghe lời như vậy, Ngũ di nương cũng không so đo.

Lâm Phong dựa theo Ngũ di nương ăn mặc một phen, trên mặt bôi chút phấn trắng, sau đó trên hai má vẽ hai cái hình tròn màu hồng, môi cũng bôi thành đỏ thắm, như là mới vừa uống máu, y phục trên người mặc càng thêm mát mẻ, này cũng không phải nàng cố ý mà là thời tiết quá nóng.

Thời điểm nàng vừa bước ra liền làm cho Ngũ di nương hoảng sợ: "Người như thế nào họa thành như vậy, nhanh trở về rửa, ta họa cho người." Khi nàng còn trẻ bộ dáng không xinh đẹp, chính là dựa vào kỹ thuật hoá trang kỹ càng mới leo lên giường nhiều nam nhân như vậy.

Nhìn bộ dáng nàng như gặp quý, trong lòng Lâm Phong cũng rất sáng, nếu không vì đây là mẫu thân của thân thể này, nàng đã giết rồi, nào có mẫu thân bán nữ nhi như vậy.

"Người có biết vì sao ta gặp nhiều nam nhân như vậy lại một cái cũng chưa thành công sao, chính là bởi vì người họa, hiện tại tất cả mọi người không thích cái loại này, cho nên mới không ai muốn." Lâm Phong cố ý mở to mồm như bồn máu giải thích nói.

Sau cùng nàng rốt cục thuyết phục được Ngũ di nương, sau đó hai người lén lút đến tiền thính, lúc này vừa lúc Hiên Viên Thần cùng Lâm thành thủ bàn xong việc.

Lâm Phong cẩn thận đánh giá nam nhân ở trước mắt, khí tức trên người có vẻ lãnh, toàn thân lộ ra khí tức không để cho người tiếp sát, bất quá bộ dáng cũng thực anh tuấn, tuyệt đối so với mình tinh hiện đại anh tuấn hơn nhiều.

Đánh giá đến đây, nhú mày, mất đi hứng thú ban đầu, còn tưởng rằng Hoàng Đế có cái gì ba đầu sáu tay.

Hiên Viên Thần cũng chú ý tới nàng, chẳng qua nhìn thấy mặt nàng, trong mắt tràn ngập chán ghét, tiếp theo cau mày liền ly khai.

"Các người như thế nào chạy đến nơi đây dọa người?" Lâm thành thủ nhìn thấy Lâm Phong cùng Ngũ di nương, trong mắt cũng đều là chán ghét, còn có một tia thống hận, tuy che dấu rất tốt, nhưng Lâm Phong vẫn nhìn ra, xem ra giữa bọn họ nhất định có chuyện gì.

"Lão gia, Ngũ Yên nói muốn qua thăm phụ thân nàng, cho nên thiếp thân mới mang nàng tới, hu hu. Nếu để lão gia chán ghét, chúng ta lập tức trở về." Ngũ di nương vừa nghe Lâm thành thủ hỏi lập tức liền khóc lên.

Bất quá Lâm Phong lại cảm thấy không uống công, nàng lấy được một tin tức, Hiên Viên Thần lần này là tới tiêu diệt đám đạo tặc trên Yên Sơn kia, cho nên muốn Lâm Thành thủ hợp tác, hẳn hiện tại tới lúc gấp rút tìm người. Nghe nói, nếu như có thể thành công được Hiên Viên Thần thu nhận, có thể được khen thưởng một ngàn lượng bạc.

Nàng đối với bạc thời đại này không có khái niệm gì, nhưng biết một ngàn lượng tuyệt đối không ít, cho nên thật cao hứng trở về nghĩ biện pháp.

Thổ phỉ trên Yên Sơn này xuất hiện trước khi lục quốc thống nhất, bất quá vẫn chưa có người thể bắt được bọn hãn, mà thiên hạ đại loạn, bọn họ thông minh lẫn trốn đi, chờ tới bây giờ thời cuộc ổn định mới xuất hiện.

Vốn không ai tính toán động tới bọn họ, nhưng gần đây thường xuyên làm bậy, sự tình nháo quá lớn, cho nên quan phủ mới báo cáo triều đình sai người tiêu diệt.

Mọi người trong Yên Thành đều biết bọn hãn, trước kia cũng đã từng vây quét vài lần nhưng đều có đi không có về, cho nên lần này tất cả mọi người đều không dám báo danh.

Lâm Phong thay đổi toàn thân nam trang, nghênh ngang chạy tới hưởng ứng lệnh triệu tập, nhưng vóc dáng nàng quá thấp, dẫn tới những người này trào phúng: "Đây là hài tử nhà ai, lông còn chưa mọc toàn bộ đi, nhanh về nhà uống sữa đi thôi."

Đối với loại cười nhạo này chỉ có một biện pháp giải quyết, đó chính là vũ lực.

Ầm!

Một quyền đánh qua, thành công đánh gục những người cười nhạo này, tiếp theo bắt đầu tìm kiếm đối thủ khác, nàng phát hiện, đánh càng nhiều, nàng cùng thân thể này lại càng ăn ý.

Hiên Viên Thần sở dĩ tiếp nhận nhiệm vụ này là vì tự do, ở bên người Bất Hối một năm này hãn

chứng kiến nàng hạnh phúc, mà Chiến Cảnh Thiên đối với nàng cũng rất tốt, cho nên hẳn tính toán buông tay, muốn học Bách Lý Hề, du lãm giang hồ.

Bất quá bởi vì chấp niệm lúc trước, hẳn bị nhốt trong hoàng cung, cho nên chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này là có thể triệt để tự do.

Chuyện đám sơn tặc kia hẳn đã nghe nói qua, nhưng còn không để ở trong mắt, hôm nay nhàm chán cho nên mới đến bên này đi dạo, nhìn xem có thể tìm được một người có thể dùng hay không, không nghĩ tới thực gặp.

Nhìn đến thân thủ Lâm Phong, Hiên Viên Thần cũng cảm thấy hứng thú, thời điểm hẳn vẫn là thái tử cực kỳ thích chiêu mộ nhân tài, cho nên tính toán tự mình tới nhìn xem.

"Vị tiểu huynh đệ này, không bằng chúng ta so mấy chiêu?"

Lâm Phong đang đánh thắng thành nghiện, nghe được hẳn nói xoay người lại, quan binh chung quanh cũng không phải là đối thủ của nàng, cho nên đánh nhau không thú vị gì, nhìn Hiên Viên Thần như vậy, công phu nhất định không tệ, cho nên lập tức dấy lên hưng trí.

Trong cơ thể nàng hàm chứa nội lực, nhưng vẫn chưa thể nắm giữ, chỉ có ở trong chiến đấu mới có thể biến thành của nàng.

Hiên Viên Thần nhìn đến chiến ý trong mắt nàng, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, đưa tay ra hiệu xin mời, nhưng Lâm Phong đâu thèm nhiều như vậy, ngay tại giờ khắc này, một cước liền đá ra ngoài.

Thời điểm Hiên Viên Thần đi tới nàng đã phát hiện, công phu của hẳn so với mình cao hơn không biết bao nhiêu lần, ngốc tử mới đợi hẳn chuẩn bị tốt mới động thủ.

Một cước này đá cực kỳ bất ngờ, mà góc độ cực kỳ xảo diệu, làm cho Hiên Viên Thần thiếu chút nữa ngã, bất quá công phu hẳn dù sao cũng rất cao, cho nên lập tức điều chỉnh lại.

Gặp được đối thủ, Lâm Phong càng đánh càng hăng, trong nội lực cơ thể cũng từ từ vận dụng tự nhiên, Hiên Viên Thần ban đầu không muốn dùng nội lực, nhưng không nghĩ tới nàng càng đánh công phu càng cao, cũng dần dần gia nhập chút nội lực, hai người nhất thời không phân biệt được trên dưới, đánh mấy trăm hiệp.

Hô!

Lâm Phong thâm sâu thở ra một hơi, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất: "Không đánh nữa, hôm nay quá mệt mỏi, ngày mai lại tiếp tục đi."

"Không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào, người cũng là muốn tới tiêu diệt sơn tặc?" Hiên Viên Thần đối với tính cách của nàng thật thưởng thức, thật lâu không gặp qua người như thế, trừ Bất Hối, hẳn cũng chưa từng gặp ai không để hẳn ở trong mắt.

Đọc tiếp Phiên ngoại tại đây

<http://cungquanghang.net/threads/chien-vuong-thuong-phi-tieu-tieu-dich-thach-dau-full-113c-pn8.21505/page-33>

Table of Contents

[Chiến vương thương phi](#)

[Nội dung giới thiệu:](#)

[Chương 1: Chuyện bi thống nhất lịch sử](#)

[Chương 3: Lần đầu giao chiến](#)

[Chương 4: Dáng người không tẻ](#)

[Chương 6: Muốn xem, tự mình cỡi](#)

[Chương 8: Số đo của hân ta đều biết!](#)

[Chương 9: Một đời một kiếp một đôi người](#)

[Chương 10: Bốn vương còn chưa có nữ nhân](#)

[Chương 11: Cỡi quần áo](#)

[Chương 14: Cố ý bôi móc](#)

[Chương 15: Sảng!](#)

[Chương 18: Gia, ném cái này trước!](#)

[Chương 19: Sát ý!](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Phượng quốc tướng quân, Lý Mộc Dương!](#)

[Chương 27: Chiến Cảnh Thiên kinh ngạc](#)

[Chương 28](#)

[Chương 30: Ta muốn nói ba chữ](#)

[Chương 32: Lên núi săn thú](#)

[Chương 33: Bị nhốt trong sơn động](#)

[Chương 37: Chiến Cảnh Thiên tính kế](#)

[Chương 42: Ta không muốn!](#)

[Chương 43: Tha hương gặp cố nhân](#)

[Chương 50: Lôi ra ngoài chém!](#)

[Chương 55](#)

[Chương 58: Hoa Thiên Thần bị ối](#)

[Chương 59: Tương kế tựu kế](#)

[Chương 59.3](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61: Thật là quý?](#)

[Chương 62: Kinh hi?](#)

[Chương 63: Cùng chung tình địch](#)

[Chương 64: Lâm Tuyết Nhu xong rồi](#)

[Chương 65: Người phía sau sai sử \(Yến Tâm Nhu xong rồi \)](#)

[Chương 66: Ác giả báo](#)

[Chương 67: Khai trương, đi dạo thanh lâu](#)

[Chương 68: Người Phượng quốc tới](#)

[Chương 69: Mới vào Mai Thành, đánh Sở Mạc](#)

[Chương 70: Mạt tướng đến chậm](#)

[Chương 71: Ra oai phủ đầu](#)

[Chương 72: Chiến Cảnh Thiên tà ác](#)

[Chương 73: Thư tình](#)

[Chương 74: Cùng Hiên Viên thần lần đầu giao phong](#)

[Chương 75: Tâm Lý Mộc Dương](#)

[Chương 76: Chỉ bằng nàng là nữ nhân của Bốn vương](#)

[Chương 77: Tình địch gặp mặt](#)

[Chương 78: Tình địch đấu trí](#)

[Chương 79: Gia là tới cầu hôn !](#)

[Chương 80](#)